

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות הנהגת אדם בבוקר סימן א

שולחן ערוך

אורח חיים

ט. יש נוהגין לומר פְּרַשְׁת הַפִּיּוֹר, וְאַחַר כֵּן פְּרַשְׁת תְּרוּמַת הַדָּשָׁן, וְאַחַר כֵּן פְּרַשְׁת הַתְּמִיד, וְאַחַר כֵּן פְּרַשְׁת מִזְבַּח מִקְטֵר קְטֹרֶת, וּפְרַשְׁת סִמְנֵי הַקְּטֹרֶת וְעִשְׂתוּ:

סימן ב

דין לבישת בגדיים, ובו ו' סעיפים:

- א. לא ילָבַש חֲלוּקוֹ מִיֵּשֵׁב אֶלָּא יִקַּח חֲלוּקוֹ וְיִכְנִיס בו זְרוּעוֹתָיו בְּעוֹדָנּוּ שׁוֹכֵב, וְנִמְצָא כְּשֵׁיקוּם שֶׁהוּא מְכֻסָּה:
- ב. אל יאמר הנני בחדרי חדרים מי רואני, כי הקב"ה מלא כל הארץ כבודו:
- ג. ידקדק בחלוקו ללבושו כדרכו שלא יהפך הפנימי לחוץ:
- ד. ינעל מנעל זמין תחלה, ולא יקשרנו, ואחר כך ינעל של שמאל ויקשרנו, ויחזור ויקשר של זמין:
- ה. כשחולץ מנעליו חולץ של שמאל תחלה:
- ו. אסור לילך בקומה זקופה ולא ילך ד' אמות בגלוי הראש: ויבדק נקביו:

סימן ג

הנהגת בית הכסא, ובו יז סעיפים:

- א. כשיופנס לבית הכסא יאמרו התכפדו מכפדים וכו'. ועכשו לא נהגו לאמרו:

הלכות הנהגת אדם בבוקר

סימן א

דין השכמת הבוקר, ובו ט' סעיפים:

- א. יתגבר פארי לעמד בבקר לעבודת בוראו שיהא הוא מעורר השחר:
- ב. המשכים להתחנן לפני בוראו, יכון לשעות שמשנות המשמרות שהן בשליש הלילה ולסוף שני שלישי הלילה ולסוף הלילה, שהתפלה שיתפלל באותן השעות על התרפון ועל הגלות, רצויה:
- ג. ראוי לכל ירא שמים שיהא מיצר ודואג על תרבן בית המקדש:
- ד. טוב מעט תחנונים בכונה מהרבות בלא כונה:
- ה. טוב לומר פְּרַשְׁת הַעֲקֵדָה וּפְרַשְׁת הַמֶּן וְעִשְׂתָּה הַדְּבָרוֹת וּפְרַשְׁת עוֹלָה וּמִנְחָה וּשְׁלָמִים וְחֻטָּאת וְאַשָׁם:
- ו. פְּרַשְׁיוֹת הַקְּרָבָנוֹת לא יאמר אלא ביום:
- ז. כשיופנס פְּרַשְׁת הַעוֹלָה יאמר: יהי רצון מלפניך שיהא זה חשוב ומקבל כאלו הקרבתי עולה, וכך יאמר אחר פ' המנחה והשלמים מפני שהם באים בנדבה:
- ח. יאמר עם הקרבנות פסוק ושחט אתו על ירך המזבח צפנה לפני ה':

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְפָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות הנהגת אדם בבוקר סימן ד

שולחן ערוך

יג. לא ישתין מעמד מפני ניצוצות הנתזין על רגליו, אם לא שיעמד במקום גבוה, או שישתין לתוך עפר תחת:

יד. יזהר שלא יאחז באמה וישתין, אם לא מעטרה ולמטה, מפני שמוציא שכבת זרע לבטלה, אלא אם בן הוא נשוי. ומדת חסידות לזהר אפלו הנשוי:

טו. אפלו מי שאינו נשוי מתר לסייע בביצים:

טז. לא התר לנשוי לאחז באמה אלא להשתין, אבל להתחכף לא:

יז. המשהה נקביו עובר משום בל תשקצו:

סימן ד

דיני נטילת ידיים, ובו כג סעיפים:

א. ירחץ ידיו ויברך על נטילת ידיים: מים הפסולים לנטילת ידיים לסעודה כשרים לנטילת ידיים לתפלה, מיהו יש מי שאומר דלא מברך עליהו:

ב. ידקדק לערות עליהם מים ג' פעמים להעביר רוח רעה ששורה עליהן:

ג. לא יגע בידו קדם נטילה לפה, ולא לחטם, ולא לאזניים, ולא לעיניים:

ד. אפלו מי שנטל ידיו, לא ימשמש בפי הטבעת תמיד, מפני שמביאתו לידי תחתונות. ולא יגע במקום הקזה, שמשמוש היד מזיק לתבורה:

ה. לא יגע בגיגית שכר, שמשמוש היד מפסיד השכר:

ו. אין צריך רביעית לנטילת ידיים לתפלה:

ב. יהא צנוע בבית הפסא ולא יגלה עצמו עד שישוב:

ג. אם רוצה למשמש בפי הטבעת בצרור או בקיסם לפתח נקביו, ימשמש קדם שישוב ולא ימשמש אחר שישוב, מפני שקשה לכשפים:

ד. לא יגלה עצמו כי אם מלאחריו טפה, ומלפניו טפחים, ואשה, מאחריה טפה, ומלפניה ולא כלום:

ה. אם נפנה במקום מגלה שאין בו מחצות יכון שיהיו פניו לדרום ואחוריו לצפון או איפכא, אבל בין מזרח למערב אסור:

ו. וכן אסור לישן בין מזרח למערב אם אשתו עמו, ונכון להזהר אפלו כשאין אשתו עמו:

ז. המטיל מים מן הצופים ולפנים (לא) ישב ופניו כלפי הקדש, או יסלק הקדש לצדדין:

ח. כשנפנה בשדה אם הוא אחורי הגדר, יפנה מיד, ובבקעה יתרחק, עד מקום שלא יוכל חבירו לראות פרועו:

ט. לא ישב במהרה ובחזק, ולא יאנס לדחק עצמו יותר מדאי, שלא ינתק שני הפרכשתא:

י. לא יקנח ביד ימין:

יא. לא יקנח בחרס משום כשפים, ולא בעשבים יבשים, שהמקנח בדבר שהאור שולט בו, שניו התחתונות נושרות. ולא בצרור שקנח בו חבירו, מפני שמביא את האדם לידי תחתונות:

יב. יפנה בצניעות בלילה כמו ביום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנּוּ הַתְּלַמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יִשְׁרָוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵיתֶיהָ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות הנהגת אדם בבוקר סימן ה

שולחן ערוך

יח. אלו דברים צריך נטילה במים. הקם מהמטה והיוצא מבית הכסא. ומבית המרחץ. והנוטל צפרניו. והחולץ מנעליו. והנוגע ברגליו. והחופף ראשו, ויש אומרים אף ההולך בין המתים. ומי שנגע במת. ומי שמפלא כליו. והמשמש מטתו. והנוגע בכנה. והנוגע בגופו בידו. ומי שעשה אחת מכל אלו ולא נטל, אם תלמיד חכם הוא תלמודו משתכח. ואם אינו תלמיד חכם יוצא מדעתו:

יט. המקיז דם מהכתפים ולא נטל ידיו מפחד שבעה ימים. המגלח ולא נטל ידיו מפחד ג' ימים. הנוטל צפרניו ולא נטל ידיו מפחד יום אחד, ואינו יודע ממה מפחד:

כ. הרוחץ פניו ולא נגבם יפה, פניו מתבקעות או עולה בהן שחין, ורפואתו לרחץ הרבה במי סלקא:

כא. צריך לנהר בתפלה או באכילה שלא לגע בשוק וירך ובמקומות המכסים באדם, לפי שיש שם מלמולי זעה. וכן שלא לחפך בראשו אבל מקומות המגלים בראשו ובפניו ומקום המגלה שבזרועותיו אין להקפיד:

כב. אם אין לו מים קנח ידיו בצרור או בעפר, או בכל מדי דמנקי, ויברך על נקיות ידים, ויועיל לתפלה אבל לא להעביר רוח רעה שעליהן:

כג. לא תקנו נטילת ידים אלא לקריאת שמע ולתפלה, אבל ברכות דשחרית יכול לברך קדם נטילה, אלא אם כן הוא ישן על מטתו ערם, שאז אסור להזכיר את השם עד שינקה אותם:

סימן ה

כונת הברכות, ובו פעיף אחר

ז. טוב להקפיד בנטילת ידים שחרית בכל הדברים המעכבים בנטילת ידים לסעודה:

ח. נטילת ידים שחרית אין נוטלין על גבי קרקע, אלא לתוך כלי:

ט. מים של נטילת ידים שחרית, אסור ליהנות מהם, ולא ישפכם בבית, ולא במקום שעוברים שם בני אדם:

י. נוטל כלי של מים ביד ימינו, ונותנו ליד שמאלו כְּדֵי שִׁירִיק מִים עַל יְמִינוֹ תַחֲלָה:

יא. לא יטל ממי שלא נטל ידיו שחרית:

יב. אם שכשף ידיו לתוך כלי של מים, עלתה לו נטילה לקריאת שמע ולתפלה, אבל לא לרוח רעה שעליהם. אם שכשף ידיו בשלש מימות מחלפים, יש להסתפק אם עלתה לו להעביר רוח רעה שעליהם:

יג. אם היה נעור כל הלילה, יש להסתפק אם צריך לטל ידיו שחרית להתפלל ולהעביר רוח רעה מידי:

יד. השפים קדם עמוד השחר ונטל ידיו, יש להסתפק אם צריך לטל ידיו פעם אחרת כשיאור היום, להעביר רוח רעה השורה על הידים:

טו. ישן ביום, יש להסתפק אם צריך לערות מים עליהן ג' פעמים:

טז. דוד היה נזהר שלא לישן שתין נשמין, כְּדֵי שִׁלָּא יִטְעַם טַעַם מִיתָה:

יז. יש נזהגין לרחץ פיהם שחרית מפני הרירין שבתוך הפה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבֵּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות הנהגת אדם בבוקר סימן ו

שולחן ערוך

שאם יוצא לנקבו ביותר עד שאם עבר הגבול ימות, בכלל שאם יפתח אחד מהם הוא. והוי שאם יפתח אחד מהם נמי מענין עשית צרכיו ממש. רופא חלי כל בשר על שם הנקבים שברא בו להוציא פסלת מאכלו, כי אם יתעפש בבטן ימות, והוצאתו היא רפואה. ומפליא לעשות מפני שהאדם דומה לנוד מלא רוח, ואם יעשה אדם בנוד נקב כחודה של מחט הרוח יוצא, והאדם מלא נקבים ורוחו משתמרת בתוכו, הרי זה פלא. ועוד יש לפרש על שם שבנוד טוב המאכל ודוחה הפסלת:

ב. יש נוהגין להמתין לברך על גטילת ידים עד בואם לבית הכנסת ומסדרים אותם עם שאר הנברכות, ובני ספרד לא נוהגו כן:

ג. ברפת אלהי נשמה אינה פותחת בברוך מפני שהיא ברפת ההודאה וברפת ההודאות אין פותחות בברוך, כמו שמצינו בברפת הגשמים:

ד. יש נוהגין שאחר שברך ברפת השחר וענו אחריו אמן חוזר אחד מהעונים אמן ומברך, ועונין אחריו אמן, וכסדר הזה עושין כל אותם שענו אמן תחלה, ואין לערער עליהם ולומר שכבר יצאו באמן שענו תחלה, מפני שהמברך אינו מכון להוציא אחרים, ואפלו אם היה המברך מכון להוציא אחרים, הם מכונים שלא לצאת בברכתו:

סימן ז

דין לברך ברכת אשר יצר כל היום אחר הטלת מים, ובד' פעיפים:

א. יכון בברכות פרוש המלות, כשיזכיר השם יכון פרוש קריאתו באדנות, שהוא אדון הכל ויכון בכתיבתו ביו"ד ה"א שהיה והיה ויהיה. ובהזכירו אלהים יכון שהוא תקיף בעל היכלת, ובעל הכחות כלם:

סימן ו

דין ברכת אשר יצר ואלהי נשמה ופרושיו, ובד' פעיפים:

א. כשיצא מבית הכסא, יברך אשר יצר את האדם בחכמה, שבריא את האדם היא בחכמה נפלאה. ויש מפרשים על שם שהגוף דומה לנוד מלא רוח והוא מלא נקבים כדלקמן בסמוך, ויש מפרשים בחכמה שהתקין מזונותיו של אדם הראשון ואחר כך בראו, וברא בו נקבים חלולים חלולים, פרוש נקבים רבים, כגון: פה וחסם ופי טבעת. וגם ברא בו אברים רבים חלולים, כמו: לב וכרס ומעים. שאם יסתם אחד מהם כלומר שבנקבים יש נקב אחד שהוא הפה, שכשהוא במעי אמו הוא סתום, וכשיוצא לאויר העולם הוא נפתח, ואם כשיוצא לאויר העולם היה נשאר סתום, לא היה אפשר להתקים אפלו שעה אחת. והאברים החלולים אם היה נפתח אחד מהם, לא היה אפשר להתקים אפלו שעה אחת. ועוד יש לפרש שגבול יש לאדם שיכולין נקביו לסתם ולא ימות, וכיון שעבר אותו הגבול אי אפשר להתקים אפלו שעה אחת, וכיון שבכלל הנקבים הם פי הטבעת ופי האמה, ובכלל האברים החלולים שאם יפתח אחד מהם אי אפשר להתקים הם כרס ומעים שפיר הוי שבה זה מענין עשית צרכיו. ואפשר עוד שמאחר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

לחודש

גליון

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֵנּוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲמֵלוֹ, לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות ציצית סימן ח

שולחן ערוך

ה. מְבָרַךְ לְהַתְעַטֵּף בְּצִיצִית. אִם שָׁנִים או שְׁלֹשָׁה מִתְעַטְּפִים בְּטָלִית כְּאֶחַת כָּלֶם מְבָרְכִים. וְאִם רָצוּ, אֶחָד מְבָרַךְ, וְהָאֲחֵרִים יַעֲנוּ אָמֵן:

ו. עַל טָלִית קָטָן יְכוּל לְבָרַךְ לְהַתְעַטֵּף, אִף עַל פִּי שְׂאִינוֹ מִתְעַטֵּף אֲלָא לּוֹבְשׁוֹ:

ז. צָרִיף לְהַפְרִיד חוּטֵי הַצִּיצִית זֶה מִזֶּה:

ח. יְכוֹן בְּהַתְעַטְפוֹ שְׂצוּנוֹ הַקֶּב"ה לְהַתְעַטֵּף בּוֹ כְּדֵי שְׁנִזְכֹּר כָּל מִצְוֹתָיו לְעִשׂוֹתָם:

ט. קֹדֶם שְׂיִבְרַךְ יַעֲיֵן בְּחוּטֵי הַצִּיצִית אִם הֵם כְּשָׂרִים כְּדֵי שְׁלֹא יִבְרַךְ לְבִטְלָה:

י. אִם לּוֹבֵשׁ טָלִית קָטָן בְּעוֹד שְׂאִין יְדָיו נְקִיּוֹת, יִלְבָּשֶׁנּוּ בְּלֹא בְּרָכָה, וְכִשְׂיִטֵּל יְדָיו יִמְשֹׁשׁ בְּצִיצִית וְיִבְרַךְ עָלָיו, או כְּשִׂילְבֵשׁ טָלִית אַחֵר יִבְרַךְ עָלָיו וְיִכְנֹן לְפִטְרָה גַם אֶת זֶה, וְאִין צָרִיף לְמִשְׁמֵשׁ בְּצִיצִית שֶׁל רֵאשׁוֹן:

יא. עֶקֶר מִצְוַת טָלִית קָטָן לְלָבְשׁוֹ עַל בְּגָדָיו כְּדֵי שְׂתִמִּיד יִרְאֶהוּ וְיִזְכֹּר הַמִּצְוֹת:

יב. אִם יֵשׁ לוֹ כַּמָּה בְּגָדִים שֶׁל אַרְבַּע כְּנָפוֹת כָּלֶם חֵיבִים בְּצִיצִית. וְאִם לְבָשָׁם כָּלֶם בְּלֹא הַפְּסֵק וְהָיָה דַעְתּוֹ מִתְחַלֶּה עַל כָּלֶם, לֹא יִבְרַךְ אֲלָא בְּרָכָה אַחַת, וְאִם מִפְּסִיק בֵּינֵיהֶם, צָרִיף לְבָרַךְ עַל כָּל אַחַת וְאַחַת, וְהוּא הַדִּין אִם לֹא הָיָה בְּדַעְתּוֹ מִתְחַלֶּה עַל כָּלֶם הוּי כִּמְפָסִיק בֵּינֵיהֶם:

יג. הַלּוֹבֵשׁ טָלִית קָטָן וּמְבָרַךְ עָלָיו כְּשֶׁהוֹלֵךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת וּמִתְעַטֵּף בְּטָלִית גְּדוֹל צָרִיף לְבָרַךְ עָלָיו, דְּהַלִּיכָה מִבֵּיתוֹ לְבֵית הַכְּנֶסֶת חֲשִׁיבָה הַפְּסֵק, וְאִם מִתְפַּלֵּל בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, אִם הָיָה דַעְתּוֹ מִתְחַלֶּה גַם עַל

א. כָּל הַיּוֹם כְּשֶׁעוֹשִׂים צָרְכָיו בֵּין קִטְנִים בֵּין גְּדוּלִים מְבָרַךְ אֲשֶׁר יֵצֵר, וְלֹא עַל נְטִילַת יְדָים, אִף אִם רוּצֵה לְלַמֵּד או לְהַתְפַּלֵּל מִיָּד:

ב. הַטִּיל מַיִם וְלֹא שִׁפְשַׁף אִף עַל פִּי שְׂצָרִיף לְבָרַךְ אֲשֶׁר יֵצֵר, אִין צָרִיף לְטַל יְדָיו אֲלָא מִשׁוּם נְקִיּוֹת או מִשׁוּם הַכּוֹן:

ג. הַטִּיל מַיִם וְהִסִּיחַ דַעְתּוֹ מִלְּהַטִּיל מַיִם וְאַחֵר כָּךְ נִמְלָךְ וְהַטִּיל מַיִם פַּעַם אַחֲרַת, צָרִיף לְבָרַךְ ב' פַּעַמִּים אֲשֶׁר יֵצֵר:

ד. אִין שַׁעוֹר לְהַשְׁתִּין מַיִם כִּי אֶפְלוּ לְטַפָּה אַחַת חֵיב לְבָרַךְ, שְׂאִם יִסְתֵּם הַנֶּקֶב מִלְּהוֹצִיא הַטַּפָּה הֵיא הָיָה קֶשֶׁה לוֹ וְחֵיב לְהוֹדוֹת:

הלכות ציצית

סימן ח

הלכות ציצית ועטיפתו, ובו יז סעיפים:

א. יתעטף בציצית ויברך מעמד:

ב. יסדר עטיפתו כדרך בני אדם שמתכסים בכסותן ועוסקים במלאכתם פעמים בכסוי הראש, פעמים בגלוי הראש, ונכון שיכסה ראשו בטלית:

ג. טליתות קטנים שלנו שאנו נוהגים ללבש, אף על פי שאין בהם עטוף, יוצאים בהם ידי חובת ציצית, וטוב להניח אותו על ראשו רחבו לקומתו, ולהתעטף בו, ויעמד כך מעטף לפחות כדי הלוף ד' אמות, ואחר כך ימשכנו מעל ראשו, ויילבשנו:

ד. מחזיר שתי ציציות לפניו ושתיים לאחוריו כדי שיהא מסובב במצות:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אורח חיים

הלכות ציצית סימן ט

שולחן ערוך

ה. יש אומרים שצריך לעשות הציציות מצבע
הטלית והמדקדקים נוהגים כן:
ו. יש אומרים שאין לעשות טלית של פשתן, אף
על פי שאין הלכה כן ירא שמים יצא את כלם,
ועושה טלית של צמר רחלים שהוא חייב בציצית
מן התורה בלי פקפוק:

סימן י

דיני כנפות הטלית, ובו יב סעיפים:

- א. טלית שאין לה ד' כנפות פטורה, יש לה יותר
מארבע חייבת, ועושה לה ארבע ציציות בארבע
כנפיה המרחקות זו מזו יותר:
- ב. יש לה ארבע, וחתך אחד באלכסון, ועשהו
שנים, הרי נעשית בעלת ה' וחיבת:
- ג. כפל קרנות טליתו וקשרם, או תפרם ודומה
כאלו קצצו, ואין לה כנפות, אף על פי כן לא
נפטרה:
- ד. טלית של בגד וכנפיה של עור, חייבת. היא של
עור וכנפיה של בגד, פטורה:
- ה. היו לה ג' כנפות ועשה בהם ג' ציציות, ושוב
עשה לה כנף ד', ועשה גם בו ציצית פסולה
משום תעשה, ולא מן העשוי:
- ו. אין כופלין את הטלית ומטילים ציצית על
כנפיה כמו שהיא כפולה אלא אם כן תפרה כלה,
ואפילו מרוח אחת: הטיל ציצית על ציצית, אם
נתפון לבטל הראשונה חותך הראשונה וכשרה,
ואם נתפון להוסיף, אף על פי שחתך אחת
משתיהן, פסולה:

טלית גדול ולא הפסיק בינתים בשיחה או בדברים
אחרים, אינו צריך לחזור ולברך:
יד. ואם פשט טליתו אפלו היה דעתו לחזור
ולתעטף בו מיד, צריך לברך כשיחזור ויתעטף
בו:

טז. אם נפלה טליתו שלא במתפון וחוזר ומתעטף,
צריך לברך, והוא שנפלה כלה. אבל אם לא נפלה
כלה, אף על פי שנפלה רפה אין צריך לברך:

טז. הלן בטליתו בליטה צריך לברך עליו בבקר,
אף אם לא פשטו, וטוב למשמש בו בשעת ברכה:
יז. נתכסה בבגד שהוא חייב בציצית, ולא הטיל בו
ציצית בטל מצות עשה:

סימן ט

איזה בגדים חייבים בציצית ואיזה פטורים

מציצית, ובו ו' סעיפים:

- א. אין חייב בציצית מן התורה אלא בגד פשתים
או של צמר רחלים, אבל בגדי שאר מינים אין
חייבים בציצית אלא מדרבנן:
- ב. ציצית של פשתים או של צמר רחלים פוטרים
בכל מיני בגדים, חוץ משל פשתים לצמר, או של
צמר לפשתים בזמן הזה דליכא תכלת, מפני שהם
כלאים:
- ג. ציצית של שאר מינים אין פוטרים אלא במינם,
כגון: משי לבגד משי, וצמר גפן לצמר גפן, אבל
שלא במינם אין פוטריין:
- ד. אם הטיל בטלית של שאר מינים קצת ציציות
ממינו, וקצת מצמר או פשתים, יש להסתפק בו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ציצית סימן יא

שולחן ערוך

א. החוטין צריך שיהיו טוהין לשמן: שיאמר בתחלת הטויה שהוא עושה כן לשם ציצית, או שיאמר לאשה טוי לי ציצית לטלית, ואם לא היו טוהין לשמן פסולים:

ב. טוהין עכו"ם וישראל עומד על גבו ואמר שיעשה לשמה, להרמב"ם פסול להרא"ש כשר: וצריכין שזירה ושיהיו שזורין לשמן:

ג. אם נתפרקו משזירתן ונעשו י"ו כשרים, והוא שישתיר בשזור כדי עניבה:

ד. ארך החוטים השמנה אין פחות מארבע גודלים, ויש אומרים י"ב גודלים, וכן נוהגין. ולמעלה אין להם שעור: אחד מהחוטים יהיה יותר ארך, כדי שיכרך בו הגדיל:

ה. אין עושין הציציות מהצמר הנאחו בקוצים כשהצאן רובצים ביניהם, ולא מהנימין הנתלשים מהבהמה, ולא משיורי שתי שהאורג משיר בסוף הפגד, והטעם משום בזוי מצוה:

ו. אם עשאם מצמר גזול פסולים, דקתיב ועשו להם, משלהם:

ז. חוטים שאולין הלואה היא דלא הדרי בעיניהו וכדידיה דמי:

ח. המשתחוה לבהמה, צמרה פסול לציצית, המשתחוה לפשתן גטוע, כשר לציצית שהרי נשתנה:

ט. יעשה נקב בארך הטלית לא למעלה מג' אצבעות מפני שאינו נקרא כנף, ולא למטה מכשעור שיש מקשר גודל עד סוף הצפרן, משום

ז. מלבושים שהם פתוחים מן הצדדין למטה ויש להם ד' כנפות לצד מטה ולמעלה הם סתומים, אם רבו סתום, פטור, ואם רבו פתוח, חייב. ואם חציו סתום וחציו פתוח מטילין אותו לחמרא, וחייב בציצית, ואין יוצאין בו בשבת:

ח. קאפ"ה שהיא פתוחה בענין שיש לה ד' כנפות, אם יקבעו בה אשטריןג"ה לעשותה כסתומה כדי לפטרה מציצית אינו מועיל תקון זה, אם לא תהיה קבוע מחצי ארפה למטה לכל הפחות, וגם שתהיה קבוע למטה מהתגור למען יהיה הרב הסתום רב הנראה לעינים, דאלמלא כן יאסר משום מראית העין:

ט. הכנפים צריך שיהיו מרבעות, ולא שיהיו עגולות:

י. מצנפת פטורה, אפלו של ארצות המערב שב' ראשיה משלכים על כתפיהם וגופם, ואף על פי שמתכסה בה ראשו ורבו פטור, כיון שעקרה לכסות הראש, דכסותה אמר רחמנא ולא פסות הראש:

יא. סודר שנותנין על הצואר במלכות ארץ ישראל שנקרא בערבי שי"ד וכן ביק"א שהיו נותנין בספרד על כתפיהם פטורים:

יב. מלבושים שבמצרים הנקראים גוחאש וכן מינטיניש ודולאמאניש וקפטאניש ופיריגיש שבתוגרמה, אף על פי שיש להם ד' כנפים פטורים:

סימן יא

דיני חוטי הציצית, ובו טו סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ציצית סימן יב

שולחן ערוך

כריכות, ובשני ט', ובשלישי י"א, וברביעי י"ג,
שעולים כלם ארבעים כמנין ה' אחד, שעולים ל"ט
ועם השם הם ארבעים. נהגו לעשות בסוף כל חוט
קשר כדי שיעמד בשזירתו:

טו. יש אומרים שצריך לדקדק שיתלה הציצית
לארץ הטלית דבעינן שתהא נוטפות על הקרן
פרוש תלוי על הקרן, ואם היה ברחבו לא היה
נוטף שהרי כלפי קרקע היה תלוי. יש אומרים
שאין לתת שום בגד בנקבי הטלית שמכניסים בהם
הציציות, ויש מתירין, וכן נהגו:

סימן יב

דברים הפוסלים בציצית, ובו ג' סעיפים:

א. אם נפסקו כל חוטי הכנף ונשתיר בהם כדי
עניבת כל החוטים הפסוקים ביחד כשר, ואם לא
נשאר כדי עניבה אפלו בחוט אחד שנפסק כלו
פסול, הלכך כיון שכל אחד פסול לשנים אם
נפסקו שני ראשים פסול, שמא נפסק חוט אחד.
ולפי מה שאנו נוהגים לדקדק בעת עשית הציצית
לתת סימן בד' ראשים בענין שלעולם הד' ראשים
הם מצד אחד של הקשר, והד' ראשים מצד האחר,
אם נפסקו שני ראשים מצד אחד כשר, דודאי שני
חוטין הם והרי נשתיר מכל אחד הראש השני
שהוא יותר מכדי עניבה. ולרבנו תם לא מכשירים
אלא בנשתירו ב' חוטין שלמים, דהינו ארבע
ראשים שכל אחד מהראשים ארץ י"ב גודלים או
מכשירים כשנתפסקו השני חוטין אחרים אם
נשתיר בהם כדי עניבה, אבל אם נפסקו ג' חוטין,
אף על פי שנשתיר בהם כדי עניבה פסולים.
ומפני כך כשנחתכו ג' ראשים אם לא דקדק בעת

שנאמר על הכנף ואם היה למטה ממלא קשר
גודל, היה תחת הכנף:

י. אם היה רחוק מהכנף מלא קשר גודל ונתקו
מחוטי הערב עד שלא נשאר בו כשעור כשר, כיון
שהיו בו כשעור בשעה שהטיל בו ציצית זה: יש
אומרים שבתוך רחב הכנף אין לו שעור, ויש
אומרים שדין רחב הכנף כדין הארץ, ונראין
דבריהם:

יא. אם הגדיל שקורין אוריליי"ו הוא רחב לא
יטיל בו הציציות. ואם הטיל בו, פסול, דעל פנפי
בגדיהם פתיב, וזה אינו נחשב מהכנף, אבל עולה
הוא לשעור מלא קשר גודל ולהרחקת ג' אצבעות
כיון שהנקב בתוך הכנף:

יב. מנין חוטי הציציות בכל כנף ארבעה כפולים
שהם שמונה, ואם הוסיף פסול. יחתך ראשי
החוטין הארבעה, ויתחבם בכנף, ויכפלים ואז יהיו
ח':

יג. יזהר לחתך ראשי החוטין לעשותם ח' קדם
שיכרך, שאם כרך אפלו חוליא אחת וקשר אפלו
קשר אחד, ואחר כך חתכן פסול, משום תעשה
ולא מן העשוי, שהרי בפסול עשאם:

יד. יקח ד' חוטים מצד זה וד' מצד זה ויקשר שני
פעמים זה על גב זה, ואחר כך יכרך חוט הארץ
סביב השבעה קצת כריכות, וקושר שני פעמים זה
על גב זה וחוזר וכורך, וכן יעשה עד שישלים
לחמשה קשרים כפולים וארבעה איריים ביניהם
מלאים כריכות, אין שעור לכריכות, רק שיהיה
כל הכרוך והקשרים רחב ארבעה גודלים, והענף
שמה גודלים: נוהגים לכרך באויר ראשון ו'

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ציצית סימן יג

שולחן ערוך

א. ציצית שעשאו עכו"ם פסול, דכתיב דבר אל בני ישראל לאפוקי עכו"ם. האשה כשרה לעשותן:
ב. הטיל ישראל ציציות בבגד בלא פונה, אם אין ציציות אחרים מתקנים להכשירו יש לסמך על הרמב"ם שמכשיר, אבל לא יברך עליו:
ג. השואל מחברו טלית שאינה מצויצת, פטור מלהטיל בה ציצית כל ל' יום, דכתיב כסותך ולא של אחרים, אבל אחר שלשים יום חייב מדרבנן, מפני שנראית כשלו: שאלה כשהיא מצויצת, מברך עליה מיד:
ד. מתר לטל טלית חברו ולברך עליה, ובבלבד שיקפל אותה אם מצאה מקפלת:
ה. טלית של שתפין חייבת בציצית דכתיב על כנפי בגדיהם:

עשית הציצית שיהיו נפרים הד' ראשים שמצד אחד של הקשר חיישינן שמא כל ראש הוא מחוט אחד, ונמצא שאין פאן אלא חוט אחד שלם, הלכך מספקא פסול: אבל אם לא נחתכו אלא ב' ראשים מכשירינן בכדי עניבה, והלכה כסברא ראשונה מיהו היכא דאפשר טוב לחוש לסברת רבנו תם:
ב. היכא דצריך כדי עניבה ומתוך שהחוטים עבים אינו יכול לענבם, ואלו היו דקים היה בהם כדי עניבה פשר:
ג. כדי עניבה לרש"י מן הענף, ולר"י אפלו נחתך כל הענף ולא נשאר כדי עניבה אלא מן הגדיל פשר, ומנהג העולם פרש"י והיכא דלא אפשר יש לסמך על ר"י:

סימן טו

אם להתיר ציצית מבגד לבגד ודין נקרע הטלית, וכו' ו' סעיפים:

א. מתר להתיר ציציות מטלית זה ולתנם בטלית אחר אבל שלא להניחם בבגד אחר לא:
ב. אינו יכול לקח הכנף כמו שהוא עם הציצית ולתפרו בבגד אחר משום דעל כנפי בגדיהם בעינן וכנף זה לא היה מבגד זה בשעת עשייה:
ג. טלית מצויצת כהלכתה שחלקוה לשתים ובכל חלק יש בו כשעור להתעטף, ונשאר לכל אחת מהם ציצית אחת או שתיים, אין בו משום תעשה ולא מן העשוי:

סימן יג

דיני ציצית בשבת, וכו' ג' סעיפים:

א. ארבע ציציות מעכבין זה את זה, שכל זמן שאין בה כל הארבע אינה מצויצת כהלכתה, והיוצא בה לרשות הרבים בשבת חייב חטאת:
ב. אם היא מצויצת כהלכתה, מתר לצאת בה לרשות הרבים, בין טלית קטן בין טלית גדול: אפלו בזמן הזה שאין לנו תכלת:
ג. אם נודע לו בשבת כשהוא בכרמלית שהטלית שעליו פסול לא יסירנו מעליו עד שיגיע לביתו דגדול כבוד הבריות:

סימן יד

דיני ציצית שעשאו עכו"ם ונשים וטלית שאולה, וכו' ה' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ציצית סימן טז

שולחן ערוך

א. שעור טלית שחייב בציצית שיתפסה בו בארץ
וברחב ראשו ורבו של קטן המתהלך לבדו בשוק,
ואינו צריך אחר לשמרו:

סימן יז

מי הם חייבין בציצית, ובו ג' סעיפים:

א. אף על גב דכתיב וראיתם אותו, סומא חייב
בציצית מפני שנתרבה מאשר תכסה בה, וקרא
דוראיתם אותו איצטריך למעט כסות לילה

ב. נשים ועבדים פטורים מפני שהיא מצות עשה
שהזמן גרמא: טמטום ואנדרוגינוס חייבין מספק,
ויתעטפו בלא ברכה:

ג. קטן היודע להתעטף, אביו צריך לקח לו ציצית
לחנכו:

סימן יח

זמן ציצית, ובו ג' סעיפים:

א. לילה לאו זמן ציצית, הוא דאמעית מוראיתם
אותו. להרמב"ם כל מה שלובש בלילה פטור אפלו
הוא מיחד ליום, ומה שלובש ביום חייב, אפלו
מיחד ללילה. ולהרא"ש כסות המיחד ללילה פטור,
אפלו לובשו ביום. וכסות המיחד ליום או ליום
ולילה חייב, אפלו לובשו בלילה:

ב. סדינים, אף על פי שאדם ישן בהם בבקר, אין
מטילים בהם ציצית:

ג. מאימתי מברך על הציצית בשחר, משניכיר בין
תכלת שפה ללבן שפה:

סימן יט

ד. נקרע הטלית תוך ג' אצבעות סמוך לשפת
הכנף, אינו ראוי לתפרו, ופרש רש"י דחיישינן
שישתיר מחוט התפירה וינחננו ויוסיף עליו שבועה
חוטין לשם ציצית, ולטעם זה אפלו נקרע כל
שהוא לא יתפר. ולפי זה טלית של צמר שנקרעה
תוך שלשה מתר לתפר האדנא דאין דרך לתפר
בחוט צמר, ורב עמרם פרש דטעמא משום דנקרע
תוך שלשה לית ביה תורת בגד, וכמאן דליתיה
דמי ואף על גב דתפריה כמאן דפסיק חשוב ואי
עביד ביה ציצית לא פטרה לטלית, ולפרוש זה
אם נקרע ונשתיר כל שהוא כשר, ויש אומרים
דלרב עמרם לא נפסל אלא ציצית שהיו בו בעת
שתפרו, אבל אם אחר שתפרו הטיל בו ציצית
כשר, וירא שמים יצא את כלם היכא דאפשר:

ה. אם נקרע מנקב שהציצית תלוי בו ולמטה אם
קדם הטלת ציצית לקרע שאותו ציצית היה שם
בשעת הקרע, כשר, ואם נקרע ונשתיר ממנו כל
שהוא ותפרו. ואחר כך הטיל בו ציצית, אם הוא
של צמר כשר לכלי עלמא, ואם הוא של שאר
מינים שדרך לתפר בחוטין של אותו המין, לא
יתפר לדעת רש"י, ואם נקרע ותפרו, ואחר כך
הטיל בו ציצית אכא לספוקי:

ו. התופר חתיכת בגד בכנפי הטלית, וכן מה
שנוהגים לתפר סביב הנקב שהציצית בו, אם
הטלית של משי ותפרו בחוט משי לבן, יש לחוש
בדבר לדעת רש"י שלא תהא שום תפירה למטה
מג' ולמעלה מקשר גודל:

סימן טז

שעור טלית, ובו סעיף אחד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ציצית סימן כ

שולחן ערוך

- ב. טליתות של מצוה שבלו, אדם בודל עצמו מהם, ואינו מתר לקנח עצמו בהם, ולא ליחד אותם לתשמיש המגנה, אלא זורקן, והם פלים:
- ג. מתר לכנס בציצית לבית הכסא:
- ד. יש לזהר כשאדם לובש טלית שלא יגרר ציציותיו:

סימן כב

ובו פעיף אחד

- א. קנה טלית ועשה בו ציצית, מברך שהחינו דלא גרע מכלים חדשים:

סימן כג

דיני ציצית בבית הקברות, ובו ד' פעיפים:

- א. מתר לכנס בבית הקברות והוא לבוש ציצית, והוא שלא יהא נגרר על הקברות אבל אם הוא נגרר על הקברות אסור משום לועג לרש, במה דברים אמורים, בימיהם שהיו מטילים ציצית במלבוש שלובשים לצרף עצמם, אבל אנו שאין אנו מכוונים בהם אלא לשם מצוה אסור אפלו אינם נגררים, והני מילי כשהציציות מגלים אבל אם הם המכסים מתר:
- ב. יש נוהגים לקשר ב' ציציות שבשני כנפים זה עם זה כשנכנסים לבית הקברות, ולא הועילו כלום בתקנתן:
- ג. הנכנס תוך ד' אמות של מת או של קבר, דינו כנכנס לבית הקברות:

זמן ברכת ציצית, ובו ב' פעיפים:

- א. ציצית חובת גברא הוא, ולא חובת מנא, שכל זמן שאינו לובש הטלית, פטור מציצית, ולפיכך אינו מברך על עשית הציצית, שאין מצוה אלא בלבישתו:
- ב. עשה טלית לצרף תכריכין אף על פי שלובשו לפעמים בחייו, פטור:

סימן כד

דיני לקיחת ומכירת טלית, ובו ב' פעיפים:

- א. הלוקח טלית מציצת מ ישראל או מתגר עכו"ם כשר, דכיון דתגר הוא חזקה שלקחה מ ישראל דלא מרע נפשיה אבל אם לקח מעכו"ם שאינו תגר, פסולה:
- ב. אין מוכרין טלית מציצת לעכו"ם שמא יתלוה עם ישראל בדרך ויהרגנו, אפלו למשכן ולהפקיד טלית מציצת לעכו"ם אסור, אלא אם כן הוא לפי שעה דליכא למיחש להא:

סימן כה

כדת מה לעשות בציציות שנפסקו ובטליות וישנים, ובו ד' פעיפים:

- א. חוטי הציציות שנפסקו יכול לזרקן לאשפה מפני שהוא מצוה שאין בגופה קדשה, אבל כל זמן שהם קבועים בטלית אסור להשתמש בהם, כגון לקשר בהם שום דבר, וכיוצא בזה משום בזוי מצוה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילין סימן כד

שולחן ערוך

הלכות תפילין

סימן כה

דיני תפילין בפרטות, ובו יג פעימים:

א. אחר שלבש טלית מציץ, יניח תפילין, שמעלין בקדש. והמניחים כיס התפילין והטלית לתוך כיס אחת צריכין לזהר שלא יניחו כיס התפילין למעלה, כדי שלא יפגע בהם תחלה ויצטרף להניחם קדם הטלית, כדי שלא יעבר על המצות:

ב. מי שהוא זהיר בטלית קטן ילבשנו, ויניח תפילין בביתו, וילך לבוש בציצית ומכתר בתפילין לבית הכנסת, ושם יתעטף בטלית גדול:

ג. הרא"ש היה מסדר הברכות עד עוטר ישראל בתפארה, ואז היה מניח תפילין ומברך עוטר ישראל בתפארה:

ד. צריך שיהיו תפילין עליו בשעת קריאת שמע ותפלה:

ה. יכון בהנחתם שצונו הקב"ה להניח ארבע פרשיות אלו, שיש בהם יחוד שמו ויציאת מצרים על הנרוע כנגד הלב, ועל הראש כנגד המוח, כדי שזכור נסים ונפלאות שעשה עמנו, שהם מורים על יחודו ואשר לו הכח והממשלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם פרצונו, וישעבד להקב"ה הנשמה שהיא במוח וגם הלב שהוא עקר התאוות והמחשבות, ובה זכור הבורא וימעיט הנאותיו ויניח של יד תחלה ויברך להניח תפילין, ואחר כך יניח של ראש ולא יברך כי אם ברכה אחת לשתיים:

סימן כד

הנחגת לבישת הציצית ושכרה וענשה, ובו י' פעימים:

א. אם אין אדם לובש טלית בת ארבע כנפות, אינו חיב בציצית, וטוב ונכון להיות כל אדם זהיר ללבש טלית קטן כל היום, כדי שיזכר המצות בכל רגע. ועל פן יש בו חמשה קשרים כנגד חמשה חמשי תורה, וארבע כנפים שבכל צד שיפנה יזכר ונכון ללבשו על המלבושים. לפחות יזהר שיהיה לבוש ציצית בשעת התפלה:

ב. מצוה לאחזו הציצית ביד שמאלית כנגד לבו בשעת קריאת שמע, רמז לדבר והיו הדברים האלה וגו' על לבבך:

ג. טוב להסתכל בציצית בשעת עטיפה כשמברך:

ד. יש נוהגין להסתכל בציצית כשמגיעים לוראיתם, אותו ולתן אותם על העינים, ומנהג יפה הוא וחבובי מצוה:

ה. כשמסתכל בציציות מסתכל בב' ציציות שלפניו, שיש בהם עשרה קשרים, רמז להויות. וגם יש בהם ט"ו חוטים ועשרה קשרים עולות כ"ו כשם ההויה:

ו. גדול ענש המבטל מצות ציצית, ועליו נאמר לאחזו בכנפות הארץ וגו', והזהיר במצות ציצית זוכה ורואה פני שכינה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחם הקדוש)

אורח חיים

הלכות תפילין סימן כו

שולחן ערוך

של יד, מהדק ומברך. מתר לברך על תפילין שאילין, ולא על גזולין:

יג. נהגו העולם שלא לחלץ תפילין עד אחר קדשת וקא לציון. וביום שיש בו ספר תורה נוהגים שלא לחלצם עד שיחזירו ספר תורה ויניחיהו בהיכל: וביום ראש חדש חולצים אותם קדם תפלת מוסף:

סימן כו

דין מי שאין לו אלא תפלה אחת, ובו ב' סעיפים:

א. אם אין לו אלא תפלה אחת מניח אותה שיש לו, ומברך עליה, שכל אחת מצוה בפני עצמה. והוא הדין אם יש לו שתיהם ויש לו שום אנס שאינו יכול להניח אלא אחת, מניח אותה שיכול:

ב. אם אינו מניח אלא של ראש לבד, מברך עליה על מצות תפילין לבד:

סימן כז

מקום הנחתן ואפן הנחתן, ובו יא סעיפים:

א. מקום הנחתן של יד בזרוע שמאל בכשר התופח שבצד שבין הקובד"ו ובית השחי, ויטה התפלה מעט לצד הגוף בענין שפשיכף זרועו למטה יהיו כנגד לבו, ונמצא מקים והיו הדברים האלה על לבבך:

ב. המנהג הנכון שיהא היו"ד של קשר תפלה של יד לצד הלב, והתפלה עליו לצד חוץ. יש לזהר שלא תזוז יוד של הקשר מהתפלה:

ג. המנהג הנכון לתקן שהמעברתא שבה הרצועה עוברת תהא מונחת לצד הכתף והקציצה לצד היד:

ו. אם פגע בשל ראש תחלה צריך להעביר על אותה מצוה ויניח של יד תחלה ואחר כך של ראש:

ז. יברך להניח בקמ"ץ תחת הה"א, ולא בפתח ובדגש:

ח. כל המצות מברך עליהם עובר לעשייתן לפיך צריך לברך על התפלה של יד אחר הנחה על הקברת, קדם קשירתם, שקשירתם זו היא עשייתן:

ט. אסור להפסיק בדבור בין תפלה של יד לתפלה של ראש, ואם הפסיק מברך על של ראש על מצות תפילין:

י. אם סח לצרף תפילין אינו חוזר ומברך, אם שמע קדיש או קדשה בין תפלה של יד לתפלה של ראש לא יפסיק לענות עמהם, אלא שותק ושומע ומכון למה שאומרים:

יא. אחר שקשר של יד על הזרוע, יניח של ראש קדם שיכרך הרצועה סביב הזרוע, ויש מי שאומר שאסור להוציא תפלה של ראש מהתיק, עד שתהא תפלה של יד מונחת:

יב. אם מניח תפילין כמה פעמים ביום, צריך לברך עליהם בכל פעם. נשטפו ממקומם וממשמש בהם להחזירן למקומן צריך לברך: הזיזם ממקומם אדעתא להחזירם מיד, צריך לברך: מי שמניח תפילין של יד וברך, ובתחלת ההדווק נפסק הקשר של יד, והצריך לעשות קשר אחר, אמנם לא הסיח דעתו, אינו צריך לחזור ולברך. אם התר של יד קדם הנחת של ראש, מהדקן, ואין צריך לחזור ולברך. אבל אם הניח של ראש, ואחר כך התר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרו"ו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילין סימן כח

שולחן ערוך

הערף ולא יטה לכאן או לכאן, וצריך שיהא המקום שבקשר שנראה כעין דל"ת לצד חוץ:

יא. צריך שיהיה השחר שברצועות לצד חוץ ולא יתהפכו בין בשל יד בין של ראש. ישלשל הרצועות שיהיו תלולים לפניו ויגיעו עד הטבור, או למעלה ממנו מעט. רחב הרצועות של יד ושל ראש כארץ שעורה לפחות. אם פחת משעור ארץ הרצועות ורחבן, אם אינו מוצא אחרות, מניחן כמות שהן עד שימצא אחרות פשעור. תפלין של ראש טוב להיותם גלויים ונראים אבל תלמיד בפניו רבו אין דרך ארץ לגלות תפלין בפניו:

סימן כח

דיני חליצת התפלין, ובו ג' סעיפים:

א. חייב אדם למשמש בתפלין בכל שעה שלא יסיח דעתו מהם, ומשמש בשל יד תחלה, וכשיאמר וקשרתם לאות על ידך משמש בשל יד, וכשיאמר והיו לטטפת בין עיניך משמש בשל ראש:

ב. תפלין של ראש חולץ תחלה משום דכתיב והיו לטטפת בין עיניך כל זמן שבין עיניך יהיו שתיים. צריך לחלץ תפלין של ראש מעמד יניח בתיק של ראש, ועליו של יד, כדי שפשיבא להניחם יפגע בשל יד תחלה:

ג. מנהג החכמים לנשק התפלין בשעת הנחתן ובשעת חליצתן:

סימן כט

ובו סעיף אחר

ד. לא יהא דבר חוצץ בין תפלין לבשרו, לא שנא של יד, לא שנא של ראש:

ה. אדם שהוא עלול לנזילות, ואם יצטרף להניח תפלה של ראש על בשרו לא יניחם כלל, יש להתיר לו להניח תפלה של ראש על הכובע דק הסמוך לראש ויכסם מפני הרואים:

ו. ואטר יד ימינו, אם עושה כל מלאכתו בשמאלו מניח בשמאלו, שהוא ימין של כל אדם, ואם שולט בשתי ידיו מניח בשמאל כל אדם, ואם פותב בימינו ושאר כל מעשיו עושה בשמאלו, או פותב בשמאל ושאר כל מעשיו עושה בימין, יש אומרים שניח תפלין ביד שתש כח דבעינן יד פה, ויש אומרים שהיד שפותב בה היא חשיבה ימין לעינין זה, ומניח תפלין ביד שכנגדה:

ז. אף על פי שיש לאדם מכה במקום הנחת תפלין, יניח תפלין פי מקום יש בזרוע להניח שתי תפלין, כי העצם הסמוך לבית השחי מחציו עד הקובד"ו היא מקום הנחת תפלין:

ח. ארץ רצועה של יד כדי שתקיף את הזרוע, ויקשר ממנה הקשר ותמתח על אצבע אמצעית, ויכרך ממנה על אצבעו שלשה פריכות, ויקשר. ונוהגים העולם לכתף על הזרוע ששה או שבעה פריכות:

ט. מקום הנחת תפלה של ראש מהתחלת עקרי השער ממחצו עד סוף המקום שמחו של תינוק רופס:

י. צריך שיהיה הקשר מאחורי הראש למעלה בערף. צריך לכוון הקציצה שתהא באמצע כדי שתהא פגוד בין העינים, וגם הקשר יהיה באמצע

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

לחודש

גליון

אורח חיים

הלכות תפילין סימן ל

שולחן ערוך

א. בשבת ויום טוב אסור להניח תפילין, מפני שהם עצמם אות ואם מניחים בהם אות אחר, היה זלוול לאות שלהם:

ב. בחל המועד גם כן אסור להניח תפילין מהשעם הנה בעצמו שימי חל המועד גם הם אות:

סימן לב

סדר כתיבת התפילין, ובו נ"ב סעיפים:

א. מצות תפילין שייכתב ארבע פרשיות שהן קדש לי כל בכור עד למועדה, והיה פי יביאך עד פי בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים, ופרשת שמע עד ובשעריך, ופרשת והיה אם שמוע עד על הארץ:

ב. בשל ראש יכתב כל אחת בקלף לבדה, ושל יד כותב פלם בקלף אחד:

ג. יכתבם בדיו שחר בין שיש בו מי עפצים בין שלא במי עפצים: כתב אפלו אות אחת בשאר מיני צבעונים או בזהב, הרי אלו פסולין. אם זרק עפרות זהב על האותיות מעביר הזהב וישאר כתב התחתון, וכשר, אבל אם זרק הזהב על אות מאזכרה אין לו תקנה, לפי שאסור להעביר הזהב משום דהוי כמוחק את השם:

ד. צריך שלא תדבק שום אות בתקרה אלא כל אות תהיה מקפת גויל:

ה. צריך שייכתב בימינו אפלו אם הוא שולט בשתי ידיו, ואם כתב בשמאל, פסול, אם אפשר למצא אחרים כתובים בימין. ואטר יד שמאל דידיה הוא ימין:

א. אין לברך שום ברכה כשחולץ תפילין אפלו כשחולצם ערב שבת בין השמשות:

סימן ל

זמן הנחתן, ובו ה' סעיפים:

א. זמן הנחתן בבקר, משיראה את חברו הרגיל עמו קצת ברחוק ארבע אמות ויכירנו:

ב. אסור להניח תפילין בלילה, שמא ישכחם ויישן בהם. אם הניחם קדם שתשקע החמה וחשכה עליו, אפלו הם עליו כל הלילה, מתר, ואין מורין כן. אם לא חלץ תפילין מששקעה חמה מפני שלא היה מקום לשמרון, ונמצאו עליו כדי לשמרון, מתר, ומורין כן:

ג. היה רוצה לצאת לדרך בהשכמה מניחם, וכשיגיע זמנם ימשמש בהם ויברך, דליכא למיחש שמא יישן בהם, כיון שהשכים ויצא לדרך:

ד. היה בא בדרך ותפילין בראשו ושקעה עליו חמה, או שהיה יושב בבית המדרש ותפילין בראשו, וקדש עליו היום יניח ידו עליהם עד שיגיע לבית, ואם יש בית קרוב לחומה שמשמרון שם, חולצן ומניחם שם:

ה. יש מי שאומר שאם התפלל תפלת ערבית מבעוד יום, עד שלא הניח תפילין אין לו להניחם אחר כך:

סימן לא

דין תפילין בשבת ויום טוב, ובו ב' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילין סימן לב

שולחן ערוך

יא. עור שעבדו שלא לשמו, אם יש תקון לחזר
לעבדו לשמו, יתבאר בטור יורה דעה סי' רע"א:

יב. יהיה הקלף מעור בהמה חיה ועוף הטהורים,
אפלו מגבלה וטרפה שלהם, אבל לא מעור בהמה
וחיה ועוף הטהורים, דכתיב למען תהיה תורת ה'
בפיך, ממין המתר לפיך, ולא מעור דג אפלו הוא
טהור, משום דנפיש זיהמיה:

יג. יהיה הקלף שלם שלא יהא בו נקבים שאין
הדיו עובר עליו, דהינו שלא תהא האות נראית בו
חלוקה לשתיים:

יד. הסופרים הגריונים עושים שלשה מיני קלפים,
העב יותר לכתב בו פרשת שמע שהיא קטנה,
והדק ממנו לפרשת ויהי אם שמוע, שהיא יותר
גדולה ולפרשת קדש ולפרשת ויהי כי יביאך שהם
ארכות עושים קלף דק מאד, ובוה יתמלאו הבתים
בשנה וזהו נוי לתפלין:

טו. אם לאחר שנכתב נקב בתוך הה"א או המ"ם
כשר, אפלו נקב כל תוכו שהנקב ממלא כל
החלל. אבל בירושלמי משמע שגם בפנים צריך
שיהא מקוף קלף. נקב רגל פנימי של ה"א אפלו
לא נשאר ממנו אלא פל שהוא כשר להרא"ש:
נקב רגל הימני, אם נשתר ממנו מלא אות קטנה
כשר, ואם לאו פסול:

טז. נפסק אחת מהאותיות, אם תינוק שאינו לא
חכם ולא טפש יודע לקרותו כשר, ואם לאו פסול,
ואין צריך לכסות לו שאר אותיות כמו שנוהגים:
הא דמכשרינן כשנפסק אות, דוקא כשנכתב
בכשרות ואחר כך נפסק, אבל אם מתחלה
כשנכתב היה שם נקב ונפסק בו, או אם רגל הפך

ג. אין לשרטט פי אם שטה עליונה, ואם אינו יודע
לישר השטה בלא שרטוט ישרטט כל השורות,
ולא ישרטט בעופרת מפני שמקום השרטוט נשאר
צבוע:

ז. הלכה למשה מסיני תפלין על הקלף, ולא על
הדוכוסטוס, ולא על הגויל. כותבין על הקלף
במקום בשר, ואם שנה פסול. מהו קלף ומהו
דוכוסטוס, העור בשעת עבודו חולקין אותו
לשנים, והחלק החיצון שהוא לצד השער נקרא
קלף, והפנימי הדבוק לבשר נקרא דוכוסטוס, לפי
זה כי אמרינן כותבים על הקלף במקום בשר הינו
מקום היותר קרוב לבשר דהינו במקום חבורו
כשהוא דבוק לדוכוסטוס, וקלפים שלנו שאין
חולקים אותם יש להם דין קלף וכותבים עליהם
לצד בשר שמה שמגדירים קלפתו העליונה שבמקום
שער, אינו אלא כפי מה שצריך לתקנו להחליקו,
ואפלו אם היו חולקים העור לשנים היה צריך
לגרר ממנו כך ומצד הבשר גוררים הרבה, עד
שאינ נשאר אלא הקלף בלבד:

ח. צריך הקלף להיות מעבד בעפצים או בסיד,
וצריך שיהא מעבד לשמו, טוב להוציא בשפתיו
בתחלת העבוד שהוא מעבדו לשם תפלין או לשם
ספר תורה, אבל אם עבדו לשם מזוזה פסול:

ט. אם עבדו עכו"ם, להרמב"ם פסול, אפלו אמר
לו ישראל לעבדו לשמו, ולהרא"ש כשר אם
ישראל עומד על גבו וסיעו:

י. כשמסמנין הנקבים במרצע כעין אותיות אף על
פי שנקל לעכו"ם לזיף, אין חוששין משום דמרתת
כותי פן יפיר ישראל בטביעות עיניו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילין סימן לב

שולחן ערוך

ב. צריך לדקדק בחסרות ויתרות, שאם חסר או יתר אות אחת פסולים ונמצאו המניחים אותם מברכים בכל יום ברכה לבטלה, וגם שרוי בכל יום בלא מצות תפילין, ונמצא ענש הסופר מרבה, לכן צריך להיות מאד ירא שמים ותרד לדבר השם, המתעסק בכתיבת תפילין ותקונן:

בא. כל פרשה, אחר שיכתבנה, יקראנה היטב בכונה ודקדוק פעמים ושלש, ויחזור ויקראנה קדם שיתננה בתוך ביתה, כדי שלא תתחלף פרשה בפרשה:

בב. טוב לנסות הקלמוס קדם שיתחיל לכתב הפרשה שלא יהא עליו דיו יותר מדאי ויפסיד, וכן יזהר קדם שיכתב כל שם לקרות כל מה שכתב, כדי שלא יבואו לידי גניזה על ידו:

בג. אם מצא שחסר אות אחת, אין לו תקנה, שאם כן היו כתובין שלא כסדרן, ופסולין משום דכתיב והיו בהויתן יהו. ואם יתר אות אחת, יש לו תקנה, על ידי שיגרר אותה אם היא בסוף תבה או בתחלתה, אבל אם היא באמצע תבה לא, משום דכשיגרר יהיה נראה פשטי תבות:

כד. מתר לכתב על מקום הגרר ועל מקום המחק אפלו אזכרה, ולא ימחק בעודו לח אלא יבשנו יפה פי אז יגרר בקל ולא ישאר לו שום רשם:

כה. כל אות שהיא כתובה שלא כתונה ואין צורתה עליה, כגון נגע רגל האל"ף בגג האל"ף או פני האל"ף בפנים בגג שתחתיה, או שהיה רגל הה"א, או רגל הקו"ף נוגעים או שהיתה אות אחת חלוקה לשתי אותיות, כגון צד"י שכתב יו"ד נו"ן או שי"ן, שכתב צי"ן יו"ד או ח"ית, שני זיני"ן

הפשוטה, או פיוצא בה מגיע לסוף הקלף בלי הקף קלף מתחלתו, פסול:

יו. אם נפלה טפת דיו לתוך האות ואינה נכרת האות, אין תקנה לגרר הדיו ועל ידי כך יהיה נפר האות, דהוי חק תוכות ופסול, משום דבעינן וכתב ולא וחקק, והוא הדין אם טעה וכתב דל"ת במקום רי"ש או ב"ת במקום כ"ף, אין תקנה למחק התג לתקן האות, משום דהוי כחק תוכות:

יח. מ"ם פתוחה שנדבק פתיחתה ונסתמה, אין מועיל לגרר הדבק ולפתחה, משום דהוי כחק תוכות. ומה תקנתה, שיגרר כל החרטום ותשאר כצורת נו"ן כפופה, ואחר כך יכתב מה שגרר. ורי"ש שעשאה כמין דל"ת, יש להחמיר ולומר דלא סגי כשיגרר הירף לבד או הגג לבד ויחזור ויכתבנו כמין רי"ש, משום דבין הגג בין הירף נעשו בפסול, הלכך צריך לגרר שניהם. אם נדבקה אות לאות בין קדם שתגמר בין אחר שנגמרה פסול, ואם גרר והפרידה כשר, ולא מקרי חק תוכות מאחר שהאות עצמה היתה כתובה כתונה. אם נגעו רגלי הה"א והקו"ף בגג יגרר הרגל ויחזור ויכתבנו, ואין צריך לגרר כל האות פי הגג כדין נכתב. אם נגע רגל האל"ף בגג האל"ף או פני האל"ף בפנים בגג שתחתיה פסול, ואין תקנה בגרירה להפרידה דהוי כחק תוכות, אלא יגרר כל מה שנעשה בפסול ויחזור ויכתבנו:

יט. בתחלת הפתיכה יאמר בפיו: אני כותב לשם קדשת תפילין. ומלבד זה בכל פעם שכותב אזכרה צריך לומר שכותבה לשם קדשת השם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילין סימן לב

שולחן ערוך

לג. יעשה השורות שוות שלא תהא אחת נכנסת ואחת יוצאת, ולפחות יזהר שלא יכתב ג' אותיות חוץ לשטה ואם כתבם לא פסול:

לד. ב' אותיות שהם תבה אחת, לא יכתב חוץ לשטה:

לה. אותיות השם צריך שיהיו כלם בתוך הדף, ולא יצא מהם כלל חוץ לדף:

לו. יעשה כל פרשיותיה פתוחות, חוץ מפרשה אחרונה הכתובה בתורה, שהיא והיה אם שמוע, שיצטנה סתומה ואם שנה פסול: ולכן נהגו שפרשת קדש לי, והיה כי יביאך, ופרשת שמע בראש שטה ובסוף קדש לי ובסוף והיה כי יביאך מניחים חלק כדי לכתב ט' אותיות, ובסוף שמע אין מניחים חלק כלל, ואם מניחים הוא פחות מכדי לכתב ט' אותיות. ופרשת והיה אם שמוע מתחילים מאמצע שטה עליונה, ומניח לפניה חלק כדי לכתב ט' אותיות, ונמצא ששלשה פרשיות הם פתוחות בין להרמב"ם בין להרא"ש, ופרשה אחרונה היא סתומה לדעת הרמב"ם:

לז. עור הבתים צריך להיות מעור בהמה חיה ועוף הטהורים, אפלו מנבלה או טרפה שלהם, ורשאי לעשותם מקלף או מעור שליל: צריך שיהיה מצבד לשמו היכא דאפשר:

לח. יעשה ד' בתים מעור אחד לשל ראש, ובית אחד לשל יד:

לט. תפילין, בין של ראש בין של יד, הלכה למשה מסיני שיהיו מרבעות בתפרן ובאלכסונו, דהיינו שיהיה רבוען מכון ארפו פרחבו כדי שיהא להם אותו אלכסון, שאמרו חז"ל כל אמתא ברבועא

ואחר שכתב לפניו תזר ותקנם, הוי שלא כסדרן ופסילין. אבל להפריד האותיות הדבוקות אחר שכתב לפניהם שפיר דמי, דכיון שהאות צורתה עליה כשמפרידה מחברתה לא הוי ככותב, וה"ה שאם לא היו מקצת יודי"ן שעל האל"פין והשיני"ן והעיני"ן ורגלי התוי"ן נוגעים בגוף האות ותינוק דלא חכים ולא טפש מכירם, שאף על פי שכתב לפניהם יכול לחזור ולתקנם, דכיון דצורת האות היתה נפרת ליכא משום פתבן שלא כסדרן. ויש מי שאומר דה"ה אם חטרא דחית למעלה אין נוגעים זה לזה, אף אין נפר להדיא פרידתו, אף על פי שהתינוק קורא שני זיני"ן מתר להדביקם:

מז. אם אותיות של שם דבוקות יכול להפרידם:

מז. אותיות ותבות שנמחקו, קצת אם רשומן נפר כל כך שתינוק דלא חכים ולא טפש יכול לקרותם מתר להעביר קלמוס עליה להיטיב הכתב ולחדשו, ולא הוי שלא כסדרן:

מח. יש לזהר שלא יכנס ראש הלמ"ד באויר הה"א או החי"ת, אפלו בלא נגיעה:

מט. אם אין הפרשיות שגורות בפיו, צריך שיכתב מתוך הכתב:

ל. אינו רשאי לכתב, אלא אם פן יודע לקרות:

לא. אם אינו כותב מתוך הכתב, לא יכתב על פה שמקרא אותו אחר, אלא אם פן יחזור הוא ויקרא בפיו:

לב. צריך להניח חלק למעלה כדי גגה של למ"ד: ולמטה כשעור פ"ף ונו"ן פשוטה ובתחלתן וסופן אין צריך להניח כלל:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילין סימן לב

שולחן ערוך

היטב בתחלה עד שיהא נקי. קצת שער זה צריך
שיראה חוץ לבתים:

מה. יתן כל פרשה בבית שלה, שתהא זקופה
מעמד בביתה:

מז. יהיה הגליון עליון תחלה שיהו שורה העליונה
וגליון תחתון לצד פה הבתים:

מז. אם כתב כל הארבע פרשיות בקלף אחד
כשרים, אפלו אין רוח ביניהם, ובלבד שיהא חוט
או משיחה בין כל בית ובית. של יד כותב
הארבעה פרשיות בקלף אחד וגולל אותן מסופן
לתחלתן, וכורך קלף עליהם ושער עגל, ומכניסם
בביתם כמו של ראש. אם כתבם על ארבע קלפים
והניחם בארבעה בתים יצא, והוא שיטלה עור על
הארבעה בתים שיהיו נראים כבית אחד:

מה. אם צפה הבתים בזהב או בעור בהמה טמאה,
פסולים:

מט. הלכה למשה מסיני שיהו תפלין נתפרים
בגידי בהמה ותיה טהורים, וטוב לתפור בגידי
שור:

נ. אין לקנות גידים מעכו"ם משום דחיישינן שמא
של בהמה טמאה הם. מקום שאין גידים מצויים,
תופרים בטאליאדוראש שעושים מן הקלף עד
שיזדמנו להם גידים:

נא. יתפור שלשה תפירות בכל צד, וחוט התפירה
יהיה סובב משתי רוחות, ויעביר חוט התפירה בין
כל בית ובית: ויש מי שאומר שי"ב תפירות אלו
יהיו בחוט אחד:

אמתא ותרי חמשי באלקסונא, וצריך לרבע מקום
מושכן וגם הבתים: עשאן מרבעות ואחר זמן
נתקלקל רבוען, יש מי שאומר שצריך לרבען:

מ. עור הבתים, מצוה לעשותו שחר חריץ שבין
בית לבית צריך שיגיע עד התפר, ואם לא הגיע
כשרה, והוא שיהיה נפר החריץ כדי שיהיו ד'
ראשיה נראין לכל:

מא. ארך ורחב הבתים וגבהן אין לו שעור:

מב. שי"ן של תפלין, הלכה למשה מסיני שיעשה
בעור הבתים של ראש כמין שי"ן בולטת מקמטי
העור, אחד מימינו ואחד משמאלו, של ימין המניח
של ג' ראשים, ושל שמאל המניח של ארבע
ראשים:

מג. חריץ של שי"ן דהינו חדה למטה יגיע עד
מקום התפר:

מד. תתורא דתפלין, הלכה למשה מסיני. והינו
שישים עור למטה לכסות פי הבתים, ונראה כעין
דף של גשר הנקרא תתורא. מעברתא דתפילין,
הלכה למשה מסיני. והינו שעור התתורא י"ה ארך
מצד אחד, ויעשה בו המעברתא, כיצד, יחתכנו
משני צדדים שלא תהא רחבה כמו רחב התתורא,
כדי שיהא נפר רבוע התתורא ובאותה מעברתא
עוברת הרצועה ועל שם כף נקראת מעברתא. גם
בתפלין של יד יעשה תתורא ומעברתא. יגלגל כל
פרשה מסופה לתחלתה, וכורכה בקלף קטון, ויש
מקפידין מלכרכן אלא בקלף כשר, והלכה למשה
מסיני שיכרך עליה שער בהמה או חיה הטהורים:
ונהגו שיהיה שער זה של עגל, ואם לא מצא של
עגל כורך בשל פרה, או של שור, ורוחץ השער

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילין סימן לג

שולחן ערוך

ד. טוב שישחירם ישראל לשמן ולא גוי:
ה. אם נפסקה הרצועה, יש מתירים לתפר מצד
פנים, ויש אומרים מה שמקיף ממנה הראש, ובשל
יד כדי שתקיף הזרוע לקשר התפלה עם הזרוע,
וכדי שתמתח עד אצבע אמצעית, ויכרך ממנה על
אוחיו אצבע ג' כריכות ויקשר, אין להם תקנה לא
בקשירה ולא בתפירה. וכל יתרון הארץ שהוא
בשביל שכורף הרצועה כמה פעמים סביב הזרוע
ובשל ראש מה שתלוי ממנה, אין התפירה
והקשירה פוסלים בה ובשעת הדחק יש לסמך על
המתירים כדי שלא יתבטל ממצות תפילין:

סימן לד

סדר הנחת הפרשיות בתפילין והמהדרים אשר להם
ב' זוגות תפילין, ובו ד' סעיפים:

א. סדר הנחתן בבתים, לרש"י והרמב"ם קדש
משמאל המניח, בבית החיצון, ואחריו כי יביאך
בבית שני, ושמע בבית השלישי, והיה אם שמוע
בבית הרביעי, שהוא בית החיצון לימינו. ולרבנו
תם בבית הג' והיה אם שמוע, ובבית הד' שהוא
החיצון שמע, ומנהג העולם פרש"י והרמב"ם:

ב. ירא שמים יצא ידי שניהם, ויעשה שתי זוגות
תפילין, ויניח שניהם, ויכון בהנחתן באותם שהם
אלבא דהלכתא אני יוצא ידי חובתי, והשאר הם
כרצועות בעלמא, כי מקום יש בראש להניח שני
תפילין, וכן בזרוע ואם אינו יודע לכון המקום
ולהניח שניהם יחד, יניח כדברי האחד של יד ושל
ראש ויניח האחרים על סמך ברכה ראשונה, ואם
לא יוכל להניח בכת אחת, יניח של רש"י, ויכרך

גב. יכניס הרצועה תוך המעברתא, ויעשה קשר
כמין דלי"ת בשל ראש, וכמין יו"ד בשל יד,
להשלים אותיות שדי עם השי"ן שבשל ראש:

סימן לה

דין תקוני התפילין ודין הרצועות, ובו ח' סעיפים:

א. אם נתקלקל עור של שני בתים מבתי הראש זה
אצל זה, אם התפילין ישנים, פסולים, ואם הם
חדשים, כשרים, כל זמן שעור מושב הבתים קיים:
ואלו הם חדשים, כל זמן שאם היו מושכים אותם
ברצועות, הבית מתפשט ונפתח נקרא חדש, ואם
אינו נפתח נקרא ישן, ואם נתקלקלו שנים זה
שלא כנגד זה, ראשון ושלישי כשרים, אפלו הם
ישנים ואם נתקלקלו ג' בתים בכל ענין פסולים:

ב. אם נפסקו תפירות התפילין, להרמב"ם אם היו
שתי התפירות זו בצד זו, או שנפסקו ג' תפירות
אפלו זו שלא כנגד זו, הרי אלו פסולים. במה
דברים אמורים, בישנים, אבל בחדשים, כל זמן
שעור מושב הבתים קיים, כשרים. ואלו הם
חדשים, כל שאוחזין מקצת העור שנקרע תפרו,
ותולין בו התפילין, והוא חזק, ואינו נפסק. ואם
אין ראוי לתלות בו, אלא הוא נפסק, הרי אלו
ישנות:

ג. עור הרצועות צריך שיהיה מעור בהמה חיה
ועוף הטהורים, וצריך שיהיה מעבד לשמו. רצועות
בין מעור בין מקלף כשרות. הלכה למשה מסיני
שהיו הרצועות שחרות מבחוץ, אבל מצד פנים
יעשה מאיזה צבע שירצה, חוץ מאדם, שמא יאמרו
שמדם חטטיו נצבעו והאדימו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשמוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילין סימן לה

שולחן ערוך

זמן הנחת התפילין, ובו ג' פעיפים:

- א. גדול שכר מצות תפילין, וכל מי שאינו מניחם הוא בכלל פושעי ישראל בגופו:
- ב. מצותן להיותם עליו כל היום אבל מפני שצריכים גוף נקי שלא יפית בהם, ושלא יסיח דעתו מהם, ואין כל אדם יכול לזהר בהם, נהגו שלא להניחם כל היום. ומכל מקום צריך כל אדם לזהר בהם להיותם עליו בשעת קריאת שמע ותפלה:

- ג. קטן היודע לשמור תפילין בטהרה שלא יישן בהם ולא יפית בהם, חיב אביו לקנות לו תפילין לחנכו:

סימן לח

מי הם חיבין בתפילין והפטורים, ובו יג פעיפים:

- א. חולה מעים פטור מתפילין:
- ב. מי שבקרי לו שאינו יכול להתפלל בלא הפחה, מוטב שיעבר זמן התפלה ממה שיתפלל בלא גוף נקי ואם יראה לו שיוכל להעמיד עצמו בגוף נקי בשעת קריאת שמע, יניח תפילין בין אהבה לקריאת שמע, ויברך:
- ג. נשים ועבדים פטורים מתפילין, מפני שהוא מצות עשה שהזמן גרמא:
- ד. המניח תפילין צריך לזהר מהרהור תאות אשה:
- ה. אבל ביום ראשון אסור להניח תפילין, מכאן ואילך חיב, אפלו באו פנים חדשות:
- ו. בט' באב חיבין בתפילין:
- ז. חתן ושושביניו וכל בני חפה פטורין, משום דשכיח שכרות וקלות ראש:

- עליהם, ויהיו עליו בשעת קריאת שמע ותפלה, ואחר התפלה יניח של רבנו תם בלא ברכה ויקרא בהם שמע והיה אם שמוע:
- ג. לא יעשה כן אלא מי שמתזק ומפרסם בחסידות:
- ד. לא יניח ב' הזוגות בכיס אחד שהאחד מהם הוא חל, ואסור להניחו בכיס תפילין, אלא יעשה שני כיסין, וסימן לכל כיס, שלא יתן של זה בזה:

סימן לה

דין מנין השטין, ובו פעיף אחד

- א. נהגו במנין השטין לכתב בשל יד שבועה שטין בכל פרשה ובשל ראש ארבעה שטין, ואם שנה לא פסל:

סימן לו

קדוק כתיבתו, ובו ג' פעיפים:

- א. צריך לדקדק בכתיבת האותיות שלא תשתנה צורת שום אחת מהן ולא תדמה לאחרת:
- ב. כל אות צריכה להיות גלם אחד, לכך צריך לזהר בנקדה שעל האלף שהיא כמין יוד, ובנקדה שתחתיה וביו"ד השי"ן ועי"ן ואחורי צד"י שיהו נוגעות באות, ובאחת שאינה נוגעת פסולין. וכן בשאר אותיות, חוץ מה"א וקו"ף שאין לגע הרגל בגג, ואם נגע פסול:
- ג. צריך לתיג שעטנ"ז ג"ץ והסופרים נהגו לתיג אותיות אחרות, ואם לא תיג אפלו שעטנ"ז ג"ץ לא פסל:

סימן לז

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקורא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילין סימן לט

שולחן ערוך

- ו. נמצאו ביד גוי, ואין ידוע מי כתבם, כשרים:
- ז. אין לוקחין תפלין ומזוזות וספרים מן הגוים יותר מפדי דמיהן הרבה, כדי שלא להרגיל לגנבן ולגזלן:
- ח. אין נקחין, אלא מן הממחה שבקי בחסרות ויתרות:
- ט. לקח ממי שאינו ממחה, צריך לבדקו. לקח ממנו מאה קציצות, בודק מהם שלשה קציצות, שתים של ראש ואחת של יד, או שתים של יד ואחת של ראש. אם מצאן כשרים, החזק זה האיש, והרי כלם כשרים, ואין השאר צריך בדיקה. ואם לקחן צבתים צבתים, חזקתן מאנשים הרבה הם לקוחים, לפיכך בודק מכל צבת ב' של ראש ואחת של יד, או ב' של יד ואחת של ראש. המוכר תפלין ואמר שהיו של אדם גדול, נאמן, ואינם צריכים בדיקה:
- י. תפלין שהחזקו בכשרות אינם צריכים בדיקה לעולם, ואם אינו מניחן אלא לפרקים, צריכים בדיקה פעמים בשבוע:

סימן מ

דין איך לנהג בקדשת התפלין, ובו ח' סעיפים:

- א. אסור לתלות תפלין בין בפתים בין ברצועות, אבל מתר לתלותן בכיסן:
- ב. בית שיש בו תפלין אסור לשמש בו מטתו, עד שיוציאם או שיניחם בכלי תוף כלי, והוא שאין השני מיחד להם, שאם הוא מיחד, אפלו מאה חשובים כא':

- ח. פותבי תפלין ומזוזות, הם ותגריהם ותגרי תגריהם, וכל העוסקים במלאכת שמים פטורין מהנחת תפלין כל היום, וזולת בשעת קריאת שמע ותפלה:
- ט. מצטער ומי שאין דעתו מישבת עליו ונכונה פטור, מפני שאסור להסיח דעתו מהם:
- י. הקורא בתורה פטור מהנחת תפלין כל היום, וזולת בשעת קריאת שמע ותפלה:
- יא. לא יחליץ תפלין בפני רבו, אלא יפנה לצד אחר מפני אמתו, ויחליץ שלא בפניו:
- יב. הנה צריך לתפלין ומזוזות, ואין ידו משגת לקנות שניהם, תפלין קודמים:
- יג. מנדה ומצרע אסורים להניח תפלין:

סימן לט

מי הם הכשרים לכתב תפלין ולקנות מהם, ובו י' סעיפים:

- א. תפלין שכתבן עבד, או אשה, או קטן, אפלו הגיע לחנוף, או גוי, או כותי, או ישראל מומר, או מוסר, פסולים, משום דכתיב וקשרתם וכתבתם. כל שאינו בקשירה, או אינו מאמין בה, אינו בכתיבה:
- ב. כל שפסול לכתבן, פסול בכל תקוון צשייתן:
- ג. גר שחזר לדתו מחמת יראה, כשר לכתב תפלין:
- ד. תפלין שכתבם אפיקורוס ישרפו, ויש אומרים יגזזו:
- ה. נמצאו ביד אפיקורוס, ואין ידוע מי כתבן, יגזזו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילין סימן מא

שולחן ערוך

א. אסור לשנות תפלין של ראש לעשותן של יד, וּאִפְלוּ לְקַח רְצוּעָה מֵהֶם וּלְתַן בְּשֵׁל יָד אֲסוּר, מִפְּנֵי שְׁאִין מוֹרִידִין מִקְדְּשָׁה תְּמוּרָה לְקְדֻשָׁה קְלָה, וְשֵׁל רֹאשׁ קְדֻשְׁתּוֹ תְּמוּרָה, שְׂרָבּוּ שֵׁל שְׂדֵי בְּשֵׁל רֹאשׁ, אֲבָל מִשֵּׁל יָד לְשֵׁל רֹאשׁ מֵתָר לְשָׁנוֹת, וְאִם הָיוּ תְּדָשִׁים שְׁעֲדִין לֹא הִנִּיחָם, מֵתָר לְשָׁנוֹת אִפְלוּ מִשֵּׁל רֹאשׁ לְשֵׁל יָד, (שְׁטוּלָה) [שְׁתוּלָה] עֲלֵיהֶם מְכַסֶּה עוֹר אַחֵר, וְנִרְאִים כְּבֵית אֶחָד:

ב. אם התנה עליהם מתחלה, אפלו לבשן אדם, יכול לשנותן, אפלו משל ראש לשל יד:

ג. סוּדָר דְּאֲזֻמְנָה לְמִצַּר בֵּיה תְּפִלִּין לְעוֹלָם, וְצַר בֵּיה תְּפִלִּין חֵד זְמַנָּא, אֲסוּר לְמִצַּר בֵּיה זְוִי: אֲזֻמְנָה וְלֹא צַר בֵּיה, או צר ביה ולא אזמנה, שרי למצור ביה זווי:

סימן מג

דין איך להתנהג בתפלין בהכנסו לבית הכסא, ובו ט' סעיפים:

א. אסור לכנס לבית הכסא קבוע להשתין בתפלין שבראשו, גזרה שמא יעשה בהם צרכיו, ואם אוֹתוֹן בְּיָדוֹ, מֵתָר לְהִשְׁתִּין בָּהֶם בְּבֵית הַכֶּסֶס קְבוּעַ: וּבְבֵית הַכֶּסֶס עֲרָאִי מֵתָר לְהִשְׁתִּין בָּהֶם כְּשֶׁהֵם בְּרֹאשׁוֹ, אֲבָל אִם אוֹתוֹן בְּיָדוֹ אֲסוּר לְהִשְׁתִּין בָּהֶם מִעֲמֵד, אִפְלוּ אִם תּוֹפֵס אוֹתָם בְּבִגְדוֹ, מִפְּנֵי שְׁצָרִיף לְשִׁפְשֵׁף בְּיָדוֹ נִיצוּצוֹת שְׁבַרְגְּלִיו, אֲלֹא חוֹלְצֵן בְּרַחוּק ד' אַמּוֹת וְנוֹתֵנָם לְחֻבְרוֹ. וּמִדְּבַרֵי הַרְמַב"ם גִּרְאָה שְׁאֲסוּר לְהִשְׁתִּין כְּשֶׁהֵם בְּרֹאשׁוֹ, בֵּין בְּבֵית הַכֶּסֶס קְבוּעַ בֵּין בְּבֵית הַכֶּסֶס עֲרָאִי, וְיֵשׁ לְחוּשׁ לְדַבְּרֵיו:

ג. אפלו הניחם בכלי בתוך פלי, אסור להניחם תחת מרגלותיו, וכן אסור להניחם תחת מראשותיו כנגד ראשו, אפלו פלי בתוך פלי, ואפלו אין אשתו עמו. אבל שלא כנגד ראשו, אם אין אשתו עמו, מתר, ואם אשתו עמו צריך פלי בתוך פלי:

ד. אשתו עמו במטה ואינו רוצה לשמש, מקרי אין אשתו עמו:

ה. להניחם במטה כנגד צדו, דינן כתחת מרגלותיו:

ו. שכח ושמש מטתו בתפלין, לא יאחו לא בבתיים ולא ברצועה, עד שיטל ידיו, מפני שהידים עסקניות הן, ושמא נגעו במקום הטנפת:

ז. ישן בהם וראה קרי, לא יאחו בבתיים, אלא יאחו ברצועה ומסיר אותם:

ח. הנכנס לסעדת קבע, חולצן ומניחן על השלחן, עד זמן ברכה, וחוזר ומניחן. אבל לאכילת עראי אין צריך לחלצן:

סימן מא

הנושא משאוי איך ינהג בתפלין, ובו סעיף אחד

א. הנושא משאוי על ראשו, חולצן תפלין של ראש עד שסייר המשאוי, ואפלו מטפחת אסור להניח על הראש שיש בו תפלין, אבל דבר שדרכו לתן בראשו, כגון כובע או מצנפת מתר:

סימן מב

אם מתר לשנות תפלין של יד לשל ראש, ובו ג' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכות השחר ושאר ברכות סימן מד אורח חיים

אסור שנה בתפלין, ובו פעיף אחר

א. כל זמן שתפלין בראשו או בזרועו, אסור לישן בהם אפלו שנת עראי, אלא אם הניח עליה סודר ולא היתה עמו אשה, ישן בהם שנת עראי, וכיצד הוא עושה, מניח ראשו בין ברכיו והוא יושב וישן. היו תפלין ברוכין בידו מתר לישן בהם אפלו שנת קבע, ואם אוחזן בידו ואינם ברוכים בידו אסור לישן בהם אפלו שנת עראי:

סימן מה

דין תפלין בבית הקברות ובית המרחץ, ובו ב' סעיפים:

א. אסור לקנס בבית הקברות או בתוך ארבע אמות של מת ותפלין בראשו משום לועג לרש, ואם הם מכסים מתר:
ב. בבית המרחץ, בבית החיצון שכל העומדים בו הם לבושים, יכולים להניח שם תפלין לכתחלה. ובבית האמצעי שמקצת בני אדם עומדים שם לבושים, ומקצתן ערמים, אינו יכול להניחם לכתחלה, ואם היו בראשו אין צריך לחלצן. ובבית הפנימי שכל העומדים שם ערמים, אפלו היו בראשו, צריך לחלצן:

הלכות ברכות השחר ושאר ברכות

סימן מו

הלכות ברכות השחר ושאר ברכות, ובו ט' סעיפים:

ב. בית הכסא קבוע הינו שיש בו צואה, והוא על פני השדה בלא חפירה:

ג. בית הכסא עראי, הינו כגון להשתין מים שאין אדם הולך בשבילם לבית הכסא, והפעם הזאת נעשה המקום הזה בית הכסא תחלה:

ד. אם הם בחיקו וחקור חגורה או בבגדו בידו, מתר, בין להשתין בין לפנות:

ה. אם רוצה לקנס לבית הכסא קבוע לעשות צרכיו, חולצן ברחוק ד' אמות: וגוללן ברצועות שלחן, ואוחזן בימינו ובבגדו כנגד לבו, ויזהר שלא תהא רצועה יוצאת מתחת ידו טפה, וכשיוצא מרחיק ד' אמות ומניחן:

ו. היה לבוש בתפלין והצריך לבית הכסא בליטה או סמוך לחשכה, שאין שהות להניחם עוד אחר שיצא, לא יקנס בהם גוללין בבגדו, ואפלו להשתין מים בבית הכסא קבוע, אלא כיצד יעשה, חולצן ומניחן בכלי אם היה בו טפה, או בכלי שאינו פלין, אף על פי שאין בו טפה, ואוחזו הכלי בידו, ונקנס:

ז. במה דברים אמורים, בבית הכסא שבשדה, אבל בבית הכסא שבבית לא יכניסם כלל, פיון שיכול להניחם במקום המשתמר:

ח. אם שכח תפלין בראשו ועשה בהם צרכיו, מניח ידו עליהן עד שיגמר עמוד הראשון, ויוצא וחולצן, וחוזר ונקנס:

ט. מתר לרופא לקח עביט של מי רגלים בידו ותפלין בראשו, ובעל גפוש יחמיר לעצמו:

סימן מד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכות השחר ושאר ברכות סימן מז אורח חיים

ה. כל הפרכות האלו, אם לא נתחייב באיזה מהן, כגון שלא שמע קול התרנגול, או שלא הלך, או לא לבש, או לא חגר, אומר אותה ברכה בלא הזכרת השם:

ט. לא יקרא פסוקים קדם ברכת התורה, אף על פי שהוא אומר דרך תחנונים. ויש אומרים שאין לחוש, פיון שאינו אומרם אלא דרך תחנונים. ונכון לחוש לסברא ראשונה:

סימן מז

דיני ברכת התורה, ובו יד סעיפים:

- א. ברכת התורה, צריך לזהר בה מאד:
- ב. צריך לברך בין למקרא בין למשנה בין לגמרא:
- ג. הכותב בדברי תורה, אף על פי שאינו קורא, צריך לברך:
- ד. המהרהר בדברי תורה, אין צריך לברך:
- ה. ברכות התורה אשר קדשנו במצותיו וצונו על דברי תורה. והערב נא וכו' ואשר בחר בנו: ו. אומר והערב עם וי"ו:}}
- ז. ברכת אהבת עולם פוטר ברכת התורה, אם למד מיד בלי הפסק:
- ח. ויש להסתפק אי סגי בקורא קריאת שמע סמוך לה מיד בלי הפסק, ולכן יש לזהר לברך ברכת התורה קדם אהבת עולם:
- ט. יש אומרים שאם הפסיק בין ברכת התורה ללמודו, אין בכך פלוס, והנכון שלא להפסיק ביניהם, וכן נהגו לומר פירשת ברכת כהנים סמוך לברכת התורה:

א. כשנעור משנתו, יאמר אלהי נשמה. כששומע קול התרנגול, יברך הגותן לשכוי בינה. כשלושב יברך מלביש ערמים. כשיניח ידיו על עיניו, יברך פוקח עורים. כשישב יברך מתיר אסורים. כשזוקף יברך זוקף כפופים. כשיניח רגליו בארץ, יברך רקע הארץ על המים. כשנוצל מנעליו, יברך שעשה לי כל צרכי. כשהולך יברך המכין מצעדי גבר. כשחוגר חגורו, יברך אוזר ישראל בגבורה: כשמשים כובע או מצנפת בראשו, יברך עוטר ישראל בתפארה. כשיטל ידיו, יברך על נטילת ידים. כשירחץ פניו, יברך המעביר שנה מעיני וכו' ויהי רצון וכו' עד ברוך אתה ה' גומל חסדים טובים לעמו ישראל. ואין לענות אמן אחר המעביר שנה מעיני, עד שיחתם הגומל חסדים טובים לעמו ישראל, שהכל ברכה אחת היא:

- ב. עכשו מפני שאין הידים נקיות, וגם מפני עמי הארצות שאינם יודעים אותם, נהגו לסדרם בבית הכנסת, ועונין אמן אחריהם, ויוצאים ידי חובתן:
- ג. חייב אדם לברך בכל יום מאה ברכות לפחות:
- ד. צריך לברך בכל יום (שעשאני יהודי) [שלא עשני גוי] שלא עשני עבד, שלא עשני אשה, והנשים מברכות: שעשני כרצונו:
- ה. אם קדם וברך זוקף כפופים קדם שברך מתיר אסורים, לא יברכנה:
- ו. יש נוהגין לברך הגותן לצעף כח, ואין דבריהם נראים:
- ז. יש נוהגים לברך ברכות אחרות נוספות על אלו, וטעות הוא בידם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֵנּוּ הַתְּלַמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מַדּוּת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְרִיהּ הוּא וְשִׁכְיֵנְתִּיהּ, בְּדַחִילוֹ וְדַחִימוֹ (תרגום: בְּיִרְאָה וּבְאֶהְבָּה), וְדַחִימוֹ וְדַחִילוֹ,
לְחִבְרָא י"ה ב' ה' בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (האר"ז"ל בְּשֵׁם רַחֵם הַקָּדוֹשׁ)

שולחן ערוך הלכות ברכות השחר ושאר ברכות סימן מח אורח חיים

סימן נ

טעם למה אומרים משנת איזהו מקומן, ובו סעיף א' אחד

א. קבעו לשנות אחר פרשת התמיד פרק איזהו מקומן ובריתא דרבי ישמעאל, כְּדֵי שְׂיִזְכֶּה כָּל אָדָם לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם מִקְרָא מְשֻׁנָּה וְתַלְמוּד, דְּבִרְיָתָא דְרַבִּי יִשְׁמַעְיָאֵל הוּי בְּמָקוֹם תַּלְמוּד, שְׁתַּמְדַּרְשׁ כַּתְלָמוּד:

סימן נא

דיני תפלה מן ברוך שאמר עד ישתבח, ובו ט' סעיפים:

- א. אומרים ברוך שאמר קדם פסוקי דזמרה, וישתבח לאתריהם:
- ב. אם סיים ברוך שאמר קדם שסיים החזן, עונה אחריו אמן:
- ג. אחר ישתבח יכול לענות אמן אחר ברכת עצמו
- ד. צריך לזהר מלהפסיק בדבור, משיתחיל ברוך שאמר עד סוף י"ח:
- ה. בין המזמורים האלו שואל מפני הכבוד, ומשיב שלום לכל אדם, ובאמצע המזמור שואל מפני היראה, ומשיב מפני הכבוד:
- ו. צריך להפסיק בין אלילים ובין וה' שמים עשה:
- ז. צריך לכוון בפסוק פותח את ידך, ואם לא כוון צריך לחזור ולאמרו פעם אחרת:
- ח. אין אומרים הזמירות במרוצה, כי אם בנחת:

י. אם הפסיק מללמוד ונתעסק בעסקיו, כיון שדעתו לחזור וללמוד לא הוי הפסק, והוא הדין לשנה ומרחץ ובית הכסא, דלא הוי הפסק:

יא. שנת קבע ביום על משתו הוי הפסק, ויש אומרים דלא הוי הפסק, וכן נהגו:

יב. אף אם למד בלילה, הלילה הולך אחר היום שעבר, ואינו צריך לחזור ולברך, כל זמן שלא ישן:

יג. המשכים קדם אור היום ללמוד, מברך ברכת התורה, ואינו צריך לחזור ולברך כשילך לבית הכנסת. המשכים קדם אור היום, מברך כל סדר הברכות, חוץ מברכת הנותן לשכוי בינה ופרשת התמיד שימתין מלאמרם עד שיאור היום:

יד. נשים מברכות ברכת התורה:

סימן מח

(אומרים פרשת התמיד ו) פסוקי קרבן שבת אומרים אצל פרשת התמיד. ובו סעיף א' אחד

א. בשבת אומרים אצל פרשת התמיד פסוקי מוסף שבת, אבל לא בראש חדש ויום טוב, מפני שקורים בתורה בפסוקי מוסף:

סימן מט

שיכול לומר קריאת שמע בעל פה, ובו סעיף א' אחד

א. אף על גב דקימא לן דברים שבכתב אי אתה רשאי לאמרם על פה, כל דבר שרגיל וישגור בפי הכל, כגון קריאת שמע וברכת כהנים ופרשת התמיד וכיוצא בהן, מתר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מַדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִהְיוֹת אֶשְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׂכְיֵתִיּהּ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאֶהְבָּה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשֵׁעַר רִחַם הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות ברכות השחר ושאר ברכות סימן נב

שולחן ערוך

ד. שליח צבור צריך שיהיה הגון, ואיזהו הגון, שיהא ריקן מעברות, ושלא יצא עליו שם רע, אפלו בילדותו, ושהיה ענו ומרצה לעם, ויש לו נעימה, וקולו ערב, ורגיל לקרות תורה נביאים וכתובים:

ה. אם אין מוצאין מי שיהיה בו כל המדות האלו, יבחרו הטוב שבצבור בחכמה ובמעשים טובים:

ו. אין ממנין אלא מי שנתמלא זקנו מפני כבוד הצבור, אבל באקראי משהביא שתי שערות יכול לירד לפני התבה, ובלבד שלא יתמנה מפי הצבור או מפי שליח צבור הממנה אותו להקל מעליו להתפלל בעדו לעתים ידועים:

ז. אם אין שם מי שיודע להיות שליח צבור כי אם בן י"ג ויום א' מוטב שיהא הוא שליח צבור, משִׁיבְטְלוּ מִלְשֻׁמַע קִדְשָׁה וְקִדְשֵׁי:

ח. מי שאינו בעל זקן, כל שנכר בו שהגיע לכלל שנים שראוי להתמלאות זקנו, נתמלא זקנו קרינן ביה, הלכך בן כ' שנה, אף על פי שאין לו זקן, ממנין אותו:

ט. סריס, יש אומרים שמתר למנותו, אם הוא בן כ':

י. יש ללמד זכות על מקומות שנוהגים שהקטנים יורדין לפני התבה להתפלל תפלת ערבית במוצאי שבתות:

יא. שליח צבור שמאריך בתפלה כדי שישמעו קולו ערב, אם הוא מחמת ששמח בלבבו על שנותן הודאה לה' יתברך בנעימה, תבא עליו ברכה, והוא שיתפלל בכבוד ראש, ועומד באימה ויראה,

ט. מזמור לתודה יש לאמרו בנגינה, שכל השירות עתידות לבטל, חוץ ממזמור לתודה:

סימן נב

דין מי ששהה לבוא לבית הכנסת עד ישתבח, ובו סעיף אחר

א. אם בא לבית הכנסת ומצא צבור בסוף פסוקי דזמרה, אומר ברוך שאמר עד מהלל בתשפחות, ואחר כך תהלה לדוד עד מעתה ועד עולם הללויה, ואחר כך הללו את ה' מן השמים עד לבני ישראל עם קרובו הללויה, ואחר כך הללו אל בקדשו עד כל הנשמה תהלל יה: ואחר כך ישתבח, ואחר כך יוצר וקריאת שמע וברכותיה, ויתפלל עם הצבור. ואם אין שהות כל כך, ידלג גם מזמור הללו את ה' מן השמים: ואם כבר התחילו הצבור יוצר, ואין שהות לומר פסוקי דזמרה אפלו בדלוג, יקרא קריאת שמע וברכותיה עם הצבור, ויתפלל עמהם, ואחר כך יקרא כל פסוקי דזמרה בלא ברכה שלפניהם ולא של אחריהם:

סימן נג

דין מי הראוי לירד לפני התבה, ובו כו סעיפים:

- א. אומר שליח צבור ישתבח מעמד:
- ב. אין לומר ישתבח, אלא אם כן אמר ברוך שאמר וקצת פסוקי דזמרה:
- ג. אין לברך על עטיפת ציצית בין פסוקי דזמרה לישתבח, אלא בין ישתבח ליוצר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכות השחר ושאר ברכות סימן נד אורח חיים

כ. אם אחד רוצה לומר תפלה בשביל אביו, ואחר רוצה לומר בשביל אחר, מי שירצה הקהל שיאמר התפלה, הוא יאמר:

כא. אין להתמנות שליח צבור על פי השר, אף על פי שרב הצבור חפצים בו:

כב. שליח צבור בשכר עדיף טפי מבנדבה:

כג. שכר שליח צבור פורעים מקפת הקהל, אף על פי שהשליח צבור מוציא הדל כעשיר, מכל מקום אין יד העני משגת כעשיר:

כד. צבור שצריכין לשכור רב ושליח צבור, ואין בידם כדי שכר שניהם, אם הוא רב מבהק וגדול בתורה ובקי בהוראה, הוא קודם, ואם לאו, שליח צבור קודם:

כה. אין מסלקין תזון מאמנותו, אלא אם כן נמצא בו פסול:

כו. קהל שנהגו למנות אנשים על צרכי הצבור לזמן, ובהגיע הזמן יצאו אלו ויכנסו אחרים תחתיהם, בין לחזן בין לקפה של צדקה, בין לשאר מנויים הצריכין לצבור, בין שנוטלין עליהם שכר בין שאינם נוטלים, אפלו לא קבעו להם זמן, סתמן כפרושן מאחר שנהגו כך:

סימן נד

דינים השייכים לישתבה, ובו ג' סעיפים:

א. ישתבה אינה פותחת בברוך, לפי שהיא סמוכה לברוך שאמר, ששתייהן נתקנו על פסוקי דזמרה, זו לפנייהם וזו לאחרייהם:

אבל אם מכון להשמיע קולו, ושמת בקולו, הרי זה מגנה. ומכל מקום כל שמאריך בתפלתו, לא טוב עושה מפני טרח הצבור:

יב. אין ממנין מי שקורא לאלפי"ן עיני"ן, ולעיני"ן אלפי"ן:

יג. פוחח, והוא מי שבגדו קרוע, וזרועותיו מגלים, לא ירד לפני התבה:

יד. סומא יורד לפני התבה, ובלבד שלא יקרא בתורה, משום דברים שבכתב אי אתה רשאי לאמרם על פה:

טו. שליח צבור קבוע יורד לפני התבה מעצמו, ולא ימתין שיאמרו לו:

טז. מי שאינו שליח צבור קבוע, צריך לסרב מעט קדם שירד לפני התבה, ולא יותר מדאי, אלא פעם ראשונה מסרב וכשיאמרו לו פעם שניה, מכין עצמו כמי שרוצה לעמד, ובפעם שלישית יעמד. ואם האומר לו שירד הוא אדם גדול, אינו מסרב לו כלל:

יז. אם טעה שליח צבור וצריכין להעמיד אחר תחתיו, אותו שמעמיד תחתיו לא יסרב:

יח. האומר איני יורד לפני התבה מפני שבגדי צבועין, או מפני שברגלי סנדל, לא ירד באותה תפלה כלל, מפני שדרך האפיקורסין להקפיד בכך, וחישינן שמא אפיקורסות גזרקה בו:

יט. יש מונעים גר מלהיות שליח צבור, ונדחו דבריהם. אפלו יחיד יכול לעכב ולומר איני רוצה שפלוני יהיה חזן, אם לא שכבר הספיק עליו מתחלה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכות השחר ושאר ברכות סימן נה אורח חיים

ז. כשאחד מתפלל לבדו, נכון שהאחרים ימתינו מלומר קדיש, עד שיגמור כדי שיזכה גם הוא:

ח. חרש המדבר ואינו שומע, או שומע ואינו מדבר, הן כפקחין ומצטרפים. אבל מי שאינו שומע ואינו מדבר, הרי הוא פשוטה וקטן:

ט. לעולם הוא קטן עד שיביא ב' שערות אחר שיהיה בן י"ג ויום אחד, ושנת העבור בת י"ג חדש:

י. אם נער אחד נולד בכ"ט לאדר ראשון משנה מעברת, ונער אחר נולד באדר שני באחד בו, ושנת י"ג אינה מעברת, אותו שנולד בכ"ט לאדר הראשון צריך להמתין עד כ"ט לאדר בשנת י"ג להיות בן י"ג שנה, ואותו שנולד אחריו באחד באדר השני יהיה בן י"ג שנה, כיון שהגיע אחד באדר של שנת י"ג:

יא. עברין שעבר על גזרת העבור, או שעבר עברה, אם לא נדוהו נמנה למנין עשרה:

יב. מנדה אין מצרפין אותו לכל דבר שצריך י, אבל מתר להתפלל בבית הכנסת שהוא שם, אלא אם כן פרושו להתמיר עליו בכך:

יג. צריך שיהיו כל העשרה במקום אחד ושליח צבור עמם, והעומד בתוך הפתח מן האגף ולחוץ, דהינו כשסוגר הדלת במקום [שפה] פנימית של עבי הדלת, ולחוץ כלחוץ:

יד. מי שעומד אחורי בית הכנסת וביניהם חלון, אפלו גבוה כמה קומות, אפלו אינו רחב ארבעה, ומראה להם פניו משם, מצטרף עמם לעשרה:

ב. אין לענות אמן אחר מלך מהלל בתשבחות, אלא אחר חי העולמים, ששם היא סיום הברכה:

ג. המספר בין ישתבח ליוצר, עברה היא בידו, וחוזר עליה מעורכי המלחמה, ויש מי שאומר שלצרכי צבור או לפסק צדקה למי שבא להתפרנס מן הצדקה, מתר להפסיק:

סימן נה

דיני קדיש, וכו' כב סעיפים:

א. אומרים קדיש ואין אומרים אותו בפחות מי' זכרים בני חורין גדולים שהביאו ב' שערות, והוא הדין לקדשה וברכו שאין גאמרינ בפחות מעשרה:

ב. אם התחיל לומר קדיש או קדשה בעשרה ויצאו מקצתן, גומרים אותו הקדיש או אותה הקדשה שהתחיל, והוא שנשתירו רבן:

ג. אם התחיל באבות ויצאו מקצתן, גומר אפלו קדשה:

ד. יש מתירין לומר דבר שבקדשה בתשעה וצרוף קטן, שהוא יותר מכן שש ויודע למי מתפללין, ולא נראין דבריהם לגדולי הפוסקים, והוא הדין דעבד ואשה אין מצטרפין:

ה. אם לא הביא שתי שערות אפלו הוא גדול בשנים דינו כקטן, עד שייצאו רב שנותיו שאז יתברר שהוא סריס, אם נראו לו סימני סריס קדם לכן דינו כגדול:

ו. ואם התחיל אחד מעשרה להתפלל לבדו ואינו יכול לענות עמם, או שהוא ישן, אפלו הכי מצטרף עמם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכות השחר ושאר ברכות סימן נו אורח חיים

להשפיר אחר במקומו, ואם הם י"א ורוצים לצאת
שנים, ישפירו שניהם אחד בשתפות במקומן,
ושניהם יפרעו בשוה, ואם אחד עני ואחד עשיר,
פורעין חציו לפי ממון, וחציו לפי נפשות, ושכר
החזן על היוצאים כעל הנשארים:

כב. אין כופין להשפיר להשלים מנין כי אם בימים
הנוראים, וכגון שאין חסרים כי אם אחד או שנים,
אלא אם כן מנהג קבוע ומפרסם בעיר לכף
להשפיר אפלו בתסרון ג' או ד', אם יש מנין
מיושבי העיר כופין לשכר חזן:

סימן נו

דין ענית הקדיש על ידי הקהל, ובו ה' סעיפים:

א. יש לכונן בענית הקדיש: ולענות אותו בקול
רם, ולהשתדל לרוץ כדי לשמע קדיש:

ב. כששליח צבור אומר יתברך כל העם עונים
אמן, וכן כשאומר בריך הוא, וכן כשאומר ואמרו
אמן:

ג. העונים עד לעלמי עלמא בלבד טועים הם, כי
אסור להפריד בין עלמא ליתברך:

ד. כשאומר החזן יתגדל כורע, וכן ביהא שמיה
רבא, וכן ביתברך, וכן בברוך הוא, וכן באמן:

ה. לאחר שסיים הקדיש, פוסע ג' פסיעות, ואחר כך
אומר עושה שלום וכו':

סימן נז

דין ברכו ועניתו, ובו ב' סעיפים:

טו. אם מקצתן בפנים ומקצתן בחוץ, ושלית צבור
תוף הפתח, הוא מצרפין:

טז. חצר קטנה שנפרצה במלואה לגדולה, דהינו
שנפרצה קטנה במקום חבורה לגדולה, ונפל כל
אותו כתל שהיה מפסיק ביניהם, ובגדולה נשארו
משארית כתל זה שנפל פסים מכאן ומכאן,
הגדולה כמפלגת מן הקטנה, ואין הקטנה מפלגת
מן הגדולה, אלא הרי היא כקרן זוית שלה. לפיכך
אם תשעה בגדולה ואחד בקטנה, מצטרפין,
שהקטנה נגדרת אחר הגדולה, והרי היא כאלו היא
בתוף הגדולה, כיון שהרב בגדולה, אבל אם היו
תשעה בקטנה ואחד בגדולה, או חמשה בזו וחמשה
בזו, אין מצטרפין:

יז. היה שליח צבור בקטנה וצבור בגדולה, מוציאן
ידי חובתן שהוא נגדר אחריהם, אבל אם היה
שליח צבור בגדולה וצבור בקטנה, אינו מוציאן
ידי חובתן, שאין הרב נגדר אחר היחיד:

יח. אם קצת העשרה בבית הכנסת, וקצתם בעזרה,
אינם מצטרפין:

יט. שליח צבור בתבה וט' בבית הכנסת, מצטרפין,
אף על פי שהיא גבוהה י' ורחבה ד' ויש לה מחצות
גבוהות י', מפני שהיא בטלה לגבי בית הכנסת,
ויש מי שכתב דהני מלי כשאין המחצות מגיעות
לתקרת הגג:

כ. יהיו עשרה במקום אחד ואומרים קדיש וקדושה,
אפלו מי שאינו עמיהם יכול לענות, ויש אומרים
שצריך שלא יהא מפסיק טנוף או עכו"ם:

כא. עיר שאין בה אלא עשרה, ואחד מהם רוצה
לצאת בימים הנוראים, כופין אותו לשאר או

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליתורא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת שמע סימן נח

שולחן ערוך

נחפזים כל כף, אפלו יוצא לדרך אחר שעלה
עמוד השחר, אינו קורא עד שיגיע זמנה:

ד. אם קראה משעלה עמוד השחר אף על פי שלא
היה אנוס, יצא בדיעבד:

ה. אם נאנס ולא קרא קריאת שמע ערבית עד
שעלה עמוד השחר, פיון שעדין לא הגז החמה,
קורא קריאת שמע ויוצא בה ידי חובת קריאת
שמע ערבית. ואם היה אנוס באותה שעה לצאת
לדרך מקום גדודי חיה ולסטים, לא יקרא אז
קריאת שמע פעם שנית לצאת בה ידי חובת
קריאת שמע של יום, שמאחר שעשה לאותה שעה
לילה, אי אפשר לחזור ולעשותה יום:

ו. אף על פי שזמנה נמשך עד סוף השעה הג', אם
עברה שעה ג' ולא קראה, קורא אותה בברכותיה
כל שעה ד' שהוא שלישי היום, ואין לו שכר
פקורא בזמנה. ואם עברה שעה ד' ולא קראה,
קוראה בלא ברכותיה כל היום:

ז. אם לא קראה ביום, יש אומרים שיש לה
תשלומין בערבית, וכן אם לא קרא קריאת שמע
בערבית, יש לה תשלומין ביום, ויש חולקים:

סימן נט

דין ברכה ראשונה ביוצר, ובו ה' סעיפים:

א. ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם יוצר אור
ובורא חשך, תקנו להזכיר מדת לילה ביום
להוציא מלב האפיקורסים שאומרים שמי שברא
אור לא ברא חשך:

ב. אם טעה ואמר אשר בדברו מעריב ערבים,
ונזכר מיד, ואמר יוצר אור, וגם סים יוצר

א. אומר שליח צבור: ברכו את ה' המברך, ועונין
אתריו: ברוך ה' המברך לעולם ועד, וחזרו שליח
צבור ואומר: ברוך ה' המברך לעולם ועד:

ב. מקום שנהגו לצעק על חבריהם בין קדיש
וברכו ליוצר אור, או לדבר בצרכי רבים טועים
הם:

הלכות קריאת שמע

סימן נח

הלכות קריאת שמע וברכותיה, ובו ז' סעיפים:

א. זמן קריאת שמע של שחרית, משיראה את
חברו הרגיל עמו קצת ברחוק ד' אמות, ויפירגו,
ונמשך זמנה עד סוף ג' שעות שהוא רביע היום.
ומצוה מן המבחר לקרותה פותיקים, שהיו מכונים
לקרותה מעט קדם הגז החמה, כדי שישם קריאת
שמע וברכותיה עם הגז החמה, ויסמוך לה התפלה
מיד בהגז החמה. ומי שיוכל לכונן לעשות, כן
שכרו מרבה מאד:

ב. אם לא קרא אותה קדם הגז החמה, יש לו
להקדים לקרותה במהרה כל מה שיוכל:

ג. מי שהוא אנוס, כגון שהיה משכים לצאת לדרך
במקום גדודי חיה ולסטים, שלא יוכל לעמוד ולא
לכונן אפלו פרשה ראשונה ואפלו עד [על] לבבך,
או שבני השירא הולכים מהרה ולא ימתינו לו
כלל, יכול לקרותה עם ברכותיה משעלה עמוד
השחר, דכיון שעלה עמוד השחר שפיר קרינן ביה
ובקומך, וגם שפיר מקרי יוצר אור. אבל אם אינו
במקום גדודי חיה ולסטים, וגם אין בני השירא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדלו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׁכְיֵנְתִּיהָ, בְּדַחֲלֵהּ וְדַחֲמֵהּ (תרגום: בִּירְאָה וּבְאֶהְבָּהּ), וְדַחֲמֵהּ וְדַחֲמֵהּ, לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיְהוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (האר"ז"ל בְּשֵׁם רַחֵם הַקָּדוֹשׁ)

אורח חיים

הלכות קריאת שמע סימן ס

שולחן ערוך

ג. סדר הפרכות אינו מעכב, שאם הקדים שנהיה לראשונה יצא ידי חובת פרכות:

ד. יש אומרים שאין מצות צריכות פונה, ויש אומרים שצריכות פונה לצאת בעשיית אותה מצוה, וכן הלכה:

ה. הקורא את שמע ולא כוון לבו בפסוק ראשון, שהוא שמע ישראל, לא יצא ידי חובתו. והשאר, אם לא כוון לבו אפלו היה קורא בתורה, או מגיה הפרשיות האלו בעונת קריאת שמע, יצא, והוא שכוון לבו בפסוק ראשון:

סימן סא

דין כמה צריך לדקדק ולכוון בקריאת שמע, ובו כו סעיפים:

א. יקרא קריאת שמע בכונה, באימה וביראה, ברתת וזיע:

ב. אשר אנכי מצוה היום, הינו לומר בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, ולא כמי שכבר שמע אותו הרבה פעמים, שאינו חביב אצלו:

ג. בקריאת שמע יש רמ"ה תבות, וכדי להשלים רמ"ה כנגד איבריו של אדם, מסיים שליח צבור ה' אלהיכם אמת, וחוזר ואומר בקול רם ה' אלהיכם אמת: ואם הוא קורא ביחיד, יכוון בט"ו ווי"ן שבאמת ויציב שעולים צ', והם כנגד ג' שמות ההוי"ה, שכל שם עולה כ"ו וד' אותיותיו הם ל':

ד. נוהגין לקרות פסוק ראשון בקול רם כדי לעורר הכונה:

המאורות, יצא. אבל אם אמר בדברו מעריב ערבים, ולא אמר יוצר אור, או לא סיים יוצר המאורות, לא יצא. ואם אמר יוצר אור ובורא חשך, אשר בדברו מעריב ערבים, וגם סיים מעריב ערבים, לא יצא: אבל אם סיים יוצר המאורות, כיון שפתח יוצר אור, יצא, אף על פי שהפסיק במעריב ערבים:

ג. יש אומרים שהקדשה שביוצר, יחיד אומרה, לפי שאינה אלא ספור דברים. ויש אומרים, שיחיד מדלגה, ואינה נאמרת אלא בצבור, ויש לחוש לדבריהם ולזהר שיחיד יאמרה בנגון וטעמים כקורא בתורה:

ד. ברפת יוצר וערבית אומר עם השליח צבור בנחת: ולא יענה אמן אחר סיום הבוחר בעמו ישראל באהבה, משום דהוי הפסק:

ה. אם טעה בברפת יוצר בענין שצריך לעמד אחר תחתיו, אם טעה מקדשה ואילך, אין השני צריך להתחיל אלא ממקום שפסק:

סימן ס

דין ברכות לקריאת שמע ואם צריכים כונה, ובו ה' סעיפים:

א. ברכה שניה אהבת עולם: ואינה פותחת בברוך, מפני שהיא סמוכה לברכת יוצר אור, ואם היא פוטרת ברפת התורה ציין לעיל סימן מ"ז:

ב. קרא קריאת שמע בלא ברכה, יצא ידי חובת קריאת שמע, וחוזר וקורא הפרכות בלא קריאת שמע, ונראה לי שטוב לחזור ולקרות קריאת שמע עם הברכות:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת שמע סימן סא

שולחן ערוך

טז. צריך להפסיק בין נשבע לה' כדי להטעים יפה
העיון, שלא תהא נראית כה"א:

יז. צריך להתיו זי"ן של תזכרו דלא לשתמע
תשקרו או תשכרו, והוי כעבדים המשמשים על
מנת לקבל פרס, וכן צריך להתיו זי"ן של
וזכרתם:

יח. ידגיש יו"ד של שמע ישראל, שלא תבלע
ושלא תראה אל"ף, וכן יו"ד דוהיו, דלא לשתמע
והאו:

יט. צריך לתן רוח בין ותרה לאף, דלא לשתמע
והרף:

כ. צריך לתן רוח בין תבה שתחלתו כסוף תבה
שלפניה, כגון בכל לבבך [על לבבך], על לבבכם,
בכל לבבכם, עשב בשדה, ואבדתם מהרה, הכנה
פתיל, אתכם מארץ:

כא. צריך בכל אל"ף שאחר מ"ם להפסיק ביניהם,
כגון ולמדתם אתם, וקשרתם אותם, ושמרתם את,
וראיתם אתו, שלא יהא נראה כקורא מותם:

כב. אף בפסוקי דזמרה ובתפלה צריך לדקדק בכך:

כג. צריך לדקדק שלא ירפה התזק ולא יתזק
הרפה, ולא יניח הנד ולא יניד הנח:

כד. צריך לקרות קריאת שמע בטעמים כמו שהם
בתורה:

כה. כשיאמר וקשרתם לאות על ידך, ימשמש
בתפלין של יד. וכשיאמר והיו לטטפת בין עיניך,
ימשמש בשל ראש, וכשיאמר וראיתם אתו ימשמש
בשני ציציות שלפניו:

ה. נוהגין לתן ידיהם על פניהם בקריאת פסוק
ראשון, כדי שלא יסתכל בדבר אחר שמונעו
מלכוון:

ו. צריך להאריך בחי"ת של אחד כדי שימליך
הקב"ה בשמים ובארץ, שלזה רומז חטטרת
שבאמצע הגג החי"ת, ויארץ בדל"ת של אחד
שעור שיחשב שהקב"ה יחיד בעולמו ומושל בד'
רוחות העולם, ולא יארץ יותר מכשעור זה. ויש
נוהגים להטות הראש כפי המחשבה: מעלה ומטה
ולד' רוחות:

ז. ידגיש בדל"ת שלא תהא כרי"ש:

ח. לא יחטף בחי"ת ולא יארץ באל"ף:

ט. אסור לומר שמע ב' פעמים, בין שכופל התבות
שאומר שמע שמע, בין שכופל הפסוק ראשון:

י. כשקורא קריאת שמע על מטתו, מתר לקרות
כל הפרשה ולחזור ולקרותה, ויש מי שאומר שגם
בזה יש לזהר מלומר פסוק ראשון:

יא. האומרים באשמרת בסליחות וביום כפור
בתפלת געילה ב' פעמים פסוק שמע ישראל, יש
ללמדם שלא יאמרו:

יב. ה' הוא האלהים שאומרים אותו ביום כפור
בתפלת געילה ז' פעמים, מנהג פשוט הוא:

יג. אחר פסוק ראשון צריך לומר ברוך שם כבוד
מלכותו לעולם ועד בתשאי:

יד. צריך להפסיק מעט בין לעולם ועד לואהבת
כדי להפסיק בין קבלת מלכות שמים לשאר מצות:

טו. צריך להפסיק בין היום לעל לבבך, ובין היום
לאהבה, שלא יהא נראה היום ולא למחר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֵנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיהוּדָא שְׂמָא דְקוֹדֶשׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׂכְיֵתֶיהָ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאֵהָבָה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲמִילוּ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות קריאת שמע סימן סב

שולחן ערוך

ג. הִיָּה מְהֻלָּךְ [בַּדְּרָךְ] וְרוּצָה לְקִרְוֵת קְרִיאַת שְׁמַע,
צָרִיף לְעַמֵּד בְּפִסּוּק רֵאשׁוֹן:

ד. עָקֵר הַפְּנוּנָה הוּא בְּפִסּוּק רֵאשׁוֹן, הַלֶּכֶף אִם קָרָא
וְלֹא כִּוֵּן לְבוֹ בְּפִסּוּק רֵאשׁוֹן, לֹא יֵצֵא יְדֵי חוּבְתּוֹ,
וְחוּזֵר וְקוֹרָא. וְאִפְלוּ לְמֵאֵן דְּאָמַר מִצְוֹת אֵינֶן
צָרִיכוֹת כְּפִנּוּנָה, מוֹדָה הֶכָּא:

ה. אִם הָיָה יָשׁוּן, מְצַעְרִים אוֹתוֹ וּמְעִירִים אוֹתוֹ, עַד
שִׁיקְרָא פְּסוּק רֵאשׁוֹן, וְהוּא עַר מְמֹשׁ. מִכָּאֵן וְאֵילָף
אֵין מְצַעְרִים אוֹתוֹ כְּדֵי שִׁיקְרָא וְהוּא עַר מְמֹשׁ,
שְׂאֵף עַל פִּי שֶׁהוּא קוֹרָא מִתְנַמְנֵם, יֵצֵא:

ו. הַקוֹרָא קְרִיאַת שְׁמַע, לֹא יִרְמֹז בְּעֵינָיו, וְלֹא יִקְרֵץ
בְּשַׁפְּתָיו, וְלֹא יִרְאֶה בְּאֶצְבָּעוֹתָיו בְּפִרְשָׁה רֵאשׁוֹנָה
שֶׁהוּא עָקֵר קְבֻלַּת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם, מִפְּנֵי שְׁנִירָאָה
כְּקוֹרָא עֲרָא, וְכַתִּיב וּדְבַרְתָּ בָּם, וְדַרְשִׁינָן עֲשֵׂה
אוֹתָם קְבַע:

ז. הִיָּה עוֹסֵק בְּמִלְאָכָה וְרוּצָה לְקִרְוֵת קְרִיאַת שְׁמַע,
יִתְבַטֵּל מִמִּלְאָכְתּוֹ עַד שִׁיקְרָא פְּרִשָׁה רֵאשׁוֹנָה, כְּדֵי
שֶׁלֹּא יִהְיֶה כְּקוֹרָא עֲרָא:

ח. הָאֲמִנִין וְכֵן בְּעַל הַבַּיִת שֶׁהָיוּ עוֹשִׂים מִלְאָכָה
בְּרֵאשׁ הָאֵילָן, אוֹ בְּרֵאשׁ שְׁוֵרוֹת הַבְּנִין, קוֹרִין
קְרִיאַת שְׁמַע בְּמִקוּמָם וְאֵינֶם צְרִיכִים לִירֵד:

ט. הַפֶּתֶף, אֵף עַל פִּי שֶׁמִּשָּׂאוֹ עַל כַּתְּפָיו, קוֹרָא
קְרִיאַת שְׁמַע, אֲבָל לֹא יִתְחִיל בְּשַׁעֲה שְׁטוּעֵן וְלֹא
בְּשַׁעֲה שְׁפוּרָק, מִפְּנֵי שֶׁאֵין לְבוֹ מִשָּׁב:

סימן סד

דין הטועה בקריאת שמע, ובז' ד' סעיפים:

כו. יש נוהגים לקרות קריאת שמע בקול רם, ויש
נוהגים לקרותו בלחש:

סימן סב

מי שלא דקדק בקריאת שמע או לא השמיע לאזנו,
ובז' ה' סעיפים:

א. אף על פי שמצוה לדקדק באותיותיה, קראת
ולא דקדק בהן, יצא:

ב. יכול לקרותה בכל לשון, ויזהר מדברי שבוש
שבאותו לשון, וידקדק בו כמו בלשון הקדש:

ג. צריך להשמיע לאזנו מה שמוציא בפיו, ואם לא
השמיע לאזנו, יצא, ובלבד שיוציא בשפתיו:

ד. אם מחמת חלי או אגס אחר קרא קריאת שמע
בלבו, יצא:

ה. צריך שליח צבור להשמיע קולו בשמע ישראל,
כדי שישמעו הקהל, וימליכו שם שמים ביחד:

סימן סג

לישב בשעת קריאת שמע ושלא יישן, ובז' ט'
סעיפים:

א. קורא אותה מהלך, או עומד, או שוכב, או
רוכב על גבי בהמה, או יושב, אבל לא פּרָקְדָן,
דְּהִינּוּ שְׁפָנִיו טוּחוֹת בְּקַרְקַע, או מְשַׁלָּךְ עַל גְּבוֹ
וּפְנָיו לְמַעְלָה, אֲבָל קוֹרָא וְהוּא שׁוֹכֵב עַל צְדוֹ:
וְאִם הָיָה בְּעַל בְּשַׂר הַרְבֵּה, וְאֵינּוּ יָכוֹל לְהַתְנַפֵּף
עַל צְדוֹ, או שְׁהִיָּה חוּלָה, נוֹטֵה מְעַט לְצְדוֹ וְקוֹרָא:

ב. מי שרוצה להחמיר לעמד כשהוא יושב,
ולקרותה מעמד נקרא עֲבָרִין:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת שמע סימן סה

שולחן ערוך

שרשאי לפסק, אבל אם הוא עסוק במקום שאינו
רשאי לפסק, כגון מברוך שאמר ואילך לא יפסיק,
אלא יאמר התבות שהוא אומר בשעה שהצבור
אומרים פסוק ראשון בנגון הצבור, שיהא נראה
כאלו קורא עמהם:

ג. קרא קריאת שמע ונכנס לבית הכנסת ומצא
צבור שקוראין קריאת שמע, טוב שיקרא עמהם
כל קריאת שמע, ויקבל שכר כקורא בתורה:

סימן סו

באיזה מקום יכול להפסיק ובאיזה מקום לא יפסיק,
ובו י' סעיפים:

א. בין הפרקים שואל בשלום אדם נכבד ומשיב
שלום לכל אדם, ובאמצע שואל בשלום מי שהוא
ירא ממנו, כגון אביו או רבו, או מי שהוא גדול
ממנו בחכמה, וכל שכן מלך או אנס. ומשיב
שלום לאדם נכבד, ואפלו באמצע הפסוק, חוץ
מפסוק שמע ישראל וברוך שם כבוד מלכותו
לעולם ועד, שלא יפסיק בהם כלל, אם לא מפני
מי שירא שמא יתרגנו:

ב. אם שכח להניח ציצית ותפלין יכול להפסיק בין
הפרקים להניחם, ויברך עליהם:

ג. לקדיש ולקדשה ולברכו מפסיק אפלו באמצע
הפסוק, וכן למודים, אבל לא יאמר אלא תבת
מודים בלבד:

ד. כהן שהיה קורא קריאת שמע וקראוהו לקרות
בתורה, יש מי שאומר שמפסיק ויש מי שאומר
שאינו מפסיק, והלכה כדבריו:

א. קראה למפרע, לא יצא, במה דברים אמורים,
בסדר הפסוקים, אבל אם הקדים פרשה לחברתה,
אף על פי שאינו רשאי, יצא, לפי שאינה סמוכה
לה בתורה:

ב. קרא פרשה וטעה בה, אם יודע היכן טעה, כגון
שקרא בלה אלא שדלג פסוק א' באמצע, חוזר
לראש אותו הפסוק וגומר הפרשה, ואם אינו יודע
היכן טעה, חוזר לראש הפרשה:

ג. טעה בין פרשה לפרשה, שהוא יודע שסיים
פרשה ואינו יודע אם ראשונה אם שניה, חוזר
לפרשה ראשונה, ויתחיל והיה אם שמוע:

ד. היה עומד בוכתבתם, ואינו יודע אם בוכתבתם
שפרשה ראשונה אם בוכתבתם שפרשה שניה,
חוזר לוכתבתם שבראשונה, והני מילי שלא התחיל
למען ירבו ימיכם, אבל אם התחיל למען ירבו
ימיכם, אין צריך לחזור דסרכיה נקט ואתא:

סימן סח

הנכנס לבית הכנסת ומצא צבור קוראין קריאת
שמע או שהפסיק בשעת הקריאה, ובו ג' סעיפים:

א. קראה סרוגין, דהינו שהתחיל לקרות, והפסיק
בין בשתיקה בין בדבור וחזר וגמרה, אפלו שהיה
כדי לגמר את בלה, יצא, אפלו היה ההפסק מחמת
אנס:

ב. קרא קריאת שמע ונכנס לבית הכנסת ומצא
צבור שקורין קריאת שמע, צריך לקרות עמהם
פסוק ראשון, שלא יראה כאלו אינו רוצה לקבל
על מלכות שמים עם חבריו, וה"ה אם הוא בבית
הכנסת ואומר דברי תחנונים או פסוקים, במקום

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת שמע סימן סז

שולחן ערוך

שְׂמֹסֶפֶק אִם בָּרַךְ לְפָנֶיהָ וּלְאַחֶיהָ, אֵינוֹ חוֹזֵר וּמְבָרֵךְ:

סימן סח

שלא להפסיק בפיוטיו, ובו פְּעִיף אֶחָד

א. יש מקומות שִׂמְפָּסִיק בְּבִרְכוֹת קְרִיאַת שְׁמַע לומר פיוטים, וְנִכּוֹן לִמְנַע מִלְאַמְרָם, מִשּׁוּם דְּהוּי הַפֶּסֶק:

סימן סט

דין פורס על שמע, ובו ב' פְּעִיפִים:

א. אם יש בְּנֵי אָדָם שֶׁהִתְפַּלְלוּ כָּל אֶחָד בְּפָנָי עֲצֻמוּ בְיָחִיד, וְלֹא שָׁמְעוּ לֹא קָדִישׁ וְלֹא קִדְשָׁה, עוֹמֵד אֶחָד מֵהֶם וְאוֹמֵר קָדִישׁ וּבְרָכּוֹ וּבְרָכָה רִאשׁוֹנָה יוֹצֵר אוֹר וְלֹא יוֹתֵר, וְזֶה נִקְרָא פּוֹרֵס עַל שְׁמַע, לְשׁוֹן חֲתִיכָה פְרוּסָה, שְׂאִין אוֹמְרִים אֲלֵא קִצַּת מִמֶּנָּה: וְלֵאחֵר שְׁסִימוּ בְּרֶפֶת יוֹצֵר אוֹר, אוֹמֵר אַבּוֹת וּגְבוּרוֹת, וְקִדְשָׁה וְאַתָּה קְדוֹשׁ, וְזֶה נִקְרָא עוֹבֵר לְפָנָי הַתְּבָה. וְאִין עוֹשִׂין דְּבָרִים אֵלוֹ בְּפָחוֹת מִי, מִשּׁוּם דְּהוּי דְּבָרִים שְׁבִקְדֻשָּׁה, וְצָרִיךְ לְחַזֵּר אַחֵר שְׁשָׂה שְׁלֹא שָׁמְעוּ, דְּהֵינּוּ רַב הָעֲשָׂרָה. וְאִם אֵינֶם נִמְצָאִים, אִפְלוּ בְּשִׁבִיל אֶחָד שְׁלֹא שָׁמַע אוֹמְרִים, וְאִפְלוּ מִי שְׁשָׁמַע יָכוֹל לְפָרֵס עַל שְׁמַע וְלַעֲבֹר לְפָנָי הַתְּבָה בְּשִׁבִיל אוֹתוֹ שְׁלֹא שָׁמַע. וּמִכָּל מְקוֹם אִם אוֹתוֹ שְׁלֹא שָׁמַע בְּקִי לְפָרֵס עַל שְׁמַע וְלַעֲבֹר לְפָנָי הַתְּבָה, מוֹטֵב שִׁיפָּרֵס וְיַעֲבֹר לְפָנָי הַתְּבָה הוּא, מִשִּׁיפָּרֵס וְיַעֲבֹר לְפָנָי הַתְּבָה אַחֵר שְׁכָבֵר שְׁמַע:

ב. סומא, אף על פי שלא רָאָה מְאוּרוֹת מִיָּמָיו, פּוֹרֵס עַל שְׁמַע וּמְבָרֵךְ יוֹצֵר הַמְּאוּרוֹת שֶׁהוּא נִהְנֶה

ה. וְאֵלוֹ הֵן בֵּין הַפְּרָקִים, בֵּין בְּרָכָה רִאשׁוֹנָה לְשֵׁנִיָּה, בֵּין שֵׁנִיָּה לְשְׁמוּעָה, בֵּין שְׁמַע לְוְהִיָּה אִם שְׁמוּעָה, בֵּין וְהִיָּה אִם שְׁמוּעָה לְוִיֵּאמָר, אֲבָל בֵּין וְיֵאמָר לְאַמֵּת וְיִצִּיב לֹא יִפְסִיק, שְׁלֹא לְהִפְסִיק בֵּין ה' לְאַמֵּת, אֲלֵא יֵאמָר אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם אַמֵּת, וְאִזּוּ יִפְסִיק כְּדִין בְּאַמְצַע הַפְּרָק:

ו. אִם פָּסַק מִפְּנֵי הִירָאָה אוּ הַכְּבוֹד אַחֵר שְׂאֵמֵר אַמֵּת, אוּ שְׁסִים קִדְּם הַתְּזוֹן, וְסִמְךָ ה' אֱלֹהֵיכֶם עִם אַמֵּת, וּמִמֵּתִין שִׁיתְחִיל הַתְּזוֹן וְשִׂיאֵמֵר עִמוֹ, אֵינוֹ צָרִיךְ לְחַזֵּר וְלומר פַּעַם אַחֶרֶת אַמֵּת:

ז. אֵינוֹ אוֹמֵר אֶמֶן אַחֵר גָּאֵל יִשְׂרָאֵל, מִשּׁוּם דְּהוּי הַפֶּסֶק:

ח. צָרִיךְ לְסַמֵּךְ גָּאֵל לְתַפְלָה, וְלֹא יִפְסִיק לְאַחֵר שְׂאֵמֵר גָּאֵל יִשְׂרָאֵל, רַק אִם אֲרַעוּ אֲנִס שְׁלֹא הִנִּיחַ תְּפִלִּין, וְנִזְדַּמְּנוּ לוֹ בֵּין גָּאֵל לְתַפְלָה, מִנִּיחַ אִזּוּ, וְלֹא יִבְרַךְ עֲלֵיהֶם עַד אַחֵר שִׁיתְפַּלֵּל. אֲבָל טְלִית לֹא יִנִּיחַ אִזּוּ, וְאִם עַד שְׁלֹא אָמַר גָּאֵל יִשְׂרָאֵל נִזְדַּמְּנוּ לוֹ טְלִית וְתַפְלִין, מִנִּיחָן, וְלֹא יִבְרַךְ עֲלֵיהֶם עַד אַחֵר תְּפִלָּה:

ט. אִין לַעֲנוֹת קָדִישׁ וְקִדְשָׁה בֵּין גָּאֵל לְתַפְלָה, וְכִיצַד עוֹשָׂה, מִמֵּתִין בְּשִׁירָה חֲדָשָׁה כְּדִי לַעֲנוֹת:

י. כָּל מִי שְׁלֹא אָמַר אַמֵּת וְיִצִּיב שַׁחֲרִית, וְאַמֵּת וְאַמוּנָה עֲרַבִית, לֹא יֵצֵא יְדֵי חוֹבֵת הַמִּצְוָה כְּתַקְנָה:

סימן סז

דין ספק אם קרא קריאת שמע, ובו פְּעִיף אֶחָד

א. סָפֵק אִם קָרָא קְרִיאַת שְׁמַע, חוֹזֵר וְקוֹרָא וּמְבָרֵךְ לְפָנֶיהָ וּלְאַחֶיהָ. אֲבָל אִם יוֹדַע שֶׁקָּרָאָה, אֲלֵא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת שמע סימן ע

שולחן ערוך

אבל והעוסקים במת פטורים מקריאת שמע, ובו ז'
סעיפים:

א. מי שמת לו מת שהוא חייב להתאבל עליו, אפלו אינו מטל עליו לקברו, פטור מקריאת שמע ומתפלה. ואפלו אם רוצה להתמיר על עצמו ולקרוא, אינו רשאי. ואם יש לו מי שישתדל בשבילו בצרכי קבורה, ורצה להתמיר על עצמו ולקרוא, אין מוחין בידו:

ב. במה דברים אמורים, כחל. אבל בשבת, חייב כל היום עד הערב אם מחשיך על התחום להתעסק בצרכי קבורה. אבל אם אינו מחשיך על התחום, חייב גם לעת ערב, ויום טוב שני דינו כחל ויום טוב ראשון, אם רוצה לקברו בו ביום על ידי עכו"ם, דינו כחל. ואם אינו רוצה לקברו בו ביום, דינו כשבת:

ג. המשמר את המת, אפלו אינו מתו, פטור:

ד. היו שנים משמרים, זה משמר וזה קורא, ואחר כך משמר זה, וקורא זה:

ה. החופר קבר למת פטור:

ו. היו שנים או יותר חופרים כל הצריכים לצרכי החפירה בבת אחת, פטורים. ואם יש נוספים נשמטים וקורין, וחורין אלו ומתעסקים, והאחרים נשמטים וקורין:

ז. אסור לקרות קריאת שמע תוך ד' אמות של מת או בבית הקברות. ואם קרא, לא יצא:

סימן עב

במאורות שרואין אחרים שיורוהו הדרך אשר ילך בה:

סימן ע

מי הם הפטורים מקריאת שמע, ובו ה' סעיפים:

א. נשים ועבדים פטורים מקריאת שמע מפני שהיא מצות עשה שהזמן גרמא. ונכון הוא ללמדם שיקבלו עליהן על מלכות שמים:

ב. קטנים פטורים לרבנו תם כשלא הגיעו לחנופה, ולרש"י אפלו הגיעו לחנופה, מפני שאינו מצוי אצלו בזמן קריאת שמע בערב, וישן הוא בבקר, וראוי לנהוג כרבנו תם:

ג. הכונס את הבתולה פטור מקריאת שמע ג' ימים, אם לא עשה מעשה, מפני שהוא טרוד טרדת מצוה. והני מלי בזמן הראשונים, אבל עכשו שגם שאר בני אדם אינם מכוונים כראוי, גם הכונס את הבתולה קורא:

ד. היה עוסק בצרכי רבים והגיע זמן קריאת שמע, לא יפסיק, אלא יגמר עסקיהם ויקרא, אם נשאר עת לקרות:

ה. היה עוסק באכילה או שהיה במרחץ, או שהיה עוסק בתספורת או שהיה מהפך בעורות, או שהיו עוסקים בדין, להרמב"ם גומר ואחר כך קורא קריאת שמע. ואם היה מתירא שמא יעבר זמן קריאה, ופסק וקרא, הרי זה משבח. ולהראב"ד מפסיק וקורא אף על פי שיש שהות לקרות:

סימן עא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזוהי להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמרו:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת שמע סימן עג

שולחן ערוך

ב. אם היה ישן עם אשתו, קורא בתורת פנים לצד
אחר, ואפלו בלא הפסקת טלית, משום דחשיבה
כגופו. ויש מי שאוסר, ונכון לחוש לדבריו:

ג. אם היה ישן עם בןיו בעודם קטנים, מתר
לקרות בתורת פנים בלא הפסקת טלית. ואם הם
גדולים, צריך להפסקת טלית:

ד. עד כמה הם חשובים קטנים, התינוק עד שיהיו
לו י"ב שנים, והתינוקת עד שיהיו לה י"א שנים,
ואפלו הביאו ב' שערות, מתר. ובשנת י"ג לתינוק
וי"ב לתינוקת אם הביאו ב' שערות, אסור בלא
הפסקה. ואם לא הביאו ב' שערות מתר. ומשנת י"ג
ואילך לתינוק וי"ב לתינוקת, אפלו לא הביאו ב'
שערות, אסור:

סימן עד

שלא לברך כשאיבריו רואין את הערוה, וכו' ו'

סעיפים:

א. היה ישן ערם בטליתו, צריך לחץ בטלית על
לבו ואז יקרא, משום דלבו רואה את הערוה
אסור:

ב. הרוחץ ערם במים צלולים, ורוצה לשתות, יכסה
בבגד ממשטה ללבו, כדי שלא יהא לבו רואה את
הערוה כשיברך. ודוקא בבגד, אבל בידים לא הוי
כסוי: ואם היו המים עכורים, שאין איבריו נראין
בהם, מתר לקרות והוא בתוכן, והוא שלא יהא
ריחן רע:

ג. אם האדם מתבק גופו בזרועותיו, דינין ליה
כהפסקה:

דין נושאי המטה והמנחמים והמלווין, וכו' ה'
סעיפים:

א. נושאי המטה וחלופיהן וחלופי חלופיהן, בין
אותם שהם לפני המטה בין אותם שהם לאחריה,
מאחר שלמטה צריך בהם, פטורים. ושאר המלווין
את המת, שאין למטה צריך בהם, חייבים:

ב. אין מוציאין את המת סמוך לקריאת שמע,
שאין שהות להוציאו ולקברו קדם שיגיע זמן
קריאת שמע. ואם התחילו להוציאו, אין מפסיקין
כדי לקרות:

ג. העם העוסקים בהספד בזמן שהמת מטל לפניהם,
נשמטים אחד אחד וקורין ומתפללין. אין המת
מטל לפניהם, הם קורין ומתפללין, והאונן יושב
ודומם:

ד. קברו את המת ותורו האבלים לקבל תנחומין,
וכל העם הולכין אחריהם ממקום הקבר למקום
שעומדין שם האבלים לעשות שורה לקבל
תנחומין, אם יכולין העם להתחיל ולגמור אפלו
פסוק אחד קדם שיגיעו לשורה, יתחילו. ואם לאו,
לא יתחילו:

ה. העומדים בשורה לנחמו, הפנימים שרואים פני
האבל, פטורים. והחיצונים שאינם רואים פני
האבל, חייבים:

סימן עג

חישן עם אשתו ובניו איך יתנהג, וכו' ד' סעיפים:

א. שנים שהיו ישנים בטלית אחד, ובשר שניהם
נוגעים זה בזה, לא יקראו קריאת שמע, אלא אם
כן היתה טלית מפסקת ביניהם ממתניהם ולמטה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת שמע סימן עה

שולחן ערוך

ו. היתה ערוה כנגדו והחזיר פניו ממנה, או שעצם
עיניו, או שהוא בלילה, או שהוא סומא, מתר
לקרות, דבראיה תלה רחמנא, והא לא חזי לה:

סימן עו

לחזר מצואה בשעת קריאת שמע, ובו ח' סעיפים:
א. צואה בעששית, מתר לקרות כנגדה אף על פי
שרואה אותה דרך דפנותיה, משום דבכסוי תלה
רחמנא, דכתיב וכסית את צאתך, והא מתכסיא:
ב. צואה בגומא, מניח סנדלו עליה וקורא, דחשיבה
כמכסה, וכיון שאין ריח רע מגיע לו, מתר. והוא
שלא יהא סנדלו נוגע בה:

ג. העבירו צואה לפניו, אסור לקרות כנגדה, ופי
חזיר כצואה עוברת דמי, אפלו עולה מן הנהר אין
הרחיצה מועלת לו, דהוי כגרה של רעי:

ד. היתה צואה על בשרו ומכסה בכגדיו, או
שהכניס ידיו בבית הכסא דרך חור ואינו מריח
ריח רע, יש מתירים לקרות, ויש אוסרין. ויש
אומרים שלא התיר המתיר בצואה על בשרו, אלא
במקום שהיא נכסית מאליה בלא מלבוש, כגון
אצילי ידיו, ונכון לעשות כדברי המחמיר:

ה. צואה בפי טבעת, אפלו היא מכסה אסור לקרות
לדברי הפל, אפלו אינה נראית כשהוא עומד,
ונראית כשהוא יושב:

ו. היה לפניו מעט צואה, יכול לבטלה ברק שירק
בה ויקרא כנגדה, והוא שיהא הרק עבה. ואין
הבטול מועיל אלא לפי שעה, אבל אם לא יקרא
מיד והרק נמוח ונבלע בה, לא בטלה:

ד. יש מי שאומר שהנשים יכולות לברך ולהתפלל
כשהן לבושות החלוק, אף על פי שאינם מפסיקות
למטה מהלב:

ה. שאר איבריו רואים את הערוה מתר, אבל אם
איזה מאיבריו נוגע בין בערותו בין בערות חברו,
אסור לקרות קריאת שמע או להתפלל. ויריכותיו
שהערוה שוכבת עליהן צריך להפסיקן בבגד או
להרחיקן, בענין שלא יגע הגיד בהם:

ו. היתה טליתו חגורה על מתניו לכסותו ממתניו
ולמטה, אף על פי שממתניו ולמעלה הוא ערום,
מתר לקרות קריאת שמע. אבל להתפלל אסור,
עד שיכסה לבו:

סימן עה

לחזר מגלוי שער וקול אשה בשעת קריאת שמע
וכן שלא לקרותה כנגד הערוה, ובו ו' סעיפים:

א. טפח מגלה באשה במקום שדרךה לכסותו, אפלו
היא אשתו, אסור לקרות קריאת שמע כנגדה:

ב. שער של אשה שדרךה לכסות, אסור לקרות
כנגדו: אבל בתולות שדרךן לילך פרועות הראש,
מתר:

ג. יש לזהר משמיעת קול זמר אשה בשעת קריאת
שמע:

ד. אסור לקרות כנגד ערוה אפלו של עכו"ם, וכן
כנגד ערות קטן אסור:

ה. ערוה בעששית ורואה אותה דרך דפנותיה,
אסור לקרות כנגדה, דכתיב ולא יראה בך ערות
דבר, והא מתחזיא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת שמע סימן עז

שולחן ערוך

אָפּלו אַם נָפּלוּ עַל בְּגָדָיו וַיֵּשׁ בָּהֶם טוֹפֵחַ עַל מַנֵּת
לְהַטְפִּיחַ, כִּיּוֹן שֶׁהֵם מְכֻסִּים בְּבִגְדָם. וְאִם נָפּלוּ מִי
רַגְלִים בְּאַרְצָה, מֵרַחֵיק מֵהֶם ד' אַמּוֹת: וְאִפְלוּ שָׂדֵה
כַּדִּי לְגַמֵּר אֶת כְּלָהּ, אֵין צָרִיךְ לְחַזֵּר אֶלָּא לְמָקוֹם
שֶׁפָּסַק:

סימן עט

מִי שֶׁנִּזְדַּמֵּן לוֹ צוּאָה בְּשַׁעַת קְרִיאָהּ, וְבוֹ ט' סְעִיפִים:
א. הֵיטָה צוּאָת אָדָם מֵאַחֲרָיו, צָרִיךְ לְהִרְחִיק ד'
אַמּוֹת מִמָּקוֹם שֶׁכָּלָה הָרִיחַ, אִפְלוּ אִם יֵשׁ לוֹ חֲלִי
שְׂאִינוּ מְרִיחַ, צָרִיךְ לְהִרְחִיק ד' אַמּוֹת מִמָּקוֹם
שֶׁיִּכְלָה הָרִיחַ לְמִי שֶׁמְרִיחַ. וּמִלְפָּנָיו צָרִיךְ לְהִרְחִיק
מְלֵא עֵינָיו, אִפְלוּ בְּלִילָה שְׂאִינוּ רוֹאֵה אוֹתָהּ צָרִיךְ
לְהִרְחִיק עַד מָקוֹם שְׂאִינוּ יָכוֹל לְרֹאֲתָהּ בַּיּוֹם, וְאִם
הוּא מְצַדוֹ, דִּינּוּ כְּמֵלֶאכֶרִי:

ב. הֵיטָה בְּמָקוֹם גְּבוּהַ עֲשָׂרָה טְפָחִים אוּ נְמוּךְ
עֲשָׂרָה, אוּ שֶׁהֵיטָה בְּבֵית אֶחָד וְהוּא בְּבֵית אַחֵר,
אִפְלוּ הִפְתַּח פְּתוּחַ וַיּוֹשֵׁב בְּצַדָּהּ וְרוֹאֵה אוֹתָהּ, אִם
אֵין לָהּ רִיחַ, יָכוֹל לְקָרוֹת, דְּכִיּוֹן שֶׁהִיא בְּרִשׁוֹת
אַחֲרַת קְרִינָן בֵּיהּ שְׁפִיר וְהִיא מִחֲנֹךְ קָדוֹשׁ לְהֵרָא"שׁ.
אֲבָל לְהִרְשָׁב"א דּוֹקָא כְּשֶׂאִינוּ רוֹאֵה אוֹתָהּ, וְאִם יֵשׁ
לָהּ רִיחַ לֹא מֵהֵנִיא הַפְּסָקָה וְלֹא שְׁנוּי רִשׁוֹת, וַיֵּשׁ
אוֹמְרִים דְּכִי הֵיכִי דְהַפְּסָקָה מוֹעֲלַת לְצוּאָה עֲצָמָה,
הֵכִי נִמְי מוֹעֲלָה לְרִיחַ רַע שְׁלָה:

ג. חָצַר קְטָנָה שֶׁנִּפְרָצָה בְּמִלּוּאָה לְגִדּוּלָה, וְהִגְדּוּלָה
עוֹדֶפֶת עֲלֶיהָ מִן הַצְּדָדִים, קְטָנָה לֹא חֲשִׁיבָה כְּבֵית
בְּפָנֵי עֲצָמָה, כִּיּוֹן שֶׁנִּפְרָצָה בְּמִלּוּאָה לְגִדּוּלָה. אֲבָל
הִגְדּוּלָה, כִּיּוֹן שֶׁפְּתִלְיָה עוֹדֶפִים עַל שֶׁל קְטָנָה מְצַד
זֶה וּמְצַד זֶה, חֲשִׁיבָה כְּבֵית בְּפָנֵי עֲצָמָה. הִלְכָךְ אִם

ז. סָפַק אִם צוּאָה בְּבֵית, מֵתָר לְקָרוֹת, דְּחֻזְקַת בֵּית
שְׂאִין בָּהּ צוּאָה. סָפַק אִם צוּאָה בְּאַשְׁפָּה, אֲסוּר
מִשׁוּם דְּחֻזְקַת אֲשְׁפָּה שֵׁישׁ בָּהּ צוּאָה. אֲבָל סָפַק מִי
רַגְלִים, אִפְלוּ בְּאַשְׁפָּה מֵתָר, מִשׁוּם דִּלֹּא אֲסָרָה
תּוֹרָה לְקָרוֹת כְּנֶגֶד מִי רַגְלִים, אֶלָּא כְּנֶגֶד עַמּוּד
שֶׁל קְלוּתָהּ, וְאַחַר שֶׁנִּפְּלָה לֹא מֵיתָסֵר אֶלָּא מִדְּרַבְּנָן,
וּבסִפְקָן לֹא גָזְרוּ:

ח. קָרָא בְּמָקוֹם שְׂרָאוּי לְהִסְתַּפֵּק בְּצוּאָה, וּמְצָאָה
אַחַר כֵּן, צָרִיךְ לְחַזֵּר וּלְקָרוֹת. אֲבָל אִם אֵין הַמָּקוֹם
רָאוּי לְהִסְתַּפֵּק בוֹ, אֵין צָרִיךְ לְחַזֵּר וּלְקָרוֹת. וּמִי
רַגְלִים, אִפְלוּ מְצָאֵן בְּמָקוֹם שְׂרָאוּי לְהִסְתַּפֵּק, אֵין
צָרִיךְ לְחַזֵּר וּלְקָרוֹת:

סימן עז

שֶׁלֹּא לְקָרוֹת כְּנֶגֶד מִי רַגְלִים, וְבוֹ ב' סְעִיפִים:

א. אֲסוּר לְקָרוֹת כְּנֶגֶד מִי רַגְלִים, עַד שֶׁיִּטִּיל לְתוֹכָן
רְבִיעִית מַיִם, וְאִזּוּ מֵתָר. וְלֹא שְׂנֵא עַל גְּבִי קְרַקַּע,
לֹא שְׂנֵא בְּכִלִּי, וּבְלִבָּד שְׂנֵא יֵהָא עֲבִיט הַמֵּיחַד
לָהֶם. לֹא שְׂנֵא הֵיוּ הֵם בְּכִלִּי תַחֲלָה, וְנִתַּן עֲלֵיהֶם
מַיִם, לֹא שְׂנֵא הַמַּיִם בְּכִלִּי תַחֲלָה:

ב. רְבִיעִית שְׂאֵמְרוֹ, לְמִי רַגְלִים שֶׁל פֶּעַם אַחַת.
וְלִשְׁל שְׁנֵי פְעָמִים שְׁנֵי רְבִיעִיּוֹת, וְלִשְׁל שְׁלֹשׁ
שְׁלֹשָׁה:

סימן עח

מִי שֶׁנִּצְטַרֵּךְ לְחַטִּיל מַיִם בְּשַׁעַת קְרִיאָהּ, וְבוֹ סְעִיף
אַחֵר

א. הֵיךְ קוֹרָא, וְהִתְחִילוּ מִי רַגְלָיו שׁוֹתֵתִין עַל
בְּרַכְיֹו, פּוֹסֵק עַד שֶׁיִּכְלּוּ הַמַּיִם, וְחוֹזֵר לְקָרוֹת,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדלו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחם הקדוש)

אורח חיים

הלכות קריאת שמע סימן פ

שולחן ערוך

א. מי שפרי לו שאינו יכול לעמד על עצמו מלהפית עד שיגמר קריאת שמע ותפלה, מוטב שיצבר זמן קריאת שמע ותפלה ולא יתפלל, ממה שיתפלל בלא גוף. נקי ואם עבר זמן תפלה אנוס הוא, ומתפלל מנחה שתים, ואם יראה לו שיכול לעמד עצמו בשעת קריאת שמע, יניח תפלין בין אהבה לקריאת שמע:

סימן פא

דין צואת קטן, ובו ב' סעיפים:

- א. קטן שהגיע לכלל שאחר פיוצא בו יכול לאכל פנית דגון, בכדי שיכול גדול לאכל אכילת פרס, מרחיקין מצואתו או ממיימי רגליו:
- ב. היה קורא וראה צואה כנגדו, ילך כדי שיזרקנה מאחוריו ארבע אמות. ואם אי אפשר, כגון שיש לפניו נהר או דבר אחר המעכב, ילך כדי שיניחנה לצדדין ד' אמות, ואינו צריך לחזר אלא למקום שפסק. ולה"ר יונה אם היה במקום שהיה לו לתת אל לבו שיש שם צואה, צריך לחזר לראש:

סימן פב

דין צואה יבשה, ובו ב' סעיפים:

- א. צואה יבשה כל כף, שאם יזרקנה תתפרך, הרי היא כעפר, ומתיר לקרות כנגדה, והוא שלא יהא בה ריח רע:
- ב. מי רגלים שנבלעו בקרקע, אם היו מרטיבין היד, אסור לקרות כנגדה:

- צואה בגדולה, אסור לקרות בקטנה, עד שירחיק כשעור. ואם צואה בקטנה, מתיר לקרות בגדולה בלא הרחקה, אם אין מגיע לו ריח רע:
- ד. צואת כלב וחזיר, אם נתן בהם עורות, מרחיקים מהם כמו מצואת אדם. ואם לאו, דינם כדין צואת שאר בהמה חיה ועוף, שאין צריך להרחיק מהם אם אין בהם ריח רע, ואם יש בהם ריח רע, דינם כמו צואת אדם:

ה. צואת חמור הרפה לאחר שבא מהדרך, וצואת חתול ונמיה, ונבלה מסרחת, דינם כצואת אדם. וההולך בדרך, אף על פי שרואה צואת בהמה כנגדו, אם אין הריח בא לו, אינו חושש למעוט לתלותה בשל חמור. ובסמוך לעיר, יש אומרים שיש לחוש, לפי שרוב הבהמות המצויות שם הם חמורים:

- ו. בירושלמי אסור לקרות כנגד מי רגלי חמור הבא מן הדרך, וכנגד צואת תרנגולים אדמה:
- ז. צואת תרנגולים ההולכים בבית, דינם כצואת בהמה חיה ועוף. אבל הלול שלהם, יש בו סרחון, ודינו כצואת אדם:

ח. אסור לקרות כנגד אשפה שריחה רע:

ט. יצא ממנו רוח מלמטה, אסור בדברי תורה עד שיכלה הריח. ואם יצא מחברו, מתיר בדברי תורה, משום דאי אפשר שהתלמידים קצתם גורסים, וקצתם ישנים ומפייחים בתוך השנה, אבל לקרות קריאת שמע אסור, עד שיכלה הריח:

סימן פג

מי שאינו יכול להשמר מהפית, ובו סעיף אחד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת שמע סימן פג

שולחן ערוך

סימן פג

דיני בית הכסא בקריאת שמע, ובו ה' סעיפים:

א. אסור לקרות כנגד בית הכסא ישן, אפילו פנו ממנו הצואה. ויראה לי דהינו כשאין לו מחצות, אבל אם יש לו מחצות, אף על פי שיש בו צואה קורא כנגדו בסמוך, ואינו חושש, אם אין מגיע לו ריח רע:

ב. הזמינו לבית הכסא, ועדין לא נשתמש בו, מתר לקרות כנגדו, אבל לא בתוכו:

ג. אמר בית זה יהא לבית הכסא, ואמר על בית אחר וגם זה, דינם שוה. ואם אמר על השני ובית זה, ולא אמר וגם זה, הרי השני ספק אם הזמינו לקר, אם לאו, לפיכך אין קורין בו לכתחלה, ואם קרא בו, יצא:

ד. בית הכסא שהוא בחפירה, ופיו ברחוק ד' אמות מן הגומא, והוא עשוי במדרון בענין שהרעי מתגלגל ונופל מיד למרחוק, וכן המי רגלים יורדין מיד לגומא, כסתום דמי, ומתר לקרות בו, אם אין בו ריח רע, וגם אין משתינין בו חוץ לגומא:

ה. בני אדם שיש להם ספסל נקוב ונפנין עליו, מתר לקרות קריאת שמע כנגדו, כיון שאין הצואה על הנקב, וגם אין הגרף תחת הנקב, ועוד שהנקב מכסה תמיד בדרך:

סימן פד

אם מתר לקרות במרחק, ובו סעיף אחד

א. מרחץ חדש שלא רחצו בו, מתר לקרות בו. ובישן, בבית החיצון שכל העומדים שם לבושים, מתר. ובאמצעי, שקצת העומדים שם לבושים וקצת ערמים, יש שם שאלת שלום, אבל לא קריאת שמע ותפלה: ובפנימי, שכלם עומדים שם ערמים, אפילו שאלת שלום אסור:

סימן פה

באיזה מקומות אסור לקרות קריאת שמע, ובו ב' סעיפים:

א. לא ילך אדם במבואות המטנפות ויניח ידו על פיו ויקרא קריאת שמע, ואפילו אם היה קורא ובא, צריך להפסיק כשיגיע למבוי המטנף. וכשיצא משם, אפילו שהיה קדי לגמר את כלה, אינו צריך לחזור אלא למקום שפסק:

ב. אפילו להרהר בדברי תורה, אסור בבית הכסא ובבית המרחץ ובמקום הטנפת, והוא המקום שיש בו צואה ומי רגלים: דברים של חל מתר לאמרם שם בלשון הקדש, וכן הפנויים כגון רחום, נאמן וכיוצא בו, מתר לאמרם שם. אבל השמות שאינם נמחקין, אסור להזכירם שם. ואם נודמן לו שם להפריש מדבר האסור, מפריש, ואפילו בלשון הקדש ובעניני קדש:

סימן פו

צריך להרחיק מן מים פרוחים, ובו סעיף אחד

א. מים פרוחים או מי משרה, ששורין בהן פשתן או קנבוס צריך להרחיק מהם כמו מן הצואה:

סימן פז

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן פח

שולחן ערוך

סימן פט

הלכות תפלה וזמנה, ובו ח' סעיפים:

א. זמן תפלת השחר, מצותה שיתחיל עם הנץ החמה, כדכתיב יראוך עם שמש, ואם התפלל משעלה עמוד השחר והאיר פני המזרח, יצא. ונמשך זמנה עד סוף ד' שעות, שהוא שלישי היום. ואם טעה או עבר והתפלל אחר ד' שעות עד חצות, אף על פי שאין לו שכר כתפלה בזמנה, שכר תפלה מיהא אכא:

ב. כיון שהגיע זמן תפלה, אסור לאדם להקדים לפתח חדרו לתן לו שלום, משום דשמו של הקב"ה שלום. אבל מתר לומר לו צפרא דמרי טב, ואפלו זה אינו מתר, אלא כשהצריך ללכת לראות איזה עסק. אבל אם אינו הולך אלא להקביל פניו קדם תפלה, אפלו זה הלשון אסור, וכן אסור לכרע לו כשמשכים לפתחו, ויש אומרים דכריעה אסורה אפלו בלא משכים לפתחו, ואם התחיל לברך הברכות אין לחוש כל כך, ואם אינו משכים לפתחו אלא שפגע בו בדרך, מתר לתן לו שלום. ויש אומרים שאפלו במוצא חדרו בשוק, לא יאמר לו אלא צפרא דמרי טב, כדי שיתן לב שהוא אסור להתעכב בדברים אחרים כלל עד שיתפלל:

ג. אסור לו להתעסק בצרכיו או לילך לדרך עד שיתפלל תפלת י"ח ולא לאכל ולא לשנות, אבל מים מתר לשנות קדם תפלה, בין בחל ובין בשבת ויום טוב, וכן אכלין ומשקין לרפואה מתר:

כמה צריך להרחיק בשעת קריאת שמע מן גרף של רעי, ובו ג' סעיפים:

א. גרף של רעי ועביט של מי רגלים של חרס או של עץ, צריך להרחיק מהם כמו מצואה, אפלו הטיל בהם מים. אבל אם הן של מתכת או של זכוכית, או של חרס מצפה, מתר אם הם רחוצים יפה:

ב. גרף ועביט של חרס או של עץ שכפאו על פיו, יש מתירים ויש אוסרין, והלכה כדברי האוסרים:

ג. מתר לקרות קריאת שמע בבית שיש בו צואה ומי רגלים, או גרף ועביט, כיון שהרחיק מהם כשעור שנתבאר בסי' ע"ט, וכן אם כפה עליהם כלי, אף על פי שהם עמו בבית, הרי אלו כקבורים, ומתר לקרות כנגדן:

סימן פח

בעל קרי מתר בקריאת שמע, ובו סעיף אחד

א. כל הטמאים קורין בתורה וקורין קריאת שמע ומתפללין, חוץ מבעל קרי שהוציאו עזרא מכלל הטמאים, ואסרו בין בדברי תורה בין בקריאת שמע ובתפלה עד שיטבל, כדי שלא יהיו תלמידי חכמים מצויין אצל גשותיהן פתנגולין. ואחר כך בטלו אותה תקנה, והעמידו הדבר על הדין, שאף בעל קרי מתר בדברי תורה ובקריאת שמע ובתפלה בלא טבילה ובלא רחיצה דתשעה קבין, וכן פשט המנהג:

הלכות תפילה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן צ

שולחן ערוך

גבוה, אלא אם כן היה זקן או חולה, או שהיה
כונתו להשמיע לצבור:

ב. שעור מקום גבוה שאמרו ג' טפחים. היה גבוה
ג' ויש בו ד' אמות על ד' אמות, הרי הוא כעליה
ומתר להתפלל בו. וכן אם היה מקף מחצות, אף
על פי שאין בו ד' על ד' מתר להתפלל בו, שאין
גבהו נפר פיון שחלק רשות:

ג. האמנין שעושין מלאכה לבעל הבית יכולין
להתפלל בראש הזית ובראש התאנה, ואין בזה
משום לא יעמד על גבי מקום גבוה ויתפלל,
דכיון שעלו לעשות מלאכתם, הוי כמי שעולה
לעליה. ובשאר אילנות צריכים לירד, והשעם
שנשתנה הזית משאר אילנות, מפני שיש להם
ענפים הרבה יותר משאר אילנות, ויש טרח גדול
בעליהם ובירידתם, ויתבטלו ממלאכתם ולפיכך
אמרו שיתפלל שם. אבל שאר אילנות דליכא
בטול, ירדו. ובעל הבית, אפלו מראש הזית
והתאנה צריך לירד להתפלל, דהא אינו משעבד
למלאכה שהוא ברשות עצמו. ואם הקלו אצל
פועלים מפני בטול מלאכה, לא הקלו אצל בעל
הבית:

ד. צריך לפתח פתחים או חלונות כנגד ירושלים
כדי להתפלל כנגדן, וטוב שיהיו בבית הכנסת י"ב
חלונות:

ה. לא יתפלל במקום פרוץ כמו בשדה, מפני
שכשהוא במקום צניעות חלה עליו אימת מלך,
ולבו נשבר:

ו. ולא בחרבה, מפני חשד ומפני המפלת, ומפני
המזיקים:

ד. הצמא והרעב הרי הם בכלל החולים. אם יש בו
יכלת לכונן דעתו, יתפלל. ואם לאו, אם רצה, אל
יתפלל עד שיאכל וישתה:

ה. ואם התחיל לאכול קדם עלות השחר, צריך
להפסיק. ויש אומרים שאינו צריך להפסיק:

ו. אפלו ללמוד אסור משיגיע זמן תפלה, והינו מי
שרגיל להתפלל בבית מדרשו, ואינו רגיל לילך
לבית הכנסת, דאפא למיחש דלמא מטריד בגרסיה
ויצבר זמן קריאת שמע ותפלה. אבל מי שרגיל
לילך לבית הכנסת, מתר. ואם הוא מלמד
לאחרים, אפלו אם אינו רגיל לילך לבית הכנסת,
מתר, פיון שהשעה עוברת, דזכות הרבים דבר
גדול הוא. ואם לא ילמדו עכשו יתבטלו, ולא
יוכלו ללמוד

ז. מתר להסתפר ולכנס למרחץ סמוך לשחרית,
שלא גזרו אלא סמוך למנחה שהוא דבר המצוי:

ח. בשעת הדחק, כגון שצריך להשכים לדרך, יכול
להתפלל משעלה צמוד השחר, וימתין מלקרות
קריאת שמע עד שיגיע זמנה. ואף על פי שאינו
סומך גאלה לתפלה, הכי עדיף טפי שיתפלל
בביתו מעמד, ממה שיתפלל בזמנה והוא מהלך,
ויסמך גאלה לתפלה:

סימן צ

מקום הראוי להתפלל. ולהתפלל עם הצבור ודין
החולך בדרך, ובו כז מעיפים:

א. המתפלל לא יעמד לא על גבי מטה, ולא על
גבי כסא, ולא על גבי ספסל, ולא על גבי מקום

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

ב לחודש

גליון ב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן צ

שולחן ערוך

יב. מצוה לרוץ כשהולך לבית הכנסת, וכן לכל דבר מצוה, אפלו בשבת שאסור לפסע פסיעה גסה. אבל כשיוצא מבית הכנסת אסור לרוץ:

יג. מתר לרק בבית הכנסת, ודורסו ברגלו, או מכסהו בגמי:

יד. ישכים אדם לבית הכנסת, כדי שימנה עם הי' הראשונים:

טז. אם נשאר אדם יחידי, מתפלל בבית הכנסת שבשדות, או אפלו בבית הכנסת שבעיר, אם היא תפלת ערבית חייב חברו להמתין לו עד שיסיים תפלתו, כדי שלא יתבלבל בתפלתו. ואם מאריך בבקשות ותחנונים, אינו חייב להמתין לו:

טז. ההולך בדרך, והגיע לעיר ורוצה ללון בה, אם לפניו עד ד' מילין מקום שמתפללים ב', צריך לילך שם ולאחריו צריך לחזור עד מיל כדי להתפלל ב':

יז. יש מי שאומר שמפל שכן שלא ישכים אדם לילך מעיר שמתפללים בה ב', אם יכול לבוא למחוז חפצו בעוד היום גדול, ושלא יהא צריך ללכת יחידי אחר התפלה:

יח. בית המדרש קבוע קדוש יותר מבית הכנסת, ומצוה להתפלל בו יותר מבית הכנסת, והוא שיתפלל ב':

יט. יקבע מקום לתפלתו, שלא ישנהו אם לא לצורך. ואין די לו במה שיקבע לו בית הכנסת להתפלל, אלא גם בבית הכנסת שקבוע בה צריך שיהיה לו מקום קבוע:

ז. ולא אחורי בית הכנסת, אם אינו מחזיר פניו לבית הכנסת. ואחורי בית הכנסת הוא הצד שפתח פתוח בו, והוא הפך הצד שפונים אליו הקהל כשמתפללים. ויש מפרשים בהפך, וראוי לחוש לדברי שניהם, וגם כשמתפלל בשאר צדדים חוץ לבית הכנסת יש להחמיר שיחזיר פניו לבית הכנסת, וכל זה כשנכר שמחזיר אחוריו לבית הכנסת, אבל אם הוא מתפלל בבית הסמוך לבית הכנסת, ופניו כנגד ארץ ישראל פראוי, ואחוריו לכתל ביתו שהוא כתל בית הכנסת, מתר, שאינו נכר שמחזיר פניו מבית הכנסת:

ח. אסור לעבר חוץ לבית הכנסת בצד שהפתח פתוח בו בשעה שהצבור מתפללים, מפני שנראה ככופר, כיון שאינו נכנס להתפלל. ואם נושא משאוי או שלבוש תפלין, או שיש בית הכנסת אחר בעיר, או שיש לבית הכנסת זה פתח אחר, מתר:

ט. ישתדל אדם להתפלל בבית הכנסת עם הצבור, ואם הוא אנוס שאינו יכול לבוא לבית הכנסת, יכון להתפלל בשעה שהצבור מתפלל. וכן אם נאנס ולא התפלל בשעה שהתפללו הצבור, והוא מתפלל ביחיד, אף על פי כן יתפלל בבית הכנסת:

י. כשעומד עם הצבור, אסור לו להקדים תפלתו לתפלת צבור, אלא אם כן השעה עוברת, ואין הצבור מתפללים, לפי שמאריכים בפיוטים או לסבה אחרת:

יא. מי שיש לו בית הכנסת בעירו, ואינו נכנס בו להתפלל, נקרא שכן רע, וגורם גלות לו ולבניו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

ב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
ב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן צא

שולחן ערוך

יהלך לפניו ד' אמות, או לצדדיו, או יצא מבית
הכנסת ויגמר תפלתו:

סימן צא

שיאזר מתניו ויכסה ראשו בשעת תפלה, ובו ו'
מעיפים:

א. היתה טלית חגורה על מתניו לכסותו ממתניו
ולמטה, אסור להתפלל עד שיכסה לבו, ואם לא
כסה את לבו או שנאנס ואין לו במה, יתכסה.
הואיל וכסה ערותו להתפלל, יצא:

ב. צריך לאזר אזור בשעת התפלה, אפלו יש לו
אבנט שאין לבו רואה את הערוה, משום הכון.
אבל שאר ברכות מתר לברך בלא חגורה, מאחר
שיש לו מכנסים:

ג. יש אומרים שאסור להוציא הנפרה מפיו בראש
מגלה, ויש אומרים שיש למחות שלא לפנס בבית
הכנסת בגלוי הראש:

ד. כובעים הקלועים מקש חשיבא כסוי, אבל הנחת
יד על הראש לא חשיבא כסוי, ואם אחר מניח ידו
על ראשו של זה, משמע דחשיבא כסוי:

ה. לא יעמד באפונדתו, ולא בראש מגלה, ולא
ברגלים מגלים, אם דרך אנשי המקום שלא יעמדו
לפני הגדולים, אלא בבתי רגלים:

ו. דרך החכמים ותלמידיהם שלא יתפללו, אלא
כשהם עטופים:

סימן צב

ב. יפנס שעור שני פתחים, ואחר כך יתפלל. יש
מפרשים שעור שני פתחים, דהינוח' טפחים. יפנס
לפנים שלא ישב אצל הפתח, שנראה כמשאו
ישיבת בית הכנסת, ולפי זה אם יש לו מקום
מיחד אצל הפתח, אין בכך כלום. ויש מפרשים
שהשעם מפני שמביט לחוץ, ואינו יכול לבון.
ולפי זה אם אינו פתוח לרשות הרבים, אין בכך
כלום. ויש מפרשים שלא ימהר להתפלל מיד
כשנכנס, אלא ישהה שעור שני פתחים, ונכון
לחוש לכל הפרושים:

בא. צריך שלא יהא דבר חוצץ בינו ובין הקיר,
ודבר קבוע כגון ארון ותבה, אינם חוצצים. וכן
בעלי חיים אינם חוצצים, ואפלו אדם אינו חוצץ:

בב. ויש מי שאומר שיש לזהר מלהתפלל אחורי
שום אדם, וטוב לחוש לדבריו:

בג. הבגדים המצירים, אף על פי שאינם בולטות,
אין נכון להתפלל כנגדם, ואם יקרה לו להתפלל
כנגד בגד או כתל מציר, יעלים עיניו:

כד. לא יתפלל בצד רבו, ולא אחורי רבו, ולא
לפניו. אם הרחיק ד' אמות מתר

כה. תלמיד חבר מתר להתפלל אחורי רבו:

כו. כל מקום שאין קורין בו קריאת שמע, אין
מתפללים בו, וכשם שמרחיקים מצואה ומי רגלים
וריה רע, ומן המת ומראית הערוה לקריאת שמע,
כך מרחיקין לתפלה:

כז. הנה עומד בתפלה והשתין תיגוק בבית הכנסת,
ישתק עד שיביאו מים להטיל על המי רגלים, או

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

ב לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון ב

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן צג

שולחן ערוך

- ז. מקום מטנף, הינו מקומות המכסין באדם לפי שיש בהם מלמולי זעה וכן אם חפך הראש:
- ח. המשתין לא יתפלל עד שישא כדי הלוח ד' אמות משום נצוצות והמתפלל לא ישתין עד שישא כדי הלוח ד' אמות שכל ד' אמות תפלתו שגורה בפיו ורחושי מרחשין שפותיה:
- ט. הרוקק לא יתפלל עד שישא ד' אמות. המתפלל לא ירק עד שישא ד' אמות ודוקא לרצונו אבל אם נודמן לו רק מתר
- י. טוב לתן צדקה קדם תפלה:

סימן צג

קדם שיתפלל צריך לשהות, ובו ד' סעיפים:

- א. ישהה שעה אחת קדם שיקום להתפלל, כדי שיכון לבו למקום. ושעה אחת אחר התפלה, שלא תהא נראית עליו כמשאוי שממהר לצאת ממנה:
- ב. לא יעמד להתפלל אלא באימה והכנעה, לא מתוך שחוק וקלות ראש ודברים בטלים ולא מתוך כעס, אלא מתוך שמחה כגון: דברי תנחומין של תורה סמוך לגאלת מצרים או סמוך לתהלה לדוד שכתוב בו: רצון יראיו יעשה, שומר ה' את כל אהביו:
- ג. אין עומדים להתפלל מתוך דין, ולא מתוך הלכה שלא יהא לבו טרוד בה, אלא מתוך הלכה פסוקה:
- ד. העוסק בצרכי צבור כעוסק בתורה דמי, פרוש: לענין לעמד מתוכו להתפלל, שגם זו שמחה היא

הנצרך לנקביו ודין רחיצה לתפלה ושאר הכנות לתפלה, ובו י' סעיפים:

- א. היה צריך לנקביו, אל יתפלל. ואם התפלל, תפלתו תועבה, וצריך לחזור ולהתפלל. והני מילי שאינו יכול להעמיד עצמו שיעור הלוח פרסה, אבל אם יכול להעמיד עצמו שיעור פרסה, יצא בדיעבד. אבל לכתחלה לא יתפלל, עד שיבדק עצמו תחלה יפה:
- ב. אם באמצע תפלתו נתעורר לו תאוה, יעמיד עצמו עד שיגמר, ולא יפסיק. ואם בשעת קריאת שמע וברכותיה נתעורר בין לקטנים בין לגדולים, קורא כדרך: ואם רצה להרחיק ולהטיל מים, עושה:
- ג. צריך קדם תפלה להסיר כיחו וניעו וכל דבר הטורדו:
- ד. צריך לרחץ ידיו במים, אם יש לו. ואם אין לו, צריך לחזור אחריהם עד פרסה, והני מילי כשהוא הולך בדרך והמים נמצאים לפניו, אבל אם צריך לחזור לאחוריו למקום מים עד מיל, חוזר יותר ממיל אינו חוזר, ואם מתרא שיעבר זמן התפלה, ינקה ידיו בצרור או בעפר או בכל מדי דמנאי:
- ה. רחץ ידיו שחרית והסיח דעתו, צריכים גטילה לתפלה. אם יש לו מים, אף על פי שאינו יודע להם שום לכלוף, ולא יברך. ואם אין לו מים מזמנים, אינו צריך לחזור ולטל:
- ו. העומד בתפלה, ונזכר שנגע במקום מטנף, די בנקיון עפר או צרורות, או מחפך ידיו בכתל:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

ב לחודש

גליון ב

אורח חיים

הלכות תפילה סימן צד

שולחן ערוך

יראתו וישוב דעתו. ויש מחמירין לעמד באבות, וראוי לחוש לדבריהם אם הוא שלא במקום סכנה: ה. הנה יושב בספינה או בעגלה, אם יוכל לעמד במקום הכריעות, עומד כדי שיהיה כורע מעמד, ופוסע ג' פסיעות:

ו. חולה, מתפלל אפלו שוכב על צדו, והוא שיכול לכונן דעתו:

ז. מי שהיו לו עפ"ם מכאן ומכאן, ומתנרא שמא יפסיק תפלתו או יפסידו מקחו, ישב במקומו ויתפלל, לפי שאין דעתו מישבת עליו. ואף על פי שצריך לעשות שלשה פסיעות בסוף התפלה, יושב ומתפלל וכורע:

ח. יש לזהר שלא לסמוך עצמו לעמוד או לחברו, בשעת תפלה:

ט. מי שהכרח להתפלל מישב, כשיוכל צריך לחזור ולהתפלל מעמד, ואינו צריך להוסיף בה דבר:

סימן צה

כיון איבריו בשעת תפלה, ובו ד' סעיפים:

א. כיון רגליו זה אצל זה בכיוון, כאלו אינם אלא א', להדמות למלאכים דכתיב בהן: ורגליהם רגל ישרה כלומר: רגליהם נראים פרגל אחד:

ב. צריך שיכוף ראשו מעט, שיהיו עיניו למטה לארץ, ויחשב כאלו עומד בבית המקדש, ובלבו יכון למעלה לשמים:

ג. מניח ידו על לבו כפותין, הימנית על השמאלית, ועומד כעבד לפני רבו, באימה, ביראה

לו שעוסק בצרכי צבור. ויש מפרשים דהינו לענין דאינו צריך לפסק להתפלל:

סימן צד

צריך לבון נגד ארץ ישראל, ודין הרוכב או יושב בספינה, ובו ט' סעיפים:

א. בקומו להתפלל, אם הנה עומד בחוץ לארץ, יחזיר פניו כנגד ארץ ישראל ויכון גם לירושלים ולמקדש ולבית קדשי הקדשים. הנה עומד בארץ ישראל, יחזיר פניו כנגד ירושלים ויכון גם למקדש ולבית קדשי הקדשים. הנה עומד בירושלים, יחזיר פניו למקדש ויכון גם כן לבית קדשי הקדשים. הנה עומד אחורי הכפרת, מחזיר פניו לכפרת:

ב. אם מתפלל לרוח משאר רוחות, יצדד פניו לצד ארץ ישראל אם הוא בחוץ לארץ. ולירושלים, אם הוא בארץ ישראל. ולמקדש, אם הוא בירושלים:

ג. מי שאינו יכול לכונן הרוחות, יכון לבו לאביו שבשמים:

ד. הנה רוכב על החמור, אין צריך לירד ולהתפלל, אפלו אם יש לו מי שתופס חמורו, אלא מתפלל דרך הלוכו. וכן אם הנה בספינה או על גבי קרון, אם יוכל לעמד, עומד. ואם לאו, יושב במקומו ומתפלל. או אם הנה הולך ברגליו, מתפלל דרך הלוכו אף אם אין פניו כנגד ירושלים, אפלו שלא במקום סכנה, כי אם יעמד ויתפלל יקשה בעיניו אחר דרכו ויטרד לבו ולא יוכל לכונן והפך לפי הדרך ולפי המקום ולפי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן צו

שולחן ערוך

ד. אם נשמת טליתו ממקומו יכול למשמש בו
ולתחזירו, אבל אם נפל פלו אינו יכול לחזר
ולהתעטף בו, דהוי הפסק:
ה. הנושא משאוי על כתפיו והגיע זמן תפילה,
פחות מד' קבין מפשילו לאחוריו ומתפלל. ד'
קבין, מניחם על גבי קרקע, ומתפלל:

סימן צח

צריך שיהיה לו כונה בתפלתו, ובו ה' סעיפים:

א. המתפלל צריך שיכונן בלבו פרוש המלות
שמוציא בשפתיו. ויחשב כאלו שכינה כנגדו.
ויסיר כל המחשבות הטורדות אותו עד שתשאר
מחשבתו וכוננתו זפה בתפלתו. ויחשב כאלו היה
מדבר לפני מלך בשר ודם היה מסדר דבריו ומכונן
בהם זפה לבל יכשל, קל וחומר לפני מלך מלכי
המלכים הקב"ה שהוא חוקר כל המחשבות. וכך
היו עושים חסידים ואנשי מעשה, שהיו מתבודדים
ומכוננים בתפלתם עד שהיו מגיעים להתפשטות
הגשמות ולהתגברות כח השכלי, עד שהיו מגיעים
קרוב למעלת הנבואה. ואם תבא לו מחשבה אחרת
בתוך התפילה, ישתק עד שתבטל המחשבה.
וצריך שיחשב בדברים המכניעים הלב ומכוננים
אותו לאביו שבשמים, ולא יחשב בדברים שיש
בהם קלות ראש:

ב. לא יתפלל במקום שיש דבר שמבטל כוננתו,
ולא בשעה המבטלת כוננתו. ועכשו אין אנו
נזהרין בכל זה, מפני שאין אנו מכוננים כל כך
בתפילה:

ובפחד, ולא יניח ידיו על חלציו, מפני שהוא דרך
יהרא
ד. טוב לכונן רגליו גם בשעה שאומר קדשה עם
שליח צבור:

סימן צו

שימונע כל הטרדות כדי שיכון, ובו ב' סעיפים:

א. כשהוא מתפלל, לא יאחז בידו תפלין ולא ספר
מכתבי הקודש ולא קערה מלאה ולא סכין ומעות
וכפר, מפני שלבו עליהם שלא יפלו ויטרד
ותבטל כוננתו. ולולב בזמנו, מטר לאחז ביד,
כיון שהאחיזה בידו היא מצוה אינו נטרד בשבילו:
ב. מטר לאחז מחזור תפלות בידו בשעה שמתפלל,
הואיל ותופס לצרף תפלה עצמה לא טריד, דומיא
דלולב דמשום דלקיחתו מצוה לא טריד:

סימן צז

שלא יגהק ושלא יפהק בשעת התפלה, ובו ה'

סעיפים:

א. לא יגהק, ולא יפהק. ואם צריך לפהק מתוך
אנס, יניח ידו על פיו, שלא תראה פתיחתו:
ב. אסור לו לרק. ואם אי אפשר לו שלא לרק,
מבליעו בכסותו בענין שלא יהא נראה. ואם הוא
אסטינס, ואינו יכול להבליעו בכסותו, זורקו
לאחוריו:
ג. אם פנה עוקצתו, ימשמש בכגדיו להסירה שלא
תבטל כוננתו, אבל לא יסירנה בידו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן צט

שולחן ערוך

א. אם עבר זמן התפלה, משלים אותה בתפלה שאחריה, כדין שוגג.
ב. דרוך מיל, ושנה כל שהוא, מפגיגין את היין. והני מלי כשתה רביעית, אבל אם שתה יותר, כל שכן ששנה משפרתו ודרוך טורדתו. והני מלי במהלך ברגליו, אבל רוכב, ודאי דרוך מפגיגה היין.
ג. כל אחד שהוא שתוי, סגי ליה לפי מה שמרגיש בנפשו שיפיג יינו:

סימן ק

תפלת המועד צריך לסדר, ובו פעיף אחד

א. תפלות של מועדות ושל ראש חדש, צריך להסדיר תפלתו קדם שיתפלל, כדי שתהא שגורה בפיו:

סימן קא

שצריך לכוון בכל הברכות, ושיכול להתפלל בכל לשון, ובו ד' סעיפים:

א. המתפלל צריך שיכוון בכל הברכות, ואם אינו יכול לכוון בכלם, לפחות יכוון באבות. אם לא כוון באבות, אף על פי שכוון בכל השאר, יחזור ויתפלל.
ב. ולא יתפלל בלבד לבד, אלא מחתך הדברים בשפתיו ומשמיע לאזניו בלחש, ולא ישמיע קולו. ואם אינו יכול לכוון בלחש, מתר להגביה קולו. והני מלי בינו לבין עצמו, אבל בצבור, אסור, דאתי למטרך צבורא:

ג. יתפלל דרוך תחנונים, כרש המבקש בפתח, ובנחת, ושלא תראה עליו כמשא ומבקש לפטר ממנה.
ד. התפלה היא במקום הקרבן, ולכך צריך לזהר שתהא דגמת הקרבן בכונה ולא יערב בה מחשבה אחרת, כמו מחשבה שפוסלת בקדשים. ומעמד, דומיא דעבודה. וקביעות מקום כמו הקרבנות, שכל אחד קבוע מקומו לשחיתתו ומתן דמיו, ושלא יחץ דבר בינו לקיר, דומיא דקרבן שהחציצה פוסלת בינו לכלי. וראוי שיהיו לו מלבושים נאים מיוחדים לתפלה, כגון בגדי כהנה, אלא שאין כל אדם יכול לבזבז על זה. ומכל מקום טוב הוא שיהיו לו מכנסים מיוחדים לתפלה, משום נקיות.
ה. אל יחשב: ראוי הוא שיעשה הקב"ה בקשתו כיון שכונתי בתפילתי, כי אדרבה זה מזכיר עונותיו של אדם, אלא יחשב שיעשה הקב"ה בחסדו. ויאמר בלבו: מי אני, דל ונבזה, בא לבקש מאת מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אם לא מרב חסדיו שהוא מתנהג בהם עם בריותיו:

סימן צט

דין שתוי ושכור לתפלה, ובו ג' סעיפים:

א. שתה יין כדי רביעית, אל יתפלל עד שייסיר יינו. ואם שתה יותר, אם הוא יכול לדבר לפני המלך, אם התפלל תפלתו תפלה, ואם אינו יכול לדבר לפני המלך, אם התפלל תפלתו תועבה וצריך לחזור ולהתפלל כשיסיר יינו מעליו. ואפלו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן קב

שולחן ערוך

שאחריו את תפלתו, שאם יעשה זה הרי הוא
כעובר כנגד המתפלל. וצריך לדקדק בזה, אפלו
אם האחרון התחיל להתפלל אחריו, מאחר שכבר
התחיל:

סימן קג

מי שנזדמן לו רוח בתפלתו או עטוש, ובו ג'

סעיפים:

א. היה עומד בתפלה ויצא ממנו רוח מלמטה,
ממתין עד שיכלה הריח וחוזר ומתפלל:

ב. בקש לצאת ממנו רוח מלמטה ונצטער הרבה
ואינו יכול להעמיד עצמו, הולך לאחוריו ארבע
אמות ומוציא הרוח וממתין עד (ממנו) שיכלה
הריח, ואומר: רבון העולמים, יצרתנו נקבים
נקבים חלולים חלולים, גלוי וידוע לפניך חרפתנו
וכלמתנו, חרפה וכלמה בחיינו רמה ותולעה
במותנו, וחוזר למקומו וחוזר למקום שפסק:

ג. המתעטש בתפלתו מלמטה, סימן רע לו.
מלמעלה, סימן יפה לו:

סימן קד

שלא להפסיק בתפלה, ובו ח' סעיפים:

א. לא יפסיק בתפלתו. ואפלו מלך ישראל שואל
בשלומו, לא ישיבנו. אבל מלך א"ה, אם אפשר
לו לקצר דהינו שיאמר תחלת הברכה וסופה קדם
שיגיע אליו, יקצר. או אם אפשר לו שיטה מן
הדרך, יטה ולא יפסיק בדבור, ואם אי אפשר לו,
יפסיק:

ג. יש אומרים שבראש השנה ויום כפור מתר
להשמיע קולם בתפלה, אפלו בצבור:

ד. יכול להתפלל בכל לשון שירצה, והני מלי
בצבור, אבל ביחיד לא יתפלל אלא בלשון הקודש.
ויש אומרים דהני מלי כששואל צרכיו, כגון
שהתפלל על חולה או על שום צער שיש לו
בביתו, אבל תפלה הקבועה לצבור, אפלו יחיד
יכול לאמרה בכל לשון. ויש אומרים דאף יחיד
כששואל צרכיו יכול לשאל בכל לשון שירצה,
חוץ מלשון ארמי:

סימן קב

שלא להפסיק כנגד המתפלל, ובו ה' סעיפים:

א. אסור לישוב בתוך ד' אמות של מתפלל. בין
מלפניו בין מן הצדדין וצריך להרחיק ד' אמות.
ואם עוסק בדברים שהם מתקוני התפלות, ואפלו
בפירוש איזהו מקומן, אינו צריך להרחיק. ויש מתיר
בעוסק בתורה, אף על פי שאינו מתקוני התפלות.
ויש מי שאומר דהני מלי מן הצד, אבל כנגדו
אפלו כמלא עיניו אסור, אפלו עוסק בקריאת
שמע:

ב. יש מי שאומר שאם היושב בצד המתפלל חלוש,
מתר:

ג. אם היושב ישב כבר, ועמד זה בצדו, אינו צריך
לקום, שהרי זה בא בגבולו:

ד. אסור לעבר כנגד המתפללים בתוך ד' אמות,
ודוקא לפניהם, אבל בצדיהם מתר לעבר ולעמד:

ה. אם השלים תפלתו והיה אדם אחד מתפלל
אחריו, אסור לפסע ג' פסיעות עד שיגמר מי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדוש.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן קה

שולחן ערוך

סימן קו

מי הם הפטורים מתפלה, ובו ג' סעיפים:

א. כל הפטורים מקריאת שמע פטורים מתפלה,
וכל שחייב בקריאת שמע חייב בתפלה. חוץ
מהמלוין את המת, שאין למטה צורך בהם, שאף
על פי שהם חייבים בקריאת שמע, פטורים
מתפלה:

ב. נשים ועבדים, אף על פי שפטורים מקריאת
שמע חייבים בתפלה, מפני שהיא מצות עשה שלא
הזמן גרמא. וקטנים שהגיעו לחנוכה, חייבים
לחנוכה:

ג. מי שתורתו אמינותו, כגון רשב"י וחבריו, מפסיק
לקריאת שמע, ולא לתפלה. אבל אנו, מפסיקים
בין לקריאת שמע בין לתפלה:

סימן קז

המספק אם התפלל, ודין תפלת נדבה, ובו ד'

סעיפים:

א. אם הוא מספק אם התפלל, חוזר ומתפלל, ואינו
צריך לחדש שום דבר. אבל אם ברי לו שהתפלל,
אינו חוזר ומתפלל בלא חדוש. ועל ידי חדוש,
חוזר ומתפלל בנדבה כל הפעמים שירצה, חוץ
מתפלת מוסף שאין מתפללים אותה בנדבה.
ובשבת ויום טוב, אינו מתפלל תפלת נדבה כלל,
ואם התחיל להתפלל על דעת שלא התפלל, ונזכר
שכבר התפלל, פוסק אפילו באמצע ברכה אפילו
יכול לחדש בה דבר:

ב. היה מתפלל בדרך ובאה בהמה או קרון כנגדו,
יטה מן הדרך ולא יפסיק. אבל בענין אחר, אין
לצאת ממקומו עד שיגמר תפלתו, אלא אם כן
הוא בתחנונים שלאחר התפלה:

ג. ואפלו נחש כרוף על עקבו, לא יפסיק. אבל
עקרב, פוסק, לפי שהוא מועד יותר להזיק, ונחש
נמי, אם ראה שהוא פעוס ומוכן להזיק, פוסק:

ד. אם ראה שור בא כנגדו, פוסק, שמרחיקין
משור תם נ' אמות, וממועד, מלא עיניו. ואם
שורים שבמקום ההוא מחזקים שאינם מזיקים, אינו
פוסק:

ה. בכל מקום שפוסק, אם שקה כדי לגמר את
פלה, חוזר לראש. ואם לאו, חוזר לתחלת הברכה
שפסק בה. ואם פסק בג' ראשונות, חוזר לראש.
ואם באחרונות, חוזר לרצה:

ו. הא דאמרינן אם שקה כדי לגמר את פלה,
בקורא משערינן. אם שח בתפלה, דינו לענין
תורה כדין ההפסקות האמורות בסימן זה:

ז. אינו פוסק לא לקדיש ולא לקדשה, אלא ישתק
ויכון למה שאומר השליח צבור, ויהא בעונה:

ח. אחר שסיים י"ח ברכות, קדם אלהי נצר, יכול
לענות קדשה וקדיש וברכו:

סימן קח

דין המתפלל ב' תפלות, ובו סעיף אחר

א. המתפלל שתי תפלות, זו אחר זו, צריך להמתין
בין זו לזו כדי הלוף ד' אמות, כדי שתהא דעתו
מישבת להתפלל בלשון תחנון:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן קח

שולחן ערוך

ערבית שתים: האחרונה לתשלומי מנחה, אבל שחרית אין לה תשלומין, וכן בשאר תפלות:

ה. אף על פי שאין תשלומין אלא לתפלה הסמוכה לאותה תפלה, ותפלות שהפסיד אין להם תשלומין, אם רצה להתפלל אותה נדבה ושיחדש בה שום דבר, הרשות בידו. ונכון לעשות כן:

ו. עבר כל היום ולא התפלל מוסף, אין לה תשלומין:

ז. הזיד ולא התפלל תפלה אחת, אין לה תשלומין אפלו בתפלה הסמוכה לה, ואם רצה יתפלל אותה נדבה, ואינו צריך חידוש אם מתפלל אותה בתפלה הסמוכה לה:

ח. מי שלא התפלל בעוד שיש לו זמן להתפלל, מפני שסבור שעדין ישאר לו זמן אחר שיגמר אותו עסק שהוא מתעסק בו, ובין כך ובין כך עברה לו השעה. וכן מי שהיה טרוד בצורך ממונו שלא יבא לידי הפסד, ועל ידי כך הפסיד מלהתפלל. וכן מי שהוא שכור ולא התפלל, כלם חשובים אנוסים, ויש להם תשלומין:

ט. טעה ולא התפלל מנחה בערב שבת, מתפלל ערבית שתים של שבת: הראשונה לערבית, והשנייה לתשלומין:

י. טעה ולא התפלל מנחה בשבת, מתפלל במוצאי שבת, מבדיל בראשונה ואינו מבדיל בשנייה. ואם לא הבדיל בראשונה, והבדיל בשנייה, שניה עלתה לו, ראשונה לא עלתה לו. ואם הבדיל בשתיהן, או לא הבדיל בשתיהן, יצא:

ב. חדוש זה שאמרנו, הוא שיחדש דבר בכל ברכה מהאמצעיות, מעין הברכה. ואם חדש אפלו בברכה אחת, דיו, כדי להודיע שהיא נדבה ולא חובה:

ג. אין צבור מתפללין תפלת נדבה כלל:

ד. הרוצה להתפלל תפלת נדבה, צריך שיהא מכיר את עצמו זריו וזהיר ואמוד בדעתו שיוכל לכוון בתפלתו. מראש ועד סוף. אבל אם אינו יכול לכוון יפה, קרינן ביה: למה לי רב זבחיכם. והלואי שיוכל לכוון בג' תפלות הקבועות ליום:

סימן קח

מי שלא התפלל לסבת טעות, או אנס או במזיד, ובו י"ב סעיפים:

א. טעה או נאנס ולא התפלל שחרית, מתפלל מנחה שתים: הראשונה מנחה, והשנייה לתשלומין. ואם הפך, לא יצא ידי תפלה שהיא תשלומין, וצריך לחזור ולהתפלל אותה. וכן הדין בכל מקום שצריך להתפלל תפלה לתשלומין:

ב. טעה ולא התפלל מנחה, מתפלל ערבית שתים: הראשונה ערבית, והשנייה לתשלומין. טעה ולא התפלל ערבית, מתפלל שחרית שתים: הראשונה שחרית, והב' לתשלומין. לאחר שאומר יוצר וי"ח ברכות, יאמר אשרי ואחר כך יתפלל י"ח לתשלומי ערבית:

ג. הא דמשלים התפלה שהפסיד, דוקא בזמן תפלה, אבל בשעה שאין זמן תפלה, לא:

ד. אין תשלומין אלא לתפלה הסמוכה בלבד, שאם טעה ולא התפלל שחרית ולא מנחה, מתפלל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן קט

שולחן ערוך

למודים או להטוב שמך ולך נאה להודות, כדי שישחה עם השליח צבור במודים: ג. יחיד העומד בתפלה וכשיגיע למקום קדשה היו הצבור אומרים קדשה דסדרא, אינו אומר קדוש עמהם, שאין הקדשות שוות. ונראה דה"ה אם היו הצבור אומרים כתר, שאינו אומר עמהם קדשה, אלא ישתק ויכוון למה שאומרים, דשומע כעונה:

יא. טעה במנחה של שבת והתפלל י"ח ולא הזכיר של שבת, מתפלל במוצאי שבת שתיים, ואינו מבדיל בשניה, ויתפלל אותה בתורת נדבה ואינו צריך לתדש בה דבר. והוא הדין אם לא הזכיר יעלה ויבא במנחה של ראש חדש: יב. הטועה ומזכיר מארע שאר ימים בתפלה, שלא בזמנה, לא הוי הפסקה:

סימן קי

חיוצא לדרך, ופועלים מה יתפללו, וסדר תפלת הדרך ובית המדרש, ובו ח' סעיפים:

א. בשעת הדחק, כגון שהוא בדרך. או שהיה עומד במקום שהוא טרוד וירא שיפסקוהו. או שלא יוכל להתפלל בכונה תפלה ארכה, מתפלל אחר ג' ראשונות: הבינו, ואומר אחריה ג' אחרונות, וצריך לאמרם מעמד. וכשיגיע לביתו, אין צריך לחזור ולהתפלל. ואינו מתפלל הבינו בימות הגשמים, ולא במוצאי שבת ויום טוב:

ב. הפועלים שעושין מלאכה אצל בעל הבית, אם אינו נותן להם שכר חוץ מסעודתן, מתפללין י"ח, אבל אין יורדין לפני התבה ואין נושאים כפיהם. ואם נותן להם שכר, מתפללין הבינו. והאדנא, אין דרך להקפיד בכך, ומסתמא אדעתא דהכי משפירין אותם שיתפללו י"ח:

ג. ההולך במקום גדודי תיה ולסטים, מתפלל: צרכי עמך מרבים וכו', ואינו צריך לא לג' ראשונות ולא לג' אחרונות. ומתפלל אותה בדרך כשהוא מהלך, ואם יכול לעמד עומד, וכשיגיע

סימן קט

דין איך יתנהג היחיד לכוון בתפלתו עם הצבור, ובו ג' סעיפים:

א. הנכנס לבית הכנסת ומצא צבור מתפללין, אם יכול להתחיל ולגמר קדם שיגיע שליח צבור לקדשה או לקדיש, יתפלל. ואם לאו, אל יתפלל אם אין השעה עוברת. ואם נכנס אחר קדשה, אם יכול להתחיל ולגמר קדם שיגיע שליח צבור למודים, יתפלל, ואם לאו אל יתפלל. והוא הדין אם יכול להגיע למודים, או לאחת מהברכות ששוחים בהם, כשיגיע שליח צבור למודים, יתפלל. ואם צריך להתחיל כדי לסמוך גאלה לתפלה, ונודמן לו שמגיע שליח צבור למודים כשהוא באחת הברכות, ישחה עמו. אבל אם הוא בתחלה או בסופה, לא ישחה, שאין שוחין בתחלת ברכה או בסופה, אלא באבות ובהודאה:

ב. אם מתחיל להתפלל עם שליח צבור, כשיגיע עם שליח צבור לנקדיש, יאמר עמו מלה במלה כל הקדשה, כמו שהוא אומר, וכן יאמר עמו מלה במלה ברפת האל הקדוש וברכת שומע תפלה, וגם יכון כשיגיע שליח צבור למודים יגיע גם הוא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֵנּוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מַדּוּת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יָדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיֵנְתִּיהּ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאֶהְבָּהּ), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲמִילוּ,
לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשֵׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן קיא

שולחן ערוך

א. צריך לסמך גאולה לתפלה ולא יפסיק ביניהם, אפלו באמן אחר גאל ישראל ולא בשום פסוק, חוץ מה' שפתי תפתח:
ב. החזן, כשמתחיל י"ח בקול רם, חוזר ואומר: ה' שפתי תפתח ופי יגיד וכו':
ג. אם עד שלא קרא קריאת שמע מצא צבור מתפללין, לא יתפלל עמהם, אלא קורא קריאת שמע ואחר כך יתפלל, דמסמך גאולה לתפלה עדיף:

סימן קיב

שלא להפסיק לא בשלשה ראשונות ולא בשלשה אחרונות, ובו ב' סעיפים:

א. אל ישאל אדם צרכיו בג' ראשונות, ולא בג' אחרונות. ודוקא צרכי יחיד, אבל צרכי צבור שרי:
ב. אין לומר פיוטים ולא קרובין בתפלה:

סימן קיג

דיני הכריעות בי"ח ברכות, ובו ט' סעיפים:

א. אלו ברכות ששוחין בהם: באבות תחלה וסוף, ובהודאה תחלה וסוף. ואם בא לשחות בסוף כל ברכה, או בתחלתה, מלמדין אותו שלא ישחה. אבל באמצעיתו, יכול לשחות:
ב. הנוהגים לשחות בראש השנה ויום כפור כשאומרים זכרנו ומי כמוך, צריכים לזקף כשמגיעים לסוף הברכה:

לשוב ונתקשר דעתו, חוזר ומתפלל תפלת י"ח ברכות:
ד. היוצא לדרך, יתפלל: יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שתוליכנו לשלום וכו', וצריך לאמרה בלשון רבים, ואם אפשר יעמד מליף כשיאמרה, ואם היה רוכב אין צריך לירד:
ה. אין צריך לומר אותה אלא פעם אחת ביום, אפלו אם ינוח בעיר באמצע היום, אבל אם דעתו ללון בעיר ואחר כך גמלף ויצא ממנה לעבר חוצה לה או לשוב לביתו, צריך לחזור ולהתפלל אותה פעם אחרת:

ו. הר"מ מרוטנבורג, כשהיה יוצא לדרך בבקר היה אומרה אחר יהי רצון כדי להסמיכה לברכת הגומל חסדים ותהיה ברכה הסמוכה לחברתה:

ז. אומר אותה אחר שהחזיק בדרך. אין לאמרה, אלא אם פן יש לו לילך פרסה, אבל פחות מפרסה לא יחתם בברוך, ואם שכח מלאמרה, יאמר אותה כל זמן שהוא בדרך, ובלבד שלא הגיע תוך פרסה הסמוכה לעיר שרוצה ללון בה ומשם ואילך יאמר אותה בלא ברכה:

ח. הנכנס לבית המדרש יתפלל: יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שלא אכשל בדרך הלכה וכו', וביציאתו יאמר: מודה אני לפניך ה' אלהי, ששמת חלקי מיושבי בית המדרש וכו':

סימן קיד

דין סמיכות גאולה לתפלה, ובו ג' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדעו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן קיד

שולחן ערוך

א. של חג, ואין פוסקין עד תפלת מוסף של יום טוב הראשון של פסח:

ב. אסור להזכיר הגשם עד שיכריזו שליח צבור. הלכך אף אם הוא חולה או אנוס, לא יקדים תפלתו לתפלת הצבור, לפי שאסור להזכיר עד שיאמר שליח צבור. אבל אם יודע שהכריזו שליח צבור, אף על פי שהוא לא שמע, מזכיר. ומשעם זה, הבא לבית הכנסת והצבור התחילו להתפלל, יתפלל ויזכיר, אף על פי שהוא לא שמע משליח צבור:

ג. אם אמר משיב הרוח או לא אמרו בימות הגשמים, אין מתזירין אותו. וכן בטל, אם הזכירו בימות הגשמים, או לא הזכירו בימות החמה, אין מתזירין אותו:

ד. אם אמר מוריד הגשם בימות החמה, מתזירין אותו וחוזר לראש הברכה. ואם סיים הברכה, חוזר לראש התפלה. ואפלו במקום שצריכים גשם בימות החמה, אם הזכיר גשם במקום טל, מתזירין אותו:

ה. בימות הגשמים, אם לא אמר מוריד הגשם, מתזירין אותו. והני מלי שלא הזכיר טל, אבל אם הזכיר טל, אין מתזירין אותו:

ו. במה דברים אמורים שמזירין אותו כשלא אמר בימות הגשמים מוריד הגשם, הינו כשסים כל הברכה והתחיל ברכה שאחריה, ואז חוזר לראש התפלה. אבל אם נזכר קדם שסים הברכה, יאמר במקום שנזכר. ואפלו אם סיים הברכה, ונזכר קדם שהתחיל אתה קדוש, אין צריך להתזיר, אלא אומר: משיב הרוח ומוריד הגשם, בלא חתימה:

ג. הכורע בוכל קומה לפניו תשתחוה, או בולף אנחנו מודים, או בהודאה דהלל וברכת המזון, הרי זה מגנה:

ד. המתפלל, צריך שיכרע עד שיתפקקו כל תליות שבשדרה. ולא יכרע באמצע מתניו וראשו ישאר זקוף, אלא גם ראשו יכף כאגמון:

ה. ולא ישחה כל כף עד שיהיה פיו כנגד חגור של מכנסים. ואם הוא זקן או חולה ואינו יכול לשחות עד שיתפקקו, כיון שהרכין ראשו, דיו, מאחר שנכר שהוא חפץ לכרע אלא שמצער עצמו:

ו. כשהוא כורע, יכרע במהירות בפעם אחת, וכשהוא זוקף, זוקף בנחת ראשו תחלה, ואחר כך גופו, שלא תהא עליו כמשאוי:

ז. כשכורע, כורע בברוך, וכשזוקף, זוקף בשם:

ח. המתפלל ובא כנגדו עכו"ם, ויש לו שתי וערב בידו, והגיע למקום ששוחין בו, לא ישחה, אף על פי שלבו לשמים:

ט. אין להוסיף על תאריזו של הקב"ה, יותר מהאל הגדול הגבור והנורא. ודוקא בתפלה, מפני שאין לשנות ממטבע שטבעו חכמים, אבל בתחנונים או בקשות ושבחים שאדם אומר מעצמו, לית לן בה. ומפל מקום נכון למי שירצה להאריך בשבחי המקום, שיאמר אותו בפסוקים:

סימן קיד

דין הזכרת הרוח וגשם וטל, ובו ט' פעיפים:

א. מתחילין לומר בברכה שניה: משיב הרוח ומוריד הגשם, בתפלת מוסף של יום טוב האחרון

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

ב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

ב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן קטו

שולחן ערוך

וּבְאָרְץ יִשְׂרָאֵל מִתְחִילִין לְשַׁאֵל מִלֵּיל ז' בְּמִרְחָשׁוֹן,
וְשׂוֹאֲלִין עַד תְּפִלַּת הַמִּנְחָה שֶׁל עֶרֶב יוֹם טוֹב
הָרֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח, וּמִשָּׁם וְאֵילָף פּוֹסְקִין מִלְּשַׁאֵל:

ב. יְחִידִים הַצְּרִיכִים לְמִטֵּר בַּיּוֹם הַחֲמִיּה, אֵין
שׂוֹאֲלִין אוֹתוֹ בְּבִרְכַּת הַשָּׁנִים, אֶלֶּא בְּשׂוֹמֵעַ תְּפִלָּה,
וְאֶפְלוּ עֵיר גְּדוּלָּה כְּנִינָה אוֹ אֶרֶץ אַחַת כְּלָה כְּמוֹ
סִפְרָד בְּכִלְלָה, אוֹ אֲשַׁכְּנֹו בְּכִלְלָה, כִּיחִידִים דְּמוּ
וּבְשׂוֹמֵעַ תְּפִלָּה. וּמִיְהוּ אִם בְּאֶרֶץ אַחַת כְּלָה
הַצְּרִיכִים מִטֵּר בַּיּוֹם הַחֲמִיּה, טָעָה בַּהּ יְחִיד וְשַׁאֵל
מִטֵּר בְּבִרְכַּת הַשָּׁנִים, חוֹזֵר וּמִתְפַּלֵּל בְּתוֹרַת נְדָבָה
בְּלֹא שְׂאֵלָה בְּבִרְכַּת הַשָּׁנִים:

ג. אִם שַׁאֵל מִטֵּר בַּיּוֹם הַחֲמִיּה, מִתְחִירִין אוֹתוֹ:

ד. אִם לֹא שַׁאֵל מִטֵּר בַּיּוֹם הַחֲמִיּה, מִתְחִירִין
אוֹתוֹ, אֶף עַל פִּי שְׂשַׁאֵל טַל. אֲבָל אִם שַׁאֵל מִטֵּר
וְלֹא טַל, אֵין מִתְחִירִין אוֹתוֹ:

ה. אִם לֹא שַׁאֵל מִטֵּר, וְנִזְכַּר קִדְּם שׂוֹמֵעַ תְּפִלָּה,
אֵין מִתְחִירִין אוֹתוֹ, וְשׂוֹאֵל בְּשׂוֹמֵעַ תְּפִלָּה. וְאִם לֹא
נִזְכַּר עַד אַחַר שׂוֹמֵעַ תְּפִלָּה, אִם לֹא עָקַר רִגְלָיו,
חוֹזֵר לְבִרְכַּת הַשָּׁנִים. וְאִם עָקַר רִגְלָיו, חוֹזֵר לְרֵאשׁ
הַתְּפִלָּה. וְאִם הִשְׁלִים תְּפִלָּתוֹ וְאֵינוֹ רִגְלִיל לוֹמַר
תְּחִנוּנִים אַחַר תְּפִלָּתוֹ, אֶף עַל פִּי שְׂעִדִין לֹא עָקַר
רִגְלָיו, כְּעַקוּרִים דְּמִי. וְאִם נִזְכַּר אַחַר שְׂחַתְּם שׂוֹמֵעַ
תְּפִלָּה, קִדְּם שֶׁהִתְחִיל רְצָה, נִרְאֶה שְׂאוֹמֵר וְתָן טַל
וּמִטֵּר, וְאַחַר כֵּן אוֹמֵר רְצָה:

סימן קיח

חתימת ברכת השיבה, ובו סעיף א' אחד

ז. בְּכָל מְקוֹם שְׂאֵנוֹ אוֹמְרִים חוֹזֵר לְבִרְכָּה שְׂטָעָה
בַּהּ, הֵנִי מְלִי שְׂטָעָה בְּשׂוֹגֵג, אֲבָל בְּמִזִּיד וּמִתְכוּוֹן,
חוֹזֵר לְרֵאשׁ:

ח. בַּיּוֹם הַחֲמִיּה, אִם נִסְתַּפַּק אִם הִזְכִּיר מוֹרִיד
הַגֶּשֶׁם אִם לֹא, עַד ל' יוֹם בְּחֻזְקַת שְׁהַזְכִּיר הַגֶּשֶׁם,
וְצָרִיךְ לְחֹזֵר:

ט. אִם בַּיּוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח אוֹמֵר בְּרַכַּת אֶתָּה
גְּבוּר עַד מוֹרִיד הַטַּל צ' פְּעָמִים, כְּנִגְדַּ ל' יוֹם
שְׂאוֹמֵר אוֹתוֹ ג' פְּעָמִים בְּכָל יוֹם, מִשָּׁם וְאֵילָף אִם
אֵינוֹ זוֹכֵר אִם הִזְכִּיר גֶּשֶׁם הָרִי הוּא בְּחֻזְקַת שְׂלֹא
הִזְכִּיר גֶּשֶׁם, וְאֵינוֹ צָרִיךְ לְחֹזֵר:

סימן קמז

טעם ברכת אתה חונן, ובו סעיף א' אחד

א. מִפְּנֵי שְׂמוֹתֵר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה הִיא הַבִּינָה
וְהַשְּׂכָל, קָבְעוּ בְּרַכַּת אֶתָּה חוֹנֵן רֵאשׁ לְאִמְצָעִיוֹת,
שְׂאִם אֵין בִּינָה אֵין תְּפִלָּה:

סימן קמז

פרוש ברכת רפאנו, ובו סעיף א' אחד

א. רְפָאנוּ ה' וְנִרְפָא, אֶף עַל גַּב דְּהִתְכוּב לְיְחִיד אֵין
מְכַנִּין אוֹתוֹ לְרַבִּים, הֵנִי מְלִי בְּזִמְן שְׂמִתְכוּוֹן לְקָרוֹת,
אֲבָל כְּשְׂאוֹמֵר אוֹתוֹ דְּרַךְ תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה, מִתֵּר:

סימן קיז

דיני ברכת השנים, ובו ח' סעיפים:

א. בְּרַכַּת הַשָּׁנִים, צָרִיךְ לוֹמַר בַּהּ בַּיּוֹם הַחֲמִיּה:
וְתָן טַל וּמִטֵּר, וּמִתְחִילִין לְשַׁאֵל מִטֵּר בְּחֻזְקָה לְאֶרֶץ
בְּתְפִלַּת עֶרְבִית שֶׁל יוֹם ס' אַחַר תְּקוּפַת תְּשֵׁרִי,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן קיט

שולחן ערוך

סימן קכ

שראוי לומר רצה בכל תפלה, ובו סעיף אחד
א. אומרים רצה בכל התפלות, ודלא פאותם
שנוהגים שלא לאמרו במנחה:

סימן קכא

דיני מודים, ובו ג' סעיפים:
א. שוחין במודים תחלה וסוף:
ב. האומר מודים מודים, משתקים אותו:
ג. יחיד אין לו לומר ברכת כהנים:

סימן קכב

דינים השייכים בין י"ח ליהיו לרצון, ובו ג' סעיפים:
א. אם בא להפסיק ולענות קדיש וקדשה בין י"ח ליהיו לרצון, אינו פוסק, שיהיו לרצון מכלל התפלה הוא. אבל בין יהיו לרצון לשאר תחנונים, שפיר דמי. ומיהו הרגיל לומר תחנונים אחר תפלתו, אם התחיל שליח צבור לסדר תפלתו והגיע לקדיש או לקדשה, מקצר ועולה, ואם לא קצר יכול להפסיק כדרך שמפסיק בברכה של קריאת שמע, אפלו באמצע:
ב. אין נכון לומר תחנונים קדם יהיו לרצון, אלא אחר סיום י"ח מיד, יאמר: יהיו לרצון. ואם בא לחזר ולאמרו פעם אחרת אחר התחנונים, הרשות בידו:
ג. הרגיל לומר ד' דברים אלו, זוכה ומקבל פני שכינה: עשה למען שמך, עשה למען ימינך, עשה למען תורתך, עשה למען קדשתך:

א. השיבה שופטינו, חותם בה מלך אוהב צדקה ומשפט. ומראש השנה ועד יום הכפורים חותם המלך המשפט:

סימן קיט

דין הרוצה להוסיף בברכות, ובו ד' סעיפים:
א. אם רצה להוסיף בכל ברכה מהאמצעיות, מעין הברכה, מוסיף. כיצד, היה לו חולה מבקש עליו רחמים בברכת רפאנו. היה צריך פרנסה, מבקש עליה בברכת השנים. ובשומע תפלה יכול לשאל כל צרכיו, שהיא פוללת כל הבקשות. ולהר"ר יונה, כשמוסיף בברכה מעין אותה ברכה אם מוסיף אותה בשביל כל ישראל, אומר אותה בלשון רבים ולא בלשון יחיד, ולא יוסיף אלא בסוף הברכה ולא באמצע. ואם שואל צרכיו ממש, כגון שיש לו חולה בתוך ביתו או שהוא צריך לפרנסה, יכול לשאל אפלו באמצע הברכה, והוא שישאל בלשון יחיד ולא בלשון רבים. ובברכת שומע תפלה וכן בסוף התפלה בין קדם יהיו לרצון בין אחריו יכול לשאל בין בלשון יחיד בין בלשון רבים, בין צרכיו ממש בין צרכי רבים:
ב. יש מי שאומר שכשמוסיף בברכה לצורך יחיד, לא יאריך:
ג. אם דלג או טעה בברכה אחת מהאמצעיות, אינו צריך לחזור אלא לראש הברכה שטעה או שדלג, ומשם ואילך יחזר על הסדר:
ד. שליח צבור שגמר גואל ישראל ושכח ולא אמר עגנו, לא יחזר אפלו אם עדין לא גמר רק רפאנו, ואם חזר ברכה לבטלה היא,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתנועות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן קכג

שולחן ערוך

סימן קכג

דיני הכריעות בסיום י"ח ברכות, ובו ו' סעיפים:

א. כורע ופוסע ג' פסיעות לאחריו, בכריעה אחת, ואחר שפסע ג' פסיעות בעודו כורע, קדם שיזקוף, כשיאמר עושה שלום במרומינו, הופך פניו לצד שמאלו. וכשיאמר הוא יעשה שלום עלינו, הופך פניו לצד ימינו. ואחר כך ישתחוה לפניו, כעבד הנפטר מרבו:

ב. במקום שפלו הג' פסיעות יעמד, ולא יחזר למקומו עד שיגיע שליח צבור לקדשה, ולפחות עד שיתחיל השליח צבור להתפלל בקול רם:

ג. כשפוסע, עוקר רגל שמאל תחלה. ושעור פסיעות אלו, לכל הפחות, הוא כדי שיתן גודל בצד עקב:

ד. מי שמוסיף על ג' פסיעות, הוי יהרא:

ה. גם שליח צבור צריך לפסע ג' פסיעות כשמתפלל בלחש, וכשיחזור התפלה בקול רם אין צריך לחזור לפסע ג' פסיעות:

ו. כשיחזור שליח צבור התפלה, יאמר גם כן: ה' שפתי תפתח:

צבור מראש ועד סוף. ואינו מפסיק. ואינו משית. ופוסע ג' פסיעות לאחריו, כאדם שמתפלל לעצמו:

ב. שליח צבור שנכנס לבית הכנסת ומצא צבור שהתפללו בלחש, והוא צריך לעמד לפני התבה לאלתר, יורד לפני התבה ומתפלל בקול רם לצבור, ואינו צריך לחזור ולהתפלל בלחש:

ג. קהל שהתפללו וכלם בקיאים בתפלה, אף על פי כן ירד שליח צבור וחזר להתפלל, כדי לקיים תקנת חכמים:

ד. כששליח צבור חוזר התפלה, הקהל יש להם לשתק ולכונן לברכות שמברך התזן ולענות אמן. ואם אין ט' מכוונים לברכותיו, קרוב להיות ברכותיו לבטלה. לכן כל אדם יעשה עצמו כאילו אין ט' זולתו, ויכונן לברכת התזן:

ה. על כל ברכה שאדם שומע בכל מקום, אומר: ברוך הוא וברוך שמו:

ו. וענו: אמן, אחר כל ברכה, בין אותם שיצאו ידי תפלה, בין אותם שלא יצאו, ובכונה שיכונן בלבו: אמת היא הברכה שברך המברך, ואני מאמין בזה:

ז. לא ישית שיחת חלין בשעה ששליח צבור חוזר התפלה, ואם שח הוא חוטא, וגדול עונו מנשוא, וגו' צרים בו:

ח. לא יענה אמן קטופה, דהינו כאלו האל"ף נקודה בתוף. וכן שלא יחטף וימהר לענות אותו קדם שיסיים המברך. וכן לא יענה אמן קטופה, דהינו שמתסר קריאת הגו"ן שאינו מוציאה בפה שתהא נכרת. ולא יענה אמן יתומה, דהינו שהוא

סימן קכד

דין הנהגת שליח צבור בי"ח הברכות, ודין ענית אמן, ובו י"ב סעיפים:

א. לאחר שסימו הצבור תפלתו, יחזור שליח צבור התפלה, שאם יש מי שאינו יודע להתפלל יכונן למה שהוא אומר, ויוצא בו. וצריך אותו שיוצא בתפלת שליח צבור לכוון לכל מה שאומר שליח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילה סימן קכה

שולחן ערוך

סימן קכו

דין שליח צבור שטעה, ובו ד' סעיפים:

א. שליח צבור שטעה ודלג אחת מפל הברכות, וכשמזכירין אותו יודע לחזור למקומו, אין מסלקין אותו. אבל אם דלג ברכת המלשינים, מסלקין אותו מיד, שמא אפיקורוס הוא. ואם התחיל בה וטעה, אין מסלקין אותו:

ב. שליח צבור שטעה ואינו יודע לחזור למקומו, יעמד אחר תחתיו, ומתחיל מתחלת הברכה שטעה זה, אם היה הטעות באמצעיות. ואם היה בג' ראשונות, מתחיל בראש. ואם בג' אחרונות, מתחיל רצה:

ג. כל מקום שהיחיד חוזר ומתפלל, שליח צבור חוזר ומתפלל, אם טעה כמותו כשמתפלל בקול רם, חוץ משחרית של ראש חדש, שאם שכח שליח צבור ולא הזכיר יעלה ויבא עד שהשלים תפלתו, אין מחזירין אותו, מפני טרח הצבור, שהרי תפלת המוספין לפניו שהוא מזכיר בה ראש חדש. אבל אם נזכר קדם שהשלים תפלתו, חוזר לרצה ואין בזה טרח צבור:

ד. אם טעה ש"ץ כשהתפלל בלחש, לעולם אינו חוזר ומתפלל שנית מפני טרח הצבור, אלא סומך על התפלה שיתפלל בקול רם, והוא שלא טעה בג' ראשונות, שאם טעה בהם, לעולם חוזר כמו שהיחיד חוזר:

סימן קכז

דין מודים דרבנן, ובו ב' סעיפים:

תיב בברכה אחת ושליח צבור מברך אותה וזה אינו שומעה, אף על פי שיודע איזו ברכה מברך השליח צבור, מאחר שלא שמעה, לא יענה אחריו אמן, דהוי אמן יתומה. ולא יענה אמן קצרה, אלא ארפה קצת, כדי שיוכל לומר: אל מלך נאמן. ולא יאריך בה יותר מדאי, לפי שאין קריאת התבה נשמעת כשמאריך יותר מדאי:

ט. אם יש קצת מהעונים שמאריכין יותר מדאי, אין צריך המברך להמתין להם:

י. מי ששכח ולא אמר יעלה ויבא בראש חדש או בחלו של מועד או בכל דבר שצריך לחזור בשבילו, כיון דעתו וישמע משליח צבור כל י"ח ברכות מראש ועד סוף כאדם שמתפלל לעצמו. ולא יפסיק ולא ישית. ופוסע ג' פסיעות לאחוריו, דכיון שכבר התפלל, אלא ששכח ולא הזכיר, אף על פי שהוא בקי, שליח צבור מוציא:

יא. אם בעוד האדם מתפלל סים שליח צבור ברכה, וקדם שפלתה עגית אמן מפי רב הצבור סים זה תפלתו, עונה עמהם: אמן:

יב. העונה אמן, לא יגביה קולו יותר מהמברך:

סימן קכה

דיני קדשה, ובו ב' סעיפים:

א. אין הצבור אומרים עם ש"ץ נקדישך, אלא שותקין ומכונין למה ששליח צבור אומר עד שמגיע לקדשה, ואז עונים הצבור קדוש:

ב. טוב לכון רגליו בשעה שאומר קדשה עם שליח צבור:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מַדּוּת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵיתֶיהָ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ,
לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רַחֲמֵי הַקֹּדֶשׁ)

שולחן ערוך הלכות נשיאת כפים ונפילת אפים סימן קכח אורח חיים

ה. לא יעלו הפהגנים לדוכן במגעלים, אכל בבתי שוקים שרי:

ו. אף על פי שנטלו הפהגנים ידיהם שחרית, חוזרים ונוטלים ידיהם עד הפרק, שהוא חבור היד והזרוע. והלוי יוצק מים על ידיהם, וקדם לכן יטל הלוי ידי:

ז. אם נטל הפהגן ידיו שחרית וברך על נטילת ידים, לא יחזר לברך כשנוטל ידיו לנשיאת כפים:

ח. כשמתחיל שליח צבור: רצה, כל כהן שבבית הכנסת נעקר ממקומו לעלות לדוכן, ואף אם לא יגיע שם עד שיסיים שליח צבור רצה, שפיר דמי. אבל אם לא עקר רגליו ברצה, שוב לא יעלה:

ט. כשעוקרים הפהגנים רגליהם לעלות לדוכן, אומרים: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו שתהא ברכה זו שצויתנו לברך את עמך ישראל ברכה שלמה, ולא יהא בה מכשול ועון מעתה ועד עולם. ומאריכים בתפלה זו עד שיכלה אמן של הודאה מפי הצבור:

י. עומדים בדוכן פניהם כלפי התיכל ואחוריהם כלפי העם, ואצבעותיהם כפופים לתוף כפיהם, עד ששליח צבור מסים מודים ואז אם הם שנים קורא להם. כהנים. ומחזירים פניהם כלפי העם. ואם הוא א', אינו קורא לו, אלא הוא מעצמו מחזיר פניו:

יא. כשמחזירין פניהם כלפי העם, מברכין: אשר קדשנו בקדשתו של אהרן וצונו לברך את עמו ישראל באהבה:

א. כשיגיע שליח צבור למודים, שוחין עמו הצבור, ולא ישחו יותר מדאי, ואומרים: מודים אנחנו לך אלהינו אלהי כל בשר כו', וחותם ברוך אל ההודאות, בלא הזכרת השם. ויש מי שאומר שצריך לשחות גם בסוף, וטוב לחוש לדבריו:

ב. אם אין שם כהנים, אומר שליח צבור: אלהינו ואלהי אבותינו ברכנו בברכה המשלשת וכו', עד ואני אברכם. ואין הצבור עונין אחריו אמן, אלא כן יהי רצון:

הלכות נשיאת כפים ונפילת אפים

סימן קכח

דיני נשיאת כפים ואיזה דברים הפוסלים בכהן, וכו' מ"ה סעיפים:

- א. אין נשיאת כפים בפחות מי', והכהנים מהמניין:
- ב. כל כהן שאין בו אחד מהדברים המעכבים, אם אינו עולה לדוכן אף על פי שבטל מצות עשה אחת, הרי זה כעובר בג' עשה אם היה בבית הכנסת כשקראו כהנים, או אם אמרו לו לעלות או לטל ידיו:
- ג. אם עלה פעם אחת ביום זה, שוב אינו עובר, אפלו אמרו לו: עלה:
- ד. כשהכהנים אינם רוצים לעלות לדוכן, אינם צריכים לשהות חוץ מבית הכנסת אלא בשעה שקורא התזן: כהנים, אבל כדי שלא יאמרו שהם פגומים נהגו שלא לפגס לבית הכנסת עד שיגמרו ברכת כהנים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות נשיאת כפים ונפילת אפים סימן קכח אורח חיים

אשר קדשנו בקדשתו של אהרן, עד שיכלה דבור
קריאת כהנים מפי הקורא. ואחר שברכו הכהנים
אשר קדשנו בקדשתו של אהרן אינם רשאים
להתחיל יברכה, עד שיכלה מפי כל הצבור אמן
שעונים אחר ברכת אשר קדשנו בקדשתו של
אהרן. וכן אינם רשאים להתחיל בתבה, עד
שתכלה התבה מפי המקרא. ואין הצבור עונים
אמן, עד שתכלה ברכה מפי הכהנים:

יט. אין שליח צבור רשאי לענות אמן אחר ברכה
של כהנים:

כ. אם שליח צבור כהן, אם יש שם כהנים אחרים,
לא ישא את כפיו. ואפלו אין שם כהן אלא הוא,
לא ישא את כפיו אלא אם כן מבטח לו שיחזור
לתפלתו בלא טרוף דעת, שאם הוא מבטח בכך
כיון שאין שם כהן אלא הוא ישא את כפיו כדי
שלא תבטל נשיאות כפים. וכיצד יעשה, יעקר
רגליו מעט בעבודה. ויאמר עד ולף נאה להודות.
ויעלה לדוכן ויברך ברכת כהנים. ויקרא לו אחר.
ומסים החזן: שים שלום. ואם המקרא כון לתפלת
שליח צבור מתחלה ועד סוף, עדיף טפי שיסיים
המקרא שים שלום:

כא. אין הכהנים רשאים לנגן ברכת כהנים שנים
או שלשה נגונים, משום דאכא למיחש לטרוף
הדעת, ואין לנגן אלא נגון אחד מתחלה ועד סוף:

כב. משתדלין שיהא המקרא ישראל, וכשהחזן כהן
יעמד ישראל אצלו ויקרא: כהנים, ויקרא אותם,
והחזן עומד ושותק:

כג. בשעה שהכהנים מברכים העם, לא יביטו ולא
יסיחו דעתם, אלא יהיו עיניהם כלפי מטה כמו

יב. מגביהים ידיהם כנגד כתפותיהם, ומגביהים יד
ימנית קצת למעלה מהשמאלית, ופושטים ידיהם
וחולקים אצבעותיהם ומכוונים לעשות ה' אורים:
בין ב' אצבעות לב' אצבעות אויר אחד. ובין
אצבע לגודל. ובין גודל לגודל. ופורשים כפיהם,
כדי שיהא תוף כפיהם כנגד הארץ ואחורי ידיהם
כנגד השמים:

יג. מתחילין הכהנים לומר: יברכה. ואחר כך מקרא
אותם שליח צבור מלה במלה, והם עונים אחריו
על כל מלה עד שיסימו פסוק ראשון, ואז עונים
הצבור: אמן. וכן אחר פסוק ב'. וכן אחר פסוק ג':
יד. אין מברכין אלא בלשון הקדש. ובעמידה.
ובנשיאת כפים. ובקול רם:

טו. ואחר כך מתחיל שליח צבור: שים שלום, ואז
כהנים מחזירים פניהם להיכל, ואומרים: רבון
העולמים, עשינו מה שגזרת עלינו, עשה אתה מה
שהבטחתנו, השקיפה ממעון קדשך מן השמים
וברך את עמך את ישראל:

טז. אין הכהנים רשאים להתחיל פניהם עד שיתחיל
שליח צבור שים שלום. ואינם רשאים לכף
אצבעותיהם עד שיחזרו פניהם. ועומדים שם ואינם
רשאים לעקר משם עד שיסיים שליח צבור שים
שלום. ויש מי שאומר שצריכין להמתין עד
שיסימו הצבור לענות אמן אחר ברכת שים שלום

יז. כשמחזירין פניהם, בין בתחלה בין בסוף, לא
יחזירו אלא דרך ימין:

יח. אין המקרא שקורא כהנים רשאי לקרות:
כהנים, עד שיכלה מפי הצבור אמן שעונים אחר
ברכת מודים. ואין הכהנים רשאים להתחיל ברכת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות נשיאת כפים ונפילת אפים סימן קכח אורח חיים

לא ישא את פפיו. ואם היה דש בעירו, דהינו שהם רגילים בו ומפירים הכל שיש בו אותו מום, ישא כפיו ואפלו הוא סומא בשתי עיניו. וכל ששהה בעיר ל' יום, מקרי דש בעירו. ודוקא בעירו, אבל אם הולך באקראי לעיר אחרת, ושהה שם ל' יום, לא. ואפלו לא בא לדור שם להיות מבני העיר, אלא בא להיות שם מלמד או סופר או משרת שנה או חצי שנה, חשוב דש בעירו בל' יום:

לא. אם מנהג המקום לשלשל הפהנים טלית על פניהם, אפלו יש בפניו ובגדיו כמה מומין, ישא את כפיו:

לב. היו ידיו צבועות אסט"ס ופואה, לא ישא את כפיו מפני שהעם מסתכלין בהם. ואם רב העיר מלאכתן בכף, ישא את כפיו:

לג. מי שאינו יודע לחתך האותיות, כגון שאומר לאלפין עיניו, ולעיניו אלפיו וכיוצא בזה, לא ישא את כפיו:

לד. קטן שלא הביא שתי שערות, אינו נושא כפיו בפני עצמו כלל. אבל עם פהנים שהם גדולים, נושא ללמד ולהתחנך. ומי שהביא שתי שערות, נושא את כפיו, אפלו בפני עצמו, ומיהו דוקא באקראי בעלמא ולא בקביעות, עד שיתמלא זקנו, שאז יכול לשא כפיו אפלו יחידי בקבע. וכל שהגיע לשנים שראוי להתמלאות זקנו, אף על פי שלא נתמלא, קרינן ביה נתמלא זקנו

לה. כהן שהרג את הנפש, אפלו בשוגג, לא ישא את כפיו אפלו עשה תשובה:

שעומד בתפלה. והעם יכוננו לברכה, ויהיו פניהם כנגד פני הפהנים, ולא יסתכלו בהם:

כד. עם שאחורי הפהנים אינם בכלל ברכה, אבל מלפניהם ובצדיהם אפלו מחצה של ברזל אינה מפסקת. ולאחריהם נמי, אם הם אנוסים, כגון עם שבשדות, שהם טרודים במלאכתן ואינם יכולים לבא, הם בכלל הברכה:

כה. בית הפנסת שכלה פהנים, אם אין שם אלא י' פלם עולים לדוכן. למי מברכין, לאחיהם שבשדות. ומי עונה אחריהם אמן, הנשים והטף. ואם יש שם יותר מעשרה, היתרים מעשרה יעלו ויברכו. והעשרה, עונים אחריהם אמן:

כו. בשעה שמברכין אין לומר שום פסוק, אלא ישתקו ויכוננו לברכה:

כז. כהן אינו רשאי להוסיף מדעתו יותר על השלשה פסוקים של ברכת פהנים. ואם הוסיף, עובר על כל תוסף:

כח. כהן שנשא כפיו, ואחר כך הלך לבית הפנסת אחר ומצא צבור שלא הגיעו לברכת פהנים, יכול לשא כפיו פעם אחרת:

כט. כהן שלא התפלל עדין ומצא צבור מתפללין, נושא כפיו ואין התפלה מעכבתו:

ל. מי שיש לו מום בפניו או בגדיו, כגון שהם בזהקניות או עקמות או עקושות, לא ישא את כפיו, מפני שהעם מסתכלין בו. והוא הדין למי שיש מומין ברגליו, במקום שעולים לדוכן בלא פתי שוקים. וכן מי שרירו יורד על זקנו. או שעניו זולפות דמעות. וכן סומא באחת מעיניו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
ר"נ יוסף שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אורח חיים

הלכות נפילת אפים סימן קכט

שולחן ערוך

סימן קכט

באיזה תפלות נושאים כפים, ובו ב' סעיפים:

א. אין נשיאת כפים אלא בשחרית ומוסף ובנעילה, ביום שיש בו נעילה כמו ביום הכפורים, אבל לא במנחה, משום דשכיחא שכרות באותה שעה, שמא יהא הכהן שכור. וגזרו במנחה של תענית, אטו מנחת שאר ימים. אבל בתענית שאין בו נעילה, הואיל ותפלת מנחה סמוך לשקיעת החמה, היא דומה לתפלת נעילה ואינה מתחלפת במנחה של שאר ימים, הלכך יש בה נשיאת כפים:

ב. כהן שעבר ועלה לדוכן ביום הכפורים במנחה, כיון שהדבר ידוע שאין שם שכרות, הרי זה נושא את כפיו ואין מורידין אותו, מפני החשד, שלא יאמרו: פסול הוא ולכך הורידוהו:

סימן קל

רבנו של עולם שאומרים בשעת נשיאת כפים,

ובו סעיף אחד

א. מאן דחזא חלמא, ולא ידע מאי חזא, גיקום קמי כהני בשעה שעולים לדוכן ונימא הכי: רבנו של עולם, אני שלף וחלומתי שלף וכו', ויכון דלסים גם בהדי כהני, דעני צבורא אמן. ואי לא, לימא הכי: אדיר במרום שוכן בגבורה, אתה שלום ושמך שלום, יהי רצון שתשים עלינו שלום:

הלכות נפילת אפים

סימן קלא

דיני נפילת אפים, ובו ח' סעיפים:

לו. מל תינוק ומת, נושא את כפיו. ואם העם מרגנים אחריו שהוא שופך דמים, כיון שלא נתברר הדבר, ישא את כפיו:

לז. מומר לעבודת אלילים לא ישא את כפיו. ויש אומרים שאם עשה תשובה, נושא כפיו ואם נאנס, לדברי הכל נושא כפיו:

לח. שתה רביעית יין בבת אחת, לא ישא את כפיו. שתאו בשני פעמים, או שנתן לתוכו מעט מים, מתר. ואם שתה יותר מרביעית, אף על פי שהוא מזוג ואפלו שתאו בכמה פעמים, לא ישא את כפיו עד שייסר יינו מעליו:

לט. לא היו בו מהדברים המונעים נשיאת כפים, אף על פי שאינו מדקדק במצוות וכל העם מרגנים אחריו, נושא את כפיו:

מ. כהן שנשא גרושה, לא ישא את כפיו ואין נוהגין בו קדשה אפלו לקרות בתורה ראשון. ואפלו גרשה או מתה, פסול עד שידר הנאה על דעת רבים, מהנשים שהוא אסור בהם:

מא. נטמא למת שאינו משבעה מתי מצוה, פסול מן הדוכן ומכל מעלות הפהנה, עד שישוב ויקבל שלא יטמא עוד למתים:

מב. החלל, אינו נושא את כפיו:

מג. אחר שבעת ימי אבלות, נושא כפיו. ובתוך שבעת ימי אבלות, יצא מבית הפנסת בשעה שקורא פהגים:

מד. כהן, אף על פי שהוא פנוי, נושא את כפיו:

מה. אלו תבות שהכהנים הופכים בהם לדרום ולצפון: ברבך. וישמרך. אליך. לך. שלום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

ב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
ב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת ספר תורה סימן קלב

שולחן ערוך

סימן קלג

דין ברכו בשבת, ובו סעיף אחר

א. בשבת ויום טוב אין אומרים ברכו אחר קדיש בתרא:

סימן קלד

סדר והוא רחוב, והגבהת התורה, ובו ב' סעיפים:

א. והוא רחוב, ואומרים אותו בקול רם. ואם לא אמרו מעמד, עובר על התקנה ונקרא פורץ גדר:
ב. מראה פני כתיבת ספר תורה לעם העומדים לימינו ולשמאלו, ומחזירו לפניו ולאחריו, שמצוה על כל אנשים ונשים לראות הכתב ולכרע, ולומר: וזאת התורה וכו' תורת ה' תמימה וכו':

הלכות קריאת ספר תורה

סימן קלה

סדר קריאת התורה ביום ב' וז', ובו י"ד סעיפים:

א. בשני ובחמישי, ובשבת במנחה, קורין שלשה, אין פותחים מהם ואין מוסיפין עליהם. ואין מפטירין בביא:
ב. מקום שמפסיקין בשבת בשחרית, שם קורין במנחה, ובשני ובחמישי, ובשבת הבאה:
ג. כהן קורא בתורה ראשון, ואחריו לוי, ואחריו ישראל:
ד. המנהג הפשוט שאפלו כהן עם הארץ קודם לקרות לפני חכם גדול ישראל, והוא שהכהן יודע

א. אין לדבר בין תפלה לנפילת אפים. כשנופל על פניו, נהגו להטות על צד שמאל:

ב. נפילת אפים מישב, ולא מעמד:

ג. אין נפילת אפים בליה. ובלילי אשמרת נהגים לפל על פניהם, שהוא קרוב ליום:

ד. נהגו שלא לפל על פניהם לא בבית האבל, ולא בבית החתן, ולא בבית הפנסת ביום מילה, ולא כשיש שם חתן:

ה. אם חלה מילה בתענית צבור, מתפללים סליחות ואומרים ודוי ואין נופלים על פניהם ואין אומרים והוא רחוב

ו. נהגו שלא לפל על פניהם בט"ו באב, ולא בט"ו בשבט, ולא בראש חודש, ולא במנחה שלפניו, ולא בחנכה, ויש אומרים גם במנחה שלפניו, בפורים, אין נופלים על פניהם:

ז. ומנהג פשוט שלא לפל על פניהם בכל חודש ניסן, ולא בט' באב, ולא בין יום כפור לסכות,

ח. אין אדם חשוב רשאי לפל על פניו כשמתפלל על הצבור, אלא אם פן הוא בטוח שיצנה פיהושע בן נון:

סימן קלב

דיני קדשת ובא לציון, ובו ב' סעיפים:

א. מתרגמין קדשת ובא לציון. וצריך לזהר בו מאד לאמרו בכונה:
ב. אסור לאדם לצאת מבית הפנסת קדם קדשה דסדרא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת ספר תורה סימן קלו

שולחן ערוך

פגם, שהפל יודעים שאין שם אלא כהנים. והוא הדין לעיר שכלה לזוים:

יג. אם קטן קורא בתורה בצבור, בסי' רפ"ב. אם אין כהן אלא סומא או שאינו בקי, בסי' קל"ט:

יד. בני אדם החבושין בבית האסורין, אין מביאים אצלם ספר תורה אפלו בראש השנה ויום הכפורים:

סימן קלז

מי הם הנקראים לספר תורה בשבת, ובו פעיף אחד

א. בשבת ויום טוב ויום הכפורים, קורים אחר לוי תלמידי חכמים הממנין על הצבור, ואחריהם תלמידי חכמים הראוים למנותם פרנסים על הצבור, ואחר כך בני תלמידי חכמים שאבותיהם ממנינים על הצבור, ואחר כך ראשי כנסיות וכל העם:

סימן קלז

כמה פסוקים צריכים לקרא לכל אחד, ובו ו'

פעיפים:

א. ביום שקורין ג', אין קורין פחות מי' פסוקים. וידבר עולה מן המנין. ואי סליק ענינא בבציר מי' פסוקים, כגון פרשת עמלק שאין בה אלא ט' פסוקים, שפיר דמי:

ב. אין קורין עם כל אחד פחות מג' פסוקים, שנים קורין ג' ג', ואחד קורא ד'. ואיזה מהם שקורא ד' הרי זה משבח:

ג. אם דלג פסוק אחד ולא קראו, אם הוא במנחה בשבת או בב' וה' וקרא יו"ד פסוקים בלא פסוק

לקרות, שאם אינו יודע לקרות היאך יברך על התורה:

ה. אם ספר תורה פתוח והכהן קורא את שמע, אינו רשאי להפסיק, וקוראים ישראל במקומו:

ו. אם נכנס הכהן לבית הכנסת אחר שהתחיל הישראל לברך ברכת התורה, אינו פוסק, אבל ברכו לא הוי התחלה, ועומד הישראל בתבה עד שישלימו כהן ולוי ואז יקרא. אם אין כהן בבית הכנסת, קורא ישראל במקום כהן, ולא יעלה אחריו לוי:

ז. אם היו כהן ולוי בבית הכנסת, וקרא הכהן וסבור שאין שם לוי והתחיל לברך ברכת התורה שנית, אין מפסיקין אותו:

ח. אם אין לוי בבית הכנסת, כהן שקרא ראשון מברך שנית במקום לוי, אבל לא כהן אחר, כדי שלא יאמרו שהראשון פגום:

ט. וכן לא יעלו שני לזים זה אחר זה, כדי שלא יאמרו שאחד מהם פגום:

י. נהגו לקרות כהן אחר כהן, בהפסק ישראל ביניהם, ואומר התזן כשקורא לשני: אף על פי שהוא כהן. וכיוצא בזה נוהגים בלוי אחר לוי:

יא. יש מי שאומר שאם קרא התזן כהן או לוי ואינו שם, לא יקרא לאחר בשם, משום פגמו של ראשון, אלא אחר יעלה מעצמו:

יב. עיר שכלה כהנים, אם יש ישראל אחד ביניהם אותו ישראל קורא ראשון, מפני דרכי שלום. וכל שאין בהם ישראל כדי ספוקם, או שאין שם ישראל כלל, קורא כהן אחר כהן, שאין שם משום

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת ספר תורה סימן קלח

שולחן ערוך

מפני הנכנסים או בבית הפנסת שיאמרו שלא קרא הראשון אלא ב' פסוקים:

סימן קלט

סדר קריאת התורה וברכותיה, וכו' י"א פעיפיים:

א. במקום שנהגו שהעולה עצמו קורא בקול רם, אם לא סדר תחלה הפרשה פעמים שלש בינו לבין עצמו, לא יעלה:

ב. מי שאינו יודע לקרות, צריך למחות בידו שלא יעלה לספר תורה. ואם צריכים לזה שאינו יודע לקרות, לפי שהוא כהן או לוי ואין שם אחר זולתו, אם פשיקרא לו שליח צבור מלה במלה יודע לאמרה ולקרותה מן הכתב, יכול לעלות. ואם לאו, לא יעלה:

ג. אפלו ראש הכנסת או תנן, לא יקרא עד שיאמרו לו: קרא. ונהגו ששליח צבור פשוטה מברך וקורא בלי נטילת רשות, משום דהוי כאילו משעה שמנוהו לש"ץ הרשוהו על כף. סומא אינו קורא, לפי שאסור לקרות אפלו אות אחת שלא מן הכתב:

ד. כל הקורים מברכים לפניו ולאחריה, ופותח הספר קדם שיברך ורואה הפסוק שצריך להתחיל בו ואחר כך יברך. ולאחר שקרא, גולל ומברך:

ה. נהגו לכסות הכתב בסוודר, בין גברא לגברא:

ו. אומר ברכו והברכות בקול רם. והאומרם בלחש טועה. ויש אומרים שצריך לחזר ולברך בקול רם:

המדלג, אינו חוזר. ואם לאו, חוזר. אבל בשבת, אפלו דלג פסוק אחד חוזר וקורא, ואפלו אחר שהחזיר את התורה ואמר קדיש חוזר וקורא הוא ושנים עמו. ואפלו הפטיר והתפלל מוסף, חוזר וקורא. פרשיות המועדים כמו מנחה בשבת ושני וחמישי, לפי שכבר קראו הפרשיות בשבתות שלהן:

ד. אם קרא אחד ב' פסוקים, צריך לחזר ולקרות. ואם לא קראו בין שלשתן אלא ט' פסוקים, ג' לכל אחד, אינם צריכים לחזר ולקרות. וראיה לדבר: פרשת עמלק. אבל אם קראו פחות מט', צריכים לחזר ולקרות:

ה. אם קרא פרשת פרה, ופסק בהגר הגר בתוכם וגלל ספר תורה, חוזר ופותח ומתחיל מראש הפרשה עד תטמא עד הערב ומברך לפניו ולאחריה:

ו. הקורא בתורה ראשון, וקרא השני מה שקרא הראשון, אם הוסיף על מה שקרא הראשון ג' פסוקים, או אפלו שנים במקום דלא אפשר, אותו שני עולה מן המנין. ואם לאו, אינו עולה מהמנין, חוץ מפרי הקג, משום דלא אפשר:

סימן קלח

שלא לשיר בפרשה פחות מג' פסוקים, וכו' פעיף אחד

א. הקורא בתורה לא ישיר בפרשה פחות מג' פסוקים, מפני היוצאים או מבית הכנסת שיאמרו: העולה אחרינו לא יקרא אלא שני פסוקים הנשארים. וכן לא יתחיל בה פחות מג' פסוקים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת ספר תורה סימן קמ

שולחן ערוך

אומרים שאינו צריך לחזור ולברך, ויש אומרים שצריך:

סימן קמא

דיני קורא והמקרא, ובו ח' סעיפים:

א. צריך לקרות מעמד, ואפלו לסמך עצמו לכתל או לעמוד, אסור אלא אם כן הוא בעל בשר:

ב. לא יקראו שנים, אלא העולה קורא ושליח צבור שותק, או שליח צבור קורא והעולה לא יקרא בקול רם. ומכל מקום צריך הוא לקרות עם השליח צבור, כדי שלא תהא ברכתו לבטלה, אלא שצריך לקרות בנחת, שלא ישמיע לאזניו:

ג. ויש נוהגים להעמיד מי שמקרא לעולה מלה במלה, ואחר שגומר המקרא המלה אומרה העולה:

ד. אם שליח צבור רוצה לברך לעצמו ולקרות, צריך שיעמד אחר אצלו, שפ"ש שנתנה תורה על ידי סרסור כך אנו צריכים לנהג בה על ידי סרסור:

ה. אין הצבור רשאים לענות אמן עד שתכלה ברכה מפי הקורא, ואין הקורא רשאי לקרות בתורה עד שיכלה אמן מפי הצבור:

ו. יכולים לקרות ב' אחים זה אחר זה והפן אחר האב, ואין מניחים אלא בשביל עין הרע:

ז. העולה למגדל, עולה בפתח שהוא לו בדרך קצרה ממקומו וירד מהמגדל בדרך אחר, שהוא לו בדרך ארפה עד מקומו. ואם ב' הדרכים שוים, עולה בפתח שהוא לו בדרך זמין, וירד בפתח שפגדו:

ז. אחר שענו העם: ברוך ה' המברך לעולם ועד, חוזר המברך ואומר: ברוך ה' המברך לעולם ועד, כדי לכלל המברך עצמו בכלל המברכים:

ח. אפלו ברוך ברכת התורה לעצמו ותכף קראוהו לקרות בתורה, צריך לחזור ולברך: אשר בחר בנו, כשקורא בתורה, דמשום כבוד התורה נתקנה כשקורא בצבור:

ט. אם קראוהו לקרות בתורה קדם שיברך ברכת התורה לעצמו, כבר נפטר מלברך ברכת אשר בחר בנו, דלא גרע ממי שנפטר באהבה רבה:

י. ברכה אחרונה: אשר נתן לנו תורת אמת, זו תורה שבכתב. וחי עולם נטע בתוכנו, הוא תורה שבועל פה:

יא. הקורא בתורה צריך לאחו בספר תורה בשעת ברכה:

סימן קמ

דיני הפסק בברכת התורה, ובו ג' סעיפים:

א. הקורא בתורה ונשתתק, העומד יתחיל ממקום שהתחיל הראשון, ויברך בתחלה ובסוף. ולהרמב"ם לא יברך בתחלה:

ב. העומד לקרות בתורה וברך ברכה שלפניה, וקרא מקצת פסוקים ודבר דברי תורה או דברי הל, לא הוי הפסק ואינו צריך לחזור ולברך:

ג. והעולה לקרות בתורה והראו לו מקום שצריך לקרות, וברך על התורה והתחיל לקרות. או לא התחיל, והזכירוהו שפרשה אחרת צריך לקרות וגלל הספר תורה למקום שצריך לקרות בו, יש

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

ב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
ב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת ספר תורה סימן קמב

שולחן ערוך

ד. אם נמצא טעות בספר תורה בשעת קריאה, מוציאין ספר תורה אחרת, ומתחילין ממקום שנמצא הטעות, ומשלימין הקורים על אותם שקראו במטעה. ואם נמצא טעות באמצע קריאת הקורא, גומר קריאתו בספר הכשר, ומברך לאחריה, ואינו חוזר לברך לפניו:

ה. בתי כנסת שאין בהם מי שיודע לקרות אלא אחד, יברך ויקרא קצת פסוקים ויברך לאחריהם, ויחזור לברך תחלה וקורא קצת פסוקים ומברך לאחריהם, וכן יעשה כמה פעמים, כמספר העולים של אותו היום:

סימן קמז

שלא לדלג בתורה מענין לענין, ודיני ההפטרות, ובו ד' סעיפים:

א. מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה מפרשה זו לפרשה אחרת. והני מילי בשתי ענינים, דחיישינן שמא תתבלבל דעת השומעים, אבל בחד ענינא, כגון: אחרי מות ואף בעשור שכהן גדול קורא ביום הכפורים, מדלגין, והוא שלא יקרא על פה, שאסור לקרות שלא מן הפתח אפלו תבה אחת. ובנביא מדלגין אפלו בשני ענינים, והוא שלא ישקה בדלוג בענין שיעמדו הצבור בשתיקה. והני מילי בנביא אחד, אבל מנביא לנביא אין מדלגין. ובתרי עשר מדלגין מנביא לנביא, ובלבד שלא ידלג מסוף הספר לתחלתו:

ב. נוהגין בשבת שיש בו חתן, לומר אחר הפטרת השבוע, שנים או שלשה פסוקים מהפטרת שוש אשיש, וכשחל ראש חדש בשבת וביום א', אחר

ח. כל תבה שהיא קרי וכתוב, הלכה למשה מסיני שתהא נכתבת כמו שהיא בתורה ונקרית בענין אחר. ומעשה באחד שקרא כמו שהיא כתובה, בפני גדולי הדור: הרבנים ה"ר יצחק אבנהב והר"ר אברהם ואלאנסי והר"ר שמואל ואלאנסי בנו ז"ל, והתרו בו שיקרא כפי המסורה, ולא רצה, ונדהו והורידוהו מהתבה:

סימן קמב

דין מי שקרא וטעה, ובמקום שאין שם מי שיודע לקרות בדיוק, ובו ב' סעיפים:

א. קרא וטעה, אפלו בדקדוק אות אחת, מחזירין אותו:

ב. וישוב שיש שם מנין ואין מי שיודע לקרות בתורה כהלכתה בדקדוק ובטעמים, אפלו הכי יקראו בתורה בכרחה, כהלכתה:

סימן קמג

דין אם נמצאת ספר תורה מטעה, ויתר דיני הספר, ובו ה' סעיפים:

א. אין קורין בתורה בפחות מעשרה גדולים בני חורין, ואם התחילו בעשרה ויצאו מקצתן, גומרים:

ב. אם כתוב כל חמש לבדו, אפלו בגלילה כספר תורה, אין קורין בו עד שיהיו כל חמשה חמשים תפורים ביחד:

ג. אפלו בכפרים שאין נמצא להם ספר תורה כשר, אין מברכין עליו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי לגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

ב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
ב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות קריאת ספר תורה סימן קמה

שולחן ערוך

א. אסור לצאת ולהניח ספר תורה פשהוא פתוח,
אבל בין גברא לגברא, שפיר דמי:

ב. כיון שהתחיל הקורא לקרות בספר תורה, אסור
לספר אפלו בדברי תורה, אפלו בין גברא לגברא,
ואפלו אם השלים הוא הפרשה. ויש מתירים לגרס
בלחש, ויש אומרים שאם יש "דצייתי לספר
תורה, מתר לספר. ויש מתירים למי שתורתו
אמנותו. ויש מתירים למי שקודם שנפתח ספר
תורה מחזיר פניו ומראה עצמו שאינו רוצה לשמע
ספר תורה אלא לקרות, ומתחיל לקרות. ולקרות
שנים מקרא ואחד תרגום בשעת קריאת התורה,
שרי. וכל זה אינו ענין לפרשת זכור ופרשת פרה,
שהם בעשרה מדאורייתא, שצריך לכוון ולשמעם
מפי הקורא. והנכון שבכל הפרשיות ראוי למדקדק
בדבריו לכוון דעתו ולשמעם מפי הקורא:

ג. אסור לספר פשהמפטיר קורא בגביא, עד
שישלים כמו בספר תורה:

ד. אין צריך לעמד מעמד בעת שקורין בתורה:

סימן קמוז

דיני גלילת ספר תורה, ובו ח' סעיפים:

א. אסור לאחז ספר תורה ערם, בלא מטפתת. גדול
שבאותם שקראו בתורה, גולל. ורגילים לקנותו
בדמים יקרים, לחבב המצוה:

ב. יכול מי שירצה, לקנות להושיט המעילין לגולל
ואין הגולל יכול למחות בו, כי אף על פי שקנה
הגלילה לא קנה לקח המעילים:

ג. הגולל ספר תורה, יעמידנו כנגד התפר, כדי
שאם יקרע, יקרע התפר:

שמפטירין ההפטרָה בשפת, אומרים פסוק ראשון
ופסוק אחרון מהפטרָה ויאמר לו הונתן מחר חדש
ג. אין גוללין ספר תורה בצבור, מפני כבוד
הצבור. ואם אין להם אלא ספר תורה אחד, והם
צריכים לקרות בשני ענינים, גוללין, וידחה כבוד
הצבור:

ד. אין קורין לאדם אחד בשני ספרי תורה, משום
פגמו של ראשון, אבל שלשה גברי בשלשה
ספרים, כגון: ראש חדש טבת שחל להיות בשבת,
ליפא משום פגם:

סימן קמה

דיני המתרגמין, ובו ג' סעיפים:

א. בימי חכמי הגמרא היו נוהגים לתרגם, כדי
שיבינו העם. אין הקורא רשאי לקרות לתרגמן
יותר מפסוק אחד, ואין המתרגם רשאי לתרגם עד
שיכלה הפסוק מפי הקורא. ואין הקורא רשאי
לקרות פסוק אחר, עד שיכלה התרגום מפי
המתרגם. ואין הקורא רשאי להגביה קולו יותר
מהמתרגם, ולא המתרגם יותר מהקורא. ואין
הקורא רשאי לסייע למתרגם, שלא יאמרו: תרגום
פתוב בתורה:

ב. קטן מתרגם על ידי גדול, אבל אינו כבוד
לגדול שיתרגם על ידי קטן:

ג. האדנא לא נהגו לתרגם, משום דמה תועלת
בתרגום כיון שאין מבינים אותו:

סימן קמוז

שלא לדבר בשעת הקריאה, ובו ד' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות בית הכנסת סימן קמח

שולחן ערוך

הלכות בית הכנסת

סימן קנ

בנין בית הכנסת, ושיהיה גבוה, ובו ה' סעיפים:

א. כופין בני העיר זה את זה לבנות בית הכנסת
ולקנות להם תורה גביאים וכתובים:

ב. אין בונים בית הכנסת אלא בגבהה של עיר,
ומגביהין אותו עד שיהיה גבוה מכל בתי העיר
שמשמשים בהם, לאפוקי בירניות ומגדלים שאין
משמשים בהם. וגם שהוא משפיע ואינו ראוי
לתשמיש, משערין עד המקום שהוא ראוי
לתשמיש, דהינו שאם יש עליה תחת הגג לא תהא
גבוה יותר מבית הכנסת:

ג. מי שהגביה ביתו יותר מבית הכנסת, יש
אומרים שכופין אותו להשפילו:

ד. הבונה כנגד חלון בית הכנסת, אין מספיק לו
בהרחקת ד' אמות, לפי שהוא צריך אור גדול:

ה. אין פותחין פתח בית הכנסת אלא כנגד הצד
שמתפללין בו באותה העיר, שאם מתפללין
למערב יפתחוהו למזרח, כדי שישתחוו מן הפתח
נגד הארון שהוא ברוח שמתפללין נגדו:

סימן קנא

דיני קדשת בית הכנסת, ובו י"ב סעיפים:

א. בתי כנסיות ובתי מדרשות, אין נוהגין בהם
קלות ראש כגון: שחוק והתול ושיחה בטלה, ואין
אוכלים ושותים בהם ולא מתקשטין בהם ולא
מטילין בהם ולא נכנסים בהם בחמה מפני החמה

ד. הגולל ספר תורה, גולל מבחויץ. וכשהוא
מהדקו, מהדקו מבפנים:

ה. מוטב תגלל המטפחת סביב הספר תורה ולא
יגלל הספר תורה כשכורכו במטפחת:

ו. הגולל ספר תורה בתוך התיק, טועה:

ז. אין המפטיר מתחיל, עד שיגמרו לגלל הספר
תורה, כדי שלא יהא הגולל טרוד, ויוכל לשמע
ההפטרה:

ח. ביום שיש בו ב' ספר תורה, לא יפתחו הב'
ולא יסירו המפה, עד שיגללו הראשון:

סימן קמח

שלא יפשיט שליה צבור התבה, ובו סעיף אחד

א. אין שליה צבור רשאי להפשיט התבה בצבור
כל זמן שהם בבית הכנסת:

סימן קמט

שהצבור לא יצאו מבית הכנסת עד שיצניע ספר
תורה, ובו סעיף אחד

א. אין הצבור רשאים לצאת מבית הכנסת, עד
שיצניעו ספר תורה. ואם מצניעים הספר תורה
בבית אחר, אם אין לבית הכנסת אלא פתח א',
צריכין להתעכב עד שיצא הספר תורה וילכו
אחריו למקום שמצניעים אותו שם. ואם יש לבית
הכנסת שני פתחים, יכולים לצאת בפתח אחד קדם
שיצא הספר תורה בפתח האחר, ובלבד שילכו
אחר הספר תורה וילווהו למקום שמצניעין אותו
שם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

ב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
ב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות בית הכנסת סימן קנב

שולחן ערוך

- ו. מתר לפנס בבית הכנסת במקלו ובתרמילו ובאפונדתו, ויש אוסרים לפנס בו בספין ארץ או בראש מגלה:
- ז. יכול לרק בו, ובלבד שישפּשפּנו ברגליו או שיהיה שם גמי שאם ירק לתוכו לא יהא נראה:
- ח. טיט שעל רגליו, ראוי לקנחו קדם שיפנס להתפלל. וראוי שלא יהא עליו ולא על בגדיו שום לכלוך:
- ט. נוהגים בהם כבוד, לכבדן ולרבצן. ונוהגין להדליק בהם נרות, לכבדן:
- י. אפלו לאחר שחרבו, עדין הן בקדשתן. וכשם שנוהגים בהם כבוד בישובן, כך נוהגים בחרבנם, חוץ מכבוד ורבוע. ואם עלו בהם עשבים, תולשים אותם ומניחים אותם במקומן, משום עגמת נפש, כדי שיראו העם ותעיר רוחם וישתדלו לבנותה:
- יא. אם בשעת בנין בית הכנסת התנו עליו להשתמש בו, מתר להשתמש בו בחרבנו. אבל בישובו, לא מהני תנאה. ואפלו בחרבנו, לתשמיש מגנה, כגון: זריעה וחשבונות של רבים, לא מהני תנאה. במה דברים אמורים, בבתי כנסיות שבחוזה לארץ, אבל בבתי כנסיות שבארץ ישראל, לא מהני שום תנאי:
- יב. יש לזהר מלהשתמש בעליות שעל גבי בית הכנסת תשמיש קבוע של גנאי, כגון לשכב שם. ושאר תשמישים, יש להסתפק אם מתר להשתמש שם:

- ובגשמים מפני הגשמים, ותלמידי חכמים ותלמידיהם מתרים לאכל ולשתות בהם, מדחק, ואין מחשבים בהם חשבונות, אלא אם פן הם של מצוה, כגון: קפה של צדקה ופדיון שבויים, ואין מספידים בהם אלא אם פן יהיה ההספד לאחד מגדולי העיר, שכל בני העיר מתקבצים ובאים להספידו. ואם צריך לפנס בהם לצרכו, כגון לקרא לאדם, יפנס ויקרא מעט או יאמר דבר שמועה, ואחר כך יקראנו, כדי שלא יהא נראה כאלו נכנס לצרכו. ואם אינו יודע לא לקרות ולא לשנות, יאמר לאחד מהתינוקות: קרא לי פסוק שאתה קורא בו או ישהה מעט ואחר כך יצא, שהשיבה בהם מצוה, שנאמר: אשרי יושבי ביתך:
- ב. יש אומרים שמה ששנינו בקדשת בתי מדרשות, ר"ל של רבים דומיא דבית הכנסת, אבל יחיד הקובע מדרש בביתו לצרכו אין לו קדשה כל כך:
- ג. אין ישנים בבית הכנסת, אפלו שנת עראי, אבל בבית המדרש, מתר:
- ד. לצורך בית הכנסת, מתר לאכל ולישן בתוכו, ומטעם זה ישנים בליל יום הכפורים בבית הכנסת. ואפלו לצורך מצוה אחרת, כגון כשנבקצים לעבר השנה בבית הכנסת, מתר לאכל שם:
- ה. היו לבית הכנסת שני פתחים, לא יפנס בפתח זה לעשותו דרך לצאת בפתח השני לקצר דרכו. ואם היה הדרך עובר קדם שנגבה בית הכנסת, מתר. וכן אם לא נכנס בו תחלה כדי לקצר דרכו, מתר לעשותו דרך. וכשנכנס בו להתפלל, מתר למי שנכנס בפתח זה לצאת בפתח אחר:

סימן קנב

שלא לפתר שום בית הכנסת, ובו פּעוּף אָחד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות בית הכנסת סימן קנג

שולחן ערוך

הדבר שגבנו אותם בשבילו, משגין המותר לכל מה שירצו. ואם כשגבנו המעות התנו לעשות הפצם ממותר הדמים, אפלו קנו ומכרו וחזרו וקנו קדשה במקצת הדמים, מתר להוריד המותר. אבל אם לא התנו כשגבנו, אלא כשמכרו התנו, אסור להורידם:

ו. מוכרים בית הכנסת, וכן שאר דברים שבקדשה ואפלו ספר תורה, להספקת תלמידים או להשיא יתומים בדמיו:

ז. והא דבית הכנסת נמכר, הני מלי של כפרים שאין באים אנשים ממקומות אחרים, שלא נעשית אלא לבני הכפרים לבדם. ולכן יכולים למכרו. ומכל מקום המעות נשארים בקדשתן, ואינם רשאים להורידן מקדשתן, והיגו כשמכרו בני העיר שלא מדעת פרנסיהם, והוא הדין אם מכרו ז' טובי העיר שלא במעמד אנשי העיר, אבל אם הסכימו ז' טובי העיר באותו מכר, והיו במעמד אנשי העיר, רשאים להוציא המעות לכל מה שירצו, ואם קבלו עליהם בני העיר בפרוש במכר זה כל מה שיעשה, אפלו יחיד מה שעשה עשה. אבל של פרקים, שבאים שם ממקומות אחרים, אפלו בנו אותו משלהם, אינו נמכר אלא אם כן תלו אותו בדעת היחיד, שאז יעשה בו היחיד מה שירצה בהסכמת הצבור. והוא הדין לכל דברי קדשה שנוכרו כאן, דכלהו גרירי בתר בית הכנסת:

ח. בנו בית סתם, והקדישוהו אחר כך לבית הכנסת, דינו כבית הכנסת אבל אינו קדוש עד שיתפללו בו, אפלו אם בנאוהו לשם בית הכנסת. וכיון שהתפללו בו, אפלו אורחים לפי שעה, כיון

א. אין סותרים בית הכנסת כדי לבנות בית הכנסת אחר, שמא יארע להם אנס שלא יבנו האחר. אלא בונים אחר תחלה, ואחר כך סותרים הישן. והני מלי, שהיה הראשון חזק. אבל אם תרבו יסודותיו או נטו כתליו לפל, סותרים אותו מיד ומתחילין לבנות במהרה ביום ובלילה, שמא תדחק השעה וישאר חרוב:

סימן קנג

דיני בנין בית הכנסת, ובו כ"ב סעיפים:

א. מתר לעשות מבית הכנסת בית המדרש, אבל לא מבית המדרש בית הכנסת:

ב. בני העיר שמכרו בית הכנסת, יכולים לקח בדמיו תבה, דהיגו היכל שמניחין בו ספר תורה או לוח שמעמידין עליו ספר תורה. מכרו תבה, יכולים לקח בדמיו מטפחת של ספר תורה. מכרו מטפחת, לוקחין בדמיה ספרים, דהיגו שכתוב כל חמש לבדו, וכן נביאים וכתובים. מכרו ספרים, לוקחין בדמיהן ספר תורה, אבל איפכא להורידן מקדשתן, אסור. ואפלו אם קנו בקצת המעות דבר שקדשתו חמורה, אין יכולין לשנות המותר לקדשה קלה:

ג. ספר תורה שנמצא בו טעות, דינו כחמשים:

ד. אם מתר לקנות בדמי קדשה אחת קדשה אחרת כיוצא בה, יש אוסרים ויש מתירים:

ה. אם גבו מעות לבנות בית הכנסת או בית המדרש, או לקנות תבה או מטפחת או ספר תורה, ורצו לשנותן מלצדך מה שגבנו אותם, אין משגין אלא מקדשה קלה לחמורה. אבל אם עשו בהם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדוש. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות בית הכנסת סימן קנג

שולחן ערוך

יד. ראובן שאמר: קרקע זו אני נותן לבנות עליה בית הכנסת, ולא רצו עובדי כוכבים להנתיח לבנות בית הכנסת, והקהל אומרים לבנות עליה בית לתלמוד תורה, וראובן אומר: אדעתא דהכי לא נדרתי, לא מצי ראובן הדר ביה. ואם ראובן לא היה דר שם היו יכולים לשנותה, ואם הוא מבני אותה העיר, אינם רשאים לשנותה אם הוא עומד וצוותא, אלא אם כן יש שם חבר עיר, דכל מאן דאתי אדעתא דידיה אתי:

טז. אין אדם יכול לאסור חלקו מבית הכנסת ולא מהספרים. ואם אסר, אינו פלוס:

טז. מי שהשאיל ביתו לבית הכנסת ויש לו מריבה עם אחד מהקהל, אינו יכול לאסרה אלא אם כן יאסרנה לכל הקהל כאחד:

יז. מי שהיה בביתו בית הכנסת ימים רבים, אין הצבור רשאים לשנותו בבית אחר:

יח. יש מי שאומר שפלי הקדש של פסח שנהגו להביא תמיד לבית הכנסת בחגים, אין יכולים להוציאם לחלין ולמכרם, והקהל יכולים לתפושם שישארו בחזקת הקדש אחר מיתת המקדיש:

יט. יש מי שאומר שאם ימצא אחר מיתת אדם כתב כתוב שהקדיש פלים, ואין עליו עדים ולא מסרו לקהל, אפלו הכי הוי הקדש:

כ. יש מי שאומר שספר תורה שהחזק שהיה של אבותיו של ראובן, אין הצבור יכולים להתזיק בו:

כא. אין לקנות מעילים שנשתמש בהם הדיוט, לתשמיש קדשה:

שהיה מיחד לתפלה, קדוש. ואם לפי שעה הקדישו, הכל לפי מה שאמרו:

ט. כשמוכרים אנשי הכפר בית הכנסת יכולים למכרו ממכר עולם, והלוקח יעשה בו מה שירצה, חוץ ממרחץ וברסקי ובית הטבילה ובית הכסא. ואם מכרוהו ז' טובי העיר במעמד אנשי העיר, יעשה הלוקח אפלו אלו הארבעה דברים:

י. יש אומרים דיחיד בשלו, אפלו ספר תורה מתר למכרו ולעשות בדמיו כל מה שירצה כל שלא הקדישו לקרות ברבים. ויש מי שאוסר אלא אם כן ללמד תורה או לשא אשה:

יא. בית הכנסת או לבנים ועצים מבית הכנסת ישן שסתרו, יכולים לתן במתנה, דאי לאו דהוה להו הנאה מניה לא הוה יחבי ליה הדר הוה ליה כמכר, וכן יכולים להחליפן באחרים והם יוצאים לחלין. אבל אסור למשכנן או להשפירן או להשאילן, אפלו על ידי ז' טובי העיר, שעדין נשארים בקדשתן שאין כאן דבר אחר שתחול קדשתן עליו:

יב. מי שיש לו תנאי עם הקהל שלא יוכל לבנות בית הכנסת פי אם הוא וזרעו, אינו יכול למכר זכותו לאחר:

יג. גבו מעות לבנין בית הכנסת ובא להם דבר מצוה, מוציאין בה המעות. קנו אבנים וקורות, לא ימכרום לדבר מצוה, אלא לפדיון שבויים. אף על פי שהביאו האבנים וגררום ואת הקורות ופסלום והתקינו הכל לבנין, מוכרים הכל לפדיון שבויים בלבד, אבל אם בנו וגמרו, לא ימכרו בית הכנסת אלא יגבו לפדיון מן הצבור:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות בית הכנסת סימן קנד

שולחן ערוך

ו. אין עושין מתבה כסא לספר תורה. אבל מתר לעשות מתבה גדולה קטנה, וכן מתר לעשות מכסא גדול כסא קטן, אבל אסור לעשות ממנו שרפרף לכסא. וכן מתר לעשות מוילון גדול וילון קטן, או לעשות ממנו כיס לספר תורה. אבל לעשות ממנו כיס לחמש, אסור:

ז. הבימה, כגון בימה שהיו עושים למלך, אין בה קדשת ארון, אלא קדשת בית הכנסת:

ח. הארון וכל מה שעושים לספר תורה, מועיל בו תנאי להשתמש בו שאר תשמיש, אפלו דחל:

ט. המתנדבים ספר תורה ומניחים מטפחות בבית הכנסת, מתר להשתמש בהן כל ספר וספר, שלדעת בן הקדשו. אבל המניחים בביתם ואחר כך מקדישין, פיון שעל דעת אותו ספר נעשה ונשתמש בו אותו ספר, אסור להניחו בספר תורה אחר, ויש מתירים:

י. הנוהגים להניח עטרות ספר תורה בראש הקורא, בסיום התורה, אין מוחין בידם. אבל המניחים אותם בראשי חתנים דעלמא, מוחין בידם:

יא. גרות שעוה שנתנם עכו"ם לעובדי אלילים, וכבן שמשן ונתנם או מכרן לישראל, אסור להדליקם בבית הכנסת:

יב. עכבר שנמצא בשמן של בית הכנסת, אם הוא מאוס, אסור להדליקו בבית הכנסת:

יג. גר של בית הכנסת מתר לקרות לאורו:

יד. אין מדליקין גר של הדיוט מנר של בית הכנסת, ויש מי שאומר דהני מלי בעוד שדולקין למצותן, אבל כשצריך לכבותן, מתר:

כב. אדם שהוא רגיל בשום מצוה, כגון גלילה, וארעו אנס או עני, ונתנו הקהל המצוה לאחר, ואחר כך העשיר ורצה שיחזירו לו המצוה, אם בשעה שנתנו הקהל המצוה לשני היה ספוק ביד הראשון לתת מה שהיה נותן בכל שנה ולא חפץ בה, ונתרצה הוא עם שאר הקהל לתת לאחר, אבד זכותו. אבל אם כשנתנוה לשני לא היה ביד הראשון ספק לתת מה שהיה נותן, ועתה שיש בידו רוצה לזכות במצותו ולחזור ולתן מה שהיה נותן תחלה, חוזר למצותו:

סימן קנד

דיני תשמיש קדושה ונרות בית הכנסת, ובו ט"ז סעיפים:

א. רחבה של עיר, אף על פי שמתפללין בה בתעניות, אין בה משום קדשה מפני שהוא עראי. וכן בתים וחדרות שמתקבצים בהם להתפלל באקראי, אין בהם שום קדשה:

ב. השוכרים בית ומתפללין בו, אין לו דין בית הכנסת:

ג. תשמישי קדשה, כגון: תיק של ספרים ומזוזות, ורצועות תפלין, וארגז שנותנין בו ספר תורה או חמש וכסא שנותנין עליו ספר תורה, ווילון שתולין לפני ההיכל, יש בהן קדשה וצריך לגנון:

ד. מטפחות ספר תורה שבלו, יכולים לעשות מהם תכריכין למת מצוה וזו היא גניזתן:

ה. ספר תורה שבלה, מניחין אותו בכלי חרס וגונזין אותו בקבר תלמיד חכם, אפלו אינו אלא שונה הלכות ולא שמש תלמידי חכמים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות משא ומתן סימן קנה

שולחן ערוך

הלכות נטילת ידיים

סימן קנז

דיני זמן קביעות סעודה, ובו סעיף אחר

א. כשיגיע שעה רביעית יקבע סעודתו. ואם הוא תלמיד חכם ועוסק בלמודו, ימתין עד שעה ו', ולא יאחר יותר דהוי כזורק אבן לחמת אם לא טעם מדי בצפרא:

סימן קנה

דיני נטילת ידיים לסעודה, ובו י"ג סעיפים:

א. כשיבא לאכל פת שמברכין עליו: המוציא, יטל ידיו אפלו אינו יודע להם שום טמאה, ויברך: על נטילת ידים. אבל לפת שאין מברכין עליו המוציא, כגון לחמניות דקות, או פת הבאה בכסנין, ואינו קובע סעודתו עליהם, אין צריך נטילת ידים:

ב. יש מי שאומר שאם אינו אוכל אלא פחות מכביצה, יטל ידיו ולא יברך:

ג. אם אוכל פחות מכביצה, יש מי שאומר שאין צריך נטילה:

ד. אם אוכל דבר שטבולו באחד משבעה משקין שסימנם: י"ד שח"ט ד"ם ולא נתנגב, ואפלו אין ידיו נוגעות במקום המשקה, צריך נטילה בלא ברכה:

ה. הנוטל ידיו לפרות, הרי זה מגסי הרוח. ובשר צלי, יש מי שנראה מדבריו אף על פי שמוהל

טו. בני כרך שקנו ספר תורה והתנו שאם יצא אחד מהכרך שהנשארים יתנו לו חלקו, והוקרו הספרים, אם יצא אחד מהם אין נותנין לו אלא מה שנתן בלבד:

סימן קנה

לילך מבית הכנסת לבית המדרש, ובו ב' סעיפים:

א. אחר שיצא מבית הכנסת, ילך לבית המדרש. ויקבע עת ללמד, וצריך שאותו עת יהיה קבוע שלא יעבירונו אף אם הוא סבור להרויח הרבה:

ב. קדם שילך לבית המדרש יוכל לאכל פת שחרית אם הוא רגיל בו, וטוב שירגיל בו:

הלכות משא ומתן

סימן קנו

סדר משא ומתן, ובו סעיף אחר

א. אחר כף ילך לעסקיו, דכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה וגוררת עון, כי העני יעבירונו על דעת קונו. ומפל מקום לא יעשה מלאכתו עקר, אלא עראי, ותורתו קבע, וזה וזה יתקיים בידו. וישא ויתן באמונה. ויזהר מלהזכיר שם שמים לבטלה, שבכל מקום שהזכרת השם מצויה, מיתה מצויה. ויזהר מלשבע, אפלו באמת, שאלף עירות היו לינאי המלך וכלם נחרבו בשביל שהיו נשבעים שבועות אף על פי שהיו מקימים אותם. ויזהר מלהשתתף עם עכו"ם, שמא יתחייב לו שבועה ועובר משום לא ישמע על פיך:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות נטילת ידים סימן קנט

שולחן ערוך

באיזה כלי נוטלין הידים, וכיצד יבואו המים לידיו,
ובו כ' מעיפים:

א. אין נוטלים לידיים אלא בכלי. וכל הפלים כשרים, ואפלו כלי גללים, וכלי אבנים, וכלי אדמה. וצריך שיהא מחזיק רביעית. ואם נקב בכונס משקה, דהינו שאם ישימו אותו על משקים יפנסו בתוכו דרך הנקב, והוא גדול מנקב שהמשקים שבתוך הכלי יוצאים בו, אז בטל מתורת כלי ואין נוטלים ממנו לידיים ואפלו אם הוא מחזיק רביעית מן הנקב ולמטה:

ב. והני מילי שנוטל בדרך פיו למעלה, שמה שממנו מן הנקב ולמעלה אינו חשוב ככלי, ונמצא שאין המים באים על ידו מהפלי. אבל אם נוטל דרך הנקב, שרי, כיון שמחזיק רביעית ממנו ולמטה:

ג. כלי שמחזיק רביעית פשוטמים אותו, ואם לא יסמכוהו ישפכו המים ולא ישאר בו רביעית, אינו כלי. הלכך, מגופה של חבית שהיא חדה ואינה מקבלת רביעית שלא מסמכת, אין נוטלים ממנה. ואם הרחיבה מלמטה עד שמקבלת רביעית פשהיא יושבת שלא מסמכת, נוטלים ממנה:

ד. חמת וכפישה, שהם מיני נאדות של עור שתקנו ועשה להם בית מושב, נוטלים מהם. אבל שק וקפה שהתקינן לשבת בלא סמיכה וזפתן בופת עד שהם מקבלים משקים, אין נוטלין מהם לידיים, לפי שאינם עשויין לקבל משקים. והוא הדין לכובעים של לבדים, אפלו כשהם קשים כל כך שמקבלים מים ואינם זבים מהם, מפל מקום אינם

טופח עליו, דינו כפרות. ותבשיל מחטים, והם נגובים, דינו כפרות:

ו. השותה אין צריך לטל אפלו ידו אחת:

ז. נטל ידיו לדבר שטבולו במשקה, ואחר כך רוצה לאכל לחם, יש מי שגראה מדבריו שאין אותה נטילה עולה לו, ואין צריך לומר אם נטל ידיו שלא לאכל ואחר כך נמלך, ואכל:

ח. מי שהיה במדבר או במקום סכנה ואין לו מים, פטור מנטילת ידים:

ט. צריך לזהר בנטילת ידים, שכל המזלזל בנטילת ידים חיב גדוי, ובא לידי עניות, ונעקר מן העולם:

י. אף על פי ששעורם ברביעית, יוסיף לטל בשפע, דאמר רב חסדא: אגא משאי מלא חפני מיא, ויהבי לי מלא חפני טיבותא:

יא. מברך קדם נטילה, שכל המצות מברך עליהם עובר לעשייתן. ונהגו שלא לברך עד אחר נטילה, משום דפעמים שאין ידיו נקיות, ומפני כך מברכין עליהם אחר ששפשף ידיו, שכבר ידיו נקיות קדם שטייל עליהם מים שניים:

יב. וינגבם היטב קדם שיבצע, שהאוכל בלי נגוב ידים כאלו אוכל לחם טמא:

יג. המטביל ידיו, יכול לאכל בלא נגוב, והוא הדין לנוטל ידיו בבת אחת ושופך עליהם רביעית מים בבת אחת, או שנטל ידו אחת ושפך עליה רביעית וכן שפך על חברתה:

סימן קנט

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות נטילת ידיים סימן קנט

שולחן ערוך

שהמשיכוה, כשרה. ואפלו דולג ונותן לתוף
התריץ עצמו, אם הדלי נקוב מאחוריו בכונס
משקה, ובעוד ששופך דרוך פיו לצנור מקלח
מאחוריו ליאור, מטביל בו את הידים, וטהורות,
דחשיבי כאלו הטבילים ביאור, דנצוק זה מחבר
הכלי ליאור וחשיבי מים שבצנור מחברים למימי
היאור, אף על גב דנצוק פנה לא חשיב חבור
לענין טבילה. ויש חולקין בזה ואומרים דגם
לנטילת ידיים לא חשיב חבור:

ח. אם הכניס ידיו בתוף כלי של מים ושכשך ידיו
בהם, אם הפלי מחבר לקרקע, לא עלתה לו
נטילה. ואם אינו מחבר לקרקע, יש אומרים
שעלתה לו נטילה, ויש אומרים שלא עלתה לו,
ובשעת הדחק יכול לסמך על דברי המתירים. ואם
אחר כך גודמן לו לטל בדרוך נטילה, נוטל בלא
ברכה:

ט. חבית שיש בה מים, מניחה על ברקיו ונוטל
ממנה לידיים, ואם היתה מטה בארץ והמים
מקלחים ממנה, או שעומדת והמים יוצאים דרוך
נקב שבה ונתן ידיו שם, לא עלתה לו נטילה ואם
היתה ברזא בנקב והסירה וקבל המים על ידיו,
חשיב שפיר כח גברא. וצריך להחזירה ולהסירה
בכל שפיכה ושפיכה:

י. אם הטח חבית מלאה מים והלך וישב לו
והחבית שופכת מים כל היום מחמת הטיתו ונטל
ידיו ממנו, עלתה לו נטילה:

יא. הפל פשרים לתן מים לידיים, אפלו חרש שוטה
וקטן, עפו"ם ונדגה:

עשויים לקבל מים. ומכל מקום על ידי הדחק
מתרים, שעוברי דרכים רגילים לשתות בהם:

ה. כלי שתחלת תקונו כף שאינו יכול לעמד בלא
סמיכה, ואין משתמשין בו אלא על ידי סמיכה,
חשוב שפיר כלי. לפיכך כלי שהוא מלא נקבים
מתחתיו ופיו צר למעלה, וכשמניח אדם אצבעו
עליו אין המים יוצאים, וכשמסירו המים יוצאים,
מתר לטל ממנו אף על פי שאינו מחזיק כלום,
כיון שעשוי לקבלה בענין זה וזה עקר תשמישו,
נקרא כלי:

ו. לא יתן מים לחברו בחפניו, שאין נוטלים אלא
מן הכלי. והוא הדין אם נוטל ידו אחת מהכלי
ושפך ממנה לידו אחרת, דאינו כלום. ורבנו תם
מתיר בזו, כיון שתחלת נטילה לידו אחת היתה מן
הכלי, והוא שהיתה ידו הראשונה טהורה, כגון
ששפך עליה רביעית בבת אחת:

ז. צריך שיבואו המים מכח נותן, לפיכך צנור
שדולה מים מן היאור ושופך בו ונמשכים ממנו
המים להשקות השדה, אינו יכול לתן ידיו לתוכו
כדי שיקלחו המים עליהם, מפני שאינם באים מכח
אדם, שכבר פסק כח השופך. ואם משים ידיו
קרוב למקום השפיכה, אף על פי שאינו משים
אותה תחת השפיכה ממש, עלתה לו נטילה, דכל
זמן שהם קרובים למקום השפיכה עדן מכחו הם
באים. ואם הטביל ידיו לתוך הצנור הזה, אינם
טהורות מכח טבילה, מפני שהם שאובים. והני
מילי בדולה, ששופך ונותן לתוך הצנור עצמו,
אבל אם נותן אותם חוץ לצנור וממשיך אותם
לצנור והטביל בו ידיו, טהורות, דשאובים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדאי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גלין

לחודש

אורח חיים

הלכות נטילת ידים סימן קס

שולחן ערוך

א. מים שנשתנו מראיהן בין מחמת עצמן, בין מחמת דבר שנפל לתוכם, בין מחמת מקומם, פסולים:

ב. עשה במים מלאכה או ששרה בהם פתו, אפלו נתבונן לשרות בכלי זה ונפל לשני, פסולים. ואם צנן יין במים, פסולים. ואם הדיח בהם פלים, פסולים. ואם היו פלים מודחים או חדשים, כשרים. ואם הטביל בהם הנחתום הגלוסקין, פסולים, אבל אם טבל ידיו במים וטח פני הגלוסקין, או שחפן מהם בחפניו, המים הנשארים לא נעשה בהם מלאכה, לפיכך כשרים אם לא נשתנה מראיהן:

ג. מים שלפני הנפח, אף על פי שלא נשתנו מראיהם, פסולים, מפני שבדוע שנעשה בהם מלאכה, דהינו שכבה בהם הברזל. ושלפני הספר, אם נשתנו מראיהם, פסולים. ואם לאו, כשרים:

ד. מים ששתו מהם התרנגולים, או שלקק מהם הכלב, יש מי שפוסל ואין דבריו נראין, אלא בין באלו בין בכל שאר בהמה תיה ועוף, יש להכשיר:

ה. אין המלאכה פוסלת אלא במים שאובים, בין שהם בכלי בין שהם בקרקע, אבל לא במי מקוה או מעין בעודם מחברים:

ו. חמי האור, נוטלים מהם לידיים אפלו הן חמין שהיך סולדת בהם:

ז. חמי טבריא יכול להטביל בהם את הידיים, אבל לטל מהם בכלי, לא. ואם המשיך אותו בארץ דרוך תריץ חוץ למקומם והפסיקו מהמעין הנובע, אם יש בהם שעור מקוה מטבילין בהם הידיים, ואם אין בהם שעור מקוה לא. ואם תריץ זה מימין

יב. אם הקוף נותן מים לידיים, יש פוסלים ויש מכשירים, ונראים דבריהם:

יג. ולכתחלה יכונ הנוטל לנטילה המכשרת לאכילה:

יד. הטביל ידיו במי מעין, אפלו אין בו מ' סאה, עלתה לו טבילה כל שמתכסים ידיו בהם בבת אחת. ואם הטבילם במי מקוה, יש אומרים שדינו כמעין ויש אומרים שצריך מ' סאה, ונקטינן כדברי המקל:

טו. מי גשמים שהם זוחלים, ויש בהם מ' סאה, יש להסתפק אם טובל בהם ידיו:

טז. מ' סאה מים שאובים שבקרקע, להרמב"ם אין מטבילין בהם את הידיים, ולהראב"ד מטבילין. ושאובה שהמשיכה כלה, גם להרמב"ם מטבילין בהם הידיים:

יז. לא יטל מהנהר מים בידו אחת ויתן על ידו השנית, לפי שאין כאן לא נטילה ולא טבילה:

יח. ידו אחת בנטילה וידו אחת בטבילה, ידיו טהורות:

יט. המטביל ידיו אינו צריך שתי פעמים, ולא נגוב, ולא להגביה ידיו:

כ. המטביל ידיו אינו מברך על טבילת ידים, אלא על נטילת ידים:

סימן קס

איזו מים כשרים ואיזו פסולים לנטילה, ובו ט"ו

סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי בנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות נטילת ידים סימן קס

שולחן ערוך

שאומר שפל מי פרות ראויים לנטילת ידים בשעת
הדחק:

יג. צריך שיהא במים רביעית, והני מילי לאחד.
אבל לב' שבאו לטל כאחד, האחרון אינו צריך.
ואפלו בזה אחר זה, ובלבד שלא יפסיק הקלות.
כיצד, היה רביעית מים בפלי ופשט אחד ידיו
ואחר יוצק על ידיו, ובא שני ופשט ידיו למטה
ממנו סמוך ליד הראשון, וקלות יורד על ידו של
ראשון ולידו של שני שלמטה ממנו, ידי שניהם
טהורות, אף על פי שפחת שעור הרביעית כשהם
מגיעים לידיו של שני, ידיו טהורות מפני שהם
באים משיורי טהרה. ויש מתירים אפלו כשנוטלים
זה אחר זה, הואיל ובשעה שהתחיל האחד לטל
מהם היה בהם רביעית, גם לשני זה עולים, מפני
שבאו משיורי טהרה. ועל דרך זה נוטלים מחצי
לג' ויד', ומלג' לכמה בני אדם כל זמן שמספיקים
המים לשפך כל אחד על ידיו ג' פעמים שיכולים
להניח ד' וה' ידיהם זה בצד זה, או זה על גב
זה, ולטל כאחד, ובלבד שיפפו ידיהם בעגן
שיגיעו המים לכל אחד:

יד. צריך שיהא רביעית מכנס במקום א', שאם
נטל משמינית וחזר ונטל משמינית, ידיו טמאות
כשהיו:

טו. רביעית שאמרו, בין לידיו של גדול בין לידיו
של קטן. נטלו ב' בני אדם זה ידו אחת וזה ידו
אחת, ואחר כך חזר השני ונטל ידו השנית, הרי
אלו כג' בני אדם, לפיכך אם היה בפלי חצי, ידיו
טהורות, ואם לאו, אין ידו השניה טהורה, שאין
נוטלין בפחות מחצי יותר משני בני אדם:

מחברים למי המעין הנובע חם, לרש"י והרשב"א
אין מטבילין בו הידים, ולהר"ר יונה מטבילין בו
את הידים:

ח. טעם פסול חמי טבריא לנטילה, מפני שהן
מרים ואינם ראויין לשתיית הכלב, אבל אם ימצאו
מים חמין נובעין שהן ראויין לשתיית הכלב,
נוטלים מהם לידיים:

ט. מים מלווחים או סרוחים או מרים שאין הכלב
יכול לשותות מהם, פסולים לנטילת ידים אף על
פי שפשרים למי מקוה לטבילה. ואם הם עכורים
מחמת טיט שנתערב בהם, אם הכלב יכול לשותות
מהם, פשרים בין לנטילת ידים בין למקוה, ואם
אינו יכול לשותות מהם, פסולים לשניהם:

י. נוטלים לידיים בכל דבר שתחלתו מן המים, כגון
יבחושים אדמים או שמן דג:

יא. מים שיש לו ספק אם נעשה בהם מלאכה או
לאו, או שיש לו ספק אם יש בהם כשעור אם
לאו, או אם הם טמאים או טהורים או ספק אם
נטל ידיו או לאו, טהור. ויש מי שאומר שעל כל
זאת אם יש לו מים אחרים, יטל ידיו ויוציא
עצמו מן הספק:

יב. השלג, והברד, והכפור, והגליד, והמלח אם
רסקן עד שנעשו מים, נוטלין מהם וטובלין בהם,
אם יש בהם כשעור. יש מי שאומר שאין נטילת
מים ראשונים, אלא במים בלבד. ויש אומרים
שהיין כשר לנטילת ידים, בין נתן לתוכו מים בין
לא נתן לתוכו מים, אלא שאסור לעשות פן
לכתחלה, כדי שלא יהא כמזולזל בדבר חשוב
שנשתנה לעלוי עד שקובע ברכה לעצמו. ויש מי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

ב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
ב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות נטילת ידים סימן קסא

שולחן ערוך

סימן קסא

דיני חציצה בנטילה, ובו ד' סעיפים:

א. צריך לזהר מחציצה, שכל דבר שחוצץ בטבילה חוצץ בנטילה, כגון: צואה שתחת הצפרן שלא כנגד הבר, ורטיה שעל בשרו, וטיט היום, וטיט היוצרים. אבל במעוטו, שאינו מקפיד, אין לחוש:

ב. כל דבר שאינו מקפיד עליו, אינו חוצץ. היה דרכו של זה להקפיד וזה אין דרכו להקפיד, למי שדרכו להקפיד, חוצץ. למי שאין דרכו להקפיד, אינו חוצץ. כיצד היה אחד צבע והיו ידיו צבועות, אין הצבע חוצץ על ידיו, אף על פי שיש על ידיו ממשות של צבעונים. לא היה צבע, אם היו ידיו צבועות ויש ממש הצבע על ידיו, הרי זה חוצץ, שהדיו היבש חוצץ, והלח אינו חוצץ. וכן הנשים שדרכן לצבע ידיהם לגוי וכיוצא בזה, אין אותו צבע חוצץ:

ג. צריך להסיר הטבעת מעל ידו בשעת נטילת ידים

ד. שעור נטילת ידים, כל היד עד קנה של זרוע. ויש אומרים עד מקום חבור האצבעות לכף היד, וראוי לנהג כדעת הראשון:

סימן קסב

הגבחה ושפשוף הידים בנטילה, ובו י' סעיפים:

א. הנוטל צריך להגביה ידיו למעלה, שלא יצאו מים חוץ לפרק ויחזרו ויטמאו את הידים. והינו כשאינו נוטל כל היד עד מקום חבור היד עם

מזן הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

הזרוע, אבל אם נוטל עד שם, אינו צריך להגביה ידיו, וכן אם שפף על ידיו רביעית בפעם אחת, כיון דאין שם מים טמאים כלל, אינו צריך להגביה ידיו. וכן המטביל ידיו, אינו צריך להגביה ידיו:

ב. הנוטל ידיו שופף עליהם קצת מהרביעית להסיר מהם הלכלוך וכל דבר שחוצץ, ואחר כך שופף עליהם פעם שנית וגם אלו המים הם טמאים, ואחר כך שופף עליהם פעם שלישית לטהר המים שעל גבי הידים. ואם אין בידיים לכלוך ודבר החוצץ, שופף על שתי ידיו רביעית בבת אחת, ואינו צריך מים שניים:

ג. נוטל מקצת ידו וחזר והוסיף ונטל הנשאר מידו, הרי ידו טמאה כמו שהייתה, דאין נטילה לחצאין. ואם עדין יש על מקצת היד שנטל בתחלה טופח על מנת להטפיה, הרי זו טהורה. במה דברים אמורים, במים ראשונים. אבל בשניים, נוטל מקצת ידו וחזר והוסיף על מקצתן:

ד. שפף מים על ידו אחת ושפשפה בחברתה, לא עלתה לו נטילה אפלו שפף באחרונה על שתי ידיו, לפי שהמים ששפף על ידו אחת נטמאו, וכששפשפה נטמאת חברתה, ואין מים שניים מטהרים אלא המים שנטמאו מחמת היד עצמה, ולא הבאים מחמת היד האחרת, הלכך השופף מהכלי על ידו אחת ושפשף בחברתה, צריך לנגב ידיו ולחזר ולטלם כראוי. לפיכך הנוטל ידיו צריך שישפף לו אחר עליהם, ואם אין לו אחר יאחז הכלי בראשי אצבעותיו וישפף על שתי ידיו כאחד, או ישפף על כל אחת רביעית, ואחר כך

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות נטילת ידים סימן קסג

שולחן ערוך

ה. נטל ידו אחת ושפשפה בראשו או בכתל, ואחר כך חזר ונגע באותן מים שבאו מידו על הראש ועל הכתל, טמאה שאותם מים טמאים חזרו וטמאו את היד שנגע בהם, אף על גב דכל פמה דלא שפשף מטהרים בשפשוף, השתא דחזר ונגע, גרע. וכבר נתבאר שהשופך רביעית כאחת אינו בכלל כל אלו, ואין שם מים טמאים כלל:

ט. כששופך מים ראשונים על ידיו צריך לזהר שלא ישאיר על ידו צרור או קיסם או שום דבר אחר, שאין מים מטהרין אלא מים שעל גבי היד, ולא המים שעל הצרור, ואם שופך רביעית מים כאחת על ידו, אינו צריך לזהר בכך:

י. מי שיש לו מכה בידו ורטטה עליה, די לו שיטל שאר היד שלא במקום הרטטה. וצריך לזהר שלא יגע ברטטה, שלא יחזרו המים שעל הרטטה ויטמאו היד. או ישפך רביעית על היד כאחת, שאז לא נטמאו המים:

סימן קסג

דין מי שאין לו מים, והמאכיל לאחרים, ובו ב' סעיפים:

א. אם אין מים מצויים לפניו ברחוק יותר מארבעה מילין, ולאחריו מיל, יטל ידיו במפה ואוכל פת או דבר שטבולו במשקה:

ב. המאכיל לאחרים אינו צריך נטילת ידים. והאוכל, צריך נטילת ידים אף על פי שאחר גותן לתוך פיו ואינו נוגע במאכל, והוא הדין לאוכל במגרפה שצריך נטילת ידים:

ישפשפם, שהשופך רביעית כאחד אינו צריך מים שניים לטהרם, שעשו רביעית בבת אחת כמו טבילה, שאינה צריכה שטיפה ב' פעמים. אם נגע בהם אחר שלא נטל ידיו, בעודם לחות מן המים, צריך לנגבם ולחזר ולטל, שהרי זה טמאם על ידי המים שעליהם. לכך צריך לזהר כששופך מים שלישית, שהם שניים לבד מהראשונים, שלא יגע יד בחברתה עד שישפך גם זה על השנייה, או שישפך מתחלה על שתיהן כאחד, ואם נטל כל יד מרביעית אינו צריך לכל זה:

ה. מתוך מה שכתבנו יתבאר לך דהא דיד נטמאה בשפשוף חברתה, דוקא בנוטל ידו אחת ואחר כך שפשפה בחברתה, אבל אם רצה לטל בתחלה שתי ידיו כאחת, נוטל, דשתייהן נחשבים כיד אחת ואינה מטמאות זו את זו, ואפלו ד' או ה' שהגיהו ידיהם זה בצד זה, או זה על גב זה, כיד אחת חשיבו, ואינם מטמאות זו את זו:

ו. נטל שתי ידיו זו לעצמה וזו לעצמה ונמלך כשנטל המים השניים והגיע ידיו זו לזו ושפך על שתיהן כאחת, ידיו טמאות, מפני שפשצרף ידיו זו לזו לקבל המים השניים נטמאו ידיו בנגיעתם זו לזו, דהמים שעל גבי יד זו מטמאים מים שעל גבי חברתה וגם את היד, וכשנטל את השנייה לא טהרו את הראשונים, כיון שנטמאת מחמת חברתה, אלא אדרבה גם השניים נטמאו בהן, וצריך לנגב ידיו ולטל שתיהם כאחת:

ז. אם שפשף ידיו זו בזו, יזהר שלא יגע חוץ ממקום שנגפלו בו מים, מפני שהם מטמאות זו את זו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות בציעת הפת סימן קסד

שולחן ערוך

סימן קסד

שיכול להתנות על הנטילה, ובו ב' סעיפים:

א. נוטל אדם ידיו שחרית ומתנה עליהם כל היום, אפלו שלא בשעת הדחק, ובלבד שלא יסיח דעתו מהם. ואם מים מצויים לו, טוב שיחזור ויטל ידיו, אבל לא יברך:

ב. מי שעומד בסעדה ונזכר שנגע בשוק וירך ומקומות המכסים באדם, או שחכך בראשו וכל פיוצא בזה, צריך לחזור ולטל ידיו, ויברך: על נטילת ידיו:

סימן קסה

דין העושה צרכיו ורוצה לאכל, ובו ב' סעיפים:

א. העושה צרכיו ורוצה לאכל, יטל ב' פעמים. על הראשונה מברך: אשר יצר, ועל השנייה מברך: על נטילת ידיו. ואם אינו רוצה לטל אלא פעם אחת, לאחר ששפך פעם אחת על ידיו ומשפשף, יברך: אשר יצר, ואחר כך בשעת נגוב יברך: על נטילת ידיו:

ב. אם רבים מסבין בסעדה, הגדול נוטל ידיו תחלה. והראש היה רגיל לטל באחרונה, שלא להפסיק ושלא לדבר:

הלכות בציעת הפת

סימן קסו

דין הפסקה בין בציעה לנטילה, ובו סעיף אחד

א. יש אומרים שאינו צריך לזהר מלהפסיק בין נטילה להמוציא, ויש אומרים שצריך לזהר, וטוב לזהר:

סימן קסז

מקום זימן הבציעה, ומי הוא הנוצע, ובו ב' סעיפים:

א. בוצע בפת, במקום שנאפה היטב, ויחתך פרוסת הבציעה. וצריך לחתך מעט, שאם יאחו בפרוסה יעלה שאר כפר עמו, שאם לא כן חשוב כפרוסה, ויניחנה מחברת לפת ויתחיל לברך ואחר שסיים הברכה יפרידנה, כדי שתכלה הברכה בעוד שהפת שלם. ולא יבצע פרוסה קטנה, מפני שנראה כצר עין, ולא פרוסה יותר מכפיצה, מפני שנראה כרעבתן:

ב. יברך: המוציא לחם מן הארץ. יתן רוח בין לחם ובין מן:

ג. אין לברך קדם שיתפס הלחם:

ד. יתן שתי ידיו על הפת בשעת ברכה, שיש בהן "אצבעות כנגד" מצוות התלויות בפת ולכך יש "תבות בברכת המוציא וי' תבות בפסוק מצמיח חציר לבהמה וי' תבות בפסוק עיני כל אליך ישברו וי' תבות בפסוק ארץ חטה ושעורה וי' תבות בפסוק ויתן לך:

ה. לא יבצע עד שיביאו לפניו מלח או לפתן ללפת בו פרוסת הבציעה, ואם היא נקיה או שהיא מתבלת בתבלין או במלח פעין שלנו או נתכונן לאכל פת חרבה, אינו צריך להמתין:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות בציעת הפת סימן קסז

שולחן ערוך

לאכילתן, או בעל הבית עם בני ביתו, לא מהני
אלא אם כן ישבו בשלחן א' או במפה אחת:

יב. אם היו רוכבים ואמרו: נאכל, אף על פי שכל
אחד אוכל מכפרו, שלא ירדו מהבהמות, מצטרפין
כיון שעמדו במקום אחד, אבל אם היו אוכלים
והולכים, לא. ואם היו אוכלים בשדה מפזרים
ומפרדים, אף על פי שאוכלים כלם בשעה אחת
ומכפר אחד, כיון שלא קבעו מקום, ואוכלים
מפזרים, אינם מצטרפין:

יג. היכא דלא קבעו מקום דאמרין שכל אחד
מברך לעצמו, אם כיון המברך להוציאם והם
נתפנונו לצאת, יצאו:

יד. אם המסבים רבים, גדול שבכלם בוצע. ואם
יש עמהם בעל הבית, הוא בוצע ואפלו אם האורח
גדול:

טו. אין המסבין רשאים לטעם עד שיטעם הבוצע.
ואם כל אחד אוכל מכפרו ואין כלם זקוקים לכפר
שביד הבוצע, רשאים לטעם קדם. ואם הוא שבת,
צריך שיהא לפני המסבים לחם משנה חוץ ממה
שלפני הבוצע, ואז יהיו רשאים לטעם קדם
הבוצע:

טז. אין הבוצע רשאי לבצע עד שיכלה אמן מפי
רב העונים:

יז. הבוצע פושט ידו תחלה לקערה לאכל, ואם בא
לחלק כבוד למי שגדול ממנו, רשאי:

יח. הבוצע נותן פרוסה לפני כל אחד והאחד נוטל
פרוסה בידו, ואין הבוצע נותן ביד האוכל אלא
אם כן היה אכל:

ו. יאכל מיד ולא ישיח בין ברכה לאכילה. ואם
שח, צריך לחזור ולברך אלא אם כן היתה השיחה
בדברים מענין דברים שמברכין עליו, כגון שברך
על הפת וקדם שאכל אמר הביאו מלח או לפתן
תנו לפלוני לאכל, תנו מאכל לבהמה וכיוצא
באלו, אינו צריך לברך:

ז. ראובן שהיה נוטל ידיו לאכילה, ויעקב היה
מברך המוציא ונתפנו להוציא השומעים, ואחר כך
נגב ראובן ידיו וברך על גטילת ידים, לא הוי
הפסק ויוצא בברכת יעקב, ואינו צריך לחזור
ולברך ברכת המוציא:

ח. שכח ואכל ולא ברך המוציא, אם נזכר בתוך
הסעודה מברך, ואם לא נזכר עד שגמר סעודתו,
אינו מברך:

ט. אם הוא מספק אם ברך המוציא אם לאו, אינו
חוזר ומברך:

י. אם במקום ברכת המוציא ברך: שהכל נהיה
בדברו, או שאמר: בריך רחמנא מלכא מאריה
דהאי פתא, יצא:

יא. אם היו שנים או רבים, אחד מברך לכלם.
ודוקא הסבו, שהוא דרך קבע, אבל אם היו
יושבים בלא הסבה, כיון שאינם נקבעים יחד, כל
אחד מברך לעצמו. ואם אמרו: נאכל כאן או
במקום פלוני, כיון שהכינו מקום לאכילתן, הוי
קבע ואפלו בלא הסבה, והאדנא שאין אנו רגילים
בהסבה, ישיבה דידן בשלחן אחד או בלא שלחן
במפה אחת, הוי קביעות. ואפלו לבני חבורה
כהסבה דידהו דמי. ולדידן, אפלו קבעו מקום

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אורח חיים

הלכות בציעת הפת סימן קסח

שולחן ערוך

נקיה ופת קבר, מברך על הנקיה. ואם שתיהן
נקיות וזו לבנה יותר מזו, מברך על הלבנה יותר:
ה. פת עובד כוכבים נקיה ופת קבר של ישראל,
אם אינו נזהר מפת עובד כוכבים מברך על איזה
מהם שירצה. ואם הוא נזהר מפת עובד כוכבים,
מסלק פת נקי של עובד כוכבים מעל השלחן עד
לאחר ברכת המוציא. ואם בעל הבית אינו נזהר
מפת עובד כוכבים, ואין דעתו לאכל כל הסעודה
רק פת עובד כוכבים פי היא נקיה, אבל בני ביתו
אכלו מפת שאינו נקי של ישראל, ושתי הלחם
מונחים על השלחן, צריך לבצע על פת נקיה של
עובד כוכבים, הואיל והוא הנוצץ ואין דעתו
לאכל אלא מאותו פת. ואם בעל הבית נזהר מפת
עובד כוכבים, וישראל שאינו נזהר בכך מסב עמו
על השלחן, כיון דמצוה מטלת על בעל הבית,
יבצע מן היפה של עובד כוכבים, וכיון שהתר
לבצע התר לכל הסעודה:

ו. פת הבאה בכסנין, מברך עליו: בורא מיני
מזונות, ולאחריו: ברכה אחת מעין שלש. ואם
אכל ממנו שעור שאחרים רגילים לקבץ עליו, אף
על פי שהוא לא שבע ממנו, מברך עליו: המוציא
וברכת המזון. ואם מתחלה היה בדעתו לאכל ממנו
מעט, וברך: בורא מיני מזונות, ואחר כך אכל
שעור שאחרים קובעים עליו, יברך עליו ברכת
המזון, אף על פי שלא ברך המוציא תחלה. ואם
אכל שעור שאחרים אין קובעים עליו, אף על פי
שהוא קובע עליו, אינו מברך אלא בורא מיני
מזונות וברכה אחת מעין שלש, דבטלה דעתו אצל
כל אדם:

יט. מי שאינו אוכל אינו יכול לברך ברכת המוציא
להוציא האוכלים, אבל לקטנים יכול לברך אף על
פי שאינו אוכל עמם, כדי לחונכם במצוות:
כ. אפלו בשבת, שהוא חייב לאכל פת, לא יברך לו
חברו ברכת המוציא, אם אינו אוכל. ולא שרי
לברך לאחרים אף על פי שאינו טועם, אלא
ברכת המוציא דמצוה בליל ראשון של פסח, וברכת
היין דקדוש, בין של לילה בין של יום:

סימן קסח

על איזה מיני פת מברכין, ובו י"ז סעיפים:

א. היו לפניו תתיכות של פת, ופת שלם הכל
ממין אחד, מברך על השלם אפלו הוא פת קבר
וקטן, והתתיכות פת נקיה וגדולה. אבל אם השלם
שעורים והתתיכות מחטים, אפלו היא קטנה מניח
הפרוסה תחת השלמה ובוצע משתייהן יחד:

ב. אם ב' שלמות ממין אחד, אחת גדולה ואחת
קטנה, מברך על הגדולה. אם יש לאדם שני חצאי
לחם ואין לו לחם שלם, יחברם יחד בעץ או
בשום דבר שלא יהא נראה, ודינו כדין שלם.
ואפלו בשבת יכול לחברם:

ג. שני גלוסקאות הדבוקים יחד שנאפו ונתתן מן
האחת והשניה נשארה שלמה, טוב להפריד
התתיכה מהשלמה כדי שתהא נראית שלמה, ממה
שיניחנה דבוק בה אף על פי שנראית יותר
גדולה:

ד. פת שעורין ופת כסמין, מברך על של שעורים
כיון שהוא ממין ז', אף על פי שהכסמין יפים. פת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות בציעת הפת סימן קסח

שולחן ערוך

מזונות ובִּרְכָה אַחַת מֵעֵין שְׁלֹשׁ. וְאִם אֵינוּ מִבְּשֵׁל, אֲלֵא שֶׁהוּא מִחֶבֶר עַל יְדֵי דְבַשׁ אוּ מֶרֶק, אִם יֵשׁ בְּפֵרוֹסוֹת כְּזֵית מְבֻרָךְ עֲלָיו הַמוֹצֵיא, אֲפֹלוּ אֵין לוֹ תֹאֵר לָחֶם. וְאִם אֵין בָּהֶם כְּזֵית, אִם יֵשׁ בָּהֶם תֹּאֵר לָחֶם, דִּהְיֵנוּ שֶׁהוּא גִפְר וַיְדוּעַ שֶׁהוּא לָחֶם, מְבֻרָךְ עֲלָיו הַמוֹצֵיא וּבִרְכַת הַמְּזוּן. וְאִם אֵין בָּהֶם תֹּאֵר לָחֶם, מְבֻרָךְ בּוֹרֵא מִיַּי מְזוֹנוֹת וּבִרְכָה אַחַת מֵעֵין שְׁלֹשׁ. וְאִם אֵינוּ לֹא מִבְּשֵׁל וְלֹא מִחֶבֶר, אֲלֵא מִפֶּרֶר דֶּק דֶּק, אִף עַל פִּי שְׁאֵין בּוֹ כְּזֵית וְלֹא תֹאֵר לָחֶם, מְבֻרָךְ עֲלָיו הַמוֹצֵיא וּבִרְכַת הַמְּזוּן:

יא. יֵשׁ מִי שְׁאוֹמֵר דְּפֵרוּרִין שְׁנוֹתַיִן בְּמִים וְהַמִּים מִתְּלַבְּנִים מִחֲמַת הַפֵּרוּרִין, אָזִיל לִיה תּוֹרִיתָא דְנִהְמָא וְאֵין מְבֻרָךְ עֲלֶיהָ אֲלֵא בּוֹרֵא מִיַּי מְזוֹנוֹת וּבִרְכָה אַחַת מֵעֵין שְׁלֹשׁ:

יב. יֵשׁ מִי שְׁאוֹמֵר שֵׁפֶת הַשְּׂרוּי בֵּינָן אֵינוּ מְבֻרָךְ אֲלֵא בּוֹרֵא מִיַּי מְזוֹנוֹת וּבִרְכָה אַחַת מֵעֵין שְׁלֹשׁ, וְנִרְאָה שְׁאֵין דְּבָרָיו אֲמוּרִים אֲלֵא בְּפֵרוּרִין אוּ בְּפֵרוֹסוֹת, שְׁאֵין בְּכָל אַחַת כְּזֵית:

יג. אֲפֹלוּ דְבַר שְׁבִלִילְתוֹ עֵבֶה, אִם בְּשֵׁלוּ אוּ טַגְנוּ אֵין מְבֻרָךְ עֲלֶיהָ הַמוֹצֵיא, אֲפֹלוּ שֵׁישׁ עֲלֶיהָ תּוֹרִיתָא דְנִהְמָא וְאֲפֹלוּ נִתְחַיְבָה בְּחֻלָּה, דְּבִרְכַת הַמוֹצֵיא אֵינוּ הוֹלֵךְ אֲלֵא אַחַר שְׁעַת אֲפִיָּה. וַיֵּשׁ חוֹלְקִין וְאוֹמְרִים דְּכָל שְׂתַחֲלַת הָעֶסָה עֵבֶה, אֲפֹלוּ רִכְכָה אַחַר כֶּף בְּמִים וְעִשָּׂאָה סַפְגָּנִין וּבִשְׁלָה בְּמִים אוּ טַגְנָה בְּשֶׁמֶן, מְבֻרָךְ עֲלֵיהֶם הַמוֹצֵיא וִירָא שְׁמִים יֵצֵא יְדֵי שְׁנֵיהֶם, וְלֹא יֵאָכְלֶם אֲלֵא עַל יְדֵי שִׁבְרָךְ עַל לָחֶם אַחַר תַּחֲלָה:

יד. חָלוּט שְׁאֲחַר כֶּף אֲפֹאוּ בְּתַנּוּר, פֶּת גְּמוּר הוּא וּמְבֻרָךְ עֲלָיו הַמוֹצֵיא:

ז. פֶּת הַבָּאָה בְּכִסְיִין, יֵשׁ מְפָרְשִׁים: פֶּת שְׁעִשׂוּי כְּמִין כִּיסִים שְׁמִמְלָאִים אוֹתָם דְּבַשׁ אוּ סוּקָר וְאִגּוּזִים וּשְׁקָדִים וְתַבְלִין, וְהֵם הַנְּקָרָאִים רִישְׁקָלָא"ש דִּי אַל חַש"ו. וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שֶׁהִיא עֶסָה שְׁעָרַב בָּהּ דְּבַשׁ אוּ שֶׁמֶן אוּ חֶלֶב אוּ מִיַּי תַּבְלִין וְאֲפֹאָה, וְהוּא שִׁיָּהִי טַעַם תַּעֲרַבְתָּ הַמֵּי פְרוֹת אוּ הַתַּבְלִין גִּפְר בְּעֶסָה. וַיֵּשׁ מְפָרְשִׁים שֶׁהוּא פֶת, בֵּין מִתְּבַלְתָּ בֵּין שְׁאֵינָה מִתְּבַלְתָּ, שְׁעוֹשִׂים אוֹתָם אוֹתָם כְּעֵבִים יְבֻשִׁים וְכוֹסְסִין אוֹתָם, וְהֵם הַנְּקָרָאִים בִּישְׁקוּנִי"ש, וְהִלְכָה כְּדַבְרֵי כָּלֶם שְׁלָכְל אֵלוּ הַדְּבָרִים נוֹתְנִים לָהֶם דִּינִים שְׁאֲמַרְנוּ בְּפֶת הַבָּאָה בְּכִסְיִין:

ח. לְחַמְנִיּוֹת, אוֹתָן שְׁבִלִילְתָן עֵבֶה שְׁקוּרִין אוּבִילָא"ש, לָחֶם גְּמוּר הוּא וּמְבֻרָךְ עֲלָיו הַמוֹצֵיא וּבִרְכַת הַמְּזוּן. וְאוֹתָן שְׁבִלִילְתָן רִכְכָה וְדָקִים מֵאֵד שְׁקוּרִין נִיבִלָא"ש, מְבֻרָךְ עֲלֵיהֶם בּוֹרֵא מִיַּי מְזוֹנוֹת וּבִרְכָה אַחַת מֵעֵין שְׁלֹשׁ. וְאִם קָבַע סְעוּדְתוֹ עֲלֵיהֶם, מְבֻרָךְ הַמוֹצֵיא וּבִרְכַת הַמְּזוּן. וְאִי אָכִיל לְהוּ בְּתוֹךְ הַסְעָדָה שְׁלֹא מִחֲמַת הַסְעָדָה, טַעוּנִים בְּרִכָּה לְפָנֵיהֶם וְלֹא לְאַחֲרֵיהֶם, אֲבָל אוֹתָם רְקִיקִים דָּקִים שְׁנוֹתְנִים מְרַקַחַת עֲלֵיהֶם, הֵם טְפִלִים לְגַבֵּי הַמְרַקַחַת וּבִרְכַת הַמְרַקַחַת פּוֹטְרָתָן:

ט. פֶּת גְּמוּר, אֲפֹלוּ פְחוֹת מְכֻזֵּית, מְבֻרָךְ עֲלָיו: הַמוֹצֵיא, אֲבָל לְאַחֲרָיו אֵינוּ מְבֻרָךְ כְּלוּם, כָּל שְׁלֹא אֲכָל כְּזֵית:

י. חֲבִיצָא, דִּהְיֵנוּ פְרוּרֵי לָחֶם שְׁנִדְבָקִים יַחַד עַל יְדֵי מֶרֶק, אִם נִתְבְּשֵׁל, אִם יֵשׁ בָּהֶם כְּזֵית אִף עַל פִּי שְׁאֵין בּוֹ תֹאֵר לָחֶם, מְבֻרָךְ הַמוֹצֵיא וּבִרְכַת הַמְּזוּן. וְאִם אֵין בָּהֶם כְּזֵית, אִף עַל פִּי שְׁנִרְאָה שֵׁישׁ בּוֹ תֹאֵר לָחֶם, אֵינוּ מְבֻרָךְ אֲלֵא בּוֹרֵא מִיַּי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְּזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות דברים הנוהגים בסעודה סימן קסט אורח חיים

מברך אלא לבסוף. ואינו צריך לברך על כל פרוסה ופרוסה אם יש אדם חשוב בסעדה, שיודע שיתנו לו כל צרכו מפת. ואם אין אדם חשוב בסעדה, צריך לברך על כל פרוסה ופרוסה, כמו על היין:

סימן קע

דברי מוסר שינהג אדם בסעדה, ובו כ"ב סעיפים:

- א. אין משיחין בסעדה, שמא יקדים קנה לו שט. ואפ' מי שנתעטש בסעדה, אסור לומר לו: אסותא. היו מסבין בסעדה ויצא אחד מהם להטיל מים, נוטל ידו אחת ששפשף בה. ואינו נוטל אלא בפני כלם, שלא יחשדוהו שלא נטל. והני מילי לשתות, אבל לאכל נוטל אפלו בחוץ, דמידע ידעי דאנינא דעתיה ולא אכל בלא נטילה. ואם דבר עם חברו והפליג, נוטל שתי ידיו כיון שהסיח דעתו:
- ב. שנים ממתינים זה את זה בקערה, שכשהאחד מסלק ידו מן הקערה לשתות, חברו מפסיק מלאכל עד שיגמר השתיה. אבל אם הם שלשה, אין השנים פוסקין בשביל האחד:
- ג. משירין פאה בקערה, כל אחד מהאוכלים, והוא מאכל השמש. אבל פשה שמש מערה מן האלפס לתוך הקערה אין דרוך להניח באלפס כלום לצרכו:
- ד. אין מסתכלין בפני האוכל ולא במנתו, שלא לבישו:
- ה. הנכנס לבית, כל מה שיאמר לו בעל הבית יעשה:
- ו. לא יהא אדם קפדן בסעדה:

טו. טרוקנין דהינו שעושין גומא בפירה ונותנים בה קמח ומים מערבין בה ונאפה שם, מברך עליו בורא מיני מזונות וברכה אחת מעין שלש. ואם קבע סעודתו עליו, מברך המוציא וברכת המזון. אבל טרית"א, דהינו שלוקחין קמח ומים ומערבים אותם ושופכים על הפירה והוא מתפשט ונאפה, אין עליו תורת לחם כלל ואין מברכים עליו אלא בורא מיני מזונות וברכה אחת מעין שלש, ואפלו קבע סעודתו עליו:

טז. נהמא דהנדקא, והוא לחם שאופין בשפוד ומושחין אותו בשמן או במי ביצים, וכן לחם העשוי לכותח שאין אופין אותו בתנור אלא בחמה, מברך עליו בורא מיני מזונות:

יז. פשטיד"א הנאפית בתנור בכשר או בדגים או בגבינה, מברך עליה המוציא וברכת המזון:

הלכות דברים הנוהגים בסעודה

סימן קסט

דין שמש הסעדה, ובו ג' סעיפים:

- א. כל דבר שמביאין לפני האדם שיש לו ריח והאדם תאב לו, צריך לתן ממנו לשמש מיד. ומדת חסידות הוא לתן לו מיד מכל מין ומין, ולא יתן לו כל זמן שהכוס בידו או ביד בעל הבית. ואסור לתן לו פרוסת פת, אלא אם כן יודע בו שנטל ידיו:
- ב. לא יתן לאכל אלא למי שיודע בו שיברך:
- ג. השמש מברך בורא פרי הגפן על כל כוס וכוס שיתנו לו, לפי שהוא פנמלך, וברכה אחרונה אינו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדעו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

ב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
ב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות דברים הנוהגים בסעודה סימן קעא אורח חיים

יח. הנכנס לסעודה לא יקח חלקו ויתננו לשמש, שמא יארע דבר קלקול בסעודה, אלא יקחנו ויניחנו ואחר כך יתננו לו:

יט. אורחים הנכנסין אצל בעל הבית אינם רשאים לטל מלפניהם ולתן לבנו או לעבדו של בעל הבית, אלא אם כן נטלו רשות מבעל הבית:

כ. נקיי הדעת שבירושלים לא היו מסבין בסעודה אלא אם כן יודעים מי מסב עמהם, מפני שגנאי הוא לתלמיד חכם לישב אצל עם הארץ בסעודה:

כא. השמש שהיה משמש על שנים, הרי זה אוכל עמהם אף על פי שלא נתנו לו רשות. היה משמש על שלשה, אינו אוכל עמהם אלא אם כן נתנו לו רשות:

כב. אחר שתית ונשאר יין בכוס לשתיית חברך, קנח מקום נשיקת הפה משום מאוס, ולא תשפך משום בל תשחית אבל אחר שתית מים שפך מהם דרך שם:

סימן קעא

שלא לנהג בזיון באכלין, ובו ה' סעיפים:

א. עושה אדם צרכיו בפת והני מלי דלא ממאים ביה, אבל מדי דממאים ביה, לא. הילכך אין מניחין עליו בשר חי, ואין מעבירין עליו פוס מלא, ואין סומכין בו הקערה אם היא מלאה דבר שאם יפל על הפת ימאס, ואין נוטלין הידים ביין בין חי בין מזוג אפלו נטילה שאינה צריך אכילה, ואין זורקין הפת משום בזיון אכלים. וכשם שאין זורקין את הפת, כך אין זורקין אכלין הנמאסים

ז. לא יאכל אדם פרוסה פביצה, ואם אכל הרי זה גרגרן:

ח. לא ישתה כוסו בבת אחת, ואם שתה הרי זה גרגרן. שנים, דרך ארץ. שלשה, הרי זה מגסי הרוח:

ט. לא יאכל שום או בצל מראשו, אלא מעליו. ואם אכל, הרי זה רעבתן:

י. לא ישף פרוסה ויניחנה על גבי השלחן:

יא. לא ישתה אדם שני כוסות בבת אחת בתוך סעודתו ויכרך ברפת המזון, מפני שנראה כגרגרן:

יב. שנים שיושבין על השלחן, הגדול פושט ידו תחלה. והשולח ידו בפני מי שגדול ממנו, הרי זה גרגרן:

יג. הנכנס לבית לא יאמר: נתנו לי לאכול, עד שיאמרו הם:

יד. לא יפרס אדם פרוסה על גבי הקערה, אבל מקנח הקערה בפרוסה:

טו. לא ילקט פרורין ויניח על גבי השלחן, מפני שהוא ממחה דעתו של חברו. ולא ישף פרוסה ויתננה לפני חברו או לתוך הקערה, לפי שאין דעת כל הבריות שוה:

טז. לא ישתה מהכוס ויתן לחברו, מפני סכנת נפשות:

יז. ולא ישתה כוס ויניחנו על השלחן, אלא יאחזנו בידו עד שיבא השמש ויתננו לו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות דברים הנוהגים בסעודה סימן קעב

שולחן ערוך

דין מים אמצעיים, ובו ג' פעיפים:

- א. מים אמצעים, רשות. והני מילי בין תבשיל לתבשיל, אבל בין תבשיל לגבינה, חובה
- ב. בין בשר לדגים, חובה לטל משום דקשה לדבר אחר, וחמירא ספנתא מאסורא:
- ג. כל הדברים הנוהגים באחרונים נוהגים באמצעים, בין להקל בין להחמיר, חוץ מהסח הדעת שפוסל באמצעים מפני שעדין רוצה לאכל וידי צריכים שמור. וחויז מנגוב הידים, שאמצעים צריכים נגוב פראשונים:

סימן קעד

דין ברכת היין בסעדה, ובו ח' פעיפים:

- א. יין שבתוף הסעדה מברך עליו בורא פרי הגפן, ואין הפת פוטר:
- ב. יין פוטר כל מיני משקין:
- ג. אם אין לו אלא כוס אחד, מניחו עד לאחר המזון ומברך עליו:
- ד. אם קבע לשותת לפני המזון, אינו צריך לברך על יין שבתוף המזון, דיין שלפני המזון פוטר. וכן וכן יין של קדוש פוטר יין שבתוף המזון. וכן המבדיל על השלחן, פוטר היין שבתוף המזון ויש אומרים שאין ברכת יין הבדלה פוטר, אלא אם כן נטל ידיו קדם הבדלה, הלכך המבדיל קדם נטילה יכון שלא להוציא יין
- ה. כל מה ששותה בתוף הסעדה די לו בברכה אחת, אלא אם כן כשברך לא היה דעתו לשותת אלא אותו הכוס ונמלך לשותת אחר:

על ידי זריקה. אבל מדי דלא ממאים, כגון אגוזים ורמונים וחבושים, שרי:

ב. לא ישב אדם על קפה מלאה תאנים וגרוגרות, אבל יושב הוא על עגול של דבלה או על קפה מלאה קטניות:

ג. מתר לאכל דיסא בפת במקום כף, והוא שיאכל הפת אחר כף. והמדקדקים אוכלים בכל פעם שמכניסים לתוף פיהם מעט מן הפת עם הדיסא:

ד. ממשיכין יין בצנורות לפני חתן וכלה, והוא שיקבלנו בכלי כפי הצנור. וזורקין לפנייהם קליות ואגוזים בימות החמה, שאינם נמאסים. אבל לא בימות הגשמים, מפני שנמאסים. אבל לא גלוסקאות לעולם:

ה. הזורקים חטים לפני חתנים, צריך לזהר שלא יזרקו אלא במקום נקי וגם יכבדו אותם משם, כדי שלא ידרסו עליהם:

סימן קעב

מי שהכניס אכלין ומשקין לפיו בלא ברכה, ובו ב' פעיפים:

- א. שכח והכניס משקין לתוף פיו בלא ברכה, בולען ואינו מברך עליהם ברכה ראשונה:
- ב. שכח והכניס אכלין לתוף פיו בלא ברכה, אם הוא דבר שאינו נמאס אם יפלטנו, יפלטנו ויברך עליו. ואם הוא דבר שנמאס, מסלקו לצד אחר ומברך:

סימן קעג

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות דברים הנוהגים בסעודה סימן קעה

שולחן ערוך

ג. הביאו לו יין רע ויין טוב כאחד, יברך בורא פרי הגפן על הטוב ופוטר את הרע. ולא יברך על הרע תחלה בורא פרי הגפן כדי לברך אחריו הטוב והמטיב, כי לעולם יש לברך על העקר ועל התביב תחלה:

ד. אין לברך הטוב והמטיב אלא אם כן יש אחר עמו, דהכי משמע: הטוב לו, והמטיב לחברו. והוא הדין אם אשתו ובניו עמו, אבל אם הוא יחידי, לא:

ה. אם רבים מסובים בסעדה, כל אחד מברך לעצמו הטוב והמטיב. ולא יברך אחד לכלם, דחיישינן שמא יקדימו קנה לו שט פשיענו אמון:

ו. יין של שתי חביות והכל ממין אחד, אם בתוך מ' יום לבצירתם שמוהו בשני כלים, חשיבי בשני מינים ומברכין עליו הטוב והמטיב. ואם לאחר ארבעים יום חלקוהו, אין מברכין עליו הואיל והכל ממין אחד:

ז. אין לברך אחר יין שבסעדה, דברכת המזון פוטרתו. וכן פוטרת יין שלפני המזון, ואפלו היה לו יין בתוך המזון,

ז. אם אין לו יין ושותה מים או שאר משקה, אין לברך עליהם דחשיבי כבאים מחמת הסעדה, לפי שאין דרך לאכל בלא שתיה. ואף יין לא היה צריך ברכה לפניו, אלא מפני שהוא חשוב וקובע ברכה לעצמו. אבל מים או שאר משקים לא חשיבי, ואינם טעונים ברכה. ואפלו אם היה צמא קדם סעדה, כיון שלא רצה לשתות אז, כדי שלא יזיקו לו המים, נמצא כי שתית המים בסבת הפת היא, ופת פוטרתם. ויש אומרים לברך על המים שבסעדה, ויש מחמירין עוד לברך עליהם בכל פעם, דסתמא נמלך הוא בכל פעם. והרוצה להסתלק מן הספק ישב קדם גטילה במקום סעודתו, ויברך על דעת לשתות בתוך סעודתו:

ח. על יין שבתוך המזון כל אחד ואחד מברך לעצמו, אפלו הסבו יחד. משום דחיישינן שמא יקדים קנה לו שט:

סימן קעו

שהפת פוטר את הפרפרת, ובו סעיף אחד

א. ברוך על הפת, פוטר את הפרפרת דהינו פרורי פת דק דק שדבקם עם מרק או דבש. ברוך על הפרפרת, לא פטר את הפת:

סימן קעז

דברים הבאים בתוך הסעדה ואחר הסעדה מה

דינם, ובו ה' סעיפים:

א. דברים הבאים בתוך הסעדה, אם הם דברים הבאים מחמת הסעדה דהינו דברים שדרך לקבוע

סימן קעה

דיני ברכת הטוב והמטיב על היין, ובו ו' סעיפים:

א. הביאו להם יין אחר, אינו מברך בורא פרי הגפן, אבל מברך עליו: הטוב והמטיב. ולא דוקא הביאו להם מתדש, אלא הוא הדין אם היה להם מתחלה שתי יינות, מברכין על הב' הטוב והמטיב:

ב. מברכין הטוב והמטיב על כל שנוי יין מן הסתם, אפלו אינו יודע שהשנוי משבח מהראשון, כל שאינו יודע שהוא גרוע ממנו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות דברים הנוהגים בסעודה סימן קעח

שולחן ערוך

אָפּלוּ אִם אַחַר כֶּף יֵאָכֵל מִהֶם בְּלֹא פֶת אֵינָם
טְעוּנִים בְּרֵכָה כָּלֵל:

ד. אִף עַל פִּי שְׂלֵא הָיוּ הַפְּרוֹת לִפְנֵי בִשְׁעָה שֶׁבֶרֶךְ
עַל הַפֶּת, כִּינֹן דְּלִפְתָּ אֶת הַפֶּת הֵם בָּאִים אֵינָם
טְעוּנִים בְּרֵכָה כָּלֵל:

ה. אִם אַחַר שֶׁבֶרֶךְ עַל הַפֶּת שָׁלְחוּ לוֹ מִבֵּית אַחֵרִים
שָׂאִינוּ סְמוּךְ עֲלֵיהֶם וְלֹא הָיָה דַעְתּוֹ עַל הַדּוֹרוֹן,
אָפּלוּ מִדְּבָרִים שֶׁדָּרְכָן לִבֵּא לְלִפְתָּ אֶת הַפֶּת צָרִיךְ
לְבָרֵךְ עֲלֵיהֶן כְּדִין גְּמֻלָּה:

סימן קעח

איזה דברים קרויים הפסק בסעודה, ובו ד' פְּעִיפִים:

א. הָיָה אוֹכֵל בְּבֵית זֶה וּפְסַק סְעוּדָתוֹ וְהִלֵּךְ לְבֵית
אַחֵר, אוּ שְׁהָיָה אוֹכֵל וּקְרָאוּ חֲבָרָו לְדַבֵּר עִמּוֹ וַיֵּצֵא
לוֹ לְפֶתַח בֵּיתוֹ וְחֹזֵר, הוֹאִיל וְשָׁנָה מְקוֹמוֹ צָרִיךְ
לְבָרֵךְ לְמַפְרָע עַל מַה שְּׂאָכֵל. וְחֹזֵר וּמְבָרֵךְ בְּתַחֲלָה
הַמוֹצֵיא, וְאַחַר כֶּף יִגְמַר סְעוּדָתוֹ. אָבֵל אִם דָּבָר
עִמּוֹ בְּתוֹךְ הַבַּיִת, אִף עַל פִּי שְׁשָׁנָה מְקוֹמוֹ מִפְּנֵה
לִפְנֵה, אֵינּוּ צָרִיךְ לְבָרֵךְ:

ב. חֲבָרִים שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים לְאָכֵל וַיֵּצְאוּ לְקִרְאָת חֲתָן
אוּ לְקִרְאָת כְּלָה, אִם הִנִּיחוּ שֵׁם מְקַצֵּתָן חוֹזְרִים
לְמְקוֹמָם וּגּוֹמְרִין סְעוּדָתָן וְאֵינָם צָרִיכִין לְבָרֵךְ
שְׁנִיָּה. וְאִם לֹא הִנִּיחוּ שֵׁם אָדָם, כִּשְׁהֵם יוֹצְאִים
צָרִיכִים בְּרֵכָה לְמַפְרָע, וּכְשֶׁהֵם חוֹזְרִים צָרִיכִים
בְּרֵכָה לְכַתְּחֵלָה. וְכֵן אִם הָיוּ מְסַבִּין לְשִׁתּוֹת אוּ
לְאָכֵל פְּרוֹת, שֶׁכָּל הַמְּשָׁנָה מְקוֹמוֹ הָרִי פֶּסֶק אֲכִילָתוֹ
וּלְפִיכֶךָ מְבָרֵךְ לְמַפְרָע עַל מַה שְּׂאָכֵל, וְחֹזֵר וּמְבָרֵךְ
שְׁנִיָּת עַל מַה שֶּׁהוּא צָרִיךְ לְאָכֵל. וְהַמְּשָׁנָה מְקוֹמוֹ
מִפְּנֵה לִפְנֵה בְּבֵית אַחֵד, אֵינּוּ צָרִיךְ לְחֹזֵר וּלְבָרֵךְ.

סְעֵדָה עֲלֵיהֶם לְלִפְתָּ בָהֶם אֶת הַפֶּת, כְּגוֹן: בְּשֵׁר,
וְדָגִים, וּבִיּוֹצִים, וְיִרְקוֹת, וּגְבִינָה, וְדִיּוֹסָא וּמִינֵי
מְלוּחִים, אָפּלוּ אוֹכְלֵם בְּלֹא פֶת אֵין טְעוּנִין בְּרֵכָה
לִפְנֵיהֶם, דְּבִרְכַּת הַמוֹצֵיא פּוֹטְרָתָן. וְלֹא לְאַחֲרֵיהֶם,
דְּבִרְכַּת הַמְּזוֹן פּוֹטְרָתָן. וְאִם הֵם דְּבָרִים הַבָּאִים
שְׂלֵא מִחֲמַת הַסְּעֵדָה, דִּהְיִינוּ שָׂאִין דְּרֵךְ לְקַבֵּעַ סְעֵדָה
עֲלֵיהֶם לְלִפְתָּ בָהֶם אֶת הַפֶּת, כְּגוֹן: תְּאֵנִים וְעֻגְבִּים
וְכָל מִינֵי פְרוֹת, אִם אוֹכֵל אוֹתָם בְּלֹא פֶת, טְעוּנִין
בְּרֵכָה לִפְנֵיהֶם דְּבִרְכַּת הַמוֹצֵיא אֵינָה פּוֹטְרָתָן, דְּלֹא
מַעֲקָר סְעֵדָה הֵם. וְאֵינָם טְעוּנִים בְּרֵכָה לְאַחֲרֵיהֶם,
דְּכִינֹן שְׂבָאוּ בְּתוֹךְ הַסְּעֵדָה בְּרֵכַת הַמְּזוֹן פּוֹטְרָתָם.
וְאִם בְּתַחֲלַת אֲכִילָתוֹ אָכֵל הַפְּרוֹת וּבִסּוּף אָכֵל
עִמָּהֶם פֶּת, אָפּלוּ אִם בֵּינֵיהֶם אָכֵל מִהֶם בְּלֹא פֶת,
אֵינָם טְעוּנִים בְּרֵכָה אִף לִפְנֵיהֶם:

ב. וּדְבָרִים הַבָּאִים לְאַחַר סְעֵדָה קֹדֶם בְּרֵכַת הַמְּזוֹן,
שֶׁהֵי מְנַהֵג בִּימּוֹת חֲכָמֵי הַגְּמָרָא שֶׁבִּסּוּף הַסְּעֵדָה
הָיוּ מוֹשְׁכִים יְדֵיהֶם מִן הַפֶּת וּמְסִירִים אוֹתוֹ וְקוֹבְעִים
עִצְמָם לְאָכֵל פְּרוֹת וְלִשְׁתּוֹת כֹּל מַה שְּׂמַבִּיאִים אֶז
לִפְנֵיהֶם, בֵּין דְּבָרִים הַבָּאִים מִחֲמַת הַסְּעֵדָה בֵּין
דְּבָרִים הַבָּאִים שְׂלֵא מִחֲמַת הַסְּעֵדָה, טְעוּנִים בְּרֵכָה
בֵּין לִפְנֵיהֶם בֵּין לְאַחֲרֵיהֶם, דִּהַמוֹצֵיא וּבִרְכַּת הַמְּזוֹן
אֵין פּוֹטְרִין אֲלֵא מַה שְּׂנֹאכֵל תּוֹךְ עֵקֶר הַסְּעֵדָה.
וְדִין זֶה הָאֲחֵרוֹן אֵינּוּ מְצוּי בִּינֵינוּ, לְפִי שָׂאִין אָנוּ
רְגִילִין לְמַשֵּׁךְ יְדֵינוּ מִן הַפֶּת עַד בְּרֵכַת הַמְּזוֹן:

ג. וְאִם קוֹבֵעַ לִפְתָּן סְעוּדָתוֹ עַל הַפְּרוֹת, הָיוּ לֵיה
הַפְּרוֹת כְּדְּבָרִים הַבָּאִים מִחֲמַת הַסְּעֵדָה. וְאָפּלוּ אִם
אוֹכֵל מִהַפְּרוֹת בְּתַחֲלַת סְעוּדָתוֹ בְּלֹא פֶת, אֵינּוּ
מְבָרֵךְ לֹא לִפְנֵיהֶם וְלֹא לְאַחֲרֵיהֶם, וַיֵּשׁ חוֹלְקִין,
וְלֵכֵן טוֹב שְׂיֵאכֵל בְּתַחֲלָה מִהַפְּרוֹת עִם פֶּת, וְאֶז

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְּזַכֵּה אֶת הָרַבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות דברים הנוהגים בסעודה סימן קעט

שולחן ערוך

א. אכילה שאני, שאף על פי שסלק ידו מלאכל
ואפלו סלקו השלחן אם רצה לחזור לאכילתו אינו
צריך לברך פעם אחרת, שכל שלא נטל ידיו לא
נסתלק לגמרי מאכילה:

ב. מי שסומך על שלחן אחרים, אפלו אמר: הב לן
ונברך, לא הוי הסח הדעת עד שיאמר בעל הבית:
ג. אם לא אמר הב לן ונברך וגם לא נטל ידיו
משנטל הפוס לברך, הוי הסח הדעת:

ד. כשאדם נכנס לבית חברו ויש שם חבורות הרבה
שאוכלים וכל אחד מושיט לו פוס, יש מי שאומר
שמברך על כל אחד בורא פרי הגפן, כי בכל
פעם הוא נמלך:

ה. הקרואים בבית בעל הבית לאכל מיני פרות,
ומביאין להם בזה אחר זה, אינם צריכים לברך
אלא על הראשון:

ו. אכל כל מאכל ולא אכל מלח, שתה כל משקה
ולא שתה מים, ביום ידאג מפני ריח הפה, ובליילה
מפני ריח הפה ומפני אספרה. והאוכל מלח אחר
אכילתו לא יאכל בגודל, דקשה לקבד בנים. ולא
בזרת, דקשה לעניות. ולא באצבע, דקשה לש"ד,
אלא באמה ובקמיצה:

סימן קפ

דיני פרורי הפת, ובו ה' סעיפים:

א. אין להסיר המפה והלחם עד אחר ברכת המזון:
ב. כל מי שאינו משיר פת על שלחנו אינו רואה
סימן ברכה לעולם. אבל לא יביא פת שלמה

אכל במזרחתה של תאנה זו ובא לאכל במערבה,
צריך לברך:

ג. יש מי שאומר שאם היה בגן ורוצה לאכל
מפרות כל אילן ואילן, כיון שברך על אילן אחד
אינו צריך לברך על האחרים, והוא שבשעה שברך
היה דעתו לאכל מאותם האחרים. אבל מגן לגן,
צריך לברך אפלו אם הם סמוכים, ואפלו אם
כשברך תחלה היה דעתו על הכל:

ד. אם אכל פת במקום אחד וחרו ואכל במקום
אחר, אינו מברך ברכת המזון אלא במקום השני,
כמו שנהגו הולכי דרכים שאוכלים דרך הלוחם
ויושבים ומברכין במקום סיום אכילתם:

ה. יש אומרים ששבעת המינים טעונים ברכה
לאחריהם במקומם, ויש אומרים דדוקא מיני דגן:

ו. מי שנזכר בתוך הסעודה שלא התפלל ועמד
והתפלל, אפלו אם אין שהות לגמור סעודתו
ולהתפלל, שתיב להפסיק ואי אפשר לו לאכל עד
שיתפלל, עם כל זה לא הוי הפסק:

ז. אדם שישן בתוך סעודתו שנת עראי, לא הוי
הפסק:

סימן קעט

איזה דברים קרויין הסח הדעת בסעודה שצריך

לחזור ולברך, ובו ו' סעיפים:

א. גמר סעודתו ונטל ידיו מים אחרונים, אינו
יכול לאכל ולא לשתות, עד שיברך ברכת המזון.
ואם אמר: הב לן ונברך, הוי הסח הדעת ואסור לו
לשתות אלא אם כן יברך עליו תחלה, ואכילה
דינה כשתיה להרא"ש. אבל להר"ר יונה והר"ן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות מים אחרונים סימן קפא

שולחן ערוך

ה. צריך שישפיל ראשי אצבעותיו למטה, כדי שתרד הנהמא:

ו. אם המסבין רבים, עד חמשה מתחילין מן המברך. ואם הם יותר, מתחילין מן הקטן ונוטלין דרך ישיבתו, ואין מכבדין זה את זה לטל עד שמגיעין לתמשה האחרונים, וכיון שלא נשארו אלא חמשה שלא נטלו, מתחילין מן המברך:

ז. אין מברכין שום ברכה על מים האחרונים:

ח. יש אומרים שמים אחרונים אינם צריכים נגוב. ולהרמב"ם מנגב ואחר כך מברך:

ט. מים אחרונים נוטלים בכל מיני משקים:

י. יש שאין נוהגים לטל מים אחרונים. ואפלו לנוהגים כן, אדם שהוא אסטניס ורגיל לטל ידיו אחר הסעודה לדידיה הוו ידים מזהמות וצריך לטל (ידיו) קדם ברכת המזון:

ויתננה על השלחן, ואם עשה כן מחזי דלשם עבודת כוכבים עבדי, שנאמר: הערכים לגד שלחן:

ג. קדם שישל ידיו, יכבד הבית שלא ישארו שם פרורין וימאסו במים של נטילה. אף על פי שמתר לאבד פרורין שאין בהם כזית, שמא יהא השמש עם הארץ, שמתר להשתמש בשמש עם הארץ, ויניח גם פרורין שיש בהם כזית שאסור לאבדן ביד, לכך יכבד תחלה. ועכשו אין אנו נוהגים כך, מפני שאין אנו מסלקין השלחן, ואנו נוטלין הידים חוץ לשלחן במקום שאין שם פרורים, וליכא למיחש למדי:

ד. אף על פי שמתר לאבד פרורין שאין בהם כזית, מכל מקום קשה לעניות:

ה. נוהגים לכסות הסכין בשעת ברכת המזון, ונהגו שלא לכסותו בשבת ויום טוב:

הלכות ברכת המזון

סימן קפב

דין כוס ברכת המזון, ושלא יהא פגום, וכו' ז' מעיפים:

א. יש אומרים שברכת המזון טעונה כוס אפלו ביחיד, וצריך לחזור עליו, ולא יאכל אם אין לו כוס לברך עליו אם הוא מצפה ואפשר שיהיה לו, אפלו אם צריך לעבר זמן אכילה אחת. ולפי זה אם שנים אוכלים יחד צריך לקחת כל אחד כוס לברכת המזון. ויש אומרים שאינה טעונה כוס אלא בשלשה. ויש אומרים שאינה טעונה כוס כלל, אפלו בשלשה:

הלכות מים אחרונים

סימן קפא

דיני מים אחרונים, וכו' י' מעיפים:

א. מים אחרונים, חובה:

ב. מים אחרונים אין נוטלים על גבי קרקע אלא בכלי, מפני רוח רעה ששורה עליהם. ואם אין לו כלי, נוטל על גבי עצים דקים וכיוצא בהן:

ג. אין נוטלין בתמין שהיד נכזית בהם, מפני שמפעפעים את הידים, ואין מעבירין את הנהמא:

ד. אינו צריך לטל אלא עד פרק שני של אצבעות:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכת המזון סימן קפג

שולחן ערוך

ד. מקבלו בשתי ידיו, וכשמתחיל לברך נוטלו בימינו, ולא יסיע בשמאל. ומגביהו מהקרקע טפח, אם הוא יושב על גבי קרקע. ואם הוא מסב בשלחן, מגביהו מעל השלחן טפח. ונותן בו עיניו שלא יסית דעתו. ומשגרו לאשתו שתשתה ממנו:

ה. יש מי שאומר שאם המברך אטר, אוהו הכוס בימינו שהוא שמאל כל אדם:

ו. משנתנו לו כוס לברך לא ישיח המברך. והמסבין אין להם להשיח משהתחיל המברך, לא מבעיא בשעת שהוא מברך, שצריכין לשמע ולהבין מה שאומר המברך, אלא אפלו בין ברכה לברכה אין להם להשיח. ואם עברו ושחו בין ברכה לברכה בשעה שהמברך שותק מעט, יצאו. אבל אם שחו בשעה שהוא מברך, לא יצאו:

ז. נכון הדבר שכל אחד מהמסבין יאמר בלחש עם המברך כל ברכה וברכה, ואפלו החתימות:

ח. לענין לשאל בברכת המזון מפני היראה או מפני הכבוד, יש מי שאומר שדינה כתפלה:

ט. צריך לישוב בשעה שמברך, בין אם היה הולך בביתו כשאכל, או עומד או מסב, כשמגיע לברך צריך לישוב, כדי שיוכל לכוון יותר. וגם לא יהא מסב, שהוא דרך גאוה. אלא ישב באימה:

י. יש אומרים שגם ברכת מעין שלש צריך לאמרה מישוב:

יא. אם היה מהלך בדרך ואוכל, אינו צריך לישוב ולברך לפי שאין דעתו מישבת עליו:

יב. אסור לברך והוא עוסק במלאכתו:

ב. כוס ברכת המזון אינו אלא של יין, ולא משאר משקים אפלו קבע סעודתו עליהם. ואם אין יין מצוי באותו מקום והשכר או שאר משקין הווי חמר מדינה, מברכין עליהם, חוץ מן המים:

ג. צריך שלא יהא פגום, שאם שתה ממנו, פגמו. אבל אם שפך ממנו לתוך ידו או פלי, אין בכך כלום. ואפלו שתה מהכד או מחבית קטנה, הווי פגום. אבל אם שתה מחבית של עץ גדולה, אין להקפיד. יש מי שאומר שאפלו מים פגומים, פסולים למוג בהם כוס של ברכה:

ד. אם היו כוסות המסבין פגומים, צריך לתת מכוס הברכה לתוכם ויש מי שאומר שאינו צריך:

ה. אם החזיר יין של כוס פגום לקנקן, היין שבקנקן כשר, משום דקמא קמא בטיל:

ו. יכולין לתקן כוס פגום על ידי שיוסיפו מעט יין, ואפלו על ידי שיוסיפו עליו מים מתקן:

ז. בשעת הדחק מברכין על כוס פגום:

סימן קפג

המברך איך יתנהג בכוס של ברכת המזון, ובו י"ב סעיפים:

א. כוס של ברכה טעון הדחה מבפנים ושטיפה מבחוץ. ואם הוא נקי ואין בו שיורי כוסות, אינו צריך:

ב. יתן היין לתוכו חי, עד שמגיע לברכת הארץ, ואז מוזגו להודיע שבח הארץ:

ג. צריך לחזר אחר כוס שלם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכת המזון סימן קפד

שולחן ערוך

לברך ברכת המזון בקול רם, ויתר פרטים בברכת
המזון, ובו ה' סעיפים:

סימן קפד

לקבע ברכה במקום סעדה, ועד כמה יכול לברך מי
ששכח ולא ברך, ובו ו' סעיפים:

- א. ברכת המזון נאמרה בכל לשון:
- ב. צריך שישמיע לאזניו מה שמוציא בשפתיו. ואם
לא השמיע לאזניו יצא, ובלבד שיוציא בשפתיו:
- ג. יש מי שאומר דבעל הבית עם בניו ואשתו,
צריך לברך בקול רם, כדי שיצאו בברכתו:
- ד. אפלו נשתכר כל כך עד שאינו יכול לדבר
כראוי, יכול לברך ברכת המזון:
- ה. ואם ברך והיתה צואה פגגו, או שהיה שכור,
נסתפקו התוספות והרא"ש אם צריך לחזור ולברך.
ומשום מי רגלים פשיטא שאינו חוזר לברך:

סימן קפו

אם נשים וקטנים חיבים בברכת המזון, ובו ב'
סעיפים:

- א. נשים חייבות בברכת המזון, וספק הוא אם הן
חייבות מדאורייתא ומוציאות את האנשים, או אם
אינן חייבות אלא מדרבנן ואינן מוציאות אלא למי
שאין חיבו אלא מדרבנן:
- ב. קטן חייב מדרבנן, כדי לתנכו. והוא דבן מברך
לאביו, פשלא אכל האב כדי שביעה, שאינו חייב
אלא מדרבנן:

סימן קפז

דיוקים בנסח ברכת המזון, ובו ד' סעיפים:

- א. יש אומרים: ברוך משביע לרעבים, ואין
לאמרו, והמוסיף גורע. אם אמר במקום ברכת

- א. מי שאוכל במקום אחד, צריך לברך קדם
שיעקר ממקומו. ואם יצא ממקומו ולא ברך, אם
היה במזיד, יחזור למקומו ויברך. ואם ברך במקום
שנזכר, יצא. ואם היה בשוגג, להרמב"ם יברך
במקום שנזכר, ולהר"ר יונה והרא"ש גם הוא יחזור
למקומו ויברך:

- ב. במה דברים אמורים, כשאין לו פת עוד, אבל
אם יש לו פת עוד, יאכל במקום השני מעט
ויברך, רק שלא יהא רעב מאכילה ראשונה:

- ג. ויש אומרים שכל שבעת המינים טעונים ברכה
לאחריהם במקומם. ויש אומרים דחמשת מיני דגן
דוקא:

- ד. אכל ואינו יודע אם ברך ברכת המזון אם לאו,
צריך לברך מספק, מפני שהיא מן התורה:

- ה. עד אימתי יכול לברך, עד שיתעפל המזון
שבמעיו. וכמה שעורו, כל זמן שאינו רעב מחמת
אותה אכילה, ומשעה שהתחיל להיות רעב, אף
על פי שלא נתעפל עדין לגמרי, כנתעפל לגמרי
דיננו ליה. וכן גמי לענין אכילת פרות ושתיית
יין, אם אינו רעב ולא צמא ותאב לאותם פרות,
יברך, אם אינו יודע לשער אם נתעפלו:

- ו. שעור אכילה לברך עליה ברכת המזון, בכזית:

סימן קפה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכת המזון סימן קפח

שולחן ערוך

משבת לחל, דבין בשבת בין בחל אומר נסחא אחת:

ה. בשבת אומר בה: רצה והחליצנו, ובראש חדש ויום טוב וחלו של מועד אומר: יעלה ויבא, ואם חל אחד מהם בשבת אומר: רצה והחליצנו, ואחר כך: יעלה ויבא, ואינו מזכיר של שבת ביעלה ויבא, ולא של יום טוב וחלו של מועד וראש חדש ברצה והחליצנו:

ו. טעה ולא הזכיר של שבת, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית ברוך אתה ה' מקדש השבת. ואם טעה ולא הזכיר של יום טוב, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר נתן ימים טובים לישראל לששון ולשמחה את יום חג פלוני הנה ברוך אתה ה' מקדש ישראל והזמנים. ואם חל יום טוב בשבת, אומר: שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית וימים טובים לששון ולשמחה את יום חג פלוני הנה ברוך אתה ה' מקדש השבת וישראל והזמנים. וכל ברכות הללו בשם ומלכות. והא דסגי בהך ברכה, דוקא כשנזכר קדם שהתחיל הטוב והמטיב, אבל אם לא נזכר עד שהתחיל הטוב והמטיב, צריך לחזור לראש ברכת המזון:

ז. אם טעה ולא הזכיר בה של ראש חדש, בין ביום בין בלילה, אומר: ברוך שנתן ראשי חדשים לעמו ישראל לזכרון, ואינו חותם בה, והוא שנזכר קדם שהתחיל הטוב והמטיב. אבל אם לא נזכר עד שהתחיל הטוב והמטיב, אינו חוזר מפני שאינו חייב לאכל פת כדי שיתחייב לברך ברכת המזון.

הזן: בריך רחמנא מלפא, מאריה דהאי פתא, יצא. ויש אומרים שצריך שיחתם: בריך רחמנא דזן כלא:

ב. בברכת הארץ, להרא"ש לא יאמר: שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה וכו' ברית ותורה, שהרי אומר על בריכתך שחתמת בבשרנו ועל תורתך שלמדנו ודי בפעם אחד. והרמב"ם חולק:

ג. אם לא הזכיר בברכת הארץ ברית ותורה, אפלו אם לא חסר אלא אחד מהם, מחזירין אותו:

ד. אם לא הזכיר בבונה ירושלים מלכות בית דוד, מחזירין אותו:

סימן קפח

נסח ברכה ג', ודיני ברכת המזון בשבת, והטועה בברכת המזון, ובו י' סעיפים:

א. אחר שחתם: בונה ירושלים, יענה אמן אחר ברכת עצמו, מפני שהיא סיום הברכות דאורייתא, דהטוב והמטיב אינה דאורייתא:

ב. אמן זה יאמרנו בלחש, כדי שלא ירגישו שברכת הטוב והמטיב אינה דאורייתא ויזלזלו בה:

ג. צריך להזכיר בברכה שלישית מלכות בית דוד, ואין להזכיר בה שם ומלכות אחר. והאומר: ומלכותך ומלכות בית דוד משיחך, טועה, שאין להשוות מלכותא דארעא עם מלכותא דשמייא. וכן אין לומר בה אבינו מלפנו:

ד. נסח ברכה זו פותח בה: רחם ה' אלהינו, או נחמנו ה' אלהינו, וחותם בה: בונה ירושלים או מנחם ציון בבנין ירושלים. ואין לשנות הנסח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכת המזון סימן קפט

שולחן ערוך

ב. בבית האבל אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם האל אבינו מלכנו בוראנו גואלנו קדושנו קדוש יעקב המלך החי הטוב והמטיב אל אמת דין אמת וכו'

סימן קצ

שתית היין אחר הברכה ודיניו, ובו ה' סעיפים:

א. אחר שסיים ברכת המזון מברך בורא פרי הגפן ויטעם המברך ואחר כך יטעמו האחרים. אם פלם זקוקים לכוס אחד, ונותן המברך מכוסו לכוס ריקן שבידם, לא יטעמו עד שיטעום הוא. אבל אם אינם זקוקים לכוסו, יכולים לטעם קדם שיטעם הוא. אין צריך המברך לשפך מכוסו לכוס המסבין אלא אם כן כוס המסבין פגום:

ב. אחר ששתה כוס של ברכת המזון בברך ברכה אחת מעין שלש:

ג. שעור שתית יין להתחייב בברכה אחרונה יש ספק אם די בכזית או ברביעית, לכך יזהר לשתות או פחות מכזית או רביעית כדי להסתלק מן הספק, והכא אי אפשר לשתות פחות מכזית, דכל דבר שצריך כוס צריך לשתות ממנו כמלא לגמיו שהוא רב רביעית, הלכך ישתה רביעית שלם:

ד. אם המברך אינו רוצה לטעם, יטעם אחד מהמסבין כשעור, ואין שתית שנים מצטרפת, מפל מקום מצוה מן המבחר שיטעמו פלם

ה. כשמסבין בסעדה גדולה ואין יודעים עד היכן יגיע כוס של ברכת המזון, פל אחד מהמספקים אם יגיע לו צריך לברך בורא פרי הגפן:

וחל המועד דינו פראש חדש. אם חל ראש חדש בשבת, והזכיר של שבת ולא הזכיר של ראש חדש, ולא נזכר עד שהתחיל הטוב והמטיב, אינו חוזר. ואם שכח של שבת ונזכר קדם שהתחיל הטוב והמטיב, כולל ראש חדש עם שבת ואומר: שנתן שבתות למנוחה וראשי חדשים לזכרון. ואם פתח בהטוב והמטיב, חוזר לראש ברכת המזון ומזכיר של שבת ושל ראש חדש. ויש מי שאומר שאם שכח של שבת וראש חדש ונזכר קדם שהתחיל הטוב והמטיב, אומר: שנתן שבתות למנוחה וראשי חדשים לזכרון, וחותר בשל שבת ואינו חותר בשל ראש חדש:

ח. סעדה שלישית בשבת, דינה פראש חדש:

ט. ג' שאכלו בשבתות ויום טוב, ושכחו להזכיר מעין המארע והם צריכים לחזור לראש ברכת המזון, יברך פל אחד בפני עצמו, פי מידי זמון כבר יצאו:

י. היה אוכל ויצא שבת, מזכיר של שבת בברכת המזון דאזלינן בטר התחלת הסעדה. והוא הדין לראש חדש ופורים וחנוכה:

סימן קפט

נמח ברכה רביעית ודיניה, ובו ב' סעיפים:

א. ברכה רביעית לא יאמר תתברך, ולא יאמר בה החי, כי אם בבית האבל. ואומר בה שלשה מלכיות: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, האל אבינו מלכנו וכו', המלך הטוב. ושלשה הטבות: הוא הטיב לנו, הוא מטיב לנו, הוא ייטיב לנו. וג' גמולות: הוא גמלנו, הוא גומלנו, הוא יגמלנו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכת המזון סימן קצא

שולחן ערוך

סימן קצא

אם הפועלים מחיבים לברך, ובו ג' סעיפים:

- א. פועלים העושים מלאכה אצל בעל הבית, מקצרים בברכת המזון, כדי שלא לבטל מלאכת בעל הבית. כיצד, ברכה ראשונה בתקנה, ושניה פותח בברכת הארץ וכולל בה בונה ירושלים וחותם בברכת הארץ, ואין אומרים ברכת הטוב והמטיב כלל. במה דברים אמורים, כשנוטלים שכר על מלאכתו מלבד הסעדה, אבל אם אין נוטלים שכר אלא הסעדה שאוכלים לבד, מברכין כל ד' ברכות בתקנו. וכן אם בעל הבית מסב עמם, אף על פי שנוטלים שכר מלבד הסעדה, מברכין כל ד' ברכות:
- ב. והאדנא לעולם מברכים כל ארבע ברכות, שאין דרך בני אדם עכשו להקפיד בכך, ומסתמא אדעתא דהכי שוכרים פועלים שיברכו כל ארבע ברכות בתקנם:
- ג. אסור לעשות מלאכה בעודו מברך:

סימן קצב

ברכת זמון בג' או בעשרה, ובו ב' סעיפים:

- א. היו המספין ג', חייבים בזמון שאומר אחד מהם: נברך שאכלנו משלו, והם עונים ואומרים: ברוך שאכלנו משלו ובטובו חיינו, והוא חוזר ואומר: ברוך שאכלנו משלו ובטובו חיינו ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם הן את העולם וכו'. ואם הם ד' יכול לומר: ברכו שאכלנו משלו, אבל יותר טוב לומר נברך, שלא להוציא עצמו מן הפלל. ואם הם עשרה, צריך להזכיר את ה', שאומר:

סימן קצג

אם מצטרפין לזמון אם לאו, ובו ו' סעיפים:

- א. שנים שאכלו, אף על פי שבברכת המוציא פוטר אחד את חברו, מצוה לחלק שיברך כל אחד ברכת המזון לעצמו. במה דברים אמורים כשהיו שניהם יודעין לברך ברכת המזון, אבל אם אחד יודע והשני אינו יודע מברך היודע ויוצא השני אם מבין לשון הקדש אלא שאינו יודע לברך. וצריך לכוון מלה במלה לכל מה שיאמר. אבל אם אינו מבין, אינו יוצא בשמיעה. אבל ג' שאכלו אינם רשאים לחלק. ושנים שאכלו, מצוה שיחזרו אחר שלישי שיצטרף עמם לזמון. וכן ארבעה או חמשה אסור להם לחלק, שכלם נתייבבו בזמון. ששה נחלקים, כיון שישאר זמון לכל חבריה עד עשרה, ואז אין נחלקים עד שיהיו עשרים. כיון שנתחייבו בהזכרת השם, ומצוה לחזר אחר עשרה. ומיהו אם היו רבים מסבים יחד ואינם יכולים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכת המזון סימן קצד

שולחן ערוך

חייבים לזמן ואינם רשאים לחלק ואפלו לא אכלו
אלו השלשה ביחד משנתחברו:
ו. שלש חברות שהיו בכל אחת ארבעה, ופרש
אחד מכל חבורה ונצטרפו לחבורה אחרת וזמנו
השלשה הנשארים, פרח זמון מינייהו פיון
שחבריהם זמנו. והוא הדין אם לא היו בכל חבורה
אלא שלשה, והלך אחד מכל חבורה קדם זמון
ונתחברו אלו השלשה ובא אחד לכל חבורה
ונצטרף עם שנים הראשונים וזמנו יחד, פרח זמון
מאלו השלשה פיון שכבר זמנו חברתם אף על פי
שלא זמנו עמהם:

סימן קצד

שלשה שאכלו כאחד ונפרדו, לענין הזמון מה
דינם, ובו ג' סעיפים:

- א. שלשה שאכלו כאחד, ושכחו וברך כל אחד
ל עצמו, בטל מהם הזמון ואין יכולים לחזור ולזמן
למפרע. וכן אם ברכו שנים מהם. אבל אם שכח
אחד מהם וברך, השנים יכולים לזמן עם השלישי,
אף על פי שכבר ברך יכול לומר: ברוך שאכלנו
משלו, והם יוצאים ידי חובת זמון והוא אינו יוצא
ידי זמון. שאין זמון למפרע:
- ב. שלשה שאכלו ויצא אחד מהם לשוק, קוראים
אותו ומודיעים לו שרוצים לזמן, כדי שיבון
ויצטרף עמהם ויענה עמהם ברכת זמון, ויוצאים
ידי חובתן אף על פי שאינו בא ויושב עמהם.
והני מילי בשלשה, אבל בעשרה פיון שצריכים
להזכיר את השם אינם מצטרפין עד שיבא וישב
עמהם:

לשמע ברכת הזמון מפי המברך, ואינם רשאים
ליחלק לחבורות של עשרה עשרה, מפני שיצטרכו
לברך בקול רם וישמע בעל הבית ויקפיד עליהם,
יכולים ליחלק לחבורות של ג' ג' ולברך בנחת
כדי שלא ישמע בעל הבית, וזה טוב להם ממה
שלא יצאו ידי חובת ברכת זמון, שהרי אינם
יכולים לשמע מפי המברך:

ב. אפלו לא הקבעו מתחלה כלם לאכול יחד, אלא
שהשנים קבעו ואחר כך בא השלישי וקבע עמהם.
או שאחד קבע תחלה ואחר כך קבעו השנים עמו,
אינם רשאים לחלק פיון שהם קבועים יחד בגמר
האכילה, ומכל מקום אם יאכל עמהם בלא קבע
רשאים לחלק, אלא אם כן הוא שמש:

ג. אם היו רוכבים, ואמרו: נאכל, אף על פי שכל
אחד אוכל מכפרו ולא ירדו מהבהמות, מצטרפין
פיון שעמדו במקום אחד. אבל אם היו הולכים
ואוכלים, לא. ואם היו אוכלים בשדה מפזרים
ומפרדים, אף על פי שאוכלים כלם בשעה אחת
ומכפר אחד, פיון שלא קבעו מקום לאכול אינם
מצטרפין:

ד. שלשה שישבו לאכול וברכו ברכת המוציא,
אפלו כל אחד אוכל מכפרו ואפלו לא אכל עדן
כזית פת, אינם רשאים לחלק:

ה. שלשה שבאו משלש חברות של שלשה שלשה
בני אדם, ונתחברו אלו השלשה, אם זמנו עליהם
במקומם כגון שהפסיקו כל אחד לשנים עד שאמרו
הזן, שוב אינם יכולים לזמן אפלו אכלו אחר כך
יחד וגמרו סעודתן. ואם לא זמנו עליהם במקומם,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכת המזון סימן קצה

שולחן ערוך

ב. אם אכל דבר אסור במקום ספנה, מברכים עליו:

ג. שלשה שאכלו כאחד, ואחד נזהר בפת עובד כוכבים ואחד אינו נזהר, או אחד מהן כהן ואוכל חלות, אף על פי שאותו שנזהר אינו יכול לאכל עם אותו שאינו נזהר, ולא ישראל עם הכהן, כיון שאותו שאינו נזהר יכול לאכל עם הנזהר וכהן עם הישראל, מצטרפין. אבל אם היו כהנים וזר אוכלים כאחד, והכהנים אוכלים חלה ונזהרים מפת של עובד כוכבים והזר אוכל פת של עובד כוכבים, אינם מצטרפין. והוא הדין לשלשה שמדרים זה מזה שאינם מצטרפין לזמון:

ד. אין מזמנין על מי שאכל פחות מפזיז:

סימן קצז

דין צרוף לזמון שלשה או עשרה, ובו ד' סעיפים:

א. שנים שאכלו כאחד וגמרו, ובא שלישי, כל היכא דאי מיתי להו מדי מצו למיכל מגיה, מצטרף בהדיהו. ותיבין לתן לו לאכל כדי שיצטרף עמהם והוא שבא עד שלא אמרו: הב לן ונברך, אבל אם אמרו: הב לן ונברך ואחר כך בא השלישי, אינו מצטרף עמהם:

ב. תשעה שאכלו דגן ואחד אכל פזיז ירק, מצטרפין להזכיר שם ואפלו לא טבל עמהם אלא בציר או לא שתה עמהם אלא כוס אחד שיש בו רביעית מפל משקה חוץ מן המים, מצטרף עמהם. והוא שיהיה המברך אחד מאוכלי הפת. ואפלו שבעה אכלו דגן ושלשה ירק, מצטרפין. אבל ששה, לא, דרבא דמנכר בעינן:

ג. שלשה שאכלו כאחד ואין אחד מהם יודע כל ברכת המזון, אלא אחד יודע ברכה ראשונה ואחד השניה, ואחד השלישית, תיבין בזמון וכל אחד יברך הברכה שיודע, ואף על פי שאין בהם מי שיודע ברכה רביעית אין בכך פלוס. אבל לתצאין אין לברך, אם האחד אינו יודע כי אם חצי הברכה, שאין ברכה אחת מתחלקת לשתיים:

סימן קצה

חבורות שאוכלים בהרבה מקומות מה דינם, ובו ג' סעיפים:

א. שתי חבורות שאוכלות בבית אחד או בשני בתים, אם מקצתן רואים אלו את אלו מצטרפות לזמון, ואם לאו אינם מצטרפות. ואם יש שמש אחד לשתיהן, הוא מצטרפן וכגון שנכנסו מתחלה על דעת להצטרף יחד. ויש מי שאומר שאם רשות הרבים מפסקת בין שני הבתים, אינם מצטרפין בשום ענין:

ב. אכלו מקצתן בבית ומקצתן חוץ לבית, אם המברך יושב על מפתן הבית, הוא מצטרפן:

ג. כל היכא שמצטרפות שתי חבורות צריך שישמעו שתייהן דברי המברך ברכת זמון בבאור:

סימן קצו

מי שאכל דבר אסור אם מצטרף לזמון, ובו ד' סעיפים:

א. אכל דבר אסור, אף על פי שאינו אסור אלא מדרבנן, אין מזמנין עליו ואין מברכין עליו לא בתחלה ולא בסוף:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכת המזון סימן קצח אורח חיים

סימן קצט

על מי מזמנים ועל מי אין מזמנים, וכו' י"א סעיפים:

- א. השמש שאכל פזית מזמנין עליו:
- ב. כותי בזמן הזה הרי הוא פְּעוּבָד עבודת אלילים ואין מזמנין עליו:
- ג. עם הארץ גמור מזמנין עליו בזמן הזה:
- ד. עובד כוכבים אין מזמנין עליו, ואפלו גר שמל ולא טבל אין מזמנין עליו. אבל גר גמור מזמנין עליו ויכול לברך ברכת המזון ולומר: על שהנחלת לאבותינו:
- ה. אוגן בחל, שהוא פטור מלברך, אין מזמנין עליו:
- ו. נשים ועבדים וקטנים אין מזמנין עליהם, אבל מזמנין לעצמן. ולא תהא חבורה של נשים ועבדים וקטנים מזמנין יחד, משום פריצותא דעבדים, אלא נשים לעצמן ועבדים לעצמם. ובלבד שלא יזמנו בשם:
- ז. נשים מזמנות לעצמן, רשות. אבל כשאוכלות עם האנשים, תיבות ויוצאות בזמן שלגנו:
- ח. אנדרוגינוס מזמן למינו, ואינו מזמן לא לאנשים ולא לנשים:
- ט. טמטום אינו מזמן כלל:
- י. קטן שהגיע לעונת הפעוטות ויודע למי מברכין, מזמנין עליו ומצטרף בין לשלשה בין לעשרה:
- יא. מי שגדוהו על עברה, אין מזמנין עליו:

ג. המצטרף צריך לברך ברכה אחרונה על מה שאכל ואינו נפטור בברכת המזון של אלו. במה דברים אמורים דסגי בכל מאכל, להצטרף לעשרה. אבל לשלשה, אינו מצטרף עד שיאכל פזית. ויש אומרים דבכזית דגן מהני אפלו אינו פת. ויש אומרים דבירק ובכל מאכל, מהני. הלכך שנים שאכלו ובא שלישי, אם יכולים להזקיקו שיאכל פזית פת, מוטב. ואם אינו רוצה, לא יתנו לו לשתות ולא מאכל אחר. ואם ארע שנתנו לו לשתות או מאכל אחר, יזמנו עמו אף על פי שאינו רוצה לאכל פת:

ד. חברים שאכלו כאחד, קצתם אכלו כדי שביעה וקצתם לא אכלו אלא פזית, אם פלם יודעים לברך מצוה שיברך אותו שאכל כדי שביעה ויוציא את האחרים. ואם אין יודעים פלם לברך, מי שאכל פזית יכול להוציא אף אותם שאכלו כדי שביעה:

סימן קצח

אחד נכנס אצל שלשה שאכלו, וכו' סעיף אחר

א. שלשה שאכלו והם מברכין, ונכנס אחד שלא אכל, אם נכנס כשאומר המברך נברך שאכלנו משלו, עונה אחריו: ברוך ומברך שמו תמיד לעולם ועד. ואם נכנס כשאחרים עונים ברוך שאכלנו משלו, עונה אחריהם אמן. ואם הם עשרה, אומר: ברוך אלהינו ומברך שמו תמיד לעולם ועד. והוא הדין אם היה שם כשגמרו מלאכל ולא אכל עמהם, כך הוא עונה אחר המברך ואחר העונים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכת הפירות ושאר ברכות סימן ר אורח חיים

סימן ר

דין המפסיק כדי לברך, ובו ב' סעיפים:

א. שלשה שאכלו כאחד, אחד מפסיק על פרוח לשנים ועונה עמהם ברכת זמן. ואפלו לא רצה להפסיק, מזמנין עליו בין עונה בין אינו עונה כל שהוא עומד שם. אבל שנים אין חייבים להפסיק לאחד, הלכך אין חיוב זמן חל עד שיתרצו להפסיק לאחד ולברך, ואם לא רצו להפסיק וזמן הוא עליהם, לא עשה כלום. ואם לא רצו להפסיק, אף הוא אינו רשאי לברך ולצאת לשוק, עד שיגמרו השנים ויזמן עליהם, שהרי כבר נתחייב הוא בזמון והיאך יברך בלא זמון:

ב. אינו צריך להפסיק אלא עד שיאמר: ברוך שאכלנו משלו וכו', וחזר וגומר סעודתו בלא ברכה בתחלה:

סימן רא

מי הוא המברך, ובו ד' סעיפים:

א. גדול מברך, אפלו בא בסוף. ואם רצה לתן רשות לקטן לברך, רשאי. והני מלי כשאין שם אורח, אבל אם יש שם אורח, הוא מברך אפלו אם בעל הבית גדול ממנו, כדי שיברך לבעל הבית. ומה ברכה מברכו, יהי רצון שלא יבוש ולא יכלם בעל הבית הנה לא בעולם הנה ולא בעולם הבא, ויצליח בכל נכסיו, ויהיו נכסיו מצליחים וקרובים לעיר, ולא ישלט שטן במעשי ידיו, ואל יזדקק לפניו שום דבר חטא והרהור עון מעתה ועד עולם. ואם בעל הבית רוצה לומר על ברכתו, ולברך ברכת המזון בעצמו, רשאי:

ב. לא יקדים חכם ישראל לכהן עם הארץ לברך לפניו דרך חק ומשפט כהנה, אבל לתת לו החכם רשות שיברך, אין בכך כלום. אבל כהן תלמיד חכם מצוה להקדימו, שנאמר: וקדשתו לפתח ראשון ולברך ראשון:

ג. מי שנותנים לו לברך ואינו מברך, מקצרים ימיו:

ד. צריך לחזר שיתנו לו פוס של ברכה לברך:

הלכות ברכת הפירות ושאר ברכות

סימן רב

דיני ברכת פירות האילן, ובו י"ח סעיפים:

א. על כל פירות האילן מברך בתחלה: בורא פרי העץ, חוץ מהזין שמברך עליו: בורא פרי הגפן, בין חי בין מבשל בין שהוא עשוי קונדיטון דהינו שנותנין בו דבש ופלפלין:

ב. הבסר, כל זמן שלא הגיע לכפול הלבן, מברך עליו: בורא פרי האדמה, ומשהוא כפול הלבן ואילך מברך עליו: בורא פרי העץ. ומתוך שלא נודע לנו שעור פול הלבן, לעולם מברך: בורא פרי האדמה, עד שיהיה גדול ביותר. ושאר כל האילן, משויציאו פרי, מברכין עליו: בורא פרי העץ ובלבד שלא יהא מר או עפוץ ביותר עד שאינו ראוי לאכילה אפלו על ידי הדחק, דאז אין מברכין עליו כלל:

ג. גרעיני הפרות, אם הם מתוקים מברך עליהם: בורא פרי העץ. ואם הם מרים, אינו מברך עליהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכת הפירות ושאר ברכות סימן רב אורח חיים

ט. סופי ענבים שאין מתבשלין לעולם, וכן על הנזבלות שהם תמרים שבשלים ושרפם החם ויבשו, מברך: שהכל:

י. פרות ששראן או בשלן במים, אף על פי שנכנס טעם הפרי במים, אינו מברך על אותם המים אלא שהכל. והרא"ש כתב דאפשר שאם נכנס טעם הפרי במים מברך בורא פרי העץ:

יא. מי שרית צמוקים ותאנים, או מי בשולם, מברך עליהם שהכל ויוצא גם להרא"ש. אבל בברכה שלאחריהם יש להסתפק אם מברך בורא נפשות או אם מברך ברכה אחת מעין שלש, כהרא"ש. ולכן ירא שמים לא ישתה אלא בתוך הסעדה, או יאכל פרי מז' מינים וגם ישתה מים, כדי שיצטרף לברך ברכה אחת מעין שלש ובורא נפשות. ואם משך המים והבדילים מהצמוקים, הנה ליה יין ומברך עליו בורא פרי הגפן וברכה אחת מעין שלש, והוא שיהיו צמוקים שיהיה בהם לחלוחית שאם ידרך אותם יצא מהן דבשן, אבל אם כשיעצרו אותם לא יצא מהם שום לחלוחית דבש, לא:

יב. כל הפרות שטובים חיים ומבשלים, כגון תפוחים ואגסים, בין חיים בין מבשלים מברך בורא פרי העץ. ואם אין דרך לאכלם חיים אלא מבשלים, אוכלם כשהם חיים, מברך שהכל. כשהם מבשלים, בורא פרי העץ:

יג. אגוז גמור המטגן בדבש ונקרא נואינד"ו מברך עליו בורא פרי העץ:

יד. אגוז רך שמבשלים בדבש וקוראין לו נואיס מושקאד"ה, מברך עליו שהכל:

פלו. ואם מתקן על ידי האור, מברך עליהם: שהכל:

ד. שמן זית, אם שתאו פמות שהוא אינו מברך עליו כלל, משום דאזוקי מזיק ליה. ואם אכלו עם פת, אינו מברך עליה דפת עקר ומברך על העקר ופטר את הטפלה. ואם שתאו מערב עם מי סלק"א שאז אינו מזיק אדרבא הוא מועיל לגרון אם הוא חושש בגרונו, הנה ליה שמן עקר ומברך עליו: בורא פרי העץ. ואם אינו מתכוון לרפואה אלא לאכילה, הוי ליה אנגירון עקר ואינו מברך אלא על האנגירון:

ה. שקדים המרים, כשהם קטנים מברך: בורא פרי העץ. גדולים, ולא כלום דאזוקי מזיק. וטעמא דמלתא, דכשהם קטנים עקר אכילתם היא הקלפה ואינה מרה, וכשהם גדולים עקר אכילתם מה שבפנים והוא מר. ואם מתקן על ידי האור או דבר אחר, מברך: בורא פרי העץ:

ו. צלף, על העלין ועל התמרות ועל הקפריסין: בורא פרי האדמה. ועל האביונות שהם עקר הפרי, בורא פרי העץ:

ז. תמרים שמעכן ביד ועשה מהם עסה והוציא מהם גרעיניהם, אפלו הכי לא נשתנית ברכתן ומברך עליהם: בורא פרי העץ ולבסוף ברכה אחת מעין שלש:

ח. דבש הוב מהתמרים, מברך עליו שהכל. וכן על משקין היוצאין מכל מיני פרות, חוץ מזיתים וענבים, מברך: שהכל:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכת הפירות ושאר ברכות סימן רג אורח חיים

דיני הברכות ליתר מאכלים, ובו י"ג סעיפים:

א. על דבר שאין גדולו מן הארץ, כגון: בשר בהמה, חיה ועוף, דגים, ביצים, חלב, גבינה, ופת שעפשה, ותבשיל שנשתנה צורתו ונתקלקל, ונובלות שהם תמרים שבשלים ושרפם החם ויבשו, ועל הגובאי, ועל המלח, ועל מי מלח, ועל המרק, ועל כמהין ופטריות, ועל קורא שהוא פלמיטו, ועל לולבי גפנים, ועל שקדים מתוקים שאוכלים אותם כשהם רכים בקלפיהם, ועל חזיו והוא שחת, ועל קרא חיה, ועל קמח דשערי, ועל שכר תמרים ושכר שעורים, ועל מי שעורים שמבשלים לחולה, ועל עשבי דברא שאינם נזרעים, ועל שבת שקורין אניט"ו ועל כמון וכסבר ועל החמץ שערבנו במים עד שראוי לשתות מברך: שהכל:

ב. על החמץ לבדו אינו מברך כלום, מפני שהוא מזיקו:

ג. ריחיה חלא וטעמיה חמרא, חמרא הוא ומברך עליו בורא פרי הגפן:

ד. כל שבני אדם נמנעים לשתותו מפני חמיצותו, אין מברכין עליו בורא פרי הגפן:

ה. שמרי יין, מברך עליהם בורא פרי הגפן. נתן בהם מים, אם נתן שלשה מדות מים ומצא ארבעה, הוה ליה כיון מזוג ומברך: בורא פרי הגפן, ואם מצא פחות, אף על פי שיש בו טעם יין, קיוהא בעלמא הוא ואינו מברך אלא שהכל. והינו ביינות שלהם שהיו חזקים, אבל יינות שלנו שאינן חזקים כל כך, אפלו רמא תלתא ואתא

טו. על הסוקא"ר מברך שהכל וכן המוצץ קנים מתוקות שהכל:

טז. על פלפל וזנגביל יבשים ועל הקלאוו של גירופלי וכל כיוצא שאין דרך לאכלם אלא על ידי תערובות, אין מברך עליהם כלום:

יז. על אגוז מושקא"ט, בורא פרי העץ. על קניל"ה בורא פרי האדמה:

יח. על פלפל וזנגביל כשהם רטבים, בורא פרי האדמה:

סימן רג

דיני ברכת פרות הארץ, ובו ח' סעיפים:

א. על פרות הארץ מברך בורא פרי האדמה:

ב. על תותים הגדלים בסנה, בורא פרי האדמה:

ג. על המאוז"ש, בורא פרי האדמה:

ד. על פרות שמוציאין אילני סרק, שהכל:

ה. בני אסא, אף על גבי דבשלן והוין כפרות, אינו מברך אלא שהכל:

ו. על זנגביל שמרקחים אותו כשהוא רטב, בורא פרי האדמה. ונראה דהוא הדין אם מרקחים אותו יבש, כיון שעל ידי כך הוא ראוי לאכילה, הונגביל עקר ומברך עליו בורא פרי האדמה:

ז. בשמים שחוקים ומערבים עם סוקר, הבשמים עקר ומברך עליהם כדון ברכת אותם בשמים:

ח. צנון, מברך עליו בורא פרי האדמה:

סימן רד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכת הפירות ושאר ברכות סימן רה אורח חיים

הרי זה טפלה. אבל אם ערב כדי לתן טעם
בתערובות, הרי הוא עקר. לפיכך מיני דבש
שמבשלים אותם ונותנים בהם חלב חטה כדי
לדבק, ועושים מהם מיני מתיקה, אינו מברך
בורא מיני מזונות, מפני שהדבש הוא העקר:

יג. כל דבר שהוא מספק בברכתו, יברך שהכל:

סימן רה

ברכת ירקות, ובו ה' סעיפים:

א. על הירקות מברך בורא פרי האדמה, ואפלו
בשלים. וכן כל פרות וקטניות שטובים חיים
ומבשלים, מברך עליהם לאחר בשולם כברכתם
הראויה להם קדם שיבשל. אבל קרא וסלקא וכרוב
וכיוצא בהם, שטובים מבשלים יותר מחיים, כשהם
חיים מברך שהכל, ולאחר בשולם בורא פרי
האדמה. ותומי, וכרתי כשהם חיים, בורא פרי
האדמה. לאחר שבשולם, שהכל:

ב. על המים שבשלו בהם ירקות מברך הפרכה
עצמה, שמברך על הירקות עצמן, אף על פי שאין
בהם אלא טעם הירק. והגוי מילי כשבשולם בלא
בשר, אבל בשולם עם בשר, מברך עליו שהכל:

ג. אם סחטן, אינו מברך על אותם משקין אלא
שהכל:

ד. חתכן לחתיכות קטנות, לא נשתנית ברכתן
מפני כך:

ה. הלפת, כשהוא חי מברך עליו שהכל, אבל אם
הוא מבשל או כבוש בחמץ או בתרדל, בורא פרי
האדמה:

ארבעה אינו מברך עליו בורא פרי הגפן. ונראה
שמשערים בשעור שמוזגים יין שבאותו מקום:

ו. תמד שעושים מחרצנים שנותנים עליהם מים,
דינם כשמרים. והגוי מילי כשנעצרו בקורה, אבל
אם לא נדרכו אלא ברגל אפלו נתן שלשה מדות
מים ולא מצא אלא ג' או פחות, מברכין עליו
בורא פרי הגפן שיין הוא והמים נבלעים בזגים
ובמה שיוצא יש בו יין מרבה:

ז. השותה מים לצמאו, מברך שהכל ולאחריו בורא
נפשות רבות. אבל אם תנקתיה אומצא, ושותה
מים להעביר האומצא, אינו מברך לא לפניו ולא
לאחריו:

ח. כל האכלין והמשקין שאדם אוכל ושותה
לרפואה, אם טעמם טוב והחך נהנה מהם, מברך
עליהם תחלה וסוף:

ט. אכל מאכל או משקה של אסור מפני הסכנה,
מברך עליו תחלה וסוף:

י. דבש דבורים הרי הוא כשאר דבש ואינו מברך
אלא שהכל:

יא. חבושים או גינדא"ש או ורדים ושאר מיני
פרות ועשבים שמרקחים בדבש, הפרות והעשבים
הם עקר והדבש טפל, אפלו הם כתושים ביותר,
הילכך מברך על חבושים וגינדא"ש בורא פרי
העץ. ועל עשבים, בורא פרי האדמה. ועל של
ורדים, בורא פרי האדמה:

יב. כל שהוא עקר ועמו טפלה, מברך על העקר
ופוטר את הטפלה. וכל דבר שמערבין אותו
לדבק, או כדי לתן ריח, או כדי לצבוע התבשיל,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכת הפירות ושאר ברכות סימן רו אורח חיים

סימן רו

דיני הפסק וטעות בברכת הפרות, ובו ו' סעיפים:

א. ברוך על פרות האילן בורא פרי האדמה, יצא. אבל אם ברוך על פרי האדמה בורא פרי העץ, לא יצא. הלכך אם הוא מספק בפרי אם הוא פרי עץ או פרי האדמה, מברך בורא פרי האדמה. ועל הכל, אם אמר שהכל, יצא ואפלו על פת ויין:

ב. היו לפניו פרי האדמה ופרי העץ, וברך על פרי האדמה ונתפונ לפטר את פרי העץ, יצא:

ג. כל אלו הברכות צריך שלא יפסיק בין ברכה לאכילה. וצריך להשמיע לאזניו, ואם לא השמיע, יצא ובלבד שיוציא בשפתיו. ונאמרים בכל לשון. ולא יברך ערם, עד שיכסה ערותו. במה דברים אמורים, באיש. אבל אשה יושבת ופניה של מטה טוחות בקרקע, כי בזה מתכסה ערותה ואפלו אם אינו ערם, אם לבו רואה את הערוה או שראשו מגלה, אסור לברך:

ד. פל דבר שמברך עליו לאכלו או להריח בו, צריך לאחזו בימינו כשהוא מברך:

ה. אין מברכין, לא על אכל ולא על משקה, עד שביאורו לפניו. ברוך ואחר כך הביאורו לפניו, צריך לברך פעם אחרת. אבל מי שברך על פרות שלפניו והביאו לו יותר מאותו המין, או ממין אחר שברכתו כברכת הראשון, אינו צריך לברך:

ו. נטל בידו פרי לאכלו וברך עליו, ונפל מידו ונאבד או נמאס, צריך לחזור ולברך אף על פי שהיה מאותו מין לפניו יותר כשברך על הראשון. וצריך לומר: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

סימן רז

דין ברכה אחרונה על הפרות, ובו סעיף אחד

א. פרות האילן חוץ מחמשת המינים, וכל פרות אדמה וירקות, וכל דבר שאין גדולו מן הארץ, ברכה אחרונה שלהם בורא נפשות רבות. ואם אכל מכל מינים אלו, מברך לאחר פלם ברכה אחת, וברכה זו חותם בה בלא שם, שיחתם כך: ברוך חי העולמים:

סימן רח

דין ברכה מעין ג' אחרי (ה' מיני) פרות וח' מיני

דגן, ובו י"ח סעיפים:

א. על חמשת המינים שהם: גפן ותאנה ורמון וזית ותמרה, מברך לאחריהם ברכה אחת מעין שלש:

ב. חמשת מיני דגן ששלקן או כתשן ועשה מהם תבשיל, כגון מעשה קדרה הריפות וגרש כרמל ודיסא, אפלו ערב עמהם דבש הרבה יותר מהם, או מינים אחרים הרבה יותר מהם, מברך עליו בורא מיני מזונות ולבסוף על המחיה. אבל אם לא נתן הדגן בתבשיל אלא לדבקו ולהקפותו, בטל בתבשיל:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכת הפירות ושאר ברכות סימן רח אורח חיים

ט. ערב קמח דתן ושאר מיני קטניות עם קמח של
חמשת מיני דגן ובשלו בקדרה, מברך בורא מיני
מזונות ועל המחיה. ואם עשה ממנו פת, מברך
המוציא וברכת המזון. ודוקא שיש באותו קמח
מחמשת המינים כדי שיאכל ממנו כזית דגן בכדי
אכילת פרס, אבל אם אין בו זה השעור מחמשת
המינים, אינו מברך לבסוף ברכת המזון, אלא
בתחלה מברך המוציא, כיון שיש בו טעם דגן אף
על פי שאין בו כזית בכדי אכילת פרס, ולבסוף
על המחיה. ואם בשלו בקדרה, מברך תחלה בורא
מיני מזונות ואחריו בורא נפשות:

י. בברכה אחת מעין שלש של פרות דחוצה לארץ
חותם על הארץ ועל הפרות. ובארץ ישראל חותם
על הארץ ועל פירותיה. ואם בחוץ לארץ אוכל
מפרות הארץ, חותם גם כן על פירותיה:

יא. בברכה מעין שלש דיין, אינו חותם על הגפן
ועל פרי הגפן, אלא על הארץ ועל פרי הגפן או
על הארץ ועל הפרות:

יב. מזכירין בו מעין המארע בשבת ויום טוב וראש
חדש, אבל לא בחנפה ופורים. אם אכל פרות מז'
מינים ואכל מיני מזונות ושתה יין, יכלל הכל
בברכה אחת, ויקדים המחיה ואחר כך הגפן ואחר
כך העץ, ויאמר: על המחיה ועל הכלכלה ועל
הגפן ועל פרי הגפן ועל העץ ועל פרי העץ,
וחותם: על הארץ ועל המחיה ועל פרי הגפן ועל
הפרות:

יג. אם אכל פרות מז' המינים ואכל תפוחים, אינו
צריך לברך על התפוחים בורא נפשות, שגם הם
בכלל ברכת על העץ שגם הם פרי העץ הם. אבל

ג. כשנותנים קמח לתוך שקדים שעושים לחולה,
אם עושים כן כדי שיעד הלב, מברך בורא מיני
מזונות. ואם לדבק בעלמא, אינו מברך בורא מיני
מזונות. וטוב להחמיר ולגמעו בתוך הסעדה לאחר
ברכת המוציא, ופסור ממה נפשך:

ד. אכל דגן חי או עשוי קליות או שלוק
והגרעינין שלמים, אינו מברך אלא בורא פרי
האדמה ולאחריו בורא נפשות. והתוספות נסתפקו
אם יברך לאחריו ברכה מעין שלש, ולכך כתבו
שנכון שלא לאכלו אלא בתוך הסעדה ויפטרנו
ברכת המזון:

ה. קמח, אפלו של חטים, מברך עליו שהכל,
ואחריו בורא נפשות. לא שנא נטחן דק דק. לא
שנא נטחן קצת ועדין יש בו טעם של חטים. לא
שנא קמח של קליות:

ו. קמח של אחד מחמשת מיני דגן ששלקו וערבו
במים או בשאר משקין, אם היה עבה כדי שיהיה
ראוי לאכילה וללעסו, מברך בורא מיני מזונות
ואחריו על המחיה. ואם היה רך כדי שיהא ראוי
לשתיה, מברך עליו שהכל ואחריו בורא נפשות:

ז. הכוסס את הארז, מברך עליו בורא פרי האדמה
ואחריו בורא נפשות. ואם בשלו, או שטחנו ועשה
ממנו פת, מברך עליו בורא מיני מזונות ואחריו
בורא נפשות. והוא שלא יהא מערב עם דבר אחר
אלא ארז לבדו, ואם ערב ממנו בתבשיל אחר,
והתבשיל האחר הוא הרב, מברך עליו בברכת
אותו תבשיל:

ח. על פת דתן ופליז"ו או של שאר מיני קטניות
מברך שהכל ואחריו בורא נפשות:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדלו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכת הפירות ושאר ברכות סימן רט אורח חיים

א. לקח כוס של שכר או של מים ופתח ואמר:
ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, על דעת לומר
שהכל, וטעה ואמר: בורא פרי הגפן, אין מחזירין
אותו, מפני שבשעה שהזכיר שם ומלכות שהם
עקר הברכה לא נתפון אלא לברכה הראויה לאותו
המין. ויש אומרים שאם לקח כוס שכר או מים
וסבור שהוא של יין ופתח: ברוך אתה ה' אלהינו
מלך העולם, על דעת לומר בורא פרי הגפן,
ונזכר שהוא שכר או מים וסיים שהכל, יצא:

ב. לקח כוס של שכר או מים, וברך: ברוך אתה
ה' אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן, ותוך כדי
דבור נזכר שטעה, ואמר: שהכל נהיה בדברו, וכך
היתה אמירתו: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם
בורא פרי הגפן, שהכל נהיה בדברו, יצא:

ג. כל הברכות אם נסתפק אם ברך אם לאו, אינו
מברך לא בתחלה ולא בסוף, חוץ מברכת המזון
מפני שהוא של תורה:

סימן רי

האוכל פחות מכזית מה דינו, ובו ב' סעיפים:

א. האוכל פחות מכזית בין מפת בין משאר
אכלים, והשוטה פחות מרביעית בין מיין בין
משאר משקים, מברך תחלה ברכה הראויה לאותו
המין, ולאחריו אינו מברך פלל. ויש מסתפקים
לומר שעל דבר שהוא כבדו, כגון גרגיר של
ענב או של רמון, שמברכין לאחריו אף על פי
שאין בו כזית. לכה נכון לזהר שלא לאכל בריה
פחות מכזית. ויש מסתפקים עוד בברכה אחרונה

אם אכל תפוחים ושתה יין, צריך לברך בורא
נפשות על התפוחים. וכל שכן אם אכל בשר או
פרי האדמה ושתה יין, או אכל מז' המינים
שצריך לברך על כל אחת ואחת. והוא הדין אם
אכל בשר ודגים ואכל מחמשת מינים, אין ברכת
על המחיה פוטר את הבשר ואת הדגים:

יד. שתה יין וברך בורא פרי הגפן ואכל ענבים,
צריך לברך עליהם בורא פרי העץ. וכן בברכה
אחרונה צריך להזכיר על העץ ועל פרי העץ:

טז. אם בדיעבד ברך על הענבים בורא פרי הגפן
או אחריהם על הגפן, יצא:

טז. שתה יין ומים, אין לו לברך על המים בורא
נפשות, שברכת היין פוטרתו כשם שבברכה
ראשונה יין פוטר כל מיני משקים:

יז. ברכת שלשה אינה פוטרת מעין שלש, שאם
אכל דיסא אין ברכת המזון פוטרתו. אבל ביין
ברכת ג' פוטרתו, שאם ברך על היין ברכת המזון
במקום על הגפן, יצא. והוא הדין אם ברך על
התמרים ברכת המזון במקום על העץ, יצא. ואפלו
לא אמר אלא ברכת הין, בין על היין בין על
התמרים, יצא. ואם נזכר עד שלא חתם בברכת
הין, יתחיל: ועל שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה
טובה ורחבה, ויסים ברכה דמעין שלש:

יח. לא יכלל על הספק שום תוספת בברכת מעין
שלש, אף על פי שאינו מוסיף שם ומלכות:

סימן רט

דיני טעות וספק בברכת היין, ובו ג' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ברכת הפירות ושאר ברכות סימן ריא אורח חיים

ואם הביאו לפניו בורא פרי העץ ובורא פרי האדמה, אינה מהם שירצה יקדים. ויש אומרים שבורא פרי העץ קודם:

ד. כל הקודם בפסוק ארץ חטה ושעורה קודם לברכה, וארץ בתרא הפסיק הענין, וכל הסמוך לו חשוב מהמאחר ממנו לארץ קמא. הלכך תמרים קודמים לענבים, שנה שני לארץ בתרא וזה ג' לארץ קמא:

ה. הא דחטה ושעורה קודמים, דוקא כשעשה מהם תבשיל או פת. אבל הכוסס חטה שברפתו בורא פרי האדמה אינה קודמת לברכת בורא פרי העץ:

ו. היה לפניו תבשיל מקמח כסמין ושכולת שועל, ושיפון וגפן, ותאנה ורמון, כיון דמברך על התבשיל בורא מיני מזונות, ברפתו קודמת. אף על גב דהנהך ממין ז' ואיהו לאו ממין שבועה, מכל מקום כיון דחשיבי דעבדי מיניהו פת ומברך עליהו המוציא וברכת המזון, קודמת אף על גב דלא עבדינהו פת:

סימן ריב

שהעקר פוטר הטפל, ובו ב' סעיפים:

א. כל שהוא עקר ועמו טפלה, מברך על העקר ופוטר את הטפלה בין מברכה שלפניה בין מברכה שלאחריה. לא מבציא אם העקר מערב עם הטפל, אלא אפלו כל אחד לבדו. ואפלו פת שהוא חשוב מכל, אם הוא טפל, כגון שאוכל דג מליח ואוכל פת עמו כדי שלא יזיקנו בגרונו, מברך על הדג ופוטר את הפת, כיון שהוא טפל:

של יין אם מברכין אותה על פזית. לכן טוב לזהר שלא לשפות פחות מפזית, או רביעית:

ב. הטועם את התבשיל אינו צריך לברך עד רביעית, ואפלו אם הוא בולעו. ויש אומרים שאם הוא בולעו טעון ברכה, ולא פטרו את הטועם אלא כשחוזר ופולט ואז אפלו על הרבה אינו צריך ברכה:

סימן ריא

דיני קדימה בברכת הפרות, ובו ו' סעיפים:

א. היו לפניו מיני פרות הרבה, אם ברכותיהם שוות ויש ביניהם ממין שבועה, מקדים מין ז', אף על פי שאינו חביב כמו המין האחר. ואם אין ביניהם ממין שבועה, מקדים החביב. ואם אין ברכותיהם שוות, אפלו יש בהן ממין שבועה כגון צנון וזית, אינה מהם שירצה יקדים ואפלו אינו חביב. ויש אומרים שגם בזה צריך להקדים החביב. ונקרא חביב, המין שרגיל להיות חביב עליו, אפלו אם עתה חפץ במין השני:

ב. ולהרמב"ם אם היה מין אחד חביב לו יותר, בין שברכותיהם שוות, בין שאינם שוות, בין שיש בהם ממין ז', בין שאין בהם ממין ז', מקדים החביב לו אז באותה שעה. ואם אינו רוצה בזה יותר מזה, אם יש ביניהם משבעת המינים, עליו מברך תחלה:

ג. הביאו לפניו דבר שברפתו בורא פרי העץ ודבר שברפתו שהכל, בורא פרי העץ קודמת שהיא חשובה שאינה פוטרת אלא דבר אחד. וכן בורא פרי האדמה ושהכל, בורא פרי האדמה קודמת.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכת הבשמים סימן ריג

שולחן ערוך

א. כל ברכה שאין בה הזכרת שם ומלכות, אינה ברכה. ואם דלג שם או מלכות, יחזור ויברך. ואפלו לא דלג אלא תבת העולם, לבד, צריך לחזור ולברך, דמלך לבד אינה מלכות:

סימן רטז

ענית אמן אחר הברכות, ובו ד' סעיפים:

א. אין עונה אמן אחר ברכותיו, אלא אחר שתי ברכות או יותר שהם סוף ברכות. ונהגו לענות אמן אחר יהללוך ואחר ישתבח:

ב. השומע אחד מישראל מברך אחת מכל הברכות, אף על פי שלא שמע כלה מתחלתה ועד סופה, אף על פי שאינו חיב באותה ברכה, חיב לענות אחריו אמן. אבל אם היה המברך אפיקורוס או כותי או תינוק, או היה גדול ושנה ממטבע הברכות, אין עונין אחריו אמן:

ג. והא דאין עונין אמן אחר תינוק, דוקא בשעה שלומד הברכות לפני רבו, שמתר ללמד לתינוקות הברכות פתקנו, ואף על פי שהם מברכין לבטלה בשעת הלימוד. אבל בשעה שהם מברכין לפטר את עצמן, כיון דכני חנוך הם עונים אחריהם אמן. וכן בשעה שאומרים ההפטרה בבית הפנסת:

ד. כל המברך ברכה שאינה צריכה, הרי זה נושא שם שמים לשוא, והרי הוא כנשבע לשוא ואסור לענות אחריו אמן:

הלכות ברכת הבשמים

סימן רטז

ב. מרקחת שמניחין על רקיקין דקים, אותם רקיקין הווי טפלה למרקחת, שהדבר ידוע שאין מתכוננים לאכל לחם:

סימן ריג

מי שיצא (אם) מוציא אחרים, ובו ג' סעיפים:

א. על כל פרות ושאר דברים, חוץ מפת ויין, אם היו האוכלים שנים או יותר, אחד פוטר את חברו אפלו בלא הסבה, ומיהו ישיבה מיהא בעי, ודוקא פת ויין בעי הסבה. ולדידן הוי ישיבה כמו הסבה לדידהו. ולפי זה לדידן דלית לן הסבה אין חלוק בין פת ויין לשאר דברים, דבישיבה אפלו פת ויין אחד מברך לכלם. ושלא בישיבה, בשאר דברים נמי כל אחד מברך לעצמו. והא דאמרין דאחד מברך לכלם בשאר דברים חוץ מן הפת, הני מלי בברכה ראשונה. אבל בברכה אחרונה צריכין לחלק וכל אחד מברך לעצמו, דאין זמון לפרות:

ב. אין המברך מוציא אחרים, אלא אם כן יאכל וישתה עמהם, ואז יוצאים בשמיעתן שמכוננין אליו, אפלו לא יענו אמן:

ג. אין יוצא ידי חובתו בשמיעת הברכה, אפלו יענה אמן, אלא אם כן שמעה מתחלתה ועד סופה, ונתפונן לצאת בה ידי חובתו, והמברך נתפונן גם כן להוציאו ידי חובתו:

סימן ריד

בכל ברכה צריך להיות שם ומלכות, ובו סעיף

אחד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכת הבשמים סימן ריז

שולחן ערוך

כָּלֵל, דְּהוּי רִיחַ שְׁאִין לוֹ עֶקֶר. וְכִיּוֹן שֶׁסֶפֶק הוּא,
נְכוּן לְהַר מִלְּהַרִּיחַ בּוֹ:
ז. סִמְלֵק וְחִלְפֵי דִימָא, מְבָרֵךְ בּוֹרָא עֲצֵי בְשָׂמִים.
סִמְלֵק יֵשׁ מִפְּרָשִׁים רוֹסמָארי"ן. וְיֵשׁ מִפְּרָשִׁים
יאֲסמִי"ן. וְיֵשׁ מִפְּרָשִׁים שֶׁהוּא עֹשֵׁב שֵׁישׁ לוֹ שְׁלֹשׁ
שׁוֹרֹת שֶׁל עֲלִין זֹו לְמַעְלָה מִזֹּו וְלִכְּל שׁוֹרָה שְׁלֹשׁ
עֲלִין. וְחִלְפֵי דִימָא, הוּא שְׁבוּלַת נָרַד שְׁקוֹרִין
אִישְׁפִי"ק:
ח. סִיגְלֵי וְהֵם וִיאול"ש, בּוֹרָא עֲשָׂבֵי בְשָׂמִים:
ט. נֶרְגִּים, וְהוּא תְּבַצְלַת, וְיֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁהוּא
לִירִי"ו, אִם גְּדַל בְּגִנָּה, מְבָרֵךְ בּוֹרָא עֲצֵי בְשָׂמִים.
וְאִם הוּא גְּדַל בְּשֵׂדָה, מְבָרֵךְ בּוֹרָא עֲשָׂבֵי בְשָׂמִים:
י. הֵיוּ לְפָנָיו עֲצֵי בְשָׂמִים וְעֲשָׂבֵי בְשָׂמִים וּמִינֵי
בְשָׂמִים, מְבָרֵךְ עַל כָּל אֶחָד בְּרֵכָה הֶרְאוּיָה לוֹ:
יא. הִבִּיאוּ לְפָנָיו הַדָּס וְשָׁמֶן לְהַרִּיחַ בָּהֶם, אִם
בְּרֵכּוֹתֵיהֶן שְׁוֹת, מְבָרֵךְ עַל הַהַדָּס וּפּוֹטֵר אֶת
הַשָּׁמֶן. וְאִם אֵינֶם שְׁוֹת, מְבָרֵךְ עַל הַהַדָּס תְּחִלָּה:
יב. מְבָרֵכִין עַל הַמְּגַמֵּר מְשִׁיעֵלָה קִיטוֹר עֲשֵׂנו קֹדֶם
שֵׁיגִיעַ לוֹ הַרִּיחַ, אֲבָל לֹא יִבְרַךְ קֹדֶם שֵׁיעֵלָה
קִיטוֹר הָעֵשֶׂן:
יג. הַמְּגַמֵּר, אִם הוּא שֶׁל עֵץ מְבָרֵךְ בּוֹרָא עֲצֵי
בְשָׂמִים. וְאִם שֶׁל עֹשֵׁב, בּוֹרָא עֲשָׂבֵי בְשָׂמִים. וְאִם
שֶׁל שָׂאֵר מִינֵים, בּוֹרָא מִינֵי בְשָׂמִים:
יד. הַמְּרִיחַ בְּאַתְרוֹג שֶׁל מִצְוָה, מְבָרֵךְ עֲלָיו. וְיֵשׁ
אוֹמְרִים שֶׁאֵינוֹ מְבָרֵךְ, לְכַךְ נִכּוֹן שֶׁלֹּא לְהַרִּיחַ בּוֹ:

סימן ריז

ברכת הבשמים והמגמר, ובו ח' פעיפים:

דיני ברכת הריח, ובו י"ד פעיפים:

א. אָסוּר לִיהְנוֹת מֵרִיחַ טוֹב עַד שֵׁיבְרַךְ קֹדֶם
שִׁירִיחַ, אֲבָל לְאַחֲרָיו אֵינוֹ צָרִיךְ לְבָרֵךְ:
ב. אִם זֶה שִׁוּצָא מִמֶּנּוּ הֵרִיחַ עֵץ אוֹ מִין עֵץ,
מְבָרֵךְ בּוֹרָא עֲצֵי בְשָׂמִים. וְאִם הוּא עֹשֵׁב, מְבָרֵךְ
בּוֹרָא עֲשָׂבֵי בְשָׂמִים. וְאִם אֵינוֹ לֹא מִין עֵץ וְלֹא
מִין עֹשֵׁב, כְּמוֹ הַמוֹס"ק, מְבָרֵךְ בּוֹרָא מִינֵי בְשָׂמִים.
וְאִם הָיָה פְּרִי רְאוּי לְאֲכִילָה, מְבָרֵךְ: הַנּוֹתֵן רִיחַ
טוֹב בְּפִרוֹת. וְהֵנִי מְלִי כְּשֶׁנִּטְלוּ לְהַרִּיחַ בּוֹ אוֹ
לְאֲכֹלוֹ וְלְהַרִּיחַ בּוֹ, אֲבָל אִם נִטְלוּ לְאֲכֹלוֹ וְלֹא
נִתְכַּוֵּן לְהַרִּיחַ בּוֹ, אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא מַעְלָה רִיחַ טוֹב
אֵינוֹ מְבָרֵךְ. וְעַל כָּלֵם, אִם אָמַר: בּוֹרָא מִינֵי
בְשָׂמִים, יֵצֵא. הַלֶּכֶף עַל כָּל דְּבַר שֶׁהוּא מְסַפֵּק בּוֹ,
מְבָרֵךְ בּוֹרָא מִינֵי בְשָׂמִים. עַל אֲגוּז מוֹסְקָאד"ה וְעַל
קִנִּיל"ה וְקִלּוּא"וֹ וְכָל בְשָׂמִים שֶׁהֵם לְאֲכִילָה, מְבָרֵךְ
הַנּוֹתֵן רִיחַ טוֹב בְּפִרוֹת:
ג. עַל הַנּוֹרָד, וְעַל הַקְּנָמוֹן שֶׁהוּא עוֹד הַנְּדִי, וְעַל מֵי
הַנּוֹרָד, וְעַל הַלְּבוֹנָה וְהַמְּצִטִּיכִי וְכִיוּצָא בָּהֶם, בּוֹרָא
עֲצֵי בְשָׂמִים:
ד. עַל שָׁמֶן אֲפֶרֶסְמוֹן מְבָרֵךְ בּוֹרָא שָׁמֶן עֶרֶב:
ה. שָׁמֶן זֵית שֶׁכֶּתְשׁוֹ אוֹ טְחָנוּ עַד שֶׁחֹזַר רִיחוֹ נוֹדֵף,
מְבָרֵךְ עֲלָיו: בּוֹרָא עֲצֵי בְשָׂמִים:
ו. שָׁמֶן שֶׁבִשְׂמוֹ כְּמוֹ שָׁמֶן הַמְּשַׁחָה, אִם בְּעֲצֵי
בְשָׂמִים, מְבָרֵךְ בּוֹרָא עֲצֵי בְשָׂמִים. וְאִם בְּעֲשָׂבֵי
בְשָׂמִים, מְבָרֵךְ בּוֹרָא עֲשָׂבֵי בְשָׂמִים. וְאִם הֵיוּ בּוֹ
עֲצִים וְעֲשָׂבִים, מְבָרֵךְ בּוֹרָא מִינֵי בְשָׂמִים. וְאִם
סָנְנוּ וְהוּצִיא מִמֶּנּוּ הַבְּשָׂמִים, יֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁמְבָרֵךְ
בּוֹרָא שָׁמֶן עֶרֶב, וְיֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁאֵינוֹ מְבָרֵךְ עֲלָיו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכת הניסים סימן ריח

שולחן ערוך

ה. נתערב ריח שמברכין עליו בריח שאין מברכין עליו, הולכים אחר הרב:

הלכות ברכת הניסים

סימן ריח

ברכות הנעשים על הנסים, ובו ט' סעיפים:

א. הרואה מקום שנעשו בו נסים לישראל, כגון: מעברות הים, ומעברות הירדן, ומעברות נחלי ארנון, ואבני אלגביש של בית חורון, ואבן שבקש עוג לזרק על ישראל, ואבן שישב עליה משה בעת מלחמת עמלק, וחומת יריחו מברך: שעשה נסים לאבותינו במקום הזה. ובין ברכה זו ובין שאר ברכות הראיה הרי הם כשאר ברכות, וכלם בהזכרת שם ומלכות:

ב. על גס שנעשה לקצת ישראל כל זמן שלא נעשה לכל ישראל או רבן, ואפלו נעשה לקצת שבטים, אין מברכין עליו:

ג. כל אלו הדברים, אינם אלא כשרואה אותם משלשים לשלשים יום, ואז הם חובה כמו בפעם ראשונה:

ד. הרואה מקום שנעשה גס ליחיד, אינו מברך. אבל הוא עצמו מברך שעשה לי גס במקום הזה. וכל יוצאי ירכו גם כן מברכין שעשה גס לאבי במקום הזה:

ה. מי שנעשו לו נסים הרבה, בהגיעו לאחד מכל המקומות שנעשה לו גס צריך להזכיר כל שאר המקומות ויכלל כלם בברכה אחת:

א. הנכנס לחנותו של בשם שיש בו מיני בשמים, מברך בורא מיני בשמים. ישב שם כל היום, אינו מברך אלא אחת. נכנס ויוצא נכנס ויוצא, מברך על כל פעם. ודוקא שלא היה בדעתו לחזור, אבל היה דעתו לחזור לא יברך:

ב. אין מברכין על הריח, אלא אם כן נעשה להריח. הלכך אין מברכין על בשמים של מתים הנתונים למעלה מהמטה, שאינם אלא להעביר סרחונו של מת, אבל נתונים למטה, מברכין, שאני אומר: לכבוד החיים הם עשויים. וכן אין מברכין על בשמים של בית הכסא ולא על שמן העשוי להעביר את הנהמא:

ג. מגמר שמגמרין בו את הפלים, אין מברכין עליו, לפי שלא נעשה להריח בעצמו של מגמר, אלא כדי לתן ריח בפלים. וכן המריח בכלים שהם מגמרים אינו מברך, לפי שאין עקר, אלא ריח בלא עקר:

ד. בשמים של ערוה, כגון: קפה של בשמים תלוי בצוארה, או אוחות בידה, או בפיה אין מברכין עליהם, לפי שאסור להריח בהם, שמא יבא לידי הרגל נשיקה או קרוב בשר:

ה. בשמים של עכו"ם אין מברכין עליהם, לפי שאסור להריח בהם:

ו. מסכה של עכו"ם אין מברכין על בשמים שלהם, דסתם מסבתן לעכו"ם:

ז. היה הולך חוץ לפרך והריח ריח טוב, אם רב העיר עכו"ם, אינו מברך. ואם רב ישראל, מברך:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכות ההודאות סימן ריט

שולחן ערוך

ג. צריך לברך ברכה זו בפני עשרה, ותרי מינייהו רבנן, דכתיב: וירממוהו בקהל עם ובמושב זקנים יהללוהו, ואם לא שכחי רבנן, לא יניח מלברך. ונהגו לברך אחר קריאת התורה, לפי שיש שם עשרה. ואם ברך בפחות מעשרה, יש אומרים שיצא, ויש אומרים שלא יצא, וטוב לתור ולברך בפני עשרה בלא הזכרת שם ומלכות:

ד. אם ברך אחר ואמר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר גמלך כל טוב, וענה אמן, יצא. וכן אם אמר: בריך רחמנא מלכא דעלמא דיהבך לן, וענה אמן, יצא:

ה. אם ברך אחד הגומל לעצמו, ונתכונן להוציא את חברו, ושמע חברו וכוון לצאת, יצא אפלו בלא עגית אמן:

ו. אם אחר, יש לו תשלומין לברך כל זמן שירצה. ונכון שלא לאחר שלשה ימים:

ז. באשכנז וצרפת אין מברכין פשהולכין מעיר לעיר, שלא חיבו אלא בהולכי מדברות דשכיחי ביה חיות רעות ולסטים. ובספרד נוהגים לברך, מפני שכל הדרךים בחזקת סכנה. ומיהו בפחות מפרסה אינו מברך, ואם הוא מקום מחזק בסכנה ביותר, אפלו בפחות מפרסה:

ח. בכל חלי צריך לברך, אפלו אינו חלי של סכנה ולא מכה של חלל, אלא כל שעלה למטה וירד, מפני שדומה כמי שהעלוהו לגרדום לידן, ואין הפרש בין שיש לו מחוש קבוע ובא מזמן לזמן, ובין שאינו קבוע:

ט. הגי ארבעה לאו דוקא, דהוא הדין למי שנעשה לו נס, כגון שנפל עליו כתל, או נצול מדריסת

א. על נס של רבו צריך לברך, כשם שהוא מברך על נס של אביו:

ב. על נס של אדם מסים, פיואב בן צרויה וחבריו, וכן על נס של אדם שנתקדש בו שם שמים כגון דניאל וחבריו, מברך. לפיכך הרואה גב אריות של דניאל, וכבשן האש של חנניה משאל ועזריה, מברך: שעשה נס לצדיקים במקום הזה:

ג. הרואה אשתו של לוט מברך שמים, עליה אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם דין האמת, ועל לוט אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם זוכר הצדיקים:

ד. יש אומרים שאינו מברך על נס אלא בנס שהוא יוצא ממנהג העולם. אבל נס שהוא מנהג העולם ותולדתו, כגון שבאו גנבים בלילה ובא לידי סכנה ונצול וכיוצא בזה, אינו חיב לברך. ויש חולק, וטוב לברך בלא הזכרת שם ומלכות:

הלכות ברכות ההודאות

סימן ריט

ברכת הודאות היחיד, ובו ט' סעיפים:

א. ארבעה צריכים להודות. יורדי הים כשעלו ממנה, והולכי מדברות כשיגיעו לישוב, ומי שהיה חולה ונתרפא, ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא, וסימנה: וכל החיי"ם יודוך סלה. "חולה יסורים ים" מדבר:

ב. ומה מברך: ברוך אתה ה' אמ"ה הגומל לחיבים טובות שגמלני כל טוב, והשומעים אומרים: מי שגמלך כל טוב הוא יגמלך כל טוב סלה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

לחודש

גליק

אורח חיים

הלכות ברכות ההודאות סימן רכ

שולחן ערוך

ברכת הודאת הטוב והרע, ובו ד' סעיפים:

א. על שמועות שהם טובות לו לבדו, מברך: שהחנינו. ואם הן טובות לו ולאחרים, מברך: הטוב והמטיב:

ב. על שמועות רעות מברך: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם דיין האמת:

ג. תיב אדם לברך על הרעה בדעת שלמה ובנפש חפצה, בדרך שמברך על הטובה, פי הרעה לעובדי השם היא שמחתם וטובתם, כיון שמקבל מאהבה מה שגזר עליו השם. נמצא שבקבלת רעה זו הוא עובד את השם, שהיא שמחה לו:

ד. מברך על הטובה: הטוב והמטיב אף על פי שירא שמא יבא לו רעה ממנו, כגון שמצא מציאה וירא שמא ישמע למלך ויקח כל אשר לו, וכן מברך על הרעה: ברוך דיין האמת אף על פי שיבא לו טובה ממנו, כגון שבא לו שטף על שדהו, אף על פי שפשיעבר השטף היא טובה לו, שהשקה שדהו:

סימן רכג

מי שילדה אשתו, ומת מורישו, ובנה בית חדש, וקנה בלים חדשים מה מברך, ובו ו' סעיפים:

א. ילדה אשתו וזכר, מברך: הטוב והמטיב, וגם היא צריכה לברך בן:

ב. מת אביו, מברך: דיין האמת. הנה לו ממון שירשו, אם אין לו אחים מברך גם בן: שהחנינו. ואם יש לו אחים, במקום שהחנינו מברך: הטוב והמטיב:

סימן רכב

שור ונגיחותיו, או שעמד עליו בעיר אריה לטרפו, או אם גנבים באו לו, אם שודדי לילה ונצול מהם וכל פיוצא בזה, כלם צריכים לברך הגומל. ויש אומרים שאין מברכין הגומל אלא הני ארבעה דוקא, וטוב לברך בלא הזכרת שם ומלכות:

סימן רכ

הטבת הלום ותעניתו, ובו ב' סעיפים:

א. הרואה חלום ונפשו עגומה, ייטבנו באפי תלתא דרחמי ליה, ולימא באפיהו: חלמא טבא תזאי, ולימרו אינהו: טבא הוא וטבא ליהוי וכו':

ב. יפה תענית לבטל חלום רע, כאש לנערת:

סימן רכא

ברכת הודאת הגשמים, ובו ב' סעיפים:

א. אם היו בצער מחמת עצירת גשמים, וירדו גשמים, מברכים עליהם אף על פי שלא ירדו עדין כדי רביעה, משירדו כל כף שרבו על הארץ שיעלו אבעבועות מן המטר וילכו זה לקראת זה:

ב. ומה מברך, אם אין לו שדה אומר: מודים אנחנו לך ה' אלהינו על כל טפה וטפה שהורדת לנו, ואלו פיננו מלא שירה פים וכו' עד הן הם יודו ויברכו את שמך מלפנו, וחותרם: ברוך אתה ה' אל רב ההודאות. ואם יש לו שדה בשתפות עם אחר, מברך הטוב והמטיב. ואם אין לו שתף בשדה, מברך שהחנינו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכות סימן רכד

שולחן ערוך

כשם שעקרת אותה מהמקום הנה פן תעקר אותה מכל המקומות והשב לב עובדיהם לעבדך:

ג. הרואה בכל הרשעה, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שהחריב בכל הרשעה. ראה ביתו של נבוכדנצר, אומר: ברוך שהחריב ביתו של נבוכדנצר הרשע. ראה גב אריות או כבשן האש, אומר: ברוך שעשה נסים לצדיקים במקום הנה

ד. ראה מקום שיש בבבל שכל בהמה שתעבר עליו אינה יכולה לזוז משם אם לא יתנו עליה מעפר המקום ההוא, והוא סימן קללה לה דכתיב: וטאטאתיה במטאטא השמד אומר: ברוך אומר ועושה, ברוך גוזר ומקים:

ה. הרואה ששים רבוא מישראל ביחד, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם חכם הרזים. ואם הם עובדי פוכבים וגלולים, אומר: בושא אמכם מאד חפרה יולדתכם הנה אחרית גוים מדבר ציה וערבה:

ו. הרואה חכמי ישראל, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שחלק מתכמתו ליראייו:

ז. הרואה חכמי אמות העולם עובדי פוכבים שחכמים בתכמות העולם, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שנתן מתכמתו לבשר ודם:

ח. על מלכי ישראל אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שחלק מכבודו ליראיו. ועל מלכי עובדי פוכבים אומר, ברוך שנתן מכבודו לבשר ודם:

ג. בנה בית חדש, או קנה פלים חדשים, אפלו היה לו פיוצא באלו תחלה, או קנה וחסר וקנה, מברך על כל פעם, שהחינו, ולא דוקא חדשים דהוא הדין לישנים, אם הם חדשים לו, שלא היו אלו שלו מעולם, ולא אמרו חדשים אלא לאפוקי אם מכרו וחסר וקנאו:

ד. בשעת הקנין יש לו לברך, אף על פי שעדין לא נשתמש בהם, שאין הברכה אלא על ידי שמחת הלב שהוא שמח בקנינתו, וכשילבשם מברך: מליבש ערמים:

ה. קנה פלים שמשמשין בהם הוא ובני ביתו, מברך: הטוב והמטיב. אם נתנו לו במתנה מברך: הטוב והמטיב, שהיא טובה לו ולגותו:

ו. על דבר שאינו חשוב כל כך, כגון חלוק, או מנעלים ואנפלאות, אין לברך עליהם. ואם הוא עני ושמח בהם, יברך:

הלכות ברכות

סימן רכד

דיני ברכות פרטיות, ובו י"ג סעיפים:

א. הרואה מרקוליס או שאר עכו"ם, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שנתן ארץ אפים לעוברי רצונו. ואם רואה אותה בתוך ל' יום, אינו חוזר ומברך:

ב. הרואה מקום שנעקרה ממנו ע"א, אם הוא בארץ ישראל, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שעקר ע"א מארצנו. ואם הוא בחוץ לארץ, אומר: שעקר ע"א מהמקום הנה, ואומר בשתייהן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכות סימן רכה

שולחן ערוך

ה. אם ברוך שהחינו על ענבים, פשיטתה יין חדש אינו חוזר ומברך:

ו. פרי שאינו מתחדש משנה לשנה, אפלו אם יש ימים רבים שלא אכל ממנו אינו מברך שהחינו:

ז. אינו מברך שהחינו על תבסר, אלא פשהבשילו האשכולות ענבים. וכן בכל פרי אחר גמרו:

ח. הרואה כושי. וגיחור, דהינו שהוא אדם הרבה והלוקן, דהינו שהוא לבן הרבה. והקפח, דהינו שבטנו גדול ומתוך עביו נראית קומתו מקפחת. והננס והדרקונה, דהינו מי שהוא מלא יבלת. ופתויי הראש, שכל שערוותיו דבוקות זה בזה. ואת הפיל. ואת הקוף, מברך: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם משנה הבריות:

ט. הרואה את החגר. ואת הקטע. ואת הסומא. ומכה שחין. והבהקנין, והוא מי שמנמר בנקדות דקות, אם הם ממעי אמו, מברך: משנה הבריות, ואם נשתנה אחר כך, מברך: דין האמת. ויש מי שאומר דדוקא על מי שמצטער עליו, אבל על עכו"ם אינו מברך. ואינו מברך אלא פעם ראשונה, שהשנוי עליו גדול מאד:

י. הרואה אילנות טובות ובריות נאות, אפלו עכו"ם או בהמה, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שפכה לו בעולמו. ואינו מברך עליהם אלא פעם ראשונה ולא יותר, לא עליהם ולא על אחרים, אלא אם כן היו נאים מהם:

סימן רכו

הרואה פרחי האילן מה מברך, ובו סעיף אחר

ט. מצוה להשתדל לראות מלכים, אפלו מלכי אמות העולם:

י. הרואה בתי ישראל בישובן, כגון בישוב בית שני, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם מציב גבול אלמנה. בחרבנו, אומר: ברוך דין האמת:

יא. הרואה בתי עכו"ם בישובן, אומר: בית גאים יסח ה' בחרבנו אומר: אל נקמות ה':

יב. הרואה קברי ישראל, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר יצר אתכם בדין וכו', ועל קברי עכו"ם אומר: בושא אמכם וגו':

יג. כל ברכות הראיה, אם תזר וראה אותו דבר בתוך ל' יום, אינו חוזר ומברך:

סימן רכה

דיני ברכת שהחינו, ובו י' סעיפים:

א. הרואה את חברו לאחר שלשים יום, אומר: שהחינו, ואחר י"ב חדש מברך: מתיה מתים, והוא שחביב עליו הרבה ושמת בראיתו:

ב. מי שלא ראה את חברו מעולם, ושלה לו כתבים, אף על פי שהוא נהנה בראיתו אינו מברך על ראיתו:

ג. הרואה פרי חדש מתחדש משנה לשנה, מברך: שהחינו, ואפלו רואהו ביד חברו או על האילן, ונהגו שלא לברך עד שעת אכילה:

ד. אם ברוך שהחינו על שירזא"ש, כשיאכל גינדא"ש חוזר ומברך: שהחינו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכות סימן רכז

שולחן ערוך

ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם עושה הים הגדול:

ב. לא על כל הנהרות מברך, אלא על ארבע נהרות דכתיבי בקרא, כמו תדקל ופרת והוא שראה אותם במקום שלא נשתנה מהלכם על ידי אדם:

ג. ולא על כל הרים וגבעות מברך, אלא דוקא על הרים וגבעות המשנים, ונפרת גבורת הבורא בהם:

סימן רכט

ברכת הקשת וחמה בתקופתה, ובו ב' סעיפים:

א. הרואה הקשת, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם זוכר הברית נאמן בבריתו וקיים במאמרו. ואסור להסתפל בו ביותר:

ב. הרואה חמה בתקופתה, והוא מכ"ח לכ"ח שנה, והתקופה בתחלת ליל ד', כשרואה אותה ביום ד' בבקר, אומר: ברוך עושה בראשית. וכן מברך גם פן כשרואה לבנה בטירתה, וכוכבים במשמרותם, ומזלות בעתם, דהינו פשתחזר הלבנה בתחלת מזל טלה בתחלת החדש, ולא תהיה נוטה לא לצפון ולא לדרום, וכן כשיחזרו כל כוכב מחמשה הנשארם לתחלת מזל טלה, ולא יהא נוטה לא לצפון ולא לדרום, וכן בכל עת שיראה מזל טלה עולה מקצות המזרח:

סימן רל

דין קצת ברכות פרטיות, ובו ה' סעיפים:

א. המתפלל על מה שעבר, כגון שנכנס לעיר ושמע קול צוחה בעיר, ואמר: יהי רצון שלא יהא

א. היוצא בימי ניסן וראה אילנות שמוציאין פרח, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שלא חסר בעולמו פלום, וברא בו בריות טובות ואילנות טובות ליהנות בהם בני אדם. ואינו מברך אלא פעם אחת בכל שנה ושנה, ואם אחר לברך עד אחר שגדלו הפרות, לא יברך עוד:

סימן רכז

ברכת הזקים, ובו ג' סעיפים:

א. על הזקים, והוא כמין פוכב היורה כחץ בארץ השמים ממקום למקום ונמשך אורו כשבת. ועל רעדת הארץ. ועל הפרקים. ועל הרעמים. ועל רוחות שנגשבו בזעף, על כל א' מאלו, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם עושה מעשה בראשית. ואם ירצה יאמר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שכחו וגבורתו מלא עולם:

ב. כל זמן שלא נתפזרו העבים נפטר בברכה אחת. נתפזרו בין ברק לברק ובין רעם לרעם, צריך לחזור ולברך:

ג. היה יושב בבית הפסא ושמע קול רעם או ראה ברק, אם יכול לצאת ולברך תוף כדי דבור, יצא. ואם לאו, לא יצא:

סימן רכח

ברכת ימים ונהרות הרים וגבעות, ובו ג' סעיפים:

א. על ימים ונהרות, הרים וגבעות ומדבריות, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם עושה מעשה בראשית. ועל הים הגדול, והוא הים שעוברים בו לארץ ישראל ולמצרים, אומרים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ברכות סימן רלא

שולחן ערוך

סימן רלא

שכל כונותיו יהיו לשם שמים, ובו סעיף אחר

א. אם אי אפשר לו ללמוד בלא שנת הצהררים,
יישן. ובלבד שלא יאריך בה, שאסור לישן ביום
יותר משנת הסוס שהוא שתין נשמי, ואף בזה
המצט לא תהא כונתו להנאת גופו, אלא להחזיק
גופו לעבודת ה' יתברך. וכן בכל מה שיהנה
בעולם הזה, לא יכון להנאתו, אלא לעבודת
הבורא יתברך, כדכתיב: בכל דרכיך דעהו ואמרו
חכמים: כל מעשיך יהיו לשם שמים, שאפלו
דברים של רשות, כגון האכילה והשתיה, וההליכה
והשיבה, והקיימה והתשמיש, והשיחה וכל צרכי
גופך, יהיו כלם לעבודת בוראך, או לדבר הגורם
עבודתו, שאפלו היה צמא ורעב, אם אכל ושתה
להנאתו אינו משבח, אלא לתפון שיאכל וישתה
כפי חיותו, לעבד את בוראו. וכן אפלו לישב
בסוד ישרים, ולעמד במקום צדיקים, ולילך בעצת
תמימים, אם עשה להנאת עצמו והשלים חפצו
ותאותו, אינו משבח אלא אם כן עשה לשם שמים.
וכן בשכיבה, אין צריך לומר שבזמן שיכול לעסק
בתורה ובמצוות לא יתגרה בשנה לענג עצמו,
אלא אפלו בזמן שהוא יגע וצריך לישן כדי לנוח
מיגיעתו, אם עשה להנאת גופו אינו משבח, אלא
יתפון לתת שנה לעיניו ולגופו מנוחה לצורך
הבריאות שלא תטרף דעתו בתורה מתמת מגיעת
השנה. וכן בתשמיש אפילו בעונה האמורה בתורה,
אם עשה להשלים תאותו או להנאת גופו הרי זה
מגנה, ואפלו אם נתפון כדי שיהיו לו בנים
שישמשו אותו וימלאו מקומו אינו משבח, אלא

קול זה בתוך ביתי. או שהיתה אשתו מעברת אחר
מ' יום לעבורה, ואמר: יהי רצון שתלד אשתי
זכר, הרי זה תפלת שוא, אלא יתפלל אדם על
העתיד לבא, ויתן הודאה על שעבר, כגון הנכנס
לפרך, אומר: יהי רצון מלפניך ה' אלהינו
שתכניסני לפרך הזה לשלום. נכנס בשלום, אומר:
מודה אני לפניך ה' אלהינו שהכנסתני לפרך הזה
לשלום. בקש לצאת, אומר: יהי רצון מלפניך ה'
אלהינו שתוציאני מפרך זה לשלום. יצא בשלום,
אומר: מודה אני לפניך ה' אלהי שהוצאתני מפרך
זה לשלום, וכשם שהוצאתני לשלום כן תוליכני
לשלום וכו', עד ברוך אתה ה' שומע תפלה. וזו
היא תפלת הדרך שנכתבה היא וכל דיניה בסימן
ק"י:

ב. הנכנס למד את גרנו, אומר: יהי רצון מלפניך
ה' אלהי שתשלח ברכה בפרי הזה. התחיל למד,
אומר: ברוך השולח ברכה בפרי הזה. מדד ואחר
כך ברוך הרי זה תפלת שוא, שאין הברכה מצויה
אלא בדבר הסמוי מן העין:

ג. הנכנס למרחץ, אומר: יהי רצון מלפניך ה'
אלהי שתכניסני לשלום ותוציאני לשלום, ותצילני
מהאור הזה וכיוצא בו לעתיד לבא. יצא בשלום,
אומר מודה אני לפניך ה' אלהי שהצלתני מהאור
הזה:

ד. הנכנס להקזו דם, אומר: יהי רצון מלפניך ה'
אלהי שיהא עסק זה לי לרפואה כי רופא חנם
אתה. ולאחר שהקזו, יאמר: ברוך רופא חולים:

ה. לעולם יהא אדם רגיל לומר: כל מה דעביד
רחמנא, לטב עביד:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תפילת המנחה סימן רלב

שולחן ערוך

היו עסוקים בו, משיתחילו בעלי דינים לטעון, ואם לא היו עסוקים בו, משיתעטפו הדיינים, ולדיין משישבו אדעתא לדון. והתחלת אכילה משיטל ידיו:

ג. והא דאסור לאכל סעדה קטנה, הינו כשקובע לסעדה. אבל לטעם, דהינו אכילת פרות, מתר. והוא הדין לאכל פת כפיצה כדרך שאדם אוכל, בלא קבע, מתר:

יתכונן שיהיו לו בנים לעבודת בוראו או שיתפון לקיים מצות עונה כאדם הפורע חובו. וכן בשיחה, אפלו לספר בדברי חכמה צריך שתהיה פונתו לעבודת הבורא או לדבר המביא לעבודתו. כללו של דבר, חיב אדם לשום עיניו ולבו על דרכיו ולשקל כל מעשיו במאזני שכלו, וכשרואה דבר שביא לידי עבודת הבורא יתברך יעשהו, ואם לאו לא יעשהו. ומי שנהג כן, עובד את בוראו תמיד:

סימן רלג

זמן תפילת המנחה, ובו ב' סעיפים:

א. מי שהתפלל תפילת המנחה לאחר ו' שעות ומחצה ולמעלה, יצא. ועקר זמנה מט' שעות ומחצה ולמעלה עד הלילה לרבנו, ולרבי יהודה עד פלג המנחה שהוא עד סוף י"א שעות חסר רביע. ואסיקנא, דעבד כמר, עבד. ודעבד כמר, עבד. והוא שיעשה לעולם כחד מינייהו, שאם עושה כרבנו ומתפלל מנחה עד הלילה, שוב אינו יכול להתפלל ערבית מפלג המנחה ולמעלה. ואם עושה כר' יהודה ומתפלל ערבית מפלג המנחה ולמעלה, צריך לזהר שלא יתפלל מנחה באותה שעה. ועכשו שנהגו להתפלל תפילת מנחה עד הלילה, אין להתפלל תפילת ערבית קדם שקיעת החמה. ואם בדיעבד התפלל תפילת ערבית מפלג המנחה ולמעלה, יצא. ובשעת הדחק, יכול להתפלל תפילת ערבית מפלג המנחה ולמעלה:

ב. אם יש לו מים, צריך לטל ידיו כדי להתפלל, אף על פי שאינו יודע להם שום כלוף, ולא יברך. ואם אין לו מים מזמנים, אינו צריך לטל:

הלכות תפילת המנחה

סימן רלב

דברים האסורים לעשות בשעת המנחה, ובו ג' סעיפים:

א. אם השעה דחוקה, יתפללו בלחש ואחר כך יאמר שליח צבור: מגן, ומנחה, ויענה קדשה, ומסים: האל הקדוש, אם אין שהות ביום לגמור י"ח ברכות:

ב. לא ישב אדם להסתפר סמוך למנחה, עד שיתפלל. ולא יפנס למרחץ ולא לברסקי, ולא לדין ולא לאכל, אפלו סעדה קטנה סמוך למנחה גדולה. ואם התחיל באחת מכל אלו, אינו מפסיק אף על פי שהתחיל באסור. והוא שיהא שהות ביום להתפלל אחר שיגמר סעודתו או מלאכתו, אבל אם אין שהות להתפלל אחר כך, צריך להפסיק מיד. ומאימתי התחלת תספרת, משיניח סווד של ספרים על ברקיו. והתחלת מרחץ, משיפשט לבושו העליון. והתחלת ברסקי, משיקשר בגד בין כתפיו כדרך הבורסקים. והתחלת דין, אם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

שולחן ערוך הלכות קריאת שמע ותפילה של ערבית סימן רלד אורח חיים

סימן רלד

הרוצה להתפלל מנחה גדולה ומנחה קטנה, ובו ב' סעיפים:

א. הרוצה להתפלל מנחה גדולה ומנחה קטנה, אין ראוי לו להתפלל רשות, אלא הגדולה. ואם יתפלל הגדולה חובה, לא יתפלל הקטנה כי אם רשות. אבל אין ראוי להתפלל תפלת רשות, אלא אם כן מפיר בעצמו שהוא זהיר וזריז ואמיד בדעתו לכוון בתפלתו מראש ועד סוף בלא הסח הדעת, אבל אם אינו מכוון בה יפה קרינו ביה: למה לי רב זבחיכם:

ב. אם שכח ולא התפלל מנחה, מתפלל ערבית שתיים. ואומר אשרי קדם תפלה שהיא תשלומין לתפלת המנחה:

הלכות קריאת שמע ותפילה של ערבית

סימן רלה

זמן קריאת שמע של ערבית, ובו ד' סעיפים:

א. זמן קריאת שמע בלילה משעת יציאת שלשה כוכבים קטנים, ואם הוא יום מעצן ימתין עד שיצא הספק מלבו. ואם קראה קדם לכן, חוזר וקורא אותה בלא ברכות. ואם הצבור מקדימים לקרות קריאת שמע מבעוד יום, יקרא עמהם קריאת שמע וברכותיה ויתפלל עמהם, וכשיגיע זמן, קורא קריאת שמע בלא ברכות:

ב. אסור להתחיל לאכל חצי שעה סמוך לזמן קריאת שמע של ערבית, ואם התחיל לאכל אחר שהגיע זמנה, מפסיק וקורא קריאת שמע בלא

ברכותיה וגומר סעודתו, ואחר כך קורא אותה בברכותיה ומתפלל:

ג. לכתחלה צריך לקרות קריאת שמע מיד בצאת הכוכבים, וזמנה עד חצי הלילה. ואם עבר ואחר וקרא עד שלא עלה עמוד השחר, יצא ידי חובתו:

ד. הקורא קריאת שמע של ערבית אחר שעלה עמוד השחר, קדם הנץ. התמה, לא יצא ידי חובתו אלא אם כן היה אנוס, כגון שפור או חולה וכיוצא בהן. ואנוס שקרא אז לא יאמר השכיבנו, דכיון שעלה עמוד השחר אינו זמן שכיבה:

סימן רלו

דין ברכות קריאת שמע של ערבית, ובו ד' סעיפים:

א. בערב מברך שתיים לפני קריאת שמע, ושתיים לאחריה:

ב. אין לספר בין גאולה דערבית לתפלה, ואף הנוהגין לומר י"ח פסוקים ויראו עינינו, אין להפסיק בין יראו עינינו לתפלה. ומיהו מה שמכריזו שליח צבור ראש חדש בין קדיש לתפלת ערבית לא הוי הפסק, כיון שהוא צריך התפלה. וכן יכול לומר: ברכו, להוציא מי שלא שמע, ולא הוי הפסק:

ג. מצא צבור שקראו קריאת שמע ורוצים לעמד בתפלה, יתפלל עמהם ואחר כך יקרא קריאת שמע עם ברכותיה:

ד. אחר שומר עמו ישראל אומר אמן אחר ברכת עצמו, ולא יענה אמן אחר ברכת המלך בכבודו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות צניעות סימן רלז

שולחן ערוך

איך יתנהג האדם בתשמיש מטתו, ובו י"ז סעיפים:

א. אם היה נשוי, לא יהא רגיל ביותר עם אשתו, אלא בעונה האמורה בתורה. הטיילים, שפרנסתן מצויה להם ואין פורעין מס, עונתן בכל יום. הפועלים שעושים מלאכה בעיר אחרת ולגין בכל לילה בבתיהם, פעם אחת בשבוע. ואם עושים מלאכה בעירם, פעמים בשבוע. החמרים, אחת בשבוע. הגמלים, אחת לל' יום. הספנים, אחת לששה חדשים. ועונת תלמידי חכמים מליל שבת לליל שבת. וכל אדם צריך לפקד את אשתו בליל טבילתה, ובשעה שיוצא לדרך אם אינו הולך לדבר מצוה, וכן אם אשתו מיניקה והוא מכיר בה שהיא משדלתו ומרצה אותו ומקשטת עצמה לפניו כדי שיתן דעתו עליה, חיב לפקדה. ואף כשהוא מצוי אצלה לא יכון להנאתו, אלא כאדם שפורע חובו שהוא חיב בעונתה ולקיים מצות בוראו שיהיו לו בנים עוסקים בתורה ומקיימים מצוות בישראל. וכן אם מכון לתקון הולד, שבששה חדשים אחרונים יפה לו שמתוך כך יצא מלפן ומזרז, שפיר דמי. ואם הוא מכון לגדר עצמו בה כדי שלא יתאוה לעברה, פי רואה יצרו גובר ומתאוה אל הדבר ההוא. יותר טוב היה לו לדחות את יצרו ולכבש אותו, פי אבר קטן יש באדם: מרעיבו, שבע. משביעו, רעב. אבל מי שאינו צריך לדבר, אלא שמעורר תאוותו כדי למלאות תאוותו, זו היא עצת יצר הרע, ומן ההתר יסיתנו אל האסור, ועל זה אמרו רבותינו ז"ל: המקשה עצמו לדעת יהא בנדוי:

ב. לא ישתה אדם בכוס זה ויתן עיניו בכוס אחר, ואפלו שתיהן נשיו:

סימן רלז

סדר תפלת ערבית, ובו סעיף אחד

א. אין שליח צבור חוזר התפלה בתפלת ערבית:

סימן רלח

לקבע עתים לתורה בלילה, ובו ב' סעיפים:

א. צריך לזהר בלימוד הלילה יותר מבשאר יום, והמבטלו, ענשו מרבה:

ב. אם יש לו חק קבוע ללמוד כך וכך ליום והיה טרוד ביום ולא השלימו, ישלימו בלילה מיד:

סימן רלט

דין קריאת שמע על מטתו, ובו ב' סעיפים:

א. קורא על מטתו פרשה ראשונה של שמע ומברך: המפיל חבלי שנה על עיני וכו'. ואומר: יושב בסתר עליון ואומר: ה' מה רבו צרי עד לה' הישועה ואומר: ברוך ה' ביום ברוך ה' בלילה ברוך ה' בשכבנו ברוך ה' בקומנו, ויאמר ה' אל השטן וגער ה' בך השטן וכו' ה' שומרך וכו' מעתה ועד עולם בידך אפקיד רוחי וכו' יברכה ה' וכו', עד וישם לך שלום ואומר: השכבנו עד סמוך לחתימה:

ב. כשיפשט חלוקו לא יהפכנו ממטה למעלה, שאם כן נמצא גופו צרם, אלא יפשטנו דרך ראשו ויכסה עצמו בסדינו מתחת, ויכנס במטתו:

הלכות צניעות

סימן רמ

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות צניעות סימן רמ

שולחן ערוך

מפרשים מגלה טפח ומכסה טפח, שלא היה מפרק
האבר בשעת תשמיש כדי למעט הנאות. ודומה
כמו שכפאו שד, שעושה הדבר באנס. ויש
מפרשים: מגלה טפח, שבאשה, כלומר עכשו מגלה
אותה לצורך תשמיש, ועכשו מכסה אותה, כלומר
שלא היה מאריך באותו מעשה, ודומה לו כמו
שבעתו השד ונגעת והניח המעשה, כל כך היה
מקצר בתשמיש. ויש מפרשים: מגלה טפח, על
הסגר, שהיתה חוגרת בו, שאף בשעת תשמיש היה
מצריכה לחוגרו ומגלה רק טפח ממנה, ומכסה מיד
כדי למעט הנאות. וכלהו פרושי איתנהו, וצריך
בעל נפש לזהר בהם:

ט. לא יספר עמה בדברים שאינם מעניני
התשמיש, לא בשעת תשמיש ולא קדם לכן, שלא
יתן דעתו באשה אחרת. ואם ספר עמה ושמש,
אמרו עליו: ומגיד לאדם מה שחזו, אפלו שיחה
קלה שבין אדם לאשתו מגידין לו בשעת הדין:

י. אם היה לו פעם עמה, אסור לשמש עד
שיפיסנה. ויכול לספר עמה קדם תשמיש, כדי
לרצותה:

יא. אסור לשמש לאור הנר אף על פי שמאפיל
בטליתו. וכן אסור לשמש ביום, אלא אם כן הוא
בית אפל:

יב. אסור לשמש מטתו בשני רעבון, אלא לחשוכי
בנים:

יג. אכסנאי אסור לשמש. ואם יחדו לו ולאשתו
בית, מתר ובלבד שלא יישן בטליתו של בעל
הבית:

ג. וברותי מכם המרדים והפושעים בי אלו בני
תשעה מדות: בני אנוסה. בני שנואה. בני נדוי.
בני תמורה. בני מורדת. בני שכרות. בני גרושת
הלב. בני ערבוביא. בני חצופה:

ד. אסור להסתכל באותו מקום, שכל המסתכל שם
אין לו בשת פנים, ועובר על: והצנע לכת,
ומעביר הבושה מעל פניו, שכל המתביש אינו
חוטא, דכתיב: ובעבור תהיה יראתו על פניכם זו
הבושה, לבלתי תחטאו ועוד דקא מגרה יצר הרע
בנפשיה, וכל שפן הנושק שם, שעובר על כל
אלה ועוד, שעובר על: בל תשקצו את נפשתיכם:

ה. הוא למטה והיא למעלה, זו דרך עזות. שמשו
שניהם כאחד, זו דרך עקש:

ו. אסור לשמש מטתו בפני כל אדם אם הוא געור,
ואפלו על ידי הפסק מחצה עשרה, ובפני תינוק
שאין יודע לדבר, מתר. בית שיש בו ספר תורה
או חמשים העשויים בגלילה, אסור לשמש בו עד
שיהיה בפניו מחצה. ואם יש לו בית אחר, אסור
עד שיוציאנו. ואם יש בו תפלין או ספרים, אפלו
של גמרא, אסור עד שיתנם בכלי בתוך פלי. והוא
שלא יהא השני מיחד להם אכל אם הוא מיחד
להם, אפלו מאה כחד חשיבי, ואם פרש טלית על
גבי ארגו, חשוב בכלי בתוך פלי:

ז. לא ישמש בתחלת הלילה ולא בסופה, כדי שלא
ישמע קול בני אדם ויבא לחשב באשה אחרת,
אלא באמצע הלילה:

ח. וישמש באימה וביראה, כמו שכתוב על ר"א
שהיה מגלה טפח ומכסה טפח, ודומה כמי שכפאו
שד, פי' באימה וביראה כאלו כפאו שד. ויש

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רמא

שולחן ערוך

לפוריא נמי לא אמרו, אלא בארעא, אבל במנא לית לן בה:

הלכות שבת

סימן רמב

לחזרה בכבוד שבת, ובו סעיף אהד

א. אפלו מי שצריך לאחרים, אם יש לו מעט משלו צריך לזרו עצמו לכבד את השבת. ולא אמרו: עשה שבתך חל ולא תצטרך לבריות, אלא למי שהשעה דחוקה לו ביותר. על כן צריך לצמצם בשאר ימים כדי לכבד השבת. מתקנת עזרא שיהיו מכבסים בגדים בחמישי בשבת, מפני כבוד השבת:

סימן רמו

דין המשכיר שדה ומרחץ לעכו"ם, ובו ב' סעיפים:

א. לא ישכיר אדם מרחץ שלו לעכו"ם, מפני שנקרא על שמו, ועכו"ם זה עושה מלאכה בו בשבת, דסתם מרחץ לאו לאריסותא עביד, ואמרי שפל הרוח של ישראל ושכר את העכו"ם בכך וכך ליום, ונמצא העכו"ם עושה מלאכה בשליחותו של ישראל. אבל שדה, מתר, שכן דרך לקבל שדה באריסות, ואף על פי שיודעים שהוא של ישראל, אומרים: העכו"ם לקחה באריסות, ולעצמו הוא עובד. ותנור, דינו כמרחץ. ורחים, דינם כשדה:

ב. אפלו מרחץ או תנור, אם השכירם שנה אחר שנה ונתפרסם הדבר על ידי כך שאין דרכו לשכר פועלים אלא להשכירם, וכן אם מנהג רב אנשי

ידי. שכבת הנרע הוא פח הגוף ומאור העינים, וכל זמן שתצא ביותר, הגוף פלה ותינו אובדים. וכל השטוף בבעילה, זקנה קופצת עליו, וכחו תשש, ועיניו פהות, וריח רע נודף מפיו, ושער ראשו וגבות עיניו וריסי עיניו נושרים, ושער זקנו ושחיו ושער רגליו רבה, ושניו נושרות, והרבה כאבים חוץ מאלו באים עליו, אמרו חכמי הרופאים: אחד מאלף מת משאר חלאים, והאלף מרב תשמיש. לפיכך צריך אדם לזהר:

טו. לא יבעל והוא שבע או רעב, אלא כשיתעכל המזון שבמעיו. ולא יבעל מעמד, ולא מישב, ולא בבית המרחץ, ולא ביום שנכנס למרחץ, ולא ביום הקנה, ולא ביום יציאה לדרך או ביאה מן הדרך, ולא לפניהם, ולא לאחריהם:

טז. המשמש מטתו על מטה שתינוק ישן עליה, אותו תינוק נכפה. ולא אמרו אלא דלא הוי בר שתא, אבל הוי בר שתא לית לן בה. ולא אמרו אלא דגני להדי פרעיה, אבל גני להדי רישיה לית לן בה. ולא אמרו אלא דלא מנח ידיה עליה, אבל מנח ידיה עליה, לית לן בה:

יז. מטה שישן בה עם אשתו, צריך שתהא ראשה ומרגלותיה זה לצפון וזה לדרום:

סימן רמז

שלא להשתין ערם בפני מטתו, ובו סעיף אהד

א. אחד מהדברים ששונא הקב"ה, המשתיין בפני מטתו, ערם. המשתיין לפני מטתו, ערם, מביא לידי עניות. ולא אמרו, אלא דמהדר אפיה לפוריא, אבל לבראי לית לן בה. ודמהדר אפיה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזוהי להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רמד

שולחן ערוך

כאלו קצץ עמו שיכתב לו ספר או שיארג לו
בגד, שהוא עושה בכל עת שירצה. והוא שלא
יחשב עמו יום ולא יעשה המלאכה בבית
ישראל. ויש מי שאוסר בשוכר אינו יהודי לזמן:
ו. יהודי הקונה מכס ומשכיר לו אינו יהודי לקבל
מכס בשבת, מתר אם הוא בקבלתו, דהינו שאומר
לו לכשתגבה מאה דינרים אתן לך כך וכך:

סימן רמה

ישראל ועכו"ם שתפין, איך יתנהגו בשבת, וכו' ו'
סעיפים:

א. ישראל ועכו"ם שיש להם שדה או תנור או
מרחץ או רחים של מים בשתפות, או שהם שתפין
בחנות בסחורה, אם התנו מתחלה בשעה שבאו
להשתתף שיהיה שכר השבת לעכו"ם לבדו, אם
מעט ואם הרבה, ושכר יום א' כנגד יום השבת
לישראל לבדו, מתר. ואם לא התנו בתחלה,
כשיבואו לחלק נוטל עכו"ם שכר השבת כולם,
והשאר חולקים אותו. ואם לא היה שכר השבת
ידוע, יטל העכו"ם לבדו שביעית השכר, וחולקים
השאר:

ב. היכא שהתנו בתחלה, אם אחר כך בשעת
חלוקה נתרצה העכו"ם לחלק בשוה, מתר:

ג. היכא שלא התנו בתחלה, יש תקון על ידי
שיחזיר המוכר להם דמי הקרקע או ימכרוהו לאיש
אחר ויחזרו ויקנוהו בשתפות, ויתנו בשעת הקניה.
ואם נשתתפו בחנות ולא התנו, יחזר כל אחד
ויטל חלקו, ויבטלו השתפות, ואחר כך יחזרו
להשתתף, ויתנו בתחלה. ואם קבל הקרקע לעשות

אותו המקום להשפירם או לתנם באריסות, מתר
להשפירם לכותי או לתנם לו באריסות:

סימן רמד

איזה מלאכות יכול העכו"ם לעשות בעד הישראל,
וכו' ו' סעיפים:

א. פוסק אדם עם העכו"ם על המלאכה, וקוצץ
דמים, והאינו יהודי עושה לעצמו, ואף על פי
שהוא עושה בשבת, מתר. במה דברים אמורים,
בצנעה, שאין מפירים הכל שזו המלאכה הנעשית
בשבת של ישראל היא, אבל אם היתה ידועה
ומפרסמת, אסור שהרואה את האיני יהודי עוסק
אינו יודע שקצץ, ואומר שפלוגי שכר העכו"ם
לעשות מלאכה בשבת. לפיכך הפוסק עם האיני
יהודי לבנות לו חצר או כתלו, או לקצר לו
שדהו, אם היתה המלאכה במדינה או בתוך
התחום, אסור לו להניח לעשות לו מלאכה בשבת,
מפני הרואים שאינם יודעים שפסק. ואם היתה
המלאכה חוץ לתחום, וגם אין עיר אחרת בתוך
תחומו של מקום, שעושים בו מלאכה, מתר:

ב. לפסל האבנים ולתקן הקורות, אפלו בביתו של
אינו יהודי אסור, כיון דלצורך מחבר הוא. ואם
עשו כן, לא ישקעם בבגין:

ג. אם בנו אינם יהודים לישראל בית בשבת,
באסור, נכון להחמיר שלא יכנסו בו:

ד. מלאכת פרהסיא, אפלו במשולטלין כגון ספינה
הידועה לישראל, דינה כמו מלאכת מחבר:

ה. אם שכר אינו יהודי לשנה או לשתיים שיכתב
לו או שיארג לו בגד, הרי זה פותב ואורג בשבת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רמו

שולחן ערוך

א. אלא בהבלעה, כגון שישפיר לו לחדש או לשבוע.
ולהשאיל לו, מתר אפלו בערב שבת:

ב. אסור להשאיל שום כלי לעכו"ם בשבת, ואפלו
בערב שבת אם הוא סמוך לחשכה, כל שאין שהות
להוציאו מפתח ביתו של המשאיל קדם חשכה,
מפני שהרואה סבור שישאל צוהו להוציאו:

ג. אסור להשפיר או להשאיל בהמתו לעכו"ם כדי
שיעשה בה מלאכה בשבת, שאדם מצוה על
שביתת בהמתו. ואם השאילה או השפירה לעכו"ם,
והתנה עמו להחזירה לו קדם השבת ועכבה בשבת,
יפקירנה בינו לבין עצמו קדם השבת, או יאמר
בהמתו קנויה לעכו"ם, כדי שינצל מאסורא
דאורייתא:

ד. ישראל שהשפיר שורים לעכו"ם לחרש בהם,
והורש בהם, יש מתירים אם קבל עליו העכו"ם
אחריות מיתה וגזלה וגנבה ויוקרא וזולא. ויש
אומרים דכיון שאין העכו"ם יכול למכרה אם
ירצה, נקראת בהמת ישראל:

ה. אם ישראל ועכו"ם שתפין בבהמה, מתר לעשות
בה העכו"ם מלאכה בשבת, על ידי שיתנה עם
העכו"ם בתחלה כשקנו אותה שיטל העכו"ם בשבת
וישראל ביום חל, ואם לא התנו מתחלה אסור, אף
על פי שהתנו אחר כך. ואם ילוה אותה לעכו"ם
בהלוואה גמורה, שיהא רשות בידו להוציאה אם
ירצה, שלא ברשות ישראל, ויוקף הדמים על
העכו"ם ואחריות השורים על העכו"ם, מתר. ויש
מתירים אפלו לא יהא רשות ביד העכו"ם להוציא,
על ידי שיוקף הדמים על העכו"ם במלוה ויחזור
העכו"ם ויעשה אפותיקי לישראל, או ירהגם

בו מלאכה בשתפות, יבטלו השתוף וימחלו זה
לזה, ואחר כך יחזרו להשתתף ויתנו בתחלה:

ד. יכול ישראל לתן לעכו"ם מעות להתעסק בהם,
ואף על פי שהעכו"ם נושא ונותן בהם בשבת
חולק עמו כל השכר בשהו, מפני שאין מלאכה זו
משלת על ישראל לעשותה שנאמר שהעכו"ם עושה
שליחותו, וכן אין העסק נכר ממי הוא:

ה. מתר לישראל לתן סחורה לעכו"ם למכר, אם
קצץ לו שכר, ובלבד שלא יאמר לו מכר בשבת.
תנור שלקחו ישראל משכון מעכו"ם, וקבל עליו
העכו"ם שמה שיעלה שכר התנור יתן לישראל
ברפית מעותיו, מתר לטל שכר שבת לפי שהוא
ברשות העכו"ם, ואין לישראל חלק בו, וגם אין
הישראל אומר לו לעסק בשבת. והעכו"ם כי טרח
בנפשיה טרח, לקים תנאו:

ו. אם אפו העכו"ם בתנורו של ישראל בשבת, על
כרחו, ונתנו לו פת בשכר התנור, אסור ליהנות
ממנו:

סימן רמו

דיני השאלה והשכרה לעכו"ם בשבת, ובו ה'
סעיפים:

א. מתר להשאיל ולהשכיר כליו לעכו"ם, ואף על
פי שהוא עושה בהם מלאכה בשבת, מפני שאין
אנו מצוים על שביתת כלים. ויש אומרים דכלים
שעושין בהם מלאכה, כגון מחרשה וכיוצא בה,
אסור להשכיר לעכו"ם בערב שבת. וביום הה'
מתר להשכיר לו, ובלבד שלא יטל שכר שבת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רמז

שולחן ערוך

עושה זה ואינו אלא להתחזק טובה לישראל מפני
מה שקבל ממנו, והנה ליה כאלו קצץ:
ה. אם העכו"ם הולך מעצמו למקום אחר וישראל
נותן לו אגרת, מתר בכל גונא:
ו. מי שיש לו שכיר עכו"ם לשנה או יותר, אסור
לשלחו ערב שבת באגרת:

סימן רמז

דין המפליג בספינה והחולך בשירא בשבת, ובו ד'
סעיפים:

א. מתר להפליג בספינה אפלו בערב שבת, אם
הולך לדבר מצוה. ופוסק עמו שישבת, ואם אחר
כך לא ישבת אין בכך כלום. אבל לדבר הרשות
אין מפליגין בספינה פחות מג' ימים קדם השבת.
ואם הוא דרך מועט, כמו מצר לצידון שאין
ביניהם פי אם מהלך יום אחד, מתר להפליג
בערב שבת בבקר, מפני שאפשר שיגיע שם קדם
השבת. ומקום שנהגו שלא להפליג בערב שבת
כלל, אפלו דרך מועט, אין מפליגין:

ב. הא דאין מפליגין בספינה בפחות משלשה ימים
קדם השבת, הטעם משום ענג שבת, שכל שלשה
ימים הראשונים יש להם צער ובלבול. ודוקא
למפליגים בימים המלווים, אבל בנהרות אין שום
צער למפליגים בהם, ולפיכך מתר להפליג בהם
אפלו בערב שבת, והוא שלא יהא ידוע לנו שאין
בעמקם עשרה טפחים, אבל במקום שידוע לנו
שמקרקע הספינה לקרקע הנהר פחות מעשרה
טפחים, אסור משום אסור תחומין:

אצלו, ובלבד שלא יאמר לו: מעכשו. ויש מתירים
על ידי שיזהיר את העכו"ם שלא יעשה בה
מלאכה בשבת ואם יעבר ויעשה תהיה אחריות
עליו ואפלו מהאונסים, ויכתב בן בערפאותיהם,
דהשתא אם בא לעשות מלאכה בשבת אינה בהמת
ישראל, שהרי קנאה העכו"ם להתחייב באנסיה:

סימן רמז

דין אינם יהודי המביאים כתבים בשבת, ובו ו'
סעיפים:

א. שולח אדם אגרת ביד עכו"ם, ואפלו בערב
שבת עם חשכה. והוא שקצץ לו דמים, ובלבד
שלא יאמר לו שילך בשבת. ואם לא קצץ, אי לא
קביע בי דאר. במתא, אסור לשלח אפלו מיום
ראשון. ואי קביע בי דאר במתא, משלחן אפלו
בערב שבת והוא שיהא שהות ביום כדי שיוכל
להגיע לבית הסמוך לחומה:

ב. אם התנה עמו שיתן לו שכרו, אף על פי שלא
פרש כמה יתן לו, דינו כקוצץ, דסמכא דעתיה
דעכו"ם ובדידיה קא טרח. אבל בסתם, אף על פי
שיש בדעתו שיתן לו שכר, אסור, דלא סמכא
דעתיה ובדישראל קא טרח:

ג. אם שכרו לימים דבר קצוב בכל יום בהליכתו
ובחירתו, אלא שאינו מקפיד עמו מתי ילך. אם
הוא בערב שבת, אסור, דכשיוצא בשבת נראה
כאלו התנה עמו כך:

ד. אם העכו"ם מוליך הכתב בחנם, אפלו נתנה לו
בערב שבת, מתר, שהרי העכו"ם מאליו הוא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבני אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רמט

שולחן ערוך

ב. אסור לקבץ בערב שבת סעדה ומשתה שאינו רגיל בימי החל, ואפלו היא סעדת ארוסין, מפני כבוד השבת, שיפנס לשבת כשהוא תאב לאכל. וכל היום בכלל האסור. ולאכל ולשתות בלי קביעות סעדה, אפלו סעדה שרגיל בה בחל, כל היום מתר להתחיל מן הדין, אבל מצוה להמנע מלקבץ סעדה שנהוג בה בחל, מט' שעות ולמעלה:

ג. דרוך אנשי מעשה להתענות בכל ערב שבת:

ד. אם קבל עליו להתענות בערב שבת, צריך להתענות עד צאת הכוכבים, אם לא שפרש בשעת קבלת התענית עד שישלים הצבור תפלתו. ואם הוא תענית חלום, צריך להתענות עד צאת הכוכבים:

סימן רנ

הכנת הסעדות לשבת, ובו ב' סעיפים:

א. ישכים בבקר ביום הששי להכין צרכי שבת, ואפלו יש לו כמה עבדים לשמשו ישתדל להכין בעצמו שום דבר לצרכי שבת כדי לכבדו, פי רב חסדא ה"ה מתתך הירק דק דק. ורבה ורב יוסף היו מבקעין עצים. ור"ז ה"ה מדליק האש. ורב נתמן ה"ה מתקן הבית ומכניס כלים הצריכים לשבת ומפנה כלי החל. ומהם ילמד כל אדם, ולא יאמר: לא אפגם כבודי, כי זה הוא כבודו שמכבד השבת:

ב. ירבה בבשר ויין ומגדנות כפי יכלתו:

סימן רנא

ג. היכא דמתר להפליג מערב שבת, אם נכנס בספינה מערב שבת וקנה בה שביתה, אף על פי שמפליגת בשבת, מתר והוא שלא יצא מהספינה מעת שקנה שביתה:

ד. היוצאים בשירא במדבר, והפל יודעים שהם צריכים לחלל שבת כי מפני הסכנה לא יוכלו לעבב במדבר בשבת לבדם, ג' ימים קדם שבת אסורים לצאת, וביום ראשון ובשני ובשלישי מתר לצאת, ואם אחר כך יארע לו סכנה ויצטרך לחלל שבת מפני פקוח נפש, מתר, ואין כאן חלול. והעולה לארץ ישראל, אם נזדמנה לו שירא אפלו בערב שבת, כיון דדבר מצוה הוא, יכול לפרש. ופוסק עמהם לשבת, ואם אחר שיהיו במדבר לא ירצו לשבת עמו, יכול ללכת עמהם חוץ לתחום, מפני פקוח נפש. ואם נכנס לעיר אחת בשבת, מתלך את כלה. ואפלו הניחוחו מחוץ לעיר ורוצה לפגס לעיר, מתר, דכיון דלדבר מצוה נפק יש לו אלפים אמה לכל רוח:

סימן רמז

דינים השייכים לערב שבת, ובו ד' סעיפים:

א. אין הולכים בערב שבת יותר מג' פרסאות, כדי שיגיע לביתו בעוד היום גדול ויוכל להכין צרכי סעדה לשבת, בין שהולך לבית אחרים בין שהולך לביתו. והגי מילי כשהוא בישוב, במקום שיוכל להכין צרכי שבת, אבל אם במקום שהוא שם אי אפשר לו להכין צרכי שבת, או שאינו מקום ישוב בטוח, מתר לילך אפלו כמה פרסאות. ואם שלח להודיעם שהוא הולך שם לשבת, מתר לו לילך כמה פרסאות בכל גונא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רנב

שולחן ערוך

עושה מלאכתו בשבת אם היה עושה בטובת הנאה,
צריך לומר שלא יעשה בה בשבת:

ג. ואם היתה מלאכה מפרסמת וידוע שהיא של
ישראל, ועושה אותה במקום מפרסם, טוב להחמיר
ולאסור:

ד. כל שקצץ אף על פי שיעשה העכו"ם מלאכה
בשבת, מתר לישראל ללבש הפלי בשבת עצמה,
דכל שקצץ, אדעתיה דנפשיה קא עביר:

ה. ומתר לפתח מים לגנה והם נמשכים והולכים
בכל השבת. ולהניח קילור עבה על העין אף על
פי שאסור להניחו בשבת. ולתת מגמר תחת הפלים
והם מתגמרים מאליהם כל השבת ואפלו מגמר
מנה בפלי, דאין אדם מצוה על שביתת פלים.
ולתת שעורים בגיגית לשרותן. וטוענין בקורת
בית הבד והגת מבעוד יום על זיתים וענבים,
והשמן והיין היוצא מהם מתר וכן בסר ומלילות
שרסקן מבעוד יום מתרים המשקים היוצאים מהם.
ומתר לתת חטים לתוף רחים של מים, סמוך
לחשכה:

ו. לא יצא אדם ערב שבת סמוך לחשכה במחטו
בידו, ולא בקלמוסו, שמא ישכח ויוציא. אבל מתר
לצאת בתפלין סמוך לחשכה, לפי שאינו שוכחן:

ז. מצוה למשמש אדם בכליו בערב שבת סמוך
לחשכה שלא יהיה בהם דבר שאסור לצאת בו
בשבת:

סימן רנב

דין כירה ותנור לתן עליה הקדרות בערב שבת,
ובו ה' סעיפים:

שלא לעשות מלאכה בערב שבת מן המנחה
ולמעלה, ובו ב' סעיפים:

א. העושה מלאכה בערב שבת מן המנחה ולמעלה
אינו רואה סימן ברכה. יש מפרשים: מנחה גדולה,
יש מפרשים: מנחה קטנה:

ב. לתקן בגדיו וכליו לצורך שבת, מתר כל היום.
והוא הדין למי שכותב ספרים לעצמו דרך למודו:

סימן רנב

מלאכות המתרים והאסורים להתחיל בערב שבת
כדי שיהיו נגמרים בשבת, ובו ז' סעיפים:

א. מתר להתחיל במלאכה בערב שבת סמוך
לחשכה, אף על פי שאינו יכול לגמרה מבעוד יום
והיא נגמרת מאליה בשבת, כגון: לשרות דיו
וסממנין במים והם נשרים כל השבת, ולתת אונין
של פשתן לתנור כדי שיתלבנו, ולתת צמר לתוף
היורה שאינה על האש והיא טוחה בטיט, שאם
היא על האש אסור שמא יתה, ואפלו אינה על
האש אם אינה טוחה בטיט, אסור, שמא יגיס בה
כסף. והמגיס בקדרה, אפלו אינה על האש, חייב
משום מבלשל. ומתר לפרס מצודות חיה ועופות
ודגים והם נצודים בשבת. ומתר למכר לנכרי
ולהטעינו סמוך לחשכה ובלבד שיצא מפתח ביתו
מבעוד יום:

ב. ומתר לתן בגדיו לכובס נכרי, ועורות לעבדן,
סמוך לחשכה אם קצץ לו דמים או שעושה אותם
בטובת הנאה, והוא שלא יאמר לו לעשות בשבת
וגם שיעשה הנכרי המלאכה בביתו. ואם ראוהו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רנג

שולחן ערוך

ועצים ואפלו אינה גרופה וקטומה. ולא הזכרה גרופה וקטומה והסק בקש וגבבא אלא כשהתחיל להתבשל ולא הגיע למאכל בן דרוסאי. וכן לענין אם נטל הקדרה מעליה ובא להחזירה עליה בשבת. ואם שכח ושהה תבשיל שהתחיל להתבשל ולא הגיע למאכל בן דרוסאי, אסור. ואין צריך לומר אם עבר ושהה. וכל זה בענין שהיה, שהקדרה יושבת על כסא של ברזל או על גבי אבנים ואינה נוגעת בגחלים. אבל הטמנה על גבי גחלים, לד"ה אסור:

ב. כירה שהיא גרופה וקטומה ונטל הקדרה מעליה אפלו בשבת, מתר להחזירה כל זמן שהיא רותחת. ולא הניחה על גבי קרקע. ודוקא על גבה, אבל לתוכה אסור. ובתנור, אסור להחזיר אפלו הוא גרוף וקטום. והוא הדין לכפח, אם הסיקו בגפת ועצים:

ג. המשכים בבקר וראה שהקדיחה תבשילו, וירא פן יקדיח יותר, יכול להסיר ולהניח קדרה ישנה ריקנית על פי הכירה ואז ישים הקדרה שהתבשיל בתוכה על גבי הקדרה ריקנית. ויזהר שלא ישים קדרתו על גבי קרקע, ושתהיה רותחת:

ד. יש למחות ביד הנוהגים להטמין מפעוד יום קומקום של מים חמין ונותנים אותם לתוך הקדרה בשבת כשהתבשיל מצטמק:

ה. מתר לתת על פי קדרת חמין בשבת, תבשיל שנתבשל מערב שבת כל צרכו, כגון פאנדי"ש וכיוצא בהו, לתממן, לפי שאין דרך בשול בכף. אבל להטמין תחת הבגדים הנתונים על גבי המחס, ודאי אסור:

א. כירה שהיא עשויה כקדרה ושופתין על פיה קדרה למעלה, ויש בה מקום שפיתת שתי קדרות, אם הסקה בגפת שהוא פסלת של זיתים או בעצים, אסור לתן עליה תבשיל מפעוד יום להשהותו עליה, אלא אם כן נתבשל כל צרכו והוא מצטמק ורע לו, דליכא למיחש שמא יחתה, או שהיה חי שלא נתבשל כלל דכיון שהוא חי מסיח דעתו ממנה עד למחר, ובכל הלילה יכול להתבשל בלא חתוי, אבל אם נתבשל קצת ולא נתבשל כל צרכו, ואפלו נתבשל כל צרכו והוא מצטמק ויפה לו, תיישנין שמא יחתה ואסור להשהותו עליה אלא אם כן גרף דהינו שהוציא ממנה כל הגחלים, או קטם דהינו שכסה הגחלים באפר למעט חמם. ואם נתן בה חתיכה חיה, מתר כאלו היתה כלה תיה דעל ידי כך מסיח דעתו ממנה. ואפלו אינה גרופה וקטומה, מתר לסמך לה קדרה בסמוך חוצה לה. ואם הסקה בקש או בגבבא, מתר לשהות עליה אפלו אינה לא גרופה ולא קטומה. ותנור, אפלו אם הסק בקש וגבבא, אסור אפלו לסמך לו, אפלו אם הוא גרוף וקטום:

לו. וכל שפן שאסור לשהות בתוכו או על גבו. וכפח, שהוא מקום שפיתת קדרה אחת, אם הסק בקש או גבבא דינו ככירה. בגפת או בעצים, דינו כתנור. ואם שכח ושהה, אם הוא תבשיל שבשיל כל צרכו, מתר אפלו הוא מצטמק ויפה לו. ואם הוא תבשיל שהתחיל להתבשל ולא בשל כל צרכו, אסור עד מוצאי שבת. ואם עבר ושהה אסור בשניהם. ויש אומרים שכל שנתבשל כמאכל בן דרוסאי, או שנתבשל כל צרכו ומצטמק ויפה לו, מתר להשהותו על גבי כירה. אפלו הסק בגפת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רנד

שולחן ערוך

סימן רנד

דיני תבשילין המוכנים מערב שבת כדי להגמור בשבת, וכו' ט' סעיפים:

א. אף על פי שבשר חי מתר להשהותו, הני מלי בקדרה, אבל בצלי שאצל האש אסור להניחו סמוך לחשכה, שממהר להתבשל ואתי לחתויי. והני מלי בבשר שור או עז, אבל בשר גדי ועוף שהם מנתחים לאיברים, מתר דלא חיישינן לחתוי, שאם יחתה בגחלים יתחרף הבשר, שאינו צריך אלא חמימות האש בלבד. ואם הוא בתנור, וטח פיו בטיט, בין גדי ועוף שלמים בין בשר שור או עז, מתר דלא חיישינן לחתוי, שאם בא לפתח התנור ולחתות, תכנס הרוח, ויצטנן התנור, ויתקשה הבשר ויפסיד:

ב. אין צולין בצל וביצה או בשר על גבי גחלים, אלא כדי שיצלה מבעוד יום משני צדדיו, כמאכל בן דרוסאי שהוא חצי בשולו. אפלו הוא בשר גדי, דכיון שהניחו על גבי גחלים אינו חושש אלא שיצלה מהרה ואף על פי שיתחרף, הלכך חיישינן שמא יחתה. אבל כשנצלה כמאכל בן דרוסאי, לא חיישינן דלמא אתי לחתויי, אפלו אם הוא בשר שור, שמאחר שהוא ראוי לאכילה למה יחתה להפסידו:

ג. אם עבר, או שכח, ונצלה בשבת באסור, אסור:

ד. פרות שנאכלין חיון, מתר לתנם סביב הקדרה אף על פי שאי אפשר שיצלו קדם חשכה. ומיהו צריך לזהר שלא יחזיר הכסוי אם נתגלה משחשכה, ושלא להוסיף עליו עד שיצלו, מפני שממהר לגמר בשולם בשבת:

ה. אין נותנין סמוך לחשכה פת בתנור, אלא כדי שיקרמו פניה המדבקים בתנור. ולא חררה על גבי גחלים, אלא כדי שיקרמו פניה שפנגד האש. ואם נתן אותם סמוך לחשכה ולא קרמו פניהם, אם במזיד, אסור עד מ"ש בכדי שיעשו. ואם בשוגג, אם אין לו מה יאכל, מתר לו לרדות ממנו מזון שלש סעדות, ואומר לאחרים שאין להם מה יאכלו: באו ורדו לכם מזון שלש סעדות. וכשהוא רודה, לא ירדה במרדה, אלא בסכין וכיוצא בו, שלא יעשה כדרך שעושה בחל. ואם אי אפשר לרדות בשנוי, ירדה במרדה. ואם נתנה בכדי שיקרמו פניה, פיון דלא עבד אסורא, וצריך שבת הוא, רודה כדרך. ושלא לצריך היום, אסור אפלו בשנוי:

ו. ואם נתנו בשבת, אפלו במזיד, מתר לו לרדות קדם שיאפה כדי שלא יבא לידי אסור סקילה:

ז. בתנורים שלנו שאין בהם רדיה, מתר להוציא יותר משלש סעדות בסכין או בשום דבר שיתחב בו, ומכל מקום לא יוציא ברכת משום דמתוי כעבדין דחל:

ח. לא ימלא אדם קדרה עססיות ותורמוסין ויתן לתוף התנור ערב שבת סמוך לחשכה, מפני שדברים אלו אינם צריכים בשול רב ודעתו עליהם לאכלם לאתרו, ומפני כן אף על פי שלא נתבשלו כל עקר, הרי הם כשאר תבשיל שהתחיל להתבשל ולא נתבשל כל צרכו, שאסור להשהותו. והוא הדין לכירה וכפח. ואם עשה כן, אפלו בשוגג, אסורים למ"ש עד כדי שיעשו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רנה

שולחן ערוך

א. פשהיו ישראל בישובן, היו תוקעין בערב שבת
ששה תקיעות, כדי להבדיל את העם מן המלאכה:

סימן רנז

דיני הטמנת חמין, ובו ח' סעיפים:

א. אין טומנין בשבת, אפלו בדבר שאינו מוסיף
הבל. אבל בספק חשכה, טומנין בו. ואין טומנין
בדבר המוסיף הבל אפלו מבעוד יום, ואם הטמין
בדבר המוסיף הבל, התבשיל אסור אפלו בדיעבד.
ודוקא בצונן, שנתחמם או שנצטמק ויפה לו, אבל
בעומד בחמימותו כשעה ראשונה, מתר:

ב. אפלו תבשיל שנתבשל כל צרכו, אסור להטמין
בשבת אפלו בדבר שאינו מוסיף הבל. ומכל מקום
לשום כלי על התבשיל כדי לשמרו מן העכברים,
או כדי שלא יתטנף בעפרורית, שרי שאין זה
כמטמין להחם אלא כשומר ונותן כסוי על הקדרה:

ג. אלו הם דברים המוסיפים הבל: פסלת של זיתים
או של שומשמן וזבל ומלח וסיד וחל, בין לחים
בין יבשים, ותבן וזגין ומוכין ועשבים בזמן
ששולשתן לחין. ואלו דברים שאינם מוסיפים הבל:
כסות ופרות וכנפי יונה ונערת של פשתן ונסרת
של חרשין:

ד. אף על פי שאין טומנין בשבת אפלו בדבר
שאינו מוסיף הבל, אם טמן בו מבעוד יום ונתגלה
משחשכה, מתר לחזר ולכסותו. וכן אם רצה
להוסיף עליו בשבת, מוסיף. וכן אם רוצה לטלו
כלו ולתת אחר במקומו, בין שהראשון חם יותר
מהשני בין שהשני חם יותר מהראשון, אפלו לא
היה מכסה אלא בסדין יכול לטלו לכסותו

ט. כיוצא בו לא ימלא חבית של מים ויתן לתוף
התנור ערב שבת עם חשכה. ואם עשה כן,
אסורים למוצאי שבת בכדי שייעשו:

סימן רנה

הכנת האש קדם הכנסת שבת, ובו ג' סעיפים:

א. אין עושין מדורה מעצים סמוך לחשכה, עד
שיצית בהן האור בענין שתהא השלהבת עולה
מאליה בלי סיוע עצים אחרים. ואם הוא עץ
יחידי, צריך שיאחו האור ברב עביו וברב הקפו
ואם לא הדלקה כל כך, אסור ליהנות בה בשבת,
גזרה שמא יתה בה ויניד העצים כדי שתעלה
השלהבת. וכשהדלקה פשעור, יכול להתחמם
כנגדה בשבת ולהשתמש לאורה, בין אם הוא על
גבי קרקע או על גבי המנורה, ואפלו היא
מדברים שאין עושין מהם פתילה לשבת:

ב. יש אומרים שבפחמין אפלו לא אחז בהם האור
אלא כל שהוא, שרי מפני שהם דולקים והולכים:

ג. מדורה של זפת, ושל גפרית, ושל קש וגבבא
אפלו לא אחז בהם האור אלא כל שהוא, שרי.
וכן מדורה של קנים, ושל גרעיני תמרים כשהם
מפזרים. אבל אם הקנים אגדות, והגרעינים בסל,
צריכים שיצית בהם האור עד שתהא השלהבת
עולה מאליה. ויש אומרים בהפך:

סימן רנו

ששה תקיעות שהיו תוקעין בערב שבת, ובו סעיף
אחד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רנח

שולחן ערוך

התנור בבגדים, פיון שאין הבגדים נוגעים בקדרה
לאו הטמנה הוא, ושרי:

סימן רנח

שמותר להשים ערב שבת דבר קר על קדרה חמה,
ובו סעיף אחר

א. מותר להניח מבעוד יום כלי שיש בו דבר קר
על גבי קדרה חמה, שאין זה פסול בדבר המוסיף
הבל:

סימן רנט

כמה דיני הטמנה וטלטולם, ובו ז' סעיפים:

א. מוכין, שטמן בהם דרך מקרה, אסור לטלטלן
אלא מנער הפסול והן נופלות. וכגון שמקצתן
מגלה, שאין זה טלטול אלא מצדו. ואם יחדן
לכך, מותר לטלטלן. אבל אם טמן בגזי צמר,
אפלו לא יחדן לכך, מותר לטלטלן. והני מלי סתם
גזין שאין עומדין לסחורה, אבל אם נתנם לאוצר
לסחורה, צריכין יחוד ואם טמן בהם בלא יחוד,
מנער הפסול והן נופלות, דהינו: לומר שנוטל
פסול הקדרה שיש תורת כלי עליה, ואף על פי
שהם עליה לא אכפת לן, דלא נעשית בסיס להן:

ב. הנותנים אבנים ולבנים סביב הקדרה צריך
שייחדם לכך לעולם, שהרי כל זמן שלא יחדן
אינם חשובים לו ומשליכין. הלכך אסור לטלטלן,
אם לא שיצניעם ומיחדן לכך:

ג. הטומן בקפה מלאה גזי צמר שאסור לטלטל
והוציא הקדרה, כל זמן שלא נתקלקלה הגומא
יכול להחזירה. ואם נתקלקלה, לא יחזירנה. ואפלו

בגלופקרין. והוא שנתבשלה הקדרה כל צרכה.
אבל אם אינה מבשלת כל צרכה, אפלו להוסיף על
הפסול, אסור שתוספת זה גורם לה להתבשל:

ה. אם פנה התבשיל בשבת מקדרה שנתבשל בה
לקדרה אחרת, מותר להטמינו בדבר שאינו מוסיף
הבל:

ו. מותר להטמין בשבת דבר צונן בדבר שאינו
מוסיף הבל כדי שלא יצטנן ביותר או כדי שתפיג
צנתו. אבל בדבר המוסיף הבל, ואפלו להטמין
צונן גמור ואפלו מבעוד יום, נמי אסור:

ז. כל היכא דאסרינן הטמנה, אפלו בקדרה מבשלת
כל צרכה אסרינן, ואפלו מצטמק ורע לו:

ח. אף על פי שמותר להשהות קדרה על גבי פירה
שיש בה גחלים על פי הדרכים שנתבארו בסי'
רנ"ג, אם הוא מכסה בבגדים אף על פי שהבגדים
אינם מוסיפים הבל מחמת עצמן מכל מקום מחמת
אש שתחתיהם מוסיף הבל. ומיהו כל שהוא בענין
שאין הבגדים נוגעים בקדרה, אף על פי שיש אש
תחתיה, פיון שאינו עושה דרך הטמנה, שרי.

הלכך היכא שמעמיד קדרה על פירה או כפח שיש
בהם גחלים, ואין שולי הקדרה נוגעים בגחלים,
שהוי מקרי ומותר על פי הדרכים שנתבארו בסימן
רנ"ג. ואם נתן על הקדרה כלי רחב שאינו נוגע
בצדי הקדרה, ונתן בגדים על אותו כלי רחב,
מותר דכיון שאין הבגדים נתונים אלא על אותו
כלי רחב שאינו נוגע בצדי קדרה, אין כאן
הטמנה. וכן מותר להניח הקדרה בתנורים שלנו,
על ידי שימת בתוכה חתיכה חיה, והוא שלא תהא
הקדרה נוגעת בגחלים, ואף על פי שמכסה פי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רס

שולחן ערוך

א. ספק חשכה, והוא בין השמשות, אין מעשרים את הנדאי ואין מטבילין את הכלים ואין מדליקין את הנרות ואין מערבין ערובי תחומין אבל מעשרין את הדמאי וטומנין את החמין ומערבין ערובי חצרות ומתיר לומר לעכו"ם, בין השמשות, להדליק נר לצורך שבת. וכן לומר לו לעשות כל מלאכה שהיא לצורך מצוה או שהוא טרוד ונחפז עליה:

ב. יש אומרים שצריך להוסיף מחל על הקדש. וזמן תוספת זה הוא מתחלת השקיעה שאין השמש נראית על הארץ עד זמן בין השמשות. והזמן הזה שהוא ג' מילין ורביע, רצה לעשותו כלו תוספת, עושה. רצה לעשות ממנו מקצת, עושה. ובלבד שיוסיף איזה זמן שיהיה נדאי יום מחל על הקדש. ושעור זמן בין השמשות הוא ג' רביעי מיל שהם מהלך אלף ות"ק אמות קדם הלילה:

ג. ומי שאינו בקי בשעור זה, ידליק בעוד שהשמש בראש האילנות. ואם הוא יום המעצן, ידליק כשהתרנגולין יושבים על הקורה מבעוד יום. ואם הוא בשדה, שאין שם תרנגולים, ידליק כשהעורבים יושבים מבעוד יום:

ד. אחר ענית ברכו, אף על פי שעדין יום הוא, אין מערבין ואין טומנין משום דהוא קבליה לשבת עליה. ולדידן הוי אמירת מזמור שיר ליום השבת פענית ברכו לדידהו:

סימן רסב

לקרש השבת בשלחן ערוך ובכנסת נקיה, ובו ג' סעיפים:

לכתחלה יכול להוציאה על דעת להחזירה אם לא תתקלקל, ולא חיישינן שמא יחזירנה אף אם תתקלקל. ויש אומרים שאפלו טמן בדבר שמתר לטלטל, אם נתקלקלה הגומא, לא יחזיר מפני שתצטרף הקדרה לעשות לעצמה מקום כשמתחזרה ונמצא כמי שטומן בשבת:

ד. טמן בדבר שאינו נטל וכסה פיה בדבר הנטל, מגלה הפסוי ואוחז בקדרה ומוציאה:

ה. טמן וכסה בדבר שאינו נטל, אם מקצת הקדרה מגלה נוטל ומחזיר. ואם לאו, אינו נוטל:

ו. יום טוב שחל להיות בערב שבת, יש מי שאוסר להטמין באבנים משום דהוי כמו בנזין, ויש מתירים:

ז. התנור שמניחים בו החמין וסותמין פיו בנף ושורקין אותו בטיט, מתיר לסתור אותה סתימה כדי להוציא החמין ולחזור ולסותמו. ואם יש בו גחלים לוחשות, מתיר על ידי עכו"ם:

סימן רס

דיני הכנסת שבת, ובו ב' סעיפים:

א. מצוה לרחץ פניו ידיו ורגליו בחמין בערב שבת. ומצוה לחף הראש ולגלח הצפרנים בערב שבת:

ב. כשיהיה סמוך לחשכה ישאל לאנשי ביתו בלשון רפה: עשרתם? ערביתם? הפרשתם חלה? ויאמר להם: הדליקו את הנר:

סימן רסא זמן הדלקת נרות לשבת, ובו ד' סעיפים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רסג

שולחן ערוך

עליו שבת מיד, רשאי כי פיון שמקבל עליו שבת
מיד אין זו הקדמה, ובלבד שיהא מפלג המנחה
ולמעלה שהוא שעה ורביע קדם הלילה:

ה. כשידליק, יברך: ברוך אתה ה' אלהינו מלך
העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר של
שבת, אחד האיש ואחד האשה. גם ביום טוב צריך
לברך: להדליק נר של יום טוב. ובי"ה בלא שבת,
יש מי שאומר שלא יברך:

ו. בחורים ההולכים ללמוד חוץ לביתם, צריכים
להדליק נר שבת בחדרם ולברך עליו, אבל מי
שהוא אצל אשתו אינו צריך להדליק בחדרו
ולברך עליו, לפי שאשתו מברכת בשבילו:

ז. אורח שאין לו חדר מיוחד וגם אין מדליקין עליו
בביתו, צריך להשתתף בפרוטה:

ח. ב' או ג' בעלי בתים אוכלים במקום א', יש
אומרים שכל אחד מברך על מנורה שלו, ויש
מגמגם בדרך. ונכון לזהר בספק ברכות ולא יברך
אלא אחד:

ט. המדליקין בזויות הבית ואוכלים בחצר, אם אין
הנרות ארכות שדולקות עד הלילה הוי ברכה
לבטלה:

י. לבה"ג, פיון שהדליק נר של שבת חל עליו
שבת ונאסר במלאכה. ועל פי זה נוהגות קצת
נשים שאחר שברכו והדליקו הנרות משליכות
לארץ הפתילה שבידן שהדליקו בה, ואין מכבות
אותה. ויש אומרים שאם מתנה קדם שהדליקה
שאינה מקבלת שבת עד שיאמר התזון ברכו,
מועיל. ויש אומרים שאינו מועיל לה. ויש חולקים
על בעל ה"ג ואומרים שאין קבלת שבת תלוי

א. יסדר שלחנו ויציע המטות ויתקן כל עניני
הבית, כדי שימצאנו ערוך ומסדר בבואו מבית
הפנסת:

ב. ישתדל שיהיו לו בגדים נאים לשבת. ואם אי
אפשר לו, לפחות ישלשל בגדיו למטה דרך כבוד:

ג. ילפש בגדיו הנאים וישמח בביאת שבת כיוצא
לקראת המלך וכיוצא לקראת חתן וכלה, דרבי
חנינא מעטף וקאי בפניא דמעלי שבתא, ואמר:
בואו ונצא לקראת שבת מלכתא. ר' ינאי אומר:
בואי כלה, בואי כלה:

סימן רסג

מי ומי המדליקין, ואם טעו ביום המענו, ובו י"ז
סעיפים:

א. יהא זהיר לעשות נר יפה, ויש מכונים לעשות
ב' פתילות אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמור:

ב. אחד האנשים ואחד הנשים, חייבים להיות
בבתיהם נר דלוק בשבת. אפלו אין לו מה יאכל
שואל על הפתחים ולוקח שמן ומדליק את הנר,
שזה בכלל ענג שבת הוא:

ג. הנשים מזהרות בו יותר, מפני שמצויות בבית
ועוסקות בצרכי הבית. אם אין ידו משגת לקנות
נר לשבת ולקדוש היום, נר שבת קודם. וכן אם
אין ידו משגת לקנות נר לשבת ונר לחנפה, נר
שבת קודם משום שלום הבית, דאין שלום בבית
בלא נר:

ד. לא יקדים למהר להדליקו בעוד היום גדול שאז
אינו נפר שמדליקו לכבוד שבת. וגם לא יאחר.
ואם רוצה להדליק נר בעוד היום גדול ולקבל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רסד

שולחן ערוך

אם ענה וקבל שבת עמהם אינו יכול להתפלל
תפלת חל, אלא יתפלל ערבית שתים:
טז. אם בא לבית הפנסת סמוך לקבלת הצבור
שבת, מתחיל להתפלל מנחה, ואף על פי שבעודו
מתפלל לקבלו הצבור שבת אין בכך פלוס, הואיל
והתחיל בהתר: יז. יש אומרים שמי שקבל עליו שבת קדם
שחשכה, מתר לומר לישראל חברו לעשות לו
מלאכה:

סימן רסד

דיני הפתילה והשמן, ובו י' סעיפים:

- א. אין עושין פתילה לגר של שבת, בין גר שעל השלחן בין כל גר שמדליק בבית, מדבר שהאור אינו נאחז בו אלא נסרך סביביו והשלהבת קופצת כגון: צמר ושער וכיוצא בהם, אלא מדבר שהאור נתלה בו, כגון: פשתה נפוצה ובגד שש וצמר גפן וקנבוס וכיוצא בהן;
- ב. כרף דבר שמדליקין בו על דבר שאין מדליקין בו אם נתכונן להעבות הפתילה כדי להוסיף אורה, אסור. ואם נתכונן להקשות הפתילה כדי שתהא עומדת ולא תשלשל למטה, מתר. ומטעם זה מתר לכרף דבר שמדליקין בו על גבי גמי או קש כדי לתן הפתילה בעששית;
- ג. אין מדליקין גר לשבת אלא משמן הנמשך אחר הפתילה, ולפיכך אין מדליקין בנפת ולא בשעוה, ולא בשמן העשוי מצמר גפן, ולא באליה ולא בחלב. וכן אין מדליקין בעטרן מפני שריחו רע

- בהדלקת הגר אלא בתפלת ערבית, שפיון שאמר התנו: ברכו, הפל פורשין ממלאכתם. ולדידן, פיון שהתחילו מזמור שיר ליום השבת הוי כברכו לדידהו;
- יא. אף על פי שלא התפללו הקהל עדיו, אם קדם היחיד והתפלל של שבת מבעוד יום, חל עליו קבלת שבת ואסור בעשית מלאכה ואפלו אם אומר שאינו רוצה לקבל שבת;
- יב. אם רב הקהל קבלו עליהם שבת, המעוט נמשכים אחריהם בעל פרחם;
- יג. אדם שבא לעיר בערב שבת וכבר קבלו אנשי העיר עליהם שבת, אף על פי שעדין היום גדול, אם היו עליו מעות או שום חפץ, מניחו לפל;
- יד. אם ביום המענן טעו צבור וחשבו שחשכה והדליקו גרות והתפללו תפלת ערבית של שבת, ואחר כך נתפזרו העבים וזרחה חמה, אינם צריכים לחזור ולהתפלל ערבית אם כשהתפללו היה מפלג המנחה ולמעלה. ואם יחיד הוא שטעה בכך, צריך הוא לחזור ולהתפלל תפלת ערבית. ולענין עשית מלאכה בין צבור בין יחיד מתרים, דקבלת שבת היתה בטעות. ויש אומרים שאותם שהדליקו גרות אסורים בעשית מלאכה ושאר אנשי הבית מתרין. ויש אומרים שאותו גר שהדלק לשם שבת אסור לגע בו ולהוסיף בו שמן, ואפלו אם כבה אסור לטלטלו;
- טז. מי ששהה להתפלל מנחה בערב שבת עד שקבלו הקהל שבת, לא יתפלל מנחה באותה בית הכנסת, אלא ילך חוץ לאותו בית הכנסת ויתפלל תפלה של חל, והוא שלא קבל שבת עמהם, אבל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רסה

שולחן ערוך

מבעוד יום, והשמן הנוטף אסור להסתפק ממנו בשבת:

ד. נותנים כלי תחת הנר לקבל ניצוצות מפני שאין בהם ממש ואין כאן בטול כלי מהיכנו. אבל לא יתן לתוכו מים אפלו מבעוד יום, מפני שמקרב זמן כבוי הניצוצות. ומכל מקום מתר לתן מים בעששית שמדליקים בה בערב שבת פיון שאינו מתכונן לכבוי אלא להגביה השמן:

סימן רסו

דין מי שהחשיך לו בדרך, ובו י"ג טעמים:

א. מי שהיה בא בדרך וקדש עליו היום והיה עמו מעות ויש לו חמורו וגם יש עמו עכו"ם, לא יניח כיסו על חמורו, מפני שהוא מצוה על שביתתו, אלא נותן כיסו לעכו"ם להוליכו לו, ולמוצאי שבת לוקחו ממנו ואפלו לא נתן לו שכר על זה ואף על פי שנתנו לו משחשכה, מתר. אבל אם מצא מציאה אינו יכול לתנה לעכו"ם אלא אם כן באה לידו מבעוד יום דהשתא הויא ככיסו:

ב. אם אין עמו עכו"ם, מניחו על חמורו, וכדי שלא יהא חייב משום מחמר אי איכא עקירה והנחה מניחו לאחר שעקרה יד ורגל ללכת, דלאו עקירה היא, וכשהיא עומדת נוטלו הימנה ולאחר שתחזור ותעקר רגלה יניחנו, ויש אומרים שצריך לזהר מלהנהיגה בקול רם כל זמן שהכיס עליה:

ג. היה עמו חמור וחרש שוטה וקטן, יניחנו על החמור ולא יתנה לאחד מאלו:

ד. היה עמו חרש ושוטה, יתנו לשוטה לפי שאין לו דעת כלל:

ויניחנו ויצא. ולא בצרי מפני שריחו נודף, שמא יסתפק ממנו ונמצא מתחייב משום מכבה:

ד. אפלו נתן מעט שמן זית בשמנים אלו שאינם נמשכים ואז נמשכין, אין מדליקין בהם:

ה. חלב מהתך וקרבי דגים אין מדליקין בהם. ואם נתן בהם מעט מאחת משמנים שמדליקין בהם, מתר להדליק בהם:

ו. שאר כל השמנים, חוץ מאלו, מדליקים בהם. ומכל מקום שמן זית מצוה מן המבחר:

ז. כרף ופת או שעוה או חלב סביב הפתילה, מדליקים בהם:

ח. המדליק צריך שידליק רב מה שיוצא מן הפתילה מהנר:

ט. אינו צריך להבהב הפתילה:

י. אין מדליקין בסמרטוטין, אפלו מחורכין:

סימן רסה

דין כלים הנתנים תחת הנר, ובו ד' טעמים:

א. אין נותנין כלי מנקב מלא שמן על פי הנר כדי שיהא נוטף בתוכו, גזרה שמא יסתפק ממנו ויתחייב משום מכבה. ואם חברו לו בסיד או בתרסית, מתר דכיון שהוא כלי אחד בדיל מניה משום אסור שבת:

ב. לא ימלא קערה שמן ויתנה בצד הנר ויתן ראש הפתילה בתוכה בשביל שתהא שואבת, גזרה שמא יסתפק ממנו:

ג. אין נותנין כלי בשבת תחת הנר לקבל שמן הנוטף, מפני שהוא מבטל כלי מהיכנו. ומתר לתנו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רסז

שולחן ערוך

לאט, לא, פיון דלית הפרא אתי למעבד עקירה
והנחה, דזמנין קאי ולא אדעתיה. אבל רץ אית
ליה הפרא, וכי מטא לביתיה פי היכי דלא קאי
פרתא ואשתכח דקא מעיל מרשות הרבים לרשות
היחיד, זריק לה פלאחר יד דהינו שלא כדרך
זריקה, כגון מכתפיו ולאחריו:

יב. יש אומרים דדוקא בחבילה התירו לעשות כן
אבל לא בכיסו, ויש אומרים דהוא הדין לכיסו:
יג. מצא ארנקי בשבת, אסור לטלו, אף על פי
שירא פן יקדמנו אחר:

סימן רפז

דיני התפלה בערב שבת, ובו ג' סעיפים:

- א. בתפלת המנחה בערב שבת אין נופלין על פניהם:
- ב. מקדימין להתפלל ערבית יותר מבימות החל, ובפלג המנחה יכול להדליק ולקבל שבת בתפלת ערבית ולאכל מיד
- ג. בברכת השפיכנו אינו חותם שומר עמו ישראל, אלא פיון שהגיע לוכצל כנפיה תסתירנו אומר: ופרס סכת שלום עלינו ועל ירושלים עירך, ברוך אתה ה' הפורס סכת שלום עלינו ועל עמו ישראל ועל ירושלים:

סימן רפח

דין הטועה בתפלת השבת, ובו י"ג סעיפים:

א. אומר ויכלו בתפלת ערבית:

ה. שוטה וקטן, יתננו לשוטה שהקטן יבא לכלל דעת. חרש וקטן, יתננו למי שירצה:

ו. יש אומרים שכשנותנו לאחד מאלו מניחו עליו כשהוא מהלך ונוטל ממנו כשהוא עומד:

ז. אם אין עמו שום אחד מכל אלו, יטלטלנו פחות פחות מארבע אמות. ודוקא כיסו או מציאה שבאה לידו, אבל אם לא באה לידו, לא:

ח. יש אומרים דוקא מי שהחשיף לו בדרך שהיה סבור שעדין יש שהות ביום, אבל מי שיצא מביתו סמוך לחשכה ושכח והוציא לרשות הרבים, לא התירו לו שום אחד מהדרכים האלו:

ט. הגיע לחצר החיצונה המשתמרת, נוטל מעל החמור כלים הנטלים. ושאינם נטלים מתיר את החבילים והשקים נופלים. ואם היתה טעונה כלי זכוכית שאסור לטלטלם, כגון שהם פוסות של מקיזי דם שאין ראויים בשבת לכלום, לפי שהם מאוסים ואם יפלו לארץ ישברו, מניח תחתיהם כרים וכסתות. ודוקא במשאות קטנים שיכול לשמטן מתחתיהן, אבל אם הם גדולות שאינו יכול לשמט הכרים מתחתיהן, אסור להניחם תחתיהן מפני שמבטל כלי מהיכנו, אלא פורקן בנחת שלא ישברו, ולא יניחם על הבהמה משום צער בעלי חיים:

י. חשכה לו בדרך ותפלין בראשו, או שיושב בבה"מ בשדה וחשכה לו, מניח ידו עליהם עד שמגיע לביתו. ואם יש בית סמוך לחומה שגשמים בתוכו, מניחן שם:

יא. היתה חבילתו מנחת על כתפו וקדש עליו היום, רץ תחתיה עד ביתו. ודוקא רץ, אבל לילך

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רסט

שולחן ערוך

ט. יום טוב שחל להיות בשבת, אינו מזכיר של יום טוב בברכה מעין שבע:

י. אין אומרים ברכה מעין שבע בבית חתנים ואבלים, דליכא טעמא דמאחרין לבא שיהיו נזוקין:

יא. אף בשבת שאחר יום טוב אומרים ברכה מעין שבע:

יב. אין לדבר בשעה שאומרים ויכלו, ולא בשעה שאומר שליח צבור ברכה מעין שבע:

יג. אם התפלל של חל ולא הזכיר של שבת, או שלא התפלל כלל ושמע משליח צבור ברכה מעין שבע מראש ועד סוף, יצא:

ב. אם טעה והתחיל תפלת החל, גומר אותה ברכה שנזכר בה שטעה ומתחיל של שבת, לא שנא נזכר בברכת אתה חונן לא שנא נזכר בברכה אחת משאר הברכות, בין בערבית בין בשחרית, מוסף ומנחה. ויש אומרים דבמוסף פוסק אפלו באמצע ברכה:

ג. אם היה סבור שהוא חל והתחיל אדעתא דחל ומיד כשאמר תבת אתה נזכר קדם שאמר חונן, הוה ליה התחיל בשל חל וגומר אותה ברכה. אבל אם היה יודע שהוא שבת, ושלל בכונה התחיל תבת אתה, אפלו אם הוא בתפלת שחרית שאינה פותחת באתה אינו גומר ברכת אתה חונן דחשבינן ליה כטעה בתפלת שבת בין זו לזו:

ד. מי שהתפלל תפלה של חל בשבת ולא הזכיר של שבת, לא יצא. ואם הזכיר של שבת בתוך י"ח אף על פי שלא קבע ברכה לשבת, יצא:

ה. טעה והתפלל של חל בשבת, ולא הזכיר של שבת, אם עקר רגליו חוזר לראש. ואם לא עקר רגליו אף על פי שסיים תפלתו, אינו חוזר אלא לשל שבת:

ו. הטועה בתפלת שבת והחליף של זו בזו, אינו חוזר ויש אומרים שאם החליף של מוסף באחרת, או אחרת בשל מוסף, חוזר:

ז. חוזרים לומר ויכלו, משום יום טוב שחל להיות בשבת שאין אומרים אותו בתפלה, וגם להוציא למי שאינו יודע. ואומרים אותו בקול רם ומעמד:

ח. ואומר שליח צבור ברכה אחת מעין שבע, ואין היחיד אומר אותה:

סימן רסט

דין הקדוש בבית הכנסת, ובו פעיף אחר

א. נוהגין לקדש בבית הכנסת, ואין למקדש לטעם מיין הקדוש אלא מטעמימו לקטון, דאין קדוש אלא במקום סעדה ומעקרא לא נתקן אלא בשביל אורחים דאכלי ושתי בבי כנישתא, להוציאם י"ח, ועכשו אף על גב דלא אכלי אורחים בבי כנישתא לא בטלה התקנה, זהו טעם המקומות שנהגו לקדש בבית הכנסת. אבל יותר טוב להנהיג שלא לקדש בבית הכנסת, וכן מנהג ארץ ישראל:

סימן ער

לומר משנת כמה מדליקין, ובו ב' פעיפים:

א. נוהגים לומר פרוק במה מדליקין, והספרדים אומרים אותו קדם תפלת ערבית, והוא הנכון:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רעא

שולחן ערוך

רשאים, צריכים לחזר ולברך תחלה בורא פרי
הגפן, ואחר כך ישתו:

ו. אם גמר סעודתו וקדש היום קדם שברך ברכת
המזון, מברך ברכת המזון על כוס ראשון ואחר
כך אומר קדוש היום על כוס שני, וצריך להזכיר
של שבת בברכת המזון, אף על פי שמברך קדם
קדוש. ויש אומרים דאף בגמר סעודתו אינו מברך
ברכת המזון תחלה, אלא פורס מפה ומקדש,
ומברך המוציא ואוכל מעט, ואחר כך מברך ברכת
המזון:

ז. אף על פי שאסור לו לטעם קדם קדוש, אם
טעם, מקדש:

ח. אם לא קדש בליילה, בין בשוגג בין במזיד, יש
לו תשלומין למחר כל היום:

ט. צריך שתהיה מפה על השלחן תחת הפת ומפה
אחרת פרוסה על גביו:

י. מקדש על כוס מלא יין שלא יהיה פגום, וטעון
כל מה שטעון כוס של ברכת המזון, ואומר ויכלו
מעמד, ואחר כך אומר בורא פרי הגפן ואחר כך
קדוש:

יא. אם אין לו אלא כוס אחד, מקדש בו בליילה
ואינו טועם ממנו, שלא יפגימנו, אלא שופך ממנו
לכוס אחר וטועם יין של קדוש מהכוס השני,
ולמחר מקדש במה שנשאר בכוס ראשון. ואם לא
היה בו אלא רביעית בצמצום ונחסר ממנו בליילה,
מוזגו למחר להשלימו לרביעית. והינו דוקא כשיש
לו כוס אחר להבדלה, שאם לא פן מוטב שיניחנה
להבדלה, שאי אפשר בפת, משיקדש עליו ולא
יהא לו יין להבדלה. ואם יש לו שני כוסות

ב. יש שאין אומרים אותו ביום טוב שחל להיות
בערב שבת, ויש שאין אומרים אותו בשבת של
חגכה:

סימן רעא

דיני קדוש על היין, ובו י"ז פעיפים:

א. כשיבא לביתו ימהר לאכל מיד:

ב. נשים חייבות בקדוש אף על פי שהוא מצות
עשה שהזמן גרמא, משום דאתקש זכור לשמור
והני נשי הואיל ואיתנהו בשמירה איתנהו בזכירה
ומוציאות את האנשים הואיל וחיבות מן התורה
כמותם:

ג. אם אין ידו משגת לקנות יין לקדוש ולהכין
צרכי סעדה לכבוד הלילה ולכבוד היום ולקדוש
היום, מוטב שיקנה יין לקדוש הלילה ממה שיכין
צרכי הסעדה או ממה שיקנה יין לקדוש היום.
והא דתניא: כבוד יום קדם לכבוד לילה, הינו
דוקא בשאר צרכי סעדה אבל אם אין לו אלא כוס
אחד לקדוש, כבוד לילה קדם לכבוד יום:

ד. אסור לטעם כלום קדם שיקדש, אפלו מים.
ואפלו אם התחיל מבעוד יום, צריך להפסיק
שפורס מפה, ומקדש. ואם היו שותים יין תחלה,
אינו אומר אלא קדוש בלבד בלא ברכת היין,
ואחר כך מברך ברכת המוציא. ואם אין לו יין
ומקדש על הפת, אינו מברך המוציא. ויש אומרים
שאף כשמקדש על היין אינו מברך המוציא:

ה. שנים שהיו שותים ואמרו: בואו ונקדש קדוש
היום, נאסר עליהם לשתות עד שיקדשו. ואם רצו
לחזר ולשתות קדם שיקדשו, אף על פי שאינם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן ערב

שולחן ערוך

יז. אין צריך לשפף מכוס המקדש לכוסות יין
שלפני המסבין, אלא אם כן היו פגומים שאז
צריך לשפף לכל כוס וכוס, כדי שישתו כלם
מכוס שאינו פגום:

סימן ערב

על איזה יין מקדשים, ובו י' סעיפים:

- א. אין מקדשין על יין שריחו רע, אף על גב דריחיה וטעמיה חמרא, ולא על יין מגלה אפלו האדנא דלא קפדינן אגלוי:
- ב. יין מגתו מקדשין עליו. וסוחט אדם אשכול של ענבים ואומר עליו קדוש היום:
- ג. מקדשין על יין שבפי החבית, אף על פי שיש בו קמחין. ועל יין שבשולי החבית, אף על פי שיש בו שמרים. ועל יין שחר. ועל יין מתוק. ועל יין דריחיה חלא וטעמיה חמרא. ומכל מקום מצוה לברר יין טוב לקדש עליו:
- ד. מקדשין על יין לבן, והרמב"ן פוסלו לקדוש אפלו בדיעבד, אבל מבדילין עליו, ומנהג העולם כסברא ראשונה:
- ה. יין חי אפלו אם הוא חזק דדרי על חד תלת מיא, מקדשים עליו. ומכל מקום יותר טוב למזוגו ובלבד שיהא מזוג כראוי:
- ו. יין צמוקים מקדשין עליו:
- ז. שמרי יין או חרצנים שנתן עליהם מים, אם ראוי לברך עליו בורא פרי הגפן מקדשין עליו:
- ח. מקדשין על יין מבשל ועל יין שיש בו דבש, ויש אומרים שאין מקדשין עליהם:

מזמזמים אחר מזיגה, יקדש בלילה באחד ויבדיל על השני. ולא יקדש ביום, דקדוש דלילה עדיף:

יב. אחר שקדש על כוס, נוטל ידיו ומברך על נטילת ידים ואם נוטל ידיו קדם קדוש גלי דעתיה דריפתא חביבא ליה, לא יקדש על היין אלא על הפת:

יג. צריך לשתות מכוס של קדוש כמלא לגמיו, דהינו פל שיסלקנו לצד אחד בפיו ויראה מלא לגמיו, והוא רבו של רביעית:

יד. אם לא טעם המקדש, וטעם אחד מהמסבין כמלא לגמיו, יצא. ואין שתית שנים מצטרפת למלא לגמיו, ומכל מקום מצוה מן המבחר שיטעמו כלם. ויש אומרים דכיון שבין כלם טעמו כמלא לגמיו יצאו, דשתית כלם מצטרפת לכשעור. והגאונים סוברים שאם לא טעם המקדש לא יצא, וראוי לחוש לדבריהם. ודוקא בקדוש, אבל בשאר דברים הטעונים כוס מודים הגאונים דסגי בטעימת אחר:

טו. קדש, וקדם שיטעם הפסיק בדבור, חוזר ומברך בורא פרי הגפן ואין צריך לחזר ולקדש. והוא הדין אם נשפף הכוס קדם שיטעם ממנו, יביא כוס אחר ומברך עליו בורא פרי הגפן, ואינו צריך לחזר ולקדש:

טז. לא יטעמו המסבין קדם שיטעם המקדש אם הם זקוקים לכוסו, שופך ממנו לכוסות שבגדם ריקנים או פגומים. אבל אם היו להם כוסות יין שאינם פגומים רשאים לשתות קדם שישתה המקדש:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רעג

שולחן ערוך

אינו נהנה עמהם, כיון דהאי בורא פרי הגפן הוא חובה לקדוש, בקדוש היום דמי ויכול להוציאם אף על פי שאינו נהנה. והוא שאינם יודעים. ואם עדין לא קדש לעצמו, יזהר שלא יטעם עמהם, שאסור לו לטעם עד שיקדש במקום סעודתו:

ה. כתבו הגאונים הא דאין קדוש אלא במקום סעדה, אפלו אכל דבר מועט, או שתה כוס (של) יין שחייב עליו ברכה, יצא ידי קדוש במקום סעדה וגומר סעודתו במקום אחר. ודוקא אכל לחם או שתה יין, אכל אכל פרות, לא:

ו. ואם קדש בביתו ושמע שכנו ושלחנו ערוך לפניו, יוצא בו דשפיר הוי מקום סעדה. וכגון שנתכונן השומע לצאת, ומשמיע להוציא:

ז. יש אומרים שאין מקדשים אלא לאור הנר, ויש אומרים שאין הקדוש תלוי בנר ואם הוא נהנה בחצר יותר מפני האויר או מפני הזבובים, מקדש בחצר ואוכל שם אף על פי שאינו רואה הנר, שהנרות לענג נצטוו ולא לצער, והכי מסתברא:

סימן רעד

דיני בציעת הפת בשבת, ובו ד' סעיפים:

- א. בוצע על שתי פירות שאוחז שתיהן בידו ובוצע התחתונה:
- ב. מצוה לבצע בשבת פרוסה גדולה שתספיק לו לכל הסעדה:
- ג. אין המסבין רשאים לטעם עד שיטעם הבוצע, ואם יש לפניו כל אחד לחם משנה יכולים לטעם אף על פי שעדין לא טעם הוא:

ט. במקום שאין יין מצוי, יש אומרים שמקדשים על שכר ושאר משקין, חוץ מן המים. ויש אומרים שאין מקדשין. ולהרא"ש, בלילה לא יקדש על השכר אלא על הפת, ובבקר יותר טוב לקדש על השכר, שיברך עליו שהכל קדם ברכת המוציא, שאם יברך על הפת תחלה אין כאן שום שנוי, ודברי טעם הם:

י. ברכת יין של קדוש פוטרת יין שבתוך הסעדה, ואינו טעון ברכה לאחריו דברכת המזון פוטרתו בין שהוא על הכוס בין שאינו על הכוס

סימן רעג

שיהיה הקדוש במקום סעדה, ובו ז' סעיפים:

א. אין קדוש אלא במקום סעדה, ובבית אחד מפנה לפנה חשוב מקום אחד, שאם קדש לאכל בפנה זו ונמלך לאכל בפנה אחרת, אפלו הוא טרקלין גדול, אינו צריך לחזור ולקדש. ויש אומרים שכל שרואה מקומו, אפלו מבית לחצר, אינו צריך לחזור ולקדש. ויש אומרים שאם קדש במקום אחד על דעת לאכל במקום אחר, שפיר דמי והוא שיהיו שני המקומות בבית אחד, כגון מחדר לחדר או מאגרא לארעא,

ב. אם קדש בבית אחד על מנת לאכל שם, ואחר כך נמלך לאכל במקום אחר, צריך לחזור ולקדש במקום שרוצה לאכל שם:

ג. אם קדש ולא סעד, אף ידי קדוש לא יצא:
ד. יכול אדם לקדש לאחרים אף על פי שאינו אוכל עמהם, דלדידהו הוי מקום סעדה. ואף על גב דברכת היין אינו יכול להוציא אחרים אם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן ערה

שולחן ערוך

ז. מתר לקרות במה מדליקין לאור הנר, שהרי הוא
מזכיר אסור שבת ואיך ישכח:

ח. נוהגים לקרות בליל יום כפור במחזורים, מפני
שאמת יום הכפורים עליהם:

ט. ליל פסח שחל להיות בשבת, מתר לקרות
ההגדה בספר משום דהוי פעין ראשי פרקים, דאין
ע"ה שלא תהא שגורה בפיו קצת:

י. הרב יכול לראות לאור הנר מהיכן יקראו
התינוקות, ולסדר ראשי הפרשיות בפיו בספר,
וקורא כל שאר הפרשה על פה. וראשי פרשיות
לאו דוקא, אלא כל שידע הפרשה על פה ובקצת
צריך לראות בספר, שרי, שמאחר שאינו מעיין
בספר תמיד אית ליה הפרא ולא אתי לאטויי:

יא. כלים הדומים זה לזה וצריך עיון להבחין
ביניהם, אסור לבדקן לאור הנר ואפלו להבחין בין
בגדיו לבגדי אשתו אם הם דומים, אסור לבדק:

יב. שמש שאינו קבוע אסור לו לבדק כוסות
וקערות לאור הנר, מפני שאינו מכירן בין בנר
שמן זית בין בנר של גפס שאורו רב. אבל שמש
קבוע מתר לו לבדק לאור הנר כוסות, מפני
שאינו צריך עיון הרבה. ואם היה נר של שמן
זית, אין מורין לו לבדק ואף על פי שהוא מתר,
גזרה שמא יסתפק ממנו:

סימן רעו

דיני נר שהדליק עכו"ם בשבת, ובו ח' סעיפים:

א. עכו"ם שהדליק את הנר בשביל ישראל, אסור
לכל, אפלו למי שלא הדלק בשבילו. אבל אם
הדליקו לצרכו או לצורך חולה ישראל, אפלו אין

ד. סעדה זו ושל שחרית אי אפשר לעשותה בלא
פת:

סימן ערה

דברים האסורים לעשות לאור הנר בשבת, ובו י"ב
סעיפים:

א. אין פולין, ואין קורין בספר לאור הנר ואפלו
אינו מוציא בפיו, שמא יטה. ואפלו הוא גבוה
עשר קומות שאינו יכול לגע אליו, שלא חלקו
חכמים בדבר. ומטעם זה יש לאסור אפלו הוא
בעששית או קבוע בחור שבכתל, וכן בנר של
שענה:

ב. ודוקא אחד, אבל שנים קורים ביחד, שאם בא
האחד להטות, יזכירנו חברו. והוא שקורים בענין
אחד, שאז ישגיח האחד במה שיעשה חברו, אבל
בשני ענינים לא:

ג. אם יש אחר עמו, אפלו אינו קורא, ואומר לו:
תן דעתך עלי שלא אטה, מתר. והוא הדין אם
אומר בן לאשתו:

ד. אדם חשוב, שאין דרכו בחל להטות, מתר בכל
גונא:

ה. במדרה, אפלו עשרה אין קורין משום דהואיל
ויושבים רחוקים זה מזה, ועוד שזנבות האודים
סמוכים להם, אין זה מכיר כשבא חברו להבעיר
ולחמות:

ו. תינוקות של בית רבן קוראין לאור הנר, מפני
שאמת רבן עליהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רעז

שולחן ערוך

- א. גר שמנח אחורי הדלת, אסור לפתח הדלת שמא יכבנו הרוח. ואם הוא קבוע בפתל שאחורי הדלת, אסור לפתח הדלת ולנעלו פדרכו שמא תהא הדלת נוקשת עליו ותכבנו, אלא פותח ונועל בנחת. ואם הוא קבוע בדלת עצמו, שפתיחתו ונעילתו מקרב השמן לגר או מרחיקו ממנו, אסור לפתחו ולנעלו:
- ב. אסור לפתח הדלת כנגד המדורה שהיא קרובה קצת אל הדלת ואפלו אין שם אלא רוח מצויה, אבל אם היה פתוח כנגדה, מתר לסגרו ואין בו משום מכבה:
- ג. שכח גר על הטבלא, מנער את הטבלא והוא נופל, אפלו אם הוא דולק, רק שלא יכון לכבותו. ובלבד שיהא גר של שעוה וכיוצא בו, או שלא יהא בו שמן, אבל אם יש בו שמן אי אפשר שלא יקרבו אל הפתילה ונמצא מבעיר. ואם הניחו עליה מדעת, אסור לנערה שהרי הטבלא היא בסיס, לדבר האסור:
- ד. מתר להניח גר של שבת מבעוד יום על גבי אילן וידלק שם בשבת דליכא למיחש דלכשיכבה לשקליה מניה ונמצא משתמש במחבר, אבל אין מניחין גר של יום טוב על גבי אילן, דשקיל ומנח ליה ונמצא משתמש באילן:
- ה. מתר לכפות קערה על גבי הנר בשבת כדי שלא יאחו האור בקורה:

- בו סכנה. מתר לכל ישראל להשתמש לאורו. והוא הדין לעושה מדורה לצרכו או לצרף חולה. ויש אוסרים במדורה, משום דגזרינן שמא ירבה בשבילו:
- ב. ישראל ועכו"ם שהסבו יחד והדליק עכו"ם גר אם רב עכו"ם, מתר להשתמש לאורו. ואם רב ישראל, או אפלו מחצה על מחצה, אסור. ואם יש הוכחה שלצרף עכו"ם מדליקה, כגון שאנו רואים שהוא משתמש לאורה, אף על פי שרב ישראל, מתר:
- ג. אם אומר אדם לעבדו או לשפחתו לילך עמו והדליקו הנר, אף על פי שגם הם צריכים לו אין זה לצרף העכו"ם, כיון שעקר ההליכה בשביל ישראל:
- ד. אם יש גר בבית ישראל ובא עכו"ם והדליק גר אחר, מתר להשתמש לאורו בעוד גר ראשון דולק, אבל לאחר שיכבה הראשון אסור להשתמש לאור השני. וכן אם נתן שמן בגר הדולק, מתר להשתמש עד כדי שיכלה השמן שהיה בו כפר, ואחר כך אסור:
- ה. בארצות קרות, מתר לעכו"ם לעשות מדורה בשביל הקטנים ומתרין הגדולים להתחמם בו, ואפלו בשביל הגדולים מתר אם הקר גדול, שהכל חולים אצל הקר. ולא פאותם שנוהגים התר אף על פי שאין הקר גדול ביום ההוא:

סימן רעז

סימן רעז

שיכול לכבות הנר בשביל החולה, ובו סעיף אחר
א. מתר לכבות הנר בשביל שישן החולה שיש בו סכנה:

שלא לגרם כבוי הנר, ובו ה' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתנועות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רעט

שולחן ערוך

תשמיש המטה בשבת, ובו ב' סעיפים:

- א. תשמיש המטה מתענגי שבת הוא, לפיכך עונת תלמידי חכמים הפריאים מליל שבת לליל שבת:
- ב. מתר לבעל לכתחלה בתולה בשבת, ואין בו משום חובל ולא משום צער לה:

סימן רפא

שלא יכרע ביולד אנחנו מודים, ובו סעיף אחד

- א. אין לשחות בולד לבדך אנחנו מודים, שאין לשחות אלא במקומות שאמרו חכמים:

סימן רפב

קריאת התורה והמפטיר בשבת, ובו ז' סעיפים:

- א. מוציאין ספר תורה וקורין בו שבועה. ואם רצה להוסיף, מוסיף:
- ב. מתר לקרות עולים הרבה אף על פי שקרא זה מה שקרא זה וחוזר ומברך, אין בכך פלוס:
- ג. הכל עולים למנין שבועה, אפלו אשה וקטן שיודע למי מברכין, אבל אמרו חכמים: אשה לא תקרא בצבור מפני כבוד הצבור:
- ד. נוהגים לקרות שבועה ולגמור עמהם הפרשה ואומר קדיש, וחוזר וקורא עם המפטיר מה שקרא השביעי:
- ה. אם לא נמצא מי שיודע להפטיר אלא אחד מאותם שעלו לקרות בתורה, וכבר אמר שליח צבור קדיש אחר קריאת הפרשה, זה שרוצה להפטיר צריך לחזר ולקרות ויברך על קריאתו תחלה וסוף:

סימן רעט

דיני טלטול הנר בשבת, ובו ז' סעיפים:

- א. נר שהדליקו בו באותו שבת, אף על פי שכבה, אסור לטלטלו. וכן מתר השמן שבנר שהדליקו בו באותו שבת, אסור לטלטלו ולהסתפק ממנו באותו שבת:
- ב. נר זה שאמרנו שאסור לטלטלו, אפלו לצרף גופו ולצרף מקומו אסור. ויש מי שהתיר, ולא נראו דבריו:
- ג. לטלטל נר על ידי שנותנין עליו לחם בשבת, אסור. ואם נתן עליו הלחם מבעוד יום, יש מי שמתיר לטלטלו בשבת על ידי לחם זה, ואין לסמוך עליו:
- ד. אם התנה מערב שבת על נר זה שייטלטלנו משוכבה, מתר לטלטלו אחר שכבה:
- ה. נר שהדליקו בשבת לחיה ולחולה וילדה החיה ונתרפא החולה, מתר לטלטלו אם כבה. והוא הדין למדליק בשבת בשוגג וכבה, שמתר לטלטלו:
- ו. נר שלא הדליקו בו באותו שבת, אפלו הוא של חרס דמאיס ואפלו הוא של גפט דמסרית, מתר לטלטלו דמקצה מחמת מאוס מתר:
- ז. מנורה, בין גדולה בין קטנה, אם היא של פרקים אין מטלטלין אותה דחיישינן שמא תפל ותתפרק ויחזירנה ונמצא עושה כלי. ואפלו אם אינה של פרקים אלא יש בה חריצים סביב ודומה לשל פרקים, אסור לטלטלה:

סימן רפ

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדעו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקורא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רפג

שולחן ערוך

ה. אם נשתתק המפטיר באמצע ההפטר, הבא
לסיימה לא יתחיל ממקום שפסק הראשון אלא
צריך לחזור להתחיל ממקום שהתחיל הראשון, כמו
בספר תורה:

ו. אין המפטיר מפטיר עד שיגמור הגולל לגלגל
הספר תורה:

ז. בשבת שהפטרשיות מחברות, מפטירין בהפטרות
פרשה שניה:

ו. אם טעה שליח צבור וסיים הפרשה עם הששי
ואמר קדיש, אינו צריך לקרות עוד אחר אלא
יקרא עם המפטיר מה שקרא עם הששי, דקימא לן
מפטיר עולה למנין שבועה:

ז. קרא הפרשה בתפלת שחרית בשבת ודלג פסוק
אחד, חוזר וקורא הוא ושנים עמו. ואפלו הפטיר
והתפלל מוסף, חוזר וקורא:

סימן רפג

למה אין מוציאין שני ספרי תורות בשבת, ובו

סעיף אחד

א. מה שאין מוציאין בשבת ספר שני לקרות
פרשת המוספים, מפני שאין בה אלא שני פסוקים:

סימן רפד

דיני הפטרה וברכותיה, ובו ז' סעיפים:

א. מפטירין בנביא מענינה של פרשה. ואין פותחין
מכ"א פסוקים, אלא אם כן סליק ענינא בבציר
מהכי כגון: עלותיכם ספו על זבחיכם:

ב. אם חל ראש חדש בשבת, אין המפטיר מזכיר
של ראש חדש כלל. ויש אומרים שאף על פי
שאינו מזכיר בחתמה של ראש חדש, מזכירין
אותו בתוך הברכה שאומר את יום המנוח הזה
ואת יום ראש חדש הזה, והמנהג כסבא
הראשונה:

ג. צריך לכונן לברכות הקוראים בתורה ולברכות
המפטיר ויענה אחריהם אמן, ויעלו לו להשלים
מנין מאה ברכות שחסר מנינם בשבת:

ד. קטן יכול להפטיר:

סימן רפה

לקרא הפרשה שנים מקרא, ואחד תרגום, ובו ז'

סעיפים:

א. אף על פי שאדם שומע כל התורה כלה כל
שבת בצבור, חייב לקרות לעצמו בכל שבוע פרשת
אותו השבוע שנים מקרא ואחד תרגום אפלו
עטרות ודיבן:

ב. אם למד הפרשה בפרוש רש"י חשיב כמו
תרגום, וירא שמים יקרא תרגום וגם פרוש רש"י:

ג. מיום ראשון ואילך חשוב עם הצבור:

ד. מצוה מן המבחר שישלים אותה קדם שיאכל
בשבת, ואם לא השלים קדם אכילה ישלים אחר
אכילה עד המנחה. ויש אומרים עד רביעי בשבת.
ויש אומרים עד שמיני עצרת

ה. יכול לקרות הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום
בשעת קריאת התורה:

ו. מלמדי תינוקות אין צריכים לחזור ולקרות
הפרשה בשבת:

ז. אין צריך לקרות פרשת יום טוב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רפו

שולחן ערוך

סימן רפו

דיני תפלת מוסף בשבת, ובו ה' סעיפים:

א. זמן תפלת מוסף מיד אחר תפלת השחר ואין לאתרה יותר מצד סוף שבע שעות. ואם התפלל אותה אחר שבע שעות נקרא פושע ואף על פי כן יצא י"ח מפני שזמנה כל היום. ואם שכח ולא התפלל עד שעבר כל זמנה, אין לה תשלומין. ויש בה נשיאת כפים:

ב. כל יחיד חייב להתפלל תפלת המוספין בין אם יש צבור בעיר או לא:

ג. מתר לטעם קדם תפלת המוספין, דהינו אכילת פרות או אפלו פת מועט אפלו טעימה שיש בה כדי לסעד הלב, אבל סעדה אסור:

ד. היו לפניו שתי תפלות, אחת של מנחה ואחת של מוספין, כגון שאחר מלהתפלל תפלת מוסף עד שש שעות שהוא זמן תפלת מנחה, צריך להתפלל של מנחה תחלה ואחר כך של מוסף. ויש אומרים דהינו דוקא שצריך עתה להתפלל שתיהן, כגון שרוצה לאכול ואסור לו לאכול עד שיתפלל מנחה, אבל אם אינו צריך עתה להתפלל מנחה יכול להקדים של מוסף. ויש מי שהורה שאין עושים כן בצבור להקדים תפלת מנחה לתפלת מוסף, כדי שלא יטעו:

ה. בשבת ויום טוב אין אומרים ברכו אחר קדיש בתרא:

סימן רפז

נחום אבלים ובקור חולים בשבת, ובו סעיף אחד

א. יכולים לנחם אבלים בשבת, וכן יכולים לבקר את החולה. ולא יאמר לו בדרך שאומר לו בחל, אלא אומר לו: שבת היא מלועק ורפואה קרובה לבא, ורחמי מרבים ושבתו בשלום:

סימן רפח

דין (תענית ודין) תענית חלום בשבת, ובו י' סעיפים:

א. אסור להתענות בשבת עד ו' שעות:

ב. יש אומרים שאדם שמזיק לו האכילה, דאז ענג הוא שלא לאכול, לא יאכל:

ג. אדם המתענה בכל יום ואכילה בשבת צער הוא לו מפני שנוי וסת, יש אומרים שראו כמה חסידים ואנשי מעשה שהתענו בשבת מטעם זה, וכן אמרו שכן היה עושה הר"י החסיד:

ד. מתר להתענות בו תענית חלום כדי שיקרע גזר דינו. וצריך להתענות ביום ראשון, כדי שיתכפר לו מה שבטל ענג שבת. ואם תשש כחו ואינו יכול להתענות ב' ימים רצופים, לא יתענה ביום א' ויתענה אחר כך:

ה. יש אומרים שאין להתענות תענית חלום בשבת אלא על חלום שראהו תלת זמני. ויש אומרים שבזמן הזה אין להתענות תענית חלום בשבת, שאין אנו בקיאים בפתרון חלומות לידע איזה טוב ואיזה רע. והעולם אומרים שנמצא בספרים קדמונים שעל שלשה חלומות מתענים בשבת, ואלו הן: הרואה ספר תורה שנשרף, או יום הכפורים בשעת נעילה, או קורות ביתו או שניו שנפלו. ויש אומרים הרואה יום הכפורים אפלו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רפט

שולחן ערוך

ידיו ויבצע על לחם משנה כמו בלילה ויסעד, וגם זה הקדוש צריך שיהיה במקום סעדה, ושלא יטעם קדם לו כלום כמו בקדוש הלילה. ומיהו לשתות מים בבקר קדם תפלה מתר, מפני שעדין לא חל עליו חובת קדוש:

ב. במקום שאין זין מצוי הוי שכר ושאר משקין, חוץ מהמים, חמר מדינה ומקדשין עליו. ואם אין לו אפלו שכר ושאר משקין, אוכל בלא קדוש:

סימן רצ

בשבת ישלים מאה ברכות בפרות, ובו ב' סעיפים:

א. ירבה בפרות ומגדים ומיני ריח, כדי להשלים מנין מאה ברכות:

ב. אחר סעדת שחרית קובעים מדרש לקרות בנביאים ולדרש בדברי אגדה, ואסור לקבוע סעדה באותה שעה:

סימן רצא

דיון שלש סעדות, ובו ו' סעיפים:

א. היא זהיר מאד לקיים סעדה שלישית, ואף אם הוא שבע יכול לקיים אותה בכביצה, ואם אי אפשר לו כלל לאכל אינו חייב לצער את עצמו. והחכם עיניו בראשו שלא ימלא בטנו בסעדת הבקר, כדי לתן מקום לסעדה שלישית:

ב. זמנה משיגיע זמן המנחה דהינו משש שעות ומחצה ולמעלה, ואם עשאה קדם לכן לא קיים מצות סעדה שלישית:

ג. אם נמשכה סעדת הבקר עד שהגיע זמן המנחה יפסיק הסעדה ויברך ברכת המזון ויטל ידיו ויברך

שלא בשעת נעילה. ויש אומרים הרואה שקורא בתורה. ויש אומרים הרואה שנושא אשה. והא דרואה שניו שנפלו דוקא שניו, אבל הרואה לחיו שגשרו, חלום טוב הוא דמתו היועצים עליו רעה ונ"ל שהחלומות שאמרו בפרק הרואה שהם רעים, גם עליהם מתענין בשבת:

ו. המתענה בשבת אומר: עננו, אחר סיום תפלתו בלא חתימה, וכוללו באלהי נצר:

ז. אם הקדימה לאכל הוא ענג לו, כגון שנתעכלה סעדת הלילה, יקדים. ואם האחר ענג לו, כגון שעדין לא נתעכלה, יאחר:

ח. אין מתענין על שום צרה מהצרות כלל:

ט. אין צועקים ולא מתריעין בו על שום צרה חוץ מצרת המזונות שצועקים עליה בפה בשבת, ולא בשופר. וכן עיר שהקיפוה עכו"ם או נהר וספינה המטרפת בים, ואפלו על יחיד הנרדף מפני עכו"ם או לסטים או רוח רעה, זועקין ומתחננין בתפלות בשבת, אבל אין תוקעין אלא אם כן תוקעין לקבץ העם לעזר אחיהם ולהצילם:

י. נרדף מפני רוח רעה שאמרו ל"ד דהוא הדין לכל חולה שיש בו סכנת היום זועקים ומתחננין. וכן נהגו לומר: מצלאים בשבת על חולים המסכנים סכנת היום:

סימן רפט

סדר סעדת שחרית של שבת, ובו ב' סעיפים:

א. יהיה שלחנו ערוך ומטה מצעת יפה, ומפה פרוסה כמו בסעדת הלילה, ויברך על היין בורא פרי הגפן והוא נקרא קדושא רבה. ואחר כך יטל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רצב

שולחן ערוך

ב. צריך לזהר מלעשות מלאכה עד שיראו שלשה כוכבים קטנים, ולא יהיו מפזרים אלא רצופים, ואם הוא יום המעצן ימתין עד שיצא הספק מלבו:

ג. מי שהוא אנוס, כגון שצריך להחשיף על התחום לדבר מצוה, יכול להתפלל של מוצאי שבת מפלג המנחה ולמעלה ולהבדיל מיד, אבל לא יברך על הבר, וכן אסור בעשיית מלאכה, עד צאת הכוכבים:

סימן רצד

דיני הבדלה בתפלה, ובו ה' סעיפים:

א. אומרים הבדלה בחונן הדעת, ואם טעה ולא הבדיל משלים תפלתו ואינו חוזר, מפני שצריך להבדיל על הכוס. ואם טעם קדם שהבדיל על הכוס צריך לחזור ולהבדיל בתפלה:

ב. טעה ולא הבדיל בתפלה, ואין לו כוס בליה וסבור שאף למחר לא יהיה לו, צריך לחזור ולהתפלל:

ג. תשעה באב שחל להיות באחד בשבת, טעה ולא הבדיל בתפלה אינו צריך לחזור ולהתפלל, כיון שמבדיל על הכוס במוצאי תשעה באב:

ד. במקום שאמרו שאינו חוזר להתפלל, מיד כשסים הברכה אין לו לחזור, אף על פי שלא פתח בברכה שלאחריה:

ה. במקום שאמרו שאינו חוזר, אם רצה להחמיר על עצמו לחזור אם סיים תפלתו, רשאי. אבל אם צדין לא סיים תפלתו, אינו רשאי לחזור:

סימן רצה

הבדלה שעושה שליה צבור, ובו סעיף אחד

ברפת המוציא ויסעד, ונכון הדבר שאם לא היה עושה כן, מאחר שנמשכה סעדת הבקר עד אותה שעה, לא היה יכול לאכל אחר כך אלא אכילה גסה:

ד. אינו צריך לקדש בסעדה שלישית, אבל צריך לבצע על שתי כפרות:

ה. צריך לעשותה בפת. ויש אומרים שיכול לעשותה בכל מאכל העשוי מאחד מחמשת מיני דגן. ויש אומרים שיכול לעשותה בדברים שמלפתים בהם הפת כבשר ודגים, אבל לא בפרות. ויש אומרים דאפלו בפרות יכול לעשותה. וסברא ראשונה עקר, שצריך לעשותה בפת אלא אם כן הוא שבע ביותר:

ו. גשים חיבות בסעדה שלישית:

סימן רצב

דין תפלת מנחה בשבת, ובו ב' סעיפים:

א. במנחה מוציאין ספר תורה, וקורין שלשה אנשים עשרה פסוקים מפרשה הבאה. ואפלו חל יום טוב להיות בשבת, קורין בפרשה הבאה ולא בשל יום טוב:

ב. אומרים צדקתך, ואם חל בו יום שאלו היה חל לא היו אומרים בו במנחה גפילת אפים, אין אומרים צדקתך:

סימן רצג

דיני ערבית במוצאי שבת, ובו ג' סעיפים:

א. מאחרין תפלת ערבית, כדי להוסיף מחל על הקדש:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רצו

שולחן ערוך

ושוטה ממנו מעט ומוסיף עליו להשלימו לרביעית,
ומברך עליו ברכת המזון:

ד. מי שאין ידו משגת לקנות זין לקדוש ולהבדלה
יקנה להבדלה, דקדוש אפשר בפת:

ה. אם אין ידו משגת לקנות שמן לגר תנכה זיין
להבדיל, גר תנכה קדם:

ו. אומר הבדלה מישב. ואוחז היין בימין וההדס
בשמאל ומברך על היין, ושוב נוטל ההדס בימין
והיין בשמאל ומברך על ההדס, ומחזיר היין
לימינו:

ז. אפלו שמעו כל בני הבית הבדלה בבית הכנסת,
אם נתכוננו שלא לצאת מבדילים בבית:

ח. נשים תיבות בהבדלה כשם שתיבות בקדוש, ויש
מי שחולק:

סימן רצו

דיני בשמים להבדלה, ובו ח' סעיפים:

א. מברך על הבשמים אם יש לו, ואם אין לו אינו
צריך לחזור אחריהם:

ב. אין מברכין על בשמים של בית הכסא ולא על
של מתים הנתונים למעלה ממטותו של מת, ולא
על בשמים שבמסבת ע"א, דסתם מסבתן לעבודת
כוכבים:

ג. שקים מלאים בשמים שמשמים העובדי כוכבים
תוף קנקני היין, אף על פי שמתר להריח בהם
אין מבדילין עליהם:

ד. נהגו לברך על ההדס כל היכא דאפשר:

א. מבדיל שליח צבור כדי להוציא מי שאין לו
זין:

סימן רצו

דיני הבדלה על היין, ובו ח' סעיפים:

א. סדר הבדלה: זין, בשמים, גר, הבדלה וסימנה
יב"ה. וצריך לזהר שלא יהא הכוס פגום:

ב. ואין מבדילין על הפת, אבל על השכר מבדילין
אם הוא חמר מדינה והוא הדין לשאר משקין, חוץ
מן המים. וביום טוב שחל להיות במוצאי שבת,
שיש בו קדוש שהוא נאמר על הפת, יש אומרים
שאגב הקדוש מבדילין גם כן עליו. ויש אומרים
שיותר טוב לומר הקדוש והבדלה שניהם על
השכר:

ג. אם אין לו זין ולא שכר ושאר משקין, יש
אומרים שמתר לו לאכול ויש אומרים שאם מצפה
שיהיה לו למחר לא יאכל עד למחר שיבדיל. ואם
אין לו אלא כוס אחד ואינו מצפה שיהיה לו
למחר, מוטב שיאכל קדם שיבדיל ויברך עליו
ברכת המזון ואחר כך יבדיל עליו, ממה שיברך
ברכת המזון בלא כוס לדברי האומרים דברכת
המזון טעונה כוס. ולדברי האומרים דאינה טעונה
כוס, לא יאכל עד שיבדיל. ומירי שכוס זה לא
היה בו אלא רביעית בצמצום, וכבר היה מזוג
כדינו שאם היה משים בו מים יותר לא היה ראוי
לשתיה, שאם לא כן לדברי הכל מבדיל תחלה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רחצ

שולחן ערוך

ז. הִיָּה הוֹלֵךְ חוּץ לְפָרֶךְ וְרָאָה אוֹר, אִם רָבַן עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים, אֵין מְבָרְכִין עָלָיו. וְאִם רָבַן יִשְׂרָאֵל, אוֹ אֶפְלוּ מִחֻצָּה עַל מִחֻצָּה, מְבָרְכִין עָלָיו:

ח. אוֹר הַיּוֹצֵא מִהַעֲצִים וּמִהַאֲבָנִים מְבָרְכִין עָלָיו, אֲבָל בְּמוֹצָאֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים אֵין מְבָרְכִין עָלָיו:

ט. גִּחְלִים הַבּוֹעֲרוֹת כָּל כֶּף שָׂאלוּ מִכְּנִיס קִיסָם בַּיַּנְיָהֶם הוּא נִדְלָק, מְבָרְכִין עֲלֵיהֶם, וְהוּא שֶׁעֲשׂוּיִם לְהָאִיר:

י. אוֹר שֶׁל כֶּבֶשֶׁן בְּתַחֲלַת שְׂרֵפַת הַלְּבָנִים, אֵין מְבָרְכִין עָלָיו שְׂאֵז אֵינוֹ עֲשׂוּי לְהָאִיר, וְאַחַר שֶׁנִּשְׂרָפוּ אֵז עֲשׂוּי לְהָאִיר וּמְבָרְכִין עָלָיו:

יא. גַּר בֵּית הַכְּנֶסֶת, אִם יֵשׁ שָׁם אָדָם חָשׂוּב מְבָרְכִין עָלָיו. וְאִם לֹא, אֵין מְבָרְכִין עָלָיו. וְיֵשׁ אוֹמְרִים בְּהֶפֶךְ. וְאִם יֵשׁ שֶׁמֶשׁ שְׂאוֹכֵל שָׁם מְבָרְכִין עָלָיו, וְהוּא שֶׁלֹּא תֵּהָא לְבָנָה זּוֹרַחַת שָׁם:

יב. אֵין מְבָרְכִין עַל גַּר שֶׁל מֵתִים, שְׂאֵינוֹ עֲשׂוּי לְהָאִיר, הַיִּלְכָּף מֵת שֶׁהָיוּ מוֹלִיכִין לְפָנָיו גַּר אֵלוֹ הוֹצִיאָהוּ בַּיּוֹם, וְהוֹצִיאָהוּ בַּלַּיְלָה בְּגַר, אֵין מְבָרְכִין עָלָיו:

יג. סוּמָא אֵינוֹ מְבָרֵךְ:

יד. הָיוּ יוֹשְׁבִים בְּכַה"מ וְהֵבִיאוּ לָהֶם אוֹר, אֶחָד מְבָרֵךְ לְכֻלָּם:

טז. גַּר בְּתוֹךְ חֵיקוֹ אוֹ בְּתוֹךְ פְּנֵס אוֹ בְּתוֹךְ אֶסְפִּקְלָרְיָא רוּאָה אֶת הַשְּׁלֵהֶבֶת וְאֵינוֹ מִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוֹרָהּ, מִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוֹרָהּ וְאֵינוֹ רוּאָה אֶת הַשְּׁלֵהֶבֶת, אֵין מְבָרְכִין עָלָיו עַד שֶׁיֵּהָא רוּאָה אֶת הַשְּׁלֵהֶבֶת וּמִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוֹרָהּ:

ה. מִי שְׂאֵינוֹ מְרִיחַ אֵינוֹ מְבָרֵךְ עַל הַבְּשָׂמִים אֲלֵא אִם כֵּן נִתְכַּוֵּן לְהוֹצִיא בְּנֵי בֵיתוֹ הַקְּטָנִים שֶׁהִגִּיעוּ לְחַנוּךְ אוֹ לְהוֹצִיא מִי שְׂאֵינוֹ יוֹדֵעַ:

סימן רחצ

דיני נר הבדלה, ובו ט"ו סעיפים:

א. מְבָרֵךְ עַל הַנֵּר: בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ, אִם יֵשׁ לוֹ וְאֵינוֹ צָרִיךְ לְחֹזֵר אַחֲרָיו. וְהֵנִי מִלֵּי בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת, אֲבָל בְּמוֹצָאֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים יֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁמִּתְחַזֵּר אַחֲרָיו:

ב. מִצְוָה מִן הַמִּבְחָר לְבָרֵךְ עַל אֲבוּקָה. וְיֵשׁ מִי שְׂאוֹמֵר שְׂאֵם אֵין לוֹ אֲבוּקָה צָרִיךְ לְהַדְלִיק גַּר אַחַר לְצַרֵּךְ הַבְּדֵלָה חוּץ מִתֵּנַר הַמֵּיחָד לְהָאִיר בְּבֵיתוֹ:

ג. נוֹהֲגִים לְהַסְתַּפֵּל בְּכַפּוֹת הַיָּדִים וּבְצַפְרָנִים:

ד. אֵין מְבָרְכִין עַל הַנֵּר עַד שֶׁיֵּאָתְרוּ לְאוֹרוֹ, דְּהֵינּוּ שִׁיחָה סְמוּךְ לוֹ בְּכַדֵּי שִׁיּוּכָל לְהַכִּיר בֵּין מִטְבַּע מְדִינָה זוֹ לְמִטְבַּע מְדִינָה אַחֶרֶת:

ה. אֵין מְבָרְכִין עַל הַנֵּר שֶׁלֹּא שַׁבַּת מְמַלְאֶכֶת עֲבָרָה, לְאַפּוּקֵי אוֹר שֶׁהִדְלַק לְחִיָּה וּלְחוֹלָה שֶׁכִּיּוֹן שֶׁלֹּא הִדְלַק לְעֲבָרָה מְבָרְכִין עָלָיו, אֲבָל אִם הִדְלִיקוּ עֲפוּ"ם בְּשַׁבַּת כִּיּוֹן שְׂאֵם הִיָּה מְדִלִיקוֹ יִשְׂרָאֵל הִיָּה עוֹבֵר, לֹא שַׁבַּת מְמַלְאֶכֶת עֲבָרָה מְקַרֵּי:

ו. עוֹבֵד כּוֹכָבִים שֶׁהִדְלִיק בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת מִיִּשְׂרָאֵל, אוֹ יִשְׂרָאֵל מְעוֹבֵד כּוֹכָבִים, מְבָרְכִין עָלָיו. אֲבָל עוֹבֵד כּוֹכָבִים שֶׁהִדְלִיק מְעוֹבֵד כּוֹכָבִים, אֵין מְבָרְכִין עָלָיו. וּבְמוֹצָאֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים אֵין מְבָרְכִין עַל גַּר שֶׁהִדְלִיק יִשְׂרָאֵל מְעוֹבֵד כּוֹכָבִים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן רצט

שולחן ערוך

סימן רצט

שלא לאכל ולא לעשות שום מלאכה קדם שיבריל,
ובו י סעיפים:

א. אסור לאכול שום דבר, או אפלו לשנות יין או שאר משקין חוץ ממים, משתחשף עד שיבדיל. אבל אם היה יושב ואוכל מבעוד יום וחשכה לו, אין צריך להפסיק. ואם היה יושב ושונה וחשכה לו, צריך להפסיק. ויש אומרים דהני מלי בספק חשכה, אבל בודאי חשכה אפלו היה יושב ואוכל פורס מפה ומבדיל וגומר סעודתו:

ב. היו שותים ואמרו: בואו ונבדיל, אם רצו לחזור ולשתות קדם הבדלה אינם צריכים לחזור ולברך. ויש מי שחולק בדבר:

ג. כשמפסיק להבדיל אינו צריך לברך בורא פרי הגפן על כוס של הבדלה, ויש אומרים שצריך:

ד. כשהיה אוכל וחשכה, שאמרנו שאינו צריך להפסיק, גומר סעודתו ומברך ברפת המזון על הכוס ואחר כך מבדיל עליו, ואם יש לו שני כוסות, מברך ברפת המזון על אחד ומבדיל על אחר:

ה. טעה ואכל קדם שהבדיל יכול להבדיל אחר כך:

ו. שכח ולא הבדיל במוצאי שבת, מבדיל עד סוף יום ג'. ויש אומרים שאינו מבדיל אלא כל יום ראשון ולא יותר, ודוקא בורא פרי הגפן והמבדיל בין קדש לחל, אבל על הנר ובשמים אינו מברך אלא במוצאי שבת. ויש מי שאומר דהא דקימא לן טעם מבדיל הני מלי היכא דהבדיל בליל מוצאי

שבת, אבל אם לא הבדיל בלילה פיון שטעם שוב אינו מבדיל:

ז. המבדיל על יין על שלחנו, אפלו הבדיל קדם שנטל ידיו, פוטר היין שבתוך המזון שאין צריך לברך עליו. ויש אומרים דלא פוטר אלא אם כן נטל ידיו קדם שהבדיל:

ח. כשפוטר יין שבתוך המזון שאין צריך לברך עליו גם אין צריך לברך ברכה אחרונה על כוס של הבדלה. ואם אין לו אלא כוס אחד וסבור שיביאו לו יין יותר והבדיל על אותו כוס ואחר כך לא הביאו לו יותר וברך ברפת המזון בלא כוס, יש מי שאומר שצריך לברך ברכה אחרונה על כוס של הבדלה:

ט. אם רוצה לסעד תקף להבדלה צריך לזהר שלא יביא לחם לשלחן קדם הבדלה ואם הביא פורס עליו מפה ומכסנו לפי שהוא מקדם בפסוק וצריך להקדימו אם לא יכסנו:

י. אסור לעשות שום מלאכה קדם שיבדיל, ואם הבדיל בתפלה מתר אף על פי שעדין לא הבדיל על הכוס. ואם צריך לעשות מלאכה קדם שהבדיל בתפלה אומר: המבדיל בלא ברכה, ועושה מלאכה:

סימן ש

שיסדר שלחנו במוצאי שבת, ובו סעיף אחד

א. לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת כדי ללוות את השבת, אפלו אינו צריך אלא לכניית:

סימן שא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שא

שולחן ערוך

ולא באלה ולא ברמח, ולא בכלים שאינם תכשיט,
ואם יצא חיב חטאת, ולא בשריון ולא בקסדא ולא
במגפים ואם יצא פטור שהם דרך מלבוש. ולא
יצא בתפלין, מפני שצריך להסירם כשיכנס לבית
הכסא. ולא יצא קטן במנעל גדול דלמא נפיל
ואתי לאתויי, אבל יוצא הוא בחלוק גדול. ולא
יצא במנעל אחד אם אין לו מכה ברגלו, דלמא
מחיכי עליה ואתי לאתויי, אבל אם יש לו מכה
ברגלו יצא באותו שאין בו מכה:

ח. לא יצא במחט התחובה לו בכגדו בין נקובה
בין שאינה נקובה. ואם יצא בנקובה חיב,
ובשאינה נקובה, פטור. ויש אומרים בהפך:

ט. לא יצא בטבעת שאין עליה חותם, ואם יצא
חיב. ואם יש עליה חותם לרש"י פטור, ולרבנו
תם ולהרמב"ם מתר דאינו תכשיט אלא לאיש.
אבל דבר שהוא תכשיט לאיש ולאשה אסור גם
לאיש:

י. טבעת שקבוע בה אבן וכן אם כתובים בה
אותיות אין עליה חותם מקרי, שלא נקרא חותם
אלא אם פן תקוקים בה אותיות או צורות:

יא. דבר העשוי לתכשיט ולהשתמש בו כגון
מפתחות נאות של כסף כמין תכשיט, אסור,
שהוא אומר שלצורך תשמיש מוציא. ויש מתירים
אם הוא של כסף:

יב. לא יצא החיט במחט התחובה לו בכגדו. ולא
נגר בקיסם שבאזנו. ולא סורק במשחה שבצוארו.
ואם יצא, פטור:

יג. לא יצא הזב בכיס שעושה להצילו מזיבתו,
שלא יטנף בה, וכן אשה נדה שקושרת בגד לפנייה

באיזה כלים מתר לצאת בשבת ואיזה מהם
אסורים, ובו נ"א מעיפים:

א. אין לרוץ בשבת אלא אם פן הוא לדבר מצוה
כגון לבית הכנסת או כיוצא בו:

ב. בחורים המתענגים בקפיצתם ומרוצתם, מתר.
וכן לראות כל דבר שמתענגים בו:

ג. היה הולך והגיע לאמת המים יכול לדלג ולקפץ
עליה אפלו אם היא רחבה שאינו יכול להניח
רגלו ראשונה קדם שיצק שניה, ומוטב שידלג
ממה שיקיפנה מפני שמרבה בהלוך. ואסור לעבר
בה, שלא יבא לידי סחיטה:

ד. היה הולך לדבר מצוה כגון: להקביל פני רבו
או פני מי שגדול ממנו בחכמה, יכול לעבר בה
ובלבד שיעשה שנוי כגון שלא יוציא ידו מתחת
שפת חלוקו, כדי שיזכר ולא יבא לידי סחיטה
ואסור לעבר בסנדלו, דכיון דאינו יכול להדקו
ולקשרו יפה חיישינן דלמא נפיל ואתי לאתויי.
אבל במנעלו, מתר:

ה. ההולך לדבר מצוה מתר לעבר במים אף
בחזרה, כדי שלא תהא מכשילו לעתיד לבא:

ו. ההולך לשמר פרותיו מתר לו לעבר במים
בהליכה, אבל לא בחזרה:

ז. כל היוצא בדבר שאינו תכשיט ואינו דרך
מלבוש והוציאו כדרך שרגלין להוציא אותו דבר,
חיב. וכל תכשיט שהוא רפוי שאפשר לו בקל
לפל, אסור לצאת בו ואם יצא, פטור. ואשה לא
תצא בתכשיטים שדרכה לשלפם ולהראותם. הלכך
לא יצא איש לא בסוף ולא בקשת ולא בתרים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שא

שולחן ערוך

כ. אין יוצאים באנקטמין, והוא כמין חמור שעושים הליצנים, ונראה כרוכב עליו והוא נושא והולך ברגליו. ולא בקשרים, והם עצים גבוהים שיש בהם מושב לכף הרגל והולכים בהם בטיט. ולא בפרמי, והם כמין צורת פרצוף שנותנים על הפנים להפחיד התינוקות:

כא. אין יוצאים בתבה זקופה ומחצלת, אבל יוצאים בשק ויריעה וחמילה:

כב. יוצאים במוך וספוג שעל המכה לפי שהם מרפאים הילכך הוי כמו תכשיט, וכן בקלפת שום ובצל או באספלגית ומלוגמא ורטיה שעליה, ואם נפלו מעליה לא יחזירנה, וכל שפן שלא יתנם בתחלה. אבל אסור לכוף חוט או משיחה על המכה לצאת בו, דכיון שאינם מרפאים הוו משוי. אבל באגוד שכורך על הרטיה שלא תפול מעליו, יכול לילך בו וקושרו ומתירו:

כג. הננים יוצאים בגזין הארוגים להם בכסותם, אבל אם אינם ארוגים, לא:

כד. יוצאים במיני עשבים שקושרים אותם בקשרים ותולין אותם לרפואה:

כה. אין יוצאין בקמע שאינו ממחה, ואם הוא ממחה יוצאין בו. לא שנא אתמחי גברא ולא קמע כגון שכתב לחש אחד בשלש אגרות, ורפאו שלשתם שלשה בני אדם שאתמחי גברא לאותו לחש בכל פעם שיכתבנו אבל לא לשאר לחשים, וגם אין הקמע ממחה אם יכתבנו אחר, לא שנא אתמחי קמיע ולא גברא כגון שכתב לחש אחד באגרת ורפא בו ג' פעמים שאותה אגרת ממחה לכל אדם. וכל שפן אי אתמחי גברא וקמע כגון

שלא תתלכלך בדם גדוהה, אסורה לצאת בו אם לא יהא סגר עשוי כעין מלבוש. אבל אם קושרתו כדי שלא יכאב לה הדם ולא תצטער, מתר לצאת בו:

יד. דבר שהוא דרך מלבוש, אפלו אם אינו לובשו אלא משום אצולי טנוף, מתר לצאת בו בשבת:

טו. אין הקטע יוצא בקב שלו, דהינו שעושה כמין דפוס של רגל וחוקק בו מעט לשום ראש שוקו בתוכו, ואינו עושה זה להלך בו שעל כל פנים צריך הוא למקלו, אלא כונתו כדי שלא יראה חסר רגל אלא נכה רגל, כיון דאינו צריך הלכו, אסור:

טז. קטע שאינו יכול לילך כלל על שוקיו אלא יושב על כסא, ומשנעקר ממקומו נסמך על ידיו ועל שוקיו ונדחה לפניו ועושה סמוכות של עור או עץ לראשי שוקיו או רגליו התלויים, וכשהוא נשען על ידיו ועוקר עצמו נשען גם על רגליו קצת, אין יוצאים בהם בשבת דאידי דתלוי ולא מנחי אארעא זמנין דמשתלפי. אבל בכסא וספסלים הקטנים שבידיו מתר לצאת. קטע בשתי רגליו ומהלך על שוקיו ועל ארכבותיו ועושה סמוכות של עור לשוקיו, יוצא בהם בשבת:

יז. חגר, שאינו יכול לילך בלא מקל, מתר לילך בו אפלו אינו קשור בו. אבל אם אפשר לו לילך זולתו, ואינו נוטלו אלא להתזיק עצמו, אסור:

יח. סומא, אסור לו לצאת במקל:

יט. מי שהוא אסור וכבלים ברגליו, מתר לצאת בהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שא

שולחן ערוך

אלא משלשלת ברחבה למטה מפתפיו, שרי שמאחר
שהוא מתעטף בטליתו ומתכסה בו כתפו וגופו אף
על פי שמתקצר קצת מלמטה, מתר. ועל פי זה
מתר להתעטף בטליתו תחת הגלימא להביאו לבית
הכנסת:

ל. מתר לצאת ברשות הרבים בטלית סביב הצואר:

לא. היוצא מעטף בטליתו וקפלה מכאן ומכאן בידו
או על כתפו, אם נתפון לקבץ כנפיו כפי שלא
יקרעו או כפי שלא יתלכלכו, אסור. ואם קבצם
להתנאות בה כמנהג אנשי המקום במלבושן, מתר.
והני מילי בטליתות שלהם שהיו יריעה אחת
מרבצת, אבל מלבושים דידן כשהוא לבוש בהם
ומוציא ידיו מתוכה מתר לתפס קצתם בידו
ולהגביה כפי שלא יתלכלכו שוליו בטיט או כפי
שלא יעכבוהו ללכת:

לב. היוצא במעות הצרורים לו בסדינו, חייב:

לג. אסור לצאת בשבת במעות או בכסף וזהב
התפורים בבגדו:

לד. יוצא אדם בסודר המקפל על כתפיו אף על פי
שאין נימא כרוכה לו על אצבעו. ואם אין הסודר
חופה ראשו ורבו אסור לצאת בו, אלא אם כן
קשר שני ראשיו למטה מכתפיו זה עם זה:

לה. לבדים הקשים, אסור להביאם ברשות הרבים
או בכרמלית כשהוא מעטף בהם. ואם אינם קשים
הרבה, מתר:

לו. מתר לצאת בשבת בשני מלבושים זה על גבי
זה בין לצרכו בין לצורך חברו בין שהם שני
חלוקים בין שהם שני סרבלים בין שהם שתי

שכתב לחש אחד בג' אגרות וכל אחת הועילה לג'
אנשים או לאדם אחד ג' פעמים, אתמחי גברא
ללחש זה בכל אגרת שיכתבנו ואתמחו אגרות
הללו לכל אדם. אבל אם כתב שלשה קמעים
לאדם אחד ורפאו שלשה פעמים, לא אתמחי לא
גברא ולא קמע. ומתר לצאת בקמע ממחה לא
שנא הוא של כתב או של עקרים, בין בחולה
שיש בו סכנה בין בחולה שאין בו סכנה. ולא
שנכפה כבר ותולהו לרפואה, אלא אפלו לא אחזו
החלי אלא שהוא ממשפחת נכפין ותולהו שלא
יאחזנו, שרי וקושרו ומתירו ברשות הרבים ובלבד
שלא יקשרנו בשיר או בטבעת ויצא בו לרשות
הרבים, שאז יאמרו שיוצא בו לשם תכשיט וזה
אסור, דלאו תכשיט הוא:

כז. נאמן לומר הרופא על עצמו שהוא ממחה:

כז. יוצאין בביצת התרגול ובשן של שועל ובמסמר
הצלוב בין בחל בין בשבת, ואין בו משום דרכי
האמורי. וכן בכל דבר שהוא משום רפואה. אבל
אם עושה מעשה ואין נפר בו משום רפואה, אסור
משום דרכי האמורי. אבל כל לחש, מתר. ולא
אסרו אלא באותם שפדקו ואינם מועילים. ויש מי
שחושש בכל קמע שאינו ממחה משום דרכי
האמורי:

כח. מי שיש לו מפה בפסת רגלו וקושר עליה
מטבע להגן שלא ינגף ברגלו, וגם הוא מרפא,
מתר לצאת בו:

כט. היוצא בטלית מקפלת על כתפיו, דהינו
שלאחר שנתנה על ראשו מגביה שוליה על כתפיו,
חייב חטאת. אבל אם אינה מקפלת על כתפיו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שא

שולחן ערוך

להפרידו מראשו, או שהוא קשור ברצועה תחת גרונו, דבקהי ליכא למיחש למדי:

מג. המוציא תפלין בשבת בבביו, במקום שאין משתמרין, אם יש סכנה שגזרו שלא להניח תפלין, מכסן והולך לו. ואם אין סכנה, אם יש בהם רצועות שבכף נפר שהם תפלין ולא קמעים והן קשורות שיכול ללבשן, מכנסן זוג זוג דרך לבישה עד שיכניסן כלם. ואם היו רבים, שלא יספיק ללבשן ולהכניסן זוג זוג, יחשיף עליהם עד הלילה ויביאם. ואם ירא להחשיף מפני לסטים, מוליכם פחות פחות מד' אמות, או גותנם לחברו, וחברו לחברו, עד שמגיע לחצר החיצונה:

מג. המוציא ספר תורה בשדה, אם אינו שעת סכנה יושב ומשמרו ומחשיף עליו ואם היו גשמים יורדים, מתעטף בעור וחוזר ומכסה אותו, ונכנס בו:

מד. הבא להציל כליו מפני הדלקה לובש כל מה שיכול ללבש, ועוטף כל מה שיכול לעטף, ופושט, וחוזר ולובש ומוציא:

מה. מי שנשרו כליו במים, הולך בהם ואינו חושש שמא יבא לידי סחיטה. ולא ישטחם לנגבם, מפני מראית העין, שלא יחשדוהו שכבסן בשבת. ואפלו בתדרי תדרים, שאין שם רואים, אסור. ולא אסרו אלא לשטחן בשבת, אבל אם שטח מערב שבת כלים המכבסים, אינו חייב לסלקן בשבת:

מו. בגדים השרוים במים, אסור לנגבם סמוך לאש: **מו.** לא ישטח אדם את כליו בשבת, אפלו מן הוצה:

תגורות זו על גבי זו, ואפלו אין מלבוש מפסיק ביניהם:

לו. מתר לצאת בשבת בבתי ידים הנקראים גואנטי"ש. ויש מי שמחמיר להצריך שיתפרם מערב שבת בבתי ידים של מלבושיו או שיקשרם בהם קשר של קימא יפה, וראוי לחוש לדבריו:

לח. היוצא בשבת בטלית שאינה מציצת כהלכתה, חייב מפני שאותם החוטים חשובים הם אצלו ודעתו עליהם עד שישלים ויעשהו ציצית. ואם היא מציצת כהלכתה, אף על פי שאין בה תכלת, מתר לצאת בשבת:

לט. כלה שיש בה רצועות שמותחין אותה בהם, מתר להתעטף בה ולצאת לרשות הרבים ואין הרצועות חשובות כמשאוי שמבטלות אגבה. הילכך מתר לצאת ברצועות התלויות באבנט אף על פי שאין המנעלים קשורים בהם, דלא חשיבי ובטלו אגב האבנט. אבל אם הם של משי, חשיבי ולא בטלי ואסור אם אין המנעלים קשורים בהם. והוא הדין לכל דבר שנפסק מן הנגד וראשו אחד מחבר, כגון לולאות, ואינו חשוב, מתר לצאת בו. ואם חשוב הוא, אסור לצאת בו:

מ. כובע שהוא מתפשט להלן מראשו טפח, אסור להניח בראשו אפלו בבית, משום אהל:

מא. לצאת בשבת בכובע שבראשו העשוי להגן מפני החמה, יש מי שאוסר משום דחיישינן שיגביהנו הרוח מראשו ואתי לאתויי ד"א ברשות הרבים, אלא אם כן הוא מהדק בראשו או שהוא עמק שראשו נכנס לתוכו, ואין הרוח יכול

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שב

שולחן ערוך

ה. חלוק לאחר כביסה הוא מתקשה ומשפשפים אותו בידיים לרפכו, מתר לעשותו בשבת שאינו מתכונן אלא לרפכו. אבל סודר אסור, מפני שמתכונן לצחצחו והוי כמלבן:

ו. טיט שעל רגלו, מקנחו בפתל אבל לא בקרקע, דלמא אתי לאשוויי גומות. ויש מי שאוסר אף בכתל:

ז. טיט שעל בגדו, משפשפו מבפנים דלא מוכחא מלתא לאתחויי כמלבן, אבל לא בחוץ דדמי למלבן ומגרדו בצפרן. ויש מפרשים דהני מלי לת, אבל יבש אסור דהוי טוחן:

ח. אין מגררין מנעל, בין חדש בין ישן, מפני שקולף העור והוי ממחק:

ט. מתר לתן מים על גבי מנעל לשכשכו. אבל לכבסו, דהינו שמשפשף צדו זה על צדו זה, אסור. אבל בגד שיש עליו לכלוף, אסור אפלו לשכשכו, דזהו כבוסו, אלא מקנחו בסמרטוט בקל ולא בדחק, פן יסחט:

י. הרוחץ ידיו, טוב לנגבם בכח זו בזו ולהסיר מהם המים כפי יכלתו קדם שיקנחם במפה:

יא. מי שנתלכלכה ידו בטיט, מקנחה בזנב הסוס ובזנב הפרה ובמפה הקשה העשויה לאחו בה קוצים. אבל לא במפה שמקנחים בה ידים, שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחל ויבא לכבס המפה:

יב. אסור לנגב כוס שהיה בו מים או יין, במפה, משום דאתי לידי סחיטה:

יג. אין מסתכלין בשבת במראה של מתכת שהיא חריפה כאומל, דחיישינן שמא ישיר בה נימין

מח. מסתפג אדם באלנטית ומביאה בידו, ולא חיישינן שמא יבא לסחט. ולא ימסר לבלנים שהם חשודים על הסחיטה:

מט. מתר לרחץ ידיו בנהר בשבת, ובלבד שלא יוציאם עם המים שעליהם חוץ לנהר ד' אמות. נ יוצאים בפשתן סרוק וצמר מנפץ שבראשי בעלי חטטין. אימתי, בזמן שצבען וכרכן או שיצא בהם שעה אחת מבעוד יום. נ

א. מתר לצאת במצנפת שתולים בצואר למי שיש לו מכה בידו או בזרועו, וכן בסמרטוטין הפרוכים על היד או על האצבע שיש בו מכה:

סימן שב

דיני נקוי וקפול הבגדים בשבת, ובו י"ג סעיפים:

א. המנער טלית חדשה, שחורה, מן הטל שעליה, חייב שהנעור יפה לה כמו כבוס. והוא שמקפיד עליה שלא ללכשו בלא נעור:

ב. הלוקט יבולות שעל גבי בגדים, כגון אלו היבולות שבכלי הצמר הנשארים בהם מן האריגה, חייב משום מכה בפטיש. והוא שיקפיד עליהם, אבל אם הסירם דרך עסק, פטור:

ג. מקפלים כלים בשבת לצורך שבת ללכשם בו ביום. ודוקא באדם ובחדשים שעדין לא נתכבסו, ולבגים, ואין לו להחליף. ואם חסר אחד מאלו התנאים, אסור ויש מי שאומר דלקפלו שלא כסדר קפולו הראשון מתר בכל ענין, ונראין דבריו:

ד. מכבש של בעל הבית, מתירין אותו לטל ממנו בגדים לצורך השבת. ושל אמן, אסור מפני שהוא מחוב בחזקה והתרתו דומה לסתירה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שג

שולחן ערוך

ד. לא תצא בעיר של זהב, ופרש רש"י שהוא תכשיט עגל ומצירין בו כמין עיר, ויש באמצע לשון שמחברים אותו למלבוש, ורבנו תם פ' שהוא כעין עטרה לראש:

ה. כלילא, והוא תכשיט שמניחתו על פדחתה מאזן לאזן וקושרתו ברצועות התלויות, מתרת לצאת בו בין שהוא עשוי מחתיכות של זהב תרוזות בחוט בין שאותם חתיכות קבועות במטלית:

ו. דסוקיא, דהינו חתיכת מעיל רחבה, אם יש בה רצועות קצרות תלויות בה לקשרן בהם ולהדקן סביבותיה דמהדק, שרי, ואם אין לו רצועות, אסור:

ז. לא תצא בקטלא, דהינו בגד שיש לו שנצים כעין מכנסים ומכנסיים בו רצועה רחבה וקושרה סביב צוארה והבגד תלוי על לבה, והוא חשוב ומציר בזהב:

ח. לא תצא בגזמי האף, אבל יוצאת בגזמי האזן:

ט. לא תצא במחט נקובה, ואם יצאה, חייבת ושאינה נקובה, אם מעמדת בה קשוריה מתר לצאת בה, ואם אינה מעמדת בו קשוריה, אסור:

י. לא תצא בטבעת שיש עליה חותם, ואם יצתה, חייבת. וכשאין עליה חותם לא תצא, ואם יצתה, פטורה:

יא. לא תצא בכוליאר, והוא תכשיט שקושרת בו מפתחי חלוקה, ולא בכוללת. והוא קשר שקשור בו בשם שריחו טוב:

יב. אם חסר אחת משניה ומשימה אחר במקומו, אם הוא של זהב, לא תצא בו דכיון שמשנה

המדלדלין. ואפלו אם היא קבוע בכתל. אבל מתר להסתכל במראה שאין בה חשש זה, אפלו אינה קבועה:

סימן שג

דיני תכשיטי אשה, ובו כ"ז סעיפים:

א. לא תצא אשה בחוטי צמר ולא בחוטי פשתן ולא ברצועות שבראשה, מפני שצריכה להסירם בשעת טבילה חיישינן שמא תולכום ארבע אמות ברשות הרבים. ואם הם קלועות בשערה, מתר. ויש מי שאוסר. ואם הם מעשה אריגה, מתר שאינה צריכה להסירם בשעת טבילה:

ב. מתר לצאת בחוטין שבצוארה, שהם רפויים ואינה צריכה להסירם בשעת טבילה, אבל בקטלא שבצוארה, אסור, מפני שצריכה להסירם בשעת הטבילה לפי שהיא מהדקת אותה כדי שתראה בעלת בשר, וחישינן דלמא אתיא לאתווי ד' אמות ברשות הרבים. ולא תצא בטוטפת, והוא כמין ציץ ומגיע מאזן לאזן, ולא בשרביטין, והוא גם כן ציץ ואינו מגיע אלא עד לחיים שכורכתו על ראשה ותולה לה על לחייה מכאן ומכאן, והוא שאינם תפורים בשבכה, דחישינן דלמא שלפא לאתווי ואתיא לאתווי ד' אמות ברשות הרבים. אבל אם תפורים ליכא למיחש להכי, ומתר:

ג. לא תצא בכפה של צמר, דהינו חוטי דעמרא דגדילין ועבידי פי הוצא ורחבים כשתי אצבעות כשעור ציץ, ולא באצטמא דהינו מטלית שתולין בו חוטין של צבעונים ותולין אותו לפלה להפריח ממנה הזבובים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שג

שולחן ערוך

יז. יש אוסרים להביא מפתח אפלו בחצר הפית פי
אם בידו, אבל לא בחגורתו, שמא ישפח ויוציאנה
לרשות הרבים:

יח. כל שאסרו חכמים לצאת בו לרשות הרבים,
אסור לצאת בו לחצר שאינה מערבת, חוץ מכבול
ופאה נכרית דהינו קליעת שער שקלעה בתוך
שערה. ויש אומרים דכל שאסרו לצאת בו, אפלו
להתקשט בו בפית אסור, וכל שכן לצאת בו
לחצר המערבת, חוץ מכבול ופאה נכרית. ויש
אומרים שהכל מתר לצאת בו בחצר, אפלו אינה
מערבת. והאדנא, נשי דידן נהגו לצאת בכל
תכשיטין. ויש שאמרו דמדינא אסורות, אלא שפיון
שלא ישמעו, מוטב שיהיו שוגגות ואל יהיו
מזידות. ויש שלמדו עליהם זכות לומר שהן
נוהגות כן על פי סברא אחרונה שכתבתי שלא
אסרו לצאת בתכשיטין לחצר שאינה מערבת,
והשתא דלית לן רשות הרבים גמור הוה כל רשות
הרבים שלנו פרמלית ודינו כחצר שאינה מערבת,
ומתר. ומיהו טבעת שיש עליה חותם לאשה ושאין
עליה חותם לאיש, דתנן בה ח"ב חטאת, אף
בכרמלית אסור אפלו לדידן. והוא הדין לכל מאי
דאתמר ביה ח"ב חטאת. ויש מי שאומר שבזמן
הזה שנהגו האנשים לצאת בטבעת שאין עליה
חותם, הרי זה להם כתכשיט, ושרי. ולפי זה
אפשר דכיון שנהגו עכשו הנשים לצאת בטבעת
שיש עליה חותם הרי הוא להן כתכשיט, ושרי.
ומכל מקום צריך להזהיר לנשים שלא תצאנה
אלא במחטים שהן צריכות להעמיד קשוריהן ולא
יותר, כי בזה שאין להן תועלת בו ישמעו לנו:

בפראה משאר שנים, דלמא מבזו לה ושקלא ליה
וממטיא. אבל של כסף שדומה לשאר שנים, מתר,
וכל שכן שן דאדם:

יג. לא תצא במנעל הקרוע למעלה, דמחכו עלה
ואתיא לאתויי. ולא במנעל חדש, שמא לא יבא
למדתה, אלא אם כן נסתה ללכת בו מאתמול
שהוא למדתה. אבל איש מתר, שאינו מקפיד כל
כך:

יד. יוצאת בחוטי שער בין שהם עשויים משערה
או משער חברתה ואפלו משער בהמה, ובלבד
שלא תצא זקנה בשל ילדה ולא ילדה בשל זקנה:

טז. יוצאה בקשר שעושין לרפואת קטוף עין הרע
שלא ישלט, ובמוך הקשור ומהדק באזנה, ובמוך
שבסנדלה הקשור בסנדלה, ובסנדל ומנעל
הסתומים מכל צד, אפלו אינו קשור, מתר. ובמוך
שהתקינה לנדתה. אפלו אינו קשור, דכיון שהוא
מאוס לא חיישינן דלמא שקלא ליה אפלו יש לו
בית יד, ובפלפל ובגרגיר מלח ובכל בשם שתתן
לתוך פיה, ובלבד שלא תתנם לכתחלה בשבת.
ואם נפל, לא תחזיר. ובבתי שוקים שקושרים
כמשיחה סביב שוקיה, אף על פי שאין המשיחה
קשורה בהם ולא חיישינן שמא ישתלשלו למטה.
ויוצאה באצעדה שמנחין ברוע או בשוק, והוא
שתהא דבקה לבשר ולא תשמט. ויש מי שאוסר
בשל זרוע:

טז. בכל מה שיכולה לצאת יכולה להתירו ברשות
הרבים, ולא חיישינן דלמא מתיא ליה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן דש

שולחן ערוך

כו. אסור לסרק במסרק בשבת, ואפלו אותו
שעושים משער חזיר, שאי אפשר שלא יעקרו
שערות:

סימן דש

על איזה עבד מצוה על שביתתו, ובו ג' סעיפים:

א. אדם מצוה על שביתת עבדו שמל וטבל לשם
עבודת וקבל עליו מצוות הנוהגות בעבד, אבל אם
לא מל וטבל אלא קבל עליו שבע מצוות בני נח,
הרי הוא כגור תושב ומתיר לעשות מלאכה בשבת
לעצמו, אבל לא לרבו. ואסור לכל ישראל לומר
לו לעשות מלאכה בשבת לצורך ישראל, אפלו מי
שאינו רבו. ואם לא קבל עליו שום מצוה אלא
עדין הוא עכו"ם גמור דינו שנה לקבל עליו שבע
מצוות. ולפי זה צרכי חולה שאין בו סכנה,
דקימא לן אומר לעכו"ם ועושה, וכן מת ביום טוב
ראשון דקימא לן יתעסקו בו עממין, אסור לומר
לעבד ישראל אפלו הוא עובד עבודת אלילים,
דכיון דמלאכת העבד אסורה מן התורה, לא התרה
בדבר שאין בו פקוח נפש. ויש חולקים ומתירים
בזה. ומכל מקום אם היה עושה מלאכת רבו שלא
מדעתו, ונכר שאינו עושה לדעתו, מתר ואינו
צריך להפרישו. ולישראל אחר שאינו רבו אפלו
עושה לדעת ישראל, מתר כל שאין שם אמירת
ישראל. ובלבד שלא יהנה ישראל בשבת מאותה
מלאכה. ויש אומרים שכל שלא קבל עליו שבע
מצוות בני נח, כיון דעכו"ם גמור הוא, אין רבו
מזהר עליו. ולפי זה צרכי חולה שאין בו סכנה
וכן צרכי מתים ביום טוב ראשון מתר לומר להם
לעשותו:

יט. צריך להזהיר לנשים שלא יטלטלו מחט שנטל
חדה או עקצה לשום בצעיפיהם, אלא אם כן נטל
מערב שבת חדה ועקצה לשם כך

כ. הבנות קטנות שנוקבים אזניהם כדי לתת בהם
נזמים כשיגדלו, וכדי שלא יסתמו הנקבים נותנים
בהם קסמים, מתר לצאת בהם. והוא הדין אם
נותנין חוטים באותם נקבים, שמתר לצאת בהם
אם אינם צבועים, אבל אם צבועים, אסור:

כא. יוצאת אשה רעולה, והוא שמעטפת כל ראשה
חוץ מהפנים:

כב. פורפת בשבת על האגוז ועל האבן שיחדתו
לכה, ויוצאת בו, אבל על המטבע אסור לפרף
בשבת, דלאו בר טלטול הוא ולא מהני בה יחוד.
ואם פרפה עליו מערב שבת, מתר לצאת בו
בשבת:

כג. אם היתה צריכה להוציא אגוז לבנה ופרפה
עליו כדי להוציאו, אם לרשות הרבים, אסור. ואם
לכרמלית, מתר:

כד. יוצאה באבן תקומה, ובמשקל ששקלו כנגדו
כדי שלא תפיל, ואפלו לא נתעברה עדין:

כה. אסור לאשה שתעביר בשבת סרק על פניה,
משום צובע. ומטעם זה אסורה לכהל בשבת,
ומטעם זה אסורה לטוח על פניה בצק, וכשנוטלתו
מאדים הבשר:

כו. אסור לקלע האשה שערה בשבת, ולא להתיר
קליעתה, אבל יכולה לח שעררה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שה

שולחן ערוך

וטבעת קבועה בה ומכניסין בה רצועה ומושכין אותם בה, מתר שיצאו בשיר הכרוף על צנארן ויכולים למשכם בהם:

ו. אילים יוצאים לבובים, והוא עור שקשורה להם תחת זכרותם שלא יעלו על הנקבות, והרחלות יוצאות שחזויות והוא שקושרין אליהן כלפי מעלה כדי שייעלו עליהן הזכרים, ויוצאות כבונות והוא שקושרים בגד סביבן לשמר הצמר שיהיה נקי, והעזים צרורות, והוא שקושרים ראשי דדיהן ודוקא כשקושרים אותם כדי שיצטמקו דדיהן ולא יחלבו דאז מהדק שפיר, אבל אם קשר כדי לשמר חלבן שלא יפל לארץ, אסור דלא מהדק שפיר וחישישין דלמא נפיל ואתי לאתויי:

ז. חמור יוצא במרדעת והוא שתהא קשורה לו מערב שבת, ושאר כל הבהמות אסורות, ולא יצא באכף אף על פי שקשור לו מערב שבת:

ח. מתר לתן מרדעת על החמור מפני הצנה ובלבד שלא יקשרנו בו, מפני שכשקושר צריך לקרב אליו ונמצא משתמש בכעלי חיים. אבל על הסוס, כיון דלית ליה צער צנה אסור לתן עליו מרדעת כלל. ולהסיר מרדעת בשבת בין מן החמור ובין מן הסוס, אסור כיון דלית ליה צער אם לא יסירנה. ואכף אסור בין לטל בין להניח בין לחמור בין לסוס:

ט. אכף שעל גבי החמור שבא מן הדרך ונתיגע וצריך להסירו לצננו, לא יטלנו בידו אלא מתיר החבק מתחתיו ומוליכו ומביאו בחצר והוא נופל מאליו:

ב. והיכא דמתר העבד לעשות מלאכה לעצמו, אם אמר לה האדון שיעשה לעצמו ויזון עצמו ביום השבת כיון שהתנה עמו מבעוד יום עושה הוא לצרכי מזונותיו ובלבד בצנעה, שלא יהא בדבר חשש רואים:

ג. עכו"ם גמור שהוא שכיר אין רבו מצוה על שביתתו:

סימן שה

במה בהמה יוצאה בשבת, ובו כ"ג סעיפים:

א. בהמה יוצאת במה שמשמרת בו, אבל אם אינה משמרת בו אז הוי נטירותא יתרתא ביותר והוי משאוי. וכן כל דבר שהוא לגוי ולא לשמר, לא תצא בו. הילכך נאקה יוצאת בזממא דפרזלא, שהוא טבעת של ברזל ונוקב חוטמו ומכניסו בו, וחמרא לובא בפגא דפרזלא דהינו ברינ"ה, והגמל באפסר שהוא קבישטר"ו, ופרד וחמור וסוס יוצאים באפסר או ברסן שהוא פרינ"ו, אבל לא בשניהם. ומתיר לכוף חבל האפסר סביב צוארה ותצא בו. ומתיר לטלטל האפסר ולתנו עליה, ובלבד שלא ישען עליה:

ב. אם קשר חבל בפני הסוס, הרי זה משאוי לפי שאינו משתמר בו:

ג. לצאת חמור בפרמביא אסור:

ד. כל בהמה שעסקיה רעים, אף על פי שאין בנות מינה צריכות לאותה שמירה והיא צריכה, מתיר לצאת בה:

ה. בעלי השיר כגון כלבים של צידים וחיית קטנות שיש להם כמין אצעה סביב צנארן,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שה

שולחן ערוך

תופס כמה אפסרי גמלים בידו, מתר. ויש מי שאוסר גם בזה, ולא התיר אלא להוציא בהמה אחת לבדה והוא מושכה בחבל:

טז. המוציא בהמה והוא מושכה באפסר, צריך לנהר שלא יצא ראש החבל מתחת ידו טפח למטה, ודמי כמו שנושאה בידו ולא מתחזיא מאפסר הבהמה, וגם לא יניח הרבה מן החבל בין ידו לבהמה כדי שלא יכביד עד שלא יגיע לטפח הסמוך לארץ. ואם הוא ארץ יכרך אותו סביב צוארה:

יז. אין חמור יוצא במרדעת בזמן שאינה קשורה לו מערב שבת. ולא בזוג אף על פי שהוא פקוק. ולא בסלם שבצוארו, והן לוחות שקושרים סביב צוארו שלא יחכך מכתו. ולא ברצועה שברגלו, והוא כמין טבעת עבה שעושים מקש וקושרים ברגלי הבהמה שפסיעותיה קצרות ומכה רגליה זו בזו ועושים לה זה להגן שלא תכה זו בזו. ואין התרגולים יוצאים בחוטים שקושרים ברגליהם לסימן. ולא ברצועה שקושרים ברגליהם כדי שלא ישברו הפלים. ואין האילים יוצאים בעגלה שתחת אליותיהם שעושים להם כן כדי שלא תהא האליה נגררת בארץ. ואין העזים יוצאות בעץ ידוע שנותנים בחוטמיהם כדי שיתעטשו ויפלו תולעים שבראשיהם. ולא העגל בעל קטן שנותנים על צוארה. ולא בזמם שמניחים בחוטמו של עגל כדי שלא יינק. ולא פרה בעור שנותנים על דדיה שלא יינקו השרצים. ולא ברצועה שביין קרניה, בין אם היא לשמר בין אם היא לנוי. ולא תצא פרה או שור בחבל שבצוארה לפי שאינה צריכה

י. אין תולין לחמור טרסקל בצוארו לתן מאכל בתוכו שיאכל משם. אבל עגלים וסיחים שצוארן קטן ומצטצרים לאכל על גבי קרקע, שרי בחצר אבל אין יוצאים בו:

יא. לא יצא הסוס בזנב שועל שתולין בין עיניו שלא תשלט בו עין הרע, ולא בזהורית שעושים לו לנוי, ולא עזים בכיס שבדיהם שקושרים אותם שלא יסרטו דדיהם בקוצים, ולא פרה בחסום שבפיה שחוסמים פיה שלא תרעה בשדות אחרים, ולא כל בהמה בסנדל שנועלים ברגליה שלא תנגף. אבל יוצאה באגד שעל גבי מכה, ובקשקשים שעל גבי השבר והם לוחות שקושרים להם סביב העצם הנשבר בהן, ובשליא שיצתה מקצתה ותלויה בה. ופוקק זוג שבצוארה ומטיל בה בחצר, אבל לא תצא בו לרשות הרבים אף על פי שהוא פקוק בין אם הוא בצוארה בין אם הוא בכסותה:

יב. לא תצא בחותם, בין שהוא בצוארה בין שהוא בכסותה:

יג. אין הגמל יוצא במטוטלת, והוא כמין כר קטן שנותנים תחת זנבו, אפלו היא קשורה לו בזנבו, אלא אם כן תהיה קשורה בזנבו ובחטוטרתו או בשליה:

יד. לא תצא שום בהמה לא עקוד ולא רגול. פי עקוד שקושר ידה אחת עם רגלה, ורגול הינו שקושר אחת מרגליה כלפי מעלה שלא תלך אלא על שלשה רגלים:

טז. לא יקשר גמלים זה אחר זה והוא תופס באפסר הראשון וכלם נמשכים על ידו. אבל אם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שו

שולחן ערוך

סימן שו

באיזה הפצים מתר לדבר בשבת, ובו י"ד מעיפים:

א. ממצא חפצך: חפצך אסורים. אפלו בדבר שאינו עושה שום מלאכה, כגון: שמעין נכסיו לראות מה צריך למחר, או לילך לפתח המדינה כדי שימחר לצאת בלילה למרחץ. וכן אין מחשיכים על התחום לשכר פועלים. אבל מחשיך על התחום להביא בהמתו. ויש אומרים שאם אין בהמה יכולה לילך ברגלים, כגון שהוא טלה קטן, אינו רשאי להחשיך דאינו רשאי להביא דאסור לטלטל בעלי חיים שהם מקצים:

ב. היתה בהמתו עומדת חוץ לתחום, יכול לקרות לה כדי שתבא:

ג. מחשיכין על התחום לעשות צרכי פלה. או צרכי מת להביא לו ארון ותכריכין. ויכול לומר לחברו שיחשיך כדי שיביא לו, ויכול לומר לו: לך למקום פלוני למחר ואם לא מצאת במקום פלוני לך למקום פלוני, לא מצאת במנה קח במאתים. ובלבד שלא יזכיר לו סכום מקח, כלומר: שלא יאמר לו סך ידוע שלא להוסיף עליו. וכן אם לקח ממנו בשמונה, לא יאמר תן לי עוד בשנים ואהיה חייב לך עשרה:

ד. השוכר את הפועל לשמר זרעים או דבר אחר, אינו נותן לו שכר שבת, לפיכך אין אחריות שבת עליו. הנה שכיר שבת, שכיר חדש, שכיר שנה, שכיר שבוע, נותן לו שכר שבת, לפיכך אחריות שבת עליו. ולא יאמר לו: תן לי של שבת, אלא יאמר לו: תן לי שכר השבוע או החדש. או יאמר לו: תן לי שכר עשרה ימים:

שמירה. אבל עגלים מתרים לפי שהם מורדים בקל:

יח. אין רוכבין על גבי בהמה ולא נתלים עליה, ואפלו בצדה אסור להשתמש. אבל צדי צדדין, כגון שדבר אחד מנח על צדה והוא משתמש בו, מתר. ואם עלה עליה, אפלו במזיד, ירד משום צער בעלי חיים. ומטעם זה פורקין משאוי שעליה. כיצד עושה, מכניס ראשו תחת המשאוי ומסלקו לצד אחר והוא נופל מאליו:

יט. בהמה שנפלה לאמת המים, אם המים עמקים ומפני כך אין יכול לפרנסם במקומה, מביא פרים וכסתות ונותן תחתיה משום צער בעלי חיים אף על פי שמבטל כלי מהיכנו:

כ. מתר לומר לעפ"ם לחלב בהמתו בשבת משום צער בעלי חיים שהחלב מצערה, והחלב אסור בו ביום. ויש אומרים שצריך לקנותו מן העפ"ם בדבר מועט, שלא יהא נראה כחולב לצורך ישראל:

כא. גבינות שעושות השפחות מעצמן מחלב של ישראל, מתר בין שאינו אומר להן שיעשו:

כב. מי שיש לו נצר עפ"ם ורוכב על הבהמה בשבת כשמוליכה להשקותה, אינו צריך למנעו, שהחי נושא את עצמו. אבל צריך למנעו שלא יתן עליה בגדיו ולא שום דבר:

כג. מתר למסר סוס או פרד או חמור לרועה עפ"ם. ואף על פי שהעפ"ם משתמש בהם בשבת, אין בכך כלום כיון דשלא מדעת ישראל הוא עושה ואינו ממתין שכירות ממנו. ואם רואהו משתמש בה בשבת, מוחה בידו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שז

שולחן ערוך

להשתדל בהצלחה. ויצא אפלו חוץ לשלש פרסאות
ואי לא בעי, כפינן ליה

סימן שז

דיני שבת התלויים בדבור, וכו' כ"ב סעיפים:

- א. ודבר דבר: שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חל. הלכך אסור לומר: דבר פלוני אעשה למחר או סחורה פלונית אקנה למחר, ואפלו בשיתת דברים בטלים אסור להרבות:
- ב. אסור לשכר פועלים ולא לומר לעכו"ם לשכר לו פועלים בשבת, אף על פי שאין הישראל צריך לאותה מלאכה אלא לאחר השבת, שכל מה שהוא אסור לעשותו אסור לומר לעכו"ם לעשותו. ואפלו לומר לו קדם השבת לעשותו בשבת, אסור. אבל מתר לומר לו אחר השבת: למה לא עשית דבר פלוני בשבת שעבר, אף על פי שמבין מתוך דבריו שרצונו שיעשונו בשבת הבאה:
- ג. אסור לתן לעכו"ם מעות מערב שבת לקנות לו בשבת, אבל יכול לומר לו: קנה לעצמך ואם אצטרך אקנה ממך לאחר השבת:
- ד. מתר לתת לעכו"ם מעות מערב שבת לקנות לו, ובלבד שלא יאמר לו: קנה בשבת:
- ה. דבר שאינו מלאכה, ואינו אסור לעשות בשבת אלא משום שבות, מתר לישראל לומר לעכו"ם לעשותו בשבת. והוא שיהיה שם מקצת חלי, או יהיה צריך לדבר צורך הרבה, או מפני מצוה. כיצד: אומר ישראל לעכו"ם בשבת לעלות באילן להביא שופר לתקוע תקיעת מצוה. או להביא מים

ה. אסור להשכיר חזנים להתפלל בשבת. ויש מי שמתיר:

- ו. חפצי שמים מתר לדבר בהם, כגון: חשבונות של מצוה, ולפסק צדקה, ולפקח על עסקי רבים, ולשדך התינוק לארס וללמדו ספר או אמנות. ודוקא לדבר אם רוצה להשתפר, אבל לשכרו ולהזכיר לו סכום מעות אסור:
- ז. מתר למדד בשבת מדידה של מצוה, כגון: למדד אם יש במקוה מ' סאה, ולמדד אזור מי שהוא חולה וללחש עליו כמו שנוהגות הנשים, מתר דהוי מדידה של מצוה:
- ח. הרהור בעסקיו, מתר. ומכל מקום משום ענג שבת, מצוה שלא יחשב בהם כלל ויהא בעיניו כאלו כל מלאכתו עשויה:
- ט. אסור לומר לעכו"ם שילך חוץ לתחום בשבת אחר קרובי המת שיבואו להספידו, אבל חולה דתקיף ליה עלמא ואמר שישלחו בעד קרוביו, ודאי שרי:
- י. להחליף משכונן לעכו"ם בשבת, מתר אם הוא מלבוש. ויוציאונו העכו"ם דרך מלבשו:
- יא. מתר לקנות בית בארץ ישראל מן העכו"ם, בשבת, וחותרם ומעלה בערפאות:
- יב. מתר להכריז בשבת על אבדה אפלו היא דבר שאסור לטלטלו:
- יג. להכריז בשבת על קרקע הנמכר, שכל מי שיש לו זכות עליו יבוא ויגיד וא"ל יאבד זכותו, אסור:
- יד. מי ששלחו לו שהוציאו בתו מביתו בשבת להוציאה מפלל ישראל, מצוה לשום לדרך פעמיו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שז

שולחן ערוך

יא. השואל דבר מחברו לא יאמר לו: הלוני, דמשמע לזמן מרבה ואכא למיחש שמא יכתב. אלא יאמר לו: השאילני. ובלשון לע"ו שאין חלוק בין הלוני להשאילני, צריך שיאמר: תן לי:

יב. זמן אורחים והכין להם מיני מגדים וכתב בכתב כמה זמן וכמה מגדים הכין להם, אסור לקרותו בשבת אפלו אם הוא כתוב על גבי כתל גבוה הרבה, משום גזרה שמא יקרא בשטרי הדיוטות, דהינו שטרי חובות וחשבונות, אבל אם חקק בכתל חקיקה שוקעת, מתר. אבל בטבלא ופנקס אפלו אם הוא חקוק, אסור לקרותו:

יג. שטרי הדיוטות, דהינו שטרי חובות וחשבונות ואגרות של שאלת שלום, אסור לקרותם. אפלו לעין בהם בלא קריאה, אסור:

יד. לקרות באגרת השלוחה לו, אם אינו יודע מה כתוב בה, מתר ולא יקרא בפיו אלא יעין בה. ואם הובאה בשבילו מחוץ לתחום, טוב לנהר שלא יגע בה:

טו. כתל או וילון שיש בו צורות חיות משנות או דיוקנאות של ב"א של מעשים, כגון מלחמות דוד וגלית וכותבים זו צורת פלוני וזה דיוקן פלוני, אסור לקרות בו בשבת:

טז. מליצות ומשלים של שיחת חלין ודברי חשק, כגון ספר עמנואל, וכן ספרי מלחמות, אסור לקרות בהם בשבת. ואף בחל אסור משום מושב לצים, ועובר משום אל תפנו אל האלילים לא תפנו אל מדעתכם. ובדברי חשק, אכא תו משום מגרה יצר הרע. ומי שתברן ומי שהעתיקו, ואין צריך לומר המדפיסו, מחטיאים את הרבים:

דרך חצר שלא ערבו, לרחץ בו המצטער. ויש אוסרין:

ו. אסור לחשב חשבונותיו אפלו אם עברו, כגון: כך וכך הוצאתי על דבר פלוני. ודוקא שעדין שזכר הפועלים אצלו, אבל אם פרעם כבר, מתר:

ז. מתר לומר לחברו: הנראה בעיניך שתוכל לעמד עמי לערב, אף על פי שמתוך כך מבין שצריך לו לערב לשכרו. אבל לא יאמר לו: היה נכון עמי לערב:

ח. יכול לומר לחברו: לכהן פלוני אני הולך למחר, וכן מתר לומר לו: לך עמי לכהן פלוני למחר, כיון שהיום יוכל לילך על ידי ברגנין. וכן כל כיוצא בזה שיש בו צד התר לעשותו היום, ויכול לומר לחברו שיעשנו למחר, ובלבד שלא יזכיר לו שכירות. אבל בדבר שאין בו צד התר לעשותו היום, אפלו אם אין בו אלא אסור דרבנן, כגון: שיש לו חוץ לתחום פרות מקצים, כיון שאי אפשר לו להביאם היום, אסור לומר לחברו שייביאם לו למחר. וכן אסור לו להחשיך בסוף התחום כדי שימהר בלילה לילך שם להביאם. אבל יכול להחשיך בסוף התחום כדי למחר לילך שם לשמרם, שאפלו היום היה יכול לשמרם אם הם היו בתוך התחום. ואם לא כגון להחשיך אלא לשמרם, יכול אף להביאם:

ט. מתר להחשיך לתלש פרות ועשבים מגנתו וחרבתו שבתוך התחום, ולא אסרו להחשיך אלא בסוף התחום משום דמנכרא מלתא:

י. מתר לומר לחברו: שמר לי פרות שבתחומך ואני אשמר פרותיך שבתחומי:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שח

שולחן ערוך

מקומו או לצרף גופו. והוא הדין לקרנס של
בשמים שמקפידים עליו שלא יתלכלך:

ב. כל כלי, אפלו הוא גדול וכבד הרבה, לא
נתבטל שם כלי ממנו לא מפני גדלו ולא מפני
כבדו:

ג. כלי שמלאכתו לאסור, מתר לטלטלו, בין לצרף
גופו כגון קרנס של זקבים או נפחים לפצע בו
אגוזים, קרדם לחתך בו דבלה. בין לצרף מקומו
דהינו שצריך להשתמש במקום שהכלי מנח שם,
ומתר לו לטלו משם ולהניחו באיזה מקום שירצה.
אבל מחמה לצל דהינו שאינו צריך לטלטלו אלא
מפני שירא שישבר או יגנב שם, אסור:

ד. כלי שמלאכתו להתר, מתר לטלטלו אפלו אינו
אלא לצרף הכלי שלא ישבר או יגנב. אבל שלא
לצרף כלל, אסור לטלטלו. כתבי הקודש ואכלין,
מתר לטלטלם אפלו שלא לצרף כלל:

ה. יש מתירים לטלטל כלי שמלאכתו לאסור אפלו
מחמה לצל על ידי כפר או תינוק:

ו. כל הכלים שנשברו, אפלו בשבת, מתר לטלטל
שבריהם, ובלבד שיהיו ראויים לשום מלאכה, כגון
שברי עריבה לכסות בה החבית ושברי זכוכית
לכסות בה פי הפך. אבל אם אינם ראויים לשום
מלאכה, לא:

ז. חתיכת חרס שנשברה בחל מפלי וראויה לכסות
בה כלי, מתר לטלטלה אפלו במקום שאין כלים
מצויים שם לכסותה בה. ואם זרקה לאשפה מבעוד
יום, אסור לטלטלה בין שבטלה מהיות עוד כלי.
ודוקא חתיכת חרס משום דאתיא משברי כלי, אבל
דבר שאין בו שיכות כלי כגון צרורות או אבנים

יז. אסור ללמד בשבת ויום טוב, זולת בדברי
תורה. ואפלו בספרי חכמות אסור. ויש מי שמתיר,
ועל פי סברתו מתר להביט באצטרלו"ב בשבת,
יח. לשאל מן השד, מה שמתר בחל מתר בשבת:

יט. סחורה הנפסדת בשבת על ידי גשמים או דבר
אחר. או אי אתי בדקא דמאי ומפסיד ממונו. או
שנתרועעה חבית של יין והולך לאבוד. מתר
לקרות עכו"ם, אף על פי שודאי יודע שהעכו"ם
יציל המזון. וכן מתר לומר לעכו"ם: כל המציל
אינו מפסיד, כמו בדלקה שהתירו לומר: כל
המכבה אינו מפסיד. ויש מי שאומר שלא התירו
אלא בדלקה דוקא:

כ. ישראל שאמר לעכו"ם, לעשות לו מלאכה
בשבת, מתר לו ליהנות בה לערב בכדי שיעשו:

כא. אסור לומר לעכו"ם בשבת: הילך בשר זה
ובשל אותו לצרף, ואפלו אין מזונותיו עליו:

כב. כל שבות דרבנן מתר בין השמשות לצרף
מצוה, כגון לומר לעכו"ם להדליק לו נר בין
השמשות. או אם היה טרוד והצריך לעשר בין
השמשות:

סימן שח

דברים המתרים והאסורים לטלטל בשבת, ובו נ"ב
סעיפים:

א. כל הכלים נטלים בשבת חוץ ממקצה מחמת
חסרון כים, כגון סכין של שחיטה או של מילה,
ואזמל של ספרים, וסכין של ספרים שמתקנים בה
הקולמוסים, בין שמקפידים שלא לעשות בהם
תשמיש אחר, אסור לטלטלו בשבת ואפלו לצרף

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שח

שולחן ערוך

טו. סנדל שנפסק רצועה הפנימית, עדין תורת פלי
עליו ומתיר לטלטלו. נפסקה החיצונה בטל מתורת
פלי ואסור לטלטלו. ואם הוא בכרמלית, מתיר
לכרף עליו גמי לח, שהוא מאכל בהמה לתקנו
שלא יפל מרגלו. ובחצר שהוא נשמר שם, אסור:

טז. חלוק שפכסו אותו ותחבו בו קנה לתלות בו
ליבשו יכול לשמטו מעל הקנה. אבל לקח הקנה
מתוכו, אסור לפי שאינו פלי. ואם תחבו בו פלי,
מתיר לטלו מתוכו אפלו הוא מלאכתו לאסור.
כירה שנשמטה אפלו אחת מירכותיה, אסור
לטלטלה:

יז. לבנים שנשארו מהבגין, מתיר לטלטלם דמעתה
לא קימי לבגין אלא למזגא עלייהו. ואם סדרן זה
על זה, גלי אדעתיה שהקצין לבגין ואסור
לטלטלם:

יח. קוץ המנח ברשות הרבים, מתיר לטלטלו פחות
פחות מד' אמות. ובכרמלית מתיר לטלטלו להדיא,
משום דחיישינן שמא יקו בו רבים, ובמקום הזקא
דרבים לא גזור רבנן שבות:

יט. סלם של עליה שהוא גדול ועשוי להטיח בו
גגו, אסור לטלטלו. אבל של שוכך מתיר לנטותו
ממקום למקום, אבל לא יוליכנו משוכך לשוכך
כדי שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחל ויבוא
לצוד:

כ. חריות של דקל שקצצם לשרפה, מקצים הם
ואסור לטלטלם. יושב עליהם מעט מבעוד יום,
מתיר לישב עליהם בשבת. וכל שפן אם קשרן
לישב עליהם, או אם חשב עליהם מבעוד יום
לישב עליהם, אפלו בחל:

אף על פי שראויים לכסות בהם פלי, אסור
לטלטלם:

ח. כל הפלים הנטלים בשבת, דלתותיהן שנתפרקו
מהם נטלים בין נתפרקו בחל בין נתפרקו בשבת:

ט. דלת של שדה תבה ומגדל יכולים לטלה מהם,
ואסור להחזירה גזרה שמא יתקע. ושל לול של
תרנגולים אסור בין לטל בין להחזיר דכיון דמחבר
לקרקע אית ביה בגין וסתירה:

י. כסוי בור ודות אין נטלים אלא אם כן יש להם
בית אחיזה דאז מוכח שהוא פלי, ושל פלים,
אפלו הם מחברים בטיט, יכולים לטלם אפלו אין
להם בית אחיזה. והוא שתקנם ועשה בהם מעשה
והכינם לכך, או שנשתמש בהם מבעוד יום. וכסוי
חביות הקבורות בקרקע לגמרי, צריכות בית
אחיזה:

יא. מחט שלמה מתיר לטלטלה לטל בה את הקוץ.
נטל חדה או חור שלה, אסור. וחדשה שלא נקבה
עדין, מתיר:

יב. שיירי מחצלאות, מתיר לטלטלם דחזי לכסות
בהו טנופא. ואם זרקו לאשפה מבעוד יום, אסור
לטלטלם:

יג. שיירי מטלגניות שבלו, אם יש בהם ג' אצבעות
על ג' מתיר לטלטלו. ואם לא, אסור. ויש מתירין
אפלו אין להם ג' על ג', ובלבד שלא יהיו
טליתות של מצוה:

יד. מנעל חדש מתיר לשמטו מעל הדפוס, אף על
פי שמלאכתו לאסור, כיון דשם פלי עליו מתיר
לטלטלו לצרף מקומו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שח

שולחן ערוך

כו. עצמות שראויים לכלבים, וקלפים שראויים למאכל בהמה, ופרורים שאין בהם כזית מתר להעבירם מעל השלחן. אבל אם אין הקלפים ראויים למאכל בהמה, אסור לטלטלם אלא מנער את הטבלא והם נופלים. ואם יש פת על השלחן, מתר להגביה הטבלא ולטלטלה עם הקלפים שאינם מאכל בהמה, שהם בטלים אגב הפת. ואם היה צריך למקום השלחן, אפלו אין עליה אלא דברים שאינם ראויים למאכל בהמה, מתר להגביה ולטלטלה:

כז. חבילי עצים וקש שהתקינן למאכל בהמה, אפלו הם גדולים הרבה, מתר לטלטלן:

כח. כל שהוא ראוי למאכל חיה ועוף המצויים, מטלטלים אותו. ואם אינו ראוי אלא למאכל חיה ועוף שאינם מצויים, אם יש לו מאותו מין חיה או עוף, מתר לטלטל מאכל הראוי לאותו המין. ואם לאו אסור:

כט. גרעיני תמרים, במקום שמאכילים אותם לבהמה מתר לטלטלן. ואדם חשוב צריך להתמיר על עצמו שלא לטלטלן אלא דרך שנוי:

ל. בשר חי, אפלו תפל שאינו מלוח כלל, מתר לטלטלו משום דחזי לאמצא. וכן אם הוא תפוח, מתר לטלטלו משום דראוי לכלבים:

לא. דג מלוח מתר לטלטלו. ושאינו מלוח, אסור מפני שאינו ראוי:

לב. קמע שאינו ממחה, אף על פי שאין יוצאים בו, מטלטלין אותו:

כא. אבל נדבך של אבנים אף על פי שחשב עליו מבעוד יום, אסור לישיב עליהם אלא אם כן למדום:

כב. אסור לכסות פי חבית באבן או בקצת, או לסגר בהן את הדלת, או להכות בהן בברזא. אף על פי שחשב עליה מבעוד יום, אסור, אלא אם כן יחדה לכה לעולם. אבל יחדה לשבת זה בלבד, לא. והני מילי, בדבר שאין דרכה ליחדה לכה, כגון: הני דאמרן. אבל בכל מדי דארחיה בהכי, כגון: לפצע בה אגוזים, ביחוד לשבת אחת סגי. ויש מי שאומר דלא שנא. ויש אומרים שצריך שיעשה בה שום מעשה של תקון מבעוד יום

כג. מתר לחתוך ענף מן הדקל מבעוד יום, ומתחיל להניף בו על השלחן בשבת להבריח הזבובים. כיון דלצורך חתכו, עשאו כלי גמור:

כד. פשתן סרוק וצמר מנפץ שנותנים על המכה, אם חשב עליהם מבעוד יום לתתם על המכה, או שישב בהם שעה אחת מבעוד יום, או שצבען בשמן דגלי דעתייה דלמכה קיימי, או שכרכן במשיחה לתנם על המכה בשבת תו לית בהו משום מקצה, ומשום רפואה נמי ליכא שאינו אלא כמו מלבוש שלא יסרטו בגדיו (במכה). ויש אומרים דלא סגי במחשבה לחוד:

כה. עורות יבשים, בין של אמן בין של בעל הבית, מתר לטלטלן:

כו. נסרים של בעל הבית, מתר לטלטלן. ושל אמן, אסור אלא אם כן חשב עליהם מבעוד יום לתן עליהם פת לאורחים או תשמיש אחר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שט

שולחן ערוך

מא. האשה מדדה את בנה, אפלו ברשות הרבים, ובלבד שלא תגרהו אלא יהא מגביה רגלו אחת ויניח השניה על הארץ וישען עליה עד שיחזור ויניח רגלו שהגביה, שנמצא לעולם הוא נשען על רגלו האחת:

מב. דבר שהוא מקצה מתר לגע בו, ובלבד שלא יהא מנענע אפלו מקצתו:

מג. מתר לטלטל מקצה על ידי נפיחה:

מד. כלי שנתרועעה, לא יתלש ממנה חרס לכסות בו או לסמך בו:

מה. אסור לשחק בשבת ויום טוב בכדור:

מו. אסור לשאת תחת אציליו זרע התולעים שעושין המשי, מפני שאסור בטלטול ועוד שהוא מוליד בחמו:

מז. יש אוסרים לטלטל בגד שעטנז, ויש מתירים:

מח. מתר לטלטל מניפה בשבת להבריח הזבובים:

מט. מכבדות שמכבדים בהם הקרקע, מתר לטלטלם. הרשב"א מתיר לטלטל האצטרלו"ב בשבת, וכן ספרי החכמה, ולדעת הרמב"ם יש להסתפק בדבר:

א. מה שמורה על השעות שקורין רילו"ג, בין שהוא של חול בין שהוא של מין אחר, יש להסתפק אם מתר לטלטלו:

ב. מקצה לעשירים הוי מקצה, ואפלו עניים אין מטלטלין:

סימן שט

ד. כל דבר מטנף, כגון: רעי וקיא וצואה, בין של אדם בין של תרנגולים וכיוצא בהם, אם היו בחצר שיושבים בה, מתר להוציאם לאשפה או לבית הכסא, ואפלו בלא כלי. ואם היו בחצר שאינו דר שם, אסור להוציאם. ואם ירא מפני התינוק שלא יתלכלך בה, מתר לכפות עליה כלי:

לה. אף על פי שמתר להוציא גרף של רעי ועביט של מי רגלים, אסור להחזירם, אלא אם בן גתן לתוכם מים:

לו. אין עושים גרף של רעי לכתחלה, דהינו להביא דבר שעתידי למאס כדי להוציאו לכשימאס. ואם עבר ועשאו, מתר להוציאו:

לז. במקום דאכא פסידא, מתר להכניס משתו אצל גרף של רעי ולקבצו ושיבתו שם, כדי להוציאו:

לח. מכניס אדם מבעוד יום מלא קפתו עפר ומיחד לו קרן זוית ועושה בו כל צרכיו בשבת, כגון: לטל ממנו לכסות צואה או רק וכיוצא בזה. אבל אם לא ייחד לו קרן זוית, בטל אגב עפר הבית ואסור לטלטלו:

לט. אסור לטלטל בהמה, תיה ועוף. ואף על פי כן מתר לכפות את הסל לפני האפרוחים, כדי שיעלו וירדו בו, ובעודם עליו, אסור לטלטלו:

מ. כל בהמה תיה ועוף מדדים אותם בחצר, דהינו שאוחז בצוארן ובצדדים ומוליכן, אם צריכין הבעלי חיים לכך, ובלבד שלא יגביהם בענין שיעקרו רגליהם מן הארץ, דמקצין הם ואסור לטלטלן. חוץ מתרנגולת שאין מדדין אותה, מפני שפגבהת עצמה מן הארץ ונמצא זה מטלטל, אבל דוחים אותה מאחוריה בידים כדי שתכנס:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמרו:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שי

שולחן ערוך

להטותה שם פדי שיפל מעליה. ואם הניחם עליה מדעתו, על דעת שישארו שם בכניסת השבת, אסור להטות ולנער. ויש אומרים דאפלו הניחם שם על דעת שישארו שם בכניסת השבת פדי שיטלם בשבת, מתר להטות ולנער בשבת. ולא אסרו אלא במניחם על דעת שישארו שם כל השבת:

ה. הא דלא שרי אלא להטות ולנער, דוקא בצריך לגוף החבית והפר. אבל אם צריך למקום החבית והפר ולא תספיק לו הטיה והנעור, יכול לטלטלם עם האבן ועם המעות שעליהם לפנות מקומם:

סימן שי

דיני מקצה בשבת, ובו ט' סעיפים:

א. עץ שתולין בו דגים, אף על פי שהוא מאוס, מתר לטלטלו דקימא לן במקצה מחמת מאוס כרבי שמעון, דשרי:

ב. אין שום אכל תלוש הראוי לאכילה מקצה לשבת. דתמרים ושקדים ושאר פרות העומדים לסחורה, מתר לאכל מהם בשבת. ואפלו חטים שנרעם בקרקע ועדין לא השרישו, וביצים שתחת התרנגולת, מתר לטלטלן. וכן תמרים הלוקוטים קדם בשולן וכונסים אותם בסלים והם מתבשלים מאליהם, מתר לאכל מהם קדם בשולן. אבל גרוגרות וצמוקים שמניחים אותם במקצה לבישן, אסורין בשבת משום מקצה, שהן מסריחות קדם שיתבשו, דכיון שיודע שיסריחו הסיח דעתו מהם וכיון דאיכא תרתילי. דחינהו בידים, ולא חזו, הוי מקצה:

טלטול על ידי דבר אחר אם מתר בשבת, ובו ה' סעיפים:

א. נוטל אדם את בנו והאבן בידו, ולא חשיב מטלטל לאבן. והוא שיש לו געגועין עליו, שאם לא יטלנו, יחלה. אבל אם אין לו געגועין עליו, לא. ואפלו כשיש לו געגועין עליו, לא התירו אלא באבן, אבל אם דינר בידו, ואפלו לאחזו התינוק בידו והוא מהלך ברגליו, אסור דחיישינן דילמא נפיל ואתי אבוה לאתויי. ויש אומרים שלא אסרו אלא כשהוא נושא התינוק עם דינר בידו. אבל לאחזו התינוק בידו, אף על פי שדינר ביד התינוק, אין בכך כלום:

ב. כלפלה שהיתה נקובה וסתמה באבן, מתר לטלטלה שהרי נעשה כדפנה. וכן דלעת שתולין בה אבן פדי להכביד למלאת בה מים, אם הוא קשור יפה שאינו נופל מתר למלאת בה שהוא כמו הדלעת עצמה שהוא בטל אגבה. ואם לאו, אסור:

ג. כלפלה מלאה פרות ואבן בתוכה, אם הם פרות רטבים, כגון: תאנים וענבים, יטל אותה כמו שהיא. שאם ינער הפרות מתוכה, יפסדו. אבל אם הם פרות שאינם נפסדים, ינערם וינער גם האבן עמהם, ולא יטלנה עמהם. והני מילי כשאינו צריך אלא לפרות או לכלפלה. אבל אם היה צריך למקום הפלפלה, מטלטלה כמות שהיא:

ד. שכח אבן על פי חבית, או מעות על הפר, מטה חבית על צדה והאבן נופלת, ומנער הפר והמעות נופלים. ואם היתה החבית בין החביות, בענין שאינו יכול להטות אותה במקומה, יכול להגביהה כמו שהיא עם האבן למקום אחר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שיא

שולחן ערוך

גם פן שבריי עצים שהם אסורים בטלטול, מתר
לטלטל המחיתה כמו שהיא. וכגון שדבר המתר
חשוב מדבר האיסור. אבל אם דבר האיסור חשוב
יותר מדבר המתר, בטל אצלו ואסור לטלטלו.
וטעם התר טלטול זה משום דלא אפשר למנקט
קטמא לחודיה אפלו אי שדי ליה מהמחיתה, ואם
אינו צריך אלא לגוף המחיתה, לא יטלטלנה כמו
שהיא, אלא ינער האפר ושברי העצים במקומם
ויטל המחיתה:

ט. תבה שיש בה דבר המתר לטלטל ומעות, אם
המעות אינם עקר, מתר לטלטלה כמו שהיא על
פי התנאים שנתבארו במחיתה:

סימן שיא

דיני מת בשבת ושאר טלטול מן הצד, ובו ט'
סעיפים:

א. מת שמטל במקום שירא עליו מפני הדלקה, אם
יש כפר או תינוק מטלטלו על ידיהם. ואם אין לו
כפר או תינוק, אם יש לו שתי מטות מטלטלו על
ידי שיהפכנו ממטה למטה דהוה טלטול מן הצד.
ואם אין לו לא זה ולא זה, מטלטלו טלטול גמור,
וכל זה באותו רשות. מת המטל בחמה, מטלטלו
מתמה לצל באותו רשות על ידי כפר או תינוק.
ואם אין לו כפר או תינוק לא יטלטלנו כלל,
אפלו להפכו ממטה למטה, דטלטול מן הצד שמייה
טלטול:

ב. מת שהסריח בבית, ונמצא מתבונה בין החיים,
והם מתבזים ממנו. מתר להוציאו לכרמלית. ואם
היה להם מקום לצאת בו, אין מוציאין אותו, אלא

ג. בין באסור אכילה בין באסור טלטול כל דבר
שהיה ראוי בין השמשות, אם ארע בו דבר
שנתקלקל בו ביום וחזר ונתקן בו ביום, חזר
להתרו. אבל דבר שהקצה בין השמשות, אסור כל
היום:

ד. גרוגרות וצמוקים שהיו מקצים, וכשהגיע בין
השמשות כבר נתיבשו והם ראויים לאכילה, אף
על פי שלא ידעו הפעלים באותה שעה שנתבשו,
ואחר כך נודע להם שבין השמשות כבר היו
יבשים, מתר:

ה. גרוגרות וצמוקים דחזו ולא חזו, דאיכא אינשי
דאכלי ליה ואיכא דלא אכלו ליה, אי אזמניה,
נפק ליה מתורת מקצה. ואי לא, לא. אבל אם
אינם ראויים והזמינם, הזמנה לאו מלתא היא:

ו. כל דבר שאסור לטלטלו, אסור לתן תחתיו כלי
כדי שיפול לתוכו, מפני שאוסר הכלי בטלטול
ונמצא מבטל כלי מהיכנו. אבל מתר לכפות עליו
כלי, ובלבד שלא יגע בו:

ז. מטה שיש עליה מעות, או אפלו אין עליה עתה
והיו עליה בין השמשות, אסור לטלטלה דמגו
דאתקצאי לבין השמשות אתקצאי לכלי יומא. והוא
הדין לכל דבר התר שמנח עליו אסור, אבל אם
אין עליה עתה מעות וגם לא היה עליה בין
השמשות, מתר לטלטלה אפלו יתדה למעות
והניחם עליה מבעוד יום, פיון שסלקן קדם בין
השמשות:

ח. כלי שיש עליו דבר האסור ודבר המתר, מתר
לטלטלו, כגון: מחתה שיש עליה מבעוד יום אפר
שמתר לטלטלו לכסות בו רק, או צואה ויש עליה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שיב

שולחן ערוך

ז. מתר לסוף המה ולתדיו ולשמש הפר מתחתיו
כדי שלא יסריח, ובלבד שלא יזוז בו שום אבר.
ואם היה פיו נפתח והולך, קושר את הלחי בענין
שלא יוסיף להפתח, אבל לא כדי שיסגר מה
שנפתח או קצתו, שאם כן היה מזוי אבר. ומשעם
זה אין מעצימין עיניו של מת בשבת:

ח. טלטול מן הצד לצרף דבר המת, מתר. הלכך
צנון שטמן בארץ ומקצת עליו מגלים ולא השריש
וגם לא נתפון לזריעה, נוטלו אף על פי
שבנטילתו מזוי עפר ממקומו, ואף על פי שהוסיף
מחמת לחות הקרקע, מתר. וטלטול בגופו אפלו
לצרף דבר האסור, מתר. הלכך קש שעל המטה,
דסתמו מקצה להסקה, מנענעו בגופו. ואם הניח
עליו מבעוד יום פר או כסת, מנענעו אפלו בידו
שהרי הכינו מבעוד יום לשכב עליו:

ט. פרות השמונין בתבן או בקש המקצים, יכול
לתחב בהם מחט או כוש ונוטלם והקש ננער
מאליו:

סימן שיב

הנצרך לנקביו במה מקנה בשבת, וכו' י' סעיפים:

א. משום כבוד הפירות התירו לטלטל אבנים
לקנה, ואפלו להעלותם לגג עמו דהוי טרחא
יתרה, מתר. ומי שיש לו מקום מיוחד לבית הפסא,
יכול להכניס עמו אבנים לקנה מלא היד. ואם אין
לו מקום קבוע, מכניס עמו פשעור בוכנא קטנה.
ואם נכר באבן שקנחו בו, מתר להכניסו אפלו
הוא גדול הרבה, או אפלו הם הרבה ממלא היד,
מתר לטל כלן דכיון שקנחו בהן הוכנו לכך:

מניחים אותו במקומו ויוצאים הם. ויש אומרים
שלא התירו להוציאו לכרמלית, אלא על ידי כפר
או תינוק. ויש מי שאומר שכל שמוציאו
לכרמלית, מוטב להוציא שלא בכפר ותינוק, כדי
למעט בהוצאה. ויש מי שמתיר להוציאו אף
לרשות הרבים על ידי תינוק, אבל לא על ידי
כפר. והוא הדין אם הוא בבזיון אחר, כגון שהיה
בספינה והיו העכו"ם מתאספים שם. וכן כל פיוצא
בזה:

ג. יש מי שאומר שאם נתן על המת אחד מפלים
שהוא לבוש, חשוב כנותן כפר או תינוק:

ד. יש מי שאומר שלא הצריכו כפר או תינוק אלא
למת ערם, אבל אם הוא בכסותו, אין צריך כפר
או תינוק:

ה. אם צריך למקום המת או לדבר שהמת מנח
עליו, מתר לטלטלו מן הצד דהינו שהופכו ממטה
למטה, כיון דלצרף דבר המת הוא לא התירו
לטלטל על ידי כפר או תינוק אלא במת בלבד,
אבל לא בשאר דברים האסורים לטלטל:

ו. מת המטל בחמה ואין להם מקום לטלטלו או
שלא רצו להזיזו ממקומו, באין ב' בני אדם
ויושבים מב' צדדיו, הם להם מלמטה זה מביא
מטתו ויושב עליה וזה מביא מטתו ויושב עליה,
הם להם מלמעלה, זה מביא מחצלת ופורס על
גביו וזה מביא מחצלת ופורס על גביו, זה זוקף
מטתו ונשמש והולך לו וזה זוקף מטתו ונשמש
והולך לו, נמצאת מחיצה עשויה מאליה, שהרי
מחצלת זה ומחצלת זה גביהן סמוכות זו לזו ושני
קצותיהן על הקרקע משני צדי המת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשמוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שיג

שולחן ערוך

ט. אסור לפנות בשדה ניר בשפת, שמא יבא לאשוויי גומות. ואם היה שדה חברו, אפלו בחל אסור מפני שדש נירו ומקלקל:
י. אבנים גדולות שמצדדין אותן כמין מושב תלול ויושבים עליהם בשדות במקום המיוחד לבית הפסא, מתר לצדדן. ואף על גב דבגנן עראי הוא לא גזרו ביה רבנן, משום כבוד הבריות:

סימן שיג

טלטול דלת וחלון והמנעול בשבת, ובו י' סעיפים:

א. פקק החלון, כגון: לוח, או שאר כל דבר שסותמין בו החלון, יכולים לסתמו אפלו אם אינו קשור ולא אמרינן דהוי כמוסיף על הבנין. והוא שיחשב עליו מערב שבת לסתמו בו. וקנה שהתקינו להיות נועל בו, אין צריך שיקשרנו בדלת ומכל מקום דמי לבנין יותר מפקק החלון ולא סגי במחשבה שיחשב עליו מאתמול וצריך שיתקנו לכך. לרש"י, הינו שיתקנו לשם כלי, שיהא ראוי לשום תשמיש, שיהא ראוי להפך בו זיתים או לפצע בו אגוזים. ולרבנו תם אינו צריך שיהא ראוי לדבר אחר, אלא פיון שתקנו ועשה בו מעשה והכיניו לכך סגי. ונגר שהוא יתד שנועלים בו ותוחבין אותו באסקפה למטה ודומה טפי לבנין, לא סגי בהכי ואין נועלים בו אלא אם כן יהא קשור. וכיצד יהא קשור, אם יש בראשו גלוסטרא דהינו שהוא עב באחד מהראשים וראוי לכתש בו שדומה לכלי, סגי אפלו אם קשור בחבל דק שאינו ראוי להיות נטל בו, ואפלו אם אינו קשור בדלת עצמו אלא בבריח הדלת, ואפלו אם החבל ארך ואינו תלוי כלל באויר אלא פלו מנח

ב. אם ירדו גשמים על האבנים ונטבעו. אם רשומן נפר, מתר לטלן כדי לקנח ואין בזה משום סותר ולא משום טוחן:

ג. צרור שעלו בו עשבים, מתר לקנח בו ולא חיישינן שמא יתלשו, דאף אם יתלשו ליכא אסורא דדבר שאין מתכוון הוא:

ד. לא יטלטל רגב אדמה לקנח בו, מפני שאינה ראויה לקנוח לפי שהיא נפרכת. אסור לקנח בחרס, אפלו בחל, משום סכנה שלא ינתק שני הפרפשתא:

ה. היו לפניו בשבת צרור ואזני חרס חלקים, דכיון דחלקים הם ליכא משום סכנה, מקנח באזן החרס שהוא ראוי לכסות בו פי הפלי. צרור ועשבים, יקנח בעשבים אם הם לחים, אבל ביבשים אין מקנחין מפני שהם חדים ומחתכין את הבשר:

ו. מקנחין בשבת בעשבים לחים אפלו הם מתכרים, ובלבד שלא יזיזם. ומשום משתמש במחבר ליכא, דלא אמרו אלא באילן אבל לא בירק:

ז. היה צריך לנקבו ואינו יכול לפנות, שרפואתו למשמש בפי הטבעת שממשמש שם בצרור והנקב נפתח, לא ימשמש בשבת כדרך שממשמש בחל, דהינו שאוחז הצרור בכל היד, משום השרת נימין, אלא ממשמש פלאחר יד, דהינו שיאחז הצרור בשתי אצבעותיו, וממשמש:

ח. למשמש בברזא בפי הטבעת דינה כצרור, שלא יאחזה אלא בב' אצבעותיו. ואסור לצאת בברזא אפלו תחובה פלה בגוף:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתורו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שיד

שולחן ערוך

כיון שהעליון נשאר במקומו בקל יכול להתזיר התחתון. אבל כשיצא העליון, אסור אפלו לדחוק ולהתזירו למקומו:

ו. מטה של פרקים אסור להתזירה ולהדקה, ואם תקע חייב חטאת. ואם היא רפויה, מתר לכתחלה, וכוס של פרקים, מתר לפרקו ולהתזירו בשבת. ויש מי שאומר שדין הכוס כדין המטה:

ז. קורה שנשברה, מתר לסמכה בארכות המטה, שהם כלי לא כדי שתעלה, דאם פן הוי ליה בונה, אלא כדי שלא תרד יותר. והוא שיהיו רפויים, שיכול לטלם כשירצה אבל אם מהדקם שם, אסור:

ח. ספסל שנשמט אחד מרגליו, אסור להתזירו למקומו. ולהניח אותו צד השמוט על ספסל אחר, יש מי שמחמיר לאסור

ט. התוקע עץ בעץ, בין שתקע במסמר בין שתקע בעץ עצמו עד שנתאחד, הרי זה תולדת בונה:

י. חצר שנתקלקלה במימי גשמים יכול לזרות בה תבן, ולא חשיב כמוסיף על הבנין, ובלבד שישנה, שלא יזרה לא בסל ולא בקפה אלא בשולי הקפה, עד שיהפכנה ויביא תבן על שוליה דהינו על ידי שנוי. אבל ביד, אסור:

סימן שיד

דברים האסורים משום בנין וסתירה בשבת, וכו' י"ב סעיפים:

א. אין בנין וסתירה בכלים. והני מילי, שאינו בנין ממש כגון חבית, שנשברה ודבק שכריה בזפת, יכול לשברה לקח מה שבתוכה ובלבד שלא יבון לנקבה נקב יפה שיהיה לה לפתח, דאם פן תוד

בארץ. ואם אין בראשו גלוסטרא, אם הוא קשור בדלת עצמה, סגי אפלו בחבל דק שאינו ראוי לנטל בו ואפלו פלו מנח בארץ. ואם אינו קשור בדלת אלא בבריח, צריך שיהא הקשר אמיץ שיהא ראוי לנטל בו, ואפלו הכי אין צריך שיהא תלוי, אלא אפלו פלו מנח בארץ, מתר שאין אסור אלא כששומטו ומניחו בקרן זוית:

ב. כל נגר שאמרנו, מירי שאסקפה גבוה וכשנועץ אותו במפתן אינו נוקב בארץ, אבל אם נפתחה האסקפה בענין, שכשמכניס הנגר בחר נוקב תחתיו בארץ, הוי בנין ואסור לנעל בו:

ג. רחבה שאחורי הבתים, שאין נכנסים ויוצאים בה תדיר, אם עשה דלת לפתחה או שתולה בה מחצלת של קנים, וכן פרצה שגדרה בקוצים בעין דלת, אם יש להם ציר, או אפלו אין להם עתה ציר אלא שהיה להם ציר, נועלים בהם אפלו הם נגדרים בארץ רק שקשרם ותלאם לנעל בהם. ולא חשוב כבונה, שנפר בהם שהוא דלת כיון שהיה להם ציר. אבל אם אין להם ציר ולא היה להם ציר, אין נועלים בהם אלא אם פן היו גבוהים מן הארץ. ופתח העשוי לכניסה ויציאה תדיר נועלים בו, אפלו לא היה לו ציר מעולם והוא נגדר:

ד. דלת העשוי מלוח אחד או שאין לה אסקפה התחתונה, וכשפותחים שומטין אותה ועוקרים אותה, אין נועלים בה אפלו יש לה ציר:

ה. שדה תבה ומגדל שפתחיהן מן הצד ויש להם שני צירים אחד למעלה ואחד למטה, אם יצא התחתון פלו ממקומו, אסור להתזירה שמא יתקע. אבל אם יצא מקצתו, דוחקו עד שמחזירו למקומו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שיד

שולחן ערוך

שעושה נקב גדול. ואינו דומה לפתח דכיון דהוי מצדה ודאי לפתח מכון. ולקב המגופה למעלה, מתר, דלאו לפתח מכון, שאין דרך לעשות פתח למעלה אלא נוטל כל המגופה:

ז. חותמות שבפלים, כגון: שדה, תבה ומגדל שהכסוי שלהם קשור בהם בחבל, יכול להתירו או לחתכו בספין או להתיר קליעתו. ודוקא כעין קשירת חבל וכיוצא בו. אבל פותחת של עץ ושל מתכת, אסור להפקיע ולשבר דבכלים גמי שיש בגין גמור וסתירה. ומשעם זה אסור להסיר הצירים שקורים גוגזי"ש שאחורי התיבה אם נאבד המפתח, ויש מתירים בזו. ושכירת פותחות של תבות, יש מתיר ויש אוסר, ויש להתיר על ידי עכו"ם:

ח. חותלות של תמרים וגרוגרות, אם הכסוי קשור בחבל, מתיר וסותר שרשרות החבל וחותך אפלו בספין, ואפלו גופן של חותלות, שכל זה כמו ששובר אגוזים או שקדים כדי לטל האכל שבהם:

ט. מתר להפקיע ולחתך קשרי השפוד שקושרים בטלה או בעוף הצלויים:

י. חותמות שבקרקע, כגון דלת של בור שקשור בו חבל, יכול להתירו דלאו קשר של קימא הוא, שהרי עומד להתיר. אבל לא מפקיע וחותך, משום סתירה. ודוקא כשעשוי לקים על מנת שלא להסירו בשבת, אבל אם אינו עשוי לקים כלל, מתר. ומשעם זה מתר להסיר דף שמשמין אותו לפני התנור ושורקין אותו בטיט, שאינו עשוי לקיום:

ליה מתקן מנא. אבל אם היא שלמה, אסור לשברה אפלו בענין שאינו עושה כלי. ואפלו נקב בעלמא אסור לנקב בה מחדש, ואפלו יש בה נקב חדש, אם להרחיבו, אסור. ואם היה ספין תקוע מערב שבת בחבית, מתר להוציאו ולהכניסו שהרי אינו מתכוון להוסיף:

ב. היה בה נקב ונסתם, אם הוא למטה מן השמרים, אסור לפתחו דכיון שהוא למטה וכל כבד היין עליו צריך סתימה מעליא וחשיב כפותח מחדש. למעלה מן השמרים, מתר לפתחו:

ג. במקום נקב ישן נוקבין אפלו במקדח, כגון שגשברה הברזא. ויש אומרים דלא שרי לנקב נקב ישן אלא בחבית של חרס שאין הסתימה מהדקת יפה, אבל בחבית של עץ שמהדקים מאד העץ שסותמים בה הנקב וחותכים ראשו על דעת שלא להוציאו, ודאי נראה שזה נקב חדש, ואסור:

ד. ברזא שבחבית ואין אדם יכול להוציאה, מתר לקח ברזא אחרת ולהכות באותה ברזא לצרף לשותות יין בשבת:

ה. מתר לתן קנה חלול להוציא יין אף על פי שלא היה בו מעולם, אבל לתן עלה של הדס בנקב שבחבית שהעלה עשוי כמרזב והיין זב דרך שם, לא, דגזרינן שלא יתקן מרזב ליינו שיפל היין לתוכו וילך למרחוק, דכשלוקח העלה ומקפלו כעין מרזב נראה פעושה מרזב, ולא דמי לברזא או קנה שאינו עושה בו שום מעשה:

ו. מתר להתירו ראש החבית בסוף דלאו לפתח מכון, כיון שמסיר ראשה. אבל לנקבה בצדה, בין של חבית בין של מגופה, אסור אפלו ברמח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שטו

שולחן ערוך

תחלה באויר, ואחר כך הרגלים תחתיהם. והני
מילי כשהרגלים הם דפים מחברים, כמו דפני
התבה, אבל רגלים של מטות שלנו, וכן רגלי
השולחן, מתר בכל גונא:

ד. מטה שהיא מסוגת, בחבלים, אם יש בין חבל
לחבל ג"ט, אסור לפרס עליהן סדין משום דעביד
אהלא. וכן אסור לסלק בגד התחתון מעליה משום
דקא סתר אהלא. ואם היה עליה פר או כסת או
בגד פרוס מערב שבת, כשעור טפת, מתר לפרס
בשבת על כל המטה:

ה. כסא העשוי פרקים, וכשרוצים לישב עליו
פותחין אותה והעור נפתח, וכשמסירים אותו
סוגרים אותו והעור נכפל, מתר לפתחו לכתחלה:

ו. כשמסדרים חביות זו על גב זו, אחת על גבי
שתיים, אוחו בידו העליונים ויסדר התחתונות
תחתיה. אבל לא יסדר התחתונות תחלה ויניח
העליונה עליהן:

ז. מתר להניח ספר אחד מכאן ואחד מכאן ואחד
על גביהן:

ח. כל אהל משפע, שאין בגו טפח ולא בפחות
מג' סמוך לגגו רחב טפח, הרי זה אהל עראי
והעושה אותו לכתחלה בשבת, פטור:

ט. משמרת שתולין אותה לתת בה שמרים לסנן
ומותחין פיה לכל צד, חשוב עשית אהל ואסור
לנטותה:

י. טלית כפולה שהיו עליו חוטין שהיתה תלויה
בהם מערב שבת, מתר לנטותה ומתר לפרקה, וכן
הפרכת:

יא. אסור לתן שעוה או שמן עב בנקב החבית
לסתמו מפני שהוא ממרח, אבל בשאר דברים,
דלית בהו משום מרות, מתר. ואם היה היין יוצא
דרך הנקב, אסור לתן בו שום דרך הערמה לומר
שאינו מכון אלא להצניעו שם. ואם הוא תלמיד
חכם, מתר לו להערים בכך:

יב. סכין שהוא תחוב בכתל של עץ מבעוד יום,
אסור להוציאו בשבת כיון שהוא דבר מחבר. אבל
אם הוא תחוב בספסל, וכן בכל דבר תלוש, מתר
להוציאו:

סימן שטו

דברים האסורים משום אהל בשבת, ובו י"ג

מעיפים:

א. אסור לעשות אהל בשבת ויום טוב אפלו הוא
עראי. ודוקא גג, אבל מחצות מתר. ואין מחצה
אסורה אלא אם פן נעשית להתיר ספה או להתיר
טלטול:

ב. עצים שתוקעין ראשן האחד בדפן הספינה
וכופפין ראשן השני בדפן השני של הספינה,
ופורסין מחצלת עליהם לצל, אם יש ברחבן טפח,
או אפלו אין ברחבן טפח אם אין בין זה לזה
ג"ט, חשיבי כאהל ומתר לפרס עליהם בשבת
מחצלת, דהוי ליה תוספת אהל עראי ושרי.
ומטעם זה מחצלת פרוסה כדי טפח, מתר לפרס
שאר המחצלת בשבת. וטפח שאמרו, חוץ מן
הפריכה:

ג. מטה, כשמעמידים אותה, אסור להניח הרגלים
תחלה ולהניח עליהם הקרשים. אלא ישים הקרשים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שטז

שולחן ערוך

ה. צבי שנכנס לתוך הבית ונעל אחד בפניו, חיב. נעלו שנים, פטורים. אין אחד יכול לנעל, ונעלו שנים, חיבים:

ו. יושב אחד על הפתח ומלאו, יכול השני לישב בצדו. ואפלו אם עמד הראשון והלך לו, השני פטור ומתיר. והראשון, חיב:

ז. הצד נחשים ועקרבים בשבת, או שאר רמשים המזיקים, אם לרפואה, חיב. ואם בשביל שלא ישכנו, מתיר:

ח. שמונה שרצים האמורים בתורה, הצדן חיב והחובל בהם, אף על פי שלא יצא מהם דם אלא נצרך תחת העור, חיב. ושאר שרצים, אינו חיב החובל בהם אלא אם כן יצא מהם דם, והצדן לצרף, חיב. שלא לצרף, או סתם, פטור אבל אסור, ולהרמב"ם חיב:

ט. פרעוש, הנקרא ברגו"ת בלשון ערב, אסור לצודו אלא אם כן הוא על בשרו ועוקצו, ואסור להרגו. אבל כנה, מתיר להרגו. והמפלה בגדיו מכנים, לא יהרגם אלא מוללן בידו וזורקן. אבל המפלה ראשו, מתיר להרגם:

י. כל חיה ורמש שהם נושכים וממיתים ודאי, נהרגים בשבת אפלו אין רצין אחריו. ושאר מזיקין, כגון: נחש ועקרב מקום שאינם ממיתין, אם רצין אחריו, מתיר להרגם. ואם לאו, אסור. אבל מתיר לדרסם לפי תמו, ואפלו במתכונן אלא שמראה עצמו כאלו אינו מכונן:

יא. לא ישפשף בגלו רק על גבי קרקע, משום משנה גומות, אבל מתיר לדרסו לפי תמו שאינו

יא. פלת חתנים, שאין בגגה טפח ולא בפחות מג' סמוך לגגה רחב טפח, הואיל שהיא מתקנת לכה, מתיר לנטותה ומתיר לפרקה. והוא שלא תהא משלשלת מעל המטה טפח:

יב. הנוטה פרכת וכיוצא בה, צריך לזהר שלא יעשה אהל בשעה שנוטה. לפיכך אם היא פרכת גדולה, תולין אותה שנים אבל אחד אסור. ואם היתה פלה שיש לה גג, אין מותרין אותה ואפלו עשרה, שאי אפשר שלא תגבה מעט מעל הארץ ותעשה אהל עראי:

יג. בגד ששוטחין על פי החבית לכסות, לא ישטחנו על פני פלו, משום אהל, אלא יניח קצת ממנו מגלה. והני מילי כשהכובא, חסרה טפח. אבל אם אינה חסרה טפח, מתיר דאין כאן אהל:

סימן שטז

צידה האסורה ומתרת בשבת (ושלא ישפשף הרק), ובו י"ב סעיפים:

א. הצד צפור דרור למגדל שהוא נצוד בו, ושאר צפורים, וצבי, לבית או לביכר שהם נצודים בו, חיב. ואם אינו נצוד בו, פטור אבל אסור:

ב. צד צבי ישן או סומא, חיב. חגר או חולה או יקו, פטור:

ג. כל שבמינו נצוד, חיב עליו. אין במינו נצוד, פטור אבל אסור. הלכה, וזבובים אף על פי שאין במינן נצוד, אסור לצודן:

ד. פורסין מחצלת על גבי הפורת, ובלבד שלא יכון לצוד, וגם הוא בענין שאינו מכרח שיהיו נצודים, פי היכי דלא להוי פסיק רישיה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שיז

שולחן ערוך

ד. קושרין דלי במשחה או באבנט וכיוצא בו, אבל לא בחבל, והני מילי בדלים הקבועים בבור, אבל דלים שלנו שאינם קבועים בבור אינו קשר של קימא:

ה. עניבה מתר, דלאו קשר הוא:

ו. קושרים חבל בפני הפרה בשביל שלא תצא, אפלו בב' ראשי הפתח, ולא חיישינן שמא יתיר ראש האחד ויוציאנה דרך שם ויניח ראש השני קשור:

ז. מטלטלין חבל של גרדי, לקשרו באבוס ובפרה, ולא חיישינן שמא יתיר ראש האחד ויניח השני קים, אבל חבל דעלמא לא. והני מילי לקשרו באבוס ופרה. אבל אם היה קשור באבוס ורוצה לקשרו בפרה, או אם היה קשור בפרה ורוצה לקשרו באבוס, מתר בכל חבל:

סימן שיח

דין המבשל בשבת, ובו י"ט סעיפים:

א. המבשל בשבת, במזיד, אסור לו לעולם, ולאחרים מתר למוצאי שבת מיד. ובשוגג, אסור בו ביום גם לאחרים, ולערב מתר גם, לו מיד:

ב. השוחט בשבת לחולה, בין שחלה מאתמול בין שחלה היום, מתר הבריא לאכל ממנו חי אבל המבשל, לחולה, אסור לבריא או לחולה שאין בו סכנה, דחיישינן שמא ירבה בשבילו:

ג. כשם שאסור לבשל באור כף אסור לבשל בתולדות האור, כגון: לתן ביצה בצד קנדה או לשברה על סוּדָר שהוחם באור כדי שתצלה. ואפלו בתולדות חמה, כגון: בסוּדָר שהוחם בחמה

מתכונן למרח ולהשוות גומות. ואף על גב דממילא ממרח הוא, פי לא מכונן שרי, משום מאיסותא:

יב. חיה ועוף שברשותו מתר לצודן, והוא שלא ימרדו. אבל אם הם מורדים, אסור לתפסם אפלו בחצר, אם החצר גדול שאם לא גדלו בין בני אדם היו צריכים מצודה:

סימן שיז

דין קשירה ועניבה בשבת, ובו ז' סעיפים:

א. הקושר קשר של קימא, והוא מעשה אמן, חייב, כגון: קשר הגמלים וקשר הספנים, וקשרי רצועות מנעל וסנדל שקושרים הרצענים בשעת עשייתן וכן כל כיוצא בזה, אבל הקושר קשר של קימא ואינו מעשה אמן, פטור. וקשר שאינו של קימא ואינו מעשה אמן, מתר לקשרו לכתחלה, כיצד: נפסקה לו רצועה וקשרה, נפסקה החבל וקשרו, או שקשר חבל בדלי או שקשר רסן בהמה, הרי זה פטור וכן כל כיוצא באלו הקשרים שהם מעשה הדיוט וכל אדם קושר אותם לקיימם. וכל קשר שאינו של קימא, אם קשרו קשר אמן הרי זה אסור. ולצורך מצוה, כגון שקושר למדד אחד משעורי התורה, מתר לקשר קשר שאינו של קימא:

ב. נשמטו לו רצועות מנעל וסנדל או שנשמט רב הרגל, מתר להחזיר הרצועות למקומם, ובלבד שלא יקשר:

ג. מתירין בית הצואר מקשר שקשרו כובס, שאינו קשר של קימא. אבל אין פותחין אותו מתדש, דמתקן מנא הוא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שיח

שולחן ערוך

האש שרי. ויש מפרשים שאם כלי התחתון על האש, לעולם אסור:

ח. להניח דבר קר שנתבשל כל צרכו על גבי מחם שעל האש, יש אומרים שדינו כמניחו כנגד המדורה וכל דבר שמתר להניחו כנגד המדורה במקום שהיד סולדת בו, כגון שיבש, מתר להניחו על גבי מחם שעל גבי האש. ויש אומרים דהוי כמניח על גבי כירה לכתחלה ואסור אפלו אם נתבשל כל צרכו ואפלו אם מצטמק ורע לו ואפלו אם נותנו שם לשמר חמו. וראשון נראה עקר. ומכל מקום אם הוא תבשיל שיש בו רטב ומצטמק ויפה לו, אסור לדברי הכל:

ט. כלי ראשון אפלו לאחר שהעבירוהו מעל האש מבשל, כל זמן שהיד סולדת בו. לפיכך אסור לתן לתוכו תבלין, אבל מלח מתר לתן לתוכו פיון שהעבירו מעל האש, דצריכא מלחא בשולא כבישרא דתורא. ויש מי שאוסר לתת לתוך כלי זה בשר מליח, אפלו הוא של שור:

י. אסור לתן תבלין בקערה ולערוה עליהן מכלי ראשון:

יא. אמבטי של מרחץ שהיא מלאה מים חמין אין נותנין לה מים צונן, שהרי מתחממן הרבה. אבל נותן הוא ממים חמין שפונה האמבטי לתוך אמבטי אחר של צונן:

יב. מחם שפונה ממנו מים חמין, מתר לתן לתוכו מים צונן כדי להפשירו. ומתר לצק מים חמין לתוך מים צונן, או צונן לתוך חמין והוא שלא יהיו בכלי ראשון מפני שמחממין הרבה:

אסור גזרה אטו תולדות האור, וכן אסור להטמינה בחול או באבק דרכים שהחמו מכח חמה. אבל בתמה עצמה, כגון: לתן ביצה בתמה או לתן מים בתמה כדי שיחמו, מתר:

ד. תבשיל שנתבשל כל צרכו, יש בו משום בשול אם נצטנן. ואם לא נתבשל כל צרכו, ואפלו נתבשל כמאכל בן דרוסאי, שיף בו בשול אפלו בעודו רותח. והני מילי שיש בו בשול אחר בשול, בתבשיל שיש בו מרק, אבל דבר שנתבשל כבר, והוא יבש, מתר לשרותו בחמין בשבת. ואם הוא דבר יבש שלא נתבשל מלפני השבת, אין שורין אותו בחמין בשבת, אבל מדיחים אותו בחמין בשבת, חוץ מן המליח הישן ומן הדג שבקרא קוליס האספנין, שאינם צריכים בשול אלא מעט, והדחתן היא גמר מלאכתן:

ה. יש מי שאומר דדבר שנגאפה או נצלה, אם בשלו אחר כך במשקה יש בו משום בשול, ואסור לתן פת אפלו בכלי שני שהיד סולדת בו, ויש מתירין:

ו. כלי שיש בו דבר חם שהיד סולדת בו, מתר להניחו בשבת על גבי קדרה הטמונה כדי שישמר חמו ולא יצטנן, ויכול לטוח פיו בכצק אם יש לו בצק שגלוש מאתמול. אבל אין מניחין כלי שיש בו דבר שאינו חם כל כך על גבי קדרה שהיא חמה כל כך שהעליון יכול להתחמם מחמה עד שתהא היד סולדת בו:

ז. יש מפרשים דהא דשרי להניח כלי שיש בו דבר חם על גבי קדרה הטמונה, אפלו כלי התחתון על

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שיט

שולחן ערוך

יט. אסור לטוח שמן ושום על הצלי בעודו פגוד
המדורה אפלו נצלה הצלי מבעוד יום דמכל מקום
יתבשל השום והשמן:

סימן שיט

דין הבורר בשבת, ובו י"ז פעיפוי:

א. הבורר אכל מתוך פסלת או שהיו לפניו שני
מיני אכלים ובורר מין ממין אחר, בנפה ובכברה
ח"ב. בקנון ובתמחוי, פטור אבל אסור. ואם ברר
בידו לאכל לאלתר, מתר:

ב. הבורר אכל מתוך הפסלת, בידו, להניחו אפלו
לבו ביום, נעשה כבורר לאוצר וח"ב:

ג. היו לפניו שני מיני אכלים מערבים, בורר אחד
מאחד ומניח לאכל מיד. ואם ברר והניח לאחר
זמן אפלו לבו ביום, כגון שברר שחרית לאכל בין
הערבים, ח"ב:

ד. הבורר פסלת מתוך אכל, אפלו בידו אחת, ח"ב:

ה. הבורר תורמוסין מתוך פסלת שלהם, ח"ב מפני
שהפסלת שלהם ממתקת אותם כשישלקו אותו
עמהם ונמצא כבורר פסלת מתוך אכל, וח"ב:

ו. אין מוללין מלילות, אלא מולל בשנוי מעט
בראשי אצבעותיו:

ז. היו לו מלילות מערב שבת, לא ינפה בקנון
ותמחוי, ולא בשתי ידיו, אלא מנפה בידו אחת
בכל כחו:

ח. אין שורין את הכרשינין, דהינו שמציף מים
עליהם בכלי כדי להסיר הפסלת, ולא שפין אותן
ביד כדי להסיר הפסלת דהוה ליה כבורר, אבל

יג. מתר לתן קיתון של מים או של שאר משקים
בכלי שני שיש בו מים חמין, אבל בכלי ראשון
אסור:

יד. מתר לתן קיתון של מים או של שאר משקים
פגוד האש להפיג צנתן, ובלבד שיתנם רחוק
מהאש בענין שאינו יכול להתחמם באותו מקום
עד שתהא היד סולדת בו, דהינו מקום שפרסו של
תינוק נכוית בו. אבל אסור לקרבו אל האש
למקום שיכול להתחמם שתהא היד סולדת בו,
ואפלו להניח בו שעה קטנה שתפיג צנתו, אסור
כיון שיכול להתבשל שם:

טו. דבר שנתבשל כל צרכו והוא יבש שאין בו
מרק, מתר להניחו פגוד המדורה אפלו במקום
שהיד סולדת בו:

טז. מתר לתן אנפאנדה פגוד האש במקום שהיד
סולדת, ואף על פי שהשמן שבה שנקרש חוזר
ונמוח:

יז. אסור לתן צונן אפלו להפשיר, כל שהמתם חם
כל כך שאלו היה מניחו שם הרבה היה בא לידי
בשול, דהינו שיהיה היד סולדת בו, שדין מניח
על גבי מחם כדין מניח פגוד המדורה. ואם אינו
חם כל כך, מתר:

יח. האלפס והקדרה שהעבירן מרתחין מעל גבי
האור, אם לא נתבשל כל צרכו אין מוציאין בכף
מהם שנמצא מגיס ואיכא משום מבשל ואם
נתבשל כל צרכו מתר אבל צמר ליורה אף על פי
שקלט העין אסור להגיס בו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שכ

שולחן ערוך

טז. מים שיש בהם תולעים, מתר לשותן על ידי מפה בשבת דלא שיך בורר ומשמר אלא במתקן הענין קדם אכילה או שתיה, אבל אם בשעת שתיה מעכב את הפסלת שלא יכנס לתוך פיו, אין זה מעין מלאכה, ומתיר:

יז. המחביץ, תולדת בורר הוא. לפיכך אף על פי שנותנים שמשמים ואגוזים לדבש, לא יחבצם בידו:

סימן שכ

דיני פחיטה בשבת, ובו כ' מעיפים:

א. זיתים וענבים, אסור לסחטן ואם יצאו מעצמן, אסורים אפלו לא היו עומדים אלא לאכילה. ותותים ורמונים, אסור לסחטן. ואם יצאו מעצמן, אם עומדים לאכילה, מתיר. ואם עומדים למשקים, אסור. ושאר כל הפרות, מתיר לסחטן:

ב. זיתים וענבים שנתרסקו מערב שבת, משקים היוצאים מהם מתרין. ואפלו אם לא נתרסקו מערב שבת, אם יש זין בגיגית שהענבים בתוכה, אף על פי שהענבים מתבקעים בשבת בגיגית, מתיר לשתות בשבת, שכל זין היוצא מהענבים מתבטל ביין שבגיגית:

ג. תרצנים וזגים שנתן עליהם מים לעשות תמד, מתיר למשך מהם ולשתות. ואפלו לא נתן מים, והיין מתמצה וזב מאליו, מתיר לשתותו:

ד. מתיר לסחט אשכול ענבים תוך קדרה שיש בה תבשיל כדי לתקן האכל, דהוי ליה משקה הבא לאכל וכאכל דמי. אבל אם אין בה תבשיל אסור:

גותן בכברה אף על פי שנופל הפסלת דרך נקבי הכברה:

ט. משמרת, אפלו תלויה מערב שבת, אסור לתן בה שמרים. אבל אם נתן בה שמרים מערב שבת, מתיר לתן עליהם מים כדי שיחזרו צלולים לזוב:

י. זין או מים שהם צלולים, מתיר לסנן במשמרת. אבל בסודר, מים אסור משום לבון, וזין ושאר משקין, מתיר. ואם הם עכורים, בין מים בין זין, אסור לסננם. ולהרמב"ם, במשמרת אסור ואפלו מים וזין צלולים. ואפלו בסודרים לא התירו אלא בצלולין אבל לא בעכורים. וזין מגתו, כל זמן שהוא תוסס, טורף תבית בשמריה ונותן לתוך הסודר:

יא. כשמסננין הזין בסודר צריך לזהר שלא יעשה גומא לקבל הזין, משום שנוי:

יב. כל מקום שמותר לסנן זין בסודר, מתיר לסננו בכפיפה מצרית, ויזהר שלא יגביה הכפיפה משולי הכלי טפה, משום שנוי:

יג. כלי שמערין בו זין מהתבית, לא יתן בפיו קשין וקסמין בחזקה, שאין לה מסננת גדולה מזו:

יד. מתיר לערות בנחת מפלי לחברו ובלבד שיזהר שכשיפסק הקלוח ומתחילים לירד גיצות קטנות הנשופות באחרונה מתוך הפסלת, יפסיק ויניחם עם השמרים. שאם לא יעשה כן, הגי גיצות מוכחי שהוא בורר:

טז. מסננת שנתן בה תרדל לסננו, מתיר לתן בה ביצה אף על פי שהחלמון יורד למטה עם התרדל והחלבון נשאר למעלה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שכא

שולחן ערוך

בגד העשוי לפרס עליו, מתר שאינו חושש עליו לסחטו:

טז. אסור להדק מוכין בפי פה שיש בו משקין, משום סחיטה:

יז. ספוג, אין מקנחין בו אלא אם כן יש בו בית אחיזה, גזרה שמא יסחט:

יח. חבית שפקקו בפקק של פשתן לסתם נקב שבדפנה שמוציאין בו היין, יש מי שמתיר להסירו ואף על פי שאי אפשר שלא יסחט, והוא שלא יהא תחתיו כלי. דכיון שאינו נהנה בסחיטה זו, הוי פסיק רישא דלא ניהא ליה, ומת. וחלקו עליו, ואמרו דאף על גב דלא ניהא ליה, פיון דפסיק רישא הוא, אסור. והעולם נוהגים התר בדבר, ויש ללמד עליהם זכות, דכיון שהברזא ארבה חוץ לנערת ואין יד מגעת לנערת, מתר מדי דהוי אספוג שיש לו בית אחיזה. ולפי שאין טענה זו חזקה, ויש לגמגם בה, טוב להנהיגם שלא יהא כלי תחת החבית בשעה שפוקקים הנקב:

יט. לתן פרסם בתבשיל, מתר ואין לחוש לו משום צובע, דאין צביעה באכלין:

כ. יש מי שאומר שהאוכל תותים או שאר פרות הצבועים, צריך לזהר שלא יגע בידי צבועות בבגדיו או במפה, משום צובע, אבל אם צובע פתו במשקה הפרות, לית לן בה, דאין צביעה באכלין:

סימן שכא

דיני תולש בשבת ודין טוחן ודיני תקוני מאכל או מעבר ולש, וכו' י"ט פעיפיים:

ה. יש מי שאומר דהוא הדין לבסר שמתר לסחטו לתוך האכל, ורבנו תם אוסר בבסר:

ו. מתר לסחט לימוני"ש:

ז. לסחט כבשים ושלקות, אם לגופם, שאינו צריך למים ואינו סוחטן אלא לתקנם לאכילה, אפלו סוחט לתוך קערה שאין בה אכל, מתר. ואם צריך למימיהן, מתר לסחט לתוך קדרה שיש בה אכל, אבל אם אין בה אכל, אסור. ולר"ח, כל שהוא צריך למימיהן, חייב חטאת אפלו סחט לקדרה שיש בה אכל:

ח. הסוחט דג לצירו, דינו כסוחט כבשים ושלקות למימיהן:

ט. השלג והברד, אין מרסקין אותם, דהינו לשברם לחתיכות דקות כדי שיזובו מימיו, אבל נותן הוא לתוך כוס של יין או מים והוא נמוח מאליו ואינו חושש. וכן אם הניחם בתמה או כנגד המדורה ונפשרו, מתרים:

י. מתר לשבר הקרח כדי לטל מים מתחתיו:

יא. צריך לזהר, בחרף, שלא יטל ידיו במים שיש בהם שלג או ברד. ואם יטל, יזהר שלא ידחקם בין ידיו, שלא יהא מרסק:

יב. יש לזהר שלא ישפושף ידיו במלח:

יג. דורס שלג ברגליו ואינו חושש:

יד. הר"מ מרוטנבורג מתיר להטיל מי רגלים בשלג, והרא"ש היה נזהר:

טז. אסור לפרס סודר על פי החבית ולתן על גביו הפלי שדולים בו, שמא יבא לידי סחיטה. אבל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שכא

שולחן ערוך

יג. אסור לרדות חלות דבש מהפגרת מפני שדומה לתולש:

יד. אין מגבלין קמח קלי, הרבה, שמא יבא ללוש קמח שאינו קלי. ומתר לגבל את הקלי מעט מעט. אבל תבואה שלא הביאה שלישי שקלו אותה, ואחר כך טחנו אותה טחינה גסה, שהרי הוא כחול והיא הנקראת שתיתא, מותר לגבל ממנה בחמץ וכיוצא בו הרבה בבת אחת. והוא שיהיה רך, אבל קשה, אסור מפני שנראה פלש. צריך לשנות. כיצד, נותן את השתיתא ואחר כך נותן את החמץ:

טו. חרדל שלשו מערב שבת, למחר יכול לערבו הן ביד הן בכלי ונותן לתוכו דבש ולא יטרף לערבו בכף, אלא מערבו מעט מעט:

טז. שחלים שדכן מערב שבת, למחר נותן יין וחמץ ולא יטרף, אלא מערב. וכן שום שדכו מערב שבת, למחר נותן פול וגריסין ולא יטרף, אלא מערב. ויש אומרים דהא דשרי לערב משקה בחרדל דוקא שנתנו מבעוד יום, אבל בשבת אסור לתת משקה בחרדל או בשום, הכתושים, משום לש:

יז. מותר לעשות יינומלין, שהוא יין ישן דבש ופלפלין, מפני שהוא לשתייה. ואין עושין אלונתית, שהוא יין ישן ומים צלולים ושמן אפרסמון, שהוא לרפואה:

יח. אין שורין את החלתית לא בפושרין ולא בצונגין, שדרך לשרותו לרפואה. אבל נותנו לתוך החמץ ומטבל בו פתו. היה שרוי מאתמול, מותר לשתותו בשבת. ואם שתה ממנו יום חמישי ויום

א. חבילי פאה אזוב וקורנית, הכניסן לעצים, אין מסתפקין מהם. הכניסן למאכל בהמה, קוּטֵם ואוכל ביד, אבל לא בכלי, ומולל בראשי אצבעותיו:

ב. אין עושין מי מלח הרבה ביחד לתת לתוך הפבשים, משום דדמי לעבוד, אבל יכול לעשות ממנו מעט לתת לתוך התבשיל. ואם נתן לתוכו שני שלישי מלח, אסור לעשות ממנו אפלו מעט:

ג. אסור למלח חתיכות צנון, ד' או ה' ביחד, מפני שנראה ככובש כבשים, והכובש אסור מפני שהוא כמבשל. אלא מטבל כל אחת לבדה, ואוכלה. אבל ביצים, מותר למלחן:

ד. יש מי שכתב שמותר לטבל כמה חתיכות צנון אחת אחת לבדה, ולהניחם יחד לפניו כדי לאכלם מיד זו אחר זו:

ה. אסור למלח בשר מבשל או ביצה מבשלת, להניחה:

ו. אין למלח ביחד הרבה פולין ועדשים שנתבשלו בקלפתן:

ז. מותר לדוף פלפלין, אפלו הרבה יחד, והוא שידכם בקתא של סכין ובקערה:

ח. אין כותתין מלח במדוך של עץ, אבל מרסק הוא ביד של סכין ובעץ הפרור ואינו חושש:

ט. מותר לחתך בשר מבשל או צלי, דק דק בסכין:

י. אסור לגרר הגבינה בשבת במורג חרוץ בעל פיפיות שקורין ראליי":

יא. מותר להשקות את התלוש, כדי שלא יכמש:

יב. המחנה הירק דק דק, חייב משום טוחן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שכב

שולחן ערוך

פלוני שלו. והוא שיהיו החלקים שוים, ואינו עושה אלא כפי להשוותם שלא להטיל קנאה ביניהם, אבל עם אחרים אסור פיון שמקפידין זה על זה יבואו לידי מדה ומשקל. אבל לתן מנה גדולה כנגד מנה קטנה ולהטיל גורל עליהם, אפלו בבני ביתו ובחל, אסור משום קביא. ויש אומרים דעם בניו ובני ביתו מתר להטיל גורל אפלו על מנה גדולה כנגד קטנה, מפני שאין מקפידים:

ששי וצריך לשותות גם בשבת, מתר, שפך הוא דרך רפואתו לשותותו שלשה ימים זה אחר זה, הילכך מתר לשרותו בצונן ולתן בתמה, מפני שהוא ספנה אם לא ישתה ממנו:

יט. שום ובסר ומלילות שרסקן מערב שבת, אם מחסרים דיקה, אסור לגמר דיקתן בשבת. ואם אין מחסרים אלא שחיקה, מתר לגמר בשבת. לפיכך מתר לגמר שחיקת הריפות בעץ פרוור בקדרה בשבת, אחר שמורידין אותה מעל האש:

סימן שכב

סימן שכב

דיני השאלה וקנין צרכי שבת והדחת הכלים ותקונן וטבילתן בשבת, ובו י' סעיפים:

דין נולד בשבת, ובו ו' סעיפים:

א. מתר לומר לחברו: מלא לי כלי זה, אפלו הוא מיחד למדה. והני מילי כשנוטל הלוקח מדה של מוכר ומוליכה לביתו, ואינו צריך לומר אם מביא הלוקח מתוך ביתו ואומר לו: מלא לי כלי זה, אבל למדד בכלי המיחד למדה ולשפך לתוך כליו של לוקח, אסור:

א. ביצה שנולדה בשבת, אסור אפלו לטלטלה. ואפלו נתערבה באלה, כלן אסורות. ויכול לכה עליה כלי, שלא תשבר, ובלבד שלא יגע בה:

ב. שבת שלאחר יום טוב, או לפניו, נולדה בזה, אסורה בזה:

ב. מתר לומר לחברו: מלא לי כלי זה ולמחר נמדד אותו:

ג. פרות שנשרו מן האילן בשבת, אסורים בו ביום ולערב מתרים מיד:

ג. מתר לומר לחברו: תן לי ביצים ואגוזים במנין: ד. מתר לומר לחננני: תן לי ד' ביצים וה' רמונים, ובלבד שלא יזכיר לו שם דמים ולא סכום מדה ולא סכום מנין, לומר: הרי שיש לך בידי חמשים אגוזים תן לי חמשים אחרים והרי יש לך בידי מאה:

ד. אכלי בהמה, אין בהם משום תקון כלי. ולפיכך מתר לקטם, אפלו בסכין, קש או תבן ולחצץ בו שניו. אבל קיסם שאינו אכל בהמה, אפלו לטלו כדי לחצץ בו שניו, אסור:

ה. מתר לטלטל עצי בשמים להריח בהם ולהניף בהם לחולה. ומוללו להריח בו, אחד קשים ואחד רפים:

ה. המביא כפי יין ממקום למקום, לא יביאם בסל ובקפה בדרך חל, אלא יביאם לפניו או על כתפו

ו. המחלק לבני ביתו מנות בשבת, יכול להטיל גורל לומר: למי שיצא גורל פלוני יהיה חלק

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שכד

שולחן ערוך

ב. לא ימדד אדם שעורים לתת לפני בהמתו, אלא משער באמד דעתו:

ג. אין גובלין מורסן לבהמה או לתרנגולים. אבל נותנים בו מים ומעביר בו תרוד או מקל שתי וערב, פיון שאינו ממרס בידו ולא מסבב התרוד או המקל, מתר. ומנערו מקלי אל כלי כלי שיתערב. ומתר לערב המורסן בדרך זה בכלי אחד, ומחלק אותו בכלים הרבה ונותן לפני כל בהמה ובהמה. ומערב בכלי אחד אפלו כור ואפלו כורים. ויש אוסרים לתן מים על גבי מורסן בשבת, ולא אמרו שמוליק בו שתי וערב אלא כשהיו המים נתונים עליו מבעוד יום

ד. קשין של שבלים שקושרים בשנים או בג' מקומות, מתר להתירן כדי שתאכל מהן הבהמה. אבל אסור לשפשף בהם בידים בדרך שעושים באכלי בהמה כדי שיהו נוחים לאכלם, דשוויי אכל בדבר שאינו אכל, מתר לעשותו אכל, אבל מטרח באכלא בדבר שהוא ראוי לאכילה, לא טרחינן ביה להכשירו ולתקנו יותר:

ה. עצים שקצצן מן האילן, ויש מאכילים אותם לבהמה בעודם לחים, מתירין ומפספסין בהם להאכילם, שאינם ראויים בלא שפשוף:

ו. מחתכין דלועין לפני בהמה, והוא שנתלשו מאתמול:

ז. מחתכין נבלה לפני הפלבים אפלו נתנבלה היום, בין שהיתה מסכנת בין שהיתה בריאה, והני מלי בנבלה הקשה שאי אפשר להם לאכלה בלא חתיכה, אבל אם היתה ראויה להם בלא חתיכה, לא דמטרח במה שהוא ראוי לא טרחינן:

וכיוצא בזה, שישנה מדרך חל אפלו אין בשנוי קלות במשא. ואם אי אפשר לו לשנות, כגון שזמן אורחים הרבה וצריך למהר להביאו לפניהם, מתר. ויש אומרים דלמעט בהלוח צדיף, ויותר טוב להביאם בסל ובקפה בפעם אחת מלהביאם כל אחת בפני עצמה:

ו. מדיחים כלים לצרף היום, כגון שנשאר לו עדין סעדה לאכל. אבל לאחר סעדה שלישית אין מדיחין. וכלי שתיה, מדיחין כל היום שכל היום ראוי לשתייה:

ז. מתר להטביל כלי חדש הטעון טבילה, ויש אוסרים. וירא שמים יצא את כלם, ויתן הפלי לעכו"ם במתנה ויחזר וישאלנו ממנו, ואינו צריך טבילה:

ח. כוס ששתה בו עכו"ם, מתר להדיחו לדברי הכל:

ט. מתר לשפשף הפלים בכל דבר, חוץ מפלי כסף בגרתקון, שהוא שמרי יין כשנתבשו ונתקשו, מפני שהוא ממחק לכלי כסף שהוא רף:

י. אין חופפין כלים במלח, לפי שהמלח נמחה כשחופף בחזקה:

סימן שכד

דין הכנת מאכל לבהמה לשבת, ובו ט"ו סעיפים:

א. אין כוברים התבן בכברה שיפל המוץ לארץ, ולא יניחנו במקום גבוה כדי שירד המוץ. אבל נוטל בכברה ונותן לתוף האבוס אף על פי שהמוץ נופל מאליה, מתר פיון שאינו מכונן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שכה

שולחן ערוך

סימן שכה

עכו"ם שעשה מלאכה בעד ישראל, וכו' ט"ז

סעיפים:

א. מתר לזמן עכו"ם, בשבת, ומתר לתן מזונות
לפניו בחצר, לאכלו, ואם נטלן ויצא, אין נזקקין
לו. ודוקא שהעכו"ם בחצר, אבל אם עומד בחוץ
ופשט ידו לפניו שידוע הוא שיוציאנו, או לתן לו
שאר חפצים שדרך להוציאן, אסור אפלו אם עומד
בפנים, אפלו אם החפצים של עכו"ם, שהרואה
אינו יודע שהחפצים של עכו"ם:

ב. היכא דאכא משום דרכי שלום, או בעכו"ם
אלם, מתר לתת לו או לשלח לו על ידי עכו"ם:

ג. מתר להחליף משכונן בשבת אם הוא מלבוש,
ויוציאנו דרך מלבוש כי אין זה משא ומתן. וגם
בישראל מתר בענין זה, אם הישראל צריך
ללבושו:

ד. פת שאפה עכו"ם לעצמו בשבת, יש אוסרים
ויש מתירים. ובשעת הדחק או לצורך מצוה, כגון
סעדת ברית מילה או לצורך ברפת המוציא, יש
לסמך על המתירים:

ה. עכו"ם שצד דגים או לקט פרות לעצמו,
אסורים לישראל. ואפלו ספק אם לקטן או צדן
היום, אסורים בו ביום. אבל לערב מתרים מיד,
אפלו אם ודאי לקטן וצדן היום:

ו. אם לקט וצד בשביל ישראל, או בשביל ישראל
ועכו"ם, צריך להמתין לערב בכדי שיעשו:

ז. ספק אם לקטן בשביל ישראל, או שידוע שלקטן
בשביל ישראל ואין ידוע אם נלקטו היום אם לאו,

ח. אין חותכין שחת וחרובין לפני הבהמה, בין
דקה בין גסה, משום דבלא חתוף נמי תזי
לאכילה:

ט. אין אוכסין את הגמל, דהינו שמאכילה בידו
כל כך עד שמרחיבין בני מעיה כאבוס. ולא
דורסין, דהינו שדורס לו מאכל בגרונו למקום
שאינו יכול להחזירו, אבל מלעיטין. אין מאמירים
את העגלים, אבל מלעיטין. איזו המראה, למקום
שאינה יכולה להחזיר. הלעטה, למקום שהיא
יכולה להחזיר:

י. מתר לתן מאכל בפייהם של תרנגולים:

יא. אין נותנין מים ולא מזונות לפני דבורים, ולא
לפני יוני שוכף ויוני עליה, ולא לפני חזיר. אבל
נותנין לפני אוזין ותרנגולים ויוני ביתות וכן לפני
כלב שמזונותיו עליה:

יב. מתר להאכיל תולעת המשי:

יג. מעמיד אדם בהמתו על גבי עשבים מחברים,
ולא חיישינן שמא יתלש מהם. אבל לא על גבי
מקצה, מפני שאסורו קל וחיישינן שמא יתן לה
ממנו בידים. ודוקא להעמידה על גביו ממש, אבל
לעמד בפניה בענין שלא תוכל להטות אלא דרך
שם, מתר:

יד. נוטלים מאכל מלפני חמור ונותנים לפני שור,
אבל אין נוטלים מלפני שור לתן לפני חמור,
מפני שנמאס ברירי השור ואינו ראוי עוד לחמור:

טו. אסור לגרף האבוס לפני שור של פטם, אפלו
אבוס של כלי, גורה אטו של קרקע דאתי לאשווי
גומות. ואסור גם כן לסלק התבן מלפניו לצדדין:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שכה

שולחן ערוך

שלא תוכל לנטות אלא דרך שם. דאלו להעמידם עליהן, אסור דחיישינן שמא יטל בידו ויאכילנה, והם מקצים. אבל אם מכירו, אסור. וכן בכל דבר דאכא למיחש שמא ירבה בשבילו. אבל בדבר דליכא למיחש שמא ירבה בשבילו, כגון שהדליק גר לעצמו או עשה כבש לירד בו, שבגר אחד ובכבש אחד יספיק לכל, אפלו מכירו, מתר:

יב. אף על פי שאינו מכירו, אם אומר בפרוש שלצורך ישראל הוא עושה, או אפלו אם אינו אומר כן, ומעשיו מוכיחים שלצורך ישראל עושה, כגון שהדליק גר בבית שישראל בו והלך לו העכו"ם, אסור:

יג. אם לקט עכו"ם והאכיל לבהמת ישראל, אין צריך למחות בידו, לפי שעה. אבל אם רגיל בכך, צריך למחות:

יד. עשה אינו יהודי בשבת ארון או קבר לעצמו, מתר לישראל לקבר בו. ואם עשאו בשביל ישראל, לא יקבר בו עולמית. ודוקא שהקבר בפרהסיא, והארון על גביו, שהכל יודעים שנעשה לפלוני ישראל. אבל אם הוא בצנעה, מתר לקבר בו לערב, בכדי שייעשו. ואפלו כשהוא בפרהסיא, אינו אסור אלא לאותו ישראל שנעשה בשבילו, אבל לישראל אחר, מתר. והוא שימתין בכדי שייעשו:

טו. עכו"ם שהביא בשבת חלילין לספד בהם ישראל, לא יספד בהם לא הוא ולא אחרים עד שימתין לערב בכדי שיבואו ממקום קרוב. ואם ידע בודאי שממקום פלוני הביאו בשבת, ימתין לערב כדי שיבואו מאותו מקום, ואחר כך מתרים

אסורים בו ביום, ולערב בכדי שייעשו. ויש אומרים דלערב מתר מיד:

ח. דבר שאין בו חשש צידה ומחבר, אלא שהובא מחוץ לתחום, אם הביאו העכו"ם לעצמו, מתר אפלו בו ביום. ואם הביאו בשביל ישראל, מתר לטלטל אפלו מי שהובא בשבילו. אבל לאכל, אסור בו ביום למי שהובא בשבילו, ולערב בכדי שייעשו. ולאחרים, מתר בו ביום. ויש אומרים דלמי שהובא בשבילו מתר לערב מיד, והא דשרי לישראל לטלטל, אפלו כשהביאו העכו"ם לעצמו, דוקא בתוך ד' אמות או בתוך העיר, אם היא מקפת חומה. והוא שתהא מקפת לדירה, דהינו שישיבה ולבסוף הקפה, וסתם עצרות מקפות לדירה. וסתם מבצרים אינם מקפים לדירה:

ט. אם הוא ספק אם הובא מחוץ לתחום, אסור. ודוקא בעכו"ם שאינו שרוי עמו בעיר, אבל עכו"ם השרוי עמו בעיר, ופרות המצויים בעיר, אין לחוש מספק. ואפלו אם יש לעכו"ם שני בתים, ואחד מהם בתוך התחום, תולין להקל ומתיר לאכל אפלו למי שהובא בשבילו:

י. עכו"ם שמלא מים לבהמתו מבור שהוא רשות היחיד לרשות הרבים, מתר לישראל להשקות מהם בהמתו. והוא שאין העכו"ם מכירו, דליכא למיחש שמא ירבה בשבילו. ואם מלא לצורך בהמת ישראל, אסור בכל מיני תשמיש אפלו ישראל אחר. ואם מלא מבור רשות היחיד לכרמלית, מתר לאחר שלא מלא בשבילו:

יא. לקט עכו"ם עשבים לצורך בהמתו, אם אינו מכירו, מאכיל אתו ישראל, שעומד בפניה בענין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יִשְׁרָוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתִּיהּ, בְּדַחִילוֹ וְדַחִימוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאֶהְבָּהּ), וְדַחִימוֹ וְדַחִילוֹ,
לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

גליון

לחודש

אורח חיים

הלכות שבת סימן שכו

שולחן ערוך

כל גופו בחמין. אבל מתר להשתטף בצונן אחר שנתחמם אצל האש:

ה. יש אומרים שצריך לנהר שלא לחמם ידיו אצל האש אחר נטילה, אם לא ינגבם תחלה יפה:

ו. אסור לתן על גבי בטנו כלי שיש בו מים חמין, ואפלו בחל, מפני הסכנה שפעמים שהם רותחים:

ז. הרוחץ בנהר, צריך שינגב גופו יפה כשעולה מהנהר, מפני שלא ישארו המים עליו ויטלטלם ד' אמות בכרמלית, לפי שהעולה מן הרחיצה יש רבוי מים על גופו. אבל ההולך ברשות הרבים ומטר סוחף על ראשו ועל לבושו, לא הקפידו בו:

ח. אדם מתר לטבל מטמאתו בשבת:

ט. מתר לרחץ פניו ידיו ורגליו בדברים שאינם משירים שער מערבים עם דברים המשירים, ובלבד שלא יהיה הרב מדבר המשיר:

י. מתר לרחץ ידיו במורסן:

יא. מרחץ שסתמו נקביו מערב שבת, למוצאי שבת רוחץ בו מיד. אבל אם לא סתמו נקביו אף על פי שמאליו הוחם בשבת, צריך להמתין לערב בכדי שיעשו לפי שאסור לעשות כן, גזרה שמה יחתה בגחלים:

יב. אסור לכנס למרחץ, אפלו להזיע:

יג. עיר שישארל ועכו"ם דרים בה ויש בה מרחץ רוחצת בשבת, אם רב עכו"ם, מתר לרחץ בה במוצאי שבת מיד, ואם רב ישראל, או אפלו מחצה על מחצה, אסור למוצאי שבת עד כדי שיוחם:

בין לו ובין לאחרים. והני מילי כשהביאם דרך רשות הרבים, אבל אם לא הביאם אלא דרך כרמלית, פיון שלא נעשה בהם אסור תורה אינו צריך להמתין כדי שיבואו אלא מתרים לערב מיד: טז. ספק אם הובאו מחוץ לתחום או מתוך התחום, חוששין שמה מחוץ לתחום הובאו:

סימן שכו

דיני רחיצה בשבת, ובו י"ג סעיפים:

א. אסור לרחץ כל גופו, אפלו כל אבר ואבר לבד, אפלו במים שהחמו מערב שבת, בין אם הם בכלי בין אם הם בקרקע. ואפלו לשפך המים על גופו ולהשתטף, אסור. אבל מתר לרחץ בהם פניו ידיו ורגליו. והני מילי בחמי האור, אבל בחמי טבריא מתר לרחץ אפלו כל גופו יחד, ואין צריך לומר בצוננין. והא דשרי בחמי טבריא, דוקא בקרקע, אבל בכלי, לא, דאתי לאחלופי בחמי האור:

ב. יש אומרים דהא דשרי בחמי טבריא דוקא כשאין המקום מקרה, אבל אם המקום מקרה, אסור משום דאתי לידי זעה ואסור. ויש אומרים דמתר להזיע בחמי טבריא:

ג. אמת המים שהיא חמה, אסור להמשיך לתוכה אפלו מערב שבת סילון של צונן, ופי הסילון יוצא חוץ לאמה ומימיו נשפכים לעוקא שבקרקע. ואם המשיכו, אסורים. אפלו המים שנכנסו לה מערב שבת ברחיצה ובשתיה, כאלו החמו בשבת:

ד. לא ישתטף אדם בצונן כל גופו ויתחמם כנגד המדורה, מפני שמפשיר מים שעליו ונמצא פרוחץ

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שכו

שולחן ערוך

סימן שכו

דיני סיכה בשבת, ובו ד' סעיפים:

א. החושש במתניו, לא יסוך שמן וחמץ. אבל סף הוא שמן לבדו, אבל לא בשמן ורד, משום דמוכחא מלתא דלרפואה קא עביד. ואם הוא מקום שמצוי בו שמן ורד ודרך בני אדם לסוכו אפלו בלא רפואה, מתר:

ב. סכין וממשמשין להנאתו על ידי שנוי, שסך וממשמש ביחד, ולא ימשמש בכח אלא ברפיון ידים:

ג. אין מגרדין בכלי העשוי לכך, אלא אם כן היו ידיו או רגליו מטנפות בטיט וצואה:

ד. לא יסוך רגלו בשמן והוא בתוך המנעל או הסנדל, מפני שהעור מתרפך ודמי לעבוד. אבל סף רגלו ומניחו במנעל, וסך כל גופו ומתעגל על גבי העור, והוא שלא יהא בשמן הנשוף מגופו שעור כדי לעבדו, אפלו יש בו כדי לצחצחו, מתר והוא שלא יכון אפלו לצחצחו:

סימן שכח

דין חולה בשבת, ובו מ"ט סעיפים:

א. מי שיש לו מחוש בעלמא והוא מתחזק והולך ככריא, אסור לעשות לו שום רפואה, ואפלו על ידי עכו"ם, גזרה משום שחיקת סמנים:

ב. מי שיש לו חלי של סכנה, מצוה לחלל עליו את השבת. והריז, הרי זה משבת. והשואל, הרי זה שופך דמים:

ג. כל מכה של חלל דהינו מהשנים ולפנים, ושנים עצמם בכלל, מחללין עליה את השבת. ודוקא שנתקלקל אחד מהאברים הפנימים מחמת מכה או בועה וכיוצא בזה, אבל מחושים אין נקראים מכה:

ד. מכה של חלל אינה צריכה אמד, שאפלו אין שם בקיאים וחולה אינו אומר כלום, עושים לו כל שרגילים לעשות לו בחל. אבל כשיודעים ומכירים באותו חלי שממתין ואין צריך לחלול, אסור לחלל עליו אף על פי שהיא מכה של חלל:

ה. מכה שאינה של חלל, נשאלין בבקי ובחולה. ואין מחללין עליו שבת, עד שיאמר אחד מהם שהוא צריך לחלול, או שיעשה אצל אחד מהם סכנת נפשות:

ו. מכה שעל גב היד וגב הרגל, וכן מי שבלע עלוקה, וכן מי שנשכו כלב שוטה או אחד מזוחלי עפר הממיתים, אפלו ספק אם ממית אם לאו, הרי הם כמכה של חלל:

ז. מחללין שבת על כל מכה שנעשית מחמת ברזל, ועל שחין הבא בפי הטבעת, ועל סמטא והוא הנקרא פלונקר"ו בלע"ז, ועל מי שיש בו קדחת חם ביותר או עם סמור:

ח. מי שאחזו דם, מקיזין אותו אפלו הולך על רגליו ואפלו ביום הראשון:

ט. החושש בעיניו או בעינו ויש בו ציר, או שהיו שותתות ממנו דמעות מחמת הכאב, או שהיה שותת דם, או שהיה בו רירא ותחלת אוכלא מחללין עליו את השבת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שכח

שולחן ערוך

טז. אמדוהו לשתי גרוגרות, ולא מצאו אלא שתי גרוגרות בשני עקצין וג' בעקץ אחד, כורתים העקץ שיש בו ג'. ואם היו ב' בעקץ אחד וג' בעקץ אחד, לא יכרתו אלא העקץ שיש בו שנים:

יז. חולה שנפל מחמת חלי למשכב ואין בו סכנה, אומרים לעכו"ם לעשות לו רפואה אבל אין מחללין עליו את השבת באסור דאורייתא, אפלו יש בו סכנת אבר. ולחלל עליו ישראל באסור דרבנן בידיים, יש מתירים אפלו אין בו סכנת אבר. ויש אומרים שאם יש בו סכנת אבר עושין ואם אין בו סכנת אבר אין עושין. ויש אומרים שאם אין בו סכנת אבר עושין בשנוי, ואם יש בו סכנת אבר עושין בלא שנוי. ויש אומרים אפלו יש בו סכנת אבר אין עושין לו דבר שהוא נסמך למלאכה דאורייתא, ודברים שאין בהם סמך למלאכה עושין אפלו אין בו סכנת אבר. ודברי הסברא השלישית נראין:

יח. הקיז דם ונצטנן, עושים לו מדורה אפלו בתקופת תמוז:

יט. חולה שאין בו סכנה מתר בבשולי עכו"ם:

כ. אין גותנין זין לתוך העין. ולתנו על גביו, אם פותח וסוגר העין, אסור. ואם אינו פותח וסוגר, מתר. ורק תפל, אפלו על גביו אסור דמוכחא מלתא דלרפואה קעביד:

כא. שורה אדם קילורין מערב שבת ונותן על גב העין, שאינו נראה אלא כרוחץ. והוא דלא עמיץ ופתח. ולא חיישינן משום שחיקת סמנים, דכיון שלא התירו לו לשרותן אלא מערב שבת איכא הכרא:

י. כל חלי שהרופאים אומרים שהיא סכנה, אף על פי שהוא על הפשר מבחין, מחללין עליו את השבת. ואם רופא אחד אומר: צריך, ורופא אחד אומר: אינו צריך, מחללין. ויש מי שאומר שאין צריך ממחה, דכל בני אדם חשובים מומחין קצת, וספק נפשות להקל:

יא. חולה שיש בו סכנה, שאמדהו ביום שבת שצריך לעשות לו רפואה ידועה שיש לו מלאכת חלול שבת שמונה ימים, אין אומרים: נמתין עד הלילה ונמצא שלא לחלל עליו אלא שבת אחת, אלא יעשו מיד אף על פי שמחללין עליו שתי שבתות. ולכבות הנר בשביל שישן עין לעיל סימן רע"ח:

יב. כשמחללין שבת על חלי שיש בו סכנה, משתדלין שלא לעשות על ידי עכו"ם וקטנים ונשים אלא על ידי ישראל גדולים ובני דעת:

יג. כל הנריז לחלל שבת בדבר שיש בו סכנה, הרי זה משבח אפלו אם מתקן עמו דבר אחר כגון שפרש מצודה להעלות תינוק שנפל לנהר וצד עמו דגים, וכן כל פיוצא בזה:

יד. היה חולה שיש בו סכנה וצריך בשר, שוחטים לו ואין אומרים: נאכילנו נבלה. אבל אם היה החולה צריך לאכילה לאלתר, והנבלה מוכנת מיד והשחיטה מתאחרת לו, מאכילין אותו הנבלה:

טז. אמדוהו הרופאים שצריך גרגרת אחת, ורצו עשרה והביאו לו כל אחד גרגרת, כלם פטורים ויש להם שכר טוב מאת ה' אפלו הבריא בראשונה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שכח

שולחן ערוך

כט. מי שנגפה ידו או רגלו, צומתה ביין כדי להעמיד הדם, אבל לא בחמץ מפני שהוא תזק ויש בו משום רפואה. ואם הוא מענג, אף היין לו כמו החמץ ואסור:

ל. מי שנשטט פרק ידו או רגלו ממקומו, לא ישפשפנה הרבה בצונן, שזהו רפואתו, אלא רוחץ כדרכו ואם נתרפא נתרפא:

לא. צפרן שפרשה וציצין, שהן כמין רצועות דקות שפרשו מעור האצבע, סביב הצפרן, אם פרשו רבן כלפי מעלה ומצערות אותו, להסירן ביד, מתר. בכלי, פטור אבל אסור. לא פרשו רבן, ביד, פטור אבל אסור. בכלי, תיב חטאת. ופרש רש"י: כלפי מעלה, כלפי ראשי אצבעותיו. ורבנו תם פרש דהינו כלפי הגוף. וצריך לחוש לשני הפרושים:

לב. החושש בשניו לא יגמע בהם חמץ ויפלט, אבל מגמע ובוזע או מטבל בו כדרכו. החושש בגרונו, לא יצרענו בשמן אבל בולע הוא שמן ואם נתרפא נתרפא:

לג. גונח, מתר לינק חלב מהבהמה, דבמקום צערא לא גורו רבנן. ויש אומרים שאם אין לו אלא צער של רעב, אסור לינק מהבהמה בשבת:

לד. לא תקל אשה חלב מדדיה לתוך הכוס או לתוך הקדירה, ותיניק את בנה:

לה. מתר לאשה לקלח מהחלב כדי שיאחז התינוק הדר ויניק:

לו. אין לועסין מצטיכי, ולא שפין בו השנים לרפואה. ואם משום ריח הפה, מתר:

כב. מעבירין גלדי המכה וסכין אותה בשמן אבל לא בחלב, מפני שהוא נמוח. ואפלו בגמר מכה דליכא אלא צערא, שרי. אבל אין נותנין עליה שמן וחמין מערבים יחד, ולא על גבי מוך לתנו עליה. אבל נותן הוא חוץ למכה, ושותת ויורד לתוכה:

כג. נותנין ספוג וחתכות בגדים יבשים וחדשים, שאינן לרפואה אלא כדי שלא ירטו הבגדים את המכה. אבל לא ישנים, שהם מרפאים. והני מילי ישנים, שלא נתנו מעולם על המכה, אבל אם היו כבר על המכה אפלו ישנים שרי, דשוב אינם מרפאים:

כד. נותנים עלה על גב מכה בשבת, שאינו אלא כמשמרה, חוץ מעלי גפנים שהם לרפואה:

כה. רטיה שנפלה מעל גב המכה על גבי קרקע, לא יחזירנה. נפלה על גבי כלי, יחזירנה ועל ידי עכו"ם מתר להניחה אפלו לכתחלה:

כו. מגלה קצת רטיה ומקנח פי המכה, וחוזר ומגלה קצתה השניה ומקנחה, ורטיה עצמה לא יקנח מפני שהוא ממרח:

כז. מכה שנתרפאה, נותנין עליה רטיה, שאינה אלא כמשמרה:

כח. המפ"ס שחין בשבת כדי להרחיב פי המכה, כדרך שהרופאים עושים שהם מתכוונים ברפואה להרחיב פי המכה, הרי זה תיב משום מכה בפטיש שזו היא מלאכת הרופא. ואם הפיסה כדי להוציא ממנה הלחה שבה, הרי זה מתר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שכט

שולחן ערוך

דלרפואה קא עביד. אבל לא במים הרעים שפ"ם
הגדול, ובמי משרה שהם מאוסין ואין דרך לרחץ
בהם אלא לרפואה, ודוקא ששוה בהם, אבל אם
אינו שווה בהם, מתר, שאינו נראה אלא כמקר:

מה. לוחשים על נחשים ועקרבים בשביל שלא
יזיקו, ואין בכך משום צידה:

מז. נותנין כלי על גב העין להקר והוא שיהא כלי
הנטל בשבת:

מז. עצם שיצא ממקומו, מחזירין אותו:

מח. אסור להניח בגד על מכה שיוצא ממנו דם,
מפני שהדם יצבע אותו ואסור להוציא דם מהמכה,
לכך יש לרחץ המכה במים או ביין תחלה להעביר
דם שבמכה. ויש אומרים שפורף קורי עכביש על
המכה ומכסה בהם כל הדם וכל החבורה, ואחר כך
כורך עליו סמרטוט:

מט. אסור לשום פתילה בפ"י הטבעת כדרך
שנוהגים לעשות למי שהוא עצור, אלא אם כן
ישים אותה בשנוי שיאחזנה בשתי אצבעותיו
וינחנה בנחת:

סימן שכט

על מי מחללין שבת, וכו' ט' סעיפים:

א. כל פקוח נפש דוחה שבת, והזריז הרי זה
משבח. אפלו נפלה דלקה בחצר אחרת וירא
שתעבר לחצר זו ויבא לידי סכנה, מכבין כדי
שלא תעבר:

ב. אין הולכים בפקוח נפש אחר הרב. אפלו היו
תשעה עכ"ו"ם וישראל אחד בחצר, ופרש אחד מהם

לו. כל אכלים ומשקים שהם מאכל בריאים מתר
לאכלן ולשתותן לרפואה, אף על פי שהם קשים
לקצת בריאים ומוכחא מלתא דלרפואה עביד,
אפלו הכי שרי. וכל שאינו מאכל ומשקה בריאים,
אסור לאכלו ולשתותו לרפואה. ודוקא מי שיש לו
מחוש בעלמא והוא מתחזק והולך כבריא, אבל אם
אין לו שום מחוש, מתר:

לח. מתר לאכל שרפים מתוקים ולגמץ ביצה חיה
כדי להנעים הקול:

לט. אין עושין אפיקטווין דהינו גרמת קיא אפלו
בחל, משום הפסד אכלים. ואם מצטער מרב
מאכל, בחל מתר אפלו בסם. ובשבת, אסור בסם
ומתר ביד:

מ. החושש במעיו, מתר לתן עליהם כוס שערו
ממנו חמין, אף על פי שעדין יש בו הבול:

מא. מי שנשתכר, שרפואתו לסוך כפות ידיו
ורגליו בשמן מתר לסוכם בשבת:

מב. אין מתעמלין, הינו שדורס על הגוף, בכח כדי
שיגיע ויזיע. ואסור לדחק כרסו של תינוק כדי
להוציא הרעי:

מג. מתר לכפות כוס על הטבור ולהעלותו
ולהעלות אוננים בין ביד בין בכלי. ולהעלות
אונקלי, דהינו תנוף שכנגד הלב שנוכף לצד
פנים, שכל אחד מאלו אין עושים בסמנים כדי
שנחוש לשחיקה ויש לו צער מהם:

מד. רוחצין במי גרר, ובמי חמתן, ובמי טבריא,
ובמים היפים שפ"ם הגדול אף על פי שהם
מלוחים, שכן דרך לרחץ בהם וליכא הוכחה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֵנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיהּ הוּא וְשִׁכְיֵתִיָּהּ, בְּדַחִילוֹ וְדַחִימוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאֶהְבָּה), וְדַחִימוֹ וְדַחִילוֹ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות שבת סימן של

שולחן ערוך

ט. כל היוצאים להציל חוננים בכלי זינם למקומם:

סימן של

דיני יולדת בשבת, ובו י"א סעיפים:

א. יולדת היא כחולה שיש בו סכנה, ומחללין עליה השבת לכל מה שצריכה. קוראין לה חכמה במקום למקום, ומילדין ומדליקין לה גר אפלו היא סומא. ומכל מקום בכל מה שיכולין לשנות משנין, כגון אם צריכים להביא לה פלי מביאה לה חברתה תלוי בשערה, וכן כל פיוצא בזה:

ב. עכו"ם אין מילדין אותה בשבת, אפלו בדבר שאין בו חלול שבת:

ג. נקראת יולדת, לחלל עליה שבת, משתשב על המשבר, או משעה שהדם שותת ויורד, או משעה שתכרותיה נושאות אותה בזרועותיה שאין בה כח להלך, כיון שנראה אחד מאלו מחללין עליה את השבת:

ד. כל שלשה ימים הראשונים אפלו אמרה אינה צריכה מחללין עליה את השבת. משלשה ועד ז', אמרה: אינה צריכה, אין מחללין. מכאן ואילך אפלו אמרה: צריכה אני, אין מחללין עליה, אלא הרי היא עד שלשים יום כחולה שאין בו סכנה:

ה. היושבת על המשבר ומתה, מביאין ספין בשבת אפלו דרך רשות הרבים, וקורעים בטנה ומוציאין הולד שמה ימצא חי:

ו. עושין מדורה ליולדת כל שלשים יום, ואפלו בתקופת תמוז:

לחצר אחרת ונפלה עליו שם מפלת, מפקחין, כיון שנשאר קביעות הראשון במקומו חשבינן ליה כמחצה על מחצה. אבל אם נעקרו כלם ובשעת עקירתן פרש אחד מהם לחצר אחרת ונפל עליו, אין מפקחין עליו. שפיון שנעקר קביעות הראשון ממקומו, אמרינן: כל דפריש מרבא פריש:

ג. מי שנפלה עליו מפלת, ספק חי ספק מת, ספק הוא שם ספק אינו שם, אפלו אם תמצא לומר שהוא שם, ספק עכו"ם ספק ישראל, מפקחין עליו אף על פי שיש בו כמה ספקות:

ד. אפלו מצאוהו מרצץ, שאינו יכול להיות אלא לפי שעה, מפקחין ובודקים עד חוטמו. אם לא הרגישו בחוטמו חיות, אז ודאי מת לא שנא פגעו בראשו תחלה, לא שנא פגעו ברגליו תחלה:

ה. מצא עליונים מתים, לא יאמר: כבר מתו תחתונים, אלא מפקח עליהם שמה עדין הם חיים:

ו. עכו"ם שצרו על עירות ישראל, אם באו על עסקי ממון אין מחללין עליהם את השבת. באו על עסקי נפשות, ואפלו סתם, יוצאים בכלי זין ומחללין עליהם את השבת. ובעיר הסמוכה לספר, אפלו לא באו אלא על עסקי תבן וקש מחללין עליהם את השבת:

ז. יש מי שאומר שבזמן הזה אפלו באו על עסקי ממון מחללין, שאם לא יניחנו ישראל לשלל ולבזוז ממנו יתרגנו, והוי עסקי נפשות:

ח. הרואה ספינה שיש בה ישראל המטרפת בים, וכן נהר שוטף וכן יחיד הנרדף מפני עכו"ם, מצוה על כל אדם לחלל עליהם שבת כדי להצילם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי לגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזוהי להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שלא

שולחן ערוך

ח' ודאי. ואם הוא בן שבע ודאי, אפלו לא גמרו שערו וצפרניו מלין אותו.
ד. מילה שלא בזמנה אינה דוחה שבת:
ה. אנדרוגינוס ונולד בין השמשות ונולד פשהוא מהול, ויוצא דפן, ועכו"ם שילדה ואחר כך נתגירה, ומי שיש לו שתי ערלות אין מילתן דוחה שבת:

ז. מכשירי מילה שאפשר לעשותם מערב שבת אינם דוחים את השבת. לפיכך אם לא הביא אומל למילה מערב שבת, לא יביאנו בשבת, אפלו במקום שאין בו אלא אסור דרבנן, שהעמידו חכמים דבריהם במקום כרת. ולומר לעכו"ם לעשותה, אם הוא דבר שאם עשהו ישראל אין בו אסור אלא מדרבנן, אומר לעכו"ם ועושהו. ואם הוא דבר שאסור לישראל לעשותו מן התורה, לא יאמר לעכו"ם לעשותו:

ז. לא היה לו כמון שחוק מערב שבת, לא ישקנו אלא לועס בשניו. אם לא ערב מאתמול יין ושמן לתן עליהם, לא יערבם היום אלא יתן כל אחד לבדו:

ח. אין עושין לה חלוק אלא כורך עליה סמרטוט. ואם אין לו, כורך על אצבעו דרך מלבוש, לשנות מדרך הוצאה בחל, ומביא דרך חצר אחרת אפלו לא נשתתפו יחד:

ט. בזמן חכמי הגמרא אם לא היו רוחצים את הנולד לפני המילה ולאחר המילה, וביום שלישי למילה במים חמין, היה מספן. לפיכך נזקקו לכתב משפטו כשחל להיות בשבת. והאדנא לא נהגו

ז. הנולד שנולד עושין לו כל צרכיו ומרחיצין אותו ומולחין אותו, וטומנין השליא כדי שיחם הנולד, וחותכים את הטבור. והני מלי בנולד לט' או לז', אבל נולד לח' או ספק בן ז' או בן ח', אין מחללין עליו אלא אם בן גמרו שערו וצפרניו:

ח. נולד לח', או ספק בן ז' בן ח', שלא גמרו שערו וצפרניו, אסור לטלטלו, אבל אמו שוחה עליו ומיניקתו מפני צער החלב שמצצרה. וכן היא בעצמה יכולה להוציא בידה החלב המצצר אותה:

ט. מישרים אברי הנולד שנתפרקו מחמת צער הלדה:

י. מתר לכרכו בכגדיו שלא יתעקמו איבריו:
יא. אם נפלה ערלת גרון הנולד, מתר לשום אצבע לתוך פיו ולסלק הערלה למקומה אף על פי שפעמים שמקיא:

סימן שלא

דין מילה בשבת, ובו י' סעיפים:

א. עושים כל צרכי מילה בשבת. מוהלין ופורעין ומוצצין, ונותנין עליו כמון:

ב. כל זמן שלא סלק ידו מן המילה חוזר אפלו על ציצין שאינם מעכבין. סלק ידו, אינו חוזר אלא על ציצין המעכבין. ואלו הם המעכבין, בשר החופה אפלו רב גבה של עטרה במקום א':

ג. בן ח', אם גמרו שערו וצפרניו, מלין אותו בשבת. ואם לא גמרו, אפלו אם הוא ספק בן ז' ספק בן ח', אין מלין אותו. ואין צריך לומר בן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שלב

שולחן ערוך

ב. כשִׁמְפְנָה אֵלו אַרְבָּעָה או חֲמִשָּׁה קפּוֹת לֹא יִחַלְקֶם בְּקפּוֹת קִטְנוֹת לְהוֹלִיכֶם בְּהִרְבָּה פְּעָמִים כְּדֵי לְהַקֵּל הַמַּשְׂאוֹי, מִפְּנֵי שֶׁמִּרְבָּה בְּהִלּוּךְ וְאוֹשָׂא מִלְתָּא טְפִי:

ג. אֵלו ד' או ה' קפּוֹת שִׁמְפְנָה דְּהֵינּוּ לְאוֹרַח אֶחָד, וְאִם בָּאוּ לוֹ הִרְבָּה מִפְּנֵה כְּשַׁעוֹר הִנֵּה לְכָל אוֹרַח וְאוֹרַח וּבִלְבַד שְׁלֹא יִפְנֶה אֶחָד לְכָלֶם דְּאִיכָּא טַרְחָא יִתְרֵה, אֲלֵא כָּל אֶחָד יִפְנֶה לְעַצְמוֹ או אַחַר יִפְנֶה בְּעֵדוֹ:

סימן שלד

דיני דלקה בשבת, ובו כ"ז סעיפים:

א. נִפְלָה דְּלָקָה בְּשַׁבָּת, אִם הוּא בְּלִילָה קִדְּם סַעֲדָה, יִכּוֹל לְהַצִּיל כְּדֵי מִזוֹן שְׁלֹש סַעֲדוֹת, הִרְאוֹי לְאָדָם, לְאָדָם, וְהִרְאוֹי לְבִהְמָה, לְבִהְמָה. וּבִשְׁחֲרִית, מִזוֹן שְׁתֵּי סַעֲדוֹת. וּבִמְנַחָה, מִזוֹן סַעֲדָה אֶחָת. וְדוֹקָא בְּנֵי הַבַּיִת שֶׁהִדְלָקָה בּוֹ לֹא יִצִּילוּ יוֹתֵר, מִשּׁוּם דְּאִיכָּא לְמִיחַשׁ שֶׁמִּתּוֹךְ שְׁטְרוּנֵידִים בְּהַצְלָה יִשְׁכַּחוּ הַשַּׁבָּת וּיִכְבּוּ. אֲבָל בְּתִים הַקְּרוּבִים וּירָאִים שֶׁתִּגִּיעַ לָהֶם הַדְּלָקָה, יִכּוֹלִים לְהַצִּיל כָּל מָה שִׁירְצוּ:

ב. וְיֵשׁ מִתִּירִים לְטַלְטֵל מַעוֹת וּדְבָרִים הַמְּקַצִּים כְּדֵי לְהַצִּילֶם מִפְּנֵי הַדְּלָקָה או מֵאוֹנְסִים הַבָּאִים לְגִזְלָם, דְּבִמְקוֹם פְּסִידָא אֵין לְחוּשׁ לְאַסוּר מְקַצָּה. וְיֵשׁ אוֹסְרִים, וְאִפְלוּ לּוֹמֵר לְעַכּוּ"ם לְטַלְטֵל סְחוּרָה הַנִּפְסָדָת מִחֲמַת גְּשָׁמִים יֵשׁ מִי שְׁאוּסֵר:

ג. הַצִּיל פֶּת נִקְוָה לֹא יִצִּיל פֶּת הַדְּרָאָה, אֲבָל אִיפְכָּא שְׂרִי:

ד. מִצִּילִין מִיּוֹם הַכְּפוּרִים לְשַׁבָּת, אֲבָל לֹא מִשַּׁבָּת לְיוֹם הַכְּפוּרִים וְיּוֹם טוֹב, וְלֹא לְשַׁבָּת הַבָּאָה. אֲבָל

בְּרַחֲצָה פְּלָל, וְדִינוּ לְרַחֵץ בְּשַׁבָּת, אִם רָצוּ, כְּדִין רַחֲצִית כָּל אָדָם:

י. אָדָם שְׁלֹא מָל מַעוֹלָם לֹא יִמּוֹל בְּשַׁבָּת, אֲבָל אִם מָל כְּבָר פַּעַם אֶחָת מִתֵּר לְמוֹל בְּשַׁבָּת, אִפְלוּ אִם הוּא אָבִי הַבֵּן:

סימן שלב

שלא לילד הבהמה בשבת, ובו ד' סעיפים:

א. אֵין מִזְלִדִין אֶת הַבְּהֵמָה בְּשַׁבָּת:

ב. אֵין מְפַרְסִין לְבִהְמָה גְּלִדֵי מִכָּה וְלֹא סָכִין אוֹתָהּ בְּשִׁמּוֹן. וְהִנֵּי מִילֵי בְּגִמֵר מִכָּה, דְּלִיכָּא אֲלֵא מִשּׁוּם תַּעֲנוּג, אֲבָל בְּתַחֲלַת מִכָּה, דְּאִיכָּא צַעֲרָא, שְׂרִי:

ג. אִם אֲכָלָה פְּרָשִׁינִין הִרְבָּה וּמִצְטַעֲרַת, יִכּוֹל לְהַרְיִצָּה בְּחֶזֶק כְּדֵי שְׁתִּיגַע וְתִתְרַפָּא:

ד. אִם אֶחָזָה דָם, יִכּוֹל לְהַעֲמִידָה בְּמִים כְּדֵי שֶׁתִּצְטַנֵּן. וְאִם הוּא סָפֵק שְׁאִם לֹא יִקְיִזוּ לָהּ דָם תַּמּוּת, מִתֵּר לּוֹמֵר לְעַכּוּ"ם לְהַקְיִזָּה:

סימן שלג

שלא לפנות אוצר בשבת, ובו ג' סעיפים:

א. אוֹצֵר שֶׁל תְּבוּאָה או שֶׁל כְּדֵי יֵין, אִף עַל פִּי שֶׁמִּתֵּר לְהַסְתַּמֵּךְ מִמֶּנּוּ אֶסוּר לְהַתְחִיל בּוֹ לְפָנּוֹתוֹ אֲלֵא לְדַבֵּר מִצְוָה, כְּגוֹן שֶׁפָּנְהוּ לְהַכְנִסֵת אוֹרְחִים או לְקַבֵּעַ בּוֹ בֵּית הַמִּדְרָשׁ. וְכִיצַד מִפְּנֵהוּ, אִם הָיָה הָאוֹצֵר גָּדוֹל מִפְּנֵה מִמֶּנּוּ חֲמִשָּׁה קפּוֹת, לֹא הָיָה בּוֹ אֲלֵא חֲמִשָּׁה קפּוֹת, מִפְּנֵה מִהֶם אַרְבָּעָה אֲבָל כְּלוּ לֹא יִפְנֶה שְׁמָא יָבֵא לְהַשְׁווֹת גּוֹמוֹת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שלד

שולחן ערוך

אָבֵל לְחַצֵּר שְׁלוֹ שְׂאִינָה צְרִיכָה עָרוּב, יְכוּל לְהוֹצִיא
כָּל מָה שְׂיִרְצָה. וְיֵשׁ אוֹמְרִים שְׂאִין חֲלוּק:

יב. כָּל כֶּתֵבֵי הַקֹּדֶשׁ מִצִּילִין הַאֲדָנָא מִפְּנֵי הַדְּלָקָה
וְקוֹרִין בָּהֶם, אֶפְלוּ כְּתוּבִים בְּכָל לְשׁוֹן וְאֶפְלוּ
כְּתוּבִים בְּסֵם וּבִסְקָרָא וּבְכָל דְּבָר. וְכֵן מִטְּבַע
בְּרֻכּוֹת שְׂטָבְעוּ חֲכָמִים, מִצִּילִין אוֹתָם מִן הַדְּלָקָה
וּמִכָּל מְקוֹם הַתְּרַפָּה וְכֵן תְּרַגּוּם שְׂכַתְבוּ עֲבָרֵי, כְּגוֹן
יְגַר שְׁהִדְוֵתָא וְכַדְנָא תְּמָרוֹן לְהוֹן, וְעֲבָרֵי שְׂכַתְבוּ
תְּרַגּוּם אוּ בְּלִשׁוֹן אַחַר שְׂאוֹתוֹ הָעֵם בְּקִיאִים בּוּ.
וְכֵן סֵפֶר תּוֹרָה שֵׁישׁ בּוּ לְלֶקֶט פ"ה אוֹתִיּוֹת מִתּוֹךְ
תְּבוֹת שְׁלֵמוֹת אוּ שֵׁישׁ בּוּ אֲזַכְרָה, מִצִּילִין אוֹתָהּ:

יג. יֵשׁ מִי שְׂאוֹמֵר דְּמַגְלַת אֶסְתֵּר, הוֹאִיל וְאִין בָּהּ
אֲזַכְרֹת, אִם אֵינָה כְּתוּבָה כְּמִשְׁפָּטָה אֲשׁוּרִית עַל
הָעוֹר וּבְדִיּוֹ, אִין בָּהּ קִדְשָׁה לְהַצִּילָה מִפְּנֵי הַדְּלָקָה:

יד. הַקְּמַעִין שֵׁישׁ בָּהֶם פְּסוּקִים, אִין מִצִּילִים אוֹתָם
מִפְּנֵי הַדְּלָקָה. וְיֵשׁ אוֹמְרִים שְׂמַצִּילִים:

טו. מִצִּילִים תִּיק הַסֵּפֶר עִם הַסֵּפֶר, וְתִיק הַתְּפִלִּין
עִם הַתְּפִלִּין, אִף עַל פִּי שֵׁישׁ בְּתוֹכָן מְעוֹת. וְהוּא
הַדִּין לְשָׂאֵר כֶּתֵבֵי הַקֹּדֶשׁ:

טז. אִם הִנִּיחַ תְּפִלִּין בְּאַרְגָּנִי מְלֵא מְעוֹת, יְכוּל
לְהַצִּילוֹ מִפְּנֵי הַדְּלָקָה אוּ מִפְּנֵי הַגְּנָבִים וְהַגְּזֵלָנִים
לְמָקוֹם שֵׁיכוּל לְהַצִּיל הַתְּפִלִּין. וְיֵשׁ מִי שְׂאוֹמֵר
דְּהֵינּוּ דוֹקָא כְּשֶׁהִנִּיחַם שֵׁם מְעַרְבֵי שְׁבֵת:

יז. יֵשׁ מִתִּירִים לְהַצִּיל דְּסָקִיא מְלֵאָה מְעוֹת, עַל יְדֵי
כֶּפֶר אוּ תִינּוּק, מִן הַדְּלָקָה אוּ מִן הַגְּנָבִים
וְהַגְּזֵלָנִים, וְדוֹקָא לְרִשּׁוֹת הַיְחִידִי, אָבֵל לֹא לְחַצֵּר
שְׂאִינָה מְעַרְבֵת. וְלְמָבוּי שְׁלֵא נִשְׁתַּתְּפוּ בּוּ, וּבִלְבָד
שִׁיְהִיּוּ בּוּ שְׁלִשָׁה מַחְצוֹת וְלַחִי:

מִיּוֹם הַכַּפּוּרִים לְמוֹצָאֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים מִצִּילִין מְזוּן
סְעָדָה אַחַת:

ה. מִצִּילִין לְחוּלָה, וְלִזְקָן וְלִרְעֻבָתוֹ, כְּבִינוּנֵי:

ו. הָא דְאִין מִצִּילִין אֶלָּא מְזוּן ג' סְעֻדוֹת הֵינּוּ דוֹקָא
בְּשְׁנֵי כְּלִים, אָבֵל בְּכִלֵי אֶחָד מִצִּילִין אֶפְלוּ יֵשׁ בּוּ
מְאָה סְעֻדוֹת, וְאֶפְלוּ פֶּרֶשׁ טְלִיתוֹ וְקַפֵּל וְהִבִּיא
לְתוֹכוֹ, וְחִזֵּר וְקַפֵּל וְהִבִּיא לְתוֹכוֹ, מִתֵּר כִּיּוֹן
שְׂמוּצִיא הַכֵּל בְּפַעַם אַחַת:

ז. וּמִתֵּר לְהַצִּיל כְּלֵי תְּשֻׁמִּישׁוֹ הַצְּרִיכִים לוֹ לְאוֹתוֹ
הַיּוֹם, כְּגוֹן כּוֹסוֹת וְקִיתוּנִיּוֹת:

ח. וְלוּבֵשׁ כָּל מָה שֵׁיכֵל לְלִבְשׁ, וּמוּצִיא, וּפּוֹשֵׁט
וְחוֹזֵר וְלוּבֵשׁ, וּמוּצִיא וּפּוֹשֵׁט. וְיֵשׁ מִי שְׂאוֹמֵר
שְׂאִינּוּ לוּבֵשׁ וּמוּצִיא אֶלָּא פַּעַם אַחַת בְּלִבְד:

ט. וְאוֹמֵר לְאַחֵרִים: בּוֹאוּ וְהַצִּילוּ לָכֶם כָּל אֶחָד מְזוּן
שְׁלֹשׁ סְעֻדוֹת, וְיִכּוּלִים לְלִבְשׁ כָּל מָה שֵׁיּוֹכְלוּ
לְלִבְשׁ. אִם רוּצִים, זוֹכִים בּוּ מִן הַהִפְקָר כִּיּוֹן
שְׂאֵמֵר הַצִּילוּ לָכֶם. וְאִם אֵינֶם רוּצִים לְזִכּוֹת אֶלָּא
רוּצִים לְהַחְזִירוֹ לְקַבֵּל שְׂכָר עַל הַצְּלָתָם, הָרִשּׁוֹת
בִּידָם וְלֹא הָיוּ שְׂכָר שְׁבֵת:

י. כָּל הַצְּלָה שְׂאֵמֵרְנוּ אֵינָה אֶלָּא לְחַצֵּר אַחֲרֵת
הַמְעַרְבֵת, אָבֵל לֹא לְשְׂאִינָה מְעַרְבֵת:

יא. יֵשׁ אוֹמְרִים דְּכָל הַצְּלָה שְׂאֵמֵרְנוּ הִיא לְחַצֵּר
וּמָבוּי הַסְּמוּכִים לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים וְגַם אֵינֶם מְקַרִּים,
דְּדָמִי לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים. וּמִשּׁוּם הַכִּי אִין מִתִּירִין
לְהַצִּיל אֶלָּא מְזוּן שְׁלֹשׁ סְעֻדוֹת וְכִלִּים הַצְּרִיכִים.
אָבֵל לְבֵית אַחַר שְׂעָרֵב עִמּוֹ, יְכוּל לְהוֹצִיא כָּל מָה
שְׂיִרְצָה. וְאִף לְחַצֵּר לֹא אֵמֵרוּ אֶלָּא לְחַצֵּר תְּכַרוּ,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
ר"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שלה

שולחן ערוך

כיוצא בזה בהזק הפא פתאם, כגון אם נתרועעה
חבית של זין, יכול לקרא עכו"ם אף על פי
שודאי יתקננה כשיבא:

כו. גחלת המונחת במקום שרבים נוזקים בה יכול
לכבותה, בין אם היא של מתכת בין אם היא של
עץ, והרמב"ם אוסר בשל עץ:

סימן שלה

דין חבית שנשברה, ובו ה' סעיפים:

א. חבית שנשברה, מצילין ממנה מזון של סעודות
אפלו בכלים הרבה, דאלו בכלי אחד אפלו מחזיק
מאה סעודות מציל. ואומר לאחרים: בואו והצילו
לכם. ובלבד שלא יספג, דהינו שלא ישם הספוג
במקום היין לחזור ולהטיפו, גזרה שמא יסחט.
ואפלו אם יש לו בית אחיזה, דליכא חשש סחיטה,
אסור, שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחל. ולא
יטפח בשמן להכניס ידו ולקנחה בשפת הכלי:

ב. אם נשברה בראש גגו, מביא כלי ומניח
תחתיה, ובלבד שלא יביא כלי אחר ויקלט לקבל
מן הקלות באויר לאחר שיירד מן הגג, ולא יביא
כלי אחר ויצרף אותו לראש הגג. ואם מציל בכלי
אחד, מציל אפלו קולט או מצרף:

ג. נדמנו לו אורחים מביא כלי אחר וקולט, כלי
אחר ויצרף. ולא יקלט ויצרף ואחר כך זמין לו
האורחים, ולא יצרים לזמן אורחים שאין צריכים
לאכל:

ד. אם יזוב תירוש מגיגית של ענבים שעדין לא
נדרכו, שנמצא אותו הדלף אינו ראוי, שהרי
המשקין שזכו אסורים ואינו רשאי לשים כלי

יח. פתבו משם גאון, שמתר לומר לעכו"ם להציל
ספרים מן הדלקה אפלו דרך רשות הרבים:

יט. כל מה שמתר להציל מפני הדלקה מתר להציל
ממים ומשאר דברים המאבדים:

כ. הגליונים שלמעלה ושלמטה, ושבין פרשה
לפרשה, ושבין דף לדף, ושבתחלת הספר וש בסוף
הספר אין מצילין אותם:

כא. האפיקורסים, דהינו האדוקים בעבודת אלילים,
וכן מומרים לעבודת אלילים שכתבו להם כתבי
הקדש, אין מצילים אותם. ואף בחל שורפן עם
האזכרות שבהן:

כב. תבה שאחז בה האור, יכול לפרס עור של גדי
מצדה האחת שלא תשרף. ועושים מחצה בכל
הכלים להפסיק בין הדלקה, אפלו כלי חרס
חדשים מלאים מים שודאי יתבקעו כשתגיע להם
הדלקה, דגרם כבוי מתר:

כג. טלית שאחז בה האור, פושטה ומתכסה בה
ואינו חושש אם תכבה. ויש מי שאומר שצריך
שלא יתכוון לכך:

כד. יש אומרים שאין יכול לתן עליו משקין כדי
שיכבה כשיגיע להם. ויש אומרים שמתר לעשות
כן בשאר משקים, חוץ מן המים, משום כבוס. ויש
מתירים אפלו במים. ודברי סברא שנית נראים:

כה. נכרי שבא לכבות אין צריך למחות בידו, אבל
קטן שבא לכבות צריך למחות בידו:

כו. יכול לומר בפני עכו"ם: כל המכבה אינו
מפסיד. אף אם אינו זמין כאן, יכול לקרותו
שיבא, אף על פי שודאי יכבה כשיבא. וכן כל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שלו

שולחן ערוך

למטה במקום שגבוהים שלשה, אסורים. ובמקום שאין גבוהים שלשה, מתרים. היו גבוהים שלשה וחלל תחתיהם, אף על פי שמצד אחד אין חלל תחתיהם והרי הן שוים לארץ, אסור לישוב אפלו על צד השוה לארץ:

ג. מתר לילך על גבי עשבים, בין לחים בין יבשים, בין שאינו מתכונן לתלש. אבל האוכלים בגנות, אסורים לטל ידיהם על העשבים שמשקים אותם, אף על פי שאינם מכונים, פסיק רישיה הוא. אבל מתר להטיל בהם מי רגלים או שאר משקין שאינם מצמיחין:

ד. יש לזהר מלהשליך זרעים במקום ירידת גשמים, שסופן להצמיח. ואם ישליך לתרנגולים, לא ישליך אלא כשעור שיאכלו בו ביום או ליומים. ואם הוא במקום דריסת רגלי אדם, מתר, שאין סופו לצמח:

ה. עשבים שעלו על און הכלי, מלחות הכלי, חשובים כמחברים לקרקע והתולשן, חיב:

ו. עשבים שתחבן בעפר מבעוד יום כדי שיהיו לחים, מתר לאחז בעלים ולהוציאן. והוא שלא השרישו וגם צריך שאינו רוצה בהשרשתן. אבל אם נתכונן לזריעה, אסור:

ז. אסור לתלש אפלו מעציץ שאינו נקוב:

ח. עציץ, אפלו אינו נקוב, יש לזהר מלטלו מעל גבי קרקע ולהניחו על גבי יתדות, או איפכא, בין שהוא של עץ בין של חרס:

ט. צנור המקלח מים מן הגג שעלו בו קשים ועשבים שסותמים ומעכבים קלוחו, ומימיו יוצאים

תחתיו מפני שמבטלו מהיכנו. פיצד יעשה, יניח שם מטתו או שלחנו, ואז יהיה אותו הדלף לפניו גרף של רעי ויכול להניח שם פלי לקבל הדלף כדי שלא יעשה שם טיט, וכשיתמלא הכלי לא יורקנו בכלי אחר, שלא יבטלנו מהיכנו, אלא מריקו בתוך הגיגית שזבו המשקין ממנו, שהיא מבטלת מהיכנה על ידי משקין שבה משום משקין שזבו:

ה. נתפזרו לו פרות בחצר, אחד הנה ואחד הנה, מלקט מעט מעט ואוכל ולא יתן לתוך הסל ולא לתוך הקפה. ואם נפלו במקום אחד, נותן אפלו לתוך הסל, אלא אם כן נפלו לתוך צרורות ועפרורית שבחצר שאז מלקט אחד אחד ואוכל, ולא יתן לתוך הסל ולא לתוך הקפה:

סימן שלו

אם מתר לילך על גבי העשבים, וכן באילן, ובו י"ג מעיפים:

א. אין עולים באילן, בין לח בין יבש, ואין נתלים בו ואין משתמשין במחבר לקרקע כלל, גזרה שמא יעלה ויתלש. עלה באילן בשבת, בשוגג מתר לירד. במזיד, אסור לירד. ואם עלה מבעוד יום, בכל גוני מתר לירד משחשכה. ויש אומרים דהני מלי כשהיה דעתו לירד מבעוד יום, אבל לא היה דעתו לירד מבעוד יום לא ירד משחשכה, פיון שהיה דעתו לישוב שם באסור:

ב. שרשי אילן הגבוהים מן הארץ ג' טפחים, אסור להשתמש בהם. פחות מכאן, מתר להשתמש בהם דכרקע חשיבי. ואם באים מלמעלה ויורדים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שלו

שולחן ערוך

ג. אין סכין את הקרקע, ולא מדיחים אותו, אפלו הוא מרצף:

ד. אסור לצדד תבית על הארץ, דכיון שהיא כבדה יבא להשוות גומות ודאי והוי פסיק רישיה:

סימן שלח

דברים האסורים בשבת משום השמעת קול, ובו ח' סעיפים:

א. השמעת קול בכלי שיר, אסור, אבל להקיש על הדלת וכיוצא בזה, כשאינו דרך שיר, מתיר:

ב. יש מתירים לומר לעכו"ם לנגן בכלי שיר בחפות:

ג. זוג המקשקש לשעות, עשוי על ידי משקלות, מתיר לערכו ולהכינו מבעוד יום כדי שילך ויקשקש כל השבת:

ד. המשמר פירותיו וזרעיו מפני חיה ועוף, לא יספוק פה אל פה, ולא יטפח בפיו על ירכו, ולא ירקד להבריחם, גזרה שמא יטל צרור ויזרק להם:

ה. אין שוחקים באגוזים, ולא בתפוחים וכיוצא בהן, משום אשוויי גומות:

ו. אסור לשאב מים בגלגל, גזרה שמא ימלא לגנתו וחרבתו או למשרה של פשתן. לפיכך אם לא היה שם לא גנה, ולא חרפה, ולא ברכה לשרות בה פשתן, מתיר. ויש אומרים שלא אסרו אלא בגלגל גדול שמוציא מים הרבה בידד בלא טרח, והם גלגלים הקבועים בהם דלים הרבה סביב, אבל גלגלים שלגנו שאין ממלאים בהם אלא מעט, מתיר, דליכא למיחש למדי:

ומתפשטים בגג ודולפים לבית, ממעכן ברגלו בצנעה, דכיון דמתקן על ידי שנוי הוא, שאינו עושה אלא ברגליו, במקום פסידא לא גזרו רבנן:

י. הדס מתבר, מתיר להריח בו. אבל אתרוג ותפוח וכל דבר הראוי לאכילה, אסור להריח בו במחבר שמא יקץ אותו לאכלו:

יא. השורה חטים ושעורים וכיוצא בהם במים, הרי זה תולדת זורע ותיב בכל שהוא:

יב. תאנים שיבשו באביהן, וכן אילן שיבשו פירותיו בו, התולש מהם בשבת חייב, אף על פי שהם כעקורים לענין טמאה:

יג. אסור להשתמש בצדדי האילן, אבל בצדי צדדין מתיר. לפיכך אסור לסמך הסלם לצדי האילן דכי סליק ביה משתמש בצדדין, אבל אם יש יתד תקועה בצדי האילן מתיר לסמך סלם עליו, דהוה לה יתד צדדין, וסלם צדי צדדין. ואם נעץ בו יתד ותולה בו כלפלה, היתד נקרא צדדין והכלפלה כצדי צדדין:

סימן שלז

דין כבוד הפית ודבר שאינו מתכוון, ובו ד' סעיפים:

א. דבר שאין מתכוון, מתיר, והוא שלא יהא פסיק רישיה. הלכך גזרר אדם מטה, כסא וספסל, בין גדולים בין קטנים, ובלבד שלא יתפון לעשות חריץ. ומתיר לרבע הפית, פיון שאינו מתפון להשוות גומות אלא שלא יעלה האבק:

ב. אסור לכבד הבית, אלא אם כן הקרקע מרצף. ויש מתירין אפלו אינו מרצף:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שלט

שולחן ערוך

ולא מחרימין, ולא מפרישין תרומות ומעשרות.
אין פודין הבן, ואין מגרשין אלא אם כן הוא גט
שכיב מרע וכלם, אם נעשו שוגגין, או מזידין, או
מטעין, מה שעשו עשוי:

ה. הכוונס את האלמנה לא יבא עליה ביאה
ראשונה, לא בשבת ולא ביום טוב:

ו. אסור לאדם להשיט במים דבר להוליכו מאצלו
או להביאו אצלו. ולכן קסמים שעל פני המים
אסור להפצילן לכאן ולכאן כדי לנקות המים
שיהיו יפים:

ז. ספינה, אם היא יושבת בקרקע הים ואינה שטה
כלל, מתר לכנס בה. ואם היא קשורה כמנהג
הספינות העומדות בנמל, אף על פי שהיא שטה
על פני המים, מתר לכנס בה:

סימן שמו

כמה דינין מדברים האסורים בשבת כעין תולדות
מאבות, ובו י"ד סעיפים:

א. אסור לטל שערו או צפרניו, בין בידי בין
בכלי, בין לעצמו בין לאחרים, וחיב על שתי
שערות. ומלקט לבנות מתוך שחרות, אפלו באחת,
חיב, ודבר זה אפלו בחל אסור משום לא ילבש
גבר שמלת אשה

ב. אסור לחתך יבלת מגופו, בין בידי בין בכלי,
בין לו בין לאחר:

ג. המוחק דיו שעל הקלף או שעוה שעל הפנקס,
אם יש במקומו כדי לכתב ב' אותיות, חיב:

ז. מי שיש לו פרות בראש הגג ורואה מטר שפא,
אסור לשלשלם בשבת דרך ארבה שבגג, אבל
מתר לכסותו. ואפלו לבנים, שהם מקצים, מתר
לכסותן מפני הדלף:

ח. מתר לתן כלי תחת הדלף בשבת, ואם נתמלא
שופכו ומחזירו למקומו. והוא שיהא הדלף ראוי
לרחיצה, אבל אם אינו ראוי, אסור, משום שאין
עושין גרף של רעי לכתחלה. ואם נתן כלי תחת
דלף שאינו ראוי לרחיצה, מתר לטלטלו במים
המאוסים שבו:

סימן שלט

כמה דינים פריימי הנוהגין בשבת, ובו ז' סעיפים:
א. אין רוכבין על גבי בהמה:

ב. אין שטין על פני המים, אפלו בברכה שבחצר,
מפני שפשהמים נעקרים ויוצאים חוץ לברכה דמי
לנהר. ואם יש לה שפה סביב, מתר, דכיון דאפלו
נעקרו המים השפה מתורת אותם למקומם הוי ליה
ככלי וליכא למגזר ביה שמא יעשה חבית של
שיטין:

ג. אין מטפחין להכות כף אל כף, ולא מספקין
להכות כף על ירך, ולא מרקדין, גזרה שמא יתקן
כלי שיר. ואפלו להכות באצבע על הקרקע, או
על הלוח, או אחת כנגד אחת כדרך המשוררים,
או לקשקש באגוז לתינוק, או לשחק בו בזוג כדי
שישתק, כל זה וכיוצא בו אסור, גזרה שמא יתקן
כלי שיר. ולספק בלאחר יד, מתר:

ד. אין דנין. ולא מקדשין. ולא חולצין, ולא
מיבמין, ואין כונסין, ולא מקדישים, ולא מעריכין,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שמוא

שולחן ערוך

סימן שמוא

חתר נדרים בשבת, ובו ג' סעיפים:

- א. מתירים נדרים בשבת אם הם לצורך השבת, כגון שנדר שלא לאכול או שלא לשנות, אף על פי שהיה לו פנאי להתירם קדם השבת. אבל הבעל יכול להפר נדרי אשתו אפילו שאינם לצורך השבת, מפני שאם לא יפר לה היום לא יוכל עוד להתירם:
- ב. מי שנשבע לעשות מלאכה פלונית עד זמן פלוני, ולא נודמן לו לעשותה עד יום האחרון של אותו זמן ואותו יום בא בשבת, ויש לו פתחים להתיר נדרו, נשאלין אפילו בשבת:
- ג. נהגו להתיר חרמי הקהל בשבת אף על פי שאינם לצורך השבת:

סימן שמוב

בין השמשות מתר לעשות דברים שאסרו חז"ל משום גזרה, ובו סעיף אחד

- א. כל הדברים שהם אסורים מדברי סופרים לא גזרו עליהם בין השמשות, והוא שיהא שם דבר מצוה או דחק, כיצד, מתר לו בין השמשות לעלות באילן, או לשוט על פני המים להביא לולב או שופר, וכן מוריד מהאילן או מוציא מהכרמלית ערוב שעשה, וכן אם היה טרוד ונחפז לדבר שהוא משום שבות, מתר בין השמשות. ומטעם זה מתר לומר בין השמשות לעפושם להדליק לו נר לשבת:

סימן שמוג

ד. יש לזהר שלא לכתב באצבעו במשקין על השלחן או באפר:

ה. מתר לרשם בצפון על הספר, כמו שרושמיין לסימן, שאין זה דבר המתקנים:

ו. חוט של תפירה שנפתח, אסור למתחו, משום תופר:

ז. אותם שמהדקים הבגדים סביב ורועותיהם על ידי החוט שמותחין אותו ומתהדק, אסור למתחו אלא אם פן יהיו הנקבים רחבים קצת ומתקנים בתפירה בעגול:

ח. מוכין שנפלו מן הכסות, מתר להחזירם אבל אסור לתנם בתחלה בכסת:

ט. אסור לקבץ מלח ממשרפות המלח, שדומה למעמר, וכן אסור לקבץ כל דבר ממקום גדול:

י. המקבץ דבלה ועשה ממנה עגול, או שנקב תאנים והכניס החבל בהם עד שנתקבצו גוף אחד, הרי זה תולדת מעמר וחיב, וכן כל פיוצא בזה:

יא. אף על פי שנותנים שמשמין ואגוזים לרפש, לא יחבצם בידו:

יב. הנותן זרע פשתן או שמשמין וכיוצא בהם במים, חיב משום לש מפני שמתערבים ונתלים זה בזה:

יג. אין שוכרים תחרס ואין קורעין הנגר, מפני שהוא פמתקן כלי:

יד. המדבק גירות או עורות בקולן של סופרים וכיוצא בו, הרי זה תולדת תופר וחיב. וכן המפרק גירות דבוקים או עורות דבוקים ולא נתפון לקלקל בלבד, הרי זה תולדת קורע וחיב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

לחודש

אורח חיים

הלכות שבת סימן שדמ

שולחן ערוך

יותר, וכן חריץ עמק עשרה ורחב ארבעה על
ארבעה. וכן תל גבוה עשרה ורחב ארבעה על
ארבעה:

ג. פתלים המקיפים רשות היחיד, על גביהם רשות
היחיד אפלו אינם רחבים ד':

ד. חורים שבפתלי רשות היחיד שפלפי רשות
היחיד, הם רשות היחיד:

ה. אויר רשות היחיד הוא רשות היחיד עד לרקיע:

ו. אפלו פלי פגון תבה או מגדל או פורת, אם יש
בו לרבע ארבעה על ארבעה והוא גבוה עשרה,
הוי רשות היחיד:

ז. איזה רשות הרבים, רחובות ושוקים הרחבים ט"ז
אמה ואינם מקרים ואין להם חומה, ואפלו יש
להם חומה אם הם מפלשים משער לשער הוי
רשות הרבים. ויש אומרים שכל שאין ששים רבוא
עוברים בו בכל יום אינו רשות הרבים:

ח. מבואות הרחבים ט"ז אמה ומתקצרים בקצתן
ואין בהם ט"ז אמה, יש אומרים שאם ארפן לארף
רשות הרבים הרי הם רשות הרבים:

ט. מבואות הרחבים י"ג אמות ושליש ושני
ראשיהם מפלשים לרשות הרבים שהוא רחב ט"ו,
יש אומרים שהוא רשות הרבים:

י. כל דבר שהוא ברשות הרבים אם אינו גבוה
טפחים, אפלו הם קוצים או צואה שאין רבים
דורסין עליהם, חשובים פקרקע והוי רשות הרבים.
ואם הוא גבוה שלש, ומשלש עד תשעה ולא
תשעה בכלל אם הוא רחב ארבע על ארבע, הוי
פרמלית. ואם אינו רחב ארבע על ארבע, הוי

דיני קטן בשבת, ובו סעיף אחד

א. קטן אוכל נבלות, אין בית דין מצוין להפרישו,
אבל אביו מצוה לגער בו להפרישו ולהאכילו
בידים, אסור אפלו דברים שאסורים מדברי
סופרים. וכן אסור להרגילו בחלול שבת ומועד
ואפלו בדברים שהם משום שבות:

סימן שדמ

דין ההולך במדבר בשבת, ובו ב' סעיפים:

א. ההולך במדבר ואינו יודע מתי הוא שבת, מונה
שבעה ימים מיום שנתן אל לבו שכחתו ומקדש
השביעי בקדוש והבדלה. ואם יש לו ממה
להתפרנס, אסור לו לעשות מלאכה כלל עד
שיכלה מה שיש לו ואז יעשה מלאכה בכל יום,
אפלו ביום שמקדש בו, כדי פרנסתו מצמצמת.
ומתר לילך בו בכל יום, אפלו ביום שמקדש בו:

ב. הנה יודע מנזן יום שיצא בו, פגון שיודע
שהיום יום רביעי או יום חמישי ליציאתו אבל
אינו יודע באיזה יום יצא, מתר לעשות מלאכה
כל מה שירצה ביום שמני ליציאתו שביום כזה
יצא מביתו, דבודאי לא יצא בשבת. וכן ביום
ט"ו, וביום כ"ב, וכן לעולם:

סימן שמה

דין ארבע רשויות בשבת, ובו י"ט סעיפים:

א. ארבע רשויות לשבת. רשות היחיד ורשות
הרבים, ופרמלית ומקום פטור:

ב. איזה רשות היחיד, מקום המקף מחצות גבוהות
עשרה טפחים ויש בו ד' טפחים על ד' טפחים או

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדוש.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שמו

שולחן ערוך

ארבע, אפלו באמצע רחוק מן הפתלים, נעשה פלו
רשות היחיד:

טז. גג הבולט על מחצות הבית בענין שאין מחצות
הבית נפרות לעומד על הגג, הוי פרמלית ואפלו
הוא גבוה ורחב הרבה. ואם חלון פתוח לו מן
הבית הוי כרשות היחיד. וכן זיון הבולטים מן
הכתל ויש בהם ד' על ד', הוי פרמלית אלא אם
כן חלון הבית פתוח להם:

יז. חרי פרמלית אינם ככרמלית, אלא הם נדונים
לפי גבהם ורחבם:

יח. גדר פרמלית שלא יהא פחות מארבעה על
ארבעה ואינה תופסת אלא עד עשרה, ולמעלה
מעשרה הוי מקום פטור, וימים ונחלים ממיא
משחינן הלכך הנוטל מהם מעל פני המים עד
עשרה באויר, הוי פרמלית. למעלה מעשרה
באויר, הוי מקום פטור:

יט. מקום פטור הוא מקום שאין בו ד' על ד',
וגבוה משלשה ולמעלה עד לרקיע. או תריץ שאין
בו ד' על ד' ועמק יותר משלשה. וכן המחצות
הגבוהות משלשה ולמעלה ואין ביניהם ארבעה על
ארבעה:

סימן שמו

דיני עירובין מן התורה, ובו ג' סעיפים:

א. מן התורה אינו חייב אלא במוציא, ומכניס,
וזורק, ומושיט מרשות היחיד לרשות הרבים או
מרשות הרבים לרשות היחיד. וחכמים אסרו
מכרמלית לרשות היחיד או לרשות הרבים, או
מהם לכרמלית. אכל מקום פטור, מתר להוציא

מקום פטור. ואם הוא גבוה ט' טפחים ממצמצי
ורבים מכתפים עליו, הוי רשות הרבים אפלו אינו
רחב ארבעה. ויש מי שאומר שהוא הדין לגבוה
מתשעה ועד עשרה ורבים מכתפים עליו, הוי
רשות הרבים אפלו אינו רחב ארבעה. ומעשרה
ולמעלה, אם הוא רחב ארבעה הוי רשות היחיד.
ואם לאו, הוי מקום פטור אפלו אם יש בו מקום
כדי לחק להשלימו לארבעה:

יא. גומא ברשות הרבים אם אינה עמקה שלש הוי
רשות הרבים. משלש עד עשרה, אם רחבה ארבעה
הוי כרמלית. ואם לאו, הוי מקום פטור. ואם היא
עמקה עשרה, הוי רשות היחיד והוא שתהא רחבה
ארבעה:

יב. רשות הרבים אינה תופסת אלא עד עשרה,
אבל למעלה מעשרה הוי מקום פטור:

יג. חורים שבפתלים כלפי רשות הרבים, אם הם
גבוהים למעלה משלשה, אינם כרשות הרבים,
אלא נדונים לפי מדותיהם:

יד. איזו היא פרמלית, מקום שאין הלוח לרבים
כגון ים ובקעה ואצטונית ואצטבא שלפני העמודים
ברשות הרבים, והיא רחבה ארבעה וגבוה משלשה
ועד עשרה, וקרן זוית הסמוכה לרשות הרבים,
ורשות הרבים שהיא מקרה, ותל שיש בו ארבע
על ארבע ואינו גבוה עשרה, וכן תריץ שהוא
ארבעה על ארבעה ואינו עמק עשרה:

טו. בית שאין תוכו עשרה, וקריו משלימו
לעשרה, יש בו ארבע על ארבע, תוכו כרמלית
ועל גבו רשות היחיד. ואם חוקק בו ארבע על

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שמז

שולחן ערוך

והכניס ממנו לרשות היחיד ולרשות הרבים,
ומהם לתוכו. אבל העומד ברשות היחיד ומוציא,
או מכניס או מושיט וזורק, לרשות הרבים דרך
מקום פטור או איפכא, חייב. וכן לא יעמד אדם
על מקום פטור ויקח חפץ מיד מי שעומד ברשות
הרבים ויתנונו למי שעומד ברשות היחיד, או
איפכא. ולהחליף דרך מקום פטור ברשות דרבנן,
יש אוסרים ויש מתירים:

סימן שמח

דין המושיט מרשות לרשות, ובו סעיף אחר

א. היה עומד ברשות היחיד והוציא ידו מלאה
פרות לרשות הרבים בתוך עשרה, בשוגג, מתוך
להחזירה לאותו חצר ואסור להושיטה לחצר אחר.
ואם במזיד, אסור אפלו להחזירה לאותו חצר. ויש
אומרים דהנ"ל מלי כשהוציא מבעוד יום, אבל אם
הוציאה משחשכה מתוך להחזירה שמא ישליכם
מידו ויבא לידי חיוב חטאת. במה דברים אמורים
כשהוציאה לרשות הרבים, אבל אם הוציאה
לכרמלית בכל גוונא מתוך להחזירה:

סימן שמט

דין ארבע אמות ברשות הרבים, ובו ה' סעיפים:

א. כל אדם יש לו ארבע אמות ברשות הרבים
ש"יכול לטלטל בהם. ומודדים לו באמה שלו, ואם
אמתו קטנה נותנים לו ארבע אמות בינונית של
כל אדם שכל אחת מהן ששה טפחים:
ב. ארבע אמות שאמרו, הן ואלכסונן שנמצא שהם
חמשה אמות ושלושה חמשים. ויש מי שאומר
שמארבע אמות עד חמשה ושלושה חמשים פטור
אבל אסור:

ב. מן התורה אין חייב אלא במעביר ד' אמות
ברשות הרבים. וחכמים אסרו להעביר ארבע אמות
בכרמלית. ויום ובקעה, תרי גוני כרמלית גינהו
ומתוך לטלטל מזו לזו תוך ארבע אמות:

ג. קרפף יותר מבית סאתים שלא הקף לדירה אסרו
חכמים לטלטל בו אלא תוך ארבע אמות, ומתוך
להוציא ממנו לכרמלית אחר, כגון בקעה העוברת
לפניו:

סימן שמו

על איזה הוצאה חייב מן התורה, ובו סעיף אחר

א. מן התורה אינו חייב אלא פשעוקר חפץ מרשות
היחיד ומניחו ברשות הרבים, או איפכא, אבל
פשט ידו לפנים, וחפץ בידו, ונטלו חברו העומד
בפנים, או שפשט ידו לחוץ וחפץ בידו ונטלו
חברו העומד בחוץ, שזה עקר וזה הניח, שניהם
פטורים אבל אסור לעשות פן מדרבנן. ואם פשט
ידו לפנים וחפץ בידו והניחו לתוך יד חברו
העומד בפנים, או שפשט ידו לפנים ונטל חפץ
מתוך יד חברו העומד בפנים והוציאו לחוץ,
שנמצא שהעומד בחוץ לבדו עקר והניח, הוא חייב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שנ

שולחן ערוך

שהוא שותה דכיון שהוא צריך לאלו המים תישינון
שמא יביאם אליו. אבל מתר לעמד ברשות היחיד
או ברשות הרבים ולשתות בכרמלית, או איפכא.
ויש מפרשים דחפצים הצריכים לו הינו פלים נאים
שהוא צריך להם, אבל אם הם פלים שאינם נאים
מתר לשתות מהם אף על פי שלא הוציא ראשו
ורבו אלא שהושיט צוארו לבד. ושאר טלטולים,
חוץ משתיה, אפלו פלים נאים מתר לטלטל, שלא
גזרו אלא בכלים נאים ובשותה בהם שהוא מקרבן
לפיו:

ב. לא יעמד אדם ברשות הרבים וישתין או ירק
ברשות היחיד או בכרמלית, או איפכא, אפלו אם
הוציא פיו ואמתו לחוץ:

ג. רקו שנתלש מפיו ומוכן לזרקו, יש מי שאומר
שלא יהלך ד' אמות ברשות הרבים עד שירק:

סימן שנא

דין המושיט ידו לצנור ברשות הרבים לשתות, ובו
סעיף אחר

א. לא יעמד אדם ברשות הרבים ויחבר ידו
למזחלה, שהוא צנור ארוך מנח לארץ הגג, בתוך
ג' טפחים סמוך לגג ולקבל המים ממנה שפיון
שהוא בתוך ג' סמוך לגג חשוב כגג ואסור, בין
אם הוא למעלה מעשרה או למטה מעשרה. אבל
מתר לקלט מן האויר אפלו אם ידו תוך ג'
למזחלה. היתה מזחלה בולטת ג' מן הגג, וכן סתם
צנור שבולט ג', יכול לחבר ידו אליהם ולקבל
המים, וכגון שאין בהן ד' על ד' והן למטה

ג. מתר לו לאדם לעקר חפץ מרשות הרבים ולתנו
לחברו שאצלו בתוך ארבע אמותיו וחברו לחברו
שאצלו, אף על פי שהחפץ הולך כמה מילין
ברשות הרבים, ובלבד שלא יוציאנו חוץ מתחום
שלו. ויש מי שאוסר:

ד. היו שנים, מקצת אמותיו של זה בתוך אמותיו
של זה, כגון שיש ביניהם ו' אמות, מביאין
ואוכלין באמצע ובלבד שלא יוציא כל אחד מתוך
שלו לתוך של חברו. היו שלשה והאמצעי מבלע
ביניהם, כגון שבין שנים החיצונים שמנה אמות,
האמצעי מתר עם כל אחד מהחיצונים כמה שארבע
אמותיו מבלעים בתוך שלו, ושנים החיצונים
אסורים זה עם זה:

ה. אסור להוליך חפץ פחות פחות מארבע אמות
ואפלו בין השמשות ואפלו בכרמלית:

סימן שנב

דין המוציא ראשו ורבו מרשות לרשות, ובו ג'
סעיפים:

א. עומד אדם ברשות היחיד ומוציא ידו לרשות
הרבים ומטלטל שם חפצים שאינם צריכים לו
במקום שהוא עומד שנוטלן מכאן ומניחן פאן,
ובלבד שלא יעבירם ארבע אמות. ולא תישינון
שמא יביאם אליו, פיון שאינם צריכים לו במקום
שהוא עומד שם הלכך מתר לעמד, ברשות הרבים
לטל מפתח ברשות היחיד ולפתח שם, וכן מרשות
היחיד לרשות הרבים, אבל לא יעמד ברשות
היחיד ויוציא ראשו לרשות הרבים וישתה שם, או
איפכא, אלא אם כן יכניס ראשו ורבו למקום

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שנב

שולחן ערוך

ב. זיו, דהינו דף הבולט מן הכתל לרשות הרבים, למעלה מעשרה ויש בו ד' על ד' ותלון הבית פתוח לו, משתמשין עליו, אם היו שני זיוים זה למטה מזה והם של שני אנשים, אף על פי ששניהם למעלה מעשרה, אם יש בזיו העליון שלפני התלון רחב ד' על ד' אסור להשתמש עליו מפני שהוא רשות בפני עצמו והזיו שתחתיו רשות אחרת ואוסרין זה על זה, ואם אין בעליון ד' וגם אין בתחתון ד', משתמש בשניהם ובכל הכתל עד עשרה טפחים התחתונים. היה בתחתון ארבעה ובעליון אין בו ארבעה, אינו משתמש בעליון אלא כנגד חלונו בלבד, אבל בשאר הזיו שבשני צדדי התלון אסור להשתמש מפני זה שתחתיו שחלק רשות לעצמו:

ג. כל זיו היוצא על אור רשות הרבים שמתר להשתמש עליו, כשהוא משתמש בו אין נותנין עליו ואין נוטלים ממנו אלא כלי חרס וזכוכית וכיוצא בהם שאם יפלו לרשות הרבים ישברו, אבל שאר כלים, אסורים, שמא יפלו לרשות הרבים ויביאם. ואם היה זיו אחד לבדו יוצא על אור פרמלית כל שהוא גבוה י' לעולם מתר בין רחב בין קצר, ואפלו כלים שאין משתברין, שלא גזרו בכרמלית:

סימן שנד

דיני בור ואשפה ברשות הרבים, ובו ב' סעיפים:

א. בור ברשות הרבים וחוליא סביבו, אם עומד בתוך ד' טפחים לרשות היחיד מתר למלאות ממנו מרשות היחיד אפלו אין החוליא גבוה עשרה. ואם

מעשרה. אבל אם יש בהן ד' על ד', או אפלו אין בהם ד' על ד', והן למעלה מעשרה, אסור:

סימן שנב

הקורא בספר ונתגלגל מרשות לרשות, ובו ב' סעיפים:

א. הקורא בספר על האסקפה ונתגלגל ראש האחד מהספר מידו, ונשאר ראש השני בידו, גוללו אצלו. אפלו נתגלגל חוץ לד' אמות, ואפלו ברשות הרבים והאסקפה ברשות היחיד, משום בזיון כתבי הקודש התירו:

ב. היה קורא בו על הגג ונתגלגל ראשו האחד מידו, עד שלא הגיע לעשרה טפחים התחתונים הקרובים לארץ, גוללו אצלו. הגיע לעשרה טפחים התחתונים, אם הכתל משפיע בענין שנח עליו, אסור לגללו אצלו. וכדי שלא יעמד בכזיון, הופכו על הכתב. ואם אינו משפיע, כל זמן שלא הגיע לארץ גוללו אצלו:

סימן שנג

דיני זיוין ברשות הרבים, ובו ג' סעיפים:

א. שני בתים בשני צדי רשות הרבים והם של אדם אחד, או של שנים וערבו, אם שניהם שוים מתר לזרק מזה לזה. ואם אחד גבוה מחברו, אסור לזרק מזה לזה אלא אם פן הם כלי חרס וכיוצא בהם שאם יפלו ישברו. במה דברים אמורים, ברשות הרבים עוברת ביניהם, אבל אם היתה פרמלית עוברת ביניהם מתר בכל גונא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שנה

שולחן ערוך

ב. בית הכסא שעל פני המים מתר על ידי מחצה תלויה, ובלבד שתהא עשויה להתיר, אבל העשויה לצניעות בית הכסא בלבד לא מהני. ואם עשה דף או קנה פחות מג' שתפל הצואה עליו קדם שתפל למים, אין צריך מחצות דהוה ליה כחו בכרמלית ושרי, והוא הדין אם בית הכסא עשוי כף שהצואה נופלת על צדי הכתל ואחר כך מתגלגלת ונופלת למטה בכרמלית. ואם נשבר הדף בשבת, מתר, משום דגדול כבוד הבריות:

ג. אם בית הכסא בולט חוץ לחומת העיר, וצואה נופלת בחפירה שסביב העיר שיש בה יותר מבית סאתים שהוא כרמלית, אינו מתר על ידי מחצה תלויה, שלא התירו אותה אלא במים, אבל על ידי דף שרי, דכחו שרי בכל כרמלית:

ד. מים שאין עמקים י' טפחים, אין להם דין מים להתיר לשפך בהם במחצה תלויה:

ה. היו שתי גזוזטראות זו למעלה מזו, משוכה זו מכנגד זו מעט ואינה רחוקה מכנגדה ארבעה טפחים, בין אם עומדת תוך עשרה זו לזו בין יש ביניהם יותר מגבה עשר אמות, עשו לעליונה מחצה בשתפנות משל שניהם ולא עשו לתחתונה כלל, שתיהן אסורות בה עד שיערבו, וכל שפן אם עשו שתיהן לתחתונה ששתיהן אסורות עד שיערבו, אבל כל אחת מהן שעשתה לבדה, בשלה, אין האחרת אוסרת עליה, אפלו לא עשתה האחרת בשלה. וכן אם עשו בשתיהן בשתפנות משל שניהם, אין אחת אוסרת על חברתה:

סימן שנו

הוא רחוק ד' מרשות היחיד אין ממלאים ממנו אלא אם כן תהא החוליא גבוה עשרה:

ב. אשפה ברשות הרבים שגבהה עשרה ורחבהה ארבעה, אם היא של רבים מתר לזרק לה מרשות היחיד הקרוב לה. ואם היא של יחיד, אסור, משום דיחיד עשוי לפנות אשפה שלו ויבואו לשפך שם כדרך ונמצאו שופכים ברשות הרבים:

סימן שנה

דיני גזוזטרא ובית הכסא, ובו ה' סעיפים:

א. גזוזטרא שהיא למעלה מן המים, וחלון פתוח לה מן הבית, אין ממלאין ממנה אלא אם כן עשה לה מחצה כל סביבה. או יעשה המחצה סביב הנקב שדולים דרך שם והוא שיהא בו ארבעה על ארבעה. ואין חלוק בין אם יעשנה למטה מחברת לה בין אם יעשנה על גבה, וכיון שעשה מחצה מתרין גם לשפך ממנה. וכן ההולך בספינה אינו יכול למלאות אלא אם כן יעשה דף ארבעה על ארבעה, ועושה בו נקב וממלא דרך שם, ואינו צריך לעשות לו מחצות אלא אמרינן כף החדדים וגוד אחית מחצתא, שהקלו בספינה מפני שאינו יכול לעשות שם מה שיעשה בבית. והני מלי כשהוא בתוך י' טפחים, אבל אם דפני הספינה גבוהים עשרה מעל המים מוציא זיו כל שהוא ועושה בו נקב וממלא דרך שם, שהרי דרך אור מקום פטור הוא ממלא וסגי בהכר זיו ומימיו יכול לשפך על דפני הספינה והם יורדים לים, דכיון דלא זרק להו להדיא לים אלא מכחו הם באים, כחו בכרמלית לא גזרו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שנו

שולחן ערוך

יעשנה בחוץ צריך לכסותה בגסרים כדי שתהא
מקום פטור ויפלו המים מידו למקום פטור. וכיון
שיעשה גומא יכול לשפך בה כל מה שירצה. ואם
אינה מחזקת סאתים לא, ישפך בה כלל. ואם יש
בחצר ארבע על ארבע, אפלו הוא אריך וקטין, או
בימות הגשמים בחצר כל שהוא, מתר לשפך בה
כל מה שירצה. וחצר ואכסדרה שאין באחד מהם
לבד ד' אמות, מצטרפין לד' אמות להתיר לשפך
בהם. במה דברים אמורים, בחצר הסמוכה לרשות
הרבים. אבל אם היא סמוכה לכרמלית, אפלו היא
קטנה הרבה אינה צריכה גומא אפלו בימות החמה:

ב. ביב שמכסה ד' אמות במשך ברשות הרבים, ויש
בו ארבע על ארבע, מתר לשפך אפלו על פי
הביב אפלו בימות החמה, אף על פי שהמים
יוצאים מיד מידו לחוץ, ובלבד שלא יהא סילון
של עץ, שאין המים ראויים לבלע, אבל אם עשוי
כעין רצפה של אבנים, מבליעים ושרי.
ולתרמ"ם, אפלו היה ארץ הביב או הצנור מאה
אמה לא ישפך על פיו בימות החמה, אלא שופך
חוץ לביב והם יורדים לביב:

ג. במה דברים אמורים, כשהמים יוצאים לרשות
הרבים, אבל אם היו יוצאים לכרמלית, מתר
לשפך על פי הביב אפלו בימות החמה:

סימן שנה

דין איזה מקומות נקראים מקפים לדירה, ובו י"ד
סעיפים:

א. כל הקף שלא הקף לדירה, כגון גנות ופרדסים
וברגנים שאינם עשויים אלא לשמר בתוכן, אסרו

דין אמת המים העוברת בחצר, ובו ב' סעיפים:

א. אמת המים העוברת בחצר, עמקה עשרה ורחבה
ארבעה, אין ממלאין ממנה בשבת, אלא אם פן
עשו לה מחצה גבוה עשרה בכניסתה וביציאתה,
והיה טפח ממנה משקע במים, ואם היתה המחצה
כלה יורדת בתוך המים צריך שיהיה טפח ממנה
יוצא למעלה מן המים, ואם התחיל לעשות המחצה
אצל השפה מכל צד ולא חבר אותה באמצע כדי
שיהיו המים נכנסים ויוצאים דרך שם, אם אין
ביניהם ג' טפחים, שרי דאמרינן לבוד. יש ביניהם
ג' טפחים, אסור:

ב. חצר שנפרצה ולשון ים עובר על הפרצה, אם
אינו במלואו ואין בפרצה יותר מ', מתר למלאות
ממנו ולהכניס לבית. נפרצה במלואה, או שיש
בפרצה יותר מ', אם נשאר במקום שנפרץ גדודים
גבוהים י', והמים מכסים אותו מתר למלאות ממנו
בחצר אבל אסור להכניס לבית, אלא אם פן עשו
מחצה גבוה עשרה על המים. לא נשאר גדודים,
אסור אפלו למלאות בחצר:

סימן שנו

דיני חצר פחות מד' אמות וביב, ובו ג' סעיפים:

א. חצר שפחותה מד' אמות על ד' אמות, שהיא
סמוכה לרשות הרבים, אין שופכין לתוכה מים
בשבת בימות החמה, שפיון שאין בה ד' אמות אין
סאתים מים שאדם עשוי להשתמש בכל יום ראוי
לבלע בה, והוי כאלו שופך לרשות הרבים, לקף
צריך לעשות גומא שתהא חללה מחזקת סאתים.
בין אם יעשנה בפנים בחצר או בחוץ, אלא שאם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שנח

שולחן ערוך

הראשונה ראויה לעמד בפני עצמה, הוי מעוט. ואם לאו, לא הוי מעוט:

ח. בנה מחצות על הראשונה להקיפו על ידו לדירה, אינו מועיל. ואם נבלעו התחתונות ונשארו העליונות מאליהם, נטר על ידם. אבל תל יותר מסאתים ועשה מחצות, אפלו על שפתו, לדירה, מועיל שהרי דר באויר מחצות שעשה עתה:

ט. קרפף יותר מסאתים שהקף לדירה ונטע רבו אילנות, אפלו אינם נטועים שורות שורות אינם מבטלים הדירה. אבל אם נזרע רבו הנרעים מבטלים הדירה אפלו אין בהם אלא סאתים. נזרע מעוטו, אם אין בו אלא סאתים מתר. יותר מסאתים, אסור:

י. מי שיש לו גנה בחצרו, אם הוא רב החצר, אפלו אין בה אלא בית סאתים לא יטלטל ממנו ומן החצר לבית. ואם הוא יותר מסאתים, לא יטלטל בה ובחצר אלא בד' אמות. ואם היא מעוט החצר, מה שיש בה יותר מסאתים אסור כל החצר. ואם יש בה סאתים או פחות, אסור להוציא ממנה לבית:

יא. קרפף יותר מבית סאתים שהקף לדירה ונכנסו בו מים, אם ראויים לשתיה אין מבטלין הדירה אפלו אם המקום שנתפשטו שם יותר מסאתים, ואפלו הם עמקים הרבה. ואם אינם ראויים לשתיה דינם כנרעים, והוא שיהא בעמקם עשרה טפחים:

יב. קרפף בית שלשה סאין וקרה ממנה בית סאה, מתר, אפלו אם הקרוי משפע:

חכמים לטלטל בתוכה יותר מד' אמות אם הוא יותר מסאתים. אבל אם היא סאתים, שהוא שעור ע' אמה וד' טפחים על ע' אמה וד' טפחים, מתר לטלטל בכלו בין שהוא מרבע בין שהוא עגל או אריף וקטין, ובלבד שלא יהא ארכו יותר משנים ברחבו אמה אחת. ואם הקף לדירה, אפלו יש בו כמה מילין, מתר לטלטל בכלו:

ב. ומה נקרא מקף לדירה, זה שבנה בו בית דירה או שפתח לו פתח מביתו ואחר כך הקיפו. ואם היה מקף שלא לשם דירה ורוצה להקיפו לדירה אינו צריך לפרץ כלו, אלא יפרץ בו פרצה ביותר מעשר ונמצא בית פתוח בו בלא הקף, ויחזור ויגדר הפרצה כלו או אמה היתרה על עשר אמות, והעשר אמות פתח הן, והרי הוא פתוח ולבסוף הקף. ואם פרץ אמה, וגדרה, וחזר ופרץ אמה אצל מה שגדר, וחזר ועשה כן עד שהשלימו לעשרה, מתר:

ג. תל גבוה עשרה דינו כקרפף:

ד. קרפף יותר מסאתים שנטע בו אילנות למעט אורו, לא הוי מעוט. והוא הדין לחופר בו בור:

ה. בנה בו עמוד ונתמעט בכך, אם הוא רחב ג' טפחים הוי מעוט:

ו. בנה מחצה בארץ עשר לפני מחצה הראשונה לבטלה שתהיה כמו שאינה ויהיה מקף לדירה על ידי השנייה, אם הרחיקה מהראשונה שלשה טפחים מתר:

ז. טח טיט על מחצות הראשונות למעט אורו ונתמעט, אם הטיט עבה שאם תנטל מחצה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שנט

שולחן ערוך

א. אף על פי שיש סאתים פנוי, כיון שהם שלשה, מתר:

ב. היו שלשה והקיפו כל צרכם, ומת אחד בשבת, מתרים בכל כיון שנכנס השבת בהתר. היו שנים והקיפו יותר מסאתים ונתנוספו עליהם בשבת, אסורים כיון שנכנס שבת באסור:

ג. היו ג' והקיפו כל אחד לעצמו זה בצד זה וערכו יחד, אם החיצונים רחבים והאמצעי קצר שנמצא האמצעי פרוץ במלואו לחיצונים, והחיצונים שיש להם גפופים ערפים עליו מכל צד, נותנים להם כל צרכם באמצעי אפלו הוא גדול הרבה, שאנו רואים פאלו פלם דרים בתוכו והרי יש שלשה ביחד. ואף בחיצונים נותנים להם כל צרכם, דכיון שנעשו שירא באמצע הוה ליה אינדך כחצר לאמצעי. ויש אומרים שהחיצונים אינם מתרים אלא עד סאתים, ואם אחד מהם יותר מסאתים גם האמצעי אסור שהרי הוא פרוץ במלואו. ואם החיצונים פרוצים במלואם לאמצעי, והאמצעי מגפף ויחיד בכל אחד, אין נותנין לכל אחד אלא בית סאתים. ואם אחד מהחיצונים יותר מבית סאתים, הוא לבדו אסור. ואם האמצעי יותר מבית סאתים, גם החיצונים אסורים שהרי הם פרוצים למקום האסור להם. אבל אם אחד בכל אחד מהחיצונים ושנים באמצעי, או שנים בכל אחד מהחיצונים ואחד באמצעי, נותנין לשני החיצונים כל צרכם דחשיבי כל מה שבאמצעי כאלו הוא בחיצונים. במה דברים אמורים, כשאינם פתוחים זה לזה ביותר מעשרה, דאם כן הוה ליה פרצה וגם המגפפים אסורים. וכל זה כשפתלי קטנה נכנסין לגדולה דאם לא כן הוה ליה נראה

יג. קרפף בית סאתים מצמצם, ויחצר שנפרצו במלואם זה לזה, הקרפף אסור מפני שמקום המחצה מיתרו ונעשה יותר על סאתים:

יד. קרפף יותר מבית סאתים שלא הקף לדירה, ופתח בו פתח ועשה מחצה לפניו יותר מעשרה, והתר על ידי מחצה זו שעל ידה בטלה מחצה ראשונה שלא היתה לשם דירה, ואחר כך נפלה מחצה אחרונה, חוזר לאסורו:

סימן שנט

דין רחבה שאחורי הפתים, ובו סעיף אחד

א. רחבה שאחורי הפתים יתרה על בית סאתים ולא הקפה לדירה, אין מטלטלין בה אלא בד' אמות. ואם פתח לה פתח מביתו ואחר כך הקיפה, אפלו אם יש גרן בינה לבית, הוי הקף לדירה:

סימן שס

דין הקף מחצות לשבת, ובו ג' סעיפים:

א. יחיד ששבת בבקעה והקיף מחצות גרועות, כגון שתי בלא ערב או ערב בלא שתי, עד סאתים מתר לטלטל בכלו, מסאתים ואילך, אין מטלטלין בו אלא בארבע. וכן הדין אם הם שנים. ואם הם שלשה ישראלים, חשובים כשירא ומתר לטלטל בכלו אפלו הוא גדול הרבה, ובלבד שלא יקיפו יותר מכדי צרכם, שלא ישאר בית סאתים פנוי שאין צריכים לו לתשמיש, אבל אם נשאר בית סאתים פנוי, אין מטלטלין בכל המקף אלא בד' אמות. במה דברים אמורים, כשהקיפו יותר על שש סאין, אבל אם לא הקיפו יותר על שש סאין,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שסא

שולחן ערוך

מקף לדירה אם הוא יותר מב' סאתים. הילכך
אילן שענפיו יורדים למטה, אם אינם גבוהים
שלשה מן הארץ ועקרון במקום שמחברין לאילן
הוא גבוה עשרה, חשיב מחצה ומתר לטלטל
בכלו. והוא שימלא האויר שבין הענפים בעצים או
בקש, ויקשר הענפים שלא ינידם הרוח, שכל
מחצה שאינה יכולה לעמד ברוח מצויה, אינה
מחצה. ודוקא עד בית סאתים, אבל יותר מבית
סאתים, לא, אפלו נטעו לכך כיון שאינו עשוי
לדור בתוכו אלא להסתופף בצלו לשמר השדות:

ב. תל שגבוה חמשה והשלימו לעשרה, שעשה עליו
מחצה גבוה חמשה, חשיבה מחצה לטלטל ולכל
דבר:

ג. מחצה העומדת מאליה דהינו שלא נעשית לשם
מחצה, כשרה. מחצה שנעשית בשבת, כשרה והני
מלי שנעשית בשבת בשוגג, אבל במזיד הוא
מחצה להחמיר לחיב הזורק מרשות הרבים לתוכה
אבל לא להתיר לטלטל בתוכה. והני מלי שלא
היה שם מחצה תחלה, אבל היתה שם והסירה
וחזרה ונעשית, אפלו במזיד, חזרה להתרה
הראשון. כגון שנים או שלשה שהקיפו במחצלאות
סביבותיהם ברשות הרבים, והבדילו גם ביניהם
במחצלאות וערבו יחד, מתרים לטלטל מזה לזה.
נגללו המחצלאות, נאסרו. חזרו ונתפרסו, אפלו
במזיד, חזרו להתרן הראשון:

ד. ספינה, מתר לטלטל בכלה, אפלו היא יותר
מבית סאתים, דחשיבה מקפת לדירה. כפאה לדור
תחתיה, הוי רשות היחיד אף עליה. כפאה לזפתה,

מבחוץ ושוה מבפנים ונדון משום לחי וכלם
חשובין מגפפין, וכאלו אין אחד מהם נפרץ
לחברו, ואין נותנין להם באחד מהם אלא בית
סאתים:

סימן שסא

דין גג הסמוך לרשות הרבים, ובו ב' סעיפים:

א. גג הסמוך לרשות הרבים בתוך י' טפחים
ולמעלה מעשרה לחצר, הואיל ורבים משתמשים
בו הרי זה פרשות הרבים ואסור לבצל הגג
להשתמש בו מחצרו עד שיעשה לו סלם קבוע
מחצרו. איזהו סלם קבוע, כל שקבעו שם בין לחל
בין לשפת:

ב. חצר שנפרצה במלואה, או ביותר מי', לרשות
הרבים, מקום המחצה נדון כצדי רשות הרבים
שהוא פרמלית שהוא החצר. ואם נפרץ בקרן זוית,
אפלו בפחות מי' אסור. וכן בית שנפרץ בקרן
זוית, אפלו בפחות מי', ונפרץ גם הקרוי עד
שנשאר באלכסון, אסור. אבל פרצה שאינה בקרן
זוית, אמרינן בה: פי תקרה יורד וסותם אפלו
ביותר מי', והוא שלא יהא פי תקרה משפע דליכא
פה:

סימן שסב

איזה מחצה קרויה מחצה לטלטל, ובו י"ב סעיפים:

א. כל מחצה שלא נעשית לדור בתוכה, אלא
לצניעות או לשמר מה שיתנו בתוכה או לישוב בה
כדי לשמר השדות, היא מחצה לטלטל מה
שבתוכה, אבל אינה מחצה לעשות מה שבתוכה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שסג

שולחן ערוך

וְלִהְרַמְבַּ"ם אֵין צוֹרֵת הַפֶּתַח מוֹעִיל לַפְרָצָה יוֹתֵר מֵעֵשֶׂר, אֲלֵא אִם כֵּן עוֹמֵד מְרַבֵּה עַל הַפְּרוֹץ:

יא. מהו צורת פתח, קנה מכאן וקנה מכאן וקנה על גביהן, אפלו אינו נוגע בהן אלא שיש ביניהם כמה אמות, ובלבד שיהא גבה הקנים שמכאן ומכאן י"ט ויהיו מכונים כנגד קנה העליון. ואם חבר הקנה העליון לשני הקנים, או לאחד מהן מן הצד, לא מהני. וצריך שיהיו הקנים שבצדדים חזקים לקבל דלת כל שהוא, אפלו של קש או של קנים. אבל קנה שעל גביהן סגי בכל שהוא, ואפלו גמי מהני:

יב. כפה, אם יש ברגליה, דהינו קדם שהתחיל להתעגל, י' טפחים, מתרת משום צורת פתח:

סימן שסג

דיני מבוי ולחי, וכו' ל"ו טעמים:

א. מקום שיש לו ג' מחצות, אסרו חכמים לטלטל בו עד שייעשה שום תקון ברביעית:

ב. חצר שנפרץ במלואו עד עשר אמות, נטר בפס רחב ד' טפחים שיעמידנו מצד אחד במקום הפרוץ, ואם ירצה לתקנו בשני צדי הפרצה, די בשני פסין של שני משהויין. והוא הדין לנשתיר מהם כתל רביעי בגוי כשעור ארבעה טפחים במקום אחד, או אם נשתיר מהשני צדדים טפח מכאן וטפח מכאן, וכל זה בגבה עשרה טפחים. ואפלו אם אין בפרצה ד' טפחים, כיון שהוא במלואו צריך תקון עד שיהא בה פחות מג'. ואם יש בפרצה יותר מעשר אמות, אפלו אינה במלואו צריך לתקנה בצורת פתח:

אֵין מְטַלְטֵלִין בָּהּ אֲלֵא בְּד' אַמּוֹת אִם הוּא יוֹתֵר מִסָּאתַיִם:

ה. בכל עושים מחצה, בכלים ובאכפות, בין של ערב לבד כגון של חבלים, או של שתי לבד כגון קנים נעוצים בארץ, ומתרים עד סאתים אפלו ליחיד בישוב, ובלבד שלא יהא בין חבל לחברו ובין קנה לחברו ג' טפחים. ואפלו בבעלי חיים, ובלבד שיהו כפותים, ואפלו באנשים שעומדים זה אצל זה בפחות מג', ואפלו כשהם מהלכים חשוכים מחצה וביניהם רשות היחיד. והוא שלא ידעו שהעמדו לשם מחצה. ואפלו אחת מהם יודע, אסור. ואפלו אם לא הודיעם שעושה מחיצות עתה, אם קרוב הדבר שידעו, כגון שעשה מהם מחצה פעם אחת לא יעשה מהם מחצה עוד:

ו. אם באו מתחלה שלא לדעת, אף על פי שאחר כך הרגישו, אין לחוש:

ז. יש מי שאומר שלא יעמיד אותם אדם שהוא רוצה להשתמש במחצה זו, אלא יעמיד אותם אחר שלא לדעתו:

ח. פרוץ מרבה על העומד, אסור אלא אם כן כל פרצה מהם פחותה מג' טפחים:

ט. פרוץ בעומד, מתר בין בשתי בין בערב. ובלבד שלא יהא במקום אחד פרוץ יותר מעשר. אבל עד עשר אמות מתר, מפני שהיא כפתח:

י. אם עשה צורת פתח, אפלו לפרצה יתרה מעשר, מתר. ואפלו לא נעץ אלא ארבע קנדיסין בארבע רוחות ועשה צורת פתח על גביהן, מתר. והני מלי בחצר ומבוי שיש בהם דיורין, אבל בבקעה לא מהני כשכל הרוחות על ידי צורת פתח.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שסג

שולחן ערוך

הלחי בולט לתוכו ד' אמות אינו נדון משום לחי וצריך לחי אחר להתירו, ויעמידנו ברוח שכנגדו, ואם ירצה להעמידו אצלו יעשנו מעט עב או דק יותר מהבליטה, כדי שיהא נפר שהוא לשם לחי:

יג. לחי המושך עם דפנו של מבוי שהעמיד חדו כנגד עבי הכתל דשוה מבפנים ונראה מבחוץ שאין חדו של לחי מכסה כל עבי הדפן, פחות מד' אמות נדון משום לחי ומשתמש עם חדו הפנימי. ד' אמות, נדון משום מבוי ואסור להשתמש בכל המבוי, שהרי אין כאן לחי:

יד. עוד יש הכשר אחר למבוי הפרוץ ברוח רביעית, בקורה שיניחנה על ראש המבוי. וצריך שיניחנה על פתלי המבוי, אבל אם נעץ שתי יתדות אצל המבוי בחוץ, אפלו בסמוך לו, והניחם עליהם, פסול:

טו. וצריך שיניחנה כדי להתיר המבוי, אבל אם לא נעשית לשם כך, אפלו סמכה עליה מערב שבת, פסולה:

טז. קורה זו שאמרנו, צריכה שעור. ולפיכך אם עשאה מעצי אשרה, פסולה דכיון דלשרפה קימא כותתי מכתת שעורה:

יז. שעור הקורה, רחבה טפח ועביה כל שהוא, רק שתהא חזקה כדי לקבל אריח שהיא חצי לבנה של ג"ט, ואם היא רחבה ד"ט אינה צריכה להיות חזקה לקבל אריח:

יח. מעמידים, דהינו אם היא נסמכת על יתדות היוצאות מן הכתל שאין ברחבן טפח ולא בארצן שלש, יש אומרים שצריך שיהיו חזקים לקבלה

ג. מבוי שיש לו ג' מחצות ופרוץ בצד רביעי, התירו בלחי שעביו ורחבו כל שהוא, שיעמידנו בפתח המבוי ויהיה גבהו י"ט. ומכל דבר שיעשנה כשר, אפלו מבועלי חיים, ובלבד שיקשרנו שם בחבלים לכתלי המבוי ביהדות שיוצאים מן הכתלים בענין שאינו יכול לרבץ, כדי שלא יתמעט גבהו מ' טפחים:

ד. אם יש קצת כתל ברוח רביעית עולה משום לחי, ובלבד שיהא בו רחב טפח:

ה. לחי דאי נשיב ביה זיקא לא מצי קאי, לא חשיב לחי:

ו. צריך שלא יהא הלחי רחוק מן הכתל ג' טפחים:

ז. לחי, אפלו שברים ושברי שברים כשרים בו:

ח. לחי שעשאו מעצי אשרה, כשר:

ט. בין שנראית בליטת הלחי לעומדים בתוך המבוי ואינה נראית לעומדים בחוץ, בין שנראית לעומדים בחוץ ואינה נראית לעומדים בפנים, כשר:

י. הרחיקו מהכתל שלש, או שהגביהו מהארץ שלש, פסול. ואם הגביהו פחות משלש, אף על פי שאין בו אלא שבע ומשהו, כשר:

יא. אפלו לא עשאו לשם לחי, אלא שגדמן לו שם מאליו, כשר. ובלבד שיסמכו עליו מערב שבת, אבל לא סמכו עליו מערב שבת כגון שהיה שם לחי אחר ונפל בשבת, ובאים עכשו לסמך על זה, לא:

יב. לחי העומד מאליו, אפלו סמכו עליו מערב שבת, אם המבוי רחב יותר משמונה אמות, אם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לתברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שסג

שולחן ערוך

ומחצה גם פן אינה, כיון שגבוה מהארץ שלשה. אבל אם הניח קורה רחבה ונמשכת קצת למטה מ', פשרה:

כה. נעץ שתי יתדות עקמות על שני כתלי המבוי, ועקמימותם נוטה לתוך המבוי, ונתן הקורה עליהם ואין ביתדות טפח שהוא שיעור קורה להיות נחשבים כקורה, אם אינם גבוהים מכתלי המבוי שלשה ואין בנטינתן שלשה, כשרה שאנו רואים כאלו הם על כתלי המבוי וכאלו הקורה נוגעת במבוי. ואם יש בגבהן או בנטינתן שלשה, פסולה:

כו. הא דמבוי נתר בלחי או קורה דוקא כשאינו נמוך פחות מ"ט מרוחים ולא יהא רחבו יותר מעשר אמות מצמצמות ושיהא ארכו ד' אמות מרוחות או יותר, אבל אם חסר אחד מכל אלו אין לו תקנה אלא בצורת פתח. ואם היה בגובה חללו יותר מעשרים אמה מצמצמות, אינו נתר בקורה אבל נתר הוא בלחי ואם רוצה להכשירו בקורה צריך שיעשה בה ציור וכיור. שעל ידי כך מסתכלים בה. ואם היה גבוה יותר מעשרים ובנה בגין תחת הקורה למעטו מעשרים, די בגבול רחב טפח ברחב הקורה. אבל אם אינו גבוה י' וחוקק בו להשלימו לי', צריך לחק ד' אמות לתוך המבוי על פני כל רחבו. אין מבוי נתר בלחי או קורה עד שיהיו פתוחים לתוכו שני חצרות ולכל חצר שני בתים, ושלא יהא בכל פתח מאלו פחות מד"ט, ושיהיו דיורים אוכלים בכל בית שמקום הפתח גורם. ואפלו היה הבית האחד לאב והב' לבן, אף על פי שהבן מקבל פרס משלחן אביו ואוכל בביתו, הרי הם נדונים כשנים. ואפלו צדו האחד עכו"ם ואחד ישראל, מהני עוד צריך שיהא ארכו

ולקבל חצי לבנה. ויש אומרים שאין צריך שיהיו חזקים אלא כדי לקבלה בלבד:

יט. אם היתה הקורה עגלה, צריך שיהיה בהקפה ג' טפחים שאז יש ברחבה טפח:

כ. היתה עקמה, ועקמימותה נוטה חוץ למבוי או למעלה מעשרים או למטה מעשרה, רואין כל שאלו ינטל העקמימות ואין בין זה לזה שלשה, כשרה. ואם לאו, פסולה:

כא. היתה יוצאה מכתל זה ואינה נוגעת בכתל זה, כגון שסמכה על עמודים, וכן שתי קורות אחת יוצאה מכתל זה ואחת יוצאה מכתל זה ופגעו זו בזו באמצע המבוי, אם אין ביניהם שלשה, כשרה. יש ביניהם שלשה, פסולה:

כב. הניח שתי קורות זו בצד זו, ולא בזו לקבל אריח ולא בזו לקבל אריח, אם יש בשתייהן כדי לקבל אריח לרחבו, דהינו טפח, ואין בין זו לזו שלשה טפחים, אינו צריך להביא קורה אחרת. ואם לאו, צריך להביא קורה אחרת. ויש אומרים שצריך שיהיו קרובות זו לזו בתוך טפח:

כג. היתה אחת למעלה ואחת למטה, רואים את העליונה כאלו היא למטה ואת התחתונה כאלו היא למעלה, ובלבד שלא תהא העליונה למעלה מעשרים ולא תחתונה למטה מעשרה. ולא יהיה ביניהם ג' טפחים לא בגובה ולא במשך כשרואין אותם שירדה זו ועלתה זו בכונה עד שיעשו זו בצד זו. ויש פוסלים:

כד. פרס על הקורה מחצלת ואינה נוגעת עד הקרקע, אם גבוהה מהארץ ג"ט, פסולה שהרי כסה הקורה ואינה נראית, ובטלה מהיות קורה.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שסג

שולחן ערוך

לב. זה שהכשרנו להעמיד לחי באמצע המבוי, הוא
הדין להעמיד קורה באמצע המבוי. וכל זה ביש
באותו חצר מבוי המכשר תורת מבוי, שלא יהא
ארכו פחות מד' אמות, ושיהא ארכו יתר על
רחבו, ושיהיו בתים וחצרות פתוחים לתוכו. הא
לא הכי, צריך פס משהו מכאן ופס משהו מכאן,
או פס ארבעה בצד אחד:

לג. מבוי שהוא רחב כ' אמות, עושה פס ארץ ד'
אמות ומעמידו באמצע וחשוב כל צד מצדי הפס
כמבוי בפני עצמו, כיון שארץ הפס ד' אמות, ויתן
קורה בראשו. וצריך לזהר שתהא הקורה מונחת
על הפס, או תוך ג"ט. וצריך שיהא בכל מבוי
משני אלו שהפס מפסיק ביניהם בתים וחצרות
פתוחים לתוכו וכל תנאי (מבוי). ומה שמן הפס
עד כותל האמצעי של מבוי, יש לו דין מבוי עקם,
שהרי אלו שני המבואות מתעקמים ובאמצע
פתוחים בשני ראשיהם לרשות הרבים:

לד. עוד אפשר לעשות תקון אחר למבוי שהוא
רחב כ' אמות, שירחיק ב' אמות מהכותל ועשה
פס רחב שלש אמות, ויעשה כן גם בצד השני
וישאר פתח רחב עשר אמות, או ירחיק אמה
ועשה פס אמה ומחצה וירחיק אמה ויעשה פס
אמה ומחצה וכן יעשה בצד השני, או ירחיק שתי
אמות ושני טפחים ויעשה פס שתי אמות וד'
טפחים וכן יעשה בצד השני, וכן כל פיוצא בזה
ובלבד שהפס יהא יתר על האויר שבינו לכותל,
דאם לא כן אתי אורא דהאי גיסא ודהאי גיסא
ומבטל ליה. וצריך לזהר דלא לשבק פתחא רבא
ועיל בוזטא, שאם עשה כן בטל תקון המבוי אלא
אם עשה צורת פתח לזוטא:

יותר על רחבו. ואם חסר אחד מאלו, אינו נתר
אלא בפס ארבע או שני פסין שני משהויין או
צורת פתח:

כו. חצר שארכו יותר על רחבו דינו כמבוי, ונתר
בלחי או קורה:

כז. מבוי שאין ברחבו ג"ט אינו צריך שום תקון,
שהוא כסתום. ויש אומרים דכל שאין בו ד"ט אין
צריך שום תקון:

כט. מבוי שצדו אחד כלה לים וצדו אחר כלה
לאשפה של רבים, אינו צריך כלום. שאשפה של
רבים אינה עשויה להתפנות ואין חוששין שמא
יעלה הים שרטון:

ל. מבוי שצדו אחד ארץ ואחד קצר, אפלו אין צד
הארץ עודף על הקצר ד' אמות, אינו מניח הקורה
אלא כנגד הקצר. אבל אם ירצה יעשה שם צורת
פתח באלכסון. ותוך המבוי יכול להניח הקורה
באלכסון, ומשתמש בקצר כנגד הקצר, ובארץ
כנגד הארץ:

לא. העמיד לחי באמצע המבוי, אם יש חצר
מהלחי ולחוץ, ועשו גם החיצונים לחי לראש
המבוי, אוסרים אלו על אלו עד שיערבבו יחד. ואם
אין שם חצר, או שיש חצר ולא עשו החיצונים
לחי לראש המבוי, שמן הלחי ולפנים, מתרים.
ממנו ולחוץ, אסורים. אבל אם עשו באמצע שני
פסים, או פס ארבעה, אם אינו רחב יותר מעשרה,
או שעשו צורת פתח אם הוא רחב יותר מ', אפלו
אם יש חצר מהתקון ולחוץ ועשו גם החיצונים
תקון לראש המבוי, כל אחד יכול לערב, ויהיה
מתר בחלקו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שסד

שולחן ערוך

פתח בשני עקמימותיו ולחי, או קורה, בשני ראשיו:

ד. מבואות הפתוחים אלו לאלו ואין העקום של אחד מהם נוטה לרשות הרבים, כיון שפתיחת המבוי החיצון לרשות הרבים, הרי אותו מבוי שפתוח אליו בעקמימותו חשיב כפתוח לרשות הרבים, וכן מבוי הפתוח לאותו מבוי, וכן כלם:

ה. מבוי העשוי כנגדל, דהינו מבוי גדול שהרבה מבואות קטנים פתוחים לו, וראשי השניים פתוחים לרשות הרבים, אפלו אין פתחי הקטנים שמפאן ומפאן מכונים זה כנגד זה, עושה לכל א' במקום פתיחתו למבוי גדול צורת פתח, ובראשו השני הפתוח לרשות הרבים לחי, או קורה. ובמבוי הגדול, אם הוא מפלש עושה צורת פתח מצד אחד ומצדו השני לחי או קורה. ואם הוא סתום, עושה לחי, או קורה, בראשו:

סימן שסה

דין מבוי שנפרץ, ובו ח' סעיפים:

א. מבוי שנפרץ בו פרצה מצדו כלפי ראשו, אם נשאר עומד בראשו פס רחב ארבעה טפחים, מתר, והוא שלא תהא הפרצה יתר על י'. ואם לא נשאר פס ד', אסור אלא אם כן היתה הפרצה פחות מג"ט:

ב. נפרץ מצדו שלא כלפי ראשו, שעורו בעשרה. אפלו לא נשתיר מן הכתל ביסוד כלום. והוא דלא בקעי בה רבים:

ג. מבוי שנפרץ במלואו לחצר, ונפרץ החצר מצד השני לרשות הרבים, אם לא ערכו בני חצר עם

לה. פס זה שאמרנו שעושה למעט רחב המבוי אינו צריך שיהא פס אחד שלם, אלא בקנה קנה פחות מג' סג'י, דפחות מג' כשלם דמי:

לו. מבוי ששונה מתוכו ומדרון לרשות הרבים, או ששונה לרשות הרבים ומדרון לתוכו, אם הולך ומתלקט מעט מעט עד שמגביה י' מתוך ד' אמות הרי הוא כאלו זקוף פלו ואינו צריך שום תקון:

סימן שסז

דין מבוי המפלש ועשוי כנגדל, ובו ח' סעיפים:

א. מבוי המפלש בשני ראשיו לרשות הרבים, או צד אחד לרשות הרבים וצדו השני לכרמלית, צריך צורת הפתח מפאן ולחי או קורה מפאן. אבל אם צדו אחד פתוח לרשות הרבים וצדו השני לחצר שאינה מערבת, אין צריך אלא לחי או קורה בשני ראשיו:

ב. רשות הרבים עצמה אינה נתרת אלא בדלתות, והוא שננעלות בלילה. ויש אומרים אף על פי שאין ננעלות אבל צריך שיהיו ראויות לנעל, שאם משקעות בעפר, מפנה אותן ומתקנן שיהיו ראויות לנעל. ואחר שעשה לה תקון דלתות חשיבה פלה כחצר אחד ואין מבואותיה צריכין תקון:

ג. מבוי עקם כמין דל"ת, דינו כאלו היה מפלש בעקמימות וצריך צורת פתח בעקמימותו ובשני ראשיו, לכל אחד לחי, או קורה, או צורת פתח בכל אחד משני ראשיו ולחי, או קורה, בעקמימות, ואם עשוי כמין ח"ת, צריך צורת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שסו

שולחן ערוך

ו. גשים היושבות על פתח המבוי וכדיהן בידן, אין ממחין בידן, דכיון דמידי דרבנן הוא מוטב שיהיו שוגגות ולא מזידות:

ז. מבוי שנפלו קורותיו או לחייו בשבת, אף על פי שהתר למקצת שבת אסור משם ואילף, בין פתוח לרשות הרבים בין פתוח לכרמלית. ויש מי שאומר דהני מלי בעיר שאינה מקפת חומה, אבל בעיר מקפת חומה, מתר:

ח. מבוי שנשתתפו בו ונשברה הקורה, אותו חצר שהערוב מונח בו וחצרות הפתוחות לו, מתרות. אבל חצרות שאין פתוחות לאותו חצר, אסורות:

סימן שסו

דין ערוב לחצר שהרבה בני אדם דרים בו, ובו מ"ו סעיפים:

א. חצר שהרבה בתים פתוחים לתוכו, אסרו חכמים לטלטל מבתיהם לחצר עד שיערבו, דהינו שגובים פת מכל בית ובית ונותנים אותו באחד מבתי החצרות, שעל ידי כך אנו רואים כאלו כלם דרים באותו הבית וכאלו כל החצר מיחד לאותו בית:

ב. יושבי אהלים או סכות, או מחנה שהקיפוהו מחצה, אין מטלטלין מאהל לאהל עד שיערבו כלם. אבל שירא שהקיפוה מחצה, אין צריכים לערב לפי שכלם מערבים ואין אותם אהלים קבועים להם:

ג. הבית שמניחים בו הערוב אינו צריך לתן פת. ואין צריך שיהיה בערוב שוה פרוטה. ואין מניחים אותו בחצר, אלא בבית שראוי לדירה, לאפוקי בית שער, אכסדרה ומרפסת. וצריך שיהא בו ד'

בני המבוי, חצר מתר אפלו נפרץ נגד פרצת המבוי ואפלו בקעי בה רבים, ובלבד שלא יהא יותר מעשר. ומבוי אסור, אפלו אינו כנגד פרצת החצר, דכיון שלא ערבו עם המבוי אוסרת עליו. וכגון שנכנסו כתרל המבוי בחצר, בענין שאין הגופיין שנשארו בחצר נראין למי שעומד במבוי, אבל אם נראים, עולים לו משום לחי ומתר. ואם ערבו בני החצר עם בני המבוי, והפרצה שבמבוי לחצר אינה מצד החצר, ופרצות החצר מצד השני אינן מכוונות כנגד פרצת המבוי, והחצר של רבים, גם המבוי מתר. אבל אם לא ערבו, או אפלו ערבו ופרצת החצר למבוי מצדו, או אפלו באמצע ופרצת החצר מצד השני כנגדה, או אפלו אינה כנגדה והחצר הוא של יחיד, אסור. ואם נפרץ לרחבה פחותה מסאתים, או יותר על סאתים והקף לדירה, דינו כאלו נפרץ לחצר. אבל אם יתרה על סאתים ולא הקפה לדירה, הוי כאלו נפרץ לכרמלית וצריך תקון:

ד. מתר להשתמש תחת הקורה וכנגד הלחי, והני מלי בפתוח לרשות הרבים, אבל בפתוח לכרמלית, אסור בין תחת הקורה ובין כנגד הלחי, מפני שמצטרף לכרמלית שאצלו, שמצא מין את מנו ונעור:

ה. אף על פי שמתר להשתמש תחת הקורה, לא ישב אדם בראש המבוי וחפץ בידו, שמא יתגלגל החפץ מידו לרשות הרבים ויביאנו אליו, כיון שאין הכר בינו לרשות הרבים. אבל על פתח החצר, מתר, בין פתוח לרשות הרבים בין פתוח לכרמלית, שיש בו הפרא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שסו

שולחן ערוך

י. כשמזכרה להם על ידי אחר, לא יזכר על ידי בנו ובתו הקטנים, אפלו אם אינם סמוכים על שלחנו, ולא על ידי עבדו ושפחתו הפנענים. אבל מזכרה הוא על ידי בנו ובתו הגדולים, אפלו סמוכים על שלחנו, ועל ידי עבדו ושפחתו העברים, אפלו הם קטנים, ועל ידי אשתו אף על פי שהוא מעלה לה מזונות, ואפלו אין לה בית בחצר. ויש אומרים שאינו מזכרה על ידי בנו ובתו הסמוכים על שלחנו, אפלו הם גדולים, ולא על ידי בתו, אפלו אינה סמוכה על שלחנו, כל זמן שלא בגרה, ולא על ידי אשתו שמעלה לה מזונות, או שאמר לה צאי מעשה ידיך במזונותיך ואפלו יש לה בית בחצר. אבל מזכרה על ידי בנו שאינו סמוך על שלחנו, אפלו הוא קטן, ועל ידי בתו שבגרה ואינה סמוכה על שלחנו, ועל ידי אשתו שאינו מעלה לה מזונות, אפלו אין לה בית בחצר. ולכתחלה טוב לחוש לדברי שניהם היכא דאפשר:

יא. בני חבורה שהיו מסבין לאכל וקדש עליהם היום, הפת שעל השלחן, סומכין עליה משום ערוב. והוא שמסבין בבית שהוא מקום הראוי להניח שם ערוב, אבל בחצר, לא:

יב. אפטרופוס של קטן יכול לערב בעדו:

יג. מצוה לחזור אחר ערובי חצרות:

יד. מברך על מצות ערוב:

טו. אימתי מברך, בשעה שמקבץ אותו מבני החצר, או בשעה שמזכרה להם, ואומר: בהדין ערובא יהא שרא לן לאפוקי ולעיולי מן הבתים לחצר, ומן החצר לבתים, ומפית לבית לכל

אמות על ד' אמות. ואפלו הוא של קטן. ואם רגילים לתנו תמיד בבית ידוע, אין להם לשנותו ולתנו בבית אחר, מפני דרכי שלום. ואפלו קטן יכול לגבות הערוב ולקבצו:

ד. צריך לתן כל הערוב בכלי אחד, ואם חלקו ונתנו בשני כלים, אינו ערוב אלא אם נתמלא האחד, ואז מתר. והוא שיהיו שני הכלים בבית אחד:

ה. צריך שלא יקפיד שום אחד מהם על ערובו אם יאכלנו חברו, ואם מקפיד אינו ערוב. לכך צריך לזהר שלא לערב בדבר שתקן לצרף השבת:

ו. אין מערבין בפרוסה, אפלו היא גדולה הרבה, אבל בשלמה, אפלו קטנה מאד מערבין, ובלבד שיהא בהם כל כף שיהא בהם פשעור. ומיהו אם נטל ממנו כדי חלת נחתום, שהוא אחד ממ"ח, מערבין בה אפלו לא היתה טבולה לחלה. ואם נפרסה וחברה בקיסם, שהכניס הקצה הא' בתוך הפת והקצה השני בתוך הפרוסה, אם אינו נכר שנפרסה, מערבין בה:

ז. אם אחד מזכרה לכלם יכול לערב בפרוסה:

ח. מערבין בפת ארוז ועדשים, אבל לא בפת דחן:

ט. אם אחד מבני החצר רוצה לתן פת בשביל כלם שפיר דמי, ובלבד שיוזכרו להם על ידי אחר, וכשזוכה בו צריך להגביהו מן הקרקע טפה, וצריך לזכות לכל בני החצר או המבוי ולכל מי שיתוסף מיום זה ואילך. ויש אומרים שאף על פי שלא יזכרה בפרוש למתוספים עליהם, לב בית דין מתנה עליהם. ואם נתוספו דיורין לאחר שנתמעט הערוב מן השעור, צריך להוסיף מחמתן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכרה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שסו

שולחן ערוך

ממנו בעל פרחו. ואם אינו רגיל אינם יכולים
לטל ממנו בעל פרחו אבל כופין אותו בבית דין
לערב עמהם או בית דין יורדין לנכסיו:

סימן שסח

דין אם אחר שערבו נתקלקל הערוב, ובו ה'
סעיפים:

א. ערבו ואחר כך נתקלקל הערוב ובא אחד מבני
החצר לחזור ולתקנו, אם בא לערב ממין הראשון,
אפלו כלה, אינו צריך להודיע ואפלו מערב
עליהם משלהם. ואם בא לערב ממין אחר, אם
כלה הראשון צריך להודיע להם, אם מערב
משלהם. ואם משלו, אינו צריך להודיע כלל.
ואם לא כלה הראשון אלא נתמעט, אף על פי
שמערב משלהם אינו צריך להודיעם:

ב. נתוספו דיורים בחצר, אם הבית פתוח לשתי
חצרות צריך להודיעם, מפני שאולי אינם רוצים
לערב עם אלו:

ג. כמה הוא שעור הערוב בתחלתו, בזמן שהם
שמונה עשרה או פחות שעורו כגרוגרות לכל
אחד. ואם הם יותר משמונה עשרה, אפלו הם אלף
או יותר, שעורו מזון שתי סעודות, שהם שמונה
עשרה גרוגרות, שהם כששה ביצים, ויש אומרים
שהם כשמונה ביצים:

ד. נתמעט משעורו אחר שנכנס שבת ראשונה
ונשתיר בו אפלו כל שהוא, כשר אף לשאר
שבתות:

ה. אם נתעפש פת הערוב ונפסל מלאכל, הרי הוא
כמו שפלה לגמרי וצריך לערב מחדש:

הפתים שפחצר. ואם גבו הערוב ולא ברכו עליו,
אין הברכה מעכבת ומתרים לטלטל:

סימן שסז

אם אשה יכולה לערב, ובו סעיף אחד

א. אשתו של אדם מערבת לו שלא מדעתו, אפלו
אם מחה בה שלא לערב, ואפלו אין רגיל לערב
עמהם. והני מילי כשאוסר עליהם, כגון שאין
הבית פתוח אלא לאותו חצר. אבל אם הוא פתוח
לשתי חצרות, באחת רגיל לצאת ולבא תדיר
שאוסר עליהם, ובאחת אינו רגיל לצאת ולבא,
ברגיל, שאוסר, מערבת שלא לדעתו אפלו אינו
רגיל לערב, וכשאינו רגיל לצאת ולבא נמי אף
על פי שאין אוסר, אם רגיל לערב עמהם מערבת
שלא לדעתו. אבל אם אינו אוסר וגם אינו רגיל
לערב עמהם, אינה מערבת שלא לדעתו. וכל זמן
שלא מחה בה בפרוש, אפלו אם אינו רגיל לערב
עמהם ואינו אוסר, מערבת שלא בידיעתו דמסתמא
ניחא ליה. אבל אינה יכולה לזכות משלו לאחרים
שלא בידיעתו. ואם אין הבעל והאשה בעיר,
יכולים בני הבית לערב שלא בידיעתו אם אין
הבית פתוח אלא לחצר אחת. ואפלו אם היה פתוח
לשתי חצרות, אם הוא רגיל לערב לאחת מהם
מערבין עליו, אבל אם אינו רגיל לא. אבל בני
החצר אין יכולים לקח פתו מביתו לערב שלא
מדעת אחד מבני הבית, אפלו רגיל עמהם ואוסר
עליהם. ויש אומרים דאין אשתו מערבת אלא שלא
בידיעתו, אבל אם אומר שאינו רוצה לערב
עמהם, לא. ואם הוא רגיל לערב עמהם ועכשו
אינו רוצה, בני חצר נכנסים לתוך ביתו ונוטלים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שסט

שולחן ערוך

סימן שסט

באיזה אופן מקנין הערוב, ובו סעיף אחר

א. הנותן מעות לנחתום ואמר לו: אם יבואו בני
החצר לקנות ממך כפר לערוב זכה לי בערוב
שיהא לי חלק עמהם בשביל מעה זו, אינו ערוב
אפלו ערב החנוני וזכה גם לזה עמהם. אבל אם
אמר לו: ערב לי, קנה ערוב. ואפלו אם אמר:
זכה לי, אם נתן לו כלי בתורת קנין שיקנה לו
בו, קנה ערוב. וכן אם זכה לו הנחתום על ידי
אחר, או שקנה במעה שנתן לו לחם מן השוק,
קנה ערוב. ואם נתן לו מעה לבעל הבית ואמר
לו: זכה לי בערוב, קנה ערוב:

סימן שע

דיני שתוף בערוב, ובו ח' סעיפים:

א. הדר בבית שער, אכסדרה ומרפסת שבחצר,
אינו אוסר על בני החצר, שאינם חשובים דירה.
אבל הדר בבית התבן, בבית העצים, בבית הבקר
ובבית האוצרות, אוסר:

ב. בעל הבית שיש לו הרבה בתים בחצר והשאלין,
או השפירן, לאחרים ויש לו בכל אחד מהם
דברים שאינם נטלים בשבת מחמת כבודן, או
מחמת אסור, שהם דברים שאסור לטלטלם אפלו
לצורך מקומן, אין הדרים בהם אוסרים עליו, לפי
שנעשו כלם כאורחים אצלו ולפיכך גם הם מתרים
להוציא מבתיהם לחצר אף על פי שלא נתנו
ערוב. ואם אין הבתים שלו, לא קנויות ולא
שכורות, אף על פי שיש לו בהם דברים שאסור
לטלטלם, אוסרים זה על זה:

ג. חמש חבורות ששבתו בטרקלין וחלקוהו
במחצות, אם עוברים כלם זה על זה, שאין פתח
פתוח לחצר אלא החיצון וכלם עוברים דרך עליו,
אין צריכים לתן בערוב אלא שנים הפנימיים, וכל
האחרים חשובים בבית שער להם. ואם היה לכל
אחד פתח פתוח לחצר, אם המחצות מגיעות
לתקרה בתוך שלשה טפחים, דהוי כל אחד חדר
בפני עצמו אפלו הן של יריעות, אם בני החצר
נותנים הערוב באחד משאר בתי החצר צריך כל
אחת ואחת מחבורות שבטרקלין לתן ערוב. אבל
אם נתנו הערוב בזה הטרקלין, אין צריכין לתן
ערוב כלל שכלם דרים בבית זה, ובית שמניחים
בו הערוב אין צריך לתן ערוב. וכן אם אין דיורין
אחרים בחצר אינם צריכים ערוב. חלקוהו במחצות
שאין נוגעות לתקרה, אם בני החצר נותנים ערובן
באחד משאר בתי החצר די בערוב אחד לכל
החמש חבורות. ואם היו דיורין בעליות ממש,
אפלו נתנו בני החצר הערוב בטרקלין, צריכה כל
חבורה וחבורה לתת ערוב. אבל מי שיש לו מלמד
או סופר בביתו, וכן תלמידים הלומדים בפני הרב
ודרים בביתו כל אחד בחדרו, אפלו יש לכל אחד
פתח פתוח לחצר ואוכל וישן בחדרו, אינם
אוסרים:

ד. אנשי חצר שהיו כלם אוכלים על שלחן אחד,
אף על פי שכל אחד יש לו בית בפני עצמו,
אינם צריכים ערוב, מפני שהם כאנשי בית אחד.
ואם הצרכו לעשות ערוב עם אנשי חצר אחרת,
ערוב אחד ופת אחד בלבד מוליכין לאותו מקום
שמערבין עמו. ואם היה ערוב בא אצלם, אינם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שעא

שולחן ערוך

ואין דעתו לחזור לביתו בשבת, הרי זה אינו אוסר עליהם. במה דברים אמורים, בישראל. אבל בעכו"ם, אפלו הלך לשבת בעיר אחרת, אוסר עליהם עד שישכרו ממנו מקומו אם הוא קרוב מהלך יום אחד, שהרי אפשר שיבא בשבת. אבל אם רחוק יותר, אינו אוסר. ויש אמרים שגם עכו"ם, אם הלך לשבת בחצר אחרת אינו אוסר

ב. ישראל בן חצר זו שהלך לשבת בחצר אחרת ואין דעתו לחזור בשבת, ואחר כך נמלך בשבת וחזר, אינו אוסר:

ג. אחד מן השוק שהיה לו בית בחצר ומת, והניח רשותו לאחד מבני החצר, אם מת מבעוד יום אין הזוכה אוסר, שהערוב שמערב על ביתו מתיר גם מה שירש. ואם מת משחשכה, אוסר. אף על פי שערב הזוכה עמהם אינו מועיל למה שירש אחר כך בשבת:

ד. אחד מן החצר שמת בשבת, אם ערב, אפלו ירשו אחד מבני השוק אינו אוסר. ואם לא ערב, אם ירשו אחד מן השוק כל זמן שאינו בא לדור עמהם אינו אוסר. בא לדור בשבת בבית מורישו, אוסר. ואם ירשו אחד מבני החצר, אם ערב היורש והיה דר עם המוריש בבית, אינו אוסר אף על פי שלא ערב המוריש. ואם לא היה דר עם המוריש, אלא בבית אחר שבחצר, אוסר אף על פי שערב היורש כיון שלא ערב המוריש. ואם מבעוד יום מת, וירשו אחד מן השוק, הרי זה אוסר והוא שבא היורש בבית מורישו בשבת:

ה. ישראל וגר שהיו דרים בחצר, ומת הגר מבעוד יום והחזיק ישראל אחר בנכסיו, אפלו לא החזיק

צריכים לתת ערוב, כדין בית שמניחים בו ערוב, שכל אלו הפתים בבית אחת הם חשובים:

ה. מי שאוכל במקום אחד וישן במקום אחר, מקום אכילתו הוא העקר ושם הוא אוסר. הלכך האחין שאוכלים בבית אביהם וישנים בבתיהם, אינם אוסרים. ואם נותן להם פרס ואוכלים בבתיהם, אוסרים. והגני מלי פשוטנים בני שאר החצר ערובין במקום אחד, אבל אם היו בני שאר החצר נותנים הערוב באחד מפתים אלו, או שאין עמהם דיורין בחצר, אינם צריכים לערב:

ו. מי שיש לו חמש נשים וחמשה עבדים, מקבלים ממנו פרס וכל אחד אוכל בביתו, וכן תלמיד המקבל פרס מרבו ואוכל בביתו, אינם אוסרים זה על זה אם אין עמהם דיורין בחצר או אם הערוב בא אצלם:

ז. עשרה בתים זה לפנים מזה, וכלם עוברים מזה לזה ויוצאים דרך החיצון לחצר, שנים הפנימיים לבד צריכים לתן בערוב והשאר פטורים, שחשובים כלם בבית שער:

ח. המתארח בחצר, אפלו נתארח בבית בפני עצמו, אם לא נתארח דרך קבע אלא לשלשים יום או פחות, אינו אוסר על בני החצר והוא והם מתרים, בין בביתו בין בביתם:

סימן שעא

כשאחד מבני חצר נפרד משם או מת, ובו ו' סעיפים:

א. אחד מבני חצר שהניח ביתו והלך ושבת בחצר אחרת, אפלו היתה סמוכה לחצרו, אם הסיח מלבו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שעב

שולחן ערוך

ג. שתי חצרות שרוצות לערב יחד להתיר אף פלים
ששבתו בבתיים אין צריכות ערוב אחר, אלא
הערוב שעשו כבר יוליכנו אחד מבני החצר
בשביל כלם ויתננו באחד מבתי חצר שניה. ואם
ירצה יוליך שם אפלו פת משלו, וכלם מתרים.
והוא שערכו בני החצר השניה לעצמה. ואין בני
חצר השניה צריכים פת אחר, אלא הערוב שעשו
כבר, מתירן:

ד. אין שתי חצרות יכולות לערב יחד אלא אם כן
יהא פתח ביניהם, או חלון שיש בו ד' טפחים על
ד' טפחים, ויהיה קצתו בתוך י"ט הנמוכים לארץ
ואז, אם רצו מערבין יחד. ואם רצו, מערבין כל
אחד לעצמו:

ה. חלון שבין שני בתיים, אפלו הוא למעלה
מעשרה, אם רצו מערבין יחד. והוא הדין לארבה
שבין בית לעליה, שאפלו הוא למעלה מ' אם רצו
מערבין יחד ואפלו אין שם סלם לעלות בו:

ו. בית שבין שתי חצרות והוא פתוח לשניהם וערב
עם שתיהם, אבל החצרות לא ערבו זה עם זה,
אין לטלטל כלים ששבתו בבתיים מחצר לחצר על
ידי בית זה שביניהם. היה בין שתי חצרות כהל
גבוה י"ט, או שהיה קרקעה של אחת מהחצרות
גבוה מחברו ה' טפחים ועשה עליו מחצה חמשה
להשלימו לעשרה, אין יכולים לערב יחד. ואם
היה הכהל גבוה לשניהם עשרה, והיו בראשו
פרות, בני שתי החצרות יכולים להורידם לחצרות
וכן להעלות עליו מפרות ששבתו בחצרות
ולהורידם ממנו לחצר אחרת, בין שהכהל רחב ד'
או אינו רחב ד'. אבל פרות ששבתו בבית, אם

עד שחשכה, אוסר עד שיבטל רשותו כשאר יורש.
מת משחשכה, אין המחזיק אוסר, שבהתר הראשון
עומד:

ו. אחד מבני החצר שהיה גוסס, אף על פי שאינו
יכול להיות בו ביום, אוסר עד שיזכו לו בפת
וערכו עליו. וכן קטן אוסר, אף על פי שאינו
יכול לאכל פזית. אבל האורח אינו אוסר, כמו
שנתבאר בסי' ש"ע:

סימן שעב

דיני שתפי הדירות לערוב, ובו י"ט סעיפים:

א. גגין, וחצרות, וקרפיפות, כלן רשות אחת הם
לכלים ששבתו בתוכן, שמתר לטלטלם מזה לזה
אפלו הם של בעלים הרבה ולא ערבו יחד, מתר
לטלטל מחצר לחצר אחרת, או לגג, או לראש
כתל שביניהם, ומגג לגג אחר הסמוך לו, אפלו
גבוה ממנו הרבה, ומגג לקרפף שאינו יותר
מסאתים, או שהקף לדירה אפלו הוא יותר
מסאתים, או למבוי שמתקן בלחי או קורה, אפלו
לא ערבו בו, ואף על פי שערכו בני חצר לעצמן
דשכיחי מאני דבתים בחצר, מתר לטלטל כלים
ששבתו בחצר לחצר אחרת, ולא תיישינן שמא
יטלטל גם כלים ששבתו בבית לחצר אחרת או
לגג וקרפף:

ב. קרפף יתר על סאתים שלא הקף לדירה, הוי
כרמלית ואסור לטלטל ממנו לקרפף אחר להכניס
ולהוציא מזה לזה כי אם שתי אמות בזה ושתי
אמות בזה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שעב

שולחן ערוך

ט. בנה אצטבא למטה אצל הכתל למעטו מגבה
עשרה, אם יש בה ד' ארץ במשך הכתל וכולטת
ד' מועיל להשתמש בכל הכתל, אבל אינו חשוב
כפתח לערב יחד עד שיגיע לראש הכתל. ואם אין
בה ד' על ד', אינו מועיל אפלו להשתמש כנגדו:

י. כפה ספסל שיש בו ד' על ד' וגובה כל שהוא
ומעט בו גבהו מעשרה, מתר להשתמש כנגד
המעוט. ובלבד שיחברנו בטיט:

יא. בנה אצטבא על אצטבא, אם יש בתחתונה ד'
על ד' או אין בה ד' על ד' ויש בעליונה ד' על
ד' ואין בין זו לזו ג"ט, מהני להתיר להשתמש
עליו אבל לא מהני למהוי פתח לערב יחד:

יב. זיו היוצא מן הכתל ויש בו ד' על ד', והניח
עליו סלם כל שהוא, מועיל להתיר לו תשמיש
הכתל. והוא שלא תהא שליבה התחתונה גבוהה מן
הארץ שלשה, ולא יהא בין שליבה לשליבה
שלשה, והוא שיניח הסלם על גב הזיו, אבל
סומכו אצלו לא. וכל זמן שאין גבוה הכתל
עשרים טפחים די בזיו אחד שמניחו באמצע, שהרי
אין גבוה עשרה עד הזיו ולא גבוה עשרה ממנו
עד ראש הכתל. ואם הוא גבוה עשרים, צריך שני
זיון, אחד בתוך עשרה התחתונים ואחד למעלה
ממנו בתוך י' העליונים, שאם היה הזיו גבוה
עשרה לא סגי ליה בסלם כל שהוא. והוא שלא
יהו הזיון זה כנגד זה, שראוי להטיל סלם מזה
לזה:

יג. העמיד שני סלמות זה בצד זה ולא היה
בשניהם משך ארבעה, והרחיקם זה מזה כדי שיהא
בשניהם ארבעה ומלא האויר שביניהם בקש, אינו

הפתל רחב ד' אסור להעלות לו ולא להוריד
ממנו. ואם אינו רחב ד', מתר. ואם היה הכתל
גבוה לאחת מהתצרות עשרה ולשניה אינו גבוה
עשרה, כגון שקרקעו של אחד גבוה משל חברו,
מי שאינו גבוה לו עשרה מתר להשתמש בו אף
בכלים ששבתו בבית, והשני אסור להשתמש בו
אף בכלים ששבתו בתצר, והוא שיהא הכתל רחב
ד', אבל אם אינו רחב ד' מתר לשתייהן להשתמש
בו אף מן הבתים, אפלו ערבו כל אחת לעצמה:

ז. נפרץ הכתל עד עשר אמות, הרי הוא כפתח.
והוא שלא יהא נפרץ במלואו. ואם נפרץ ביותר
מעשרה, חשוב כחצר אחת וצריכים לערב יחד:

ח. כתל שפין ב' תצרות, גבוה עשרה לשניהם,
והעמיד אצל הכתל סלם רחב ד', וכן כנגדו בתצר
השניה, אפלו אין הסלמות זה כנגד זה אם אין
ביניהם שלשה חשיבי כפתח. היו מפלגים זה
מכנגד זה שלשה, אם הכתל רחב ד' עדין חשובים
כפתח. ואם אינו רחב ד', לא חשיבי כפתח. באיזה
סלם אמרו, כשיש בו ארבע שליבות אבל פחות
מפאן לא, אלא אם כן זרועותיו ושליבותיו
כבדות, שאז כבדו קובעו. ואם אין הכתל גבוה
אלא עשרה, וזוקף סלם גבוה שבעה ומשהו במשך
ד' אצל הכתל, מתירו בין להשתמש עליו בין
לערב יחד כיון שלא נשאר שלשה עד ראש
הכתל. עקר חוליא מראש הכתל למעטו מגבה
עשרה, אם יש בה משך ארבע מהני, בין לעשותו
כפתח לערב יחד בין לענין שיכול להשתמש בכל
הכתל. ואם אין בו ארבע, אינו חשוב כפתח לערב
יחד, וכן אינו מועיל להשתמש בכל הכתל שאינו
משתמש אלא כנגד המקום שנתמעט:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שעג

שולחן ערוך

יט. גדיש של תבן תבין שתי תצרות, אם הוא גבוה עשרה כל אחד מערב לעצמו. נתמעט בחל מעשרה, צריכים לערב ביחד. ובעוד שלא נתמעט, אסור לשום אחד מהם לתן מן התבן לתוך קפתו בשבת להאכיל לבהמתו. ואפלו להעמידה שם כדי שתאכל אסור, אבל יכול לעמד בפניה כדי שלא יהא לה דרך לנטות אלא לשם. ולהרא"ש, אפלו בחל אסור לתן ממנו לקפתו, וכן להעמיד הבהמה בידיים. במה דברים אמורים בגדיש שבין ב' תצרות, אבל גדיש שבין שני בתים מתר להאכיל בהמתו ממנו, בידיים:

סימן שעג

דין שתי גזוזטראות בשתי עליות, וכו' סעיף אחר
א. שתי גזוזטראות, הבולטות משתי עליות זו כנגד זו ונתן ביניהם גסר רחב ארבעה, הרי הוא כפתח ומערבין יחד. ואם רצו, כל אחת מערכת לעצמה. אבל אם היו זו שלא כנגד זו, שאחת משוכה למזרח ואחת למערב, אינם יכולים לערב יחד. וכן אם היתה אחת גבוהה מחברתה, לא חשיב פתח. והגני מלי כשמרחקות זו מזו ג"ט, אבל אם הם תוף ג' זו לזו, בין ברחוק בין בגבה, חשיב שפיר כפתח:

סימן שעד

נסתם בשבת פתח או חלון במקום שערב בו, וכו' ד' סעיפים:
א. ערבו דרך חלון או פתח שביניהם ונסתם בשבת, מתרים להשתמש דרך גבה הכתל וחריו. ואפלו אם ערב לשנה ונסתם הפתח בחל ונפתח

מועיל לא להתירו להשתמש עליו ולא לערב יחד, שמקום מעמד הרגלים הוא באמצע הסלם ואין ראוי לעלות בקש. ואם העמיד הסלם באמצע והקש מן הצד, מהני בין להתירו להשתמש עליו בין לערב יחד:

יד. אין הסלם רחב ארבעה וחקק אצלו בפתל להשלימו לארבעה, די לו שיחק בגבה עשרה. ואם לא העמיד סלם כלל, אלא חקק בפתל כמין שליבות של סלם לעלות בו, צריך שיחק בכל גבה הפתל ומועיל בין להתיר תשמיש בין לערב יחד:

טו. היה אילן בצד הכתל ועשהו סלם לפתל, אם רצו מערבין אחד. אבל אם עשה אשורה סלם לפתל, אין מערבין אחד מפני שאסור לעלות עליה מן התורה, שהרי היא אסורה בהנאה. והרא"ש ו"ל כתב בהפך, דאילן אינו מועיל ואשורה מועלת, והוא שתהא יבשה:

טז. חריץ שבין שתי תצרות, עמק עשרה ורחב ארבעה, אין יכולין לערב יחד אפלו מלא תבן וקש, כל זמן שלא בטלו. ואם היה מלא עפר וצורות, אפלו סתמא שלא בטלו, צריכים לערב יחד:

יז. נתן עליו גסר כמין גשר משפת החריץ אל שפתו, אם הוא רחב ארבע חשוב כפתח ומערבין אחד, ואם רצו מערבין שנים. ואם נתן הגסר לארך החריץ במשך ארבעה, אפלו אין בו אלא כל שהוא, חשוב כפתח, שהרי מעטו מארבעה:

יח. אם החריץ עמק לאחד עשרה ולשני אינו עמק עשרה, או שהוא שווה לשניהם, דינו ככתל:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שעה

שולחן ערוך

והוי כשתי חצרות ופתח ביניהם שאם רצו מערכים יחד ואם רצו כל אחד מערב לעצמו, ובלבד שיצרכו כל בני מרפסת לעצמן, כדי שתהא רגל המתרת במקומה:

ב. אם לא ערכו יחד ויש בחצר תל או עמוד שהוא משתף בין שניהם, אם אינם גבוהים י"ט הרי אלו נחשבים בין החצר ובין המרפסת ושניהם אסורים להוציא שם כלים שבבתים. ואם הם גבוהים מקרקעית החצר י"ט והם בתוף ד' טפחים למרפסת, בני מרפסת מתרים לפי שתשמישו (להם) בנחת מלבני החצר. ואם היו רחוקים מהמרפסת ד"ט או יותר, אף על פי שגבוהים עשרה, הרי אלו בכלל החצר והמרפסת. לפי ששניהם אפשר להשתמש בהן על ידי זריקה, לפיכך שניהם אסורים להוציא שם כלים ששבתו בבתים עד שיצרכו:

ג. היתה מצבה ארבעה טפחים לפני המרפסת, אין המרפסת אוסרת על בני החצר, שהרי נחלקה מהם:

ד. זיוים היוצאים מהפתלים, כל שהוא למטה מעשרה טפחים הרי זה נחשב מהחצר ובני החצר משתמשין בו. וכל שהוא בתוף י"ט העליונים הסמוכים לעליה, אנשי עליה משתמשין בו. והנשאר בין י' התחתונים עד תחלת י' העליונים מן הזיוין היוצאים, שניהם אסורים בו ואין משתמשין בהם בכלים ששבתו בבתים אלא אם כן יצרכו:

סימן שעו

בשבת, חזר הערוך להתרו. ולהרמב"ם אין מתיר לטלטל אלא כל אחת לעצמה, אבל מזו לזו לא:

ב. הנה כתל בין שתי חצרות וערבה כל אחת לעצמה, ונפרץ הכתל בשבת, מתרים לטלטל כל השבת כל אחד בחצרו אפלו כלי הבית. אבל חצר שנפרצה בשבת לרשות הרבים או לכרמלית, אסור:

ג. חצר קטנה שנפרצה קדם שבת במלואה לגדולה, ואין בפרצה יותר מי' אמות, גדולה מתרת להוציא כלים ששבתו בבית לחצרה, אם ערבה לעצמה, וקטנה אסורה להוציא כלים ששבתו בבית לחצרה, אלא אם כן ערכו יחד. והינו כשנכנסין כתלי קטנה לגדולה וכשכתלי קטנה מפלגים ג"ט מכתלי ארץ הגדולה, דאם לא כן היתה קטנה נתרת ע"י נראה מבחוץ ושוה מבפנים:

ד. גג קטן שנפרץ קדם שבת במלואו לגג גדול, אסור להעלות עליו כלים ששבתו בבית וגדול מתיר. והוא שיהיו מחצות הבית נפרות למי שעומד על הגג, אבל אם אינם נפרות, כגון שהגג בולט עליהם, הוי כרמלית אלא אם כן פתוח לו מהבית חלון ארבעה על ארבעה:

סימן שעה

מה הם הדברים השרויים בחצר שאינם אוסרים, ובו ד' מעיפים:

א. מרפסת שהוא דרך לעליות הפתוחים לה ועומדת בחצר ועולים לה בסלם ובני העליות יורדים ממנה לחצר ועוברים לרשות הרבים, אינם אוסרים על בני החצר, דסלם תורת פתח עליו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
להודיא שקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

אורח חיים

הלכות שבת סימן שעז

שולחן ערוך

בור ובאר שבין שתי חצרות, ובו ד' סעיפים:

א. בור שבין חצרות ואין ביניהם פתח או חלון שיוכלו לערב, או שיש ביניהם ולא ערבו, אין ממלאים ממנו בשבת אלא אם כן עשו מחצה עשרה למעלה מן המים. וצריך שיהיה טפח מן המחצה יורד בתוך המים, ואם היתה המחצה כלה בתוך המים, צריך שיהיה טפח יוצא ממנה למעלה מן המים כדי שתהיה נפרת רשות זה מרשות זה. וכן אם עשו על פי הבור קורה רחבה ד"ט, זה ממלא מצד הקורה וזה ממלא מצד האחר:

ב. באר שבאמצע השביל בין שני כתלי חצרות, אף על פי שהיא מפלגת מכתל זה ד' טפחים ומכתל זה ד' טפחים, שניהם ממלאים ממנה ואינם צריכים זיוזים על גבן, שאין אדם אוסר על חברו דרך אויר:

ג. שתי חצרות וביניהם ג' חרבות, כל אחד מתר באותה שאצלו להשתמש בה דרך חלונות על ידי זריקה, והאמצעית מתרת לשניהם. ואם היו שלשתן סמוכות לבתים, שהיתה האמצעית כנגד השתים כשלושה ראשי קנקן, כל אחד מתר בחרבה שאצלו והשלישית הקרובה לשתי החצרות אסורה לשתיהן:

ד. בית הפסא שבין שני הבתים ולא ערבו יחד, רשות שניהם שולטת בו ואסורים:

סימן שעז

דין ב' עליות זו כנגד זו הפתוחות לחצר, ובו סעיף אחד

א. שתי עליות הפתוחות לחצר זו כנגד זו, ואחת עשתה גומא בחצר כדי לשפך בחצר שאין בה ד' אמות מימיה והשניה לא עשתה, אם ערבו יחד שתיהם מתרות לשפך מימיהן. ואם לא ערבו יחד, והאחת ערבה לעצמה והשניה לא ערבה כלל, זו שלא ערבה, אסורה. ושערכה, מתרת. ובלבד שלא תשפך להדיא בגומא אלא תשפך בעליה והם יורדים לגומא:

סימן שעח

דין חצרות הפתוחות זו לזו, ובו ה' סעיפים:

א. שלש חצרות פתוחות זו לזו ופתוחות לרשות הרבים, וערבה כל אחת מהחיצונות עם האמצעית, והחיצונות לא ערבו יחד, החיצונות אסורות זו עם זו והאמצעית מתרת עם כל אחת מהן והן מתרות עמה. במה דברים אמורים, כשנתנה אמצעית ערוכה בזו וערוכה בזו, או שנתנו החיצונות ערוכין באמצעית בשני בתים, אבל אם נתנו שתי החיצונות ערוכין באמצעית בבית אחד, שלשתן מתרות זו עם זו:

ב. שתי חצרות זו לפנים מזו, ופנימית פתוחה לחיצונה והחיצונה למבוי, ויש לפנימית דריסת רגל על החיצונה, אם ערבה פנימית לעצמה ולא החיצונה, או שערכה כל אחת לעצמה ושכח אחד מן החיצונה ולא ערב, פנימית מתרת והחיצונה אסורה. ערבה חיצונה ולא פנימית, או שערכה כל אחת לעצמה ושכח אחד מהפנימית ולא ערב, שתיהן אסורות. ערבה כל אחת לעצמה, כל אחת מתרת בחצרה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמרו:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שעט

שולחן ערוך

האחרת, לא קנו ערוב. שכל אחד הניח ערוב
בבית שער של חצר אחרת:

סימן שפ

דיני בטול רשות, ובו ד' סעיפים:

א. אחד מבני החצר ששכח ולא ערב עם האחרים,
אוסר עליהם. מה תקנתם, יבטל להם רשותו,
שיאמר: רשותי מבטלת לכם או קנויה לכם. ואין
צריך לקנות בקנין סודר. ויכול לבטל אף
משתחשף. ואם דר עם ארבעה או חמשה, צריך
לבטל לכל אחד ואחד, שיאמר: רשותי מבטלת לך
ולך. ויש אומרים שדי שיאמר: רשותי מבטלת
לכלכם. אם בטל רשותו סתם, לא בטל אלא
רשותו שיש לו בחצר, הילכך הם מתרים להוציא
מבתיהם לחצר וגם הוא, שהוא ארח בעלמא, אבל
אסורין להוציא מביתו לחצר, וגם הוא. ויש
אומרים שצריך לנעל ביתו, כדי שלא יבא להוציא
באסור, ולא יפתחנו אלא כשרוצה לצאת ולבא,
וינעלנו מיד אחר צאתו ובואו:

ב. אם בטל להם גם רשות ביתו, מתרין בין הוא
בין הם להוציא לחצר, בין מביתו בין מבתיהם:

ג. אם אינו רוצה לבטל להם רשותו אלא
להשפירו, יש אומרים שמועיל כמו בטול. ויש
אומרים שאינו מועיל:

ד. אם בני החצר שערכו מבטלים רשותם לאחר
שלא ערב, הוא מתר להוציא מביתו לחצר, ולא
מבתיהם, והם אסורים אף מביתו לחצר. ולא
אמרין שיהיו כאורחים, שאין רבים נעשים
אורחים אצל יחיד. והוא הדין אם היו שנים לבד,

ג. ערכו ביחד ונתנו ערובן בחיצונה, ושכח אחד
בין מן הפנימית בין מן החיצונה ולא ערב, שתיהן
אסורות עד שיבטל רשותו. ואם נתנו ערובן
בפנימית ושכח אחד מן הפנימית ולא ערב, שתיהן
אסורות. אבל אם שכח אחד מן החיצונה ולא
ערב, פנימית מתרת:

ד. אם יחיד דר בפנימית ויחיד בחיצונה, או שנים
בחיצונה, וערכו, אין היחיד שבפנימית אוסר על
החיצונה:

ה. שלשה חצרות זו לפנים מזו ויחיד בכל אחת,
אף על פי שרבים דורסים בחיצונה, אינם אוסרים
שכל אחת מתרת במקומה. ואם היו שנים בפנימית
ולא ערכו, הרי הם אוסרים על היחידים
שבאמצעית ושבחיצונה. זה הפלל: רגל האסורה
במקומה, אוסרת שלא במקומה. ורגל המתרת,
אינה אוסרת שלא במקומה:

סימן שעט

דין חצרות ובתים ביניהם, ובו ב' סעיפים:

א. ב' חצרות וג' בתים ביניהם פתוחים זה לזה
ורוצים לערב יחד, חצר זה בא דרך בית שאצלו
ונותן ערובו בבית שבאמצע, וכן עושה השניה,
ומתרים בשלשתן. שכל בית שאצל החצר חשוב לו
כבית שער ואינו צריך לתן פת, והאמצעי הוא
בית שמניחין בו ערובו ואינו צריך לתן פת:

ב. שתי חצרות ושני בתים ביניהם ולא ערכו יחד
אלא כל אחת לעצמה, ובא חצר זה דרך בית
שאצלו והניח ערובו בבית שאצל השני, וכן עשה
השני שגם הוא הניח ערובו בבית הסמוך לחצר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שפא

שולחן ערוך

עליה אלא בשעה שצריכה לצאת ותהיה החיצונה
מתרת, או אם ערבו יחד ונתנו ערוכין בחיצונה,
ושכח אחד מהפנימית ולא ערב, יכול לבטל
רשותו, והינו שיבטל רשותו לכל אחד מבני
הפנימית וגם לכל אחד מבני החיצונה, ויהיה הוא
לבדו אסור וכלם מתרים:

ג. יש בטול רשות בחרבה, שאם היו שני בתים
וחרבה ביניהם שהיא של שניהם ושכחו ולא ערבו,
יכול אחד לבטל רשותו לחברו ולהיותו מתר בו:

ד. יש בטול רשות מבית לבית, שאם היו שני
בתים ופתח ביניהם ולא ערבו, אחד מבטל רשות
לחברו. ואפלו המבטל מתר להוציא מביתו לבית
חברו, אבל אינו יכול להוציא מבית חברו לביתו,
שאז היה חוזר ומחזיק ברשות שבטל. וכן אם יש
לו חדר פתוח לביתו ובטל רשות ביתו, אסור
להוציא מהחדר לביתו:

ה. שני בתים בשני צדי רשות הרבים והקיפום
עכו"ם מחצה בשבת, בענין שיש ביניהם כמו חצר
ששני בתים פתוחים לו, והרי הם אוסרים זה על
זה, אינם יכולים לבטל אחד לחברו:

ו. יורש מבטל רשות, שאם לא ערב מורישו, ומת
בשבת, והיורש בא לדור בחצר ואוסר, יכול לבטל
רשותו:

ז. מבטלין וחוזרין ומבטלין. כלומר, שמבטלים
רשותם בני חצר זו לבני חצר אחרת, או לאחד
מבני חצר, עד שיוציאו מה שירצו, וחוזרין
ומבטלים לאותם שבטלו להם עד שיוציאו גם הם
מה שירצו:

ובטל אחד מהם לחברו, המבטל אסור אף בשל
חברו, וחברו מתר אף בשל עצמו. וכן רבים שלא
ערבו, שנתנו רשותם לרבים שערבו. לפי שהיחיד
נעשה אורח אצל הרבים, ורבים אינם נעשים
אורחים אפלו אצל הרבים, ולא היחיד אצל היחיד.
שכחו שנים ולא ערבו, יכולים לבטל רשותם,
שיבטל כל אחד מהם רשותו לכל בני החצר. בין
אם מבטלין לרבים שערבו, ובלבד שכל אחד מהם
יבטל לכל אחד, בין אם מבטלין לאחד שלא ערב.
אבל אין מבטלין לשנים שלא ערבו, בין אם
מבטלין רבים וערבו, בין אם הוא יחיד שלא ערב,
שהרי אף לאחר שיבטלו להם הם שנים ואחד
אוסר על חברו. ואפלו אמר לאחד: אני מבטל לך
על מנת שתחזור ותבטל לחברך, אינו מועיל:

סימן שפא

דיני המבטל רשותו ועבר והוציא, ובו ז' סעיפים:

א. המבטל רשותו, והוציא אחר כך מביתו לחצר
בשוגג, אינו אוסר. במזיד אוסר, שהרי חוזר
מבטלו שבטל. ואם החזיקו בו כבר, שהוציאו
מביתם לחצר או שהכניסו מחצר לביתם, אינו
יכול לחזור מבטלו. ולרש"י אין תזקה מועלת אלא
אם פן החזיקו משחשכה:

ב. יש בטול רשות מחצר לחצר, לא שנא שתי
חצרות, ופתח ביניהן, וערבה כל אחת לעצמה,
ולא ערבו יחד, יכולה כל אחת לבטל רשותה
לחברתה להיותה מתרת להשתמש בה, ולא היא,
לא שנא שתי חצרות זו לפני זו ולא ערבו אלא
החיצונה לבדה שפנימית אוסרת על החיצונה,
יכולה לבטל לה רשותה שלא תשתמש ולא תעבר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שפב

שולחן ערוך

סימן שפב

ט. חמשה חדרים בחצר אחד, שוכר מהעפ"ם בשביל כלם:

י. אם שכרו ממנו בעל כרחו, אינו מועיל, אף על פי שהיה רגיל להשכיר מקדם:

יא. אבל מאשתו או משכירו ולקוטו, שוכרים אף על פי שהוא מוחה:

יב. אם אינו רוצה להשכיר, יתקרב לו אחד מבני החצר עד שישאל לו רשותו שיהא לו רשות להניח בו שום דבר, דהוה ליה כשכירו ולקוטו, ומשכיר שלא מדעת העפ"ם. ויש אומרים שאינו צריך להשכיר, אלא נותן ערובו ודיו:

יג. אם יחד לו מקום בבית שמשאל לו, כיון שאינו כשלוחו בכל הבית, לא מהני:

יד. שכרו משכירו ולקוטו לזמן, אף על פי שסלקו תוך הזמן מהיות שכירו ולקוטו, מתרים עד תם הזמן. אבל אם שכרו ממנו סתם, כיון שסלקו נתבטל השכירות:

טו. אם ישראל ועפ"ם דרים בבית אחד, צריך לשכר מהעפ"ם ולערב עם הישראל:

טז. אם יש לעפ"ם ה' שכירים או לקיטים ישראלים דרים בביתו, אין דירתם חשובה דירה שיאסרו זה על זה:

יז. שתי חצרות זו לפניו מזו, ישראל ועפ"ם בפנימית, וישראל בחיצונה, או שישראל ועפ"ם בחיצונה וישראל בפנימית, ואפלו עפ"ם בפנימית ושני ישראלים בחיצונה, אוסר. ויש מי שאומר שאפלו עפ"ם בפנימית וישראל אחד בחיצונה, אוסר:

אם דירת עכו"ם מעכבת בערובו, ובו כ' סעיפים:

א. הדר עם העפ"ם בחצר אינו אוסר עליו, עד שיהיו שני ישראלים דרים בשני בתים ואוסרים זה על זה, אז העפ"ם אוסר עליהם. ואינו מועיל שיבטל העפ"ם רשותו, אלא צריך שישכירו ממנו:

ב. אם בטלו הישראלים רשותם לאחד מהם כדי שיחשב כיהודי אצל העפ"ם, אינו מועיל:

ג. אם אין לעפ"ם דריסת רגל על הישראלים, אינו אוסר. כגון, שתי חצרות הפתוחות זו לזו ואין להם דריסת רגל זה על זה, ובחצר אחת דר עפ"ם ובחצר אחת דרים ב' ישראלים או יותר, מכניסין ומוציאין מחצר זו לחצר זו בשבת דרך חלון שביניהם ואין צריך לשכר מהעפ"ם:

ד. השוכר מן העפ"ם סתם, מועיל ואינו צריך לפרש לו שהוא להתיר הטלטול, ואינו צריך לכתב שום כתיבה על השכירות:

ה. שוכרין מעפ"ם אפלו בפחות משוה פרוטה:

ו. כל זמן שאין העפ"ם חוזר בו, מועיל השכירות ואפלו לזמן מרבה:

ז. אם שכרו מהעפ"ם לזמן ידוע, לכשיכלה הזמן צריך לחזור ולשכר שנית וצריך לחזור ולערב, דאין ערוב ראשון חוזר ונעור:

ח. אם שכרו מהעפ"ם לזמן ידוע, ובתוך הזמן השכיר העפ"ם דירתו לאחר, די בשכירות הראשון:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

אורח חיים

הלכות שבת סימן שפג

שולחן ערוך

עכו"ם אכפנאי אם מעכב, וכו' כ' סעיפים:

- א. עכו"ם הנכנס לשם אכסנאות, אם נכנס שלא ברשות אינו אוסר לעולם. ואם נכנס ברשות, אם הוא רגיל לבא, אוסר מיד. ואם אינו רגיל, אינו אוסר עד לאחר שלשים יום:
- ב. אנשי חיל המלך שנכנסו בבתי היהודים, בין בחזקה בין ברצון, אם יש לבעלי בתים באותן מקומות שנכנסו העכו"ם פלים שאסור לטלטלם בשבת, אינם אוסרים עליהם:

סימן שפה

דין צדוקי ומומר בערוב, וכו' ד' סעיפים:

- א. צדוקי הרי הוא כישראל, ומבטל רשות. אבל ערוב אינו מועיל פיון שאינו מודה בערוב:
- ב. כותי הרי הוא כשאר עמים, ואין לו תקנה אלא בשכירות:
- ג. ישראל מומר לעבודת אלילים או לחלל שבתות בפרהסיא, אפלו אינו מחללו אלא באסור דרבנן, הרי הוא כעכו"ם. ואם אינו מחלל אלא בצנעה, אפלו מחללו באסור דאורייתא, הרי הוא כישראל ומבטל רשות:
- ד. ישראל שהמיר, והיו לו בתים בשכונת ישראל שערכו לכל השנה, אם אין לו פתח אחר קלל הוא אוסר בכל שבת שחל לאחר שהמיר, אבל אם יש לו פתח אחר לשכונת העכו"ם, אפלו הוא פתח קטן שלא היה רגיל בו מתחלה, דוחין אותו אצל פתח הפתוח לשכונת העכו"ם:

סימן שפו

יח. עכו"ם שהשכיר ביתו לחברו עכו"ם, אם נשאר לו שום תפיסה בבית, שיש לו רשות להניח שם שום פלים, יכולים לשכר ממנו. ואם לא נשאר לו שום תפיסה, אם יכול המשכיר לסלק השוכר תוך זמנו, יכולים לשכר ממנו. ואם לאו אינו מועיל אלא אם כן ישכרו מהשוכר:

יט. חצר שישראל ועכו"ם דרים בה, ובית אחד של ישראל אצל ביתו של זה ואינו פתוח לחצר וחלונות ביניהם, אינו יכול לערב עמו דרך החלון שביניהם כדי להוציא פליו דרך בית שכנו הפתוח לחצר. אבל אם פתח פתוח ביניהם, מתר. ויש מי שאומר דאף אם פתח פתוח ביניהם, אסור:

כ. חצר שישראל ועכו"ם שרויים בה, והיו חלונות פתוחות מבית ישראל זה לבית ישראל זה ועשו ערוב דרך חלונות, אף על פי שהם מתרים להוציא מבית לבית דרך חלונות הרי הם אסורים להוציא מבית לבית דרך פתחים, מפני העכו"ם, עד שישכיר:

סימן שפג

כשאין העכו"ם בבית אינו מעכב, וכו' סעיף אחד
א. עכו"ם הדר עם שני ישראלים ואין העכו"ם בביתו, אינו אוסר וערכו והיו מתרים. בא עכו"ם בשבת, אוסר והערוב בטל. ומיהו יכולים לשכר ממנו בשבת, ואחר כך יבטל האחד לחברו ויהיה היחיד מתר. וכל שפן אם מת העכו"ם בשבת, שייבטל אחד לחברו ויהיה היחיד מתר:

סימן שפד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שפו

שולחן ערוך

דיני שתוף פערוב, ובו ט' פעיפים:

- א. אסרו חכמים לטלטל מן החצרות למבוי, והתירוהו על ידי שתוף שגובין פת או דבר אחר ממיני מאכל מכל חצר וחדר ונותנים אותו באחד מן החצרות ואנו רואים כאלו פתוח כל המבוי לאותו חצר. ומפני שאינו אלא לשתף החצרות, יכולים לתנו באויר החצר או בבית שאין לו ארבע על ארבע. ואינו צריך לתנו בבית, רק שיהיה במקום המשתמר הילכך אין נותנים אותו באויר המבוי:
- ב. ישראלים שדרים בג' מקומות חלוקים, ודלתות פל אחד מהמקומות נעולים בלילה, והשמש גובה קמח מפלם, אינו מועיל להם להשתתף, ששתוף מבוי צריך שיהיה מונח בחצר שבמבוי, ואלו שנבדלים זה מזה ורחוקים אין שתופן אחד ואין מבואיהן כאחד:
- ג. ככל משפטי ערובי חצרות ושעורו, ושאשתו מערבת בשבילו, ושמערבין שלא לדעתו אם אין הבית פתוח אלא לחצר אחת, ושקטן יכול לגבותו, וש"יכול אחד לזפות לכלם כף דיני שתוף:
- ד. משתתפין בכל מיני מאכל, ואפלו ד' וה' מיני מאכל מצטרפין למזון שתי סעדות:
- ה. בכל מיני מאכל משתתפין, חוץ מגודגדניות שהקשו לזרע, ותכלין ופולין יבשים, ולא בעלי בצלים שלא גדלו ארץ זרת, ולא בכמהין ופטירות, ולא בכפניות, ולא בעדשים, ולא בקטים ושעורים, ולא בירק שהוא בשיל ולא בשיל, ולא במים לבדם ולא במלח לבדו, אבל אם ערבם יחד

- משתתפין בהם. ויש אומרים דדוקא כשנתן לתוכן שמן. ויש אומרים שמערבין בתבלין:
- ו. כל דבר שרגילים ללפת בו את הפת, שעורו ללפת בו פת הנאכל לשתי סעדות. וכל שאין מלפתתין בו הפת, שעורו כדי לאכל ממנו ב' סעדות. ובשר חי לא הוי לפתן וצריך כדי שיאכל ממנו ב' סעדות. אבל צלי הוי לפתן, ושעורו ללפת בו ב' סעדות. חמץ הוי לפתן. וכן יין מבשל. אבל יין חי, לא הוי לפתן ושעורו שתי רביעיות. וכן שעור שאר משקים:
- ז. משתתפין בשני ביצים, אפלו חיים, בשני רמונים, בחמשה אפרסקים, בלטרט ירק בין חי בין מבשל, בפולים לחים מלא היד, בתפוחי יער מלא הקב:
- ח. משתתפין אפלו באכל שאינו ראוי לו אם ראוי לשום אדם, כגון לגזיר ביין, ולישראל בתרומה. וכן מאכל זה או נשבע שלא יאכלנו, משתתף בו. ויש אומרים דהינו דוקא כשנדר או נשבע שלא יאכלנו אבל אם נדר או נשבע שלא יהנה ממנו, אין משתתפין לו בה:
- ט. אמר על כפר היום חל ולמחר קדש או קונם, משתתפין לו בה, שפין השמשות עדין לא נתקדשה ודאי וראויה היתה מבעוד יום. אבל אם אמר היום קונם ולמחר חל, אין משתתפין לו בה שאינה ראויה עד שתחשף. חצר הפתוח לשני מבואות ושתף עם פל אחד מהם, מתר עם פל אחד לטלטל ממנו לחצר ומחצר לתוכו, ואסור לטלטל פלים ששבתו במבוי זה למבוי האחר דרך החצר. ואם לא שתף עם שום אחד מהם, אם הוא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שפז

שולחן ערוך

שסומכים על ערוב שערכו החצרות דרך פתחים
במקום שתוף:

סימן שפח

דין אם לא ערכו החצרות יחד וגם לא נשתתפו
במבוי, ובו סעיף אחר

א. אם לא ערכו החצרות יחד, וגם לא נשתתפו
במבוי, מתר לטלטל בכל המבוי כלים ששבתו
בתוכו, בין ערכו חצרות עם הבתים בין לא ערכו.
ולתרב רבנו משה בר מימון, דוקא כשלא ערכו
חצרות עם הבתים, אבל עם ערכו חצרות עם
הבתים אין מטלטלין במבוי אלא בארבע אמות:

סימן שפט

עכו"ם שיש לו חלון פתוח למבוי, ובו סעיף אחר

א. עכו"ם הדר במבוי, ויש לו חלון אחורי ביתו
פתוח לבקעה או לקרפף, אפלו אין בו אלא ד"ט
על ד"ט, אינו אוסר על בני מבוי אפלו מכניס
ומוציא גמלים וקרונות דרך המבוי כל היום,
שחפץ יותר באותו שפתוח לו מאחוריו לבדו שיש
לו אויר, והוי פתוח למבוי כמו שאינו רגיל,
שאינו אוסר. והוא שיש בבקעה או בקרפף יותר
מסאתים, אבל אם אין בו אלא סאתים, קטן הוא
ולא ניקא ליה ביה. וישראל שיש לו פתח למבוי
ופתח מאחוריו לקרפף, ושכח ולא ערב, אם
הקרפף יותר מסאתים, אוסר לפי שאינו ראוי לו
ואינו מסתלק מן המבוי, ואם הקף לדירה, אפלו
יותר מסאתים אינו אוסר פיון שראוי לו. ויש מי
שאומר דאדרבה, אם הקף לדירה אפלו בית

רגיל עם שניהם לצאת ולבא בחל דרך עליהם,
אוסר על שניהם. ואם הוא רגיל עם האחד, ועם
השני אינו רגיל, אותו שרגיל אוסר, ושאינו רגיל
אינו אוסר. ואם שתף עם אותו שאינו רגיל, התר
הרגיל לעצמו אם שתפו ביניהם. וכן אם היה
רגיל עם שניהם ושתף עם אחד מהם, מתר השני
שהרי סלק עצמו ממנו. ואם המבוי שרגיל בו
שתפו ביניהם ואותו שאינו רגיל לא שתפו, והוא
לא שתף לא עם זה ולא עם זה, דוחים אותו אצל
שאינו רגיל ויסתלק מאותו שרגיל, כדי שיהא
מתר כיון שהוא אינו מפסיד בדבר שהרי לא שתף
עמם, ויש ריוח לאחרים שעל ידי זה יהיו
מתרים, כופין אותו על מדת סדום:

סימן שפז

שתפין במבוי צריכין לערב בחצרות, ובו סעיף
אחר

א. המשתתפין במבוי צריכים לערב בחצרות כדי
שלא ישכחו התינוקות תורת ערוב, שהרי אין
התינוקות מכירים מה נעשה במבוי. לפיכך אם
נשתתפו במבוי בפתח, סומכין עליו ואין צריכין
לערב בחצרות שהרי התינוקות מכירים בפתח. ויש
אומרים שאם לא ערבה כל חצר לעצמה, אין
סומכין על השתוף. אבל כשכל חצר ערבה
לעצמה, ואחר כך נשתתפו במבוי ולא ערכו דרך
פתחים שביניהם, מתרים להשתמש בחצרות
שבמבוי דרך פתחים שביניהם, שסומכים על שתוף
במקום ערוב. ואם ערכו דרך פתחים שביניהם ולא
נשתתפו במבוי, מתרות להשתמש החצרות במבוי,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל זמן, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שצ

שולחן ערוך

לטלטל במבוי או בעיר המקפת חומה עד שיהיו שתי חצרות של בתי ישראל בעיר, אבל חצר אחת, לא, אפלו אם הרבה בתים של ישראל פתוחים לתוכה. והוא שתהא העיר מקפת חומה לדירה. וסתם עירות הן מקפות לדירה. וסתם מבצרים אינם מקפים לדירה. וכשיש ב' חצרות של בתי ישראל בעיר צריכים לשכור מפל חצר וחצר של עכו"ם, ואין מספיק במה שישכור משר העיר. במה דברים אמורים, בשר שאין הבתים שלו, וגם אין לו רשות להשתמש בבתי בני העיר כלל, אפלו בשעת מלחמה, אבל במקום שכל צרכי העיר אינם נעשים אלא על פי השר או הממנה שלו, ודאי ששכירות מהשר ההוא או משכירו ולקוטו מהני, שהרי יש לו רשות להושיב אנשיו וכלי מלחמתו בבתי בני העיר בשעת מלחמה שלא מדעתם:

ב. ישראלים הדרים בחצר יחידי בעיר של עכו"ם שהיא מקפת חומה, ועברו יהודים אחרים דרך שם בשבת ונתאכסנו בחצר אחרת, אינם אוסרים עליהם דאורח אינו אוסר, ומתרים לטלטל בכל העיר:

סימן שצב

דיני ערובין לעיר, ובו ח' סעיפים:

א. עיר שהיתה קנזן יחיד, אפלו נעשית של רבים, משתתפים כלם שתוף אחד ויטלטלו בכל המדינה. וכן אם היתה של רבים ויש לה פתח אחד, משתתפים כלם שתוף אחד. אבל אם היתה של רבים, ויש לה שני פתחים שהעם נכנסים בזה ויוצאים בזה, אפלו נעשית של יחיד אין מערבין

סאתים אוסר, שפיון שהקף לדירה אין בו אור ואינו חפץ בו להסתלק בשבילו מן המבוי:

סימן שצ

מבוי שצדו אחד עכו"ם וצדו אחד ישראל, ובו ב' סעיפים:

א. מבוי שצדו אחד עכו"ם וצדו אחד ישראל, ובית של ישראל אחר אצלו פתוח לרשות הרבים ולא למבוי, וחלון בינו לבין ישראל הדר במבוי, אינו יכול לערב דרך החלון שביניהם להוציא כליו למבוי דרך בית ישראל שכנו הפתוח למבוי. אבל אם פתח ביניהם, מתר. ויש מי שאוסר אף בפתח פתוח ביניהם:

ב. מבוי שצדו אחד עכו"ם וצדו אחד ישראלים, והיו חלונות פתוחות מחצר לחצר של ישראל וערכו כלם דרך חלונות, אף על פי שנעשו כאנשי בית אחד ומתרים להוציא ולהכניס דרך חלונות, הרי אלו אוסרים להשתמש במבוי דרך פתחים עד שישכרו מן העכו"ם:

סימן שצא

דין בטול רשות למי ששכחו לערב, ובו ב' סעיפים:

א. ככל משפטי בטול למי ששכח ולא ערב בחצרו, כן הוא במבוי. שאם שכחה חצר אחת ולא נשתתפה, מבטלת רשותה לשאר בני המבוי או הם לה, אף על פי שהם רבים, שבני החצר גבי מבוי חשובים כחיד בחצר. וככל משפטי ישראל בחצר עם העכו"ם, כן הוא במבוי או בעיר, שאין אוסר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
ו'ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדִי שְׂיִבְיֵאֵנִי הַתְּלַמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּיָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיהּ הוּא וְשִׁכְיֵנְתִּיהּ, בְּדַחִילוֹ וְדַחִימוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחִימוֹ וְדַחִילוֹ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחְוָיָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות שבת סימן שצג

שולחן ערוך

כָּל מְבוּי וּמְבוּי מִצְבָּה עַל פְּתָחוֹ אִם רָצָה לְחַלֵּק
רְשׁוּתוֹ מֵהֶם כְּדִי שְׁלֹא יֵאָסֵר עַל שְׂאֵר הַמְּבוֹאוֹת:

ה. בְּמָה דְבָרִים אֲמֹרִים שְׂאִין מְעַרְבִין אוֹתָהּ
לְחֻצָּאִין, בְּעִיר מְקַפֵּת חוֹמָה גְבוּהָ י"ט וַיֵּשׁ לָהּ
דְּלָתוֹת, אֲבָל אִם לֹא הִיְתָה הָעִיר כְּלָהּ מְכַשְׂרֵת
בְּמַחְצוֹת וּבְאוֹת לְהַכְשִׁיר חֻצְיָהּ וּלְעַרְבָּהּ, הָרְשׁוֹת
בִּידָם:

ו. זֶה שְׂאֵמְרָנוּ שְׂאִין מְעַרְבִין אוֹתָהּ לְחֻצָּאִין, הֵינּוּ
לוֹמֵר שְׂאִין לְחֵי וְקוֹרָה מוֹעִיל לְסַלְקָם זֶה מְזַהֵה,
אֲבָל בְּפֶסֶס אַרְבָּעָה אוֹ בְּשִׁנֵי פֶסֶס שְׁנֵי מִשְׁהוּיִין
נִחְלָקִים אֵלּוֹ מֵאֵלּוֹ וּמְעַרְבִין לְחֻצָּאִין. וְאִם הוּא רָחֵב
מְעַשֵּׂר אֲמוֹת, עוֹשֶׂה צוּרֵת פֶּתַח:

ז. עִיר שֶׁל רַבִּים וְנִתְמַעְטָה וְעִמְדָה עַל חֲמִשִּׁים
דִּיּוֹרִים, אֵינָה צְרִיכָה שִׁיּוּר:

ח. הַמְּזוּכָה בְּשִׁתּוּף לְכָל בְּנֵי הָעִיר, אִם עָרְבוּ כָּלָם
עָרֹב אֶחָד אֵינּוּ צְרִיךְ לְהוֹדִיעַם שְׁזָכוֹת הוּא לָהֶם.
וְדִין מִי שֶׁשָּׂכַח וְלֹא נִשְׁתַּתֵּף עִם בְּנֵי הָעִיר, אוֹ מִי
שֶׁחָלַף לְשַׁבֵּת בְּעִיר אַחֲרָת אוֹ עִבּוּרֵם שֶׁהָיָה עִמָּהֶם
בְּעִיר, דִּין הַפֶּל כְּדִינָם בְּחֻצֵר וּמְבוּי:

סימן שצג

דִּין עָרֹב בְּיוֹם טוֹב שֶׁחָל בְּעָרֹב שַׁבָּת וְדִין בֵּין
הַשְּׂמֵשׁוֹת לְעָרֹב, וּבּו ג' סְעִיפִים:

א. אִין מְעַרְבִין עָרֹבֵי חֻצְרוֹת וְשִׁתּוּפֵי מְבוֹאוֹת בְּיוֹם
טוֹב שֶׁחָל לְהִיּוֹת בְּעָרֹב שַׁבָּת. וְאִם שָׂכַח וְלֹא עָרַב
מְעַרְבֵי יוֹם טוֹב, וְחָלוּ שְׁנֵי יָמִים טוֹבִים בְּיוֹם
הַחֲמִישִׁי וַיּוֹם שְׁשִׁי, יַעֲרַב בְּיוֹם טוֹב עַל תְּנַאי
שְׂאֵמְרָ: אִם הַיּוֹם חָל יְהֵא זֶה עָרֹב, וְאִם הַיּוֹם
קָדֵשׁ אִין בְּדַבְּרֵי כָּלוּם. וְלִמְתָר יֵאמֵר: אִם הַיּוֹם

אֶת כְּלָהּ, אֶלָּא מִנִּיחִין מִמֶּנָּה מְקוֹם אֶחָד, אֶפְלוּ
חָצֵר אַחַת וּבֵית לְתוֹכָהּ, וּמִשְׁתַּתְּפִין הַשְּׂאֵר וַיְהִי
אֵלּוֹ הַמִּשְׁתַּתְּפִין כָּלָם מִתְּרִים בְּכָל הָעִיר חוּץ מֵאוֹתוֹ
מְקוֹם שְׂשִׁירוֹ, וַיְהִי אוֹתָם הַנְּשֹׂאִים מִתְּרִים
בְּמִקוֹמָם בְּשִׁתּוּף שְׂעוֹשִׂים לְעַצְמָם. וְאִם הָיָה
הַנְּשֹׂאִים רַבִּים, אֲסוּרִים לְטַלְטֵל בְּשְׂאֵר כָּל הָעִיר.
וְדָבָר זֶה מִשּׁוּם הַכֹּר הוּא, כְּדִי שִׁידְעוּ שֶׁהָעָרֹב
הַתִּיר לָהֶם לְטַלְטֵל בְּעִיר זֶה שְׂרַבִּים בּוֹקְעִים בָּהּ
שְׁהָרֵי הַמְּקוֹם שֶׁנִּשְׂאָר וְלֹא נִשְׁתַּתֵּף עִמָּהֶם אִין
מְטַלְטְלִים בּוֹ אֶלָּא אֵלּוֹ לְעַצְמָן וְאֵלּוֹ לְעַצְמָן. וְאִם
רָצוּ לְעָרֵב מְבוּי מְבוּי בְּפָנָי עַצְמוֹ, כָּל שֶׁכֵּן דְּמַהֲנֵי
דְּאִין שִׁיּוּר גְּדוּל מְזַהֵה:

ב. עִיר שֶׁל רַבִּים שִׁישׁ לוֹ פֶּתַח אֶחָד וְסֻלָּם בְּמִקוֹם
אַחֵר, מְעַרְבִין אֶת כְּלָהּ וְאֵינָה צְרִיכָה שִׁיּוּר, שְׂאִין
הַסֻּלָּם שֶׁבְּחוֹמָה חָשׁוּב כְּפֶתַח. וְאֶפְלוּ הָעִמִּיד הַרְבֵּה
סְלָמוֹת זֶה בְּצַד זֶה עַד רַחֵב עֶשֶׂר, לֹא חָשִׁיב
כְּפֶתַח. וְאִם יֵשׁ לָהּ שְׁנֵי פֶתָחִים וַיֵּשׁ אֶשְׁפָּה לְפָנָי
אֶחָד מֵהֶם, כְּאֵלּוֹ אִין שֵׁם אֶלָּא פֶּתַח אֶחָד:

ג. הַבָּתִּים שֶׁמִּנִּיחִים אוֹתָם שִׁיּוּר, אֵף עַל פִּי שְׂאֵינָם
פְּתוּחִים לְעִיר אֶלָּא אַחֲרֵיהֶם לְעִיר וּפְנִיָהֶם לְחוּץ,
וְאֶפְלוּ הוּא בֵּית הַבְּקָר אוֹ בֵּית הַתְּבֵן שְׂאֵינָם
צְרִיכִים לְעָרֵב, עוֹשִׂים אוֹתָם שִׁיּוּר וּמְעַרְבִין אֶת
הַשְּׂאֵר:

ד. עִיר שֶׁנִּשְׁתַּתְּפוּ כָּל יוֹשְׁבֵיהָ חוּץ מִמְבוּי אֶחָד,
הָרִי זֶה אוֹסֵר עַל כָּלָם. וְאִם בָּנוּ מִצְבָּה עַל פֶּתַח
הַמְּבוּי, אֵינּוּ אוֹסֵר עֲלֵיהֶם. לְפִיכָךְ עִיר שֶׁהִיְתָה
קָנִין יְחִיד, אֶפְלוּ נַעֲשִׂית שֶׁל רַבִּים, אִין מְעַרְבִין
אוֹתָהּ לְחֻצָּאִין, אֶלָּא אוֹ כְּלָהּ אוֹ מְבוּי וּמְבוּי וּבּוּנָה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תחומין סימן שצד

שולחן ערוך

סימן שצח

דיני ברכת ערוב, ובו סעיף אחר

א. מצוה לחזור אחר שתופי מבואות ומברך עליו:
על מצות ערוב, ואומר: בזה השתוף יהיה מתר
לכל בני המבוי להוציא ולהכניס מחצרות למבוי
בשבת. אימתי מברך עליו, בשעה שמקבץ אותו
מבני המבוי, או בשעה שמזכה להם:

הלכות תחומין

סימן שצו

דין ארבע אמות שיש לכל אדם בשבת, ובו ב'
סעיפים:

א. שבו איש תחתינו מכאן שכל אדם יש לו ד'
אמות בכל מקום, אפלו יצא חוץ לתחום. ומודדים
לכל אדם באמה שלו, ואם היה ננס באיבריו
נותנים לו ארבע אמות בינוניות של כל אדם,
שכל אחת מהן ששה טפחים:

ב. בכל מקום שקדש היום עליו, אם הוא מקף
לדירה אפלו אין בו עתה דיורין, חשוב כלו כד'
אמות. ואם אינו מקף לדירה, עד סאתים חשוב
כלו כד' אמות. ואפלו שבת בתל גבוה, ובקמה
קצורה ושבלים מקיפות אותה, חשיבי כד' אמות
עד סאתים:

סימן שצז

דין שביתת היחיד וכליו ומחלה אלפים אמה, ובו
י"ח סעיפים:

קדש הרי ערבתי מאתמול, ואם היום חל יהא זה
ערוב. והני מלי בשני ימים טובים של גליות,
אבל בשני ימים טובים של ראש השנה, לא,
דכיומא אריכתא דמיא:

ב. אחד ערובי חצרות ואחד שתופי מבואות,
מערבין אותם בין השמשות, ואפלו אם כבר קבל
עליו תוספת שבת. ויש אוסרים אם קבל עליו
תוספת שבת:

ג. ערב לשנים, לאחד מבעוד יום ונאכל הערוב
בין השמשות, ולאחד ערב בין השמשות, שניהם
קנו ערוב. שלאותו שנאכל ערובו בין השמשות
אנו חושבים אותו לילה, ולאותו שהניח ערובו בין
השמשות חושבים אותו יום. אבל אם ערב עליו
בין השמשות ונאכל ערובו בין השמשות, אסור:

סימן שצד

ספק ערוב מה דינו, ובו ג' סעיפים:

א. ספק ערוב, כגון ספק אם היה קנים בין
השמשות אם לאו, מתר. והוא שהיה לו חזקת
כשרות, כגון שהניחו שם וארע בו ספק, אבל אם
לא היה לו חזקת כשרות, כגון ספק אם הנח שם
אם לאו, לא:

ב. צריך שיהא הערוב בין השמשות במקום שראוי
לטלו, הלכך אם נפל עליו גל ואינו יכול לטלו
בלא מרא וחצינא, אסור:

ג. נתנו במגדל ונעל בפניו ואבד המפתח קדם
שחשכה, אם אי אפשר להוציא הערוב אלא אם כן
עשה מלאכה גמורה בין השמשות, הרי זה כמי
שאבד ואינו ערוב שהרי אי אפשר לאכלו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תחומין סימן שצו

שולחן ערוך

א. כל אדם יש לו אלפים אמה לכל רוח, חוץ מארבע אמותיו או מהמקום ששבת בו:

ב. קדש עליו היום בבקעה ואינו יודע תחום שבת, מהלך אלפים פסיעות שהם תחום שבת:

ג. בשם שאין אדם רשאי להלך בשבת וביום טוב אלא אלפים אמה לכל רוח, כך כליו ובהמתו אין יכול שום אדם להוליכם חוץ לאלפים אמה של בעליהם. ואם ערכו בעליהם לרוח אחת, אין שום אדם יכול להוליכם לרוח האחרת, אפלו פסיעה אחת, במקום שאין הבעלים יכולים לילך:

ד. המוסר בהמתו לבנו הרי הוא כרגלי האב:

ה. מסרה לרועה, אפלו נתנה לו ביום טוב, הרי הוא כרגלי הרועה. ואם מסרה לשני רועים, הרי היא כרגלי בעליה מפני שלא קנה אחד מהם:

ו. שור של פטם, כרגלי מי שלקחו לשחטו ביום טוב. וכן אם שחטו בעליו ביום טוב ומכר בשרו, כל אחד מהלוקחים מולך מנתו למקום שהוא הולך:

ז. שור של רועה, כרגלי אנשי אותה העיר:

ח. כלים המיוחדים לאחד מהאחים שבפית, הרי הם כרגליו. ושאין מיוחדים, אין יכולים להוליכם אלא למקום שכלם יכולים לילך:

ט. שנים ששאלו חלוק, זה לילך בו שחרית וזה לילך בו ערבית, לא יוליכו אלא למקום ששניהם יכולים לילך. ואם ערב זה לסוף אלפים למזרח וזה לסוף אלפים למערב, לא יזוהו ממקומו:

י. ב' שלקחו בהמה בשתפות ושחטוה ביום טוב, אף על פי שלקח כל אחד מנתו הרי כל הבשר

כרגלי שניהם. אבל אם לקחו חבית של יין וחלקוה ביום טוב, חלקו של כל אחד מהם כרגליו:

יא. השואל כלי מחברו מערב יום טוב, אפלו לא לקחו עד הלילה הוא כרגלי השואל. ואם שאלו ממנו ביום טוב, אף על פי שדרכו לשאלו ממנו בכל יום טוב, הרי הוא כרגלי המשאיל:

יב. האשה ששאלה מחברתה מים ומלח לעסתה, ותבלין לקדרתה ביום טוב, הרי העסה ותבשיל כרגלי שתיהן:

יג. לקח מחברו ביום טוב גחלת, לא יוליכנה אלא כרגלי הנותן. אבל אם הדליק גר או עץ משלהבת חברו, הרי הוא כרגלי זה שהדליק:

יד. בור של יחיד הרי הוא כרגלי בעליו. ושל אותה העיר, כרגלי אנשי אותה העיר. ושל הפקר, כרגלי הממלא:

טז. נהרות המושכים ומעינות הגובעים הרי הם כרגלי הממלא. היו באים מחוץ לתחום לתוך התחום, ממלאים מהם בשבת, ואין צריך לומר ביום טוב:

טז. מלא מים מבור של הפקר לצורך חברו, הרי הם כרגלי הממלא:

יז. מי שהיו לו פרות מפקדים בעיר אחרת רחוקה ממנו וערבו בני אותה העיר לבא אצלו, לא יביאו לו מפרותיו שפרותיו כמוהו. במה דברים אמורים, כשיחיד להם קרן זוית. אבל אם לא יחד להם, הרי הם כרגלי זה שהם מפקדים אצלו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תחומין סימן שצח

שולחן ערוך

ה. כל בית דירה שהוא יוצא מהעיר, אם היה בינו
ובין העיר שבועים אמה ושני שלישים שהוא צלע
בית סאתים המרפעות או פחות מזה, הרי זה
מצטרף לעיר ונחשב ממנה וכשמודדין לה אלפים
אמה לכל רוח מודדין חוץ מבית דירה זה:

ו. היה בית קרוב לעיר בשבועים אמה, ובית שני
קרוב לבית הראשון בשבועים אמה, ובית שלישי
קרוב לשני בשבועים אמה וכן עד מהלך כמה
ימים, הרי הפל כעיר אחת וכשמודדין מודדין
מחוץ לבית האחרון. והוא שיהיה בית דירה זה ד'
אמות על ד' אמות או יותר. וכן בית הכנסת שיש
בו בית דירה לתנאים, ובית תפלה לע"א שיש בו
בית דירה לכהנייהם, והאוצרות שיש בהם בית
דירה, והגשר והקבר שיש בהם בית דירה, ושלוש
מחצות שאין עליהם תקרה ויש בהם ד' אמות על
ד' אמות, והבית הנבוי בים, ושתי מחצות שיש
עליהם תקרה ומעזיבה, ומערה שיש בגין על פיה
ויש בה בית דירה, כל אלו מצטרפין עמה ואם
היו בתוך שבועים אמה ושירים, ומאותו הבית
היוצא רואים כאלו חוט מתוח על פני כל העיר
ומודדין חוץ מאותו החוט אלפים אמה. אבל שתי
מחצות שאין עליהם תקרה אף על פי שדרים
ביניהם, והגשר והקבר ובית הכנסת ובית ע"א
והאוצרות שאין בהן בית דירה, והבור והשיח
והמערה והשוקף ובית שבספינה, כל אלו וכיוצא
בהם אין מצטרפין עמה:

ז. היו שתי עירות זו סמוכה לזו קמ"א אמות
ושליש כדי שיהיה ע' אמה ושירים לזו ושבועים
אמה ושירים לזו, חשובים שתיהם כעיר אחת

יח. מי שזמן אצלו אורחים ביום טוב, לא יולכו
בידם מנות למקום שאין בעל הסעדה יכול לילך
בו, אלא אם כן זכה להם מערב יום טוב על ידי
אחר במנות אלו:

סימן שצח

דין היאך מודדין אלפים אמה, ובו י"א סעיפים:

א. הבא למדד אלפים אמה של תחום העיר, אם
היתה העיר אריכא וקטינא, או שהיתה מרבעת לא
לרבע העולם, הואיל ויש לה ארבע זוויות שוות,
מניחים אותה כמות שהיא, ומודדים לה אלפים
אמה לכל רוח מארבע רוחותיה:

ב. היתה עגולה, עושין לה זוויות ורואין אותה כאלו
היא בתוך המרבע, ומודדין חוץ מצלעות אותו
מרבע אלפים אמה לכל רוח שנמצא משתכר
הזוויות. וכן אם היתה העיר משלשת או שיש לה
צלעות רבות, מרבעים אותה ואחר כך מוציאים
חוץ למרבע אלפים אמה לכל רוח:

ג. כשהוא מרבעה, מרבעה ברבע העולם, כדי
שתהא כל רוח ממנו משוכה כנגד רוח מרוחות
העולם ומכוונת כנגדה:

ד. היתה רחבה מצד אחד וקצרה מצד אחד, רואין
אותה כאלו כלה רחבה. היתה עשויה כמין גם או
כקשת, אם יש בין שני ראשיה פחות מארבע
אלפים אמה מודדין לה מן היתר ורואין את כל
הרחב שבין היתר והקשת כאלו הוא מלא בתים.
ואם היו בין שני ראשיה ד' אלפים, אין מודדין
לה אלא מן הקשת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תחומין סימן שצט

שולחן ערוך

סימן שצט

במה מודדין התחומין ומקום המרידה ומי הוא המודד, ובו י"א סעיפים:

- א. אין מודדין תחום העיר אלא בחבל של פשתן של חמשים אמה, לא פחות שהוא נמתח ביותר, ולא ארץ יותר מפני שאינו נמתח כראוי:
- ב. אם יש נהר לפניו לסוף ע"ה אמה, לאחר שמדד חמשים אמה, חוזר לאחוריו כ"ה אמה כדי שיהא החבל של נ' אמה שלם עד הנהר:
- ג. ישים החבל כנגד לבו וימתחנו בכל כחו:
- ד. לא ימדד אלא כנגד העיר. אפלו אם יש הרים וגיאות כנגדה, לא ילך מכנגדה בצדה שהוא ישר וימדד שם ויחזור כנגד העיר לפי מדה שמדד שם, אלא ימדד כנגד העיר. וכשיגיע להר, אם הוא כל כך זקוף שאם יורידו חוט המשקלת מראשו לא יתרחק מכנגדו למטה בשפולו ד' אמות, או אין צריך למדד כל כך הירידה והעליה אלא אם יש מישור בראשו, ואם אין מישור בראשו אינו מודד כלל. ואם חוט מתרחק מכנגדו ארבע אמות ומתלקטים י' מתוך ה', דהינו שבהלוך ה' אמות של שפוע עולה עשרה טפחים, או רואים אם אין משפתו אל שפתו אלא נ' אמה מבליעו בחבל של נ' אמה, שזוקף עץ גבוה בשפתו מזה ועץ אחר כנגדו בשפתו מזה ומותח חבל מזה לזה. ואם אינו יכול להבליעו בחבל של נ' אמה, מודדו בחבל של ד' אמות. וכך יעשה, אחד עומד ברגלי הנהר למטה ואחד למעלה ממנו ברחוק ד' אמות, ונותן התחתון החבל כנגד לבו והעליון כנגד רגליו, ועולה התחתון למקום שעומד העליון והעליון

ונמצאת כל עיר מהן מהלכת את כל העיר השנה וחוצה לה אלפים אמה:

ח. היו שלשה כפרים משלשים, אם יש בין האמצעי ובין כל אחד מהחיצונים אלפים אמה או פחות מכאן, ובין שנים החיצונים רפ"ג אמות פחות שלישי, כדי שיהיה בין כל אחד מהם ובין האמצעי כשתראה אותו כאלו הוא ביניהם קמ"א ושלישי, הרי שלשתן כמדינה אחת ומודדים להם אלפים אמה לכל רוח מחוץ לשלשתן:

ט. עיר שיושבת על שפת הנחל שרב העתים הוא יבש ומשתמשים בו, שאינו מלא אלא בשעת הגשם, אם יש לפניו מצבה רחב ד' אמות על שפת הנחל, כדי שיעמדו עליה וישתמשו בנחל, נמצא הנחל בכלל העיר, ומודדין לה אלפים אמה משפת הנחל השני ויעשה הנחל פלו בכלל העיר מפני המצבה הבנויה בצדה. ואם לא היה שם מצבה, אין מודדים להם אלא מפתח בתיהם, ונמצא הנחל נמדד מן האלפים שלהם:

י. יושבי צריפים, דהינו שיושבים באהלים שעושים מהוצין וערבה, אין להם דין עיר ולפיכך אין מודדין להם אלפים אמה אלא מפתח בתיהם. ואם יש שם שלש חצרות של שני בתים קבועים של אבן או של גסרים, אלו עושים את כלם קבע ויש להם דין עיר ומרבעים אותה ונותנין לה אלפים אמה לכל רוח כשאר העירות:

יא. עיר שהקפה ואחר כך ישבה, מודדין לה ממקום שביבתה. ישבה ואחר כך הקפה, מודדין לה מחומתה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרחיב הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תחומין סימן ת

שולחן ערוך

ת. היו לנו תחומי שבת מחזקין, ובא ממחה ומדד, רבה בתחום מהם ומעט בתחום, שומעין לו אף בתחום שרבה:

ט. אם באו ב' ממחים ומדדו את התחום, אחד רבה ואחד מעט, שומעין למרבה, ובלבד שלא ירבה יותר ממדת אלכסונה של עיר. כיצד, בעת שירבה זה נאמר: שמא האחד מקרן אלכסון של עיר מדד האלפים, ולפיכך מעט מדתו ונמצא צלע התחתון בינו ובין העיר פחות מאלפים. וזה האחרון מדד אלפים מצלע העיר. ואין מחזיקין על הראשון ששעה ביותר על זה:

י. עושין התחומין כטבלא מרבעת, דהינו שמודד על פני כל ארץ העיר למזרח אלפים אמה לחוץ, וכן לצפון, ואחר כך רואים כאלו היתה טבלא מרבעת בקרן למלאותו ונמצא התחום בקרן אלפים ואלכסונה, שהם אלפים ות"ת. אבל לא ימדד מאמצע הקרן אלפים באלכסון וכן בקרן שכנגדו ויתן החוט מזה לזה, שאם כן מפסיד הת"ת שבקרן וגם לא יהיה התחום כנגד העיר אלא אלף ותכ"ח: יא. אפלו עבד אפלו שפחה נאמנים לומר: עד כאן תחום שבת. אבל קטן, לא, בעודו קטן. אבל נאמן הגדול לומר: זכור אני שעד כאן היינו באים בשבת כשהייתי קטן, וסומכין על עדותו:

סימן ת

מי שישב לו בדרך לנח לא ידע אם הוא בתחום אם לאו, ובו סעיף אחר

א. מי שהיה בא בדרך לפניו לעיר וישב בדרך לנח, וחשכה לו, ולא ידע שהוא בתחום העיר

עולה ד' אמות ומודדין כבתחלה, וכן יעשה עד שימדד כלו. ואם הוא משפע יותר, שבהלך ד' אמות עולה י' טפחים, אז הקלו בו ולא הטריחוהו להבליעו בחבל של ג' אמה על ידי קורות, אלא אם אין בו אלא חמשים אמה ישער אותו כמה יש בו לפי אמד הדעת. ואם יש בו יותר מג' אמה, מודדו בחבל של ארבע אמות:

ה. הגיע לגיא, אם חוט המשקלת מתרחק מכנגדו למטה ד' אמות, אז רואים, אם יכול להבליעו בחבל של ג' אמה, מבליעו. ואם לאו, מודדו בחבל של ד' אמות והוא שלא יהא עמק יותר מאלפים, אבל אם הוא עמק יותר מאלפים מודד הירידה והעליה של כל השפוע. ואם אין החוט מתרחק מכנגדו ד' אמות, אז אם יכול להבליעו בחבל של ג' אמה, מבליעו. ואם לאו, אינו מודד כלל השפוע של ירידה ועליה אלא המישור של מטה, ואפלו אם עמק יותר מאלפים:

ו. הגיע להר וכל מה שהוא ממנו מכנגד העיר הוא רחב מחמשים אמה שאינו יכול להבליעו, כגון שהוא במזרח העיר וכל ארץ מזרח אינו יכול להבליעו, אם יכול להבליעו בתוך אלפים של צד צפון או דרום ילך שם ויבליעו כיון שהוא עדין בתוך התחום של צד העיר. אבל אם אינו יכול להבליעו בתוך אלפים של צד העיר, לא יתרחק יותר לצד העיר כדי להבליעו:

ז. אין סומכין אלא על מדידת אדם ממחה שהוא יודע מדת הקרקע:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אורח חיים

הלכות תחומין סימן תא

שולחן ערוך

בתוך התחום, שהמים שבתוך התחום קונים שביתת העיר ומתערבים אלו עם אלו וצריך לעשות מחצה בסוף התחומין להפסיקן, ואפלו היא תלויה שאינה מגעת לקרקע החרץ ושל קנים בעלמא, סגי. ואם המים מושכים, אין צריך שום תקון שאינם קונים שביתה והרי הם כרגלי הממלא:

סימן תג

דין בקעה שהקיפוה עכו"ם, ובו סעיה אחר

א. שבת בבקעה והקיפוה עכו"ם בשבת מחצות לדירה, אינו הולך בה אלא אלפים אמה שאינה כלה כארבע אמות פיון שלא שבת באויר המחצות, ומטלטל בכלה על ידי זריקה שיכול לזרק אפלו חוץ לאלפים שהרי רשות היחיד גמור היא פיון שהקף לדירה:

סימן תד

דין אם יש תחומין למעלה מעשרה טפחים, ובו

סעיה אחר

א. המהלך חוץ לתחום למעלה מעשרה טפחים, כגון שקפץ על גבי עמודים שגבוהים עשרה, ואין בכל אחד מהם ארבעה טפחים על ארבעה טפחים, הרי זה ספק אם יש תחומין למעלה מעשרה או לאו. ומה שיהיה בדרבנן, יהיה ספקו להקל, והואיל ואין בימים ובנהרות אסור תחומין דאורייתא לדברי הפל, לפי שאינם דומין לדגלי מדבר. מי שבא בספינה בשבת והגיע לנמל, אם משוכנס השבת עד שהגיע לנמל לעולם היתה למעלה מי' מקרקע הים או הנָהָר, יורד ואינו

ואחר כך מצא עצמו בתחומה, קנה שביתה בעיר, ונכנס לתוכה בשבת, ומהלך את כלה וחוצה לה אלפים אמה לכל רוח. אבל אם לא היה דעתו לכנס למדינה זו, קנה שביתה במקומו, ומשם יש לו אלפים אמה לכל רוח. ואם פלים אלפים אמה ממקום שביתתו בחצי העיר, אינו מהלך בעיר יותר מחציה:

סימן תא

מי שישן בדרך וחשכה לו, קונה אלפים אמה לכל רוח, ובו סעיה אחר

א. מי שישן בדרך וחשכה לו, קנה שביתה במקומו ויש לו אלפים אמה לכל רוח. ודוקא באדם, משום דהואיל ואם היה נעור היה קונה ישן גמי קונה. אבל חפצי הפקר אינם קונים שביתה והם כרגלי הזוכה בהם תחלה שיכול להוליכן למקום שילך הוא. אבל חפצי העכו"ם, קוננין שביתה במקומן אף על פי שבעליהם לאו בני שביתה נינהו, גזרה חפצי עכו"ם אטו חפצי ישראל. ואם הוציאן עכו"ם חוץ לתחומן והביאן לעיר, יכולים לטלטל בכלה, שכלה כארבע אמות ובלבד שתהא מקפת לדירה. וסתם עירות מקפות לדירה, שבונים בתים תחלה ואחר כך מקיפים אותם. אבל סתם מבצרים אינם מקפים לדירה:

סימן תב

דין חריץ מים בין שני תחומין, ובו סעיה אחר

א. חריץ מלא מים מכנסים שהוא בין שני תחומין שבת, מקצתו בתחום עיר זה ומקצתו בתחום עיר אחרת, שתי העירות אסורות למלאות ממנו אפלו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות תחומין סימן תה

שולחן ערוך

כלו. אבל אם יצא חוץ לתחומו לדעת, אף על פי שהוא בתוך אחד מאלו אין לו אלא ארבע אמות:

ז. מי שהפליגה ספינתו בים, מהלך את כלה הואיל וישבת באויר מחצות. ואם נפתחו דפני ספינה בשבת, אם היא מהלכת, מהלך את כלה, ואם היא עומדת אינו מהלך בה אלא ארבע אמות:

ח. יצא לדעת והחזירוהו עובדי פוכבים, אין לו אלא ארבע אמות. ומיהו אם החזירוהו לעירו, כלה כארבע אמות. ואפלו יצא לדעת וחזר לדעת:

ט. פרות שהוציא חוץ לתחום והחזירם, אפלו במזיד, לא הפסידו מקומם שכל העיר להם כארבע אמות וחוצה לה אלפים אמה לכל רוח כבתחלה אם הוא יום טוב. ואם הוא שבת, מתרין באכילה במקומם, ואפלו לאותו ישראל שהחזירם לצרפו במזיד, מ"ט, אנוסים הם. וכל זמן שלא החזירו והם חוץ למקומם, אם הוציאן בשוגג מתרים לאכלם ואסור לטלטלם חוץ לד' אמות, ואם הוציאם במזיד אסור לאכלם אפלו מי שלא הוציאם. ויש מתירים למי שלא הוציאם:

סימן תו

מי שייצא חוץ לתחום שלא לדעת, וכו' סעיף אחד

א. מי שייצא חוץ לתחום שלא לדעת, שאין לו אלא ד' אמות, והצריך לנקביו, יכול לצאת מהם עד שימצא מקום צנוע לפנות. ועצה טובה לו שיתקרב בצד תחומו, שאם לא ימצא מקום צנוע עד תחומו יכול לפנס, ולאחר שנכנס הוי כאלו לא יצא כיון שנכנס ברשות. אבל אם מצא מקום צנוע קדם, לא יפנס אלא יפנה שם ויתרחק

נמנע ויש לו אלפים אמה ממקום שפגע בו למטה מי'.

סימן תה

דין היוצא חוץ לתחום, וכו' ט' סעיפים:

- א. מי שייצא חוץ לתחום אפלו אמה אחת, לא יפנס להיות כבני העיר ואין לו אלא ארבע אמות מעמידת רגליו ולחוץ:
- ב. היתה רגלו אחת תוך התחום ורגלו אחת חוץ לתחום, יפנס:
- ג. מי שקדש עליו היום והוא חוץ לתחום העיר אפלו אמה אחת, לא יפנס להיות כבני העיר ואינו מהלך אלא אלפים אמה לכל רוח ממקום שקדש עליו היום:
- ד. מי שייצא חוץ לתחום שלא לדעת, מתר לעשות לו מחצה של בני אדם שעברו לאותו רוח ויכולים לילך שם ויעשו סביביו כמו מחצה ויפנס ביניהם. והוא שלא ידעו אותם שנעשית בהם המחצה שלשם כך נקראו, אבל אם יצא לדעת, אסור:
- ה. מי שהוציא והו חוץ לתחום עכו"ם, או רוח רעה או שאר כל אנס, או ששגג ויצא, אין לו אלא ארבע אמות. החזירוהו לתוך התחום, כאלו לא יצא והרי כל העיר כארבע אמות כבתחלה וחוצה לה אלפים אמה לכל רוח. אבל אם חזר לדעת, אין לו אלא ארבע אמות:

ו. נתנוהו עובדי פוכבים חוץ לתחום בדיר או בסהר ומערה, או בעיר אחרת מקפת תומה לדירה, או שנאנס בשאר אנס, או ששגג ויצא חוץ לתחום ונכנס לאחד מאלו ונזכר והוא בתוכו, מהלך את

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

לחודש

גליק

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות עירובי תחומין סימן תז

שולחן ערוך

א. מי שיצא מהעיר בערב שבת והניח מזון שתי סעודות רחוק מהעיר בתוך התחום וקבע שביתתו שם, אף על פי שחזר לעיר ולן בביתו, נחשב אותו כאלו שבת במקום שהניח בו השתי סעודות, וזהו הנקרא עירובי תחומין. ויש לו להלך במקום ערובו למחר אלפים אמה לכל רוח. לפיכך, כשהוא מהלך במקום ערובו למחר אלפים אמה כנגד העיר, אינו מהלך בעיר אלא עד סוף מדתו. ואם היתה העיר מבלעת בתוך מדתו, תחשב העיר כלה כד' אמות וישלים מדתו חוצה לה. כיצד, הרי שהניח את ערובו ברחוק אלה מביתו שבעיר לרוח מזרח, נמצא מהלך למחר במקום ערובו אלפים אמה למזרח, ומהלך במקום ערובו אלפים אמה למערב, אלה שמן הערוב עד ביתו ואלה אמה מביתו בתוך העיר, ואינו מהלך בעיר אלא עד סוף האלה, ואם היה מביתו עד סוף העיר פחות מאלה אפלו אמה אחת, שנמצאת מדתו כלה חוץ לעיר, תחשב המדינה כלה כארבע אמות, ויהלך חוצה לה תתקצ"ו אמה תשלום האלפים. לפיכך, אם הניח ערובו ברחוק אלפים אמה מביתו שבעיר, הפסיד את כל העיר, ונמצא מהלך מביתו עד ערובו אלפים אמה, ומערובו והלאה אלפים אמה, ואינו מהלך מביתו בעיר לרוח מערב אפלו אמה אחת:

ב. המניח ערובו ברשות היחיד, אפלו היתה מדינה גדולה כנינה, ואפלו עיר חרבה או מערה הראויה לדיורין, מהלך את כלה וחוצה לה אלפים אמה לכל רוח:

ג. המניח ערובו בתוך העיר ששבת בה, לא עשה כלום, ואין מודדין במקום ערובו אלא הרי הוא

ממקום שנפנה עד שיכלה הרית, ושם יש לו ד' אמות. ואם נתרחק מהרית ונכנס בתחומו, כאלו לא יצא. ואם יצא לדעת, אין לו תקנה. זה שאמרנו בהצרך לנקבו, יש אומרים אפלו לקטנים ויש אומרים דוקא לגדולים:

סימן תז

מי הם שיכולין לילה חוץ לתחום, ובו ג' סעיפים:

א. מי שיצא חוץ לתחום ברשות, כגון חקמה הבאה לילד וכיוצא בזה, יש לה אלפים אמה לכל רוח באותו מקום שהגיע לו. ואם הגיע לעיר, הרי הוא כאנשי העיר ויש לו אלפים לכל רוח חוץ לעיר.

ב. היה יוצא ברשות והוא הולך בדרך, ואמרו לו: כבר נעשית המצוה שיצאת לעשות, יש לו ממקומו. אלפים אמה לכל רוח. ואם היה מקצת התחום שיצא ממנו ברשות מבלע בתוך אלפים אמה שיש לו ממקומו, הרי זה חוזר למקומו וכאלו לא יצא:

ג. כל היוצאים להציל נפשות מיד עובדי כוכבים, או מן הנקר או מן המפלת, יש להם אלפים אמה לכל רוח ממקום שהצילו בו. ואם היתה יד עכו"ם תקיפה, והיו מפתחים לשבת במקום שהצילו, הרי אלו חוזרים בשבת למקומם ובכלי זיגם:

הלכות עירובי תחומין

סימן תח

דין הנחת הערוב וקניית השביתה, ובו ד' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות עירובי תחומין סימן תט

שולחן ערוך

ונחיים לקטום ויתחייב תשאת, גזרו בהם, אפלו בין
השמשות אפלו במקום מצוה. ואם היו תלושים
ונעוצים, הרי זה ערוב:

ד. נתנו במגדל ונעל בפניו, ואבד המפתח מבעוד
יום או שנפל עליו גל, אם יכול להוציא בלא
עשית מלאכה דאורייתא, הרי זה ערוב:

ה. כל המניח ערובו במקום, יש לו במקום ערובו
ארבע אמות, לפיכך המניח ערובי תחומין שלו
בסוף התחום ונתגלגל בתוך ד' אמות, הרי זה
ערוב. חוץ לארבע אמות, אינו ערוב:

ו. אבד ערובו או נשרף, או אם היה בסוף התחום
ונתגלגל חוץ לד' אמות, או שהיתה תרומה
ונטמאת מבעוד יום, אינו ערוב. משחשכה, הרי זה
ערוב שקניית הערוב בין השמשות. אם ספק, כשר.
שספק הערוב כשר, והוא שיהיה לו חזקת כשרות
כגון זה שהניחו שם וארע בו ספק. אבל אם לא
היה לו חזקת כשרות, כגון ספק אם הנח שם אם
לאו, לא:

ז. כיצד עשית ערוב, אם רוצה לילך בסוף התחום
או בתוכו ולהחשיך שם, זה הוא עקר מצותו.
ואפלו לא אמר: שביתתי במקומי, אלא החשיך שם
ושתק, לא שנא מי שיוצא מביתו להחשיך על
התחום לא שנא מי שבא בדרך וחשכה לו, קונה
אלפים אמה בלא אמירה. ואם אינו רוצה לטרח
להחשיך שם, ילך מבעוד יום ויניח שם מזון שתי
סעדות, כל אחד ואחד כפי מזונו. ואם הוא חולה
או רעבתן, שעורו שתי סעדות בינוניות שהם
כששה ביצים מפת, או מפל דבר שמשותפתין בו
שתופי מבואות. ואם הוא לפתו, בכדי לאכל בו

כבני העיר כלם, שיש להם אלפים אמה לכל רוח
חוץ לעיר. וכן אם נתן ערובו במקומות
המצטרפים לעיר שמוודין התחום חוץ מהם, הרי
זה כנותנו בתוך העיר:

ד. נתן ערובו חוץ לתחום, אינו כלום:

סימן תט

דין מקום נתינת הערוב, ובו י"ג סעיפים:

א. הנותן ערובו בבית הקברות, אינו ערוב. לפי
שבית הקברות אסור בהנאה, וכיון שרוצה בקיום
הערוב שם אחר קנייה, הרי נהנה בו. ואם נתנו
בבית הפרס, הרי זה ערוב ואפלו היה כהן, מפני
שיכול להכנס שם במגדל הפורח או שינפח והולך:

ב. צריך שיהא הוא וערובו במקום אחד, כדי
שיהיה אפשר לו לאכלו בין השמשות. לפיכך אם
נתפון לשבת ברשות הרבים והניח ערובו ברשות
היחיד, או ברשות היחיד והניח ערובו ברשות
הרבים, אינו ערוב, שאי אפשר לו להוציא מרשות
היחיד לרשות הרבים בין השמשות אלא בעברה.
אבל אם נתפון לשבת ברשות היחיד או ברשות
הרבים והניח ערובו בפרמלית, או שנתפון לשבת
בפרמלית והניח ערובו ברשות היחיד או ברשות
הרבים, הרי זה ערוב, שבשעת קניית הערוב שהוא
בין השמשות מתר להוציא ולהכניס מפל אחד
משתי הרשויות לפרמלית לדבר מצוה. שכל דבר
שהוא מדברי סופרים לא גזרו עליו בין השמשות
במקום מצוה או בשעת הדחק:

ג. נתנו בראש הקנה או הקנדס הצומחים מן
הארץ, אינו ערוב, מפני שמאחר שהם רכים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדלו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות עירובי תחומין סימן תט

שולחן ערוך

יא. מי שבא בדרך ומפיר אילן או גדר בסוף אלפים אמה, וירא שמא תחשך קדם שיגיע שם, ואמר: שביתתי תחתיו בעקרו, קנה שביתה בעקרו ויש לו משם אלפים אמה. אף על פי שאינו יכול להגיע שם מבעוד יום במהלך בינוני אלא אם פן ירוץ, מתר לילך לשם בנחת אף על פי שאינו מגיע שם מבעוד יום. אבל אם לא היה יכול להגיע שם כלל מבעוד יום, לא יזוז ממקומו, שהרי עקר דעתו מכאן וגם שם לא קנה. ודוקא שיחד ד' אמות והם בתוך אלפים אמה, כגון שאמר: שביתתי בעקרו, ומכאן עד עקרו אין יותר מאלפים. אבל אם אין כל האילן בתוך אלפים, ולא יחד מקום תחתיו, לא קנה שביתה דשמא היה בדעתו על ארבע אמות שהם חוץ לאלפים, וגם כאן לא קנה, שהרי עקר דעתו מכאן, ולא יזוז ממקומו. ואם פלו עומד תוך אלפים ולא יחד מקום שביתתו, כגון שאמר: שביתתי תחתיו, יש לו ארבעה אלפים ממקומו לצד האילן חוץ משעור משך תחתיו של אילן. כגון אם שעור האילן עשרים אמה, יש לו שם אלפים פחות עשרים אמה. ולהרמב"ם, הקונה שביתה ברחוק מקום ולא סיים מקום שביתתו, לא קנה שביתה שם אלא במקום שהיה עומד בו כשחשכה. וכן אם אמר: שביתתי במקום פלוני, והוא רחוק ממנו יותר מאלפים, קנה שביתה במקומו. והאומר: שביתתי תחת אילן פלוני, אם יש תחתיו שמונה אמות או יותר, לא קנה שביתה שהרי לא פנוי מקום שביתתו. לפיכך צריך להתפונן לשבת בעקרו, או בד' אמות שבפניו או בדרומו. ואם היה תחתיו

שתי סעדות סג' ואומר: בזה הערוב אהיה מתר לילך למחר אלפים אמה, וחוזר וכן בביתו ואפלו הכי מודדים לו תחומו ממקום ערובו שאנו רואים כאלו דר שם. אבל התלמידים האוכלים אצל בעלי בתים, שבתיהם בשדה וחזורים ולנים בבית רבם, מודדין להם תחומם מבית רבם שהוא מקום לינתם שהוא להם עקר, ששם היו חפצים גם לאכל אלו היה שם מזונם:
ת. אם ירצה ישלח הערוב על ידי שליח, ויאמר: בזה הערוב יהא פלוני מתר לילך. ובלבד שלא יהא חרש, שוטה וקטן או שאינו מודה בערוב. ואם שלחו על ידי חרש, שוטה וקטן או עובד כוכבים או אחד שאינו מודה בערוב, אינו ערוב. ואם אמר לאחר לקבלו ממנו, ושלחו על ידי אחד מאלו ואפלו שלחו על הפיל או על הקוף וראה מרחוק שהגיע שם ונתנו לו, הוי ערוב אף על פי שלא ראה שהניחו האחר, דחזקה: שליח עושה שליחותו. וכן רבים שגשתתפו בערובי תחומין ורצו לשלח ערובם ביד אחר, הרי אלו משלחין:
ט. אחד או רבים שאמרו לאחד: צא ערב עלינו, וערב עליהם באיזה רוח שרצה, הרי זה ערוב ויוצאים בו, שהרי לא יחדו לו רוח:
י. האומר לחברו: ערב עלי בתמרים. וערב עליו בגרוגרות. בגרוגרות, וערב עליו בתמרים. אמר לו: הנח ערובי במגדל, והניחו בשוכך. בשוכך, והניחו במגדל. בבית, והניחו בעליה. בעליה, והניחו בבית, אינו ערוב. אבל אם אמר לו: ערב עלי, סתם, וערב עליו בין בגרוגרות בין בתמרים בין בבית בין בעליה, הרי זה ערוב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מדרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות עירובי תחומין סימן תי

שולחן ערוך

שגמר בלבו והחזיק בדרך כל שהוא, קנה שם
שביתה. ואינו צריך לומר מי שיצא ברגליו ועמד
במקום שקונה בו שביתה שאינו צריך לומר כלום,
אלא כיון שגמר בלבו, קנה:

ג. אנשי העיר ששלחו אחד מהם להוליך להם
ערובם למקום ידוע והחזיק בדרך והחזירו חברו
ולא הוליך ערובם, הם לא קנו שביתה באותו
מקום שהרי לא הונח שם ערובם, ואין להם להלך
במדינתם אלא אלפים אמה לכל רוח. והוא קנה
שם ערוב, שהרי הוא בא בדרך ונתפון לשבת שם
והחזיק בדרך. לפיכך יש לו לילך לאותו מקום
למחר ולילך ממנו אלפים אמה לכל רוח:

סימן תיא

מי שהיה ביתו במזרח ונתן הערוב במערב, ובו
סעיה אחד

א. מי שהיה במזרח וביתו בשדה ואמר לשלוחו
לערב לו במערב, אם נתן הערוב מהלאה לביתו
בענין שהוא רחוק ממנו יותר מאלפים וביתו קרוב
לו בתוך אלפים, הערוב אינו כלום ונשאר לו
שביתה ביתו. נתן הערוב בענין שהוא לו בתוך
אלפים, אף על פי שגם ביתו לו בתוך אלפים,
קנה שביתה במקום ערובו ולא בביתו:

סימן תיב

דין החולק ערובו, ובו סעיה אחד

א. ערב חצי היום הראשון לרוח צפון, והשני לרוח
דרום שטעה והיה סבור שאפשר לעשות כן, או
שאמר לשנים: ערבו עלי, אחד ערב עליו לצפון

פחות משמונה אמות, ונתפון לשבת תחתיו, קנה.
שהרי מקצת מקומו מסים. וכן דעת הרי"ף בזה:
יב. היו שנים, אחד מכיר ואחד אינו מכיר, שאינו
מכיר מוסר שביתתו למכיר ואומר: שביתתנו
במקום פלוני:

יג. ודוקא לבא בדרך התירו לו כהאי גונא אבל
לא למי שהוא בביתו. ואם אמר כן, לא עלה לו
ואין לו אלא שביתה ביתו:

סימן תי

דין המחזיק בדרך כדי לקנות שביתה, ובו ג'
סעיפים:

א. מי שנתפון לקבץ שביתתו במקום ידוע אצלו,
והחזיק בדרך והלך כדי שיגיע לאותו מקום ויקנה
בו שביתה, אף על פי שלא הגיע ולא עמד שם
אלא החזירו חברו ללון אצלו או שתור מעצמו
ללון אצלו או שנתעכב, יש לו להלך למחר עד
מקום שנתפון לו ומאותו המקום אלפים לכל
רוח. שפיון שגמר בלבו לקבץ שם שביתתו והחזיק
בדרך, נעשה כמי שעמד שם או שהניח ערובו
שם. במה דברים אמורים, בענין שאין מטריחין
אותו להניח ערוב, או ברחוק כגון שהיה בא
בדרך. אבל אם לא היה עני ולא רחוק, לא:

ב. זה שאמרנו שהקונה שביתה ברחוק מקום
שיחזיק בדרך, לא שיצא וילך בשדה, אלא אפלו
ירד מן העליה לילך לאותו מקום קדם שיצא
מפתח החצר החזירו חברו, הרי זה החזיק וקנה
שביתה. וכל הקונה שביתה ברחוק מקום אינו
צריך לומר: שביתתי במקום פלוני, אלא כיון

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות עירובי תחומין סימן תיג

שולחן ערוך

או לשלשה: הריני מערב על איזה מקום שארצה, אף על פי שלא ברר את מי רצה עד שתחשף, הוי ערוב:

סימן תיד

שלא לערב אלא לדעתו, ובו ב' סעיפים:

א. אין מערבין ערובי תחומין לאדם אלא לדעתו, שמא אינו רוצה לערב באותו רוח שרצה זה. חוץ מבנו ובתו הקטנים אפלו אינם סמוכין על שלחנו ועבדו ושפחתו הפנענים. ואפלו מחו בו שלא לערב עליו, ואפלו ערכו הם ערוב אחר, אינו כלום. אבל בנו ובתו הגדולים אפלו סמוכים על שלחנו, ועבדו ושפחתו העברים ואשתו, אינו מערב עליהם אלא מדעתם. ואם ערב עליהם ושמעו ושתקו ולא מחו, יוצאים בערובו. אבל אם מחו בו או שערכו הם ערוב אחר לעצמם, אין ערובו ערוב להם:

ב. קטן בן שש שנים או פחות, יוצא בערוב אמו ואין צריך להניח עליו מזון ב' סעודות לעצמו:

סימן תטו

שלא לערב ערובי תחומין אלא לדבר מצוה, ובו ד' סעיפים:

א. אין מערבין ערובי תחומין אלא לדבר מצוה, כגון שהיה רוצה לילך לבית האבל, או לבית המשתה של נשואין, או להקביל פני רבו או חברו שבא מן הדרך וכיוצא באלו, או מפני היראה כגון שהיה רוצה לברך מן העובדי כוכבים או מן

ואחד לדרום, אם הניח כל אחד ערובו בסוף אלפים לא יזוז ממקומו, שאין ידוע איזה ערוב קנה לו, ואם לא נתנו הערובים בסוף אלפים, הולך מה שאפשר לו לילך מכח שניהם. ביצד, נתן כל אחד ערובו לסוף אלף מביתו, יש לו אלף אמה מביתו לכל אחד מהערובים. נתן אחד למזרח לסוף אלף, והשני למערב לסוף ת"ק, הולך למערב אלף מכח מה ששיר לו הערוב שבמזרח, ולמזרחו אלף ות"ק מכח מה ששיר לו הערוב שבמערב:

סימן תיז

דין המערב לרבים, ובו סעיף אחד

א. המערב לרבים משלו, אומר: הרי ערוב זה בשביל כל בני העיר, ובלבד שיהא בו מזון שתי סעודות לכל אחד וכל מי שירצה יסמך עליו. וצריך לזכות להם על ידי אחר הראוי, כמו בערובי תצרות. וצריך להודיעם. וכל מי שהודיעו מבעוד יום, אפלו לא גמר בלבו לסמך עליו מבעוד יום אלא לאחר שחשקה, הוי ערוב. אבל אם לא הודיעו מבעוד יום, אינו יכול לסמך עליו לאחר שתחשף. וכן מי שהניח ערוב לכל שבתות השנה, ואמר: איזה מהם שארצה אלף ואסמך עליו, אף על פי שלא גמר בלבו עד למחר, יכול לסמך עליו. וכן מי ששמע שיש לחכם לבוא, ואינו יודע לאיזה רוח, והניח שני ערובים ואמר: לאותו צד שיבא החכם יקנה לי ערוב לרוח שיבא לו החכם, קנה לו. או אמר: אם לא יבא כלל אהיה כבני עירי, או אם יבואו שנים למקום שארצה אלף, הפל לפי תנאו. וכן אם אמר לשנים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתפוצות מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות עירובי תחומין סימן תטז

שולחן ערוך

ואומר: ערוב לשבת זו אבל לא לשבת אחרת,
לשבת אחרת אבל לא לשבת זו, לשבתות ולא
לימים טובים, ליום טוב ולא לשבתות:

ב. המערב לשני ימים טובים של גליות או לשבת
ויום טוב, אף על פי שהוא ערוב אחד לרוח אחת
לשני הימים, צריך שיהיה הערוב במקומו מצוי
בליל הראשון ובליל ב' כל בין השמשות. כיצד
הוא עושה, מוליכו בערב יום טוב או בערב שבת
ומחשיך עליו ונוטלו בידו ובא לו, אם היה ליל
יום טוב, ולמחר מוליכו לאותו מקום ומניחו שם
עד שתחשיך, ואוכלו אם היה ליל שבת, או מביאו
אם היה ליל יום טוב. מפני שהן שתי קדשות,
ואינם כיום אחד כדי שנאמר מליל ראשון קנה
הערוב לשני ימים. נאכל הערוב בראשון, קנה
הערוב לראשון ואינו ערוב לשני. ערב ברגליו
בראשון, צריך לערב ברגליו בשני והוא שילך
ויצמד באותו מקום ויחשב בלבו שיקנה שם
שביתה ולא יאמר כלום, מפני שאסור לעשות שום
הכנה מיום טוב לשבת או משבת ליום טוב אפלו
בדבור. וכל שפן שאינו יכול לערב בפת שלא
ערבו בו כבר ביום הראשון, מפני שהיה צריך
לקרות עליו שם ערוב ונמצא מכין. ערב בראשון
במאכל, אם רצה לערב ברגליו בשני, הרי זה
ערוב. ואם רצה לערב בפת, צריך לערב באותה
פת עצמה שערב בה בראשון, שאין צריך לומר
כלום שכבר קרא שם ערוב ואם פן אינו מכין
כלום:

ג. זה שאמרנו שיש לו לערב ב' עירובין בשתי
רוחות לשני הימים, הוא שיהיה אפשר לו להגיע
לכל אחד משני הערובים ביום הראשון, אבל אם

הלסטים וכיוצא בזה. ואם ערב שלא לאחד מכל
אלו, אלא לדברי הרשות, הרי זה ערוב:

ב. אין מערבין ערובי תחומין בין השמשות, ואם
ערב, ערובו ערוב:

ג. אמרו לו שנים: צא וערב עלינו. אחד ערב עליו
מבעוד יום ואחד ערב עליו בין השמשות, זה
שערב עליו מבעוד יום נאכל ערובו בין השמשות,
וזה שערב עליו בין השמשות נאכל ערובו
משחשכה, שניהם קנו ערוב. ויש חולקים:

ד. כשמניח ערובי תחומין מברך: על מצות ערוב,
ואומר: בזה הערוב יהא מתר לי לילך ממקום
פלוגי אלפים אמה לכל רוח. ואם מערב לרבים
אומר: יהא מתר לפלוגי ולפלוגי או לבני מקום
פלוגי:

סימן תטז

דין ערובי תחומין ביום טוב שחל להיות סמוך
לשבת, ובו ה' סעיפים:

א. יום טוב שחל להיות סמוך לשבת, בין מלפניה
בין מלאחריה, או שני יום טוב של גליות, יש לו
לערב שני ערובין לשתי רוחות, וסומך על איזה
מהם שירצה ליום הראשון, ועל הערוב שברוח
השניה ליום השני. או מערב ערוב אחד לרוח
אחת וסומך עליו לאחד משני הימים, וביום השני
יהיה כבני העיר וכאלו לא עשה ערוב ויש לו
אלפים אמה לכל רוח. במה דברים אמורים, בשני
ימים טובים של גליות אבל בשני ימים טובים של
ראש השנה, הרי הן כיום אחד ואינו מערב לשני
ימים אלא לרוח אחת. וכן מתנה אדם על ערובו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ראש חודש סימן תיו

שולחן ערוך

דין תענית בראש חודש, ובו ה' סעיפים:

א. ראש חודש אסור בתענית:

ב. אין גוזרין תענית על הצבור בראשי חודשים,
חנפה ופורים. ואם התחילו, שגזרו להתענות כף
וכף ימים והתחילו בהם קדם ראש חודש אפלו יום
אחד, אין מפסיקין, ומתענין ומשלימין:

ג. יחיד שקבל עליו תענית כף וכף ימים ופגע בו
ראש חודש, או שקבל עליו להתענות בראש חודש,
אם קבלו בלשון קבלת תענית בעלמא אינו צריך
התרה. ואם קבלו עליו בלשון: הרי עלי, שהוא
לשון גדר, צריך התרת חכם:

ד. אם נשבע להתענות כף וכף ימים וארע בהם
ראש חודש, השבועה חלה עליו מטעם אסור כולל.
ואם נשבע בפרוש להתענות בראש חודש, נ"ל
שחלה עליו שבועה כיון שאינו אלא מדרבנן. אלא
שמדברי הרמב"ם נראה לכאורה שהוא מדאורייתא:

ה. המתענה בראש חודש או בחנכה ופורים תענית
חלום, צריך למיתב תעניתא לתעניתיה:

סימן תיט

מצוה להרבות בסעודה בראש חודש, ובו סעיף אחד
א. מצוה להרבות בסעודת ראש חודש:

סימן תכ

אם הנשים רשאיות לקונן בראש חודש, ובו ב'
סעיפים:

א. על המת נשים מענות, שכלן אומרות כאחד.
ומטפחות, דהינו להכות כף אל כף. אבל לא

אי אפשר להגיע לערב של יום השני ביום
הראשון, אין ערב השני ערב. שהערב מצותו
שיהיה בסעודה הראויה מבעוד יום, וזה הואיל
ואינו יכול להגיע לזה הערב ביום הראשון הרי
זה אינה ראויה מבעוד יום. כיצד, הרי שהניח
ערובו ברחוק אמה אלפים מביתו לרוח מזרח וסמך
עליו ליום ראשון, והניח ערב שני ברחוק אמה
אחת או מאה או אלף ברוח מערב וסמך עליו
ליום שני, אין זה השני ערב שהרי ביום הראשון
אין זה ערב השני ראוי לו מבעוד יום, לפי
שאינו יכול להגיע אליו שהרי לא נשאר לו ברוח
מערב כלום. אבל אם הניח ערובו ברחוק אלף
ות"ק מביתו ברוח מזרח וסמך עליו ליום ראשון,
והניח ערב שני רחוק מביתו לרוח מערב בתוך
ת"ק אמה וסמך עליו ליום השני, הרי זה ערב,
שהרי אפשר שיגיע לו ביום ראשון:

ד. יום הכפורים הרי הוא כשבת, בין לענין ערובי
חצרות בין לענין ערובי תחומין:

ה. יום טוב נוהג בו ערובי תחומין אבל לא ערובי
חצרות:

הלכות ראש חודש

סימן תיו

הלכות ראש חודש, ובו סעיף אחד

א. ראש חודש מתר בעשית מלאכה, והנשים
שנוהגות שלא לעשות בו מלאכה הוא מנהג טוב:

סימן תיח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ראש חודש סימן תכא

שולחן ערוך

ההלל. ולבסוף, יהללוך. והיחיד אין מברך עליו.
ויש אומרים שאף הצבור אין מברך עליו לא
בתחלה ולא בסוף, וזה דעת הרמב"ם וכן נוהגין
בכל מלכות ארץ ישראל וסביבותיה:

ג. בענין הפסוקים שכופלין בו וכן בפסוקים
ששליח צבור אומר ונהגה עונים אחריו, כל מקום
כפי מנהגו:

ד. לענין הפסקה, אפלו באמצע שואל בשלום אדם
שהוא צריך לנהג בו כבוד ומשיב שלום לכל
אדם, אבל בענין אחר לא יפסיק:

ה. אם הפסיק בו ושהה, אפלו שהה כדי לגמור
כלו, אינו צריך לחזור לראש:

ו. הקורא הלל למפרע, לא יצא:

ז. מצות קריאת הלל מעמד:

סימן תכב

סדר קריאת התורה בראש חודש, ובו ד' סעיפים:

א. אומר קדיש תתקבל וכו' ומוציאין ספר תורה
וקורים בו ד', אין פותחין מהם ואין מוסיפין
עליהם ואין מפטירין בנביא:

ב. וקורא הכהן ג' פסוקים שהם: וידבר, צו,
ואמר. ולוי תוזר וקורא ואמר. וקורא את הכבש
אחד, ועשירית האיפה. וישראל קורא עולת תמיד
עד ובראשי חדשיכם. ורביעי קורא ובראשי
חדשיכם, עד סוף:

ג. אומר קדיש ואשרי ובא לציון, ואין אומרים
יענף ה' ביום צרה, ומחזיר ספר תורה למקומו
ועומדים להתפלל תפלת מוסף, ומחזיר שליח צבור

מקוננות, שתהא האחת אומרת והאחרות עונות
אחריה. ואחר שנקבר המת, לא מענות ולא
מטפחות:

ב. אומרים צדוק הדין וקדיש:

סימן תכא

קריאת ובראשי חדשיכם בפסוקי דזמרה, ובו סעיף
אחד

א. נוהגין באשכנז שאומרים פרשת ובראשי
חדשיכם שחרית אחר פרשת התמיד. ובספרד אין
נוהגין לאמרה, לפי שעתידין לקרות אותה בספר
תורה:

סימן תכב

סדר התפלה והלל בראש חודש, ובו ז' סעיפים:

א. ערבית, שחרית ומנחה מתפלל י"ח ברכות
ואומר יעלה ויבא ברצה. ואם לא אמרו בערבית,
אין מחזירין אותו, בין שראש חודש יום אחד בין
שהוא שני ימים, מפני שאין מקדשין את החדש
בלילה. אבל לא אמרו שחרית ומנחה, מחזירין
אותו. ואם נזכר קדם שהתחיל מודים, אומר
במקום שזכר. ואם לא נזכר עד אחר שהתחיל
מודים, אם נזכר קדם שהשלים תפלתו, חוזר
לרצה. ואם לא נזכר עד שהשלים תפלתו, חוזר
לראש. ואם הוא רגיל לומר תחנונים אחר תפלתו
ונזכר אחר שהשלים תפלתו קדם שיעקר רגליו,
חוזר לרצה:

ב. וקורים הלל בדלוג, בין יחיד בין צבור. ויש
אומרים שהצבור מברכין עליו בתחלה לקרא את

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומרות, ובשומרות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ראש חודש סימן תכד

שולחן ערוך

ופסוק אחרון מהפסוק ויאמר לו יהונתן לזכר
שמחר גם כן הוא ראש חדש:
ג. ראש חדש שחל להיות בשבת, פולל במוסף
בברכה רביעית שבת וראש חדש וחותם מקדש
השבת וישראל וראשי חדשים:

התפלה ואומר פתר, וכשמגיע למלא כל הארץ
כבודו, אומר לעצמתם משבחים כמו בקדשת
שחרית, ואחר שסיים תורת התפלה אומר קדיש
ואומר מזמור ברכי נפשי את ה':
ד. נוהגים לחלץ תפלין כשרוצים להתפלל מוסף:

סימן תכו

סימן תכד

ברכת הלבנה וזמנה, ובו ד' סעיפים:

דין הזכרת יעלה ויבא בברכת המזון, ובו סעיף
אחד

א. הרוצה לבנה בחדושה מברך: אשר במאמרו ברא
שחקים. וברוח פיו כל צבאם. חק וזמן נתן להם
שלא ישנו את תפקידם:
ב. אין מברכין על הירח אלא במוצאי שבת פשהוא
מבשם ובגדיו נאים. ותולה עיניו ומישר רגליו
ומברך ואומר שלש פעמים: סימן טוב תהיה לכל
ישראל ברוך יוצרך וכו':

א. מזכירין יעלה ויבא בברכת המזון, ואם לא אמר
אין מחזירין אותו. ואם נזכר קדם שהתחיל הטוב
והמטיב, אומר: ברוך שנתן ראשי חדשים לעמו
ישראל לזכרון:

סימן תכה

דיני ראש חדש שחל להיות בשבת, ובו ג' סעיפים:
א. ראש חדש שחל להיות בשבת, ערבית שחרית
ומנחה מתפלל שבע ואומר יעלה ויבא בעבודה,
ואינו מזכיר של שבת ביעלה ויבא, ומוציאין שני
ספרים וקורין בראשון שבעה בסדר היום, ובשני
קורא מפטיר וביום השבת ובראשי חדשיכם עד
סוף הפרשה, ומפטירין השמים כסאי, חוץ מראש
חדש אלול שחל להיות בשבת שמפטירין עניה
סערה:

ג. עד אימתי מברכין עליה, עד י"ו מיום המולד,
ולא י"ו בכלל:
ד. אין מברכין עליה עד שיעברו שבעת ימים
עליה:

סימן תכז

כשראש חדש ב' ימים היאך כותבין בשטרות, ובו
סעיף אחד

א. כשראש חדש שני ימים, כותבין בשטרות ביום
הראשון: ביום ראש חדש שהוא יום שלשים לחדש
שעבר:

ב. ראש חדש שחל להיות באחד בשבת, מפטירין
בשבת שלפניו ויאמר לו יהונתן מחר חדש. ואם
ראש חדש שני ימים, שבת ויום ראשון, מפטירין
השמים כסאי ונוהגים לומר אחר כך פסוק ראשון

סימן תכח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ראש חודש סימן תכח

שולחן ערוך

סדר קביעת המועדים וקריאת הפרשיות, ובו ח'
מעיפים:

א. אלו הימים שאין קובעים בהם המועדים. לא
אד"ו ראש השנה, ולא גא"ו יום הכפורים, ולא
זב"ד פורים, ולא בד"ו פסח, ולא גה"ז עצרת
והושענא רבה, לא ג' חנכה, ולא אג"ו צום אסתר,
ולא בד"ו צום תמוז ואב. לעולם ביום שיהיה
פורים יהיה ל"ג לעמר, וסימן פל"ג, וביום שיהיה
חנכה יהיה עצרת:

ב. אלו הימים שהקבעו בהם ראשי תדשים ולא
בוזלתם. ניסן אגה"ז, איר בגה"ז, סיון אגד"ו,
תמוז אגה"ו, אב בדו"ז, אלול אבד"ו, תשרי
בגה"ז, מרחשון גדו"א, כסלו א"ב ג"ד ה"ו, טבת
אבגד"ו, שבט בגדה"ז, אדר זבד"ו:

ג. סימן לקביעת המועדים. א"ת ב"ש, ג"ר ד"ק,
ה"ץ ו"ף, פרוש: ביום ראשון של פסח יהיה
לעולם תשעה באב וסימן: על מצות ומררים
יאכלהו ביום ב' בו שבועות, וביום ג' בו ראש
השנה, ביום ד' בו קריאת התורה שהוא שמחת
תורה, ביום ה' בו צום כפור, ביום ו' בו פורים
שעבר:

ד. לעולם קורין צו את אהרן קדם פסח בפשוטה,
ומצרע במעברת, חוץ מבה"ח מעברת שקורין אחרי
מות קדם הפסח. ולעולם קורין פרשת במדבר סיני
קדם עצרת, תשעה באב קדם ואתחנן, אתם נצבים
קדם ראש השנה. ולכן כשראש השנה ביום ב"ג,
שיש שתי שבתות בין ראש השנה לסכות, צריכים
לחלק נצבים וילך כפי שיקראו וילך בין ראש
השנה לצום כפור, והאזינו בין צום כפור לסכות.

וסימן: ב"ג המלך פת וילך. אבל כשראש השנה
ביום ה"ז, אז אין בין ראש השנה לסכות אלא
שבת אחת שקורין בה האזינו, אז וילך עם נצבים
קדם ראש השנה, וסימן לפשוטה: פקדו ופסחו,
ולמעברת: סגרו ופסחו, מנו ועצרו, צומו וצלו,
קומו ותקעו:

ה. פרשת האזינו, מחלקין פרשיותיה כדרך שהיו
מחלקין אותה במקדש, שהיו קורין השירה פעם
אחת לששת ימי השבוע וסימן: הוי"ו לך, האזינו,
זכר, ירכיבהו, וירא, לו חכמו, כי אשא אל שמים
עד סוף השירה, והשביעי קורא מסוף השירה עד
סוף הפרשה:

ו. קללות שבתורת כהנים אין מפסיקין בהם, אלא
אחד קורא כלם ומתחילין בפסוקים שלפניהם
ומסיים בפסוקים שלאחריהם. אבל קללות שבמשנה
תורה יכולין להפסיק בהם, ואף על פי כן נהגו
שלא להפסיק בהם:

ז. ח' פסוקים אחרונים שבתורה, אין מפסיקין בהם
אלא יחיד קורא את כלם:

ח. מי"ו בתמוז ואילך מפטירין ג' דפרענותא, ז'
דנחמתא, תרתי דתיובתא. ג' דפרענותא. דברי
ירמיהו, שמעו דבר ה', חזון ישעיהו. שבע
דנחמתא, נחמו, ותאמר ציון, עניה סוערה, אנכי,
רני עקרה, קומי אורי, שוש אשיש. וביום צום
גדליה במנחה מפטירין דרשו. ובשבת שבין ראש
השנה ליום הכפורים מפטירים לעולם שובה.
וכשראש השנה בב"ג, שיש שבת בין יום הכפורים
לסכות וקורין בו האזינו, מפטיר בו וידבר דוד.
ויש אומרים שכשראש השנה בב"ג, שוילך בין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תכט

שולחן ערוך

סימן תלב

דין ברכת בדיקת חמין, ובו ב' סעיפים:

א. קדם שיתחיל לבדק יברך: אשר קדשנו במצותיו וצונו על בעור חמין. ויזהר שלא ידבר בין הברכה לתחלת הבדיקה. וטוב שלא ידבר בדברים אחרים עד שיגמר כל הבדיקה, כדי שישים אל לבו לבדק בכל המקומות שמכניסים בו חמין:

ב. בברכה אחת יכול לבדק כמה בתים. ואם בעל הבית רוצה, יעמיד מבני ביתו אצלו בשעה שהוא מברך, ויתפזרו לבדק איש במקומו על סמך ברכה שברך בעל הבית:

סימן תלג

בדיקת חמין, ובו י"א סעיפים:

א. הבדיקה צריך שתהיה לאור הנר ולא לאור הלבנה. ואם עבר ולא בדק ליל י"ד כשבדק ביום י"ד, לא יבדק לאור החמה אלא לאור הנר. ואכסדרה שאורה רב, אם בדקה לאור החמה, דיו. והוא הדין כנגד ארבה שבחדר:

ב. אין בודקין לאור האבוקה אלא לאור הנר, ולא נר של חלב, ולא של שמן, ולא של שמן, אלא נר של שזווה:

ג. בודק כל המקומות שיש לחוש שמא הכניסו בהם חמין. ולכן כל חדרי הבית והעליות צריכים בדיקה. שפעמים אדם נכנס בהם ופתו בידו. אבל אוצרות יין שאין מסתפק מהם, וכן מתבן וכיוצא בו, אינם צריכים בדיקה:

ראש השנה ליום הכפורים, מפטירין בו דרשו. ובשבת שבין יום הכפורים לסוכות, שקורים האזינו, מפטירים שובה:

הלכות פסח

סימן תכט

שאין נופלין על פניהם כל ניסן, ובו ב' סעיפים:

א. שואלין בהלכות פסח קדם לפסח שלשים יום:
ב. אין נופלין על פניהם בכל חדש ניסן, ואין אומרים צדקתך בשבת במנחה, ואין מספידין בו, ואין מתעניין בו להזכיר בצבור. והבכורות מתעניין בו בערב פסח:

סימן תל

ובו סעיף אחד

א. שבת שלפני הפסח קורין אותו שבת הגדול, מפני הנס שנעשה בו:

סימן תלא

זמן בדיקת החמין, ובו ב' סעיפים:

א. בתחלת ליל י"ד בניסן בודקים את החמין לאור הנר, בחרין ובסדקין, בכל המקומות שדרך להכניס שם חמין:

ב. יזהר כל אדם שלא יתחיל בשום מלאכה ולא יאכל, עד שיבדק. ואפלו אם יש לו עת קבוע ללמוד, לא ילמד עד שיבדק. ואם התחיל ללמוד מבעוד יום, אין צריך להפסיק:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תלד

שולחן ערוך

ט. מרתף שמסדרין בו שורות של תביות זו אצל זו
עד שנתמלא כלו, וחוזרין ומסדרין שורות אחרות
על התחנות עד הקורה, אין צריך לבדק אלא
שורה העליונה ואחרת למטה ממנה. דהינו שורה
על פני רחב המרתף, ולא על כל שטח המרתף
אלא עליונה הרואה את הקורה ואת הפתח, ואחרת
למטה ממנה:

י. בתי כנסיות ובתי מדרשות צריכים בדיקה מפני
שהתינוקות מכניסים בהם חמץ:

יא. המכבד חדרו ב"ג בניסן ומכון לבדק החמץ
ולבערו, ונזהר שלא להכניס שם עוד חמץ, אף
על פי כן צריך לבדק בליל י"ד:

סימן תלד

דינים הנזהרים תכף אחר הבדיקה, ובו ד' סעיפים:

א. אחר הבדיקה יהא נזהר בחמץ שמשיר להצניעו,
כדי שלא יצטרך בדיקה אחרת, כגון אם יתלנו
עכבר בפניו או אם יחסר לחמו, כגון שיניח עשר
כפרות וימצא תשע, אבל בסתם שאינו יודע אם
חסר ממנו אם לאו, לא. ואם כפה עליו פלי ולא
מצאו, אינו צריך לבדק, שנדאי אדם נטלו. לכך
יכפה עליו פלי או יתלנו באויר או יניחנו בתבה,
מקום שאין עכבר יכול לבא:

ב. אחר הבדיקה מיד בלילה יבטלנו ויאמר: כל
חמירא דאיתיה ברשותי דלא חזיתיה ודלא בערתיה
לבטיל ולהוי כעפרא. וטוב לחזר ולבטלו פעם
אחרת ביום י"ד סוף שעה חמישית, קדם שתגיע
שעה ששית, שמשתיגע שעה ששית נאסר ואין
בידו לבטלו:

ד. חרי הפית וזיוין הפולטים מהכתלים, שאינם
גבוהים הרבה ולא נמוכים הרבה, צריכים בדיקה.
אבל הגבוהים שאין יד האדם מגעת שם, והנמוכים
פחות משלשה טפחים, אינם צריכים בדיקה:

ה. גג היציע והמגדל שגגיהם משפעים ומפני כן
אין גגיהם ראויין לשום תשמיש, אינם צריכין
בדיקה אפלו הם בתוך הפית:

ו. רפת של בקר אינו צריך בדיקה, שאם היה שם
חמץ הבהמות יאכלוהו. וכן לול של תרנגולים
אינו צריך בדיקה, מפני שאם היה שם חמץ
התרנגולים יאכלוהו. וכן אמצעה של חצר אינו
צריך בדיקה, שאם היה שם חמץ העורבים ושאר
עופות המצויים שם יאכלוהו. והני מלי מספק חמץ,
אבל ודאי חמץ לא:

ז. חר שבין יהודי לחברו, כל אחד בודק עד מקום
שידו מגעת והשאר מבטל בלבו, ודיו. ושבין
יהודי לעכו"ם אינו צריך בדיקה כלל, שמא יאמר:
כשפים הוא עושה לי ונמצא בא לידי סכנה:

ח. כהל שונתמש בו חמץ בחרין, ונפל ונעשה גל,
אפלו אינו גבוה ג' טפחים כדי חפישת הכלב, אין
צריך לבדק תחתיו פיון שיש בו סכנת עקרב
שמצויים בגלים חיישינן שמא אחר שישלים
בדיקתו שאינו עוסק במצוה יחפש אחר מחט
שנאבד לו ויבא לידי סכנה. והני מלי בסתם, אבל
בידוע שיש תחתיו חמץ, אם אין עליו גבה שלשה
טפחים, צריך להוציאו משם במרא ותצינא בענין
שאינו בו סכנה. ואם יש עליו גבה שלשה טפחים,
מבטלו בלבו ודיו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

לחודש

גליון

אורח חיים

הלכות פסח סימן תלה

שולחן ערוך

ב. ויש אומרים דקדם ל' יום שאינו צריך לבדק
הינו כשאין דעתו לחזור בתוך הפסח, אף על פי
שדעתו לחזור קדם הפסח או אחריו, אינו צריך
לבדק כיון שהוא קדם ל' יום אבל אם דעתו לחזור
בתוך הפסח צריך לבדק אפילו מראש השנה. ואם
שכח ולא בדק, יבטל כשיגיע הפסח ולא יברך על
הבטול:

ג. ישראל היוצא מבית עכו"ם תוך שלשים יום
ונכנס בבית אחר בעיר זו, או הולך לעיר אחרת,
אינו צריך לבער בית האיני יהודי שהרי יקיים
מצות בעור באותו בית אחר. אבל אם הוא מפרש
או יוצא בשירא ולא יכנס בפסח בבית, יש מי
שאומר שחל עליו חובת הבעור כיון שהוא תוך ל'
יום, וצריך לבער בית העכו"ם שהוא יוצא ממנו
כדי לקיים מצות בעור:

סימן תלז

המשכיר בית לחברו על מי חל חובת בעור, ובו ד'
סעיפים:

א. המשכיר בית לחברו לצורך י"ד וממנו ואילך,
וקנהו בא' מהדרכים ששכירות קרקע נקנה בו, אם
עד שלא מסר לו המפתח חל י"ד על המשכיר
לבדק. ואם משמסר לו המפתח חל י"ד, על
השוכר לבדק:

ב. השוכר בית מתכירו בי"ד ואינו יודע אם הוא
בדוק, אם הוא בעיר שואלו אם בדקו. ואם אינו
בעיר, חזקתו בדוק ומבטלו בלבו ודיו:

ג. בבטול היום יאמר: דחזיתיה ודלא חזיתיה,
דבערתיה ודלא בערתיה:
ד. שלוחו יכול לבטל. אם אין האיש בביתו, יבטל
במקום שהוא. ואם אינו עושה כן, טוב שתבטל
אשתו:

סימן תלה

דיו מי שלא בדק בליל י"ה, ובו סעיף אחד

א. לא בדק בליל י"ד, יבדק ביום י"ד באינו שעה
שיזכר מהיום. לא בדק כל יום י"ד, יבדק בתוך
הפסח. לא בדק בתוך הפסח, יבדק לאחר הפסח,
כדי שלא יפשל בתמץ שעבר עליו הפסח שהוא
אסור בהנאה. ועל הבדיקה שלאחר הפסח לא
יברך:

סימן תלו

דיו המפרש בים וחיוצא בשירא, ובו ג' סעיפים:

א. המפרש מיבשה לים או יוצא בשירא, ואינו
מניח בביתו מי שיבדק תוך שלשים יום, וקוק
לבדק. קדם שלשים יום אינו צריך לבדק. ואם
דעתו לחזור קדם הפסח, צריך לבדק ואחר כך
יצא, דחיישינן שמא יחזור ערב פסח בין השמשות
ולא יהיה לו פנאי לבער. וכן העושה ביתו אוצר
תוך שלשים יום, וקוק לבדק ואחר כך כונס
אוצרו לתוכו. קדם שלשים יום, אם דעתו לפנותו
קדם הפסח צריך לבדק ואחר כך עושהו אוצר.
ואם אין דעתו לפנותו קדם הפסח אינו צריך
לבדק:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדעו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תלח

שולחן ערוך

א. ט' צבורין של מצה ואחד של חמץ, ובא עכבר ונטל ולא ידענו אם נטל חמץ או אם נטל מצה, ונכנס לבית בדוק, צריך לחזור ולבדוק, שכל הקבוע כמחצה על מחצה. ואם פרש הכפר ממקום קביעתו, ונטלו העכבר משם, אין צריך לחזור ולבדק. דכל דפריש, מרבא פריש:

ב. ב' צבורין, אחד של חמץ ואחד של מצה, וב' בתים, אחד בדוק ואחד שאינו בדוק, ובאו שני עכברים זה נטל חמץ וזה נטל מצה ואין ידוע לאיזה בית נכנס זה שנטל החמץ. וכן שני בתים בדוקים וצבור אחד של חמץ ובא עכבר ונטל ואין ידוע לאיזה בית נכנס, או שידע שנכנס לאחד מהם ונכנס אחריו ובדק ולא מצא כלום, או שבדק קצת מהבית ומצא כפר, אינו צריך לחזור ולבדק:

ג. הניח ט' ככרות חמץ ומצא י', צריך לבדק אחר כל הט'. וכן אם הניח י' ומצא ט', צריך לבדק אחר כל הי' שאנו אומרים מה שהניח נטל ואלו אחרים הם. ויש אומרים דהני מלי בקשורים יחד, אבל אם אינם קשורים יחד אין צריך לבדק אלא אחר האחד:

ד. הניח חמץ בזוית זו ומצאו בזוית אחרת, צריך לחזור ולבדק:

סימן תם

דין חמצו של עכו"ם שהפקד אצל ישראל, ובו ד' מעיפים:

א. עכו"ם שהפקיד חמצו אצל ישראל, אם הוא חיב באחריותו מגנבה ואבדה, בין שהוא בביתו בין שהוא בכל מקום ברשותו, חיב לבערו. ויש

ג. המשכיר בית לחברו בחזקת בדוק ונמצא שאינו בדוק, על השוכר לבדק ואינו מקח טעות. ואפלו במקום שבדקים בשכר, שהרי מצוה הוא עושה:

ד. בית שהחזק שלא בדקו המשכיר ואמרו אשה או עבד או קטן אנו בדקנוהו, הרי אלו נאמנים. והוא שיהא קטן שיש בו דעת לבדק:

סימן תלח

עכבר שנכנס למקום בדוק וכפר בפיו, ובו ב' מעיפים:

א. עכבר שנכנס לבית בדוק וכפר בפיו, ונכנס אחריו ומצא פוררין אפלו כדי כל הכפר, צריך לחזור לבדק הבית אחר הכפר שהכניס. לפי שאין דרכו של עכבר לפרר, והני פוררין מעלמא אתו ולא מאותו כפר. אבל אם תינוק נכנס לבית בדוק וכפר בידו ונכנס אחריו ומצא פוררין, אינו צריך לחזור ולבדק שחזקתו שאכלו, ואלו הפוררין שנפלו ממנו בשעת אכילה, שדרך התינוק לפרר. ויש אומרים שאם אין בפוררין כדי כל הכפר, צריך לחזור ולבדק:

ב. בזית חמץ למעלה על הקורה, מתיבים אותו להביא סלם להורידו מפני שפעמים יפל מהקורה. אבל אם היה חמץ בבור, אין מתיבים אותו להעלותו אלא מבטלו בלבו ודין:

סימן תלט

דין מי שבדק ולא מצא מספר ככרות שהניח, ובו ד' מעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תמא

שולחן ערוך

סימן תמב

דין תערבת חמין, ובו י"א סעיפים:

א. תערבת חמין, עוברים עליו משום כל יראה וכל ימצא כגון המוריס וכוותח הפבלי ושכר המדי וכל פיוצא באלו מדברים הנאכלים. אבל דבר שיש בו תערבת חמין ואינו ראוי לאכילה, מתר לקימו בפסח. כגון ערבת העבדנין שנתן לתוכו קמח ועורות, אפלו נתנן שעה אחת קדם הבעור הרי זה מתר לקימו. ואם לא נתן העורות, ונתן הקמח קדם ג' ימים לשעת הבעור, מתר לקימו שהרי נפסד והבאיש. תוף שלשה ימים, חייב לבער. וכן הקילור והרטיה והאספלגית והתריאק"ה שנתן לתוכן חמין, מתר לקימן בפסח שהרי נפסד צורת החמין:

ב. הפת עצמה שעפשה ונפסלה מלאכל הפלב, ומלוגמא שנסרחה, אינו חייב לבער:

ג. בגדים שכבסו אותם בחלב חטה, וכן נירות שדבקו אותם בחמין וכל פיוצא בזה, מתר לקימן בפסח שאין צורת החמין עומדת:

ד. דבר שנתערב בו חמין ואינו מאכל אדם פלג או שאינו מאכל כל אדם, כגון התריאק"ה וכיוצא בו, אף על פי שמתר לקימו אסור לאכלו עד אחר הפסח, ואף על פי שאין בו מן החמין אלא כל שהוא, הרי זה אסור לאכלו:

ה. שכר שעושים מחטים ושעורים חייבים לבערו. וכן אם העמיד גבינות בחלא משכר שעורים או חטים, חייב לבערם:

אומרים שאפלו אינו עליו אלא שומר חנם שחייב בפשיעה, חייב לבערו. ואפלו אם אינו חייב באחריותו בדין, אלא שידע שהעכו"ם אלו ויכפהו לשלם אם יאבד, חייב לבערו. ויש חולקים:

ב. ואם אינו חייב באחריותו, אינו חייב לבערו אפלו אם כבוש תחת ידו, כגון שהוא גר תושב ושרוי עמו בחצר. וצריך לעשות לפניו מחצה גבוה י' טפחים, כדי שלא ישכח ויאכלנו:

ג. עכו"ם שנכנס לבית ישראל וחמצו בידו, אינו זקוק להוציאו אף על פי שהישראל רואה חמין של עכו"ם אין בכך פלוס. אבל אסור להעלותו עמו על השלחן ואפלו בהפסק מפה:

ד. ישראל שהפקיד חמצו אצל ישראל חברו או אצל העכו"ם, אף על פי שקבל עליו הנפקד אחריות, עובר עליו [אף] המפקיד:

סימן תמא

דיני מי שהלוח על חמין, ובו ב' סעיפים:

א. עכו"ם שהלוח לישראל על חמצו ומשכנו בידו, ואמר ליה מעכשו יהא שלך אם לא אפרע לך לזמן פלוני, והגיע הזמן ולא פרעו, מתר אפלו לא הגיע הזמן שקבע עד אחר הפסח. דמשהגיע הזמן ולא פרעו, נקנה לו למפרע והוי לה חמצו של עכו"ם:

ב. ישראל שהלוח לעכו"ם על חמצו, אם משכנו בידו ואמר ליה מעכשו, והגיע הזמן אפלו אחר הפסח ולא פרעו, אפלו אין אחריותו עליו אסור, משום דקני ליה למפרע. אבל אם לא אמר ליה מעכשו, ואין אחריותו עליו, מתר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תמו

שולחן ערוך

סימן תמו

דין חמץ בערב פסח לאחר שש, ובו ג' סעיפים:

- א. חמץ מו' שעות ולמעלה ביום י"ד, אסור בהנאה, ואסרוהו חכמים שתי שעות קדם דהינו מתחלת שעה חמישית, ומיהו כל שעה חמישית מתר בהנאה, ורשאי למכרו לעכו"ם, אפלו הרבה ביחד שודאי לא יאכלנו קדם פסח. ויכול להאכילו לבהמה חיה ועוף, ובלבד שיצמד עליהם לראות שלא יצניעו ממנו, ויבער מה ששירו ממנו, ומתחלת שעה ששית ולמעלה, אסרוהו גם בהנאה:
- ב. ישראל שהיה בידו חמצו של ישראל אחר בפקדון, יעכבנו עד שעה חמישית, ואם לא באו בעליו ימכרנו לעכו"ם. ואם לא מכרו חייב לבערו בזמן אסורו, אפלו אם אינו חייב באחריותו:
- ג. אם קנו שום דבר בחמץ אחר שש שעות, מתר מפני שחמץ אינו תופס דמיו:

סימן תמו

דין ערב פסח שחל להיות בשבת, ובו ח' סעיפים:

- א. י"ד שחל להיות בשבת, בודקין ליל שלשה עשר. ומבערים הכל לפני השבת, ומשירין מזון שתי סעודות לצרף השבת, ודסעדה שלישית זמנה אחר המנחה ואז אינו יכול לעשותה לא במצה ולא בחמץ אלא במצה עשירה, וצריך לעשותה קדם שעה עשירית:
- ב. טוב לבער בערב שבת קדם חצות, כדי שלא יבואו לטעות בשאר שנים לבער אחר חצות:

- ו. נהגו לגרר הפתלים והפסאות שנגע בהם חמץ, ויש להם על מה שיסמכו. ואם יש חמץ בסדק, שאינו יכול לחטט אחריו, יטיח עליו מעט טיט:
- ז. בצק שבסדקי ערבה, אם יש כזית במקום אחד חייב לבער. ואם לאו, אם היה עשוי לחזק בו שברי הערבה או לסתם בו נקב, בטל במעוטו. ואם לאו, חייב לבער:
- ח. היו בו שני חצאי זיתים בב' מקומות וחוט של בצק ביניהם, רואים כל שאלו ינטל החוט נטלין עמו, חייב לבער. ואם לאו, אינו צריך לבער. במה דברים אמורים, בערבה, אבל בבית אף על פי שאם ינטל החוט אין נטלין עמו, חייב לבער מפני שפעמים מקבץ אותם. הנה חצי זית בבית וחצי זית בעליה, חצי זית בבית וחצי זית באכסדרה, חצי זית בבית זה וחצי זית בבית שלפנים ממנו, הואיל ואלו החצאי זיתים דבוקים בפתלים או בקורות או בקרקעות אינו חייב לבער אלא מבטלו בלבו ודין:
- ט. חמץ שנתעפש קדם זמן אסורו ונפסל מאכילת הכלב, או ששרפו באש ונחרף עד שאינו ראוי לכלב, או שיחדו לשיבה וטח אותו בטיט, מתר לקימו בפסח:
- י. דיו שהוא מבשל בשכר שעורים, מתר לכתב בו:
- יא. ערבות שלשין בהן חמץ, אין לסמך על מה שרוחצים אותן בחמין ומנקרין החמץ מהן. כי אי אפשר לנקרן שלא ישאר בהן בין הכל כזית, והפלי מצרפו. וצריך לתנן במתנה לאינו יהודי עד לאחר הפסח, או לטוחן בטיט. והוא הדין לבצק שבכלי גסרים שאינו יכול להוציאו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

לחודש

גליק

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תמה

שולחן ערוך

א. פיצד בעור חמץ, שורפו או פוררו וזורה לרוח
או זורקו לים. ואם היה החמץ קשה ואין הים
מתכו במהרה, הרי זה מפורו ואחר כך זורקו
לים:

ב. ואם נתנו לעפ"ם קדם שעה ששית, אינו צריך
לבער. ואם שרפו קדם שעה ששית, הרי זה מתר
ליהנות בפחמין שלו בתוך הפסח. אבל אם שרפו
משעה ששית ולמעלה, הואיל והוא אסור בהנאה,
הרי זה לא יסיק בו תנור וכירים ולא יבשל. ואם
בשל או אפה, אותה הפת ואותו התבשיל אסורים
בהנאה וכן הפחמין שלו אסורים בהנאה, הואיל
ושרפו אחר שנאסר בהנאה:

ג. קדם זמן אסורו יכול להשליכו במקום
שהעורבים מצויים שם. ואם מצאו אחר זמן אסורו,
שלא אכלוהו העורבים, אף על פי שהמקום הפקר
לא יניחנו שם אלא יבערנו:

סימן תמו

דין מי שמוצא חמץ בתוך המועד, ובו ד' סעיפים:

א. המוצא חמץ בביתו, אם הוא כחל המועד
יוציאו ויבערנו מיד. ואם הוא יום טוב, יכפה
עליו פלי עד הלילה ואז יבערנו:

ב. ויש מי שאומר דיום טוב שני דינו כחל המועד
לענין זה:

ג. גגו של עכו"ם שהיה סמוך לגגו של ישראל
ונתגלגל החמץ מגגו של עכו"ם לגגו של ישראל,
הרי זה דוחפו בקנה. ואם היה בשבת או ביום
טוב, כופה עליו פלי,

ג. אין מבשלין לשבת זה דייסא וכיוצא בזה, ואין
עושין בו פת הצנומה בקערה:

ד. אחר שאכל בשר בשבת זה סעדת שחרית, ינער
המפה שאכלו בה, ויקנח הקערות באצבעו, ויטמנם
מן העין עם שאר פלי החמץ, ואם נשאר פת יכול
לתנו לעפ"ם על מנת שלא לצאת בו לרשות
הרבים, דרך הערמה, ודבר מועט:

ה. אם נשאר חמץ אחר שאכלו, מבטלו וכופה עליו
פלי עד מוצאי יום טוב, ומבערו:

ו. אף על פי שלא ישאר החמץ בבית אחר סעדת
שחרית, צריך לבטל החמץ כדרך שהוא מבטל
בשאר שנים:

ז. ההולך ביום ארבעה עשר לדבר מצוה, כגון
למול את בנו או לאכל סעדת ארוסין בבית חמיו,
ונזכר שיש לו חמץ בביתו, אם יכול לחזור לביתו
ולבער ולחזור למצותו, יחזור ויבער. ואם לאו,
יבטלנו בלבנו. ואם היה הולך להציל מן הנהר ומן
הדלקה ומהמפלת ומיד עכו"ם, יבטלנו בלבנו ולא
יחזור אפלו יש שהות. ואם יצא לצורך עצמו, יחזור
מיד. עד כמה הוא חוזר, עד כפיצה, פחות מכאן
מבטלו בלבנו ודין:

ח. היתה לו עסה בביתו והוא טרוד במקום אחר
וירא שמא תחמיץ, מבטלה בלבנו קדם שתחמיץ.
אבל אם תחמיצה אין הבטול מועיל, אם הוא אחר
זמן אסורו:

סימן תמה

דין בעור חמץ, ובו ג' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תמו

שולחן ערוך

ד. אם נתערב החמץ קדם הפסח ונתבטל בס', אינו חוזר ונעזר בפסח לאסור במשהו, ויש חולקים:

ה. בשר יבש וגבינה ודגים שנמלחו קדם הפסח ולא נזהרו בהם, מתר לאכלם בפסח. מיהו דגים מלוחים השרוים במים בפסח בכלי חמץ, יש להחמיר לזרז מהן מפני שהם בולעים בפסח מפליטת הכלים, וחמץ בפסח במשהו:

ו. מלח ששמו במדוכה, מתר למלח בו בשר בפסח:

ז. בסר שדכין קדם פסח במדוכות מחמצות, מתר לאכלו בפסח:

ח. זיתים שנזהרו לחתכם בספין חדשה, אפלו לא נזהרו לכבשם בקדרה חדשה, אם אינה בת יומא מתרת לכלי עלמא:

ט. יבש ביבש, אף על גב דבשאר אסורים חד בתרי בטיל, חמץ במצה אפלו באלף לא בטיל. ויש אומרים דחמץ שוה לשאר אסורין בזה:

י. נותן טעם לפגם, מתר גם בפסח:

יא. בין חמץ שנתערב קדם פסח ועבר עליו הפסח, בין שנתערב בפסח ועבר עליו כל הפסח, בין שעבר הפסח על החמץ ונתערב לאחר הפסח, בטל בששים:

יב. חמץ נקשה, אפלו בעיניה אינו אסור בהנאה אחר הפסח. והפדיאו"ש, חמץ גמור הן ואסורים בהנאה אחר הפסח:

סימן תמו

דין חמין שעבר עליו הפסח, ובו ז' סעיפים:

ד. מצא פת בפסח בביתו ואינו יודע אם הוא חמץ או מצה, מתר אפלו באכילה דאזלינן בתר בתרא. ואם הוא מעפש הרבה, שאי אפשר לו להתעפש כל כך משנכנס הפסח, אז ודאי הוא חמץ. ואם עברו מימי הפסח שנוכל לתלות שנתעפש משנכנס הפסח עד עתה, אם אנו נוהגים לאפות בפסח פת חם בכל יום תולין להקל אפלו הוא מעפש הרבה, שאנו תולים לומר בכל יום אפה פת חם ונתנו עליו ולפיכך הרבה להתעפש:

סימן תמו

דיני תערובת חמין בתוך הפסח, ובו י"ב סעיפים:

א. חמץ בפסח, אוסר תערובתו בין במינו בין שלא במינו, במשהו, אפלו בהנאה. ודין תערובתו כדין שאר תערובות, אלא שמה שאוסר בשאר תערובות פחות מששים אוסר בחמץ במשהו. אבל אם בשאר תערובות לא היה צריך ששים אלא קלפה או גטילת מקום, אף בחמץ כן, שחם בחם בלא רטב די בקלפה כשאר אסורים. וכן אם נגע כפר חמץ בכפר מצה ושניהם חמין ואין שם דבר המפעפען, לא אסור אלא מקום מגעו בלבד לפי שאינו מבליע יותר:

ב. חמץ שנתערב משש שעות עד הלילה, אינו אוסר במשהו אלא דינו כשאר אסורין:

ג. חטה שנמצאת בערב פסח בתרנגלת מבשלת, מתר לבטלה בס'. אבל אם חממו התרנגלת בפסח בעוד שהחטה בתוכה, חוזרת לתן טעם בתוכה בפסח והוי במשהו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תמט

שולחן ערוך

דין חמץ שנמצא בחנות ישראל והפועלים אינם
יהודים או בהפך, ובו סעיף אחר

א. חנות של ישראל ומלאי של ישראל והפועלים
הנכנסים לשם אינם יהודים, חמץ שנמצא שם אחר
הפסח אסור בהנאה. חנות של אינו יהודי ומלאי
של אינו יהודי ופועלים הנכנסים לשם ישראל,
חמץ שנמצא שם מתר אפלו באכילה. כך היא
גרסת רש"י ורובנו האי, אבל רובנו חננאל גורס
בהפך:

סימן תנ

דין ישראל ואינו יהודי שיש להם שתפות, ובו ז'
סעיפים:

- א. ישראל שלוח כפר מתברו קדם הפסח צריך
לפרעו אחר הפסח ויש בו משום גזל אם אינו
פורעו;
- ב. ישראל שמקבל מאינו יהודי ברבית כפרות בכל
שבוע, יאמר לו קדם פסח שיתן לו בשבוע של
פסח קמח או מעות, וכיון שהתנה עמו כך אף על
פי שאחר הפסח נותן לו כפרות חמץ, חליפי
הקמח והמעות הן ושרי;
- ג. ישראל ואינו יהודי שיש להם תנור בשתפות,
אומר לאינו יהודי קדם הפסח: טל אתה של פסח
ואני אטל אחר כך;
- ד. ישראל שהיה לו תנור ואפו בו אינם יהודים
חמץ בפסח, אפלו מעות אסור לקבל בשכרו והנה
ליה משתכר באסורי הנאה. ואם קבל כפר המעות,
מתר ליהנות מהם;

א. חמץ של עכו"ם שעבר עליו הפסח, מתר אפלו
באכילה;

ב. אם עכו"ם מביא לישראל דורון חמץ ביום
אחרון של פסח, לא יקבלנו הישראל, וגם לא יהא
נפר מתוך מעשיו שחפץ בו. וטוב שיאמר שאינו
רוצה שיקנה לו רשותו;

ג. חמץ של ישראל שעבר עליו הפסח, אסור
בהנאה אפלו הניחו שוגג או אנוס. ואם מכרו או
נתנו לעכו"ם שמחויץ לבית קדם הפסח, אף על פי
שהישראל מכרו לעכו"ם, ויודע שלא יגע בו כלל
אלא ישמרנו לו עד לאחר הפסח, ויחזור ויתננו
לו, מתר, ובלבד שיתננו לו מתנה גמורה בלי
שום תנאי, או שימכרנו לו מכירה גמורה בדבר
מועט. אבל מתנה על מנת להחזיר לא מהני;

ד. רשאי ישראל לומר לעכו"ם בשעה חמישית או
קדם: עד שאתה לוקח חמץ במנה קח במאתים
שמא אצטרך ואקחנו ממך אחר הפסח. אבל לא
ימכר לו ולא יתן לו על תנאי, ואם עשה כן הרי
זה עובר בכל יראה ובל ימצא;

ה. חמץ שנמצא בבית ישראל אחר הפסח, אסור אף
על פי שבטל;

ו. אסור להאכיל חמצו בפסח אפלו לבהמת אחרים
או של הפקר;

ז. אסור לתן בהמתו לעכו"ם להאכילה בימי הפסח,
אם הוא יודע שמאכיל אותה פסלת שעורים שהוא
חמץ;

סימן תמט

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תנא

שולחן ערוך

ב. כּוּבֵיא, שֶהוּא כְּלִי שְׁעוּשִׁין מִלְּבָנִים וְעֶפֶר, וְאוּפִים וּמִטְגָּנִין בּוֹ, וְכֵן תַּנּוּר קָטָן שְׁקוּרִין פִּירִילִי"א הִסִּיקוּ מִבְּחוּץ וְאָסוּר לְאַפּוֹת בּוֹ בַּפֶּסַח, דַּאִין חֶמֶץ שָׁבוּ נִפְלֵט בְּכָף. וְאִם מִלְּאוֹ גַחְלִים מִבְּפָנִים, שְׂרִי:

ג. סְפִינִים מִגְעִילָן בְּכָלִי רֵאשׁוֹן וּמִתְרִין. וְכָלִי רֵאשׁוֹן נִקְרָא שֶׁהִרְתִּיחוּ בּוֹ מִים עַל הָאֵשׁ, אִפְלוֹ אִינוּ עֲתָה עַל הָאֵשׁ רַק שְׁעוֹדְנוּ רוֹתְחָ. וְקִדְּם הִתְגַּעְלָה צְרִיף לְשׁוֹפֶם יָפָה בְּמִשְׁחָתוֹת אוֹ בְּרַחִים לְהַעֲבִיר כָּל חֲלוּדָה שֶׁבָּהֶם קִדְּם הַכְּשָׁרִם. הִילְכֶף אִם יֵשׁ בּוֹ גּוּמּוֹת וְאִינוּ יָכוֹל לְנַקּוֹתוֹ יָפָה, אִין מוֹעִיל לוֹ הַגְעֵלָה לְבַד וְצְרִיף לְבוֹן בְּמָקוֹם הַגּוּמּוֹת:

ד. כְּלִים שֶׁמִּשְׁתַּמְשִׂים בָּהֶם עַל יְדֵי הָאוּר, כְּגוֹן שְׂפוּדִים וְאִסְכְּלָאוֹת וְכִיּוּצָא בָּהֶם, צְרִיכִים לְבוֹן. וְהַלְבוֹן עַד שִׁיְהִיו נִיּוּצוֹת נִתְזוּן מֵהֶם:

ה. כְּלִים שֶׁנִּשְׁתַּמְשִׂים בָּהֶם בְּחִמּוֹן, כְּפִי תִשְׁמִישָׁן הַכְּשָׁרִין. אִם תִּשְׁמִישָׁן בְּכָלִי רֵאשׁוֹן, כְּגוֹן כֶּף שְׁמֹגִיסִין בּוֹ בְּקִדְרָה, צְרִיף לְהַכְּשִׁירָן בְּכָלִי רֵאשׁוֹן. וְאִם תִּשְׁמִישָׁן בְּכָלִי שְׁנִי, הַכְּשָׁרִין בְּכָלִי שְׁנִי. וְכָלִי שֶׁמִּשְׁתַּמְשִׂין בּוֹ בְּעָרוּי שְׁמַעְרָה מִכְּלִי רֵאשׁוֹן, לֹא סָגִי לִיהָ בְּהַכְּשָׁר דְּכָלִי שְׁנִי אֲלֹא צְרִיף לְעָרוֹת עֲלָיו מִכְּלִי רֵאשׁוֹן:

ו. כָּל כְּלִי הוֹלְכִין בּוֹ אַחַר רֵב תִּשְׁמִישׁוֹ. הַלְכֶף קְעָרוֹת אֶף עַל פִּי שְׁלִפְעָמִים מִשְׁתַּמְשִׂין בָּהֶם בְּכָלִי רֵאשׁוֹן עַל הָאֵשׁ, כִּיּוֹן שֶׁרֵב תִּשְׁמִישָׁן הוּא בְּעָרוּי שְׁמַעְרָה עֲלֵיהֶן מִכְּלִי רֵאשׁוֹן, כֶּף הוּא הַכְּשָׁרִין:

ז. יֵשׁ מִי שְׂאוֹמֵר דְּכַפּוֹת הַעֲשׂוּיֹת מִקְרָן אִין לָהֶם תִּקְנָה בְּהַגְעֵלָה, דְּכִיּוֹן שֶׁמִּתְקַלְקְלִין בְּמִים חִמּוֹן, חִיּוּשִׁין דְּלִמָּא חִיּוּשִׁין עֲלֵיהוּ:

ה. יֵשׁ מִי שֶׁמִּתִּיר לְהַשְׁכִּיר תַּנּוּרוֹ לְאִינוּ יְהוּדִי עַל מְנַת שְׂיִאפָה בּוֹ מִצָּה, וְאִם יֵאפֶה בּוֹ חֶמֶץ אִין זְקוּק לוֹ:

ו. מִתֵּר לֹמֵר לְעַבֵּד בַּפֶּסַח: הִילְכֶף דִּינָר זֶה וְקִנְיָה וְאֶכְלִי, אֶף עַל פִּי שְׂיִודַע שִׁיקְנָה חֶמֶץ. אֲבָל לֹא יֵאמֵר לוֹ: צֵא וְאֶכְלִי וְאִנִּי פוֹרַע. וְיֵשׁ מִתִּירִים גַּם בְּזֶה, אֲלֹא אִם כֵּן הַקְּדִים דִּינָר אוֹ שְׁנָשָׂא וְנָתַן בְּיָד:

ז. אָסוּר לְהַשְׁכִּיר כְּלִי לְאִינוּ יְהוּדִי בַּפֶּסַח כְּדִי שְׂיִבְשֵׁל בּוֹ חֶמֶץ, אֲבָל מִשְׁכִּיר לוֹ חֲמוּר לְהֵבִיא עֲלָיו חֶמֶץ:

סימן תנא

דיני הגעלת כלים, ובו כ"ז סעיפים:

א. קְדָרוֹת שֶׁל חֶרֶס שֶׁנִּשְׁתַּמְשִׂים בָּהֶם חֶמֶץ כָּל הַשָּׁנָה, אִפְלוֹ אוֹתָם שְׁעוּשִׂים בָּהֶם דִּיּוּסָא וּמִיּוּנִי קְמַחִים, מִשְׁפָּשְׁפֶן הֵיטֵב בְּעִנּוּן שֶׁלֹּא יֵהָא חֶמֶץ נִכְרַ בָּהֶם, וּמִתֵּר לְהַשְׁהוֹתָן לְאַחַר הַפֶּסַח לְהַשְׁתַּמְשִׂים בָּהֶם בֵּין בְּמִינוֹ בֵּין שֶׁלֹּא בְּמִינוֹ. וּמִצְנִיעָן בַּפֶּסַח בְּמָקוֹם צְנוּעַ שְׂאִינוּ רְגִיל לִילְכָף שֶׁם, כְּדִי שֶׁלֹּא יֵבֵא לְהַשְׁתַּמְשִׂים בָּהֶם בַּפֶּסַח, וְטוֹב לְסַגְרָם בְּחֹדֶר וּלְהַצְנִיעַ הַמִּפְתָּח. אֲבָל הֶסֶק שֶׁיִּסְיָקָם בְּאֵשׁ אִינוּ מוֹעִיל לָהֶם, וְלֹא לְשׁוּם כְּלִי חֶרֶס שֶׁנִּשְׁתַּמְשִׂים בָּהֶם חִמּוֹן, אִפְלוֹ שֶׁלֹּא עַל יְדֵי הָאוּר אֲלֹא שְׁמַעְרָה לְתוֹכוֹ רוֹתְחִין. וְאִפְלוֹ אִם יִמְלָאוּם גַּחְלִים, דְּחִיּוּשִׁין דְּלִמָּא חִיּוּשִׁין עֲלֵיהוּ שְׂמָא פְקַע וְלֹא עֵבִיד לְהוֹי הֶסְקָה מְעֵלְיָא. וּמִיּוּנִי אִם הִתְזַרְזִין לְכַבְּשׁוֹן שְׁמַצְרִפִּין בּוֹ כְּלִי חֶרֶס חֲדָשִׁים, מִתֵּר דְּכִיּוֹן שְׁמַכְנִיטִין לְהֶסֶק גְּדוֹל כְּזֶה וְדֹאִי לֹא חִיּוּשִׁין עֲלֵיהוּ דִּילְמָא פְקַעִי, אֲבָל לְתַנּוּרִים שְׁלָנוּ לֹא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תנא

שולחן ערוך

ומכניס בתוכה אבן רותחת ועולה הרתיחה בכל שפיתיה, דכל כהאי גוונא הוי הגעלה דכלי ראשון: יז. הדף שעורכים עליו כל השנה, וכן ערבה שלשין בה, צריכים הגעלה: יח. הנפה, צריך לדקדק בה מאד לנקותה מפתיתי החמץ הנדבק בה ונסרך ונדבק בנקבי אריגת הנפה ובעץ שבה, וישפשפו אותה במים יפה יפה. והוא הדין לכל שאר כלי הלישה, שהשפשוף בהם עקר גדול: יט. הרחת שקורים פאל"ה, יש אומרים שאין מועיל לה הגעלה וצריך לקנות חדשה: כ. השלחנות והתבות שמצניעים בהם אכלין כל השנה, רגילים לערות עליהם רותחין לפי שלפעמים נשפך מרק מן הקדרה לתוכן: כא. תביות של חרס שנתנו בהם שכר שעורים, מתרים בהגעלה או בערוי ג' ימים: כב. כל הכלים, אפלו של חרס, שנשתמש בהם חמץ בצונן, מתר להשתמש בהם מצה אפלו בתמין, חוץ מבית שאור ובית חרסת, שאף על פי שלא נשתמש בהם חמץ אלא בצונן, אסור להשתמש בהם מצה בתמין, אבל בצונן להניח בהם מצה אפויה, מתר. אבל אסור ללוש בהם. וכל זה בלא הגעלה, אבל על ידי הגעלה, אפלו בית שאור וחרסת מתרים אם אינם של חרס, אבל לשל חרס לא מהני הגעלה, ואפלו לא נשתמש בהם חמץ אלא בצונן, לא ישתמש בהם מצה אלא בצונן. והאדנא נהגו עלמא דלא לאשתמושי בפסח במאני דפחרא עתיקי:

ח. אחד פלי עץ ואחד פלי אבן ואחד פלי מתכת, דינם להכשירם בהגעלה: ט. המגעיל קדם שעה חמישית יכול להגעיל ביחד כלי ראשון וכלי שני וכלים שבלעו דבר מועט, ואינו חושש: י. סלים שמולחים בהם הבשר, יש מצריכין להם הגעלה ויש מי שחולק, ונראין דבריו, יא. מחבת שמטגנין בה, מתרת בהגעלה. ואם היא ארפה, משים חציה והופך עוד ומשים חציה האחר. ואם היא ארפה ביותר, מלבנה באמצע: יב. כל הכלים צריך להגעיל ידותיהם כמותן: יג. כלי שיש בו טלאי, אם קדם הטלאי לבליעת האסור אין צריך להסירו, דכבולעו כף פולטו. ואם קדמה בליעת האסור לטלאי, צריך להסיר הטלאי קדם הגעלה או ישים גחלים על מקום הטלאי עד שישרף גוף האסור, אם ישנו, ואחר כך מגעיל כל הכלי. ואם הוא של עץ, אין לו תקנה אלא אם כן ירחיב הסדק כל כך שיוכל להוציא משם מה שבתוכו: יד. כסוי של ברזל שמכסים בו הקדרה, צריך הגעלה כיון שמויע בכל שעה מחם הקדרה. ואם נתנהו בפסח על הקדרה בלא הגעלה, כל התבשיל אסור, שזעת הכסוי מתערב בתבשיל: טו. כסוי של ברזל שמשמים אותו על התורה כשנאפית על הפירה, צריך לבון: טז. מדוכה מתרת בהגעלה. ואם היא גדולה שאינו יכול להכניסה בירה, משים בה מים רותחים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאנִי הַתְּלִמּוּד לְיָדֵי מַעֲשֵׂה וְלְיָדֵי מַדּוּת יְשׁוּרוֹת וְלְיָדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לְיַחֲדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאֶהְבָּהּ), וְרַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחֲדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשֵׁעַר רִחַם הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תנג

שולחן ערוך

ב. יש לזהר מלהגעיל כלי הפֶּשֶׁר וְכָלִי חָלָב בְּיַחַד, אֲלֵא אִם כֵּן אֶחָד מֵהֶם אֵינוֹ בֶּן יוֹמוֹ:

ג. לא יניח כלים הרבה לתוף כלי ויגעילם יחד

ד. אם מגעיל בצבת יגלגל הפְּלִי, דָּאֵם לֹא כֵן בְּמָקוֹם הַצְּבַת לֹא סָלִיק דִּיקוּלָא דְמֵיא:

ה. אין מגעילין בחמי טְבֻרָה אֶפְלוּ כְּלִים שְׂדִינָם כְּכָלִי שְׁנִי, מִפְּנֵי שְׂאִינָה תוֹלְדוֹת הָאוֹר, דְּכַבּוּלְעוּ כֶּךָ פּוֹלְטוֹ, מֵה בּוֹלְעוּ עַל יְדֵי תוֹלְדוֹת הָאוֹר, אִף פּוֹלְטוֹ עַל יְדֵי תוֹלְדוֹת הָאוֹר:

ו. כלי גדול שאינו יכול להכניסו תוף כלי אחר מחמת גדלו, עושה שפה לפיו בטיט כְּדֵי שְׂיִתְמַלֵּא הֵיטֵב וְיִגְעֵעוּ הַמַּיִם בְּשִׁפְתּוֹ, וּמְמַלְאוּ מַיִם וּמְרַתִּיחוּ. או יקח אבן רותחת או לפיד אש וישליכנו לתוכו בעודו רותח ומתוף כֶּךָ יְרַתִּיחוּ הַמַּיִם יוֹתֵר וְיִעֲלוּ עַל שִׁפְתּוֹ:

ז. נוהגין לשטף הפְּלִי בַּמַּיִם קָרִים אַחַר הַגְּעֵלָה מִיָּד:

כג. כלי חרס המצפין בהתוף זכוכית, דינָם כְּכָלִי חָרֶס:

כד. כלי עץ המצפים בסמנים שקורים ברניס, דינָם כְּכָלִי חָרֶס:

כה. כל כלי השְׂתִיָּה, בֵּין צְלוּחִיּוֹת בֵּין כּוֹסוֹת, מְתָרִים בְּשִׁטְפָּה. בֵּין שֶׁהֶם שֶׁל זְכוּכִית, בֵּין שֶׁהֶם שֶׁל עֵץ, בֵּין שֶׁהֶם שֶׁל מֵתֶכֶת, בֵּין שֶׁהֶם שֶׁל חָרֶס, וְאִף עַל פִּי שְׁלִפְעָמִים נוֹתְנִים בָּהֶם לָחֶם חֶם, כִּיּוֹן שָׂרֵב תִּשְׁמִישָׁן אֵינוֹ אֲלֵא בְּצוּנָן סָגִי בְּשִׁטְפָּה, שְׁלֹא הִלְכוּ בְּכָל כְּלֵי אֲלֵא אַחַר רַב תִּשְׁמִישׁוֹ:

כו. כלי זכוכית אֶפְלוּ מְכַנִּסֵן לְקִיּוֹם וְאֶפְלוּ מִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּחַמִּין, אֵין צְרִיכִים שׁוּם הַכֶּשֶׁר שְׂאִינָם בּוֹלְעִים, וּבְשִׁטְפָּה בְּעֲלָמָא סָגִי לְהוֹ:

כז. שפוד ישן שצלו בו עופות בַּפֶּסַח, מְתָרִין, אִף עַל פִּי שְׂמַקְדִּים צְלוּ בּוֹ בְּשָׂר מְלוּחַ מְמַלַּח שְׁלֹא נִבְדָּק:

סימן תנג

זמן הגעלת הכלים, ובו ז' סעיפים:

דיני החטים וטחינתם למצות, ובו ט' סעיפים:

א. אלו דברים שיוצאים בהם ידי חובת מצה, בחטים ובשעורים ובכסמין ובשפולת שועל ובשיפון, אֲבָל לֹא בָאֲרֹז וּשְׂאֵר מֵינֵי קִטְנִיּוֹת, וְגַם אֵינָם בָּאִים לְיָדֵי חַמוּץ וּמִתָּר לְעִשׂוֹת מֵהֶם תְּבַשִּׁיל:

ב. העושה עסה מן החטים ומן האָרֹז, אִם יֵשׁ בָּהּ טַעַם דָּגָן יּוֹצֵא בָּהּ יְדֵי חוֹבָתוֹ בַּפֶּסַח:

ג. אם לא בררו החטים מאכילת עֶכְבֵּר, אֵין בְּכֶךָ כְּלוּם:

א. יש לזהר להגעיל קודם שעה חמישית, כְּדֵי שְׁלֹא יִצְטָרֵף לְדַקְדָּק אִם הַכְּלִים בְּנֵי יוֹמָן אִם לֹאוּ וְכֵן אִם מִגְעִיל כְּלִים שְׁבִלְעֵתָן מוֹעֲטָת עִם כְּלִים שְׁבִלְעֵתָן מְרַבָּה. וְכֵן אִם מִשְׁהָא הַכְּלִים בְּתוֹךְ הַיּוֹרָה יוֹתֵר מִדָּאִי וְאֵינוֹ מִשְׁהָא אוֹתָם כָּל כֶּךָ. וְכֵן כְּדֵי שְׁלֹא יִצְטָרֵף לְזַהֵר שְׁלֹא יִגּוּחוּ הַמַּיִם מְרַתִּיחָתָן. וְשְׁלֹא יִכְנִיס הַכְּלִים עַד שְׂרַתִּיחוּ הַמַּיִם. וְכֵן כְּדֵי שְׁלֹא יִצְטָרֵף לְהַגְעִיל הַיּוֹרָה הַגְּדוּלָּה, שְׂמַגְעִילִים בָּהּ, תַּחֲלָה וְסוּף:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כֶּךָ יִגְמור כָּל אֹרַח חַיִּים מִיַּד חֹדֶשׁ בְּחֻדְשׁוֹ. וְזִכְרָה לְהִיּוֹת "בֶּן עוֹלָם הַבָּא". נֹא לְפָרְסֶם בְּבִתֵּי כְּנִסְיוֹת וּבְבֵתֵי מוֹרְשׁוֹת, וּבְעִמְקוֹת. וְלְכָל הַחֲבָרִים וְיָדִידִים, לְזַכּוֹת אֶת הַרְבִּים לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא ע"י לְמוֹד הַלְכָה בְּכָל יוֹם, שְׁהוּא "תּוֹרָה לְשִׁמְהָ"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תנד

שולחן ערוך

ב. עסת הפלבים, בזמן שהרועים אוכלים ממנה
יוצאים בה. ואם לאו, אין יוצאין בה שאין זו
משמרת לשם מצה:

ג. ליכא בזמן הזה דידע למחלט, הילכך כל מין
חליטה אסור:

ד. אין אדם יוצא ידי חובתו במצה גזולה. במה
דברים אמורים, כשגזל מצה. אבל אם גזל חטים
או קמח ועשאן מצה, יוצא בה, שקנאה בשנוי,
ודמים לבד הוא חייב לו:

סימן תנה

דין מים שלנו, ובו ו' סעיפים:

א. אין לשין אלא במים שלנו, בין שהם מי בורות
ומעינות, בין שהם מי נהרות, ושואבין אותם
מבעוד יום, או בין השמשות. ואין לשין בהן עד
שיעבר הלילה כלה. ויכולים לשאב יום אחד
לימים הרבה. ואם הזמן חם יניחם במרתף שהוא
קר. ואם הזמן קר, יניחם באויר כי המרתף הוא
חם. וצריך להשכים ולהכניסם לבית קדם שיזרח
השמש, ואפלו ביום המעונן:

ב. יש אומרים שמים המכנסין בסיסטירנ"ה, מתר
ללוש בהם סמוך לשאיבתו. ואין להקל בדבר, אם
לא בשעת הדחק:

ג. אין ללוש במים חמין אפלו לא נתחממו אלא
בחמה, ולא במים הגרופים מדוד גדול שנחשתו
עבה, ותלוי על מקום האש ומים שבתוכו פושרים,
אפלו כשאין האש תחתיו, ואם עבר ולש בין באלו
בין במים שלא לנו, אסור. ויש חולקין ומתירין

ד. החטים שעושים בהם מצת מצוה טוב לשמרון
שלא יפלו עליהם מים משעת קצירה, ולפחות
משעת טחינה. ובשעת הדחק מתר לקח קמח מן
השוק:

ה. האדנא אסור ללתת בין חטים בין שעורים:

ו. שקים שנותנים בהם קמח כל השנה, אם רוצה
לתן בהם קמח ומכבסים אותם יפה, צריכים
להתיר קדם הפכוס כל התפירות שבהם בקצוות או
אם הם מטלאים:

ז. כשמוליכים השקים שיש בהם קמח מהרחים,
אסור להניחם על גבי בהמה שאין אכף או עור
עב תחת השק:

ח. נוהגים לנקר הרחים משום דזמנין נתנו בהם
תבואה לתותה לסלת. ונוהגים שקמח הראשון
שנטחן אחר הנקור שומרים אותו עד לאחר הרגל:

ט. צריך לטחן החטים יום או יומים לפני הלישה.
ואם טחנו בערב פסח, יש אומרים שאסור ללוש
מצה בו ביום לפי שהקמח בשעת טחינה רותח
ומחמם המים והעסה נוחה להתמיץ:

סימן תנד

באיזה מצה אינו יוצא ידי חובתו, ובו ד' סעיפים:

א. אין יוצאין לא בפת סבין ולא בפת מורסן, אבל
לש הוא את העסה בסבין ובמורסן שבה ויוצא בה.
ויוצא במצה מסלת נקיה ביותר, ואין אומרים אין
זה לחם עני:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תנו

שולחן ערוך

א. מפני שצריך לדקדק בשעור העסה שלא להרבות בה משום חשש חמוץ, ומוטב שימעט בה, לכן טוב לקרב העסות יחד בשעת הפרשת חלה שישיקו זו בזו, דשמא יש בהם שלא היה בה כשעור. ואם אי אפשר להפריש חלה בעודה עסה מפני המהירות, יפרישה אחר אפיה מיד, שיתן כל המצות בסל והסל מצרפם לחלה. וזהו הדרך היותר נכון:

ב. הלש עסה ביום טוב של פסח, לא יקרא שם לחלה עד שתאפה, שאם יקרא לה שם אינו רשאי לאפותה. ואם יניחה כף, תחמיץ ואינו רשאי לשרפה ביום טוב. ואם שכח וקרא לה שם, יטילנה לצונן וימנענה מלהחמיץ:

סימן תנח

מצוה ללוש המצה בערב פסח, ובו סעיף אחר

א. נוהגים שלא ללוש מצת מצוה בערב פסח עד אחר שש שעות, שהוא זמן הקרבת קרבן פסח. ובי"ד שחל להיות בשבת לשין בערב שבת אחר שש שעות:

סימן תנט

מקום ופדר לישת המצות, ובו ו' סעיפים:

א. אין לשין במקום השמש. וביום המעונן אסור תחת כל אויר הרקיע, משום דיומא דעיבא פליה שמשא. ולא יתקרב ללוש אצל התנור, מפני חם התנור:

ב. לא יניחו העסה בלא עסק ואפלו רגע אחד. וכל זמן שמתעסקים בו, אפלו כל היום אינו מחמיץ.

בלש במים שלא לנו. ויש אומרים דבשוגג מתר, ובשעת הדחק יש לסמך עליהם:
ד. מים שלא לנו שנתבטלו חד בתרי במים שלנו, לשין בהם:

ה. נוהגין שלא לתן מלח במצה, ונכון הדבר:
ו. לש המצה בקצח ושומשמינ ובמיני תבלין, כשרה פיון שיש בה טעם מצה. ומכל מקום אין לתן בה תבלין, לפי שהוא חד ומחמם העסה:

סימן תנו

שעור כמות לישת המצות, ובו ג' סעיפים:

א. אין לשין לפסח עסה גדולה משעור חלה, שהיא מ"ג ביצים וחמש ביצה בינונים והוא עשרון, וכן ישער אותה, זמלא כלי מים ויערה המים ממנו לכלי אחר, ואחר כך יתן בו מ"ג ביצים ויחזיר בו המים שערה ממנו והמים שיתרו, יתנם בכלי אחר, והכלי המתזיק אותם הוא המדה למלאותו מקומח. והמדה מחוקה ולא גדושה, ושעורה מקמח חטה מצרית תק"כ דרהם מצריים בקרוב:

ב. אם לש יותר משעור זה, מתר בדיעבד:
ג. אף על פי שאין מודדין קמח ביום טוב ללוש, ביום טוב של פסח שאין לשין עסה גדולה מעשרון, מתר למדד. ויש אוסרים, אלא יקח באמד הדעת, ולא ירבה על עשרון:

סימן תנז

דין הנחגת החלה בעסת מצה, ובו ב' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תס

שולחן ערוך

ב. הרא"ש היה משתדל במצת מצוה ועומד על עשייתה ומזרז העוסקים בהם ומסייע בעריכתו, וכן ראוי לכל אדם לעשות להטפל הוא בעצמו במצוה:

ג. הלש אחר זמן אסור חמץ יאמר בשעת לישה: כל פרורים שיפלו בשעת לישה ועריכה וכן בצק הנדבק בפלים אני מבטל אותם, כדי שנמצא שמבטלן קדם חמוצין:

ד. אין עושין סריקין המצירין דהינו לציר בפת כמין חיה ועוף. אבל כל מה שעושים אותו במסרק כדי שלא יתפח, וכן מה שמנקבין המצות, מתר, ומפל מקום טוב למחר לעשותן שלא להשהות בהם:

ה. אין עושין בפסח פת עבה טפח:

ו. אין להקל במה שהחמירו הקדמונים שלא לעשות פאנדי"ש או פלאדוני"ש:

ז. אין לתן ביצים שלמים במצה שתאפה עמהם:

סימן תסא

דיני אפיית המצה, ובו ה' סעיפים:

א. תנור שאופים בו חמץ, צריך לזהר כשיסיקוהו כדי לאפות בו מצה, שילכו הגחלים על פני פלו, ואין די לו בלהבה, דכמו שבולע על ידי גחלים כך פולט על ידי גחלים ושיהו נצוצות נתזין ממנו. הלכך אם הסיקוהו כמה פעמים קדם הפסח אינו מספיק אלא אם כן פון להתירו לצרף פסח, כי שמא לא הלכו הגחלים על פני פלו כל זמן שלא פון לכך. ויש נוהגים להטיל בו קרקע חדש כדי שלא יצטרכו הסק. ומנהג יפה הוא:

ואם הניחו בלא עסק שעור מיל, הוי חמץ. ושעור מיל הוי רביעית שעה וחלק מעשרים מן השעה. ואחר שנתעסקו בבצק ונתחמם בידיים, אם יניחוהו בלא עסק מיד יחמיץ. ואם התחילו בשתי עסות כאחת והחמיצה האחת, בידוע שהחמיצה גם השנית אפלו אין רואין בה סימני חמוץ. ואם החמיצה עד שיש בה סדקים, אפלו לא נתערבו הסדקים זה בזה אלא אחד הולך הנה ואחד הולך הנה, הוי חמץ גמור והאוכלו חייב פרת. ואם אין בו סדק אלא הכסיפו פניו כאדם שעמדו שערוותיו, האוכלו פטור:

ג. אם האשה שהיא לשה היא מקטפת במים, לא תקטף באותם מים שמצננת בהם ידיה, מפני שהם מתחממים ומחמיצים את העסה, אלא יהא לה כלי אחר מלא מים שתקטף בו:

ד. אם לש אחר זמן אסור חמץ, אלו המים עם שאר המים שרוחצים בהם הערבה לא ישפכם אלא במקום מדרון, כדי שלא יתקבצו במקום אחד ויחמיץ:

ה. עברה ולשה תחת השמש, הפת מתרת:

ו. אם העסה רפה, לא יוסיף בה קמח אלא עושה עסה קטנה מגבול קשה, וערבנה עם העסה הרפה:

סימן תסב

דיני מצת המצוה, ובו ז' סעיפים:

א. אין לשין מצת מצוה ולא אופין אותה על ידי אינו יהודי, ולא על ידי חרש שוטה וקטן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תסב

שולחן ערוך

וּאָף עַל פִּי כֵּן אֵין לְחוּשׁ לָהֶם, הוֹאִיל וּכְבָר נִתְבַּטְּלוּ הַמַּיִם בַּיּוֹם קִדְּם שְׁלֹשׁ הָעֶסָה:
 ד. מִי בִּיצִים וּשְׂאֵר מִשְׁקִים, כָּלֵם הוּוּ בְּכֻלָּל מִי פְרוֹת:
 ה. הִלֵּשׁ עֶסָה בְּמֵי פְרוֹת, טוֹב לַעֲשׂוֹתָהּ פְּחוֹת מִכְּשַׁעוֹר עֲשָׂרוֹן, כְּדֵי שְׁלֹא תִתְחַיֵּב בְּחֻלָּה:
 ו. חֹטֵה שֶׁנִּמְצָאָת בְּדָבָשׁ אוֹ בַּיּוֹן וְחֻמְץ, מִתֵּר, וּבִלְבַד שְׁלֹא נִתְעַרַב בָּהֶם מַיִם:
 ז. יֵשׁ לְבַרֵּר הַמֶּלַח קִדְּם פֶּסַח מִחֻטִּים שְׁלֹא יִהְיוּ בְּתוֹכוֹ, כִּי כִּשְׁהַמֶּלַח מִתְלַחֵלַח הוּא נִכְנָס מֵעַט מֵעַט בְּחֻטִּים וּמִתְחַמֵּץ:

סימן תסג

אם מתר לחרף שני שבלים יחד ודיני כרמל, ובו ג' סעיפים:

- א. מתר לחרף שני שבלים ביחד, ולא תיישנן שמא יצאו מים מאחת לחברתה, שהם מי פרות ואינם מחמיצים:
- ב. ותיקא שהוא תבשיל העשוי משמן ומלח עם קמח, מתר והוא שלא יהא בו מים:
- ג. כרמל שמהבהבין אותו באור וטוחנין אותו, אין מבשלים הקמח שלו במים שמא לא נקלה באור יפה, ונמצא מתמיץ כשמבשלים אותו, וכן כשמוללין הקדרות החדשות אין מבשלים בהם אלא מצה אפויה שתזרו וטחנו אותה:

סימן תסד

חרדל שנתערב בתוכו קמח, ובו סעיף אחד

- ב. טפקא של חרס חדשה, לא שנא הסיקה מבפנים או מבחוץ, מתר כיון שהאור שולט תחתיה אף על פי שאין שלהבת עולה על גבה, מרתח רתח והפת נאפית מיד ואינה בא לידי חמוץ. אבל צריך להסיק תחלה, בין תנור בין כוביא בין באלפס בלא מים בין בקרקע, אבל להדביקו תחלה ואחר כך להסיק, יש אוסרים וטוב לזהר. ויש מי שאומר שראוי למחות שלא יעשו חרות ברמץ:
- ג. מצה שנאפית עד שאם פורסין אותה אין חוטין נמשכים ממנה, יוצאים בה:
- ד. יוצא אדם במצה שרוייה והוא שלא נמוחה. אבל אם בשלה, אינו יוצא בה:
- ה. אם אפו חמץ עם מצה, לא נאסרה אלא אם כן נגעה בחמץ ונוטל ממקום שנגעה כדי נטילת מקום, והשאר מתר:

סימן תסה

דין מי פרות אם מחמיצין, ובו ז' סעיפים:

- א. מי פרות בלא מים אין מחמיצין כלל. ומתר לאכל בפסח מצה שגלושה במי פרות אפלו שהתה כל היום, אבל אין יוצא בה ידי חובתו מפני שהיא מצה עשירה וקרא כתיב לחם עני:
- ב. מי פרות עם מים ממהרים להתמיץ יותר משאר עסה הילכך אין ללוש בהם. ואם לש בהם, יאפה מיד:
- ג. מתר ללוש ביין אף על פי שאי אפשר לו בלא טפת מים שנופלת בשעת הפציר, ואף לכתחלה רגילים לתן מים בשעת הפציר כדי להתיר נצק

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תסה

שולחן ערוך

ומתערב עם השאר ואסור לאכול בפסח, אלא ירקנו וישמרנו עד אחר הפסח. ואם נתבש בפסח, אסור להשתותו: ה. הטל, מחמיץ. וכן מי רגלים ומי הפה והחטם והעין והאזן:

ו. קמח שנפל עליו דלף אפלו כל היום, אינו בא לידי חמוץ והוא שיהיה הדלף טורד בלי הפסק. ויאפנו מיד לכשיפסיק, ואם הוא מספק אם הדלף טורד אם לאו, אסור:

סימן תסז

דין חטים שנפל עליהם מים ותבשיל שנמצא בתוכו חטה, ובו ט"ז סעיפים:

א. דגן שנטבע בנהר או שנפל עליו מים, כשם שאסור לאכול כד אסור לקימו, אלא מוכרו לישראל ומודיעו, כדי שיאכלנו קדם הפסח. ואם מכרו לעכו"ם קדם פסח, מוכר מעט לכל אחד ואחד כדי שיכלה קדם הפסח, שמא יחזור האינו יהודי וימכרנו לישראל:

ב. דגן זה שנטבע בנהר או שנפלו עליו מים, אף על פי שלא נתבקע, אסור דכיון דמינה ניחי אתי לידי חמוץ:

ג. חטים שבאו בספינה, אם הם יבשות וקשות ולא נשתנה מראיהן, אחזקי אסורא לא מחזקינן:

ד. שנה שרבו גשמים וירדו על ערמות שבשדות עד שהיו קצת מהשבלים שעל הערמות מעלים צמחים, אין חוששין לסתם חטים של אותה שנה:

א. תרדל או שאר מיני טבול שיש בהם מים, אין נותנין בהם קמח. ואם נתן לתוך התרדל, יאכל מיד ולא ישתנו שמא יחמיץ, ובשאר מיני טבולין כיון שאינם חדין כמו תרדל, ודאי החמיץ וצריך לשרפו אם הוא אחר זמן אסור חמץ:

סימן תסה

דיני מורסן בפסח, ובו ג' סעיפים:

א. אין שורין מורסן לתרנגולים בשום פנים, ולא חולטין:

ב. אין האשה שפה מורסן על בשרה, אפלו יבש:

ג. אם שפשו מורסן באונו לח ממים, יש מי שאומר שהאנו אסור:

סימן תסו

אם הרק ומי רגלים ודומיו מחמיצים, ובו ו' סעיפים:

א. לא ילעס אדם חטים ויתן על גבי מכתו, מפני שהן מחמיצות, שהרק מחמיץ:

ב. הנותן שעורים לבהמתו ומצא בהם ריר, צריך לבערם:

ג. שק מלא קמח שנתלחלח מוצעת החומה, מתר. ויש אוסרים:

ד. נפלו מים על קמח, או נתלחלח השק, יאחו בידו כל המקום המלחלח בשק עד שיריק כל הקמח שבשק. ואם אי אפשר לעשות כן, ירקד הקמח והשאר מתר. ודוקא כל זמן שהוא מלחלח, אבל אם נתבש הלחלוחית לא מהני רקוד, דמפרך

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תסח

שולחן ערוך

לתן טעם, ובשלו באותם מים תבשיל או לשו
עסה, מתר. ויש מי שאוסר, אם הוא בתוך הפסח:
יג. אם הגעילו יורה מחמצת בת יומא וירדו המים
לבור בתוך הפסח, אסור לשתות מימיו בפסח,
בשביל שנתערבו:

יד. אם נמצאת חטה מבקעת בתרנגלת קדם
מליחה, די בשטיפה. ואם אחר מליחה, די
בקליפה. ויש מחמירין לומר שמעמיק פל
סביבותיה וחותר ומשליף. ואם נמלחו עמה
תרנגלות אחרות, קולף את פלם:

טו. תרנגלת צלויה שנמצאת בה חטה מבקעת
בתוך הפסח, חותר מקום פעפועו, לפי אמד
הדעת. ויש אוסרים את כלה, לפי שכשמהפכים
השפוד מתפשט הטעם בכל התרנגלת. וכן יש מי
שאוסר כל התרנגלות הצלויות עמה באותה שפוד
הנוגעות זו בזו, כי על ידי הפוף השפוד מתפשט
מזו לזו:

טז. חטה או שעורה שנמצאת בזפק העוף לאחר
שהבהכו אותו, העוף מתר והחטה והשעורה צריך
לשרפם, דלא חשיבי כמעכלים:

סימן תסח

שלא לעשות מלאכה בערב פסח אחר חצות, ובו י'
מעייפם:

א. העושה מלאכה בערב פסח מחצות ולמעלה,
משמתינ אותו. ואפלו לעשות בהנם אסור. ויש מי
שאוסר אפלו על ידי אינו יהודי. ויש מי שמתיר,

ה. דגן שבמחפר שנתבשש לגמרי ואינו צריך
ליניקה, כמאן דמנח בכדא דמי ומקבל חמוץ אם
ירדו עליו גשמים:

ו. חטים שנמצאו בהם מבקעות, אותן שאינן
מבקעות מתרות, מפני שהדבר מצוי שבשעת
גשמים עליונות הגדיש ותחתיתו מתחמץ ומתבקע,
ואין המים נוגעים באמצעיתו כלל:

ז. ישראל שיש לו בורות מלאים חטים, וחושש
שמא יש בקרקעית הבור ובקירותיו חטים מבקעים
מלחות הבור והארץ, בבטול בעלמא סגי

ח. דבש של אינו יהודי, אין מחזיקים בו אסור
ואוכלים אותו בפסח:

ט. תבשיל שנתבשל ונמצאו בו שעורים או חטים,
אם נתבקעו ממש הרי כל התבשיל אסור. ואם לא
נתבקעו ממש, התבשיל מתר,

י. תרנגלת מבשלת שנמצא בה בפסח חטה מבקעת,
מתר למכרה לאינו יהודי, שאינה נמכרת יותר
ביקר בשביל החטה שנמצאת בתוכה. ואם נמצאת
ביום שמיני של פסח, מתר להשהותה עד אחר
הפסח:

יא. אם נמצאת חטה בקועה בעסה או במצה
אפויה, יסיר ממנה כדי נטילת מקום, והשאר
מתר. ויש מי שאוסר כל העסה או אותה מצה.
וראו לחוש לדבריו אם לא במקום הפסד מרבה
או בשעת הדחק:

יב. אם מלגו תרנגלת ואחר כך מצאו במים גרעין
חטה בקועה, אסורה התרנגלת. ואם נמצאת חטה
בקועה או לחם חמץ בכלי של מים ואין בו כדי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תסט

שולחן ערוך

ט. הַזָּבֵל שֶׁבַחְצָר, לֹא יוֹצִיאֲנּוּ, אֲלָא יִסְלְקֵנוּ
לְצַדִּדִּים. וְאִם נִתְרַבֵּה בַּחְצָר, יוֹצִיאֲנּוּ לְאַשְׁפָּה:
י. מוֹלִיכִים וּמְבִיאִים כָּלִים מִבֵּית הָאֲמֵן כָּל הַיּוֹם,
אִף עַל פִּי שְׂאִינָם לְצַרְף הַמוֹעֵד:

סימן תסט

שְׁלֹא לִיחַד בְּשָׂר לְפֶסַח, וְבוֹ סְעִיף אַחַד

א. אֲסוּר לומר על שום בהמה, בין תיה בין
שחוטתה. בְּשָׂר זֶה לְפֶסַח, לְפִי שְׁנֵרָאָה שֶׁהַקְּדִישׁוֹ
מִחַיִּים לְקָרְבַּן פֶּסַח, וְנִמְצָא אוֹכֵל קְדָשִׁים בַּחוּץ.
אֲלָא יֹאמַר: בְּשָׂר זֶה לַיּוֹם טוֹב. אֲבָל מִתַּר לומר:
חֲטִים אֵלוֹ לְפֶסַח:

סימן תע

שֶׁהַבְּכוּרוֹת מִתְעַנִּין בְּעֶרֶב פֶּסַח, וְבוֹ ג' סְעִיפִים:

- א. הַבְּכוּרוֹת מִתְעַנִּין בְּעֶרֶב פֶּסַח, בֵּין בְּכוֹר מֵאֵב
בֵּין בְּכוֹר מֵאִם. וַיֵּשׁ מִי שְׂאוֹמֵר שְׂאֵפְלוֹ נִקְבָּה
בְּכוֹרָה מִתְעַנֶּה:
- ב. אִם חָל עֶרֶב פֶּסַח בְּשַׁבָּת, יֵשׁ אוֹמְרִים שְׂמִתְעַנִּים
הַבְּכוּרוֹת בַּיּוֹם ה', וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שְׂאִינָם מִתְעַנִּים
כָּלֵל:
- ג. הָאִיסְטֵנִים מִתְעַנֶּה בְּעֶרֶב פֶּסַח, כְּדִי שִׂיאֲכַל מִצֶּה
לְתַאֲבוֹן:

סימן תעא

בְּעֶרֶב פֶּסַח אַחַר שְׁעָה עֲשִׂירִית אֲסוּר לֶאֱכֹל פֶּתַח,
וְבוֹ ג' סְעִיפִים:

ב. בְּמָה דְבָרִים אָמוּרִים, כְּשֶׁעוֹשֶׂה מְלָאכָה לְהַשְׁתַּכֵּר,
אֲבָל מִתְקַן הוּא כְּלִיו לַיּוֹם טוֹב. וְכֵן מִי שְׂכוֹתֵב
סְפָרִים לְעַצְמוֹ דְרָף לַמוּדוֹ, מִתַּר:
ג. קִדְּם חֲצוֹת, מְקוֹם שְׁנֵהֲגוּ לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה, עוֹשִׂין.
מְקוֹם שְׁנֵהֲגוּ שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת, אִין עוֹשִׂין:

ד. הַהוֹלֵךְ מִמְּקוֹם שְׁעוֹשִׂין לְמְקוֹם שְׂאִין עוֹשִׂין, לֹא
יַעֲשֶׂה בִּישׁוּב מִפְּנֵי הַמַּחְלָקֶת. אֲבָל עוֹשֶׂה הוּא
בְּמִדְבָּר. וְהַהוֹלֵךְ מִמְּקוֹם שְׂאִין עוֹשִׂים לְמְקוֹם
שְׁעוֹשִׂין, לֹא יַעֲשֶׂה. וְנוֹתְנִים עָלָיו חֲמָרֵי מְקוֹם
שְׂיָצָא מִשָּׁם וְחֲמָרֵי מְקוֹם שֶׁהֵלֵךְ לָשֵׁם, וְאִף עַל פִּי
כֵן לֹא יִתְרָאָה בְּפִנְיָהֶם שֶׁהוּא בְּטֵל, מִפְּנֵי אֲסוּר
לְעוֹלָם אֵל יִשְׁנֶה אָדָם מִפְּנֵי הַמַּחְלָקֶת. וְכֵן מִי
שֶׁדַּעַתוֹ לְחֹזֵר לְמְקוֹמוֹ, נוֹהֵג כְּאֲנָשִׁי מְקוֹמוֹ בֵּין
לְהִקָּל בֵּין לְהַחְמִיר, וְהוּא שְׁלֹא יִתְרָאָה בְּפִנֵּי אֲנָשִׁי
הַמְּקוֹם שֶׁהוּא בוֹ, מִפְּנֵי הַמַּחְלָקֶת:

ה. אֲפִלוּ בְּמְקוֹם שְׁנֵהֲגוּ לַעֲשׂוֹת, לֹא יִתְחִיל בְּתַחֲלַת
מְלָאכָה בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר, אִף עַל פִּי שֶׁהוּא יָכוֹל
לְגַמְרָה קִדְּם חֲצוֹת, אֲלָא שְׁלִשָּׁה אֲמִנִּיּוֹת בְּלִבְד הֵם
שְׂמִתְחִילִים בָּהֶם בְּמְקוֹם שְׁנֵהֲגוּ לַעֲשׂוֹת וְעוֹשִׂין עַד
חֲצוֹת, וְאֵלוֹ הֵם: הַחֲטִיטִים וְהַסְּפָרִים וְהַכּוֹבָבִים. אֲבָל
שְׂאֵר אֲמִנִּיּוֹת, אִם הִתְחִיל בָּהֶם קִדְּם אַרְבָּעָה עָשָׂר
הוּא שְׂיִגְמַר עַד חֲצוֹת:

- ו. מוֹשִׁיבֵין שׁוֹכְכִים לְתַרְנַגּוּלִים בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר,
דְּהֵינּוּ לְתַקַּן מְקוֹם שְׂיַעֲמָדוּ הַתַּרְנַגּוּלִים וְהַתַּרְנַגּוּלוֹת:
- ז. תַּרְנַגְלֵת שְׂיִשְׁבָּה עַל הַבֵּיצִים שְׁלִשָּׁה יָמִים אוֹ
יֹתֵר, וּמִתָּה, מוֹשִׁיבֵין אַחֲרֵת תַּחְתֵּיהָ כְּדִי שְׁלֹא
יִפְסִידוּ הַבֵּיצִים:
- ח. גוֹרְפִין זָבֵל מִתַּחַת רַגְלֵי בַּהֲמָה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תעב

שולחן ערוך

- ו. השמש צריך הסבה:
- ז. כל מי שצריך הסבה, אם אכל או שתה בלא הסבה לא יצא, וצריך לחזור לאכול ולשתות בהסבה:
- ח. צריך לשתות ד' כוסות על הסדר, ואם שתאן זה אחר זה שלא בסדר, לא יצא:
- ט. שיעור הכוס, רביעית לאחר שימזגנו וישתה פלו או רבו. ואם יש בו הרבה רביעיות, שותין ממנו כל כך בני אדם כמנין רביעיות שבו. ויש אומרים שצריך לשתות רב הכוס, אפלו מחזיק כמה רביעיות:
- י. מי שאינו שותה יין מפני שמזיקו, או שונאו, צריך לדחק עצמו ולשתות, לקיים מצות ארבעה כוסות:
- יא. מצוה לחזור אחר יין אדם:
- יב. יוצאים ביין מבשל ובקונדיטון:
- יג. אפלו עני המתפרנס מן הצדקה, ימכר מלבושו או ילנה או ישפיר עצמו בשביל יין לד' כוסות:
- יד. גם הנשים חייבות בארבע כוסות ובכל מצות הנוהגות באותו לילה:
- טו. תינוקות שהגיעו לחנוכה, מצוה לתן לכל אחד כוסו לפניו:
- טז. מצוה לחלק לתינוקות קליות ואגוזים, כדי שיראו שנוי וישאלו:

סימן תעג

דיני כוס ראשון וסדר הפסח עד כוס השני, ובו ד' מעיפים:

- א. אסור לאכול פת משעה עשירית ולמעלה, כדי שיאכל מצה לתאבון, אבל אוכל מעט פרות או ירקות, אבל לא ימלא פרסו מהם. ויין מעט לא ישתה, משום דמסעד סעיד, אבל אם רצה לשתות יין הרבה, שותה, מפני שכשהוא שותה הרבה גורר תאות המאכל:
- ב. וקדם שעה עשירית מתר לאכול מצה עשירה:
- ג. אם התחיל לאכול קדם שעה עשירית ומשכה סעודתו עד הלילה, דינו כמו בשבתות ושאר ימים טובים שנתבאר סימן רע"א:

סימן תעב

דיני הסבה וארבע כוסות, ובו ט"ז מעיפים:

- א. יהיה שלחנו ערוך מבעוד יום, כדי לאכול מיד כשתחשך. ואף אם הוא בבית המדרש, יקום מפני שמצוה למהר ולאכול בשביל התינוקות שלא יישנו, אבל לא יאמר קדוש עד שתחשך:
- ב. יסדר שלחנו יפה בכלים נאים כפי כחו, ויכין מקום מושבו שישב בהסבה דרך חרות:
- ג. כשהוא מסב לא יטה על גבו ולא על פניו ולא על ימינו, אלא על שמאלו:
- ד. אשה אינה צריכה הסבה אלא אם פן היא חשובה:
- ה. בן אצל אביו צריך הסבה, אפלו הוא רבו מבהק. תלמיד לפני רבו אינו צריך הסבה, אפלו אינו רבו מבהק, אלא אם פן יתן לו רבו רשות. ותלמיד חכם מפלג בדורו, אף על פי שלא למד ממנו פלום, חשוב כרבו ואינו צריך הסבה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תעד

שולחן ערוך

לשתים, ויתן חציה לאחד מהמסבין לשמרה לאפיקומן, ונותנין אותה תחת המפה, וחציה השני ישים בין שתי השלמות ויגביה הקערה שיש בה המצות ויאמר: הא לחמא עניא, עד מה נשתנה. ואז יצוה להסירם מעל השלחן ולהניחם בסוף השלחן כאלו כבר אכלו, כדי שיראו התינוקות וישאלו:

ז. מוזגין לו מיד כוס שני, כדי שישאלו התינוקות למה שותים כוס שני קדם סעדה. ואם אין חכמה בן, אביו מלמדו. אם אין לו בן, אשתו שואלתו. ואם לאו, הוא שואל את עצמו. ואפלו תלמידי חכמים שואלים זה לזה: מה נשתנה וכו'. וכשמתחיל עבדים היינו לפרעה, מחזיר הקערה שבה המצות לפניו וקורא כל ההגדה, וכשיגיע למצה זו צריך להגביה, להראותה למסבין שתחבב המצוה עליהם. וכן כשיגיע למרור זה. וכשיגיע ללפיקך, מגביה כל אחד כוסו בידו עד שחותם גאל ישראל:

סימן תעד

על כוס ב' אין מברכין, ובו פעיף אחד

א. שותה כוס שני ואין מברך עליו לא ברכה ראשונה ולא ברכה אחרונה, שאין מברכין בורא פרי הגפן כי אם על כוס של קדוש ועל כוס של ברכת המזון, ואין מברכין על הגפן כי אם אחר כוס רביעי:

סימן תעה

יתר דיני הסדר, ובו ז' פעיפים:

א. מוזגין לו כוס ראשון ומקדש עליו, ומברך שהחינו. ואם חל בשבת, אומר ויכלו, ואם חל במוצאי שבת אומר יקנה", ואם שכח להבדיל ולא נזכר עד שהתחיל ההגדה, ישלים ההגדה עד גאל ישראל ואחר כך יבדיל:

ב. שותה בהסבה ואינו מברך אחריו:

ג. אם ירצה לשתות כמה כוסות, הרשות בידו. ומכל מקום ראוי לזהר שלא לשתות בין ראשון לשני, אם לא לצורך גדול, כדי שלא ישתפר, וימנע מלעשות הסדר וקריאת ההגדה:

ד. מביאין לפני בעל הבית קערה שיש בה שלשה מצות ומרור וחרסת וכרפס או ירק אחר ושני תבשילין, אחד זכר לפסח ואחד זכר לחגיגה, ונהגו בבשר וביצה. והבשר נהגו שיהיה זרוע, ונהגו שהבשר יהיה צלי על הגחלים והביצה תהיה מבשלת:

ה. אלו ירקות שיוצא בהם ידי חובתו, חזרת, עלשין, תמכא, תרחיבנא, מרור. ויוצאים בעלין שלהם ובקלחן, אבל לא בשרש, אלא שבעלין אין יוצאין אלא אם פן הם לחים, ובקלחים יוצאים בין לחים בין יבשים, אבל לא כבושים, ולא שלוקים ולא מבשלים. וכלם מצטרפים לכזית, שהוא השעור שלהם, ועקר המצוה בחזרת. ואם אין לו חזרת, יחזר אחר ראשון ראשון, כפי הסדר שהם שנויים:

ו. נוטל ידיו לצורך טבול ראשון ולא יברך על הנטילה, ויקח מהכרפס פחות מכזית, ומטבולו בחמץ, ומברך בורא פרי האדמה ואוכל, ואינו מברך אחריו. ויקח מצה האמצעית ויבצענה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תעו

שולחן ערוך

שהלילה פסח ושהוא חייב באכילת מצה. אבל אם היה סבור שהוא חל, או שאין זו מצה, לא יצא: ה. אבל כזית מצה והוא נכפה, בעת שטותו, ואחר כך נתרפא, חייב לאכול אחר שנתרפא, לפי שאותה אכילה היתה בשעה שהיה פטור מכל המצות: ו. אבל כחצי זית, וחזר ואכל כחצי זית, יצא, ובלבד שלא ישהה בין אכילה לחברתה יותר מכדי אכילת פרוס: ז. אין חייב אכילת מצה אלא בלילה הראשון בלבד. ואף בלילה הראשון יוצא בכזית:

סימן תעו

מנהג אכילת צלי בלילה פסח, ובו ב סעיפים:

א. מקום שנהגו לאכול צלי בלילי פסחים, אוכלים. מקום שנהגו שלא לאכול, אין אוכלין גזרה שמא יאמרו: בשר פסח הוא. ובכל מקום אסור לאכול שה צלי פלו פלו כאחד בלילה זה, מפני שנראה כאוכל קדשים בחוץ. ואם היה מחתך או שחסר ממנו אבר או שלק בו אבר והוא מחתך, הרי זה מתר במקום שנהגו: ב. אפלו בשר עגל ועוף, כל דבר שטעון שחיטה, אסור לאכול צלי במקום שנהגו שלא לאכול צלי:

סימן תעז

דיני אכילת האפיקומן, ובו ב' סעיפים:

א. לאחר גמר כל הסעודה אוכלים ממצה השמורה תחת המפה כזית פל אחד, זכר לפסח הנאכל על השבע, ויאכלנו בהסבה ולא יברך עליו, ויהא זהיר לאכלו קדם תצות:

א. יטל ידיו ויברך על גטילת ידים, ויקח המצות כסדר שהניחם, הפרוסה בין שתי השלמות, ויאחזם בידו ויברך המוציא ועל אכילת מצה, ואחר כך יבצע מהשלמה העליונה ומהפרוסה, משתיקן ביחד, ויטבלם במלח. ויאכלם בהסבה ביחד כזית מכל אחד, ואם אינו יכול לאכול כשני זיתים ביחד, יאכל המוציא תחלה ואחר כך של אכילת מצה, ואחר כך יקח כזית מרור וישקענו פלו בחרוסת, ולא ישהנו בתוכו שלא יבטל טעם מרירותו, ומטעם זה צריך לנער החרוסת מעליו, ויברך על אכילת מרור ויאכלנו בלא הסבה, ואחר כך נוטל מצה שלישית ובוצע ממנה וכורכה עם המרור וטובלה בחרוסת. ואומר: זכר למקדש כהלל, ואוכלן ביחד בהסבה. ומשברך על אכילת מצה לא יסיח בדבר שאינו מענין הסעודה עד שיאכל כריכה זו, כדי שתעלה ברכת אכילת מצה וברכת אכילת מרור גם לכריכה זו:

ב. אם אין לו ירקות לטבול ראשון אלא מרור, יברך עליו בטבול ראשון: בורא פרי האדמה ועל אכילת מרור, ובטבול השני יטבלנו בחרוסת ויאכלנו בלא ברכה:

ג. בלע מצה, יצא. אבל אם בלע מרור, לא יצא דטעם מרור בעיניו וליכא. ואפלו אם בלע מצה ומרור כאחד, ידי מצה יצא, ידי מרור לא יצא. ואם כרכם בסיב, ובלעו, אף ידי מצה לא יצא לפי שאין דרך אכילה בכך:

ד. אכל מצה בלא פונה, כגון שאנסוהו עכו"ם או לסטים לאכול, יצא ידי חובתו כיון שהוא יודע

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תעח

שולחן ערוך

א. מתחיל לא לנו, וגומר עליו את ההלל. ואינו
אומר 'הללוך', אלא אומר אחר גמר ההלל הלל
הגדול שהוא מהודו ליי עד על נהרות ככל שהם
כ"ו פי לעולם חסדו, ואחר כך אומר נשמת כל חי
וישתבח עד מעולם ועד עולם אתה אל, ואז יאמר
'הללוך עד מלך מהלל בתשבחות, ושותרו בהסבה
בלא ברכה תחלה, ומברך אחריו על הגפן. ואם
שותרו בלא הסבה, צריך לשנות פעם אחרת
בהסבה, ומברך לפני בורא פרי הגפן, לפי שהסיח
דעתו מלשנות עוד:

סימן תפא

שלא לשנות אחר ארבע כוסות, ובו ב' סעיפים:
א. אחר ארבע כוסות אינו רשאי לשנות יין, אלא
מים:
ב. חייב אדם לעסק בהלכות הפסח וביציאת מצרים,
ולספר בגנים ובנפלאות שעשה הקדוש ברוך הוא
לאבותינו, עד שתחטפנו שנה:

סימן תפב

מי שאין לו מצה שמורה, ובו סעיף אחד
א. מי שאין לו מצה משמרת אלא כזית, מברך על
אכילת מרור ואוכל, וכשגומר סעודתו ממצה
שאינה משמרת, מברך על אכילת מצה ואוכל
אותו כזית, ואינו טועם אחריו כלום:

סימן תפג

דין מי שאין לו יין, ובו סעיף אחד

ב. אם שכח ולא אכל אפיקומן, ולא נזכר עד
שנטל ידיו או שאמר הב לן ונברך, אוכל אפיקומן
בלא ברכת המוציא. ואם לא נזכר עד שברך
ברכת המזון, אם נזכר קודם שברך בורא פרי הגפן
יטל ידיו ויברך המוציא ויאכל האפיקומן, ואם לא
נזכר עד אחר שברך בורא פרי הגפן לא יאכל
אפיקומן, ויסמך על מצה שאכל בתוך הסעדה
שכלן שמורות הן משעת לישה. אבל במקום
שנהגו לעשות שמור למצות מצוה משעת קצירה,
אפלו לא נזכר עד אחר ההלל, יטל ידיו ויברך
המוציא ויאכל האפיקומן:

סימן תעח

שלא לאכל אחר אכילת האפיקומן, ובו ב' סעיפים:
א. אחר אפיקומן אין לאכל שום דבר:
ב. מי שישן בתוך הסעדה והקיץ, אינו חוזר לאכל.
בני חבורה שישנו מקצתן בתוך הסעדה, חוזרים
ואוכלים. נרדמו כלם, ונעורו, לא יאכלו. נתמנמו
כלם, יאכלו:

סימן תעט

ברכת המזון על כוס שלישי, ובו סעיף אחד
א. אחר כך מוזגין לו כוס שלישי, ומברך עליו
ברכת המזון ובורא פרי הגפן, ושותרו בהסבה.
ולא יברך אחריו ולא ישתה יין בינו לכוס רביעי.
מצוה לחזר אחר זמון:

סימן תפ

סדר כוס רביעי, ובו סעיף אחד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תפד

שולחן ערוך

א. אָמַר: שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֶכֶל מַצָּה, סָתַם, אָסוּר
לְאָכֵל מַצָּה בְּלֵיל פֶּסַח. אָמַר: שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֶכֶל
מַצָּה בְּלֵיל פֶּסַח, לוֹקֵה וְאוֹכֵל מַצָּה בְּלֵיל פֶּסַח:

סימן תפו

שְׁעוֹר כְּזֵית, וּבֹז סְעִיף אֶחָד

א. שְׁעוֹר כְּזֵית, יֵשׁ אוֹמְרִים דְּהוּי פְּחָצִי בִּיצָה:

סימן תפז

סֵדֵר תְּפִלַּת עֶרְבֵית שֶׁל פֶּסַח, וּבֹז ד' סְעִיפִים:

א. סֵדֵר הַיּוֹם, עֶרְבֵית וְשַׁחֲרִית וּמִנְחָה אוֹמֵר שְׁלֹשׁ
רֵאשׁוֹנוֹת, וְשְׁלֹשׁ אַחֲרוֹנוֹת, וּקְדֻשַׁת הַיּוֹם בְּאִמְצָע:
אֵתָהּ בְּחֻרְתָּנוּ וְכוּ' וְתַתֵּן לָנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ אֵת יוֹם חַג
הַמִּצּוֹת הַזֶּה אֵת יוֹם טוֹב מְקַרָּא קֹדֶשׁ הַזֶּה, זְמַן
חֲרוּתְנוּ, יַעֲלֶה וַיָּבֵא, וְהַשִּׁיאָנוּ וְחִיתָם: מְקַדֵּשׁ
יִשְׂרָאֵל וְהַזְמִינֵם. וְאִם אָמַר: מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת, וְחֹזֵר בּוֹ
תוֹךְ כְּדֵי דְבוּר, יֵצֵא אַחֲרָי שֶׁהוּא יוֹדֵעַ שֶׁהוּא יוֹם
טוֹב. וְאִם חָל בַּשַּׁבָּת אוֹמֵר: אֵת יוֹם הַמִּנּוּחַ הַזֶּה
וְאֵת יוֹם חַג הַמִּצּוֹת הַזֶּה, וְחִיתָם: מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת
וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְמִינֵם. וְאִין אוֹמְרִים בְּרַפְתּוֹ מֵעֵין שִׁבְעִי:

ב. אִין שְׁלִיחַ צְבוּר מְקַדֵּשׁ בְּבֵית הַכִּנּוֹסֶת:

ג. שִׁכַּח לוֹמֵר אֵתָהּ בְּחֻרְתָּנוּ וְאָמַר יַעֲלֶה וַיָּבֵא, יֵצֵא:

ד. בְּלֵיל רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח גּוֹמְרִין הַחֲלֵל בְּצְבוּר
בְּנִעְיָמָה בְּבִרְכָּה תְּחִלָּה וְסוֹף, וְכֵן בְּלֵיל שְׁנִי שֶׁל
שְׁנֵי יָמִים טוֹבִים שֶׁל גְּלִיּוֹת:

סימן תפח

דִּין סֵדֵר תְּפִלַּת שַׁחֲרִית שֶׁל פֶּסַח, וּבֹז ג' סְעִיפִים:

א. מִי שָׁאִין לוֹ יַיִן בְּלֵיל פֶּסַח, מְקַדֵּשׁ עַל הַפֶּת
שְׁמֵרֶךְ הַמוֹצֵיא וּבוֹצֵעַ, וּמַנִּיחַ יָדָיו עָלָיו עַד
שְׁגוּמֵר הַקְּדוּשָׁה, וּמְבַרֵךְ עַל אֲכִילַת מַצָּה, וְאוֹכֵל,
וְאַחַר כֵּן אוֹכֵל שְׂאֵר יְרֻקוֹת וּמְסַלֵּק הַשְּׁלֵטָן וְאוֹמֵר
מִה נִשְׁתַּנֶּה וְכָל הַהֲגָדָה עַד גְּאֵל יִשְׂרָאֵל, וּמְבַרֵךְ
עַל הַמְרוֹר, וְאוֹכֵל, וְאַחַר כֵּן כּוֹרֵךְ מַצָּה וּמְרוֹר,
וְאוֹכֵל. וְלִי גְרָאָה דְלַעֲגִין ד' כּוֹסוֹת יֵשׁ לְסַמֵּךְ
אִמָּאן דְאָמַר דְּמְקַדְּשִׁין עַל שְׂאֵר מִשְׁקִין אִם הוּא
חֹמֵר מְדִינָה, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר לְעֵיל סִימָן ער"ב:

סימן תפד

דִּין מִי שֶׁרוֹצֵה לַעֲשׂוֹת הַסֵּדֵר בְּחֶרֶבָה בְּתַיִם, וּבֹז
סְעִיף אֶחָד

א. מֵאֵן דְּבָעִי לְבְרוּכֵי בְּתַי אוֹ בְּתַלְתּוֹ בְּתַי, מְבַרֵךְ
בְּרִישָׁא בְּבֵיתֵיהּ וְאוֹכֵל כָּל מֵאֵי דְצָרִיךְ, וּמְבַרֵךְ
בְּרַפְתּוֹ הַמְזוּן, וְהִדְר מְבַרֵךְ לְכָל חַד וְחַד בְּבֵיתֵיהּ
וְשִׁתֵּן אִינְהוּ כְּסָא דְקְדוּשָׁא וְדִאֲגַדְתָּא וְאוֹכְלֵי יְרֻקֵי
וּמַצָּה, וְאִינְהוּ לֹא אֹכֵל וְשִׁתֵּי בְּהַדְיָיהוּ, וְשִׁבִיק לְהוּ
לְמַגְמַר סְעֻדְתֵּיהוּ, וּמְבַרְכֵי אִינְהוּ בְּרַפְתּוֹ הַמְזוּן. וְאִי
לֹא יָדְעֵי, יְקָרָא מְלָה בְּמְלָה, וְהִדְר אֲזִיל לְבֵיתָא
אַחֲרֵינָא וְעֵבִיד הִכֵּי, וְהִדְר אֲזִיל לְבֵיתֵיהּ וְגַמַר
הַלֵּלָא וְשִׁתֵּי כְּסָא דְהַלֵּלָא. וְאִי בְּעֵי לְאַקְדוּמֵי לְהַנְדֵּךְ
בְּתַי בְּרִישָׁא, בְּרִיךְ לְהוּ וְלֹא אֹכֵל וְלֹא טְעִים וְהִדְר
אֲזִיל לְבֵיתֵיהּ וּמְקַדֵּשׁ, וְאִם יֹרְצָה יְגַמַר הַכָּל בְּבֵיתוֹ
וְאַחַר כֵּן יִלְךְ לְקַדֵּשׁ בְּבֵיתֵים הָאַחֲרִים וְלֹא יֹאכֵל
וְיִשְׁתֶּה עִמָּהֶם:

סימן תפח

דִּין מִי שֶׁנֹּשֵׁבֵעַ שְׁלֹא לְאָכֵל מַצָּה, וּבֹז סְעִיף אֶחָד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תפט

שולחן ערוך

ימים שהם שני שבועות ועל דרך זה מונה והולך
עד מ"ט יום:

ב. אם טעו ביום המען וברכו על ספירת העמר,
חוזרים לספר כשתחשף. והמדקדקים אינם סופרים
עד צאת הכוכבים, וכן ראוי לעשות:

ג. המתפלל עם הצבור מבעוד יום, מונה עמהם
בלא ברכה. ואם יזכר בלילה יברך ויספר:

ד. מי ששואל אותו חברו בין השמשות כמה ימי
הספירה בזה הלילה, יאמר לו: אתמול היה כך,
שאם יאמר לו: היום כך וכך, אינו יכול לחזור
ולמנות בברכה. אבל קדם בין השמשות, פיון
שאין זמן ספירה אין בכך כלום:

ה. אם אינו יודע החשבון, ופתח אדעתא דלסים
כמו שישמע מחברו, ושתק עד שישמע מחברו וסיים
כמוהו, יצא:

ו. אם פתח ואמר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך
העולם אדעתא דלימא היום ד', שהוא סבור שהם
ד', ונזכר וסיים בה', והם ה'. או איפכא, שהם ד'
ופתח אדעתא דלימא ארבעה, וטעה וסיים בה',
אינו חוזר ומברך:

ז. שכח ולא ברך כל הלילה, יספר ביום בלא
ברכה:

ח. אם שכח לברך באחד מהימים, בין יום ראשון
בין משאר ימים, סופר בשאר ימים בלא ברכה.
אבל אם הוא מספק אם דלג יום אחד ולא ספר,
יספר בשאר ימים בברכה:

ט. ליל שבת וליל יום טוב מברכים וסופרים אחר
קדוש בבית הכנסת. ובמוצאי שבת ויום טוב, קדם

א. שחרית נכנסים לבית הכנסת, וקורים הזמירות
של שבת, ומתפללין תפלת שחרית, וגומרין ההלל
ואין מפסיקין בו אלא כדרך שאמרו בקריאת
שמע, באמצע הפרק שואל בשלום אביו או רבו
ומשיב שלום לאדם נכבד שנתן לו שלום, ובין
הפרקים שואל בשלום אדם נכבד ומשיב שלום
לכל אדם. ואם פסק באמצע ושהה אפלו כדי
לגמור את פלו, אינו צריך לחזור אלא למקום
שפסק:

ב. בהלל, אפלו עשרה קורין כאחד:

ג. מוציאין שני ספרים וקורין בראשון תמשה גברי
בפרשת בא מן משכו עד מארץ מצרים על
צבאותם, ומפטיר קורא בשני בפרשת פנחס ובחדש
הראשון ומפטיר ביהושע בעת ההיא, ומתפללין
תפלת מוסף ואין מזכירין גשם מכאן ואילך וכן
פוסקים משם ואילך מלשאל בברכת השנים:

סימן תפט

סדר תפלת ליל שני של פסח וספירת העמר, ובו י'
סעיפים:

א. בליל שני אחר תפלת ערבית מתחילין לספר
העמר, ואם שכח לספר בתחלת הלילה הולך
וסופר כל הלילה. ומצוה על כל אחד לספר
לעצמו. וצריך לספר מעמד ולברך תחלה. וסופר
הימים והשבועות. כיצד, ביום הראשון אומר: היום
יום אחד עד שמגיע לשבעה ימים ואז יאמר: היום
שבעה ימים שהם שבוע אחד וביום שמיני יאמר:
היום שמונה ימים שהם שבוע אחד ויום אחד וכן
עד שיגיע לארבעה עשר ימים: היום ארבעה עשר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות פסח סימן תצ

שולחן ערוך

ביום ה', שביום שלישי שהוא שבת קורא ראה אתה אומר אלי שהוא פסל, וביום א' ב' ג' קורין קדש, בכספא, במדברא:

ו. בכל ימי חל המועד ושני ימים טובים אחרונים קורים בספר שני, בקרבנות המוספין שבפנחס, ומתחיל והקרבתם עד סוף פסקא:

ז. בליל יום טוב האחרון מקדשין על היין ואין אומרין זמן:

ח. מפטירין ביום שביעי וידבר דוד, וביום שמיני עוד היום בנוב לעמד:

ט. שבת שחל בחל המועד, ערבית שחרית ומנחה מתפלל כדרךכו של שבת, ואומר יעלה ויבא בעבודה. ובמוסף אומר סדר מוסף יום חל המועד, אלא שמזכיר של שבת ואומר: ותתן לנו את יום המנוח הזה ויום חג המצות הזה, וכן אומר: את מוספי יום המנוח הזה ויום חג המצות הזה, וחותרם מקדש השבת וישראל והזמנים, ומפטירים היתה עלי:

סימן תצא

סדר הבדלה במוצאי יום טוב, ובו ב' סעיפים:

א. במוצאי יום טוב, בין במוצאי יום טוב לחל בין במוצאי יום טוב לחלו של מועד, מבדיל בתפלה כמו במוצאי שבת, אלא שאינו מברך לא על הנר ולא על הבשמים:

ב. יום טוב שחל להיות במוצאי שבת אומר באתה בחרתנו, ותדיענו:

סימן תצב

הבדלה אחר קדיש תתקבל. וכשחל יום טוב האחרון של פסח במוצאי שבת, דאז אומר קדוש והבדלה בפעם אחת, יש לספור קדם שמברכין על הכוס בבית הכנסת:

י. אסור לאכול חדש אף בזמן הזה, בין לחם בין קלי בין פרמל, עד תחלת ליל י"ח בניסן. ובארץ ישראל, עד תחלת י"ז בניסן:

סימן תצ

סדר תפלת יום שני ותפלת חלו של מועד, ובו ט' סעיפים:

א. ביום שני קורין בפרשת אמר, שור או כשב עד סוף הענין, ומפטיר קורא כמו ביום ראשון ומפטיר במלכים בפסח דיאשיהו, מנישלה המלך עד ואחריו לא קם כמוהו:

ב. יום ג' שהוא חש"מ, ערבית ושחרית ומנחה מתפלל כדרךכו, ואומר יעלה ויבא בעבודה, ואם לא אמרו מתזירין אותו, וכן מזכירו בברפת המזון ואם לא אמרו אין מתזירין אותו. ובמוסף מתפלל כדרך שמתפלל במוסף של יום טוב:

ג. נוהגים שביום טוב אומר: את יום טוב מקרא קדש הנה, ובחלו של מועד אומר: את יום מקרא קדש הנה:

ד. כל הימים של חלו של מועד ושני ימים אחרונים של יום טוב, קורים ההלל בדלוג כמו בראש חדש:

ה. סימן הפרשיות של שמונת ימי הפסח, משך, תורא, קדש, בכספא, פסל, במדברא, שלח, בוברא. וזה הסדר לא ישתנה כי אם כשחל פסח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תצג

שולחן ערוך

הסדר, ומפטיר קורא בשני וכיום הפפורים ומפטיר
במרכבה דיתחזקאל, ומסים בפסוק ותשאני רוח:
ב. ביום השני קורים בפרשת כל הפבור עד סוף
סדרא, ומפטיר קורא כמו אתמול ומפטיר בתבוקוק
מן וה' בהיכל קדשו עד למנצח בנגינות:
ג. אסור להתענות במוצאי חג השבועות:

הלכות יום טוב

סימן תצה

איזה מלאכות אסורים ביום טוב, ובו ד' סעיפים:
א. כל מלאכה האסורה בשבת אסורה ביום טוב,
חוץ ממלאכת אכל נפש, וחוץ מהוצאה והבערה
וכן מכשירי אכל נפש שלא היה אפשר לעשותם
מאתמול:
ב. קצירה וטחינה ובעירה, וסחיטה וצידה, אף על
פי שהם מלאכת אכל נפש, אסורים חכמים:
ג. אין מוציאים משא על הבהמה ביום טוב:
ד. מקצה, אף על פי שמתר בשבת החמירו בו
ביום טוב ואסרוהו:

סימן תצו

דיני יום טוב של גלויות, ובו ג' סעיפים:
א. בגלויות שעושין שני ימים טובים מספק, כל מה
שאסור בראשון אסור בשני והיו מנדין למי
שמזלזל בו. ואם הוא צורבא דרבנן, לא היו
מתמירין לנדוהו אלא היו מלקין אותו:

תענית שני וחמישי ושני אחר המועדים, ובו סעיף
אחר
א. יש נוהגים להתענות שני וחמישי ושני אחר
הפסח, וכן אחר חג הסוכות. וממתינים עד שיעבר
כל חדש ניסן ותשרי, ואז מתענים:

סימן תצג

דינים הנוהגים בימי העמר, ובו ד' סעיפים:
א. נוהגים שלא לשא אשה בין פסח לעצרת עד
ל"ג לעמר, מפני שבאותו זמן מתו תלמידי רבי
עקיבא. אבל לארס ולקדש, שפיר דמי, ונשואין
נמי, מי שקפץ וכנס אין עונשין אותו:
ב. נוהגים שלא להסתפר עד ל"ג לעמר, שאומרים
שאז פסקו מלמות, ואין להסתפר עד יום ל"ד
בבקר אלא אם כן חל יום ל"ג ערב שבת שאז
מסתפרין בו מפני כבוד השבת:
ג. יש נוהגים להסתפר בראש חדש איר, וטעות
הוא בידם:
ד. נהגו הנשים שלא לעשות מלאכה מפסח ועד
עצרת, משקיעת החמה ואילך:

סימן תצד

סדר תפלת חג השבועות, ובו ג' סעיפים:
א. ביום חמשים לספירת העמר הוא חג שבועות,
וסדר התפלה כמו ביום טוב של פסח, אלא
שאומרים: את יום חג השבועות הזה זמן מתן
תורתנו, וגומרים ההלל, ומוציאים שני ספרים
וקורים בראשון חמשה מבחדש השלישי עד סוף

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תצו

שולחן ערוך

ה. אם סכר אמת המים בפניסה וביציאה מערב יום טוב, מתר לקח ממנה דגים ביום טוב דהוה ליה נצודין ועומדין:

ו. אונים ותרגולים ויונים שבבית או שבחצר, העומדים לאכילה, מתר לצודן ואין צריכים זמון:

ז. שאר כל חיה ועוף שמחסרים צידה, שצריך לומר הבא מצודה ונצודנו, אסור לצודן ולתן לפניהם מזונות. וכל שאין מחסרים צידה, מתר לצודם ולתן לפניהם מזונות:

ח. איל וצבי שקננו בפרדס וילדו בו עפרים, ועדין הם קטנים שאין צריכים צידה, מתרים בלא זמון. ודוקא בפרדס הסמוך לעיר בתוך שבעים אמה דדעתיה עלויה. והאם, אפלו זמון אין מועיל לה כיון שמחסרת צידה:

ט. יוני שובף ויוני עליה וצפרים שקננו בטפיחים, אסור לצודן. לפיכך אין זמון מועיל להם. והני מלי בגדולים, אבל בקטנים שאינם מפריחים מתר לצודן, אבל זמון צריכים:

י. כיצד הוא הזמון, אומר: זה וזה אני נוטל למחר, ואין צריך לנענעם. אבל באומר: מכאן אני נוטל למחר, לא סגי:

יא. אם זמן כל השובף, ואינו צריך אלא לזוג, אינו מועיל:

יב. זמן שנים ומצא שלשה, או זמן שחרים ולבנים בקנים המבדלים במחצה ומצא שחרים במקום לבנים ולבנים במקום שחרים, אסורין אלא אם כן מכירין:

יג. זמן שלשה ומצא שנים, מתרים:

ב. אין חלוק בין ראשון לשני אלא לענין מת, וכן לכחל את העין. ואף על פי שאסור בראשון אלא על ידי עפ"ם אם אין בו סכנה, בשני מתר אפלו על ידי ישראל, חוץ מיום טוב שני של ראש השנה ושני ימים קדשה אחת אריכתא הן:

ג. בני ארץ ישראל שבאו לחוצה לארץ, אסורים לעשות מלאכה ביום טוב שני בישוב, אפלו דעתו לחזור. וכל זמן שלא הגיע לישוב, אפלו אין דעתו לחזור, מתר, לפי שעדין לא הקבע להיות כמותן. אבל אם הגיעו לישוב, ואין דעתו לחזור, נעשה כמותן ואסור בין במדבר בין בישוב. וכל חוץ לתחום אין נותנין עליו חמרי מקום שהלך לשם:

סימן תצו

דיני הכנה ביום טוב, ובו י"ז סעיפים:

א. אין צדין דגים מן הביכרים:

ב. דגים ועופות וחיה שהם מקצה, אין משקים אותן ביום טוב ואין נותנים לפניהם מזונות שמא יבא לקח מהם. וכל שאסור לאכלו או להשתמש בו מפני שהוא מקצה, אסור לטלטלו:

ג. אפלו ספק צידה אסור. כגון מצודות חיה דגים ועופות שהיו פרושות מערב יום טוב ולמחר מוצא בהם, אסורים אלא אם כן ידוע שנצודו מבעוד יום. ואם מצא המצודות מקלקלות מערב יום טוב, בידוע שמערב יום טוב נצודו:

ד. ספק מוכן מתר ביום טוב שני משום דהוי ספק ספקא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תצח

שולחן ערוך

ג. בהמות שיוצאות ורועות חוץ לתחום ובאות
ולנות בתוך התחום, הרי אלו מוכנות ולוקחין מהן
ושוחטין אותן ביום טוב. אבל הרועות והלנות חוץ
לתחום, אם באו ביום טוב אין שוחטין אותן ביום
טוב מפני שהן מקצין ואין דעת אנשי העיר
עליהן. והנני מלי בבהמות ישראל, אבל של אינו
יהודי לית בהו משום מקצה, דאין האיני יהודי
צריך הכן, אלא אם כן באו בשביל ישראל שאז
אסור. לפיכך אינו יהודי שהביא בהמה במקולין,
אם ידוע שלנות חוץ לתחום, אסורות. ואם ספק,
מתרות אפלו באו לצרף ישראל, שהמקצה הולכים
בספקו להקל. ואם הביאום לצרף האיני יהודי, או
אפלו סתם בעיר שרבה עכו"ם, מתר, שכל המביא
לצרף הרב מביא:

ד. בהמות הידועות ללון חוץ לתחום ונמצאו בעיר
ביום שני, אני אומר: שמא מבערב הכניסן וחוץ
לחומה לנו, ומתרות. וכל שכן השחוטות בפקר,
שחזקה מבערב הכניסן לתוך התחום:

ה. עגל שנולד ביום טוב, מתר לשחטו אם האם
עומדת לאכילה. והוא דקים ליה בגויה שפלו לו
חדשיו. ואם היו שבת ויום טוב סמוכים זה לזה,
נולד בזה מתר בזה:

ו. בהמה מסכנת שירא שמא תמות, והוא אכל כבר
ואין צריך לה, אסור לשחטה, אלא אם כן יש
שהות ביום כדי לאכל ממנה פנית צלי מבעוד
יום, וכשיש שהות ביום, ושחטה, אינו נוטל עורה
אלא אם כן שיר ממנו אבר אחד ומביאו עמו:

יד. זמן בתוך הקן ומצא לפני הקן, אסורים. ואם
אין סביבותיהם קן אחר, הרי אלו מתרים. והנני
מלי במדדין, אבל אם הם מפריחין, אסורים.
ואפלו יש קן אחר בתוך ג' אמה, אם הוא בקרן
זוית שאינו יכול לראותו מקן זה, פיון שאינם
מפריחין אלא מדדין, משום דכל היכא דמדדה ולא
הדר חזי לקנה לא מדדה:

טו. אינו יהודי שהביא דורון לישראל ביום טוב,
בני יונה קטנים משובכות שיש לו בעיר, פיון
שאין צריכים צידה, מתרים:

טז. השוחט בהמה ביום טוב, טוב לו שלא יבדק
עד שיפשיט, שאם תמצא טרפה לא יהא רשאי
להפשיטה:

יז. אם נמצאת טרפה, אסור לטלטלה. אבל מתר
למכרה לאינו יהודי כדרך שהתירו מכירה
לישראל, שלא ישקל ולא יזכיר סכום דמים. ואם
אינו מאמינו, יקח ממנו משכון:

סימן תצח

דיני שחיטה ביום טוב, ובו כ' סעיפים:

א. אין מראין סכין לחכם ביום טוב לראות אם
הוא ראוי לשחט בו, שמא תהיה פגומה ויאמר לו:
אסור לשחט בה מפני פגמתה, וילך ויחדדנה
במשחנות. וחכם שראה סכין לעצמו, יכול להשאילו
לאחרים:

ב. יכול להוליך סכין והבהמה אצל טבח לשחט,
ואפלו גדי קטן שצריך להוליכו על כתפו. ואף
על פי שהיה אפשר להוליכם מאתמול:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תצט

שולחן ערוך

אם יש לו דקר נעוץ מבעוד יום בעפר תחות, מכסהו בו:

טז. אפר פירה שהסק מערב יום טוב, מתר לכסות בו. אבל אם הסק ביום טוב, אסור, אלא אם כן הוא חם שראוי לצלות בו ביצה. ואם שחט, מתר לכסות בו אף על פי שאינו ראוי לצלות בו ביצה:

טז. הכניס עפר הרבה לביתו לצרף גנתו, והוא כנוס במקום אחד, מתר לכסות בו, שפל זמן שהוא צבור דעתו עליו לכל מה שיצטרף. אבל אם הכניס מלא קפה לצרף גנתו, לא, שמאחר שהוא מועט, בטל:

יז. מכניס אדם מלא קפתו עפר לביתו, בסתם, ועושה בו כל צרכו, ולא אמרינן שהוא בטל אגב קרקע הבית. והוא שיחד לו קרן זווית, דכיון שלא שטחו מוכחא מלתא דלצרכו בעי ליה. ואם הוא עפר תחות, מתר לכסות בו:

יח. כוי, אין שוחטין אותו ביום טוב. ואם שחטו, אין מכסין את דמו אפלו יש לו עפר מוכן, מפני שהרואה יאמר: ודאי תיה הוא דאם לא כן לא היו מטריחין לכסות דמו ביום טוב, ויבא להתיר חלבו. ולערב, אם רשומו נפר, יכסנו:

יט. שחט בהמה וחיה ונתערב דמם, ויש לו עפר מוכן או אפר פירה, אם יכול לכסותו בדקירה אחת שאינו צריך להרבות בשביל דם הבהמה, יכסנו. ואם לאו, לא יכסנו:

כ. שחט צפור מערב יום טוב ולא כסה דמו, לא יכסנו ביום טוב:

ז. אם שחט בהמה בשדה, לא יביאנה במוט או במוטה כדרך שעושה בחל, אלא יביאנה בידו איברים איברים:

ח. עוף שגדרס ברגלים ויש לחוש שנתרסקו איבריו ולכן צריך שהיה מעת לעת ובדיקה אחר שחיטה, מתר לשחט ביום טוב, ולא תישינן שמא ימצא טרפה, אף על גב דאתיליד ביה רעותא:

ט. בכור בזמן הזה, שאינו יכול לשחטו בלא מום, אין חכם יכול לראותו ביום טוב אם יש בו מום. ואפלו אם עבר וראהו ומצא שיש בו מום, אינו יכול לשחטו. אבל אם נולד במומו ועבר וראהו, נשחט על פיו. ואם ראה המום מערב יום טוב, וראה שהוא מום שראוי לשחט עליו, יכול לתקור עליו ביום טוב אם נפל בו המום מאליו, ומתירו:

י. אותו ואת בנו שנפלו לבור, מעלה את הראשון על מנת לשחטו ואינו שוחטו, וחוזר ומערים ומעלה את השני, רצה זה שוחט, רצה זה שוחט:

יא. בהמה, חציה של אינו יהודי וחציה של ישראל, יכולים לשחטה ביום טוב. ואפלו יש להם שתים, יכול לשחט שתיהן:

יב. השוחט בהמה ביום טוב, אינו רשאי לתלש הצמר לעשות מקום לסכין, אלא מפנהו ומושכו אילף ואילף, ואם נתלש נתלש:

יג. השוחט את העוף לא ימרט את הנוצה כדי לעשות מקום לסכין:

יד. לא ישחט אדם תיה ועוף ביום טוב, אלא אם כן יש לו עפר מוכן מבעוד יום. ואם עבר ושחט,

סימן תצט

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תק

שולחן ערוך

ב. אסור לשקל בשר, אפלו בביתו, לידע כמה יבשלו. ואפלו לתנו בכף מאזנים לשמרו מן העכברים, אסור אם היא תלויה במקום שרגלים לשקל בה. ואפלו לשקל מנה כנגד מנה, אסור. ומתר לשקל בידו, שלוקח התתיכה בידו ומשער כמה יש בה, וטבח אמן אפלו זה אסור. אבל אם הוא יודע לכונן דרך חתיכתו, לחתך לטרא או חצי לטרא, חותך כדרכו ואינו חושש:

ג. אין נוקבין נקב בבשר בספין לתלותו בו, אבל ביד מתר. ואם לעשות בו סימן, מתר אפלו בסכין:

ד. מולגין הראש והרגלים ומהבהבים אותם באור, אבל אין טופלין אותם בסיד ולא בחרסית ולא באדמה, דמתחזי כעבוד. ואין גוזזין אותם במספרים, שנראה כעושה לצרף השער:

ה. מתר למלח כמה חתיכות בבת אחת אף על פי שאינו צריך אלא אחת:

ו. נוהגין לנקר בשר ביום טוב, אפלו נשחט מערב יום טוב:

סימן תקא

עצים האסורים והמתרים ביום טוב, ובו ז' סעיפים:

א. אין מבקעין עצים מן הקורות שעומדות לבגין, ולא מקורה שנשברה ביום טוב, אפלו אם היתה רעועה מערב יום טוב וקרוכה להשבר. אבל אם נשברה מערב יום טוב, אם אי אפשר להסיקה בלא בקוע, מבקעין ממנה חתיכות גדולות. ולא יבקע לא בקרדם, ולא במגל, ולא במגרה, אלא בקופיץ ובצד הקצר שלו, אבל לא בצד הרחב.

דין מליגה ומליחה ביום טוב, ובו ה' סעיפים:

א. אין מרגילין ביום טוב, כיצד הוא מרגיל, זה המוציא כל הבשר מרגל אחד כדי שיוציא כל העור שלם ולא יקרע, מפני שטורח בהפשט זה טרח גדול ואין בו צרף למועד:

ב. אסור למלג גדי אלא אם כן מולגו לאכל העור:

ג. בהמה שנשחטה ביום טוב, מתר להגביה עורה ולתנה במקום דריסת הרגלים, אף על פי שאין עליו בשר כלל. ומתר למלח עליו מליחה קלה כדרך שמולחים לצלי. ומתר להערים למלח כאן מעט וכאן מעט, עד שימלח את כלו. אבל אם נשחטה מערב יום טוב, אסור:

ד. אין מולחין את החלבים ולא מהפכים בהם, אפלו לשטחן על גבי יתדות, אף על פי שנשחטה ביום טוב. וכן אסור למלח בשר עליהם באויר:

ה. עלי, שהוא דף עב וכבד וכלי הוא, אלא שמלאכתו לאסור לכתש בו הריפות, מתר לטלטלו לקצב עליו בשר. ולאחר שקצב עליו אסור לטלטלו מחמה לצל,

סימן תק

הנצרך לבשר ביום טוב היאך יתנהג, ופדר מליחתו, ובו ו' סעיפים:

א. אין קונים בשר בפסוק דמים לומר לטבח: תן לי בסלע או בשתיים, וכן לא יאמר לו: הריני שתף עמך בסלע, אלא מחלק להם שלישיות או רביעיות כפי החלקים שדרך לחלק בעיר בלא פסוק דמים, ומביא שתי בהמות ויאמר: זו כזו, ולמחר שמין הנשאת וכפי ששונה כך יפרע לו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תקב

שולחן ערוך

התר במפוח של בעלי בתים על ידי שנוי להפכו מלמעלה למטה. העושה מדורה ביום טוב, כשהוא עורך את העצים אינו מניח זה על זה עד שייסדר המערכה, מפני שנראה כבונה, אלא או שופך העצים בערבוב, או עורך בשנוי. כיצד, מניח עץ למעלה, ומניח אחר תחתיו ואחר תחתיו עד שהוא מגיע לארץ. וכן הקדרה אוזו אותה ומכניס האבנים תחתיה, אבל לא יניחנה על גבי האבנים. וכן המטה, אוזו הקרשים למעלה ומכניס הרגלים תחתיהם. אפלו ביצים, לא יעמיד אותם שורה על גבי שורה עד שיעמדו כמו מגדל, אלא ישנה ויתחיל מלמעלה למטה. וכן כל פיוצא בזה, צריך שנוי:

ב. אגדה של עצים שהדלקה במדורה, כל עץ שלא אחזה בו האש מתר לשטו, ואינו דומה למסיר שמן מהנר:

ג. אין סומכין את הקדרה ולא את הדלת, בבקעת:

ד. לדידן, מתר לבשל בקדרות חדשות ביום טוב:

סימן תקב

שלא להכין מיום טוב לחברו, ובו ב' סעיפים:

א. אסור לאפות או לבשל או לשחט ביום טוב לצורך מחר, אפלו הוא שבת או יום טוב ואפלו בשני ימים של ראש השנה. אבל ממלאה אשה קדרה בשר אף על פי שאינה צריכה אלא לחתיכה אחת. ודוקא קדם אכילה, אבל אחר אכילה אינה יכולה לבשל ולומר: אכל ממנה כזית, דהוי הערמה. מיהו אם עברה ובשלה, מתר לאכלו:

יש מי שאוסר אפלו בקופיץ, לפי שאין אנו בקיאים מהו, ולא התירו אלא בסכין:

ב. עצים גדולים קצת וראוים להסקה בלא בקוע, לא יבקע כלל, ואפלו לשברם ביד יש מי שאוסר:

ג. אין מביאין עצים מן השדה אפלו היו מכנסין שם מבערב, אבל מגבב הוא בשדה משלפניו ומדליק שם. ומביאין מהמכנסין שברשות היחיד, ואפלו היתה מקפת שלא לשם דירה, ובלבד שיהיה בה מסגרת ותהיה בתוך תחום שבת. ואם חסר אחת מכל אלו, הרי הן מקצה:

ד. עלי קנים ועלי גפנים אף על פי שהם מכנסים בקרפף, פיון שהרוח מפזרת אותם הרי הם כמפזרין ואסורים. ואם הניח עליהם כלי כבד מערב יום טוב, הרי אלו מוכנסים:

ה. עצים שנשרו מן האילן ביום טוב, אין מסיקין בהם:

ו. כלים שנשברו ביום טוב, אין מסיקים בהם מפני שהם נולדו. אבל מסיקין בכלים שלמים או בכלים שנשברו מבעוד יום:

ז. שקדים ואגוזים שאכלם מערב יום טוב, מסיקין בקלפיהם ביום טוב. ואם אכלם ביום טוב, אין מסיקין בקלפיהם:

סימן תקב

דיני האש ביום טוב, ובו ד' סעיפים:

א. אין מוציאין האש לא מן העצים ולא מן האבנים ולא מן העפר ולא מן המים, ואין עושין פחמים, ואין נופחין במפוח אלא בשפופרת. ונהגו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תקד

שולחן ערוך

אָבֵל הַחֹלֵב כָּל צֵאֲנוּ לֹא הֵתַר מִפְּנֵי פְרוּסָה שְׁנוֹתָן
בְּכָלִי:

ב. מִמְּלֵא גִחְתוּם חֲבִית שֶׁל מַיִם אֵף עַל פִּי שְׂאִינוּ
צָרִיף אֶלֶּא לְקִיתוֹן אַחַד:

סימן תקו

סימן תקד

דיני לישה ביום טוב, ובו ט' סעיפים:

דין התבלין ביום טוב, ובו ד' סעיפים:

א. אין מוֹדְדִין קִמַּח בְּיוֹם טוֹב כְּדִי לְלוֹשׁ, אֶלֶּא יִקַּח
בְּאִמְדַּד הַדַּעַת:

א. דְּכִין אֶת הַתְּבַלִּין כְּדַרְכָּן, שְׂאֵם יְדוּף אוֹתָם
מִבְּעוֹד יוֹם יְפִיג טַעְמָן. אֲבָל מֵלַח אֵינוּ גִדוּף בְּיוֹם
טוֹב אֶלֶּא אִם כֵּן הָטָה הַמַּכְתֶּשֶׁת או שִׂידוּף בְּקַעֲרָה
וְכִיּוֹצֵא בָּהּ, כְּדִי שְׂיִשְׁנָה, שְׂאֵם שְׂחַק הַמֵּלַח מֵעֵרֵב
יוֹם טוֹב לֹא יְפִיג טַעְמוֹ. וְאִין שׁוֹחֲקִין אֶת הַפֶּלְפֶּלִין
וְלֹא אֶת הַחֲרָדֵל בְּרִיחִים שְׂלָהֶם, מִשׁוּם דְּהוּי
כְּעִבְדִין דְּחַל. דָּף אוֹתָם בְּמִדּוּכָה כְּכֹל הַתְּבַלִּין:

ב. אין מִרְקְדִין הַקִּמַּח, אֶפְלוּ עַל יְדֵי שְׁנוּי. אֲבָל
אִם רִקְדוּ מֵאֲתָמוּל וְנָפַל בּוֹ צָרוּר או קִיסָם וְרוּצָה
לְרַקְדוּ פֶּעַם שְׁנִית, מִתַּר אֵף בְּלֹא שְׁנוּי. וְאִם לֹא
נָפַל בּוֹ דְּבַר, אֶלֶּא שְׂרוּצָה לְרַקְדוּ שְׁנִית כְּדִי שְׂיִהֵא
הַפֶּת נְאָה, צָרִיף שְׁנוּי קֶצֶת, כְּגוֹן עַל גְּבֵי שְׂלָחָן:

ב. מִתַּר לְהוֹלִיף תְּבַלִּין וּמְדוּף אֶצֶל מְדוּכָה, או
מְדוּכָה אֶצֶלֶם, אֶפְלוּ דְרָף רְשׁוֹת הַרְבִּים אֵף עַל פִּי
שְׂהִיָּה אֶפְשָׁר לְהוֹלִיכֶם מֵעֵרֵב יוֹם טוֹב:

ג. הִלֵּשׁ עֶסָה בְּיוֹם טוֹב, יְכוּל לְהַפְרִישׁ מִמֶּנָּה חֵלֶה.
וְלְהוֹלִיכָה לְכַהֵן, אֲבָל עֶסָה שְׁנַלוּשָׁה בְּעֵרֵב יוֹם
טוֹב, אֲסוּר לְהַפְרִישׁ מִמֶּנָּה חֵלֶה בְּיוֹם טוֹב:

ג. אין כּוֹתְשִׁין הַרִיפּוֹת בְּמַכְתֶּשֶׁת גְּדוּלָה, אֲבָל
כּוֹתְשִׁין בְּמַכְתֶּשֶׁת קֶטְנָה שְׁזָה הוּא הַשְׁנוּי שְׂלָה.
וּבֹא"י, אֶפְלוּ בְּקֶטְנָה אֲסוּר. וְכִיּוֹן שְׂאִין אָנוּ יוֹדְעִים
עֲכָשׁוּ מַה נִּקְרָאת גְּדוּלָה או קֶטְנָה, יֵשׁ לְאֲסוּר הַכֹּל:

ד. הַמַּפְרִישׁ חֵלֶה בְּיוֹם טוֹב וְהִיא טְמֵאָה, לֹא יֵאָפֵה
אוֹתָהּ וְלֹא יִשְׂרַפְנָה שְׂאִין שׁוֹרְפִין קִדְשִׁים בְּיוֹם
טוֹב, אֶלֶּא מִנִּיחָה עַד הָעֵרֵב וְשׁוֹרְפָה:

ד. מִתַּר אָדָם לְמַדַּד תְּבַלִּין לַתַּן בְּקַדְרָה, בְּשִׁבִיל
שְׂלֵא יִקְדִיחַ תְּבִשְׂלוֹ:

סימן תקה

דין החולב בהמה ביום טוב, ובו סעיף אחר

ה. מִתַּר לַעֲשׂוֹת בְּיוֹם טוֹב פְּתִין גְּדוּלִים, וְלֹא
חִיִּישִׁינָן שְׂמִתוּף כְּף יָבֵא לְאֵפוֹת יוֹתַר מִמָּה שְׂצָרִיף:
ו. הִיָּה לוֹ קִמַּח או עֶסָה בְּשִׂתְפוֹת עִם הָעֶכּוֹ"ם,
אֲסוּר לְאֵפוֹתָהּ בְּיוֹם טוֹב אֶלֶּא יַחֲלַקְנָה וְיֵאָפֵה אֶת
שְׁלוֹ:

א. בְּהֵמָה שְׂהִיא עוֹמְדַת לְאֲכִילָה וְרוּצָה לְחַלֵּב אוֹתָהּ
לְאֲכֹל הַחֵלֵב, אִם לְקַדְרָה שְׂאִין בָּהּ אֶכְלִין, אֲסוּר.
וְאִם יֵשׁ בָּהּ אֶכְלִין, מִתַּר, וְכְגוֹן שְׂבֵא הַחֵלֵב
לְתַקְנוּ, או שִׂישׁ בָּהּ פְּרוּרִין וְהַחֵלֵב נִבְלַע בָּהֶם.

ז. אִם יֵשׁ לְאָדָם הַרְבֵּה פֶת נִקְיָה, אֵינוּ אוֹפֵה פֶת
אַחֲרַת אֶלֶּא אִם כֵּן יֵשׁ לוֹ בְּנֵי בֵּית שְׂרָגִיל
לְהֵאֲכִילֵם פֶת הַדְּרָאָה. אֲבָל אִם יֵשׁ לוֹ פֶת הַדְּרָאָה
הַרְבֵּה, יְכוּל לְאֵפוֹת פֶת נִקְיָה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזוהי להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תקו

שולחן ערוך

שְׁלָחֵם שֶׁהָיוּ מְדַבְּקִים הַפֶּת סְבִיבָם וְאִין צְרִיכִים
לְגַרְפָּם אֲלֵא מִהֵטִיחַ שְׁנַפֵּל לְתוֹכוֹ, אֲבָל תַּנּוּרִים
שֶׁלְנוּ כִּיּוֹן שְׂאֵי אֲפֹשֶׁר לְאִפּוֹת בָּהֶם בְּלֹא גְרִיפָה,
מִתֵּר לְגַרְפוֹ מִהָאֶפֶר וְהַגְחָלִים, וְאִף עַל פִּי שֶׁהוּא
מְכַבֵּה, אִי אֲפֹשֶׁר בְּלֹא כּוֹ, וְכֹשֶׁם שֶׁמִּתֵּר לְהַבְעִיר
לְצַרְף־ אֲכָל נֶפֶשׁ כֶּף מִתֵּר לְכַבּוֹת לְצַרְף־ אֲכָל נֶפֶשׁ,
וְהָרִי זֶה כְּמַגִּיחַ בֶּשֶׂר עַל הַגְחָלִים, וְכֵן נִהְגוּ:

ה. תנור וכירים חדשים, אין סכין אותם בשמן ולא
טשין אותן במטלית, אבל מתר להסיקן אפלו הסק
ראשון, ובלבד שלא יפיגם בצונן כדי לחסמן. ואם
הסקו יותר מדאי והצרכו להפיגן בצונן כדי
לאפות בהן, מתר. לפיכך מתר לשרות במים
המכבדת שמכבדין בה התנור, אף שמכבה:

ו. מתר לאפות תנור מלא פת, אף על פי שאינו
צריך אלא פת אחת. ודוקא בתנוריהם, שהיו
קטנים והיו מדבקים הפת בדפנותיהם ומתוך שהוא
מלא אין מקום לחמו להתפשט והפת נאפה יפה,
אבל בתנורים שלנו אין לאפות יותר ממה שצריך:

ז. מתר לסתם פי התנור בטיט ורפש שעל שפת
הנקה, והוא שרפכו מאמש או עשה בו סימן ונתקו
לצד אחד. אבל לגבל טיט ביום טוב, אסור. ומתר
לגבל אפר לסתם בו פי התנור:

סימן תקח

דברים האמורים ביום טוב להכנת צלו, ובו ב'
מעיפים:

א. אין מלכנים את האבנים לצלות או לאפות
עליהם, מפני שמחסמן. ואין שוברין את התרס,

ח. אסור לעשות שאור ביום טוב, אלא על ידי
שנוי, מפני שהיה אפשר לעשותו מבעוד יום:
ט. אפלו נשחטה בהמה מערב יום טוב, מתר
להפריש המתנות ביום טוב:

סימן תקז

דין אפיה ביום טוב, ובו ז' מעיפים:

א. אופין בפורג"ל, דהינו תנורים שלנו הגדולים
ופיהם בצד, ובלבד שלא תהא תדשה, דחיישינן
שמא תפחת ויפסד הלחם וימנע משמחת יום טוב.
ומחמין חמין באנטיכי,

ב. אף על פי שעצים שנשרו מן הדקל ביום טוב
או בשבת שלפניו אסור להסיקן, אם נשרו ביום
טוב בתוך התנור, מרבה עליהם עצים מוכנים,
ומבטלן. ובלבד שלא יגע בהם עד שיתבטלו ברב.
אבל אם נפלו בתנור בשבת, אסור להסיקן ביום
טוב שלאחריו אפלו על ידי בטול ברב:

ג. אסור לקח עץ מביין העצים לתחת בו האש
בתנור, דהוי ליה מתקן מנא:

ד. תנור שנפל לתוכו מטיח הטיט, אם אפשר
לאפות ולצלות בו בלא גריפה ולא יתחרף הפת
או הצלי, אסור לגרפו, מפני שהוא מטלטלו שלא
לצרך. אבל מתר להשפיק האש והאפר שבו כדי
שיהיה חלק ולא יגע בפת כלל, אף על פי שאם
היה נוגע בו לא היה כדי לחרכו. אבל אם יש
בטיח שנפל לתוכו כדי לחרף הפת או הצלי אם
היה נוגע בהם, אף על פי שבלא גריפה היה
אפשר לאפות ולצלות בו, כיון שהיה מתחרף מתר
לגרפו דחשיב טלטול לצרך. ודוקא בתנורים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תקט

שולחן ערוך

מיד, אבל אם הוא פלוע מנבלה וכיוצא בה, אסור
ללבונו אפלו לאפות בו דבר התר:
ז. אין נוקבין נקב חדש בהבית ביום טוב:
ז. להטביל כלי חדש ביום טוב דינו כמו בשבת,
כדאיתא בסימן שכ"ג:

ואין חותכין את הנזיר לצלות עליהם, ואין פוצעין
את הקנה לעשותו כמו שפוד לצלות בו:
ב. פוצעים אגוזים במטלית, ולא תיישיןן שמא
תקרע:

סימן תקט

כמה דינים פרטיים להלכות יום טוב, ובו ז'
סעיפים:

כמה דברים האסורים לעשות ביום טוב ואיזה מהם
מותרים על ידי שנוי, ובו י"א סעיפים:

א. מוללין מלילות ומפרכין קטניות פדרפן, ביום
טוב. ומנפח מעט מעט ואוכל, ואפלו בקנזן
ותמחוי, אבל לא בטבלה ולא בנפה ולא בכברה:

ב. הבורר קטניות ביום טוב בורר פדרפו בחיקו
ובתמחוי, אבל לא בטבלה ולא בנפה ולא בכברה.
במה דברים אמורים, כשהאכל מרבה על הפסלת.
אבל אם היתה הפסלת מרבה על האכל, בורר את
האכל ומניח את הפסלת. ואם היה טרח בכרית
הפסלת מן האכל יותר מטרח ברית האכל מן
הפסלת, אף על פי שהאכל מרבה בורר את האכל
ומניח את הפסלת:

ג. אין מסננים החרדל במסננת שלו ואין ממתקין
אותו בגחלת של עץ. אבל בשל מתכת, מתר:

ד. אין תולין המשמרת ביום טוב לסנן בה שמרים,
אבל אם היתה תלויה ועומדת מתר לתן בה
שמרים לסנן. ומערים ותולה אותה לתן בה
רמונים, ואחר כך גותן בה שמרים:

ה. אין עושין גבינה ביום טוב:

א. שפוד שגורץ, אף על פי שהוא יכול לפשטו
בידו, אין מתקנין אותו:
ב. שפוד שרוצים לצלות בו והיה ארץ יותר מדאי,
אסור לחתכו ולא לשרפו. אין משחזין את הספין
במשחות שלה, אבל מתדדה על גבי העץ או חרס
או אבן. ואין מורים דבר זה לרבים כדי שלא יבא
לרדדה במשחות. במה דברים אמורים, כשיכולה
לחתך בדחק, או שגפגמה. אבל אם אינה יכולה
לחתך כלל, אין משחזין אותה אפלו על העץ,
שמא יבא להשחיתה במשחות:

ג. עופות שממלאים אותם בשר וביצים, מתר
לתפרם ביום טוב. והוא שיתקן מערב יום טוב
החוט וישמנו במחט. ויזהר שלא יחתך החוט ביום
טוב:

ד. מתר לחתך ביום טוב אגד גדיים ועופות
מקלסים וחוטם תפורים, וכן יכולים לשרף פתילה
או סמרטוט שקושרים בו העוף:

ה. מתר ללבן ביום טוב כלי ברזל שאפו בו
פלאו"ן של גבינה, ואחר הלבון יאפה בו פשטיד"ה
של בשר. והוא שכשיתלבן יתנו אותו על המאכל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תקיא

שולחן ערוך

שהחמו מערב יום טוב, מתר לרחץ כל גופו אפלו
כאחד. מיהו דוקא חוץ למרחץ, אבל במרחץ
אסור:
ג. אדם מתר לטבל ביום טוב מטמאתו:
ד. אין עושין מגמר, דהינו לפזר מיני בשמים על
הגחלים, בין להריח ובין לגמר הבית או הכלים.
אבל אם עושה כדי לתן ריח טוב בפרות למתקן
לאכילה, מתר אפלו אם מפזרן על גבי גחלת של
עץ:

סימן תקיב

שלא לבשל לצרך עכו"ם ביום טוב, ובו ג' סעיפים:
א. אין מבשלים לצרך עכו"ם ביום טוב, לפיכך
אסור להזמינו שמא ירבה בשבילו. ודוקא להזמינו.
אבל עבדו ושפחתו, וכן שליח שנשתלח לו, וכן
עכו"ם שבא מאליו, מתר להאכילו עמו ולא
חישינן שמא ירבה בשבילו:
ב. בני החיל שנתנו קמח שלהם לישראל לאפות
להם פת, אם אינם מקפידים פשישראל נותן ממנו
לתינוק, מתר לאפות להם:
ג. אסור לבשל ולאפות לצרך כלבים, אבל מתר
לטלטל מזונות ולתן לפניהם:

סימן תקיג

דין ביצה שנולדה ביום טוב, ובו ח' סעיפים:
א. ביצה שנולדה ביום טוב אסור לגע בה, וכל
שפן שלא לאכלה. ואם נתערבה, אפלו באלה, כלן
אסורות:

ו. אין גוזזין את הירק במספרים שדרפן לחתכם
בהן מן המחר:
ז. מתקנים את הקנדה והעכביות:
ח. אף על פי שהתרה הוצאה ביום טוב אפלו שלא
לצרך, לא ישא משאות גדולות כדרך שהוא עושה
בחל, אלא צריך לשנות. כיצד, המביא כדי יין
ממקום למקום לא יביאם בסל ובקפה לתת לתוכו
ארבעה או חמשה פדים ביחד, אלא יביאם על
כתפו או לפניו אחד או שנים, דמוכח שלצרך יום
טוב הביאם:

ט. המוליך את התבן לא יפשיל את הקפה
לאחוריו, אלא נוטלה בידו:
י. וכן משאות שדרפן לשא אותם במוט, ישא אותן
על גבו מאחוריו. ושדרפן לשא אותן מאחוריו,
ישא אותן על כתפו. ושדרפן להנשא על הכתף,
ישא אותן בידו לפניו, או יפרש עליהן בגד וכל
כיוצא בזה משנוי המשא. ואם אי אפשר, כגון
שזמן הרבה אורחים וצריך למהר ולהביא לפניהם,
עושה כדרך. במה דברים אמורים, בנושא על
האדם אבל על גבי בהמה לא יביא כלל:
יא. אין מביאין עצים לא בחבל ולא בקפה ולא
במחצלת, אבל מביא במטפחת ובחיקו:

סימן תקיא

הבערה ולהחם מים מתר ביום טוב, ובו ד' סעיפים:
א. מתר לעשות מדורה להתחמם כנגדה:
ב. מתר להחם ביום טוב מים לרחץ ידיו אבל לא
כל גופו, ואפלו אינו רוחצו בבת אחת. אבל במים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תקיד

שולחן ערוך

ה. אפרוח שנולד ביום טוב, אסור. ואם נולד בשבת, אסור ביום טוב שלאחריו:

סימן תקיד

שלא לכבות ביום טוב, וכו' י"א מעיפים:

א. אסור לכבות דלקה ביום טוב, אפלו אם רואה ביתו שנשרף, אם אין שם סכנת נפשות. ואין מכבין הנקצת, אפלו כדי שלא יתעשן הבית או הקדרה או כדי לשמש מטתו:

ב. להטות הנר כדי להרחיק השמן מן הפתילה חשיב כבוי ואסור. וכן אסור לקח פתילה מנר הדלוק אפלו לתנה בנר אחר שהרי כשמוציאה מיד הוא מכבה אותה:

ג. גר של שעוה שרוצה להדליקו ביום טוב וחס עליו שלא ישרף כלו, יכול לתן סביבו קדם שידליקנו דבר המונע מלשרף, בענין שיכבה כשיגיע שם:

ד. גר שכבה ורוצה להדליקו בו ביום, מתר לחתך ראש הפתילה כדי שיהא נוח לדלק:

ה. גר של בטלה, דהינו שאינו צריך לו, אסור להדליקו. אבל של בית הכנסת לא חשיב של בטלה, ומתיר להדליקו אפלו ביום טוב שני אחר מנחה, ואין בזה משום מכין לחל, שהרי בהדלקתו יש מצוה לאותה שעה. ולתקן הפתילות והעששיות ביום טוב אחר מנחה, אם רוצה להדליק בו ביום, מתיר. ואם לאו, אסור:

ו. אין נותנין גר על גפי אילן מערב יום טוב, דחיישינן שמא יבא להשתמש באילן:

ב. ספק אם נולדה ביום טוב או בחל, אסורה:

ג. ביצה שנולדה ביום טוב שנתבשלה בשוגג עם בשר ותבשיל, אם יש ס' פנגדו הכל מתר חוץ מן הביצה. אבל אם לבנו בו התבשיל וכיוצא בזה, מדי דלחזותא וטעמא עבדי, לא בטיל:

ד. מתר לכפות עליה כלי כדי שלא תשבר, ובלבד שלא יגע בה הפלי:

ה. אם נולדה ביום טוב ראשון מתרת, ביום טוב שני בשני יום טוב של גליות, אבל בשני יום טוב של ראש השנה וכן בשבת ויום טוב הסמוכים זה לזה, נולדה בזה, אסורה בזה:

ו. ביצה שיצאה רבה מערב יום טוב וחזרה ואחר כך נולדה ביום טוב, מתרת. לפיכך אפלו בדיק בקנה של תרנגלת ערב יום טוב סמוך לחשכה ולא מצא בה ביצה, ולמחר השכים ומצא בה ביצה, מתרת. שתרנגלת אינה יולדת בלילה, ואנו תולין שמא תמול יצא רבה וחזר. והוא שיש תרנגול זכר תוף ס' בתים ואינו מפסיק נהר שאין בו גשר, שאם לא כן אפשר שתלד בלילה ואסור. אבל אם לא בדיק מערב יום טוב, אפלו ליכא זכר בהדה שריא, שאנו תולים שמא תמול נולדה. ובלא זכר רבן יולדת ביום, לפיכך מתיר לקח ביצים מן העכו"ם בליל ראשון של יום טוב, דתלינן שמעריב יום טוב נולדו. וכן בליל שני של שני ימים טובים של גליות, אבל לא בליל שני של ראש השנה ולא בליל יום טוב שאחר השבת:

ז. השוחט תרנגלת ומצא בה ביצים גמורות, מתרות. ואפלו ביום טוב שלאחר השבת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לתברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תקטו

שולחן ערוך

א. למקום שלקט ויגמר המלאכה ויחזור לכאן. ואם נסתפק לו מהיכן הביאן, שעורן כפי שביאנו מחוץ לתחום:

ב. אפלו תלשן האינו יהודי או צדן לעצמו, או נפל מן האילן מעצמו, או נצוד מעצמו, אסור לאכלו בו ביום ולטלטלו, אף למי שלא הובאו בשבילו. אבל לערב, מתרין מיד במוצאי יום טוב אף למי שהובאו בשבילו:

ג. אפלו אם הוא ספק אם נלקטו או נצודו היום, אסורים. אבל אם נפר בהם שלא נלקטו ושלא נצודו היום, מתר למי שלא הובאו בשבילו. ואם לא באו מחוץ לתחום, מתר אף למי שהובאו בשבילו:

ד. עפ"ם שהביא דורון לישראל, מדברים שיש במינם במחבר, ביום טוב ראשון של ראש השנה שחל להיות בה' בשבת, יש מתירים לאכלם בשבת בכדי שיעשו, ויש אוסרים:

ה. דבר שאין במינו במחבר ואינו מחסר צידה, אם בא מתוך התחום מתר לכל. ואם בא מחוץ לתחום, אסור לאכלן למי שהובאו בשבילו ולכל בני ביתו, אבל מתר לטלטלן בתוך ד' אמות או בתוך העיר מקפת חומה או מבצר שידוע שהקף לדירה. ואחרים מתרים אף לאכלם. ולערב צריך להמתין מי שהובאו בשבילו, בכדי שיעשו:

ו. בעיר שרבה עפ"ם, מן הסתם כל המביא לצורך הרב מביא:

ז. אם הוא ספק אם באו מחוץ לתחום, אם הוא עפ"ם השרוי עמו בעיר ופרות המצויים בעיר, מתר. ואם לאו, אסור:

ז. אין פותחין גר של חרס, דהינו בעודו רך כמו ביצים של יוצר למען אותו ביד לעשות לו בית קבול, מפני שהוא עושה כלי:

ח. אין חותכין הפתילה לב', אלא אם כן על ידי שנותן שני ראשיה בפי שני גרות ומדליקה באמצע. והוא שיהא צריך לשתייהן:

ט. אין גודלין את הפתילה ולא מהבהבין אותה, אבל אם אינה קשה כל צרפה יכול למעכה בידו כדי להקשותה. ומתר לשרותה בשמן:

י. מתר להסיר הפחם שבראש הגר כשהוא דולק, אבל אינו חותך ראש הפתילה בכלי:

יא. המדליק גר של יום טוב צריך לברך: אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק גר של יום טוב:

סימן תקטו

דין דברים הבאים ביום טוב חוץ לתחום, ובו ט' מעיפים:

א. עפ"ם שהביא דורון לישראל ביום טוב, אם יש במינו במחבר או שמחסר צידה, אסור אף למי שלא הובא בשבילו לאכלו בו ביום. ואפלו לטלטלן, אסור. ולערב, מתרים בכדי שיעשו. ובשני ימים טובים של גלויות, אם הובא ביום ראשון מתר מיד בליל יום טוב שני בכדי שיעשו. וכן אם הובא ביום טוב שני, צריך להמתין במוצאי יום טוב בכדי שיעשו. אבל בשני ימים של ראש השנה או ביום טוב הסמוך לשבת, בין מלפניו בין מלאחריו, אם הובא בראשון צריך להמתין עד מוצאי יום טוב ושבת בכדי שיעשו, ושעור כפי שיעשו הינו כפי שילך האיני יהודי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תקטז

שולחן ערוך

א. לומר לחנוני לתת לו ביצים או אגוזים או שאר מיני מאכל ומשתה, דינו ביום טוב כמו בשבת. ואם הוא עכו"ם, אסור לקח ממנו דבר שבמינו במחבר או שבמינו מחסר צידה, אלא אם בן נפר בהם שלא נלקטו ושלא נצודו היום. וכן לא יקח ממנו ביצים, שמא נולדו היום. אבל דבר שאין בו משום מחבר ולא משום צידה ולא משום נולד, מתר לקח ממנו אפלו הובא היום מחוץ לתחום. וכן קמח שנטחן היום, בעיר שרבה עכו"ם, מתר לקח ממנו דאדעתא דעכו"ם טחני ליה. והוא הדין לקח ממנו פת שאפה בו ביום:

ב. ישראל שאמר לעכו"ם מבעוד יום: תקנה לי יונים למחר, לא יפה עושה, אבל אם עשה כבר מתר לאכל מהם ביום טוב, והוא שלא יהיו מפריחינו. אבל אם רגיל בכך, אסור לאכל מהם דאין זה חשוב דיעבד. כיון שרגיל בכך:

ג. לומר לחברו: מלא לי כל זה זין, דינו ביום טוב כמו בשבת:

ד. לא ימד אדם שעורים לתן לפני בהמתו, אלא משער ונותן לה:

סימן תקיח

דיני הוצאה מרשות לרשות ביום טוב, וכו' ט' סעיפים:

א. מתוך שהתרה הוצאה לצורך אכילה, התרה שלא לצורך, כגון קטן ולולב וספר תורה וכלים. אבל אבנים וכיוצא בהן, אסור:

ב. אסור לישראל להוציא שום דבר ביום טוב לצורך עכו"ם:

ח. דבר שאין במינו במחבר שהובא לישראל ביום טוב ראשון של ראש השנה, מתר בשני. והוא הדין לשבת ויום טוב הסמוכים זה לזה:

ט. ישראל ששגר דורון לחברו על ידי עכו"ם מערב יום טוב, ונתעכב העכו"ם והביאם ביום טוב מחוץ לתחום, מתר אפלו למי שהובא בשבילו לאכלם. אבל אסור לכל ישראל לטלטלם חוץ לארבע אמות, או חוץ לעיר המקפת חומה, או חוץ למבצר שידוע שהקף חומה לדירה:

סימן תקטז

דין איזה דברים מתרים לשלח ביום טוב, וכו' ג' סעיפים:

א. מתר לשלח לחברו ביום טוב בהמה, תיה ועוף אפלו חיים, וינינות, שמנים וסלתות וקטניות, אבל לא תבואה, לפי שמחסרת טחינה שהיא מלאכה האסורה ביום טוב:

ב. כל דבר שמתר לשלח ביום טוב, לא ישלחנו בשורה דהינו שלשה בני אדם או יותר זה אחר זה נושאים כלם מין אחד. אבל אם כל אחד נושא מין אחר, מתר:

ג. משלחים כלים אף על פי שאינם תפורים, שהם ראויים לשען עליהם, ואפלו יש בהם כלאים, אם הם קשים. ומשלחין תפלין, כיון שראויים להניחם בחל:

סימן תקיז

באיזה אופן מתר לקח ביום טוב מן החנוני מיני מאכל, וכו' ד' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֵנּוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מַדּוּת יִשְׁרׁוּת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיהוּיָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיֵנְתִּיהּ, בְּדַחִילוֹ וְדַחִימוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחִימוֹ וְדַחִילוֹ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תקיט

שולחן ערוך

ג. גזרה שְׂמָא יִתְקַע. וְשָׂאִין לָהֶם צִיר מִן הַצַּד כָּל עָקָר, אֶפְלוּ בְּבֵית מִתָּר לְהַחְזִיר:
ב. כָּלִים שֶׁהֵם מִפְּצָלִים, כְּגוֹן מְנוּרָה שֶׁל חֲלִיּוֹת וְכֶסֶף וְשִׁלְחָן שֶׁהֵם חֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת, מַעֲמִידֵין אוֹתָן בְּיוֹם טוֹב. וְהוּא שְׂלֵא יִתְקַע:
ג. לְהַתִּיר וּלְהַפְקִיעַ וּלְחַתֵּךְ חוֹתְמוֹת שֶׁבַּכָּלִים וְשֶׁבַּקְרָקַע וּלְשַׁבֵּר פּוֹתְחוֹת, כְּדִינָם בְּשַׁבַּת כֶּךָ דִּינָם בְּיוֹם טוֹב:
ד. לְקַטֵּם קֶשׁ אוֹ קִיסָם אוֹ תְּבָן אוֹ עֲצֵי בְּשָׂמִים, דִּינָן בְּיוֹם טוֹב כְּדִינָן בְּשַׁבַּת:
ה. קִמְטִים שְׁעוֹשִׂים הַנְּשִׂים בְּבִתֵּי זְרוּעוֹתֵיהֶן וּבְבִתֵּי שׁוּקֵיהֶן, אֲסוּר לַעֲשׂוֹתָן בְּיוֹם טוֹב מִשּׁוּם תְּקוּן מְנָא:

סימן תקכ

לכבוד הבית, ובו סעיף אחר

א. לכבוד הבית, כְּדִינּוּ בְּשַׁבַּת כֶּךָ דִּינּוּ בְּיוֹם טוֹב

סימן תקכא

דין שלשול פרות ביום טוב ממקום למקום, ובו ג' סעיפים:

- א. מִשִּׁילִין פְּרוֹת דֶּרֶךְ אַרְבָּה בְּיוֹם טוֹב. וְלֹא יִשְׁלְשִׁלֵם בְּחִלּוֹנוֹת וְלֹא יוֹרִידֵם בְּסֻלָּמוֹת וְלֹא יִטְלְטֵלֵם מִגַּג לְגַג, אִף עַל פִּי שֶׁחַן שׁוּיִן:
- ב. מִתָּר לְכֶסֶת פְּרוֹת אוֹ כְּדֵי זֵיַן אוֹ לְבָנִים, מִפְּנֵי הַדֶּלֶף:
- ג. לִתֵּן כָּלִי תַּחַת הַדֶּלֶף, כְּדִינּוּ בְּשַׁבַּת כֶּךָ דִּינּוּ בְּיוֹם טוֹב:

- ג. לָקַח עֵץ שְׂאִינוֹ מִיַּחַד לְשִׁפּוּד וְצִלָּהּ בּוֹ בְּשָׂר, אֲסוּר לְטַלְטֵלוֹ אַחַר כֶּךָ, שְׂאִינוֹ כָּלִי, אֲלֹא שׁוּמְטוֹ וּמְנִיחוֹ בְּקֶרֶן זְוִית כְּדֵי שְׂלֵא יִזְקוּ בּוֹ, אֶפְלוּ אִין עָלָיו בְּשָׂר כָּלִל:
- ד. מִתָּר לְטַלְטֵל סֵלֶם שֶׁל שׁוּבָךְ מִשׁוּבָךְ לְשׁוּבָךְ, אֶפְלוּ בְּרִשׁוֹת הַרְבִּיּים. אֲבָל סֵלֶם שֶׁל עֲלִיָּה, אֲסוּר בְּטַלְטוּל:
- ה. לְהוֹצִיא גֶרֶף שֶׁל רְעִי וְלְהַחְזִירוֹ, כְּדִינּוּ בְּשַׁבַּת כֶּךָ דִּינּוּ בְּיוֹם טוֹב:
- ו. בְּהֵמָה שֶׁמֵּתָה בְּיוֹם טוֹב, אִם הָיְתָה מְסֻכַּנַּת מֵעֶרֶב יוֹם טוֹב הָרִי זֶה מַחְתֵּכָה לְכָלִּים. וְאִם לֹא הָיְתָה מְסֻכַּנַּת, אִף עַל פִּי שֶׁהָיְתָה חוֹלָה, הָרִי זֶה מְקַצֶּה וְלֹא יִזְיֶנָּה מִמְּקוֹמָה:
- ז. מִתְחִילִין בְּעֶרְמוֹת הַתְּבָן, אִם הִיא תְּבָנָא סְרִיא וְאִית בֵּיהּ קוֹצִים, שְׁעוּמֵד לְהַסְקָה:
- ח. נוֹטְלִים עֲצִים הַסְּמוּכִים לְדַפְּנֵי הַסֶּכֶה וּמְסִיקִין בָּהֶם:
- ט. בֵּית שֶׁהוּא מְלֵא פְּרוֹת מוֹכְנִים וְנִפְתַּח, נוֹטֵל מִמְּקוֹם הַפְּתָח:

סימן תקיט

צירי דלתות מתר להסיר ולהחזיר לצורך יום טוב, ובו ח' סעיפים:

- א. מְסַלְקִין תְּרִיסֵי חֲנוּיּוֹת וּמְחִזְרִין אוֹתָם בְּיוֹם טוֹב, כְּדֵי שְׂיִוְצִיא תְּבָלִין שֶׁהוּא צָרִיךְ לָהֶן וְלֹא יִמְנַע מִשְׁמַחַת יוֹם טוֹב. בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים, כְּשֵׁישׁ לָהֶם צִיר בְּאִמְצַע. אֲבָל יֵשׁ לָהֶם צִיר מִן הַצַּד, אֲסוּר,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תקכב

שולחן ערוך

להכות כף על ירך, ולא מטפחין להפות כף על כף, ולא מרקדין, ולא דנין, ולא מקדשין, ולא כונסים, ולא מיבמים, ולא מגרשין, ולא חולצין, ולא מקדישין, ולא מחרימין, ולא מפרישין תרומה ומעשרות:

ב. שכיב מרע דתקיף ליה עלמא טובא, שרי לגרש אפלו בשבת:

סימן תקכב

דין הלואה ביום טוב, ובו ב' סעיפים:

- א. הלואת יום טוב נתנה לתבע בדין
- ב. גבאי צדקה גובין מהחצרות ביום טוב, אבל לא יכריזו בדרך שמכריזין בחל אלא גובין בצנעא ונותנים לתוך חיקם ומחלקים לכל שכונת ושכונה בפני עצמה:

סימן תקכו

דין מת ביום טוב, ובו י"ב סעיפים:

- א. מת המטל לקברו, אם הוא ביום טוב ראשון יתעסקו בו עממין אפלו מת בו ביום ואפלו אם יכולין להשהותו עד למחר שלא יסריח. וכל זה בעשית וארון ותכריכין, אבל להלבישו ולחמם לו מים לטהרו ולהוציאו ולשמומו בקבר, מתר על ידי ישראל:
- ב. מת ביום טוב ראשון אסור להלינו עד יום טוב שני כדי שיתעסקו בו ישראל:
- ג. בשבת וביום הפפורים לא יתעסקו בו כלל, אפלו על ידי עממין, אפלו להוציאו על ידיהם ולהניחו בכוף העשויה מאתמול:

סימן תקכב

קצת דברים האסורים לטלטל ביום טוב, ובו ד' סעיפים:

- א. אין הסומא יוצא במקלו, ולא הרועה בתרמילו:
- ב. אין יוצאין בכסא, אחד האיש ואחד האשה. ואיש שהיו רבים צריכים לו, מתר, ומוציאין אותו על הכתף אפלו באפריון:
- ג. מי שנתפוצו גידי שוקיו יכול לצאת במקל:
- ד. אין מנהיגין בהמה במקל:

סימן תקכג

דינים הנוהגין בבהמות ביום טוב, ובו ד' סעיפים:

- א. מסירים וזובים הנתלים בבהמה, אף על פי שהן עושין תבורה:
- ב. אין מגרדין בהמה במגרדת ביום טוב, מפני שמשרת שער:
- ג. אין מילדין בהמה ביום טוב, אבל מסעדין אותה, שאוחז בולד שלא יפל לארץ, ונופח לו בחוטמו, ונותן לו דד לתוף פיו:
- ד. בהמה שרחקה ולדה, מתר לזלף מי שליתה עליו ולתן מלא אגרוף מלח ברחמה, כדי שתרחם עליו. אבל הטמאה אסור לעשות לה כן:

סימן תקכד

כמה דברים האסורים ביום טוב, ובו ב' סעיפים:

- א. אין עולין על גב אילן, ולא רוכבין על גב בהמה, ולא שטין על פני המים, ולא מספקין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתִּיהּ, בְּדַחֲלֵוּ וְדַחֲמֵנוּ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאֵה וּבְאֵהָבָה), וְדַחֲמֵנוּ וְדַחֲמֵנוּ,
לְחַבְרָא י"ה ב' ה' בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תקכו

שולחן ערוך

ט. תינוק שמת בתוך שלשים, אם גמרו שערו וצפרניו, הוא בחזקת בן קיימא ודינו כמת גדול, אף על פי שאין אנו יודעים אם כלו לו חדשיו, דרב נשים יולדות ולד קיימא:

י. נפלים שנהגו להסיר ערלתן בצרור אבן או בקנה, אסור אפלו ביום טוב שני של גליות:

יא. אין קורעין על המת אפלו ביום טוב שני, אפלו קרוביו:

יב. כשמת בליל יום טוב שני, משכימין וקוברין אותו קדם תפלה. כשמת ביום, קוברין אותו אחר האכילה:

סימן תקכו

דיני ערוב תבשילין, ובו כ"ד סעיפים:

א. יום טוב שחל להיות בערב שבת, לא יבשל בתחלה לצורך שבת בקדרה בפני עצמה, אבל מבשל הוא כמה קדרות ליום טוב ואם הותר, הותר לשבת. ועל ידי ערוב, מבשל בתחלה לשבת:

ב. ערוב זה עושין אותו בפת ותבשיל, ואם לא עשאו אלא מתבשיל לבד, מתר:

ג. שעור תבשיל זה פזית, בין לאחד בין לאלפים, בין בתחלתו בין בסופו:

ד. צריך שיהא תבשיל זה דבר שהוא ראוי ללפת בו את הפת, לאפוקי דקיסא:

ה. תבשיל זה שאמרו, אפלו צלי, אפלו שלוק, אפלו פבוש או מעשן, אפלו מין דגים קטנים שהדיחן במים חמים והדחתן הוא בשולן לאכילה,

ד. ביום טוב שני יתעסקו בו ישראל אפלו ביום שני של ראש השנה, ואפלו לא אשתיה, אפלו לחתך לו הדם מהמחבר ולעשות לו תכריכין וארון ולחצב לו קבר ולחמם לו מים לטהרו ולגזז לו שערו. ואם אין באותה העיר מקום קברות לישראל, מוליכין אותו לעיר אחרת שיש בה שכונת קברות, אפלו חוץ לתחום, ומשכירין לו ספינה להוליכו ממקום למקום, דיום טוב שני לגבי מת, כחל שויה רבנן. ואפלו אפשר בעממין, יתעסקו בו ישראל. חוץ מן הפפה שבונים על הקבר שאין בונים אותה ביום טוב. כמה דברים אמורים, פשוטים לקברו בו ביום. אבל אם אין רוצים לקברו בו ביום, אין עושים לו שום דבר אסור מלאכה, אפלו על ידי אינו יהודי, אבל טלטול מתר

ה. החופר קבר למת ביום טוב שני, מתר לו לטל שכר:

ו. מתר ללוות המת ביום טוב ראשון תוך התחום, וביום טוב שני אפלו חוץ לתחום, וחוזרין למקומם בו ביום. וכן מתר להחזיר פלי הקבורה שהוליכו עמהם חוץ לתחום:

ז. המלוים את המת אסורים לרכב על בהמה, אפלו ביום טוב שני, ואפלו האבלים. אבל הקוברים שצריכים לקברו, אם אי אפשר, מתירים להם ביום טוב שני לרכב על גבי בהמה:

ח. אם נודע לבני עיר אחת שישראל מת רחוק משם ד' או חמשה ימים ולא נתן לקבורה, אף על פי שלא יוכלו להגיע לו עד לאחר המועד, מתר לצאת לדרך ביום טוב שני כדי למהר קבורתו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האר"ז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום טוב סימן תקכו

שולחן ערוך

יג. אף על פי שהניח ערוב אינו יכול לבשל מיום טוב ראשון לשבת:

יד. אם הניח הערוב על דעת לסמך עליו כל זמן שיהיה קיים, אפלו ליום טוב אחר, לכתחלה לא יסמך עליו ליום טוב אחר, אבל בדיעבד יכול לסמך עליו:

טז. נאכל הערוב או שאבד קדם שבשל לשבת, אינו יכול לבשל אלא אם כן נשתיר ממנו כזית:

טז. לאחר שהכין צרכי שבת יכול לאכלו:

יז. התחיל בעסתו ונאכל הערוב, גומר אותה עסה. והוא הדין אם התחיל לבשל, שגומר אותו התבשיל שהתחיל:

יח. אפה ולא בשל, או בשל ולא אפה ונאכל הערוב או אבד, מה שנעשה בהתר אפלו נתפון בו לצורך יום טוב יכול הוא להניחו לשבת ולבשל מכאן ואילף ליום טוב:

יט. מי שלא ערב מתר להדליק נר של שבת, ויש אוסרים:

כ. מי שלא ערב, כשם שאסור לבשל לעצמו כף אסור לבשל לאחרים, אפלו בביתם, וגם לאחרים אסורים לבשל לו. ואין תקנה אלא שיתן קמחו ותבשילו לאחרים שערכו במתנה והם אופין ומבשלים ונותנים לו, ואפלו בביתו יכולים לבשל. ואם אין שם אחרים שערכו יש אומרים שמותר לאפות בצמצום פת אחד ולבשל קדרה אחת ולהדליק נר אחד:

כא. אם נזכר שלא ערב קדם סעדת שחרית, יבשל הרבה בקדרה אחת ויותר לשבת. ויש אומרים

הרי זה סומך עליהם. וכן סומך על תפוחים מבשלים ועל דגים קטנים שבשולן:

ג. סומך מערב יום טוב אפלו על עדשים שבשולי קדרה, וכן על שמנונית שנדבק בסבין וגררו, והוא שיהא בו כזית:

ז. מצוה על כל אדם לערב, ומצוה על כל גדול העיר לערב על כל בני עירו, כדי שיסמך עליו מי ששכח או נאנס או שהניח ערוב ואבד. אבל מי שאפשר לערב ולא ערב, אלא שרוצה לסמך על ערובו של גדול העיר, נקרא פושע ואינו יוצא בו:

ח. כשמערב על אחרים אינו צריך לפרט אלא מניח בכלל על כל בני העיר וכל מי שהוא בתחום העיר יוצא בו:

ט. דעת מניח בעינין שיכונן להוציא לאחר, אבל דעת מי שהניחו בשבילו לא בעינין בשעת הנחה, רק שיודיעוהו ביום טוב קדם שיתחיל לבשל לצורך השבת:

י. המערב לאחרים צריך לזכות להם על ידי אחר. וכל מי שמזכים על ידו בערובי שבת, מזכין על ידו בערובי תבשילין. וכל מי שאין מזכין על ידו באותו ערוב, אין מזכין על ידו בזה:

יא. צריך הזוכה להגביה הערוב מן הקרקע, טפח:

יב. חוזר ונוטל מיד הזוכה, ומברך על מצות ערוב ואומר: בדין יהא שרי לן לאפויי ולבשולי ולאטמוני ולאדלוקי שרגא ולמעבד כל צרכנא מיום טוב לשבת, לנא ולפלוני ולפלוני או לכל בני העיר הזאת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות חול המועד סימן תקכח

שולחן ערוך

א. מצות יום טוב לחלקו חציו לבית המדרש וחציו לאכילה ושתיה. ואל יצמצם בהוצאת יום טוב, וצריך לכבדו ולענגו כמו בשבת. וחיב לבצע על שתי כפרות ולקבצ על סעדה על היין. ובגדי יום טוב יהיו יותר טובים משל שבת. ולא נהגו לעשות בו סעדה שלישית:

ב. חיב אדם להיות שמח וטוב לב במועד, הוא ואשתו ובניו וכל הנלוים אליו. כיצד משמחן, הקטנים נותן להם קליות ואגוזים. והנשים קונה להם בגדים ותכשיטין כפי ממונו. וחיב להאכיל לגר, ליתום ולאלמנה עם שאר עניים:

ג. אדם אוכל ושותה ושמח ברגל. ולא ימשך בבשר ובבין ובשחוק וקלות ראש, לפי שאין השחוק וקלות ראש שמחה אלא הוללות וסכלות, ולא נצטוינו על ההוללות והסכלות אלא על שמחה שיש בה עבודת היוצר:

ד. חיבים בית דין להעמיד שוטרים ברגלים, שיהיו משוטטים ומחפשים בגנות ובפרדסים ועל הנהרות שלא יתקבצו שם לאכל ולשתות אנשים ונשים, ויבואו לידי עברה. וכן יזהירו בדבר זה לכל העם, שלא יתערבו אנשים ונשים בבתיהם בשמחה ולא ימשכו בבין, שמא יבואו לידי עברה. אלא יהיו כלם קדושים:

הלכות חול המועד

סימן תקל

חל המועד אסור בקצת מלאכות, ובו סעיף אחד

דאפלו לבשל כמה קדרות מתר, פיון שקדם אכילה הוא. והוא שיאכל מכל אחד ואחד:

כב. אם נזכר ביום טוב ראשון שלא ערב, אם הוא ביום טוב של ראש השנה אינו יכול לערב על תנאי. אבל אם הוא ביום טוב של גליות יכול לערב בתנאי, אם היום קדש אינו צריך לערב, ואם היום חל, בערוב זה יהא שרי לן לאפויי ולבשולי וכו', ולמחר אין צריך לומר כלום. ויש אומרים דאי לית ליה מדי דבשיל מאתמול, לא מהני תנאו:

כג. אם עבר במזיד ובשל כמה קדרות שלא לצורך יום טוב, מתר לאכלן בשבת או בחל:

כד. אם הערים לבשל ב' קדרות לצורך היום, והותר אחת לצורך מחר, אסור לאכלה:

סימן תקכח

דיני ערובי חצרות ביום טוב, ובו ב' סעיפים:

א. יום טוב אינו צריך ערובי חצרות ושתופי מבואות, אבל ערובי תחומין צריך. וכל הלכות תחומין נתבארו בהלכות ערובי תחומין:

ב. יום טוב שחל להיות בערב שבת, אין מערבין לא ערובי חצרות ולא ערובי תחומין. אבל אם נזכר ביום הראשון בשני ימים טובים של גליות, יכול לערב ערובי חצרות בתנאי. אבל ערוב תחומין אין מניחין אותו ביום טוב בתנאי:

סימן תקכט

דיני שמחת יום טוב, ובו ד' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות חול המועד סימן תקלא

שולחן ערוך

א. מתר לטל צפרנים בין דיד בין דרגל, אפלו
במספרים:

ב. כל רפואה מתר בחל המועד:

סימן תקלא

מלאכות המתרים בחל המועד, ובו ה' סעיפים:

א. מתר לטחן קמח לצרף המועד, אפלו כון
מלאכתו במועד, ולקץ עצים מהמחבר ולהטיל
שכר, בין של תמרים בין של שעורים, לצרף
המועד. ושלל לצרף המועד, אסור. ומיהו אינו
צריך לצמצם, אלא עושה בהרחה, ואם יותר
יותר. אבל לא יערים לטחן או לעשות יותר,
בכונה, או אם יש לו קמח לא יערים ויאמר: מזה
אני רוצה. אבל אם יש לו לחם, מתר לטחן דפת
חמה עדיף:

ב. מתר לעקר פשתן, מפני שראוי לכסות בו את
האכלים. ולעקר פשות, שראוי להטיל בו שכר
לצרף המועד. ולעקר שומשמין, שהיבשים שבו
ראויים לאכל מיד:

ג. פרות שנתבשלו קצת ונאכלין על ידי הדחק,
מתר לקטן כדי לאכלן. ואם לקטן לאכלן
והותר, וחושש שמא יתליעו אם לא יכבשם
להוציא לחה מהם, יכול לכבשם. אבל אסור
לקטם תחלה כדי לכבשם. ואם הוא דבר שאינו
נמצא אחר המועד, מתר לקנותו ולכבשו:

ד. צד אדם דגים כל מה שיכול לצוד, ומולח הפל
במועד, שהרי אפשר שיאכל מהם במועד אם יחסט
אותם בידו פעמים רבות עד שיתרככו:

א. חל המועד אסור בקצת מלאכות, ומתר
במקצתן:

סימן תקלא

דיני גלוח בחל המועד, ובו ה' סעיפים:

א. מצוה לגלח בערב יום טוב:

ב. אין מגלחין במועד, אפלו אם לא גלח קדם
מועד:

ג. אפלו אם היה אנוס ומפני כך לא גלח בערב
יום טוב, אינו מגלח במועד. והוא הדין למי שהיה
חולה ונתרפא במועד:

ד. ואלו מגלחין במועד. מי שיצא מבית השביה
ולא היה לו פנאי לגלח קדם המועד, ומי שיצא
מבית האסורים ואפלו היה חבוש ביד ישראל שהיו
מניחין לו לגלח, וכן המנדה שהתירו לו ברגל,
וכן מי שנדר שלא לגלח ונשאל על נדרו ברגל,
וכן הבא ממדינת הים בחל המועד, או שבא בערב
הרגל ולא היה שהות ביום לגלח, והוא שלא יצא
מארץ ישראל לחוצה לארץ לטיל:

ה. אף על פי שהתירו להסתפר, לא יסתפר ברשות
הרבים אלא בצנעה:

ו. קטן מתר לגלח במועד, אפלו נולד קדם הרגל:

ז. אבל שחל שביעי שלו בשבת ערב הרגל, מתר
לגלח בחל המועד:

ח. כל אדם מתר לטל שפה בחל המועד:

סימן תקלב

דין נטילת צפרנים בחל המועד, ובו ב' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות חול המועד סימן תקלד

שולחן ערוך

שלא לפנות מחצר לחצר בחל המועד, ובו ג'

סעיפים:

א. אין מפנין מחצר לחצר, אפלו מפעורה לנאה, ולא לפנות דירתו ולא לפנות כליו שאינם לצורך המועד. אבל מפנה הוא מבית לבית באותה חצר. ואם אין הבתים פתוחים לחצר אלא למבוי, יש אומרים שמבית לבית הסמוך לו, מתר:

ב. יש מתירים לפנות מחצר של אחר לחצר שלו, ואפלו מנאה לכעורה:

ג. הזבל שבחצר אסור להוציא, אלא יסקלנו לצדדים. ואם נתרבה עד שנעשה חצר כרפת, מוציאין אותו לאשפה:

סימן תקלו

כל צרכי בהמה מתר לעשות בחל המועד, ובו ד'

סעיפים:

א. מי שצריך לרכב במועד לטייל או לצורך המועד, ולא נסה ללכת ברגליו, יכול לטל צפרני הסוס ולתקן ברגליו והאכף והרסן וכל צרכי רכיבה, ובלבד שלא יכון מלאכתו במועד:

ב. מתר לסרק הסוס כדי ליפותו:

ג. אין מרביעין בהמה במועד, אבל מקיזין לה דם, ואין מונעין ממנה כל רפואה, אפלו אם יש בה מלאכה:

ד. אין מושיבין תרנגולת על הביצים לגדל אפרוחים. ואם הושיבה קדם המועד ובקרה מעליהם, יכול להחזירה. והוא שיהיה לו בתוך ג' ימים לבריתה:

ה. כל מלאכות שהם לצורך המועד, כשעושין אותם אמניהם עושין בצנעה. פיצה, הצידים והטוחנין והבוצרים למכר בשוק, הרי אלו עושים בצנעה לצורך המועד:

סימן תקלד

דיני כבוס בחל המועד, ובו ג' סעיפים:

א. אין מכבסין במועד. ואלו שמכבסין. הבא ממדינת הים, והיוצא מבית השביה ומבית האסורין, ומנדה שהתירו לו חכמים ברגל, ומי שגדר שלא לכבס ונשאל ברגל והתירו לו, ומטפחות הידים, ומטפחות הספרים, ומטפחות הספג, ובגדי קטנים, ובעלת הכתם שנמצא במועד, ומי שאין לו אלא חלוק אחד. וכלם מכבסין בדרך, אפלו בנתר ואהל, ובפרהסיא, על גבי הנקה:

ב. כל כלי פשתן מתר לכבסן. ולא נהגו כן, והנה ליה דברים המתרים ואחרים נהגו בהם אסור, אי אתה רשאי להתירם בפניהם:

ג. מביאין מבית האמן כלים שהם לצורך המועד, כגון פרים וכסתות וצלוחיות. אבל כלים שאינם לצורך המועד, כגון מחרשה או צמר מבית הצבע אין מביאין. ואם אין לאמן מה יאכל, גותן לו שכרו ומניחן אצלו, ואם אינו מאמינו מניחן בבית הסמוך לו, ואם חושש שמא יגנבו, מפנין לחצר אחרת אבל לא יביאם לביתו, אלא בצנעה:

סימן תקלה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות חול המועד סימן תקלו

שולחן ערוך

סימן תקלו

דין מלאכת דבר האבד, ובו ט"ז סעיפים:

א. דבר האבד, מתר לעשותו בחל המועד בלא שנוי. לפיכך בית השלחין שהתחיל להשקותה קדם המועד, מתר להשקותה, שפיון שהתחיל להשקותה קדם לכן, אם לא ישקנה עכשו תפסד. אבל שדה הפעל שאין משקין אותה אלא להשביחה יותר, אסור להשקותה:

ב. אפלו בבית השלחין לא התירו אלא היכא דליכא טרחא יתרא, כגון מן המעין, בין חדש בין ישן, שהוא ממשיכו ומשקה. אבל לא ידלה וישקה מן הברכה או ממי הגשמים מקבצים, מפני שהוא טרח גדול. אפלו ערוגה אחת חציה גבוה וחציה נמוך אין דולים ממקום נמוך להשקות מקום גבוה:

ג. נהרות המושכין מן האגמים, מתר להשקות מהם בית השלחין במועד, והוא שלא פסקו. וכן הברכות שאמת המים עוברת ביניהם, מתר להשקות מהן. וכן ברכה שנשפה מבית השלחין ועדין היא נושפת, מתר להשקות ממנה בית השלחין אחרת, והוא שלא פסק המעין המשקה בית השלחין העליונה:

ד. ירקות שרוצה לאכלן במועד, יכול לדלות מים להשקותן כדי שיגדלו ויהיו ראויים למועד. אבל אם אינו רוצה לאכלן במועד, ועושה כדי להשביחן, אסור:

ה. אין עושים חריצים שבעקרי הגפנים כדי שיתמלאו מים. ואם היו עשויות ונתקלקלו, הרי זה מתקנן במועד:

ו. אמת המים שנתקלקלה, מתקנין אותה. היתה עמקה טפח, חופר בה עד ששה. היתה עמקה טפחים, מעמיק עד שבועה:

ז. מושכין את המים מאילן לאילן, ובלבד שלא ישקה את כל השדה. ואם היתה שדה לחה, מתר להשקות את כלה:

ח. אסור לפתח מקום לשדה כדי שיכנסו בה מים להשקותה. ואם עושה כדי לצוד דגים כדי לאכלן במועד, כגון שפותח למעלה מקום שיכנסו ולמטה מקום שיצאו, מתר:

ט. אסור להשוות השדה לצרף חרישה. ואם נפר שמכון כדי לדוש לצרף המועד, כגון שמשוה בלה, מתר:

י. אסור ללקט עצים מן השדה ליפותו לחרישה. ואם נפר שמכון לצרכו שצריך לעצים, כגון שנוטל הגדולים ומניח הקטנים, מתר:

יא. אסור לקצץ ענפי האילן לתקנו. ואם נפר שמכון בשביל הענפים להאכילן לבהמתו ולא לתקנו, כגון שקוצץ פלן מצד אחד, מתר:

יב. אין מתליעים האילנות ולא מזהמין הנטיעות, אבל סכין האילנות והפרות בשמן:

יג. אישות ועבברים שמפסידים בשדה אילן מתר לצודן פדרפו, שחופר גומא ותולה בה המצודה. ואפלו בשדה הלכן הסמוכה לשדה האילן מתר לצודן פדרפו, שיוצאין ממנה ומפסידים האילן. ואם אינה סמוכה לשדה האילן, אין צדין אותן אלא על ידי שנוי שנועץ שפוד בארץ ומנענעו לכאן ולכאן עד שנעשית גומא, ותולה בה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות חול המועד סימן תקלח

שולחן ערוך

א. מי שהפך את זיתיו או שהיה יינו בבור, וארעו אנס או ששכח או נתעצל שהיה סבור שהיה יכול לשהות לאחר הרגל ולא עשה קדם הרגל, מאחר שהוא דבר האבד זולף וגומר ומזפת החביות, בין קטנות בין גדולות, וגף בחביות, כדרכו, בלא שנוי. וכן שולח פשתנו מן המשרה, וכל פיוצא בזה מדבר האבד, ובלבד שלא יבון מלאכתו במועד:

ב. מתר להכניס פרות מפני הגנבים אם אינם במקום המשתמר. ומיהו יעשה בצנעה כגון שיכניסם בליילה. ואם הוא דבר שיש בו פרום בליילה יותר מביום, כגון שצריך להכניסו באבוקות ובקולות, יכניסם ביום:

ג. אסור להסיע ממונו מעיר לעיר, אם לא בשביל דבר האבד:

ד. היו לו תאנים שטוחים בשדה ליבש וירא מהמטר, מתר לחפותם בקש אפלו חפוי עב:

ה. מי שיש לו סחורה שאם לא יתכנה ממטה למעלה תקלקל, מתר להפכה בחל המועד:

ו. המכונן מלאכתו והניחה למועד ועשאה במועד, בית דין היו מאבדין אותה ממנו ומפקירים אותה לכל. ואם מת, לא יקנסו בנו אחריו ומתו לו לעשותה אם הוא דבר האבד:

סימן תקלט

דיני הסחורה בחל המועד, ובו י"ד סעיפים:

א. כל סחורה, אסורה. אפלו כל שהוא, בין לקנות בין למכר. ואפלו אם הלזה מעות על מנת שיתנו לו אחר כך יין או סחורה אחרת בפרעון חובו כדי

המצודה. ויש אומרים שבשדה הלכן הסמוכה לשדה האילן אינו מתר אלא על ידי שנוי, ואם אינה סמוכה לשדה האילן אסור אפלו על ידי שנוי:

יד. אין מכניסין צאן לדיר בחל המועד לזבל השדה. ואם הכניסו האיני יהודי מעצמו, מתר אף בשבת, אפלו אם מחזיק לו טובה על שהכניסו, ובלבד שלא יתן לו שכר, ואפלו אינו נותן אלא שכר מזונות אסור. וביום טוב יכול לתן לו שכר מזונו, ובלבד שלא יתן לו שכר אחר. ובחל המועד, אפלו אם נותן לו שכר אחר מתר, ובלבד שלא ישכירנו. ולא ימסר לו שומר לנער הצאן. ואם היה האיני יהודי שכיר שבת, שכיר חדש, שכיר שנה מסייעין אותו בחל המועד ומסרין לו שומר לנער הצאן:

טז. אסור לקצר השדה בחל המועד אם אינו נפסד אם יעמד עד לאחר המועד. ואם אין לו מה יאכל, אפלו מוצא בשוק לקנות אין מצריכין אותו לקח מן השוק, אלא קוצר ומעמר ודש וזורה ובורך כדרכו, ובלבד שלא ידוש בפרות. והני מילי שאינו צריך אלא לו לבדו, אבל אם הוא צריך לדוש לצרך רבים, דש אפלו בפרות:

טז. מי שיש לו פרם אצל כרמו של עכו"ם, ועכו"ם בוצר שלו בחל המועד ואם לא יבצר הישראל גם את שלו יפסיד, יכול לבצרו ולדרוך היין ולעשות החביות וכל צרכי היין בלא שנוי, ובלבד שלא יבון לעשות מלאכתו במועד:

סימן תקלח

כמה ענינים הנקראים דבר האבד, ובו ו' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות חול המועד סימן תקלט

שולחן ערוך

מזמן לזמן. אבל מקומות שיש להם יום השוק יום אחד בשבוע, אינו מתר למכר ולקנות ביום השוק שבתוך המועד, שאין זה דבר האבד, שאם אינו נמכר ביום השוק שבתוך המועד ימכר ביום השוק שלאחר המועד:

ו. מציאה, אסור לטרוח ולחפש עליה. כגון נהר שהציף דגים על שפתו, אסור לאספם כדי לכבשם, אלא אם כן יהיו ראויים לאכל מהם במועד:

ז. המלוה את חברו על חפץ או על סחורה על תנאי שאם לא יפרע לו לסוף ח' ימים שיהא קנוי לו, יש מתירים ויש אוסרים:

ח. עכו"ם שפרע לישראל זין בחובו, מתר לקבלו ממנו, דכמציל מידו דמי:

ט. מי שצריך לקנות זין בעת הפציר לצורך שתית כל השנה ואם יעבר המועד לא ימצא כמו שמוציא עתה, דבר האבד הוא. ומתר לקנות ולתקן החביות ולזפתן, ובלבד שלא יכון מלאכתו במועד, אבל יותר מפדי צורך שתיתו, לא יקנה:

י. מוכרי תבלין או ירק וכל דבר שאינו מתקים פותחין ומוכרים בדרבם בפרהסיא, שהכל יודעין שהם לצורך המועד:

יא. מוכרי פרות, כסות וכלים מוכרין בצנעה לצורך המועד. פיצד, אם היתה החנות פתוחה לזוית או למבוי, פותח בדרבן. ואם היתה פתוחה לרשות הרבים, פותח אחת ונועל אחת. וערב יום טוב האחרון של חג הסכות מוציא ומעטר את השוק בפרות, בשביל כבוד יום טוב:

להשתכר, אינו יכול לילך ולתבעם, אלא אם כן אינם מצויים אחר המועד והנה ליה דבר האבד אם לא ילך בחל המועד למקומם ויתבעם:

ב. מי שהלוח לחברו מעות, מתר לתבעו בחל המועד לגבות מעותיו. ואין צריך לומר שמתר לגבות חובו מן העכו"ם:

ג. מכר לחברו פרקמטיא קדם מועד, יש מי שאוסר לתבע דמיה במועד, אלא אם כן יהא הלוקח אדם שאינו מצוי במקום המוכר ונודמן לו בחל המועד, דהוי דבר האבד. ולי נראה שפיון שזקף עליו המעות בחובו קדם המועד הנה ליה פהלוואה, ומתר לגבות ממנו בחל המועד, אפלו הוא אדם שמצוי במקום המוכר:

ד. אם יש לו סחורה שאם לא ימכרנה עתה יפסיד מהקרן, מתר למכרה. אבל אם לא יפסיד מהקרן, לא ומפל מקום אם הוא בענין שאם ימכרנה עתה יהיו לו מעות ברוח ויוציא יותר לשמחת יום טוב, מתר למכר. ונראה לי שלא נאמרו דברים הללו אלא במי שיש לו מעות מועטים וחס עליהם מלהוציא כל כך לשמחת יום טוב. ואלו היו לו מעות ברוח היה מוציא יותר. אבל מי שיש לו מעות ברוח להוציא לשמחת יום טוב פכל אשר יתאוה, ואין בדעתו להוציא כל כך, לא נתיר לו למכר כדי שיוציא יותר:

ה. אם הוא דבר שאינו מצוי תמיד לאחר המועד, כגון ספינות או שירות שבאו, או שהם מבקשים לצאת, ומכרו בזול או לקחו ביקר, מתר לקנות ולמכר אפלו שלא לצורך תשמישו אלא לעשות סחורה ולהשתכר. והוא הדין לירידים הקבועים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וירידי, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות חול המועד סימן תקמו

שולחן ערוך

- ה. מתר לבנות, מעשה הדיוט, אבוס שתאכל בו הבהמה:
- ו. מתר לבנות, מעשה הדיוט, אצטבא לישב או לישן עליה:
- ז. תנור וכירים שאפשר שיכשו ויאפה בהם במועד, עושין. ואם לאו, אין עושין אותם. ובין כף ובין כף בונים על חרס של תנור ועל הפירה הספלה שלהם:
- ח. נוקרים את הרחים, ופותחים להם עין ומעמידים אותם. ובונים אמת המים של רחים, וקוצצים צפרני החמור של רחים:

סימן תקמא

דיני אריגה בחל המועד, ובו ה' סעיפים:

- א. מתר לעשות מצודות דגים מערבה שהוא מעשה הדיוט, אבל לא הארוגים מחוטים שהוא מעשה אמן:
- ב. מסרגין המטות, אבל אין מפשילין חבלים בתחלה:
- ג. מתר למעך בגדי פשתן בידיים אחר הכבוס, כדי ללבנן ולרככן. אבל אין עושין קשרי בתי ידים, מפני שהוא מעשה אמן:
- ד. אסור לתקן מלבושי ומנעליו הקרועים. וכן אסור לומר לעכו"ם לתקנם:
- ה. מי שצריך לו בגד במועד, אם היה הדיוט ואינו מהיר באותה מלאכה הרי זה עושה כדרך. ואם היה אמן מהיר, הרי זה עושה אותה מעשה הדיוט,

- יב. אין לוקחים פתים ואבנים, עבדים ובהמה אלא לצורך המועד, או לצורך המוכר שאין לו מה יאכל, או לצורך השכיר שמוליד הדברים הנקנים, שאין לו מה יאכל:
- יג. להלוות לעכו"ם ברבית לאותם שרגילים ללוות ממנו, מתר משום דהוי דבר האבד. ולאותם שאינם רגילים ללוות, גם כן מתר, והוא שיקחו רבית של שבוע ראשון ויוציאנו בשמחת יום טוב:
- יד. הלואה דשלחנות בקביעות וחלוף, אסור:

סימן תקמו

דיני בנין וסתירה בחל המועד, ובו ה' סעיפים:

- א. בנין, אפלו כל שהוא, אסור. ואם נפרץ גדר גנתו, בונה מעשה הדיוט דהינו שמניח אבנים זו על זו ואינו טח בטיט. או גודר אותו בקנים וגומא וכיוצא בהם. וכן אם עשה מעקה לגג, בונה אותו מעשה הדיוט. אבל כותל חצר הסמוך לרשות הרבים שנפל, בונה כדרך. ואם היה נוטה לפל, סותרו מפני הסכנה ובונה כדרך:
- ב. מתר לטל גבשושית שבבית:
- ג. סדקים שבגג, מתר לסתמן ביד וברגל, אבל לא בכלי אמנות:
- ד. ציר הדלת, והמפתח, והצנור, והקורה, בין שהם של עץ בין שהם של ברזל שגשברו אפלו מערב יום טוב, יכול לתקנם בלא שנוי מפני שזה הפסד גדול הוא, שאם יניח הפתח פתוח ודלתות שבורות נמצא מאבד כל מה שבבית:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לַיָּדֵי מַעֲשֵׂה וְלַיָּדֵי מַדּוּת יְשׁוּרוֹת וְלַיָּדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׁכְיִנְתִּיהָ, בְּדַחֲלֵהּ וְדַחֲמֵהּ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאֶהֱבָה), וְדַחֲמֵהּ וְדַחֲמֵהּ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיְהוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות חול המועד סימן תקמב

שולחן ערוך

א. צרכי רבים מתר לעשותה בחל המועד, כגון לתקן הדרךים ולהסיר מהם המכשולות. ולציין הקברות כדי שיזהרו מהם הכהנים. ולתקן המקואות:

ב. בורות ומעינות של רבים שנפל בהם עפר ואבנים ונתקלקלו, מתר לתקנם ואפלו אין רבים צריכים להם עתה, פיון שאינו מעשה אמן. אבל לחפר להם בורות מחדש, שהוא מעשה אמן, אם הרבים צריכים להם עתה מתר אפלו אם פגנו מלאכתן במועד, ואפלו בפרהסיא ובטרחא יתרא. ואם אין צריכים להם עתה, לא יעשו. אבל בורות שיחין ומערות של יחיד אסור לחפר אותם מחדש, ואפלו צריך להם עתה. ואם היו עשויים כבר, ונתקלקלו, אם צריך להם עתה מתר לתקנם. ואם אין צריך להם עתה אסור לתקנם, אבל מתר להמשיך מים לתוכן אפלו אין צריך להם עתה:

סימן תקמא

דיני כתיבה בחל המועד, ובו י"א סעיפים:

א. אסור לכתב בחל המועד. ואפלו להגיה אות אחת בספר, אסור:
ב. נראה לי שאם אין להם ספר תורה כשר לקרות בו בצבור, מתר להגיה בחל המועד כדי לקרות בו בצבור. וכן בספרי מקרא וגמרא שצריך לקרות במועד, מתר להגיהם במועד משום דהוי דבר האבד. ואם אין להם ספר תורה כלל, אם אפשר לכתבו פלה בחל המועד על ידי סופרים הרבה, יכתבוהו, דצריך המועד הוא לקרות בתורה בצבור במועד:

דהינו שיעשה תפירות רחבות ותפירה אחת למעלה ואחת למטה, בשני הפלג:

סימן תקמב

שלא לעשות מלאכה לאחרים בחל המועד אלא בחנם, ובו ב' סעיפים:

א. אפלו מלאכות המתרות אינם מתרות לעשותן אלא לעצמו או לאחרים בחנם. אבל בשכר, אסור. ומיהו אם אינו נותן לו שכר קצוב, אלא שאוכל עמו בשכרו, מתר:

ב. כל מלאכה מתר לעשותה על ידי פועל שאין לו מה יאכל, כדי שישתכר וירויח:

סימן תקמג

דין מלאכה על ידי עכו"ם בחל המועד, ובו ג' סעיפים:

א. כל דבר שאסור לעשותו אסור לומר לעכו"ם לעשותו:

ב. עכו"ם שקבל מערב יום טוב לבנות ביתו של ישראל בקבלנות, אסור להניח לעשות בחל המועד, אף על פי שהוא חוץ לתחום. אבל אם נתן לו מלאכה בתלוש קדם המועד, בקבלנות, לעשותה בתוך ביתו של עכו"ם, מתר:

ג. מתר לתן לעכו"ם מלאכה, בקיבולת או בשכיר יום, שיעשנה אחר המועד. ובלבד שלא ימדד וישקל וימנה כדרך שעושה בחל:

סימן תקמד

דין צרכי רבים בחל המועד, ובו ב' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות חול המועד סימן תקמו

שולחן ערוך

יעשה סעדת ארוסין הארוס בבית ארוסתו בשעת ארוסין. ומתן לעשות ריקודין ומחולות ולעשות סעדת הארוס עם מרעיו שלא בבית ארוסתו, וכן לסעד הארוס בבית ארוסתו שלא בשעת ארוסין, מתן:

ב. מתן להחזיר גרושתו מן הנשואין:

ג. הפל מתרים לשא בערב הרגל ולעשות סעדה ברגל, בין בתולות בין אלמנות:

ד. מתן לעשות ברגל סעדת ברית מילה וכן סעדת פדיון הבן:

ה. עושה אשה כל תכשיטיה במועד. כוחלת ופוקסת ומעברת סרק על פניה, וטופלת עצמה בסיד וכיוצא בו. והוא שתוכל לסלקו במועד. ומעברת שער מבית השחי ומבית הערוה, בין ביד בין בכלי, ומעברת ספין על פדחתה:

סימן תקמו

דין מי שמת לו מת בחל המועד, ובו י"ב סעיפים:

א. חל המועד אסור בהספד ותענית. לפיכך אין מניחין את המטה ברחוב, שלא להרגיל את ההספד. ומשעם זה אין מוליכין את המת לבית הקברות עד שיהיה הקבר מתקן:

ב. נשים מענות, דהינו שכלם עונות כאחת. אבל לא מקוננות, דהינו שאחת מדברת וכלן עונות אחריה. ולא מטפחות, דהינו להפכות כף אל כף. נקבר המת, אף לא מענות:

ג. כל ל' יום לפני המועד אסור להספיד על מת שמת לו לפני שלשים יום קדם המועד. ואפלו אם

ג. כותב אדם תפלין ומזוזות לעצמו, וטוה על ירכו תכלת לבגדו. ואם אין לו מה יאכל, כותב ומוכר לאחרים כדי פרנסתו:

ד. מתן לכתב חשבונותיו ולחשב יציאותיו:

ה. מתן לכתב שטר קדושין ושטרי פסיקתא, גטין ושוכרים, דייתיקי, מתנות, פרוזבולין, אגרות שום ואגרות מזון. שטרי חליצה ומאונין, ושטרי ברורין ופסקי דינין. ואגרת שאלת שלום שאדם שולח לחברו, ואפלו על דבר פרקמטיא שאינה אבודה:

ו. אין כותבין שטרי חוב במועד. ואם אינו מאמינו מלוה ללווה או שאין לו לסופר מה יאכל, הרי זה יכתב:

ז. כל הדברים שמתן לכתב, אפלו בלא שנוי מתן. וכל מה שאסור לכתב, אפלו על ידי שנוי אסור:

ח. מי ששלחו לשאל ממנו שאלה ואין השליח רוצה להתעכב עד אחר המועד, מתן לכתבה. וכן מתן להעתיקה, מפני שחשוב דבר האבד:

ט. ואם שמע דבר חדוש, מתן לכתבו כדי שלא ישכח. וכן אם ראה ספר מחדש, מתן להעתיקו אם לא ימצא להעתיקו לאחר המועד:

י. דינין בין דיני ממונות בין דיני נפשות, ומשמתיין ומפני למי שלא קבל עליו הדין:

יא. מתן לקבל בשביל חובותיו בחל המועד:

סימן תקמו

דיני ארוסין ונשואין בחל המועד, ובו ה' סעיפים:

א. אין נושאין נשים במועד, לא בתולות ולא אלמנות, ולא מיבמין. ומתן לארס, ובלבד שלא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות חול המועד סימן תקמח

שולחן ערוך

אפלו בשוק. אבל אין כורתין עץ מן היער לגסר
ממנו נסרים לארון, ואין חוצבין אבנים לבנות
בהם קבר. ובמקום שהיהודים מעט דרים במקום
אחד והכל יודעים כשיש מת בעיר, הכל חשוב
כמפרסם:

יא. אין חופרים כוכין בחפירה וקברות בבנין בחל
המועד להיות מוכנים למת שימות. אבל מחנכין
אותם, שאם היה ארץ מקצרו או מאריכו או
מרחיבו:

יב. אין לתלש עשבים ועפר בחל המועד בבית
הקברות כמו שנוהגים לעשות בחל:

סימן תקמח

דין אבלות בחל המועד, ובו כ' סעיפים:

א. הקובר את מתו בתוך הרגל לא הל עליו
אבלות ברגל, אלא לאחר הרגל מתחיל למנות זו
ונוהג בהם אבלות. ומונה שלשים מיום הקבורה
ונוהג בשאר השלשים ככל גזרות שלשים:

ב. במקומות שעושין שני יום טוב מונה השבעה
מיום טוב שני האחרון, אף על פי שאינו נוהג בו
אבלות, הואיל ומדבריהם הוא עולה לו מן המנין.
ומונה מאחריו ששה ימים בלבד:

ג. הקובר את מתו ביום טוב שני של גליות שהוא
יום טוב האחרון, או ביום טוב שני של עצרת,
נוהג בו אבלות אם היה אותו היום יום מיתה
וקבורה, הואיל ויום טוב שני מדבריהם ואבלות
יום ראשון של תורה, ידחה עשה של דבריהם
מפני עשה של תורה. אבל אם קברו אותו ביום

יש לו הספד בלא זה, כגון שמת לו מת בתוך ל'
שמתר לספדו אפלו מת ערב הרגל, אסור להספיד
עמו על המת שמת לפני שלשים יום קדם המועד:
ד. מי שבאה לו שמועה בתוך ל' יום קדם הרגל,
נראה לי שמתר לספדו, ואף על פי שהיא רחוקה:

ה. נראה לי שמה שאנו נוהגים בתשלום השנה
לספד המת ולהזכיר נשמתו אינו בכלל זה, ומתר
לעשותו בתוך שלשים לרגל:

ו. אין קורעין על המת בחל המועד, אלא לקרוביו
שהם חייבים להתאבל עליו. וכן על חכם או על
אדם כשר. או אם עמד שם בשעת יציאת נשמה.
ועל קרוב שחייב להתאבל עליו. ועל חכם קורע
אפלו אינו בפניו אלא שבאה לו שמועה במועד
אם הוא בתוך שלשים יום. ועל אדם כשר אינו
קורע אלא אם בן ידע בין מיתה לקבורה:

ז. אין חולצין כתף אלא קרוביו של מת המתחייבים
להתאבל עליו, או על חכם:

ח. מברין בחל המועד, והוא שלא יברו ברחבה
אלא קרוביו של מת. ולא יברו האבל בתוך ביתו
אלא על מטות וקופות, לפי שאין כפית המטה
ברגל כלל:

ט. על החכם מברין הכל בחל המועד בתוך הרחבה
בדרך שמברין את האבלים, שהכל אבלים עליו:

י. עושין כל צרכי המת בחל המועד. גוזזין שערו,
ומכבסים פסותו, ועושין לו ארון בחצר שבו המת
כדי שיהא נכר שהוא לצורך המת. ואם לא היו
להם נסרים, מביאים קורות ונוסרים מהם נסרים
בצנעה בתוך הבית. ואם היה אדם מפרסם, עושים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אורח חיים

הלכות חול המועד סימן תקמ"ח

שולחן ערוך

ה. אם נהג שבועה ופגע בו הרגל, מבטל ממנו גזרת ל'. אפלו חל יום שבועה בערב הרגל, מתר לספר ולכבס בערב הרגל. ואין צריך לומר אם חל יום ח' להיות בשבת ערב הרגל שמתר לספר בערב שבת. ואם לא גלח בערב הרגל, מתר לגלח אחר הרגל שהרי כבר נתבטל ממנו גזרת שלשים. אבל בתוך הרגל לא יגלח, כיון שהיה אפשר לו לגלח קודם הרגל. ואם חל יום שבועה שלו בשבת ערב הרגל, מתר לגלח בחל המועד כיון שלא היה אפשר לו לגלח קדם:

ט. הא דרגל מבטל גזרת שלשים, בשאר מתים. אבל באביו ואמו שאסור לספר עד שיגערו בו חבריו, אפלו פגע בו הרגל לאחר ל' יום, אינו מבטל:

י. ואם חל אחד מימי האבלות, חוץ מהשביעי, בערב הרגל, מתר לכבס, ולא ילפשנו עד הלילה. וטוב לזהר מלכבס עד אחר תצות, כדי שיהא נפר שמפני הרגל הוא מכבס. אבל לרחץ, אסור עד הלילה. ויש מתירין לרחץ אחר תפלת המנחה, סמוך לחשכה:

יא. ראש השנה ויום הכפורים חשיבי כרגלים לבטל האבלות:

יב. נהג שעה אחת לפני הפסח, אותה שעה חשובה כשבועה ושמנה ימי הפסח, הרי חמשה עשר ומשלים עליהם ט"ו:

יג. שעה אחת לפני עצרת חשובה כז'. ועצרת, כיון שאם לא הקריב קרבנות עצרת בעצרת יש לו תשלומין כל ז' חשוב כז', הרי י"ד ומשלים עליהם י"ו. ויום שני של עצרת עולה למנין הי"ו:

טוב שני של ראש השנה, אינו נוהג בו אבלות, ששניהם כיום ארף:

ד. זה שאמרנו שהקובר מתו ברגל לא חלה עליו אבלות, הני מלי דברים של פרהסיא. אבל דברים שבצנעה, נוהג

ה. אף על פי שאין אבלות נוהג במועד, אנינות נוהג בו. שאם מת לו מת בחל המועד, אסור בדברים שאונן אסור בהם. ואם מת ביום טוב ואינו רוצה לקברו בו ביום, אין עליו דין אנינות אלא אם כן צריך להחשיף על התחום להכין לו צרכי קבורה, או חל עליו דין אנינות משעה שחשף. אבל אם מת ביום טוב שני והוא רוצה לקברו בו ביום. או ביום טוב ראשון ורוצה לקברו על ידי עכו"ם, חל עליו אנינות:

ו. אף על פי שאין אבלות ברגל, אם מת לו מת ברגל מתעסקים בו ברגל לנחמו, ולאחר הרגל כשיכלו שבועה למיתת המת, אף על פי שעדין לא פלה האבלות, מלאכתו נעשית על ידי אחרים בבתיהם ועבדיו עושים לו בצנעה בתוך ביתו. ואין צריכים לנחמו אחר הרגל מנין הימים שנחמוהו ברגל:

ז. מת לו מת קדם הרגל ונהג אבלות, אפלו שעה אחת, לפני הרגל, בטלה ממנו גזרת שבועה וימי הרגל עולים למנין שלשים הרי ז' לפני הרגל, והרגל, ומשלים עליהם עד שלשים. ודוקא שנהג אבלות באותה שעה, אבל אם שגג או הזיד ולא נהג אבלות, או שהיה סמוך לחשכה ולא היה יכול לנהג, אין הרגל מבטל האבלות ודינו כדין קובר מתו ברגל:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקמט אורח חיים

הלכות תשעה באב ושאר תעניות

סימן תקמט

להתענות ד' תעניות, ובו ב' סעיפים:

א. חיבים להתענות בתשעה באב ובי"ז בתמוז ובג' בתשרי ובעשרה בטבת, מפני דברים הרעים שארעו בהם:

ב. אף על גב דכתיב בקרא: בחדש הרביעי בתשעה לחדש הבקעה העיר אין מתענין בט' בו אלא בי"ז, מפני שאף על פי שבראשונה הבקעה בט' בו, כיון שבשניה הבקעה בי"ז בו, תקנו להתענות בי"ז בו משום דחרבן בית שני חמיר לן:

סימן תקנ

הבדל שיש בין ט' באב ליתר צומות, ובו ד' סעיפים:

א. הכל חיבים להתענות ארבע צומות הללו ואסור לפרץ גדר:

ב. צומות הללו, חוץ מט' באב, מתרים ברחיצה וסיכה ונעילת הסנדל ותשמיש המטה, ואין צריך להפסיק בהם מבעוד יום:

ג. כל ד' צומות הללו אם חלו להיות בשבת, נדחין לאחר השבת:

ד. בשבת קדם לצום מכריזו שלוח צבור הצום, חוץ מט' באב וצום כפור וצום פורים וסימנך: אכ"ף עליו פיהו

סימן תקנא

יד. שעה אחת לפני ראש השנה בטלה ממנו גזרת שבעה מפני ראש השנה, וגזרת שלשים מבטל ממנו יום הכפורים, ומגלח בערב יום הכפורים. והוא הדין לקובר מתו בשלשה לתשרי, שמגלח בערב יום הכפורים:

טו. שעה אחת לפני יום הכפורים בטלה ממנו גזרת שבעה מפני יום הכפורים. וגזרת שלשים מבטל ממנו החג, ומגלח בערב החג:

טז. שעה אחת לפני החג והחג, הרי י"ד, ושמיני עצרת שבעה, הרי כ"א יום ויום שני של שמיני עצרת הרי כ"ב, ומשלים עליהם ח':

יז. שמע שמועה קרובה בשבת או ברגל, ולמוצאי שבת ורגל נעשית רחוקה, דינו כדין שמע שמועה רחוקה אחר השבת והרגל, אלא שבשבת וברגל נוהג דברים שבצנעה:

יח. שמע שמועה רחוקה בשבת או ברגל, אינו נוהג בהם אפילו דברים שבצנעה. אלא למוצאי שבת או הרגל נוהג שעה אחת, ודיו:

יט. שמע שמועה קרובה בשבת, שבת עולה ליום אחד ולמחר קורצ והוי ליה יום ששי שביעי לאבלות:

כ. אם עשרה ימים אחר החג שמע שמת לו מת בערב החג, אף על פי שאם נמנה שעה אחת לפני החג שבעה ושבעת ימי החג ויום שמיני עצרת כ"א ועשרה ימים אחרים הרי ל"א, אין לזה דין שמועה רחוקה אלא דין שמועה קרובה. שאין הרגל עולה למי שלא נהג אבלות קדם לו כלה, וכל שכן למי שלא היה יודע שמת לו מת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקנא אורח חיים

דין שבוע שחל ט' באב להיות בתוכה, ובו י"ח מעיפים:

א. משנכנס אב ממעטין בשמחה. ובר ישראל דאית ליה דינא בהדי עכו"ם, לשתמיט מניה דריע מזליה:

ב. מראש חדש עד התענית ממעטים במשא ומתן ובבגנון של שמחה, כגון בית חתנות לבנו או בנין של ציור וכיור, ובנטיעה של שמחה, כגון אבורנקי של מלכים שנוטעים לצל להסתופף בצלו או מיני הדס ומיני אהלים. ואם היה כתלו נוטה לפל, אף על פי שהוא של שמחה מתר לבנות. ואין נושאים נשים ואין עושין סעדת ארוסין, אבל לארס בלא סעדה מתר, ואפלו בט' באב עצמו מתר ליארס, שלא יקדמנו אחר:

ג. שבוע שחל בו תשעה באב, אסורים לספר ולכבס, אפלו אינו רוצה ללבשו עתה אלא להניחו לאחר ט' באב, ואפלו אין לו אלא חלוק אחד, אסור. וכן המכבסים מקדם, בין ללבש בין להציע בהם המטה. ואפלו מטפחות הידים והשלחן, אסור. וכבוס שלנו, מתר. אבל גהוץ שלנו, אסור. וכלי פשתן, אין בהם משום גהוץ והרי הם ככבוס שלנו, ומתר. והני מלי לשהצן ולהניחן עד אחר תשעה באב, אבל אסור ללבשן בשבוע זה. ונהגו לאסור אפלו כלי פשתן, ואפלו ככבוס שלנו, בין ללבש בין לכבס ולהניח. ואין להקל בדבר, פיון שנהגו, וכל שכן דאפשר דמדינא נמי אסור, שהרי יש מי שכתב דכבוס שלנו קרי לשל בניי בכל שאין מתלבנים יפה, לפי שמימיהם הם עכורים שאינו ארץ ארץ הרים וגבעות כארץ ישראל, וכבוס

של שאר ארצות אפשר שהוא ככבוס של ארץ ישראל ואסור. ועוד יש מי שפרש דגהוץ הינו מים ואפר או גתר ובורית, וכבוס הינו במים לבד, ובזמן הזה אין מכבסים במים לבד ונמצא שכל כבוס של זמן הזה הוי גהוץ, ואסור מדינא אפלו בכלי פשתן ללבשן מיהא:

ד. לאחר התענית מתר לספר ולכבס מיד. ואם חל תשעה באב ביום ראשון או בשבת ונדחה לאחר השבת, מתר בשתי השבתות, בין שקדם התענית בין שאחריו. ויש מי שאומר שנהגו לאסור כל שבוע שלפניו, חוץ מיום ה' ויום ו':

ה. אסור לעבריות לכבס בגדי העכו"ם בשבוע זה:
ו. כלים חדשים, בין לבנים בין צבועים בין של צמר בין של פשתן, אסור ללבש בשבת זה

ז. יש אומרים שאסור לתקן בגדים חדשים ומנעלים חדשים בשבת זה, ויש להחמיר בזה מראש חדש:

ח. נשי דנהיגי דלא למשתי עמרא מדעייל אב, מנהגא. והוא מלשון או בשתי או בערב:

ט. יש נוהגים שלא לאכל בשר ושלא לשתות יין בשבת זו. ויש שמוסיפין מראש חדש עד התענית, ויש שמוסיפין מי"ז בתמוז:

י. יש מי שאומר שנהגים שלא לאכל בשר בימים הנזכרים, מתרים בתבשיל שנתבשל בו בשר, ואסורים בבשר עוף ובשר מלוח ויין תוסס. ומתר לשתות יין הבדלה וברכת המזון:

יא. כל מי שאוכל בשר במקום שנוהגים בו אסור, פורץ גדר הוא וינשכנו נחש:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקנב אורח חיים

ב. בקדרה אלא אם כן הוא דבר שדרפנו בכף פל השנה כגון אפונין שנותנים עליהם בצלים וביצים. ותבשיל הנעשה מדבר שנאכל פמות שהוא חי, מקרי תבשיל לענין זה:

ד. מתר לאכל פרות פשהם חיים, אפלו פמה מינים:

ה. נוהגים לאכל עדשים עם ביצים מבשלים בתוכם, שהם מאכלי אכלים:

ו. מי שאפשר לו, לא יאכל בסעדה המפסקת אלא פת תרבה במלח וקיתון של מים:

ז. נהגו לישוב על גבי קרקע בסעדה המפסקת:

ח. יש לזהר שלא ישבו שלשה לאכל בסעדה המפסקת, כדי שלא יתחייבו בזמון. אלא כל אחד ישב לבדו ויברך לעצמו:

ט. כל זה בסעדה המפסקת שאין דעתו לאכל עוד אחריה סעדת קבע, וכשהוא אחר חצות. אבל אם היה קדם חצות, או אחר חצות ודעתו לאכל אחריה סעדת קבע, אין צריך לזהר בדברים הללו:

י. אם חל תשעה באב באחד בשבת, או שחל בשבת ונדחה לאחר השבת, אוכל בשר ושותה יין בסעדה המפסקת, ומעלה על שלחנו אפלו כסעדת שלמה בעת מלכותו:

יא. מי שקבל עליו תענית שני וחמישי כל ימות השנה, וארע ערב תשעה באב להיות בשני, ישאל על גדרו או ילוה תעניתו, ופורע:

יב. אין אומרים תחנה ערב תשעה באב במנחה, משום דאיקרי מועד:

יג. תספרת שבוע זה, אחד ראשו ואחד פל שער שבו, אסור:

יד. ובזקן, כל שמעכב את האכילה מתר:

יז. אסור לגדולים לספר לקטנים ולכבס כסותם בשבת שחל תשעה באב להיות בתוכה:

טו. מי שתכפוהו אבלות של מת ושל שבת זו והכביד שערו, מקל בתער אבל לא במספרים. ומכבס כסותו במים, אבל לא בנתר ובחול:

טז. יש נוהגים שלא לרחץ מראש חדש, ויש שאין נמנעין אלא בשבת זו, ויש מתענים מי"ז בתמוז עד תשעה באב:

יז. טוב לזהר מלומר שהחיינו בין המצרים על פרי או על מלבוש, אבל על פדיון הבן אומר, ולא יחמיץ המצוה:

יח. צריך לזהר מי"ז בתמוז עד ט' באב שלא לילך יחידי מד' שעות עד ט' שעות ולא יכו התלמידים בימים ההם:

סימן תקנב

דיני ערב ט' באב, ובו י"ב סעיפים:

א. ערב תשעה באב לא יאכל אדם בסעדה המפסקת, שאוכלה אחר חצות, בשר, ולא ישתה יין ולא יאכל שני תבשילין:

ב. אפלו בשר מלוח שעברו עליו יותר משני ימים ולילה אחת, ובשר עופות ודגים ויין מגתו דהיינו שאין לו יותר משלשה ימים, נהגו לאסור:

ג. אפלו בשל מין אחד בשתי קדרות מקרי שני תבשילין. וכן יש להחמיר ולזהר משני מינים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

לחודש

גליון

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקנ"ג אורח חיים

סימן תקנ"ג

דין סעודה המפסקת, ובו ב' סעיפים:

א. אף על פי שאכל סעודה המפסקת, מתר לחזור וללאכל אלא אם כן קבל עליו בפרוש שלא לאכל עוד היום:

ב. תשעה באב, לילו כיומו לכל דבר. ואין אוכלים אלא מבעוד יום, ובין השמשות שלו אסור כיום הכפורים:

סימן תקנ"ד

דברים האסורים בתשעה באב, ובו כ"ה סעיפים:

א. תשעה באב אסור ברחיצה וסיכה, ונעילת הסנדל ותשמיש המטה, ואסור לקרות בתורה נביאים וכתובים, ולשנות במשנה ובמדרש ובגמרא בהלכות ובאגדות, משום שנאמר פקודי ה' ישרים משמחי לב ותינוקות של בית רבן בטלים בו אבל קורא הוא באיוב ובדברים הרעים שבירמיה. ואם יש ביניהם פסוקי נחמה, צריך לדלגם:

ב. ומתיר ללמוד מדרש איכה ופרק אלו מגלחיו, וכן ללמוד פרוש איכה ופרוש איוב:

ג. יש מי שאוסר ללמוד על ידי הרהור:

ד. ומתיר לקרות כל סדר היום, ופרשת הקרבנות ומשנת איזהו מקומן, ומדרש רבי ישמעאל:

ה. עברות ומיניקות מתענות בט' באב, ומשלימות כדרך שמתענות ומשלימות ביום כפור. אבל בג' צומות אחרים פטורים מלהתענות, ואף על פי כן ראוי שלא תאכלנה להתענג במאכל ובמשתה, אלא כדי קיום תולד:

ו. תיה כל שלשים יום, וכן חולה שהוא צריך לאכל, אין צריך אמד אלא מאכילין אותו מיד, דבמקום חלי לא גזרו רבנן:

ז. רחיצה אסורה בט' באב, בין בחמין בין בצונן. אפלו להושיט אצבעו במים, אסור:

ח. טבילה של מצוה בזמנה, מתרת. אבל בזמן הזה אין טבילה בזמנה, הלכך לא תטבל בו. וכן נהגו:

ט. אם היו ידיו מלכלכות בטיט ובצואה, מתיר לרחץ להעביר הלכלוך, ולא יטל כל ידיו אלא לפי הצורך להעביר הלכלוך:

י. נוטל אדם ידיו שחרית, וצריך להחר שלא יטל ידיו אלא עד סוף קשרי אצבעותיו:

יא. ולאחר שנגב ידיו ועדן לחות קצת, מעבירם על עיניו. ואם היה לפלוף על גבי עיניו ודרפו לרחצם במים, רוחץ ומעבירו ואינו חושש, דהנה ליה כטיט וכצואה שרוחץ כדרך ואינו חושש:

יב. ההולך להקביל פני רבו או אביו, או מי שגדול ממנו, או לצרכי מצוה, עובר במים עד צנארו ואינו חושש. וכן בחזרה, מתיר:

יג. ההולך לשמר פרותיו, עובר במים עד צנארו ואינו חושש. אבל בחזרה, אסור:

יד. הבא מן הדרך ורגליו פהות, מתיר לרחץ במים:

טו. סיכה אינה אסורה אלא של תענוג. אבל מי שיש לו חטטין בראשו, סך כדרך ואינו חושש:

טז. נעילת הסנדל, דוקא של עור. אבל של בגד או של עץ או של שעם וגמי, מתיר. ושל עץ מחפה עור, אסור:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקנה אורח חיים

בסעודה המפסקת, עליו הכתוב אומר: ותהי עונתם על עצמותם:

סימן תקנה

דיני תפלין וציצית בט' באב, ובו ב' סעיפים:

א. נוהגים שלא להניח תפלין בתשעה באב שחרית, ולא טלית, אלא לובשים טלית קטן תחת בגדיו בלא ברכה. ובמנחה מניחים ציצית ותפלין, ומברכים עליהם:

ב. יש מי שנוהג לשכב בליל תשעה באב מטה על הארץ, ומשים אבן תחת ראשו:

סימן תקנו

תשעה באב שחל ביום ראשון, ובו סעיף אחד

א. ליל תשעה באב שחל באחד בשבת, כשרואה הגר אומר: בורא מאורי האש. ואין מברך על הבשמים. ובליל מוצאי תשעה באב מבדיל על הכוס ואינו מברך, לא על הגר ולא על הבשמים:

סימן תקנו

לומר נחם ועננו בתשעה באב, ובו סעיף אחד

א. בתשעה באב אומר בבונה ירושלים: נחם ה' אלהינו את אבלי ציון וכו', ועננו בשומע תפלה. ואם לא אמר לא זה ולא זה, אין מחזירין אותו:

סימן תקנה

במוצאי תשעה באב אין אוכלין בשר, ובו סעיף אחד

יז. אבל ומנדה שמהלכים בדרך מתרים בנעילת הסנדל, וכשיגיעו לעיר יחלצו, וכן בתשעה באב:

יח. יש מי שאומר שלא יישן בליל ט' באב עם אשתו במטה, ונכון הדבר משום לך לך אמרינן נזירא:

יט. אם חל תשעה באב בשבת, מתר בכלן אפלו בתשמיש המטה:

כ. אין שאלת שלום לחברו בתשעה באב, והדיוטות שאינם יודעים ונותנים שלום, משיבים להם בשפה רפה ובכבוד ראש:

כא. יש מי שאומר שלא ילך ויטיל בשוק, כדי שלא יבא לידי שחוק וקלות והתול:

כב. מקום שנהגו לעשות מלאכה בט' באב, עושין במקום שנהגו שלא לעשות, אין עושין. ובכל מקום תלמידי חכמים בטלים, וכל הרוצה לעשות עצמו תלמיד חכם לענין זה עושה. ואפלו במקום שנהגו שלא לעשות, מתר על ידי עכו"ם, אפלו בביתו. ופרקמטיא להרויח ולהשתכר במקום שנהגו שלא לעשות מלאכה, אסור. ובמקום שנהגו לעשות, מתר אלא שממעט שאפלו משגכנס אב אנו ממעטין מלשא ולתן:

כג. ומלאכת דבר האבד מתר, כדרך שאמרו בחלו של מועד:

כד. כל העושה מלאכה בתשעה באב, אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה:

כה. כל האוכל ושותה בתשעה באב, אינו רואה בשמחת ירושלים. וכל המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה בשמחתה. וכל האוכל בשר או שותה יין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקנט אורח חיים

בדברים בין שמיעת הברכה לשתית הפוס. ואם
אינה שם, יברך על הפוס ויטעים לתינוקות:
ח. בעל ברית לובש בגדים אחרים, אך לא לבנים
ממש:

ט. ט' באב שחל להיות בשבת ונדחה ליום ראשון,
בעל ברית מתפלל מנחה בעוד היום גדול, ורוחץ,
ואינו משלים תעניתו לפי שיום טוב שלו הוא:
י. נוהגים שלא לשחט ושלל להכין צרכי סעדה עד
אחר תצות:

סימן תקמ

לעשות זכר להרבן, ובו ה' סעיפים:

א. משחרב בית המקדש, תקנו חכמים שהיו באותו
הדור שאין בונים לעולם בנין מסיד ומכיר כבנין
המלכים, אלא טח ביתו בטיט וסד בסיד ומשיר
מקום אמה על אמה כנגד הפתח בלא סיד. והלוקח
תצר מסידת ומכירת, הרי זו בחזקתה ואין מחיבים
אותו לקלף בכתלים:

ב. וכן התקינו שהעורף שלחן לעשות סעדה
לאורחים, מחסר ממנו מעט ומניח מקום פנוי בלא
קצרה מן הקצרות הראויות לתת שם. וכשהאשה
עושה תכשיטי הכסף והזהב, משירה מין ממני
התכשיט שנוהגת בהם, כדי שלא יהיה תכשיט
שלם. וכשהתן נושא אשה, לוקח אפר מקלה
ונתן בראשו במקום הנחת תפלין. וכל אלה
הדברים כדי לזכר את ירושלים, שנאמר: אם
אשכחך ירושלים וגו' אם לא אעלה את ירושלים
על ראש שמחתי:

א. בתשעה באב לעת ערב הציתו אש בהיכל
ונשרף עד שקיעת החמה ביום עשירי, ומפני כך
מנהג כשר שלא לאכל בשר ושלא לשתות יין
בליל עשירי ויום עשירי:

סימן תקנט

מנהגי תשעה באב ודין מילה בתשעה באב, ובו י'
סעיפים:

א. חל תשעה באב במוצאי שבת, אין אומרים
צדקתך במנחה בשבת:

ב. בליל תשעה באב. ואומר אחר קינות ואיכה,
סדר קדשה, ומתחיל מואתה קדוש, ואם חל
במוצאי שבת אין אומרים ויהי נעם:

ג. ליל תשעה באב ויומו, יושבים בבית הכנסת
לארץ עד תפלת מנחה ואין מדליקין נרות בלילה,
כי אם נר אחד לומר לאורו קינות ואיכה:

ד. אין אומרים תחנון בתשעה באב, ואין נופלים
על פניהם משום דמקרי מועד:

ה. בשעת הקינות אסור לספר דבר ולצאת חוץ,
כדי שלא יפסיק לבו מן האבל. וכל שפן שלא
ישיח עם עובד כוכבים:

ו. אם יש אבל בעיר, הולך בלילה לבית הכנסת
וגם ביום עד שיגמרו הקינות:

ז. אם יש תינוק למול, מלין אותו אחר שגומרים
הקינות. ויש ממתניין למולו עד אחר תצות,
ומברכים ברכת המילה בלא בשמים ואם היולדת
מצויה במקום המילה, יברך על הפוס ותשתה
ממנו היולדת. והוא שתשמע הברכה ולא תפסיק

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקסא אורח חיים

ג. אם קרע על אחת מערי יהודה, אינו חוזר וקורע כשיראה שאר ערי יהודה. חוץ מירושלים, שחוזר וקורע עליה קרע אחר בפני עצמו. ואם קרע על ירושלים תחלה, אינו צריך לקרע על שאר ערי יהודה:

ד. כל הקרעים האלו בידו ומעמד, וקורע כל כסותו שעליו עד שיגלה את לבו, ואינו מאחה קרעים אלו לעולם. אבל רשאי לשלול, למלל, ללקטן ולתפרן כמין סלמות:

ה. היה הולך ובא לירושלים, הולך ובא תוך ל' יום, אינו קורע קרע אחר. ואם לאתר ל' יום, חוזר וקורע:

ג. וכן גזרו שלא לנגן בכלי שיר וכל מיני זמר וכל משמיעי קול של שיר לשמח בהם. ואסור לשמחם מפני החרבן. ואפלו שיר בפה על היין, אסורה שנאמר: בשיר יין וכבר נהגו כל ישראל לומר דברי תשבחות או שיר של הודאות וזכרון חסדי הקדוש ברוך הוא, על היין:

ד. וכן גזרו על עטרות חתנים, שלא להניח פלל, ושלא יניח החתן בראשו שום כליל, שנאמר: הסיר המצנפת והרים העטרה. וכן גזרו על עטרות הפלה, אם היא של כסף, אבל של גדיל מתר לפלה. ודוקא לחתן וכלה, אבל בשאר כל אנשים ונשים לא גזרו:

ה. אסור לאדם שימלא פיו שחוק בעולם הזה:

סימן תקסב

דין קבלת התענית, ובו י"ג סעיפים:

א. כל תענית שלא שקעה עליו חמה, דהינו שלא השלימו עד צאת הכוכבים, אינו תענית. ואם דעתו לאכל קדם לכן, אינו מתפלל עגנו:

ב. יש אומרים שמי שרגיל להתענות עשרת ימי תשובה, כיון שאין רגילות לקבלם בתפלה, אינו צריך להתענות עד צאת הכוכבים אלא עד שיצא מבית הכנסת:

ג. יחיד שקבל עליו תענית סתם בערב שבת, צריך להתענות עד צאת הכוכבים, אם לא שפרש בשעת קבלת התענית עד שישלימו הצבור תפלתם:

ד. תענית חלום, צריך להתענות עד צאת הכוכבים, ואפלו בערב שבת:

סימן תקסא

דין הרואה ערי יהודה וירושלים והמקדש בחרבנו, ובו ה' סעיפים:

א. הרואה ערי יהודה בחרבנו אומר: ערי קדשך היו מדבר, וקורע:

ב. הרואה את ירושלים בחרבנה, אומר: ציון היתה מדבר שממה וקורע. וכשרואה בית המקדש, אומר: בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבותינו היה לשרפת אש וכל מחמדנו היה לחרבה, וקורע. ומהיכן חייב לקרע, מן הצופים. ואחר כך כשיראה המקדש קורע קרע אחר, וכל קריעה טפה. ואם בא דרך המדבר, שאז רואה המקדש תחלה, קורע על המקדש, טפה, ואחר כך כשיראה ירושלים מוסיף על קרע ראשון כל שהוא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקסג אורח חיים

מתענה אותם שעות ומתפלל בהם עננו שהרי קבל
עליו התענית קדם שעות התענית. ויש אומרים
שגם זה תענית שעות צריך שיקבלנו עליו
מאתמול. והיכי משפחת לה, כגון שקבל עליו
מאתמול להתענות עד חצי היום, וכשהגיע לחצי
היום נמלך וגמרו, או שקבל עליו להתענות למחר
מחצי היום ואילך, ולמחר נמלך ולא אכל גם
בחצי היום ראשון, הרי זה תענית שעות:

יא. אם קבל עליו תענית עד חצי היום ואכל אחר
כך, או שאכל עד חצי היום וקבל עליו תענית
משם ואילך, אינו נקרא תענית להתפלל עננו,
אבל נקרא תענית לענין שצריך להשלים נדרו:

יב. תענית שגוזרים על הצבור אין כל יחיד צריך
לקבלו בתפלת המנחה, אלא שליח צבור מכריז
התענית והרי הוא מקבל. ויש אומרים דהני מלי
בארץ ישראל שהיה להם נשיא, לפי שגזרתו קימת
על כל ישראל, אבל בחוצה לארץ צריכים כל
הצבור לקבל על עצמם ביחידים, שכל אחד מקבל
על עצמו:

יג. יש מי שאומר שמי שנדר ואמר: אם לא אלק
למקום פלוני אשב בתענית, מאחר שמה שהתנה
הוא דבר הרשות, הוי אסמכתא. אבל אם אמר:
אם לא אעשה מצוה פלונית אשב בתענית, וכן
אם אמר: אם יצילני ה' מצרה או אם יצליח דרכי,
לא הוי אסמכתא:

סימן תקסג

דין מי שהרהר בלבו להתענות, ובו פעיה אחד

ה. כל תענית שלא קבלו עליו היחיד מבעוד יום,
אינו תענית:

ו. אימתי מקבלו, בתפלת המנחה אומר בשומע
תפלה או אחר שסיים תפלתו, קדם שיעקר רגליו:
הריני בתענית יחיד מחר יהי רצון שתהא תפילתי
ביום תענתי מקבלת. ואם לא הוציא בפיו, אם
הרהר בלבו שהוא מקבל תענית למחר, הוי קבלה,
והוא שיהרהר כן בשעת תפלה המנחה:

ז. קבל עליו תענית בתפלת המנחה, אף על פי
שהוא אוכל ושותה בלילה, לא הפסיד כלום. וכן
אם קבל עליו להתענות שלשה או ארבעה ימים
או יותר, זה אחר זה, להתענות בימים ויאכל
בלילות, אף על פי שהוא אוכל כל הלילה לא
הפסיד כלום, דהוי קבלה לכלם אף על פי שלא
קבל כל אחד ואחד במנחה שלפניו:

ח. אם קבל עליו בתפלת המנחה שלשה או ארבעה
תעניות, ולא רצופין זה אחר זה, כגון שקבל עליו
להתענות שני וחמישי ושני וכיוצא בזה, יש מי
שמסתפק אי סגי בקבלה אחת לכלם או אם צריך
קבלה לכל אחד ואחד:

ט. קבל עליו להתענות למחר, והתענה, ובלילה
שלאחר התענית נמלך להתענות, אף על פי שלן
בתעניתו שלא אכל בלילה והתענה כל היום
השני, אינו תענית, מפני שלא קבלו עליו מבעוד
יום:

י. מתענה אדם תענית שעות והוא שלא יאכל כל
היום. פיצד, הרי שהיה טרוד בחפציו ומתעסק
בצרכיו ולא אכל עד חצות או עד ט' שעות,
ונמלך להתענות בשעות שנשארו מן היום, הרי זה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקסד אורח חיים

ד. טוב לומר בתחנונים שאחר תפלת המנחה לאחר
אלהי נצור וכו': רבון כל העולמים, גלוי וידוע
לפניך שבזמן שבית המקדש קים אדם חוטא
ומקריב קרבן ואין מקריבים ממנו אלא חלבו ודמו
וכו':

ה. אין תיחיד רשאי לומר שלש עשרה מדות דרך
תפלה ובקשת רחמים, דדבר שבקדשה הם. אבל
אם בא לאמרם דרך קריאה בעלמא, אומרם:
ו. המתענה ומפרסם עצמו לאחרים להשתבח שהוא
מתענה, הוא גענש על כף:

סימן תקסו

דין תענית צבור, ובו ח' סעיפים:

א. בתענית צבור אומר שליח צבור עגנו בין גואל
לרופא, וחותרם: ברוך אתה ה' העונה לעמו ישראל
בעת צרה. וקורים ויחל בשחרית ובמנחה, בין
שחל בשני ובחמישי בין שחל בשאר הימים:

ב. כשהצבור גוזרים תענית על כל צרה שלא תבא
עליהם, וכן בתעניות שני וחמישי ושני שאחר
הפסח ואחר החג, שנוהגים באשכנז להתענות
הצבור, נהגו הראשונים לומר שליח צבור עגנו
בין גואל לרופא, ולקרות ויחל. ויש שתמהו
עליהם והקשו עליהם, והרא"ש ישב קשיתם.
הילכך למנהג הראשונים שומעין. ומיהו היכא
שגוזרים תענית שלא לשום צרה, אלא לשוב
בתשובה, יש נוהגים לדונו פתענית צבור לעגן
עגנו בין גואל לרופא וקריאת ויחל, ויש נוהגים
לדונו פתענית יחיד שאף שליח צבור אינו אומר
עגנו אלא בשומע תפלה ואין מוציאין ספר תורה:

א. מי שהרהר בלבו, שלא בשעת תפלת המנחה,
להתענות למחר, לא הוי קבלה דלא עדיף מהוציא
בפיו להתענות למחר דלא הוי קבלת תענית, כיון
שלא קבלו בתפלת המנחה:

סימן תקסז

דין ליל שלפני התענית, ובו סעיף אחד

א. כל תענית שאוכלים בו בלילה, בין צבור בין
יחיד, הרי זה אוכל ושותה עד שיעלה עמוד
השחר, והוא שלא ישן, אבל אם ישן אינו חוזר
ואוכל ולא שותה, אלא אם פן התנה לאכל או
לשתות:

סימן תקסח

דין תפלת עגנו, ובו ו' סעיפים:

א. יחיד אומר עגנו בשומע תפלה, בין יחיד שקבל
עליו תענית בין יחיד המתפלל עם הצבור בתענית
צבור. וכן שליח צבור שמסדר תפלתו בלחש,
כתיחיד דמי ובשומע תפלה:

ב. אם שכח מלומר עגנו, אין מחזירין אותו ואם
נזכר קדם שעקר רגליו, אומר בלא חתימה:

ג. יש אומרים שאין תיחיד אומר עגנו, כי אם
במנחה, שמא יאחזנו בלמוס ונמצא שקרן בתפלתו.
אבל שליח צבור, אומר גם בתפלת שחרית
כשהוא מתפלל בקול רם, שאי אפשר שלא יתענו
קצת מהקהל. ובארבע צומות, גם תיחיד אומר
בכל תפלותיו, דאפלו יאחזנו בלמוס ויאכל שיף
שפיר למימר עגנו ביום צום התענית הזה, כיון
שתקנו חכמים להתענות בו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקסז אורח חיים

ג. מי שדרכו לרחץ פיו בשחרית בתענית צבור, לא כשר למעבד הכי. אבל בתענית יחיד שרי, כיון שפולט. ואפלו יש במים שרוחץ יותר מרביעית:

סימן תקסח

דיני נדרים תענית, ובו י"ב סעיפים:

א. נדר להתענות יום זה ושכח ואכל, משלים תעניתו. והוא הדין אם היה תענית חלום, או שהיה תענית צבור, או שהיה יום ידוע לו להתענות ביום שמת בו אביו או רבו. אבל אם נדר להתענות יום א' או שני ימים, וכשהתחיל להתענות שכח ואכל כזית, אבד תעניתו ותיב לצום יום אחר:

ב. הנודר לצום עשרה ימים באיזה יום שירצה, והיה מתענה ביום אחד מהם והצרך לדבר מצוה או מפני כבוד אדם גדול, הרי זה לווה ופורע יום אחר, שהרי לא קבע הימים בתחלת הנדר. אבל אם לא קבל עליו קדם לכן להתענות יום אחר, אלא במנחה קבל עליו להתענות למחר, מקרי תענית זה ואינו יכול ללוותו. וכן אם היה תענית חלום, אינו יכול ללוותו:

ג. מי שנדר להתענות כף תעניות, יכול לדחותם עד ימות החרף:

ד. יש מי שאומר ששני ימים ושני לילות רצופים, יש להשוותם לארבעים תעניות שאינם רצופים:

ה. המתענה תענית חלום ביום טוב, או בחלו של מועד, או בראש חדש, או בחנכה ופורים, או

ג. אין שליח צבור אומר עננו ברכה בפני עצמה, אלא אם כן יש בבית הכנסת עשרה שמתענין. ואפלו אם יש בעיר עשרה שמתענין, כיון שאין בבית הכנסת עשרה שמתענין, לא:

ד. נוהגים להרבות סליחות בברכת סלח לנו. ויש שאין נוהגים לומר סליחות עד אחר סיום י"ח ברכות, וכן הנהיגו הקדמונים בארץ ישראל והוא המנהג הנכון:

ה. בתענית צבור, שליח צבור שאינו מתענה לא יתפלל:

ו. יש מי שאומר שאין עומד לקרות בתורה בתענית צבור מי שלא התענה. ואם הכהן אינו מתענה, יצא הכהן מבית הכנסת ועומד לקרות בתורה ישראל המתענה:

ז. בתענית צבור יעמדו שנים אצל שליח צבור, מזה אחד ומזה אחד, שיאמרו עמו סליחות:

ח. כל תענית צבור יש בו נשיאות כפים במנחה, חוץ מביום הכפורים:

סימן תקסז

טעימה ורחיצת הפה שמתר בתענית, ובו ג' סעיפים:

א. השרוי בתענית יוכל לטעם כדי רביעית, ובבלבד שיפלט. וביום הכפורים ובתשעה באב, אסור:

ב. יש אומרים שלא התירו רביעית בפעם אחת, אלא מעט מעט. ויש אומרים שאפלו בפעם אחת יכול לטעם עד כדי רביעית, אם יודע בעצמו שיכול להעמיד עצמו שלא יבלע כלום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקסט אורח חיים

א. יחיד המתענה על כל צרה, ועברה, או על חולה, ונתרפא או מת, צריך להשלים כל התעניות שקבל עליו. אבל צבור שמתענין על שום דבר, ונענין קדם חצות, לא ישלימו. ואם תלמידי חכמים ורב צבור רוצים להשלים, אין היחיד רשאי להפריש עצמו מהם:

ב. יחיד שמתענה על צרה ונודע שקדם קבלת התענית כבר עברה, אינו צריך להשלים:

סימן תקע

דין חנכה ופורים וימים שאין אומרים בהם תחנה שנפגשו בתוך ימי נדרי תענית, ובו ג' סעיפים:

א. יחיד שקבל עליו תענית כף וכף ימים וארעו בהם שבתות וימים טובים או ראש חדש חנכה ופורים או ערב יום הכפורים, אם קבלו בלשון קבלת תענית בעלמא, אין צריך התרה. ואם קבלו בלשון הרי עלי, שהוא לשון נדר, צריך התרת חכם, ויפתח בחרטה שיאמר לו: אלו שמת אל לבך שיארעו בהם אלו הימים לא היית נודר, ומתיר לו. ולהרמב"ם, משקבל עליו בלשון נדר ופגעו בו שבתות וימים טובים או ערב יום הכפורים או ראש חדש, חייב לצום בהם אם לא יתירו לו. אבל אם פגע בו חנכה ופורים, נדרו בטל ולא יצום בהם, מפני שהם מדבריהם וצריכים חיוב:

ב. הנודר להתענות בשבת ויום טוב וערב יום הכפורים וחנוכה ופורים, דינם שוה לנודר להתענות כף וכף ימים וארעו בהם ימים הללו. אם הוציאו בלשון נדר, דינו כמקבל עליו בלשון

בערב יום הכפורים צריך למיתב תעניתא לתעניתיה, כדין המתענה תענית חלום בשבת:

ו. אין תענית צבור בכבל ליאסר במלאכה ולהפסיק מבעוד יום, אלא תשעה באב בלבד. הלכך יחיד שקבל עליו תענית, לא חיישינן שמא תענית צבור קבל עליו, ומתיר בכלן. ומכל מקום לכתחלה טוב לומר בשעת קבלת תענית: הריני בתענית יחיד לפניך מחר:

ז. כשארע יום שמת אביו או אמו באדר, והשנה מעברת, יתענה באדר ב':

ח. אין צריך להתענות אלא ביום מיתת אביו, ולא ביום קבורה:

ט. אם ארע יום מיתת אביו בשבת או בראש חודש, ידחה למחר:

י. הנודר לילך על קברי צדיקים שבמקום פלוני, ונתעבב ימים רבים ואחר כך ארע שהשפירוהו ללכת שם, די בהליכה זו:

יא. הנודר לצום סכום ימים רצופים וארע בהם תענית חובה, עולין לו:

יב. כל השרוי בתענית, בין שהיה מתענה על צרתו או על חלומו בין שהיה מתענה עם הצבור על צרתם, הרי זה לא ינהג עדונין בעצמו ולא יקל ראשו ולא יהיה שמח וטוב לב, אלא הואג ואונן כענין שנאמר: מה יתאוונן אדם חי:

סימן תקמט

דין נודר בעת צרה, ובו ב' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרח הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמרו:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקעא אורח חיים

סימן תקעב

באיזה ימים אין גוזרים תענית צבור, ובו ג'

סעיפים:

א. אין גוזרין תענית על הצבור בתחלה ביום חמישי, שלא להפקיע שערים. ואפלו במקום שאין לחוש לכך:

ב. אין גוזרין תענית על הצבור בראשי חודשים, או בחנכה ופורים, או בחלו של מועד. ואם התחילו להתענות על הצרה, אפלו יום אחד, ופגע בהם יום מאלו, מתענין ומשלימין היום בתענית:

ג. צבור שבקשו לגזר תענית שני וחמישי ושני, ופגע בתענית ט"ו בשבט, התענית נדחה לשבת הבאה כדי שלא יגזרו תענית בט"ו בשבט שהוא ראש השנה לאילנות:

סימן תקעג

שבטלה מגלת תענית, ובו סעיף אחד

א. הלכתא בטלה מגלת תענית, וכל הימים הפתובים בה מתר להתענות בהם וכל שכן לפנייהם ולאחריהם, חוץ מחנכה ופורים שאסור להתענות בהם בעצמם, אבל לפנייהם ולאחריהם מתר. וכן שבתות וימים טובים וראשי חודשים מתרים לפנייהם ולאחריהם:

סימן תקעד

שנותנין בתענית חמרי מקום שישא ושהלך לשם,

ובו ה' סעיפים:

נדר, ואם הוציאו בלשון קבלת תענית בעלמא, דינו כמקבל בלשון קבלת תענית:

ג. אם נשבע להתענות כך וכך ימים וארעו בהם ימים הללו, השבועה חלה עליהם מטעם אסור כולל. אבל אם נשבע להתענות בשבת או ביום טוב, בפרוש, לא חלה עליו שבועה דאין שבועה חלה על דבר מצוה, אלא לוקה על שנשבע לשוא, ואוכל. ואם נשבע להתענות בחנכה ופורים, חלה שבועה עליו כיון שאינו אלא מדרבנן ונראה לי שהוא הדין לראש חודש וערב יום הכפורים שאינם אלא מדרבנן. אלא שמדברי הרמב"ם נראה שהם של תורה:

סימן תקעא

מי הם החוטאים לישוב בתענית, ובו ג' סעיפים:

א. היושב בתענית, אם יכול לסבל התענית נקרא קדוש. ואם לאו, כגון שאינו בריא וחזק, נקרא חוטא:

ב. תלמיד חכם אינו רשאי לישוב בתענית, מפני שממעט במלאכת שמים, אלא אם כן כשהצבור מתענים שלא יפרש עצמו מהם. ומלמדי תינוקות דינם כתלמידי חכמים:

ג. עיר שהקיפיה עפו"ם, וכן יחיד הנדרף מפני עפו"ם או מפני רוח רעה, אינם רשאים להתענות, שלא לשבר כהם. אלא יקבלו עליהם להתענות כך וכך תעניות לכשינצלו. וכן אם גזרו גזרה וגזרו שלא להתענות עליו, יקבלו עליהם להתענות כך וכך תעניות כשיעבר הגזרה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

במסגרת "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים" נערכו ששת הימים של"ה ושם מנחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקעה אורח חיים

ג. עברו אלו ולא נענו, בית דין גוזרין עוד ג' תעניות על הצבור שני וחמישי ושני, ובאלו מפסיקין מלאכל מבעוד יום, ואסורים בהם בעשית מלאכה ביום אבל לא בלילה, ואסורים ברחיצת כל הגוף בחמין, לפיכך נועלין את המרחצאות. אבל פניו ידיו ורגליו בחמין, וכל גופו בצונן, מתר. ואסורים בסיכה אלא אם כן הוא להעביר את הזחמא, ואסורים בהם בתשמיש המטה וכן אסורים בנעילת הסנדל בעיר, ומתפללין בבתי כנסיות ומתחננים כבשאר תעניות:

ד. עברו אלו, בית דין גוזרין עוד שבע תעניות על הצבור שני וחמישי ושני וחמישי ושני, וכל מה שאסור בשלשה שלפני אלו אסור אף באלו, ויתרין אלו שמתריעין בהם בשופר על הברכות שמוסיפים בהם, ומתפללין ברחוב העיר, ומורידין זקן להוכיחם, ומוסיפין שש ברכות בתפלת שחרית ובתפלת המנחה, ונועלים את התניות ובשני לעת ערב פותחין מעט כדי שימצאו לקנות לסעדת הלילה, ובחמישי פותחין כל היום תניות המוכרות מאכל, מפני כבוד השבת. ואם יש לתנות שני פתחים, פותח אחד ונועל אחד. ואם יש לתנות אצטבא לפניו, פותח כדרכו בחמישי, ואינו חושש:

ה. עברות ומיניקות מתענות, אבל לא בג' ראשונות ולא בז' אחרונות. ומיהו לא יאכלו אלא כדי קיום הנולד:

ו. אחר שגזרו י"ג תעניות אלו, אם לא נענו אין גוזרין עוד. והני מלי כשמתענים על הגשמים, לפי שפשעברו אלו כבר עברו זמן הגשמים ואין

א. ההולך ממקום שמתעניין למקום שאין מתעניין, ודעתו לחזור, צריך להתענות כל תעניות שקבלו עליהם:

ב. ההולך ממקום שאין מתעניין למקום שמתענים, יתענה עמהם אפלו דעתו לחזור. ומיהו פיון שלא קבל עליו תענית, אם יצא מן העיר חוץ לתחום מתר לאכל ואינו צריך להשלים:

ג. שכח ואכל, אל יתראה בפניהם כאלו אכל ואל ינהג עדונגין בעצמו לומר: הואיל ואכלתי מעט אכל הרבה:

ד. מצוה להרעיב אדם עצמו בשנת רעבון ואסור לשמש בו מטתו, חוץ מליל טבילה. ולחשוכי בנים מתר

ה. כל הפורש מן הצבור אינו רואה בנחמתו. וכל המצטער עמהם, זוכה ורואה בנחמתו:

סימן תקעה

דיני תעניות שמתפללין בארץ ישראל על הגשמים, ובו י"ג סעיפים:

א. סדר תעניות שמתעניין בארץ ישראל על הגשמים כך הוא: הגיע י"ז במרחשון ולא ירדו גשמים, מתחילין תלמידי חכמים בלבד להתענות שלשה תעניות שני וחמישי ושני, וכל התלמידים ראויים לכך. ודין תעניות אלו כדין תענית יחיד:

ב. הגיע ראש חדש כסלו ולא ירדו גשמים, בית דין גוזרין שלשה תעניות על הצבור שני וחמישי ושני, וכל העם נכנסים לבתי כנסיות ומתפללים וזועקים ומתחננים, כדרך שעושים בכל התעניות:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא ושמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקעה אורח חיים

הגשמים, הרי זה מפת בצרת ומתענים וזועקים עד שירדו גשמים או עד שיעבר זמנם:

ט. במה דברים אמורים, בארץ ישראל וכל הדומה לה. אבל במקומות שעונת הגשמים שלהם קדם שבעה עשר במרחשון או אחר זמן זה. כשיגיע זמנם ולא ירדו גשמים, יחידים מתענים שני וחמישי ושני ומפסיקים בראש חדש חנוכה ופורים ושוהין אחר כך כמו ששה ימים, אם לא ירדו גשמים בית דין גוזרין י"ג תעניות על הסדר שאמרנו:

י. כל תענית שגוזרים הצבור בחוזה לארץ, אוכלים בהם בלילה ודינם כדין שאר תעניות. שאין גוזרים על הצבור תענית כגון צום כפור אלא בארץ ישראל בלבד, ובגלל המטר, ובאותם עשר תעניות שהם שלשה אמצעיים ושבע אחרונות:

יא. היו מתענים על הגשמים ונענו, כמה ירדו ויהיו פוסקין מן התענית, משיכנסו בעמק הארץ החרבה טפח. ובבינונית, שני טפחים. ובצבודה, שלשה טפחים ואם התחילו לירד אחר חצות, ישלימו אותו היום ואם התחילו לירד קדם חצות, לא ישלימו אלא יאכלו וישתו ויעשו יום טוב, ולערב יתקבצו ויאמרו הלל הגדול:

יב. אין אומרים הלל הגדול אלא כשנענו ביום תעניתם דוקא, אבל אם לא נענו עד יום שלאחר תעניתם, לא:

יג. אם ירדו להם גשמים בליל תעניתם קדם שעלה עמוד השחר, אין אומרים הלל הגדול:

בהם תועלת, אבל על שאר פרעניות מתענים והולכים עד שיענו:

ז. כשמתענים על הגשמים ועברו י"ג תעניות אלו ולא נענו, ממצטין במשא ומתן ובבגנן של שמחה, וממצטין בארוסין ונשואין אלא אם כן לא קים מצות פריה ורביה, וממצטין בשאלת שלום בין אדם לחברו. ותלמידי חכמים לא ישאלו שלום אלא כנופין וכמנדים למקום, ועם הארץ שנתן להם שלום משיבין לו בשפה רפה וכבד ראש. ותלמידי חכמים לבדם חוזרים ומתענים שני וחמישי ושני עד שיצא ניסן של תקופה. ומתריץ לאכל בלילה, ובמלאכה ובשאר דברים, ומפסיקים בראש חדש חנוכה ופורים. יצא ניסן של תקופה, והוא כשהגיע השמש לתחלת מזל השור, אין מתענין עוד שאין הגשמים בזמן הזה אלא סימן קללה, הואיל ולא ירדו כל עקר בתחלת השנה:

ח. וכל זה הסדר כשלא ירדו גשמים כלל, אבל ירדו ברביעה. וצמחו העשבים והתחילו ליבש, הרי אלו מתענים וזועקים עד שירדו גשמים או עד שייבשו הצמחים. וכן אם הגיע זמן הפסח או קרוב לו, שהוא זמן פריחת האילנות בארץ ישראל, ולא ירדו גשמים, הרי אלו מתענים וזועקים עד שירדו גשמים הראויים לאילנות או עד שיעבר זמנם. וכן הגיע חג הסוכות ולא ירדו גשמים הרבה כדי למלאות מהם הבורות והשיחין והמערות, הרי אלו מתענים עד שירד גשם הראוי לבורות. ואם אין להם מים לשתות, מתענין על הגשמים בכל עת שלא יהיה להם מים לשתות, ואפלו בימות החמה. פסקו הגשמים בין גשם לגשם מ' יום בימות

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקעו אורח חיים

סימן תקעו

על איזה דברים מתענין ומתריעין, ובו ט"ז סעיפים:

א. כשם שמתענין ומתריעין על הגשמים כך מתענין על שאר הצרות. כגון עכו"ם שבאו לערף מלחמה עם ישראל, או לטל מהם מס, או לקח מידם ארץ, או לגזר עליהם צרה אפלו במצוה קלה, הרי אלו מתענין ומתריעין עד שירחמו. וכל הערים שסביבותיהם מתענין אבל אין מתריעין, אלא אם כן תקעו להתקבץ לעזרתם. ואפלו לא באו אלא לעבר דרך ארצם, שאין להם מלחמה עמהם אלא על עכו"ם אחרים, ועוברים על מקום ישראל מתענין ומתריעין:

ב. וכן על הדבר. איזהו דבר, עיר שיש בה ת"ק רגלי ויצאו ממנה שלשה מתים בשלשה ימים זה אחר זה, הרי זה דבר. יצאו ביום א' או בד' ימים, אין זה דבר. היו בה אלף ויצאו ממנה ששה מתים בג' ימים זה אחר זה, הרי זה דבר. יצאו ביום אחד או בארבעה ימים, אין זה דבר. וכן לפי חשבון זה. ואין הנשים והקטנים וזקנים ששבתו ממלאכה בכלל מגין אנשי המדינה לענין זה. היה דבר בארץ ישראל, מתענין שאר גלויות עליהם. היה דבר במדינה, וישירות הולכות ובאות ממנה למדינה אחרת, שתיהן מתענות אף על פי שהן רחוקות זו מזו:

ג. ואם היה דבר בחזירים, מתענין, מפני שמעיהם דומים לשל בני אדם. וכל שכן אם היה דבר בעכו"ם ולא בישראל, שמתענין:

ד. וכן מתענין על המפלת שבעיר. כיצד, הרי שרבקה בעיר מפלת כתלים בריאים שאינן עומדין בצד הנהר, הרי זה צרה ומתענין ומתריעין עליה. וכן על הרעש ועל הרוחות שהם מפילים הבנין והורגים, מתענין ומתריעין עליהם:

ה. וכן מתענין על החולאים. כיצד, הרי שירד חלי אחד לאנשים הרבה באותה העיר, כגון אספרה או תרחור וכיוצא בהם, והיו מתים מאותו חלי, הרי זה צרת צבור וגוזרין עליה תענית ומתריעין. וכן חכוד לח הרי הוא כשחין פורת, ואם פשט ברב הצבור מתענין ומתריעין עליו. אבל חכוד יבש, צועקים עליו בלבד:

ו. וכן על חיה רעה שנשתלחה, אפלו לא הזיקה אלא נראית בלבד, מתענין ומתריעין בכל מקום, אפלו הרחוקים. אבל אם אינה משלחת, אינה אלא מקרה. איזו היא משלחת, נראתה בעיר ביום, הרי זו משלחת. נראתה בשדה ביום, אם ראתה שני בני אדם ולא ברחה מפניהם, הרי זו משלחת. ואם היתה שדה שסמוכה לאגם, וראתה שני בני אדם ורדפה אחריהם, הרי זו משלחת. לא רדפה אחריהם, אינה משלחת. ואם היתה באגם, אפלו רדפה אחריהם אינה משלחת, אלא אם טרפה שניהם ואכלה אחד מהם. אבל אם אכלה שניהם באגם, אינה משלחת, מפני שזה הוא מקומה ומפני הרעבון טרפה, לא מפני שהוא משלחת:

ז. בתים הבנויים במדברות ובארצות הנשמות, הואיל והם מקום גדודי חיה, אם עלתה לגג ונטלה תינוק מעריסה הרי זו משלחת, ואם לא הגיע למדה זו אינה משלחת שאלו בני אדם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקעו אורח חיים

יב. כל עיר שיש בה צרה מפל אלו, אותה העיר מתענה וזועקין בתפלה ומתחננים ומתריעין בשופר עד שתעבר הצרה. וכל סביבותיה מתענות אבל לא מתריעות, אבל מבקשים עליהם רחמים. ובכל מקום אין מתענין ולא זועקים ולא מתריעים בשבת ויום טוב על שום צרה, חוץ מצרת המזונות שזועקים עליהם בשבת:

יג. עיר שהקיפוה עכו"ם או נהר, וספינה המטרפת בים, אפלו על יחיד הנרדף מפני עכו"ם או לסטים, או רוח רעה או חולה שאר חלי שיש בו סכנת היום זועקים ומתחננים בתפלות בשבת אבל אין תוקעין, אלא אם כן תוקעין לקבץ העם לעזר אחיהם ולהצילם:

יד. תעניות אלו שמתענים על הצרות, אין מתענין בהם לא עברות ולא מיניקות ולא קטנים, ומתרים לאכל בלילה אף על פי שמתענים למחר, חוץ מתענית הגשמים:

טו. צבור שהיו להם ב' צרות אין מבקשים רחמים אלא על אחת מהם, דכתיב: ונצומה ונבקשה מאלהינו על זאת ואומרים: אף על פי שיש בלבנו צרות רבות, על צרה פלונית באנו להתפלל. ואם יש להם צרת רעב וצרת דבר, מבקשים רחמים על הרעב משום דכי יהיב רחמנא שכעא, לחיי יהיב:

טז. בכל יום תענית שגוזרים על הצבור מפני הצרות, בית דין והזקנים יושבים בבית הכנסת ובזקנים על מעשה אנשי העיר מאחר תפלת שחרית עד חצי היום, ומסירין המכשולים של עברות, ומזהירין ודורשין וחוקרים על בעלי חמס ועברות, ומפרישין אותן. ועל בעלי זרוע,

שסכנו בעצמם ובאו למקום החיות. אבל שאר מיני רמש הארץ ורמש העוף ששלחו והזיקו, כגון שלוח נחשים ועקרבים שמוזיקים ואינם ממיתים, ואין צריך לומר צרעים ויתושין והדומה להם, אין מתענים על ידם ולא מתריעין:

ח. וכן על ירקון והשדפון משהתחיל בתבואה, אפלו לא התחיל אלא במקום אחד כמלא פי התנור, מתענין ומתריעין:

ט. וכן על הארבה והחסיל, אפלו לא נראה מהם אלא כנף אחד בכל ארץ ישראל, ואפלו אינו משחית יכול הארץ, מתענין ומתריעין עליהם, ועל הגובאי בכל שהוא. אבל על החגב אין מתענין עליו ולא מתריעין, אלא זועקין בלבד. ועכשו שאין אנו מכירין מינים הללו, על כלם מתריעין:

י. וכן על המזונות. כיצד, הרי שהולו הברים של סחורה שרב חיי אנשי אותה העיר מהם, כגון כלי פשתן בכבל ויין ושמן בארץ ישראל, ונתמעט המשא והמתן עד שיצטרף התגר למכר שוה עשרה בששה, הרי זו צרת צבור ומתריעין עליה, ובשבת זועקים עליה. אבל אין תוקעין עליה בשבת:

יא. וכן על המטר. כיצד, הרי שרבו עליהם גשמים עד שיצרו להם, הרי אלו מתפללים עליהם, שאין לה צרה יתרה מזו שהבתים נופלים ונמצאו בתיהם קבריהם. ובארץ ישראל אין מתפללין על רב הגשמים, מפני שהיא ארץ הרים ובתיהם בנוים באבנים ורב הגשמים טובה להם ואין מתענים להעביר הטובה. ועכשו בצפת מצויה מפלת בתים מפני הגשמים, ומתפללים עליהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקעז אורח חיים

ומשפילין אותם. וכיוצא בדברים אלו. ומחצי היום
ולערב, רביע היום קורין בתורה ומפטירין בנביא,
ורביע היום האחרון מתפללין מנחה ומתריעים
ומתודין וזועקים כפי כחם:

סימן תקעז

אם נתרבו הגשמים עד שמטשטשים הקרקע איד
מתנהגים, ובו סעיה אחר

א. כשם שהצבור מתענים ומתפללים על צרתם,
כך כל יחיד מתענה ומתפלל על צרתו. כיצד,
היה לו חולה או תועה במדבר, או חבוש בבית
האסורים, יש לו להתענות ולבקש רחמים
בתעניתו. ולא יתענה בשבת ומועד, חנכה ופורים
וראש חדש:

סימן תקעט

סדר תפלות באלו התעניות, ובו ג' סעיפים:

א. בכל יום משבעה תעניות אחרונות של גשמים
מתפללים על סדר זה: מוציאים את התבה לרחובה
של עיר, וכל העם מתקבצים ומתפסים בשקים,
ונותנים אפר מקלה על גבי התבה ועל גבי ספר
תורה, כדי להגדיל הבכיה ולהכניע לבם, ואחד מן
העם נוטל האפר ונותן בראש הנשיא ובראש אב
בית דין, במקום הנחת תפלין, כדי שיפלטמו
וישובו, וכל אחד ואחד נוטל ונותן בראשו. ואחר
כך מעמידים ביניהם זקן חכם, והם יושבים. לא
היה שם זקן חכם, מעמידין חכם. לא היה שם לא
זקן ולא חכם, מעמידין אדם של צורה ואומר
לפניהם דברי כבושים: אחינו, לא שק ולא תענית
גורמים, אלא תשובה ומעשים טובים. שכן מצינו
שלא נאמר באנשי גינות: וירא אלהים את שקם
ואת תעניתם, אלא: וירא אלהים את מעשיהם,
ובקבלה הוא אומר: וקרעו לבבכם ואל בגדיכם,
ומוסיף בענינים אלו כפי פחו עד שיכניע לבם
וישובו תשובה גמורה. ואחר שגומר זה דברי
כבושים עומדים בתפלה ומעמידים שליח צבור
הראוי להתפלל בתענית אלו. ואם היה אותו
שאומר דברי כבושים ראוי להתפלל, מתפלל. ואם

סימן תקעח

שכל יחיד יתענה ויתפלל על צרתו, ובו סעיה אחר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשמוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ראש השנה סימן תקפ

שולחן ערוך

תַּרְדִּיּוֹן וּסְפָר תּוֹרָה עִמּוֹ. בְּאֶחָד בְּאַב מֵת אֶהְרֶן
הַכֹּהֵן. בִּי"ח בּו כְּבָה נֵר מְעַרְבֵי בִימֵי אָחוֹ. בִּי"ז
בְּאֵלוֹל מֵתוּ מוֹצִיאֵי דַבַּת הָאָרֶץ. בַּה' בְּתִשְׁרֵי מֵתוּ
עֲשָׂרִים אִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל וְנַחֲבֵשׁ רַבִּי עֲקִיבָא. בּו' בּו
נִגְזְרָה גְזֵרָה עַל אֲבוֹתֵינוּ שְׂמִימוֹתוֹ בְּחָרֵב וּבְרַעֲב
וּבְדָבָר, מִפְּנֵי מַעֲשֵׂה הָעֶגְלָה. בּו' בְּמִרְחֲשׁוֹן עוֹרֵו
עֵינֵי צְדָקֵיהוּ וְשִׁחְטוּ בְּנֵי לְעֵינָיו. בַּכ"ח בְּכִסְלוֹ
שׂוֹרֵף יְהוֹנָקִים הַמַּגְלָה שֶׁכָּתַב בְּרוּךְ מִפִּי יְרֵמְיָהוּ.
בְּשִׁמּוֹנָה בְּטַבַּת נִכְתְּבָה הַתּוֹרָה יוֹנִית בִּימֵי תַלְמִי
הַמֶּלֶךְ וְהָיָה חֲשׂוֹךְ בְּעוֹלָם שְׁלֹשָׁה יָמִים. וּבִט' בּו לֹא
נֹדַע אִיזוֹ הִיא הַצָּרָה שְׂאָרַע בּו. בַּה' בְּשֶׁבֶט מֵתוּ
הַזְּקֵנִים שֶׁהָיוּ בִימֵי יְהוֹשֻׁעַ. בַּכ"ג בּו נִתְקַבְּצוּ כָּל
יִשְׂרָאֵל עַל שֶׁבֶט בְּנִימִין עַל עֲנָן פְּלִגֵּשׁ בְּגִבְעָה.
בּו' בְּאָדָר מֵת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ ע"ה. בִּט' בּו נִחְלָקוּ בֵּית
שְׁמַאי וּבֵית הֶלֶל:

ג. יֵשׁ מִי שְׂאוֹמֵר שְׁגִזְרוּ שִׁיְהִי מִתְעַנֵּין בְּכָל שְׁנֵי
וּחְמִישֵׁי עַל חֶרֶפֶן הַבַּיִת, וְעַל הַתּוֹרָה שֶׁנִּשְׂרָפָה, וְעַל
חִלּוֹל הַשֵּׁם. וְלַעֲתִיד לְבּוֹא יִהְיֶכֶם ה' לְשִׁשׁוֹן
וְלְשִׁמְחָה:

הלכות ראש השנה

סימן תקפא

דיני ימי תחנונים וערב ראש השנה, ובו ד'

סעיפים:

- א. נוהגים לקום באשמרת לומר סליחות ותחנונים
מראש חודש אלול ואילך עד יום הכפורים:
- ב. נוהגים להתענות ערב ראש השנה:

לְאו, מוֹרִידִין אַחֵר. וּמִי הוּא הָרְאוּי לְהִתְפַּלֵּל
בְּתַעֲנוּיֹת אֵלוֹ, אִישׁ שֶׁהוּא רָגִיל בְּתַפְלָה, וְרָגִיל
לְקִרּוֹת בְּתוֹרָה גְּבִיאִים וּכְתוּבִים, וּמְטַפֵּל וְאֵין לוֹ,
וְיֵשׁ לוֹ גִּיעָה בְּשִׂדָּה, וְלֹא יִהְיֶה בְּבָנָיו וּבְנֵי בֵּיתוֹ
וְכָל קְרוֹבָיו וְהַנְּלוּיִם אֵלָיו בְּעַל עֲבָרָה, אֶלֶּא יִהְיֶה
בֵּיתוֹ רִיקֵן מִן הָעֲבֵרוֹת, וְלֹא יֵצֵא עֲלָיו שֵׁם רַע
בְּיַלְדוּתוֹ, שֶׁפֶל בְּרַךְ וּמְרַצָּה לְעַם, וְיֵשׁ לוֹ נַעֲמִיָּה
וְקוּלוֹ עָרֵב. וְאִם הָיָה זָקֵן עִם כָּל הַמַּדּוֹת הָאֵלוֹ,
הָרִי זֶה מִפְּאֵר. וְאִם אֵינוֹ זָקֵן, הוֹאִיל וְיֵשׁ בּו כָּל
הַמַּדּוֹת הָאֵלוֹ, יִתְפַּלֵּל:

ב. סֵדֵר הַתְּפִלָּה וְשֵׁשׁ בְּרָכוֹת שֶׁהוּא מוֹסִיף וּתְקִיעוֹת
שֶׁהוּא תּוֹקֵעַ, מִבְּאֵר יָפָה בְּטוֹר סִימָן זֶה:

ג. שֶׁבַע תַּעֲנוּיֹת הָאֵלוֹ, אַחֵר שְׁמֵתִפְלְלִים, יוֹצְאִים
כָּל הָעָם לְבֵית הַקְּבָרוֹת וּבּוֹכִים וּמִתְחַנְּנִים שָׁם,
כְּלוֹמֵר: הָרִי אַתָּם מֵתִים כְּאֵלוֹ, אִם לֹא תִּשׁוּבוּ
מִדְּרַכְכֶם:

סימן תקפב

ימים שמתענים בהם, ובו ג' סעיפים:

א. אלו הימים שארעו בהם צרות לאבותינו וראוי
להתענות בהם. ואף על פי שמקצתם בראש חודש,
יש מי שאומר שיתענו בו

ב. באחד בניסן מתו בני אהרן. בעשרה בו מתה
מרים ונסתלק הבאר. בכ"ו בו מת יהושע בן נון,
בעשרה באיר מת עלי הכהן ושני בניו, ונשבה
ארוֹן ה'. בכ"ח בו מת שמואל הנביא. בכ"ג בסיון
בטלו הכפורים מלעלות לירושלים בימי ירבעם בן
נבט. בכ"ה בו נהרג רשב"ג ורבי ישמעאל ור'
חנינא סגן הכהנים. בכ"ז בו נשרף רבי חנינא בן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְּזַכֶּה אֶת הָרַבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ראש השנה סימן תקפב

שולחן ערוך

ה. אינו אומר: מועדים לשמחה, חגים וזמנים
לששון. וכן אינו אומר: והשיאנו. ובתפלת מוסף
אינו אומר: ואין אנו יכולין לעלות ולראות
לפניך, אלא ואין אנו יכולים לעשות חובותינו
לפניך:

ט. אף על פי שכל ימות השנה מתפללים בלחש,
בראש השנה ויום הכפורים נוהגין לומר בקול רם.
ולהטעות לא תיישנו, כיון שמצויים בידם
מתזורים:

סימן תקפג

דברים שנוהגים לאכל בליל ראש השנה, ובו ב'
סעיפים:

א. יהא אדם רגיל לאכל בראש השנה רביא דהינו
תלתין, כרתי, סלקא, תמרי, קרא. וכשיאכל רביא
יאמר: יהי רצון שירבו זכיותינו. כרתי, יכרתו
שונאינו. סלקא, יסתלקו אויבינו. תמרי, יתמו
שונאינו. קרא, יקרע גזר דיננו ויקראו לפניך
זכיותינו:

ב. אוכלים ראש כבש לומר: נהיה לראש ולא
לזנב, וזכר לאילו של יצחק:

סימן תקפד

סדר קריאת התורה בראש השנה, ובו ד' סעיפים:

א. אין אומרים הלל בראש השנה ויום הכפורים:
ב. מוציאין ב' ספרי תורה. באחד קורין תמשה מנה'
פקד את שרה עד ויהי אחר הדברים האלה, ואם
הוא שבת קורין בו ז', ומפטיר קורא בשני בפרשת

ג. אין נופלים על פניהם בערב ראש השנה
בתפלה, אף על פי שנופלים על פניהם באשמרת
בסליחות:
ד. מכבסין ומסתפרין בערב ראש השנה:

סימן תקפב

סדר תפלת עשרת ימי תשובה וראש השנה, ובו ט'
סעיפים:

א. בעשרת ימי תשובה אומר: המלך הקדוש, המלך
המשפט. ואם טעה או שהוא מספק אם הוא
בהמלך הקדוש, חוזר לראש. ואם הוא בהמלך
המשפט, אם נזכר קדם שעקר רגליו, חוזר לברכת
השיבה ואומר משם ואילך על הסדר. ואם לא
נזכר עד שעקר רגליו חוזר לראש

ב. אם אומר: האל הקדוש, ותוף כדי דבור נזכר
ואמר: המלך הקדוש, אינו צריך לחזור. וכן הדין
בהמלך המשפט:

ג. בשבת בינתיים, ערבית יאמר בברכת מעין שבע:
המלך הקדוש:

ד. יש נוהגים להתפלל בראש השנה ויום הכפורים
בכריעה, וצריכין הם לזקוף בסוף הברכות:

ה. אם לא אומר: זכרנו, ומי כמוד, אין מתזירין
אותו:

ו. אומר בתפלה: ותתן לנו את יום הזכרון הזה,
ואינו מזכיר ראש חדש:

ז. אם חל בחל, אומר: יום תרועה מקרא קדש.
ואם חל בשבת, אומר: זכרון תרועה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ראש השנה סימן תקפה

שולחן ערוך

כפופים, ומצוה בכפופים יותר מבפשוטים. ושל
פרה פסול בכל גונא. וכן קרני רב החיות שהם
עצם אחד ואין להם מבפנים זכרות, פסולים:

ב. הגוזל שופר ותקע בו, יצא אפלו לא נתאשו
הבעלים ממנו:

ג. תקע בשופר של עבודת כוכבים של ישראל, לא
יצא. שאינה בטלה עולמית וכתותי מכתת
שעוריה. אבל בשל עבודת כוכבים של עובד
כוכבים, וכן במשמשי עבודת כוכבים של עובד
כוכבים, לא יתקע. ואם תקע בו, יצא והוא שלא
נתפון לזכות בו. אבל אם נתפון לזכות בו, לא
יצא דהוה ליה עבודת כוכבים של ישראל:

ד. שופר של תקרבת עבודת כוכבים, אפלו היה
של עובד כוכבים, שתקע בו, לא יצא משום
דאינה בטלה עולמית:

ה. המדר הנאה משופר, אדם אחר תוקע בו וזה
יוצא ידי חובה. אבל אם אמר: קונם לתקיעתו
עלי, אסור לתקע בו אפלו תקיעה של מצוה:

ו. היה קולו עב מאד או דק מאד, כשר, שכל
הקולות כשרים בשופר:

ז. אם נקב, אם לא סתמו אף על פי שנשתנה
קולו, כשר. ואם סתמו שלא במינו, אף על פי
שאינו מעכב את התקיעה לאחר סתימה, שחזר
קולו לכמות שהיה בתחלה, פסול אפלו נשתיר בו
רבו. ואם סתמו במינו, אם נשתיר רבו שלם ולא
עכבו הנקבים שנסתמו את התקיעה, אלא חזר
קולו לכמות שהיה קדם שנקב, כשר, ואם חסר
אחת משלש אלה, פסול. ואם הוא שעת הדחק,
שאינו שופר אחר מצוי, יש להכשיר בסתמו במינו

פנחס: ובחדש השביעי, ומפטיר: ויהי איש אחד מן
הרמתיים, עד וירם קרן משיחו:

ג. בני אדם החבושים בבית האסורים אין מביאין
אצלם ספר תורה, אפלו בראש השנה ויום
הכפורים:

ד. מלין בין קריאת התורה לתקיעת שופר:

סימן תקפה

דין ברכת השופר, ובו ה' סעיפים:

א. צריך לתקע מעמד:

ב. קדם שיתקע יברך: לשמע קול שופר, ויברך:
שהחינו. ויתקע תשר"ת ג' פעמים, ותש"ת ג'
פעמים, ותר"ת ג' פעמים:

ג. אם התחיל לתקע ולא יכול להשלים, ישלים
אחר ואפלו ג' או ד'. ודי בברכה שברך הראשון,
והוא שיהיו שם התוקעים האחרונים בשעת ברכה.
ואפלו אם ברוך ולא יכול לתקע כלל, השני תוקע
בלא ברכה ולא הויה ברכה לבטלה:

ד. אחר תוקע ולא שליח צבור, כדי שלא יתבלבל.
ואם הוא מבטח שחוזר לתפלתו, רשאי לתקע:

ה. הנוטל שכר לתקע שופר בראש השנה, או כדי
להתפלל או לתרגם בשבתות ויום טוב, אינו רואה
מאותו שכר סימן ברכה:

סימן תקפו

דיני שופר של ראש השנה, ובו כ"ג סעיפים:

א. שופר של ראש השנה מצותו בשל איל וכפוף.
ובדיעבד, כל השופרות כשרים, בין פשוטים בין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ראש השנה סימן תקפו

שולחן ערוך

יד. גרדו מבפנים או מבחוץ עד שעשאו דק מאד כמו גלד, כשר:

טז. לא הוציא זכרותו אלא נקב בו, כשר. אבל אם הוציא הזכרות ועשה ממנו שופר, כגון שנקב בו, פסול:

טז. צפהו זהב במקום הנחת פה, פסול. שלא במקום הנחת פה, כשר. צפהו זהב מבפנים, פסול. מבחוץ, אם נשתנה קולו מכמות שהיה, פסול, ואם לאו כשר. יש מפרשים מקום הנחת פה הינו עבי השופר לצד פנימי שמניח שם פיו, והצד החיצון מן העבי עצמו קרוי שלא במקום הנחת פה. ויש מפרשים דעביו במקום הקצר הוא מקום הנחת פה, ושלא במקום הנחת פה הינו כל ארך השופר מצד הקצר עד צד הרחב:

יז. המצירים בשופר צורות במיני צבעונים כדי לנאותו, לא יפה הם עושים:

יח. אם נתן זהב על עבי השופר בצד הרחב, הינו הוסיף עליו כל שהוא ופסול:

יט. הרחיק את השופר ונפח בו ותקע בו, פסול:

כ. נתן שופר לתוף שופר, אם הפנימי עוֹדף על החיצון משני צדדין ונתן הפנימי בפיו ותקע בו, כשר. והוא שלא ישנה קולו במה שהוא נתון בתוף החיצון. ואם לאו, פסול:

כא. שופר של ראש השנה אין מחללין עליו יום טוב אפלו בדבר שיש בו משום שבות. כיצד, היה השופר בראש האילן או מעבר הנהר ואין לו שופר אלא הוא, אינו עולה באילן ואינו שט על פני

אם נשתיר רבו, אפלו לא חזר קולו לכמות שהיה. וכן יש להכשיר בסתמו שלא במינו, אם נשתיר רבו וחזר קולו לכמות שהיה בתחלה קדם שנקב:

ח. נסדק לארכו, פסול. יש אומרים אפלו בכל שהוא פסול, אלא אם פן הדק הרבה בחוט או במשיחה, ויש אומרים דוקא ברבו. ואם דבקו, כשר אפלו אם דבקו בדבק. ויש מי שאומר שאינו כשר אלא כשדבקו בעצמו, שתממו באור עד שנפשר וחבר קצותיו זה עם זה. ואם נסדק פלו, אפלו מצד אחד, פסול אפלו תממו באור וחבר סדקיו זה עם זה:

ט. נסדק לרחבו במעוטו, כשר. ברבו, פסול אלא אם פן נשאר מהסדק לצד פיו שעור תקיעה, דהינו ארבעה גודלים, וכשנשתיר בו כף כשר אפלו אם מעכב את התקיעה. ויש מכשירים בנשתיר אפלו שלא לצד פיו:

י. דבק שברי שופרות זה עם זה ועשה מהם שופר, פסול ואפלו אם יש בשובר שפנגד פיו שעור שופר:

יא. הוסיף עליו כל שהוא, בין במינו בין שלא במינו, פסול, אפלו היה בו מתחלה שעור שופר:

יב. הפכו ותקע בו, לא יצא. בין הפכו בדרך שהופכים החלוק שהחזיר פנימי לחיצון, בין שהניחו כמו שהיה אלא שהרחיב את הקצר וקצר את הרחב:

יג. היה ארך וקצרו, אם נשאר בו שעור תקיעה, כשר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

ח

ח

לחודש

אורח חיים

הלכות ראש השנה סימן תקפז

שולחן ערוך

השחר יצא. ואם שמע מקצת תקיעה קדם שעלה עמוד השחר, ומקצתה אחר שעלה עמוד השחר, לא יצא:

ב. שמע ט' תקיעות בט' שעות ביום, יצא ואפלו הם מט' בני אדם תקיעה מזה ותרועה מזה ותקיעה מזה. ויש אומרים דדוקא בשלא הפסיק ביניהם בקול שופר שאינו ראוי באותה בבא:

ג. שמע ט' תקיעות מט' בני אדם שתקעו פלם כאחד, לא יצא, שאין כאן פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה:

ד. ה"ה זה צריך פשוטה ראשונה וזה צריך פשוטה אחרונה, תקיעה אחת מוציאה את שניהם:

ה. יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת אין תוקעין בשופר:

סימן תקפז

מי הם הראויים לתקיעת שופר, ובו ט' פעיפים:

א. כל שאינו מחיב בדבר אינו מוציא אחרים ידי חובתו:

ב. חרש שוטה וקטן פטורים. וחרש, אפלו מדבר ואינו שומע, אינו מוציא דכיון דאינו שומע לאו בר חיובא הוא:

ג. אשה פטורה משום דהוי מצות עשה שהזמן גרמא:

ד. אנדרוגינוס מוציא את מינו. טמטום, אפלו את מינו אינו מוציא:

ה. מי שחציו עבד וחציו בן חורין אינו מוציא אפלו עצמו, וצריך שיתקע לו בן חורין להוציאו:

המים כדי להביאו. ועל ידי אינו יהודי מתר, דהוי שבות דשבות. ובמקום מצוה לא גזרו:

בב. אם עכו"ם הביא שופר מחוץ לתחום, תוקעין בו. והוא הדין אם עשה עכו"ם שופר ביום טוב, מתר לתקע בו:

בג. יכול לתן בתוכו מים או יין לצחצחו. אבל מי רגלים, אף בחל אסור מפני הכבוד:

סימן תקפז

דין התוקע לתוף הבור, ובו ג' פעיפים:

א. התוקע בתוף הבור או בתוף המערה, אותם העומדים בתוף הבור והמערה יצאו. והעומדים בחוץ, אם קול שופר שמעו, יצאו, ואם קול הברה שמעו, לא יצאו. וכן התוקע לתוף חבית גדולה וכיוצא בה, אם קול שופר שמע, יצא, ואם קול הברה שמע, לא יצא:

ב. אם התחיל לתקע בבור ועלה חוץ לבור וגמרה, יצא, שכל מה ששמע בין בפנים בין בחוץ ה"ה קול שופר:

ג. השומע מקצת תקיעה שלא בחיוב, ומקצתה בחיוב. או שאמר לתוקע כמתעסק: כוון להוציאני ידי חובתי, ותקע ומשך בה שעור תקיעה, לא יצא. ויש אומרים שיצא אי איכא שעור תקיעה בחיוב:

סימן תקפח

זמן תקיעת שופר, ובו ה' פעיפים:

א. זמן תקיעת שופר ביום ולא בלילה. ומצותה משעת הנץ החמה ואילך, ואם תקע משעלה עמוד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדִי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלַמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יִשְׁרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׂכְנֵיתֶיהָ, בְּדַחִילוֹ וְדַחִימוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאֶהְבָּה), וְדַחִימוֹ וְדַחִילוֹ, לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רַחֵם הַקָּדוֹשׁ)

גליקן

ח

ח

לחודש

אורח חיים

הלכות ראש השנה סימן תקצ

שולחן ערוך

הכפופים של יובל, תשע תקיעות תוקעין בכל אחד משניהם: תר"ת, תר"ת, תר"ת:

ב. תרועה זו האמורה בתורה, נסתפק לנו אם היא היקלה שאנו קורים תרועה, או אם היא מה שאנו קורים שבירים, או אם הם שניהם יחד. לפיכך, כדי לצאת ידי ספק צריך לתקע תשר"ת ג' פעמים, ותש"ת ג' פעמים, ותר"ת ג' פעמים:

ג. יש אומרים ששעור תקיעה כתרועה, ושעור תרועה כשלשה יבבות, דהיינו ג' כחות בעלמא כל שהוא והם נקראין טרומיטין. ולפי זה צריך לזהר שלא יאריך בשבר כשלשה טרומיטין, שאם פן יצא מפלל שבר ונעשה תקיעה. וצריך להאריך בתקיעה של תשר"ת יותר מבשל תש"ת, ובשל תש"ת יותר מבשל תר"ת. ומיהו אם מאריך הרבה בכל תקיעה אין לחוש, שאין לה שעור למעלה. וכן בתרועה יכול להאריך בה כמו שירצה. וכן אם מוסיף על ג' שבירים ועושה ד' או ה', אין לחוש. ויש אומרים ששעור יבבא ג' טרומיטין. ושעור תרועה כשלשה יבבות, שהם ט' טרומיטין. ושעור תקיעה גם פן תשעה טרומיטין, כתרועה. ולפי זה אין לחוש אם האריך קצת בשבירים. וצריך להאריך בתקיעה של תשר"ת כשעור י"ב טרומיטין, ומי שלא האריך בתקיעה כשעור הזה והאריך בשבירים, לא קיים המצוה לא כמר ולא כמר:

ד. ג' שבירים צריך לעשותם בנשימה אחת, אבל ג' שבירים ותרועה דתשר"ת יש אומרים שאינו צריך לעשותם בנשימה אחת, והוא שלא ישהה בהפסקה יותר מכדי נשימה, ויש אומרים שצריך לעשותם

ו. אף על פי שנשים פטורות, יכולות לתקע. וכן אחר שיצא כבר, יכול לתקע להוציאן, אבל אין מברכות ולא יברכו להן:

ז. המדר הנאה מחברו מותר לתקע לו תקיעה של מצוה. ודוקא פשהוא תוקע מאליו להוציאן, אבל אם אמר לו המדר: תקע והוציאני, אסור:

ח. המתעסק בתקיעת שופר להתלמד, לא יצא ידי חובתו. וכן השומע מן המתעסק, לא יצא. וכן התוקע לשורר ולא נתפון לתקיעת מצוה, לא יצא. נתפון שומע לצאת ידי חובתו, ולא נתפון התוקע להוציאן. או שנתפון התוקע להוציאן ולא נתפון השומע לצאת, לא יצא ידי חובתו עד שיתפון שומע ומשמיע:

ט. מי שתקע ונתפון להוציא כל השומע תקיעתו, ושמע השומע ונתפון לצאת ידי חובתו, אף על פי שאין התוקע מתפון לפלוני זה ששמע תקיעתו, ואינו יודע, יצא שהרי נתפון להוציא לכל מי שישמענו. לפיכך מי שהיה מהלך בדרך או יושב בתוך ביתו, ושמע תקיעות משליח צבור, יצא, אם נתפון לצאת, שהרי שליח צבור מתפון להוציא את הרבים ידי חובתן:

סימן תקצ

סדר הראוי לתקיעת שופר, ובו ט' סעיפים:

א. כמה תקיעות חייב אדם לשמע בראש השנה, תשע. לפי שנאמר: תרועה ביובל ובראש השנה ג' פעמים, וכל תרועה פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה, ומפי השמועה למדו שכל תרועות של חדש השביעי אחד הן, בין בראש השנה בין ביום

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ראש השנה סימן תקצא

שולחן ערוך

סימן תקצא

סדר תפלת מוסף ביחיד, ובו ח' סעיפים:

א. יתפללו הצבור בלחש תפלת מוסף ט' ברכות,
ושליח צבור יתפלל גם כן עמהם בלחש:

ב. המנהג פשוט בכל בני ספרד שאין מזכירין
פסוקי קרבן מוסף כלל:

ג. צריך לומר: את מוספי יום הזכרון, כדי לכלל
גם מוסף ראש חדש. וגם ביום שני יאמר: את
מוספי:

ד. אומרים עשרה פסוקים של מלכיות, וי' של
זכרונות, וי' של שופרות בכל ברכה. ג' מהם של
תורה, ג' של כתובים, ג' של נביאים וא' של
תורה. ואם רצה להוסיף על אלו י' רשאי:

ה. אין אומרים פסוק במלכיות, ולא בזכרונות ולא
בשופרות, של פורעניות של ישראל. ואין אומרים
פסוק זכרונות של יחיד:

ו. יש קורים תגר על מה שנוהגים להשלים פסוקי
שופרות בפסוק וביום שמחתכם, שאין מזכיר בו
שופר אלא תצוצרות, והרא"ש והר"ן כתבו לקיים
המנהג:

ז. ועקדת יצחק היום לזרעו תזכור, כך היא הנסחא
המפרסמת. והמדקדק לומר: לזרע יעקב תזכור,
משנה ממטבע שטבעו חכמים בברכות ואינו אלא
טועה:

ח. לא יתפלל ביחיד תפלת מוסף בראש השנה עד
אחר ג' שעות היום:

סימן תקצב

בנשימה אחת. וירא שמים יצא ידי פלם,
ובתקיעות דמישב יעשה בנשימה אחת. ובתקיעות
דמעמד יעשה בב' נשימות:

ה. אם תקע תר"ת בנשימה אחת, יצא. ויש מי
שאומר שלא יצא:

ו. אם האריך בתקיעה אחרונה של תשר"ת כשעור
ב' תקיעות, כדי שתעלה לשם תקיעה אחרונה של
תשר"ת ובשביל הראשונה של תש"ת, לא עלתה
לו אלא בשביל תקיעה אחת. ויש אומרים שאפלו
בשביל אחת לא עלתה לו:

ז. אם טעה בתשר"ת ואחר שתקע ב' שבירים טעה
והתחיל להריע, אם נזכר מיד תקע שבר אחר.
ואם לא נזכר עד שגמר התרועה שהתחיל בה
בטעות, לא הפסיד התקיעה הראשונה שתקע, אלא
חוזר ותוקע ג' שבירים ומריע ותוקע. אבל אם
ארע בתש"ת או תר"ת, הפסיד גם תקיעה
ראשונה:

ח. אם הפסיק בתרועה בין תקיעה לשבירים, או
שהפסיק בשבירים בין תרועה לתקיעה, וכן אם
הריע ב' תרועות זו אחר זו, או שתקע אחר
התרועה תקיעה כמתעסק שלא לשם תקיעה
והפסיק בה בין תרועה לתקיעה. או לאחר שתקע
שלושה שבירים שתק והפסיק ואחר כך תקע שבירים
אחרים, ואפלו שבר אחד, בכל אלו הוי הפסק
והפסיד גם תקיעה ראשונה:

ט. אם תקע שני תשר"ת, או שני תש"ת, או שני
תר"ת כהגן וטעה בשלישי, אין צריך לחזור אלא
לאחרון שטעה בו. אם תקע בצד הרחב של
השופר, לא יצא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות ראש השנה סימן תקצג

שולחן ערוך

יחיד שלא התפלל אין חבירו מוציא, ובו סעיף אחר

א. יחיד שלא תקע, חבירו יכול לתקע לו להוציא ידי חובה. אבל יחיד שלא התפלל ט' ברכות, אין חבירו יכול להוציאו:

סימן תקצח

מי שאינו בקי לא בתקיעות ולא בתפלה, ובו סעיף אחר

א. מי שאינו בקי בתקיעות ולא בסדר תפלת מוסף, ולפניו שתי צירות באחת בקיאים בתקיעות ולא בתפלת מוסף ובאחת בקיאים בתפלת מוסף ולא בתקיעות, הולך למקום שבקיאים בתקיעות, אפלו של מוסף ודאי ושל תקיעות ספק:

סימן תקצו

תשלום תקיעות לאחר התפלה, ובו סעיף אחר

א. לאחר התפלה מריעים תרועה גדולה בלא תקיעה:

סימן תקצז

אם מתר להתענות בראש השנה, ובו ג' סעיפים:

א. אוכלים ושותים ושמחים, ואין מתעניין בראש השנה ולא בשבת שובה. אמנם לא יאכלו כל שבועם, למען לא יקלו ראשם ותהיה יראת ה' על פניהם:

ב. יש מקומות שקבלה בידם שכל מי שרגיל להתענות בראש השנה ומשנה רגילותו ואינו מתענה, אינו משלים שנתו:

תפלת מוסף בקול (רב) ופדר התקיעות, ובו ד' סעיפים:

א. מחזיר שליח צבור התפלה, ותוקעין על סדר הברכות למלכיות תשר"ת פעם אחת, ולזכרונות תש"ת, ולשופרות תר"ת. ועכשו נוהגים לתקע למלכיות תשר"ת שלשה פעמים, לזכרונות תש"ת שלשה פעמים, ולשופרות תר"ת שלשה פעמים:

ב. יחיד אינו מפסיק לתקע בברכות, ואפלו יש לו מי שיתקע לו:

ג. לא ישית, לא התוקע ולא הצבור, בין תקיעות שמישב לתקיעת שמעמד. ואין צריך לומר שלא ישוחו בין ברכה לתקיעות, אם לא בענין התקיעות:

ד. זה שתוקע כשהן יושבין, תוקע על סדר הברכות:

סימן תקצג

אם הברכות והתקיעות מעכבות זו את זו, ובו ב' סעיפים:

א. ברכות של ראש השנה ויום הכפורים מעכבות זו את זו, שאם אינו יודע כלם לא יאמר מה שידע מהם, אלא לא יאמר כלום:

ב. וכן תקיעות מעכבות זו את זו. והני מלי שאינו יודע אלא מקצת הסימן, שלא יעשה אותו מקצת שידוע, אבל תשר"ת, תש"ת, תר"ת אין מעכבין זה את זה, ואם ידע לעשות אחד מהם או שנים, עושה:

סימן תקצד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום הכיפורים: סימן תקצח

שולחן ערוך

א. לי אפרים. ובמוצאי ראש השנה מבדילין כמו
במוצאי שבת, אלא שאין מברכין על הבשמים ועל
האש:
ב. אף בארץ ישראל עושים ראש השנה שני ימים:

סימן תרב

סדר עשרת ימי תשובה, ובו סעיף אחד

א. בכל הימים שבין ראש השנה ליום הכפורים
מרבדים בתפלות ותחנונים:

סימן תרג

ובו סעיף אחד

א. אף מי שאינו נזהר מפת של עכו"ם, בעשרת
ימי תשובה צריך לזהר:

הלכות יום הכיפורים:

סימן תרד

סדר ערב יום כפור, ובו ב' סעיפים:

א. מצוה לאכל בערב יום כפור ולהרבות בסעדה:
ב. אין נופלים על פניהם בערב יום הכפורים:

סימן תרה

מנהג כפרות בערב יום כפור, ובו סעיף אחד

א. מה שנוהגים לעשות כפרה בערב יום כפורים
לשחט תרנגול על כל בן זכר ולומר עליו
פסוקים, יש למנע המנהג:

ג. המתענה פעם אחת בראש השנה תענית חלום.
אם היה ביום ראשון, צריך להתענות שני הימים
כל ימיו. ואם היה ביום שני, יתענה כל ימיו יום
שני בלבד:

סימן תקצח

ובו סעיף אחד

א. ראש השנה שחל להיות בשבת אומרים צדקתך,
במנחה:

סימן תקצט, - ובו סעיף אחד

א. ליל ראש השנה שחל להיות במוצאי שבת,
אומרים: ותודיענו:

סימן תר

ביצה שנולדה בראש השנה, ודיני הקדוש, ובו ג'
סעיפים:

א. ביצה שנולדה ביום טוב הראשון, וכן מה
שנצוד בו, וכן מה שנתלש בו, אסור בשני:

ב. בקדוש ליל שני מניח פרי חדש ואומר שהחנינו.
ואם אין מצוי פרי חדש, עם כל זה יאמר שהחנינו:

ג. אם חל יום ראשון בשבת, אומרים שהחנינו,
בשופר ביום שני:

סימן תרא

סדר יום שני של ראש השנה, ובו ב' סעיפים:

א. ביום שני, וקורים מוהאלהים נסה את אברהם
עד סוף סדרא, ומפטיר קורא כמו אתמול ומפטיר
בירמיה כה אמר ה' מצא חן במדבר עד הבן יקיר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

ח

ח

לחודש

אורח חיים

הלכות יום הכיפורים: סימן תרו

שולחן ערוך

סימן תרו

שיפיים אדם חברו בערב יום כפור, ובו ד' סעיפים:
א. עברות שבין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר עד שיפייסנו. אפלו לא הקניטו אלא בדברים, צריך לפייסו. ואם אינו מתפייס בראשונה, יחזור וילך פעם שניה ושלישית, ובכל פעם יקח עמו שלשה אנשים, ואם אינו מתפייס בשלשה פעמים אינו זקוק לו. ואם הוא רבו, צריך לילך לו כמה פעמים עד שיתפייס:

ב. אם מת אשר חטא לו, מביא י' בני אדם ומעמידם על קברו ואומר: חטאתי לאלהי ישראל ולפלוני זה שחטאתי לו:

ג. תקנת קדמונינו וחרם, שלא להוציא שם רע על המתים:

ד. יכול לטבל וללקות מתי שירצה, רק שיהיה קדם הלילה. ואינו מברך על הטבילה:

סימן תרז

סדר הודו במנחה בערב יום כפור, ובו ו' סעיפים:

א. צריך להתודות במנחה קדם סעודה המפסקת:

ב. אין צריך לפרט החטא. ואם רצה לפרט, הרשות בידו. ואם מתודה בלחש, נכון לפרט החטא:

ג. צריך להתודות מעמד. ואפלו כי שמע ליה משליח צבור והוא התודה כבר, צריך לעמד:

ד. עונות שהתודה עליהם ביום הכיפורים שעבר, ולא שנה עליהם, אפלו הכי יכול לחזור ולהתודות עליהם:

ה. בתפלת מנחת ערב יום הכיפורים אינו חותם בודוי שאחריה:

ו. כל הקהל לוקים מלקות ארבעים אחר תפלת המנחה, שמתוך כך יתן אל לבו לשוב מעברות שבידו:

סימן תרח

סדר סעודה המפסקת, ובו ד' סעיפים:

א. אוכלים ומפסיקים קדם בין השמשות שצריך להוסיף מחל על הקדש. ותוספת זה אין לו שעור, אלא קדם בין השמשות, שזמנו אלף ות"ק אמה קדם הלילה, צריך להוסיף מחל על הקדש מעט או הרבה:

ב. נשים שאוכלות ושותות עד שחשכה, והן אינן יודעות שמצוה להוסיף מחל על הקדש, אין ממחין בידן כדי שלא יבואו לעשות בודון:

ג. אם הפסיק מאכילתו בעוד היום גדול, יכול לחזור ולאכל כל זמן שלא קבל עליו התענית:

ד. בערב יום הכיפורים אין לו לאכל אלא מאכלים קלים להתעכל, כדי שלא יהא שבע ומתגאה כשיתפלל:

סימן תרט

הטמנת חמין בערב יום כפור, ובו סעיף אחד

א. מתר להטמין חמין מערב יום הכיפורים למוצאי יום הכיפורים:

סימן תרי

הדלקת נרות ביום כפור, ובו ד' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרח הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום הכיפורים: סימן תריא

שולחן ערוך

א. האוכל ביום הכיפורים פחותת הגסה, חיב. והוא פחות מכביצה מעט, ושעור זה שוה לכל אדם בין לננס בין לעוג מלך הפשן:

ב. כל האכלים מצטרפים לשעור זה, אפלו מלח שעל הבשר וציר של ירק. אבל אכילה ושתיה אינן מצטרפות:

ג. אכל, וחזר ואכל, אם יש מתחלת אכילה ראשונה עד סוף אכילה אחרונה פדי אכילת פָּרס, מצטרפין. ואם לאו, אין מצטרפין:

ד. שעור אכילת פָּרס, יש אומרים ד' ביצים. ויש אומרים ג' ביצים:

ה. הא דבצינן שעור הינו לחיוב כרת או חטאת, אבל אסורא אכא בכל שהוא:

ו. אכל אכלים שאינם ראויים לאכילה, או שאכל אכילה גסה, כגון מיד על אכילה שאכל ערב יום הכיפורים עד שקץ במזונו, פטור:

ז. אכל עלי קנים, פטור. ולולבי גפנים שלבלבו קדם ראש השנה, פטור, דעץ בעלמא הם. ואם לבלבו בארץ ישראל מראש השנה עד יום הכיפורים, חיב:

ח. כס פלפל או ונגבילא, אם הם יבשים, פטור, דלא חזו לאכילה. ואם הם רטבים, חיב:

ט. השותה ביום הכיפורים מלא לגמיו, חיב. ומשערים בכל אדם לפי מה שהוא, הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו. ולא מלא לגמיו ממש, אלא כדי שיסלקנו לצד אחד בפיו ויראה כמלא לגמיו, והוא פחות מרביעית באדם בינוני. וכל המשקים מצטרפים לכשעור:

א. מקום שנוהגים להדליק נר בליל יום הכיפורים, מדליקין. מקום שנהגו שלא להדליק, אין מדליקין. ואם חל להיות בשבת, חיבין הכל להדליק:

ב. יש מי שאומר שמברך על הדלקת נר יום הכיפורים:

ג. בכל מקום מדליקין, בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ובמבואות האפלים ועל גבי החולים:

ד. נוהגים בכל מקום להרבות נרות בבתי כנסיות, ולהציע בגדים נאים בבית הכנסת:

סימן תריא

שליל יום הכיפורים דינו כיומו, ובו ב' סעיפים:

א. יום הכיפורים לילו כיומו לכל דבר. ומה הם הדברים האסורים בו. מלאכה, אכילה, שתיה, רחיצה, סיכה, נעילת הסנדל, תשיש המטה. ואין חיוב פרת אלא על מלאכה ואכילה ושתיה:

ב. כל מלאכה שחיבים עליה בשבת, חיבים עליה ביום הכיפורים. וכל שבשבת פטור אבל אסור, גם ביום הכיפורים כן, אלא שבשבת זדונו בסקילה, ויום הכיפורים זדונו בכרת. וכל שאסור לטלטלו בשבת אסור לטלטלו ביום כפור. והתירו לקנב ירק ולפצע אגוזים מן המנחה ולמעלה, כשחל בחל, והאדנא נהגו לאסור:

סימן תריב

אסור אכילה ביום הכיפורים ושעור כמותה, ובו י' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

ח

ח

לחודש

אורח חיים

הלכות יום הכיפורים: סימן תריג

שולחן ערוך

ו. הא דשרי לעבר במים לדבר מצוה, דוקא לעבר בגופו במים עצמן. אבל לעבר בספינה קטנה, יש מי שאוסר:

ז. הרב אסור לעבר במים כדי לילך אצל תלמידו:

ח. ההולך לשמור פירותיו מתר לעבר במים בהליכה, אבל לא בחזרה:

ט. אסור להצטנן בטיט לת, אם הוא טופח על מנת להטפוח. ואסור להצטנן בכלים שיש בהם מים, אפלו הם חסרים, בין של חרס בין של מתכות. אבל אם הם רקים, מתר. וכן בפרות ובתינוק:

י. כלה, כל שלשים יום מתרת לרחץ פניה:

יא. מי שראה קרי, בזמן הוזה, ביום הכפורים, אם לח הוא, מקנחו במפה ודיו. ואם יבש הוא, או שנתלכלך, רוחץ מקומות המלכלכים בו לבד, ומתפלל. ואסור לרחץ גופו או לטבל, אף על פי שבשאר ימות השנה הוא רגיל לטבל לתפלה:

יב. בזמן הוזה אסור לאשה לטבל ביום הכפורים, אפלו הגיע זמן טבילתה בו ביום:

סימן תריד

דיני סיכה ונעילת הסנדל, ובו ד' סעיפים:

א. אסור לסוך אפלו מקצת גופו, ואפלו אינו אלא להעביר הוזהמא. אבל אם הוא חולה, אפלו אין בו סכנה, או שיש לו חטטין בראשו, מתר:

ב. אסור לנעל סנדל או מנעל של עור, אפלו קב הקטע וכיוצא בו, אפלו של עץ ומחפה עור, אסור. אבל של גמי או של קש, או של בגד או

י. שתה מעט וחזר ושתה, אם יש מתחלת שתיה ראשונה עד סוף שתיה אחרונה כדי שתית רביעית, מצטרפין לכשעור. ואם לאו, אין מצטרפין. ויש אומרים ששעור צרוף השתיות כדי אכילת פרס, כמו צרוף אכילות:

סימן תריג

אסור רחיצה ביום כפור, ובו י"ב סעיפים:

א. אסור לרחץ ביום הכפורים, בין בחמין בין בצונן. ואפלו להושיט אצבעו במים, אסור. ואם היו ידיו או רגליו או שאר גופו מלכלכים בטיט או בצואה, או שנטף דם מחוטמו, מתר לרחצם. שלא אסרו אלא רחיצה של תענוג:

ב. נוטל אדם ידיו שחרית ומברך על נטילת ידים, ויזהר שלא יטל אלא עד סוף קשרי אצבעותיו:

ג. אם הטיל מים ושפשף בידו, או עשה צרכיו וקנח, מתר לרחץ דהוזה ליה ידיו מלכלכות ואם רוצה להתפלל, אפלו לא קנח גמי מתר לטל עד סוף קשרי אצבעותיו:

ד. מי שהוא אסטניס ואין דעתו מישבת עליו עד שיקנח פניו במים, מתר:

ה. ההולך לבית המדרש, או להקביל פני אביו או רבו או מי שגדול ממנו בחכמה, או לצרכי מצוה, יכול לעבר במים עד צוארו, בין בהליכה בין בחזרה. ובלבד שלא יוציא ידיו מתחת שפת חלוקו להגביה שולי חלוקו על זרועו. והוא שלא יהיו המים רודפים, דאם כן אף בחל אסור מפני הסכנה, אפלו אם אינם מגיעים אלא עד מתנים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום הכיפורים: סימן תרטו

שולחן ערוך

לחנכן במצות. בת י"ב ויום אחד, וכן י"ג ויום אחד, שהביאו שתי שערות, הרי הם כגדולים לכל מצות ומשלימים מן התורה. אבל אם לא הביאו שתי שערות, עדין קטנים הם ואינן משלימין אלא מדברי סופרים. קטן שהוא פחות מכן תשע אין מענין אותו ביום כפור, כדי שלא יבא לידי סכנה:

סימן תריז

דין עברה ומיניקה ויולדת ביום הכיפורים, ובו ד' סעיפים:

- א. עברות ומיניקות מתענות ומשלימות ביום הכיפורים:
- ב. עברה שהריחה. לוחשין לה באזנה שיום הכיפורים הוא. אם נתקררה דעתה בזכרון זה, מוטב. ואם לאו, מאכילין אותה עד שתתישב דעתה:
- ג. כל אדם שהריח מאכל ונשתנו פניו, מסכן הוא אם לא יתנו לו ממנו, ומאכילין אותו ממנו:
- ד. יולדת, תוך שלשה ימים לא תתענה כלל. משלשה עד שבעה, אם אמרה: צריכה אני, מאכילין אותה. מכאן ואילך, הרי היא ככל אדם. וימים אלו אין מונין אותם מעת לעת. כגון אם ילדה בשבעה בתשרי בערב, אין מאכילין אותה ביום הכיפורים אם לא אמרה: צריכה אני, אף על פי שלא שלמו לה שלשה ימים עד יום כפור בערב, משום דכיון שנכנס יום רביעי לילדתה מקרי לאתר שלשה:

סימן תריח

של שאר מינים, מתר אפלו לצאת בהם לרשות הרבים:

ג. החיה, כל שלשים יום מתרת לנעל את הסנדל. והחולה כיוצא בה, אף על פי שאין בו סכנה. וכן מי שיש לו מכה ברגליו:

ד. מתר כל אדם לנעל סנדל מחמת עקרב וכיוצא בו, כדי שלא ישכנו. אם מצויים שם עקרבים או דברים הנושכים:

סימן תרטו

יום הכיפורים אסור בתשמיש המטה, ובו ב' סעיפים:

- א. יום הכיפורים אסור בתשמיש המטה, ואסור לגע באשתו כאלו היא נדה. וכן אסור לישן עם אשתו במטה:
- ב. הרואה קרי בליל יום הכיפורים ידאג כל השנה, ואם עלתה לו שנה מבטח לו שהוא בן העולם הבא:

סימן תרטז

הקטנים מתי ותחילו להתענות, ובו ב' סעיפים:

- א. התינוקות מתרים בכל אלו, חוץ מבגדילת הסנדל, שאין חוששין כל כך אם לא יגעלו:
- ב. קטן בן ט' שנים שלמות, וכן י' שנים שלמות, מחנכין אותו לשעות. כיצד, היה רגיל לאכל בב' שעות ביום, מאכילין אותו בשלשה. היה רגיל לאכל בג', מאכילין אותו ברביעית. לפי כח הבן מוסיפין לענות אותו בשעות. בן י"א, בין זכר בין נקבה, מתענין ומשלימין מדברי סופרים, כדי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות יום הכיפורים: סימן תריט

שולחן ערוך

עצמו כמה היא כדי שייסלקנו לצד אחד ויראה
כמלא לגמיו:

ח. וישקוהו פחות מאותו שעור, וישוהו בין שתיה
לשתיה כדי אכילת ארבעה ביצים, ולפחות ישוהו
בין שתיה לשתיה כדי שעור שתית רביעית. ואם
אמדהו שאין השעורים הללו מספיקים לו, או
שהחולה אומר כן, או שנסתפקו בדבר, מאכילים
ומשקים אותו כל צרכו:

ט. מי שאחזו בלמוס, והוא חלי שבא מחמת רעבון
וסימנו שעניו כהות ואינו יכול לראות, מאכילין
אותו עד שאורו עיניו. ואם אין שם מאכל של
התר, מאכילין אותו מאכל אסור. ואם יש פאן
שני מיני אסורים, אחד תמור מחברו, מאכילין
אותו הקל תחלה:

י. חולה שאכל ביום הכפורים ונתישב דעתו בענין
שיכול לברך, צריך להזכיר של יום הכפורים
בברכת המזון, שאומר: יעלה ויבא, בבונה
ירושלים:

סימן תריט

סדר ליל יום הכפורים, ובו ו' סעיפים:

א. ליל יום הכפורים נוהגים שאומר שליח צבור:
בישיבה של מעלה ובישיבה של מטה, על דעת
המקום ועל דעת הקהל, אנו מתירין להתפלל עם
העברנים. ונוהגים שאומר: כל גדרי וכו', ואחר
כך אומר: שהחינו, בלא כוס:

ב. בליל יום הכפורים ומחרתו אומרים: ברוך שם
כבוד מלכותו לעולם ועד, בקול רם:

דין חולה ביום הכפורים, ובו ו' סעיפים:

א. חולה שצריך לאכל, אם יש שם רופא בקי
אפלו הוא עובד כוכבים שאומר: אם לא יאכילו
אותו אפשר שיכבד עליו החלי ויסתכן, מאכילין
אותו על פיו, ואין צריך לומר שמא ימות. אפלו
אם החולה אומר: אינו צריך, שומעים לרופא. ואם
החולה אומר: צריך אני, אפלו מאה רופאים
אומרים: אינו צריך, שומעים לחולה:

ב. רופא אחד אומר: צריך, ורופא אחד אומר: אינו
צריך, מאכילים אותו:

ג. ואם החולה ורופא אחד עמו אומרים שאינו
צריך, ורופא אחד אומר: צריך. או שהחולה אינו
אומר כלום ורופא אחד אומר: צריך, ושנים
אומרים: אינו צריך, אין מאכילין אותו:

ד. אם שנים אומרים: צריך, אפלו מאה אומרים:
אינו צריך, ואפלו החולה אומר עמהם שאינו
צריך, מאכילים אותו מאחר ששנים אומרים:
צריך:

ה. אם החולה אומר: אינו צריך, והרופא מספק,
מאכילין אותו. אבל אם הרופא אומר: אינו צריך,
והחולה אומר: איני יודע, אין מאכילין אותו:

ו. אם הרופא אומר שאינו מכיר את החלי, הרי
הוא כאדם דעלמא ואין דבריו מועילין ולא
מורידין:

ז. כשמאכילין את העברות או את החולה, מאכילין
אותם מעט מעט כדי שלא יצטרף לשעור. הלכך
מאכילין אותו כב' שלישי ביצה בינונית, וישוהו
כדי אכילת ארבעה ביצים. והשתיה, יבדקו בחולה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵיתֶיהָ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ, לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות יום הכיפורים: סימן תרכ

שולחן ערוך

- ד. במוסף אומר שליח צבור סדר עבודה:
- ה. סדר הודו: תְּשַׁאֲתִי, עֲוִיתִי, פִּשְׁעֵתִי:
- ו. נהגו לדר צדקות ביום הכפורים בעד המתים:

סימן תרכב

סדר תפלת מנחה, ובו ד' סעיפים:

- א. לְמַנְחָה אומר: אֲשֶׁרִי, וְבָא לְצִיּוֹן, וְאֵין אומר: וְאֲנִי תְּפִלְתִּי, אִפְלוּ אִם חָל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת:
- ב. ומוציאין ספר תורה וקורין שלשה בפרשת עריות עד סוף הפרשה, והשלישי מפטיר ביונה ומסיים: מִי אֵל כְּמוֹךָ, וּמְבָרֵךְ לְפָנֶיךָ וְלֹא תַחְרִיךָ. וְאִם חָל בְּשַׁבָּת מִזְכִּיר בָּהּ שֶׁל שַׁבָּת, וְחֹתֶם בְּשֵׁל שַׁבָּת:
- ג. אִם חָל בְּשַׁבָּת, אומר: צְדָקָתְךָ, וְאומר: אֲבִינוּ מִלְכֵנוּ:
- ד. אֵין נושאין כפים במנחה ביום הכפורים. וְכֵן שֶׁעֵבֶר וְעֵלָה לְדוּכָן, הָרִי זֶה נוֹשֵׂא כַפָּיו וְאֵין מוֹרִידֵין אוֹתוֹ:

סימן תרכג

סדר תפלת נעילה, ובו ו' סעיפים:

- א. לְנַעֲיֵלָה אומר: אֲשֶׁרִי, וְקַדִּישׁ, וְאֵינוּ אומר: וְבָא לְצִיּוֹן:
- ב. זמן תפלת נעילה כשהחמה בראש האילנות, כְּדֵי שְׂיִשְׁלִים אוֹתָהּ סְמוּךְ לְשִׁקִּיעַת הַחֲמָה. וְצָרִיךְ שְׁלִיחַ צְבוּר לְקַצֵּר בְּסִלִּיחוֹת וּפְסוּקִים שְׁבָאֲמַצַּע הַתְּפִלָּה, וְגַם אֵין לוֹ לְמַשָּׁךְ בַּתְּפִלָּה נַעֲיֵלָה כָּל תְּבָה וְתְבָה כְּדָרְךָ שְׂמוֹשָׁךְ בְּשֶׁאֵר תְּפִלוֹת, כְּדֵי שְׂיִגְמֹר קֹדֶם שִׁקִּיעַת הַחֲמָה:

- ג. אִם חָל בְּשַׁבָּת, אומר: וְיִכְלוּ, וּבְרַכָּה אַחַת מֵעֵין שֶׁבַע, וְחֹתֶם: מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת, וְאֵינוּ מִזְכִּיר שֶׁל יוֹם הַכְּפוּרִים:
- ד. צָרִיךְ לְהַעֲמִיד אֶחָד לִימִין שְׁלִיחַ צְבוּר וְאֶחָד לְשְׂמָאלוֹ:
- ה. יֵשׁ שְׁעוּמָדִים עַל רַגְלֵיהֶם כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה:
- ו. נוהגים ללון בבית הכנסת ולומר שירות ותשבחות כל הלילה:

סימן תרכד

מנחה ופה לקצר בתפלת שחרית, ובו סעיף אחד:

- א. טוב לקצר בפיוטים ובסליחות שחרית, כְּדֵי לְמַהֵר בְּעֲגִין שִׁיתְּפַלֵּל מוֹסֵף קֹדֶם שֶׁבַע שְׁעוֹת:

סימן תרכה

סדר קריאת התורה ומילה ביום כפור, ובו ו' סעיפים:

- א. מוציאין שני ספרים, בראשון קורים ששה בפרשת אחרי מות עד ויעש כאשר צוה ה'. וְאִם חָל בְּשַׁבָּת, קורים שבעה ומפטיר קורא בשני בפנחס ובעשור לחדש, ומפטיר בישעיה: וְאִמֵּר סְלוּ סְלוּ פָּנּוּ דָרְךָ, עַד כִּי פִי ה' דַּבֵּר:
- ב. מילה ביום הכפורים, מְלִין בֵּין יוֹצֵר לְמוֹסֵף, אַחַר קְרִיאַת הַתּוֹרָה. וְלֹאֲחֵר הַמִּלָּה אומר: אֲשֶׁרִי. וְאִם הוּא בְּמָקוֹם שְׁצָרִיךְ לְצֹאת מִבֵּית הַכְּנֶסֶת, אֵין מְלִין עַד אַחַר חֲזַרַת סֵפֶר תּוֹרָה, וְחֹזְרִים וְאומר: קָדִישׁ:
- ג. מְבָרְכִין עַל הַמִּלָּה בְּלֹא כּוּס

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום): ביראה ובאהבה, ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות סוכה סימן תרכד

שולחן ערוך

ביום הכפורים, אם הדלק בָּהֵתַר כָּגוֹן לְחוּלָה,
יכולים לברך עליו:

הלכות סוכה

סימן תרכה

ובו סעיף אחר

א. בסכות תשבו שבַעַת יָמִים וְגו' כִּי בַסְּכוֹת
הוֹשַׁבְתִּי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם עֲנֵנִי כְבוֹד שְׁהִקִּיפּם
בְּהֵם לְכֹל יָפֶס שָׂרֵב וְשָׁמֵשׁ:

סימן תרכו

הַעוֹשֶׂה סֻכָּה תַּחַת הָאֵילָן אוֹ תַּחַת הַגֶּגֶז, וְכוּ' ג'
סְעִיפִים:

א. והעושה סכותו תחת האילן, יש אומרים שאם
האילן צלתו מרבה מחמתו פסולה בכל ענין, אף
אם הסכה צלתה מרבה מחמתה. אבל אם האילן
חמתו מרבה מצלתו, אם הסכה צלתה מרבה
מחמתה בלא אילן, כשרה, אפלו לא השפיל
הענפים למטה לערבם עם סכך הסכה. אבל אם
אין הסכה צלתה מרבה מחמתה אלא על ידי
האילן, צריך שישפיל הענפים וערבם עם הסכך
בענין שלא יהיו נפרים ויהא סכך רפה עליהם
ומבטלן. ויש אומרים שאפלו אם הסכה צלתה
מרבה מחמתה בלא האילן, והאילן חמתו מרבה
מצלתו, אם ענפי האילן מכונים כנגד סכך הכשר
פסולה בין שהאילן קודם בין שהסכה קדמה, בין
שענפי האילן מכונים כנגד סכך הכשר. אבל אם
הענפים כנגד האויר שבין הסכך הכשר, כשרה
הואיל וצל הכשר הוא מרבה מחמתה, שאפלו אם

ג. אם חל בשבת, מזכיר בה של שבת. אבל בודאי
שלאחר התפלה אין מזכירים בו של שבת. והנני
מלי יחיד, אבל שליח צבור, כיון שאמרו בתוך
תפלתו, מזכיר בו של שבת. ואם לא הזכיר, בזה
אין מחזירין אותו:

ד. ואומר: כָּתַר, כְּמוֹ בְּמוֹסַף:

ה. נושאים כפים בנעילה:

ו. בסוף הסליחות אומרים ז' פְעָמִים: ה' הוא
הַאֱלֹהִים וְתוֹקְעִים תִּשְׁר"ת:

סימן תרכז

סֵדֵר מוֹצָאֵי יוֹם הַכְּפוּרִים, וְכוּ' ה' סְעִיפִים:

א. מתפללים תפלת ערבית, ואומר הבדלה בחונן
הדעת:

ב. צריך להוסיף מחל על הקדש גם ביציאתו,
שימתינו מעט אחר יציאת הכוכבים:

ג. מבדילים על הכוס ואין מברכים על הבשמים,
אפלו אם חל להיות בשבת:

ד. מברכים על האור. ואין מברכים במוצאי יום
הכפורים על האור שהוציאו עתה מן האבנים. ויש
אומרים שמברכים עליו מעמוד ראשון ואילף:

ה. ישראל שהדליק מעובד כוכבים אין מברכים
עליו במוצאי יום הכפורים, אף על פי שבמוצאי
שבת מברכין עליו, שאין מברכים במוצאי יום
הכפורים אלא על האור ששבת מבעוד יום ממש,
או על האור שהדלק ממנו. וכן נהגו להדליק
מעששיות של בית הכנסת, ומיהו אפלו אם הדלק

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החודשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות סוכה סימן תרכז

שולחן ערוך

סימן תרכח

דיני סכה שתחת סכה, ובו ג' סעיפים:

א. ספה שתחת ספה, העליונה פשרה והתחתונה פסולה. והנני מילי שיכולה התחתונה לקבל פרים וכסתות של עליונה, ואפלו על ידי הדחק, ויש ביניהם עשרה טפחים. אבל אם אין ביניהם עשרה טפחים, או שיש ביניהם עשרה טפחים אבל אינה יכולה לקבל פרים וכסתות של עליונה אפלו על ידי הדחק, התחתונה פשרה אם היא מסככת כהלכתה, אפלו אם העליונה למעלה מעשרים. ואם אינה מסככת כהלכתה, ומתפשרת על ידי סכך העליונה, צריך שלא יהיה סכך העליונה גבוה מן הארץ למעלה מעשרים אמה:

ב. העושה סכתו בראש העגלה או בראש הספינה, אם אינה יכולה לעמד ברוח מצויה דיבשה, פסולה. אבל אם יכולה לעמד ברוח מצויה דיבשה, אפלו אם אינה יכולה לעמד ברוח מצויה דים, כשרה:

ג. עשאה בראש הגמל או בראש האילן, כשרה, ואין עולין לה ביום טוב. מקצתה על האילן ומקצתה בדבר אחר, אם הוא בעגון שאם ינטל האילן תשאר היא עומדת ולא תפול, עולין לה ביום טוב. ואם לאו, אין עולין לה ביום טוב:

סימן תרכט

ממה צריך להיות הסכה, ובו י"ט סעיפים:

א. דבר שמספכין בו, צריך שיהיה צומח מן הארץ, ותלוש, ואינו מקבל טמאה. אבל דבר שאינו צומח מן הארץ, אף על פי שגדולו מן הארץ ואינו

ינטל האילן יש שעור בפשר להכשיר. ובכל זה לא שאני לן בין קדם האילן לקדם הסכה, דין אחד להם:

ב. אם קצץ האילן להכשירו ולהיות הוא עצמו מהסכה, פשר והוא שינענעו, שיגביה כל אחד לבדו ומניחו, וחוזר ומגביה חברו ומניחו. ואם לאו, פסולה משום: תעשה, ולא מן העשוי:

ג. העושה ספה למטה בבית, תחת הגג שהסירו הרעפים, אף על פי שנשארו עדין העצים הדקים שהרעפים מנחים עליהם, כשרה:

סימן תרכז

דיני הישן בסכה, ובו ד' סעיפים:

א. הישן תחת המטה בסכה, אם היא גבוהה י' טפחים, לא יצא:

ב. הישן תחת הכילה בסכה, אם אינה גבוהה עשרה טפחים או שאין לה גג רחב טפה, יצא:

ג. העצים היוצאים מארבע ראשי המטה אסור לפרס עליהן סדין ולישן תחתיו, אפלו אם אינם גבוהים עשרה. אבל אם אחד יוצא באמצע המטה בראשה, והשני במרגלותיה כנגדו, ונותנים פלונסות מזה לזה, מתיר לפרס סדין עליו ולישן תחתיו, משום דאין לה גג רחב טפה למעלה. והוא שלא יהיו גבוהים עשרה טפחים. ויש מכשירין אפלו בגבוהים עשרה טפחים:

ד. פרס סדין תחת הסכך לנוי, אם הוא בתוף ארבעה טפחים לגג, כשרה. ואם הוא רחוק ד' טפחים מן הגג, פסולה. ואם אינו לנוי, אף על פי שהוא בתוף ארבעה טפחים, פסולה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדִי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיָּדִי מַעֲשֵׂה וְלִיָּדֵי מַדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיָּדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. לַיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיָנִיתִיָּה, בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וּרְחִימוֹ וְדַחֲלוֹ, לְחַבְרָא י"ה ב' ה' בְּיַחוּדָא שְׁלֵיִם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רֵחַ הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות סוכה סימן תרכט

שולחן ערוך

י. עֲנַפֵּי תְּאֵנָה וּבְהֵם תְּאֵנִים, וּזְמוֹרוֹת וּבְהֵם עֲנַבִּים, אִם פִּסְלַת מֵרַבָּה עַל הָאֵכָל מְסַכְכִין בָּהֶם. וְאִם לֹא אִין מְסַכְכִין בָּהֶם. וְאִם קִצְרֵם לְאֵכָל, יֵשׁ לִיָּדִים תּוֹרַת אֵכָל לְקַבַּל טַמְאָה וְצִרְיָךְ שִׁיָּהָא פִּסְלַת כְּדִי לְבַטֵּל הָאֵכָל וְהִיד. וְאִם קִצְרֵם לְסַכּוֹף, אִז אִין לִיָּדִים תּוֹרַת אֵכָל וְאִדְרַבָּה הֵם מְצַטְרְפִים עִם הַפִּסְלַת לְבַטֵּל הָאֵכָל. וְאִם קִצְרֵם לְאֵכָל וְנִמְלָךְ עֲלֵיהֶם לְסַכּוֹף, אִין מַחֲשֵׁבָה מוֹצִיאָה הֵידוֹת מִתּוֹרַת אֵכָל עַד שִׁיעֲשֵׂה בָהֶם מַעֲשֵׂה שְׁנֵפֵר שְׂרוּצָה אוֹתָם לְסַכּוֹף, כְּגוֹן שִׂידוּשׁ אוֹתָם:

יא. מְסַכְכִין בְּפִי"נוּגוּ הַנִּקְרָא בְּעַרְבֵי שְׁמֵר:

יב. סִכְךְ בִּירְקוֹת שְׂמַמְהֵרִין לִיבֵשׁ, אַף עַל פִּי שְׂפָסוּלִים לְסִכְךְ מִפְּנֵי שְׂמַקְבְּלִים טַמְאָה, אִין דִּינָם כְּסִכְךְ פָּסוּל לְפָסַל בְּאַרְבָּעָה טְפָחִים, אֶלְא כְּאוּר חֲשִׁיבֵי לְפָסַל בְּשֵׁלֶשֶׁה. וְאִם אִין דְּרַפֵּס לִיבֵשׁ, דִּינָם כְּסִכְךְ פָּסוּל וּפּוֹסְלִים בְּד' טְפָחִים:

יג. כֹּל דְּבָר הַמְּחַבֵּר אִין מְסַכְכִין בּוֹ וְדִינוֹ כְּדִין הָאֵילָן:

יד. יֵשׁ דְּבָרִים שְׂאֲסְרוּ חֻקִּים לְסִכְךְ בָּהֶם לְכַתְחֻלָּה, וְהֵם מִיָּנִי עֲשׂוּבִים שְׂאִינָם רְאוּיִם לְאֵכִילָה וְאִינָם מְקַבְּלִין טַמְאָה, וְרִיחָם רַע אוֹ שְׂנוּשְׁרִים עֲלֵיהֶן, דְּחִישִׁינָן שְׂמָא מִתּוֹךְ שְׂרִיחָן רַע אוֹ שְׂעֻלְיָהֶן נוֹשְׂרִים יֵצֵא מִן הַסִּכָּה:

טו. וְכֵן אֲסוּר לְסִכְךְ בְּחִבְלֵילָה, מִפְּנֵי שְׂפָעָמִים שְׂאֲדָם מְגִיחַ חִבְלֵילָתוֹ עַל גַּג הַסִּכָּה לְיִבְשָׁה וְאַחַר כֵּךְ נִמְלָךְ עֲלֵיהֶם לְשֵׁם סִכָּה, וְאוֹתָהּ סִכָּה פְּסוּלָה מְשׁוּם תַּעֲשֵׂה וְלֹא מִן הָעֲשׂוּיִם בְּפָסוּל, וְגִזְרוּ עַל כָּל חִבְלֵילָה אֲטוּ זֹאת. וְכֵינָן שְׂמַפְּנֵי זֶה אֲסוּרוֹהוּ, לֹא הֶצְרַכּוּ לְאֲסוּר אֶלְא בְּחִבְלֵילָה שְׂדֵרָךְ לְיִבְשָׁה, וְאִין זֶה בְּפָחוֹת מִכ"ה

מְקַבַּל טַמְאָה כְּגוֹן עוֹרוֹת שֶׁל בְּהֵמָה שְׂלֵא נַעֲבָדוּ, שְׂאִינָם מְקַבְּלִים טַמְאָה, אוֹ מִיָּנִי מִתְּכוּת, אִין מְסַכְכִין בָּהֶם:

ב. וְכֵן דְּבַר שְׂמַקְבַּל טַמְאָה כְּגוֹן שְׂפוּדִין וְאַרְכוֹת הַמְטָה וְכָל הַפְּלִים, אִין מְסַכְכִין בָּהֶם. וְאַפְלוּ אִם נִשְׁבְּרוּ, שְׂלֵא נִשְׂאָר בָּהֶם שְׂעוֹר קַבְּלַת טַמְאָה:

ג. סִכְכָּה בְּחֻצִים שְׂאִין לָהֶם בֵּית קַבּוּל, כְּשֶׁרָה. וְשִׂישׁ בָּהֶם בֵּית קַבּוּל, פְּסוּלָה:

ד. סִכְכָּה בְּפִשְׁתָּן שְׂלֵא נִדְק וְלֹא נַפִּץ, כְּשֶׁרָה, דִּעֲץ בְּעֵלְמָא הוּא. אֲבָל אִם נִדְק וְנַפִּץ, פְּסוּלָה:

ה. בְּחֻבְלִים שֶׁל פִּשְׁתָּן, פְּסוּלָה. שֶׁל גָּמִי וְשֶׁל סִיב, כְּשֶׁרָה:

ו. בְּמַחֲצֵלַת שֶׁל קָנִים וְקֶשׁ וְשֵׁפָה וְגָמִי, בֵּין שֶׁהִיא חֻלְקָה שֶׁהִיא רְאוּיָה לְשִׁכִּיבָה, בֵּין שְׂאִינָה חֻלְקָה שְׂאִינָה רְאוּיָה לְשִׁכִּיבָה, אִם הִיא קֶטְנָה, סִתְמָא עוֹמְדַת לְשִׁכִּיבָה וּמְקַבְּלַת טַמְאָה וְאִין מְסַכְכִין בָּהּ, אֶלְא אִם כֵּן עֲשֵׂאָה לְסַכּוֹף. וְאִם הִיא גְדוּלָה, סִתְמָא עוֹמְדַת לְסַכּוֹף וּמְסַכְכִין בָּהּ, אֶלְא אִם כֵּן עֲשֵׂאָה לְשִׁכִּיבָה וְהַנִּי מִלִּי שְׂאִין לָהּ שְׂפָה, אֲבָל אִם יֵשׁ לָהּ שְׂפָה בְּעִנְיָן שְׂרְאוּיָה לְקַבַּל, אֲפְלוּ אִם נִטַּל שְׂפָתָהּ אִין מְסַכְכִין בָּהּ:

ז. יֵשׁ לְהַסְתַּפֵּק אִם מִתֵּר לְהַנִּיחַ סֵלֶם עַל הַגַּג כְּדִי לְסַכְךְ עַל גִּבּוֹ:

ח. לְחַבֵּר כְּלַגְסָאוֹת הַסִּכָּה בְּמִסְמְרוֹת שֶׁל בְּרֻזֵל אוֹ לְקַשְׂרֵם בְּבִלְאוֹת שֶׁהֵם מְקַבְּלִים טַמְאָה, אִין קְפִידָא:

ט. כֹּל מִיָּנִי אֶכְלִין מְקַבְּלִים טַמְאָה וְאִין מְסַכְכִין בָּהֶם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החודשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות סוכה סימן תרל

שולחן ערוך

סימן תרל

דיני דפנות הסכה, ובו י"ג סעיפים:

א. כל הדברים פשרים לדפנות, ואפלו חמתה
מרבה מצלתה מחמת הדפנות, כשרה:

ב. דפנות הסכה, אם היו שתיים זו אצל זו כמין
ג"ם. עושה דפן שיש ברחבו יותר על טפח
ומעמידו בפחות מג' לאחד מהדפנות, ויעמיד קנה
כנגד אותו טפח, ויעשה לה צורת פתח שיעמיד
קנה עליו ועל הטפח, וכשרה אף על פי שהקנה
שעל גביהן אינו גוגע בהן:

ג. היו לה שני דפנות זו כנגד זו וביניהם מפלש,
עושה דפן שיש ברחבו ארבעה טפחים ומשהו,
ומעמידו בפחות משלשה סמוך לאחד משתי
הדפנות, וכשרה. וגם בזה צריך לעשות צורת
פתח, שיתן קנה מהפס על הדפן האחר. ויש
אומרים שאין זה צריך צורת פתח:

ד. במה דברים אמורים, בעושה סכתו במקום שאין
דפן אמצעי כנגדה. אבל העושה סכתו באמצע
החצר, רחוק מדפנות החצר, אף על פי שאין לה
אלא שתי דפנות זו כנגד זו, די לה בתקון המתיר
כשתי דפנות העשויות כמין גם:

ה. כשהכשירו בשתי דפנות העשויות כמין ג"ם
בטפח וצורת פתח, אפלו אם יש בשתי הדפנות
פתחים הרבה שאין בהם צורת פתח שכשתצרך כל
הפרוץ יהיה מרבה על העומד, כשרה. ובלבד שלא
יהא בהם פרצה יתרה על י' אמות. ואם יש בה
צורת פתח, אפלו ביותר מעשר. ולהרמב"ם, אפלו

קנים, הלכך כל חבילה שהיא פחותה מכ"ה קנים,
מתר לסכך בה. ואם כ"ה קנים או יותר הבאים
מגזע אחד, וקשרם בראשם השני, אינה נקראת
חבילה כיון שעקרן אחד. ואם אגד עמהם קנה
אחד ויש בין שניהם כ"ה, הויא חבילה:

טז. חבילה שאין קושרים אותה אלא למכרה במגין
ומיד כשיקנה הקונה יתירנה, אינה חבילה:

יז. אם סכך בחבילה, והתירה, כשרה כיון שאין
אסורה אלא משום גזרה. אבל חבילה שהעלה
ליבש ונמלך עליה לסכוף, שפסולה מן התורה,
אינה נתרת בהתרה אלא צריכה נענוע:

יח. וכן אסרו לסכך בנסרים שרחבן ארבעה, אפלו
הפכן על צדן שאין בהם ארבעה. ואם אין ברחבן
ארבעה, כשרים, אפלו הם משפים שדומים לכלים,
ונהגו שלא לסכך בהם כלל:

יט. פרס עליה סדין מפני החמה, או תחתיה מפני
הנשר, כלומר שלא יהיו עליו וקסמין נושרים על
שלתו, פסולה. אבל אם לא פרס אלא לנאותה,
כשרה והוא שיהא בתוך ד' לסכך. ויש אומרים
שסכה שהיא מסככת כהלכתה וירא שמא ייבש
הסכך או ישרו העליו ותהיה חמתה מרבה מצלתה,
ופרס עליה סדין שלא תתיבש, או תחתיה שלא
ישרו העליו, כיון שהסדין גורם שעל ידו צלתה
מרבה מחמתה, פסולה. אבל אם לא כון בפריסת
הסדין אלא להגן מפני החמה והעליו, או לנאותה,
כשרה ובלבד שיהא בתוך ארבע לסכך. ומיהו
לכתחלה לא יעשה אלא אם כן הוא נפר לכל
שמכון כדי להגן או שהוא שרוי במים, שאז נפר
לכל שאינו שוטחו שם אלא ליבש:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

ה
לחודש

גליון
ה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא ושמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האר"ז"ל בשער רחמי הקדוש)

אורח חיים

הלכות סוכה סימן תרלא

שולחן ערוך

בין האמירים בתבן ובקש כדי שלא תגיד אותם
הרות, וקשר אותם, הרי זו כשרה. על כן אין נכון
לעשות כל המחצות מיריעות של פשתן בלא
קנים, אף על פי שקשרן בטוב, זמנין דמנתקי
ולאו אדעתיה והוי ליה מחצה שאינה יכולה לעמד
בפני רוח מצויה. והרוצה לעשות בסדינים, טוב
שיארג במחצות קנים בפחות משלשה:

יא. עושים מחצה מבעלי חיים, שיקשר שם בהמה
לדפן:

יב. יכול לעשות מחברו דפן לסכה, להכשירה.
ואפלו ביום טוב, ובלבד שלא ידע אותו שהעמד
שם שבשביל מחצה העמד שם. אבל בחל, אפלו
אם הוא יודע, שפיר דמי:

יג. הסומך סכתו על פרעי המטה והפרעים הם
מחצות, אם יש בה גבה י' טפחים מן המטה
לסכה, כשרה. ואם לאו, פסולה. ואם סמך הסכה
על עמודים והפרעים הם דפנות, אפלו אין גבה
עשרה מהמטה עד הסכה, כשרה, כיון שיש י'
טפחים מהארץ עד הסכה:

סימן תרלא

סכה שחמתה מרבה מצלתה יותר דיני הסכה, ובו
י' טעמים:

א. סכה שחמתה וצלתה שוים מלמעלה, פסולה,
לפי שהחמה מתפשטת ברחוקה ויהיה למטה חמתה
מרבה מצלתה. אבל אם חמתה וצלתה שוים
מלמטה, כשרה:

ב. אם ברב ממנה צלתה מרבה שני משהויין,
ובמעוט ממנה חמתה מרבה משהו בענין שפשיטתה

יש לה צורת פתח, אם יש לה פרכה יותר מעשר,
פסולה אלא אם כן עומד מרבה על הפרוץ:

ו. געץ ד' קנדיסין, בין באמצע הגג בין על שפת
הגג, וסכה על גבן, פסולה. ויש מכשירין בגעץ
על שפת הגג, משום דאמרינן: גוד אסיק מחצתא:

ז. סכה על גבי מבוי שיש לו לחי, או על גבי
באר שיש לו פסין, הרי זו סכה כשרה לאותו
שבת שבתוך החג בלבד, מתוך שלחי זה ופסין
אלו מחצות לענין שבת, נחשב אותם כמחצות
לענין סכה:

ח. סכה על גבי אכסדרה שיש לה פצימין, בין
שהיו נראים מבפנים ואין נראין מבחוץ, בין שהיו
נראים מבחוץ ואין נראים מבפנים, כשרה. לא היו
לה פצימין, פסולה, מפני שהיא סכה העשויה
כמבוי, שהרי אין לה אלא ב' צדי האכסדרה,
ואמצע האכסדרה אין בו כתל, ושכנגדו אין לו
פצימין:

ט. היו דפנותיה גבוהים שבעה ומשהו והעמידם
בפחות משלשה סמוך לארץ, כשרה, אפלו הגג
גבוה הרבה ובלבד שיהא מכון כנגדן. ואפלו אינו
מכון ממש, רק שהוא בתוך שלשה כנגדו, כשרה.
ואם אינה גבוהה אלא עשרה טפחים, אפלו אין
בדפן אלא ארבע ושני משהויין, כשרה, שמעמידה
באמצע ואמרינן לבוד למעלה ולמטה, וחשוב
כסתום. היו הדפנות גבוהות מן הארץ שלשה
טפחים, פסולה:

י. העושה סכתו בין האילנות, והאילנות דפנות לה.
אם היו חזקים, או שקשר אותם וחזק אותם עד
שלא תהא הרוח מצויה מנידה אותם תמיד, ומלא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לחודש

גליון

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האר"ז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות סוכה סימן תרלב

שולחן ערוך

פסול, שאי אפשר לצמצם שימלא כל האויר מסכה
כשר, ונמצא הפסול מרבה. אבל אם העדיף סכה
הכשר מעט על הפסול, או אם היה הפסול נתון
שתי ונתן הכשר ערב, או איפכא, כשר, שאז
מתמלא כל האויר מסכה כשר:

ט. בית המקרה בנסרים שאין עליהם מעזיבה ובה
להכשירו לשם סכה, די בזה שיסיר כל המסמרים
לשם עשית סכה, או שיטל מבין שני נסרים אחד
ויתן סכה כשר במקומו וכלה כשרה, אפלו הנסרים
רחבים ארבעה, ויש מי שאומר שצריך שלא יהיו
הנסרים רחבים ארבעה:

י. סכה שאין לה גג, כגון שהיו ראשי הדפנות
דבוקות זו בזו כמין צריף, או שסמך ראש הדפן
של סכה לכתל, פסולה. ואם היה לה גג, אפלו
טפח, או שהגביה הדפן הסמוך לכתל מן הקרקע
טפח, הרי זו כשרה:

סימן תרלב

דברים הפוסלים בסכה, ובו ד' סעיפים:

א. סכה פסול, פוסל באמצע בד' טפחים. אבל
פחות מד', כשרה, ומתר לישן תחתיו מן הצד אינו
פוסל אלא בד' אמות, אבל פחות מד' אמות,
כשרה דאמרינן דפן עקמה, דהינו לומר שאנו
רואים כאלו הכתל נעקם ויחשב זה הסכה הפסול
מגוף הכתל, ודבר זה הלכה למשה מסיני. הילכך
בית שנפחת באמצע וסכה במקום הפחת ונשאר מן
התקרה סביב בין סכה כשר לכתלים פחות מארבע
אמות, כשרה, ומיהו אין ישנים תחתיו כל זמן
שיש בו ארבעה טפחים. במה דברים אמורים,

יחד החמה והצל של כל הספה יהיה צלתה מרבה
מתמה משהו, כשרה:

ג. דרך הסכוף להיות קל, כדי שיראו ממנו
הכוכבים הגדולים. היתה מעבה כמין בית, אף על
פי שאין הכוכבים נראים מתוכה, כשרה:

ד. היה כסוי דק מאד שיש בה אויר הרבה, אלא
שאינו ג' טפחים במקום אחד, ובין הפל צלתה
מרבה מתמתה, כשרה:

ה. היה הסכוף מדביל, והוא הסכוף שיהיה מקצתו
למעלה ומקצתו למטה, כשר, ובלבד שלא יהיה
בין העולה והיורד ג' טפחים. ואם היה ברחב זה
העולה טפח או יותר, אף על פי שהוא גבוה מג' טפחים,
רואין אותו כאלו ירד למטה ונגע בשפת
זה היורד, והוא שיהיה מכון כנגד שפת היורד:

ו. קנים היוצאים לאחורי הסכה, כגון שאחורי דפן
אמצעי בולטים קנים מן הסכה ויש בהם הכשר
סכה, וצלתה מרבה מתמתה וג' דפנות, כשרה, אף
על פי שהדפן האמצעי לא נעשה בשבילם אלא
בשביל עקר הסכה שהוא לפנים ממנו:

ז. וכן הקנים הבולטים מן הסכה לצד הפרוץ, ודפן
אחד נמשך עמהם, כשר אף על פי שעשה דפן על
הצדדין יתר על זו ויהיה לן למימר הרי גלה דעתו
לעשות כל הסכה בדפנות ארכות, ודפן אחר
שנמשך עם הקנים של סכה אינו מן הסכה אלא
בפני עצמו עומד, ונמצא שאין לו אלא דפן אחד
שהוא הדפן הנמשך, אפלו הכי כשרה:

ח. סכה בשפודין שהם פסולין לסכה בהם, ואין
בהם ארבעה ואין מהם ארבעה במקום אחד, והניח
בין שפוד לשפוד כמלא שפוד ונתן שם סכה כשר,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות סוכה סימן תרלג

שולחן ערוך

ב. היתה גבוהה יותר מעשרים, והוציין יורדים
למטה, אם צלתן מרבה מחמתן, כשרה. ואם לאו,
פסולה:

ג. סכה שחללה יותר מעשרים אמה, ותלה בה
דברים נאים ועל ידי כן נתמעט חללה, לא הוי
מעוט. וכן אם מעטה בכרים וכסתות, לא הוי
מעוט. ואפלו בטלם:

ד. מעטה בתכן ובטלו, הרי זה מעוט. ואין צריך
לומר עפר ובטלו. אבל סתם אינו מעוט, אפלו
בעפר, עד שיבטלנו בפה:

ה. היתה גבוה מעשרים וכנה בה אצטבא כנגד דפן
האמצעי על פני כלה, ובה שעור סכה, כשרה כל
הסכה אפלו מהאצטבא והלאה:

ו. אם בנה האצטבא מן הצד, אם יש מן האצטבא
עד כותל השני פחות מארבע אמות, כשרה על
האצטבא דוקא. ואם לאו, פסולה:

ז. אם בנה האצטבא באמצע, אם יש ממנו לכותל
לכל צד פחות מארבע אמות, כשרה על האצטבא
אפלו אם גבוה יותר מעשרה. ואם יש בינה לכותל
ארבע אמות, פסולה, אפלו האצטבא גבוהה עשרה:

ח. סכה שאינה גבוהה עשרה טפחים, פסולה:

ט. היתה גבוהה מעשרה, והוציין יורדין לתוף
עשרה, אפלו אם חמתן מרבה מצלתן, פסולה.
אבל אם הנויין יורדין לתוף עשרה, אינם פוסלים:

י. היתה נמוכה מעשרה, וחקק בה להשלימה
לעשרה ויש בחקק שעור הכשר סכה, אם אין בין
חקק לכותל שלשה טפחים, כשרה. יש ביניהם ג'
טפחים, פסולה:

בספה גדולה שיש בה יותר על הסכה פסול ז'
טפחים על ז' טפחים. אבל בספה קטנה, שאין בה
אלא ז' על ז', בין באמצע בין מן הצד, בג'
טפחים פסולה, בפחות מג' כשרה וישנים תחתיו
ומצטרף להשלים הסכה לכשעור:

ב. אויר, בין בגדולה בין בקטנה שוים, דבין
באמצע בין מן הצד בג' טפחים פסולה, בפחות
מג' כשרה, ומצטרף להשלים הסכה ואין ישנים
תחתיו:

ג. סכה פסול פחות מארבעה, ואויר אצלו פחות
משלשה, אין מצטרפים לפסול. הילכך אם אויר
שלשה במקום אחד, אפלו מעטו בסכה פסול,
כשר. והני מלי בספה גדולה, אבל בקטנה שאין
בה אלא שבעה על שבעה, אם יש בין שניהם
שלשה טפחים מצטרפים לפסול:

ד. אם יש סכה פסול ב' טפחים, ועוד סכה פסול
ב' טפחים, ואויר פחות משלשה מפסיק ביניהם,
יש להסתפק אם שני הפסולים מצטרפין לפסול
הסכה:

סימן תרלג

דין גבה הסכה, ובו י' טעמים:

א. סכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה,
פסולה, בין שהיא גדולה בין שהיא קטנה, בין
שמחצות מגיעות לסכה בין שאינן מגיעות. אבל
עשרים, כשרה אפלו כל סכה למעלה מעשרים,
כיון שאין בחללה אלא עשרים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בפעור רוח הקדש)

אורח חיים

הלכות סוכה סימן תרלד

שולחן ערוך

סימן תרלד

שלא תהיה פחות מן שבועה על שבועה, ובו ד'
סעיפים:

א. סכה שאין בה שבועה על שבועה, פסולה. ולענין גדל, אין לה שעור למעלה:

ב. אם היא עגולה, צריך שיהא בה כדי לרבע שבועה על שבועה:

ג. יש בה שבועה על שבועה, ונתן בה בגדים לנאותה וממעטים אותה משבועה על שבועה, פסולה:

ד. מי שהיה ראשו ורבו בסכה, ושלחנו חוץ לסכה ואכל, כאלו לא אכל בסכה, אפלו אם היא סכה גדולה, גזרה שמא ימשך אחר שלחנו:

סימן תרלה

דין סכת גנבי"ך ורקבי"ש, ובו סעיף אחד

א. סכה, אף על פי שלא נעשית לשם מצוה, כשרה. והוא שתהיה עשויה לצל, כגון סכת גזנים, נשים, בהמה, כותיים, רועים, קיצים, ברגגין, שומרי שדות. אבל סכה שנעשית מאליה, פסולה, לפי שלא נעשית לצל. לפיכך החוטט בגדיש ועשהו סכה, אינה סכה, שהרי לא עומד גדיש זה לצל. לפיכך אם עשה בתחלה כשנתן שם הגדיש חלל טפח במשך שבועה לשם סכה, וחטט בה אחר כך והשלימה לעשרה, כשרה, שהרי נעשית סכה שלה לצל. ואם הגדיש גדול ולא הניח אלא חלל טפח במשך ז', ושוב חקק בה הרבה ועשה בה סכה גדולה, אינה כשרה פלה על ידי משך שבועה

סימן תרלו

דין סכה ישנה, ובו ב' סעיפים:

א. סכה ישנה, דחינו שעשאה קדם שיכנסו שלשים יום שלפני החג, כשרה ובלבד שיחדש בה דבר עתה בגופה לשם החג, ואפלו בטפח על טפח סגי אם הוא במקום אחד. ואם החדוש על פני פלה, סגי אפלו כל דהו. ואם עשאה לשם החג, אפלו מתחלת השנה, כשרה בלא חדוש:

ב. יוצר כלי חרש שיש לו ב' סכות זו לפנים מזו ועושה קדרותיו בפנימית ומוכרם בחיצונה, הפנימית אינו יוצא בה ידי סכה כיון שהיא דירתו כל השנה אינו נכר שדר בה לשם מצוה. והחיצונה יוצא בה, שהרי אינו דר בה כל השנה:

סימן תרלז

דין סכה שאולה וגזולה, ובו ג' סעיפים:

א. מי שלא עשה סכה, בין בשוגג בין במזיד, עושה סכה בחלו של מועד אפלו בסוף יום שביעי, וכן יכול לצאת מסכה זו ולישב באחרת:

ב. יוצאין בסכה שאולה וכן יוצאין בשל שתפות:

ג. סכה גזולה, כשרה. כיצד, אם תקף על חברו והוציאו מסכתו וגזלה וישב בה, יצא, שאין הקרקע נגולת. ואם גזל עצים ועשה מהם סכה, אף על פי שלא חברן ולא שנה בהם כלום, יצא. תקנת חכמים, שאין לבעל העצים אלא דמי עצים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות סוכה סימן תרלח

שולחן ערוך

שבעת ימים עושה אדם את ביתו עראי ואת ספתו קבע. כיצד, פלים הנאים ומצעות הנאות, בסכה. וכלי שתיה, כגון אשישות וכוסות, בסכה. אבל כלי אכילה, כגון קדרות וקערות, חוץ לסכה. המנורה, בסכה. ואם היתה סכה קטנה, מניחה חוץ לסכה:

ב. אוכלים ושותים וישנים בסכה כל שבעה, בין ביום בין בלילה, ואין ישנים חוץ לסכה אפלו שנת עראי. אבל מתר לאכל אכילת עראי ומתר לסכה. וכמה אכילת עראי, כפיצה מפת. ומתר לשתות מים ולאכל פרות חוץ לסכה. ומי שיחמיר על עצמו ולא ישתה חוץ לסכה אפלו מים, הרי זה משבת. ותבשיל העשוי מחמשת מינים, אם קובע עליו חשיב קבע וצריך סכה:

ג. אכילה בסכה בליל יום טוב הראשון, חובה. אפלו אכל כזית פת יצא ידי חובה. מכאן ואילך רשות. רצה לאכל סעדה, סועד בסכה. רצה אינו אוכל כל ז' אלא פרות וקליות חוץ לסכה אוכל כדן אכילת מצה בפסח:

ד. כל שבעת הימים קורא בתוך הסכה, וכשמבין ומדקדק במה שיקרא חוץ לסכה כדי שתהא דעתו מישבת עליו. המתפלל, רצה מתפלל בסכה או חוץ לסכה:

ה. ירדו גשמים, הרי זה נכנס לתוך הבית. מאימתי מתר לפנות, משירדו לתוך הסכה טפות שאם יפלו לתוך התבשיל יפסל אפלו תבשיל של פול:

ו. היה אוכל בסכה וירדו גשמים, והלך לביתו ופסקו הגשמים, אין מחיבין אותו לחזור לסכה עד שיגמר סעודתו:

בלבד. אבל אם גזל סכה העשויה בראש הספינה או בראש העגלה, וישב בה, לא יצא:

סימן תרלח

סכה ונויה אסורין כל שבעה, ובו ב' סעיפים:

א. עצי סכה אסורים כל שמונת ימי החג, בין עצי דפנות בין עצי סכה, ואין נאותין מהן לדבר אחר כל שמונת הימים, מפני שיום הז' כלו הסכה מקצה עד בין השמשות, והואיל והקצה לבין השמשות של שביעי הקצה לכל היום. ואם אחר שעשה השעור הצריך מן הדפנות ונשלם הכשר סכה הוסיף דפן, לא מיתסרא. אבל אם עשה ארבעתן סתם, פלן אסורות ומקצות:

ב. וכן אכלים ומשקים שתולין בסכה כדי לנאותה, אסור להסתפק מהם כל שמונה, אפלו נפלו ואם התנה עליהם בשעת שתלאם ואמר: איני בודל מהן כל בין השמשות, הרי זה מסתפק מהם בכל עת שירצה, שהרי לא הקצה אותם ולא חלה עליהם קדשת הסכה ולא נחשבו כמותה. ודוקא שמתנה בזה הלשון, אבל אם אמר: אני מתנה עליהם לאכלם כשיפלו, אינו כלום. ואם אמר: אני מתנה עליהם לאכלם אימתי שארצה, מהני, שגם בין השמשות בפלל:

סימן תרלט

דיני ישיבת סכה, ובו ח' סעיפים:

א. כיצד מצות ישיבה בסכה, שיהיה אוכל ושותה ודר בסכה כל שבעת הימים, בין ביום בין בלילה, כדרך שהוא דר בביתו בשאר ימות השנה. וכל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות סוכה סימן תרמ

שולחן ערוך

- ו. חתן ושושבינים וכל בני החפה פטורים מן הסכה כל ז' ימי המשתה:
- ז. שלוחי מצוה פטורים מן הסכה, בין ביום ובין בלילה:
- ח. הולכי דרכים ביום, פטורים מן הסכה ביום, וחיבים בלילה. הולכי דרכים בלילה, פטורים בלילה, וחיבים ביום:
- ט. שומרי העיר ביום, פטורים ביום וחיבים בלילה. שומרי העיר בלילה, פטורים בלילה וחיבים ביום:
- י. שומרי גנות ופרדסים, פטורים בין ביום ובין בלילה, שאם יעשה השומר סכה ידע הגנב שיש לשומר מקום קבוע ויבא ויגנב ממקום אחר. לפיכך אם היה שומר פרי של תבואה, שיכול לשמר פלה ממקום אחד, חיב לעשות סכה במקום ששומר:

סימן תרמא

שאין מברכין שהחיינו על עשית הסכה, ובו סעיף אחר

א. העושה סכה, בין לעצמו בין לאחר, אינו מברך על עשיתה אבל שהחיינו היה ראוי לברך כשעושה אותה לעצמו, אלא שאנו סומכים על זמן שאנו אומרים על הכוס של קדוש:

סימן תרמב

אם חל יום ראשון של סכות להיות בשבת לענין ברכת מעין שבע, ובו סעיף אחר

- ז. היה ישן וירדו גשמים בלילה ונכנס לתוך הבית, ופסקו הגשמים, אין מטריחין אותו לחזור לסכה כל אותו הלילה, אלא ישן בביתו עד שייעלה עמוד השחר:
- ח. נהגו שאין מברכים על הסכה אלא בשעת אכילה:

סימן תרמו

מי הם הפטורים משיבת סכה, ובו י' סעיפים:

- א. נשים, ועבדים, וקטנים פטורים מן הסכה. טמטום ואנדרוגינוס, חיבים מספק. וכן מי שחציו עבד וחציו בן חורין, חיב:
- ב. קטן שאינו צריך לאמו, שהוא כבן חמש, כבן שש, חיב בסכה מדברי סופרים, כדי לחנכו במצות:
- ג. חולים ומשמשיהן פטורים מן הסכה. ולא חולה שיש בו סכנה, אלא אפלו חש בראשו, חש בעיניו. ויש מי שאומר שאין המשמשים פטורים אלא בשעה שהחולה צריך להם:
- ד. מצטער פטור מן הסכה, הוא ולא משמשיו. איזהו מצטער, זה שאינו יכול לישן בסכה מפני הרוח, או מפני הזבובים והפרעושים וכיוצא בהם, או מפני הרית. ודוקא שבא לו הצער במקרה, אחר שעשה שם הסכה, אבל אין לו לעשות סכות לכתחלה במקום הרית או הרוח ולומר: מצטער אני:
- ה. אבל חיב בסכה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנּוּ הַתְּלַמּוּד לַיָּדֵי מַעֲשֵׂה וְלַיָּדֵי מַדּוּת יְשׁוּרוֹת וְלַיָּדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לַיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׂכְיִנְתֶּיהָ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשֵׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות לולב סימן תרמג

שולחן ערוך

סימן תרמה

דיני לולב, ובו ט' סעיפים:

א. לולב שנפרדו עליו זה מעל זה ולא נדלדלו
כְּעֵלֵי הַתְּרִיּוֹת, כָּשֶׁר, אִפְלוּ לֹא אֲגָדוּ:

ב. נפרצו עליו, והוא שידלדלו משדרו של לולב
כְּעֵלֵי הַתְּרִיּוֹת, פְּסוּל:

ג. ברית עליו של לולב כך היא: כשהם גדלים,
גְּדֻלִים שְׁנַיִם שְׁנַיִם וּדְבוּקִים מִגִּבּוֹן, וְגַב שֶׁל שְׁנַיִ
עֲלִין הוּא הַנִּקְרָא תִימָת. נחלקה התיממת, פְּסוּלָה.
היו עליו אחת אחת מתחלת בריתו ולא היה
תִימָת, או שְׁכַל עֲלָיו כְּפּוּלִים מִצְדוֹ הָאֶחָד וְצַד
הַשְּׁנַיִ עָרֵם בְּלֹא עֲלִין, פְּסוּל:

ד. לא היו עליו זה על גב זה כדרך כל הלולבין,
אֲלֹא זֶה תַּחַת זֶה, אִם רֹאשׁ זֶה מִגִּיעַ לְעֶקֶר
שְׁלִמְעָלָה מִמֶּנּוּ עַד שֶׁנִּמְצָא כָּל שְׁדָרוֹ שֶׁל לולב
מְכֻסָּה בְּעֲלִין, כָּשֶׁר. וְאִם אֵין רֹאשׁוֹ שֶׁל זֶה מִגִּיעַ
לְצַד עֶקֶר שֶׁל זֶה, או שְׂאִין לוֹ הַרְבֵּה עֲלִין זֶה עַל
זֶה אֲלֹא מִכָּל צַד יוֹצֵא אֶחָד לְמַטָּה סְמוּךְ לְעֶקֶרוֹ
וְעוֹלָה עַל רֹאשׁוֹ, פְּסוּל:

ה. לולב שיבשו רב עליו, פְּסוּל. ושעור היבשות
מְשִׁיכָלָה מִרְאֵה יְרַקוֹת שָׁבוּ וַיִּלְבִּינוּ פְּנֵיו:

ו. נקטם ראשו, דְּהֵינּוּ שֶׁנִּקְטְמוּ רַב הָעֲלִין
הָעֲלִיוֹנִים, פְּסוּל:

ז. נסדק, אִם נִתְרַחֲקוּ שְׁנַיִ סְדָקוֹ זֶה מִזֶּה עַד
שִׁירָאוּ כְּשֵׁנִים, פְּסוּל:

ח. יש לו כמין קוצים בשדרתו, או שנצמת ונכוץ,
או שהוא עקם לפניו שהרי שדרו כגב בעל
חֲטָטָרָת, פְּסוּל. וְכֵן אִם נִעְקַם מֵאֶחָד מִצְדָּדָיו

א. אִם חָל יוֹם רִאשׁוֹן שֶׁל סְכוּת לְהִיטּוֹת בְּשַׁבָּת,
אוֹמְרִים בְּעֶרְבֵית בְּרַכָּה אַחַת מֵעֵין שֶׁבַע וְחֹתֶם בָּהּ
בְּשַׁבָּת בְּלִבָּד:

סימן תרמז

סדר הקדוש, ובו ג' סעיפים:

א. סדר הקדוש: יין, קדוש וסכה ואחר כך זמן,
לְפִי שֶׁהַזְּמַן חוֹזֵר עַל קְדוּשַׁת הַיּוֹם וְעַל מִצְוֹת סְכָה:

ב. לתרמ"ם, מְקַדֵּשׁ מֵעֲמֵד וּמִבְּרֶךְ: לִישֵׁב בְּסֻכָּה,
וְיוֹשֵׁב, וְאַחֵר כֶּךָ מִבְּרֶךְ זְמַן

ג. בשאר ימים מְבָרֵךְ עַל הַסְּכָה קֹדֶם בְּרַכַּת
הַמוּצֵיא. וְנוֹהֲגִים לְבָרֵךְ עַל הַסְּכָה אַחֵר בְּרַכַּת
הַמוּצֵיא, קֹדֶם שְׂיִטְעֵם:

סימן תרמד

סדר הלל כל ימי החג, ובו ב' סעיפים:

א. שחרית, אַחֵר תּוֹרַת תְּפִלָּה, נוטלין הלולב
וּמְבָרְכִין: עַל נְטִילַת לולב, וְשֶׁחֲחִינוּ. וְגוֹמְרִים
הַהֲלֵל. וְכֵן כָּל שְׁמוֹנַת יְמֵי הַחֵג. וּמְבָרְכִים: לְגַמֵּר
אֶת הַהֲלֵל, בֵּין צְבוּר בֵּין יַחֲדֵי, וְאֵין מִפְּסִיקִין בּוֹ
אֲלֹא כְּדֶרֶךְ שְׂאֵמְרוּ בְּקִרְיַת שְׁמַע: בְּאֲמִצַּע, שׂוֹאֵל
מִפְּנֵי הִירְאָה וּמְשִׁיב מִפְּנֵי הַכְּבוֹד. בֵּין הַפְּרָקִים,
שׂוֹאֵל מִפְּנֵי הַכְּבוֹד וּמְשִׁיב שְׁלוֹם לְכָל אָדָם. וְאִם
פָּסַק בְּאֲמִצַּע, וְשָׁהָה אִפְלוּ כְּדֵי לְגַמֵּר אֶת כְּלוֹ,
אֵינוֹ צָרִיךְ לְחַזֵּר אֲלֹא לְמָקוֹם שֶׁפָּסַק:

ב. בהלל אִפְלוּ עֲשֶׂה קוֹרִין כְּאֶחָד:

הלכות לולב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות לולב סימן תרמו

שולחן ערוך

ז. שעור היבשות, אפלו אם נפרך בצפרן, אם עדין ירקים הם, כשר. ואינם נקראים יבשים, אלא כשילבינו פניהם:

ח. יבשו רב עליו ונשתיר בראש כל בד מהג' בדין קן אחד ובו ג' עלין לחין, כשר. ויש מפרשים שאפלו אם מהג' שבחד קנא יבשו שנים, ולא נשאר פי אם אחד לח, כשר, והוא שיהיה העלה שהוא מרכב על שניהם:

ט. אם אותם עלים שלא יבשו הם כמושין, יש פוסלין ויש מכשירין:

י. נקטם ראשו, כשר, אפלו לא עלתה בו תמרה. והוא הדין ליבש ראשו, ויש פוסלין בנקטם ראשו:

יא. אם אין לו אלא הדס שענביו מרבים מעליו, ביום טוב, נוטלו ואינו מברך עליו:

סימן תרמו

דיני ערבה, ובו ב' סעיפים:

א. ערבי נחל האמור בתורה, הוא מין ידוע הנקרא כן. עלה שלו משוף כנחל, ופיו חלק, וקנה שלו אדם. ורב מין זה גדל על הנחלים, לכך נקראו ערבי נחל, ואפלו היה גדל במדבר או בהרים, כשר. ויש מין אחד דומה לערבה, אלא שעלה שלו עגל ופיו דומה למסר וקנה שלו אינו אדם, וזהו הנקרא: צפצפה, והיא פסולה. ויש מין ערבה שאין פי העלה שלה חלק ואינו כמסר, אלא יש בו תלמים קטנים עד מאד כמו פי מגל קטן, וזה כשר:

פסול. אבל אם נעקם לאחוריו, כשר, שזו היא בריתו:

ט. אם כפוף בראשו, פסול. ודוקא כששדרתו כפופה, אבל עליו כפופים בראשו כמו שדרך להיות הרבה לולבים, כשר:

סימן תרמו

דיני הדס, ובו י"א סעיפים:

א. הדס שנקטם ראשו, כשר. נשרו רב עליו, אם נשתירו שלשה עלין בקן אחד, כשר:

ב. היו ענביו מרבות מעליו, אם ירקות, כשר. ואם אדמות או שחרות, פסול. ואם מעטן, כשר. ואין ממצטים אותם ביום טוב, לפי שהוא כמתקן. עבר ולקטן, או שלקטן אחד אחד לאכילה, הרי זה כשר:

ג. ענף עץ עבות האמור בתורה, הוא ההדס שעליו חופין את עצו. כגון שלשה עלין או יותר, בגבעול אחד. אבל אם היו שני העלים בשוה, זה כנגד זה, והעלה השלישי למעלה מהם, אין זה עבות אבל נקרא: הדס שוטה:

ד. יצאו הרבה בקן אחד ונשרו מהם עד שלא נשארו אלא שלשה בקן אחד, כשר, אפלו נשרו רבם כגון שהיו שבעה ונשרו מהם ארבעה ונשארו שלשה:

ה. למצוה בעינן כל שעור ארך ההדס שיהא עבות, ולעכובא ברבו:

ו. יבשו עליו, פסול. כמשו, כשר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

ח

ח

לחודש

אורח חיים

הלכות לולב סימן תרמח

שולחן ערוך

ז. גטל דדו, והוא הראש הקטן ששושנתו בו,
פסול:

ח. גטל העץ, שהוא תלוי בו באילן, מעקר
האתרוג, ונשאר מקומו גומא, פסול:

ט. עלתה חזוית עליו, אם בשנים או בשלשה
מקומות, פסול. ואם במקום אחד, אם עלה על
רבו, פסול. ואם על חוטמו, אפלו כל שהוא,
פסול. וחוטמו הינו ממקום שמתחיל להתקצר
ולהתחדד כלפי ראשו:

י. יש אומרים דהא דבב' ובג' מקומות פסול, הינו
דוקא כשנתפשט הנמור ברבו אף על פי שבשטח
החברבורות הוא מעוט. אבל במעוטו, כגון שפלים
מצד אחד של אתרוג, כשר. ויש פוסלים אפלו
במעוטו של צד אחד:

יא. אם הוא מחצה על מחצה במקום אחד, יש
מכשירין ויש פוסלים:

יב. מחוטמו ואילן, דהינו ממקום שמתחיל לשפע
עד הפטמא, פוסל חזוית וכל שנוי מראה בכל
שהוא. ויש מי שאומר דהוא הדין דייב פוסל שם
בכל שהוא:

יג. חזוית הוא כמו אבעבועות, ויש בו ממש
שמקומו נפר במשוש שהוא גבוה מאתרוג:

יד. אם עלתה בו חזוית בענין שפסול, או שהוא
מנמר, אם כשקולפו חוזר למראה האתרוג, כשר

טו. נפל עליו מים, בתלוש, ותפח או סרח. או
שהוא כבוש בחמץ או מבשל. או מנמר, פסול:

ב. ערבה שיבשה או שנשרו רב עליה או שנקטם
ראשה, פסולה. אבל כמושה או שנשרו מקצת
עליה, כשרה. והרמב"ם מכשיר בנקטם ראשה:

סימן תרמח

דברים הפסולים באתרוג, ובו ב"ב סעיפים:

א. אתרוג היבש, פסול. ושעור היבשות, כשאינו
מוציא שום לחה, ויבדק על ידי שיעבר בו מחט
ובו חוט, ואם יש בו לחה יראה בחוט:

ב. אתרוג שנקב נקב מפלש כל שהוא, פסול.
ושאינו מפלש, אם היה כאיסר, פסול. ואם חסר
כל שהוא, פסול. ויש אומרים דגם בנקב מפלש
בענין חסרון משהו. ושאינו מפלש, בחסרון כאיסר:

ג. מפלש, יש מפרשים כפשוטו, דהינו שנקב מצד
זה לצד זה. ויש מפרשים שפיון שנקב עד חדרי
הזרע שהגרעינים בתוכו, מקרי מפלש:

ד. אתרוג שנמות כל בשרו בפנים, וקלפתו
החיצונה קימת וחדרי הזרע קימים בפנים, כשר.
ויש פוסלים:

ה. נסדק בלו מראשו לסופו, אפלו אינו חסר כלום,
פסול. אבל נשאר בו שיור למעלה ולמטה, אפלו
כל שהוא, כשר. ויש מי שאומר דדוקא מלמטה,
אבל בחוטמו אפלו כל שהוא, פסול:

ו. נקלף הקלפה החיצונה שלו, שאינו מחסרו אלא
נשאר ירק כמות שהוא בריטו, אם נקלף בלו,
פסול. אם נשאר ממנו כל שהוא, כשר. ויש
אומרים שצריך שישתיר כסלע:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדִי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יִשְׁרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא וְשִׁכְיִנְתִּיהָ, בְּדַחֲלֵהּ וְרַחֲמֵיהּ (תרגום: בִּירְאָה וּבְאֶהְבָּהּ), וְרַחֲמֵיהּ וְרַחֲמֵיהּ, לְחִבְרָא י"ה בו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (האר"ז"ל בְּשֵׁעַר רִחַם הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות לולב סימן תרמט

שולחן ערוך

ג. וכן של עיר הנדחת ושל אשרה של ישראל, פסול. אבל של עפ"ם, לכתחילה לא יטל ואם נטל יצא מיום ראשון ואילך, דלא בעינן לָכֶם:

ד. גנות הצעירים של עובדי כוכבים, וכיוצא בהם מבתי שמשיהם, מתר לטל משם לולב או שאר מינים למצוה:

ה. כל אלו שאמרנו שהם פסולין מפני מומין שבארנו, או מפני גזל וגנבה, ביום טוב הראשון בלבד. אבל בשאר ימים, הכל כשר. והפסול שהוא משום עבודת כוכבים, או מפני שאותו אתרוג אסור באכילה, או מפני שאינם מינם, או שהם חסרים השעור, בין ביום טוב ראשון בין בשאר ימים, פסול. והעושים שני ימים טובים, פסולי ראשון נוטלין בשני, אבל ברוכי לא מברכין:

ו. בשעת הדחק, שאין נמצא כשר, כל הפסולים נוטלין ואין מברכין:

סימן תרנ

שעור הדס וערבה, ובו ב' סעיפים:

א. שעור הדס וערבה, ג' טפחים. ושדרו של לולב ד' טפחים, כְּדִי שִׁיְהֵא שְׁדְרוֹ שֶׁל לּוּלֵב יוּצֵא מִן הַהֶדֶס טֶפֶח, בְּאֵמָה בֵּת ה' טֶפֶחִים עֲשֵׂה אוֹתָהּ ו', יָצָא מֵהֶם ג' לְהֶדֶס, נִמְצָא שְׁעוֹר הֶדֶס וְעֶרְבָה טֶפֶחִים וּמִחֻצָּה, שֶׁהֵם י' גוּדְלִים. וְשְׁעוֹר שְׁדְרוֹ שֶׁל לּוּלֵב י"ג גוּדְלִים וְשְׁלִישׁ גוּדֵל. וַיֵּשׁ מִי שְׂאוֹמֵר שְׁשְׁעוֹר שְׁדְרוֹ שֶׁל לּוּלֵב י"ד גוּדְלִים. וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שְׁשְׁעוֹר הֶדֶס וְעֶרְבָה י"ב גוּדְלִים, וְשְׁדְרוֹ שֶׁל לּוּלֵב י"ו גוּדְלִים:

טז. אם הוא שחר או לָבֵן בְּמָקוֹם אֶחָד, פּוֹסֵל בְּרַבּוֹ. בְּשָׁנִים אוּ בְּשִׁלְשָׁה מְקוֹמוֹת, דִּינוֹ כְּחֻזְיֵית לְפָסֵל אֶפְלוֹ בְּמַעוּטוֹ:

יז. מקום שהאתרוגים שלהם כְּעֵין שְׁחָרוֹת מְעֻט, כְּשָׂרִים. וְאִם הָיוּ שְׁחָרִים בְּיוֹתֵר כְּאֵדָם כּוּשִׁי, הָרִי זֶה פְּסוּל בְּכָל מְקוֹם:

יח. העגל ככדור, פסול:

יט. גדלו בדפוס ועשאו כמין בריה אחרת, פסול. עשאו כמו ברייתו, אף על פי שעשאו דפין דפין, כשר:

כ. התיום, דהינו שגדל שנים דבוקים זה בזה, כשר:

כא. הירק שדומה לעשבי השדה, פסול, אלא אם כן חוזר למראה אתרוג כשמשנהו אותו:

כב. שעור אתרוג, קטן פחות מכפיצה, פסול. אבל אם כפיצה, אפלו אם הוא בסר שעדין לא נגמר פריו, כשר. ואם היה גדול כל שהוא, כשר:

סימן תרמט

דברים הפוסלים בארבעה מינים, ובו ו' סעיפים:

א. כל ארבעה המינים פסולים בגזול ובגנוב, בין לפני יאוש בין לאחר יאוש. אבל גזול וקנאו בלא סיוע המצוה, כגון גזל לולב ושפהו, כשר, דקנאה בשנוי מעשה ומיהו לא בדרך עליו. ויש מי שאומר דלא נפסל גזול וגנוב אלא לגנב ולגזלן עצמו, אבל לאחרים כשר בשאר הימים, חוץ מיום ראשון:

ב. וכן שאול ביום ראשון, משום דבעינן לָכֶם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֵנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵיתִיהּ, בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמֵיכוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאֵהָבָה), וְרַחֲמֵיכוֹ וְדַחִילוֹ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלֵימִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשֵׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות לולב סימן תרנא

שולחן ערוך

כָּגוֹן שֶׁנֶּתַן הַלּוּלָב בְּכָלִי, וְנִטְלוּ, לֹא יֵצֵא. וְאִם
כָּרַךְ עָלָיו סוּדָר, וְנִטְלוּ אוֹ שִׁכְרָךְ עַל יְדוֹ, וְנִטְלוּ,
יֵשׁ אוֹמְרִים דְּלֹא יֵצֵא:

ח. יִנְעֲנַע בְּשַׁעֲה שְׁמִבְרָךְ. וְכֵן יִנְעֲנַע בְּהוֹדוֹ לַה',
פַּעַם אַחַת. וּבְהוֹדוֹ לַה' שְׁבַסּוּף, שְׁכּוּפְלִים אוֹתוֹ
שְׁלִיחַ צְבוּר וְהַצְּבוּר, מְנַעֲנְעִין שְׁנֵי פַעַמִּים. וְכֵן
בְּאֵנָה ה' הוֹשִׁיעָה נָא מְנַעֲנַע שְׁנֵי פַעַמִּים, לְפִי
שְׁכּוּפְלִים אוֹתוֹ:

ט. הַנְּעֲנֹעַ הוּא שְׁמוּלִיךְ יְדוֹ מִכְּנַגְדּוֹ וְהִלָּאָה וְיִנְעֲנַע
שָׁם ג' פַּעַמִּים בְּהוֹלְכָהּ וּג' פַּעַמִּים בְּהוֹבָאָהּ, וְאַחַר
כֶּךָ מִטָּה יְדוֹ לְצַד אַחַר וְעוֹשָׂה כֵן. וְכֵן לְכָל צַד
מֵאַרְבַּע צַדִּדִּין וּמַעֲלָה וּמַטָּה:

י. יִקְיֵף דְרָךְ יְמִין בְּנַעֲנֹעוֹ: מִזְרַח, דְרוֹם, מַעֲרָב,
צָפוֹן:

יא. צָרִיף לְחַבֵּר הָאֲתָרוּג לְלוּלָב בְּשַׁעַת נַעֲנֹעוֹ
וְלַנְּעֲנַע בְּשִׁנְיָהֶם יַחַד

יב. ד' מִיָּנִים הִלְלוּ מַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה שֶׁאִם חָסַר
לוֹ אֶחָד מֵהֶם לֹא יִבְרָךְ עַל הַשָּׂאֵר, אֲבָל נוֹטֵלֵן
לְזַכֵּר בְּעִלְמָא. וְאִם הָיוּ אַרְבַּעַתָּן מִצּוּיִים אֲצִלוּ
וְנִטְלָם אֶחָד אֶחָד, יֵצֵא:

יג. וְאִם חָסַר לוֹ אֶחָד מֵהַמִּיָּנִים, לֹא יִקַּח מִין אַחַר
בְּמִקּוּמוֹ:

יד. לֹא יוֹסִיף מִין אַחַר עַל אַרְבַּעַת הַמִּיָּנִים, מִשּׁוּם
בַּל תּוֹסִיף:

טז. לֹא יִטַּל יוֹתֵר מִלוּלָב אֶחָד וְאֲתָרוּג אֶחָד, אֲבָל
בְּעִרְבָה וְהֵדֵס מוֹסִיף בָּהּ כָּל מַה שִּׁירְצָהּ. וְיֵשׁ מִי
שְׁפוּסֵל לְהַנִּיחַ הֵדֵס שׁוֹטֵה בְּלוּלָב, נוֹסֵף עַל

ב. אִין לָהֶם שַׁעוֹר לְמַעְלָה. וְיֵשׁ מִי שְׁאוּמֵר שְׁאֵפְלוּ
הוֹסִיף בְּאֶרֶץ הַהַדְס וְהַעֲרֵבָה כְּמָה צָרִיף שְׂיֵצֵא שְׁדָרוֹ
שֶׁל לוּלָב לְמַעְלָה מֵהֶם, טַפַּח:

סימן תרנא

דִּינֵי נְטִילַת הַלּוּלָב וּבִרְכָתוֹ, וּבוֹ ט"ו סְעִיפִים:

א. מִצְוֹת ד' מִיָּנִים שְׂיִטַּל כָּל אֶחָד לוּלָב אֶחָד וּב' עֲרֻבוֹת וּג' הֵדָסִים. וּמִצְוָה לְאֲגָדָם בְּקֶשֶׁר גָּמוּר, דְּהֵינּוּ ב' קֶשֶׁרִים זֶה עַל זֶה, מִשּׁוּם נוֹי. וְיִכּוּל לְאֲגָדָם בְּמִין אַחֵר, וְאִם נִשְׂרוּ מֵהַעֲלִין בְּתוֹךְ הָאֲגָדָה בְּעֵינָיִן שְׁמַפְסִיק, אִין לְחוּשׁ. וְאִם לֹא אֲגָדוּ מִבְּעוֹד יוֹם, אוֹ שֶׁהִתֵּר אֲגוּדוֹ, אִי אֲפָשֶׁר לְאֲגָדוֹ בְּיוֹם טוֹב בְּקֶשֶׁר גָּמוּר, אֲלֹא אוֹגְדוּ בְּעֵינֵיבָה:

ב. יִטַּל הָאֲגָדָה בְּיָדוֹ הַיְמָנִית, רִאשִׁיָּהֶם לְמַעְלָה וְעַקְרֵיָּהֶם לְמַטָּה, וְהָאֲתָרוּג בְּשְׂמָאלִית:

ג. אִטֵּר נוֹטֵל לוּלָב בְּיָמִין כָּל אָדָם, וְאֲתָרוּג בְּשְׂמָאל כָּל אָדָם. דְּבִתֵּר יְמִין וּשְׂמָאל דְּעִלְמָא אֲזַלְיֵנָן, וְלֹא בִּתֵּר יְמִין וּשְׂמָאל דִּיִּדְיָה:

ד. אָדָם שְׁאִין לוֹ יָד, נוֹטֵל לוּלָב בְּזֵרוּעַ. וְכֵן הָאֲתָרוּג:

ה. יִבְרָךְ עַל נְטִילַת לוּלָב, וְשֶׁחֲחִינּוּ, קֹדֶם שְׂיִטַּל הָאֲתָרוּג, כְּדֵי שְׂיִבְרָךְ עוֹבֵר לְעִשְׂתּוֹ. אוֹ יִהַפֵּךְ הָאֲתָרוּג עַד שְׂיִבְרָךְ:

ו. לֹא יִבְרָךְ שֶׁחֲחִינּוּ בְּשַׁעַת עֲשִׂית לוּלָב, אֲלֹא בְּשַׁעַת נְטִילַתוֹ:

ז. אִם עָשָׂה בֵּית יָד וְנִתַּן בּוֹ הַלּוּלָב וְנִטְלוּ, שְׂפִיר דְּמִי, דְּלִקְיָחָה עַל יְדֵי דְבַר אַחַר שְׂמָה לְקִיחָה, וּבְלִבָּד שְׂיֵהָא דְרָךְ כְּבוֹד. אֲבָל אִם אִינוּ דְרָךְ כְּבוֹד,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות לולב סימן תרנב

שולחן ערוך

א. מקבלת אשה הלולב מיד בנה או מיד בעלה
ומחזירתו למים ותוסיף עליו מים אם צריך, אבל
לא תחליף המים. ובחל המועד, מצוה להחליפם
כדי שישאר לח והדור:

סימן תרנה

גוי שהביא לולב, ובו סעיה אחר

א. עובד כוכבים שהביא לולב לישראל מחוץ
לתחום מתר לטלו אפלו מי שהובא בשבילו:

סימן תרנו

שצריך לחזר אחרי הדור מצוה בקניית האתרוג,
ובו סעיה אחר

א. אם קנה אתרוג שראוי לצאת בו בצמצום, כגון
שהוא כביצה מצמצמת, ואחר כך מצא גדול ממנו,
מצוה להוסיף עד שליש מלגיו בדמי הראשון, כדי
להחליפו ביותר נאה. ויש מי שאומר שאם מוצא
שני אתרוגים לקנות והאחד הדור מחברו, יקח
ההדר אם אין מיקרים אותו יותר משליש מלגיו
בדמי חברו:

סימן תרנא

דין קטן היודע לנענע לולב, ובו סעיה אחר

א. קטן היודע לנענע לולב כדינו, אביו תיב
לקנות לו לולב כדי לחנכו במצוות:

סימן תרנב

דיני לולב ביום טוב ראשון, ובו ט' סעיפים:

השלשה בדין עבות, ויש מתירין. והמדקדקים אינם
מוסיפים על שתי ערבות ושלשה הדסים עבות:

סימן תרנב

זמן נטילת לולב, ובו כ' סעיפים:

א. מצות לולב ביום ולא בלילה. וכל היום כשר
לנטילת לולב, שאם לא נטל שחרית, יטלנו אחר
כך. ומכל מקום זריזים מקדימים למצות ונוטלים
אותו בבקר. וזמנו הוא משתנגן החמה, ועקר
מצותו בשעת ההלל, ואם צריך להשכים לצאת
לדרך, נוטלו משעלה עמוד השחר:

ב. אסור לאכל קדם שיטלנו. ואם שכח ואכל
ונזכר על שלחנו ביום הראשון, שהוא מן התורה,
יפסיק, אפלו יש שהות ביום לטלו אחר שיאכל.
ומיום ראשון ואילך, אם יש שהות ביום לא
יפסיק. ואם לאו, יפסיק:

סימן תרנג

הדס אסור להרית בו, ובו כ' סעיפים:

א. הדס של מצוה אסור להרית בו, אבל אתרוג
של מצוה מתר להרית בו מן הדין, אלא שלפי
שנחלקו אם מברכים עליו אם לאו יש למנע
מלהרית בו:

ב. עבד להושענא ולא אנגבהה למיפק בה, שריא
בהנאה:

סימן תרנד

שיכול לחזיר הלולב במים ביום טוב, ובו סעיה
אחר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות לולב סימן תרנט

שולחן ערוך

ה. האחים שקנו אתרוגים מתפיסת הבית ונטל אחד מהם אתרוג ויצא בו, אם יכול לאכלו ואין האחים מקפידים בכך, יצא. ואם היו מקפידים, לא יצא עד שיתנו חלקם במתנה. ואם קנה זה אתרוג וזה פריש, או שקנו כאחד אתרוג, רמון ופריש מתפיסת הבית, אינו יוצא באתרוג עד שיתנו לו חלקם במתנה, ואף על פי שאם אכלו אין מקפידים עליו, מפני שכל שאין שם מאותו המין אין מחילתם בסתם מועלת, אבל פשיש שם מאותו המין אפילו היה מעלה מאחרים מחילתן בסתם מועלת, לפי שאינם מקפידים:

ט. מה שנוהגים במקום שאין אתרוג מצוי שכל הקהל קונים אתרוג בשתפות, הטעם מפני שפיון שקנאוהו לצאת בו מסתמא הוי כאלו פרושו שכל הקהל גותנים חלקם לכל מי שנוטלו לצאת בו על מנת שיחזירוהו להם:

סימן תרנט

סדר קריאת התורה בסכנות, ובו סעיף אחר

א. מוציאים שני ספרים. באחד קורים: שור או כשב, בפרשת אמר, ובשני קורא המפטר קרבנות המוספין ובחמשה עשר יום לחדש השביעי, ומפטר בזכריה: הנה יום בא וכו':

סימן תרס

סדר הקה הכימה, ובו ג' סעיפים:

א. נוהגים להעלות ספר תורה על ולהקיפה פעם אחד בכל יום. ובשביעי מקיפים אותה שבעה

א. מן התורה אין מצות לולב חוץ למקדש אלא יום ראשון, וחכמים תקנו שיהא נטל בכל מקום כל שבועה:

ב. ביום שבת אינו נטל, אפילו אם הוא יום ראשון:

ג. אין אדם יוצא ידי חובתו ביום ראשון. בלולב של חברו שהשאלו, דבעינן לכם, משלכם, ואפילו אמר לו: יהא שלך עד שתצא בו ואחר כך יהא שלי כבתחלה, לא יצא, דהוי כמו שאול. ואם נתנו לו במתנה, מתר:

ד. נתנו לו על מנת להחזירו, הרי זה יוצא בו ידי חובתו ומחזירו, שמתנה על מנת להחזיר שמה מתנה. ואם לא החזירו, לא יצא אפילו נתן לו את דמיו, ואפילו נאנס מידו. וכן אם החזירו לאחר זמן מצותו, לא יצא:

ה. נתנו לו סתם, הוי כאלו אמר לו: על מנת שתחזירוהו לי, דמסתמא על דעת כן נתנו לו כיון שצריך לצאת בו שאין לו אחר. ואם לא החזירו, לא יצא. ומיהו אפילו לא החזירו לידו אלא לאחר, ואחר לאחר, והאחרון מחזירו לבעלים, יצא:

ו. לא יתנו ביום ראשון לקטן, קדם שיצא בו, מפני שהקטן קונה ואינו מקנה לאחרים מן התורה, ונמצא שאם החזירו לו אינו מחזיר. ויש מי שאומר שאם הגיע לעונת הפעוטות, מתר. ואם תופס עם התינוק יוצא, כיון שלא יצא מידו שפיר דמי:

ז. שתפים שקנו לולב או אתרוג בשתפות, אין אחד מהם יוצא בו ידי חובתו ביום הראשון עד שימתן לו חלקו במתנה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות לולב סימן תרסא

שולחן ערוך

השלישי. והרביעי קורא ספקא דיומא: וביום השני, וביום השלישי, ועל דרך זה קורים בשאר ימים. ובארץ ישראל, שאין שם ספקא דיומא, אין קורים בכל יום אלא קרבן היום בלבד, כי ביום ב', הוא א' לחש"מ, קורא כהן: וביום השני. והג' העולים אחריו חוזרים וקורים אותה פרשה עצמה, ועל דרך זה בכל יום משאר הימים:

ב. שבת של חלו של מועד, ערבית ושחרית ומנחה מתפלל של שבת ואומר יצלה ויבא בעבודה, ובמוסף אומר: אמה בחרתנו, ומפני חטאינו, את יום המנוח הזה ואת יום חג הסוכות הזה, וחזתם: מקדש השבת וישראל והזמנים:

ג. מוציאין שני ספרים. באחד קורין: ראה אתה אומר אלי, ומפטיר קורא בקרבנות של ספקא דיומא ומפטיר ביחזקאל: והיה ביום בוא גוג:

סימן תרסב

סדר יום הושענא רבא, ובו י"א סעיפים:

א. ביום שביעי, שהוא הושענא רבא, נוהגים להרבות במזמורים כמו ביום טוב. ומרבים קצת בנרות כמו ביום הכפורים. לפי שבחג נדונים על המים. ונוהגים להתיר בו אגודו של לולב, ומקיפים ז' פעמים, ומרבים תחנונים על המים:

ב. ונוטלים ערבה ביום זה, מלבד ערבה שבולב, ואין מברכין עליה:

ג. יש מי שאומר שאף ביום זה מקיפים בלולב ולא בערבה. ולא נהגו כן, אלא להקיף בו גם בערבה:

פעמים, וזכר למקדש. שהיו מקיפים את המזבח וההקפות לצד ימין:

ב. נוהגים להקיף אף מי שאין לו לולב:

ג. יש מי שאומר שאין אומרים הושענא בשבת, ולא נהגו כן:

סימן תרסג

בליל יום טוב שני אומר שהחינו לפני ברכת לישב בסכה, ובו סעיף אחד

א. בליל יום טוב שני אומר קדוש, וזמן אחריו מיד, ואחר כך ברכת סכה:

סימן תרסד

סדר תפלת יום ב' של סכות, ובו ג' סעיפים:

א. ביום שני מברך על נטילת לולב, וכן בכל שאר ימים:

ב. אינו מברך זמן ביום שני על הלולב, אלא אם כן חל יום ראשון בשבת:

ג. מוציאים שני ספרים וקורין בהם פרשיות שנקראו אתמול, ומפטיר במלכים: ויקהל, עד: בהוציא אותם מארץ מצרים:

סימן תרסה

סדר תפלת חל המועד, ובו ג' סעיפים:

א. בחל המועד מוציאין ספר תורה וקורין בו ארבעה בקרבנות החג שבפרשת פנחס. וביום הראשון של חל המועד קורא כהן: וביום השני. ולוי: וביום השלישי. וישראל חוזר וקורא: וביום

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות לולב סימן תרסה

שולחן ערוך

אתרוג אסור לאכל בשביעי, ובו ב' סעיפים:

א. אתרוג בשביעי אסור, שהרי הקצה לכל שבועה, ואפלו נפסל אחר שעשה בו מצוה אסור כל שבועת ימים. ובשמיני עצרת, מתר. ובחוצה לארץ, שעושים שני ימים טובים של גליות, אסור אף בשמיני ומתיר בשביעי, ואפלו חל להיות באחד בשבת. ויש אוסרים בחל להיות באחד בשבת:

ב. הפריש שבועה אתרוגים לשבועה ימים, כל אחד יוצא בו ואוכלו למחר. אבל ביומו אסור, שהקצה לכל אותו היום:

סימן תרסו

דיני סכה ביום השביעי, ובו סעיף אחד

א. אף על פי שגמר מלאכל ביום השביעי שחרית, לא יסתר סכתו אבל מוציא הוא את הפלים ממנה מן המנחה ולמעלה, ומתקן את הבית לכבוד יום טוב האחרון. ואם אין לו לפנות כליו ורוצה לאכל בה בשמיני, צריך לפחת בה מקום ארבעה על ארבעה לעשות הפר שהוא יושב בה שלא לשם מצות סכה, שלא יהא נראה כמוסיף. ואם הצריך לסעד בשאר היום, צריך לאכל בסכה שמצותה כל שבועה. ובחוצה לארץ, שצריך לישוב בה בשמיני, גמר מלאכל ביום השמיני מוריד כליו ומפנה אותם ממנה. ואם אין לו מקום להוריד את כליו ורוצה לאכל בה בשביעי, אינו יכול לפחת בה מפני שהוא יום טוב, ומה יעשה להפרא, אם היתה קטנה שאסור להניח בה הנר בשאר הימים, יניחנה בה. ואם היא גדולה, שמתר להניח בה הנר,

ד. שעור ערבה זו אפלו עליה אחד בכד אחד. ושעור ארפה, כשעור ארץ ערבה שבלולב. וחובט בה על הקרקע או על הפלי פעמים או שלש:

ה. ואינה נטלת אלא בפני עצמה, שלא יאגד דבר אחר עמה, אבל אם יש בידו דבר אחר אין לחוש:

ו. אין אדם יוצא ידי חובתו בערבה שבלולב, אפלו הגביה אותה שני פעמים אחד לשם לולב ואחד לשם ערבה. ויש אומרים שיוצא בה:

ז. יש מי שאומר שאינו יכול לטלה עם הלולב בשעה שהוא יוצא בה ידי חובתו, עד אחר שיברך ויטל וינענע בתחלה. ואם נטלה, עובר משום: בל תוסיף. ואחר הנענוע הראשון יכול הוא לטלה עם הלולב, וכל שכן בשעת הקפה, ואף על פי שמה שכתב שאם נטלה עובר משום בל תוסיף טעות הוא בעיני, מכל מקום אין הפסד לחוש לדבריו. וכתב עוד דגם אחר נטילה ונענוע צריך לתפס הערבה לבדה, להכיר שהיא חובה. ובשעת החבטה יטלנה בפני עצמה ויוצא בה ידי חובתו:

ח. יש מי שאומר שהושענא שבלולב אף על פי שגזרקה אין לפסע עליה:

ט. יש מי שאומר שאסור ליהנות מן הערבה לאחר נטילתה, אם לא התנה עליה מעקרא דלכלא יומא אתקצאי למצותה:

י. יש מי שאומר שיש לזהר שלא יקץ ישראל ערבה למצוה משדה עכו"ם, אפלו ברשות העכו"ם:

יא. אם חל יום הושענא רבה ביום א' וקצצו עובדי כוכבים ערבה בשבת והביאו, כשרה:

סימן תרסה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות חנוכה סימן תרסז

שולחן ערוך

פדר יום שמחת תורה, ובו סעיף אחד

א. במקום שעושין שני ימים טובים, ליל תשיעי
מקדשים ואומרים זמן ולמחר מוציאין ג' ספרים
וקורין באחד: וזאת הברכה עד סוף התורה,
ובשני: בראשית עד אשר ברא אלהים לעשות,
ובשלישי קורא המפטיר כמו אתמול ומפטיר: ויהי
אחרי מות משה:

הלכות חנוכה

סימן תרע

דברים האסורים והמתירים בחנכה, ובו ג' סעיפים:

א. בכ"ה בכסלו שמונת ימי חנכה ואסורים בהספד
ותענית, אבל מתרין בעשיית מלאכה. ונוהגות
הנשים שלא לעשות מלאכה בעוד שהנרות
דולקות, ויש מי שאומר שאין להקל להם:

ב. רבוי הסעודות שמרבנים בהם הם סעודות הרשות,
שלא קבעום למשנה ושמחה:

ג. אין מספידין בהם אלא לחכם בפניו:

סימן תרעא

פדר הדלקת נר חנכה ומקום הנחתו, ובו ח'

סעיפים:

א. צריך לזהר מאד בהדלקת נרות חנכה, ואפלו
עני המתפרנס מן הצדקה שואל או מוכר כסותו
ולוקח שמן להדליק:

ב. כמה נרות מדליק. בליילה הראשון מדליק אחד,
מכאן ואילך מוסיף והולך אחד בכל לילה עד

מכניס בה קדרות וקצרות וכיוצא בהם, כדי
להכיר שהיא פסולה ושכבר נגמרה מצותה:

סימן תרסז

סכה ונויה אסורין גם כל שמיני, ובו סעיף אחד

א. סכה ונויה אסורים גם בשמיני. ובחוצה לארץ
שעושין שני ימים טובים, אסור גם בתשיעי שהוא
ספק שמיני. ואם חל שבת במוצאי יום טוב
האחרון של חג, נוהגים שלא להסתפק מנוי סכה
עד מוצאי שבת. ויש מתירים:

סימן תרסח

פדר תפלת ליל שמיני ויומו, ובו ב' סעיפים:

א. ליל שמיני אומר בתפלה: ותתן לנו את יום
שמיני חג העצרת הזה. ובחוצה לארץ, אוכלים
בסכה בליילה וביום, מפני שהוא ספק שביעי, ואין
מברכין על ישיבתה, ומקדשין ואומרים זמן:

ב. שחרית מוציאין שלשה ספרים, וקורין באחד
מוזאת הברכה עד סוף התורה. ובשני, בראשית
עד אשר ברא אלהים לעשות. ובשלישי, ביום
השמיני עצרת, ומפטיר: ויהי אחרי מות משה.
ובמקום שעושין שני ימים טובים אין מוציאין
ביום הראשון אלא שני ספרים, וקורין באחד
חמשה בפרשת ראה מכל הבכור, ואם הוא שבת
קורין ז' ומתחילין: עשר תעשר, והמפטיר קורא
בשני: ביום השמיני עצרת, ומפטיר במלכים: ויהי
ככלות שלמה, ומחזיר הספרים ואומר קדיש,
ומכריז: משיב הרוח ומוריד הגשם:

סימן תרסט

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדעו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות חנוכה סימן תרעב

שולחן ערוך

סימן תרעב

זמן הדלקת נר חנוכה, ובו ב' סעיפים:

א. אין מדליקין נר חנוכה קודם שתשקע החמה, אלא עם סוף שקיעתה, לא מאחרים ולא מקדימים. ויש מי שאומר שאם הוא טרוד יכול להדליק מפלג המנחה ולמעלה, ובלבד שיתן בה שמן עד שתכלה רגל מן השוק:

ב. שכח או הזיד ולא הדליק עם שקיעת החמה, מדליק והולך עד שתכלה רגל מן השוק, שהוא כמו חצי שעה שאז העם עוברים ושבים ואכא פרסומי נסא. הלכך צריך לתן בה שמן כזה השעור, ואם נתן בה יותר יכול לכבותה לאחר שעבר זה הזמן, וכן יכול להשתמש לאורה לאחר זה הזמן. ומיהו הגי מלי לכתחלה, אבל אם עבר זה הזמן ולא הדליק, מדליק והולך כל הלילה. ואם עבר כל הלילה ולא הדליק, אין לו תשלומין:

סימן תרעג

שמנים ופתילות הכשרות לחנוכה, ובו ד' סעיפים:

א. כל השמנים והפתילות כשרים לנר חנוכה, ואף על פי שאין השמנים נמשכים אחר הפתילה ואין האור נתלה יפה באותם הפתילות. ואפלו בליל שבת שבתוך ימי חנוכה מתר להדליק בנר חנוכה השמנים והפתילות שאסור להדליק בהם נר שבת, לפי שאסור להשתמש בנר חנוכה בין בשבת בין בחל, ואפלו לבדק מעות או למנותן לאורה אסור, ואפלו תשמיש של קדשה, כגון ללמד לאורה, אסור. ויש מי שמתיר בתשמיש של קדשה. ונהגים להדליק נר נוסף, כדי שאם ישתמש

שביליל האחרון יהיו שמונה, ואפלו אם רבים בני הבית לא ידליקו יותר:

ג. נר שיש לו שתי פיות עולה לו בשביל שנים:

ד. מלא קערה שמן והקיפה פתילות, אם כפה עליה פלי כל פתילה עולה בשביל נר אחד. לא כפה עליה פלי, אפלו לנר אחד אינו עולה לפי שהוא כמדורה:

ה. נר חנוכה מניחו על פתח הסמוך לרשות הרבים מבחוץ. אם הבית פתוח לרשות הרבים, מניחו על פתחו. ואם יש חצר לפני הבית, מניחו על פתח החצר. ואם היה דר בעליה שאין לו פתח פתוח לרשות הרבים, מניחו בחלון הסמוך לרשות הרבים. ובשעת הסכנה שאינו רשאי לקים המצוה, מניחו על שלחנו ודיו, וצריך נר אחר להשתמש לאורו. ואם יש מדורה אין צריך נר אחר. ואם הוא אדם חשוב שאין דרכו להשתמש לאור המדורה, צריך נר אחר:

ו. מניחו למעלה מג' טפחים, ומצוה להניחו למטה מ' טפחים, ואם הניחו למעלה מ' טפחים, יצא, אבל אם מניחו למעלה מכ' אמה לא יצא:

ז. מצוה להניחו בטפח הסמוך לפתח משמאל, כדי שתהא מזוזה מימין ונר חנוכה משמאל. ואם אין מזוזה בפתח, מניחו מימין. ואם הניחו בדלת עצמו, יניחנו מחציו של כניסה לצד שמאל. ובבית הפנסת מניחו בכתל דרום, ומדליקין ומברכין משום פרסומי נסא:

ח. חצר שיש לו שני פתחים משני רוחות, צריך להדליק בשתיהן מפני החשד. ואם שני הפתחים ברוח אחד די לו באחד מהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות חנוכה סימן תרעד

שולחן ערוך

שם ואינו צריך להסירה ולהניחה לשם מצות חנכה. לפיכך עשית שהיתה דולקת כל היום, שהדליקה מערב שבת למצות חנכה, למוצאי שבת מכבה ומדליקה לשם מצוה. ומכל מקום צריך שידליקנה במקום הנחתה, שאם הדליקה בפנים והוציאה לחוץ, לא יצא, שהרואה אומר: לצרכו הוא מדליקה. וכן אם מדליקה ואוחזה בידו, במקומה, לא יצא, שהרואה אומר: לצרכו הוא אוחזה:

ב. יש מי שאומר דכיון דהדליקה עושה מצוה צריך שיטן שמן בנר, כדי שעור, קדם הדליקה, אבל אם ברוך והדליק ואחר כך הוסיף שמן עד כדי שעור, לא יצא ידי חובתו:

ג. אשה מדלקת נר חנכה, שאף היא חייבת בה. אבל אם הדליקה חרש שוטה וקטן, לא עשה כלום, ואף על פי שהניחה גדול. ויש מי שאומר בקטן שהגיע לחנוכה, מתר:

סימן תרעו

סדר הברכות וההדלקה, ובו ה' סעיפים:

א. המדליק בליל ראשון מברך שלש ברכות: להדליק נר חנכה, ושעשה נסים, ושהחנינו. ואם לא ברוך זמן בליל ראשון, מברך בליל שני או כשיזכר:

ב. מליל ראשון ואילך מברך שתיים: להדליק, ושעשה נסים:

ג. מי שלא הדליק ואינו עתיד להדליק באותו הלילה, וגם אין מדליקין עליו בתוך ביתו, כשרואה נר חנכה מברך: שעשה נסים, ובליל

לאורה יהיה לאור הנוסף שהוא אותו שהדלק אחרון, ויניחנו מרחוק קצת משאר נרות מצוה:

ב. הדלקה עושה מצוה. לפיכך אם כבתה קדם שעבר זמנה אינו זקוק לה, ואפלו כבתה בערב שבת קדם קבלת שבת שעדין הוא מבעוד יום, אינו זקוק לה. וכן אם לאחר שהדליקה בא לתקנה וכבה אותה בשוגג, אינו זקוק לה:

ג. נר של חרס שהדליק בו לילה אחת נעשה ישן ואין מדליקין בו לילה אחרת, אלא לוקח חדשים בכל לילה. ואם אין לו אלא ישן, מסיקו בכל לילה באור. ונר של מתכת אינו צריך חדש. ושל זכוכית או של חרס מכסה, דינו כמתכת:

ד. אין חוששין לפתילות להחליפם, עד שתכלה:

סימן תרעד

שמותר להדליק מנר לנר, ובו ב' סעיפים:

א. מדליקין נר חנכה מנר חנכה, ודוקא להדליק זה מזה בלא אמצעי, אבל להדליק זה מזה על ידי נר של חל, אסור. ויש מתירים גם בזה, אלא אם כן הוא בענין שיש לחוש שייכבה הנר של חל קדם שידליק נר אחר של חנכה:

ב. יש מי שאומר שנר של בית הכנסת ושל שבת ושל חנכה פלם של מצוה הם ומותר להדליק זה מזה:

סימן תרעה

שהדלקה עושה מצוה ולא הנחה, ובו ג' סעיפים:

א. הדלקה עושה מצוה, ולא הנחה, שאם היתה מנחת במקומה שלא לשם מצות חנכה, מדליקה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

לחודש

גליון

אורח חיים

הלכות חנוכה סימן תרעז

שולחן ערוך

לבטלו, יש מי שאומר שאין להוסיף עליו פדי לבטלו:

סימן תרעה

גר של שבת קודם לנר של חנכה, ובו פעיף אחר א. מי שאין ידו משגת לקנות נר חנכה ונר שבת, יקנה נר שבת מפני שלום ביתו ואם יש לו לשל שבת ואין לו לנר חנכה וליין לקדוש היום, יקנה לנר חנכה, משום פרסומי נסא:

סימן תרעט

בערב שבת מדליקין נר חנכה תחלה, ובו פעיף אחר א. בערב שבת מדליקין נר חנכה תחלה ואחר כך נר שבת:

סימן תרפ

שלא להניח הנרות סמוך לפתח בליל שבת, ובו ב' פעיפים: א. בליל שבת צריך לתן שום דבר, לחוץ בין הנרות לפתח, בשביל הרוח שלא יכבה הנרות כשפותח את הדלת: ב. בערב שבת אסור לקבוע הנרות בדלת עצמה אחר הדלת, ויש מי שמתיר:

סימן תרפא

אין מבדילין בנר חנכה במוצאי שבת, ובו ב' פעיפים:

ראשון מברך גם: שהחינו, ואם אחר כך בליל ב' או ג' בא להדליק אינו חוזר ומברך: שהחינו: ד. אחר שהדליק, אומר: הנרות הללו אנו מדליקין על התשועות ועל הנסים ועל הנפלאות וכו': ה. יתחיל להדליק בליל ראשון בנר היותר ימיני, ובליל ב' כשיוסיף נר אחד סמוך לו יתחיל ויברך על הנוסף, שהוא יותר שמאלי, כדי להפנות לימין. וכן בליל ג' כשיוסיף עוד אחר סמוך לשני נרות הראשונות, יתחיל בנוסף ובו יתחיל הברכה, ואחר כך יפנה לצד ימין, וכן בכל לילה. נמצא שתמיד מברך על הנוסף שהוא מורה על הנס, שהרי בתוספת הימים נתוסף הנס:

סימן תרעז

דין אכסנאי בחנכה, ובו ד' פעיפים: א. אכסנאי שאין מדליקין עליו בביתו, צריך לתת פרוטה לבצל הבית להשתתף עמו בשמן של נר חנכה. ואם יש לו פתח פתוח לעצמו, צריך להדליק בפתחו, אף על פי שאותו בית אינו מיוחד אלא לשנה והוא אוכל על שלחן בעל הבית, והוא הדין לכן האוכל אצל אביו: ב. קטן שהגיע לחנוף צריך להדליק: ג. יש אומרים שאף על פי שמדליקין עליו בתוך ביתו, אם הוא במקום שאין בו ישראל מדליק בברכות: ד. הנותר ביום השמיני מן השמן הצריך לשעור הדלקה, עושה לו מדורה ושורפו בפני עצמו שהרי הקצה למצותו. ואם נתערב בשמן אחר ואין ששים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמרו:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות חנוכה סימן תרפב

שולחן ערוך

השני, ועל דרך זה בכל יום. ביום שמיני מתחילין: ביום השמיני, וגומרין כל הסדר, וקורין פְּרָשָׁה ראשונה של בהעלותך:

ב. בשבת שבחנכה מוציין ב' ספרים. באחד קורא בפרשת השבוע, ובשני קורא בשל חנכה, ומפטיר: רְנִי וְשִׂמְחִי. ואם חלו בו שתי שבתות, מפטיר בשני במלכים, בגרות דשלמה:

ג. אם חל ראש חדש טבת בשבת, מוציין ג' ספרים וקורין ו' בפרשת השבוע, ובשני קורא אחד בשל ראש חדש ומתחיל: וביום השבת, ובג' קורא מפטיר בשל חנכה ומפטיר: רְנִי וְשִׂמְחִי. ואם חל ראש חדש בחל, מוציין ב' ספרים וקורין באחד ג' בשל ראש חדש, ובשני קורא אחד בשל חנכה. ואם טעה החזן וקרא ד' בשל ראש חדש, אם לא הוציאו ספר ב' אינו צריך לקרות יותר. אבל אם הוציאו ספר ב', משום פגמו צריך לקרות חמישי בשל חנכה:

סימן תרפא

סדר ד' פְּרָשִׁיּוֹת, ובו ז' סעיפים:

א. ראש חדש אדר הסמוך לניסן שחל להיות בשבת, קורין פרשת שקלים שהיא פי תשא, עד ועשית כיור נחשת, ומפטיר: ויכרת יהודע. ומוציין שלשה ספרים: באחת קורא פרשת השבוע, ובשני של ראש חדש, ובשלישי קורא מפטיר בפרשת שקלים:

ב. בשבת שניה מוציין שני ספרים. באחד קורא פרשת השבוע, ובשני קורא: זכור את אשר עשה לך עמלק, ומפטיר: פקדתי את אשר עשה עמלק:

א. במוצאי שבת אין מבדילין בגר חנכה, שאין נהנים לאורו ואין מברכין על הגר עד שיאותו לאורו:

ב. מדליקין גר חנכה בבית הכנסת קדם ההבדלה:

סימן תרפב

דין על הנסים בחנכה, ובו ג' סעיפים:

א. כל שמונת ימי חנכה אומר על הנסים בברכת המזון בברכת הארץ, ובתפלה בברכת מודים. ואם לא אמר, אין מחזירין אותו ומיהו אם נזכר באותה ברכה כל זמן שלא הזכיר את השם, אפלו נזכר בין אתה להשם, חזר:

ב. גם במוסף של שבת ושל ראש חדש צריך להזכיר של חנכה, אף על פי שאין מוסף בחנכה:

ג. אין אומרים: כשם שעשית וכלי, אלא מסים: ועשית עמהם נסים וגבורות בימים ההם בעת הזאת. ויש אומרים שאומרים אותו:

סימן תרפג

סדר הלל בחנכה, ובו סעיף אחד

א. כל שמונת ימי חנכה גומרין את ההלל:

סימן תרפד

סדר קריאת התורה בחנכה, ובו ג' סעיפים:

א. קורין בקרבנות הנשיאים שבפרשת נשא, שלשה בכל יום. ומתחילין בברכת כהנים, וקורא אותו עם כהן ולוי, וישראל קורא ביום הראשון. ביום שני קורא כהן ביום השני עד פר אחד בן בקר, ולוי עד ביום השלישי, וישראל חזר וקורא: ביום

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות מגילה ופורים סימן תרפו

שולחן ערוך

דין תענית אסתר, ובו ג' סעיפים:

- א. בתנכה ופורים מתר להתענות לפניהם ולאחריהם:
- ב. מתענים בי"ג באדר. ואם חל פורים באחד בשבת, מקדימין להתענות ביום חמישי:
- ג. יש מתענים ג' ימים, זכר לתענית אסתר:

סימן תרפז

דיני חיוב קריאת המגלה, ובו ב' סעיפים:

- א. תיב אדם לקרות המגלה בלילה ולחזור ולשנותה ביום. ושל לילה, זמנה כל הלילה. ושל יום, זמנה כל היום מהנץ החמה עד סוף היום. ואם קרא משעלה עמוד השחר, יצא:
- ב. מבטלים תלמוד תורה לשמע מקרא מגלה, קל וחמור לשאר מצות של תורה שכלם נדחים מפני מקרא מגלה, ואין לה דבר שנדחה מקרא מגלה מפניו חוץ ממת מצוה שאין לו קוברים שהפוגע בו קוברו תחלה ואחר כך קורא:

סימן תרפח

דין כרכים המקפיים חומה מימות יהושע בן נון, ובו ח' סעיפים:

- א. כרכים המקפיים חומה מימות יהושע בן נון, אפלו אינן מקפין עכשו, קורין בט"ו, אפלו אם הם בחוצה לארץ, ואפלו אין בהם עשרה בטלנים. והוא שהקף ואחר כך ישב, או שישב תחלה על דעת להקיפו אחר כך, לאפוקי כשנודע שישב תחלה על דעת שלא להקיפו:

- ג. בשבת שלישית, שהוא ט"ו באדר, מפסיקין. ובשבת ד' שהיא כ"ב לאדר מוציאים שני ספרים. באחד קורא בפרשת השבוע, ובשני קורא פרשת פרה, ומפטיר: וזרקתי עליכם מים טהורים:
- ד. בשבת חמישי, שהוא כ"ט באדר, מוציאים ב' ספרים: באחד קורא פרשת השבוע, ובשני: החדש הזה לכם, ומפטיר: בראשון באחד לחדש:

- ה. חל ראש חדש אדר הסמוך לניסן בתוך ימי השבוע, ואפלו בערב שבת, מקדימין לקרות פרשת שקלים בשבת שלפניו, ומפסיקין בשניה כדי שתהא פרשת זכור בשבת הסמוכה לפורים מלפניה. ואם חל פורים בערב שבת, מקדימים לקרות פרשת זכור בשבת שלפניו:

- ו. הימים שראוי לקבוע בהם ראש חדש אדר, זב"ו. וסימן לשבתות ההפסקה, זט"ו ב"ו ד"ד ובי"ו, כלומר: כשחל ראש חדש בשבת מפסיקין בחמשה עשר בו, וסימן זט"ו. וכשחל ביום ב' מפסיקין בו' בו, וסימן ב"ו. וכשחל ביום ד' מפסיקין בד' בו, וסימן ד"ד. וכשחל ביום ו' מפסיקין בשתי שבתות ב' בו וי"ו בו, וסימן ובי"ו:

- ז. יש אומרים שפרשת זכור ופרשת פרה אדמה תיבם לקראם מדאורייתא, לפיכך בני הישובים שאין להם מגן צריכים לבא למקום שיש מגן בשבתות הללו כדי לשמע פרשיות אלו שהם מדאורייתא:

הלכות מגילה ופורים

סימן תרפו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזמנה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתלמי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות מגילה ופורים סימן תרפט

שולחן ערוך

סימן תרפט

שהכל חיבים בקריאת מגלה, וכו' ו' סעיפים:

- א. הכל חיבים בקריאתה, אנשים ונשים וגרים ועבדים משחררים. ומחנכים את הקטנים לקרותה:
- ב. אחד הקורא ואחד השומע מן הקורא, יצא ידי חובתו. והוא שישמע מפי שהוא חיב בקריאתה. לפיכך אם היה הקורא חרש או קטן או שוטה, השומע ממנו לא יצא. ויש אומרים שהנשים אינם מוציאות את האנשים:
- ג. אנדרוגינוס מוציא מינו ולא שאינו מינו, טמטום ומי שחציו עבד אפלו מינו אינו מוציא:
- ד. השומע מגלה ממי שהוא מדר הנאה ממנו, יצא:
- ה. מקום שאין מגין, אם אחד יודע והאחרים אינם יודעים אחד פוטר את כלם. ואם כלם יודעים, כל אחד קורא לעצמו:
- ו. מנהג טוב להביא קטנים וקטנות לשמע מקרא מגלה:

סימן תרצ

דיני קריאת המגלה, וכו' י"ח סעיפים:

- א. קורא אדם את המגלה בין עומד בין יושב. אבל לא יקרא בצבור, יושב, לכתחלה מפני כבוד הצבור:
- ב. אפלו שנים, ואפלו עשרה, יכולים לקרותה ביחד ויוצאים הם והשומעים מהם:
- ג. צריך לקרותה כלה, ומתוך הפתב. ואם קראה על פה, לא יצא. וצריך שתהא כתובה כלה לפניו

- ב. וכן הפורים הנראים עמהם, אפלו אינם סמוכים, כגון שהם בהר. או שסמוכים להם, אפלו אינם נראים עמהם, כגון שהם בעמק, ובלבד שלא יהיו רחוקים יותר ממיל. ובשושן אף על פי שאינה מקפת חומה מימות יהושע, קורין בט"ו הואיל ונעשה בו הנס:
- ג. כפרים ועירות גדולות, וכרפים שאינם מקפים חומה מימות יהושע בן נון קורין בי"ד:
- ד. כרף שהוא ספק אם הקף בימי יהושע אם לאו, קורין בי"ד ובט"ו ובבליליהון, ולא יברך פי אם בי"ד שהוא זמן קריאה לרב העולם:
- ה. בן עיר שהלך לכרף, או בן כרף שהלך לעיר, אם היה דעתו לחזור למקומו בזמן קריאה (של י"ד) ונתעבב ולא חזר, קורא במקומו. ואם לא היה בדעתו לחזור אלא לאחר זמן הקריאה, קורא עם אנשי המקום שהוא שם:
- ו. יום חמשה עשר שחל להיות בשבת אין קורין המגלה בשבת, אלא מקדימים לקרותה בערב שבת, וגובים מעות מתנות עניים ומחלקים אותם בו ביום. וביום שבת מוציאים שני ספרים ובשני קורין: ויבא עמלק. ואומרים: על הנסים. ואין עושים סעדת פורים עד יום אחד בשבת:
- ז. המפרש בים והיוצא בשירא ואינו מוצא מגלה להוליד עמו, יקראנה בי"ג או בי"ב או באחד עשר, בלא ברכה. ואם אי אפשר להמתין עד ימים הללו, יש אומרים שקורא אפלו מתחלת החדש:
- ח. בן עיר שהיה בספינה או בדרך ולא היה בידו מגלה, ואחר כך נודמנה לו בט"ו, קורא אותה בט"ו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות מגילה ופורים סימן תרצ

שולחן ערוך

יב. קראת מתנמנם, הואיל ולא נרדם בשנה, יצא. אבל אם שמעו מתנמנם, לא יצא:

יג. היה כותב, שקורא פסוק במגלה שהוא מעתיק ממנה, וכותב. אם כן לבו לצאת ידי חובתו, יצא, והוא שתהא כתובה פלה לפניו במגלה שהוא מעתיק ממנה. וכן אם היה מגיף. וכן אם היה דורש, שקורא פסוק במגלה שלמה ודורשו, אם כן לבו לצאת ידי חובתו, יצא. ולא יפסיק בה בענינים אחרים כשדורשה, שאסור להפסיק בה בענינים אחרים:

יד. הקורא את המגלה צריך שיכונן להוציא השומע, וצריך שיכונן השומע לצאת, ואם הקורא שליח צבור מסתמא דעתו על כל השומעים, אפלו הם אחורי בית הכנסת, אין מדקדקין בטעיותיה. ויש אומרים דוקא בטעות שהלשון והענין אחד, כהוא עבדא דתרי תלמידי דהווי יתבי קמה דרב, חד קרי יהודים וחד קרי יהודיים ולא אהדר חד מינייהו. אבל טעות אחר. לא:

טו. צריך לומר עשרת בני המן ועשרת, הכל בנשימה אחת, להודיע שכלם נהרגו ונתלו כאחד:

טז. צריך שיאמר: ארור המן, ברוך מרדכי, ארוה זרש, ברוכה אסתר, ארורים כל עובדי אלילים, ברוכים כל ישראל. וצריך שיאמר: וגם תרבונה זכור לטוב:

יז. מנהג כל ישראל שהקורא קורא ופושטה כאגרת, להראות הנס. וכשיגמר, חוזר וכורכה פלה, ומברך:

יח. מגלה ב"ד ובט"ו צריך לחזר אחר עשרה, ואם אי אפשר בעשרה קורים אותם בנחיד:

לכתחלה, אבל בדיעבד אם השמיט הסופר באמצעה תבות, אפלו עד חציה, וקראם הקורא על פה, יצא. אבל ביותר מחציה, אפלו הן כתובות, אלא שהן מטשטשות ואין רשומן נכר, פסולה:

ד. מי שתופס בידו מגלה שאינה כשרה, לא יקרא עם שליח צבור, אלא שומע ושותק:

ה. קראת סרוגין, דהינו שפסק בה ושהה ואחר כך חזר למקום שפסק, אפלו שהיה כפי לגמר את פלה, יצא:

ו. הקורא את המגלה למפרע, לא יצא. קרא פסוק אחד ודלג השני וקרא שלישי ואחר כך חזר וקרא השני, לא יצא. מפני שקרא למפרע פסוק אחד. אלא כיצד יעשה, מתחיל מפסוק שני ששכת, וקורא על הסדר:

ז. הקורא את המגלה על פה, לא יצא ידי חובתו:

ח. הלועז ששמע את המגלה הכתובה בלשון הקודש ובכתבי הקודש, אף על פי שאינו יודע מה הם אומרים, יצא ידי חובתו:

ט. היתה כתובה תרגום או בלשון אחרת מלשונות העכו"ם, לא יצא ידי חובתו בקריאתה אלא המפיר אותו הלשון בלבד. אבל אם היתה כתובה בכתב עברי, וקראה ארמית לארמי, לא יצא, שנמצא זה קורא על פה, וכיון שלא יצא הקורא ידי חובתו לא יצא השומע ממנו:

י. מי שיודע לעז ויודע אשורית, אינו יוצא בלעז. ויש אומרים שיוצא:

יא. יש למחות ביד הקוראים לנשים המגלה בלשון לעז, אף על פי שכתובה בלשון לעז:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אורח חיים

הלכות מגילה ופורים סימן תרצא

שולחן ערוך

סימן תרצא

דיני כתיבת המגלה ותפירתה, ובו י"א סעיפים:

א. אין כותבין המגלה אלא בדיו, על הגויל או על הקלף, כספר תורה. ואם כתבה במי עפצים וקנקנתום, כשרה. כתבה בשאר מיני צבעונים, פסולה. וצריכה שרטוט בתורה עצמה. ואין העור שלה צריך לעבד לשמה. ויש אומרים שצריך עבוד לשמה:

ב. היתה כתובה על הנר או על עור שאינו מעבד, או שכתבה עכו"ם או אפיקורוס, פסולה. ודינה כספר תורה לענין הקף גויל וחטטרות חתי"ן ותלית ההי"ן וקופי"ן וכל גופות האותיות בצורתן ובחטטרות ויתרות. וצריכה עמוד בסופה וחלק בראשה כדי להקיפה בו. ויש אומרים שצריכה תגין, ויש אומרים שאינה צריכה:

ג. עשרת בני המן צריך לכתבה כשירה, ולא כשאר שירות שחלק על גבי כתב, אלא מניח חלק בין כתב לכתב. ואם לא עשה כן, פסולה:

ד. צריך לתאריך בוא"ו דויזתא. וצריך לכתב איש בראש דפא, ואת בסופה:

ה. אם תפרה בחוטי פשתן, פסולה:

ו. אם הטיל בה ג' חוטי גידים, כשרה, ובלבד שיהיו משלשות. ומפני שיש בו פרושים שונים, צריך לצאת ידי כלם ויעשה שלשה תפירות בראשה וג' בסופה וג' באמצעיתה ותפירה אחת בחלק הרביעי מצד זה ותפירה אחת בחלק הרביעי שמצד האחר:

ז. צריך להניח שיור בראש היריעה ובסופה, כשתופרם יחד, ובמשהו סג"י:

ח. אין קורין בצבור במגלה הפתובה בין הפתובים. ואם קרא, לא יצא אלא אם כן היתה יתרה על שאר היריעות או חסרה, כדי שיהא לה הפך. אבל היחיד קורא בה, ואפלו אינה חסרה או יתרה, ויוצא בה ידי חובתו. ודוקא כשהיא פתובה בגליון כספר תורה:

ט. מגלה שהיא נקדה, וכן אם כתב בה בדה הראשון ברכות ופיוטים, אינה נפסלת בכך:

י. אם אין מגלה כשרה קורים אותה בחמש בלא ברכה:

יא. אם קרא במגלה גזולה, יצא:

סימן תרצב

דיני ברכות המגלה, ובו ד' סעיפים:

א. הקורא את המגלה מברך לפניו ג' ברכות: על מקרא מגלה, ושעשה נסים, ושהחינו. וביום אינו חוזר ומברך שהחינו. ולאחריו נוהגין לברך: הרב את ריבנו וכו'. אם לא ברך לא לפניו ולא לאחריו, יצא:

ב. אין לשוח בעוד שקורין אותה:

ג. אף על פי שיצא כבר, מברך להוציא את אחר ידי חובתו:

ד. מי שהוא אנוס קצת ואינו יכול לילך לבית הכנסת וצריך להמתין עד אחר שקראו הקהל, וקשה עליו לישוב בתענית פל כף, יכול לשמע קריאתה מבעוד יום מפלג המנחה ולמעלה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֵנּוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיהוּיָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיֵנְתִּיהּ, בְּדַחֲלֵהּ וְרַחֲמֵיהּ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאֶהְבָּה), וְרַחֲמֵיהּ וְרַחֲמֵיהּ,
לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רַחֲמֵי הַקֹּדֶשׁ)

אורח חיים

הלכות מגילה ופורים סימן תרצג

שולחן ערוך

סימן תרצג

סדר תפלת פורים, ובו ד' סעיפים:

- א. אחר קריאת המגלה בערבית, אומר: ואתה קדוש, ואם חל במוצאי שבת אומר: ויהי נעם, קדם ואתה קדוש:
- ב. אומר: על הנסים, בלילה וביום:
- ג. אין קורין בו הלל, ואין נופלים על פניהם:
- ד. מוציאין ספר תורה וקורין בפרשת ויבא עמלק, ואף על פי שאין בה אלא ט' פסוקים. וכופלין פסוק אחרון כדי להשלים עשרה פסוקים. וקורין המגלה ואחר כך סדר קדושה:

סימן תרצד

דין מעות פורים לעניים, ובו ד' סעיפים:

- א. חייב כל אדם לתן לפחות שתי מתנות לשני עניים:
- ב. אין משנין מעות פורים לצדקה אחרת. אבל העני יכול לעשות בו מה שירצה:
- ג. אין מדקדקים במעות פורים אלא כל מי שפושט ידו לטל נותנים לו. ובמקום שנהגו לתן אף לעכו"ם, נותנים:
- ד. במקום שאין עניים, יכול לעכב מעות פורים שלו לעצמו ונותנם במקום שירצה:

סימן תרצה

דיני סעדת פורים, ובו ד' סעיפים:

- א. פורים מתר בעשית מלאכה. ובמקום שנהגו שלא לעשות, אין עושין. והעושה, אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה לעולם, אלא אם הוא בנזן של שמחה, כגון: בית חתנות לבנו או אבורגקי של מלכים, דשרי:
- ב. אפלו במקום שנהגו, לא נהגו אלא ביום מקרא מגלה בלבד, אבל לאסר את של זה בזה, אינו מנהג:
- ג. יום י"ד ויום ט"ו אסורים בהספד ותענית לכל אדם בכל מקום, בין לבני כרכים שהם עושין ט"ו בלבד, בין לבני עירות שהם עושים י"ד בלבד:

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א שלי"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן תרצו

שולחן ערוך

דלשמח בפורים דברי קבלה נינהו שהם פדברי
תורה:
ח. מתר לשא אשה בפורים:

סימן תרצו

אין אומרים תחנה בפורים (בי"ד וט"ו שבאדר א',
ודיו תענית והספד בהו), ובו פעיף אחד
א. יום י"ד וט"ו שבאדר ראשון אין נופלים על
פניהם, ואין אומרים מזמור יענה ה' ביום צרה,
ואסורים בהספד ותענית. אבל שאר דברים אין
נוהגים בהם. ויש אומרים דאף בהספד ותענית
מתרים:

והנשים מענות בהם, שפלן עונות פאחת, ומטפחות
שמכות כף אל כף. אבל לא מקוננות, שתהא אחת
מדברת וכלן עונות אחריה. נקבר המת, לא מענות
ולא מקוננות:

ד. כל דברי אבלות נוהגים בתנפה ופורים:

ה. אם חל פורים במוצאי שבת והאבל יושב בבית
הכנסת בשבת במנחה, לא יצא משם עד שיתפלל
תפלת ערבית וישמע קריאת מגלה, ולמחרת לא
יצא מפתח ביתו:

ו. יש מי שאומר שהאבל חייב לשלח מנות:

ז. יש מי שאומר שאונן מתר בבשר ויין, דלא אתי
עשה דתיחיד דאבלות ודחי עשה דרבים דאורייתא,

יורה דעה

הלכות שחיטה

סימן א

מי הם הכשרים לשחוט, ובו י"ד סעיפים:

אם הוא ממחה ויודע הלכות שחיטה, אבל אין
צריך לשאלו אם נתעלה:

ב. אין צריך שיודע כל חלוקי הדינים, אלא אם
אומר על דבר זה הייתי מסתפק ושואל, קרינון בה
שפיר יודע, עד שאומר על האסור מתר:

ג. מי שיודעין בו שאינו יודע הלכות שחיטה,
אפלו שחט לפנינו ד' או ה' פעמים שחיטה הגונה
וראויה, ושחט אחר כך בינו לבין עצמו, שחיטתו
פסולה. אפלו שאלו לו: עשית כך וכך, ומתוך
תשובתו נראה ששחט פראוי, אין לסמוך עליו,
ואפלו אומר: ברי לי ששחטתי יפה. מי שיודעים
בו שאינו יודע הלכות שחיטה, יכולים לתן לו

א. הכל שוחטין לכתחלה, אפלו נשים. ועבדים וכל
אדם, אפלו אין מכירין אותו שמחוק לשחט שלא
יתעלה, וגם אין יודעין בו שהוא ממחה ויודע
הלכות שחיטה, מתר לתן לו לכתחלה לשחט,
ומתר לאכל משחיטתו, שרב הרגילין לשחט הם
בחזקת ממחין ומחוקין. במה דברים אמורים,
בשאינו לפנינו, אז מתר לאכל משחיטתו וסומכים
על החזקה. אבל אם הוא לפנינו, צריך לבדוק,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן ב

שולחן ערוך

י. ערם, לא ישחט לכתחלה, מפני שאינו יכול לברך:

יא. אם הטילו הקהל חרם, שלא ישחט אלא טבח ידוע, ושחט אחר, יש אומרים ששחיטתו אסורה:

יב. השוחט בפני עדים בהמה לעובד פוככים, וכשבא ישראל לקנות ממנה, אמר: לא תקנה ממנה כי לא שחטתיה, אינו נאמן. ומיהו לדידה אסורה, דהא שויה אנפשיה תתיכה דאסורא:

יג. טבח שעשה סימן בראש הפכש השחוט, שיהא נראה שהוא טרפה, וגם היה אומר שהוא טרפה, ואחר כך אמר שכשר היה, ולא אמר בן אלא כדי שלא יקחו אותו וישאר לו לקח ממנו בשר, כיון שנתן אמתלא לדבריו נאמן

יד. שוחט, שהעיד עליו עד אחד ששחט שלא כהגון, והוא מכחישו, עד אחד בהכחשה לאו כלום, והעד עצמו מתר לאכל מכאן ולהבא. ומכל מקום, הכל לפי מה שהוא אדם:

סימן ב

אם שחיטת נכרי ומומר כשרה, וכו' י"א סעיפים:

א. שחיטת נכרי, נבלה, אפלו הוא קטן, ואפלו אינו עובד אלילים ואפלו אחרים רואין אותו:

ב. מומר אוכל נבלות לתאבון, ישראל בודק סכין ונותן לו, ומתר לאכל משחיטתו אפלו ישחט בינו לבין עצמו, והוא שיודעין בו שיודע הלכות שחיטה. ואם לא בודק לו סכין תחלה, אסור לאכל משחיטתו עד שיבדקנו בסוף. ואין לתן לו לכתחלה לשחט, אפלו כשר עומד על גביו, בלי

לשחט, אם אחר עומד על גביו, ובלבד שיראה אותו מתחלת שחיטה עד סופה:

ד. אם אבדו גדייו ותרגוליו, או שנגנבו, ומצאם שחוטים כראוי, במקום שרב ישראל מצויים, מתרים, בין שמצאם בשוק בין שמצאם באשפה שבבית, אבל אם מצאם באשפה שבשוק, אסורים:

ה. חרש שאינו שומע ואינו מדבר, ושטה, דהינו שהוא יוצא יחידי בלילה, או מקרע פסותו, או לן בבית הקברות, או מאבד מה שנותנים לו, אפלו באחת מאלו, אם עושה אותו דרך שטות, וקטן שאינו יודע לאמן ידיו לשחט, אין מוסרין להם לשחט לכתחלה, אפלו אחרים עומדים על גביהם. ואם שחטו, שחיטתן כשרה אם אחרים עומדים על גביהם. ואין מוסרין להם לכתחלה לשחט כשאין אחרים עומדים על גביהם, אפלו אם רוצים להאכיל לכלבים. ואם הקטן יודע לאמן ידיו, אם אחרים עומדים על גביו, שוחט לכתחלה ומתר לאכל משחיטתו:

ו. חרש המדבר ואינו שומע, לא ישחט, מפני שאינו שומע הברכה. ואם שחט, אפלו בינו לבין עצמו, שחיטתו כשרה:

ז. השומע ואינו מדבר, אם הוא ממחה, שוחט אפלו לכתחלה, אם אחר מברך:

ח. שכור שהגיע לשכרותו של לוט, דינו כשטה. ואם לא הגיע לשכרותו של לוט, שוחט לכתחלה:

ט. סומא, לא ישחט לכתחלה, אלא אם כן אחרים רואין אותו. ואם שחט, שחיטתו כשרה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן ג

שולחן ערוך

יא. ה"ו ישראל ופסול או חזין בספין ושוחטין,
פסולה. ואין צריך לומר אם כל אחד סבינו בידו:

סימן ג

שחיטה אינה צריכה כוונה, ובו פעיף אחד

א. שחיטת חלין אינה צריכה כוונה. אפלו מתעסק
בעלמא לחתך, או שזרק ספין לבועצה בכתל,
ושחטה כהלכתה כשרה. והוא שראה שלא החליד
הספין בין סימן לסימן, או תחת העור. ואם מצא
הנוצה או השער חתוכים, ודאי לא החליד. ואפלו
הפיל הספין בידו, או ברגלו, שלא בכונה כלל,
ושחט, שחיטתו כשרה. אבל אם נפלה מעצמה,
פסולה, דבעינן פח גברא וכן אם היה הספין מנח
בחיקו או בידו, ונפלה מידו או מחיקו שלא
בכוונה, כנפלה מעצמה דמי, ופסולה:

סימן ד

השוחט לשם עבודת כוכבים או לשם דבר אחר מה
דינו, ובו ג' פעיפים:

א. השוחט לשם אלילים, אפלו לא חשב לעבדה
בשחיטה זו אלא חשב בשעת שחיטה לזרק דמה
או להקטיר חלבה לעבודת אלילים, הרי זה זבחי
מתים, ואסורה בהנאה:

ב. שחט סתם, ואחר כך, חשב לזרק דמה או
להקטיר חלבה לעבודת כוכבים, הרי זה ספק זבחי
מתים:

ג. ישראל ששחט בהמתו של גוי, אפלו חשב
הפותי לעבודת אלילים, כשרה. ואם ישראל חשב
שיזרק הפותי לעבודת אלילים, פסולה:

שיבדק לו פשר את הספין תחלה, על סמך
שיבדקנו בסוף:

ג. מומר לתאבון ששחט, אפלו נשבע, ששחט
בספין יפה, אינו נאמן:

ד. מומר לתאבון ששחט בינו לבין עצמו, ויש עמו
ספין יפה ושאינו יפה, ואומר שביפה שחט, נאמן.
ואפלו אם נמצא בשר בידו, אם יש ממחין בעיר,
נאמן לומר: ממחה שחט לי:

ה. מומר להכעיס אפלו לדבר אחד, או שהוא מומר
לעבודת אלילים או לחלל שבת בפרהסיא, או
שהוא מומר לכל התורה אפלו חוץ משתים אלו,
דינו כפותי:

ו. מומר לאחד משאר עברות, אין צריך לבדק לו
ספין, ולהרמב"ם צריך. ודוקא במומר לעברה,
אבל מי שהוא פסול לעדות בעברה מעברות של
תורה, אין צריך לבדק לו ספין, אפלו להרמב"ם

ז. מומר לערלות, דינו כמומר לעברה אחת. ואם
אינו ערל אלא מפני שמתו אחיו מחמת מילה, הרי
הוא כשאר ישראל כשר:

ח. פותי, האדנא, דינו כעובד כוכבים:

ט. צדוקי ובייתוסי, שחיטתן אסורה, אלא אם פן
שחטו ואחרים עומדים על גביהם וגם בדקו להם
ספין:

י. התחיל פסול לשחט וגמר הפשר, או שהתחיל
הפשר וגמר הפסול, פסולה. במה דברים אמורים,
שהתחיל הפסול בדבר שעושה אותה נבלה, כגון
בושט או ברב הקנה, אבל אם התחיל הפסול בחצי
קנה וגמר הפשר, כשרה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן ה

שולחן ערוך

לשם מעשר, לשם תמורה, שחיטתו כשרה. ואם
נודע שעבר עברה שחיב עליה חטאת או אשם,
ואמר זו לחטאתי או לאשמי, פסולה:

ב. שחט תרגולים ואוזים וכיוצא בהם, מינים
שאין ראויים להקרבה, כשרים. והוא הדין
לתורים קטנים ובני יונה גדולים:

ג. שנים ששוחטין, בין שאותו בין בספין אחד, בין
שכל אחד ספינו בידו, ונתפון אחד מהם לשם דבר
הפוסל, הרי זה פסולה. וכן אם שחטו זה אחר זה
ונתפון אחד מהם לשם דבר הפוסל, פסול. במה
דברים אמורים, כשהיה לו בה שתפות, אבל אם
אין לו בה שתפות, אינה אסורה, שאין אדם
מישראל אוסר דבר שאינו שלו, שאין פונתו אלא
לצערו:

ד. ישראל ששחט בהמת חברו לעבודת כוכבים, לא
אסרה, שודאי לא כון אלא לצערו, ואם יש לו
שתפות בה, יש אומרים שאוסר גם חלק חברו,
ויש אומרים דגם בזה אינו מכון אלא לצער שתפו
ולא לאסר:

ה. השוחט לשם הרים וגבעות, לשם חמה ולבנה,
כוכבים ומזלות, ימים ונהרות, אין לו דין תקרבת
עבודה זרה לאסרה בהנאה, אבל שחיטתו פסולה,
אף על פי שלא נתפון לעבדה אלא לרפואה
וכיוצא בה מדברי הבאי שאומרים הכותים:

ו. שחט לשם שר של הר, או לשם שר א' משאר
הדברים, בין ששחט לשם מיכאל השר הגדול, בין
ששחט לשם שר של שלשול קטן שבנים הרי זה
זבחי מתים, ואסור בהנאה:

ז. ישמעאלים שאינם מניחים ישראל לשחט, אלא
אם כן יהפך פניו לא"ל קיבל"א, כמנהג חקותיהם,
אינו דומה לשוחט לשם הרים. ומכל מקום ראוי
לבטל המנהג ההוא ולגער במי שעושה כן,

סימן ו

במה שוחטין, ובו ד' סעיפים:

א. בכל דבר התלוש שוחטין, בין בספין בין בצור
בין בקרומית של קנה האגס הנקרא אישפדני"א,
וכיוצא בהם מדברים החותכים. והוא שיהיה פיו
חד, ולא יהיה בו פגם. ספין שצדו אחד מגל וצדו
השני יפה, לא ישחט בצד היפה לכתחלה, גזרה
שמא ישחט בצד האחר. ואם שחט, הואיל ובצד
היפה שחט, שחיטתו כשרה:

ב. השוחט בדבר המחבר לקרקע, או לגוף, כגון
צפרן ושן המחברים בבהמה, שחיטתו פסולה.
ובתלוש מן הקרקע ולבסוף חברו בקרקע, לא
ישחט, ואם שחט, שחיטתו כשרה, ואפלו אם
בטלו, והוא שלא יהא נשרש בארץ אחר שבטלו:

סימן ה

השוחט לשם קדשים מה דינו, ובו ג' סעיפים:

א. השוחט לשם קדשים שמתנדבים ונודרים
כמותם, אפלו היא בעלת מום, שחיטתו פסולה,
שזה כשוחט קדשים בחוץ. שחט לשם קדשים
שאינם באים בגדר ונדבה שחיטתו כשרה כיצד,
השוחט לשם עולה, לשם תודה, לשם פסח,
שחיטתו פסולה. הואיל והפסח יכול להפרישו בכל
שעה שירצה, דומה לגדר ונדב. שחט לשם חטאת,
לשם אשם ודאי, לשם אשם תלוי, לשם בכור,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

לחודש

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן ז

שולחן ערוך

א. כמה הוא ארך הספין ששוחט בו, כל שהוא, שלא יהא דבר דק שנוקב ואינו שוחט, כמו ראש האזמל הקטן וכיוצא בו, ובמחט, אפלו הוא רחב קצת כאותן של רצענים שחותכין בו החוט, אין שוחטין בו וכיון דלא ידעינן שעורא, השוחט בספין קטנה צריך לזהר ולשער לפי אמד דעתו שפשיליך ויביא בה שלא ידרס, אבל בקטנה יותר מדאי לא ישחט:

סימן ט

השוחט בספין מלבנת, ובו סעיה אחר

א. אם שחט בספין מלבנת, שחיטתו פסולה, ויש מכשירין:

סימן י

יתר דיני ספין, ובו ג' סעיפים:

א. ספין של משמשי עבודת כוכבים חדשה, או ישן שאין בו משום געולי עובדי כוכבים, מתר לשחט בו בהמה בריאה מפני שהוא מקלקל, ואסור לשחט בו מספנת, מפני שהוא מתקן, ספין של עובד כוכבים שהשחיו ברחים שלו, או אם היה יפה שאין בו פגימות ונעצו בקרקע קשה עשר פעמים ואח"כ שחט בו, מתר, ואם שחט בו בלא שום הכשר, מדיח בית השחיטה, ואם קלף הרי זה משבח:

ב. ספין ששחט בו כשרה, אף על פי שהיא מלכלכת בדם מתר לשחט בו פעם אחרת, אבל אסור לחתך בו רותח, ומתר לחתך בה צונן על ידי הדחה שדיחננו תחלה:

ג. חתך מבהמה לחי שיש בו שנים חדים ושחט בהם, שחיטתו פסולה, מפני שהם כמגל. אבל בשן אחד הקבוע בלחי, שוחט בו לכתחלה:

ד. נעץ ספין בכהל, והעביר הצנאר עד שנשחט, שחיטתו כשרה, והוא שיהיה צנאר הבהמה למטה והספין למעלה, שאם היה צנאר בהמה למעלה מהספין שמא תרד הבהמה בכבד גופה ותחתך בלא הולכה והבאה, ואין זו שחיטה, ואפלו אמר: ברי לי שלא דרסתי, שחיטתו פסולה, לפיכך, אם היה עוף, בין שהיה צנארו למעלה מהספין הנעוצה או למטה ממנה, שחיטתו כשרה:

סימן ז

הקובע ספין בגלגל אם מתר לשחט בו, ובו סעיה אחר

א. יכול אדם לקבוע ספין בגלגל של אבן או של עץ, ומסבב הגלגל בידו או ברגלו, ומשים שם צנאר הבהמה או העוף עד שישחט בסביבת הגלגל, ואם המים הם המסבבים את הגלגל ושם הצנאר כנגדו בשעה שסבב ונשחט, הרי זו פסולה, ואם פטר אדם את המים עד שבאו וסבבו את הגלגל, ושחט בסביבתו, הרי זה כשרה בדיעבד, שהרי מכח אדם בא, במה דברים אמורים, בסביבה ראשונה שהיא מכח האדם, אבל מסביבה שניה ולאחריה, פסולה שהרי אינה מכח האדם, אלא מכח המים בהלוקן:

סימן ח

שעור ספין של שחיטה, ובו סעיה אחר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן יא

שולחן ערוך

סימן יב

שלא לשחט בתוך גומא, וכו' ב' סעיפים:

א. אין שוחטין לתוך הגומא, אפלו בבית, ואם לא
היה רוצה ללכלך ביתו בדם, עושה מקום מדרון
חוץ לגומא ושוחט שם, והדם שותת ויורד לגומא,
ובשוק, לא יעשה כן:

ב. יש אומרים שאם שחט בגומא בשוק, אסור
לאכל משחיטתו עד שיבדקו אתריו שמא אפיקורס
הוא, ויש אומרים שמותר בדיעבד ואין צריך
בדיקה:

סימן יג

בעלי חיים שאינם צריכים שחיטה, וכו' ו' סעיפים:

א. בהמה, חיה ועוף טעונין שחיטה, דגים ותגבים
אין טעונין שחיטה:

ב. השוחט את הבהמה ונמצאת פשרה, ומצא בה
עבר בן ח' בין חי בין מת, או בן ט' מת, מותר
באכילה ואינו טעון שחיטה, ואם מצא בה בן ט'
חי, אם הפריס על גבי קרקע, טעון שחיטה, אבל
שאר טרפות אינו אוסר אותו, ואם לא הפריס על
גבי קרקע, אינו טעון שחיטה, ואם פרסותיו
קלוטות אף על פי שהפריס על גבי קרקע אינו
טעון שחיטה, ויש מגמגמין בדבר:

ג. אם לא שחט האם, אלא קרעה, וכן אם שחטה
ונתגבלה בידו או שנמצאת טרפה, אם העבר בן
ט' חי, טעון שחיטה לעצמו ונתר בה, ואם הוא בן
ט' מת או בן ח' אפלו חי, הרי זה אסור:

ג. סכין ששחט בו טרפה, אסור לשחט בו עד
שידיחנו בצונן או יקנחנו בדבר קשה, ונוהגין
עתה לקנחו יפה בשער הבהמה בין כל שחיטה
ושחיטה, ושפיר דמי, ואם שחט בו בלא הדחה,
ידיח בית השחיטה, ואם רגיל לשחט בו טרפות
תדיר, צריך נעיצה עשר פעמים בקרקע קשה:

סימן יא

באיזה זמן שוחטין, ודין השוחט בתוך המים, וכו'
ד' סעיפים:

א. לעולם שוחטין, בין ביום ובין בלילה, במה
דברים אמורים, כשאבוקה כנגדו, אבל אם אין
אבוקה כנגדו או ביום במקום אפל, לא ישחט,
ואם שחט, שחיטתו כשרה:

ב. השוחט בשבת וביום כפור, אף על פי שאלו
היה מזיד, בשבת מתחייב בנפשו, ולזקה ביום
הכפורים, שחיטתו כשרה:

ג. אין שוחטין לתוך ימים ונהרות, שלא יאמרו,
לשר של ים הוא שוחט, ולא לתוך הכלים, שלא
יאמרו, מקבל הדם לזרקו לאיליים, ואם יש בכלי
מים, שאז אין הדם ראוי לזריקה, אם הם צלולים
לא ישחט בו, שלא יאמרו לצורה הנראית במים
שוחט, ואם הם עכורים, מותר, וכן אם יש בכלי
עפר, מותר לשחט בתוכו:

ד. היה בספינה ואין לו בה מקום פנוי לשחט,
יכול לשחט על גבי פלים, והדם שותת ויורד
לתוך המים, או מוציא ידו חוץ לספינה, ושוחט
על דפנותיה, והדם שותת ויורד לתוך המים, ואינו
חושש:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן יד

שולחן ערוך

מתר, ואם חתך פל אבר ואבר בשעה שהוציא
אותו, גם המעוט שנשאר בפנים אסור:

ה. עבר שהוציא אבר ונאסר האבר, ואחר כך
נשחטה האם, והוציאו העבר והרי היא נקבה,
החלב שלה אסור לשתותו, הואיל והוא בא מפלל
האברים, ויש בה אבר א' אסור, והרי זה כחלב
טרפה שנתערב בחלב כשרה:

ו. המושיט ידו למעי הבהמה וחתך מן הטחול ומן
הפליות וכיוצא בהן, והניח החתיכות בתוך מעיה
ואחר כך שחטה, הרי אותן החתיכות אסורות
משום אבר מן החי ואף על פי שהוא בתוך מעיה,
אבל אם חתך מן העבר שבמעיה ולא הוציאו,
ואחר כך שחטה, הרי חתיכת העבר או אברו
מתר, הואיל ולא יצא

סימן טו

שלא לשחט בהמה עד יום שמיני ללידתה, וכו' ג'

סעיפים:

א. אפרוח כל זמן שלא יצא לאויר העולם, אסור,
ולאחר שיצא לאויר העולם, מתר מיד:

ב. בהמה שילדה, אם ידוע שכלו לו חדשיו, דהיינו
ט' חדשים לגסה, וה' לדקה, מתר מיד ביום
שנולד, ולא חישין שמא נתרסקו אבריו מחבלי
הלדה, ואם אין ידוע שכלו לו חדשיו, אסור משום
ספק נפל עד תחלת ליל שמיני:

ג. אין סומכין על העובד פוככים בגדיים קטנים
הנקחים ממנו ואומר שהם בני ח' ימים

סימן טז

ד. בן ט' חי שנמצא במעי שחוטה כשרה, וגדל
ובא על בהמה דעלמא והוליד, אותו תולד אין לו
תקנה בשחיטה. ואם בא על בת פקועה פיוצא בו,
הרי בנו ובן בנו עד סוף כל הדורות, כמוהו,
וכלם צריכים שחיטה מדבריהם, ואין הטרפות
פוסל בהם:

ה. השוחט את הבהמה ומצא בה דמות עוף, אע"פ
שהוא עוף טהור, הרי זה אסור באכילה, לא התר
מן הנמצא בבהמה, אלא מה שיש לו פרסה:

ו. השוחט את הבהמה ומצא בה בריה שיש לה שני
גבין ושני שדראות, אסור:

סימן יז

דין עבר במעי בהמה, וכו' ו' סעיפים:

א. המקשה לילד והוציא העבר את ראשו, אף על
פי שהחזירו, הרי הוא כילוד ואינו נטר בשחיטת
אמו, לפיכך, אם הוא בן ח' חי או מת, או בן ט'
מת, אסור, ואם הוא בן ט' חי, נטר בשחיטת
עצמו:

ב. הוציא ידו והחזירה מה שיצא מן האבר לחוץ,
אסור, אבל מה שנשאר ממנו בפנים, ומקום חתך,
מתר, לא החזירה קדם שחיטה, גם מקום החתך
אסור, אבל מה שבפנים, מתר אפלו הוא מעוט:

ג. אם יצא רב העבר, הרי הוא כילוד. ואם יצא
חציו ברב אבר, או שיצא רבו במעוט אבר, הרי
הוא כילוד:

ד. הוציא אבר א' והחזירו, וחתך והוציא אבר אחר
והחזירו עד שהשלים לרב, המעוט שלא יצא,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדש.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן טז

שולחן ערוך

ביום אחד, אבל אם מכר האם או הבת ביום
שלאפניו, אין צריך להודיעו, ואם מכר האחד לחתן
והשני לפלה, אפלו אם מוכר בשני ימים צריך
להודיעו, שנדאי שניהם שוחטין ביום אחד. שנים
שלקחו אותו ואת בנו ביום אחד, הלוקח תחלה
ישחט ולא השני, במה דברים אמורים, כשלקחום
שניהם מאדם א', שמיד כשמכר לראשון לא היה
יכול לשחט את שנשאר בידו, שהלוקח לקח על
מנת לשחט מיד, אבל אם לקחום משנים, שניהם
שויים, וכל מי שישחט תחלה זריז ונשכר:

ז. אין אסור אותו ואת בנו אלא בבהמה שהורה
בלבד, שנאמר: ושור או שה אתו ואת בנו לא
תשחטו ביום אחד ונוהג בכלאים הבא ממין כבש
וממין עז:

ח. צבי שבא על העז וילדה ושחט העז ובנה,
לוקה, אבל העז שבא על הצביה, אסור לשחט
אותה ואת בנה, ואם שחט אינו לוקה, היתה בת
הצביה הזאת נקבה וילדה בן, ושחט את הנקבה
בת הצביה ואת בנה, לוקה:

ט. אין אסור אותו ואת בנו אלא בשחיטה בלבד,
שנאמר: לא תשחטו אבל אם נחר את הראשון, או
נתנבל בידו, מתר לשחט השני, לפיכך, חרש
שוטה וקטן ששחטו את הראשון בינם לבין עצמם,
מתר לשחט השני אחריהם, לפי שרוב מעשיהם
מקלקלים:

י. מתר לשחט את המעברת, עבר ירך אמו הוא,
ואם יצא העבר חי אחר שחיטת אמו, והפריס על
גבי קרקע, אין שוחטין אותו ביום אחד, ואם שחט
אינו לוקה:

דין אותו ואת בנו, ובו י"ב פעיפים:

א. אסור לשחט אותו ואת בנו ביום אחד, לא שנא
האם ואחר כך הבן או הבת, לא שנא הבן או הבת
ואחר כך האם:

ב. אסור "אותו ואת בנו" נוהג בנקבות, שזה בנה
ודאי, ואם נודע ודאי שזה הוא אביו, אין שוחטין
שניהם ביום אחד, ואם שחט אינו לוקה, שהדבר
ספק אם נוהג בזכרים או אינו נוהג:

ג. עבר ושחט אותו ואת בנו ביום א', מתר
לאכלם, ויש מי שאוסר:

ד. יום אחד האמור באותו ואת בנו, היום הולך
אחר הלילה. כיצד, הרי ששחט ראשון בתחלת ליל
ד', לא ישחט השני עד תחלת ליל ה', ואם שחט
הראשון בסוף יום ד' קדם בין השמשות, שוחט
השני בתחלת ליל ה', ואם שחט הא' בין השמשות
של ליל ה', לא ישחט השני עד ליל ו', ואם שחט
ביום ה' אינו לוקה:

ה. אם הוא פרוץ אחריה, חזקה שהיא אמו:

ו. הלוקח בהמה אינו חושש שמא נשחטה אמה או
בנה היום, אבל על המוכר להזהיר הלוקח
ולהודיעו אם שחט האם או הבן היום, או אם
מכרה לאחר לשחטה היום, ואם הוא באחד מן ד'
זמנים שדרך שכל מי שקונה בהמה ששוחטה מיד,
והם: ערב פסח, וערב עצרת, וערב ראש השנה,
וערב יום טוב האחרון של חג, צריך להודיעו
שמכר היום האם או הבת, ואם לא הודיעו, שוחט
ואינו חושש, בין קנה מישראל בין קנה מעובד
כוכבים. ואם נודע לו אחר כך שנשחטה אמה או
בתה היום, הוי מקח טעות, ודוקא שמוכר שניהם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחם הקדוש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן יז

שולחן ערוך

ב. השוחט את המספנת בלילה ולא ידע אם פרכסה, הרי זו ספק נבלה ואסורה:
ג. גדולי החכמים לא היו אוכלים מבהמה שממנהרים ושוחטים אותה כדי שלא תמות, ואף על פי שפרכסה בסוף השחיטה, ודבר זה אין בו אסור, אלא כל הרוצה להתמיר על עצמו בדבר זה הרי זה משבח:

סימן יח

דין בדיקת הסכין ופגיונותיו, ובו כ' סעיפים:

א. השוחט בסכין בדוקה ונמצאת פגומה, הרי זה נבלה, אפלו נגע בעצם המפרכת, אין תולין שנפגמה בו אחר שחיטה, אלא חיישינן שמא בעור נפגמה ונמצא שחט בסכין פגומה, ואפלו בעוף:
ב. שעור הפגימה, כל שהוא, ובלבד שתאגר בה כל שהוא, אפלו חוט השערה:
ג. צריך לבדק הסכין קדם, שחיטה ואם לא בדק, לא ישחט, ואם עבר ולא בדקה תחלה, ואחר כך בדקה ומצאה יפה, שחיטתו כשרה:
ד. סכין שתבדק בהולכה ולא הרגיש שיש בה פגם, וכשהחזיר אותה בהבאה הרגיש שיש בה פגם, וזו היא הנקרא מסכסכת, אם שחט בה דרך הולכה ולא הביא, שחיטתו כשרה, ואם הביא, שחיטתו פסולה. והנני מלי כשהרגיש בה קדם שחיטה, אבל אם מצא ספינו יפה קדם שחיטה, ואחר שחיטה מצא בה פגימה מסכסכת, ואמר: ברי לי שלא עשיתי אלא הולכה לבד, שחיטתו פסולה:
ה. סכין שיש בה פגימות הרבה, אפלו בלן מסכסכות, אפלו שחט בה בדיעבד, פסולה. דמתוך

יא. עובד כוכבים שמכר שתי בהמות ואחר כך אמר, מסיח לפי תמו, שהן אותו ואת בנו, אינו נאמן במה שאמר לאחר שמכרם ויצאו מתחת ידו, ומיהו אי מהימן ליה, אסור:

יב. בהמה שנשחטה אמה או בתה היום ונתערבה באחרות וצריך לשחט מהם היום, כיצד תקנתו, נכבשינהו, דנידי ממקום קביעותו, ויקח מהם אחד וישחט, דכל דפריש מרבא פריש, ושנים הנותרים אסור לשחטם היום:

סימן יז

דין השוחט בהמה המסכנת למות, ובו ג' סעיפים:

א. השוחט את הבריא ולא פרכסה. הרי זו מתרת, אבל המספנת והוא כל שמעמידים אותה ואינה עומדת, אף על פי שהיא אוכלת מאכל בריאות, שחטה ולא פרכסה כלל, הרי זו נבלה ולוקין עליה, ואם פרכסה, הרי זו מתרת, וצריך שיהיה הפרכוס בסוף השחיטה אבל בתחלתה אינו מועיל. כיצד הוא הפרכוס, בבהמה דקה ובחיה גסה ודקה, בין שפשטה ידה והחזירה או שפשטה רגלה אף על פי שלא החזירה, או שפפפה רגלה בלבד, הרי זה פרכוס ומתת, אבל אם פשטה ידה ולא החזירה, הרי זו אסורה, שאין זו אלא הוצאת נפש בלבד, ובבהמה גסה אחד היד ואחד הרגל, בין שפשטה ולא כפפה, בין כפפה ולא פשטה, הרי זה פרכוס ומתרת. ואם לא פשטה, לא יד ולא רגל, ולא כפפה כלל, הרי זו נבלה, ובעוף, אפלו לא רפרף אלא בעינו, ולא כשפש אלא בזנבו, הרי זה פרכוס:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן יח

שולחן ערוך

יב. אף על פי שבדק הסכין קדם שחיטה, צריך לחזור ולבדק אחר השחיטה, והגני מלי שהסכין לפנינו, אבל אם נאבד, שחיטתו פשרה הואיל ובדקה קדם שחיטה, ואפלו שחט בה הרבה זה אחר זה, ואם נגע במפרקת של אחת מהן, יש להתמיר ולחוש לכל אותן שנשחטו אחר כך:

יג. שחט בסכין בדוק, ונאבד קדם שיבדקנו, אחר שחיטה, ואחר כך נמצא והוא פגום, שחיטתו כשרה הואיל ויצא בהתר, וזה שנמצא פגום אמור שבר בה עצמות ולא אדעתה, דאוקי סכין אחזקתה:

יד. אם לא בדק הסכין ושחט בה, ונאבד אחר שחיטה, שחיטתו פסולה, במה דברים אמורים, בסתם סכין, אבל טבח שיש לו סכין מיוחד לשחיטה ומקום מיוחד שמצניעו שם תמיד, בחזקת בדוק הוא, ואם שחט בו בלא בדיקה ונאבד, שחיטתו כשרה:

טו. השוחט בסכין בדוקה ואחר השחיטה שבר בה עצמות דרך שבירה, שלא בדרך הולכה והכאה ובדקה ונמצאת פגומה, שחיטתו כשרה דאנו תולים שבשבירת העצמות נפגמה, וכן כל כיוצא בזה, כגון שנפלה על גבי קרקע קשה. ודוקא שראינו שנפלה על חדה, אבל מספקא אין תולין לומר שנפלה על חדה, ואם שבר בה עצם המפרקת, אפלו דרך שבירה, אין תולין בו מפני שהוא רך:

טז. אם בדק הסכין אחר שחיטה והצניעה ואחר כך נמצאת פגומה, לית לן בה, דאמור בדבר אחר נפגמה או שבר בה עצמות ולא אדעתה:

שפגימותיה מרבות חישנין שמא השיב ידו מעט ולא הרגיש:

ו. סכין חדה שהשחזה, והרי אינה חלקה אלא מגעתה כמגע ראש השבלת שהוא מסתבך באצבע, הואיל ואין בה פגם שוחטין בה

ז. סכין שפיה חלק ואינה חדה, הואיל ואין בה פגם שוחטין בה, ואף על פי שהוליך והביא כל היום עד ששחטה, שחיטתו כשרה:

ח. סכין שהיא עולה ויורדת כנחש ואין בה פגם, שוחטין בה לכתחלה:

ט. בדיקת הסכין צריכה אבשרא, ואטופרא, ואתלת רוחתא, דהינו שמוליכה ומביאה על בשר אצבעו. ואחר כך מוליכה ומביאה על צפרנו משלש רוחותיה, שהם פיה ושני צדדיה, כדי שלא יהיה בה פגם כלל. ויבדק לאט ובכונת הלב, שלא יפנה לבו לדברים אחרים, וצריך לשנות הצפרן אחר קצת בדיקתה, שמא נפגם הצפרן בחדה של סכין, ואולי יש פגימה בצדדין שלא ירגיש בה לפי שעוברת בתוך פגימת הצפרן:

י. סכין שיש לה פגימה אסור לשחט בה, אפלו אם מכון לשחט שלא כנגד הפגימה, וביום טוב נוהגין התר לדרך מטלית על הפגימה, כיון שאינו יכול להשחיתה, ואם הוא שעת הדחק, שאין לו הכנה להשחיתה, אפלו בחל מתר לשחט על ידי פריכת מטלית על הפגימה:

יא. השוחט בהמות רבות או עופות הרבה, צריך לבדק בין כל אחד ואחד. שאם לא עשה כן ובדק באחרונה, ונמצאת סכין פגומה, הרי הפל ספק נבלות ואפלו הראשונה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן יט

שולחן ערוך

ג. שנים שוחטין שני בעלי חיים, יכול לברך הא'
להוציא חברו, והוא שיתפנו לציאת:

ד. צריך לזהר מלדבר בין ברכה לשחיטה בדבר
שאינו מצרכי השחיטה, ואם דבר, צריך לברך
פעם אחרת:

ה. אם רוצה לשחט הרבה, צריך לזהר שלא לדבר
בין שחיטה לשחיטה בדבר שאינו מצרכי השחיטה,
ואם דבר, צריך לכסות דם שחיטה ראשונה ולברך
פעם אחרת על השחיטה, אבל על פסוי שני לא
יברך. ויש אומרים דשיחה בין שחיטה לשחיטה לא
הוי הפסק:

ו. המברך על דעת לשחט תיה אחת, ואחר כך
הביאו לו יותר, יכסה דם הראשון ויברך עליו,
ויברך על השחיטה השניה ולא על הפסוי, והני
מלי כשהביאום לו קדם שברך על פסוי הראשונה:

ז. היו לפניו הרבה לשחט, וברך על השחיטה,
ואחר כך הביאו לו עוד, אם כשמביאים לו
האחרונות יש עדין לפניו מאותם שהיו לפניו
כשברך, אין צריך לתור ולברך, ואם לאו, צריך
לברך. ולכתחלה טוב לזהר להיות דעתו בשעת
ברכה על כל מה שביאו לו:

ח. היה שוחט תיה או עוף ודעתו לשחט עוד,
ושכח וכסה וברך, כשחוזר לשחט אין צריך לתור
ולברך על השחיטה, שאין הפסוי הפסק:

סימן כ

מקום השחיטה בצואר, ובו ד' סעיפים:

א. מקום השחיטה בצואר בקנה, לצד הראש,
משפוי כובע ולמטה, והוא קדם שיתחיל הכובע

יז. טבח שלא הראה ספינו לחכם היו מנדין אותו.
והאדנא נהגו למנות אנשים ידועים על השחיטה
והבדיקה, ולהם מחלו חכמים כבודם, פי הם
זהירים וזריזים, והרבה צריך ישוב הדעת ויראת
שמים לבדיקת הספין, הלא תראה כי יבדק אדם
פעמים שלש ולא ירגיש בפגימה דקה, ואחר כך
ימצאנה כי הכין לבו באחרונה, ובחינת חוש
המשוש כפי פונת הלב

יח. הטבח צריך שיטל שכר מן הטרפות כמו מן
הפירות:

יט. ראובן שאמר לשמעון: בדיק ספין זו, ובדיקה
שני פעמים מהי"ב שצריך ונתנה לראובן, וראובן
היה הולך לשחט ולקחה לוי מידו ומצאה פגומה.
מעשיו מוכיחים עליו, שהיה די לו באותה בדיקה,
ולפיכך מעבירין אותו, ואם נראים הדברים שהיה
כעין שגגה, ושהוא אדם פשר, מחזירין אותו,
ובלבד שיקבל עליו שלא ישוב עוד לדבר כזה:

כ. טבח שנמצאת פגימה בראש הספין, ואמר: זאת
הפגימה מפני שאני מכסה דם העופות בראש
הספין, וכשאני שוחט אני נזהר שאיני נוגע
בפגימה, מעבירין אותו, וקרוב לומר שהפלים
אסורים:

סימן יט

דיני ברכת השחיטה, ובו ח' סעיפים:

א. השוחט צריך שיברך קדם: אשר קדשנו
במצותיו וצונו על השחיטה, ואם שחט ולא ברך,
כשרה:

ב. שחט בהמות וחיות ועופות, ברכה אחת לכלן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן כא

שולחן ערוך

לפניו קדם שחיטה קרוב הדבר מאד לפשע ולחטף
המפרקת קדם הסימנים:

סימן כא

שעור השחיטה בכמותה, ובו ה' פעיפים:

א. כמה הוא שעור השחיטה של הקנה והושט,
השחיטה המעלה, שיחתכו שניהם בין בבהמה ובין
בעוף, ולזה יתפון השוחט, ואם שחט רב אחד
מהם בעוף, ורב שנים בבהמה ובחיה, שחיטתו
כשרה, ובלבד כשימדדו אותו מציאו שהנשחט הוא
רב, וכיון שימציאו שהנשחט יותר מחצי, אפלו
כחוט השערה, דיו:

ב. אם שחט בבהמה האחד פלו וחצי השני, ובעוף
שני חצאי סימנים, פסולה:

ג. לא שחט רב הסימן במקום אחד, כגון שהתחיל
לשחט ונתהפך הסימן וגמרה שם, ובין שניהם רב,
כשרה בין בקנה בין בושט, לא מבעיא אם שני
החתכים שוים בהקף אחד, אלא אפלו האחד לצד
הראש והשני לצד מטה, כשר, בין אם אדם אחד
שחט כך בשנים או בג' מקומות, בין ששחטו
שנים בשני ספינים, אבל אם הכל בצד אחד, כגון
שלאחר שהתחיל לשחט מעט הניח זה המקום,
ושחט למטה או למעלה ממנו באותו צד, צריך
שיהא הרב במקום אחד, וכשיש רב, אפלו במקום
השני, כשר, אף על פי שאין השחיטה מפרעת:

ד. שחיטה העשויה כקלמוס או כשני המסרק
כשרה. הנה חצי הקנה חתוף, ושחט בו והשלימו
לרב כשר, וכן אם התחיל לשחט במקום השלם,
ופגע בחתף, והחתף משלימו לרב, כשר:

לשפץ ולעלות. והינו שיר בחטי, והוא שבסוף
הקנה למעלה יש בתוף טבעת הגדולה כמו שני
גרגרים מגוף שחוסי ונקראים חטי. ואם שחט
בתוף החטין ושיר מהם כל שהוא למעלה, כשרה,
שהרי שחט משפוי כובע ולמטה, ואם לא שיר
מהם כלום אלא שחט למעלה מהם, הרי זה
מגרמת ופסולה ושעורו למטה עד ראש כנף האנא
כשנופחין אותה ועולה למעלה עד מקום שמגיע
ראשה בקנה, אז הוא המקום בעצמו שהיתה נוגעת
כשהיתה חיה הבהמה והיתה רוצה כדרךה,
כשתמשך צוארה לרעות בלי שתאנס עצמה למשך
צוארה ביותר,

ב. ובושט, מתחלת המקום שכשחותכין אותו
מתפון, עד מקום שישעיר ויתחיל להיות פרצים
פרצים בכרס, שחט למעלה ממקום זה, והוא
הנקרא תרביץ הושט, או למטה ממקום זה והוא
מתחלת בני מעים, שחיטתו פסולה, ושעור תרביץ
הושט שאינו ראוי לשחיטה למעלה, בבהמה וחיה
כדי שיאחו בשתי אצבעותיו ובעוף, הפל לפי גדלו
וקטנו. ולמטה עד הזפק:

ג. צריך השוחט שישחט באמצע הצואר, ואם שחט
מן הצדדין, שחיטתו כשרה, והוא שהחזיר הסימנים
וידע שחתכם קדם שחתף המפרקת, כי הסימנים
רפים ונדחים מן הסכין, והוא הדין לשוחט מן
הערף:

ד. טוב לזהר למשמש בסימנים ולתפושם קדם
שחיטה, כדי שייזמנו קדם בשר הצואר, וביונים
נמצאים הסימנים בצדדים וצריך אמון ידים
וזהירות גדולה, שאם לא ימשמש בהם ויזמינם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן כב

שולחן ערוך

סימן כב

באיזו מין צריך לשהט הורידין, ובו ב' סעיפים:

א. בעוף צריך לשחט הורידין או לנקבם בשעה שהוא מפרסם שעדין הדם חם, כדי שיצא ולא יתקרב בתוכו, ואם לא עשה כן, לא יצלנו שלם, ואם צלאו שלם, ישליך הורידין ויחתך סביבם כדי נטילה, שהוא כעבי אצבע. ואם בשלו שלם, מחטט ומנקר החוטים, והשאר, אם יש בכל מה שבקורה כדי לבטל הדם שבכל החוטין בס', מתר:

ב. בהמה אין צריך לנקב הורידין בשעת שחיטה, מפני שאין דרך לצלותה שלמה, אבל אם רוצה לצלותה שלמה, צריך לנקב ורידיה בשעת שחיטה, ואם לא נקבם, אסור לצלותה או לבשלה שלמה:

סימן כג

דיני שהיה בשחיטה, ובו ו' סעיפים:

א. כל טבח שאינו יודע הלכות שחיטה אסור לאכל משחיטתו, ואלו הן: שהיה, דרסה, חלדה, הגרמה ועקור:

ב. שהיה כיצד, הרי שהתחיל לשחט, והגביה ידו קדם שיגמר השחיטה, ושהה בין בשוגג בין במזיד, בין באנס בין ברצון, ובא הוא או אחר וגמר השחיטה, אם שהה כדי שיגביה בהמה וירביצנה, וישחט רב הסימנים שהוא הכשר שחיטה, שחיטתו פסולה. היתה בהמה דקה, שעור שהיתה כדי שיגביה בהמה דקה וירביצנה וישחט. ואם היתה גסה, כדי שיגביה בהמה גסה וירביצנה וישחט, ובעוף, כדי שיגביה בהמה דקה וירביצנה וישחט, ויש אומרים דשיעור שהיה עוף כדי

שחיטת רב סימן א' בעוף בלי הגבהה והרפצה, ולפי דבריהם יש לזהר כשהתחיל לשחט בעוף וחתך מעט עד שהדם יוצא, והגביה ספינו מהצואר, שלא יגמר השחיטה, לפי שיש לחוש שמא שחט משהו מהושט, ואפלו לא הגביה ספינו אלא מעט, יש לחוש, מפני ששהיה העוף מועטת מאד דכדי שחיטת רב סימן א' בעוף הוא נעשה מהר, ואפלו אמר השוחט: ברי לי שלא חתכתי כי אם העור, אין סומכין עליו כיון שיצא הדם, ואם בא לשאל אחר שהגביה ספינו כיצד יעשה, אומרים לו שישחט הקנה לבדו במקום אחר, ואחר כך יתפך הושט ויבדק אותו. ולענין מעשה יש להתמיר כסברא זו, אלא אם כן הוא שעת הדחק או הפסד מרבה, שאז יש לסמך על סברא ראשונה:

ג. שחט מעט ושהה מעט, וחזר ושחט מעט ושהה מעט, אם כשתצטרף כל השהיות יש שעור שהיה, שחיטתו פסולה:

ד. השוחט בהמה בסכין שאינו חד, ונתעכב כשעור שהיה בשחיטת מעוט אחרון של סימן ראשון, הרי זו פסולה:

ה. אחר ששחט רב אחד בעוף או רב שנים בבהמה, אין שהיה פוסלת, ולפי זה אין שהיה בקנה בעוף כלל. ויש מי שאומר שכל שלא נגמרה שחיטת כל שני הסימנים, פוסלת שהיה, ולכתחלה יש לזהר לחוש לדבריו:

ו. שחט עוף ושהה בו, ואינו יודע אם נקב הושט, חזר ושוחט הקנה לבדו במקום אחר, ומניחו עד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדלו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן כד

שולחן ערוך

ואפלו לא עשה דרסה אלא במשהו מן הושט,
פסולה:

ז. חלדה פיצד, כגון שהכניס הסכין בין סימן
לסימן, בין ששחט התחתון כהלכתו, מלמעלה
למטה, וחרז והוציאו ושחט העליון, בין ששחט
העליון ממטה למעלה שלא כהלכתו, פסולה:

ח. החליד את הסכין תחת העור, או תחת צמר
מסבך בצואר הבהמה, או תחת מטלית הקשור
בצוארה, או שהמטלית מדבק בו בשערה ושחט,
שחיטתו פסולה, אבל אם המטלית פרוש על
צוארה ושחט, שחיטתו כשרה. ויש מי שפוסל גם
בזה, ולכתחלה יש לחוש לדבריו:

ט. צריך לזהר כשאדם שוחט, וחס על העור שלא
יעשה בו קרע גדול, ושוחט בראש הסכין ומתכסה
מהעור, אמנם אם שוחט באמצע הסכין אין לחוש
אם ראשו מתכסה בעור, פיון שהסכין במקום
ששוחט בו כנגד הסימנים אינו מכסה, ויש מי
שמחמיר גם בזה, ויש לחוש לדבריו לכתחלה:

י. אם לאחר ששחט רב הסימנים החליד הסכין
תחת מעוט הנשאר משניהם או מאחד מהם ופסקו,
מתר. ויש מי שאוסר גם בזה, וראוי לחוש לדבריו
לכתחלה:

יא. אם החליד הסכין תחת מעוט הראשון ושחטו
ממטה למעלה, ואחר כך גמר השחיטה כדרךה,
וכן אם שחט רב סימן אחד בבהמה, והחליד הסכין
תחת מעוט הנשאר ושחט סימן השני, וכן אם
שחט מעוט הראשון בחלדה, וגמר השחיטה שלא
בחלדה, הרי זו פסולה:

שימות, והופך הושט ובודקו מבפנים, אם לא
נמצא בו טפת דם, בידוע שלא נקב וכשרה:

סימן כד

דיני דרסה וחלדה הגרמה ועקור, ובו כ' פעימים:

א. דרסה פיצד, כגון שהניח הסכין על הצואר
ודחק וחתך למטה, כחותך צנזן או קשות, הרי זה
פסולה, ואין צריך לומר אם הכה בסכין על
הצואר, כדרך שמכין בסוף, וחתך הסימנים בבת
אחת:

ב. שחט בהולכה או בהבאה לבד, אם יש בסכין
כמלא צואר וחויץ לצואר כמלא צואר כשרה, ואם
לאו, פסולה, שכל שאין בו כשעור הזה אי אפשר
לשחט בלא דרסה, על ידי הולכה או הבאה לבד,
ואם הולך והביא, אפלו שחט באומל כל שהוא
כשרה:

ג. שחט ב' ראשים כאחד, בהולכה או בהבאה
בלבד, אם יש בסכין כדי ג' צוארין, כשרה, ואם
לאו, יש לחוש ולאסור שתיהן:

ד. שנים או חזין בסכין ושוחטין, אפלו זה למעלה
לצד הראש וזה למטה לצד החזה, שאוחזין אותו
באלכסון, כשרה ולא חיישינן שמא ידרסו זה על
זה:

ה. היה שוחט וחתך כל המפרקת, כשרה:

ו. כשאדם שוחט עוף ואוחזו בסימנים בשתי
אצבעותיו צריך שיאחז אותם יפה, שאם אינו אוחז
אותם בטוב, פעמים שיהיו נשמטין לכאן ולכאן,
ולא יכול לשחטן על ידי הולכה, ובא לידי דרסה.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן כה

שולחן ערוך

טז. הא דפסול בעקור הינו כשנעקר פלו, אבל אם נשתיר בו אפלו משהו, כשר, והוא שאותו שנשאר הוא במקום אחד, אבל אם מעוט הנשאר הוא מדלדל, שהוא מעט כאן ומעט כאן, פסול, שנכר הדבר שנעקר בכה, ומה שנשאר מחבר חבור מדלדל הוא והיה ליה נעקר פלו ופסול, והני מלי כשנעקר רבו, אבל אם לא נעקר אלא מעוט, ורבו קיים, אף על פי שרוב זה הנשאר הוא מדלדל מעט כאן ומעט כאן, כשר:

יז. שחט אחד מהסימנים ונמצא השני שמוט, ואין ידוע אם קדם שחיטה נשמת או אחר שחיטה, הרי זו פסולה:

יח. נמצא הסימן השחוט שמוט, אם כששחט תפש הסימנים בידו, או עור בית השחיטה מאחריו, ונדחק הסימן תחת העור, הרי זו פסולה, ואם לאו, מתר על ידי בדיקה, שביא בהמה וישחט הסימן ואחר כך יעקרונו, אם דומות שתי השחיטות זו לזו, כשרה, ואם השניה מאדמת יותר, פסולה הראשונה. ועכשו אין אנו בקיאים בבדיקה זו, הלכך בכל גונא אסור:

יט. שחט העוף כדרכו בהכשר, ואחר גמר שחיטה מצא טבעת מהגרגרת שלם על הספין, כשר:

כ. השוחט תרנגול צריך לזהר שידחק רגלו בקרקע, או יגביהנו שלא ינעץ רגלו בקרקע, כדי שלא יעקר הסימנים:

סימן כה

שצריך לבדוק אחר השחיטה, ובו ג' סעיפים:

יב. הגרמה פיצד, זה השוחט בקנה למעלה במקום שאינו ראוי לשחיטה, או שהתחיל לשחט במקום שחיטה, ושחט מעט והטה הספין חוץ למקום שחיטה למעלה וגמרה שם, אבל שחט רב תלל הקנה במקום שחיטה, והטה הספין חוץ למקום שחיטה למעלה, וגמר שם חתיכת כל הקנה, כשרה. והוא הדין אם שחט רב שנים בבהמה במקום שחיטה, והשלים השחיטה בהגרמה או בדרסה, כשרה, ויש מי שפוסל בדרסה, ויש לחוש לדבריו לכתחלה:

יג. הגרים בקנה בתחלת שלישי ושחט ב' שלישים, כשרה, שחט שלישי והגרים שלישי, וחזר ושחט שלישי האחרון, כשרה, הגרים שלישי ושחט שלישי, וחזר והגרים שלישי האחרון, הרי זו פסולה, ואם דרס או החליד, בין בשליש ראשון בין בשליש אמצעי, הרי זו פסולה:

יד. כל אלו החלוקים כשהוא ודאי שלא נגע בושט אלא בקנה לצד מעלה, אבל בושט, אפלו שחט בו כל שהוא חוץ למקום שחיטה, בין לצד מעלה בין לצד מטה, וכן בקנה לצד מטה, קדם גמר הכשר שחיטה, אף על פי שגמר כל הנשאר במקום שחיטה, הרי זו פסולה, מפני שנקיבת מקומות הללו במשהו:

טז. עקור פיצד, כגון שנעקר הקנה או הושט מהלחי ומהבשר, ונשמת אחד מהם או שניהם קדם גמר שחיטה, אבל אם שחט אחד בעוף או רבו, ואחר כך נשמת השני, שחיטתו כשרה, נשמת אחד מהם ואחר כך שחט את השני, שחיטתו פסולה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

לחודש

גליון

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שחיטה סימן כו

שולחן ערוך

- א. השוחט צריך שיבדק בסימנים אחר שחיטה אם נשחטו רבן, או שיראה בשעת שחיטה שהם שחוטין רבן, ואם לא ראה שרבן שחוטין, אסור. ויש מי שאומר שצריך לראות שהם שחוטין במקום שחיטה בלא הגרמה:
- ב. הבודקים בנוצה לראות אם נשחט הרב, טועים הם:
- ג. נשחטה פראוי ובא זאב ונטל בני מעיה והחזירן כשהם נקובים, כשרה, ולא תישינן שמא במקום נקב נקב:
- ד. הבו"פלו, נהגו שלא לכסות דמו:
- ה. צריך שיהיה למטה עפר תחנת, וצריך להזמינו בפה, ויש אומרים שאינו צריך:
- ו. מכסה בידו או בסכין או בכלי אחר, אבל לא ברגלו כדי שלא יהיו מצוות בזויות עליו:
- ז. שחט ולא היה עפר למטה, צריך לגרר הדם ולתנו בעפר תחנת ולכסות עפר תחנת עליו:
- ח. מי ששחט הוא יכסה, ואם לא פסה וראהו אחר, חייב לכסות:
- ט. שחט מאה חיות או מאה עופות, או ששחט תיה ועוף במקום אחד, כסוי אחד לכלם:
- י. השוחט ונבלע הדם בקרקע, אם רשמו נכר חייב לכסות:
- יא. פסחו הרוח, פטור מלכסות, ואם חזר ונתגלה, חייב לכסות. אבל אם הוא עצמו פסחו ונתגלה, אינו חייב לכסותו פעם אחרת:
- יב. דם שנפל לתוך המים, או מים שנפלו לתוך הדם, אם יש בו מראה דם חייב לכסות, ואם לאו, פטור:

- א. השוחט צריך שיבדק בסימנים אחר שחיטה אם נשחטו רבן, או שיראה בשעת שחיטה שהם שחוטין רבן, ואם לא ראה שרבן שחוטין, אסור. ויש מי שאומר שצריך לראות שהם שחוטין במקום שחיטה בלא הגרמה:
- ב. הבודקים בנוצה לראות אם נשחט הרב, טועים הם:
- ג. נשחטה פראוי ובא זאב ונטל בני מעיה והחזירן כשהם נקובים, כשרה, ולא תישינן שמא במקום נקב נקב:

סימן כו

דין נקב בושט או בבני מעים קדם השחיטה, ובו ב' סעיפים:

- א. נקב הושט בשעת שחיטה כנגד המקום ששחט כבר, טרפה:
- ב. שחט הקנה ונקבה הראה קדם ששחט הושט, או ששחט הושט ונקבו בני מעים קדם ששחט הקנה, טרפה:

סימן כז

שלא לחתך אבר מהבהמה בעודה מפרכסת, ובו סעיף אחד

- א. חתך מבהמה לאחר שנשחטה פראוי ועודנה מפרכסת, אסור לאכל ממנה עד שתמות הבהמה:

סימן כח

דיני כסוי הדם, ובו כ"ד סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומרות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן כט

שולחן ערוך

כא. מי שאין לו עפר לכסות, לא ישחט:
כב. השוחט חיה ועוף ולא יצא מהם דם, מתרין:
כג. כל הדברים שהורעים הנורעים בהם מצמיחים, הם בכלל עפר ומכסין בהם. ואם אינם מצמיחים, אם נקראו עפר מכסין בהם. לפיכך, מכסין בזבל, ובחול הדק מאד עד שאין היוצר צריך לכתשו כלל, ובסיד, ובחרסית ולבנה ומגופה של חרס שפתשן, ובשחיקת אבנים, ובשחיקת חרסים, ובנערת של פשתן דקה, ובנסרת חרשים, ובאכלים או בגדים שרופים עד שנעשו עפר, ובשחור, ובכחול, ובנקרת הפסילים, אבל אין מכסין בזבל גם, ולא בחול שהיוצר צריך לכתשו, ולא בקמח וסבין ומרסן, ולא בשחיקת מתכת אם אינם שרופין, חוץ מבוהב שחוק שנקרא עפר, דכתיב, ועפרת זהב לו ואפר נקרא עפר, דכתיב: ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת:
כד. אין מכסין בעפר המדבר, מפני שהיא ארץ מלחה ואינה מצמחת:

יג. נתערב הדם ביין אדם או בדם בהמה, רואים היין ודם בהמה כאלו הוא מים, ואלו נתערב במים כשעור הזה, היה בו מראית דם, חייב לכסות:
יד. שחט עוף או חיה ושחט עליו בהמה, פטור מלכסות, אבל אם שחט בהמה ושחט עליה חיה או עוף, חייב לכסות:
טו. דם הנתן ושעל הספין, אם אין שם דם אלא הוא, חייב לכסות, וגורר אותו ומכסהו, כדי שיתן עפר גם למטה. אבל אם יש שם דם אחר, אין צריך לכסותו, שאין צריך לכסות כל הדם. לפיכך אין צריך לכסות עד שיצא כל הדם:
טז. השוחט לחולה בשבת, לא יכסה, אפלו אם יש לו דקר נעוץ. ובלילה, אם רשמו נפר יכסנו. ויש מי שאומר שאם היה לו אפר מוכן לכסות בו צואה, יש לכסות בו הדם אפלו בשבת:
יז. השוחט ונתנבלה בידו, או ששחט ונמצאת טרפה, פטור מלכסות. וכן חרש שוטה וקטן ששחטו, ואין אחרים רואים אותם, חזקת שחיטתן מקלקלת, ופטורה מכסוי:
יח. השוחט, אף על פי שאינו צריך אלא לדם, חייב לכסות. כיצד יעשה, נוחר או מעקר, כדי שיפטור מכסוי:
יט. צריך לבדק הסימנים והספין קדם הפסוי, כדי שלא יבא לידי ברכה לבטלה:
כ. השוחט חיה לא יכסה עד שיבדק הראה, ואם נמצאת ספק טרפה, מכסה בלא ברכה, והוא הדין לכל פסול שהוא מחמת ספק, כגון ההיא דחיישינן שמא בעור נפגמה, וכן כל כיוצא בזה:

הלכות טרפות

סימן כט

שמונה מיני טריפות וסימנם, ובו פעיף אחד
א. שמונה מיני טרפות הן, וסימנם: ד"ן חנ"ק נפ"ש, דרוסה, נקובה, חסרה, נטולה, קרועה, נפולה, פסוקה, שבורה:

סימן ל

דין מכה בעצם חגלגלת, ובו ב' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן לא

שולחן ערוך

נמצא חוץ לקדרה כגון בחטם, פשרה, דתלינן
שלא הגיע למח מעולם:

ד. עצם שהמח מנח בתוכו יש בו חלל גדול כמו
קדרה, ויש על פיה כלפי הצואר כמו ב' פולין,
וכל מה שיש מהמח בתוך הקדרה עד הפולין,
והפולין בכלל, נדון כמח ונקיבתו במשהו, ומשם
ואילך, נדון כחוט השדרה:

סימן לב

דין מכה בחוט השדרה, ובו ז' סעיפים:

א. חוט השדרה שנפסק רב הקף עור החופה את
המח, טרפה, אף על פי שכל המח קיים, ואם לא
נפסק רב העור, אף על פי שנפסק כל המח
שבפנים, כשר:

ב. נסדק העור לארפו, פשרה, וכן אם נשברה
השדרה ולא נפסק החוט, או שנתמעף המח שבתוך
החוט ונתנדנד, הואיל ועורו קיים הרי זו מתרת:

ג. המרף המח ונשפף כמים או פדונג שנמס, עד
שימצא החוט כשמעמידו בידו היה המעט שחוץ
לידו שוחה, ולא היה יכול לעמד, טרפה, וכן אף
על פי שלא נתרפף מבפנים, אלא שהוא עב
וכבד, ואם מעמידין אותו אינו יכול לעמד מפני
כבדו, טרפה:

ד. נחסר קצת מהמח ונתרוקן, כשר:

ה. טרפות זה של חוט השדרה הוא עד פי פרשה
שלישית ועד בכלל, ואם נפסקו אחד משני חוטי
פצולים ראשונים ושניים, טרפה, אבל אם נפסקו
חוטי פצול השלישי, פשרה, ובעוף הוא טרפות

א. בהמה או חיה שנתרוצץ רב עצם גלגלתה, בין
ברב גבהה בין ברב הקפה, טרפה, אף על פי
שהקרום קיים:

ב. נפחתה וחסר ממנה כסלע, טרפה, ואם נקבה
נקבים שיש בהן חסרון, אם בין כלם כסלע, שהוא
שליש טפה, טרפה. ובעוף המים, כגון אנוא אפלו
לא נקב העצם אלא כל שהוא, טרפה. ועוף
היבשה שנשכתה חלדה בשניה בראשה, או שנגפה
בעץ או באבן, מניח אצבעו בצד הנקב ונועץ
אצבעו שם, או מכניס ידו לתוך פיה ודוחק שם,
אם לא בצבץ המח ולא יצא מהנקב, בידוע שלא
נקב קרום של מח, וכשרה, ואם יצא, טרפה:

סימן לא

דין נקיבת המח וקרומו, ובו ד' סעיפים:

א. המח יש לו ב' קרומים זה על זה, נקב התחתון
נקב מפלש, טרפה, אבל אם נקב העליון לבדו,
כשרה:

ב. המח עצמו שנקב מעט ממנו, או נתמעף
והקרום קיים, פשרה, ואם נשפף כמים או פדונג,
טרפה. ואם נמצאו מים בתוך הקרום ונחסר מהמח
כשעור המים, אם המח מקיף המים סביב, שלא
היו מגלים כלל אפלו לקרום, פשרה, ואם לאו,
טרפה. והוא הדין אם היו המים מנחים בתוך
שלווחית קטנה, שאם היה המח מקיפה שלא היתה
מגלה אפלו לקרום, פשרה, ואם לאו, טרפה:

ג. אם נמצא תולעת בקרום המח, והמח קיים, ואין
בקרום התחתון רשם ולא קרט דם, פשרה, ויש מי
שאומר שאין אנו בקיאים בבדיקה, וטרפה אבל אם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

לחודש

יורה דעה

הלכות טרפות סימן לג

שולחן ערוך

ו. ושט אין לו בדיקה מבחוץ אצל דרוסה שצריכה
בדיקה, מפני שביון שהוא אדם אין אדם הארס
נפר בו, כיצד יעשה, אם עוף הוא, בודק הקנה
מבחוץ ושוחטו, ואחר כך מהפך הושט ובודקו
מבפנים, ואם בהמה היא, אין לה תקנה:

ז. ולענין נקב נמי אין לושט בדיקה מבחוץ אלא
מבפנים:

ח. עוף הפא לפנינו וצוארו מלכלף בדם, אין
חוששין לספק דרוסה לבדק כל החלל, אבל
חוששין לספק נקובה, לבדק מקום המלכלף:

ט. נמצא קוץ בושט לארכו או לרחבו, ואינו תחוב
בו, כשרה אבל אם הוא תחוב בו, אסורה, אפלו
אין שם קרט דם, דחיישינן שמא נקב הושט
והבריא ונתרפא ואינו נפר:

י. נפרד הושט מהקנה ונתדלדלו זה מזה ברב
שעור ארכו, טרפה:

יא. זפק שנקב גגו נקב מפלש במשהו, טרפה.
ואיזהו גגו, זה שימתח עם הושט כשיאריך העוף
צוארו, אבל שאר הזפק שנקב, מתר:

סימן לד

דין מכת הגרגרת, ובו י' סעיפים:

א. גרגרת שנפסק רב חללה במקום הראוי לשחיטה
או למעלה מזה, הרי זו אסורה:

ב. אם נקבה נקב שיש בו חסרון, כאסר, אסורה.
ואם נטלה ממנה רצועה לארפה, אי פד מעגלת
לה הויא כאסר, אסורה. ויש מי שאומר, שאין אנו

חוט עד בין האגפים, התחלת המקום שהם
מחברים בו בגוף:

ו. בהמה שהכו אותה על השדרה במקל, והלך
המקל על פני כל ארך השדרה, כשרה, ולא
חיישין שמא נפסק החוט. ואם יש במקל קשרים,
חוששים למקום הקשרים, וכן אם לא הגיע המקל
על פני כל השדרה, חוששין שראש המקל במקום
שהוא פלה מכה בכה, וכן אם הפה לרחב השדרה,
חוששין שמא נפסק החוט:

ז. בהמה שגורת רגליה אין חוששין שמא נפסק
החוט. במה דברים אמורים, כשלא נודע שנפלה,
אבל אם נודע שנפלה, חוששין:

סימן לה

דין אם נטל הלחי, ומכה בושט, ובו י'א סעיפים:

א. נטל הלחי התחתון, כשרה, והוא שיכול לחיות
על ידי המראה והלעטה:

ב. נטל הלחי העליון, להרמב"ם טרפה, וראוי
לחוש לדבריו:

ג. ושט או תרביץ הושט שנקב לחללו, בכל שהוא,
גבלה:

ד. שני עורות יש לושט, נקב אחד מהם, כשרה,
נקבו שניהם, אסורה, ואפלו עלה בו קרום ונסתם,
ואפלו נקבו זה שלא כנגד זה, אסורה, והוא
שנקבו שניהם מרוח אחד, דאפשר דמתרמי אהדדי:

ה. עורות אלו החיצון אדם, והפנימי לבן, ואם
נתחלפו שהחיצון לבן והפנימי אדם, טרפה. וכן אם
שניהם אדמים או לבנים, טרפה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן לה

שולחן ערוך

שׁוֹיִם, כְּשֶׁרָה, וְאִם לֹא, אֲסוּרָה, וְאֵין מְדַמֵּין אֶלָּא
מְחולֵּיאַ לְחולֵּיאַ אוּ מִבֶּר חולֵּיאַ לְבֵר חולֵּיאַ, אֲבָל
לֹא מְחולֵּיאַ לְבֵר חולֵּיאַ, וְלֹא מִבֶּר חולֵּיאַ לְחולֵּיאַ:
י. הַקְנָה בְּסוּפוֹ, מִשְׁנַכְנֵס תַּחַת מִתְפַּצֵּל, וּמִשֵּׁם יִפְרֵד
וְהִיָּה לְשִׁלְשָׁה רְאשִׁים: הֶאֱחָד נוֹטָה לְלֵב, וְאֶחָד
לְכַבֵּד, וְאֶחָד לְרְאָה, וּשְׁלֹשָׁתֵן נִקְיָבְתוּן בְּמִשְׁהוּ:

סימן לה

דין טרפות הראה ואנותיה, ובו י' סעיפים:

א. ראה שנקבה, טרפה:

ב. חמשה אני אית לראה, תלתא מימינא ותרי
משמאלא כשהבהמה תלויה ברגליה ובני מעיה
כלפי הטבח, שאז ימין הבהמה וימין הטבח אחד,
ויש לה עוד בצד ימין אנה אחת קטנה, ונקראת
עינוניתא דורדא, ואינה עומדת בסדר האנות, אלא
מרחקת מהם לצד פנים, ואם חסרה אחת מימין או
מהשמאל, או שהיו שנים מימין ושלשה משמאל,
טרפה. והורדא, אם חסרה, או אם יש לה שתים
או שנמצאת בצד שמאל, כשרה:

ג. נתוספו האנות במנינם, אם היתה האונה היתרה
בצד האנות, או מלפני הראה שהיא לעמת הלב,
מתרת, ואם היתה על גבה שהוא לעמת הצלעות,
הרי זו טרפה, והוא שתהיה בעלה של הדס אחר
שנפתחה, אבל אם היא פחותה מזה, כשרה:

ד. נמצאת אונה יתרה בסוף שפולי האמה, כשרה,

ה. אונה של ימין הסמוכה לגרגרת במצר החזה
אצל הצואר ממש, התחתונה שהיא עליונה הסמוכה
לצואר, אם ימצא על גבה כטרפא דאסא, כשרה,
מפני שכן דרפה לפצל, ודוקא ימנית, אבל לא

בְּקִיאִים בְּשִׁעוֹר כְּאֶסֶר, הִלְכָּף מִשְׁעָרִים אוֹתוֹ בֶּרֶב
רַחֵב חֲלַל הַקְנָה:

ג. נקב סביב הקפה נקבים דקים זה אצל זה פנקבי
הנפה, אם אין בהם חסרון, מצטרפין לרב חללה,
ואם יש בהם חסרון מצטרפין לכאסר, שאם יש
כאסר בנקבים עם השלם שביניהם, אסורה, והוא
שהנקבים סמוכין כל כך, שאין בין נקב לנקב
כמלא נקב, אבל אם יש ביניהם יותר משעור זה,
אין מה שביניהם מצטרף:

ד. בעוף, אם נקב כנפה, חותך המקום הננקב
כנפה, ומשימו על פי חלל הקנה, אם יש בו כדי
לחפות רב הקנה, אסורה:

ה. יש אומרים שאם נפחתה כמו דלת, שלא נטל
הפחת אלא תלוי ועומד וזקוף שם כדלת על פי
הארבה, כיון שהדלת סותם הנקב צריך שיהא
הפחת גדול כדי שיכנס ויצא בו אסר, דהינו יותר
מכאסר:

ו. יש אומרים שאם נקבה נקב מפלש משני צדדים,
אף על פי שאין בנקב אלא כדי שיכנס בו אסר
לרחבו, דהינו כעבי אסר, אסורה:

ז. נסדקה כלה לארפה, אף על פי שלא חסר ממנה
כלום, אסורה, ואם נשאר ממנה כל שהוא למעלה
ולמטה במקום הראוי לשחיטה, כשרה, מפני שכל
מה שהצואר נמשך הסדק סוגר והולך, הלכף הדר
חלים:

ח. נקבה למטה במקום שחיטה במשהו, טרפה:

ט. מצא גרגרת שנפסקה או חסר ואינו ידוע אם
נעשה מחיים, פוסקה במקום אחר, ורואה אם הם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

יורה דעה

הלכות טרפות סימן לו

שולחן ערוך

נקובה וטרפה, ואם לא נכר המקום, מושיבין אותה במים פושרים ונופחין אותה, אם בצבץ המים, טרפה, ואם לאו, בידוע שקרום התחתון בלבד נקב, והרוח מהלך בין שני הקרומות ומפני זה ישמע בה קול הברה בשעת נפיחה, וכשרה:

ה. נמצאת נקובה במקום שיש לתלות שנעשה אחר שחיטה, כגון שהעביר הטבח ידו בכח, או שתלשה בכח, או שלקחה זאב והחזירה נקובה, תלינן להקל וכשרה. ואפלו יש נקבים הרבה שלא במקום שניו, תלינן כלהו בזאב. וכן אם נמצאו עליה תולעים שנקובה, ואין ידוע אם נקובה קדם שחיטה או אחר שחיטה, כשרה, ואם אין מקום לתלות והדבר ספק אם נקבה מחיים, עושים נקב אחר ומקרבין אצלו, אם הם דומים, כשרה, שכמו שנה נעשה אחר שחיטה, כן נעשה הראשון, ואם אינם דומים, טרפה, ואין מדמין מראה של בהמה דקה לראה של בהמה גסה, אלא מדקה לדקה, ומגסה לגסה:

ו. נקב אחד מהסמפונות שבפנים לחברו, כגון במקום שמתפצלים זה מזה ואין בשר ביניהם, טרפה, שחברו קשה ואינו מגן עליו, אבל נקב לבשר הראה, הבשר מגן עליו וכשרה:

ז. הראה שנשפכה בקיתון וקרום העליון שלה קיים שלם בלא נקב, אם הסמפונות עומדין במקומן ולא נמחו, כשרה, ואם נמק אפלו סמפון אחד, טרפה. כיצד עושים, נוקבים אותה ושופכין אותה בכלי שהוא שוע באבר, אם נראה בה חוטים לבנים בידוע שנמקו הסמפונות וטרפה, ואם לאו, בשר

שמאלית, ויש מי שאמר דדוקא למעלה מחציה, אבל למטה מחציה, טרפה:
ו. אחת מהאונות שהיא פחותה מכעלה הדס אחר שנפחונה, הוה ליה חסרה, וטרפה:

ז. חסרה אחת מאונות הימין, הנרדא משלמת, ח. ראה שאין לה חיתוכא דאוני, טרפה, ואם סדק כמראה הפרש ביניהם, כשעור עלה הדס, בין בעקרו, בין באמצעו, בין בסופו, כשרה:

ט. אם בצד אחד של הראה חסרה אונה א', אלא שבסוף האומה שבאותו הצד היתה בליטה גדולה כמו אונה, אף על פי שדרך האונות להיות סמוכות זו לזו וכאן האומה מפסקת ביניהם, כשרה:

י. אין כל הדברים הללו אמורים אלא בבהמה וחייה, אבל העוף אין לו חתוף אונות בבהמה, ואם ימצא, אין לו מגן ידוע:

סימן לו

כמה דיני טרפות בראה, ובו י"ז סעיפים:

א. הריאה יש לה שני קרומים, נקבו זה בלא זה, או זה שלא כנגד זה, כשרה, עד שינקבו שניהם זה כנגד זה

ב. אפלו נגלד קרום העליון בלו, כשרה, אלא שצריכה בדיקה:

ג. נקבה ועלה בו קרום ונסתם, טרפה:

ד. ראה שנשמע בה הברה כשנופחין אותה, אם נכר המקום שממנו נשמע ההברה מושיבין עליו רק או תבן וכיוצא בו, אם יתנדנד, בידוע שהיא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן לו

שולחן ערוך

החם, מושיבין אותה במים צוננים, בכלי שהמים מתמצין מגבו כפי שישארו קרים, אם תזרה לברייתה, הרי זה בידי שמים או בידי הבריות, ומתרת, ואם לא תזרה, בידי אדם היא, וטרפה:

טז. ראה שהרגיש בה במשמוש היד שמחט בתוכה, אם שלמה היא, נופחין אותה, אם עולה בנפיתה, כשרה, בין אם היא דקה או עבה, בין אם נכנסה דרך תדה או דרך קפה ואם היא חתוכה, טרפה, יש עליה קרט דם כנגד המחט בחוץ, טרפה, אפלו היא שלמה:

יז. מחט שנמצא בסמפונא רבה דריאה, כשרה:

סימן לו

דיני אבעבועות וסרכות הראה, וכו' ד' פעיפים:

א. ראה שנמצאו בה אבעבועות אפלו הם גדולים הרבה, אם היו מלאים רוח או מים זפים או לחה הנמשכת כדבש וכיוצא בו, או לחה יבשה וקשה אפלו כאבן, הרי זו מתרת, ואם נמצאת בהם לחה סרוחה או מים סרוחים או עכורים, הרי זו טרפה:

ב. אם סרכא תלויה יוצאה מן הבועה, טרפה:

ג. אם יש בה שתי אבעבועות סמוכות זו לזו, אסורה, אפלו מלאות מים זפים, ואם היא אחת ונראית כשתיים, נוקבים אותה בא מצדיה, אם שופכות למקום אחד, אחת היא וכשרה, ואם לאו, שתיים הם וטרפה, והגוי מלי כשיש בהם מגלא או מים, אבל אם הם צמחים קשים, אף על גב דסמיכי, כשרה:

ד. אבעבוע שנמצא בשפולי הראה נוהגין לאסור, אם אין בשר כל שהוא מקיף בכל צד ושפולי

הראה בלבד הוא שנמק, וכשרה, והוא שיהא מחוי המים נוף, אבל אם הם עכורים או סרוחים, טרפה:
ח. חסר מגוף הראה ולא נקבה, כשרה, ויש מי שאוסר. כ,

ט. הראה שנמצא בה מקום אטום כל שהוא שאין הרוח נכנס בו, ואינו עולה בנפיתה, מביאין ספין וקורעין הקרום לבד סמוך ממש למקום האטום, אם נמצא בו לחה, מתרת, שמחמת הלחה לא נכנס שם הרוח, ואם לא נמצא בו לחה נותנין עליו מעט רק או תבן או נוצה, אם נתנדבה, כשרה, שהרי הרוח בא שם, ואם לאו, טרפה:

י. ראה שקשה כעץ במשמושה, טרפה:

יא. ראה שנתמססה, דהינו שנמצאת שלמה וכשתולין אותה תחתך ותפל חתיכות חתיכות, טרפה:

יב. ראה שנמצאת נפוחה כמו עקר חריות של דקל, אוסרין אותה מספק:

יג. ראה שייבשה, אפלו מקצתה, טרפה, והוא שתהא נפרכת בצפרן:

יד. צמקה פלה, אם מחמת בני אדם שהפחידוה כגון ששחטו אחרת לפניו וכיוצא בזה, טרפה, ואם בידי שמים, כגון שפחדה מקול רעם או ראתה זקים וכיוצא בזה, או מפחד שאר בריות כגון מקול שאגת אריה וכיוצא בזה, כשרה:

טו. כיצד בודקין אותה מושיבין את הראה במים מעת לעת, אם היה זמן הקר, מושיבים אותה במים פושרים ובכלי שאין המים מתמצין מגבו ונוזלים, כפי שלא יצוננו במהרה, ואם היה זמן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החודשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

לחודש

יורה דעה

הלכות טרפות סימן לח

שולחן ערוך

ה. יש בה קלפות כמו נתק והיא שלמה, כשרה:

סימן לט

דיני בדיקת הראה, ובו כ"ה סעיפים:

א. אין צריך לבדק אחר שום טרפות מן הסתם, חוץ מן הראה צריך לבדק בבהמה וחייה אם יש בה סרסא וכל הפורץ גדר לאכל בלא בדיקה, ישכנו נחש:

ב. מי שקרע בטן הבהמה, וקדם שתבדק הראה בא פלב או עובד כוכבים, ונטלה והלך לו, הרי זו מתרת, ואין אומרים: שמא נקובה או סרוכה היתה:

ג. בא עובד כוכבים או ישראל והוציא הראה קדם שתבדק והרי היא קימת, נופחין אותה:

ד. אונא הסרוכה לאונא או לאומה, בין סרוכה מעט בין סרוכה כלה, שלא כסדרן, טרפה, כסדרן, כשרה אפלו בלא בדיקה ואין נקרא כסדרן אלא בשתים זו אצל זו, מחתוף של זו לחתוף של זו, ואפלו היא באלקסון ואפלו יש בה פלוש, אבל מגבה של זו לגבה של זו, או אפלו מחתוף לגב או משפולי לשפולי, או משפולי לחתוף, או אפלו מחתף של זו לחתף של זו שאצלה, או אפלו מחתף של זו לחתוף של זו שאצלה, נקרא: שלא כסדרן:

ה. אם נסתפק אם היא בגב או בחתוף, וכשנופחים אותה הרבה נראה שהיא בחתוף, וכשאינן נופחין אותה כל כך נראית הסרסא שהיא בחוץ, כשרה:

היינו תחתית האומא או האונא, אבל לא החתוכים שבין אונא לאונא:

ה. בועה בראה ונפרת בעבר אחר, אף על גב דלא שפיכי אהדדי, כשרה:

ו. אבעבוע שנמצא בו נקב, היכא דלא מממשש ידא דטבחא, ואינו יודע אם נקב מתיים או לאחר מיתה, טרפה:

ז. בועה או סרסא שנמצאו בקנה הלב או בכל מקום חוץ מהראה, כשרה:

סימן לח

דיני מראות הראה, ובו ה' סעיפים:

א. ראה שנמצא בה כל שהוא שחר כדיו, או שהוא למראה הפשר, או שהוא ירק אמריל"ו בלע"ז בין שהוא כמראה חלמון ביצה בין שהוא כמראה פרכום בין שהוא כמראה כשותא, טרפה, וכן אם הוא כמראה הבקעת, שהיא לבנה כבקעת, אסורה, ויש מי שאומר, דהינו שהיא כעין חריות של דקל:

ב. כל אלו המראות אינן פוסלות עד שנופחים אותה וממרס בה בידו, אם נשתנית למראה המתרת, ואם עמדה בעינה, אסורה:

ג. יש מי שאומר שאין מראות הללו פוסלות אלא כשהשנוי בעור מחמתו, ולא מחמת מגלא שבתוכו:

ד. אם אינה שחורה כדיו אלא כמראה הכחל או ירקה ככרתי, או שהיא כמראה הפבד, או שהיא אדמה אפלו בתכלית האדם, כשרה, אפלו היא כלה כך. וכן אם יש בה הרבה גוונים מאלו המראות הפשרות, כשרה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן לט

שולחן ערוך

כשמכניס הבודק ידו, מוציא הראה לחוץ ובודקה, אם היא סרסא ימצא ראשה בראה או בדפן, ואם לאו, רירא היא וכשרה, ואין להקל בכך אלא בבהמת ישראל, ואין סומכין על קלא זו אלא בבודק פשר וירא את ה' מרבים:

יד. בודק שהוציא ידו ואמר: טרפה, ואחר כך הכניס אחר ידו ולא מצא טרפות, הראשון נאמן:

טו. טבח שהכניס ידו ואמר: טרפה, ואחר כך נתברר שלא נפתח הטרפוש, ונמצא שהטבח לא נגע בראה, ופתחו הטרפוש ובדקה ולא נמצא בה טרפות, מכשירין אותה:

טז. אמר הבודק: שלא כסדרן היתה, ואחר מכחישו ואומר: כסדרן היתה, מצמידין הבהמה בחזקת הטר:

יז. הקונה ראה ואמר שמצא בה סרסא במקום שהיא טרפה, והמוכר אומר שהיתה במקום שהיא כשרה, כיון שבאו שניהם בבת אחת לבית דין, אין כאן עדות, והרי זה כבהמה שנאבדה ראה קדם שנבדקה:

יח. ראה שנבדקה במקום חתוף האנות בגב האנא כנגד הדפן, ודפן סותמתה בסרסא בפשר שבין הצלעות או בפשר ובצעם, כשרה. אבל אם היא סרוכה לעצם לבדו, טרפה. וכן הדין בכל השלם שכנגד האנות למעלה עד הערוגה, כשרה, מפני שהמקום צר ונדחקה לדפן והוא סותמו, ונקרא דפן עד החוט שמנקרים מהתזה, ומשם ואילך נקרא תזה, ואם נסרסה שם, טרפה, ואם נסרסה על גבי חוט שבתזה, דינו כאלו נסרסה בתזה וטרפה:

ו. עינוניתא דורדא, לכל מקום שתסרוף, טרפה אפלו לכיס שלה, ואפלו פלה נדבקות בו, והוא הדין לכל יתרת דכל היכא דסרוכה, טרפה:

ז. אם נסרסה האונא או האומה לגרגרת או לתזה, או לשמנונית הלב או לכיסו, או לטרפוש הלב, או לטרפוש הכבד, או לטרפוש העינוניתא שהוא סוף טרפוש הלב, או לרחם, או לא"ל מע"דא שקורין מול"גא, או לסמפון היורד בין שתי הערוגות או לקנה הלב, או לשמנונית הסמפונות, או לכבד, טרפה, ואפלו היא דבוקה לאחת ממקומות הללו בלי פלוש:

ח. סרסא היוצאת מהראה והיא תלויה, שאינה דבוקה לשום מקום, כשרה ואינה צריכה בדיקה:

ט. סרסא שהיא במקום למקום באונא או באמה עצמה, דינה כדין סרסא תלויה:

י. כל מקום שאסרו סרוכת הראה, אין הפרש בין שתהא הסרסא דקה כחוט השערה בין שתהא עבה וחזקה ורחבה כגודל, ולא כאותם שממעכים ביד ואם נתמעכה תולין להקל, וכל הנוהג כן, פאלו מאכיל טרפות לישראל:

יא. יש מי שכתב, שמכניס אצבעו תחת הסרסא ומגביה קצת, אם נפסקה מחמת הגבהה כל שהוא, סרסא בת יומא היא וכשרה. ואין להקל בכך אלא בבהמת ישראל, ואין סומכין על קלא זו אלא בבודק פשר וירא את ה' מרבים:

יב. טוב להשקות הבהמה סמוך לשחיטה:

יג. יש מי שאומר, שהבודק יכניס ידו בבהמה בזריזות בלא רפיון ידים, ואם נתפרקה שום סרסא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החודשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן כ

שולחן ערוך

בסרכא אחת לחזה ולדפן, אזלינן בתר רבא. וכן
אומה הסרוכה בסרכא אחת לדפן שיש בו מכה,
והסרכא במכה וחוצה לה, אם רבה במכה, פשרה,
ואם לאו, טרפה. וכן אם נסרכה האמה בסרכא
אחת לטרפיש ולמכה שבדפן, אם רבה במכה
שבדפן, כשרה, ואם לאו, טרפה:

סימן כ

דיני טרפות הלב, ובו ו' סעיפים:

- א. הלב יש לו ג' חללים, נקב לאחד מהם טרפה,
ואפילו אם חלב טרפיש הלב סותמו, אבל אם שמן
הלב עצמו סותמו, כשר:
- ב. נקב ולא הגיע לחלל, אם מחמת חלי, כשרה,
ואם בקוץ או במחט, טרפה:
- ג. נמצא מחט בלב, אף על פי שאינו נקר בחוץ,
טרפה, והוא הדין אם נמצא בטרפישא דלבא:
- ד. קנה הלב שהוא קנה שמן שיורד בין שתי
ערוגות הראה, וכן המזרק הגדול שיוצא ממנו
לראה שנקב לחללו במשהו, טרפה
- ה. נטל הלב, בין ביד בין מחמת חלי, טרפה:
- ו. יש מי שאומר שאם שמן הלב דבוק בלב ואדוק
מאד, מפרדין אותו בסכין, ואם נמצא שם או
בעבי הלב קרט דם, אסור, ואין צריך לומר אם
נמצא בחללו:

סימן מא

דיני טרפות הכבד, ובו י' סעיפים:

יט. ודוקא כנגד האנות הוא דמכשרינן, אבל שלא
כנגד האנות טרפה:

כ. הא דמכשרינן, דוקא פשהנקב כנגד הדפן, אבל
אם נקבה מבפנים או אפלו בשפולי ראה, וסרכא
יוצאת משם לדפן, טרפה, ואם סרכא יוצאת
משפולי אונא ומתפשטת על גב האונא ונסרכת
לדפן. אם רב הסרכא היא בגב האונא, כשרה,
ואם לאו, טרפה:

כא. אם סרכא עולה מן האנה לדפן שבצד האמה,
טרפה, ואם סרכא עולה מאונא לדפן שכנגד
האונא ולדפן שכנגד האמה, אזלינן בתר רבא:

כב. אם האמה סרוכה לדפן. אם יש מכה בדפן,
כשרה ואינה צריכה בדיקה, ואם אין מכה בדפן,
טרפה ולא מהניא לה בדיקה. ודוקא בסרוכה לדפן
מכשירין על ידי מכה, אבל אם סרוכה לשאר
מקומות, כגון: חזה וגרגרת ושמוניית הלב וטרפיש
וכיוצא בהן, אף על פי שיש בהן מכה, טרפה ולא
מהני לה בדיקה:

כג. מכה זו שאמרו, הינו שיש בדפן כעין נגע,
אבל אם יש בקורות שחרות בלבד, אינו סימן מכה
ממש. ואם נשבר הצלע, אף על פי שחזר ונקשר,
קרינן בה, שפיר, מכה:

כד. אם כל הראה דבוקה לדפן, אם אין מכה בדפן
טרפה, ולא מהני לה בדיקה, אפלו אם דבוקה
פלה בלא שום פלוש. ויש מי שכתב, שהמתירה
בר נדוי הוא, והכלים אסורים:

כה. אם האומה והאונא נסרכו בסרכא אחת לדפן,
אם רב הסרכא מהאונא כשרה, ואם רבה מהאומה,
טרפה, אם אין מכה בדפן. וכן אונא הסרוכה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישירות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן מב

שולחן ערוך

י. נמצאו שני כבדים בבהמה או בעוף, טרפה, דכל יתר כנטול דמי והיה לה נטל הכבד:

סימן מב

דיני טרפות המרה, ובו ט' סעיפים:

- א. מרה שנקבה, טרפה, ואם נקבה כנגד הכבד והכבד סותמו, כשרה:
- ב. נטולה ביד או חסרה, טרפה:
- ג. אם חסרה המרה, קורע הכבד שתי וערב וטועמו בלשונו, אם יטעם טעם מר, כשרה, ואם לא טעם טעם מר, יצלנו בגחלים ויטעם אם יש בו טעם מר, כשרה, ואם לאו, טרפה:
- ד. נמצאו שתי מרות, טרפה, דכנטולה דמי, ואם היא אחת ונראית כשתים, נוקבין אותה, ואם שופכות זו לזו, אחת היא וכשרה, ואם לאו, שתים הם וטרפה:
- ה. אם נקבנה ולא היו שופכות זו לזו, ואחר כך נפחו זו ועלתה גם חברתה בנפיתה זו, או שהטילו מים באחת מהן ועל ידי כך נתמלאה גם חברתה מים, כשרה:
- ו. אף על פי שהן שתי מרות גמורות, רק שבמקום דבוקן בכבד כמו רחב אצבע היו כאחת, כשרה, אפלו אי לא שפכי אהדדי, והוא הדין אם מתחלתן הן שתים ובסוף הן מתערבות ונעשות אחת, כשרה:
- ז. היו שתי מרות בכבד, אחת הנה ואחת הנה וסמפון אחד שופך מרה לשתיהן, וכשאדם זוקף האחת חוזרת לתה למקום שהסמפון מחלק מרה

- א. נטל הכבד, טרפה, אלא אם פן נשתיר פזית במקום מרה וכזית במקום חיותו שהוא תלוי בו, ויהיו פשני זיתים הללו כל אחד שלם במקומו, אבל אם היה מתלקט או כרצועה או מרדד, טרפה:
- ב. שעור זה דכשני זיתים אפלו בשור הגדול, ובעוף הכל לפי גדלו וקטנו:
- ג. יבש הכבד עד שנפרך בצפרן, טרפה, והוא שיבש פלו ולא נשתיר פזית במקום מרה וכזית במקום חיותו:
- ד. התליע הכבד, אפלו במקום מרה ובמקום חיותו, כשרה:
- ה. נעקר הכבד במקומות הרבה ומערה בטרפשין כאן מעט וכאן מעט, כשרה:
- ו. מחט שנמצא בכבד, בין שבא לפנינו שלם בין שבא חתוף, אם צד העב שלו לצד חלל הבהמה אפלו כלו טמון בבשר הכבד, טרפה, ואם צד הנדק שלו כלפי חוץ, כשרה, שאנו תולים לומר: דרך סמפון בא שם במה דברים אמורים במחט גסה, אבל בדיקה אין חלוק וטרפה, ושעור גסה כשעור גרעין של תמרה:
- ז. מחט שנמצא בסמפון גדול שבכבד, והוא סמפון הקנה שנכנס בתוכו, וכן אם נמצא בסמפון גדול של ראה, כשרה:
- ח. נקב טרפש הכבד נקב מפלש מצד הכבד, טרפה, אבל אם נסרקה בסרקה בצלע, כשרה:
- ט. נמצא מחט בטרפש, ספק טרפה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי בנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן מג

שולחן ערוך

ו. טחול העוף עגל פענבה, ואינו דומה לשל
בהמה, לפיכך אין הנקב פוסל בו:

סימן מד

דיני טרפות בכליות, ובו י' סעיפים:

א. נטלו הפליות, פשרה, לפיכך, אם נבראת
בכליא אחת או בג' פליות, פשרה, וכן אם נקבה
הפליא, או נחתכה, אפלו עד מקום תריץ, פשרה:

ב. לקחה הפליא, והוא שיעשה בשרה כבשר המת
שהבאיש אחר ימים, שאם תאחו במקצתו תמסמס
ויפל, והגיע חלי זה עד הלבן שבתוך הפליא, הרי
זו טרפה וכן אם נמצאת בפוליא לחה, אף על פי
שאינה סרוחה, או שנמצאו בה מים עכורים או
סרוחים, הרי זו טרפה, והוא שיעשו עד הלבן,
אבל אם נמצאו בה מים זכים, פשרה אפלו הגיעו
ללבן שבה ואם נמצא בה דם, דינה כמים, ואם
נמצאת מלאה מים שמראיהם רע אבל לא היו
עבים ועכורים, אלא מראיהם כרפומי כמראה
הדבש, פשרה, ויש מי שאוסר:

ג. אם לא היה הלכות אלא בלבן, אף על פי שכל
שאר הפליא בריאה, טרפה:

ד. נמצאו בפליא אבנים, פשרה:

ה. פליא שהקטינה, טרפה. וכמה תקטן ותטרף,
בהמה דקה עד כפול, ופול בכלל, טרפה, ובגסה,
עד פענבה בינונית, וענבה בכלל, טרפה, ודוקא
שהקטינה מחמת חלי, אבל היתה קטנה בתולדתה,
פשרה. והיכי ידעינן אי הוי מחמת חלי או לא, אי
חזינן שהקרום שלה כוויץ בידוע שמחמת חלי היא,

ושופך לשתייה, אבל פשהו שוכבות כדרך שהן
עומדות בחיי הבהמה אין שופכות זו לזו, יש
להכשיר בבהמת ישראל:

ח. יש מיני עופות שאין להם מרה, כמו תורים
ובני יונה, ואין לאסרן פון שכל המין כף, והצבי
אין לו מרה בכבד, אבל יש לו למטה סמוך
לזנבו:

ט. גרעין שנמצא במרה, אם היה כמו גרעינה של
תמרה שאין ראשה חד, מתרת, ואם ראשה חד
כגרעינה של זית, אסורה, שהרי נקבה אותה
כשנכנסה, וזה שלא יראה הנקב מפני שהגלד פי
המפה:

סימן מו

דיני טרפות בטחול, ובו י' סעיפים:

א. נטל הטחול, פשרה:

ב. הטחול, ראשו האחד עב והשני דק כבריית
הלשון, אם נקב בראש העב נקב מפלש, טרפה,
ואם נקב נקב שאינו מפלש, אם נשאר תחתיו
כעבי דינר וזהב, מתר, פחות מכאן, הרי הוא
כמפלש, וטרפה. אבל אם נקב הדק, פשרה:

ג. יש מי שכתב, שכל מה שדבוק לכרס, קרוי עב,
ולא יותר:

ד. עבי דינר זהב לא ידענו שעורו, ומפל מקום
נראה שהוא פחות מחצי עביו:

ה. נמצאו שני טחולים, פשרה, ואפלו דבוקים זה
לזה בצד העב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן מה

שולחן ערוך

שאין יכול להוציאה אלא על ידי הדחק. ואם חלב טהור סותם, כשרה. שכל חלב טהור סותם, טמא אינו סותם, חוץ מקרום שעל הלב וחלב שעל גבי הכרפשתא שאף על פי שהם טהורים אינם סותמים. וחלב חיה שכנגדו אסור בבהמה, אינו סותם, והעוף כל שמן שלו סותם:

ב. יצאו הדקין לחוץ והחזרו מאליהן, כשרה. ואם החזירן, אם נתהפכו אף על פי שלא נקבו, טרפה, שאי אפשר שיחזירוה כמות שהיו אחר שנהפכו, ואינה חיה, והוא הדין אם לא יצאו ונמצאו מהפכין, טרפה

ג. הדרא דכנתא שנקב אחד לחברו, כשרה, שחברו מגן עליו. ואין צריך לומר אם נקב לכנתא, שהפנתא חלב טהור הוא וסותם:

ד. מחט שנמצא בדקים, טרפה, דחישיןן שמא נקב:

ה. תלחלת, והוא מעי האחרון שהוא שוה בלא עקום והרעי יוצא ממנו, אם נקב במשהו, טרפה כמו שאר מעים. במה דברים אמורים, שנקב לחלל הבטן, אבל אם נקב במקום שהוא דבוק בין הירכים, כשר, ואפלו נטל כל מקום הדבוק בין הירכים כשר, והוא שישאר ממנו כמלא ארבע אצבעות בשור הגדול, ובדקה לפי שיעור זה, הגדול לפי גדלו, והקטן לפי קטנו. ואם באותם ארבע אצבעות נקב, יש אוסרים במשהו, ויש מכשירים עד שינטל רב רחבו:

ו. אם סרכא יוצאת מהדקין או מאחד משאר אברים שנקובתן במשהו ונסרכת לדפן או למקום אחר, כשר, דלא אשכחן בועה וסרכא אלא בראה:

ואם אינו פוץ אלא שעשוי כמדת פליא, מוכחא מלתא שמתחלת ברייתה היתה כף, וכשרה:

ו. יש מי שכתב, שכשאמרו נטלו הפליות כשרה, הינו כשנטלו ביד או כשנבראת כף, אבל אם נטלה על ידי חלי, כיון שהקטינה לפחות מכשעור כבר נאסרה ואיך תחזר להכשירה כשגמרו לכלות ולהמק, ולפי זה צריך לבדק, אם הפיס שלהם מלא חלב, נכר שזה תחלת ברייתה, וכשרה, ואם נמצא שם חלל ומקום ריק, נכר שהיו לה פליות אלא שנמוחו, וטרפה:

ז. אם היו ג' פליות או יותר, והקטינו היתרות ונשארו שתיים כהלכתן שלא הקטינו, כשרה:

ח. יש מי שכתב דלבן בפליא לקותא היא, וכל שנוי מראה פוסל בה:

ט. פליא שהאדימה כלה או מקצתה, כשרה:

י. אין טרפות בפליא של עוף:

סימן מה

דין אם נטל השליא, וכו' ב' סעיפים:

א. בהמה או עוף שנטל האם שהולד מנח בה, כשרה:

ב. נטלה שלפוחית שמי רגלים נקוים לתוכה, כשרה, ויש אוסרין:

סימן מז

דיני טרפות בבני מעים, וכו' ו' סעיפים:

א. נקבו הדקין, טרפה, ואפלו לחה שבהן סותמתן, אינה סתימה, ואפלו היא דבוקה בהן הרבה עד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן מז

שולחן ערוך

סימן מז

דין אם נמצאו בני מעים יתרים, ובו ה' סעיפים:

א. בהמה שנמצאו בה שתי מעים, טרפה, כגון שיש לה מעי יתר מתחלתו ועד סופו עד שנמצאו שני מעים זה בצד זה מתחלה ועד סוף כמעט העוף, או שהיה המעי יוצא כענף מן הפד והרי הוא מבדל, בין בעוף בין בהמה, אבל אם חזר ונתערב עם המעי ונעשה אחד משני ראשיו והרי שניהם מבדלים באמצע, הרי זה מתרת ואין כאן יתר. ויש אומרים שכשיוצא מהדקין מעי קטן כענף היוצא מן הפד, אם בראש הקבה מקום שהדקין יוצאין משם יש שלם כרחב אצבע קדם שיתחיל זה המעי לפרד, וגם למטה לאחר שנתחבר עם שאר הדקין יש כרחב אצבע שלם, כשרה, ואם לאו, שאין כאצבע שלם למעלה ולמטה, טרפה,

ב. במה דברים אמורים, בבהמה, אבל בעוף כיוצא בזה, פשר:

ג. מעי היוצא מבית הכוסות להמסס, טרפה:

ד. אי אית לה תרי סניא דיבי, טרפה. ואי שפכי להדי, כשרה:

ה. הדרא דכנתא שיוצא מאמצעיתה יתרת שתלוי בדקין כמו מעי קטן כארץ אצבע, כשרה:

סימן מה

דיני טריפות בקבה ובכרס, ובו י"ב סעיפים:

א. קבה שנקבה, טרפה. ואם החלב שעל היתר סותם הנקב, כשרה, אבל שעל הקשת אינו סותם:

ב. פרס שנקב, טרפה, ואין לו דבר שיסתם אותו שהרי החלב שעליו אסור:

ג. בשר החופה את רב הפרס, והוא המקום מן הבטן שאם יקרע יצא הפרס, אם נקרע בשר זה, טרפה, אף על פי שלא הגיע קרע זה לפרס עד שנראית, אלא כיון שנקרע רב עבי הבשר הנה או נטל, טרפה. וכמה שעור הקרע הנה, בארפו ארץ טפח. ואם היתה בהמה קטנה ונקרע רב ארץ הבשר החופה את הפרס, אף על פי שאין בארץ הקרע טפח, טרפה, הואיל ונקרע רבה:

ד. אם נקדר הבשר הנה בעגול או בארץ, אם הנה יתר ממשלע, והוא כדי שיכנס בו ג' גרעיני תמרה זו בצד זו בדחק, אם יש בה אכל הנשאך סביבותיה כשאוכלין אותה, או ברוח פשאין בהם שום אכל כלל, הרי זה טרפה, שאם ימתח קרע זה יעמד על טפח:

ה. אם נתמסמס בשר זה עד שהרופא גוררו, חשוב כנטל:

ו. מחט שנמצא בחלל הקבה או הפרס דינו כמחט שנמצא בבית הכוסות:

ז. המסס ובית הכוסות דבוקין זה בזה. ואם נקבו במקום חבורן, אפלו הנקב מפלש מזה לזה, כשרה. ואם הנקב בשאר צדדים שאינם דבוקים יחד, אם הנקב מפלש מעבר אל עבר, טרפה, ואם לאו, כשרה בין בהמסס בין בבית הכוסות:

ח. אם נמצא באחד מהם תחובה מחט או קוץ ולא נקב מעבר אל עבר, הופכין אותו ובודקין אותו מבחוץ, אם ימצא עליו קרט דם בידוע שנקב פלו וטרפה, ואם לאו, כשרה והוא שלא מלחו ולא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן מט

שולחן ערוך

ג. אם נמצא מחט תחוב בו מבפנים דינו פדין מחט שנמצא בהמסס ובית הכוסות:

ד. זה שהכשרנו בנקב עור חיצון לבדו, דוקא בנקב מעצמו מחמת חלי, דאי מחמת קוץ או מחט, טרפה, דחישנין שמא נקב אחד מהאברים הפנימיים שנקובתן במשהו. ואם לא היה מכיר אם הנקב מחמת קוץ או אם הוא מחמת חלי, תולין להקל

ה. אם תולעים יוצאים מהקרקבן, כשרה, דלאחר שחיטה פריש:

סימן נ

דינים כלליים בנקיבת האברים, ובו ג' סעיפים:

א. כל אלו הנקבים, אם יש במה לתלות כמו בטבח או בזאב שנטלן, תולין בהם, ואם אין דבר לתלות בו וספק אם נקב מחיים אם לאו, נוקבין נקב אצלו ומדמין זה לזה, ואפלו אין דומים, אם משמשו בידיים בנקב הספק ימשמשו גם בנקב שעושין לדמותו בו, אם דומים לאחר משמוש, כשרה. ואין מדמין אלא בכרס ובדקין, אבל לא בלב וטחול וקרקבן:

ב. כל אבר שאמרנו שאם נקב במשהו, טרפה, כך אם נטל כלו, טרפה, בין שנטל בחלי או ביד, בין שנברא חסר. וכן אם נברא בשני אברים מאותו אבר, טרפה, שכל היתר כנטול חשוב וכל שאמרנו בו אם נברא חסר, טרפה, כל שכן אם נטל ביד. וכל שאמרנו בו אם נטל, טרפה, הוא הדין לנברא חסר. ויש מכשירין בזה:

הדיחו, ואפלו ראש העב שלו לצד חוץ. ואם עבר המחט מעבר אל עבר ועודנו תחוב בו, בודקים אותו, אם נמצא קרט דם סביב המחט בידוע שקדם שחיטה נקב פלו וטרפה, ואם לאו, אחר שחיטה דחק ועבר, וכשרה אם לא מלחו ולא הדיחו, דכיון שהמחט עודנו שם, אלו עבר מחיים היה הדם סביבו. אבל כשאין המחט לפנינו, אסור כשנקב פלו אפלו אין בו קרט דם:

ט. אם נמצא עליה חלודה דינה כנמצא עליה קרט דם:

י. זה שאמרנו מצד אחד כשרה, הינו מבפנים כלפי הרעי, דאי צד שפחוץ כלפי חלל הגוף, אפלו לא נקב כלל אלא שנמצא מחט בחלל הגוף, טרפה:

יא. מחט שנמצאת בקרקבן וכלה נבלעת בעבי בשרו ונשאר כחצי אצבע מצד הכיס גם מצד החוץ שלא היתה המחט אוכלת ולא היה נכר שום נקב לא לצד פנים ולא לצד חוץ, תולין להקל:

יב. קטן שמצא מחט תחוב בכרס, יש להחמיר ולאסור על פיו אם הוא חריף לידע ולכונן בדברים אלו:

סימן מט

דיני טרפות בקרקבן, ובו ה' סעיפים:

א. הקרקבן יש לו ב' עורות, נקב זה בלא זה כשרה, עד שינקבו שניהם זה כנגד זה, אבל אם נקבו זה שלא כנגד זה כשרה:

ב. נקב, ושמן שעליו סותמו, כשר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לפני צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן נא

שולחן ערוך

א. עוף שנפל לאור ונחמרו בני מעיו ונשתנו, הלב וקרקבן וכבד שדרפם להיות אדמים והוריקו ככרתי, או המעים שדרפן להיות ירקים האדימו, טרפה אפלו במשהו מהם שנשתנו, ואפלו לא הגיע לחלל, כיון שנשתנו מחמת מכות אש סופן לנקב. והכבד אין השנוי אוסר בו אלא אם כן נשתנה כנגד המעים, דהינו בראש הדק שלו וכלפי פנים, או אם הוריק כנגד המרה או כנגד כל מקום חיותה. אבל הראה אין חוששין לה, מפני שצלעותיה מגנות עליה:

ב. הא דשנוי פוסל באברים אלו, דוקא כשעמדו בשנוייהם אחר ששלקו, אבל אם שלקו וחרו למראיהו, כשר:

ג. אם לא נשתנו אברים אלו וארע ששלקו ונשתנו, טרפה, כיון שנפלה לאור:

ד. אין ירקות פוסל בכבד של עוף ביתי שיש במינו מדברי, שכל המדבריים כבדן ירק ככרתי:

ה. נפלה לאור ואין ידוע אם נחמרו בני מעיה, צריכה בדיקה. ואי ליתא קמן למבדקה, אסורה:

ו. נמצא שנוי באחד מאברים אלו, אף על פי שאין ידוע לנו שנפלה לאור, טרפה:

ז. אין טרפות שנוי אברים אלו פוסל אלא בעוף, אבל בבהמה אין שנוי אברים אלו פוסל אפלו ידענו שנפלה לאור:

סימן נג

דין שבר או מכה בבהמה ובעוף, ובו ה' סעיפים:

ג. כל אבר שנקיבתו או חסרונו או נטילתו פוסל, אם נתמסמס, פסול:

סימן נא

דין מחט או קוץ שנמצא בבהמה, ובו ד' סעיפים:

א. קוץ או מחט שנקב לחלל הבהמה או העוף, חישנין שמא נקב אחד מהמקומות שנקובתן במשהו וטרפה. ולפיכך, כל האברים ששנינו בהם שאם נקב מצד אחד כשר, כלב ועבי בית הפוסות וקרקבן אם הנקב מצד חוץ, דוקא כשנקב מחמת חלי, אבל אם הוא מחמת מחט או קוץ, טרפה. ומיהו, אם נקב בקוץ לפנינו ונשחטה הבהמה ונמצא הקוץ תחוב לפנינו מדפן הבהמה לאחד מהאברים, נראין הדברים שלא נקב במקום אחר, לפיכך, אם פגע בלב וכיוצא בו ולא נקב לבית חללו, כשרה:

ב. הא דמטרפינן בקוץ או מחט שהם דקים אבל בקנה וכיוצא בו, כשר על ידי בדיקת האברים שנקובתן במשהו:

ג. אם הקוץ או המחט לא נקבו לחלל, אפלו כלו טמון בפשר כגון בירך שהיא עבה, כשרה אפלו צד העבה של מחט כלפי פנים:

ד. הלעיטה דבר שנוקב בני מעיה כגון קרט של חליתית וכיוצא בו, טרפה. ואם הוא דבר שספק אם נקב, טרפה מספק:

סימן נב

דין עוף שנפל לאור, ושנוי מראה באיברים, ובו ז' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן נד

שולחן ערוך

- ב. נשתברו צלעות הקטנות שאין בהם מת, כשרה:
- ג. נעקר מהצלעות גדולות צלע וחצי חוליא עמה, טרפה:
- ד. נעקרה חוליא אחת בלה, אפלו מאותן שאין בהם צלעות, טרפה:
- ה. אם נשברה השדרה ולא נפסק חוט השדרה, כשרה:

סימן נה

דיני טרפות ברגל ובפרקיו, ובו י"ג סעיפים:

א. שלשה פרקים יש ברגל התחתון, והוא מה שחותכין עם הפרסות כשמשפשיטין הבהמה ונקראת ארכבה הנמפרת עם הראש, ולמעלה ממנו פרק שני והוא הנקרא שוק, וצמת הגידים בתחתיתו סמוך לארכבה הנמפרת עם הראש, ולמעלה ממנו פרק שלישי והוא מחבר לגוף ונקרא קולית. בפרק התחתון, בכל מקום שיחתך בה, כשרה. עצם המחבר לגוף הנקרא קולית, בכל מקום שיחתך, טרפה. בעצם האמצעי, אם נחתך שלא במקום צמת הגידים, כשרה. ואם נחתך במקום צמת הגידים, טרפה, ולא נאסרה מפני שהיא חתוכת הרגל במקום זה, אלא מפני שנחתכו הגידים לפיכך, אם נשבר העצם במקום צמת הגידים ויצא לחוץ, ואין עור ובשר חופין את רבו, ובדק בצמת הגידים ונמצאו קימים, כשרה. ויש אוסרים בנחתך עצם האמצעי בכל מקום, אפלו שלא במקום צמת הגידים, ולדעתם אם נשבר העצם במקום צמת הגידים ויצא לחוץ ואין עור ובשר חופין את רבו, אף על פי שבדק בצמת הגידים ונמצאו קימים,

א. נשמטו ידי הבהמה מעקרו, או שנשתברו או נחתכו לגמרי, או שיש לה ג' ידים, כשרה. אבל העצם עצמו אסור כשנשבר, אם אין עור ובשר חופין את רבו:

ב. וכן בעוף, אם נחתכו או נשברו אגפיו, כשרה, אפלו נשברו סמוך לחבורו לגוף, והוא ששבר העצם החיצון לא יהא בו עקץ, שאם היה בו עקץ תבדק הראה:

ג. נשמטו אגפיו, אפלו אחד מהם, מעקרו, חוששין שמא נקבה הראה, וצריך לנפחה לבדקה אם היא שלמה, כשרה, ואם לאו, טרפה:

ד. נמצא הגף שבור ואינו יודע אם קדם שחיטה נשבר או אחר כך, טרפה. ה עוף שהיה לו מכה עמקה תחת הכנף כנגד הראה, ושמו נוצה על המכה ונפחו דרך הגרגרת בקש דק ולא יצא הרוח, ימלא מקום המכה מים וינפח בקש דרך הגרגרת, אם יבצבצו המים, טרפה:

סימן נז

דיני טרפות בצלעותיה, ובו ה' סעיפים:

א. הבהמה יש לה כ"ב צלעות גדולות שיש בהן מת, י"א מכאן וי"א מכאן, וכל אחת תקועה בחוליא שלה, ולמטה מהן יש עוד צלעות קטנות שאין בהם מת, ולאחר שכלו כל הצלעות יש חוליות שאין צלעות תקועות בהן. נשברו רבן של כ"ב הגדולות מחצין ולמעלה כלפי השדרה, בין ששה מצד זה וששה מצד זה, או י"א מצד זה ואחד מצד השני, טרפה. ואם נעקרו מהחוליא והחוליא קימת, הוי כאלו נשתברו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

לחודש

יורה דעה

הלכות טרפות סימן נה

שולחן ערוך

ו. נשבר עצם הקולית ונטל ממנו קרט מראשו
העליון המחבר בשדרה, ונתעכלו מעוט ניביו, אם
עור ובשר חופין את רבו, פשרה:

ז. הא דמכשרינן בעור ובשר חופין את רבו, דוקא
כשרב החפוי מן הבשר, ואז המעוט של עור
מצטרף עמו, אבל אם החצי מן העור וחצי מן
הבשר, לא. והני מלי בבהמה, אבל בעוף, פיון
שעורו רך, מצטרף עם הבשר. ומחצה בשר ומחצה
עור, פשר:

ח. יש מי שכתב, שיש מקום שעור לבדו מציל
אפלו בבהמה, והוא במקום הסמוך ממש לארפכה,
לפי שאין שם לעולם בשר אלא עור לבד דבוק
עם העצם, ובשאר מקומות שדרך להיות שם בשר,
אם לא היה שם בשר אלא עור בלבד, והיו רירין
בין העור והעצם, יש אומרים שמציל:

ט. גידין שסופן להקשות אינם מצילים:

י. לא היה הבשר החופה את רבו במקום אחד,
אלא מתלקט מעט כאן ומעט כאן סביבות העצם,
או שהוא במקום אחד אלא שהוא מרדד או נקלף
מעל העצם, או שנטל שלישיתו התחתון או נקב
או נסדק, אינם מצילין וכן אם נתמסמס בשר
החופה ונעשה כעין בשר שהרופא גוררו, אינו
מציל:

יא. נקדר הבשר בספין מעל השבר כעין טבעת,
בעגול, ורב הקפו מכסה, פשרה, והוא שיהיה
הבשר דבוק בעצם סביב הקדירה:

יב. נשבר העצם במקום שעושה אותה טרפה, וחרר
ונקשר ואין ידוע אם יצא רבו אם לאו, פשרה
והוא שחרר למקומו הראשון ונתחבר, שבר עם

טרפה. וכן אם נחתך בתוך הפרק שבין ארכבה
הנמכת עם הראש לשוק בסוף הערקום, בין
הערקום ובין השוק, טרפה לדעת זה ואם נחתך
בתוך הפרק במקום שמחבר עצם הקולית עם
השוק, טרפה:

ב. עצם הקולית שנתק ממקומו במקום חבורו
בעוף, והינו בוקא דאטמא דשף מדוכתה, טרפה
בין בבהמה בין בעוף, והוא דאעכול ניביה, והם
היתרות שבעצם הכף שיוצאות על העצם הזכר
ואותות אותו, אבל נפסקו שלא מחמת עכול,
פשרה:

ג. ראש עצם הקולית המחבר לשוק שנתק ממקומו,
פשרה, אפלו אם אעכול ניביה

ד. אם יש לה ג' רגלים, טרפה, דכל יתר פנטול
דמי וכאלו חסר רגל אחת הוא, והוא שיהיה זה
היתר מראש עצם התחתון ולמעלה:

ה. פל מקום שאם יחתך שם הרגל היא טרפה,
אפלו לא נחתך אלא נשבר ויצא לחוץ, אם אין
עור ובשר חופין רב עביו ורב הקפו, טרפה. ואם
עור ובשר חופין רב עביו ורב הקפו, פשרה. ואם
נפל קצת מהעצם, אם יש בעור ובשר לחפות
השבר אף אם לא נפל העצם, פשרה. אבל אם אין
בו כדי לחפותו אלו לא נפל, אף על פי שיש בו
כדי לחפותו עתה, טרפה. ואם נשבר במקום
שאינו נטרף אם נחתך, אם אין עור ובשר חופין
את רבו, הבהמה מתרת, והאבר אסור מדרבנן,
וצריך לחתך גם מעט מהמתר כשחותך האבר
האסור:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן נו

שולחן ערוך

ובמשוש, שכל זמן שהם לבנים, קשים ועבים, יש להם דין צמת הגידים, אבל כשהם מתחילים להתרכך או שהם קטנים ודקים, אין להם דין צמת הגידים. ובמקום שאין לבנים כל כך, אלא לבנים קצת ומזהירים כעין זכוכית, לא הוי צמת הגידים:

ו. יש גידים אחרים שנבלעים באלו כזכרות בנקבות, ואותם אינם בכלל צמת הגידים:

ז. צמת הגידים בבהמה ג', אחד עב ושנים דקים. נחתך העב לבדו, מתרת, שהרי נשארו שנים. נחתכו השנים הדקים מתרת, שהרי העב גדול משניהם והרי לא נטל כל הצמת אלא מעוטו. נחתך רבו של כל אחד מהם, טרפה:

ח. בעוף הם בעצם האמצעי כמו בבהמה והם י"ו, ואם נפסק רבו של אחד מהם, טרפה

ט. סימן מקום שכלים צמת הגידים בעוף כסימנם בבהמה דקה:

י. נשבר העצם במקום צומת הגידים ונקשר ונתרפא יפה, יש מתירין אם לא נשתנה מראית בשר שעל השבר, ויש אוסרין עד שיבדק צמת הגידים:

סימן נז

דין בהמה דרוסה מחיה הדורסת, ובו כ"א סעיפים:

א. דרוסה טרפה. ולא כל חיה ועוף שוים בדריסתן, אלא מעלות, מעלות יש. פיצד, הארי יש לו דריסה אפלו בשור הגדול ובגסה שבחיות, הזאב אין לו דריסה בבהמה גסה, ואפלו בקטנה שבהן כגון בעגלים, אבל יש לו דריסה בדקה

שבר יחדו ידפקו. אבל אם לא חזר למקומו הראשון, אלא שני שברי העצם שוכבים זה על זה, זה נמשך למעלה וזה נמשך למטה, טרפה:

יג. נמצא שבור ואינו יודע אם נעשה מחיים או לאחר מיתתו, אם מקום המכה שחר בידוע שנעשה מחיים. ואם אין יכולים לעמד עליו, אם יש במה לתלות כמו שדרסה או שרצצה וכיוצא בו, תולין להקל, ואם לאו, אסורה מספק:

סימן נו

דיני טרפות בצמת הגידים, ובו י' סעיפים:

א. נטלו צמת הגידים או שנפסקו, טרפה, אף על פי שכל העצם קיים:

ב. צמת הגידים הם בבהמה בעצם האמצעי כלפי חוץ שהזנב נופל עליו, ויש מי שאומר שהם כלפי פנים לצד חלל הבהמה:

ג. התחלתם למעלה מהערקום, והוא עצם קטן שמחבר השוק לארובה הנמכרת עם הראש, ועצם זה שמשחקים בו התינוקות שקורין קוגי"ל, ולמעלה ממנו מתחברים וצומתים גידים אלו, ועולים ומתפשטים בשוק עד שמתרככים וחוזרים כעין בשר:

ד. נפסקו או נטלו כנגד הערקום, כשרה. למעלה מהערקום, והוא המקום שהטבחים תולין בו, טרפה:

ה. שעור ארפן ממקום שמתחילין להיות צומתים עד שמתפשטים בבשר, בבהמה גסה י"ו אצבעות ויש מי שאומר, שהוא שעור ד' אצבעות. ובבהמה דקה לא נתנו חכמים שעור, אלא במראיתן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן נו

שולחן ערוך

ראוי לחוש בדרך סומכין על שחתולים שלנו הם
בני תרבות, וכל שלא הכהו אין חוששין:

ז. אין דריסה אלא ביד ובצפרן, אבל דריסה ברגלה
ונשכה בשניה לא הוה אלא כקוץ בעלמא:

ז. אין דריסה אלא מדעת הדורס, אבל שלא
מדעתו, כגון שנפל עליו דרך מקרה ונתחב בו
צפרנו, לא הוי דריסה:

ח. אין דריסה אלא מחיים של דורס ונדרס. כיצד,
הרי שנעץ צפרנו בנדרס, ועד שלא הוציא צפרנו
הומת הדורס, או חתכו ידו או נשחט הנדרס, הרי
זה כשר. במה דברים אמורים, כשראינו מתחלה
ועד סוף, אבל אם בא לפנינו, וצפרן תחובה בו,
חוששין שמא דרס וחזר ודרס. ולפיכך, אלו הצדים
בעופות הדורסים, אפלו שחטו הנדרס קדם שהסיר
צפרנו, אסור, שכן דרך שמכה בו כמה פעמים עד
שיצודנו. ואפלו ראינו שלא דרס אותו קדם לכן,
חוששין ליה, לפי שפעמים כשהנץ רודף אחר העוף
הוא מכהו בצפרנו דרך פריחתו:

ט. חוששין לספק דרוסה, כגון אם ראו ארי שנכנס
בין השורים למקום צר שאינם יכולים לברח
מפניו, כגון שנכנס לדיר שלהם וכן עוף דורס
שנכנס לכלוב מלא עוף חוששין שמא דרס. במה
דברים אמורים, כשהוא שותק והם מקרקרים אבל
אם הוא שותק והם שותקים, או הוא והם
מקרקרים, אין חוששין. ואם חתף ראשו של אחד
מהם, אין חוששין לאחרים, אפלו הוא שותק והם
מקרקרים, דאמרינן כבר נח רגזיה. ודוקא
כשהרגו, אבל אם פצע אחד מהם חוששין לכלם,

ואפלו בגדולה שבדקות, כגון כבשים גדולים,
חתול ונמיה ושועל אין להם דריסה בכבשים
גדולים, אבל יש להם דריסה בגדיים וטלאים, וכל
שכן בכל העופות, חלדה אין לה דריסה בבהמה
כלל, ואפלו בגדיים וטלאים, אבל יש לה דריסה
בכל העופות אפלו בגסה שבהם, כלב אין לו
דריסה כלל אפלו בעופות, ואם נקב עד החלל,
דינו כקוץ שנקב לחלל, שאר חיות טמאות, כל
שאינה גסה מהזאב, אין לה דריסה בגדולה
שבדקה, בכבשים ועזים, אפלו היא גסה כזאב.
אבל יש לה דריסה בגדיים וטלאים, וכל שכן
בעופות, ואם היתה גסה מהזאב, דינה כזאב, ויש
לה דריסה בדקה אבל לא בגסה, ואפלו היא
גדולה כארי, היתה גסה יותר מארי, הרי היא
כארי, ויש לה דריסה בכל:

ב. כל העופות אין להם דריסה בבהמה אפלו
בגדיים וטלאים, חוץ מהנץ שיש לו דריסה בגדיים
וטלאים, והוא שיקב בצפרנו לבית החלל, שאז
מטיל ארס:

ג. הנץ יש לו דריסה אפלו בעוף גדול ממנו,
ובלבד שיהא מן הדק פתורים ובני יונים, אבל לא
בתרנגלת ושלמעלה ממנה ושאר עופות הדורסים
יש להם דריסה בעוף שפמותם, אבל לא בעוף
שהוא גדול מהם:

ד. כל אלו שאמרנו שיש להם דריסה, בין אם
באים להציל הנדרס ממנו, בין אם אין באים
להצילו:

ה. יש אומרים שעכשו נוהגין הטר בחתולים
הנכנסים בלול של תרנגולים, ואף על פי שהיה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן נו

שולחן ערוך

טו. הא דחוששין לדרוסה הינו שלא להתייר בלא בדיקה, אבל אם בודקה ואינו מוצא בה רשם, כשרה. ואפלו ודאי דרוסה יש לה התר בבדיקה:

טז. ביצד היא הבדיקה, שוחטין את הנדרס, ובודקין כל החלל שלו מכף הירך עד הקדקד, אם נמצא כלה שלמה מכל מיני טרפות, ולא נמצא בה רשם הדריסה, הרי זו מתרת, ואם נמצא בה רשם הדריסה, אסורה. אינהו רשם הדריסה, שיאדים הבשר כנגד בני מעים. ואם נמוק הבשר כנגד בני מעים עד שנעשה כבשר שהרופא גוררו מהתבורה, רואין אותו בשר כאלו חסר, וטרפה, ואם דרס בסימנים, משיאדימו כל שהוא הסימנים עצמם, טרפה, ואפלו אם האדים הקנה בכל שהוא:

יז. בהמה שנדרסה אין לה תקנה בבדיקה, מפני שהושט אין לו בדיקה מבחוץ:

יח. יש מי שאומר בכל מקום שהזכר שם בדיקה כגון בדרוסה נפולה ושבורה, בדורות הללו ליכא למיקם אבדיקה שפיר, ולית ליה תקנתא אלא לשהויי שנים עשר חדש או בנקבה שתתעבר ותלד, וכן בעוף אם גמרה להטיל כל הביצים של טעינה ראשונה, ושהתה כ"א יום, ואחר כך תזרה להטיל ביצים, כשרה. וכן אם לא הטילה ביצים מעולם אם שהתה אחר שנולד בה ספק טרפות כ"א יום והתחילה להטיל ביצים כשרה ויש אומרים שגם בזמן הזה בודקין, אלא שצריך לזהר להביא כל הבקיאם בדבר:

יט. יש אומרים שצפריים קטנים אין אדמימות נכרת בהם, לפיכך אין להם בדיקה. וכן יש אומרים

דכל שפן שחמתו בערה בו פשהציל עצמו ולא הרגו:

יא. במה דברים אמורים, שאם חתך ראשו של א' מהם אין חוששין לאחרים, דוקא כשנכנס לתוכו ועמד עמם. אבל כגון אלו החתולים שעולים על כלוב מלא עוף, ומכניסים ידיהם מבפנים ודורסים, אף על גב דקטעיה לרישיה דחד מנייהו לא נח רגזיה משום הכי, דמתוך שהם בורחים אף הוא כועס עליהם:

יב. יש מי שאומר, דהיכא דלא ידעינן אי שתיק ואי צוח ואי מקרקרים אינהו ואי שתקי, לא חישינן לה

יג. והא דחוששין, דוקא כשידענו שנכנס הארי, אבל אם הוא ספק אם נכנס אם לאו, או שהוא ספק ארי או כלב, או שמא בקנה נגף, אין חוששין. ודוקא כשיש לפנינו כלב וארי או ארי וקנה, אבל כשבא לפנינו מבעבע דם ולא ידענו במה, תולין במצוי בין להקל בין להחמיר:

יד. ארי שנכנס בין השורים, ונמצאת צפרן של הארי תלושה ויושבת בגבו של אחד מהם, בין אם הצפרן לחה או יבשה, חוששין לה, אפלו אם הוא שותק והם שותקים. וכל שכן אם מקום צפרן או חמש צפרניו שמוטות מגבו, ולא לזה בלבד חוששין, אלא לכל השורים שבדיר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות טרפות סימן נח

שולחן ערוך

מהאברים שבפנים ונפסדה צורתו, הרי זו טרפה. אפלו נתרסק אבר מהאברים שאם נטלו כשרה, כגון טחול וכליות, הרי זה טרפה, חוץ מבית הרחם שאם נתרסק הרי זה מתרת. והסימנים אינם צריכים בדיקה, שאין הנפילה ממעכת אותם:

ד. אם עצמה תוף מצת לעת די לה בבדיקה:

ה. יש מי שאומר שכל שעמדה והלכה, אפלו נמצא שנוי באברייה, אין חוששין לה

ו. הלכה, כשרה ואינה צריכה בדיקה, ואף על פי שלא שהתה מצת לעת. במה דברים אמורים, כשהלכה הלוף יפה כדרפה, אבל הלכה והיא צולעה, צריכה בדיקה:

ז. עוף שנחבט על פני המים, אם שט מלא קומתו ממטה למעלה לעמת המים אין חוששין לו. אבל אם שט ממעלה למטה עם הלוף המים, חוששין לו וצריך בדיקה. ואם קדם לתבן או קש שמהלכים על גב המים בשוה לו, הרי זה שט מחמת עצמו ואין חוששין לו:

ח. דבקו כנפיו בדבק בשעת צידה ונחבט, אם שני כנפיו נדבקו בדרך שצדין אותו בו, חוששין וצריך בדיקה. ואם לא נדבק בו אלא אחד מהם, אין חוששין, שהוא פורח מצט בכנף השני:

ט. זכרים המנגחים זה את זה ונפלו לארץ, חוששין להם:

י. שור שהרביצוהו לשחיטה, אף על פי שנפל נפילה גדולה שיש לה קול בעת שמפילים אותו, אין חוששין לו, מפני שנועץ צפרניו ומתחזק עד שמגיע לארץ:

שאם הנץ אינו אדם כל כך ואינו נפר, לפיכך אין לו בדיקה:

ב. אם רבים הם הנדרסים, אסור להשהותם י"ב חדש, כדי שלא יבא לידי תקלה:

בא. אסור למכר דרוסה או ספק דרוסה לעובד פוכבים, שמא יחזר וימכרנה לישראל:

סימן נח

דין בהמה נפולה, ובו י"ב סעיפים:

א. נפולה, אסורה. כיצד, בהמה שנפלה, אם היתה עומדת על רגליה כשנפלה, אם יש מכרסה עד המקום שנפלה שם עשרה טפחים, חוששין שמא נתרסקו איבריה. ואם היתה שוכבת ונתגלגלה ונפלה, צריך שיהיה גבה המקום עשרה טפחים.

והא דבצינן גבה י' טפחים, דוקא בנפלה מעצמה או הפילוה אחרים וידעה שרוצים להפילה, אבל אם הפילוה אחרים שלא מדעתה, או אפלו ידעה בכך אלא שהפילוה בבת אחת, אפלו בפחות מעשרה טפחים חוששין לה:

ב. העוף שדרסו אדם ברגליו או טרפו לכתל, או שרצצתו בהמה, או שנחבט על דבר קשה, חוששין לו:

ג. נפולה שאמרנו שחוששין לה, אם לא עצמה, אסור לשחט אותה עד שתשהה מצת לעת, ואם שחטה בתוך זמן זה, אפלו בדקה ומצאו אותה שלמה מכל איבריה, טרפה. ואם שהתה מצת לעת ואחר כך שחטה, צריך לבדקה כנגד כל החלל כלו, מקדקד הראש עד הירך, אם ימצא בה טרפות מהטרפות שמנו חכמים, או שנתרסק אבר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מתנות כהונה סימן נט

שולחן ערוך

ב. אכלה סם המות של אדם, או הפישה נחש וכיוצא בו, מתרת משום טרפה ואסורה משום סכנת נפשות:
ג. בהמה או חיה שנפסקו רגליה, לא יאכלו ממנה אלא על ידי בדיקה, שיש לחוש שמא נשכה נחש. וזו בדיקתה, שלא יאכלנה אלא צלי, ואם היא נשוכת נחש תתפרק ותפל חתיכות חתיכות:

יא. קפצה מדעתה, אפלו ממקום גבוה הרבה, אף על פי שאנו רואים שאינה יכולה לילך, אין חוששין לה, לא שנא קפצה מחלון שבכתל לא שנא מארבה שבאמצע הגג. לפיכך, אם הניחה למעלה ובא ומצאה למטה, אין חוששין לה:
יב. גנבים שגנבו בהמה מהדיר, אפלו השליכוהו מעבר לגדר שהוא גבוה מאד, אין חוששין, מפני שהם מכוננים להפילה על מתניה כדי שתוכל לרוץ לפניהם. וכן בשעה שמחזירין אותה, אם מחמת תשובה מחזירים אותה מתרת, מפני שמכוננים להפילה בענין שלא יפסידוה, אבל אם לא החזירוה אלא מחמת יראה, חוששין לה:

הלכות מתנות כהונה

סימן סא

דיני מתנות זרוע לחיים וקבה לכהן, ובו ל"ג סעיפים:

- א. חייב לתן לכהן הזרוע והלחיים והקבה של שור ושה:
- ב. הזרוע, דוקא של ימין, והוא מפרק ארכבה הנמכרת עם הראש עד כף היד שקורין אישפאלד"ה, והם שני פרקים:
- ג. הלחיים הם מפרק של לחי עד פיקא של גרגרת שהיא טבעת הגדולה עם הלשון שביניהם, וצריך לתנו עם הזרוע ועם הצמר שבראשי כבשים והשער שבראשי תישים שאינו רשאי למלגם ולא להפשיט הזרוע קדם שיתגנו לכהן:
- ד. הקבה צריך לתנה לכהן עם כל חלבה פנימי וחיצון, אלא אם כן נהגו הכהנים להניח החלב לבצלים:
- ה. אף על גב שמותר לאכל מבשר הבהמה קדם שיפריש המתנות, מצוה להפרישם מיד:

סימן נט

בהמה שנפשטה בחייה, ובו ב' סעיפים:

- א. הגלגדה אסורה, והיא שנפשט עורה בין בידי אדם בין בידי חלי, טרפה. ואם נשתיר מן העור רחב סלע על פני כל השדרה ורחב סלע על הטבור ורחב סלע על ראשי איבריה, הרי זו מתרת ואם נטל כרחב סלע מעל כל גבי השדרה או מעל הטבור או מעל ראשי אברים, ושאר כל העור קיים, כשרה:
- ב. העוף שננטלה נוצתו, כשר

סימן ס

דין בהמה שאכלה סם המות, ובו ג' סעיפים:

- א. אחנות דם והמעשנת והמצננת, או שאכלה סם המות שהורג הבהמה, או ששתתה מים הרעים, הרי זו מתרת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מתנות כהונה סימן סא

שולחן ערוך

מכיריו. ודוקא שהזוכה תלמיד חכם והשעיה דחוקה לו, ושלא יהא כהן המזכה משרת בבית זה שמזכה לו המתנות, שמא יזכה בעל כרחו והוא הדין אם הכהן משרת בבית בעל הבית ומזכה לאורח תלמיד חכם שמתארח בבית רבו במתנות שרגיל לתן לו רבו, אסור

טו. לא נתן המתנות לפהו אלא אכלן או הפסידן, פטור מדיני אדם, אלא כדי לצאת ידי שמים צריך לפרע דמיהם:

טז. ישראל ששלח לחברו פשר והמתנות בו, מתר לאכלן:

יז. מתנות אינן נוהגות אלא בשור ושה ולא בתיה ועוף, ונוהגות בכלאים הבא מן עז ורחל, וכן בכוי:

יח. צבי הבא על עז, וילדה, הולך חייב בחצי המתנות. אבל תיש הבא על הצביה, הולך פטור מן המתנות:

יט. אין נוהגות בקדשים, ולא בבכור:

כ. בכור, קדם שבא ליד כהן, שנתערב בכמהות אחרות, חייב לתן מהם המתנות, שיאמר הכהן על כל אחת: תן לי מתנותיה, ואם אתה אומר שהוא בכור תן לי פלה. אבל בכור שנתן לפהו במומו ומכרו לישראל ונתערב בכמהות אחרות, אם רבים שוחטים אותם כלם פטורים, שפל אחד יאמר: שלי הוא הבכור, ואם אחד שוחט את כלם, אין פוטרים לו אלא אחד מהם:

כא. מתנות נוהגות בכל מקום, בין בארץ בין בחוצה לארץ, בין בפני הבית בין שלא בפני

ו. אפלו אינו שוחט לצרף אכילה, אלא לכלבים או לרפואה, חייב במתנות. אבל שחט ומצא טרפה, פטור:

ז. יתנם לכהן חבר, ואם אין שם חבר, יתנם לעם הארץ:

ח. נותנים אותם לכהנת, אפלו היא נשואה לישראל. והנותנים לבעלה ישראל קיים מצות נתינה. וכל שפן שבעלה ישראל פטור מן המתנות:

ט. לא יחלקם להרבה כהנים, שצריך לתת לכל אחד דבר חשוב כדי נתינה, אלא נותן זרוע לאחד, וקבה לאחד, ולחיים לשנים. ובשור הגדול יכול לחלק הזרוע לשנים, לכל אחד פרק אחד:

י. אם אין שם כהן, ישום המתנות בדמים ואוכלם, ונותן הדמים לפהו:

יא. אין לו, לפהו, לחטף המתנות, ואפלו לשאל אותם בפה, אלא אם יתנם לו דרך כבוד, ישלם. ובזמן שהם כהנים רבים במטבחים, הצנועים מושכין ידיהם והגרגרגנים נוטלים. ואם היה צנוע זה, במקום שאין מפירין שהוא כהן, יטל כדי שידעו שהוא כהן:

יב. הפהו יכול לאכלם בכל ענין שערב עליו יותר, ואם כל המטעמים שוים אצלו יאכלם צלי ובחרדל:

יג. יכול להאכילם לכלבים, ולמכרם ולתנם לעובד כוכבים:

יד. כהן שיש לו מפירין שרגילים לתן לו מתנותיהם, יכול לזכותם לישראל שיקבלם מיד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות איבר מן החי סימן סב

שולחן ערוך

שלי, אינו תנאי והמקח קיים ויכל לתנם לכל פהו שירצה:

ל. ישראל שמכר פרה לחברו ושיר המתנות, חיב הלוקח לתנם, אף על פי שנשארו למוכר, מכל מקום החובה על הטבח שהוא הלוקח:

לא. המתנות עצמן אסור לישראל לאכלם אלא ברשות פהו. עבר ואכלן, או הזיקן, או מכרן אינו חיב לשלם, מפני שאין לו תובעים ידועים. והקונה אותם, אף על פי שאינו רשאי, הרי זה מתר לאכלן מפני שמתנות פהנה נגזלות:

לב. אמר לטבח: מכר לי בני מעיה של פרה זו, נותנם לפהו ואינו מנכה לו מן הדמים. לקחו ממנו במשקל, נותנם לפהו ומנכה לו מן הדמים:

לג. גר שנתגיר והיתה לו פרה, נשחטה עד שלא נתגיר, פטור. משנתגיר, חיב. אם ספק, פטור, שהמוציא מחברו עליו הראיה:

הפית. ויש מי שאומר שאינן נוהגות בחוצה לארץ, וכן נהגו

כב. כהנים פטורים ממתנות:

כג. לויים, ספק אם חיבים במתנות, הלכך פטורים. ואם נטלן הפהו מידו, אין צריך להחזירם לו:

כד. במה דברים אמורים שכהן פטור, כששוחט לעצמו, אבל אם שוחט למכר, אם הוא קבוע למכר בבית המטבחים חיב לתן מיד, ואם אינו קבוע למכר בבית המטבחים, שמים ושלש שבתות פטור, מכאן ואילך חיב, ומנדין אותו אם לא יתן:

כה. השוחט לכהן ולגכרי, פטור מן המתנות, והמשתתף עמהם צריך שירשום. ובגוי, אם יושב עמו במטבחים אין צריך לרשום:

כו. במה דברים אמורים ששתפות הפהו והגוי פוטר, בשתף בכלה אפלו בכל שהוא, אבל אם אין הכהן והגוי שתף עמו אלא בראש, אינו פוטר אלא מהלחיים, ואם הוא שתף עמו בידי, אינו פוטר אלא מהזרוע, ואם הוא שתף עמו בכני מעים, אינו פוטר אלא מהקבה:

כז. אם יש בהמה לפהו ומוכר ראשה לישראל ושיר כל הגוף לעצמו, חיב בלחיים:

כח. השוחט בהמת ישראל חברו, חובה על השוחט לתן מתנותיה לפהו, ואם שחט בהמת פהו או גוי, פטור:

כט. פהו שמכר פרה לישראל ואמר לו: אני מוכר לך פרה זו חוץ ממתנותיה, הוי תנאי וצריך לתנם למוכר. אבל אם אמר לו: על מנת שהמתנות

הלכות איבר מן החי

סימן סב

דיני אבר מן החי, ובו ד' סעיפים:

- א. אבר מן החי אסור בבהמה, חיה ועוף:
- ב. אבר הפורש מן החי, אסור, ובשר הפורש מן החי אסור, משום ובשר בשדה טרפה ואפלו הפורש מהבהמה ועדין הוא בתוכה, כגון שנחתך מהטחול או מהפליות ונשארה החתיכה בתוכה, אסור:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות בשר שנתעלם מן העין סימן סג

שולחן ערוך

שרץ, וזה בשר אחר הוא. ואם תלאו במסמר
וכיצא בו, שאי אפשר לשרץ לטל ולהניח, מתר.
ויש מתירין בשר שנתעלם מן העין אם מצאו
במקום שהניחו:

ג. אבר או בשר המדלדלים, אם אינו יכול לחזר
ולחיות, אפלו אם לא פרש ממנו עד לאחר
שחיטה, אסור:

ד. ביצי זכר שנתלשו ועדין הם מערים בכיסם,
אינו אסור מן התורה, שהרי יש בו מקצת חיות,
ולפיכך אינו מסריח, ואף על פי כן אסור לאכלו
ממנהג שנהגו ישראל שלא לאכלו, מפני שדומה
לאבר מן החי:

הלכות חלב

סימן סד

דין איזו חלבים הם המתירין והאסורין לאכילה, ובו
כ"א סעיפים:

א. חלב שזר וכבש ועז, אסור. ושל שאר מינים,
מתר. כזי, חלבז אסור:

ב. השוחט את הבהמה ומצא בה עבר בן שמונה או
בן תשעה, בין חי בין מת, חלבו וגידו מתר. והא
דבבן תשעה מתר, וקא כשלא הפריס על גבי
קרקע, אבל אם הפריס על גבי קרקע, אסור. ויש
אומרים שאם שלמו לו חדשיו ומצאו חי, אף על
פי שלא הפריס על גבי קרקע חלבו אסור, ותיבין
עליו פרת, ומוציאין ממנו פל החוטים והקרומים
האסורים בשאר הבהמות:

ג. הושיט ידו למעי בהמה ותלש חלב מבן תשעה
חי שבתוכה, והוציאו, ותיבין עליו משום חלב כעל
חלב בהמה גמורה:

ד. איזהו חלב, כל שהוא תותב קרום ונקלף, ושל
יהא בשר חופה אותו:

ה. האליה מתרת, ובלבד שינקר ממנה מה שלצד
פנים:

ו. חלב הפסלים וקרום שעליהם, אסור:

הלכות בשר שנתעלם מן העין

סימן סג

דין בשר הנמצא ולא נודע מהו, ובו ב' סעיפים:

א. בשר הנמצא משלף בשוק, הלך אחר הרב, דכל
דפריש מרבא פריש, אם היו רב המוכרים עובדי
כוכבים, אסור. ואם היו רב המוכרים ישראל,
מתר. וכן בשר הנמצא ביד עובד כוכבים ולא
נודע ממי לקח, אם היו מוכרי הבשר ישראל,
מתר, זהו דין תורה, וכבר אסרו חכמים כל הבשר
הנמצא, בין בשוק בין ביד עובדי כוכבים, אף על
פי שכל המוכרים וכל השוחטים ישראל. ולא עוד,
אלא הלוקח בשר והניחו בביתו ונעלם מן העין,
אסור, אלא אם כן היה לו בו סימן או שהיה לו
בו טביעות עין, והוא מכירו ודאי שהוא זה, או
שהיה צרור ותתום:

ב. תלה פלי מלא חתיכות בשר, ונשבר הפלי
ונפלו החתיכות לארץ, ובא ומצא חתיכות, ואין
לו בהם לא סימן ולא טביעות עין, הרי זה אסור,
שיש לומר: אותו בשר שהיה בפלי גררתו תיה או

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות חלב סימן סד

שולחן ערוך

ז. חלב שתחת המתנים, אסור:

ח. חלב שעל המסס ובית הכוסות, אסור ועגוש
כרת, וזהו חלב שעל הקרב:

ט. חלב הדבוק לכרס שתחת הפריסה, אסור:

י. קרום שעל דד הטחול, והוא הצד הגס, תיבין
עליו, ושעל שאר הטחול והחוטין שבתוכו, אסורין
ואין תיבין עליהם:

יא. נוטל ראש הגיד שבתוף הטחול ומושך אותו,
ונמשכים עמו ג' חוטין שבתוכו וצריך לזהר שלא
יפסק שום חוט מהם, ואם נפסק, צריך לשרש
אחריו:

יב. הפליא יש עליה שני קרומים, העליון תיבין
עליו, התחתון והחוטים שבה, אסורין ואין תיבין
עליהם. ולבן שפפליא, חלב שעל הפליות נאסר
ולא שבתוף הפליות, ואף על פי כן נוטל אדם
לבן שבתוף הפליא ואינו צריך לחטט אחריו, ויש
מחמירין לחטט אחריו:

יג. חוטין שבעקץ אסורים. והם חמשה, ג' מזיזין
וב' משמאל, הג' שמזיזין כל אחד מתפצל לשנים
שנים, והשנים שבשמאל כל אחד מהם מתפצל
לשלושה שלשה וראשו האחד מחבר לשדרה, וראשי
הפצולין נדבקות תחת החזה בראשי הצלעות,
ואותם ראשי הפצולין מצויים בחצי הבהמה של
פנים, ואי שלפי להו חמימי, משתלפי, ואי לא,
בעי לחטוטי בתריהו:

יד. חלב הקבה שעל הקשת, אסור מן הדין מן
התורה. ושעל היתר, אסור ממנהג שנהגו בו אסור

טו. חלב שעל הדקין, אסור בארץ אמה משמתחילין
לצאת מן הקבה, ומשם ואילף שמן הוא, ומתיר.
ויש אומרים שראש המעי שצריך לגרר חלב
שעליו, הוא המעי שיוצא בו הרעי שהוא סוף
המעיים. וירא שמים יוצא ידי שניהם, לגרר ארץ
אמה מכאן וארץ אמה מכאן:

טז. אין מולחין חלבים עם הבשר ולא מדיחין
אותם עמו. וכלי שמדיחין בו חלבים, אין מדיחין
בו בשר, וסכין שחותכין בו חלבים, אין חותכין
בו בשר:

יז. נהגו מנקרי הבשר לנקר בסכין אחד, מפני
שנותנין בגד על ירכים וכל שעה שנוגע הסכין
בחלב מקנחו בו. ונכון ללמד אדם לבני ביתו
שישפשוו הבשר יפה במים:

יח. אין פורשין הכסלים על גבי הבשר בעוד שלא
נצטנן חלב שעליהם, מפני שהוא נמוח ונבלע
בבשר:

יט. כל אלה הדברים אם נעשו, לא נאסר הבשר,
ואין מכין העושה, אלא מלמדין אותו שלא יעשה:

כ. אין מולחין הבשר קדם שיסירו החוטין
והקרומים האסורים וגיד הנשה, ואם מלחם, מסירם
אחר כך ומבשל הבשר. ויש מי שאוסר עד שיסיר
ממנו כדי קלפה:

כא. טבח שדרכו לנקר בשר ונמצא אחריו חוט או
קרום, מלמדין אותו ומזהירין אותו שלא ילול
באסורין. אבל אם נמצא אחריו חלב. אם הוא
כשעורה, מעבירין אותו. ואם נמצא אחריו פזית,
ואפלו בהרבה מקומות, מפין אותו מפת מרדות
ומעבירין אותו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות דם סימן סה

שולחן ערוך

הלכות דם

סימן סה

חוטין האסורים משום דם ומשום חלב ודיני ג"ה,
ובו י"ד סעיפים:

א. יש חוטין שאסורים משום דם שבהם, כגון:
חוטין שביד, ושפכתה ושבלחי התחתון שבצד
הלשון מכאן ומכאן, ובלשון, ובצואר, וחוטין הלב,
וחוטין העקץ, וחוטין הדקין, שהם בתוך שמן הדקין
כמו בית עכביש מסבכין זה בזה. וקרום שעל המוח
שבקדקד וקרום שעל הביצים. ומליחה לא מהני
בהו, אם לא שיחתכם תחלה ואחר כך ימלחם.
והני מלי לבשלם בקדרה, אבל לצלי אינם צריכים
לא חתיכה ולא מליחה, משום דנורא משאב שאיב
ויש מי שאומר דדוקא כשפני החוטין על פני
האש, אבל אם הם מבלעים בתוך הבשר אין האש
שואב אלא אם כן יחתכם:

ב. הרוצה לצאת ידי חתיכת חוטין אלו לא יסמוך
על חתיכת הבשר, אלא יחתך הבשר והעצם
לשנים:

ג. גף העוף כיד הבהמה, והלכה צריך לחתך עצם
האגפים ולמלחם, וכן עצם הלחיים בעוף:

ד. ביצי זכר, כל זמן שלא היה לו שלשים יום,
מתרים לקדרה בלא קליפה, אפלו אם יש בהם
כמו חוטין אדמים. ואם היה לו שלשים יום, אם
יש בהם כמו חוטין אדמים אסורין לקדרה בלא
קליפה, אבל לצלי מתרים:

ה. גיד הנשה נוהג בבהמה וחייה, אפלו אם אין כף
שלחם עגל. ונוהג בגרף של ימין ובגרף של

שמאל, ואינו נוהג בעוף מפני שאין כף שלו עגל,
אבל אם נמצא לו כף עגל נוהג בו. ואין צריך
לבדק אחריו אם הוא עגל:

ו. נוהג בכוי:

ז. אינו נוהג בשליל כל שאינו טעון שחיטה. ויש
אומרים שנוהג בו, אם שלמו לו חדשיו ומצאו חי:

ח. שני גידים הם בירך, אחד פנימי סמוך לעצם
והשני חיצון סמוך לבשר, ושניהם אסורים וצריך
לחטט אחריהם, אלא שהפנימי אסור מן התורה
והוא הפושט בכל הירך, והחיצון אסור מדבריהם.
וקנוקנות שבשניהם אסורים מדבריהם, וצריך
לחטט אחריהם. ושמנם, ישראל קדושים הם ונהגו
בו אסור:

ט. גופו של גיד אינו אלא כעץ שאין בו טעם ואף
על פי כן אסרתו תורה, לפיכך אינו אוסר
תערבתו בפליטתו. והקנוקנות והשמן יש בהם
טעם, לפיכך אוסרין תערבתן בפליטתן:

י. גיד הנשה מתר בהנאה:

יא. שולח אדם לגוי ירך וגיד הנשה בתוכה בין
שלמה בין חתוכה. ואם נותנה לו בפני ישראל
ואומר לו שהיא כשרה, לא יתננה לו כשהיא
חתוכה אלא אם כן נטל גידה:

יב. וכל ירך שיצא מתחת יד ישראל מחתכת פדרף
שמחתכין אותה מנקרי בשר, היא בחזקת שנטל
גידה:

יג. מי שנקר והלך לו, ואין אנו יודעים אם הוא
בקי בנקור ואין כאן מי שהוא בקי בנקור להראות
לו, מתר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות דם סימן סו

שולחן ערוך

ז. ביצים המונרות אפלו ישבה התרנגולת עליהם
ימים הרבה, מתר לאכלם ובלבד שיזרק הדם:
ח. מתר לאכל ביצים צלויים אף על פי שאינם
יכולות לבדק:

ט. דם דגים, אף על פי שהוא מתר, אם קבצו
בכלי אסור משום מראית עין. לפיכך, אם נפר
שהוא מדגים, כגון שיש בו קשקשים, מתר:

י. דם אדם, אם פרש ממנו אסור משום מראית
עין. לפיכך אם נשף הכפר בשניו, ויצא דם משניו
על גבי הכפר, צריך לגררו. אבל שבין השנים,
מוצאו:

סימן סז

כמה דברים האסורים משום דם, ובו ו' סעיפים:

א. בדם בהמה ותייה נמי אין אסור פרת, אלא בדם
הנפש שהנשמה יוצאת בו, אבל דם האברים אינו
אלא בלא תעשה. והני מלי כשפרש מן האבר
ויצא לחוץ, או שנצרך בתיקה, או שפרש
ממקומו ונתעורר לצאת ונבלע במקום אחר, אבל
אם לא פרש ולא נצרך, מתר:

ב. לפיכך מתר לאכל בשר חי בהדחה בלא מליחה,
ובלבד שלא יהא בו מהחוטין שדם בהם, שהדם
שבחוטין הוא ככנוס ועומד בכלי:

ג. השובר מפרקתה של בהמה, אסור לאכל מבשרה
חי אלא אם כן מולחו יפה. ועל ידי מליחה מתר
אפלו לקדרה, ולצלי מתר אפלו בלא מליחה:

ד. נצרך הדם מחמת מכה, אסור לבשלו עד
שיחתך המקום וימלחנו יפה, אבל מתר לצלותו

יד. הטבחים נאמנים על גיד הנשה, ומיהו אין
לוקחין בשר מכל טבח ששוחט לעצמו ומוכר
לעצמו, אלא אם כן היה מתוק בכשרות:

סימן סח

דברים האסורים משום דם, ובו ו' סעיפים:

א. דם בהמה, תיה ועוף, בין טמאים בין טהורים,
אסור. וכן דם שליל, אבל דם דגים ותיגבים, מתר:

ב. דם ביצים אם ידוע שהוא מרקם האפרוח תיבים
עליו, אבל אם אינו יודע שהוא מרקם האפרוח
אין תיבים עליו, אבל חכמים אסרוהו:

ג. נמצא עליה קרט דם, זורק את הדם ואוכל את
השאר. והוא שנמצא בחלבון, אבל אם נמצא
בחלמון, כל הביצה אסורה:

ד. ביצים הטרופות בקערה ונמצא דם על חלמון
של אחד מהם, אף על פי שזרקו החלמון שעליו
הדם, אסורות מפני שמאחר שהן טרופות בקערה
החלבון שהוא דק מתערב ביחד והכל אסור. אבל
ביצים שבורות יחד בקערה ולא טרופות, ונמצא
דם בחלמון של אחד מהם, יקח החלמונים
הפשרים, כל אחד ואחד בפני עצמו, והם מתרין.
וישאר אותה אשר בה הדם בקערה עם חלבוני
השאר ויזרקם:

ה. נמצא הדם בביצה במקום שאינו אוסר את בלה,
ולא זרק הדם, ושכח וטרף הביצה עם הדם, נראה
לי שהוא מתר:

ו. נמצא דם בביצה ששמויה על החמין להצטמק,
כיון שאין במקום הביצה רטב, מתר כל החמין:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׂכְיִנְתֶּיהָ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲוִילוֹ, לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיְהוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

לחודש

גליון

יורה דעה

הלכות דם סימן סח

שולחן ערוך

ה. הַבָּא לְמַלְגָּה הָרֹאשׁ, צָרִיף לְחַתְּךָ חוּטִין שְׂפָלְחֵי קֶדֶם מְלִיגָה, וְכֵן צָרִיף לְהַדִּיחַ בֵּית הַשְּׁחִיטָה, כְּדֵי שְׁלֹא יְהֵא שֵׁם שׁוֹם דָּם, וְכֵן כְּשִׁמוּלְגִים הָעוֹף:

ו. כְּשִׁמוּלְגִין רֹאשׁ אוֹ רַגְלִים לְמַלְחָם תְּחַלֶּה:

ז. הַמְשִׁימִין רַגְלֵי הַבְּהֵמָה עַל הָאֵשׁ לְהַסִּיר הַטְּלָפִים וְלַחְרֹף הַשֶּׁעַר בְּלֹא מְלִיחָה תְּחַלֶּה, מִתֵּר. וַיֵּשׁ מִחֲמִירִין וְחוֹתְכִין רֹאשֵׁי הַטְּלָפִים מֵעַט, וּמְנִיחִים הַחֲתָךְ לְמַטָּה, כְּדֵי שְׂיִזוּב הַדָּם

ח. פְּרִסוֹת הַרְגֵל שֶׁנִּמְלְחוּ בְּקִלְפָתָן וְלֹא חֲתָךְ רֹאשׁוֹ, לֹא נֶאֱסְרוּ:

ט. מִתֵּר לְמַלְגָּה תְּרַנְגְּלַת בְּרַמְץִין אוֹ לְהִבְהֵב בְּאוּר, וְהוּא שְׂיִדִּיחַ בֵּית הַשְּׁחִיטָה תְּחַלֶּה יָפָה יָפָה. וְאִם הֵיא לְקִדְרָה, יִזְהַר שְׁלֹא יִשְׁהַנֶּה כָּל כֶּף בְּאֵשׁ כְּדֵי שְׂיִוְכַל הַלֵּב וְהַכֶּבֶד לְהַתְחַמֵּם וּלְהַפְלִיט:

י. אִין מוּלְגִין גְּדִיִים וְטִלְאִים וְעוֹפוֹת בְּכָלֵי רֹאשׁוֹן אֶלָּא אִם כֵּן נִקַּר אֶת הַחֵלֶב וּמְלָחָם. וְכֵן לֹא יַעֲרָה עֲלֵיהֶם מְכָלֵי רֹאשׁוֹן. וְאִם עָרָה, דֵּי בְּקִלְפַת הָעוֹר. וְאִם רֹאשׁ הָעוֹף לְמַעַלָּה כְּשִׁמְעָרָה עָלָיו, אִין צָרִיף קְלִיפָה:

יא. אֶפְלוֹ בְּכָלֵי שְׁנֵי, יֵשׁ אוֹמְרִים שְׁלֹא יִמְלַג, וְאִם מְלַג, מִתֵּר:

יב. וְאִם מְלַג עוֹבֵד כּוֹכְבִים, אוֹ שִׁפְחָה שְׁהִיתָה בְּבֵית יִשְׂרָאֵל, עוֹפוֹת, וְלֹא רָאָה הַיִּשְׂרָאֵל אִם בְּכָלֵי רֹאשׁוֹן אוֹ בְּכָלֵי שְׁנֵי, אִם הָעוֹבֵד כּוֹכְבִים יוֹדֵעַ בְּטִיב יְהוּדִים וַיֵּשׁ שֵׁם נֶעַר אוֹ נַעֲרָה שְׂיִדְעִים בְּטִיב הָעַנְיָן, מִתֵּר

יג. תְּרַנְגְּלוֹת שֶׁנִּמְלְגוּ יַחַד בְּכָלֵי שְׁנֵי וְנִמְצְאוּ אַחַת מֵהֶן טְרֵפָה, לֹא נֶאֱסְרוּ הָאַחֲרוֹת:

בֵּין בְּשׂוּד בֵּין עַל גְּבִי גְחָלִים, אֶפְלוֹ בְּלֹא חֲתוּף וּמְלִיחָה:

ה. בְּשֶׁר שְׁלֹא נִמְלַח, וּנְתַנּוּהוּ בְּחֶמֶץ כְּדֵי לְהַצְמִית דָּמוֹ בְּתוֹכוֹ, אִם נִתְאַדָּם הַבְּשָׂר וְהוּ סִימֵן שְׂנַעֲקָר הַדָּם מִמְקוֹמוֹ, וְהַחֲמֵץ אֲסוּר וְגַם הַבְּשָׂר אֲסוּר לְאֶכְלוֹ חַי, וְאִין לוֹ הַתֵּר אֶלָּא בְּצֵלִי. וְאִם לְקִדְרָה, צָרִיף חֲתִיכָה וּמְלִיחָה, וְאִם לֹא נִתְאַדָּם הַבְּשָׂר, הַחֲמֵץ מִתֵּר וְגַם הַבְּשָׂר מִתֵּר לְאֶכְלוֹ חַי:

ו. חֶמֶץ שֶׁנִּתְנָהּ בּוֹ בְּשֶׂר פַּעַם אַחַת לְהַצְמִיתוֹ, לֹא יַצְמִית בּוֹ בְּשֶׂר פַּעַם אַחֲרַת מִפְּנֵי שְׂכָבָר תִּשְׁשׁ כָּחוֹ. אֲבָל כָּל שְׁלֹא חָלְטוֹ בּוֹ כְּלָל, מִתֵּר לְחַלֵּט בּוֹ אִף עַל פִּי שְׂאִינוֹ חֹק:

סימן סח

דיני מליגת הראש והעופות, ובו ט"ו מעיפים:

א. הַטּוֹמֵן הָרֹאשׁ לְצִלוֹתוֹ, צָרִיף שְׂיִכּוֹן שִׁיחַא בֵּית הַשְּׁחִיטָה לְמַטָּה, כְּדֵי שְׂיִזוּב הַדָּם דְּרָף שָׁם. וְאִם הִנִּיחוֹ עַל הַצְּדָדִים, הִמַּח וְהִקְרוֹם אֲסוּרִים אֶלָּא אִם כֵּן נִקַּב עֲצָם הִמַּח וְהָיָה הַנִּקַּב לְמַטָּה, לְפִי שֶׁהַדָּם זָב דְּרָף שָׁם:

ב. הִנִּיחוֹ עַל גַּחְרִיו, אִם נָעַץ בּוֹ קֶנֶה אוֹ דָבָר אַחֵר, מִתֵּר, וְאִם לֹאוֹ אֲסוּר הִמַּח וְהִקְרוֹם:

ג. יֵשׁ מִי שֶׁכְּתַב דְּלֶהֱשִׁיר אֶת הַשֶּׁעַר בְּלֶבֶד, אֶפְלוֹ הִנִּיחוֹ עַל הַצְּדָדִין, מִתֵּר. וַיֵּשׁ מִי שְׂאוּסֵר:

ד. אִם בִּשְׁלֵל הָרֹאשׁ שְׁלֵם, הַפֵּל אֲסוּר אֶלָּא אִם כֵּן ס' כִּנְגַד הִמַּח וְקִרוֹמוֹ:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מליחה סימן סט

שולחן ערוך

ו. שעור שהיה במלח אינו פחות מכדי הלוח מיל, שהוא כדי שלישית שעה בקרוב:

ז. קדם שיתן הבשר בפלי שמדיחו בו, ינפץ מעליו המלח שעליו, או ישטפנו במים, ואחר כך יתן הבשר בפלי שמדיחין בו, וידיחנו פעמים, וישטף הפלי בין רחיצה לרחיצה:

ח. אם לא נפץ המלח שעליו ולא שטפו, אין לאסור, כי המים שבפלי מבטלין כח המלח:

ט. בשר שנמלח ונתבשל בלא הדחה אחרונה, צריך שיהא בו ששים כדי המלח שבו:

י. עובד כוכבים משמש בבית ישראל ונתן הבשר בקדרה, ואין ידוע אם הדיחו, אם יודע העובד כוכבים מנהג ישראל, סומכין על דבריו, אם היה שם ישראל יוצא ונכנס או שום קטן בן דעת:

יא. בשר שנתבשל בלא מליחה, צריך שיהיה בתבשיל ששים כנגד אותו בשר ואז מתר הפל:

יב. בשר ששקה ג' ימים מעת לעת בלא מליחה, נתיבש דמו בתוכו ולא יצא עוד על ידי מליחה, ואין לאכלו מבשל, אלא צלי. ואחר שצלאו לא יבשלו, ואם בשלו מתר:

יג. ואם שרו אותו במים תוך הג' ימים, יכול להשהותו עוד שלשה ימים אחרים פחות חצי שעה:

יד. בשר ששקה שלשה ימים בלא מליחה ונתערבה אותה חתיכה בחתיכות אחרות, בטלה ברב ומתר לבשל בלון, ואפלו היתה ראויה להתכבד:

טו. בשר המלכלך בדמים שנשרה במים מעת לעת, יש אוסרים לאכלו כי אם צלי, אלא אם כן יש במים ס' כנגדו:

יד. מים שמלגו בהם, יש לזהר שלא להחזירם להרתיחם כדי למלג בהם שנית, או כדי להדיח בהם קצרות:

טז. אם נמלגה תרנגולת בכלי שני במחבת חולבת, אפלו היא בת יומא, הפלי והתרנגולת מתרים אם ערו המים תחלה, אבל אם ערו על התרנגולת, אם הראש למטה יש מי שאוסר, ויש מי שמתיר:

הלכות מליחה

סימן סט

דיני מליחה והדחה, ובו כ"א סעיפים:

- א. צריך להדיח הבשר קדם מליחה. ואם אחר שהדיח חתך כל גתך לשנים או לשלשה צריך לחזר להדיחם:
- ב. אם מלח ולא הדיח תחלה, ידיחנו וימלחנו שנית. ויש אוסרין:
- ג. לא ימלח במלח דקה כקמח, ולא במלח גסה ביותר שנופלת מעל הבשר אילך ואילך:
- ד. יפזר עליו מלח שלא ישאר בו מקום מבלי מלח, וימלח כדי שלא יהא ראוי לאכל עם אותו מלח, ואינו צריך להרבות עליו מלח יותר מזה. ומולחו משני צדדים. ועופות צריך למלחם גם מבפנים. ואם לא מלחם אלא מבפנים או מבחוץ, וכן חתיכה שלא נמלחה אלא מצד אחד, מתר:
- ה. אחר שנמלחה החתיכה, אם חתך ממנה אינו צריך לחזר ולמלח מקום החתך:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מליחה סימן ע

שולחן ערוך

לדם שעל המלח, שהאש שואבו ומונע המלח
מלבלע דם. והני מלי במולחו ומעלהו לצלי, אבל
אם שקה במלחו, המלח בולע הדם ונאסר, ולפיכך
מדיחו יפה יפה וצולה ואוכל:
כא. במקום שאין מלח מצוי, יצלו הבשר עד שיזוב
כל דמו, ואחר כך יבשלוהו:

סימן ע

דין מליחת הרבה בשר ביחד, ובו ו' סעיפים:

א. מולחין הרבה חתיכות זו על גב זו. אף על פי
שהתחבונה גומרת פליטתה קדם לעליונה, לא
אמרינן שחזרת ובולעת מדם העליונה, לפי שהוא
שוקה הרבה לפלט ציר וכל זמן שפולטת צירה
אינה בולעת. ואפלו מתקבץ הרבה ציר ועומד
בגומא שבין החתיכות, מתר. במה דברים אמורים,
במולח בשר עם בשר, ואפלו בשר שור עם בשר
גדיים וטלאים ואפלו עם עופות, שאי אפשר להם
לגמור כל פליטת צירן עד שיגמור בשר שור לפלט
את דמו. אבל בשר עם דגים, אפלו בשר עופות
עם דגים, אסור למלח לפי שהדגים פולטים כל
צירן קדם שיפלט העוף את דמו. ואם עבר ומלחן
יחד, העופות מתרין, אבל הדגים צריך לטל מהם
כדי קלפה. ואם לא נטלו קשקשיהם כשנמלחו,
מתרים:

ב. במה דברים אמורים, כשמלח שניהם יחד, או
שהעוף מליח ודג תפל, אבל אם דג מליח ועוף
תפל ונתנם זה אצל זה, או זה על גב זה, אף
דגים מתרים בלא קליפה:

טז. אין מולחין אלא בכלי מנקב או על גבי קשין
וקסמין או במקום מדרון, בענין שאם ישפף שם
מים יצאו מיד. ואם מלח בכלי שאינו מנקב, אסור
להשתמש באותו כלי בדבר רותח. ויש אומרים
שאפלו בצונן אסור להשתמש בו בלא הדחה, ואם
נשתמש בו בלא הדחה, ידיח מה שנשתמש בו:
יז. אבל אם הוא מנקב, מתר לאכל בו אפלו
רותח. ויש אוסרין ברותח:

יח. בשר שנמלח בכלי שאינו מנקב ושהה בו
כשעור שיתנו מים על האש ויתחילו להרתית, כל
מה שממנו בציר אסור לאכלו אפלו צלי, וחלק
החתיכה שחוץ לציר אין אסור ממנו אלא כדי
קליפה, ואפלו אם יש בה שמן:

יט. אחר שנמלח הבשר והודח, מתר לתנו אפלו
במים שאינם רותחין. ויש מי שמצריך לתנו במים
רותחין:

כ. בשר שנמלח, ושהה כדי מליחה, ונתנוהו אחר
כך בכלי בלא הדחה ונתמלא מציר, מתר. ולפי
זה, בשר שנפל לתוך ציר היוצא מהבשר אחר
ששהה כדי מליחה, מתר. ויש מי שאוסר בזה
ובנה, ויש לחוש לו לכתחלה. ולפי דבריו, אף על
פי ששהה הבשר במלח כשעור, אסור לאכל ממנו
עד שידחנו יפה יפה. ואסור לחתך ממנו בסכין
קדם שידחנו, ואם חתך צריך להגעילו. וכשרוצים
לעשות מליח להתקיים, לאחר ששהה במלחו בכלי
מנקב כשעור הראוי, מדיחים אותו יפה יפה, ואחר
כך חוזרים ומולחים אותו כדי שיתקיים, ואפלו
בכלי שאינו מנקב. ואפלו לפי סברא זו, אם רוצה
למלח ולאכל צלי בלא הדחה, עושה ואינו חושש

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

לחודש

יורה דעה

הלכות מליחה סימן עא

שולחן ערוך

א. הראש, חותכו לשנים ומולחו יפה לצד פנים, וחזור ומולח על השער, שאין השער מעכב על ידי המלח להפליט דם:

ב. הטלפים, מחתך אותם מעט למטה, ומולח, ויניח מקום החתך למטה וימלח גם על השער:

ג. הקרום שעל המוח, יש בו חוטין, והמח עצמו יש בו דם, ואינו יוצא מידי דמו במליחת הראש, לפי שעצם הראש מקיפו ועומד לפניו, ואין מקום לדם לזוב. לפיכך הבא למלחו קורעו ומוציא המח וקורע הקרום ומולחו. ואם רצה למלח הראש והמח בתוכו, ינקב העצם כנגד הקרום, וינקב גם הקרום, וימלח, ויניח הנקב למטה, ומתך אפלו לקדרה:

סימן עב

דין מליחת הלב והראה, ובו ד' סעיפים:

א. הלב, מתקבץ הדם בתוכו בשעת שחיטה. לפיכך צריך לקרעו קדם מליחה ולהוציא דמו, ולמלחו אחר כך:

ב. מלחו ולא קרעו, קורעו אחר מליחתו ומתך אף על פי שנמלח עם הדם שבתוכו, דכבולעו כף פולטו. והוא הדין אם צלאו ולא קרעו, שקורעו לאחר צליתו ומתך. אבל אם בשלו בלי קריעה, אסור עד שיהא ס' כנגד הלב, דלא דעינן כמה נפק מנה:

ג. אין עוף שלא יהא בו ששים כנגד לבו, ומתך אפלו הוא דבוק בעוף:

ד. הראה אינה צריכה חתוף, אבל נהגו לקרעה ולפתח הקנוקנות הגדולים שלה, ומנהג יפה הוא:

ג. בשר שחוטתו שמלחו עם בשר טרפה, או שהטרפה מלוחה והכשרה תפלה, והם נוגעים זה בזה, אסור כדי קלפה. שאף על פי שאינו בולע מדם הטרפה, בולעת מצירה. אבל אם הכשרה מלוחה והטרפה תפלה, מתרת בהדחה בלא קליפה, בין נתן כשרה למעלה, בין נתנה למטה. ויש מי שאוסר בנוגעים זה בזה, וסובר שלא התרו אלא בעומדים בסמוך בכדי שפליטה של זה נוגעת בזה:

ד. הא דאמרינן דאינו אוסר אלא כדי קלפה, הינו כששתייהן כחושות, אבל אם אחת מהן שמנה, אפלו אם חתיכת הטרפה כחושה וחתיכת הכשרה שמנה, מפעפע האסור בכלה אם היתה הטרפה המלוחה למטה, משום דתתאה גבר:

ה. יש אומרים שבשר שנמלח אסור להשהותו במלחו לאחר פליטת כל צירו דהינו י"ב שעות, לפי שחוזר ובוולע מלחלונית דם שעליו ושעל המלח. ויש מתירים להשהותו במלחו אפלו כמה ימים. ולכתחלה יש לחוש לדברי האוסרים, ובדיעבד מתר:

ו. יש אוסרים לתן בשר שלא נמלח כלל, או שנמלח ופלט כל דמו, עם בשר שנמלח קדם פליטתו דם, לפי שהבשר שלא נמלח, או שנמלח ופלט כל דמו, חוזר ובוולע ממה שחברו פולט. ויש מתירים על ידי מליחה שימלחנו אחר כך, כי אז יפליט כל דם שבלע, ויש מתירים בכל זה. ולכתחלה יש לחוש לדברי האוסרים:

סימן עא

דין מליחת הראש והטלפים והמח, ובו ג' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מליחה סימן עג

שולחן ערוך

סימן עה

דין מליחת המעים, ובו ג' סעיפים:

א. אין מחזיקין דם בבני מעים, כגון בפרס ובקבה
ובדקין. ובחלחלת בלא שמן שעליהם. לפיכך אם
בשלם בקדרה בלא מליחה, מתר, אלא אם פן
אסמיק. אבל שמן שעליהם, דינו כשאר בשר.
לפיכך כשמולחים החלחלת ושאר מעים, אין
מולחין אותם בצד פנימי מעבר המאכל, אלא בצד
החיצון ששם השמן דבוק:

ב. בני מעים בלא שמן שעליהם, אף על פי שאין
מחזיקים בהם דם, מתר למלחם עם בשר:

ג. שמן הפנתא שעל הדקים, מלאה חוטים דקים
מלאים דם ולפיכך יש אוסרים אותה לקדרה,
אפלו על ידי חתיכה ומליחה. ועכשו נוהגין התר,
ואותם חוטין של דם כשאדם בקי בהם מותרת,
ונפשלים היטב עד שלא ישאר אחד מהם:

סימן עו

דין בשר לצלי, ובו ו' סעיפים:

א. הצלי אין צריך מליחה, לפי שהאש שואב הדם
שבו מעצמו. אבל אם דם אחר נטף על הצלי,
אפלו אותו דם הוא צונן, לא אמרינן שהאש
שואבו, ואוסר ממנו כדי נטילה:

ב. רצה למלח צלי ולאכלו בלא הדחה, עושה, ואין
לחוש לדם שעל המלח. ויש מי שאומר דהני מלי
כשמולחו וצולו מיד, אבל אם שקה במלחו,
המלח בולע ונאסר, לפיכך מדיחו יפה קדם צליה:

סימן עג

דין צלית הכבד, ובו ו' סעיפים:

א. הכבד, יש בו רבוי דם. לפיכך לכתחלה אין לו
תקנה לבשלו על ידי מליחה, אלא קורעו שתי
וערב ומניח חתוכו למטה, וצולו ואחר כך יכול
לבשלו. ובדיעבד מתר אם נתבשל לבדו בקדרה
אבל הקדרה אסורה, שפולטת ואינה בולעת. ויש
מי שאוסר:

ב. אם חלטו בחמץ או ברותחין, ונקב והוציא
מזרקי הדם שבתוכו, מן הדין מתר לבשלו, אלא
שהגאונים אסרו לעשות כן, ובדיעבד מתר:

ג. לצלי צריך חתיכה משום דם שבסמפונות, ואם
לא קרעו קדם צליה יקרענו אחר כך:

ד. אם צלאו עם בשר בתנורים שבימי חכמי
הגמרא, שפיהם למעלה, יהיה הכבד למטה ולא
למעלה. ובדיעבד, מתר. ובשפודים שצולים אצל
האש, אסור לצלותן עם הבשר, לכתחלה, אפלו
כבד למטה:

ה. לא ימלחנו לכתחלה על גבי הבשר, אלא
מתחתיו:

ו. נמצא כבד בעוף צלי, מתר. ואם הוא מבשול,
צריך ס' פנגד הכבד:

סימן עד

הטחול דינו כשאר בשר, ובו סעיף אחד

א. הטחול, אף על פי שיש בו מראה אדמומית
ונראה כרבוי דם, דינו כשאר בשר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

לחודש

גליון

יורה דעה

הלכות בהמה וחיה טהורה סימן עז

שולחן ערוך

ופנימי לבדו, אבל אם לאחר שמלאו מלח החיצון,
אינו מפליט דם שבפנימי:

סימן עח

דין שלא לרדק בצק בכשר שלא נמלח, ובו פיעוף
אחר

א. הטופל בצק בעוף שלא נמלח, אף על גב
דבגמרא מפליג בין סמידא לשאר קמחי ובין
אסמיק ללא אסמיק, אגון השתא לא בקיאיין
במלתא, ובכל גונא יש לאסור. אבל אם נמלח,
ושהה כדי מליחה ואחר כך הודח, מתר בכל גונא:

הלכות בהמה וחיה טהורה

סימן עט

סימני בהמה וחיה טהורה, ובו ג' פיעיפוב:

א. סימני בהמה וחיה נתפרשו בתורה, והם שני
סימנים: מעלת גרה, ופרסותיה סדוקות. וכל בהמה
וחיה שאין לה שנים בלחי העליון, ולא ניבים
שהם תלתלי בשר כעין שנים בולטים בחניכיים,
ויש אומרים שניבין הם שני שנים למעלה אחד
מכאן ואחד מכאן בקצוות הלסתות בידוע שהיא
טהורה, והוא שיפיר בן גמל שאין לו ניבין עד
שיגדיל. וכל שמעלת גרה היא מפרסת פרסה, חוץ
מגמל וארנבת ושפן שהם מעלי גרה ואינם
מפריסים פרסה, ולקחם אין לחוש, שיש להם שנים
למעלה או ניבין. לפיכך, המוצא במדבר בהמה,
ואינו מכירה, ופרסותיה חתוכות שהרי אינו יכול
לבדק בהם, יבדק אם אין לה שנים ולא ניבין
למעלה, בידוע שהיא טהורה, והוא שיפיר בן

ג. לא נקב הורידים בשעת שחיטה, אסור לאכלו,
ואפלו צלי, עד שיחתך אבר אבר ויצלה. רצה
לאכל ממנו בשר חי, אסור עד שיחתך וימלח.
ואם נקר הבשר מחוטי דם, אוכל אפלו בלא
מליחה, חי או צלי, ואפלו בלו כאחד. ויש
שהחמירו שלא לאכלו בלו כאחד, אפלו בצלי אלא
לאחר חתיכת הורידין:

ד. יש מי שאוסר לחתך בסכין צלי שאצל האש
שלא נמלח, כל זמן שאינו נצלה כל צרכו, מפני
דם שנבלע בסכין. ויש מי שאוסר השפוד שצלו
בו בשר בלא מליחה. ויש מי שהורה שאסור
להשהות הצלי על השפוד לאחר שהוסר מן האש,
לאחר שפסק הבשר מלזוב, שמא יחזר הבשר החם
ויבלע ממנו. ויש מתירין בכל זה, וכן המנהג
להתיר:

ה. צלי שלא נמלח וחתכו על גבי כפר, אף על פי
שיש בכפר מראה אדם, מתר אם נצלה עד כדי
שהוא ראוי לאכילה לרב בני אדם,

ו. בשר שצולין בלא מליחה, אין נותנין כלי תחתיו
לקבל שמנונית הנוטף ממנו, עד שיצלה עד שיהא
ראוי לאכילה על ידי צליה זו:

סימן עז

עופות שנמלאו בשר שלא נמלח, ובו פיעוף אחר

א. עופות או גדיים שממלאים אותם בשר שלא
נמלח, אם לצלי, מתר אפלו פיהם למעלה, ואפלו
אם נמלח החיצון, דכמו שבולע דם המלואים כך
פולטו. ולקדרה אסור עד שימלח חיצון לבדו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות דברים היוצאים מן החי סימן פ

שולחן ערוך

ב. במה דברים אמורים, במין שאינו מכיר. אבל
ז' מיני חיה האמורים בתורה, אם היה מכיר אחד
מהם, אפילו לא מצא לו קרנים, חלבו מתר ודמו
טעון כסוי:

ג. שור הבר מין בהמה הוא:

ד. הקרש, אף על פי שאין לו אלא קרן אחד, הרי
הוא תיה:

ה. כל שישתפק לך אם הוא מין חיה או מין
בהמה, חלבו אסור ואין לוקין עליו, ומכסין את
דמו:

ו. כלאים הבא מבהמה טהורה עם חיה טהורה, הוא
הנקרא כוי. חלבו אסור ואין לוקין עליו, ומכסין
את דמו:

הלכות דברים היוצאים מן החי

סימן פא

שכל היוצא מן הטמא, טמא, (ודברים היוצאים מן
החי והם מתרים), ובו ט' סעיפים:

א. חלב בהמה וחיה טמאה או טרפה, וצירה ומי
רגליה אסורים כבשרה. ויש מי שמתיר במי רגליה
אבל מי רגלים דאדם, לדברי הכל, מתרים:

ב. גבינות שנעשו מחלב בהמה ונמצא טרפה, אם
הוא טרפות שאפשר שלא ארע לה אלא עתה כגון
נקב קרום של מלח וכיוצא בו, מתרת, דאמרין
השתא הוא דנטרפה. אבל אם ידוע שקדם שחלבה
נטרפה, כגון יתרת אבר שנטרפת בו, או הגלד פי
המכה שבידוע ששלשה ימים קדם השחיטה היה,
כל הגבינות שנעשו מחלבה, אסורות. ואם היתה

גמל. וכל שמפרסת פרסה מעלת גרה, חוץ מחזיר.
לפיקף, מצא בהמה שפיה חתוף, שהרי אינו יכול
לבדק בו, יבדק ברגליה, אם פרסותיה סדוקות
בידוע שהיא טהורה, והוא שיכיר חזיר. יש לה
קרנים, יצא מספק חזיר, וטהורה. ואין בהמה
טמאה שבשרה שתחת העקץ שלה הולך שתי וערב
לאיזה צד שיחתכו אותו, אלא הערוד לפיקף
המוצא בהמה שפיה ופרסותיה חתוכים, שהרי אינו
יכול לבדק בהם, יבדק בבשר שתחת כנפי העקץ,
אחר שישחטנה, אם הולך שתי וערב, טהורה,
והוא שיכיר ערוד:

ב. טמאה שילדה כמין טהורה, אף על פי שיש לה
כל סימני טהרה, אסורה. וטהורה שילדה כמין
טמאה, מתרת, אף על פי שיש לה כל סימני
טמאה. ודוקא שילדתו בפנינו, אבל אם הניחה
מעברת ואחר כך מצא מין טמא הולך אחריה, אף
על פי שכרף אחריה ויונק אותה, אסור, שמא מן
הטמאה נולד ונכרף אחר הטהורה:

ג. הנולד מן הטרפה, מתר:

סימן פב

דין חיה טהורה, ובו ד' סעיפים:

א. חיה טהורה, חלבה מתר, ודמה וטעון כסוי.
וחכמים נתנו סימנים מפי השמועה, בקרנותיה אם
הם מפצלות ודאי חיה טהורה היא. ואם אינם
מפצלות, צריך שיהיו בהם שלשה סימנים:
כרוכות, והדורות וחרוקות והוא דמבלעו חרקהו.
ואם חסר אחד מאלו השלשה סימנים, חלבה אסור:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

לחודש

יורה דעה

הלכות עופות סימן פב

שולחן ערוך

ומרתיחין אותן עמָהם, מתר, משום דהוי נותן טעם
לפגם:

ט. דבש צרעין וגיזין מתר. ויש מי שאוסר:

הלכות עופות

סימן פב

סימני עוף טהור, ובו ה' סעיפים:

א. סימני עוף טהור לא נתפרש מן התורה, אלא
מנה מינים טמאים בלבד, ושאר מיני העוף,
מתרים. והמינים האסורים, עשרים וארבעה
האמורים בתורה:

ב. כל מי שהוא בקי באותם מינים ובשמותיהם,
הרי זה אוכל כל עוף שאינו מהם, ואינו צריך
בדיקה ועוף טהור נאכל במסרת, והוא שיהיה דבר
פשוט באותו מקום שזה עוף טהור. ונאמן ציד
לומר: עוף זה התיר לי רבי הציד, והוא שיחזק
אותו ציד שהוא בקי במינים הטמאים האמורים
בתורה ובשמותיהם. מי שאינו מכירם ואינו יודע
שמותיהם, בודק בסימנים: כל עוף שהוא דורס
ואוכל, בידוע שהוא ממינים הטמאים. ואם אינו
יודע אם דורס אם לאו, אם פשמעמידן אותו על
חוט חולק את רגליו, שני אצבעותיו לכאן וב'
אצבעותיו לכאן, או שקולט מן האויר ואוכל,
בידוע שהוא דורס. ואם ידוע שאינו דורס, יש
שלשה סימני טהרה: אצבע יתרה, וזפק, וקרקבנו
נקלף בידי, לאפוקי אם אינו נקלף אלא בספין.
היה חזק ומדבק, והניחו בשמש ונתרפה ונקלף
בידי, הרי זה סימן טהרה. ואף על פי שיש לו ג'

בעדר עם בהמות אחרות, ונתערב חלבה עם חלב
האחרות, הולכים בו אחר שעור ששים. ואם
נטרפה על ידי סרסא, אין אוסרין הגבינות שנעשו
מחלבה, משום דהוי ספק ספיקא:

ג. יאלי דיחמורתא מתרים:

ד. שליא שהחמור נוצר בו, מתר, דפרשא בעלמא
הוא:

ה. מי רגלי בהמה וחייה הטהורים, וחלב ומי חלב
שלהן, מתר. והוא הדין למימי חלב שלהן. ויש מי
שאוסר בזה:

ו. כשרה שינקה מן הטרפה, חלב הנמצא בקבתה
מתר, וכל שכן טרפה שינקה מן הכשרה, משום
דחלב המכנס בקבה פרשא בעלמא הוא. ויש
אוסרים בחלב צלול הנמצא בקבת כשרה שינקה
מהטרפה:

ז. חלב אשה, מתר, והוא שפרש כגון שחלבתו
לתוך כלי אבל גדול היונק משדי אשה, כיונק
שרץ ומכין אותו מפת מרדות ותינוק יונק עד סוף
ד' שנים לבריא, וה' לחולה, אם לא פרש. אבל
אם פרש, שגמלוהו שלשה ימים מעת לעת אחר
כ"ד חדש, לא יחזירוהו. והוא שפרש מתוך בריו,
אבל אם לא פרש אלא מתוך חלי, שאינו יכול
לינק, ופרש, יכולים להחזירו. ואם יש ספנה,
מחזירים אפלו אחר כמה ימים. ובתוך כ"ד חדש,
אפלו פרש מתוך בריו חדש או יותר, מתר לחזר
ולינק עד סוף כ"ד חדש:

ח. דבש דבורים, מתר, ואף על פי שגופי הדבורים
מערבים בו, וכשמפרישין הדבש מהם מתממין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות דגים סימן פג

שולחן ערוך

ג. כל שיש לו קשקשת יש לו סנפיר, ויש שיש לו סנפיר ואין לו קשקשת. לפיכך מצא חתיכת דג שיש לו קשקשת, אין צריך לחזור אחר סנפיר. מצא לו סנפיר, לא יאכלנו עד שידע שיש לו קשקשת:

ד. מצא חתיכות דגים ויש באחת מהן קשקשת, אם החתיכות מתאימות, כלן מתרות, חזקה, מדג אחד באו. ואם אינן מתאימות, את שנמצאו בהן קשקשים מתרות, והשאר אסורות, אפלו כלן מלוחות ביחד:

ה. ציר דגים טמאים, אינו אלא מדרבנן. לפיכך מתר לקנות מהעובד פוכבים דגים מלוחים, טהורים, אף על פי שמנחים עם הטמאים בכלי אחד, שמא לא נמלחו יחד:

ו. עובד פוכבים שהביא חבית מלאה מציר דגים, אם פילכית אחת שוטטת בו, מתר, שזה סימן שהוא מדגים טהורים. ואם לאו, אסור. והני מלי דסגי בכילכית אחת, בחבית סתומה, אבל אם היתה פתוחה, אינה נותרת בפחות משתיים, אבל באחת חישנין שמא מעלמא אתא. ויש מי שאומר, שאם היו חביות רבות, וכלן פתוחות, וכילכית, דהיגו דג טהור, משוטט באחת מהן, כלן מתרות. היו סתומות, פתח אחת מהן ומצא בה פילכית, היא מתרת. שניה ומצא בה פילכית, כלן מתרות. ויש מי שאומר, דהא דשריא על ידי פילכית, הני מלי כשאין בה דג או חתיכה שאין בהם קשקשים, אבל אם יש בהם, הכל אסור:

ז. קרבי דגים אינם נקחים אלא מהממחה, אלא אם כן אומר לו הישראלי, המוכרם: אני מלחתיים

סימנים אלו, אין לאכול, לפי שאנו חוששין שמא הוא דורס, אלא אם כן יש להם מסרת שמסרו להם אבותיהם שהוא טהור:

ג. יש אומרים שכל עוף שחרטומו רחב וכף רגלו רחבה כשל אנו, בידוע שאינו דורס, ומתר באכילה אם יש לו שלשה סימנים בגופו:

ד. מי שהוא ממקום שנוהגין אסור בעוף אחד מפני שאין להם מסרת, והלך למקום שיש להם בו מסרת, יכול לאכול במקום שהלך שם, ואפלו דעתו לחזור. ואם יצא ממקום שיש להם מסרת והלך למקום שאין להם מסרת, מתר לאכול:

ה. אם שאר מקומות שאין להם מסרת יכולים לאכול על סמוך מקום שיש להם מסרת, יש מי שאוסר ויש מי שמתיר. ויש לחוש לדברי האוסר:

הלכות דגים

סימן פג

דין סימני דגים ודגים מלוחים, ובו י' סעיפים:

א. סימני דגים מפרשים בתורה: כל שיש לו סנפיר וקשקשת, טהור. וסנפיר, הוא ששט בו. וקשקשת, הן הקלפות הקבועות בו. ואפלו אין לו אלא סנפיר אחד וקשקשת אחת, מתר. ואפלו אין לו עתה, ועתיד לגדלם לאחר זמן או שהיה לו בעודו במים והשירן מיד בעלותו ליבשה, מתר:

ב. יש מיני דגים שקשקשיהם דקים מאד ואינם נפרים, ואם פרכוהו בכגד או נתנו אותו בכלי מלא מים ונמצאו קשקשים, מתר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות תולעים סימן פד

שולחן ערוך

ומסתמא אין לחוש שמא פרשו. אבל אם לא פרשו
אלא על דפן הפלי מבפנים, מתרים:

ב. הגדלים במים שבחריצין ונעיצים, שהם מושכים
ואינם נובעים, יש אוסרים ויש מתירים:

ג. המסנן מים, או שאר משקים, והיו בו תולעים
או יבחושין או יתושים, אף על פי שחזרו לתוכו,
אסורים, שכבר פרשו. לפיכך משקה שדרך לגדל
בו תולעים, וכיוצא בהן, אין לסננו בקסמים
וקשים, בלילה, שמא יחזרו ויפלו לתוך הפלי,
ויבא לשתותן:

ד. תולעים הגדלים בפרות, בתלוש, מתרים. שלא
אסרה תורה אלא שרץ השורץ על הארץ. במה
דברים אמורים, שלא פרשו מן הפרי. אבל פרשו
מן הפרי, אפלו לא הגיע לארץ אלא שמת באויר
קדם שהגיע לארץ, ואפלו לא פרש כלו מהפרי
אלא מקצתו, או שלא פרש אלא על גבי הפרי או
על הגרעין שבתוכו, או שפרש מפרי לפרי, אסור.
ויש אוסרים אפלו מת בתוך הפרי ופרש אחר כך.
כל זמן שנמצא בתוך הפרי, אפלו חרו נקוב
לחוק, לא חיישינן שמא פרש וחזר:

ה. תולעים הנמצאים בקמח, וכיוצא בו, אסורים.
שמא פרשו, ושרצו על הארץ וחזרו:

ו. תולעים הגדלים בפרות בעודם במחבר, חשוב
כשורץ על הארץ, ואסור אף על פי שלא פרש,
והוא שרחש. אבל תולעים הנמצאים בפולין
ואפונים תחת הקלפה, והקלפה משחרת עליהם
מבחוץ, וכשמסירים הקלפה מוצאים היבחושים
תחתיהם, מתרים, לפי שהם מנחים במקום צר ולא
קרינן ביה השורץ על הארץ כל זמן שלא רחשו.

והוצאתים מדג טהור. אבל אם אמר לו: טהורים
הם, אינו נאמן, אלא אם כן היה אדם שהחזק
בכשרות:

ח. ביצי דגים, אם היו שני ראשיהם כדים או
תדים, טמאים. אחד כד ואחד תד, שואל לישאל
המוכר. אם אמר ליה: אני מלחתים, והוצאתים
מדג טהור, אוכל על פיו. ואם אמר ליה: טהורים
הם, אינו נאמן, אלא אם כן היה אדם שהחזק
בכשרות. ועכשו פשט המנהג לקנות ביצי דגים
בסתם, בין שלמים בין נמוחים, ואפלו מן העובד
פוכבים, ובלבד שיהיו אדמים. אבל השחרים, אין
אוכלים אותם כלל:

ט. דג טהור שנמצא במעי דג טמא, בין שנמצא
דרך בית הרעי, בין שנמצא דרך בית הפליעה,
בין שיצא לחוץ, טהור:

י. דג טמא שנמצא במעי דג טהור, אסור

הלכות תולעים

סימן פד

דין שרצים הנמצאים במים, בפרות, בקמח
ובגבינה, ובו י"ז פעימים:

א. שרצים הגדלים במים שבפלים ושבבורות, שיחין
ומערות שאינם נובעים, מתרים אף על פי שאין
להם סנפיר וקשקשת. לפיכך שוחה ושוחה מהם,
ואינו חושש לשרצים שבהם אם יודמנו לתוך פיו.
ואם פרשו ממקום רביתן, כגון לאחורי הבור או
על שפת הפלי מבחוץ, אף על פי שחזרו, אסורים.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות תולעים סימן פה

שולחן ערוך

שאינם נראים אלא לאחר שליכתו, מתר לאכל מבדיקתה:

יב. מרקחת שנפלו לתוכו נמלים ועברו עליהם י"ב חדש, יש להסתפק בהם, מפני שהדבש דרכו להעמיד הדברים הנטמנים בתוכו:

יג. דבש שנפלו בו נמלים, יחממנו עד שיהיה נתך, ויסננו:

יד. חטים מתלעים, מתר לטחנן. והוא שירקד הקמח לאור היום:

טו. מיני עופות הגדלים באילן ותלויים באילן בתרטומיהן, אסורים משום שרץ השרץ על הארץ

טז. כל תולעים הנמצאים בבהמה, בין שהם בין עור לבשר בין שהם במעיה, אסורים. והנמצאים בדגים במעיהם, אסורים, בין עור לבשר או בתוף הבשר, מתרים. והא דאסרינו, דוקא דמחיים, אבל הגדלים בבשר אחר שחיטה, או בדגים וגבינה, מתרים, כל זמן שלא פרשו. הלכך, תולעים הנמצאים בקערה, שנפלו מן הבשר, מתרים לדעת המתירים, והוא שפרש מת. ולא חישנון שמא פרשו מחיים חוץ לחתיכה, דמסתמא אותם שפרשו מחיים נפלו כשהדיתו הבשר. ויש מי שאוסר התולעים המתהוים לאחר שחיטה מפל דבר הטעון שחיטה:

יז. שרץ שרוף, מתר לאכלו משום רפואה, דעפרא בעלמא הוא:

סימן פה

סימני חגבים, ובו ג' פעיפוי:

אבל הנמצאים בשרביטים, אסורים, שיש להם מקום לרחש:

ז. פרי שהתליע, ואין ידוע אם במחבר אם בתלוש, אסור:

ח. כל מיני פרות שדרךן להתליע כשהם מתברים, לא יאכל עד שיבדק הפרי מתוכו שמא יש בו תולעת. ואם שהה הפרי אחר שנצקו, י"ב חדש, אוכל בלא בדיקה. שכל בריה שאין בה עצם, אינו מתקים י"ב חדש. ומכל מקום צריך לבדקו, להשליך התולעים הנמצאים ביניהם בחוץ, או על גבי הפרי. ואף לאחר שישליך הנמצאים בחוץ, יש לחוש שמא כשיתנם במים בתוף הקדרה, יצאו לחוץ וירחשו במים, או בדפני הקדרה, או על גבי הפרי. הלכך, הפא לבשל לאחר י"ב חדש פרות שהתלעו, יתנם לתוף מים צוננים, המתלעים והמנקבים יעלו למעלה, ואחר כך יתנם בקדרת מים רותחים, שאם נשאר בו תולעת ימות מיד:

ט. עבר ובשל תוף י"ב חדש, בלא בדיקה, אם יכול לבדק, בודק. ואם לאו, מתר. ואם נמצאו קצת בקדרה, משליכם, ואוכל השאר. ויש מי שאומר דהני מלי שלא נמצאו אלא אחד או שנים, אבל שלשה או ד', הפל אסור:

י. ירקות מבשלים שנמצאו בהם תולעים, הרטב מתר על ידי סנון אבל ירקות עצמם, אם מצא בהם ג' פעמים, יש לחוש שמא יש ואינם נפרות:

יא. אשה שנמצא אחר בדיקתה שרץ הנראה לעינים כגון חמט, אסור לאכל מבדיקתה. אבל אם לא נמצאו אלא תולעים המתלעים בתוף העלים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

?

לחודש

?

יורה דעה

הלכות ביצים סימן פו

שולחן ערוך

ב. עכשו נוהגים לקח ביצים, בסתם, מכל אדם,
לפי שאין ביצי עוף טמא מצוי בינינו:

ג. ביצת נבלה וטרפה, אפלו נגמרה, שפויצא בה
נמפרת בשוק, אסורה. ואפלו נתערבה באף, בלן
אסורות. אבל ספק אם היא ביצת נבלה או אם
היא ביצת שחוטה, מתרת, אפלו בלא תערבת.
אבל ספק אם היא ביצת טרפה או ביצת שחוטה,
אסורה:

ד. הפה תרנגלת על זנבה והפילה ביצתה קדם
שנגמרה, מתרת, ואין פאן משום אבר מן החי.
והוא שאינה מערה בגידין:

ה. ביצת עוף טמא שנתבשלה עם אחרות, אם היא
בקלפתה, אינה אוסרת. ואם היא קלופה, אוסרת,
וצריך ס"א ביצים של הטר כנגדה לבטלה, ואם
נתבשלה בתבשיל של הטר, אין צריך אלא ששים
מן התבשיל, לבטלה. וביצה שיש בה אפרוח או
דם, אוסרת המתבשיל עמה, אפלו אם אינה קלופה:

ו. ביצת טרפה ונבלה, דינה כדין ביצת עוף טמא,
דכל שאינה קלופה ונתבשלה עם אחרות אינה
אוסרת, דמיא דביעי בעלמא הוא:

ז. אפרוח שנולד מביצת נבלה וטרפה, מתר:

ח. ביצת עוף טמא שהתחיל העוף להתרקם בה,
לוקים עליה משום שרץ העוף וביצת עוף טהור
שהתחיל העוף להתרקם בה, ואכלה, היו מכין
אותו מכת מרדות:

ט. טרפה אינה יולדת. לפיכך עוף שהוא ספק
טרפה והטיל ביצים, משהין אותו עד שיטיל כל
ביציו שטוען כבר, אם יטען פעם אחרת, כשרה.

א. סימני חגבים, כל שיש לו ד' רגלים וד' כנפים,
וכנפיו חופין את רב ארך גופו ורב הקפו, ויש לו
שני כרעים לנתר בהם. ואפלו אין לו עכשו,
ועתיד לגדלם לאחר זמן. ואף על פי שיש בו כל
הסימנים הללו, אינו מתר, אלא אם כן שמו חגב
או שיש להם מסרת ששמו חגב:

ב. חגבים, אינם טעונים שחיטה:

ג. ציר חגבים טמאים, מתר:

הלכות ביצים

סימן פו

סימני ביצים ודיניהם, וכו' י' סעיפים:

א. סימני ביצים להכיר שהם מעוף טהור, אם שני
ראשיה פדין או חדין, או שהיה חלמון מבחוץ
וחלבון מבפנים, בידוע שהוא ביצת עוף טמא.
ואפלו אם יאמר המוכר שהם מעוף טהור, אין
סומכין עליו. ואם ראשו אחד כד ועגל וראשו
השני חד ועגל וחלבון מבחוץ וחלמון מבפנים,
אפשר שהיא ביצת עוף טמא ואפשר שהיא ביצת
עוף טהור. לפיכך, שואל לציד ישראל, המוכר,
אם אמר לו: של עוף פלוני הוא, ואנו מפירים
שאותו עוף טהור הוא, סומך עליו. ואם אמר: של
עוף טהור, ולא אמר שמו, אינו סומך עליו.
לפיכך אין לוקחין ביצים מן העובדי כוכבים, אלא
אם כן היה מכיר אותם ויש לו בהם טביעות עין
שהם ביצי עוף פלוני טהור, ואין חוששין להם
שמא הם ביצי טרפה או נבלה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

יורה דעה

הלכות בשר בחלב סימן פו

שולחן ערוך

ג. אינו נוהג אלא בבשר בהמה טהורה בחלב בהמה
טהורה, אבל בשר טהורה בחלב טמאה, או בשר
טמאה בחלב טהורה, מתרים בבשול ובהנאה. ובשר
חיה ועוף, אפלו בחלב טהורה, מתר בבשול,
ובהנאה, ואף באכילה אינו אסור, אלא מדרבנן.
אבל דגים וחגבים, אין בהם אסור, אפלו מדרבנן:

ד. אסור לבשל בחלב אשה, מפני מראית העין.
ואם נפל לתוך התבשיל, בטל, ואין צריך שעור:

ה. ביצים הנמצאים בעופות, אם הם גמורות דהינו
שיש להם חלבון וחלמון, אף על פי שהיא מערה
בגידים, הרי זו גמורה ומתיר לאכלה בחלב. אבל
אם אין לה אלא חלמון, אסור לבשול בחלב. אבל
אם אכלם בפני עצמם, מתיר לאכל אחריהם גבינה
או חלב:

ו. המעשן והמבשל בחמי טבריא, אין לוקין עליו.
וכן המבשל בשר במי חלב, או בחלב מתה, או
בחלב זכר, או שבשל דם בחלב, פטור, ואין לוקין
על אכילתו משום בשר בחלב:

ז. המבשל שליל בחלב, חייב. וכן האוכלו. אבל
המבשל שליא, או עור וגידים ועצמות ועקרי
קרנים וטלפים הרפים, פטור. וכן האוכלם, פטור:

ח. יש מי שאומר, דנסיובי החלב אינם בפלל מי
חלב, ואסור מן התורה. אלא מי חלב הינו אחר
שעושים הגבינות מבשלים הנסיובי, והאכל צף
מלמעלה, ולא נשאר בו אלא מים בעלמא. זהו
הנקרא מי חלב:

ט. חלב הנמצא בקבה, אינו חלב, ומתיר לבשל בו
בשר אפלו בצלול שבה ויש מי שאוסר,

וגדע זה, כששהתה בין סוף לדה לתחלת לדה כ"א
יום שלמים, כי כן זמן עבודה. והוא הדין
לתרנגולת שלא ילדה מעולם שנולד בה ספק
טרפות, שאם ילדה אחר כ"א יום מזמן שנולד בה
ספק טרפות, היא והביצים מתרים:

י. אין מוכרין ביצת גבלה וטרפה לעובד כוכבים,
שמא יחזור וימכרם לישראל. פיצד יעשה, יטרפנה
בקצרה וימכרנה לעובד כוכבים, שאז ודאי לא
יקנה אותה ישראל ממנו. במה דברים אמורים,
שרואים אותה טרופה בידו, שיש לחוש שישאל
מכרה לו מפני שהיא טרפה. אבל מתר לקנות
ממנו פת שנלוש בביצים, במקום שנוהגין לאכל
פת של עובד כוכבים, פיון שאין רואים אותה
טרופה בידו:

הלכות בשר בחלב

סימן פו

באיזו בשר נוהג דין בשר בחלב, והואך נקרא
בשול, וכו' י"א טעמים:

א. כתוב בתורה: לא תבשל גדי בחלב אמו ג'
פעמים, אחד לאסור בשול, ואחד לאסור אכילה,
ואחד לאסור הנאה. והוציא אכילה בלשון בשול,
לומר שאינו אסור מן התורה אלא דרך בשול,
אבל מדרבנן אסור בכל ענין:

ב. גדי, לאו דוקא, שהוא הדין שור, שה ועז. ולא
שנא בחלב אם, ולא שנא בחלב אחרת, אלא
שדבר הכתוב בהוה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות בשר בחלב סימן פח

שולחן ערוך

נדפק בהם. ואם היה בלילה, שאינו יכול לעין אותם היטב, צריך לרחצם. וצריך לקנח פיו ולהדיחו. והקנות הוא שילעס פת ויקנח בו פיו יפה, וכן בכל דבר שירצה, חוץ מקמחא ותמרי וירקא, לפי שהם נדבקים בחניכים ואין מקנחים יפה. ואחר כך ידית פיו במים או ביין. במה דברים אמורים, בבשר בהמה וחיה. אבל אם בא לאכל בשר עוף, אחר גבינה, אינו צריך לא קנות ולא נטילה:

ג. אכל תבשיל של בשר, מתר לאכל אחריו תבשיל של גבינה, והנטילה ביניהם אינה אלא רשות. אבל אם בא לאכל הגבינה עצמה אחר תבשיל של בשר, או הבשר עצמו אחר תבשיל של גבינה, חובה לטל ידיו:

ד. מי שאכל גבינה ורוצה לאכל בשר, צריך לבער מעל השלחן שיורי פת שאכלו עם הגבינה. ואסור לאכל גבינה על מפה שאכלו בה בשר. וכל שכן שאסור לחתך גבינה, אפלו צוננת, בסכין שרגילין לחתך בשר. ולא עוד, אלא אפלו הפת שאוכלים עם הגבינה אסור לחתך בסכין שחותרין בו בשר:

סימן צ

דיני כהל, ובו ד' סעיפים:

א. הפחל אסור מדברי סופרים, שאין בשר שנתבשל בחלב שחוטא אסור מן התורה. לפיכך, אם קרעו ומרק החלב שבו, מתר לצלותו ולאכלו. ואם קרעו שתי וערב, וטחו בכתל עד שלא נשארה בו לחוחית חלב, מתר לבשלו עם הבשר. וכחל שלא קרעו, בין של קטנה שלא היניקה בין

י. חלב הנמצא בקבה:

יא. אם העמיד גבינה בעור קבת פשרה, יש בה טעם בשר, אסורה. ואם לאו, מתרת. אבל המעמיד בעור קבת גבלה, וטרפה, ובהמה טמאה, אוסר בכל שהוא:

סימן פח

שלא להעלות בשר על השלחן כשאוכלין גבינה, ובו ב' סעיפים:

א. אפלו בשר חיה ועוף, אסור להעלות על שלחן שאוכל עליו גבינה, שלא יבוא לאכלם יחד. אבל בשלחן שסדר עליו התבשיל, מתר לתן זה בצד זה:

ב. הא דאסור להעלותו על השלחן, דוקא בשני בני אדם המכירים זה את זה, אפלו הם מקפידים זה על זה, אבל אכסנאים, שאין מפירין זה את זה, מתר. ואפלו המכירים, אם עשו שום הפך, כגון שפל אחד אוכל על מפה שלו, או אפלו אוכלים על מפה אחת ונותנים ביניהם פת להפך, מתר:

סימן פט

שלא לאכל גבינה אחר בשר, ובו ד' סעיפים:

א. אכל בשר, אפלו של חיה ועוף, לא יאכל גבינה אחריו עד שיששה שש שעות. ואפלו אם שקה פשעור, אם יש בשר בין השנים, צריך להסירו. והלועס לתינוק, צריך להמתין:

ב. אכל גבינה, מתר לאכל אחריו בשר, מיד, ובלבד שיצין ידיו שלא יהא שום דבר מהגבינה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מדין הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות בשר בחלב סימן צא

שולחן ערוך

בהדחה, אבל מידי דאורחיה בהדחה, כגון בשר חי
וכיוצא בו, שרי לכתחלה:

ג. צריך לזהר שלא יגע בשר בלחם, שאם יגע בו,
אסור לאכלו עם גבינה. וכן יזהר שלא יגע בו
גבינה, שאם יגע בו, אסור לאכלו עם בשר:

ד. בשר וחלב רותחין שנתערבו יחד, ואפלו בשר
צונן לתוך חלב רותח או חלב צונן לתוך בשר
רותח, הפל אסור, משום דתתאה גבר. אבל חלב
רותח שנפל על בשר צונן, או בשר רותח שנפל
לתוך חלב צונן, קולף הפשר, ושאר הפשר מתר.
והחלב, מתר פלו ואם נפלו זה לתוך זה צוננין,
מידת הפשר, ומתר:

ה. מליח, שאינו יכול ליאכל מחמת מלחו, דהינו
כעין מליח שמולחים לקדרה, ושקה כדי מליחה
לקדרה, כל זמן שלא הדיחו מקרי אינו נאכל
מחמת מלחו. ומליח כעין מליח דבעי לה לארחא,
אפלו לאחר שהדיחו, הוי אינו נאכל מחמת מלחו,
וכל זמן שלא שראו במים דינו כרותח, לאסור כדי
קליפה. ואין חלוק בין מליח עליון ותפל תחתון
למליח תחתון ותפל עליון, לעולם המליח מבליע
בתפל ואינו בולע ממנו. הלכך, בשר וגבינה
המלוחים שנגעו זה בזה, צריך לקלף שניהם מקום
נגיעתם. ואם אחד מהם מלוח והשני תפל, המלוח
מתר בהדחה והתפל צריך קליפה. ואם הם יבשים,
אפלו הם מלוחים, או לחים ולא מחמת מליחה,
סגי בהדחה:

ו. היכא אמרינן דאינו אסור אלא כדי קליפה,
כשאין שום אחת מהחתיכות שמנה, שאם היתה

של גדולה, אסור לבשלו. ואם עבר ובשלו, בפני
עצמו, מתר לאכלו. ואם בשלו עם בשר אחר,
משערין אותו בששים, וכחל מן המנין. פיצד, אם
היה הפל עם הכחל כמו ששים בכחל, הכחל אסור
והשאר מתר. ואם היה בפחות מששים, הכל אסור.
בין כף ובין כף, אם נפל לקדרה אחרת, אוסר
אותה, ומשערין בו בס' כבראשונה, שהכחל עצמו
שנתבשל נעשה כחתיכה האסורה. ואין משערין בו
אלא כמות שהוא בעת שנתבשל, לא כמות שהיה
בשעה שנפל:

ב. נהגו שלא לבשלו עם בשר פלל. ולבשלו בלא
בשר, בטגון או בפשטיד"א, מצריכין קריעה שתי
וערב וטיחה בכתל, ולצלי, קריעה שתי וערב:

ג. מתר לחתך כחל רותח בספין שחתכו בו בשר
וכן מתר לחתך בשר בספין שחתכו בו כחל. וכן
הדין לאכל זה בכלי שאכלו בו זה:

ד. לצלות כחל או למלחו עם הפשר, דינו כדין
צליה או מליחת כבד עם בשר. ויש מי שמתיר
למלח כחל על הפשר:

סימן צא

דין בשר וחלב שנתערבו, ובו ח' פעיפים:

א. בשר וגבינה שנגעו זה בזה, מתרים, אלא
שצריך להדיח מקום נגיעתן. ומתר לצור אותם
במטפחת אחת, ולא תיישינן שמא יגעו זה בזה:

ב. כל מידי דבעי הדחה, כגון להניח בשר התר
צונן בקערה של אסור צונן, אסור לכתחלה, דלמא
אכיל בלא הדחה. ודוקא מבשל, דלאו אורחיה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמרו:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות בשר בחלב סימן צב

שולחן ערוך

בשלא נער הקדרה בתחלה כשנפל החלב, אלא לבסוף, ולא כסה. אבל אם נער מתחלה ועד סוף, או שכסה משעת נפילה ועד סוף, הפל מצטרף לבטל טעם החלב. וכן אם נפל לתוך המרק או לחתיכות, ולא נודע לאיזו חתיכה נפל, נוער את הקדרה כלה עד שישוב ויתערב הכל, אם יש בקדרה כלה טעם חלב, אסורה. ואם לאו, מתרת. ואם לא נמצא עובד כוכבים שיטעם ונסמך עליו, משערים בששים:

ג. כשנאסרה החתיכה מחמת החלב, נעשית כל החתיכה אסור, ואם בשלה עם אחרות צריך ששים לבטל כלה. ואם מכירה, משליכה, והאחרות מתרות. ואם אינו מכירה, הרטב מתר, וכל החתיכות אסורות, אם חתיכת האסור ראויה להתכבד:

ד. לא אמרו חתיכה עצמה נעשית גבלה, אלא בבשר בחלב אבל לא בשאר אסורים. כגון כזית חלב שנבלע בחתיכה, ואין בה ששים לבטלו, ונאסרה, ואחר כך בשלה עם אחרות, אין צריך אלא ששים כדי כזית חלב, ואז אפלו חתיכה עצמה חוזרת להיות מתרת:

ה. טפת חלב שנפלה על הקדרה שאצל האש מבחון, אם נפלה כנגד התבשיל אין צריך אלא ששים כנגד הטפה שמפעפעט לפנים, והוי כאלו נפלה בתבשיל. ואם נפלה במקום הריקן, והיא מפעפעט בדפן הקדרה עד סמוך לרטב כל כך שאין ס' כנגד הטפה, הרי נאסר אותו מקום הקדרה, ואם יערה התבשיל דרך מקום הקדרה

שמנה כלה אסורה וכן חברתה אסורה כלה, מפני שהשמן מפעפע:

ז. הא דמפליגין בין נאכל מחמת מלחו לאינו נאכל מחמת מלחו, הני מלי בבשר חי, אבל צלי רותח שנפל למליח, אפלו נאכל מחמת מלחו, בעי קליפה ואם יש בו בקעים, או שהוא מתבל בתבלין והוא צלי רותח כלו, אסור:

ח. אין בשר בחלב נאסר על ידי מליחה או על ידי כבוש, אלא באכילה, אבל לא בהנאה:

סימן צב

דיני אם נפל חלב לקדרה של בשר, ובו ט' סעיפים:

א. כזית בשר שנפל לתוך יורה של חלב רותח, טועם העובד כוכבים הקדרה, אם אמר שיש בה טעם בשר, אסורה, ואם לאו, מתרת, אפלו בפחות מששים, ואותה חתיכה אסורה. במה דברים אמורים, כשקדם והוציא החתיכה קדם שתפלט חלב שבלעה, דהינו קדם שתנוח היורה מרתחתה, אבל אם לא הספיק לסלקו עד שתוכל לפלט החלב שבלעה, אף על פי שטעמו עובד כוכבים ואין בו טעם כלה, אסור, אלא אם כן יש בו ששים:

ב. נפל חלב לתוך קדרה של בשר, טועמין החתיכה שנפל עליה החלב, אם אין בה טעם חלב, הפל מתר. ואם יש בחתיכה מטעימת חלב, נאסרה אותה חתיכה. ומשערין בכלה, אם היה בכל מה שיש בקדרה מהחתיכות והירק והמרק והתבלין כדי שתהא חתיכה זו אחד מששים מהפל, החתיכה אסורה והשאר מתר. במה דברים אמורים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות בשר בחלב סימן צג

שולחן ערוך

דין התוחב כף חולבת בקדרה של בשר, ובו ט'
סעיפים:

א. התוחב כף חולבת בקדרה של בשר, או איפכא,
משערים בכל מה שנתחב ממנו בקדרה ויש מי
שאומר שאם הכף של מתכת, משערים בכלו,
משום דחם מקצתו חם כלו:

ב. אם תחב הכף בקדרה שני פעמים, ולא נודע
בינתים, צריך ב' פעמים ששים:

ג. אם יש ס' לבטל הכף, הקדרה והתבשיל מתרים
אבל הכף אסור, בין עם בשר בין עם חלב, לפי
שהיא בלועה מבשר בחלב. ואפלו בדיעבד אוסרת,
אם חזרו ותחבוה, בין בבשר בין בחלב, כל זמן
שהיא בת יומא. ואם אין ס', הפל אסור בהנאה,
אפלו הקדרה, אך מתר לתת לתוכה פרות או
צונן, כיון שאינו נהנה מגוף האסור:

ד. אם אין הכף בן יומו, הקדרה והתבשיל מתרים
והכף אסור לכתחלה, בין עם בשר בין עם חלב.
ומכל מקום בדיעבד אינה אוסרת, כיון שלא היתה
בת יומא:

ה. אם בשלו מים בקדרה חדשה ותחבו בה כף
חולבת, ואחר כך חזרו ובשלו בה מים פעם אחרת
ותחבו בה כף של בשר, ושתי הכפות היו בני
יומן ובשום אחד מהפעמים לא היה במים ששים,
אסור להשתמש בקדרה לא בשר ולא חלב, אבל
שאר דברים מתר לבשל, מאחר שהיתה חדשה
שלא בשלו בה מעולם:

ו. בצלים או ירקות שבלועים מבשר ובשלים בקדרה
חולבת, אם ידוע כמה בשר בלוע בבצלים
ובירקות, אין צריך ס' אלא כנגד הבשר:

שנאסר, הרי יאסר התבשיל. וזה תקנתו: שיניחנה
כף, ולא יגע בה עד שתצטנן:

ז. נהגו העולם לאסור כשנפלה על הדפן שלא כנגד
הרטב. ודוקא כשנפל באותו צד שאינו כנגד
האש, אבל אם נפל כנגד האש, מתר, שהאש
שורפו ומיבשו, ודוקא בדבר מועט, כגון טפה,
אבל אם נפל הרבה, אין להתיר אפלו אם נפל
כנגד האש, אלא אם כן כנגד הרטב ועל ידי
ששים:

ז. יש מי שמתיר בשעת הדחק, כגון בערב שבת,
אפלו שלא כנגד הרטב, אפלו שלא כנגד האש,
על ידי ס':

ח. מחבת של חלב שנתנו בכירה תחת קדרה של
בשר, הוצעה עולה ונבלע בקדרה, ואוסרתה:

ט. גר של חלב עשוי כנר של שענה שנטף ממנו
טפה על כלי, אין צריך פי אם גרידה. אבל חלב
מהתך חם שנפל ממנו טפה על כלי, צריך
הגעלה:

סימן צג

קדרה שבשל בה בשר לא יבשל בה חלב, ובו פעיף
אחד

א. קדרה שבשל בה בשר, לא יבשל בה חלב. ואם
בשל בה בתוך מעת לעת, אסור בנותן טעם. אבל
אם שקה מעת לעת קדם שבשל בה, הוה ליה
נותן טעם לפגם, ומתיר התבשיל, אבל הקדרה
אסור לבשל בה לא בשר ולא חלב:

סימן צד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מכון "אורח חיים החדשי" - ללימוד כל ספר "אורח חיים" - במעגל החודש
 שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
 מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
 מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
 ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

לחודש

גלין

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
 ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
 לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות בשר בחלב סימן צה

שולחן ערוך

בָּהֵן. וְאִם הָיָה שֶׁמֶן דְּבוּק בָּהֶן, צָרִיף שִׁיָּהָא בְּמִים
 ס' כַּנְּגַד מִמְשׁוֹת שֶׁמֶן שֶׁעַל פְּנֵי הַקְּעָרָה:
 ד. יֵרָאֶה לִּי, שֶׁאִם נִתְּנוּ אַפֵּר בְּמִים חָמִין שְׁבִיּוּרָה
 קִדְּם שֶׁהַנִּיחוּ הַקְּדָרוֹת בְּתוֹכָהּ, אַף עַל פִּי שֶׁהַשֶּׁמֶן
 דְּבוּק בָּהֶן, מִתָּר, דְּעַל יְדֵי הָאֶפֶר הוּא נוֹתֵן טַעַם
 לְפָגָם:
 ה. אִין מְנִיחִין כָּלִי שֵׁישׁ בּו כּוֹתֵחַ אֶצֶל כָּלִי שֵׁישׁ
 בּו מְלַח, אֲבָל מִתָּר לְהַנִּיחוֹ אֶצֶל כָּלִי שֵׁישׁ בּו
 חֲמִץ:
 ו. מִתָּר לִתֵּן בְּתוֹךְ תְּבַה כֵּד שֶׁל בֶּשֶׂר אֶצֶל שֶׁל
 חֶלֶב:
 ז. מְלַח הַנְּתוּן בַּקְּעָרָה שֶׁל בֶּשֶׂר, מִתָּר לִתְנוּ בְּחֶלֶב:

סימן צו

דין מאכל חריף שנחתיך בסכין של בשר, ובו ח'
 סעיפים:

א. צָנוּן או סֶלְקָא שֶׁחֲתַכְּם בְּסָכִין שֶׁל בֶּשֶׂר בֶּן יוֹמוֹ,
 או שְׂאִינוֹ מִקְּנָח, אֶסוּר לְאַכְלֵם בְּחֶלֶב עַד שִׁיטֵּל
 מִמְּקוֹם הַחֲתָךְ כְּדֵי נְטִילַת מְקוֹם, שֶׁהוּא כְּעֵבִי
 אֶצְבַּע, או שִׁיטְעַמְנוּ וְלֹא יֵהָא בּו טַעַם בֶּשֶׂר, שְׂאֹז
 מִתָּר בַּהֲדָחָה. וַיֵּשׁ אוֹמְרִים דְּהוּא הַדִּין לְאִינוּ בֶּן
 יוֹמוֹ וְהוּא מִקְּנָח. וְאִם לֹא נְטַל מֵהֶם כְּדֵי נְטִילַת
 מְקוֹם וְגַם לֹא טְעַמָּם וּבִשְׁלֵם בְּחֶלֶב, צָרִיף שֵׁישִׁים
 כַּנְּגַד מַה שֶׁנִּגְעַע מִהַסְכִּין בָּהֶם. וְהוּא הַדִּין לְחַתְּכֶם
 בְּסָכִין שֶׁל עוֹבֵד כּוֹכְבִים:
 ב. אִם חֲתַךְ בּו שׁוּמִין וּבְצִלִּים וּכְרִישִׁין וְכִיוּצָא בָּהֶם
 מִדְּבָרִים הַחֲרִיפִים וּפְרוֹת חֲמוּצִים וְדָגִים מְלוּחִים,
 דִּינָם שְׁוֶה לְחַתְּךְ בּו צָנוּן:

ז. בֶּשֶׂר רוֹתַח שֶׁחֲתָכוּ בְּסָכִין חוֹלְבַת, כָּל הַחֲתִיכָה
 אֶסוּרָה אִם אִין בָּה שֵׁישִׁים כַּנְּגַד מְקוֹם הַסָּכִין שֶׁחֲתַךְ
 הַבֶּשֶׂר. אֲבָל אִם אִינוּ בֶּן יוֹמוֹ, או אִם אִינוּ יוֹדֵעַ
 שֶׁהוּא בֶּן יוֹמוֹ, אִינוּ אוֹסֵר אֶלָּא כְּדֵי קְלָפָה:
 ח. אִם נִפֵּל לַתְּנוּר פְּנֵאד"ש גְּבִינָה, אֶפְלוּ לְחָה, וְכֵן
 גְּבִינָה חֲמֵה בַּקְּעָרַת בֶּשֶׂר בֵּת יוֹמָא, אִינוּ אוֹסֵר
 אֶלָּא כְּדֵי קְלָפָה:
 ט. בְּשִׁלּוֹ דְּבַשׁ בְּמַחְבַּת שֶׁל בֶּשֶׂר בֵּת יוֹמָא וְהַרְיָקוּהוּ
 חֵם בַּקְּעָרָה שֶׁל חֶלֶב בֵּת יוֹמָא, מִתָּר, מִשׁוּם דְּהוּי
 נוֹתֵן טַעַם בַּר נוֹתֵן טַעַם דְּהַתְּרָא:

סימן צה

דגים וביצה שנתבשלו בקדרה של בשר אם מתר
 לאכלן עם גבינה, וכו' ז סעיפים:

א. דָּגִים שֶׁנִּתְּבַשְּׁלוּ או שֶׁנִּצְלָו בַּקְּדָרָה שֶׁל בֶּשֶׂר
 רְחוּצָה יָפָה, שְׂאִין שׁוּם שֶׁמֶן דְּבוּק בָּהּ, מִתָּר
 לְאַכְלֵם בְּכוֹתֵחַ, מִשׁוּם דְּהוּי נוֹתֵן טַעַם בַּר נוֹתֵן
 טַעַם דְּהַתְּרָא. וְאִם לֹא הִיְתָה רְחוּצָה יָפָה, אִם יֵשׁ
 בְּמַמְשׁ שֶׁעַל פִּי הַקְּדָרָה יוֹתֵר מֵאַחַד בְּשֵׁישִׁים בְּדָגִים,
 אֶסוּר לְאַכְלֵם בְּכוֹתֵחַ:
 ב. בִּיצָה שֶׁנִּתְּבַשְּׁלָה בְּמִים בַּקְּדָרָה חוֹלְבַת, מִתָּר
 לִתֵּת אוֹתָהּ בְּתוֹךְ הַתְּרַנְּגָלֵת אֶפְלוּ לְכַתְּחֶלְהָ. אֲבָל
 אִם נִתְּבַשְּׁלָה בַּקְּדָרָה עִם בֶּשֶׂר, וְאֶפְלוּ בַּקְּלָפָה,
 אֶסוּר לְאַכְלָהּ בְּכוֹתֵחַ:
 ג. קְעָרוֹת שֶׁל בֶּשֶׂר שֶׁהוּדְחוּ בְּיֹרָה חוֹלְבַת בְּחַמִּין
 שֶׁהִיָּד סוֹלְדַת בָּהֶן, אֶפְלוּ שְׁנִיָּהֶם בְּנֵי יוֹמָן, מִתָּר,
 מִשׁוּם דְּהוּי לָהּ נוֹתֵן טַעַם בַּר נוֹתֵן טַעַם דְּהַתְּרָא.
 וְהוּא שְׂאִימֵר: בְּרִי לִי שְׁלֹא הָיָה שׁוּם שֶׁמֶן דְּבוּק

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
 וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
 לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גלין

לחודש

יורה דעה

הלכות תערובות סימן צו

שולחן ערוך

פשוט"א שמיכסה הנקב שבו, מתר אפלו בתנור צר:

ג. תבלין שנדוכו במדוכה של בשר בן יומו, אסור לאכלם בחלב:

ד. מי לימוני"ש שמביאים העובדי כוכבים, וכן חתיכות דג מליח שמביאים העובדי כוכבים בחביות, מתרים:

הלכות תערובות

סימן צח

דין אסור שנתערב בהתר ואפן בטולו, וכו' ט' סעיפים:

א. אסור שנתערב בהתר מין בשאינו מינו, כגון חלב שנתערב בבשר, יטעמנו עובד כוכבים, אם אומר שאין בו טעם חלב או שאומר שיש בו טעם אלא שהוא פגום, מתר. והוא שלא יהא סופו להשביח. וצריך שלא ידע שסומכין עליו. ואם אין שם עובד כוכבים לטעמו, משערינן בס'. וכן אם הוא מין במינו, כיון ד יכא למיקם אטעמא, משערים בס':

ה. חתך קשואים בספין של בשר, מתר לאכלם בחלב בגרידה בלבד, שיגרד ממקום החתך. ואם חתך בו לפת, אפלו גרידה אינו צריך, אלא הדיחה בעלמא. ולא עזר, אלא אפלו צנון שחתך אחר הלפת, שרי בהדיחה כמו הלפת, לפי שטעם הלפת משנה ומבטל טעם הנפלט מהספין:

סימן צז

שלא ללוש עסה בחלב, וכו' ג' סעיפים:

א. אין לשין עסה בחלב, שמא יבא לאכלה עם בשר. ואם לש, כל הפת אסור, אפלו לאכלה לבדה. ואם היה דבר מעט כדי אכילה בבת אחת, או ששנה צורת הפת שתהא נכרת שלא יאכל בה בשר, מתר. כיוצא בו, אין אופין פת בתנור שטחו באליה, ואם אפאו דינו כעסה שנלושה בחלב. ונוהגין לשום הטפלה בפי התנור:

ב. אם נתערב מין במינו ונשפך, בענין שאין יכולין לעמד עליו לשערו, אם נודע שהיה רבו התר, מתר. ואם לא נודע שהיה רבו התר, אסור. אבל אם נתערב בשאינו מינו ונשפך בענין שאין יכולין לעמד עליו לשערו, אפלו נודע שהיה רבו התר, אסור. ואם נתערב במינו ובשאינו מינו ונשפך בענין שאין יכולין לעמד עליו לשערו, ונודע שהיה רבו התר ממינו, רואין את שאינו מינו כאלו אינו, והשאר, מינו רבה עליו ומבטלו:

ג. התנור שטחו באליה, אין אופין בו פת עד שיסיקנו מבפנים עד שיתלבן. ואפלו אם הוא של בוכיא אין לו התר על ידי הסק מבחוץ:

ג. במה דברים אמורים, כשנשפך. אבל אסור שנתערב בהתר, והוא לפנינו, ואי אפשר לעמד על שעורו, אף על פי שהוא מאסורים של דבריהם, אסור:

ג. פת שאפאו עם הצלי, ודגים שצלאן בתנור אחר עם הבשר, אסור לאכלם בחלב. והני מלי בתנור קטן, אבל בתנור גדול המחזיק שנים עשר עשרונים ופיו פתוח, מתר. ואם הצלי מכסה, וכן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות תערוכות סימן צט

שולחן ערוך

דין העצמות אם מצטרפין לבטל אסור, ושלא
לבטל אסור לכתחלה, ובו ז' סעיפים:

א. חתיכת גבלה שיש בה בשר ועצמות שנפלה
לקדרת התר, עצמות האסור מצטרפים עם ההתר
לבטל האסור, ואין צריך לומר שעצמות ההתר
מצטרפין עם ההתר, אבל המח' שבעצמות אסור
מצטרף עם האסור. וגוף הקדרה אינה מצטרפת,
לא עם האסור ולא עם ההתר:

ב. במה דברים אמורים שעצמות האסור מצטרפין
עם ההתר, כשנפלה חתיכת הנבלה לקדרת התר
כשהיתה חיה, אבל אם נתבשלה ואחר כך נפלה
לקדרת התר, עצמות שבה מצטרפים עם האסור,
לפי שבלעו מבשר הנבלה כשנתבשלה לבדה:

ג. בשאר אסורים, חוץ מבשר בחלב, חתיכה
הבלועה מאסור מצטרפת לבטל האסור:

ד. משערים ברטב ובקיפה ובחתיכות. ומשערין
ההתר והאסור כמו שבא לפנינו, אף על פי שהיה
בהתר יותר מתחלה ונתמעט בבשולו ונבלע
בקדרה. והני מלי במין בשאינו מינו, אבל אם
הוא מין במינו משערין גם במה שבלעה הקדרה,
ועומד בדפני הקדרה. ומשערים זה באמד יפה,
ורואין אותו כאלו הוא בעין, אבל מה שפלה ואבד
מתמת האור אינו מצטרף, שזה פלה לגמרי:

ה. אין מבטלין אסור לכתחלה. ואפלו נפל לתוך
התר שאין בו שעור לבטלו, אין מוסיפין עליו
התר כדי לבטלו. עבר ובטלו, או שרבה עליו, אם
בשוגג, מתר. ואם במזיד, אסור למבטל עצמו, אם
הוא שלו, וכן למי שנתבטל בשבילו. ולשאר כל
אדם, מתר:

ד. אסור שנתבשל עם התר, אפלו מפירו והוא
שלם וזרקו, צריך ששים כנגד כל האסור, מפני
שאין אנו יודעים כמה יצא ממנו. לפיכך, המבטל
בקדרת אסור שהיא בת יומא, או תוחב כף של
אסור בהתר, צריך ס' כנגד כל הקדרה וכנגד כל
מה שתחב מהכף, שאין אנו יודעין כמה בלעו, בין
שהם של חרס או עץ או מתכת. ויש מי שמחמיר
בכף של מתכת להצריך ס' כנגד כלו, אפלו לא
הכניס אלא מקצת, משום דחם מקצתו חם כלו:

ה. אם ידוע כמה הוא האסור, כגון כף חדשה או
שאינה בת יומא שנער בה ובלעה פזית חלב,
ואחר כך נער בה קדרה של בשר, אין צריך אלא
ס' לבטל הפזית שבלעה. אבל כף ישנה ובת יומא,
משערין בכלה ויש מי שאומר שגם בזו אין צריך
אלא ס' לבטל הפזית שבלע:

ו. כחצי זית של אסור שנתערב בהתר, צריך ששים
חצאי זיתי התר לבטלו:

ז. ביצה שיש בה אפרוח או טפת דם שנתבשלה
עם אחרות, צריך ששים ואחת לבטל פליטתה:

ח. כחל מתבטל בתשעה וחמשים:

ט. קדרה שיש בה נ"ט זיתים התר, ונפלו בה שתי
זיתים, אחד של דם ואחד של חלב, כל אחד
מצטרף עם הנ"ט של התר לבטל חברו. וכן כ"ט
זיתים של התר שנפל בהם פזית חלב, ובקדרה
אחרת היו שלשים של התר ונפל לתוכו פזית של
דם, ונתערבו בשוגג, מתר:

סימן צט

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות תערובות סימן ק

שולחן ערוך

זורקו. והאחרים והרטב צריך שיהיה בהם ס'
כנגדו, חוץ מגיד הנשה שאין טעמו אוסר, דאין
בגידים בנותן טעם. אבל שמנו, אוסר, וצריך
ששים כנגדו להתיר הרטב. לפיכך ירף שנתבשל
עם גידו, אם מכירו זורקו, וכל השאר מתר, אם
יש בו ס' כנגד שמנו. ואם אינו מכירו, כל
החתיכות אסורות. ואם יש בקדרה ס' כנגד השמן,
מתר הרטב, ואם לאו, אסור. ואם נמוח הגיד
ואינו נפר, צריך גם כן ס' כנגדו:

ג. קדרה של מרק שנפל שם בריה ונאבדה, אסור
הכל:

ד. ירקות מבטלות שנמצאו בהם ג' תולעים,
הירקות אסורים, אבל מי השלקות, מסננן ומתרים.
וכן הפשר, ירחצנו ויבדקנו ומתר:

סימן קא

דין חתיכה הראויה להתכבד, ובו ט' סעיפים:

א. חתיכה הראויה להתכבד דינה כברייה, דאפילו
באלף לא בטלה. ואפלו אם היא אסורה בהנאה,
כיון שאם תבטל היתה מתרת וראויה להתכבד:

ב. אין לה דין חתיכה הראויה להתכבד, אלא אם
כן אסורה מחמת עצמה, כגון נבלה ובשר בחלב,
אבל אם נאסרה מחמת שקבלה טעם מאסור ולא
היה בה ס' לבטלו, אפלו למי שסובר חתיכה
עצמה נעשית נבלה אין לה דין חתיכה הראויה
להתכבד:

ג. תרנגלת בנוצתה שנתערכה באחרות, בטלה,
שהרי אינה ראויה להתכבד לפני האורחים כמות
שהיא. ואף על פי שאחר שנתערכה הסירו הנוצה.

ו. אסור של דבריהם, אין מערבין אותו בידיים כדי
לבטלו. ואם עשה כן, במזיד, אסור. אבל אם נפל
מעצמו, ואין בהתר כדי לבטלו, מרבה עליו
ומבטלו:

ז. אם נבלע אסור מעט לתוך כלי בשר, אם דרכו
של אותו כלי להשתמש בו בשפע התר, מתר
להשתמש בו לכתחלה, כיון שהאסור מעט ואי
אפשר לבא לידי נתינת טעם, ולפיכך אסור משהו
שנבלע בקדרה או בתוך קנקנים וכיוצא בהם,
מתר להשתמש בו לכתחלה, ואפלו בבן יומו, לפי
שאי אפשר לבא לידי נתינת טעם. אבל אם נבלע
בכלי שדרכו להשתמש לעתים בדבר מעט כקצרה
וכיוצא בה, אסור להשתמש אפלו בשפע, גזרה
שמא ישתמש בה בדבר מעט ויבא לידי נתינת
טעם:

סימן ק

בריה אפלו באלף לא בטיל, ובו ד' סעיפים:

א. בריה, דהינו כגון נמלה או עוף טמא, וגיד
הנשה, ואבר מן החי, וביצה שיש בה אפרוח
וכיוצא בהם, אפלו באלף לא בטיל. ואין לו דין
ברייה, אלא אם כן הוא דבר שהיה בו חיות,
לאפוקי חטה אחת של אסור. וכן צריך שיהא דבר
שאסור מתחלת בריתו, לאפוקי עוף טהור שנתנבל
ושור הנסקל. וכן צריך שיהיה דבר שלם, שאם
יחלק אין שמו עליו, לאפוקי חלב. וכן צריך.
שיהיה שלם:

ב. דבר שהוא בריה שנתבשל עם ההתר, אם אינו
מכירו הכל אסור, והרטב בנותן טעם. ואם מכירו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות תערובות סימן קב

שולחן ערוך

מהכבשים ונמצאו החתיכות דומות ומכוננות יפה, יש לסמך על זה להתיר האחרות:

סימן קב

דין דבר שיש לו מתירין, וכו' ד' סעיפים:

א. כל דבר שיש לו מתירין, כגון ביצה שנולדה ביום טוב, שראויה למחר, אם נתערבה באחרות, בין שלמה בין טרופה, אינה בטלה אפלו באלה. ואפלו ספק אם נולדה ביום טוב, ונתערבה באחרות, אסורות. ואם נתערבה בשאינה מינה, בטלה בס':

ב. יש מי שאומר שלא אמרו דבר שיש לו מתירין אלא כשהמתיר עתיד לבוא על כל פנים, או אם המתיר בידו לעשותו בלא הפסד, אבל דבר שאינו בידו, ואינו ודאי שבא המתיר, אינו בדין דבר שיש לו מתירין. לפיכך, ביצה של ספק טרפה שנתערבה באחרות, אינו בדין דבר שיש לו מתירין, לפי שאין המתיר בודאי ואינו בידו:

ג. כלי שנאסר בבליעת אסור, שנתערב באחרים ואינו נפר, בטל ברוב ואין דנין אותו כדבר שיש לו מתירין:

ד. יש מי שאומר דלא שייך דבר שיש לו מתירין היכא שהמאכל מתקלקל:

סימן קג

דין נותן טעם לפגם, וכו' ז' סעיפים:

א. כל דבר שטעמו פגום, אינו אוסר תערבתו. ואפלו אין טעמו פגום מחמת עצמו, שבפני עצמו הוא מטעם ומשבח, אלא שפוגם תערבתו, מתר:

וכן לא חשיבה ראויה להתכבד אלא אם כן היא מבשלת. וכן כבש שלם או חתיכה גדולה יותר מדאי, לא חשיבה ראויה להתכבד, שאין דרך לתן לפני האורח כבש שלם או חתיכה גדולה יותר מדאי. ויש חולקים בכל זה:

ד. שמן הפנתא אינו ראוי להתכבד:

ה. קרקבן וכן שאר בני מעים, אינם ראויים להתכבד:

ו. הא דבריה וחתיכה הראויה להתכבד לא בטלי, דוקא בעודם שלמים, אבל אם נחתכו או נתרסקו עד שנאבדה צורתן, בטלי, דתו לא חשיבי. ואפלו אם נתרסקו לאחר שנתערבו עם ההתר. והוא שנתרסקו שלא במתכוון לבטל האסור, אבל אם נתכוון לכך, אסור למרסק, אם הוא שלו, וכן למי שנתרסק בשבילו:

ז. אם נחתכה חתיכה אחת, אין תולין לומר של אסור נחתך, ומתבטל, ויהיו כלן מתרות, אלא אותה שנחתכה בלבד מתרת ממה נפשך, אם היא של אסור, אף כלן מתרות. ואם אינה של אסור, הרי היא מתרת. ואפלו נחתכו רבן אין תולין לומר שהאסור מהרב שנחתכו, אלא כל הנחתכות מתרות והשלמות אסורות:

ח. קרקבן שנמצא נקוב, ונתערבה אותה תרנגולת עם אחרות, מדמין שמן שבקרקבן לשמן התרנגולת של מקום חבור הקרקבן, ואם דומים לגמרי, מכשירים האחרות:

ט. ראש כבש שנמצא טרפה, ולא נודע מאיזה כבש הוא, והקיפו הראש לצוארו של אחד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות תערוכות סימן קד

שולחן ערוך

הדיחה, אוסר, והרי היא פחתית אסור שלא
נפגמה. ויש מתירין אפלו בשל בה קדם שהדיחה:
ז. יש מי שאומר, שאם שמו פלפלין בקדרה של
אסור שאינה בת יומא, הכל אסור, דחורפיה
משויא לה לשבח:
ז. קדרה שהיא בלועה מבשר וחלב שנתבשלו בה
ביחד או בזה אחר זה, וקדם שעבר לילה אחד
החמו בה מים, חשיבה בת יומא עד שתשהה מעת
לעת משעה שהוחמו בה המים:

סימן קד

דין עכבר שנמצא ביין או בשכר, וכו' ג' פעיפום:

א. עכברא דדברא נותן טעם לשבח הוא, שהרי
עולה על שלחן מלכים. אבל עכברא דמתא,
מספקא לן אם משביח בשכר וחמץ, או אם הוא
פוגם. ולפיכך, אם נפל לשכר או לחמץ, בצונן,
והסירו שלם, אם לא שקה בתוכו מעת לעת,
מתר. אבל אם היה רותח, או אפלו צונן ושקה
בתוכו מעת לעת, בין שהסירו שלם, בין שנחתך
לחתיכות דקות ויכול לסננו במסננת בענין שלא
ישאר ממנו בתוכו כלום, בין שנמוח בתוכו לגמרי
ונעשה פלו משקה ולא נשתיר ממנו שום ממשות,
נתר על ידי שיהא ששים בהתר כנגד העכבר. ואם
נחתך לחתיכות דקות, והוא בענין שאינו יכול
לסננו כגון שנתערב השכר או החמץ במאכל עב,
הכל אסור ואין שם בטול, דחשינין שמא יפגע
בממשו של אסור ולא ירגיש:

ב. אם נפל ליין ושמן או לשאר משקין, פוגם
בדאי ואין צריך ס' לבטל פליטתו:

ב. פגם זה אין צריך שיפגם לגמרי עד שיהא קץ
לאכלו, אלא אפלו פוגם קצת אינו אוסר תערבתו.
ויש מי שאומר, דהינו דוק א כשנתערב אסור
מעט עם התר מרבה, אבל אסור מרבה לתוך התר
מעט, ואפלו מחצה על מחצה, אין אומרים נותן
טעם לפגם מתר, עד שיפגם לגמרי שאינו ראוי
למאכל אדם. ואם אין שם ממשות של אסור, אלא
טעמו בלבד, אפלו אסור מרבה והתר מעט, מתר
אם פוגם קצת. ויש מי שחוכך לומר שאם הגדיל
האסור מדתו של התר עד שהוא משביח יותר
כשאכלו בגדל מדתו ממה שהוא פוגם בהפסד
טעמו, אסור, עד שיפסל מלאכל אדם. במה דברים
אמורים, שפוגם מתחלתו ועד סופו, אבל אם
השביח ולבסוף פוגם, או פוגם ולבסוף השביח,
אסור:

ג. אפלו אין כח באסור לבדו לפגם אלא על ידי
דבר אחר שמסיעו, כגון שנפל אסור לקדרה שיש
בה מלח או תבלין מדוכין ואלמלא המלח והתבלין
שבה לא היה כח באסור לפגם, אפלו הכי מתר:

ד. שמן ודבש של עובד כוכבים, אף על פי שהם
מבשלים, מתרים מפני שהבשר פוגם את השמן
ומסריחו, וכן לדבש:

ה. כל קדרה שאינה בת יומא חשיבה טעמה לפגם,
ואינה אוסרת. ונקראת בת יומא כל זמן שלא
שהתה מעת לעת אחר שנתבשל בה האסור, וכיון
שעבר עליה מעת לעת אחר שנתבשל בה האסור
אינה נקראת בת יומא. ואם בשל בה כשאינה בת
יומא, התבשיל מתר דהוי נותן טעם לפגם. והוא
שתהיה מודחת שלא יהא שמן על פניה, שאם לא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות תערוכות סימן קה

שולחן ערוך

ד. במה דברים אמורים, כשנפל לתוך התבשיל, מפני שהרטב מוליך פליטת האסור ומערבו בכל התבשיל. אבל אסור, בין חם בין קר, שנפל על הצלי שאצל האש, אינו אוסר אלא כדי נטילה, שהוא כעבי רחב אצבע. לפיכך, ירף שצלאו בגידו, או חתיכת אסור שצלאה עם חתיכת הטר ונוגע זה בזה, צריך להסיר כדי נטילה סביב הגיד, וכן מן החתיכה מקום שנגעה בחתיכת אסור. וכן אם נפל אסור על חתיכה שבקדרה שהיא חוץ לרטב, ולא נער הקדרה ולא פסה אותה, אינו אוסר אלא כדי נטילה. אבל אם היא ברטב, לרש"י אפלו מקצתה, או אפלו כלה חוץ לרטב ונער או פסה הקדרה, הרטב מפעפע הטעם ומערבו ונכנס בכלו:

ה. במה דברים אמורים, שאין הצלי אוסר אלא כדי נטילה, בירף עם גידו וכיוצא בו, דבר כחוש שאין בו כח לפעפע בכל החתיכה, אבל גדי שמן שצלאו בחלבו, אם אין בכל הגדי ששים כנגד כל החלב שבו, אסור לאכל אפלו מראש אָנו, שפיון שהוא שמן מפעפע בכלו. אבל אם הוא כחוש, אף על פי שאין בו ס' כנגד כל החלב שבו, אינו אוסר אלא כדי נטילה, שהחלב של בהמה כחוש, כחוש הוא בטבעו, ואינו מפעפע. ואפלו חתיכת האסור כחוש וחתיקת הטר שנגצלת עמה שמנה, האסור מפעפע בכלה. וכל דבר שיש לו פעפוע שנפל למקום ידוע מהחתיכה בצלי, אף על פי שיש בחתיכה ששים לבטל האסור, צריך נטילת מקום:

ו. דבר שיש לו פעפוע בצלי, אם היה אחד חם ואחד צונן, התחתון גובר. לפיכך אם נפל חם על

ג. דברים המאוסים, שנפשו של אדם קצה בהם, כנמלים וזבובים ויתושים שכל אדם בודל מהם למאוסן, אפלו נתערבו בתבשיל ונמחה גופן לתוכו, אם התער רבה עליו, מתרים. ומכל מקום כל שאפשר לבדק ולהעביר במסגנת, בודק ומסגן:

סימן קה

דין אסור שנפל לתוך הטר, ובו י"ד סעיפים:

א. אסור שנשרה עם הטר מעת לעת בצונן, מקרי כבוש, והרי הוא כמבשל ונאסר כלו. אבל פחות מפאן, בהדחה סגי. ואם הוא כבוש בתוך ציר או בתוך חמץ אם שהה כדי שיתננו על האור וירתיח ויתחיל להתבשל, הרי הוא כמבשל, ובפחות משעור זה, לא נאסר אלא כדי קלפה:

ב. חם של כלי ראשון שהיד סולדת בו, מבשל ואסור כלו. אבל חם של כלי שני אינו מבשל. ויש אומרים שגם פן אינו מפליט ואינו מבליע. ויש אומרים דמכל מקום הוא מפליט ומבליע, ואסור כדי קלפה. וראוי לחוש לזהר בדבר לכתחלה אבל בדיעבד מתר בלא קלפה, ובהדחה בעלמא סגי:

ג. נפל אסור חם לתוך הטר חם דכלי ראשון, או אפלו אסור צונן לתוך הטר חם, הכל אסור, דתתאה גבר על העליון ומחממו עד שמפליט בתחתון. ואין צריך לומר דהטר צונן לתוך אסור חם, שהכל אסור. אבל אם העליון חם והתחתון צונן, אינו אוסר אלא כדי קלפה, אפלו אם העליון החם אסור:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות תערובות סימן קו

שולחן ערוך

דחד בתרי בטיל, אפלו הן חתיכות הראויות
להתכבד:

י. במה דברים אמורים, כשהאסור וההתר שניהם
מלוחים. ואפלו אסור מליח וההתר תפל. אבל אם
ההתר מלוח והאסור תפל, אינו צריך אלא הדחה:

יא. זה שאמרנו באסור מליח והתר תפל, שאם הוא
שמן אוסר עד שיהא בו ששים לבטלו, דוקא
כשהיה האסור המליח למטה וההתר תפל למעלה,
משום דתתאה גבר. אבל אם היה ההתר תפל
למטה, והאסור המליח למעלה, אינו אוסר אלא
כדי קלפה:

יב. גבינות שנעשו בדפוסי עובדי פוככים, אף על
פי שנמלחו בתוכן, מתרים:

יג. מלח או תבלין שהם בקערה של בשר, מתר
לתגם בחלב:

יד. מלח הבלוע מדם, כגון ממליחת בשר, ונתנוהו
בקדרה, או שנתנו בקדרה בשר מלוח בלא הדחה,
אם יש ס' כנגד המלח, מתר:

סימן קו

דין היאך מבטלין בששים, ובו ב' סעיפים:

א. חתיכה שבלעה אסור, ואין בה ס' לבטלו,
שנפלה לקדרה, אינה אוסרת אלא לפי חשבון
אסור שבה, שאם יש במה שבקדרה מצרף עם
החתיכה עצמה ששים כנגד אסור הבלוע בה, מתר
מה שבקדרה, אבל החתיכה עצמה אסורה, לפי
שאסור שבה אינו נפלט ממנה לגמרי מה שאין כן
בדבר הנבלל ונמות, שאם נפל דם וכיוצא בו
לתוך רטב של הטר ואסרו מחמת מעוטו, ואחר

צונן, אינו אוסר אלא כדי קלפה. ואם נפל צונן
על חם, אם אין בהתר ס' כנגד האסור, הכל
אסור:

ז. הא דחתיכת אסור אוסרת חברתה בנגיעתה,
דוקא כשאסורה מחמת עצמה, כגון נבלה או בשר
בחלב, אבל אם אין בה אסור אלא מה שבלע
ממקום אחר, אינה אוסרת אחרת הנוגעת בה,
אפלו אם נצלו יחד. במה דברים אמורים,
כשבלעה אסור שאינו מפעפע, אבל בלעה מן
הדברים המפעפים בטבעו, כגון שמן, אוסרת
חברתה בין בצלי בין בנוגעת זו בזו חם בחם, או
בתחתונה חמה ועליונה צוננת, שהאסור הבלוע
בעצמה מפעפע ויוצא מחתיכה לחתיכה:

ח. פליא שצלאו בחלבו אינו אוסר אלא כדי
קלפה, שהקרום מפסיק:

ט. מליח שאינו נאכל מחמת מלחו, דינו פרותח
ומפליט לאסר כדי קלפה. ואם הוא שמן הגיד
וקנוקנות שבו והקרומות, יש להחמיר ולהצריך
נטילת מקום. ואם הוא חלב ממש, צריך ששים
לבטלו. ואם הבשר שנמלח עמו הוא שמן, אפלו
בשמן הגיד וקנוקנות שבו, צריך ס' לבטלו, ולטל
ממקום שנגע כדי נטילת מקום, ולפחות קלפה.
וכל זה לענין חתיכה עצמה שהיה החלב דבוק
בה. ולענין שאר חתיכות שנמלחו יחד, אם אין
בכל אחת מהם בפני עצמה ששים לבטל החלב,
אסורות ואין מצטרפין ביחד לבטל החלב, דאין
חלב מפעפע מחתיכה לחתיכה בלא רטב. ואם אין
ידוע אם נגע בכלן, כלן אסורות. ואם ידוע שלא
נגע אלא באחת, ואין ידוע איזו היא, כלן מתרות,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות תערובות סימן קז

שולחן ערוך

זה בזה. ואם צלאן, הרי זה מתר. ואפלו היתה
האסורה שמנה הרבה, והמתרת רזה. ואם התנור
גדול שמחזיק י"ב עשרונים, ופיו פתוח, מתר
לצלותם בו, ובלבד שלא יגעו זה בזה. ואם אחד
מהם מכסה בקערה או בכצק וכיוצא בו, מתר
לצלותם, אפלו בתנור קטן ופיו סתום:

ב. במה דברים אמורים, בצלי. אבל אם בא
לבשלים בקדרה, זה לעצמו וזה לעצמו, אפלו
בתנור קטן ופיו סתום, מתר, ואף על פי שפי
הקדרות מגלה:

ג. אם יש שמנונית של אסור על המרדה שקורין
פאל"א, אסור לתן עליה התר כל היום. מיהו
כשאינה בת יומא, מתר להשתמש בה, משום דאי
אפשר בענין אחר:

ד. פת חמה שמנח על גבי חבית פתוחה של יין
נסך, אסורה. אבל אם הפת צוננת, אפלו אם
החבית פתוחה, או פת חמה וחבית מגופה מתר.
ואם היתה פת שעורים, אסור אם הפת חמה, אפלו
חבית מגופה:

ה. מתר לשאף בפיו ריח יין נסך דרך נקב
שבחבית, לידע אם הוא טוב:

ו. שק של פלפלין וזנגביל ששמימין בקנקני יין
נסך, מתר להריח בהם. אבל לבשמים דהבדלה,
אסור:

ז. בשמים של עבודת כוכבים וכלאי הכפרם וערלה,
אסור להריח בהם:

סימן קט

דין יבש ביבש שנתערב, ובו ב' סעיפים:

כך נתרבה הרטב של התר עד שיש בין פלו ס'
לבטל הדים פלו, מתר, שהכל נבלל ונתערב:

ב. חתיכה שיש בה חלב שנתבשלה בקדרה שיש
בה ס' לבטל החלב, צריך לזהר שלא יסיר שום
דבר מהקדרה בעוד חתיכת האסור בתוכה,
דחשישין שמא תשאר באחרונה בשעה שאין בקדרה
ס' לבטל החלב. וגם לא יוציאנה תחלה, שחלב
שבה יאסר אותה. ומה תקנתה, יניחנה עד
שתצטנן הקדרה:

סימן קז

דין המבשל ביצים, ודבר מאוס הנמצא בתבשיל,
ובו ב' סעיפים:

א. המבשל ביצים הרבה, בקלפתן, לא יוציאם
מהמים שנתבשלו בהם עד שיצטננו, או יתן
עליהם מים צוננים לצננם ואחר כך יוציאם, משום
דחשישין שמא ימצא באחת מהן אפרוח, ואם היה
מוציא מהם קדם שיצטננו שמא היתה נשאר אותה
שיש בה אפרוח עם האחרונות והיתה אוסרתן, לפי
שלא היה נשאר שם ששים לבטלה:

ב. זבוב, וכיוצא בו מדברים המאוסים שנפשו של
אדם קצה בהם, שנמצא בתבשיל, זורקן, והתבשיל
מתר, שאין פליטת דברים אלו הפגומים אוסרת:

סימן קח

שלא לאפות התר ואסור בתנור אחד, ובו ז'
סעיפים:

א. אין צולין בשר פשרה עם בשר גבלה או של
בהמה טמאה בתנור אחד, ואף על פי שאין נוגעים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות תערובות סימן קי

שולחן ערוך

ג. ט' חנייות מוכרות בשר שחוטא, ואחת מוכרת
בשר נבלה, לקח מאחת מהן ואין ידוע מאיזה מהן
לקח, הרי זה אסור, שכל קבוע כמחצה על מחצה
דמי. אבל בשר הנמצא בשוק, או ביד עובד
כוכבים, מתר, פיון שרב החנייות מוכרות בשר
שחוטא, דכל דפריש מרבא פריש. זהו דין תורה,
אבל חכמים אסרוהו, אף על פי שכל השוחטים
וכל המוכרים ישראל:

ד. רב חנייות מוכרות בשר שחוטא, ומעוט מוכרות
בשר נבלה, לקח מאחת מהן, ואינו יודע מאיזה
מהן לקח ונתערבה באחרות ואינה נפרת, בטלה
ברב משום ספק ספיקא:

ה. מי שלקח בשר מהמקולין ואפלו חתיכה הראויה
להתכבד, ונמצאת טרפה במקולין ולא נודעו
חתיכות הטרפה, ואינו יודע מאיזו לקח, כל מה
שלקחו מהמקולין קדם שנמצאת הטרפה, מתר,
שלא נפל הספק בקבוע אלא לאחר שפרש, וכיון
שהרב בשר, מתר. אבל לקח מכאן ואילך, אסור,
ואפלו חתיכה שאינה ראויה להתכבד, שאין הכל
בקיאים בזה, ויטעו בין ראויה להתכבד לשאינה
ראויה:

ו. בעלי חיים ושאר דברים החשובים שנתערבו
בהתר, שאינם בטלים אפלו באלף, אפלו אם פרש
אחד מן הרב, אחר שנודע התערבות, אסור. והוא
שהפרישו במתכונן, אבל אם פרש ממילא, שרי:

ז. דבר שאינו בטל מחמת חשיבותו, כגון בעלי
חיים ובריה, וחתיכה הראויה להתכבד, ודבר שיש
לו מתירין, שנתערב באחרים ונאכל אחד מהם
בשוגג, או נפל מעצמו לים בעגין שנאבד מן

א. חתיכה שאינה ראויה להתכבד, שנתערבה
באחרות מין במינו יבש ביבש, חד בתרי, בטיל,
ומתר לאכלן אדם אחד, כל אחת בפני עצמה.
אבל לא יאכל שלשתם יחד. וישמי שאוסר
לאכלם אדם אחד א', אפלו זה אחר זה:

ב. יבש ביבש שנתבטל חד בתרי, אם בשלן כלן
כאחד, ואפלו לאכל כל אחד בפני עצמו אסור,
אם אין שם ששים, מפני שהרטב בנותן טעם
ונבלע בחתיכות. ואם רוצה לבשלן יחד ואין שם
ס', מתר להרבות עליהם כדי שיעור ששים
ולבשלן, ואין בו משום מבטל אסור:

סימן קי

דין ספק טרפות שארע בבשר, ובו י' סעיפים:

א. דבר חשוב אוסר במינו בכל שהוא, והם ז'
דברים, ואלו הם: אגוזי פרך ורמוני בדין וחביות
סתומות וחלפות תרדין וקלחי כרוב ודלעת וניית
וכפרות של בעל הבית. וכן בעלי חיים חשובים
הם ואינם בטלים. אבל שאר דברים, אף על פי
שדרבן למנות, הרי אלו עולים בשעורן. כל דבר
שהוא חשוב אצל בני מקום מהמקומות, כגון אגוזי
פרך ורמוני בדין בארץ ישראל באותם הזמנים,
הוא אוסר בכל שהוא, לפי חשיבותו באותו מקום
ובאותו זמן, ולא הזכירו אלו, אלא לפי שהן
אוסרים בכל שהן בכל מקום. והוא הדין בכל
פיוצא בהן, בשאר מקומות:

ב. בעלי חיים שנתערבו באחרים, ונשחטו, בטל
חשיבותן ובטלין, והוא שנשחטו בשוגג:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות תערובות סימן קיא

שולחן ערוך

לתוך של התר. ואפלו אם ההתר שבקדרה אינה רבה על שלפניה. וכן הדין אם לא היה כאן אלא קדרה אחת של בשר שחוטטה, ונפל בה אחת מאלו שתי החתיכות, ואין ידוע איזו היא, אנו תולין דשל התר נפלה, אפלו אין ההתר רבה על האסור. או אם לא היה כאן אלא חתיכה אחת מאסור דרבנן, ויש שתי קדרות, אחת של התר ואחת של אסור, ואין ידוע לאיזו נפלה, גם בזה תולין להקל:

ב. במה דברים אמורים, שתולין בכל אלו להקל, אפלו אין ההתר רבה על האסור, שאין האסור גם כן רבה על ההתר. אבל אם האסור רבה על ההתר, אין תולין להקל:

ג. היה האסור של תורה, אין תולין להקל לומר לתוך האסור נפל, עד שיהא ההתר רבה על האסור, כדי שיתבטל בתוכו מדברי תורה:

ד. היה ההתר רבה על האסור, כדי שיתבטל בתוכו מדברי תורה, תולין להקל. כיצד, שתי קדרות אחת של בשר שחוטטה ואחת של נבלה, ונפלה חתיכת נבלה לתוך אחת מהן, אם ההתר שבקדרת ההתר רבה קצת על חתיכת הנבלה, תולין להקל, לפי שדבר תורה מין במינו בטל ברב, אלא שתחכים הצריכו ששים. היו שתי הקדרות ממין אחד, והאסור ממין אחר, אין תולין להקל עד שירבה ההתר ששים על האסור:

ה. היו כאן שתי קדרות של התר, ולפניהם שתי חתיכות, אחת של התר ואחת של אסור, ונפלה אחת לתוך זו ואחת לתוך זו, אסורות שתיהן, אפלו באסור דרבנן, אם אין בשום אחת כדי

העולם, התרו פל האחרים, שאנו תולין לומר האסור הלך לו. ודוקא כשאוכל הנשארות שתיים שתיים ביחד, דממה נפשך אכא תדא דהתרא, אבל לאכלם אחת אחת, אסור:

ח. דבר שאינו בטל מחמת חשיבותו, שנתערב באחרים ונפל מהתערבת הזאת אחד לשנים אחרים, ונפל מן השלשה אחד לשנים אחרים, הרי אלו האחרים מתרים. שהרי האחד של תערבת הראשונה בטל ברב. ואם נפל אחד מהתערבת הראשונה לאלה, כלם אסורים, ולא נאמר בטל ברב אלא להתיר ספק ספקו, שאם יפל מן התערבת השנייה למקום אחר, אינו אסור:

ט. ספק טרפה שנתערב באחרות, כלן אסורות עד שיהא בהתר כדי לבטל האסור אם הוא מדברים המתבטלים. שכיון שספק הראשון היה בגופו, אין להתירו מספק ספיקא:

י. ראה טרפה שנמצאת בין ראות כשרות, ואמר הבודק שהיה יודע באותה סרכא, ובשגגה נתערבה אותה ראה טרפה בין הכשרות, ולא היתה בכבשים ערבוביא, הכבשים מתרים:

סימן קיא

דין כלים טריפות שנתערבו בכשרות, ובו ז' פעימים:

א. שתי קדרות אחת של התר ואחת של אסור, ולפניהם שתי חתיכות אחת של התר ואחת של אסור, אם החתיכה היא מאסור דרבנן, כגון שמנו של גיד, ונפלו אלו לתוך אלו, מתרים, שאנו תולים לומר, האסור נפל לתוך האסור, וההתר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך דיני פת ושלקות וחלב וגבינה של עובדי כוכבים סימן קיב יורה דעה

ישראל, מפני שהיא שעת הדחק. אבל פת של בעלי בתים, אין שם מי שמורה בה להקל, שעקר הגזרה משום חתנות, ואם יאכל פת בעלי בתים יבא לסעד אצלם:

ג. יש מי שאומר שאם פלטר הזמין ישראל, הרי פתו כפת בעל הבית:

ד. מקום שאין פלטר ישראל מצוי, לדעת המתירין לקח פת מפלטר עובד כוכבים, אם הגיע שם פלטר ישראל, הרי פת פלטר עובד כוכבים אסורה עד שימכר פלטר ישראל פתו, ולאחר שפלה פת ישראל, חוזר פתו של עובד כוכבים להכשרו:

ה. יש אומרים שמי שיש בידו פת, או שיש פלטר ישראל, ויש פלטר עובד כוכבים עושה פת יפה ממנו, או ממין אחר שאין בידו של פלטר ישראל, מתר לקנות מפלטר עובד כוכבים במקום שנהגו התר בפת של פלטר, דכיון דדעתו נוחה יותר בפת פלטר זה מפני חשיבותו בעיניו, הרי זה כפת דחוקה לו:

ו. במקום שנהגו התר בפת של פלטר, אפלו הוא נלוש בביצים או שבביצים טוחים על פניו, מתר. אבל אינפנד"ה שאפאה עובד כוכבים, אסור לאכל מהפת שלה:

ז. פת בעל הבית אסורה לעולם, אפלו קנאה פלטר ממנו, ואפלו שלחה לישראל לביתו. וכן אפלו שלחה אותו ישראל לאחר, אסורה לעולם. ושל פלטר, מתרת לעולם, אפלו קנאה בעל הבית ממנו, שלא הלכו באסור זה אחר מי שהפת בידו עכשיו, אלא אחר מי שהיה לו בשעת אפיה:

לבטל האסור. אבל אם יש באחת מהן לבטל האסור, שתייהן מתרות:

ו. היו כאן שתי קדרות של התר, ונפל אסור לתוך אחת מהן, וידוע לאיזו נפל, וחזר ונפל אסור לתוך אחת מהן, ואין ידוע לאיזו נפל, אני אומר למקום אסור הראשון נפל גם השני. אבל אם נפל אסור לתוך אחת מהן, ואין ידוע לאיזו נפל, ואחר כך נפל אסור לתוך אחת מהן וידוע לאיזו נפל, שתייהן אסורות:

ז. היה כאן שתי קדרות של התר, ונפל אסור לתוך אחת מהן ואין ידוע לאיזו נפל, ואין באחת כדי לבטל האסור, ויש בשתייהן כדי לבטלו, שתייהן מצטרפות לבטלו. ולא עוד, אלא אפלו אחת בבית ואחת בעליה, מצטרפות. והוא הדין אפלו למאה. במה דברים אמורים, כששתייהן של אדם אחד, לפי שכל שהן של אדם אחד עתיד להתערב. אבל אם הם של שני בני אדם, אין מצטרפות:

דיני פת ושלקות וחלב וגבינה של עובדי כוכבים

סימן קיב

דיני פת של עובדי כוכבים, ובו ט"ז סעיפים:

א. אסרו חכמים לאכל פת של עממים עובדי כוכבים, משום חתנות. ולא אסרו אלא פת של חמשת מיני דגן, אבל פת של קטניות ושל ארז ודחן, אינו בכלל פת סתם שאסרו:

ב. יש מקומות שמקלין בדבר, ולוקחים פת מנחתום העובד כוכבים, במקום שאין שם נחתום

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

שולחן ערוך דיני פת ושלקות וחלב וגבינה של עובדי כוכבים סימן קיג יורה דעה

טו. מי שנהנה מפת עובד כוכבים, מתר לאכל בקערה עם מי שאינו נזהר ממנו, ואף על פי שטעם פת עובד כוכבים מתערב בפת ישראל, אינו חושש:

טז. יש מי שאומר שהנהנה מפת עובד כוכבים, והוא בדרך, אם יש פת של ישראל עד ד' מלין, ימתין:

סימן קיג

דיני בשולי עובדי כוכבים, ובו מ"ז סעיפים:

א. דבר שאינו נאכל כמו שהוא חי, וגם עולה על שלחן מלכים ללפת בו את הפת או לפרפרת, שבשלו עובדי כוכבים, אפלו בכלי ישראל ובבית ישראל, אסור משום בשולי עובדי כוכבים:

ב. ערב דבר הנאכל כמו שהוא חי עם דבר שאינו נאכל כמו שהוא חי, ובשלו העובד כוכבים, אם העקר מדבר שיש בו משום בשולי עובד כוכבים, אסור. ואם לאו, מתר:

ג. פנאד"ה שאפאה עובד כוכבים, אסורה אפלו למי שנוהג התר בפת של עובדי כוכבים, שהשמן נאסר כשהוא בעין משום בשולי עובדי כוכבים, ונבלע בפת. וכן ירקות הנאכלים חיים שבשלו עם בשר, אסורים, מפני ששמן של בשר נבלע בהם:

ד. יש מי שמתיר בשפחות שלנו, ויש מי שאוסר, ואפלו בדיעבד:

ה. עובד כוכבים שבשל, ולא נתכונן לבשול, מתר. כיצד, עובד כוכבים שהצית אור באגם כדי להעביר החציר, ונתבשלו בו חגבים, הרי אלו מתרים, ואפלו במקום שעולים על שלחן מלכים

ח. יש מי שאומר דבמקום שאין פלטר מצוי פלל, מתר, אפלו של בעלי הבתים:

ט. הדליק עובד כוכבים התנור ואפה בו ישראל, או שהדליק העובד כוכבים ואפה העובד כוכבים ובא ישראל ונער האש מעט, הרי זה מתר. ואפלו לא זרק אלא עץ אחד לתוך התנור, התיר כל הפת שבו, שאין הדבר אלא להיות הפר שהפת שלהן אסורה:

י. אם אפו בתנור על ידי עובד כוכבים ג' פעמים ביום א' והכשירו התנור על ידי קיסם ב' הפעמים, ובפעם השלישית לא הכשירו, מתר:

יא. פת של ישראל שאפאה עובד כוכבים בלא חתוי דישאל ובלא קיסם, אסור לזבוגי לעובד כוכבים, דילמא אתי לזבוגי לישאל. ואם פתת הלחם לשנים, מתר לזבוגי לעובד כוכבים:

יב. אם אפה עובד כוכבים הפת בלא חתוי ישראל ובלא קיסם, אפלו קרמו פני הפת בתנור, מועיל חתוי ישראל כל זמן שהפת צריך לתנור, ומשביח באפיתו עדין. ויש מי שאומר שאפלו הוציא הפת, יש תקנה להחזירו לתנור על ידי ישראל, אם הוא משביח:

יג. מי שאינו נזהר מפת של עובד כוכבים, שהסב אצל בעל הבית הנהנה מפת של עובד כוכבים, ועל השלחן פת ישראל ופת של עובד כוכבים היפה משל ישראל, יבצע בעל הבית מן היפה ומתר בכל אותה סעדה בפת של עובד כוכבים:

יד. פותח של עובד כוכבים, מתר, ואין חוששין לפת עובד כוכבים שבו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך דיני פת ושלקות וחלב וגבינה של עובדי כוכבים סימן קיד יורה דעה

העובד כוכבים עד שלא הגיע למאכל בן דרוסאי,
מתר:

יב. דגים קטנים שמלחן ישראל או עובד כוכבים,
הרי הן כמו שנתבשרו מקצת בשול. ואם צלאן
עובד כוכבים, אחר פן, מתרים. אבל דגים
מלוחים גדולים, אינם נאכלים אלא על ידי הדחק,
לפיכך אם צלאן עובד כוכבים, אסורים, ויש
מתירין:

יג. דג שמלחו עובד כוכבים ופרות שעשנן עד
שהכשירן לאכילה, מליח אינו פרותה בגורה זו,
והמעשן אינו כמבשל:

יד. ביצה, אף על פי שראויה לגמעה תיה, אם
בשלה עובד כוכבים, אסורה:

טז. תמרים המרים קצת, שאינם נאכלים אלא על
ידי הדחק, אם בשלם עובד כוכבים, אסורים:

טז. פלים שבשל בהם העובד כוכבים לפנינו
דברים שיש בהם משום בשולי עובדי כוכבים,
צריכים הכשר. ויש אומרים שאינם צריכים. ואף
לדברי המצריכים הכשר, אם הוא כלי חרס
מגעילו שלש פעמים, ודיו, מפני שאין לאסור זה
עקר מדאורייתא:

סימן קיד

דיני שכר ושאר משקין של עובד כוכבים, וכו' י"ב
מעיינים:

א. כל שכר של עובד כוכבים, אחד שכר של
תמרים או של תאנים או של שעורים או של
תבואה או של דבש, אסור משום חתנות. ואינו
אסור אלא במקום מכירתו, אבל אם הביא השכר

וכן אם תרף הראש להעביר השער, מתר לאכל
ראשי האזנים שנצלו בשעת התריכה. אבל אם פון
לשם בשול, כגון שהסיק התנור לבשל בו, והיה
בו בשר תחלה ונצלה, אף על פי שלא פון לזה
הבשר, שהרי לא ידע בו, אסור:

ו. כל שבשלו ישראל מעט בשולו, בין בתחלה בין
בסוף, מתר. לפיכך אם הניח עובד כוכבים בשר
או קדרה על גבי האש, והפך ישראל בפשר והגיס
בקדרה, או שהגיס ישראל וגמר העובד כוכבים,
הרי זה מתר:

ז. אין שגירת התנור מועלת אלא בפת, אבל בשאר
המתבשלים אין שגירת התנור ולא הדלקת האש
מעלה ומורידה, אלא ההנחה דוקא. לפיכך הרוצה
לבשל במחבת בתנור של עובד כוכבים, צריך
שיתן ישראל המחבת לתוף התנור, למקום הראוי
להתבשל בו:

ח. נתן ישראל קדרה על האש וסלקה, ובא עובד
כוכבים והחזירה, אסור. אלא אם פן הגיע למאכל
בן דרוסאי, שהוא שלישי בשולו, כשסלקה:

ט. אם בשלו עובדי כוכבים כמאכל בן דרוסאי
וגמרו ישראל, יש לאסור, אלא אם פן הוא ערב
שבת או ערב יום טוב או שיש הפסד מרבה
בדבר:

י. הניח ישראל על גבי גתלים עוממות שלא היה
ראוי להתבשל עליהם כמאכל בן דרוסאי, ובא
עובד כוכבים והפך בו ונתבשל, אסור:

יא. הניח ישראל על גבי האש, והניח עובד
כוכבים לשמרו, והפך בו ואין ידוע עם סלקו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך יני פת ושלקות וחלב וגבינה של עובדי כוכבים סימן קטו יורה דעה

ה. הקפריסין והקפלוטות והחגבים שלהם, הפכושים
מתרין, והוא שרואה שמוציאים אותם מהאוצר,
אבל הנמכרים בחנות, אסורים, שמא זלף עליהם
יין. וכן זיתים שלהם הפכושים, מתרים, אפלו
רבים הרבה עד שגרעינתן נשמטת, ולא חישנין
שמא זלף עליהם יין, ובלבד שלא יהיו חתוכות
בסכין שלהם:

ט. הענבים שלהם, אפלו הן לחות הרבה עד
שמנשפות, מתרות. וכן כל הפכשים שאין דרכם
לתת בהם יין וחמץ. וכן טרית שאינה טרופה. וכן
ציר של דגים שיש בו פולכית. וכן עלה של
חלתית, מתר:

י. אסור לקח מהם קרט של חלתית, וטרית טרופה,
וחילק דחינו מיני דגים קטנים מערבים, מפני
שדגים טמאים מתערבים עמם, ואינו יכול
להפרידם, וכבשים שדרך לפעמים שנותנים בהם
יין. והני מלי לאסר באכילה, אבל בהנאה, מתר.
ואם ידוע שהפל נותנים יין, אסורים אפלו בהנאה:

יא. המוריס במקום שדרך לתת לתוכו יין, אסור.
ואם היה היין יקר מהמוריס, מתר. ובמקום שאין
דרכם לתת לתוכו יין, מתר לקנותו מהם וכן
להפקידו אצלם ולשלחו על ידם

יב. הרשב"א היה נוהר מהפרכם, מפני שבכל הארץ
ההיא היו מזלפים עליו יין הרבה, וגם מערבים בו
חוטאי בשר יבש:

סימן קטו

דין חלב שחלבו עובדי כוכבים ואין ישראל רואהו,
וגבינה וחמאה, ובו ג' סעיפים:

לביתו ושותהו שם, מתר, שעקר הגזרה שמא יסעד
אצלו. ולא אסרו אלא כשקובע עצמו לשתות
בדרך שאדם קובע בשתיה, אבל אם נכנס בבית
העובד כוכבים ושתה דרוך עראי באקראי, מתר.
וכן מי שלן בבית העובד כוכבים, חשוב כביתו,
ומתר לשלח בעיר לקנות שכר מהעובד כוכבים:

ב. מקום שישראל נוהגין קלא ביין של עובד
כוכבים, אף השכר אסור:

ג. יין תפוחים ויין רמונים וכיוצא בהן, מתר
לשתותו בכל מקום, דדבר שאינו מצוי לא גזרו
עליו:

ד. כל אלו המשקים, וכן החמץ של שכר, אסור
לקנותו מהם אם דמיהם יקרים מדמי היין, שאנו
חוששים שמא ערב בהן יין במה דברים אמורים,
כשמוכרים בחנות, אבל אם רואה שמוציאים אותו
מהחבית, מתר, ולא חישנין שמא ערב בו יין,
שאם היה מערב יין בחבית היה מתקלקל:

ה. יין רמונים שמוכרים לרפואה, מתר ללקחו
מהתגר אפלו שלא מהחבית, אף על פי שדמיו
יקרים מהיין, משום דכיון דאית ביה קפידיא לא
מרע נפשיה:

ו. צריך לזהר ולבדק ולחקר בשכר ובמשקה של
דבש שעושים העובדי כוכבים עכשו, אם נותנים
בהם שמרים של יין:

ז. שמן ודבש של עובדי כוכבים, מתרים, ואינם
נאסרים משום בשולי עובדי כוכבים, ולא משום
געולי עובדי כוכבים, והוא הדין למים חמים
שלהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך יני פת ושלקות וחלב וגבינה של עובדי כוכבים סימן קטז יורה דעה

ה. צריך לזהר מלתן מעות בפיו, שמא יש עליהן רק יבש של מבי שחין. ולא יתן פס ידו תחת שחיו, שמא נגע ידו במצרע או בסם רע. ולא יתן כפר לחם תחת השחי, מפני הנזעה. ולא יתן תבשיל ולא משקים תחת המטה, מפני שרוח רעה שורה עליהם. ולא ינעץ סכין בתוך אתרוג או בתוך צנון, שמא יפל אדם על תדה, וימות:

ו. אסור לאכל מאכלים ומשקים שנפשו של אדם קצה בהם, כגון משקים ואכלים שנתערבו בהם קיא או צואה ולחה סרוחה וכיוצא בהם. וכן אסור לאכל ולשתות בכלים הצואים שנפשו של אדם קצה בהם, כגון כלים של בית הכסא וכלי זכוכית שמקויו בהם וכיוצא בהם. וכן לא יאכל בידים מזומות ועל גבי כלים מלכלכים, שכל אלו בכלל אל תשקצו את נפשתיכם:

ז. מסכנת, אף על פי שנתרת בשחיטה, המדקדקים מחמירים על עצמם שלא לאכלה:

סימן קיז

שלא לעשות סחורה מדבר אסור, ובו פעיף אחר

א. כל דבר שאסור מן התורה, אף על פי שמותר בהנאה, אם הוא דבר המיוחד למאכל, אסור לעשות בו סחורה, חוץ מן החלב, שהרי נאמר בו: יעשה לכל מלאכה ואם נודמנו לציד חיה ועוף ודגים טמאים, מותר למכרם ובלבד שלא יתבונן לקד. וכל דבר שאין אסורו אלא מדבריהם, מותר לעשות בו סחורה:

סימן קיח

א. חלב שחלבו עובד כוכבים ואין ישראל רואהו, אסור, שמא ערב בו חלב טמא. הנה חולב בביתו וישראל יושב מבחוץ, אם ידוע שאין לו דבר טמא בעדרו, מותר, אפלו אין הישראל יכול לראותו בשעה שהוא חולב. הנה לו דבר טמא בעדרו, והישראל יושב מבחוץ והעובד כוכבים חולב לצדף ישראל, אפלו אינו יכול לראותו כשהוא יושב, אם יכול לראותו כשהוא עומד, מותר, שירא שמא יעמד ויראהו, והוא שידע שחלב טמא אסור לישראל:

ב. גבינות העובדי כוכבים, אסרום מפני שמעמידים אותם בעור קבת שחיתתם שהיא נבלה. ואפלו העמידוהו בעשבים, אסורה:

ג. החמאה של עובדי כוכבים, אין מוחין לאנשי המקום שנוהגין בו התר. ואם רב בני המקום נוהגים אסור, אין לשנות. ובמקום שאין מנהג, אם בשלה עד שהלכו צחצוחי החלב, מתרת:

סימן קמז

דברים האסורים משום גלוי, ובו ז' פעיפים:

א. משקים שנתגלו, אסרום חכמים דחשישנין שמא שתה נחש מהם והטיל בהם ארס. ועכשו שאין נחשים מצויים בינינו, מותר:

ב. צריך לזהר שלא לאכל בשר ודג ביחד, מפני שקשה לצרעת:

ג. ירחץ ידיו בין בשר לדג, ויאכל פת שרוי בינתיים, כדי לרחץ פיו:

ד. צריך לזהר מוצת האדם, שכל זעת האדם סם המות, חוץ מוצת הפנים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

שולחן ערוך יני פת ושלקות וחלב וגבינה של עובדי כוכבים סימן קיח יורה דעה

חטישת הגיד, פשרה. וכן פל חתיכה שגפר בה
נקור הישראל, כגון בגטילת חוט דידא וחוט
שאצל החזה וכיוצא בו:

ו. שלח על ידי עובד כוכבים בהמה או עוף
שחוטים, בלא חותם, אסורים, שאין סימן שחיטה
סימן לסמוך עליו:

ז. אם שלח על ידי עובד כוכבים, בלא חותם, אם
אותו מקום מעבר לרבים, מתר, שהוא ירא שמא
יראנו אחד מהעובדים ויתפס עליו כגנב. ומיהו
לכתחלה לא ישלח על ידי עובד כוכבים בלא
חותם:

ח. הלוקח בשר ושלחו ביד אחד מעמי הארץ, נאמן
עליו אף על פי שאינו מחזק בכשרות, ואין
חוששין שמא יחליף. ואפלו עבדי ישראל
ואמהותיהם נאמנים בדבר זה. ויש מי שאומר שאם
הוא חשוד לאכל דברים שאין דרך הרבים להקל
בהם, אף הוא חשוד להחליף:

ט. בשר הנמצא ביד עובד כוכבים וכתוב עליו
חותם או כשר, אף על פי שאינו יודע מי כתבו,
כשר, דמידע ידיע שהוא של ישראל. והוא שלא
יהיו מצויים שם עובדי כוכבים היודעים לכתב:

י. המניח עובד כוכבים בביתו, ובו דברים שאם
החלפו יש בהם אפלו אסור תורה, אם הוא יוצא
ונכנס או אפלו שהה זמן רב ולא הודיעו שדעתו
לשהות, מתר, ולא חוששין שמא יחליף, אפלו אם
הוא נהנה בחליפין, והוא שלא סגר הבית עליו
לפי שהוא מתירא בכל שעה לאמר: עתה יבוא
ויראני. אבל אם הודיעו שדעתו לשהות, אסור.
ואם אינו נהנה בחליפין, מתר בכל ענין, דלא

דין חתיכת בשר או דבר מאכל הנשלח על ידי
עובד כוכבים, ובו י"ג מעיפים:

א. יין וכשר וחתיכת דג שאין בו סימן שהפקיד או
שלח ביד עובד כוכבים, צריך שני חותמות. אבל
יין מבשל ושקר, או יין שערכו בו דברים אחרים,
כגון דבש, וכן החמץ וחלב ומוריס ופת וגבינה
וכל שאסרו מדברי סופרים, שהפקידו ביד עובד
כוכבים, מתר בחותם אחד. ויש אומרים שאף
בדברים שצריכים שני חותמות, לא אמרו אלא
בשולח על ידי עובד כוכבים שאינו עתיד לראות
החותם, אבל מפקיד שעתידי לראות חותמו, די
בחותם אחד, כי הוא ירא. ואף השולח, אם הודיע
לחברו צורת החותם וגם אמר לעובד כוכבים
שהודיעו לחברו, די בחותם אחד:

ב. כיון שהחתימו כראוי שני חותמות, בדברים
שצריך שנים, ואחד בדברים שדי באחד, אין צריך
לחזר אחריו לראותו. אבל אם חזר על חותמו ולא
הפירו, אסור אפלו עשה שתי חותמות:

ג. אות אחת חשוב כחותם אחד שתיים, הוי כשתי
חותמות. ודפוסים, אף על פי שיש בהם כמה
אותיות, לא חוששין אלא כחותם אחד, כיון
שקובעין אותם בבת אחת. ויש אומרים שבמקום
שמצויים מומרים וגויים שיודעים לכתב, אין כתב
סימן אלא למי שמפיר הכתב:

ד. מפתח וחותם הוי ב' חותמות. אצל בדברים שדי
בחותם אחד, אם לא היה בו אלא מפתח לא חוששין
חותם:

ה. אם שלח על ידי עובד כוכבים, ירך בלא
חותם, אם היא חתוכה כדרך שישראל חתכה אחר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחיב בית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך יני פת ושלקות וחלב וגבינה של עובדי כוכבים סימן קיט יורה דעה

ג. מתר לתן משלו לחשוד לאכל דברים האסורים,
כדי שיתקן או יבשל לו, ולא תשינן שמא
יחליפנו, כיון שאינו חשוד על הגזל. ואם נותן
למי שחושש בתקנתו, והוא חשוד לאכל דברים
האסורים, אסור, שמא יתקלקל מה שנותן לו
ויחליפנו בשלו. כיצד, הרי שנתן לחמותו החשודה
על האסור, אסור, שבושה מתתנה ורוצה בתקנת
בתה ולפיכך מחלפת לו רע בטוב. וכן הנותן
לפנדקית החשודה, פעמים שבושה מהאכסנאי
ומחלפת לו רע בטוב:

ד. החשוד לדבר אחד, אינו חשוד לדברים אחרים,
אבל כל מה שצריך לאותו דבר, חשוד גם עליו.
כגון מי שהיה חשוד למכר חלב במקום שמן, והיה
מרגיל הנערים לבוא לקנות ממנו באגוזים שהיה
נותן להם, קונסים אותו שלא ימכר אפלו אגוזים:

ה. החשוד על אסור חמור, חשוד על הקל ממנו
בענין, אלא אם כן חמור בעיני בני אדם שנוהרים
בו יותר מבחמור:

ו. החשוד על שני דברים, וחר בו ויצא מידי חשד
שניהם, ואחר כך נחשד על אחד מהם, אפלו הוא
הקל שבשניהם, חוששין שמא חזר לסורו בשניהם,
וחשוד על שניהם:

ז. מי שהוא מפרסם באחת מעברות שבתורה, חוץ
מעבודת כוכבים וחלול שבת בפרהסיא, או שאינו
מאמין בדברי רבותינו ו"ל, נאמן בשאר אסורים.
ובשל אחרים נאמן, אפלו על אותו דבר, לומר
מתר הוא:

ח. החשוד על הדבר אינו נאמן עליו, אפלו
בשבועה:

תישינן שמא החליף להכשילו, כיון שאין לו הנאה
בדבר:

יא. ישראל ועובד כוכבים ששפתו ב' קדרות זו
אצל זו, זה בשר שחוטא וזה בשר נבלה, מתר,
ואין לחוש שמא כשהחזיר הישראל פניו החליף
העובד כוכבים שחוטא בנבלה, אפלו אם של
ישראל משבח, ואפלו פיהן מגלה, מתר, ואין
לחוש שמא יתזו ניצוצות מזו לזו:

יב. יש להחמיר שלא להניח הקדרות אצל השפחות
כשאין ישראל בבית,

יג. ישראל שעשה גבינות בבית עובד כוכבים
והתמם בחותם דפוס של עץ ושכח הדפוס בבית
העובד כוכבים, אין חוששין שמא ירף העובד
כוכבים והתם אחרים באותו דפוס. וכן אין לחוש
שמא החליק העובד כוכבים פני הגבינות בשמן
חזיר:

סימן קיט

החשוד לדבר אסור אין לסמך עליו בדברים
הנאכלים, ובו כ' סעיפים:

א. החשוד לאכל דברים האסורים, בין אם הוא
חשוד באסור תורה בין אם הוא חשוד באסור
דרבנן, אין לסמך עליו בהם, ואם נתארח עמו,
לא יאכל משלו מדברים שהוא חשוד עליהם:

ב. אם אינו חשוד לאכל דברים אסורים, אבל הוא
חשוד למכרם, מתארח אצלו ואוכל עמו. וכן אם
שולח לביתו, מתר, דחזקה שמה שהוא אוכל
משגר לו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדוש.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות הכשר כלים סימן קכ

שולחן ערוך

שנדאי עשה תשובה בלא הערמה, פיון שאינו חס
על ממונו:

טז. טבח שמעשיו מוכיחים שהיה רוצה להכשיל
הצבור להאכילם טרפות, כגון שחתך הסרכות,
מסלקין אותו, ומכל מקום פטור מלשלם דמי
הבהמה לבעלים:

יז. טבח שיצאת טרפה מתחת ידו, אין לו התנצלות
לומר: שוגג הייתי:

יח. טבח שיצאו טרפות מתחת ידו, מחמת שאינו
בקי, יש לו תקנה שילמד ויחכם:

יט. האומר למי שהוא חשוד לאכל גבינה של עובד
פוכבים: קנה לי גבינה פשרה מן הממחה, והלך
והביא לו ואומר לו: פשרה, מהממחה קניתי, אינו
נאמן. מאיש פלוני ממחה קניתי, נאמן. הביא לו
מנחה בשם אחד מהממחין, נאמן, שאינו חשוד
להחליף. במה דברים אמורים, כשאינו חשוד על
הגזל, אבל אם הוא חשוד על הגזל כ"ש שהוא
חשוד על החליפין:

כ. החשוד לאכל דברים שאין הרבים רגילים להקל
בהם, אף הוא חשוד להחליף. ויש אומרים שאין
מפקדין אצלו דבר האסור מן התורה, אלא בשני
חותמות:

הלכות הכשר כלים

סימן קכ

דיני טבילת הכלים, ובו ט"ז פעיפים:

א. הקונה מהעובד פוכבים כלי סעדה של מתכת
או של זכוכית, או כלים המצפים באבר מבפנים

ט. גר שחזר והמיר מחמת יראה, וכן ישראל
שחטא מחמת יראה שלא יהרגוהו, ישראל גמור
הוא, ושחיטתו מתרת ואינו אוסר יין במגעו:

י. מסור, שחיטתו פשרה ונאמן על האסורים:

יא. מומר, שבעיר אחת מאמין באלילים בפני
גוים, ובעיר אחרת נכנס בבית ישראל ואומר
שהוא יהודי, אינו עושה יין נסך:

יב. האנוסים שנשארו בארצותם, אם הם מתנהגים
בכשרות בינם לבין עצמם, ואין בידם להמלט
למקום שיוכלו לעבד את ה', סומכין על שחיטתן
ואין אוסרין יין במגעו:

יג. המוכר לחברו דבר שאסור באכילה, אם עד
שלא אכלו נודע, יחזיר לו מה שקנה ממנו והוא
יחזיר לו הדמים. ואם משאכלו נודע, מה שאכל
אכל, והוא יחזיר לו הדמים. מכרו הלוקח לעובד
פוכבים או השליכו לפלבים, ישלם לו דמי טרפה.
ואם היה דבר שאינו אסור באכילה אלא מדברי
סופרים, או אם היו הפרות קימים מחזיר הפרות
ונוטל דמיו, ואם אכלם, מה שאכל אכל, ואין
המוכר מחזיר לו כלום. וכל אסורי הנאה, אפלו
מדברי סופרים, מחזיר הדמים, ואין בו דין מכירה
כלל:

יד. המוכר בשר, ואחר כך נודע שהבהמה לא
נבדקה בהגן, דינו כמוכר דברים שאסורים מדברי
סופרים:

טז. המוכר דברים האסורים, מעבירים אותו
ומשמתים אותו, ואין לו תקנה עד שילך למקום
שאינו מפירין אותו ויחזיר אבדה בדבר חשוב, או
ישחט לעצמו ויוציא טרפה לעצמו בדבר חשוב,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות הכשר כלים סימן קכא

שולחן ערוך

יא. ישראל שמכר כלי לעובד פוכבים ונזר ולקחו ממנו, צריך טבילה. אבל אם משכנו בידו ונזר ופדאו ממנו, אינו צריך טבילה:

יב. צריך להטביל ידי הפלי:

יג. צריך להעביר החלודה קדם טבילה, ואם לא העביר, אם מקפיד עליו, חוצץ. ואם שפשף ונתן בגתלים ונשאר עדין מעט של חלודה שלא יכול לעבר על ידי כף, הוי מעוטו שאינו מקפיד עליו, ואינו חוצץ

יד. אין מאמינים קטן על טבילת פלים:

טו. אם הטביל פלים על ידי עובד פוכבים, עלתה להם טבילה:

טז. אם שכח ולא הטביל כלי מערב שבת או מערב יום טוב, יתנונו לעובד פוכבים במתנה ואחר כך ישאלנו ממנו ומתן להשתמש בו:

סימן קכא

סדר הכשר כלים הנקנים מן העובד פוכבים, ובו ז' מעיפים:

א. הלוקח פלים ישנים מן העובדי פוכבים, בדרך שנשתמש בהן העובד פוכבים כף הוא הכשרן. לפיכך הלוקח כלי תשמיש ישנים שנשתמש בהם בצונן, כגון כוסות וצלוחיות וכיוצא בהן, מדיחן, וצריך לשפשפן היטב במים בשעת הדחה כדי להסיר ולמרק האסור שעל גביהן, ואחר כך שוטפן במים ומטבילן, והם מתריין:

ב. לקח מהן פלים שנשתמש בהם בחמין, בין שהם של מתכת או של עץ או אבן, מגעילן ואחר כך

אף על פי שהם חדשים צריך להטבילם במקוה או מעין של ארבעים סאה:

ב. צריך שיהא הפלי רפוי בידו בשעת טבילה, שאם מהדקו בידו הוי חציצה. ואם לחלח ידו במים תחלה, אין לחוש:

ג. יברך: על טבילת כלי, ואם הם שנים או יותר, מברך: על טבילת פלים:

ד. טריפיד"ש ששופתים עליהם קדרות, אינם טעונות טבילה. אבל פדיליא"ש, טעונות טבילה מפני שנותנים עליהם המאכל עצמו:

ה. ספין של שחיטה יש מי שאומר שאינו צריך טבילה:

ו. כלי עץ שיש לו חשוקים של ברזל מבחויץ שמעמידן אותו, אינו טעון טבילה:

ז. כוס של כסף מחבר בכלי עץ, צריך טבילה:

ח. השואל או שוכר כלי מהעובדי פוכבים, אינו טעון טבילה. אבל אם ישראל קנאו מהעובד פוכבים והשאילו לחברו, טעון טבילה, שכבר נתחייב ביד הראשון. ויש מי שאומר שאם לא לקחו הראשון לצורך סעדה, אלא לחתך קלפים וכיוצא בו, אין צריך להטבילו:

ט. משפן עובד פוכבים כלי לישראל, אם נראה בדעת העובד פוכבים שרוצה לשקעו בידו, טעון טבילה. ואם לאו, יטבילנו בלא ברכה או יקנה כלי אחר ויטבילנו עמו:

י. ישראל שנתן כסף לאמן עובד פוכבים לעשות לו ממנו כלי, אינו צריך טבילה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נותן טעם לפגם סימן קכב

שולחן ערוך

א. נותן טעם לפגם, מתר:

ב. קדרה שאינה בת יומא, דהינו ששהתה מעת לעת משנתבשל בה האסור, הויא נותן טעם לפגם ואפלו הכי אסרו חכמים לבשל בה, לכתחלה, גזרה אטו בת יומא, בין שבלועה מאסור ובא לבשל בה התר, ובין שבלועה מחלב ובא לבשל בה בשור, או אפכא:

ג. יש אומרים, הא דחשיבה פגומה כשאינה בת יומא, דוקא שהדיחה יפה וסר ממנה כל שמנונית אסור הדבוק בה, אבל אם לא הדיחה יפה, שהאסור הוא בעין, אינו נפגם בשהיה מעת לעת:

ד. קדרה הבלועה מבשר וחלב, אם קדם שעבר לילה אחד חממו בה מים, חשיב כאלו חזר ונתבשל בה האסור, ומונים מעת לעת משעה שהחמו המים, מה שאין כן בשאר אסורים:

ה. אסור מעט שנבלע בכלי שדרכו שלא להשתמש בו בהתר מעט בכדי שיתן זה טעם בהתר שישתמשו בו, כמו קדרה גדולה וחקבית וכיוצא בהן, הרי זה מתר להשתמש בו לכתחלה, אף על פי שהוא בן יומו, לפי שאי אפשר לבא לידי נתינת טעם. אבל אם הוא פלי שמשתמשין בו בדבר מעט, כמו קערה וכיוצא בה, אסור להשתמש בו, שאין מבטלין אסור לכתחלה, אפלו אסור מעט ואפלו אסור הבלוע:

ו. סתם פלי עובדי פוכבים הם בחזקת שאינם בני יומן, לפיכך אם עבר ונשתמש בהם קדם הכשר, התבשיל מתר. אף על פי כן אסור לומר לעובד פוכבים: בשל לי ירקות בקדרתך, וכן לא יאמר לו: עשה לי מרקחת, שכל האומר: בשל לי, הרי

מטבילין, אם הם של מתכת, והם מתרים. ואם הטבילין ואחר כך הגעילין, מתרים. ויש אומרים שצריך לחזר ולהטבילין:

ג. דיני הגעלה ולבון הלא הם כתובים בהלכות פסח:

ד. מחבת שמשגנים בה, אף על פי שלעגן חמץ בפסח די לה בהגעלה, לעגן שאר אסורים צריכה לבון:

ה. אם הגעיל פלי הצריך לבון, אסור להשתמש בו בחמין אפלו שלא על ידי האש:

ו. כלי מתכות, אף על פי שיש אומרים שאם נשתמש בו אסור במקצתו, נאסר כלו, משום דחם מקצתו, חם כלו, אבל לעגן הכשרו לא עלה לו הכשר עד שיכשיר כלו, בין לעגן הגעלה בין לעגן לבון:

ז. ספין ישן, בין גדול בין קטן, הנקח מהעובד פוכבים, אם בא להשתמש בצונן, אם אין בה גומות נועצה עשרה פעמים בקרקע קשה. וצריך שכל נעיצה ונעיצה תהיה בקרקע קשה, לפיכך לא ינעץ במקום שנעץ נעיצה אחרת. ואפלו לחתך בו דבר חריף כמו צנון, סגי בהכי. ואם יש בה גומות (או) שרוצה לחתך בה חמין או לשחט בה, מלבנה או משחיוזה במשחות של נפחים היטב על פני כלה:

הלכות נותן טעם לפגם

סימן קכב

דין נותן טעם לפגם בכלים, ובו י"ב סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדעו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות יין נסך סימן קכג

שולחן ערוך

ב. אסור לעשות מרחץ מסתם יינם לחולה שאין בו סכנה:

ג. יין מבשל שלנו שנגע בו העובד כוכבים, מתר. ומאימתי נקרא מבשל, משהרתיח על גבי האש:

ד. יין שמערבין בו דבש ופולפלין, אם נשתנה טעמו מחמתם אינו נאסר במגע עובדי כוכבים:

ה. תבשיל שיש בו יין ונגע בו העובד כוכבים, אפלו קדם שהרתיח, אין בו משום יין נסך:

ו. חמץ שמבעבע כשמשליכין אותו על הארץ, אינו נאסר במגע עובדי כוכבים:

ז. אם נמצא חבית יין שנתחמץ עד שמבעבע כשמשליכין אותו על הארץ, ותוף שלשה ימים למפרע נגע בו העובד כוכבים, אין לחוש למגעו:

ח. מי הבסר נאסרים במגע עובד כוכבים:

ט. מים שנותנים על התרצנים שלנו שנדרכו ברגל ולא נעצרו בגלגל וקורה, פעם ראשון ושני אסור, אפלו לא מצא כדי מדתו. ואם נעצרו בגלגל, אין בהם משום יין נסך, אלא אם כן נתן ג' מדות מים ומצא ד'. ויש מי שאומר שאין להתיר מגע עובדי כוכבים בשום תמיד כל שהוא משבח לשתיה, משום דמחליף ביין גמור:

י. יש להזהר מלהוציא התרצנים והוגים מהגתות על ידי עובדי כוכבים או ישמעאלים, אפלו אחר שהוציאו מהם יין ראשון ושני:

יא. שמרים שלנו שתמדן ולא מצא אלא כדי מדתו, פעם ראשון אסור אם נגע בהם העובד כוכבים, ופעם שני מתר. אבל שמרים של עובדי

הוא כאלו בשל בידינו. ואפשר שעל ידי הרקחים מתר, שכל האמנים מיתדים פלים נקיים למלאכתם, כדי שלא יפגמו אמנותם. ובעל נפש יחוש, שדברים אלו מביאים לידי טהרה ונקיות:

ז. כשם שסתם פליהם של עובדי כוכבים אינם בני יומן, כך סתם פלים שלנו בחזקת שאינן בני יומן:

ח. כלי שנאסר בבליעת אסור ונתערב באחרים ואינו נפר, בטל ברב

ט. יש לזהר מלהניח בבית עובד כוכבים כלי סעדה, דחשישין שמא ישתמש בהם:

י. קערות ששלח ישראל לעובד כוכבים עם מאכל, ושהו שם, אם נפר בהם המאכל ששלח הישראל בתוכה, מתר. ואם לאו, אסור אם רגילים להדיח הפלים בחמין, דחשישין שמא הונח עם כלי אסור:

יא. כלי סעדה שביד העובד כוכבים, ומסיח לפי תמו ואומר שתדשים הם, ויראה שהוא כמו שהוא אומר, מתר לקנותם ממנו:

יב. יש מי שאומר שקערות הבאות מעבר לים שקערורות ירקרקות או אדמדמות, אסור להשתמש בהן לעולם בחמין, מפני שאינן חדשות, שהעובדי כוכבים משתמשים בהם ואינו נפר:

הלכות יין נסך

סימן קכג

כמה דינין מיינן נסך, ובו כ"ו סעיפים:

א. סתם יינם של עממים עובדי כוכבים אסור בהנאה. והוא הדין למגעם ביין שלנו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות יין נסך סימן קכג

שולחן ערוך

שלא הבדיל היין מן התרצנים והזגים, לא הוי
המשקה:

יח. אם מלא מהגת פוס יין וכוון לשלותו
מהתרצנים והזגים, הוי המשקה. וכן אם נתן סל
לתוף הגת או גיגית דרוכה, נקרא המשקה פיון
שהיין צלול נכנס לתוף הסל ונבדל מהתרצנים
והזגים. אבל אם לקח התרצנים עם היין, לא הוי
המשקה. ואפלו אם לקחן עובד כוכבים ביחד,
מתר להחזיר המתר:

יט. גיגית מלאה ענבים דרוכים עומדת בבית
העובד כוכבים, יש לאסור שמא המשיך ממנה:

כ. גת שהיא סתומה ומלאה, דלא שיך בה המשקה,
וירד ממנה יין ותרצנים ביחד לתוף סל שלפני
הגת שהיין מסתנן בו, אין על מה שבגת תורת
יין, אלא על מה שבסל בלבד, ואם נגע עובד
כוכבים בסל, נאסר. ואם החזירו לגת, נאסר מה
שבגת משום תערובת יין שבסל שנתערב בו. ואם
יש בתרצנים וזגים שבגת ס' כנגד יין שנפל בו
מהסל, מתר:

כא. אין דורכין עם העובד כוכבים בגת שמא יגע
בידים וינסך, ואפלו היה פפות:

כב. עובד כוכבים שדרך היין ולא נגע בו, והרי
ישראל עומד על גבו וישראל הוא שכנסו בתבית,
הרי זה אסור בשתייה:

כג. אם תבית של יין נסך מנחת עם תביות
כשרות, צריך לעשות לה הפר:

כד. אגוא"ה ארדיינט"י של עובדי כוכבים, אסור
בהנאה כיון עצמו:

כוכבים, לעולם אסורים אפלו לא מצא אלא כדי
מדתן, אפלו תמך פמה פעמים:

יב. תבית שפנה שמריו ושכשכן במים, אין לחוש
אחר כך לשום מגע, לפי שהיין בטל במים
ששכשך בהם:

יג. תרסים שבלעו יין של עובדי כוכבים הרבה, עד
שכששוין אותם במים פולטים ינם, אסורים
בהנאה:

יד. התרצנים והזגים של עובדי כוכבים, וכן שמרי
יין שלהם, תוף י"ב חדש אסורים בהנאה, ולאחר
שנים עשר חדש מתרים אפלו באכילה. וה"מ
כשתמך במים בתחלה, אבל אם לא תמך,
אסורים לעולם אפלו יבשם בתנור:

טו. המחמיץ בשמרי יין של עובדי כוכבים תוף
זמן אסור, כל העסה אסורה בהנאה:

טז. יש מי שאומר שתמצית יין הנקרא על דפני
התבית והקנקנים נהגו בו התר, שמשתמשין בכלי
עובדי כוכבים לאחר י"ב חדש או לאחר מלוי
וערוי ואין מקליפים התמצית הנקרא עליו, שפיון
שנתיבש כל כך כבר כלה כל לחלוותית יין שבו
וכעפר בעלמא הוא:

יז. מאימתי נקרא יין לאסור במגע עובדי כוכבים,
משהתחיל למשך, דהינו משנמשך על הגת בעצמו,
כי הגת הוא מדרון. ואם פנה התרצנים והזגים
והיין לבדו נמשך מצד העליון לצד התחתון,
ונשאר היין לבדו עומד, נקרא המשקה, ונאסר כל
מה שבגת, אפלו לא נגע אלא בתרצנים וזגים,
אם יש בהם טופח על מנת להטפית. אבל כל זמן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות יין נסך סימן קכד

שולחן ערוך

אם היה אסורו בגלל גוי שאינו עובד אלילים
שנגע ביין שלנו שלא בכונה, או שטפח על פי
התבית, הרי זה מתר בשתיה, וכן כל פיוצא בזה:

ח. משוף בערלתו אינו עושה יין נסך. ומומר, אף
על פי שהוא מהול, עושה יין נסך במגעו, ונאמן
לומר ששב בתשובה:

ט. האנוסים, אפלו הטובים שבהם אינם יכולים
לזהר ממגע גוי, וכיון שהם חשודים עליו אינן
נאמנים על שלהם, אפלו בשבועה, אבל נאמנים
על של אחרים:

י. מגע גוי לאסר בהנאה צריך שלשה תנאים:
אחד, שיתכונן לגע, לאפוקי תינוק שנגע דלאו בר
כונה הוא, וכן לאפוקי נפל לבור ועלה מת, שני,
שידע שהוא יין, ושלישי, שלא יהא עוסק בדבר
אחר:

יא. כיצד היא הנגיעה שאוסר בה הגוי היין
בהנאה, שיגע בידו או ברגלו או בדבר אחר
וישכשו, אפלו בפיו, כגון ששתה ממנו או שמצץ
במינקת בחבית והעלהו לפיו, כל היין אסור
בהנאה. מפל מקום כלי שיש לו חוטמין, כמו שיש
לכלי שנוטלים ממנו לידים, ויש בו יין, יכול
ישראל למצץ מחטם זה ועובד כוכבים מחטם זה,
כאחד, ובלבד שיפסק הישראל קדם שיפסק הגוי:

יב. גוי שנכנס לבית או לחנות ישראל לבקש יין,
ופשט ידו כשהוא מחפש ונגע ביין ושכשו, נאסר
בהנאה. ואם נתערב באחד, דמי היין המשכשו
אסור בהנאה, והשאר מתר בהנאה. אבל אם
הושיט ידו לחבית, כסבור שהוא של שמן, ונמצא
של יין, מתר בהנאה:

כה. מתר לקח מהעובד כוכבים קוליינדר"י
קונפיט"י, אף על פי שנותנין הקוליינדר"י בחמץ:
כו. דבש של ישמעאלים, אסור:

סימן קכד

מי הוא העושה יין נסך, ודיני נגיעת הגוי בחבית,
ובו כ"ז סעיפים:

א. תינוק גוי שאינו מזכיר עבודת כוכבים
ומשמייה, אינו אוסר יין במגעו, אלא בשתיה:

ב. גר תושב, דהינו שקבל עליו שבע מצוות, וכן
גר שמל ולא טבל, מגען אוסר בשתיה:

ג. הלוקח עבדים מהגויים ומלו וטבלו מיד, אין
מנסכין, ויין שנגעו בו, מתר בשתיה, ואף על פי
שעדין לא נהגו בדתי ישראל ולא פסקו שמות
אלילים מפייהם:

ד. בני השפחות הגויות שנולדו ברשות ישראל,
ומלו ועדין לא טבלו, הגדולים אוסרים היין
בשתיה במגען, אבל מגע הקטנים, מתר אפלו
בשתיה, כיון שמלו, אף על פי שעדין לא טבלו:

ה. אם השפחה טבלה לשם עבדות, יש מי שאומר
שאין בנה עושה יין נסך, אפלו עבר רבו ולא מל
אותו, בין גדול בין קטן:

ו. כל גוי שאינו עובד אלילים, יינו אסור בשתיה
ומתר בהנאה, ומגען ביין שלנו, שוה ליינם,
שאסור בשתיה:

ז. יש מי שאומר שכל מקום שאמרו ביין שלנו
שהוא מתר בהנאה ואסור בשתיה, מפני צד נגיעה
שנגע בו הגוי כשהיה הגוי עובד אלילים, אבל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות יין נסך סימן קכד

שולחן ערוך

כ. גוי שנפל לבור של יין והעלהו משם מת, מתר
בהנאה ואסור בשתייה, אבל עלה חי, אסור בהנאה:
כא. ישראל שנפל לבור של יין, ושלה גוי ידו
ואחז בו והוציאו, וישראל אחר היה שם ששמר
שלא נגע ביין, מתר אפלו בשתייה:

כב. חבית שנסדקה לארפה, וקדם גוי וחבקה כדי
שלא יתפרדו החרסים, הרי זה מתר בהנאה. אבל
אם נסדקה לרחפה, ונתן ידו עליה והכפיד עליה
עד שהדקה ומנע יציאת היין, מתר בשתייה, משום
דלא הוי נוגע ודוחק יין החבית, אלא מעשה לבנה
בעלמא קא עביד, שהרי היא פלבנה הנתונה על
פי החבית ומכפידתה. ובחביות של עץ שיש להם
חשוקים, (צירק"אליש) בלע"ז, גם כשנסדקה
לארפה. וחבקה גוי מתרת בשתייה:

כג. חבית שהיה נקב בצדה, ונשמט הפקק מהנקב
והניח הגוי ידו במקום הנקב כדי שלא יצא היין,
כל היין שמראש החבית עד הנקב אסור בהנאה,
ושמן הנקב ולמטה מתר בהנאה ואסור בשתייה.
ואם הוא בענין שאלו לא הניח הגוי ידו על הנקב
היה יוצא כל היין, כגון שעושין מינקת כפופה
שמניח ראשה לתוך היין שבחבית, והראש האחד
חויץ לחבית ומוציץ היין, ועל ידי כן יוצא כל היין
שבחבית, אם הניח הגוי אצבעו על פי המינקת
ומנע היין מלירד, נאסר כל היין שבחבית בהנאה,
שהכל היה יוצא ונגרר לולי ידו, ונמצא הכל כבא
מכחו. ואם לא נגע גוי אלא בקלוח, היין שעומד
במרזב אסור משום נצוק, וכל היין האחר שבתוך
הקנקן הוי נצוק בר נצוק ומתיר אף בשתייה:

יג. הרי שפשט ידו לחבית של יין ותפסו ידו קדם
שיוציאה ולא ינידה, ופתחו החבית מלמטה עד
שיצא היין וירד למטה מידו, מתר בהנאה:

יד. חבית שנטלה ממנו הברזא, והכניס בה גוי
אצבעו עד שנגע ביין, פלו אסור. וכן אם הוציא
הברזא התחובה בנקב והיתה נוגעת עד היין, שאי
אפשר שלא שכשך. אבל אם אינה עוברת כל עבי
השולים, בענין שאי אפשר לו לשכשך כשמוציא,
הוי כמו כחו ומה שנשאיר בחבית מתר אפלו
בשתייה, ומה שיצא אסור בשתייה:

טז. גוי שוטה שנכנס לבית שיש בו חבית של יין,
ונכנס ישראל אחריו ומצא היין יוצא דרך הנקב
שהברזא תחובה בו, מתר אפלו בשתייה:

טז. אם נדנד גוי הברזא ולא יצא מן היין לחויץ,
והברזא ארפה ועברה היפן ונכנסה בתוך היין, אם
הברזא אינה מהדקת בחזקה נאסר היין בנדנדו זה,
אבל אם היתה מהדקת בחזקה, מתר:

יז. יש מי שאומר שאם אחז גוי בכלי פתוח של יין
ושכשכו, אף על פי שלא הגביהו ולא נגע ביין,
נאסר:

יח. נטל גוי כלי של יין והגביהו ויצק היין, אף
על פי שלא שכשך, נאסר, שהרי בא היין מכחו.
הגביה ולא שכשך ולא נגע, מתר:

יט. מדר גוי הבור שיש בו יין, בקנה, או שהיה
מטפח על פי החביות הרוחחות כדי שתנוח
הרתיחה, או שנטל חבית וורקה בחמתו לבור,
מתר בהנאה ואסור בשתייה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות יין נסך סימן קכה

שולחן ערוך

כחות: הדפין והגלגל והקורה, בדיעבד מתר אפלו בשתיה:

ג. אם כח ישראל וכח עובד פוכבים מערבים יחד, כגון ששניהם ערו ביחד, מתר בדיעבד. ואפלו אם היה העובד פוכבים יכול לבדו לערות בלא סיוע ישראל. והוא שיהא הישראל המסיע גדול, אבל אם היה נער קטן, אסור משום דהוי מסיע שאין בו ממש:

ד. אם היין מקלח מתבית שבעגלה לתוך הכובא, והעובד פוכבים מגביה העגלה כדי שיקלח היין יותר יפה, מתר:

ה. זרק אבן או חפץ לתוך היין, מתר אפלו בשתיה, אבל אם החפץ מתגלגל והוא דוחהו עד שנופל לתוך היין, אסור אפלו בהנאה. ואם עשה כן בחמתו, מתר אפלו בשתיה:

ו. עובד פוכבים שהביא ענבים בסלים ובדרדורים וזרקן לגת שיש בו יין דרוך, מתר בדיעבד, אף על פי שיש בדרדורים יין שזב מהענבים שבהם. ואם ישראל מסיע לעובד פוכבים בזריקתו לגת, מתר אפלו לכתחלה:

ז. עובד פוכבים שזרק מים לתוך היין, מתר אפלו בשתיה, והוא שאינו מכון למזגו, כגון שזרק מים לתבית גדולה או לכוס ולא ידע שהוא יין. אבל אם מכון למזג, אסור בשתיה. ואם אינו ידוע אם כון למזיגה אם לאו, מתר:

ח. עובד פוכבים שמערה מפלי שבידו לכלי שביד ישראל, היוצא אסור בשתיה. וישראל שמערה מפלי שבידו לכלי שביד עובד פוכבים, מתר אפלו

כד. מגע גוי ביין על ידי דבר אחר שלא בכונה, כגון שהיה יורד מהדקל, ובידו לולב, ונגע בראש הלולב ביין שלא בכונה, או שהיה מהלך ונגע בכנף בגדו שלא בכונה, וכן אם נתפזן לגע בו על ידי דבר אחר, אלא שאינו יודע שהוא יין, מתר אפלו בשתיה:

כה. נוד שיש בו יין ונגע גוי בנוד מבחוץ, אפלו הוא חסר, והגיעו דפנותיו זו עם זו, מתר אפלו בשתיה, שאין דרוך נסוך בכף:

כו. ברזא שהיתה רפויה בתבית, וכא גוי והדקה, מתר אפלו בשתיה:

כז. תבית של עץ שהוא מטפסוף או שותת, יקח ישראל הנערת בידו ויניחנה כנגד הנקב שימנע היין קצת מלצאת, ויבא גוי אמן ויהדקנה בסכין בנקב, עד שישתם היטב. ואם היין שותת הרבה, צריך לזהר ביותר שלא יגע הגוי ביין והרוצה לעשות מן המבחר, יהדק התבית בחבל, ויפסק שתיתת היין, ואחר כך יתקננו:

סימן קכה

דין יין הבא מבח עובד פוכבים וכו' כחו, ובו י"א פעיפ"ב:

א. נטל עובד פוכבים כלי של יין והגביהו ויצק היין, אף על פי שלא שכשף, נאסר בשתיה, שהרי היין בא מכחו, ומה שנסאר בכלי אסור גם כן, משום נצוק. ואם הוא שלא בכונה שלא ידע שהוא יין הכל מתר אפלו בשתיה:

ב. כח כחו כחו דמי. ואם הוא כח כחו, כגון קורת הגת שגלגלה עובד פוכבים, שיש שם ג'

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזיפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות יין נסך סימן קכו

שולחן ערוך

ב. הא דנצוק חבור, הני מלי בהפסד מעט, אבל
בהפסד מרבה כגון שהוציא מהחבית לכלי שיש בו
יין נסך, מתר.
ג. נצוק בר נצוק אינו חבור:

ד. אם העובד פוכבים מערה יין מפלי לטיט או
לאשפה או למקום לכלוף, אין דרך נסוך בכף
והכל מתר, בין מה שיצא לחוץ בין מה שבפנים.
אבל אם היה ישראל או עובד פוכבים מערה לטיט
או לאשפה, ובא עובד פוכבים ונגע בקלות, הכל
אסור:

ה. המערה יין לתוך כלי של עובד פוכבים שלא
הודת, ואין בו משקה טופח, את שערה בו אסור
בשתיה, ואת שערה ממנו מתר אפילו בשתיה:

ו. קנקן יין שיש בו קיתון של מים וערה ממנו
לתוך צלוחית שיש בו יין של עובד פוכבים, אם
יש במים של קנקן לבטל היין שבצלוחית, מתר.
ושעור הבטול הינו שיהיה במים ס' כנגדו:

ז. גת שהיין יורד ממנו לבור, ונגע עובד פוכבים
בקלות היורד, אם יש בתרצנים וזגים וענבים
שבגת ששים כנגד הקלות, לא נאסר מה שבגת:

סימן קכו

אם נאמן האדם לאסר יינו של חברו, ובו ד'

סעיפים:

א. האומר לחברו: נתנסך יינך, אם הוא בידו,
נאמן. ואפילו אם אינו עמה בידו, שכבר התור
לבעלים, אם בפעם ראשון שמצאו אמר לו: נתנסך
יינך, נאמן אפילו אם הבעל מכחישו. אבל אם
אינו בידו, ולא אמר פן לבעל בפעם ראשון

בשתיה. ואם נדגד העובד פוכבים הפלי, נאסר
היין:

ט. העביר העובד פוכבים נוד של יין ממקום
למקום, והוא אוחז פי הנוד בידו, בין שהיה הנוד
מלא או חסר, מתר. ואף על פי שהיין מתנדנד,
שאין דרך נסוך בכף:

י. היה נושא כלי פתוח ובו יין, וישראל הולך
אחריו, אם הוא חסר ולא שכשכו, מתר בשתיה.
ואם הוא מלא, אסור בהנאה שמא נגע בו. ואם
הישראל הולך בצדו ונטר לה, אפלו מלא מתר
שאי אפשר לו לגע שלא יראנו. ואם היה נושא
הפלי במוט בשנים, אפלו מלא והישראל הולך
אחריו, מתר. והוא הדין לנושא דלי דרך טבעתו:

יא. עובד פוכבים שנושא חבית, אפלו על כתפו,
ובלכתו יצא מהיין לחוץ שלא בכונה, מתר בשתיה
אפלו מה שיצא לחוץ, דכחו שלא בכונה לא גזרו:

סימן קכו

דין יין שנתערב ביין נסך, ודין נצוק חבור, ובו ז'

סעיפים:

א. המערה יין לתוך כלי שיש בו יין עובד פוכבים
האסור בהנאה, נאסר כל היין שבפלי העליון,
שהרי העמוד הנצוק מחבר בין היין שבפלי העליון
ובין היין שבפלי התחתון, ורואים כאלו יין של
האסור מערב בשל התר. ואם ערה וקטף, שקדם
שנגע בשל האסור הפסיק קלות היורד מהיין של
התר, מתר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות יין נסך סימן קכח

שולחן ערוך

ואפלו הודיעו שהוא מפליג. אבל אין מפקדין
אצלו יין בביתו, ואפלו בבתינו אסור, אם הוא
לזמן מרבה. ואם עבר והפקיד, אסור בשתייה:

ב. עובד כוכבים שנמצא בבית שבו יין, אם יש לו
מלוה על אותו יין, כגון שעשאו אפותיקי אסור,
ואפלו היה היין חתום בחותם אחר. אבל אם אין
לו מלוה על היין, אף על פי שיש לו מלוה על
ישראל בעל היין והגיע זמן המלוה, מתר. ואפלו
היה עומד בצד היין סמוך לו ממש, בכדי פשוט
ידיים, ואפלו אין ביין שום חותם, מפני שמאחר
שהוא יודע שיפסיד ישראל יינו הוא ירא לגע.
ואפלו נמצא בידו קצף שרגיל לעלות על פי היין,
מתר, שאנו תולים לומר מדפני החבית לקחו ולא
מפיו:

ג. בית שיש לישראל ועובד כוכבים יין בתוכו,
ונכנס העובד כוכבים וסגר הדלת אחריו במנעול
מבפנים, שאם בא ישראל לכנס אינו יכול לכנס
שלא מדעת העובד כוכבים, היין אסור ואם היו
נקבים בדלת שישראל יכול להסתכל ולראות
משם, כל החביות מתרות בשתייה, אפלו הן
פתוחות, ואם לאו, את שיוכל לראות דרך שם,
מתר, והשאר אסור בהנאה, אפלו חביות סתומות,
אם שעה כדי שיפתח ויגף ותגב ואפלו היה
ישראל דר באותו בית:

ד. בית שאין בו אלא יינו של ישראל, ונמצא
עובד כוכבים בתוכו, אם אין הדלת נעול, מתר
בשתייה. ואם הוא נעול במפתח מבפנים, אם אינו
נתפס כגנב אסור בהנאה, ואם הוא נתפס כגנב
על הפניסה, מתר בשתייה:

שראהו, ואמר ליה אחר כך, אינו נאמן אם הבעל
מכחישו או אומר: איני יודע, אבל אם שתק,
שתיקה כהודאה דמיא. והוא שיאמר לו: נתנסף
ייןך בפניך, או שאמר לו: ידעת, דרגלים לדבר.
ואם שתק, ואחר כך הכחישו, ואמר: מה ששתקתי
תחלה, לא בשביל שהודיתי, אלא להתישב ולחשב
בלבי לזכר אם הוא אמת, נאמן:

ב. במה דברים אמורים, כשעושה עמו בחנם, או
אפלו בשכר והוא בענין שלא יפסיד שכירותו,
כגון שאומר שנתנסף באנס או ששכרו דבר מעט,
אבל אם שכרו הרבה, והוא בענין שמפסיד כל
שכרו, כגון שאומר שנתנסף בפשיעתו, נאמן אפלו
אינו עתה בידו וגם לא אמר לה בפעם ראשון
שמצאו:

ג. עד אחד נאמן באסורים, להתיר, אבל לא
להחמיר:

ד. דברים שאין בהם חזקת אסור, אלא חששא
שמא יחליפנו עובד כוכבים או יגע בו, יש מי
שאומר שסומכין על הקטן מכיון שבא לכלל דעת
שמירה:

סימן קכח

דין מקום שיש בו יין ונתיחד עובד כוכבים שמה,
ובו ה' סעיפים:

א. עובד כוכבים שנתיחד עם היין, אפלו ברשותנו,
אפלו שעה מעטת, אסור בהנאה. אבל מי שנודע
לנו שאינו עובד עבודת כוכבים, מתר ליחד יין
אצלו, ברשותנו, לזמן מעט, כגון כדי שילך כדי
מיל או יותר, אפלו בעיר שכלה עובדי כוכבים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות יין נסך סימן קכט

שולחן ערוך

ב. הא דשרי פשיש דרף עקלתון, דוקא פשהעובד
כוכבים לבדו. אבל אם הם שנים או יותר, אסור,
שאפשר לאחד מהם לשמר הדרף עקלתון, והאחר
יגע:

ג. הא דשרי בחביות פתוחות לגמרי בלא פקק, הני
מלי בספינה או בחנות שאין לו רשות לגע
בחביות עצמן. אבל במעביר חבית ממקום למקום,
לא. ואפלו היא חסרה, אסורה, דחשיבין דלמא נגע
ולא יירא פלל, שיכול להשמט ולומר: להחזיק בה
כונתי, שלא תפל:

ד. אפלו הודיעו שהוא מפליג, אם החבית פקוקה
והוא בזמן שיש הרבה עובדי דרכים, כגון בין
הגתות, מתר, שהוא מתירא מעובדי דרכים, אפלו
הם עובדי כוכבים:

ה. המוסר מפתח חנותו לעובד כוכבים, היין שבו
מתר, אפלו לא נשאר שום יהודי בעיר, אפלו
הודיעו שהוא מפליג, שלא מסר לו אלא שמירת
המפתח והוא ירא לכנס בו. ויש מי שאומר שלא
התירו, אלא כשאינו יודע שהוא מפליג, ואז מתר
אפלו מצאו שנכנס, אבל אם הודיעו שהוא מפליג,
אפלו אם נתפס עליו כגנב, אסור:

ו. ישראל ועובד כוכבים שהיו בספינה ובה יין,
ושמע ישראל קול תקיעת שופר שתוקעין לשבת
ונכנס לעיר והגייח היין שבספינה עם העובד
כוכבים, אם יש דרף עקלתון שיוכל לבא עליו
פתאם ואין שם אלא עובד כוכבים אחד, מתר
היין, אפלו אם יש בינו ליין יותר מאלפים אמה,
שאינו אנו בעיניהם בחזקת שומרי שבת כראוי:

ה. היו בשוק חביות יין, ונמצא עובד כוכבים
ביניהם, אם הוא עובד כוכבים חלש שאימת
שופטי העיר עליו ואם ימצאוהו נוגע, נתפס
כגנב, מתר בשתייה. ואם לאו, אסור בהנאה:

סימן קכט

דין המניח יין ביד עובד כוכבים וישראל יוצא
ונכנס, וכו' כ' סעיפים:

א. המניח עובד כוכבים בחנותו ויצא, או שהיה לו
יין בספינה או בקרון והגייחו עם העובד כוכבים
והלך לו לבית או לבית המרחץ, או שהיה עובד
כוכבים מעביר לו חביות יין ממקום למקום והגייחו
לבדו עם היין ויצא מתר, אפלו שהיה זמן רב,
מפני שהוא ירא בכל שעה עתה יבא ויראני. והוא
שלא נודע שסגר העובד כוכבים החנות, או
שהרחיק הקרון והספינה בענין שאין יכולים
לראותו. במה דברים אמורים, שיש דרף עקלתון
שיכול לבא עליו פתאם, שלא יראנו, וכן בשהלך
לבית המרחץ, הלך דרף עקלתון, בענין שלא ידע
העובד כוכבים שהלך לבית המרחץ. אבל אם ראה
שהלך לכנס לבית המרחץ, יודע שלא ימהר לבא.
וכן אם אמר לעובד כוכבים שהגייח בחנות: שמר
לי, יודע שנסתלק משמירתו. וכן אם אמר לעובד
כוכבים המעביר החביות: לך, ואני אבא אחריך,
או שהודיעו שהוא מפליג, אם החביות פתוחות,
כיון שנעלמו מעיניו, אסורות. ואם הם סתומות,
אם יש בהפלטתו שעור כדי שיוכל להסיר מגופות
החבית פלה, בין שהיא של טיט בין שהיא של
סיד, ולהחזירה, ותגב, אסור:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות יין נסך סימן קכט

שולחן ערוך

יא. גנבים שנכנסו למרתף ופתחו חביות יין. אם רב גנבי העיר עובדי כוכבים, אסור. ואם רבן ישראל, מתר. ואם רבן ישמעאלים, אסור בשתייה ומתר בהנאה. ואם יש ליהודים שכוונה לבדם, שאין דרך העובד כוכבים מפסיקתה, הולכים אחר רב בני השכונה, אף על פי שרב בני העיר עובדי כוכבים. ובמקום שרגילים להצניע ממון בחביות ומניחים אותם בין חביות יין, אפלו אם רב גנבי העיר עובדי כוכבים, מתר, דשמא לא באו, אלא בשביל הממון וכשראו שהוא יין לא נגעו בו:

יב. חיל שנכנס לעיר ונכנס לבית ישראל. בשעת שלום, חביות פתוחות, אפלו הן פקוקות, אסורות, וסתומות במגופה של טייט, מתרות. ובשעת מלחמה, אלו ואלו מתרות. ודוקא בפתוחות מתחלתן, אבל סתומות שנפתחו, חשינן להו:

יג. עובד כוכבים שנמצא עומד אצל הגת, אם יש בה טופח על מנת להטפח צריך הדיחה ונגוב. ואי לא, בהדיחה סגי:

יד. זונה עובדת כוכבים במסבת ישראל, היין מתר, שאינם מניחים אותה לנסך. אבל זונה ישראלית במסבת עובדי כוכבים, יינה של הזונה גם כן אסור:

טו. הניח יין בביתו בחלון פתוח, ובא עובד כוכבים והכניס שם זונה וסגר הדלת אחריו, ואחר כך בא הישראל ומצא יינו כמו שהניחו, מתר:

טז. חצר שחלוקה בראשי יתדות בין ישראל לעובד כוכבים, אף על פי שחביות פתוחות עומדות סמוך לחלקו של עובד כוכבים תוך פשוט ידיו, מתרות. וכן אם היה גגו של ישראל למעלה מגגו של

ז. היו יושבים ישראל ועובד כוכבים לשותות כל אחד מיינו, ושמע הישראל שקורין לבית הכנסת והלך שם להתפלל, מתר היין אם יש דרך עקלתון שיוכל לבא עליו פתאם. אבל אם היו שותים ביחד מיינ אחד, ויין לפנייהם על השלחן ויין אחר חוץ לשלחן, והניח העובד כוכבים לבדו. שעל השלחן, אסור, ואת שחוץ לשלחן, את שתוף פשוט ידיו, אסור, ושחוץ לפשוט ידיו, מתר. ואם אמר לו: הוי מוזג ושותה, כל החביות הפתוחות שבבית אסורות, והסתומות מתרות, אלא אם כן שהה כדי שיסיר המגופה כלה ויחזירנה ותנגב:

ח. ישראל ששכר בית בחצר העובד כוכבים והניח בו יין וסגר הדלת והכניס הברית בטבעת, ושכח ולא סגרו במפתח, והפליג, ולסוף ימים הרגיש העובד כוכבים שלא היה סגור במפתח והודיע הדבר ליהודי, מתר:

ט. בית שיש לישראל בו יין, ועובד כוכבים דר למטה וישראל בעליה, וארבה מהעליה לבית, ויצאו שניהם בבהלה לראות חתן או הספד, וחזר העובד כוכבים וסגר הפתח ואחר כך בא הישראל, אף על פי שאין לישראל מעבר אלא דרך הבית ואי אפשר לעבר שלא יראנו, הרי היין הפתוח שבבית הישראלי בהתרו, שלא סגר העובד כוכבים אלא על דעת שכבר נכנס הישראל לביתו ולא נשאר אדם בחוץ, וכמדומה לו שהוא קדמו:

י. עובד כוכבים ששמע קול שאגת אריה, ומפחדו נחבא בין החביות יין וסגר הדלת אחריו, מתר אפלו הן פתוחות, מפני שהוא אומר: שמא ישראל אחר נחבא כאן, ויראה אותי כשאגע:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחיב בית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפניו בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא ושמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות יין נסך סימן קל

שולחן ערוך

והגני מלי בבקבוק, אבל חבית שאין דרך עוברי דרכים להוליך פיוצא בו, אין תולים בהם:
יט. נודות יין שנמצאו משלכים בדרך, אם רב שופכי יין ישראל, מתרים, אם הם נודות גדולים. אבל אם הם קטנים שדרך עוברי דרכים להוליך פיוצא בהם, אסורים, שאנו תולים בהם שרפם עובדי כוכבים. ואם היו גדולים וקטנים, מתרים כלם, שהגדולים מוכיחים על הקטנים שהם משופכי יין, והרי רפם ישראל, והקטנים להכריע המשא באו:

כ. ישראל שיש לו יין באוצר שלו ופתח האוצר סגור במפתח אחד, ומצא הפתח פתוח ועובד כוכבים אחד מודה שהוא פתחו לשאב מים מבור שבאוצר כדי לבנות ביתו, מתר:

סימן קל

דין חתימת היין, ובו י' סעיפים:

א. מתר להפקיד ולשלח יין ביד עובד כוכבים, אם הוא חתום בחותם בתוך חותם או מפתח וחותם. והגני מלי בחבית של חרס, אבל לא בחבית של עץ, מפני שיכולין להוציא יין מבין הנסרים ולא ירגישו, וכל שפן בנודות, שבקל יכולים להוציא יין מבין התפירות. ואין להם תקנה, אלא שיכניס כל החביות של עץ או כל הנאד בשק שאין בו תפירה מבחוץ, ויחתם פי השק:

ב. אם הפקיד ביד עובד כוכבים בחותם אחד, אסור בשתיה ומתיר בהנאה, והוא שיחד לו קרן זוית:

עובד כוכבים, וחלוקים ביתדות, מניח שם יינו אף על פי שידו מגעת שם:

יז. חבית של יין שצפה בנהר ונמצאה כנגד עיר שרבה ישראל, אם יש בנהר מכשולות וסכר אגמי מים שהיו מעמידים אותה אלו באה ממקום אחר, מתרות, שאין לתלותה אלא בעיר שנמצאת כנגדה. ואם אין בנהר סכר אגמי מים, אסורה, שאנו תולים אותה ברב הסביבות שהם עובדי כוכבים. ואם נמצאת כנגד עיר שרפה עובדי כוכבים, אם רב הסביבות ישראל ויכולה לבא שם דרך ישראל שלא תטבע, מתרת, אפלו קרובה הרבה לעיר של עובדי כוכבים, עד שמוכית קרבתה שהיא של עובדי כוכבים, מניחים הקרוב והולכים אחר הרב. ואם לאו, היין אסור בהנאה והקנאן הוא של מוצאו. ואם בא ישראל ונתן בה סימן, אף היין מתר, והרי הוא של מוצאו, דכיון דרבה עובדי כוכבים, נתיאשו הבעלים:

יח. חבית של יין שנמצאת בכרמו של ישראל, ויש כרמים אחרים של ישראל סמוכים, וכרמים רבים מהם של עובדי כוכבים סביבותיהם, אף על פי שרחוקים משל ישראל, החבית אסורה, דאזלינן בתר רבא אף על גב דאכא קורבא דמוכח דשל ישראל היתה. ואין צריך לומר כשאין שם של ישראל אלא אותו פרס. והוא הדין להקל, כגון שנמצא בכרמו של עובד כוכבים אף על פי שיש כרמים אחרים של עובדי כוכבים, אי אכא כרמים של ישראל רבים מהם, אפלו רחוקים מהם, הולכים להקל. והוא שישבת בין ההרים שאינו מעבר לעוברי דרכים, הא לאו הכי אסורה, שרב עובדי דרכים עובדי כוכבים הם ושמא מהם נפל.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי לגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האר"ז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות יין נסך סימן קלא

שולחן ערוך

באותו חצר. אבל אם לא היה ישראל דר באותה חצר, אם היה ביד ישראל המפתח וחותר, מתר ואין צריך לומר שני חותמות, ואם לאו, אף על פי שהיין באותו בית ששכר או קנה, אסור אם העובד כוכבים דר בחצר. ואם אינו דר בחצר, מתר, אלא אם כן נמצא עומד בצד היין:

י. במה דברים אמורים, בשוכר או לוקח בית בחצרו של עובד כוכבים. אבל בחצרו של ישראל ממש, שלא לקחו ולא שכרו מעובד כוכבים, אפלו היה עובד כוכבים דר באותו חצר ואין ישראל דר בו, מתר, ואף על פי שאין מפתח וחותר ביד ישראל, לפי שאין לו בה שום שיכות, ואפלו נמצא עומד בצד היין, שהרי מפל מקום נתפס עליו כגנב. והגני מלי ביום, אבל בלילה אסור:

סימן קלא

דין יין כשר שנעשה ברשות עובד כוכבים, ובו ב' סעיפים:

א. ישראל שעשה יינו של עובד כוכבים בטרהרה כדי שיהא מתר לישראל, בין שמכרו לישראל ולא פרע לו מעות, בין שלא מכרו לו, אלא שהוא מטהרו כדי למכרו על ידו לישראלים, אם נתנו ישראל בחצרו של אותו עובד כוכבים עצמו והישראל דר בחצר, מתר אפלו בלא חותר, אפלו אם העובד כוכבים גם כן דר שם. ואם אין ישראל דר באותה חצר, אם דר ישראל באותה העיר והבית שהיין בו פתוח לרשות הרבים, מתר אם יש לישראל מפתח וחותר ואם אין הבית פתוח לרשות הרבים, אף על פי שישראל דר בעיר, או בעיר שפלה עובדי כוכבים אפלו הבית פתוח לרשות

ג. יין מבשל שלנו, וכן יין שלנו שערכו עם דברים אחרים, כגון דבש ושמן, וכן חמץ שלנו, מתר להפקיד ביד עובד כוכבים בחותם אחד:

ד. כיצד הוא חותר בתוך חותר, סתם החבית בכלי שאינו מהדק כדרך שסותמין כל אדם, וטח בטיט, הרי זה חותר אחד. היה כלי מהדק, וטח עליו מלמעלה, הרי זה חותר בתוך חותר. וכן אם צר פי הנאד, הרי זה חותר אחד. הפך פי הנאד לתוכו וצר עליו, הרי זה חותר בתוך חותר. וכן כל שנוי שמשנה מדברים שאין דרך כל אדם, הרי הם כחותם אחד, והסיחה או הקשירה חותר שני:

ה. שני קשרים משנים הוי כשני חותמות:

ו. שתי אותיות הוי כשני חותמות. והדפוסים, אף על פי שיש בהם כמה אותיות, לא חשיבי אלא כחותם אחד, כיון שקובעין אותם בבת אחת. ובמקום שמצויים מומרים ועובדי כוכבים שיודעים לכתב, אין כתב סימן, אלא למי שמפיר הכתב:

ז. מפתח וחותר הוי כשני חותמות:

ח. תתמו בשני חותמות וחזר עליו ולא הפירו, או שמצאו סתור, אסור. אבל אינו צריך לחזר עליו, אלא אם כן הודיע לישראל שנשתלח לו שהוא חתום בשני חותמות, אף על פי שלא הודיעו ענין חתימותיו, כיון שמצאו הישראל השני חתום בשני חותמות, מתר. ומפל מקום נכון הדבר להודיעו צורת החותר, כדי שיתזר אחריו:

ט. ישראל ששכר או קנה בית בחצרו של עובד כוכבים ומלאו יין, אם ישראל דר שם, אף על פי שהניח היין בחצר, ואין עליו לא חותר ולא מפתח, מתר. ואפלו היה גם העובד כוכבים דר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים" מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

כוכבים אחר, אם נתן לו המעות קדם שימתן לו
הישראל היין, המעות אסורים בהנאה. ואם לקח
העובד כוכבים היין תחלה, ואחר כך נתן המעות
לישראל, יש מי שאומר, שאף על פי שלבעל היין
שמכרו אסורים בהנאה, לאחרים מתרים:

ב. ישראל שמכר יינו לעובד כוכבים, פסק עד
שלא משך, דמיו מתרים, שמשפסק סמכה דעתו,
ומשמשך קנה, ויין נסך אינו נעשה עד שיגע בו,
נמצא בשעת מכירה היה מתר. אבל אם משך
העובד כוכבים היין עד שלא פסק, דמיו אסורים,
שהרי לא סמכה דעתו אף על פי שמשך, ונמצא
שכשנגע עדין לא סמכה דעתו לקח, ונאסר היין
בנגיעתו, והרי זה כמוכר סתם יינם. במה דברים
אמורים, כשמדד הישראל לכליו אבל אם מדד
לכלי העובד כוכבים שיש בו עכבת יין, או לכלי
ישראל שביד העובד כוכבים והיה העובד כוכבים
מנדנד הפלי, אם היה מנח בקרקע או שהיה אוהו
בידו באויר, דאז על פרחו הוא מנדנד, צריך
לקח הדמים ואחר כך ימדד:

ג. פועלים ישראלים שעשו מלאכה אצל עובד
כוכבים ושלח להם חבית של יין בשכרם, אם עד
שלא קבלוה בשכרם, מתר, שיאמרו לו: עד שאתה
שולח לנו חבית זו, תהא שלך ותתן לנו דמים
בנגדה. ואם משקבלוה בשכרם, אסור

ד. מי ששכר פועלים עובדי כוכבים ופסק להם
מזונות, אסור להשקותם יין נסך. ואם אמר להם:
צאו ושתו מחננוני פלוני ואני פורע, אם לא
הקדים לו דינר, מתר, אף על פי שיחד לו דינר
והוא בעין ביד בעל הבית. אבל אם הקדים לו

הלכות יין נסך סימן קלב

שולחן ערוך

הרבים, אסור אפלו בחותם תוך חותם, עד שיהא
ישראל יושב ומשמר. ויוצא ונכנס, הרי הוא
כיושב ומשמר. במה דברים אמורים, כשהיין בבית
העובד כוכבים בעליו, אבל אם נתנו בבית עובד
כוכבים אחר, מתר במפתח וחותם, והוא שלא יהא
עובד כוכבים האחר כפוף תחת יד העובד כוכבים
בעל היין, שאם הוא כפוף תחתיו בענין שאם יבא
לגע ביין אינו רשאי למחות בו, הוי כאלו הוא
ברשות בעל היין. ואם רוכלי ישראל רגילין לבא
לעיר, ואין לה חומה, דלתים וברית, בענין
שיכולים לבא לשם בכל שעה שירצו, חשוב
כישאל דרים שם. ואם הבית פתוח לאשפה או
שיש בחצר כנגד פתח הבית חלון פתוח לרשות
הרבים, או שיש לישראל דקל כנגד פתח הבית,
חשוב כפתוח לרשות הרבים. ואם כתב העובד
כוכבים לישראל: התקבלתי, אם כשיבא ישראל
להוציאו אינו מעכב עליו, הרי הוא כיינו, ומתר
במפתח וחותם, אפלו בעיר שכלה עובדי כוכבים.
ואם כשבא ישראל להוציאו אינו מניחו עד שימתן
לו מעותיו, דינו כאלו לא כתב התקבלתי:

ב. עובדי כוכבים שקונים יין מישראל ומחתימין
אותו חותם בתוך חותם ומוליכין אותו כמה ימים
בספינה לבדם, מתר:

סימן קלב

שלא להנות מוין נסך, ובו ז' סעיפים:

א. עובד כוכבים שנגע ביין שלנו, אף על פי
שאסור בהנאה, מתר לקח דמיו מאותו העובד
כוכבים שאסרו, או אותו העובד כוכבים ימכרנו
וימתן דמיו לישראל. ואם מכרו הישראל לעובד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מכון "אורח חיים החדשי" - ללימוד כל ספר "אורח חיים" - במעגל החודש

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות יין נסך סימן קלג

שולחן ערוך

שהשפיר לו חמורו או ספינתו להוליכו בו, או מרתפו להניחו בו, שכרו אסור בהנאה. ואם נטל ממנו מעות בשכרו, שוחק וזורה לרוח או מטיל לים. נתן לו פרות, יוליכם לים המלח, או ישרפם ויקבר העפר בבית הקברות. אפלו לקח בשכרו קרקע או בהמה שאינם נאסרים בהשתתוה להם ולעבדו, התמירו בהם לאסרם בהנאה:

ב. השפיר לו חמורו לרכב עליו, אף על פי שהניח לגינו של יין עליו, או שהשפיר לו ספינתו להוליך בה סחורתו, אף על פי שנתן בה גם מאכליו ומשקיו, שכרו מתר, כיון שעקר השכירות לא היה בשביל יין נסך:

ג. עובד כוכבים ששכר את הפועל, ואמר לו: העבר לי מאה חביות של שכר במאה פרוטות, ונמצאת אחת מהן יין, שכרו כלו אסור, כיון שיש ביניהם שוה פרוטה משכר היין נסך. שאם היה פחות משוה פרוטה, מתר בדיעבד. ואם אמר לו: העבר לי כל חבית בפרוטה, ונמצא ביניהם חבית של יין שכר חבית של יין אסור, והשאר שכרו מתר. ולכתחלה אסור לעשות כן:

ד. היה עושה עמו ביין בחנם, ממשכנים מנכסיו כנגד שכרו:

ה. לא יהא ישראל משמש ומוזג לעובד כוכבים ביין נסך. וכן אסור להיות תרגמן לעובד כוכבים למכור יין נסך. וכן אסור לתת יין בכלי ביד עובד כוכבים המכריז להטעימו, שפיון שנגע בו העובד כוכבים געשה יין נסך, וכשמכריזו ומטעימו נהנה הישראל מיין נסך:

דינר, אסור. ודוקא פשאמר לו: יהא דינר זה בידך עד שתשקה לפועלים ואני אחשב עמך באחרונה, אבל אם נתנו לו להוציא עכשו אם יצטרף לו, מתר:

ה. ישראל שיש לו יין וצריך לתת ממנו חלק ידוע למלך, יכול לומר לעובד כוכבים: פיס למלך בשבילי, אף על פי שהעובד כוכבים גותן יין נסך, והוא חוזר ונותן לו דמים. אבל אסור לומר לו: היה במקומי לתת למלך:

ו. שר שהיה מחלק יינו לעם ולוקח מהם דמיו, לא יאמר ישראל לעובד כוכבים: הא לך ד' זוז והפנס תחתי באוצר השר, כדי שישקח העובד כוכבים אותו יין שכתבו בשם הישראל ולתת העובד כוכבים הדמים לשר, אבל אומר לו: הא לך ד' זוז ומלטיני מן האוצר:

ז. ישראל שהיה נושה בעובד כוכבים מנה, והלך ומכר אלילים ויין נסך והביא לו דמיהם, הרי זה מתר. ואם אמר לו קדם שימכר: המתן לי עד שאמכר אלילים או יין נסך שיש לי ואביא לך, אף על פי שהוא סתם יינם, ומכר והביא לו, הרי זה אסור, מפני שהישראל רוצה בקיומו כדי שיפרע ממנו חובו:

סימן קלג

שלא להשתכר ביין נסך ולא לעשות ממנו סחורה, ובו ז' סעיפים:

א. כשם שאסור למכור יינם ולהנות בו, כך אסור להשתכר בו. לפיכך, ישראל שגשכר לעובד כוכבים לעשות לו מלאכה, אפלו בסתם יינם, או

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האר"ז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות יין נסך סימן קלד

שולחן ערוך

ג. מים שנתערבו ביין, או יין במים, בנותן טעם, מפני שהם מין בשאינו מינו. במה דברים אמורים, שנפל המשקה המתר לתוך המשקה האסור. אבל אם נפל המשקה האסור לתוך המשקה המתר, ראשון ראשון בטל. והוא שיזרק מצרצור קטן שהיה מריק ויורד מעט מעט. ואם נתרבה המשקה האסור עד שיש בו כדי לתן טעם, אוסר. והיאך יהיו המים אסורים, כגון שהיו געבדים או תקרבת לאלילים:

ד. בור של יין שנפל בתוכו קיתון של מים תחלה ואחר כך נפל לתוכו יין נסך, רואין את יין ההתר כאלו אינו, והמים שנפלו משערים אם יש בהם כדי לבטל טעם אותו יין נסך, הרי המים רבים עליו ומבטלים אותו ויהיה הכל מתר. ואם סתם יינם נתערב ביין של התר, אפלו לא נפל לתוכו קיתון של מים אלא לבסוף, אם יש במים כדי לבטל טעם היין האסור, מתר:

ה. כמה יהא במים ויהא בהם כדי לבטל טעם היין, ששה חלקים כנגדו. וכל שיש במים כשעור הזה, מתר אפלו בשתייה:

ו. חמץ עובד כוכבים שנפל לתוך יין של התר, או יין עובד כוכבים שנפל לחמץ התר, בנותן טעם:

ז. חמץ של יין של עובד כוכבים שנפל לתוך חמץ שחר, אוסר בכל שהוא, מפני שהוא במינו, ששניהם חמץ הם:

ח. יין עובד כוכבים, בין ישן בין חדש, שנפל על ענבים, אם הם שלמות ידיהם והם מתרים באכילה. ואם הם מבקעות או שנטל עקצון, אם יש בו בנותן טעם, אסורות באכילה ויעצרו וימכרו

ו. אפלו אמר לו העובד כוכבים: שמר בחנם חבית זו של יין נסך, אף על פי שפטור אם נשברה או נאבדה, מכל מקום מיצר הוא אם תשבר או תאבד מתוך שמירתו ורוצה הוא בקיומו ואסור:

ז. ישראל ששכרו עובד כוכבים לשבר לו חבית של יין נסך, אף על פי שרוצה בקיומם שלא ישתברו מאליהם עד שישברם הוא ויטל שחרם, שכרו מתר ותבא עליו ברכה מפני שממעט בתפלה:

סימן קלד

דין יין שנתנסך ונתערב, ובו י"ג סעיפים:

א. יין שנתנסך לעבודת כוכבים שנתערב ביין של התר, אוסר בהנאה בכל שהוא. במה דברים אמורים, כשהורק היין המתר על טפה של יין נסך, אבל אם ערה יין נסך מצרצור קטן לתוך הבור של יין, אפלו ערה כל היום בלוי, ראשון ראשון בטל. ערה מהחבית, בין שערה מהמתר לאסור או מהאסור למתר, הכל אסור, מפני שהעמוד היורד מפי החבית גדול:

ב. יין שאינו אסור אלא בשתייה, אינו אוסר אלא בששים. נתערב סתם יינם ביין מתר, הרי זה אוסר בכל שהוא בשתייה, וימכר בלוי לעובד כוכבים, ולוקח דמי היין האסור שבו ומשליכו לים המלח, ויהנה בשאר המעות. וכן אם נתערבה חבית של יין נסך בין החביות, הכל אסורים בשתייה ומתרים בהנאה, ויוליד דמי אותה חבית לים המלח כשימכר הכל לעובד כוכבים. וכן בחביות של סתם יינם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מכון "אורח חיים החרשי" - ללימוד כל ספר "אורח חיים" - במעגל החודש

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים" מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

שולחן ערוך היין סימן קלה באיזו כלים יש לחוש משום נסוך, ובו ט"ז איטתהיעה

א. פלים שאין מכניסין לקיום, בין שהם של עור, בין שהם של עץ ושל זכוכית ושל אבן ושל מתכת, אם אינן מוּפְתִין מִשְׁכֶּשֶׁן הַיַּיִן בְּמֵי, ומְתָרִים, בין שהיה תחלת תשמישן ביד עובד כוכבים, בין ביד ישראל. היו מוּפְתִין וְחֻדְשִׁים, אם דרךן לשום בהם יין בשעת זפיתיה, וכל שכן אם הם יְשָׁנִים, שנתישנו ביד עובד כוכבים בתשמיש יין, קולף את הזפת ומשכשכן, ומתרים. לא רצה לקלף, ממלאן ומערן ג' ימים. והוא הדין לכלים שלנו שנגע בהם העובד כוכבים בעוד היין טופח עליהם:

ב. כלי שנקב וסתמו בזפת אינו גידון ככלי מזפף. ולפי זה משפף שהוא מזפף מעט סביב הברזל, אין לו דין כלי מזפף:

ג. כלי שהוא שוע בשעוה, אין דינו כמזפף, דשעוה לא בלעה:

ד. כלי חרס, אם נשתמש בהם העובד כוכבים, כל זמן שלא שבועו לבלע, צריכים מלוי וערוי אפלו אינם זפיתין. ומאימתי שבעו, מפעם שניה ואילף. לפיכך, אם נשתמש בהם העובד כוכבים פעם ראשונה ושניה, צריך מלוי וערוי. ואם נתן בהם מים שלשה פעמים, ואחר כך נתן בהם יין, ונגע בו העובד כוכבים, מתר בשכשוך. אבל אם לא נתן בהם מים אלא ב' פעמים, ואחר כך נתן בהם יין ונגע בו העובד כוכבים, יש אומרים שצריך ערוי. ואם נתן בהם מים פעם אחת ושהו בהם שעה גדולה כמו רביע היום, הווי בלועים ממים כמו נתן בהם מים שלש פעמים. ואם הם זפיתים, צריכים לקלף הזפת או מלוי וערוי, אפלו בשלנו,

לעובד כוכבים חוץ מדמי יין נסוף שבהו, אבל לא ימכרם כמו שהן, שמא יחזור וימכרם לישראל. ואם אין בו כדי לתן טעם, מתרות באכילה:

ט. יין עובד כוכבים שנפל על גבי תאנים, מתרים, מפני שהיין פוגם בטעם התאנים:

י. נפל על עדשים ושעורים וכיוצא בהם, ידיהם והם מתרים. ואם עבר עליהם זמן רב, ודאי בלעו ואין להם הטר בהדחה, ומשערים אותם בנותן טעם:

יא. נפל על גבי חטים, אין להם הטר בהדחה, מפני שמתוך שיש בהם סדק, היין נבלע בהם. לפיכך אם יש ביין כדי לתן טעם, אסורות באכילה. ולא ימכרם לעובד כוכבים, שמא יחזור וימכרם לישראל. אלא כיצד עושה, טוחן אותם ועושה מהם פת, ומוכרה לעובד כוכבים שלא בפני ישראל. ואם הוא במקום שנהגו לאכל פת עובד כוכבים, אין להם תקנה:

יב. חמץ יין של עובד כוכבים שנפל לתוך גריסין רותחין, פוגמין ומתרים. אבל לתוך צוננים משביחים ואסורים, אפלו הרתיחן אחר כך ותזרו להיות טעם לפגם:

יג. כל המשקים של עובדי כוכבים שדרךם לערב בהם יין או חמץ, אסורים:

הלכות כלי היין

סימן קלה באיזו כלים יש לחוש משום נסוך, ובו ט"ז סעיפים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האר"ז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך היין סימן קלה באיזו כלים יש לחוש משום נסוך, ובו ט"ז אמתה

י. פלי עור הצריף מלוי וצרוי, צריף שיוסף עור וכיוצא בו על פיו כעין גנדפא, כדי שיעלו המים על פיו, או יהפכנו על פיו בתוך פלי מלא מים, ג' ימים אחרים:

יא. כל מקום שאמרנו שצריף שכשוף צריף להדיחו שלש פעמים:

יב. כל מקום שצריף צרוי, צריף למלאותו מים על כל גדותיו, ויניחם בו כ"ד שעות מעת לעת ולסוף כ"ד שעות ישפכם והמים מתרים, ויתן בו מים שניים ויניחם בו כ"ד שעות, וכן יעשה פעם שלישית, ואף על פי שלא היו ג' ימים אלו רצופים אין בכך פלוס. ואם עמדו בו המים כמה ימים ולא שפכם, לא עלו לו אלא ליום אחד. ואם שפף המים קדם שעמדו בו כ"ד שעות, לא עלו לו אותם המים:

יג. אפלו במכניסו לקיום אינו בולע יותר מכדי קלפה. לפיכך אם העביר עליהם מלקט ורהיטני, או קלפם בקרדם, הכשרו:

יד. פלי חרס שנשתמש בהם יין נסוך, אם החזירן לכבשן והסיקן מבחוץ ונתלבנו, אפלו לא השקם בתוכו עד שגשר הנפת אלא שנרפה, שרי. אבל אם הסיקן מבפנים, לא מהני אלא אם פן הסיקן כל כך עד שעבר חמם לצד חוץ כל כך שהיד סולדת בו:

טז. פלי עץ וכלי עור וכלי חרס, אפלו מזפתים ואפלו מכניסן לקיום, נתרים בהגעלה בכלי ראשון:

שנגע בהם העובד כוכבים בעוד משקה טופח עליהם:

ה. פלי נתר והם העשויים ממחפרת של צריף בולעים הרבה ביותר ואין להם טהרה עולמית אפלו בישון י"ב חדש, ואפלו באין מכניסין לקיום, ואפלו היה תחלת תשמישן ביד ישראל:

ז. פלי חרס המצפים באבר או ברתוכי זכוכית אם הם ירקים דינם ככלי נתר, מפני שיש בו קרקע מחפירת צריף. אבל לבנים או שחורים, אם הם חלקים שאין בהם בקעים, דינם ככלי מתכות. ואם יש בהם בקעים, דינם כשאר פלי חרס שאינם שועים:

ז. פלים שמכניסים בהם יין לקיום, צריכים צרוי, בין שלקחם ישנים מהעובד כוכבים, בין שהם שלנו ונשתמש בהם העובד כוכבים אפלו לפי שעה. ומיהו בערוי סגי להו, אפלו הם זפותים:

ח. יש מי שאומר, שלא החמירו בשביל שמכניסו לקיום אלא בכלי חרס בלבד. ויש מוסיפים של עץ ושל עור. ויש מי שמוסיף של אבן ושל מתכת, וכן ראוי לנהג. אבל של זכוכית, לדברי הפל אין מחמירים בו בשביל שמכניסו לקיום:

ט. נודות, אין חשובין מכניסן לקיום, שהרי אינם עשויים אלא להוליך בהם יין מהגת לחבית. אבל חמת של טיעים, כיון שהיין נתון בו תמיד, שמיד שמעריץ זה חוזרין וממלאים אותו, דינו כמכניסו לקיום. אבל כוסות, אף על פי ששותים בהם תדיר, מפל מקום אין היין שוהה בהם תמיד אלא ממלאן לפי שעה ושותה ומערה, והלכך אין להם דין מכניסן לקיום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האר"ז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלי היין סימן קלו

שולחן ערוך

נקב שהיין של עובד פוכבים יורד בו, שהנקב
אסור, והיין היוצא משם צלול מבלי תערבת
התמצנים:

ג. יין שנמן לקנקנים של עובד פוכבים שלא
הכשרו, ואחר כך הריק אותו יין וערבו עם יין
אחר מרבה שהיה לו בקנקנים אחרים כשרים, אם
יש ביין השני ס' ביין הראשון, הפל מתר אפלו
בשתיה. ואם יש ביין השני מים כדי שעור ששה
חלקים כנגד קלפת האסורים, גם כן מתר הפל
בשתיה, ואף על פי שלא היה מים ביין הראשון:

ד. פלים האסורים מחמת יין של עובד פוכבים,
מתר לתן לתוכם בין מים בין שכר בין שאר
משקים, ובלבד שדיח בתחלה לחלוחי היין שעל
פני הפלים. וכן מתר למלח בהם:

ה. אם נתן יין בכלי אסור, לא נתיר לתת בו יין
פעם אחרת, עד שיכשירונו:

ו. אין עובד פוכבים מסיח לפי תמו נאמן בהכשר
פלים האסורים:

סימן קלח

דיני הכשר כלי היין, ובו י"א פעיפים:

א. גת של אבן שזפתה עובד פוכבים ונתן בה יין
בשעת זפיתה, או שזפתה ישראל ונתן בה יין,
ונגע בה העובד פוכבים בעוד משקה טופח עליה,
צריכה נגוב. ואם דרך העובד פוכבים בזפותה,
אין די לה בנגוב, אלא יקלף הזפת ואחר כך
ינגב, או ערוי בלא קלפה, או יישנה י"ב חדש.
ושל עץ, אם זפתה עובד פוכבים ונתן יין בשעת
זפיתה, אפלו לא דרך בה, או שזפתה ודרך בה

טז. כל הפלים שישנן י"ב חדש, שרי, שפודאי
פלה כל לחלוחית יין שבהם, ואפלו נתן לתוכם
מים תוך י"ב חדש, אין בקף פלום:

סימן קלו

שהשולח כלי יין ביד עובד פוכבים צריך לחתמו,
ובו פעיף אחר

א. השולח ביד עובד פוכבים פלים המיחדים ליינ,
צריך להחתימם בחותם אחד כדי שיהא נפר אם
הכניס בהם העובד פוכבים יין, ויש מי שמצריך
חותם בתוך חותם. ואם הם תכיות גדולות, מתר
להשהותן בבית העובד פוכבים אמן יום או יומים,
לתקנם, דבכלי גדול פזה אין רגילים להשתמש בו
לפי שעה:

סימן קלז

דיון יין כשר שהושם לתוך כלי שלא נכשר, ובו ו'
פעיפים:

א. כל הפלים האסורים מחמת יין של עובד
פוכבים שהכניס בהם ישראל יין קדם שהכשירו,
אסור בשתיה ומתר בהנאה, אפלו הוא יבש, כל
זמן שלא עבר עליו י"ב חדש. ואם הוא כלי שאין
מכניסו לקיום לא נאסר, אלא אם כן עמד בו יינו
של ישראל כ"ד שעות. ואם היה ביין מערב קיתון
של מים, אם יש במים ששה פעמים כנגד קלפת
הקנקן, מתר אפלו בשתיה:

ב. אם דרך ענבים בגת של עובד פוכבים שלא
הכשירו, מתר, שהרי התמצנים והוגים יש בהם ס'
כנגד קלפת הגת. אבל אסור להוציא היין דרך

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החודשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבודת כוכבים סימן קלט

שולחן ערוך

ו. העקלים שפּוֹרְכִים סביב העביט העשויים מחריות של דקל ושל קנבוס, מנגבן. ושל שיפה ושל גמי בולעים יותר וצריך לישנן י"ב חדש. ואם רצה לטהרן מיד, מגעילן ברותחין או חולטן במי זיתים או מניחן תחת צנור שמיימיו מקלחין או במעין שמיימיו רודפין י"ב שעות, ואחר כך יתרו: ז. משמרת של יין של עובד כוכבים, אם היא של שער, מדיחה. ואם היא של צמר, צריכה נגוב. ואם היא של פשתן, צריכה לישנה י"ב חדש: ח. כלי חלף והוצין וכיוצא בהן מכפיפות שמוסגנים בהן יין, אם היו תפורים בחבלים, מדיחן. ואם היו אחוזות זו בזו בחבור קשה, צריכים נגוב. ואם היו תפורות בפשתן, מישנן: ט. כל מקום שצריך נגוב, צריך להתיר הקשרים. אבל בהכשר מלוי וערוי, וכן בישון שנים עשר חדש, אין צריך להתיר הקשרים: י. כל מקום שאמרו צריך נגוב, אם הם לחים, מקנחן באפר, ואחר כך מדיחן במים, ואחר כך מקנחן באפר פעם שנית, ואחר כך מדיחן במים. ואם הם יבשים, מקדים מים, ואחר כך אפר, ואחר כך מים, ואחר כך אפר, ואחר כך מים: יא. גת שדרך בה עובד כוכבים, כשבא ישראל לנגבה מכבד בדרך, ואין מחיבין אותו ללקט התרצנים:

אחר כך, או שזפתה ישראל ונתן בה יין, ונגע בה העובד כוכבים בעוד משקה טופח עליה, דין אחד להם שצריכה קליפה ונגוב, או ערוי בלא קליפה. ואם יש נערת של פשתן בין נסר לנסר, או בלאי בגדים, אין די לה בנגוב, אלא צריכה מלוי וערוי או הגעלה. ושל חרס, זפתה העובד כוכבים ונתן בה יין בשעת זפיתה, אפלו לא דרך בה, או שזפתה ישראל ונתן בה יין, ונגע בה העובד כוכבים בעוד משקה טופח עליה, אינה נותרת בקליפה ונגוב, אלא במלוי וערוי בלא קליפה. ואם זפתה העובד כוכבים ודרך בה, צריכה קליפה ומלוי וערוי, או הגעלה בלא קליפה, או ישון י"ב חדש, או להסיקה בכבשן עד שירפה הזפת. וכל זה בזפיתה, אבל אם אינה זפיתה יש לחלק שאם תחלת תשמישה על ידי עובד כוכבים, צריכה נגוב ואם תחלת תשמישה על ידי ישראל, סגי בהדחה אם היא של עץ או אבן, אבל אם היא של חרס צריכה נגוב: ג. גת הבנויה בלבנים או סיד וגפסים דינה כשל חרס: ג. הגת וכליו הצריכים נגוב, נותרים בהגעלה על ידי ערוי שמערה מכלי ראשון עליהם, ולא תהא הגעלה זו פחותה מנגוב: ד. גיגית גדולה שדורכין בה, ותמשפך וכלי המדה והמחץ, והוא כלי שדולין בו מהבור לחבית, כלם דינם כגת: ה. הקורה שעוצרים בה הענבים, והדפים שמשמיין על העביט סגי להו בהדחה:

הלכות עבודת כוכבים

סימן קלט

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבודת כוכבים סימן קלט

שולחן ערוך

ולא נאסר. אבל אם לא עבדה במקל פדרף
עבודתה, אלא זרקו לפניה, אינו חייב ולא נאסר:

ד. שחט לפניו חגב, נאסר, אפלו אין דרף לעבדה
בחגב כלל:

ה. כל דבר שכוּצא בו קרב לפניו, אם מוצא
אותו בפני עבודה זרה או שמוצא אותו לפניו
מהמחיצה הפרוסה לפניו, אסור, שאנו תולים
שהכניסה שם לשם תקרבתו. ואפלו מים ומלח
שאנו דרף כבוד. וכל שמוצא חוץ מהמחיצה, אם
הוא דרף כבוד, אסור משום נוי. ואם לאו, מתיר.
ופעור ומרקוליס כל מה שמצא עמהם, אפלו דרף
בזיון בחוץ, הכל אסור:

ו. מה שרואין שמכניסין אותו לעבודת כוכבים של
עובד כוכבים ועדין לא נכנס, מתיר, שעדין לא
נעשה תקרבתו:

ז. מצא בראשה מעות, כסות וכלים, אם מצאן דרף
כבוד, אסורים. ואם הם דרף בזיון, כגון כיס תלוי
בצנארו, ובגד מקפלת על כתפו, וכלי כפוי על
ראשו, מתרים:

ח. הפירות שנותנים לכהנים מתרים, שאין
מקריבים אותם לעבודת כוכבים אלא חק לכהנים:

ט. גרות של שעה שמדליקין לפניו, נזיה הם
ואסורים. ואם משכנן או מכרן לישראל, מתרים,
דכיון שכפון לצרף עצמו זהו בטולן:

י. תתיכות שעה שנותנים לפניו מתרות, דלאו
נזיה הן ולא תקרבתה:

יא. מלבושים שלובשים הפנהנים פשנכנסים לבית
עבודת כוכבים, נוי שלהם הן, ולא נוי של עבודת

דינו אליהם ובטולם ומשמשיהם וכליהם, ובו ט"ו
מעייפים:

א. עבודת כוכבים אסורה בהנאה, היא ותשמישה
ונזיה ותקרבתה, בין של עובד כוכבים בין של
ישראל, אלא דשל עובד כוכבים אסורה מיד, ושל
ישראל אינה אסורה עד שתעבד. ותשמישיה ונזיה,
בין של עובד כוכבים ובין של ישראל, אינם
אסורים עד שישתמשו בהם. ותקרבתה, משהביאו
לפניה ועשה ממנו תקרבת, נאסר:

ב. עבודת כוכבים של ישראל אין לה בטול, אבל
של עובד כוכבים ותשמישיה ונזיה, יש להם
בטול. ותקרבתה, אין לה בטול:

ג. איזהו נוי ואיזהו תקרבת, נוי כגון שמדליק
לפניה גרות, או שטח לפניו בגדים וכלים נאים
לנוי. ותקרבת, כל שכוּצא בו קרב על גפי
מזבח, כמו כל מיני מאכל, כגון בשר, שמנים
וסלתות, מים ומלח, אם הניחו לפניו לשם
תקרבת, נאסר מיד. אבל דבר שאין מקריבין ממנו
בפנים, אינו נאסר אלא אם כן עשה ממנו כעין
זביחה או כעין זריקה המשתפרת, והוא דרף
לעבדה באותו דבר, אף על פי שאין דרף לעבדה
בזה הענין. פיצו, עבודה זרה שעובדים אותה
שמקשקשים לפניו במקל ושביר מקל לפניו,
נאסר, מפני ששבירת המקל דומה לזביחה. אבל
אם אין עובדים אותה במקל כלל, ושביר מקל
לפניה, אינו חייב ולא נאסר. ואם עבדה בקשקוש
מקלו, והוא דרף עבודתה, חייב ולא נאסר. וכן
בכל דבר שעבדה פדרף עבודתה, בין אם הוא
דרף כבוד או דרף בזיון, ואינו כעין פנים, חייב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לפני צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחם הקדוש)

יורה דעה

הלכות עבודת כוכבים סימן קמ

שולחן ערוך

הרי אלו האחרים מתרים. וכן אם אחד מהתערבת הראשון נפל לים או נשרף בעגלן שנאבד מהעולם, כל הנשארים מתר להנות בהם שנים שנים ביחד, אבל לא האחד לבדו. ובלבד שלא יהנה אדם אחד מכלם. ויש מי שאוסר אלא אם כן נפלו שתים לים הגדול או נשרפים:

סימן קמא

דין הצלמים והצורות (של עבודת כוכבים), ובו ח' סעיפים:

א. כל הצלמים הנמצאים בכפרים, אסורים, דסתמא לשם עבודת כוכבים נעשו. והנמצאים בכרכים, מתרים, דודאי לנוי נעשו, אלא אם כן עומדין על פתח המדינה, והנה ביד הצורה צורת מקל או צפור, או כדור או סיף או עטרה וטבעת:

ב. המוצא שברי צלמים משלכים, או בתוך שברי נחשת, או אפלו שברי אלילים עצמן, מתרים. אבל מצא תבנית יד או רגל והוא עומד על בסיסו, אסור:

ג. המוצא פלים ועליהם צורות חמה או לבנה. או דרקון, והוא דומה לנחש, ויש כמין סנפירין בין פרקי חליות שבצנאר, אם הפלים מכבדים, אסורים. שודאי נעשו לשם עבודת כוכבים. ואם הם מבזים, מתרים שלא נעשו אלא לנוי. ואלו הם מכבדים, שעל השירים גזמים וטבעות, ומבזים, יורות, קמקומים חמי תמין וכוסות ששותים בהם, בין אם הם למשה מהמים או למעלה מהמים. וכל זה בסתם שאין אנו יודעים שנעבדו פלים הללו, אבל בידוע שלא נעבדו פלים הללו, שעל

כוכבים, ואפלו בטול אינם צריכים. ויש מי שמצריך בטול:

יב. פלים שאוחזו בידו והמתתה שמקטיר בה, משמשיה הם וצריכים בטול. ואם מקרם העובד כוכבים או משכנן לישראל, זהו בטולם. ויש אומרים שאין זה בטולם:

יג. גרות ושעוה של עבודת כוכבים, אסורים לגר מצוה דשבת ודחנפה ודבית הפנסת. וכן תכשיטי הכהנים לא יתקן מהם טליתות ולא שום דבר מצוה, משום דמאיסי:

יד. לא יכתב ישראל על ספרי עובדי כוכבים, אלא אם כן מחקן שלא יהיה רשומן נכר. ויש מי שאומר דאפלו הכי לא יכתב עליו דברי תפלות ותחנונים, דאין קטגור נעשה סגור:

טו. ספרי עצמין ביד ישראל, יש מי שאומר שאין אסור למכרם. ויש מי שאומר, שאסור להלוות לצורך בגין עבודת כוכבים או לתכשיטיה או למשמשיה, וכל שפן למכר לה תשמשיים פגון מחתות. והמונע מצליח. ואין לקשר ספרי עצמים חוץ מספרי הדינים והסופרים. ואם חשש משום איבה, כל מה שיכול להשמט, ישמט:

סימן קמ

דין תקרבת עבודת כוכבים שנתערב, ובו סעיף אחד

א. עבודת כוכבים ומשמשיה ותקרבתה, אסורים בכל שהוא, שאם נתערב אחד מהם, אפלו באלף, פלן אסורות. ואם אחד מהתערבת הראשון נתערב בשנים אחרים, ונפל מהשלשה אחד לשנים אחרים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מכון "אורח חיים החדשי" - ללימוד כל ספר "אורח חיים" - במעגל החודש

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבודת כוכבים סימן קמב

שולחן ערוך

ה. לא יעשה בית, תבנית היכל כשעור גבהו
וארפו ורחבו. אכסדרה, תבנית אולם. חצר, תבנית
עזרה. שלחן, תבנית שלחן. מנורה, תבנית מנורה.
אבל עושה של חמשה קנים או של ששה או
שמונה, אבל של שבעה לא יעשה אפלו משאר
מיני מתכות, ואפלו בלא גביעים וכפתורים
ופרחים, ואפלו אינה גבוהה י"ח טפחים:

סימן קמב

שהאלילים ותשמישיהם אסורים בהנאה, וכו' ט"ו
סעיפים:

א. כשם שהעבודות כוכבים אסורים בהנאה, כך כל
הנאות הבאות ממנה אסורות, אפלו אם שרפה
אסור להנות בגחלתה ואפרה. אבל מתר להנות
משלהבתה:

ב. ספין של עבודת כוכבים ששחט בה, הרי זו
מתרת, מפני שהוא מקלקל. ואם היתה בהמה
מסכנת, הרי זו אסורה, מפני שהוא מתקן, והרי
זה התקון מהנאות משמשי עבודת כוכבים. וכן
אסור לחתך בה בשר, מפני שהוא מתקן. ואם
חתך דרך הפסד והשחתה, מתר:

ג. נטל ממנה פרפר וארג בו את הבגד, אסור
בהנאה. נתערב בבגדים אחרים, יוליך דמי אותו
הבגד לים המלח ושאר כל הבגדים מתרים:

ד. נטל ממנה עצים, אסורים בהנאה. הסיק בהם
את התנור, בין חדש בין ישן, יצן ואחר כך יחס
אותו בעצי הטר. ואם לא צננו ואפה בו את הפת
נתערבה באחרות, יוליך דמי אותה הפת לים
המלח, ושאר כל הכפרות מתרים. גרף את כל

המכבדים נמי מתרים. ויש מי שאמר שכל צורה
שהיא נעבדת בודאי, אפלו על המבזים אסורים,
אף על פי שאין אנו יודעים שכלים הללו נעבדו.
ולפי זה בזמן הזה שמחקקים תקק בפלים, ומצירים
בהם אלילים, המוצא פלים שיש בהם אלילים,
אסורים:

ד. אסור לציר צורות שבמדור שכינה, כגון ד'
פנים בהדי הדדי, וכן צורות שרפים ואופנים
ומלאכי השרת. וכן צורת אדם לבדו, כל אלו
אסור לעשות אפלו לנוי [לגוי]. ואם גוי עשאם
לו, אסור להשהותם. במה דברים אמורים,
בבולטת. אבל בשוקעת, כאותם שאורגים בבגד,
ושמצירים בכתל בסמנין, מתר לעשותם. וצורת
חמה ולבנה וכוכבים, אסור בין בולטות בין
שוקעות. ואם הם להתלמד, להבין ולהורות, כלן
מתרות אפלו בולטות:

ה. טבעת שיש עליה חותם, שהוא צורת אדם, אם
היתה הצורה בולטת, אסור להניחה, ומתר לחתם
בה. ואם היתה הצורה שוקעת, מתר להניחה,
ואסור לחתם בה מפני שהנחתם תעשה בו הצורה
בולטת:

ו. צורות בהמות, חיות ועופות ודגים, וצורות
אילנות ודשאים וכיוצא בהם, מתר לצור אותם,
ואפלו היתה הצורת בולטת:

ז. יש מי שאומר, שלא אסרו בצורת אדם ודרקון
אלא דוקא בצורה שלמה בכל איבריה, אבל צורת
ראש או גוף בלא ראש, אין בה שום אסור לא
במוצאו ולא בעושה,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבודת כוכבים סימן קמג

שולחן ערוך

יא. מתר לטע תחת האשרה ירקות, בין בימות החמה שהם צריכים לצל בין בימות הגשמים, מפני שצל האשרה שהוא אסור, עם הקרקע, שאינה נאסרת, גורמים לירקות אלו לצמח, וכל שדבר אסור ודבר מתר גורמין לו, הרי זה מתר בכל מקום. לפיכך, שדה שזבלה בזבל של עבודת כוכבים, מתר לזרע אותה. ופרה שפטמה בכרשיני עבודת כוכבים, תאכל. וכן כל פיוצא בזה:

יב. אילן ששומרים פרותיו לעשות מהם שכר לשותותו ביום חגם, אסור, בידוע שהיא אשרה:

יג. אילני סרק שרגילין לטע בפני עבודת כוכבים, לא גרע מגוי עבודת כוכבים, ואסור:

יד. מרחץ שיש בה עבודת כוכבים, מתר לרחץ בה, מפני שהיא נעשית לשם נוי ולא לעבדה, שנאמר: אלהיהם בזמן שנוהגים בה מנהג אלהות, ולא בזמן שמבזים אותה, כגון זו שהיא עומדת על הביב, והכל משתינים בפניה. ואם היה דרך עבודתה בכך, אסור:

טו. אסור לשמע כלי שיר של עבודת כוכבים או להסתכל בגוי עבודת כוכבים, פיון שנהנה בראיה:

סימן קמז

שלא לבנות ביתו סמוך לבית עבודת כוכבים ובאיזה אופן מתר להנות מעבודת כוכבים, וכו' ו' סעיפים:

א. מי שהיה ביתו סמוך לבית עבודת כוכבים, ונפל, אסור לבנותו. כיצד יעשה, כונס לתוך שלו, ובונה, ואותו הרוח ממלאו קוצים או צואה, כדי שלא ירחיב בבית עבודת כוכבים. היה הכתל

האש, ואחר כך בשל או אפה בחמו של תנור, הרי זה מתר, שהרי עצי האסור הלכו להם:

ה. קצרות וכוסות וקדרות וצלוחיות שבשולן היוצר בעצי אילים, הרי אלו אסורים בהנאה, שהרי דבר האסור בהנאה עשה אותם חדשים:

ו. פת שבשלה על גבי גחלים של עצי אילים, מתרת פיון שנעשו גחלים הלך אסורו, אף על פי שהן בוערות:

ז. קדרה שבשלה בעצי אילים ובעצי התר, הרי התבשיל אסור, ואף על פי שזה וזה גורם, שבשעה שנתבשלה מחמת עצי האסור עדין לא באו עצי התר, ונמצא מקצת הפשול בעצי התר ומקצתו באסור:

ח. אפרוחים שקננו באשרה ואינם צריכין לאמן, מתרין. אבל ביצים שעליה וכן אפרוחים שצריכים לאמן, אסורים. והקן עצמו שבראשה, מתר, מפני שהעוף מביא עציו ממקום אחר:

ט. האשרה, בין שהיתה נעבדת בין שהיתה עבודת כוכבים מנחת תחתיה, אסור לישב בצלה. ואם יש לו דרך אחרת קצרה כמוה אסור לעבר תחתיה. ואם לאו, עובר תחתיה כשהוא רץ:

י. צל בית עבודת כוכבים תוכו ונגד פתחו, תוף ארבע אמות אסור. צל שלאחריו, מתר, ואפלו תוכו, אם גוזל הרבים שקדם לו הדרך, ואחר כך בנה שם בית עבודת כוכבים, מתר לעבר דרך שם. אבל אם קדם הבית לדרך, אסור. ויש אוסרים בכל גונא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
 רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
 נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
 י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
 שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
 מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
 ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
 ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
 לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האר"ז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבודת כוכבים סימן קמד

שולחן ערוך

ב. יש אומרים שאם ביד ישראל יין נסך ועבודת כוכבים, ומכרם לעובד כוכבים בהקפה ומכרם העובד כוכבים לאחר קדם שיפירע לזה הישראל, הדמים מתרים בדיעבד:

סימן קמז

איזו עבודת כוכבים של עובדי כוכבים המתרים בהנאה, ובו ט' סעיפים:

א. כל שאין בו תפיסת יד אדם ולא עשהו אדם, אף על פי שנעבד, הרי זה מתר בהנאה. לפיכך המשתחוה להר, לא גאסר. ואפלו אבני הר שנדלדלו, ועדין הם במקומם ועבדם שם, אינן גאסרין. וכן הנגרות והמעיינות של רבים ואילנות שלא נטען לשם עבודת כוכבים, אינם גאסרים. ומכל מקום אף על פי שלא גאסר גוף האילן כשמשתחוה לו, כל השריגים והעלים והפרות שיוציא כל זמן שהוא נעבד, אסורים בהנאה:

ב. דבר שאין בו תפיסת ידי אדם, שנעבד, אף על פי שהנעבד עצמו מתר בהנאה, צפוי אסור בהנאה:

ג. בית שבנאו מתחלה שיהא הבית עצמו נעבד, וכן המשתחוה לבית בנוי, הרי זה אסור בהנאה. הנה בנוי וסידו וכידו לשם עבודת כוכבים עד שנשתדש, נוטל מה שחדש, והחדוש אסור בהנאה מפני שעשהו לעבדו, ושאר הבית מתר. הכנים עבודת כוכבים לתוך הבית, כל זמן שהוא שם, הבית אסור בהנאה. הוציא, התר הבית:

ד. אבן שחצבה לעבדה, אסורה בהנאה. היתה חצובה וצירה וכידה שתעבד, אפלו ציר וכיד בגוף

שלו ושל עבודת כוכבים, ידון מחצה למחצה, שלו מתר בהנאה, ושל עבודת כוכבים הפל אסור בהנאה, אבניו ועציו ואפרו:

ב. אסור לבנות עם העובד כוכבים כפה שמעמידים בה עבודת כוכבים. ואם עבר ובנה, שכרו מתר. אבל בונה הוא לכתחלה הטרקלין או החצר שיש בה אותה הכפה:

ג. היה לעבודת כוכבים גנה או מרחץ, והטובה היוצאת מהם היא לכהנים, מתר להנות מהם שלא בטובה, ואסור להנות מהם בטובה, ואפלו יש לאחרים בטובה עם הכהנים. ואם אין הטובה היוצאת מהם לכהנים, אלא לעובדיה, מתר להנות מהם אפלו בטובה, אפלו הגנה והמרחץ לעבודת כוכבים לבדה:

ד. תלילים של עבודת כוכבים, אסור לספד בהם:

ה. תניות של עבודת כוכבים, אסור לשכר מהם:

ו. גבאים שנוטלים מכס לעבודת כוכבים, אסור לתן להם:

סימן קמד

דמי עבודת כוכבים מה דינם, ובו ב' סעיפים:

א. דמי עבודת כוכבים ביד ישראל שמכרה, אסורים. אבל אם מכרה עובד כוכבים, אפלו מכרה כדי לעבדה, הדמים מתרים. ודוקא שהדבר ידוע שמכרה לעשות צרכיו בדמיה, אבל אם אינו ידוע, יש לחוש שמא מכרה לקנות בדמיה עבודת כוכבים אחרים, והרי המעות מקצין לעבודת כוכבים, ואסורים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות עבודת כוכבים סימן קמו

שולחן ערוך

סימן קמו

איזו עבודת כוכבים יש לה בטול ואיזו אין לה בטול, ובו ט"ז סעיפים:

א. עבודת כוכבים של עובד כוכבים שבטלה עובד כוכבים, מתרת. אבל ישראל אינו יכול לבטל עבודת כוכבים של עובד כוכבים, וכל שכך של ישראל שאין לה בטול עולמית. ואפילו אם יש לעובד כוכבים שתפות בה עמו, אין בטול העובד כוכבים מועיל לחלק הישראל:

ב. אפלו עבודת כוכבים של עובד כוכבים, משבאה ליד ישראל וזכה בה, שוב אין לה בטול. והני מלי עבודת כוכבים עצמה, אבל משמשי עבודת כוכבים ונויה, אם באו ליד ישראל ואחר כך בטלם עובד כוכבים, מתרים:

ג. הלוקח גרוטאות מן העובד כוכבים ומצא בהם עבודת כוכבים, אם נתן מעות ולא משך, יחזירם לעובד כוכבים. וכן אם משך ולא נתן מעות, אף על פי שמשיכה בעובד כוכבים קונה, כמקח טעות הוא. נתן מעות ומשך, יוליכם לים המלח:

ד. גר ועובד כוכבים שירשו את אביהם עובד כוכבים, יכול הגר לומר לעובד כוכבים: טל אתה עבודת כוכבים ואני מעות. אבל משבאת העבודת כוכבים לרשות הגר, אסור:

ה. עובד כוכבים מבטל עבודת כוכבים אף על פי שאינה שלו, ואפלו אינו עובד לאותה עבודת כוכבים. ואפלו בעל כרחו. ובלבד שידע בטיב עבודת כוכבים. אבל קטן שאינו יודע בטיב עבודת כוכבים, וכן שוטה וכן מי שאינו עובד

האבן, נוטל מה שחדש והוא אסור בהנאה, ושאר האבן מתרת:

ה. אבן שהעמיד עליה עבודת כוכבים של עובד כוכבים, הרי זו אסורה כל זמן שהיא עליה. סלקה, האבן מתרת:

ו. אילן שנטעו מתחלה שיהא נעבד, אסור בהנאה. היה אילן נטוע וגדעו ופסלו לשם עבודת כוכבים, אפלו הבריך והרפיב בגופו של אילן והוציא שריגים, כורת את השריגים, והם אסורים בהנאה, ושאר האילן מתרת. אילן שפעמידין תחתיו עבודת כוכבים, כל זמן שהיא תחתיו אסור בהנאה. נטלה מתחתיו, הרי זה מתרת, מפני שאין האילן עצמו הוא הנעבד:

ז. אף על פי שקרקע עולם אינו נאסר, אם עשה בו מעשה, כגון שחפר בו בורות שיחין ומערות לעבודת כוכבים, נאסר:

ח. בעלי חיים אינם נאסרים. שאפלו השתחוה לבהמה שלו, לא נאסרה. עשה בה מעשה, ששחטה לעבודת כוכבים, אפלו סימן אחד, נאסרה, ואפלו אינה שלו. ודוקא עובד כוכבים אוסר דבר שאינו שלו, אבל ישראל אינו אוסר של חברו, שודאי אינו מכון אלא לצערו. ויש אומרים שאפלו אם יש לו חלק בה, אינו אוסר. ואם ישראל מומר הוא, או שהתרו בו וקבל התראה, הרי זה אוסר

ט. אף על פי שבעלי חיים אינם נאסרים, אם החליף בעלי חיים בעבודת כוכבים, נאסרו. אבל חליפי חליפין, כגון שהחליף בעלי חיים בחליפי עבודת כוכבים, מתרים. ויש אומרים גם בזה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבודת כוכבים סימן קמז

שולחן ערוך

יב. מזבח של עבודת כוכבים שנפגם, עדין הוא אסור עד שינתן רבו על ידי עובד כוכבים. ובימוס שנפגם, מתר. איזהו בימוס ואינו מזבח, בימוס, אבן אחד, מזבח, אבנים הרבה:

יג. המבטל עבודת כוכבים, נתבטלו משמשיה. בטל משמשיה, לא נתבטלה היא:

יד. מצוה על כל המוצא עבודת כוכבים שיבערנה ויאבדנה. וכיצד מבערה, שוחק וזורה לרוח או מטיל לים:

טז. צריך לשרש אחר האלילים ולכנות להם שם גנאי:

סימן קמז

שלא להשביע בשם עבודת כוכבים (של עובדי כוכבים), ודיני הזכרת שמה, ובו ה' סעיפים:

א. הנודר או נשבע בשם עבודת כוכבים, הרי זה לוקה. ואסור להזכירה בשמה, בין לצרף בין שלא לצרף:

ב. שם חגים שלהם שהם כשמות בני אדם, אין חשש להזכירם. והוא שלא יקראם כמו שמזכירים אותם העובדי כוכבים, בלשון חשיבות:

ג. אסור לגרם לעובד כוכבים שידר או שישבע בשם עבודת כוכבים:

ד. מתר להזכיר שם עבודת כוכבים הפתובה בתורה, כמו פרע בל קרס נבו העורכים לגד שלחן:

ה. מתר להתלוצץ באלילים:

עבודת כוכבים, כגון גר תושב, אינם יכולים לבטלה:

ו. כיצד מבטלה, נטל מהאשרה מקל או אפלו עליה אחד לצרכו, נתבטלה. ובין האשרה עצמה ובין השפאים שנטל ממנה, מתרים. ואם נטל השפאים לצרכה, דהינו ליפותה, לא נתבטלה, והיא אסורה והשפאים מתרים:

ז. צלם שקטע ראש אונה או ראש חטמה או ראש אצבעה, או שמעכה בפניה אף על פי שלא חסרה, בטלה. מעכה שלא בפניה ולא חסרה, או רקק בפניה השתין בפניה או גררה או זרק בה את הצואה, לא בטלה:

ח. מכרה או משכנה, אפלו לצורף ישראל, לא בטלה. ויש מתירין בצורף ישראל:

ט. נפלה עליה מפלת ולא פגעה, גנבוה לסטים ולא תבעוה, אינה בטלה:

י. הנחוחה עובדיה והלכו להם בשעת שלום, מתרת. בשעת מלחמה, אסורה והוא שאינם יכולים לחזור לה, אבל אם היו יכולים לחזור לה ולא חזרו, מתרת:

יא. עבודת כוכבים שנשברה מאליה, שכריה אסורים בהנאה עד שיבטלה. לפיכך המוצא שברי עבודת כוכבים, הרי אלו אסורים בהנאה שמא לא בטלה העובד כוכבים. ואם היתה של פראים, והדיוט יכול להחזירה, צריך לבטל כל פרק ופרק מפרקה. ואם אינו יכול להחזיר, פיון שפטל אבר אחד ממנה בטלו כל השברים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא ושמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבודת כוכבים סימן קמח

שולחן ערוך

סימן קמח

דיני חגי העובדי כוכבים, ובו י"ב סעיפים:

- א. שלשה ימים לפני חגם של גויים עובדי אלילים אסור לקח מהם ולמכר להם דבר המתקיים. ומתיר למכר להם דבר שאינו מתקיים עד יום חגם, כגון ירקות ותבשיל. וכן אסור להשאיל ולשאל ולהלוות וללוות מהם ולפרען, ולפרע מהם מלוה בשטר או על המשכון, אבל מלוה על פה נפרעים מהם מפני שהוא כמציל מידם, ובזמן דידם תקיפה, אפלו בשטר חשיב כמציל מידם. ואם היא מלוה ברבית, אפלו במשכון חשיב כמציל מידם:
- ב. עבר ונשא ונתן ביום חגם, אסור בהנאה. ואם נשא ונתן בשלשה ימים שלפני החג, מתיר בהנאה:
- ג. אם היה חגם של אותם העובדי כוכבים ימים הרבה, ג' או ד' או י', כל אותם הימים כיום אחד הם, וכל אותם הימים אסורים עם ג' לפניהם:
- ד. כמה דברים אמורים, בארץ ישראל. אבל בשאר ארצות אינו אסור, אלא יום חגם בלבד:
- ה. אסור לשלח דורון לגוי ביום חגם, אלא אם כן נודע לו שאינו מודה בעבודת כוכבים, ואינו עובדם. וכן גוי ששלח ביום חגו דורון לישראל, לא יקבלנו ממנו. ואם חושש לאיבה, מקבלו, ויורקנו בפניו לבור או למקום האבד, פלאחר יד:
- ו. יום שמתכנסים בו העובדי כוכבים להעמיד להם מלך ומקריבים ומקלסים לאלהיהם, יום חגם הוא, והרי הוא כשאר חגייהם:
- ז. עובד כוכבים שעושה חג לעצמו ומודה לעבודת כוכבים ומקלסה, ביום שנולד בו, ויום

תגלחת זקנו ובלוריתו, ויום שעלה בו מן הימים, ויום שיצא בו מבית האסורים, ויום שעשה בו משתה לבנו, וכיוצא באלו, אינו אסור אלא אותו יום ואותו האיש בלבד:

ח. אין יום החג אסור אלא לעובדים בו בלבד, אבל העובדי כוכבים ששמחים בו ואוכלים ושותים ומשמרים אותו מפני מנהג או מפני כבוד המלך, אבל הם אינם מודים בו, הרי אלו מתרים לשאת ולתת עמיהם:

ט. אסור לפגס לבית העובד כוכבים ביום חגו ולתן לו שלום. מצאו בחוץ, מתר, אבל יאמר לו בשפה רפה ובכבוד ראש:

י. אסור לכפל לו שלום לעובד כוכבים לעולם. לפיכך טוב להקדים לו שלום, כדי שלא יתחיל העובד כוכבים, ויצטרף לכפל לו שלום:

יא. עובדי כוכבים ההולכים לחגם למרחוק, בהליכה אסור לשאת ולתת עמיהם. והפאים מתרים, והוא שלא יהיו קשורים זה בזה, שאם היו קשורים שמא דעתן לחזור. אבל אם ישראל הולך שם, בהליכה מתר לשאת ולתת עמו, ובחזרה, אסור. ואם ישראל מומר הוא, גם בהליכה אסור:

יב. יש אומרים שאין כל דברים אלו אמורים אלא באותו זמן, אבל בזמן הזה אינם בקיאים בטיב אלילים, לפיכך מתר לשאת ולתת עמיהם ביום חגם ולהלוותם וכל שאר דברים:

סימן קמט

דיני יריד מעובדי כוכבים, ובו ה' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזוהי להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבודת כוכבים סימן קנ

שולחן ערוך

ב. ישב לו קוץ ברגלו בפני עבודת כוכבים, או נתפזרו לו מעות לפניה, לא ישוח להסיר הקוץ ולטל המעות, מפני שנראה כמשתחוה לה, אלא ישב או יפנה אחוריו או צדו לצד עבודת כוכבים, ואחר כך יטל:

ג. פרוצפות המקלחות מים בפני עבודת כוכבים, לא יניח פיו על פיהם וישתה, מפני שנראה כמנשק לעבודת כוכבים:

סימן קנא

דברים המצרכים לעבודת כוכבים אסור לישראל למכרם, ובו י"ד סעיפים:

א. דברים שהם מיחדים למין ממני עבודת כוכבים שבאותו מקום, אסור למכר לעובדי אותו עבודת כוכבים שבאותו מקום. ואם קונה הרבה ביחד, שנכר הדבר שהוא קונה אותם לסחורה, מתר. וכן אם אומר שצריך אותם לדברים אחרים, והישאל יודע שכדבריו כן הוא, מתר. ודברים שאינם מיחדים לה, מוכרים אותם סתם. ואם פרש העובד כוכבים שהוא קונה אותם לעבודת כוכבים, אסור למכר לו אלא אם כן פסלן מלהקריבן לעבודת כוכבים. היו מערבים דברים המיחדים עם דברים שאינם מיחדים, כגון לבונה זפה בכלל לבונה שחרה, מוכר הפל סתם ואין חוששין שמא ילקט הזפה לבדה לעבודת כוכבים. וכן כל פיוצא בזה:

ב. אם העובד כוכבים מתור אחר דברים המיחדים לעבודת כוכבים ומערים לכלל דברים אחרים עמהם כדי שלא יבינו שקונה לצורך עבודת כוכבים, אסור למכרם לו

א. עיר שעושים בה יריד ביום חגם והעובדי כוכבים מתקבצים מכמה מקומות. והולכים שם לכבוד עבודת כוכבים, מתר לילך חוצה לה ואסור לפנס בתוכה. היתה חוצה לה, מתר לפנס בתוכה. ההולך ממקום למקום, אסור לעבר בה אם הדרך מיחד לה,

ב. במה דברים אמורים, באכסנאי. אבל בן עיר, מתר. ואם הולך בשירא, מתר:

ג. הולכים ליריד של עובד כוכבים, ולוקחים מהם בהמה עבדים ושפחות ובתים ושדות וכרמים, וכותב ומעלה בערפאות שלהם. במה דברים אמורים, בלוקח מבעל הבית, שאינו נותן מכס, אבל הלוקח שם מן התגר, אסור מפני שהוא נותן מכס והמכס לעבודת כוכבים. עבר ולקח בהמה, נושר פרוסתיה מהארובה ולמשה. ואם כסות וכלים לקח, ירקבו. לקח מעות וכלי מתכות, יולכים לים המלח. לקח עבד, לא מעלין ולא מורדין:

ד. אם המכס הוא לפנהיגים, ואוכלים ושותים אותו, ואין קונים ממנו לא תקרבת עבודת כוכבים ולא נוזה, מתר:

ה. ישראל ההולך ליריד שמוכרים שם עבודת כוכבים וצרכיה, אסור לשא ולתן עמו, שאנו אמורים: עבודת כוכבים מכר, ודמי עבודת כוכבים ביד ישראל אסור:

סימן קנ

להתרחק מדרך עבודת כוכבים ושלא לשחות

כפניה, ובו ג' סעיפים:

א. מצוה להתרחק מדרך עבודת כוכבים ד' אמות:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבודת כוכבים סימן קנב

שולחן ערוך

יא. אף במקום שהתירו להשפיר, לא התירו אלא
לאוצר וכיצא בו, אבל לא לדירה, מפני שמכניס
לתוכו עבודת כוכבים בקבע:

יב. אסור לתן מתנת חנם לעובד כוכבים שאינו
מכירו:

יג. מתן לפגס ענייהם ולבקר חוליהם, ולקבר
מתיהם, ולהספידן ולנחם אבליהם, משום דרכי
שלום:

יד. אין ממחין ביד עניי עובדי כוכבים מלטל לקט
שכחה ופאה:

יז. אסור לספר בשבחן, אפלו לומר: כמה נאה
עובד כוכבים זה בצורתו, קל וחמר שיספר בשבח
מעשיו או שיחבב דבר מדבריו. אבל אם מכון
בשכחו להודות להקב"ה שברא בריה נאה כזו,
מתר:

סימן קנב

שלא יאכל הישראל עם העובד כוכבים, אף על פי
שאוכל משלו, ובו ב' סעיפים:

א. עובד כוכבים העושה משתה לחפת בנו או בתו,
אסור לישראל לאכל שם אפלו אוכל משלו ושמש
שלו עומד עליו ומשמש. ומאימתי אסור, משיתחיל
להכין צרכי הסעדה, ולאחר ימי המשתה, ל' יום.
ואם אומר שמזמינו בשביל החפה, אסור עד י"ב
חדש, ולאחר י"ב חדש מתר, אלא אם כן הוא
אדם חשוב:

ב. אם העובד כוכבים שעושה חפה שולח לבית
הישראל עופות חיים או דגים, מתר:

ג. אסור למכר שעוה לעובד כוכבים ביום חגו:

ד. מקום שנהגו שלא למכר בהמה דקה לעובדי
כוכבים, אין מוכרין. ובכל מקום אין מוכרים
להם, ולא לישראל החשוד למכר להם, בהמה
גסה, אם לא על ידי סרסור, או שיודע שקונה
אותה לשחיטה. ועכשו נהגו התר בכל:

ה. אין מוכרים להם ולא לישראל החשוד למכר
להם, ולא לישראל לסטים, דבר שיש בו נזק
לרבים כגון דבים ואריות, ולא שום כלי זין, ולא
סדן. ולא פבלים וקולרין ושלשלאות של ברזל,
ואפלו עשת של ברזל, ולא משחזים להם כלי
זין, ולא בונים להם מקום שדנים בו בני אדם:

ו. היו ישראל שוכנים בין עובדי כוכבים וכרתו
להם ברית, מתר למכר כלי זין לעבדי המלך
וגיסותיו, מפני שעושים עמהם מלחמה עם צרי
המדינה, להצילה, ונמצאו מגנים עליהם, שהרי הם
שרויים בתוכה:

ז. אין מוכרין להם בארץ ישראל כל דבר המחבר,
כגון אילן וקמה, אבל מוכרים על תנאי שקיין,
וקוצץ:

ח. אין מוכרים להם בתים ושדות בארץ ישראל,
אבל משפירין להם בתים, ולא שדות. ובסוריא,
מוכרים בתים ומשפירים שדות. ובחוזה לארץ,
מוכרים אלו ואלו:

ט. לא ימכר ולא ישפיר לג' עובדי כוכבים ביחד,
בשכונות היהודים. אבל לאחד או לשנים, מתר
למכר או להשפיר כל מה שירצה, ולא חישנין
שמא ימכר או ישפיר הוא לאחרים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקדש)

יורה דעה

הלכות עבודת כוכבים סימן קנג

שולחן ערוך

סימן קנג

דיני יהודי ישראל וישראלית עם העובד כוכבים,
ובו ד' סעיפים:

- א. אין מעמידין בהמה בפנדקאות של עובדי כוכבים, ואין מוסרין בהמה לרוצה שלהם, מפני שהם חשודים על הרביעה. ובמקומות שאינם חשודים בה, ואדרבה מכים ועונשים עליה, מתר:
- ב. לא יתיחד ישראל עם עובדי כוכבים, מפני שהם חשודים על שפיכות דמים:
- ג. אם נודמן לו בדרך עובד כוכבים חגור סף, טופלו לימינו. היו עולים בעליה או יורדים בירידה, לא יהא ישראל למטה והעובד כוכבים למעלה. ולא ישחה לפניו לעולם. שאל לו: להיכן אתה הולך, אם היה צריך לילך פרסה יאמר: שתי פרסאות אני הולך:
- ד. לא תתיחד ישראלית עם עובדי כוכבים, אפלו הם רבים ונשותיהם עמהם:

סימן קנד

דיני מילדת עובדת כוכבים וישראלית, ובו ב' סעיפים:

- א. עובדת כוכבים לא תילד לישראלית בינה לבינה, ואפלו אם היא ממחית. וכן לא תניק לבן ישראל בביתה, ואפלו אחרים עומדים על גבה. אבל בבית ישראל מתרת לילד ולהניק, אם אחרים עומדים על גבה או יוצאים ונכנסים, והוא שלא ינחננו עמה לבדו בלילה:

ב. ישראלית לא תניק לבן עובד כוכבים, אפלו בשכר. ולא תילד לעובדת כוכבים, אלא אם בן היא ידועה למילדת, שאז מתרת, ודוקא בשכר ובחל:

סימן קנה

אם מתר להתרפאות מעובד כוכבים, ובו ג' סעיפים:

- א. כל מכה וחלי שיש בהם ספנה, שמחללים עליהם שבת, אין מתרפאים מעובד כוכבים שאינו ממחה לרבים. דחישנין לשפיכת דמים. ואפלו הוא ספק חי ספק מת, אין מתרפאים ממנו. אבל אם הוא ודאי מת, מתרפאים ממנו, דלחיי שעה לא חישנין בה. ואם אמר: סם פלוני יפה או רע, יכול לסמך עליו, והוא שלא יקח ממנו אותו סם. אבל אם בא לרפאותו בלחש, מתר, והוא שלא ידע שמזכיר שם עובדת כוכבים. אבל אם יודע שמזכיר שם עובדת כוכבים, אסור, אפלו אם יודע שודאי ימות. ואם הוא אפיקורוס, אפלו סתם לחש אסור, שודאי מזכיר שם עובדת כוכבים:
- ב. עובד כוכבים שבא לרפאות את ישראל, ואמר לה: קח ממים אלו או מאילן פלוני שהם של עובדת כוכבים, אסור. אבל אם אמר לה: קח ממים אלו או מאילן זה, ולא הזכיר לו שם עובדת כוכבים, אף על פי שאין מאותן מים ואותו אילן מצויים אלא של עובדת כוכבים, מתר פנין שלא תלה הרפואה במה שהם עובדות זרות. ויש אוסרים גם בזה, אפלו באומר לו: הבא עליי סתם, והביא לו מעצי אשרה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד פדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבודת כוכבים סימן קנו

שולחן ערוך

חייב להרג ולא יעבר אם העובד כוכבים מכון להעבירו על דת אבל אם אינו מכון אלא להנאתו, יעבר ואל יהרג. ואם הוא שעת הגזרה אפלו אערקתא דמסאנא יהרג ואל יעבר. ובעבודת כוכבים, גלוי עריות, שפיכות דמים אפלו בצנעה ושלא בשעת הגזרה, ואפלו אין העובד כוכבים מכון אלא להנאתו, יהרג ואל יעבר:

ב. אסור לאדם לומר שהוא עובד כוכבים כדי שלא יהרגוהו. אבל אם כדי שלא יפירוהו שהוא יהודי משנה מלבשו בשעת הגזרה, מתר פיון שאינו אומר שהוא עובד כוכבים:

ג. מי שנתחייב מיתה, מתר לברח לבית עבודת כוכבים ולהציל את עצמו:

סימן קנח

דין עובדי עבודת כוכבים להצילם מהמות, ובו ב' סעיפים:

א. עובדי גלולים, שאין בינינו וביניהם מלחמה, ורועי בהמה דקה מישראל בארץ ישראל בזמן שהיו רב השדות של ישראל וכיוצא בהן, אין מסבבין להם המיתה, ואסור להצילם אם נטו למות, כגון שראה אחד מהם שנפל לים, אינו מעלהו אפלו אם יתן לו שכר. לפיכך אין לרפאותן, אפלו בשכר, אם לא היכא דאכא משום איבה. במה דברים אמורים, בישראל בעל עברות והעומד ברשעו ושונה בו תמיד, כגון רועי בהמה דקה שפקרו בגזל והם הולכים באולתם. אבל ישראל בעל עברות, שאינו עומד ברשעו תמיד, אלא עושה עברות להנאת עצמו, כגון אוכל

ג. בשאר אסורים מתרפאים במקום סכנה, אפלו דרך הנאתו. ושלא במקום סכנה, כדרך הנאתו אסור, שלא כדרך הנאתו, מתר, חוץ מפלאי הכרם ובשר בחלב שאסורים אפלו שלא כדרך הנאתו אלא במקום סכנה:

סימן קנו

אם מתר להסתפר מעובד כוכבים, ובו ג' סעיפים: א. אין מסתפרים מהעובד כוכבים אלא במקום שמצויין בני אדם, או אם אותו העובד כוכבים מדמה שאותו ישראל הוא אדם חשוב:

ב. אסור לאיש להסתפל במראה, משום לא ילבש גבר אלא אם כן משום רפואה, כגון שחוישש בעיניו, או שמספר עצמו, או אם מסתפר מן העובד כוכבים בינו לבינו. וכדי לראות אדם חשוב, מתר לראות במראה:

ג. ישראל המספר את העובד כוכבים, פיון שהגיע סמוך לבלוריתו ג' אצבעות מכל רוח, שומט ידו. וכן הקרחה שעושים הכהנים, אסור (לישראל) לעשות להם:

סימן קנו

על איזה עברות יחרג ואל יעבר, ובו ג' סעיפים:

א. כל העברות שבתורה, חוץ מעבודת כוכבים וגלוי עריות ושפיכות דמים, אם אומרים לו לאדם שיעבר עליהם או יהרג, אם הוא בצנעה יעבר ואל יהרג. ואם ירצה להתמיר על עצמו ולהרג, רשאי, אם העובד כוכבים מכון להעבירו על דת. ואם הוא בפרהסיא, דהינו בפני עשרה מישראל,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתקוהו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החודשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קנט

שולחן ערוך

- א. צריך לזהר ברבית, וכמה לאוין נאמרו בו.
ואפלו הלוח הנותנו והערב והעדים עוברים:
- ב. כל הנותן ברבית, נכסיו מתמוטטים, וכאלו כפר
ביציאת מצרים ובאלהי ישראל:
- ג. התולה מעותיו לומר שהם של עובד פוכבים,
ומלוח אותם ברבית, הקב"ה יפרע ממנו:
- ד. אפלו אם הלוח נותן לו יותר, מדעתו, בשעת
הפרעון, שלא התנה עמו, ואינו אומר שנותנו לו
יותר בשביל רבית, אסור:
- ה. אפלו אם אמר ליה בשעת לקיחת הרבית: אני
נותנו לך במתנה, אסור לקבלו ממנו. אבל אם
לקח ממנו רבית וצריך להחזירו לו, מועלת מחילה
לפטרו, כמו בכל גזל:
- ו. אסור להקדים הרבית או לאחר אותו. פיצד, נתן
עיניו ללוות ממנו והיה משגר לו דורון בשביל
שילוהו זו היא רבית מקדמת. לוח ממנו והחזיר לו
מעותיו, והיה משגר לו דורון בשביל מעותיו שהיו
בטלות אצלו, זו היא רבית מאחרת ואם עבר
ועשה כן, הרי זו אבק רבית:
- ז. צריך המלוח לזהר מלהנות מהלוח שלא מדעתו,
כל זמן שמעותיו בידו, אפלו בדבר שהיה עושה
לו אף אם לא הלוחו. אבל אם נהנה ממנו
מדעתו, מתר בדבר שהיה עושה לו אף אם לא
הלוחו. ובלבד שלא יהא דבר של פרהסיא, כגון
לדור בחצרו ולהשתמש בעבדיו:
- ח. אפלו לבניו ובני ביתו, אסור להלוות ברבית
אף על פי שאינו מקפיד עליהם ובדאי נותנו להם
במתנה:

- נבלות לתאבון, מצוה להצילו ואסור לעמד על
דמו:
- ב. המינים, והם שעובדים לעבודת פוכבים, או
העושה עברות להכעיס, אפלו אכל נבלות או לבש
שעטנו להכעיס הרי זה מין, והאפיקורסים, והם
שכופרים בתורה ובנבואה מישראל, מצוה להרגם.
אם יש בידו כח להרגם בסוף, בפרהסיא, הורגו.
ואם לאו, יבא בעלילות עד שיסבב הריגתו. פיצד,
ראה אחד מהם שנפל לבאר והסלם בבאר, קודם
ומסלקו ואומר: הריני טרוד להוריד בני מן הגג
ואחזירנו לך, וכיצא בדברים אלו:

הלכות ריבית

סימן קנט

- שמטר להלוות לעובד פוכבים ולמומר ברבית, ובו
ג' סעיפים:
- א. דבר תורה, מתר להלוות לעובד פוכבים
ברבית. וחכמים אסרוהו, אם לא כדי חייו, או
לתלמיד חכם, או ברבית דרבנן. והאדנא, מתר
 - ב. מומר מתר להלוותו ברבית, ואסור ללוות ממנו
ברבית:
 - ג. כותים, יש להם דין מומר. הקראים, אין להם
דין מומרים ואסור להלוותם ברבית, ואין צריך
לומר שאסור ללוות מהם ברבית:

סימן קס

גדל אסור הרבית ועד היכן צריך לזהר ממנו, ובו
ב"ג סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קסא

שולחן ערוך

חמש, הרי זה מתר, שהדבר ידוע שלא נתן לו
אלא מתנה:

יח. כל רבית דרבנן, מתר במעות של יתומים, או
של הקדש עניים, או תלמוד תורה, או צורך בית
הכנסת:

יט. אפוטרופוס שהלוה מעות היתומים ברבית
קצוצה, אם הלוה נטל לחלקו כל כך רוח כמו
שהתנה לתת להם, חייב לתן להם:

כ. אם עבר האפוטרופוס והלוה מעות יתומים
ברבית קצוצה והאכיל היתומים, פטורים מלשלם
אפלו לכשיגדלו:

כא. אי אוזיף ק' בק"כ, מעקרא ק' בדינקא ולבסוף
ק"כ, אסור מדאורייתא. ואי אוזיף מאה במאה,
ואיקר, אסור מדרבנן:

כב. מתר ללוות ברבית מפני פקוח נפש:

כג. המלוה מעות על מנת שפלו מלאכה שתבא
לידו יתן אותה למלוה לעשותה, אסור:

סימן קסא

דין אבק רבית ואיזו נקרא רבית דאורייתא, ובו
י"א סעיפים:

א. כל דבר אסור ללוות בתוספת, בפחות משוה
פרוטה יש אסור רבית, אבל אין מוציאין אותו
בדינין:

ב. אבק רבית, אינה יוצאה בדינים. ואם בא לצאת
ידי שמים, חייב להחזיר:

ג. אבק רבית, אם תפס לזה משל מלוה, מפקינן
מנה:

ט. לא יעשה מלאכה לחברו, על מנת שחברו
יעשה עמו אחר כך מלאכה שהיא יותר כבדה.
ואפלו לעשות עמו אותה מלאכה עצמה, אסור אם
הוא בזמן שהיא יותר כבדה, כגון שזה מנכש. עמו
בגריר וזה מנכש עמו ברביעה:

י. אסור ללמד את המלוה או את בנו מקרא או
גמרא, כל זמן שמעותיו בידו, אם לא היה רגיל
בזה מקדם:

יא. אם לא היה רגיל להקדים לו שלום, אסור
להקדים לו:

יב. לא יאמר לו: הודיעני אם בא איש פלוני
ממקום פלוני:

יג. מתר לומר לחברו: הילך זוז, והלוה עשרה
דינרים לפלוני, והוא שלא יחזר ויקחנו מהלוה,
וגם לא יאמר הלוה למלוה: פלוני יתן בשבילי.
ויש אומרים שצריך גם כן שלא יפיסנו הלוה לתת
למלוה בשביל שילוהו:

יד. אסור לומר: אלוך מנה על מנת שתתן זוז
לפלוני אפלו אם אותו פלוני הוא עובד כוכבים,
אף על פי שאינו חייב לו, ורבית קצוצה הוא:

טז. יש אומרים שאסור לומר לו: אומר לפלוני
שיתן לך ד' דינרין ואלוה לך מעות:

טז. מתר לומר לחברו: הילך זוז, ואמר לפלוני
שילוני. ואפלו לבן המלוה מתר לומר כן, והוא
שיהא גדול ואינו סומך על שלחן אביו:

יז. תלמידי חכמים שהלוו זה את זה דברים של
מאכל, ונתן לו יותר על מה שלוה ממנו עד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קסב

שולחן ערוך

יא. שטר שיש בו רבית, בין של תורה בין של דבריהם, גובה את הקרן לבדו, והוא שיהא נפר שהוא רבית. אבל אם אינו מפרש, אלא שפולל הקרן עם הרבית, אינו גובה בו אפלו הקרן:

סימן קסב

שלא להלוות סאה בסאה, ובו ה' פעיפים:

א. אסור ללות סאה בסאה, אפלו לא קצב לו זמן לפרעון. וכן פל דבר, חוץ ממטבע פסף היוצא בהוצאה, דשמא יתקרו, ונמצא שנותן לו יותר ממה שהלוהו, אם לא שיעשנו דמים, שאם יתקרו יתן לו אותם הדמים. ואם לא עשהו דמים, ונתקרו, נותן לו הדמים שהיו שוים בשעת הלוואה, ואם הוזלו נותן לו הסאה שהלוהו:

ב. אם יש לו מעט מאותו המין, אפלו אין המפתח בידו, לזה עליו כמה סאין לפרע סאה בסאה. ואם אין לו כלום מאותו המין, יתן לו המלוה מעט מאותו המין או ילוהו לו, ואחר כך ילוה לו כמה סאין

ג. היה לאותו מין שער בשוק, קבוע וידוע לשניהם, מתר ללות סאה בסאה:

ד. מלוה אדם את אריסו סאה בסאה לזרע, בין קדם שירד האריס לשדה בין אחר שירד. כמה דברים אמורים, במקום שנהגו שיתן האריס הזרע, אבל במקום שדרך בעל הקרקע לתן הזרע, אם כבר ירד האריס לשדה, אסור:

ה. הלוה לו סאתים חטים ועשה לו שטר עליהם, אם לא יכרר המלוה שיצא השער בשעת הלוואה, או שהיה ללוה מעט מאותו המין, ישבע הלוה

ד. לא אמרו דאבק רבית אינה יוצאה בדינא. אלא כשאכל המלוה מדעת הלוה, אבל אם קדם שאכל טען עליו שלא יאכל, והוא הוציא ממנו על פרוו בדיני העובד פוככים או בדין ישראל שטעה והכריחו לשלם, יוצאה בדינא:

ה. רבית דאורייתא שהוא בדרך הלוואה בדבר קצוב, יוצאה בדינא שפופין ומפין אותו עד שתצא נפשו אבל אין בית דין יורדין לנכסיו. וכן בהלוהו על תצרו ואמר לו: על מנת שיודור בו חנם או שישכרונו לו בפחות וכיוצא בו:

ו. לקח רבית קצוצה ומת, אין הבנים צריכים להתזיר, אלא אם פן היה דבר מסים, כגון פרה וטלית, ועשה אביהם תשובה, ולא הספיק להתזיר עד שמת:

ז. אם בא לעשות תשובה מעצמו להתזיר הרבית, אם הוא דבר מסים מקבלים ממנו. ואם אינו דבר מסים, אם רב עסקו ומחיתו ברבית, אין מקבלין ממנו, כדי לפתח לו דרך לתשובה, וכל המקבל ממנו, אין רוח חכמים נוחה הימנו:

ח. מי שהיה נושה בחברו דינר של רבית, ונתן לו בשבילו ה' מדות של חטים, והיו נמכרים ד' בדינר, צריך להתזיר לו ה' מדות. ואם רצה להתזיר לו דמיהם דינר ורביע, רשאי, שהמקח קיים אף על פי שנעשה באסור:

ט. היה חייב לו דינר של רבית ונתן לו בו גלימא או כלי, צריך להתזיר לו,

י. אם המלוה שכר מהלוה חפץ באותו דינר של רבית ולא היה ראוי לשכרו אלא בחצי דינר, מוציאין ממנו כל הדינר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קסג

שולחן ערוך

סימן קסד

הממשכן שדה לא יחכירנו, ובו ד' מעיפים:

א. מי שהיתה שדה ממשכנת בידו, לא יחזר
וישכיר אותה לבעל השדה. ויש מי שמתיר לעשות
כן במשכנתא דסורא:

ב. משכנתא דסורא, אם בא אחד ושכר אותה
מהמלוה, מתר לחזר ולהשכיר אותה לבעל השדה:

ג. מתר למכר שדהו לאחד ולהתנות עמו שיחפירנו
לו אחר כך:

ד. הללוהו על שדהו ואמר לו: אם לא תתן לי
מכאן ועד ג' שנים הרי הוא שלי, ולא אמר
מעכשיו, בענין שאין המקח קיים תוך ג' שנים, לא
יאכל הפרות. ואם אכלם הוי רבית קצוצה ויוצאה
בדינים:

סימן קסה

דין המלוה על המטבע והוסיפו עליו, ובו סעיף אחד

א. המלוה את חברו על המטבע והוסיפו על
משקלו, אם הוזלו הפרות מחמת התוספת, מנכה
לו שעור התוספת, ואפלו הוסיפו עליו כל שהוא.

ואם לא הוזלו מחמת התוספת, אינו מנכה לו אלא
נותן לו ממטבע היוצא באותה שעה. במה דברים
אמורים, כשהוסיפו עליו עד חמישיתו, כגון שהיה
משקלו ד' ועשאוהו ה'. אבל אם הוסיפו עליו יותר
על חמישיתו, מנכה לו כל התוספת, אף על פי
שלא הוזלו הפרות. והוא הדין למלוה על המטבע
ופחתו ממנו:

סימן קסו

שלא יצא השער ושלא היה לו כלום מאותו המין,
ולא יפרע אלא דמים שהיו שוים בשעת הלואה
ואם יתחייב לו חטים, וההלואה היתה במקום אחד
והתביעה במקום אחר, והחטים יקרים יותר במקום
התביעה, לא ישלם לו אלא כשוין במקום
ההלואה:

סימן קסז

דין הפוסק חטין לחיבו כשער של עכשו, ובו ג'
סעיפים:

א. מי שהיה נושה בחברו מעות, ואמר לו: תן לי
מעותי שאני רוצה לקח בהם חטים, אמר לו: צא
ועשה אותם עלי כשער של עכשו, ויהיה לך אצלי
חטים בהלואה, אם יש לו חטים כשעור מעותיו,
מתר אפלו לא יצא השער ואם לאו, אסור אפלו
יצא השער:

ב. הרי שהיה לו חטים ועשה הלואתו עליו, ובא
אחר זמן ואמר לה: תן לי חטים, שאני רוצה
למכרם ולקח בדמיהם זין. אמר לו: צא ועשה
אותם עלי זין כשער שבשוק עתה, אם יש לו זין,
הרי זה מתר. ואם לאו, אסור

ג. אמר לו: הלויני מנה. אמר לו: מנה אין לי,
חטים במנה יש לי, ונתן לו חטים במנה כמו
שהוא השער וחזר ולקחם ממנו בצ', אם פרע לו
לבסוף המנה בפרות, מתר. אבל אסור לפרע
במעות, מפני הערמת רבית, מאחר שאמר לו
תחלה הלויני מנה. ואם עבר ועשה, הרי הוא
מוציא ממנו ק' בדין, שאפלו אבק רבית אין
באן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קסז

שולחן ערוך

ללוה, ובלבד שיתן שכר עמלו עד שיהיו שני מננים. ואם התנה עמו מתחלה, אפלו בכל שהוא שהתנה לתת לו בשכר עמלו, סגי:

סימן קסח קסט

כמה דיני רבית הנעשות באמצעות העובד כוכבים, ובו כ"ז סעיפים

א. ישראל שלוה מעות מעובד כוכבים ברבית, ובקש להחזירם לו, ואמר לו חברו: תנם לי ואני אעלה לו כדרך שאתה מעלה לו, אסור. ואפלו כתב ישראל שני שטר בשמו לעובד כוכבים, ונתן משכונות וגם נתן הרבית לעובד כוכבים, אסור. והוא הדין אם הישראל היה חייב מעות בלא רבית, יש לו דין זה. ואפלו העמידו אצל העובד כוכבים ואמר לו העובד כוכבים: תנם לישראל זה והפטר, ואני אתנה עמו שיתן לי קרן ורבית, אסור:

ב. אבל אם קבל העובד כוכבים המעות מיד הישראל הראשון ונתן לשני, מתר אפלו אם נתן הרבית ליד הישראל הראשון:

ג. וכן אם העמידו אצל העובד גלולים ואמר: הניחם על גבי קרקע, וכן עשה, ונסתלק, ולקחון השני משם, מתר:

ד. עובד כוכבים שמלוה לישראל ברבית על מנת שיתן הרבית לישראל, מתר:

ה. אם ישראל הלוה לעובד כוכבים ברבית, והעובד כוכבים מלוה אותם לישראל ברבית, וחוזר ישראל הראשון ונוטל רבית מהעובד כוכבים, אסור:

המלוה לחברו לא יעשה מלאכה בעבדו ולא ידור בחצרו, ובו ג' סעיפים:

א. המלוה את חברו לא יעשה מלאכה בעבדו, אפלו הוא בטל, ולא ידור בחצרו תנם, ולא ישכר ממנו בפחות, אפלו בחצר דלא קימא לאגרא וגברא דלא עביד למיגר. ואם דר בו כפר, פיון דחצר לא קימא לאגרא אין צריך לתת לו אפלו לצאת ידי שמים, ואפלו אם הוא גברא דעביד למיגר. ולהרמב"ם, אפלו אם הוא גברא דלא עביד למיגר, הוי אבק רבית וצריך להחזיר אם בא לצאת ידי שמים:

ב. אומר לה: הלוני ודור בחצרי, אי קימא לאגרא הוי רבית קצוצה, ואי לא קימא לאגרא הוי אבק רבית. ואם הלוהו ואחר זמן תבע חובו ואמר לו הלוה: דור בחצרי, יש אומרים שאינו אלא אבק רבית, ויש אומרים שהוא רבית קצוצה, והוא שיאמר לו פן בשעה שמרויח לו זמן:

ג. היכא דהוי אבק רבית, יש אומרים שאפלו אם לא פרעו עדין ותובע הלוה שינפה לו מחובו שעור השכירות, לא מנפינן לה, ויש אומרים דמנפינן לה:

סימן קסז

באיזה אופן מתר להלוות מעות בתנאי שיתעסק בו לרוח, ובו סעיף אחד

א. מלוה אדם לחברו מנה, על תנאי שיתעסק בו לרוח המלוה, עד שיהא שני מננים, ויהיו באחריות המלוה עד אותו זמן, ולכשיהיו שני מננים יחזרו שני המננים למלוה, ומשם ואילך יהיה כל הרוח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קסח קסט

שולחן ערוך

גם על העובד כוכבים, מתר. וכן אם הישראל
הממשכן לא ידע שהעובד כוכבים הממשכן רוצה
למשכנו ביד ישראל, מתר לקבל הקרן והרבית
מיד הישראל:

יא. אם ישראל השאיל משכנו לעובד כוכבים ללות
עליו לעצמו, ומשכנו העובד כוכבים, מתר
לישראל להלות לעובד כוכבים עליו ברבית.
ואפלו הלך לו העובד כוכבים ופורע ישראל בעל
המשכון קרן ורבית, מתר:

יב. ישראל שהלוה לעובד כוכבים ברבית על
משכון, ואחר כך אמר לו: תן המשכון לראובן
והוא יתן לך מעותיך, וכן עשה, נתן המשכון
לראובן למכור, וראובן עכב המעות בידו אחר
מכירת המשכון, והמלוה תובע רבית עד שיביא
מעותיו לידו, והעובד כוכבים אינו רוצה לתן
יותר מעד שעת מכירה בענין שראובן צריך לתן
המותר, יכול המלוה לטל כל הרבית מהעובד
כוכבים, ואם העובד כוכבים יכף את ראובן לפרע
הרבית בשביל שעכב, מאי נפקא לה מנה:

יג. עובד כוכבים שאמר לישראל: לזה לי מעות
מישראל ברבית על משכונך, מתר למלוה לקח
הרבית מיד ישראל השליח. והוא שיאמר המלוה
לשליח: אתה תהיה שלוחי להביא לי המשכון מיד
העובד כוכבים, באחריותי, ולהוליך לו המעות על
אחריותי. וכן בשעת פדיה תהא שלוחי להביא לי
מעותי מן העובד כוכבים, ויהיו באחריותי מיד
כשיצאו מיד העובד כוכבים, וכן תהיה שלוחי
להחזיר לו המשכון. ואם אינו מאמינו, יאמר כך
בלבו ואינו צריך להודיעו, או יתנה עמו שלא

ו. עובד כוכבים שלוה מעות מישראל ברבית ובקש
להחזירם לו, ומצאו ישראל ואמר לו: תנם לי
ואני אעלה לך כדרך שאתה מעלה לו, מתר.
ואפלו אמר לו: אני אעלה לו כדרך שאתה מעלה
לו, מתר, שבשביל העובד כוכבים נותנם לו. ואם
העמידו אצל ישראל, אף על פי שנתן העובד
כוכבים המעות בידו, הואיל ומדעת ישראל נתן,
אסור:

ז. ישראל שאמר לעובד כוכבים: לזה לי מעות
ברבית מישראל בשמך, והמלוה לא ידע שבשביל
ישראל הם, המלוה מתר והלוה עושה אסור

ח. ישראל שאמר לעובד כוכבים: לזה לי מן
העובד כוכבים ברבית, והלך העובד כוכבים ולוה
מישראל ברבית, מתר:

ט. עובד כוכבים שלוה מישראל מעות ברבית על
משכון, ובשעת פדית המשכון בא ישראל ואמר:
שלי הוא המשכון, לא יאמינו המלוה. ועדים לא
יכול להביא, פי לא יוכלו להעיד שאלו המעות
עצמם שנתן המלוה לעובד כוכבים, חזר ונתן
לישראל. פי יוכל לומר עכבם לעצמו וממעותיו
הלוה לו. ואם הוא יודע שהמשכון של ישראל,
אסור להלות עליו. ואף אם אינו יודע בודאי, אם
ידוע שהוא של ישראל, כגון שהוא מלבוש שאין
העובד כוכבים רגילים בו, מכער הדבר לקח
רבית:

י. עובד כוכבים שמשכן לישראל בחובו, ומשכן
העובד כוכבים אותו משכון לישראל ברבית, אם
הישראל פודהו, אסור לקח ממנו רבית. ואם
אחריות החוב והרבית אינו על המשכון לבד, אלא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לתברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קסח קסט

שולחן ערוך

כשאר שלוחים, אם שומר חנם, שומר חנם. אם שומר שכר, שומר שכר, מתר:

יז. ישראל שאמר לחברו: לזה לי מעות מהעובד פוכבים ברבית, אם נתן לו משכון ללות עליו, אם אחריות העובד פוכבים על המשכון בלבד ולא על השליח כלל, מתר לשליח לקח הרבית ולתנו לעובד פוכבים. ואם לא נתן לו משכון, אסור אלא אם כן אמר לו: לזה לי מעות ברבית מהעובד פוכבים על שמי, והאמינו העובד פוכבים והוא סומך על הלזה ולא על השליח:

יח. משכונו של עובד פוכבים ביד ישראל, והביאו לישראל חברו שילווה עליו, וכשיבא העובד פוכבים לפדותו שיקח הוא הרבית שעלה עליו עד אותו היום, והשני יקח הרבית שיעלה עליו מאותו היום והלאה, מתר, ובלבד שיאמר לו: הריני מוכר לך כל כח וזכות ושעבוד שיש לי על משכון זה, ואין לי עסק עמך ולא לך עמי. ואם לאחר זמן רצה השני לחזר ולטל מהראשון קרן ורבית להתחזיר לו משכונו, מתר. ובחובות של אשראי צריך שיאמר לו: אתה תפטר העובד פוכבים בכך וכך מכל וכל, ובכך וכך אני קונה ממך כל מה שאני יכול להוציא מיד העובד פוכבים:

יט. ישראל הבא לחברו ואמר לו: הלויני מעות על משכונות אלו שהם של עובד פוכבים, והלוה לו, והמעות הם לצורך הישראל, והוא מעלה לו רבית משלו, או שאומר לחברו: הלויני מעות ברבית, ואני אשלח לך משכון על ידי עובד פוכבים, והעובד פוכבים הביא המשכון למלוה והוליד

יהא נאמן לומר נאנס או נאבד, אלא בעדים. ואם עשה כן, ובשעת פדיה אומר השליח: לא אמרתי לך אמת תחלה, אלא שלי הוא, יאמר המלוה: איני מאמינה, אלא לדבריה הראשונים אני מאמין, אבל חושש אני לדבריה, ואיני רוצה לקבל ממך המעות, וכשיבא העובד פוכבים ויתן לי המעות אתן לו משכונו. ואפלו אם ירצה לשבע, אינו נאמן. ואפלו עדים מעידים שהוא של ישראל, לא מהני, כיון שהודה תחלה שאינו שלו:

יד. ישראל שלוה מתברו לצורך העובד פוכבים, וקצב עם העובד פוכבים על הרבית ביקר ועם הישראל המלוה קצב בפחות, זכה הלזה במה שקצב עם העובד פוכבים יותר ממה שקצב עם הישראל המלוה. אבל אם קצב עם המלוה ביקר, והעובד פוכבים אלם, ואינו רוצה לפרעם, לא יפרע הלזה מפיסו:

טו. ישראל שלוה מישראל ברבית לצורך עובד פוכבים, על משכונו של עובד פוכבים, ואחר זמן רוצה המלוה למכרו, והשליח אומר: אל תמכרהו כי העובד פוכבים אלם, אין המלוה צריך לחוש לדבריו, כי אין למלוה עם העובד פוכבים כלום. ואם השליח ירא ממנו, יציל עצמו ויפדה המשכון, או יוסיף משכון ללוה, כדי שלא יפסיד בהמתנה:

טז. ישראל שאמר לחברו: טל מעות הללו והלוה אותם לעובד פוכבים ברבית, אם אחריות המעות על השליח בהולכה או בהבאה, אסור למלוה לקח הרבית מיד השליח או מיד שלוחו של שליח, ואפלו עד מאה. ואם אין האחריות עליו אלא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
יב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קע

שולחן ערוך

כו. משכונן שביד ישראל מישראל חברו, ואמר לו הלואה: לך ומשכנו לעובד כוכבים ברבית, ועלי לפרע קרן ורבית, מתר:
כז. ראוהו הרהין משכונות של עובד כוכבים אצל שמעון, ולימים תבע שמעון את ראוהו שיפדה אותם משכונות, אין ראוהו חייב לפדות המשכונות, אבל חייב הוא להעמיד את שמעון אצל העובד כוכבים:

סימן קע

שלא יוכל ישראל להיות ערב לישראל שלוח מן העובד כוכבים ברבית, ובו ב' סעיפים:

א. ישראל שלוח מעות מעובד כוכבים ברבית, אסור לישראל אחר להיות לו ערב. שפיון שבדיניהם תובע הערב תחלה, נמצא הערב תובע את ישראל ברבית שהערב חייב בה לעובד כוכבים. לפיכך, אם קבל עליו העובד כוכבים שלא יתבע את הערב תחלה, הרי זה מתר. ויש אומרים שאינו אסור אלא בערב שלוף דוץ דהינו שאין דין המלוה עם הלואה כלל, שהוא יכול לדחותו אצל הערב:

ב. וכן עובד כוכבים שלוח מישראל ברבית, אסור לישראל להיות לו ערב:

סימן קעא

דין עובד כוכבים שהלוה ברבית ונתגור, ובו סעיף אחר

א. ישראל שלוח מעות מהעובד כוכבים ברבית וזקפן עליו במלוה, ונתגיר, אם עד שלא נתגיר

המעות ללוה, תחבולות רשעים היא זו ולא יטל רבית כלל:

כ. משכוננו של ישראל ביד עובד כוכבים, מתר להלוות עליו ישראל ברבית. ויש אוסרין אלא אם כן אמר ישראל בעל המשכון: קנה מעכשו המשכון אם לא אתן לך עד יום פלוני:

כא. מעותיו של ישראל מפקדים ביד עובד כוכבים והלוה אותם לישראל ברבית, אם היו באחריות העובד כוכבים מתר לקח הרבית. ואם היו באחריות ישראל, אסור:

כב. מעותיו של עובד כוכבים מפקדות ביד ישראל, אם הם באחריות הישראל אסור לו להלוותם ברבית. ואם הם באחריות העובד כוכבים, מתר. אבל אסור לעשות כן מפני מראית העין:

כג. ישראל שאמר לעובד כוכבים: הילך שכרך והלוה מעותי ברבית, אסור, שהם באחריות הישראל. ועובד כוכבים שאמר לישראל: הילך שכרך והלוה מעותי ברבית, מתר. אבל אסור לעשות כן מפני מראית העין:

כד. עובד כוכבים שעשה לישראל אפטרופוס על נכסיו, מתר ללוות ממנו ברבית. וישראל שעשה לעובד כוכבים אפטרופוס על נכסיו, אסור ללוות ממנו ברבית, וגם זה תלוי במי שאחריות עליו:

כה. ראוהו שאמר לשמעון: לקחת ממני רבית מיד ליד, ושמעון משיב: לא לקחתי, אלא על ידי עובד כוכבים, נאמן בלא שבועה. ואם משיב: איני יודע אם נתת לי מעולם רבית, ישבע שאינו יודע:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קעב

שולחן ערוך

ואם אדם אחר שכרה מהמלוה, יכול הוא לשכרה ממנו:

ג. במשכנתא זו אם נותן המלוה ללוה דבר מעט לשנה בשביל שיקבל עליו איזה תקון קל, כגון שבירת קורה וכיוצא בזה, מתר. ואם נותן לו דבר קצוב לשנה כדי שיקבל אחריות מנפילה או שרפה, יש מי שאוסר:

ד. הממשכן בית או שדה ביד חברו, והיה בעל הקרקע הוא אוכל פרותיהן, ואמר לו המלוה: לכשתמכר קרקע זו לא תמכרנה אלא לי, בדמים אלו, אסור. אבל אם אמר לו: אל תמכרנה אלא לי, בשויה, ועל מנת פן אני מלוה אותך, הרי זה מתר:

ה. עובד כוכבים שמשכן חצרו לישראל, וחזר העובד כוכבים ומכרה לישראל אחר, אין הממשכן חיב להעלות שכר לישראל מעת שקנה הישראל, אלא דר בחצר בלא שכר עד שיחזיר לו העובד כוכבים את המעות שיש לו על חצר זו, שהרי הוא ברשות הממשכן בדיניהם עד שיתן מעותיו ויסתלק:

ו. הנותן חרבתו לחברו שיבנה וידור בה עד שיכלו דמי ההוצאה, ואם שוה ג' זהובים בשנה אינו חושב אלא זהוב אחד, מתר:

סימן קעג

חרבה פרטי דיני רבית, ובו י"ט סעיפים:

א. מכר לחברו דבר ששוה עשרה זהובים ב"ב, בשביל שממתין לו, אסור. אפלו אם המוכר עשיר ואינו צריך למעות ולא היתה הסחורה נפסדת

זקפן עליו במלוה, גובה קרן ורבית. ואם משנתגיר זקפן עליו במלוה, גובה הקרן ולא הרבית. אבל עובד כוכבים שלוה מישראל ברבית וזקף עליו את הרבית במלוה, אף על פי שזקפן עליו אחר שנתגיר, גובה את הקרן ואת הרבית, שלא יאמרו: בשביל מעותיו נתגיר זה, וגובה הישראל ממנו אחר שנתגיר כל מעות הרבית שנתחייב בהם כשהיה עובד כוכבים:

סימן קעב

דין הממשכן בית או שדה על מנת שיאכל פרות, ובו ו' סעיפים:

א. המלוה את חברו ומשכן לו בית או שדה על מנת שיאכל פרותיו כל ימי המשכונא, אם היא כמשכנתא דסורא, דהינו שמשכנה לו לשנים ידועות, וכותב: במשלם שנין אלין תפוק ארעא בלא כסף, אפלו מרחיב הזמן הרבה שאין מגיע לכל שנה אלא דבר מעט, כגון שהלוהו מנה והתנה עמו שאחר עשר שנים תחזר קרקע זו לבעליה, חנם, והיה שכר אותה קרקע שוה אלף דינרים בכל שנה, מתר. שאין זה אלא כמי ששכר בפחות. וכן אם התנה בעל הקרקע עמו שבכל זמן שירצה הלוה לסלקו שביא לו מעות ויחשב לו עשר בכל שנה, ויסלקו מהשדה או מהבית והוא יחזיר לו שאר דמים. ויסתלק, מתר שמאחר שאין כח ביד המלוה לגבות מחובו פלום ולהחזיר הקרקע ללוה, אינו אלא שכירות:

ב. משכונא זו, אם בא המלוה לחזר ולהשפירה ללוה בדבר קצוב לשנה, יש אוסרין ויש מתירין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
ר' ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

יב

יב

לחודש

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קעג

שולחן ערוך

רוח, יהיה למוכר. וכשם שיכול למכרו לאחר
בפחות, כך יכול למכרו ללוה בעצמו:

ה. אם הקהל צריכים מעות, ימכרו עזר היין או
הבשר לשנים או שלשה מיחידי הקהל לפרע הסף
לזמנים ידועים, והקונים יתחייבו לקהל בשטר,
ואחר כך ימכרו הקהל החוב ההוא למי שיתן להם
המעות מיד:

ו. היו חמרי ופועליו תובעים אותו בשוק, ואמר
לשלחני: תן לי דינר טבוע לפרעם, ואתן לך יותר
משויו מעות שאינם טבועות שיש לי בבית, מתר,
והוא שיש לו כל דמי הדינר:

ז. אם קונה דבר ששנה י"ב בי' בשביל שמקדים
המעות, אם ישנם ברשות מוכר, אלא שאינו מצוי
לו עד שיבא בנו או עד שימצא המפתח, מתר.
ואם אינם ברשותו, אסור אפלו יש לו מאותו דבר
הקפה ביד אחרים:

ח. המקדים לבצל הגנה מעות דמי עשר דלועים
אלו שיתנם לו כשיהיו בני אמה בזוז, אף על פי
שעתה בני זרת בזוז, מתר:

ט. ההולך לחלב עזיו, לגזוז רחליו, לרדות בנותו,
ואמר לחברו: מה שעזי חולבות, מה שרחלי
גוזזות, מה שפורת רודה מכור לך המדה בכך
וכך, ומוזיל גבה בשביל הקדמת המעות, אסור.
אבל אם אמר לו: כל מה שעזי חולבות, ורחלותי
גוזזות, וכנרתי רודה, הן רב הן מעט, מכור לך
בכך וכך, מתר, שהוא קרוב להפסד כמו לשכר:

י. אסור לקנות פרי הפרדס קדם שיגמר ויתבשל,
מפני שנה שמוכר עתה בעשר, הוא פרי ששנה
עשרים כשיגמר, נמצאת התוספת בשביל ההקפה

אצלו. במה דברים אמורים, בדבר שיש לו שער
ידוע או דבר ששומתו ידוע, כמו פלפל או שענה,
אבל טלית וכיוצא בו שאין לו שער ידוע ואין
שומתו ידוע, מתר למכרו ביקר לפרע לזמן פלוני,
ובלבד שלא יאמר לו בפרוש: אם תתן לי מיד
הרי הוא לך בעשרה זהובים, ואם לזמן פלוני
בי"ב. ויש מי שאומר שאפלו אינו מפרש בהדיא
אין התר אלא במעלהו מעט, אבל אם מעלהו
הרבה עד שנכר לכל שבשביל המתנת המעות הוא
מעלהו, הנה לה כמפרש ואסור:

ב. היו לו פרות שאם ירצה למכרם בשוק ולקח
דמיהם מיד, מוכרם בי', ואם תבע אותם הלוקח
לקנותם ויתן המעות מיד, יקנה אותם בי"ב, הרי
זה מתר:

ג. מכר לו סחורה בי"ב על מנת לפרעו לאחר זמן,
יכול לומר לו: תפרע לי מיד, ולא אקח ממך אלא
עשרה:

ד. מי שיש לו שטר חוב על חברו, או מלוה על
פה, מתר למכרם לאחר בפחות, ואפלו לא הגיע
זמן הפרעון, ואין בו משום רבית ובלבד שיהא
אחריות השטר והמלוה על הלוקח, כגון אם יעני
הלוה שלא יהיה לו ממה לפרע שלא יחזר על
המוכר. אבל אחריות שבא מחמת המוכר, כגון
שנמצא פרוע או שטרפו בעל חוב מקדם, אין
צריך שיהיה על הלוקח. ואם יש ביד המוכר
משכון של הלוה, מתר למכרו ללוקח. וכן מתר
שיבטיחנו הלוה בערבות או במשכון. ואם עבר
וקבל עליו המוכר אחריות, תנאו קים. ואם אינו
יכול לקבל חובו, מחזיר לו מעותיו. ואם יש בו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון
יב

יב
לחודש

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קעד

שולחן ערוך

טו. מי שיש לו סחורה שנמכרת כאן בזול ובמקום אחר ביקר, ואמר לו חברו במקום הזול: תנה לי ואוליכנה למקום היקר, ואמכרנה שם, ואעשה צרכי במעות עד זמן פלוני, ואפרענה לך כפי מה ששנה שם, אם האחריות בהליכה על הלוקח, אסור. ואם האחריות על המוכר, מתר, והוא שיתן לו שכר טרחו על הולכתה למקום היקר. ואם המוכר אדם חשוב, שפוטרין ללוקח המכס בשבילו, אין צריך לתת לו שכר טרחו:

טז. היו החטים במדינה ד' סאין בסלע, ובכפרים שש בסלע, מתר לתן סלע לתגר, כדי שייבא שש סאין מהכפר לזמן פלוני, והוא שיהיו באחריות לוקח, אם נגנבו או נאבדו בדרך. ואדם חשוב אסור לעשות זה. ובמיני סחורה אסור לכל אדם, לפי שאין מיני סחורה מצוים בפרות:

יז. המוליך פרות ממקום הזול למקום היקר, ואמר לו חברו: תנם לי ואני אתן שם פרות תחתיהם לזמן פלוני, אם יש לו שם פרות, מתר. ואם לאו, אסור:

יח. להלוות דינר זהב השונה כ' דינרים על אחריות ספינה ההולכת מעבר לים ושיתן לו בשובה כ"ד דינרים, אסור:

יט. לתת כ' לטרין למי שייבטיח ק' שיש לו בספינה, מתר:

סימן קעד

דין המוכר לחברו על מנת להחזיר, ובו ח' סעיפים:
א. מכר שדה לחברו ואמר לו: לכשיהיו לי מעות תחזיר לי קרקע, לא קנה וכל הפרות שאכל,

אבל מתר לקנות עגל בזול, ולהניחו ביד המוכר עד שיגדל, שאם ימות או יכחיש הוא ברשות לוקח, והמיתה דבר מצוי תמיד:
יא. המקדים מעות לבעל הפרם על השריגים ועל הזמורות לכשיכרתו, שהם ביקר, והוא קונה אותם בזול עד שייבשו ויכרתו, אסור, אלא אם כן הפך בהם פשהם מחברים, שנמצא כקונה אילן לזמורתיו:

יב. שומרי השדות שבעלי השדות חייבים לתן להם שכירותם מיד אחר הקציר, אסור להוסיף להם בשכר כדי שימתנו אחר דישה ומרוח אלא אם כן יסיע לדוש ולהבר:

יג. מתר להקדים מעות על זין בשעת הבציר על מנת שיתן לו זין טוב בניסן. וכן מתר להקדים מעות של חבית ידוע של זין, ולהתנות עם המוכר שאם יזיל או יתיקר עד זמן מכירת הזין, יהיה ברשות הלוקח, ואם יחמיץ, יהיה ברשות המוכר. אבל אם אין הלוקח מקבל עליו אחריות הזול, אסור, אפלו מושכו לרשותו:

יד. חבית של זין שהיא שונה עתה דינר, ומכרה לו בשמים עד הקיץ, על מנת שאם תארע בה תקלה הרי היא ברשות המוכר עד שימכרנה הלוקח, הרי זה מתר, שאם אבדה או נשברה אינו משלם פלום, ואם לא מצא למכרה ולהרויח בה, הנה לה להתזירה לבעלים. וכן אם מכרה לו בשמים, ואמר לה: היתר על שתים יהיה בשביל שאתה מטפל למכרה, ואם לא תמצא למכרה כמו שתמצא התזירה לי, הרי זה מתר, אף על פי שאם אבדה או נגנבה או החמיצה תהיה ברשות לוקח:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

גליון יב

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:
הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה הלכות ריבית סימן קעה שולחן ערוך

יחזיר המעות שקבל. ואם לא יאמר הלוקח: אכלם, ואם לא יגמר המקח, כשיבא המוכר להחזיר לי מעותי אנכה דמי הפרות, מתר. והוא הדין אם המוכר אומר כן:

ו. אמר לה המוכר: כשתביא שאר המעות קנה, ולא אמר מעכשיו, המוכר אוכל פרות עד שביא הלוקח, ואם אכל הלוקח מוציאם ממנו:

ז. זבין ולא אצטריוכו לה זוזי, דאמרינן דהדרי זביני וכן בזבין ארעא אדעתא למיסק לארעא דישראל ולא סליק או לא אתדר לה הדרי זביני, אי אפשר ללוקח למיכל פרות, אפלו בתנאי, עד דינע דליקום זביני:

ח. השוכר מחברו בית או שדה בדבר מעט בשנה, והקדים לו שכר עשרים שנה והתנו שאחר שנה או שנתים אם ירצה המשכיר להחזיר לו ינכה שכר הזמן שהיה הקרקע תחת ידו כמו שפסקו ויחזיר לו קרקעו, מתר. ובדרך זה יהיה אחריות קרקע מגפילה או שרפה על בעל הקרקע:

סימן קעה

דין הפוסק על הפרות כפי השער, ובו ח' סעיפים:

- א. אין פוסקין על הפרות. על שער של עירות, מפני שאינו קבוע. אבל פוסקים על שער שבמדינה, שהוא קבוע. ומשיצא השער של מדינה מתר להקדים מעות לחברו ולפסק עמו שימתן לו אותם פרות כל השנה כשעור מעותיו כפי אותו השער, אפלו אם יתקרו ואפלו אם אין למוכר פרות:

רבית קצוצה הוא ומוציאין אותם בדינים. אבל אם אמר לו הלוקח מדעתו: כשיהיו לי מעות אחזיר לך הקרקע, אינו תנאי והמקח קים מיד, לפיכך הלוקח אוכל פרות. ואם כשאמר בן הלוקח, תלטו ממנו המוכר וחקו, הרי הוא תנאי. אבל כל שעשאו הלוקח, ואפלו בתוך המכר, ושתק המוכר ולא חזקו, אין זה תנאי אלא כפסומי מלי, והמכר מכר, הואיל שלא עשאו המוכר שהיה לו לעשותו:

ב. מכר לו שדה במנה ובאותו יום עשה לו שטר, שאם יחזיר לו מעותיו יחזיר לו שטר המכר, אם נעשה תנאי זה קדם המכר, או בשעת המכר, אין לו דין מכר אלא דין הלואה, והלוקח חייב להחזיר כל מה שאכל. אבל אם נעשה לאחר המקח, אפלו שעה אחת, הרי זה מכר גמור. ואפלו עשה לו שטר על זה בקנין ובכל מיני חזוקים, חסד הוא שרוצה להתחסד עמו ולהחזיר לו מקחו:

ג. האומר לחברו: קנה לי שדה מפלוני, ואמר המוכר לשליח: אני מוכר לך על תנאי שיחזירנו לי כשיהיו לי מעות, והשיב השליח: אתה והלוקח חברים בטוב תתפשרו, אינו מוכר אלא על זה התנאי וצריך להחזירה, ומוציאים ממנו פרות שאכל:

ד. מכר לו שדה ונתן לו מקצת, אם אמר ליה מוכר ללוקח: קנה כשעור מעותיך, כל אחד מהם אוכל פרות כשעור מעותיו:

ה. אם אמר המוכר ללוקח: לכשתביא שאר המעות תקנה מעכשיו, שניהם אסורים לאכל הפרות, אלא מניחים אותם ביד שלישי, אם יביא שאר המעות יתנם ללוקח, ואם לא יביא יחזירם למוכר והוא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א' של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יב

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק

יב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (הארי"ז ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קעו

שולחן ערוך

ה. מקח שנעשה באסור, כגון שהוסיף במקח משום
אגר נטר וכיוצא בזה, המקח קיים בענין שלא יהא
בו רבית. והוא שנתקיים המקח באחת מדרכי
ההקנאות, אבל אם לא נתקיים המקח אלא לענין
מי שפרע, בטל לגמרי:

סימן קעו

איזה השכרה מתרת ואיזו אסורה, ובו ח' סעיפים:

א. אסור לאדם להשפיר מעותיו, שיאמר לו:
אשפיר לך י' דינרין בדינר לחדש. והני מלי
כששוכר להוציאם, אבל אם שכרם כדי להתלמד
בהם, או לראות, ומחזירם לו בעין, מתר:

ב. כלים, מתר להשפירם, אפלו נותן לו רשות
למכרם ולעשות בהם כל חפצו רק שלבסוף יחזיר
לו כלי אחר כזה:

ג. מקום שנהגו לשכר הספינה ולטל שכרה, ואם
נשברה שמין לו מה שפחתה ומשלם יתר על
שכרה, הרי זה מתר. וכן מתר להשכיר סיר של
נחשת וכיוצא בו ונוטל השכר ודמי מה שפחת
ממשקלו, וכן כל כיוצא בזה

ד. מתר לשכר פרה ולשומה בדמים, כגון שיאמר:
הרי פרתך עשויה עלי בשלשים דינר אם תמות,
וכל זמן שהיא אצלי אעלה לך סלע בחדש
בשכירות:

ה. המשכיר שדה לחברו ב"י פורים לשנה, ואמר
לה: תן לי ר' וזו שאפרנס בהם השדה ואני אתן
לך י"ב כור בכל שנה, הרי זה מתר, מפני שאם
יפרנס השדה בדינרין אלו יהיה שכרה יותר. וכן
אם השכיר לו חנות או ספינה בעשרה דינרין

ב. היו החדשות במדינה ד' סאין בסלע וישנות
שלשה בסלע, אין פוסקין על שיצא השער לתדוש
ולישן:

ג. היו חטין של לקוטות ד' סאין בסלע ושל בעל
הבית ג', פוסק לקוטות פשער הלקוטות. ולא
יפסק לבעל הבית עד שיקבע השער לבעל הבית:

ד. אם היה למוכר מאותו המין, אף על פי שעדין
לא נגמרה מלאכתו, מתר לפסק עליו עד כדי
השעור שיש לו, אף על פי שעדין לא יצא השער.
והוא שלא יהא מחסר אלא מלאכה אחת או שתים,
אבל אם מחסר שלשה מלאכות, אסור:

ה. הפוסק על השער צריך שלא ירויח בדבר כלום,
כגון שאם מנהג שהלוקח נותן שכר הסרסור צריך
שיתן הוא, וצריך שינכה למוכר החסרון שראויין
להתחסר לפי המדה ולפי הזמן:

ו. הפוסק על הפרות ונתיקרו בשעת הפרעון, יכול
לשום הפרות שנפסק עליהן במעות ולתן לו פרות
אחרות, אבל מעות אינו יכול לתן. ויש מי שאומר
שיכול לתן מעות:

ז. כיון שנקבע השער, מתר לפסק על שער הגבוה.
ביצה, היו חטין נמכרות ד' סאין בסלע, ופסק עמו
שיתן לו החטין כשער הזול, אם עמדו אחר כך
עשר סאין בסלע, נותן לו עשר סאין בסלע. נתן
לו המעות סתם, ולא פסק עמו כשער הגבוה,
והזולו, נותן לו כשער שהיו שוים כשנתן לו
המעות, ומי שחזר מקבל מי שפרע. ואם היה
שליח לאחרים, אינו נוטל אלא כשער הזול או
מחזיר דמים, ואין השליח ולא המשלח מקבלים מי
שפרע:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון
יב

יב
לחודש

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קעז

שולחן ערוך

לְאִמְצָע, לְשָׁלִישׁ או לְרִבִּיעַ עַד שָׁנָה, או עַד שְׁנָתַים כִּמוֹ שֶׁהִתְנֵנוּ בִּינֵיהֶם, וְאִם מֵתוּ הַצָּאן, הֲרִי הַמְקַבֵּל מִשְׁלֵם דְּמֵיהֶם, הֲרִי זֶה אֲסוּר, שֶׁהֲרִי בְּעַל הַצָּאן קָרוֹב לְרוּחַ וְרוּחוֹק לְהַפְסֵד. לְפִיכֵךְ אִם קָבַל עָלָיו בְּעַל הַצָּאן שָׁאֵם הוֹקְרוּ או הוֹזְלוּ או נִטְרָפוּ הֲרִי הֵן בְּרִשׁוֹתָיו, הֲרִי זֶה מִתָּר. וְכֵן כָּל כֵּיוֹצֵא בְּזֵה. וְכֵן הִדִּין בְּמִקְבֵּל עָלָיו סְחוּרָה בְּעֵגֶן זֶה

ב. הַנּוֹתֵן מְעוֹת לְחֵבְרוֹ בְּתוֹרַת עֶסְקָא, דִּהְיָנוּ שְׁחָצִי הַחֲתָרִיּוֹת עַל הַנּוֹתֵן וְחָצִי עַל הַמְקַבֵּל, אֲסוּר. שְׂכָל עֶסְקָא פְּלַגָּא מְלוּהַ וּפְלַגָּא פְּקֻדוֹן, וְנִמְצָא שְׂטוּרַח בְּחֵלֶק הַפְּקֻדוֹן בְּשִׁבְלֵי חֵלֶק הַמְלוּהַ. לְפִיכֵךְ צָרִיךְ לוֹ לְתַן שֶׁכֶר טָרְחוֹ שְׂבָכָל יוֹם וְיוֹם מִימֵי הַשְּׁתַּפּוֹת כְּפוּעֵל בְּטֵל שֶׁל אוֹתָהּ מְלֶאכָה שְׂבָטֵל מִמְנָה. וְאִם הָיָה לוֹ עֶסְק אַחֵר כָּל שְׁהוּא לְהַתְּעַסֵּק בּוֹ עִם מְעוֹתָיו שֶׁל זֶה, אִינוּ צָרִיךְ לְהַעֲלוֹת לוֹ שֶׁכֶר שֶׁל כָּל יוֹם אֶלָּא אֶפְלוֹ הָעֵלָה לוֹ דִּינָר בְּכָל יְמֵי הַשְּׁתַּפּוֹת, דִּיּוֹ, וְאִם פָּחָתוּ או הוֹתִירוּ יִהְיֶה לְאִמְצָע בְּשׁוּהַ. וְכֵן אִם אָמַר לוֹ: כָּל הַרוּחַ יִהְיֶה לְךָ שְׁלִישׁוֹ או עֲשִׂירִיתוֹ בְּשֶׁכֶרְךָ, הוֹאִיל וְיֵשׁ לוֹ עֶסְק אַחֵר הֲרִי זֶה מִתָּר, וְאִם הִפְסִידוֹ יִפְסִיד מְחַצְהַ. וְאִם הָיָה הַמְתַּעַסֵּק אָרִיסוֹ וְהָיָה לוֹ עֶסְק אַחֵר, אִינוּ צָרִיךְ לְהַעֲלוֹת לוֹ שֶׁכֶר אַחֵר כָּלֵל שֶׁהָאִרִיס מִשְׁעֻבָּד הוּא לְבַעַל הַשְּׂדֵה:

ג. בְּמֵה דְּבָרִים אָמוּרִים, כִּשְׁלֵא פֶסֶק עִמּוֹ בְּתַחֲלַת הָעֶסֶק אֶלָּא נָתַן לוֹ לְמַחְצֵית שְׁכָר, אֲבָל אִם פֶּסֶק עִמּוֹ בְּתַחֲלַת הָעֶסֶק שֶׁכֶר טָרְחוֹ בְּדָבָר יָדוּעַ, וְאֶפְלוֹ בְּדִינָר, מִתָּר:

ד. הַנּוֹתֵן מְעוֹת לְחֵבְרוֹ סֵתֵם לְהַתְּעַסֵּק בָּהֶם, וְלֹא פֶסֶק עִמּוֹ בְּתַחֲלַת הָעֶסֶק דָּבָר לְשֶׁכֶר טָרְחוֹ, וְכִשְׁבָּאוּ

בְּשָׁנָה, וְאָמַר לוֹ: תֵּן לִי מָאתַים זוּז שְׂאֲבָנָה בָּהֶם וְאַצְיָרְנָה וְאַכְיָרְנָה, או אֲתַקֵּן בָּהֶם סְפִינָה זוֹ וְכִלִּי תִשְׁמִישָׁה וְאִנִּי אֶעֱלֶה לְךָ י"ב דִּינָר בְּכָל שָׁנָה, הֲרִי זֶה מִתָּר אֲבָל אִם אָמַר לוֹ: תֵּן לִי ר' זוּז כָּדִי לְהַתְּעַסֵּק בָּהֶם בְּחִנּוּת או לְהוֹצִיא בְּסַחֲרָה שֶׁל סְפִינָה או לְשֶׁכֶר בָּהֶם מְלַחִים, וְאִנִּי אוֹסִיף לְךָ בְּשִׁכִּירוֹת, הֲרִי זֶה אֲסוּר:

ו. מִתָּר לְהַרְבּוֹת בְּשֶׁכֶר הַקָּרְקַע כִּיצַד, הַשִּׁכִּיר לוֹ אֶת הַחֲצָר, וְאָמַר לוֹ קֹדֶם שֶׁהַחֲזִיק בּוֹ: אִם מַעֲכָשִׂי אֶתָּה נוֹתֵן לִי, הֲרִי הִיא לְךָ בְּעֲשָׂרָה סְלָעִים בְּכָל שָׁנָה, וְאִם תִּתֵּן שֶׁכֶר חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁ, הֲרִי הוּא בְּסָלַע בְּכָל חֲדָשׁ, הֲרִי זֶה מִתָּר. וְכֵיוֹצֵא בְּזֵה בְּשֶׁכֶר הָאָדָם גַּם כֵּן מִתָּר:

ז. אֲסוּר לֹמַר לְאָדָם: עֲשֵׂה עִמִּי מְלֶאכָה הַיּוֹם שְׁשׁוּהַ דִּינָר וְאִנִּי אֶעֱשֶׂה עִמָּךְ בְּשָׁבוּעַ אַחֵר מְלֶאכָה שְׁשׁוּהַ שְׁתַּיִם:

ח. הַשּׂוֹכֵר אֶת הַפוּעֵל בִּימּוֹת הַחֶרֶף לְעֲשׂוֹת עִמּוֹ בִּימּוֹת הַקֵּץ בְּדִינָר לְיוֹם, וּמְקַדִּים לוֹ שְׂכָרוֹ מַעֲתָה, וְשֶׁכְרוּ שׁוּהַ בִּימּוֹת הַקֵּץ סְלַע לְיוֹם, אֲסוּר. אֲבָל אִם אָמַר לוֹ: עֲשֵׂה עִמִּי מְלֶאכָה מֵהַיּוֹם וְעַד זְמַן פְּלוּגֵי בְּדִינָר בְּיוֹם, מִתָּר, דְּכִיּוֹן שְׁמַתְחִיל לְעֲשׂוֹת עִמּוֹ מַעֲתָה אִינוּ נִרְאֶה כְּפוּטֵל שְׂכָר מְעוֹתָיו שְׂמֻקְדִים לוֹ:

סימן קעז

שְׁלֵא לְקַבֵּל צָאן בְּרוּזֵל מִיִּשְׂרָאֵל, וְכִמְהָ דִּינֵי מִשָּׂא וּמִתֵּן הָאֲסוּרִים מִשּׁוּם רִבִּית, וְבוֹ מ' סְעִיפִים:

א. אִין מְקַבְּלִים צָאן בְּרוּזֵל מִיִּשְׂרָאֵל, דִּהְיָנוּ שְׂמֻקְבֵּל מִמְּנוֹ מָאָה צָאן, וְיִהְיוּ הַגְּזוּת וְהַגְּלוּת וְהַחֲלָב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי לגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחרא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, בדהילו ורחמינו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחמינו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלימים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קעז

שולחן ערוך

מרוח שהרויחו הנכסים, פיון דמעקרא לאו בתורת
אסורא אתא לידיה, אם חצי רוח שהרויחו המעות
עלה למה שנתן לו, מתר:

ח. הלוח מנה לחברו לכל הנאתו, אלא שהתנה
עמו שיסלק מעל אותו המנה מס המלך, אסור:

ט. לוח שקבל עליו לזון היתום, וכשבא היתום
לתבע חובו, טען לנכות מה שנתן לו ממזונות,
והיתום טוען שלא קבל ממנו דבר, היתום נאמן:

י. אמר לו: הילך ר' זנו מעכשיו כדי שיפיל תחתיו
לאמנות המלך שהוא בש"ן, אסור. אבל אם אמר
לו: פרשני מן האמנות, מתר:

יא. האומר לחברו: מנה לי בידיך מרבית קצוצה
שגבית ממני, והלה אומר: לא היו דברים מעולם,
משביעין את הנתבע הסת:

יב. המקבל מעות לחצי רוח וטוען שמלוה ברבית
היא, אינו נאמן:

יג. המלוה מעות לבצל הבית וגם חוזר ההלכ' עם
בנו של בצל הבית, ובצל הבית נותן לו הוצאות,
אסור, אלא אם כן יתן לו הקרן במתנה גמורה,
שאם ירצה לעכבו יהא רשות בידו:

יד. האומר לחברו: אם לא אפרעך לזמן פלוני
הריני חייב לך מעכשיו ולזמן העכוב כף דיגרין
אסור מפני הערמת רבית:

טו. המתחייב לפרע לחתנו לנדוניא לזמן פלוני,
ואם יעכב מלפרע יוסיף על סך הנדוניא על כל
עשרים דינר מהם ז' פשיטים בכל חדש, מתר,
שנה דומה לנותן מתנה לחברו, ואומר לו: אני

לחשבון לא רצה לתן לו שכר כל יום ויום מימי
השתפות, ואם היה לו עסק לא רצה לתן לו דינר
לכל ימי השתפות, יהיה שכר המתעסק בחצי
הפקדון שלישי רוח הפקדון, שהוא שתות רוח כל
המעות, לפיכך אם הרויחו יטל המתעסק ב' שלישי
הרוח, חצי הרוח של חצי המעות שהם מלוה,
ושתות הרוח בשכר שנתעסק בפקדון, נמצא הכל
ב' שלישי הרוח, ויטל בעל המעות שלישי הרוח.
ואם פחתו, יפסיד המתעסק שלישי הפחת, שהרי
הוא חייב בחצי הפחת מפני שחצי המעות מלוה,
ויש לו שתות בשכרו באותו החצי של פקדון,
ונמצא שגשאר עליו מהפחת שלישו, ובעל המעות
יפסיד שני שלישי הפחת:

ה. כשהוא נוטל שכר על חלק הפקדון שבידו הרי
הוא כשומר שכר. מתר לתן עסקא למחצית שכר
ולהתנות שלא להתעסק אלא בדבר פלוני, ואם
ישנה שיהיה כל האחריות על המקבל, וכן כל
תנאי שירצה, כגון שיתנה שלא ישמר הכספים
אלא תחת הקרקע, ואם שנה והפסיד כל ההפסד
למקבל, ואם הרויח הוא לאמצע, אף על פי
שעתה הוא קרוב לשכר ורחוק להפסד לא חשיב
רבית, פיון שאם לא שנה היה קרוב לשכר
ולהפסד:

ו. נתן מעות לעסקא למחצית שכר, וקצץ בדבר
ידוע, אפלו אם כל האחריות על הנותן, אסור:

ז. הנותן מעות לחברו למחצית שכר שנתים ושלש,
ושוב נמלכו ועשו קצבה ביניהם לתת לו כף
לשנה, אם הלוח הוציא המעות ביציאותיו ונתן
רוח, הוי רבית. אבל אם היה מתעסק והולך ופרע

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קעז

שולחן ערוך

אחד מעכב על חברו. והולדות, מקום שנהגו לחלקם מיד, חולקים. ובמקום שאין מנהג, יגדלם המקבל, בדקה שלשים יום, ובגסה חמשים יום, ומשם ואילך נוטל חצי השבח והחצי מהחלק השני, ואין צריך לתן לו שכר טרחו מהחלק השני. ואם בא לחלק, צריך להודיעו לחברו או לשום ולהתנות בפני שלשה, ואם לאו אין החלקה כלום:

כד. הנותן עסקא לחברו לא יצרף הרוח עם הקרן ויעשה כלו קרן, דשמא לא יהיה כל כף רוח ונמצא נוטל ממנו רבית. וכן לא יתן לו מעות בתורת עסקא או שתפות ויכתב אותם מלוה, שמא ימות ונמצא השטר ביד היורש וגובה בו את הרבית:

כה. אם פתוב בשטר: פלגא באגר ובהפסד, אם הנותן או המקבל אדם גדול וידוע שלא היה עושה אסור רבית, דנין אותו להתר לומר אם יטל חצי הרוח שיקבל עליו שני חלקים באחריות, ואם לא יקבל עליו אלא חצי האחריות שלא יטל אלא שלישי הרוח. אבל באינש אחרינא דלא אתחזק בהכי, דינינן לשטרא כפשטה והוה לה שטר שיש בו רבית ואם יש הפסד יפסיד החצי כפי תנאו, ואם יש בו רוח לא יקבל כלום:

כו. והיכא שהוא אדם גדול דדינינן להתרא, אם יש בו רוח, ואמר הנותן: אני אטל החצי מיד, ואם יהיה בו הפסד אקבל אחריות ההפסד שני חלקים, או אם יש בו הפסד אומר: איני מקבל אלא חצי ההפסד, ולכשיהיה בו רוח לא אקבל אלא השלישי, והמקבל אומר בהפך: אם יש בו רוח

נותן לה כף וכף לזמן פלוני, ואם לא אתן לה לזמן פלוני עוד אני מוסיף כף וכף, שהוא מתר טז. אם חייב עצמו לתת למלוה כף וכף בכל שבוע בעוד שמעכב ממנו, הרי זה רבית גמור:

יז. המלוה על המשכון, ואמר: אם לא אפדנו לזמן פלוני יהיה שלך כל ששונה יותר על החוב, יש מי שאוסר משום הערמת רבית:

יח. המוכר סחורה לחברו בס' זהובים שקבל מיד והתנה לתתה לו לחצי שנה, ואם יעבר על זה שימתן בעבורה ק' זהובים, וקנו מידו והגיע הזמן ולא נתן, חייב לתן הק' זהובים. והוא שפשפסק על הסחורה ההיא יצא השער וקנה כפי השער, או היתה לו הסחורה ההיא:

יט. אם הפקיד מעות אצל חברו והנפקד הלום לעובד פוכבים, הנפקד חייב באנסין ואין למפקיד ברוח כלל. ואם הנפקד רוצה לתת דבר מעצמו למפקיד, אין בו משום רבית

כ. המתעסק בשל חברו ונותן לו רוח כל שנה, ולבסוף טוען שלא היה שם רוח, אינו נאמן, מאחר שנתנו לשם רוח

כא. אם נותן לחברו סחורה בתורת עסקא, אם דרף לשכר כותף להוליכה לשוק לא יאמר לו: כיון שאני נותן לה שכר טרחה אתה תתן שכר הכותף,

כב. אם יש למקבל סחורה שקנה בזמן הזול, ועכשיו נתיקרה, לא ישום אותה כמו שקנאה, אלא כמו ששונה עתה:

כג. הנותן בהמה לחברו בעסקא באתונות, חייב לטפל י"ח חדש, ובדקה כ"ד, ובתוף זה הזמן כל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרש"ו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א

י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

גליקן

יב

יב

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ריבית סימן קעז

שולחן ערוך

ולהתעסק בחציו לביד לצרף חברו, וכן אינו יכול
לומר: אתעסק בחציי שלי ואניח החציי של פקדון
בבית דין:

לא. מתעסק שמת ויש עדים שמעות או מטלטלין
אלו הם מזה העסק, נוטלן בעל המזמן בלא
שבועה, ואין הבעל חוב ולא האשה נוטלים כלום
מהקרן ולא מחלק רוח הנזמן:

לב. נתן המתעסק מתנה מהמטלטלין של העסק או
מהמעות לאחרים, והביא בעל המזמן ראיה ברורה
שהם מזה העסק, מוציא מידם. אפלו שנה אותם
מקבל המתנה או מכרם או נתנם לאחרים או
הפסיד, חייב לשלם, והכל בראיה ברורה:

לג. מי שנתן לחברו עסקא אחת וכתב עליה שני
שטרות, אין שטר אחד משעבד לחברו, שאם היה
באחד רוח ובשני הפסד שימלאו הקרן ואחר כך
יחלקו הרוח, אלא יחלקו כל שטר לפי תנאם. ואם
נתן לו שתי עסקות בשתי פעמים, וכתבם בשטר
אחד והרויח באחד והפסיד באחרת, ימלאו הקרן
תחלה ואחר כך יחלקו המותר:

לד. המקבל עסקא מחברו והפסיד ולא הודיעו אלא
נתעסק ומלא הקרן, אינו יכול לומר: תפסיד
חלקך מההפסד, אלא יתמלא הקרן מהרוח ואם יש
בו מותר יחלקוהו לפי תנאם:

לה. שנים שקבלו עסקא מאחד לזמן, ואמר אחד
לחברו בתוך הזמן: נחלק העסק ואתעסק אני
בחציי ואתה בחצייך, אין שומעין לו. ואפלו אם
יאמר: אני אקבל אחריות בחציי שלך שאם תפסיד
אני אפרענו לבעל המעות, אין שומעין לו ואפלו

שיטל הוא מיד ב' חלקים, ואם יהיה בו הפסד
יקבל עליו חצי האחירות, או אם יש בו הפסד
אומר שאינו מקבל אלא השליש, וכשיהיה רוח לא
יקח ממנו אלא החציי. אם כתוב בשטר: דיהיב מרי
עסקא למקבל פלגא באגר ובהפסד, משמע דמלתא
במרי עסקא קימא ובדידה תליא מלתא למיתב
למקבל מאי דניחא ליה, ואי כתיב בה: למשקל
פלגא באגר ובהפסד, משמע דבמקבל תליא מלתא
למשקל מאי דבעי:

כו. אם התנו על חלקת הרוח ולא התנו על חלקת
ההפסד, אם יהיה שם הפסד, יפסיד המתעסק שני
שלישי החלק שהיה מרויח. וכן אם התנו על
חלקת ההפסד ולא התנו על חלקת הרוח והרויחו,
יטל כמו אותו החלק שהיה מפסיד, ותוספת שלישי
חלק חברו. פיצד, אם התנו שיטל המתעסק רביע
השכר ולא התנו על ההפסד, אם הפסיד הרי זה
משלם שתות. ואם התנו שיפסיד המתעסק רביע
בהפסד ולא התנו על הרוח, אם הרויח נוטל
מחצה:

כז. אם התנו שהנותן יפסיד שני חלקים ולא יטל
ברוח אלא חלק א', ולא היה שם לא רוח ולא
הפסד, והמתעסק תובע שכרו, לא יטל כלום אבל
אם התנה למחצה בשכר ומחצה בהפסד, ולא היה
שם רוח ולא הפסד, נוטל המתעסק שכרו מהקרן:

כח. המושיב חברו בחנות להתעסק ויחלקו הרוח,
לא יהיה לוקח ומוכר דברים אחרים ממעותיו, ואם
עשה כן, חצי הרוח לבעל החנות:

ל. הנותן מעות לחברו להתעסק, אף על פי שהחצי
יש לו דין מלוה אינו יכול להוציא החצי לצרכו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כפי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא יקוּדשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בפער רוח הקדש)

יורה דעה

הלכות חוקות העובדי כוכבים סימן קעח

שולחן ערוך

ציצת ראשם. ולא יגלח מהצדדין ויניח השער
באמצע. ולא יגלח השער מכנגד פניו מאזן לאזן
ויניח הפרע. ולא יבנה מקומות כבנין היכלות של
עובדי כוכבים כדי שיכנסו בהם רבים, כמו שהם
עושים:

ב. מי שהוא קרוב למלכות וצריך ללבוש
במלבושיהם ולדמות להם, מתר בכל:
ג. מי שאכל ושיר פתיתין על שלחנו, לא יביא פת
שלמה ויניח על השלחן:

הלכות מעונן ומכשף

סימן קעמ

שלא לכשף, לעונן ולנחש, וכו' י"ט סעיפים:

- א. אין שואלים בחוזים בפוככים ולא בגורלות:
- ב. נהגו שאין מתחילין בב' ובד', ואין נושאים
נשים אלא במלוי הלבנה:
- ג. האומר: פתי נפלה מפי, או מקלי מידי, או בני
קורא לי מאחרי, או שצבי הפסיקו בדרך, או
שעבר נחש מימינו או שועל משמאלו, ולמי שארע
לו אחד מאלו עושה ממנו נחוש שלא לצאת לדרך
או שלא להתחיל במלאכה, וכן המנחשים בחלדה
ובעופות ובכוכבים, וכן האומר: אל תתחיל לגבות
ממני, שחרית הוא, מוצאי שבת הוא, מוצאי ראש
חדש הוא, וכן האומר: שחט תרנגול שקרא
פעורב, ותרנגלת זו שקראה פתרנגול, אסור:
- ד. בית, תינוק ואשה אף על פי שאין נחוש, יש
סימן:

אם יאמר: ישאר הקרן בין שנינו ולא נחלק רק
הרוח, אין שומעין לו:

לו יחיד המקבל עיסקא לזמן קצוב, המקבל יכול
לחזר בו כדין פועל שחוזר בחצי יום, ובעל
המעוה אינו יכול לחזר בו:

לו הלוקח מעות מחברו לקח בהם פרות למחצית
שכר, לא יהא לוקח בשלו חטים ובשל חברו
שעורים:

לח. הנותן מעות לחברו לקח בהם פרות למחצית
שכר, לוקח בהם כל מין שירצה, אפלו בעלי
חיים, אבל לא יקח בהם לא כסות ולא פלים:

לט. הנותן מעות לחברו לקנות בהם פרות למחצית
שכר רשאי לקנות גם לעצמו מאותו המין, ובלבד
שלא ימכרם ביהד, אלא אלו בפני עצמן ואלו
בפני עצמן:

מ. הנותן מעות לחברו לקח בהם פרות למחצית
שכר ואומר: לא לקחתי, אין לו עליו אלא
תרעמת. ואם יש עדים שלקח במעות ומכר,
מוציאין ממנו בעל כרחו. ואם שלח בהם יד בפני
עדים או שאמר בפניהם שחוזר בו משליחותו, קנה
לעצמו:

הלכות חוקות העובדי כוכבים

סימן קעח

שלא ללבוש כמלבושי עובדי כוכבים, וכו' ג'
סעיפים:

א. אין הולכין בחקות העובדי כוכבים ולא ילבוש
מלבוש המיוחד להם. ולא יגדל ציצת ראשו כמו

הנה מובא באן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרש. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מכון "אורח חיים החדשי" - ללימוד כל ספר "אורח חיים" - במעגל החודש

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
יב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישירות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כתובת קעקע וקריחה סימן קפ

שולחן ערוך

טז. מעשה שדים, אסור. ויש מי שמתיר לשאל בהם על הגנבה:
יז. הנוהגים לערוך שלחן עם מיני מאכל בליל המילה ואומרים שהוא למזל התינוק, אסור.
יח. לקטר הבית בעשב שיש לו ריח טוב, יש מי שאוסר, אלא אם כן עושה כן כדי להסיר ריח רע:
יט. המקטר לשד לחברו ולכפו לעשות רצונו, חייב משום עובד עבודת פוככים. והלומד מן האמגושי, אפלו דברי תורה, חייב מיתה:

ה. חובר חבר, זהו שעל ידי לחש מקבץ חיות או נחשים ועקרבים, יתושים ופרעושים:
ו. מי שנשכו עקרב מתר ללחש עליו, ואפלו בשבת, ואף על פי שאין הדבר מועיל כלום הואיל ומספן הוא התירו, כדי שלא תטרף דעתו עליו:
ז. מי שרודפים אחריו נחש ועקרב, מתר לחבר כדי שלא יזיקוהו:
ח. הלוחש על המכה או על החולה ורוקק, ואחר כך קורא פסוק מן התורה, אין לו חלק לעולם הבא. ואם אינו רוקק, אסורא מיהא אכא ואם יש בו סכנת נפשות, הכל מתר:
ט. תינוק שנפגע, אין קורין עליו פסוק ואין מניחין עליו ספר תורה:
י. הנריא, מתר לקרות פסוקים להגן עליו מהמזיקין:

הלכות כתובת קעקע וקריחה

סימן קפ

אסור כתבת קעקע וקריחה על מת, ובו י"ב סעיפים:

א. כתבת קעקע, הינו ששורט על בשרו וממלא מקום השריטה כחל או דיו או שאר צבעונים הרושמים:
ב. אם עושה כן על בשר חברו, אותו שנעשה לו פטור, אלא אם כן סיע בדבר:
ג. מתר לתן אפר מקלה על מכתו:
ד. הרושם על עבדו שלא יברה, פטור:
ה. השורט בבשרו אינו חייב אלא אם כן עושה כן על מתו או לעבודת פוככים, אלא שעל מתו חייבים בין ביד בין בכלי, ולעבודת פוככים אינו חייב אלא בכלי:
ו. גדידה ושריטה על מת, אסור, אפלו שלא בפני המת:

יא. למדד האזור וללחש עליו, מתר ואפלו בשבת:
יב. מתר להתרפאות בקמע, אפלו יש בהם שמות. וכן מתר לשא קמעין שיש בהם פסוקים. ודוקא להגן שלא יחלה, אבל לא להתרפאות בהם מי שיש לו מכה או חלי, אבל לכתב פסוקים בקמעין, אסור:
יג. דורש אל המתים זה שמרע"ב עצמו ולן בבית הקברות כדי שתשרה עליו רוח הטמאה:
יד. להשביע את החולה לשוב אליו לאחר מיתה להגיד לו את אשר ישאל אותו, מתר:
טז. אוחו את העינים, אסור. ועל ידי ספר יצירה, מתר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות גילוח סימן קפא

שולחן ערוך

ד. גם הנקף חייב אם סיע בדבר שמטה עצמו אליו
להקיפו, אבל אסורא אכא אף על פי שלא סיע,
לפיכך אסור להיות נקף אפלו על ידי עובד
כוכבים:

ה. המקיף את הקטן, חייב:

ו. אשה אינה במצות הקפה, ויש אומרים שאף על
פי שמתרת להקיף פאת ראשה, אסורה להקיף פאת
ראש האיש ואפלו הוא קטן:

ז. עבדים חייבים בהקפת הראש כאנשים:

ח. טמטום ואנדרוגיגוס אסורין בהקפת הראש:

ט. שעור הפאה מכנגד שער שעל פדחתו ועד
למטה מן האזן, מקום שהלחי התחתון יוצא
ומתפרד שם, וכל רחב מקום זה לא תגע בו יד:

י. אינו חייב על השחתת פאת הזקן אלא בתער,
אבל במספרים מתר, אפלו כעין תער:

יא. פאות הזקן הם ה', ורבו בהם הדעות, לפיכך
ירא שמים יצא את כלם ולא יעביר תער על כל
זקנו כלל:

יב. אשה שיש לה זקן, מתרת להשחיתו, ודינה
בהשחתת זקן האיש, כדינה בהקפת ראש האיש:

הלכות לא ילבש גבר שמלת אשה

סימן קפב

דברים האסורים משום לא ילבש גבר שמלת אשה
, וכו' ו' סעיפים:

א. המעביר שער בית השחי ובית הערוה, אפלו
במספרים כעין תער, מכין אותו מכת מרדות. במה

ז. יש מי שאומר דדוקא שריטה, אבל אם מכה
בידו על בשרו עד שדמו שותת, מתר. ויש מי
שאוסר:

ח. המשרט ה' שריטות על מת אחד, או על ה'
מתים שריטה אחת, חייב ה':

ט. קרחה הוא שתולש משער ראשו על המת בכל
מקום בראש, בין ביד בין בסם, ושעורו כדי
שיראה מראשו כגרים פנוי בלא שער, ויש אומרים
שתי שערות. ויש מי שאומר, דאסורא אכא אפלו
בשער אחד:

י. קרחה קרחה אחת על ה' מתים, אינו חייב אלא
אחת. אבל אם קרחה ה' קרחות על מת אחד, חייב
על כל אחת ואחת:

יא. הקורח בראשו של חברו, והמשרט בבשר חברו
וחברו מסייע, אם שניהם מזידיים שניהם לוקים.
אחד שוגג ואחד מזיד, המזיד לוקה:

יב. גם הנשים מזהרות בכל יקרחו:

הלכות גילוח

סימן קפא

אסור גלוח הפאות, וכו' י"ב סעיפים:

א. פאות הראש הם שתים. סוף הראש הוא מקום
חבורו לחי מימין ומשמאל:

ב. בין שגלח הפאות בלבד, בין שגלח כל הראש
עם הפאות, חייב:

ג. אינו חייב אלא בתער. ויש אומרים במספרים
כעין תער, ויש לחוש לדבריהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתעודות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קפג

שולחן ערוך

א. אשה שיצא דם ממקורה, בין באנס בין ברצון, טמאה, והוא שתרגיש ביציאתו. ומיהו, משתרגיש בו שנעקר ממקומו ויצא, טמאה אף על פי שלא יצא לחוץ, ואפלו לא ראתה אלא טפת דם כחרדל, יושבת עליו שבועה נקיים:

סימן קפד

שצריך לפרש מהאשה עונה קדם לוסתה, ובו י"ב

סעיפים:

א. רב הנשים יש להם וסתות לראות בזמן ידוע, כגון מעשרים לעשרים יום או משלשים לשלשים יום, וכל אשה שיש לה וסת קבוע, בא עליה שלא בשעת וסתה ואינה צריכה בדיקה לפני תשמיש. אבל שלא בשעת תשמיש, כל המרבה לבדק הרי זו משבחת:

ב. בשעת וסתה, צריך לפרש ממנה עונה אחת, ולא משאר קריבות אלא מתשמיש בלבד. אם הוא ביום, פורש ממנה אותו היום כלו אפלו אם הוסת בסופו, ומתן מיד בלילה שלאחריו, וכן אם הוא בתחלתו, פורש כל היום ומתן כל הלילה שלפניו. וכן הדין אם הוא בלילה, פורש כל הלילה ומתן ביום שלפניו ולאחריו, בין שקבעה וסת בג' פעמים או בפעם אחת:

ג. במה דברים אמורים, בגדולה, אבל בקטנה שלא הגיעה לימי הנעורים, ולא הביאה סימנים, אין צריך לפרש סמוך לוסתה כל זמן שלא קבעתו ג' פעמים. והוא הדין לזקנה שנסתלקו דמיה:

דברים אמורים, במקום שאין מעבירין אותו אלא נשים, כדי שלא יתקן עצמו תקון נשים. אבל במקום שמעבירין אותו גם האנשים, אם העביר אין מכין אותו. ומתן להעביר שער איברים במספרים בכל מקום:

ב. מי שנגלח כל שער שבו, מראשו ועד רגליו, יש אומרים שמתן לו לגלח גם של בית השחי ובית הערוה:

ג. אסור לחוף בידו בשער בית השחי ובית הערוה כדי להשירו, אבל מתן לחוף בכגדו להשירו:

ד. מי שיש לו חטטין בבית השחי ובבית הערוה, ומצטער מצד השער, מתן להעבירו:

ה. לא תעדה אשה עדי האיש, כגון שתשים בראשה מצנפת או כובע או תלבש שריון, וכיוצא בו או שתגלח ראשה כאיש. ולא יעדה איש עדי אשה, כגון שילבש בגדי צבעונים וחלי זהב במקום שאין לובשין אותם הפלים ואין משימין אותו החלי, אלא נשים:

ו. אסור ללקט אפלו שער אחד לבן מתוך השחרות, משום לא ילבש גבר וכן אסור לאיש לצבע שחרות, אפלו שצרה אחת. וכן אסור לאיש להסתכל במראה:

הלכות נדה

סימן קפג

אשה שרואה טפת דם צריכה לישב ז' נקיים, ובו

סעיף אחד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי לגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

יב

יב

לחודש

יורה דעה

הלכות נדה סימן קפה

שולחן ערוך

יב. הִיָּה לָהּ וְסֵת לְיָמִים לְוֹסֵת מוֹסְתוֹת הַגּוֹף כְּגוֹן
קְפִיצָה וְכִיּוּצָא בָּהּ, כִּיּוֹן שֶׁהוֹסֵת תְּלוּי בְּמַעֲשֵׂה,
אִמּוֹר לֹא קִפְצָה וְלֹא רָאֲתָה, אֲבָל חוֹשֶׁשֶׁת לְעוֹנָה
בִּינּוּנִית שֶׁהִיא ל' יוֹם

סימן קפה

דין אשה שאמרה טמאה אני ואחר כך אמרה
טהורה אני, וכו' ד' סעיפים:

א. האשה שהיא בחזקת טמאה, אסור לו לבוא
עליה עד שתאמר לו: טבלתי:

ב. ואם החזקה נדה בשכנותיה, שראוה לובשת
בגדים המיוחדים לימי נדותה, חשיבה כנודאי
טמאה:

ג. אמרה לבעלה: טמאה אני, ואחר כך אמרה:
טהורה אני, אינה נאמנת. ואם נתנה אמתלא
לדבריה, כגון שאומרת שלא אמרה לו כן תחלה,
אלא מפני שלא היה בה כח לסבל תשמיש, או
טענה אחרת פיוצא בזה, נאמנת. אבל אם ראוה
לובשת בגדים המיוחדים לימי נדותה, ואחר כך
אמרה: טהורה אני, אף על פי שנתנה אמתלא
לדבריה, אינה נאמנת:

ד. היה משמש עם הטהורה ואמרה לו: נטמאתי,
ופרש מיד, תיב כרת, שיציאתו הנאה לו כביאתו.
כיצד יעשה, נועץ צפראני רגליו בארץ, ושוהה
בלא דישה עד שימות האבר, ופורש באבר מת:

סימן קפו

דיני בדיקת אשה בין לפני תשמיש בין לאחר
תשמיש, וכו' ה' סעיפים:

ד. אם רגילה לראות בהנץ התמה, ולא קים לן
שפיר אי קדם הנץ התמה או אחריו, אינה אסורה
אלא ביום:

ה. אם רגילה לראות ראייה מקדם הנץ התמה עד
אחר הנץ התמה, אסורה בלילה וביום כשעור
הנמשך בו:

ו. אם וסת נמשך ב' או ג' ימים, ששופעת או
מזלפת, אינה צריכה לפרש אלא עונה הראשונה
של הוסת, וכיון שעברה עונה ולא ראתה, מתרת:

ז. אם הגיע וסתה בימי עבורה, משהכר עברה, או
בימי מיניקתה שהם כ"ד תדשים משנולד הולד,
אפלו מת הולד, אין צריך לפרש סמוך לוסתה,
ואפלו בתוך וסתה מתרת בלא בדיקה:

ח. היתה נחבית במחבא מפני פחד, והגיע שעת
וסתה, אינה חוששת לו:

ט. שאר נשים, צריכות בדיקה כשיגיע הוסת. עבר
הוסת ולא בדקה ולא הרגישה, טהורה בלא
בדיקה. ויש אומרים שאסורה עד שתבדק, אם יש
לה וסת קבוע, או שהוא יום ל' אף על פי שאינו
קבוע:

י. הרוצה לצאת לדרך צריך לפקד אשתו אפלו
סמוך לוסתה:

יא. אשה שיש לה וסת לימים לבד, והגיע שעת
וסתה, אסור לבא עליה עד שישאלנה. ואם אין
לה וסת, יום ל' לראיתה הוי כהגיע שעת וסתה.
ואם שהתה אחר הוסת שעור שתספור ותטבל, בא
עליה ואין צריך לשאל:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קפז

שולחן ערוך

א. אשה שראתה דם מחמת תשמיש מיד, בכדי שתשיט ידה לתחת הכר, או לתחת הכסת ותטל עד לבדק בו, ותקנה עצמה, משמשת ג' פעמים. אם בכל ג' פעמים רצופים ראתה דם, אסורה לשמש עם בעל זה, אלא תתגרש ותנשא לאחר. נשאת לאחר, וראתה דם מחמת תשמיש ג' פעמים רצופים, אסורה לשמש גם עם אותו בעל, אלא תתגרש ותנשא לשלישי. ואם גם עם השלישי ראתה דם מחמת תשמיש ג' פעמים רצופים, לא תנשא לאחר אלא אסורה לכל עד שתבדק:

ב. כיצד בודקת, נוטלת שפופרת של אבר, ופיה רצוף לתוכה, ונותנת בתוכה מכחול ובראשו מוך, ומכנסת אותו באותו מקום עד מקום שהשמש דש, נמצא דם על ראשו בידוע שהוא מן המקור, ואסורה, ואם לאו, בידוע שהוא מן הצדדין, ומתרת:

ג. אם רוצה לבדק עצמה בעודה תחת הראשון, אחר ששמה שלש פעמים, הרשות בידה, ומתרת לו. ויש אומרים שאסורה לראשון מתשמיש שלישי ואילך, אפלו בבדיקה:

ד. אם שמה סמוך לוסתה, אנו תולין ראיתה משום וסתה ולא חשבינן לה רואה מחמת תשמיש:

ה. אם יש מכה באותו מקום, תולין בדם מכתה. ואם דם מכתה משנה מדם ראיתה, אינה תולה בדם מכתה:

ו. נאמנת אשה לומר: מכה יש לי באותו מקום שהדם יוצא ממנה:

ז. אם כל זמן שהיא בודקת בכל החורים והסדקים אינה מוצאת כתמים, כי אם במקום אחד בצדדין,

א. אשה שיש לה וסת קבוע, אינה צריכה בדיקה כלל, לא לפני תשמיש ולא לאחר תשמיש. ואדרבה, אין לה לבדק בפני בעלה בשעת תשמיש, כדי שלא יהא לבו נוקפו. והרמב"ם ז"ל מצריך לבדק אחר תשמיש, היא בעד אחד והוא בעד אחד, ולראות בהם שמא ראתה דם בשעת תשמיש. ולדעתו, הצנועות בודקות עצמן אף קדם תשמיש:

ב. אם אין לה וסת קבוע, שלש פעמים הראשונים צריכין לבדק קדם תשמיש ואחר תשמיש, הוא בעד שלו והיא בעד שלה, ואם החזקה באותם שלש פעמים שאינה רואה דם מחמת תשמיש, שוב אינה צריכה בדיקה כלל, לא לפני תשמיש ולא לאחר תשמיש. ולרמב"ם והרא"ש, כל זמן שאין לה וסת צריכה היא בדיקה לעולם, קדם תשמיש ואחר תשמיש, והרמב"ם מצריך שגם הבעל יבדק עצמו אחר תשמיש:

ג. אשה שאינה רואה בפחות מי"ד ימים אחר טבילתה, אבל לאחר י"ד ימים אין לה קבע עד י"ד יום, דינה כדין אשה שיש לה וסת:

ד. יש לאדם להניח את אשתו שתבדק בעד שלו, מתוך שנאמנת על שלה, נאמנת על שלו:

ה. אם ראתה דם מחמת תשמיש שלש פעמים רצופים, אסורה לשמש לעולם עם אותו בעל, ויתבאר ב סימן שאחר זה:

סימן קפז

דיני אשה הרואה דם מחמת תשמיש, ובו י"ד מעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קפח

שולחן ערוך

קבצה וסת לראית דם מחמת תשמיש שלש זמני וסת שוה, מתרת לשמש בין וסת לוסת. אף ימי הוסת פורשת עד שיעקר שלש פעמים:

יב. הרואה מחמת תשמיש ג' פעמים, אסור להשהותה אף אם אינו רוצה לבא עליה, אלא אם כן רוצה להשהותה על ידי שלישי. ולא ילך אצלה אלא בעדים:

יג. הבועל את הפתולה כמה פעמים, וראתה דם מחמת תשמיש, לעולם מחזקין שהם דם בתולים, עד שתשמש פעם אחת ולא תראה דם מחמת תשמיש. ואם אחר כך תראה שלש פעמים מחמת תשמיש, החזקה להיות רואה דם מחמת תשמיש:

יד. אשה שיש לה מכות ופצעים שאינה יכולה לטבל, תצא מתחת בעלה, כדי שלא יבטל מפריה ורבייה:

סימן קפח

דיני מראות הרב, ובו ו' סעיפים:

א. כל מראה אדם, בין אם הוא פנה הרבה, או עמק, טמאים. וכן כל מראה שחר. ואין טהור אלא מראה לבן וכן מראה ירק, אפלו כמראה השעווה או הזגב, וכל שכך הירק ככרתי או כעשבים. ואפלו יש בו סמיכות דם והוא עב הרבה, ואפלו הרגישה שנפתח מקורה, ובדקה מיד ומצאה מראות הללו, טהורה:

ב. נאמנת אשה לומר: פנה ראיתי, ואבדתיו. אם הוא מראה לבן או ירק, טהור. אכל אם הביאה לפנינו דם, והחזקנוהו בטמא, או אפלו נסתפקנו

יש לתלות שממכה שבאותו צד בא. וכל שכן אם מרגשת בשעת בדיקה, כשנוגעת בצד המקום ההוא כואב לה קצת, ובשאר חורין וסדקים אינה מרגשת כאב כלל:

ח. אם תרצה להתרפאות, צריך שיהיה קדם שתתחזק. אבל לאחר שתתחזק, יש מסתפקים אם מתר לסמוך על הרפואה לשמש אחר כך. ויש מי שמתיר אם אמר לה רופא ישראל: נתרפאת. ואם תראה האשה שפסק דם וסתה וראיתה על ידי הרפואות, ונכר שהועילו, יש לסמוך אף על עובד כוכבים:

ט. הפחידה פתאם ונפל ממנה חררת דם, נתרפאת ומתרת לבעלה. ואם חזרה וראתה מחמת תשמיש, אפלו פעם אחת, בידוע שלא נתרפאת. ובזמן הזה אין מתירין על ידי רפואה זו ומיהו, אין מוציאין אותה מבעלה אחר רפואה זו, עד שתבעל ותחזר לקלקולה:

י. הרואה דם בשעת תשמיש, מתרת לשמש פעם שנית כשתטהר. מיהו מיחש חישינן תדא זמנא אחר ראיתה, כגון ראתה פעם אחת או פעמים בליל של טבילתה, כשתגיע טבילה אחרת ליל של טבילתה, ואין צריך לפרש ליל של טבילה שלישית, דכל מידי דלא קבצה וסת לא חיישא אלא תדא זמנא:

יא. אשה שראתה מחמת תשמיש, ולאחר חצי שנה חזרה וראתה מחמת תשמיש, מתרת לבעלה, שהרי לא קבצה בג' וסתות שוים, ולא בדלוג. מיהו, חוששת לאחרון פעם אחת, וכשיגיע חצי שנה מיום ראית דם האחרון, אסורה עונה אחת. ואם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קפט

שולחן ערוך

על פי שקשה ואינו נמוח, טמאה. ויש אומרים שגם לזה צריך בדיקה בשריה, אם היא חתיכה קטנה פשעור שפופרת קנה דק שבדקים:

סימן קפט

דיני אשה שיש לה וסת קבוע ושאין לה וסת קבוע, ובו ל"ד סעיפים:

א. כל אשה שאין לה וסת קבוע, חוששת ליום ל' לראיתה, שהוא עונה בינונית לסתם נשים, ואם יש לה וסת קבוע לזמן ידוע מכ' לכ' או מכ"ה לכ"ה, חוששת לזמן הידוע:

ב. כיצד קובעתו, כגון שתראה ד' פעמים, וביניהם ג' זמנים שוין, כגון שראתה היום, ולסוף כ' יום פעם אחרת, ועוד לסוף עשרים יום, ועוד לסוף כ' יום, וזה נקרא וסת ההפלגות. ולכך צריכה ד' ראיות, שראיה ראשונה אינה מן המניין, לפי שאינה בהפלגה. ואפלו קדם שקבעתו שלש פעמים חוששת, שמיד אחר שראתה פעם אחת לסוף כ' חוששת מכאן ואילך כשיגיע כ', וכן בראית הימים שהיא לימים ידועים לחדש, מיד אחר שראתה פעם אחת ליום ידוע לחדש, כגון כ"א או כ"ה בו, חוששת לפעם אחרת לזה היום, ואסורה לשמש כל אותה העונה. והוא הדין לשאר מיני וסת שצריכה לחוש להם כן, חוץ מוסת הדלוג, וכמו שיתבאר בסימן זה. ולא אמרו שצריך לקבעם ג' פעמים, אלא לענין עקירה, שפיון שקובעתו בשלש פעמים אינו נעקר בפחות מג' פעמים, שכל זמן שלא עקרתו ג' פעמים צריכה לחוש לו. אבל לאסור, אפלו בפעם אחת חוששת לו פעם שניה. ומיהו, אף על פי שחוששת לו, נעקר בפעם אחת

אם הוא טמא או טהור, והיא אומרת: חכם פלוני טהר לי ביוצא בזה, אין סומכין עליה:

ג. הכניסה שפופרת והוציאה בה דם, טהורה. וכן אם ראתה דם בחתיכה, אפלו היא מבקעת והדם בבקעים, בענין שנוגע בבשרה, טהורה, כיון שאין דרך לראות כן. וכן אשה שנעקר מקור שלה, וכמין חתיכות בשר נופלים בבית החיצון, טהורה. והוא שהטילה החתיכות במים פושרין, ולא נמוחו, ודוקא חתיכות קטנות דומיא דשפופרת, אבל חתיכה גדולה, טמאה, אפלו לא ראתה כלום, לפי שאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם, אפלו בגפל שלא נגמרה צורתו:

ד. כל דם היוצא מן האשה, בין לח בין יבש, טמאה. ולא עוד, אלא אפלו יצא ממנה צורת בריה, כמין קלפות או כמין שערות או כמין יבחושים אדמים, טמאה. והוא שיהיו נמוחים בתוך מעת לעת, על ידי ששורים אותם במים פושרין, ויהיו המים פושרים כל משך מעת לעת שהם בתוכו. ושעור החמום, כמו מים ששאבו בקיץ מהנהר או מהמעין, ועמדו בבית, שחם הבית מחממתו. וכחמום של אלו כף הוא שעור פושרין בימות החרף. ואם הם קשים כל כף, שאינם נמוחים בתוך מעת לעת, טהורה, אפלו הם נמוחים על ידי מעוף שממעכן בצפרניו:

ה. במה דברים אמורים שאם לא נמוחו טהורה, בזמן שהם יבשים גמורים, שאין עמהם דם כלל. אבל אם יש עליהם שום לחלוח דם, טמאה:

ו. במה דברים אמורים שצריך בדיקה בשריה, במפלת כמין קלפות ושערות, אבל חתיכת דם, אף

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדליו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קפט

שולחן ערוך

מצטרפת, פיון שאין ההפלגות שוות. ומיהו, אם
היה לה וסת קדם שהתחילה, ואחר כך שנתה
וראתה בדלוג ג' פעמים, קבצה וסת בדלוג. לפי
שאף הראשונה בדלוג ראתה אותה, שדלגה מוסת
הקבוצ על פי שלא ראתה
אלא בט"ו בניסן וט"ו באיר וי"ז בסיון, קבצה
וסת וחוששת לי"ח בתמוז וי"ט באב, וכן לעולם.
ויש לחוש לדבריהם ולהחמיר:

ח. ראתה ג"פ בג' חדשים, בדלוג, וחזרה וראתה
באותם דלוגים עצמן, אם נהגה כן ג' פעמים, הרי
זה וסת קבוצ לדלוג חלילה. כיצד, ראתה ט"ו
בניסן וט"ו באיר וי"ז בסיון, וחזרה חלילה וראתה
ט"ו בתמוז וט"ו באב וי"ז באולול, ועוד חזרה
וראתה ט"ו בתשרי וט"ו בחשוון וי"ז בכסליו,
קבצה לה וסת לדלוג חלילה, וחוששת לעולם ט"ו
לחדש זה וט"ו לחדש זה וי"ז לחדש זה:

ט. ראתה באחד בניסן ובאחד בסיון ובא' באב,
קבצה לה וסת לראש חדש לדלוגים. אבל ראתה
באחד בניסן ובאחד באיר ובאחד בתמוז, ובאחד
בסיון לא ראתה, לא קבצה לה וסת:

י. ראתה ט"ו בניסן וט"ו באיר וי"ח בסיון, לא
קבצה לה וסת, פיון שסרגה בחדש השלישי ולא
ראתה עד י"ח בו:

יא. דלגה פעם אחת או שתיים, אינה חוששת
לדלוג, אף על פי שחוששת לשאר וסתות בפעם
אחת, אינה חוששת לוסת הדלוג, עד שתקבענו:

יב. וסת הסרוג, ראייה ראשונה מן המנין, לדברי
הכל, ואף על פי שהרחיקה ראייתה. אלא שלענן
חשש וסתה בתחלה הוא שוה לדלוג, שאינה

אפלו קבעתו ב' פעמים. שאם ראתה ב' פעמים
ליום ידוע, ובשלישית לא ראתה, אינה חוששת לו
עוד:

ג. אם קבצה וסת לשעות ולא לימים, אינה חוששת
אלא שעתה בלבד, והוסיף הנה הוא נעקר בשעה
אחת, ואפלו בלא בדיקה:

ד. עוד יש חלוק בין קבעתו ג' פעמים ללא קבעתו
ג' פעמים. שהקבוצ אף על פי שעברה עונתה ולא
הרגישה, אסורה לשמש עד שתבדק ותמצא טהורה.
ושלא קבעתו ג' פעמים, אם הגיע זמן הוסת ולא
בדקה ולא ראתה, פיון שעברה עונתה, מתרת.
ועונה בינונית, שהיא ל' יום, דינה כוסת קבוצ

ה. פעמים שתהיה ההפלגה שקובצת בהם הוסת,
בדלוג. כגון שראתה היום, וראתה שנית לסוף ל',
ושלישית לל"א, ורביעית לל"ב, קבצה וסת לדלוג
של הפלגות. בין שהרחיקה דלוגה הרבה, בין שלא
הרחיקה אלא יום אחד, קבצה וסת לדלוג השוה.
שבכל ענין שתהא משוה ראייתה, קבצה לה וסת:

ו. כשם שקובצת וסת בהפלגה מימים שוים ושאנם
שוים, כך קובצת בימי החדש ובימי השבוע שוים
ושאנם שוים. כיצד, ראתה ג' פעמים באחד
בשבת או בה' בשבת, או באחד בניסן ובאחד
באיר ובאחד בסיון, או בה' בניסן ובה' באיר ובה'
בסיון, קבצה לה וסת באחד בשבת או בה' בו,
ובאחד בחדש או בה' בו, אף על פי שאחד מלא
ואחד חסר, אין מדקדקין בכך:

ז. כיצד קובצת בימי החדש בדלוג, כגון שראתה
בט"ו בניסן וט"ו באיר וי"ז בסיון, לא קבצה וסת
עד שתראה בי"ח בתמוז, שאין ראייה ראשונה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קפט

שולחן ערוך

טו. שנתה ראיתה ולא השוה אותם, כגון ששנתה פעם אחת ליום ל' והשני ל"ב, והג' ל"ד, נעקר וסת הראשון ואין לה וסת כלל. ואם חזרה לראות ביום הוסת הראשון, חוזר לקביעותו הראשון וחוששת לו תמיד עד שיעקר ממנה שלש פעמים. והוא הדין להפסיקה מלראות שלש עונות, ואחר כך חזרה לראות ביום הוסת הראשון:

טז. כיוצא בזה דין עקירת וסת ראש חדש. כיצד, היתה רגילה לראות בראש חדש, ועבר עליה ראש חדש ולא ראתה, חוששת לראש חדש עד שיעברו עליה שלשה ראשי חדשים. עברו עליה שלשה ראשי חדשים ולא ראתה, אינה חוששת להם. חזרה וראתה בראש חדש, חזר הוסת למקומו:

יז. כל וסת שנקבע מחמת אגס, אפלו ראתה בו כמה פעמים, אינו וסת, שמפני האגס ראתה. קפצה וראתה, קפצה וראתה, קבעה לה וסת לימים, בלא קפיצות. כיצד, קפצה באחד בשבת וראתה דם, ולאחר כ' יום קפצה באחד בשבת וראתה דם, ולאחר י"ט יום קפצה ביום השבת ולא ראתה דם, ולאחר השבת ראתה בלא קפיצה, הרי נקבע אחד בשבת אחר כ', שהרי נודע שהיום גרם לה, ולא הקפיצה, וכבר נקבע יום זה ג' פעמים. וכן כל כיוצא בזה:

יח. קפצה ביום ידוע, כגון בראש חדש או באחד בשבת, וראתה בו, וארע כן בג' ר"ח או בג' אחד בשבת, קבעה לה וסת וחוששת לכל פעם שתקפץ באותו זמן. ואם אחר כך הגיע א' בשבת ולא קפצה, או שקפצה בשני בשבת, אינה חוששת, שהרי לא קבעה אלא לקפיצות של אחד בשבת:

חוששת אלא מראש חדש לראש חדש הסמוך לו. כגון שראתה בראש חדש ניסן, חוששת לראש חדש איר, ואם לא ראתה עד ראש חדש סיון, חוששת לראש חדש תמוז, הסמוך לו, ואם לא ראתה בראש חדש תמוז, אינה חוששת לראש חדש אב, אף על פי שהם הפלגת ב' חדשים כעין ההפלגה הראשונה, מפני שהפסקת החדש השני בטלה ראית הראשון, וראית החדש השלישי היא התחלת וסת, וחוששת לראש חדש הסמוך, ולא יותר:

יג. אין האשה קובעת לה וסת, אפלו ראתה שלשה ראשי חדשים זה אחר זה, אלא אם כן יהיו כלם בעונה אחת, ביום או בלילה. ואם ראתה שלש פעמים ביום, והרביעית בלילה, או שלש פעמים בלילה והרביעית ביום, חוששת ביום ובלילה מפני חשש הוסת הראשון ומפני חשש השני, שהוא האחרון, ואם ראתה פעמים ביום ופעמים בלילה, שלא על הסדר, או שתראה הראשונה ביום וג' האחרונות בלילה, או הראשונה בלילה והג' אחרונות ביום, או שלש בזה ושלוש בזה, חוששת לאחרונה בלבד:

יד. היתה רגילה לראות יום עשרים, ושנתה ליום שלשים, זה וזה אסורים, וכשיגיע יום כ' לראית שלשים, אסורה משום וסת הראשון, ואם לא תראה בו חוששת ליום ל'. שנתה פעמים ליום ל' זה וזה אסורים. שנתה ג' פעמים ליום ל', התר יום כ' ונאסר יום ל'. ואם לאחר ששנתה פעם או פעמים ליום ל' ראתה לסוף כ', חזר וסת של כ' למקומו והתר שלשים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קפט

שולחן ערוך

כא. פהקה בראש חדש וראתה, וחררה ופהקה בתוך ימי החדש, חוששת לאותו הפהוק ואסורה לשמש עד שתבדק. שכל וסת בין של ימים בין של הגוף חוששת לו בפעם אחת, ויש לחוש שמא תקבע וסת לפהוק בלא זמן ידוע. ואם בדקה ונמצאת שלא ראתה, אינה חוששת עוד לפהוק גרידא אבל חוששת לראש חדש, שמא תקבע לראש חדש:

כב. וכן הדין בימים. אם פהקה היום, ופהקה לסוף ל', אם תפהק אפלו שלא ביום שלשים חוששת לאותו פהוק שמא תקבע לפהוק גרידא. פהקה בתוך שלשים ולא ראתה, אינה צריכה לחוש עוד לפהוק גרידא אבל צריכה לחוש לסוף שלשים, וכן צריכה לחוש ליום הקבוע בחדש שפהקה בו, שמא תקבע וסת לימים:

כג. כל אלו הוסתות שנקבעים על ידי מקרה אין אחד קובע עם חברו, אלא כל שפהקה שלש פעמים וראתה, קבעה וסת. אבל אם פהקה פעם אחד ונתעטשה שתי פעמים, אין מצטרפים:

כד. וכלם, אין חוששין להם אלא לשעתה, כיצד, היתה רגילה לראות עם התחלת הוסת מיד, אסורה כל זמן המשכת הוסת. היתה רגילה לראות בסופו, אינה אסורה אלא בסופו. במה דברים אמורים, בזמן שכל הראיה מבלעת בתוך הוסת, אבל אם אין כל הראיה מבלעת בתוך הוסת, אלא נמשכת גם אחר הוסת, אסורה מתחלת הוסת עד סוף עונה אחת:

כה. אם אחד מאלו בא לזמן ידוע, או ודאי אסורה כל עונת הוסת, כמו וסת ימים גרידא:

יט. יש קובעת וסת על ידי מקרים שיארעו בגופה כגון שמפהקת, דהינו כאדם שפושט זרועותיו מחמת כבד, או כאדם שפותח פיו מחמת כבד, או כאדם שמוציא קול דרך הגרון, וכן אם מתעטשת דרך מטה, או חוששת בפ"י כרסה ובשפולי מעיה, או שאחזקה צירי הקדחת, או שראשה ואיבריה כבדים עליה, בכל אחד מאלו אם יארע לה שלשה פעמים, וראתה, קבעה לה וסת, שבכל פעם שהיא חוששת מהם, אסורה לשמש. ומיהו בפהוק או עטוש של פעם אחד אין הוסת נקבע, אלא כשעושה כן הרבה פעמים זה אחר זה. ואם ארע לה שלשה פעמים, שבכל פעם עשתה כן הרבה פעמים, הרי זה וסת. וכל אלו הוסתות שבגופה אין להם זמן ידוע, אלא בכל פעם שיקרה לה זה המקרה, הוא וסת. ואם בא וסת הגוף לזמן ידוע, כגון מראש חדש לראש חדש או מכ' יום לכ' יום, קבעה לה וסת לזמן ולמחוש הוסת, ואינה חוששת אלא לשניהם ביחד, ואם הגיע העת ולא בא המחוש, או שבא המחוש בלא עתו אינה חוששת:

כ. פהקה ב' פעמים בראש חדש, וראתה ואחר כך פהקה שלא בראש חדש וראתה, הברר הדבר שאין ראש חדש גורם אלא הפהוק. וכן אם בפעם השלישית ראתה בראש חדש בלא פהוק, הברר הדבר שאין הפהוק גורם אלא הראש חדש. אבל אם פהקה ב' פעמים בראש חדש, ובפעם השלישית פהקה בכ"ט לחדש, ולא ראתה, ובראש חדש ראתה בלא פהוק, קבעה לה וסת לפהוק של ראש חדש, שפהוק של אתמול גרם לראיה של ראש חדש:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
יב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קפט

שולחן ערוך

וג' הפלגות ביניהם מצ' לצ'. אבל אם פתחה או
הותירה, שלא היו הראיות מכונות, אז אי אפשר
לראשונות להצטרף, ועד שתראה ד' ראיות מכונות
אינה קובעת וסת להפלגות:

כה. וכן זקנה שעברו עליה שלש עונות משהזקינה,
ולא ראתה, הרי זו מסלקת דמים ואינה חוששת
לוסתה הראשון:

כט. איזו היא זקנה, כל שקורין לה אמא בפניה
מתמת וקנותה ואינה חוששת:

ל. חזרה וראתה, דינה פדין תינקת שלא הגיע
זמנה לראות:

לא. חזרה לראות בעונות קטנות שהיתה למודה
להיות רואה בהן, חזרה לקביעותה הראשון. אם
וסת ההפלגות חזרה לקדמותה, אם תהיה ההפלגה
כמו שהיתה למודה תחלה, אם בשאר הוסתות,
אפלו בפעם אחת חוזרת לקדמותה, שהרי נתגלה
שדלוג הראשון לא סלוק דמיה היה אלא מקרה.
ובזה תמור דין הזקנה מדין הקטנה שלא הגיע
זמנה לראות:

לב. פעמים שהאשה קובעת לה וסת בתוך וסת.
פיצד, ראתה שלש פעמים בראש חדש, ורביעית
בב' לחדש ובראש חדש וכן בחמישית ובששית,
הרי קבעה שתי וסתות:

לג. מעברת, לאחר שלשה חדשים לעבורה ומיניקה
כל כ"ד חדש אתר לדת הנולד, אינה קובעת וסת.
אפלו מת הנולד או גמלתו, דמים מסלקים מהן כל
זמן עבורה וכל כ"ד חדש. ומכל מקום חוששת
לראיה שתראה פדרף שחוששת לוסת שאינו קבוע:

כו. פשם שחוששת לוסת הימים בפעם אחת, כך
חוששת לוסת הגוף בפעם אחת. פיצד, היתה
מפקת פעם אחת, וראתה, פשתפק פעם אחרת,
חוששת לו, וכשם שוסת הימים שאינו קבוע נעקר
בפעם אחת, שאפלו ראתה שני פעמים ליום ידוע
אם הגיע זמן שלישי ולא ראתה, נעקר לגמרי, כן
הוא וסת הגוף. וכשם שוסת הימים הקבוע בג'
פעמים צריך עקירה ג' פעמים ובדיקה, כן הוא
וסת הקבוע בגוף. ומאימתי עקירתו, משיקרה
מקרה, ולא תראה. היה המקרה לזמן ידוע, אינו
נעקר אלא אם כן בא המקרה שלש פעמים בזמנו,
ולא ראתה, אבל במקרה לבדו, או זמן לבדו שלא
ראתה בהם, אינו נעקר:

כז. תינקת שלא הגיע זמנה לראות, והיא קטנה
שלא הגיעה לימי הנעורים אפלו הביאה שתי
שערות, וכן אפלו הגיעה לימי הנעורים אם בדקה
ולא הביאה שתי שערות, היא קובעת וסת כשאר
נשים בשלש ראיות בשאר הוסתות, ובארבעה
בוסת ההפלגות, אלא שיש הפרש בינה לגדולה
שאף על פי שהחזקה רואה וקבעה לה וסת, אם
פסקה ג' עונות בינוניות שהם צ' יום ולא ראתה,
אינה חוששת לוסת הראשון כלל, וחזרה
לקדמותה. ואפלו חזרה לראות באותן עונות
שהיתה למודה לראות בהן, אינה חוששת עד
שתחזור ותקבענו ג' פעמים, לפי שאינה בת דמים
ונתגלה שדמים הראשונים מקרה היה. ראתה ג'
ראיות מג' עונות מכונות שלא פתחה ולא הותירה,
נתגלה שדלוג הראשון אינו סלוק דמים, אלא
שנוי וסת. לפיכך, ראיה ראשונה שממנה התחילה
מצטרפת לג' ראיות אחרונות, ונמצאו ד' ראיות

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א' של"ה ושם מנחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאני התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האר"ז ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצ

שולחן ערוך

שְׁהִיָּא בַּעוּלָה, וְאֶפְלוּ אִם רְאִיתָה כֶּבֶר ב' פְּעָמִים. אֲבָל לְאַחַר שָׂרְאָתָה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים חוֹשֶׁשֶׁת לְכַתָּם:
ג. הִיָּתָה שׁוֹפְעֵת כְּמָה יָמִים, או שְׁהִיָּתָה מְזוֹלְפַת טִיף אַחַר טִיף בְּלֹא הַפְסֵק, אִינוּ אֶלָּא כִּרְאִיָּה אַחַת עַד שֶׁתַּפְסִיק. אֲבָל אִם פִּסְקָה מְעַט, וְחִזְרָה וְרְאִיתָה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אֶפְלוּ בְיוֹם אֶחָד, הָרִי זֹו מִחֻזְקַת בְּדָמִים וְכַתְמָה טְמֵא. וַיֵּשׁ מִי שְׂאוּמֵר שְׂאִין כַּתְמָה טְמֵא אֶלָּא אִם כֵּן רְאִיתָה דָם שְׁלֹשָׁה וּסְתוֹת:
ד. תִּינָקַת שְׁלֹא הִגִּיעַ זְמַנָּה לְרְאוֹת וְרְאִיתָה ג' פְּעָמִים, וּפְסִיקָה מִלְרְאוֹת שְׁעוֹר שְׁלֹשׁ עוֹנוֹת, שֶׁהֵם צ' יוֹם, חֻזְרַת לְקַדְמוֹתָהּ וְכַתְמָה טְהוֹר עַד שֶׁתַּחֲזוֹר וְתִרְאָה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:

ה. לֹא גִזְרוּ עַל הַכֶּתֶם אֶלָּא אִם כֵּן יֵשׁ בּוֹ כִּגְרִיס וְעוֹד, וְשְׁעוֹר הַגְרִיס הוּא פְט' עֲדָשִׁים וְשְׁעוֹר עֲדָשָׁה כְּד' שְׁעֵרוֹת וְכָל זֶמֶן שְׂאִין בּוֹ כְּזֶה הַשְּׁעוֹר אֲנּוּ תוֹלִין לוֹמֵר דָּם כְּזֶה הוּא, אֵף עַל פִּי שְׁלֹא הִרְגָה כְּזֶה. אֲבָל כְּשֵׁישׁ בּוֹ כְּזֶה הַשְּׁעוֹר אֵין תוֹלִין בְּכְנֵה, בֵּין אִם הוּא מְרֻבֵּעַ אוֹ אִם הוּא אֶרְבִּי. וְאִם גְּזֻדְמָן לָהּ גְרִיס יוֹתֵר גְּדוֹל מְזַה שְׁעוֹר, מְשַׁעְרִין בּוֹ:

ו. הָא דְבַעֲיִנָן שְׁעוֹרָא, בֵּין בְּכַתָּם הַנִּמְצָא עַל חִלּוּקָה בֵּין בְּכַתָּם הַנִּמְצָא עַל בְּשָׂרָה. וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שְׁלֹא אָמְרוּ אֶלָּא בְּכַתָּם הַנִּמְצָא עַל חִלּוּקָה, אֲבָל כְּתָם הַנִּמְצָא עַל בְּשָׂרָה בְּלִבָּד, בְּמִקוּמוֹת שְׁחוֹשְׁשִׁין לָהֶם, אֵין לוֹ שְׁעוֹר:

ז. אִם הִרְגָה פְּשָׁשׁ אוֹ הִרִיתָה רִיחוֹ, תוֹלָה בּוֹ עַד כְּתָרְמוֹס:

ח. אִם אֵין בְּכַתָּם בְּמִקוּם אֶחָד כִּגְרִיס וְעוֹד, אֵף עַל פִּי שֵׁישׁ שֶׁם טְפִין הִרְבֵּה סְמוּכִין זֶה לְזֶה עַד שֶׁאֵם נִצְרַפְּס יֵשׁ בָּהֶם יוֹתֵר מִכִּגְרִיס, טְהוֹרָה, שְׂאֲנוּ תוֹלִין

לד. מְעַבְרָת, מִשְׁהַפֵּר עֲבָרָה, וּמִיָּנִיקָה, כָּל כ"ד חֲדָשׁ, אֵינָה חוֹשֶׁשֶׁת לוֹסֵת הִרְאוֹת. אֶפְלוּ הִיָּה לָהּ וְסֵת קְבוּעַ וְהִגִּיעַ תוֹף הַזְּמַן הַזֶּה, אֵינָה צְרִיכָה בְּדִיקָה וּמְתָרַת לְבַעֲלָהּ. וְאֶפְלוּ שׁוֹפְעוֹת וְרוֹאוֹת דָּם בְּאוֹתָן עוֹנוֹת שֶׁהֵן לְמִדוֹת לְרְאוֹת בָּהֶן, אִינוּ אֶלָּא בְּמִקְרָה. עֲבָרוּ יָמֵי הָעֵבוֹר וְהַהֲנָקָה, חוֹזְרוֹת לְחוֹשׁ לוֹסְתָן הִרְאוֹת. פִּיצַד, הִיָּה לָהּ וְסֵת לְיָמִים, אִם לְמוֹדָה לְרְאוֹשֵׁי חֲדָשִׁים, חוֹשֶׁשֶׁת לְרֹאשׁ חֲדָשׁ רְאוֹשׁוֹן שְׁהִיָּא פּוֹגְעַת בּוֹ. וְכֵן כָּל פִּיּוּצָא בְּזֶה. וְכֵן הִדִּין אִם הִיָּה לָהּ וְסֵת הַגּוֹף אוֹ לְזֶמֶן יָדוּעַ, אֲבָל אִם הִיָּה וְסֵתָה וְסֵת הַהַפְלָגוֹת, אִי אֶפְשֵׁר לְחוֹשׁ עַד שֶׁתַּחֲזוֹר לְרְאוֹת. חֻזְרָה לְרְאוֹת אֶפְלוּ פְעַם אַחַת חוֹשֶׁשֶׁת יוֹם הַהַפְלָגָה שְׁהִיָּתָה לְמוֹדָה לְהַפְלִיג:

סימן קצ

דיני כתמים ובדיקת האשה, ובו נ"ד סעיפים:

א. דְּבַר תוֹרָה אֵין הָאֵשֶׁה מְטַמְּאָה וְלֹא אֲסוּרָה לְבַעֲלָהּ עַד שֶׁתִּרְגֵּישׁ שְׂיָצָא דָם מִבְּשָׂרָה, וְחַכְמַיִם גִּזְרוּ עַל כַּתָּם שֶׁנִּמְצָא בְּגוּפָהּ אוֹ בְּבִגְדֶיהָ, שְׁהִיָּא טְמֵאָה, וְאֲסוּרָה לְבַעֲלָהּ אֶפְלוּ לֹא הִרְגִישָׁה, וְאֶפְלוּ בְּדָקָה עֲצָמָה וּמְצָאָה טְהוֹרָה. וְצְרִיכָה הַפְסֵק טְהוֹרָה, שֶׁתַּבְדִּיק עֲצָמָה וְתִמְצָא טְהוֹרָה, וְאַחַר כֵּן תִּמְנָה שְׁבַע נְקִיִּים מִיּוֹם הַמְצִיאָה וְאִם הִרְגִישָׁה שֶׁנִּפְתַּח מְקוּרָה לְהוֹצִיא דָם וּבְדָקָה אַחַר כֵּן וְלֹא מְצָאָה כְלוּם, יֵשׁ מִי שְׂאוּמֵר שְׁהִיָּא טְמֵאָה:

ב. לֹא גִזְרוּ בְּתִינָקַת שְׁלֹא הִגִּיעַ זְמַנָּה לְרְאוֹת, דְּהִיָּנוּ שְׁהִיָּא פְחוּתָה מִי"ב, אֶפְלוּ הִבִּיאָה שְׁתֵּי שְׁעֵרוֹת, וְכֵן אֶפְלוּ הִיָּתָה יְתָרָה מִי"ב אִם בְּדָקוּהָ וְלֹא הִבִּיאָה ב' שְׁעֵרוֹת, בֵּין שְׁהִיָּא בְּתוֹלָה בֵּין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצ

שולחן ערוך

טבחים או נתעסקה בכתמים, תולה בו בין שנמצא למטה מהחגור או שהגביהה רגליה ונמצא למעלה מהחגור במה דברים אמורים, שכשנמצא הפתם על בשרה בלבד אינה תולה, כשאין לה לתלות אלא בעסק הכתמים או בשוק של טבחים, אבל אם יש מכה בגופה שיכולה לתלות בה, שאפשר שבא הדם ממנה, תולה בה, וטהורה. ואם המכה בכתפה והפתם על ירכה במקום שאי אפשר לבא מהמכה, טמאה:

יב. נמצא הפתם על חלוקה למטה מהחגור, או במקום החגור עצמו, טמאה. אפלו נמצא לצד חוץ. ואם עברה בשוק של טבחים, טהורה, אפלו נמצא לצד פנים ועל בשרה. ואם נמצא על חלוקה בלבד, מהחגור ולמעלה, טהורה אפלו נזדקקה והגביהה רגליה, ואפלו לא עברה בשוק של טבחים, שאלו בא מן המקור היה נמצא גם על בשרה:

יג. נמצא על בית יד של חלוקה, אם המקום שנמצא בו הדם בבית יד מגיע עד בית תרפה, טמאה אפלו אינה יכולה להגיע שם אלא אם פן תשחה הרבה, ואם אינה יכולה לגע שם כלל, טהורה:

יד. היתה פושטתו ומתכסה בו בלילה, בכל מקום שימצא בו, טמאה, מפני שהוא הילף והילף. וכן הדין אם נמצא במעפרת שמכסה ראשה או שחוגרת בו ואם קשרה בו ראשה היטב וכשנעורה גם פן מצאתו קשור יפה, אינה חוששת:

טז. שתי נשים שכסו ראשן בחלוק א, שתיהן טמאות. ואם אחת פסתה והאחרת לא פסתה, אף

כל טפה וטפה בכנה עד שיהא בו פגרים ועוד במקום אחד. ויש אומרים דהנני מלי כשנמצאו על חלוקה, אבל אם נמצאו על בשרה, מצטרפין לכגרים ועוד:

ט. כתם הנמצא על בשרה, שהוא ארף כרצועה או עגל, או שהיו טפין טפין, או שהיה ארף הפתם על רחב ירכה, או שהיה נראה כאלו הוא ממש למעלה, הואיל והוא כנגד בית תרפה טמאה, ואין אומרים אלו נטף מן הגוף לא היה כזה:

י. כתם שנמצא על דבר שאינו מקבל טמאה, לא גזרו עליו. כיצד, בדיקה קרקע עולם או כל דבר שאינו מקבל טמאה, וישבה עליו ומצאה בו כתם, וכן כתם שנמצא על בגד צבוע, טהורה:

יא. לא בכל מקום שימצא שם כתם טמאה, אלא במקום שאפשר שבא שם מן המקור. כיצד, נמצא על עקבה, טמאה. וכן אם נמצא על כל ארף שוקה ופרסותיה מבפנים, והם המקומות הנדבקים זה בזה בעת שתעמד ותדבק רגל ברגל ושוק בשוק, וכן אם נמצא על ראש גודל רגליה וכן אם נמצא על ידיה, אפלו על קשרי אצבעותיה, שהידיים עסקניות הן ושמה נגעו באותו מקום. אבל אם נמצא על שוקיה ועל פרסותיה מצד חוץ, או אפלו מהצדדין, ואין צריך לומר למעלה מאותו מקום, טהורה. ואם יודעת שנזדקקה והגביהה רגליה למעלה, טמאה בכל מקום שתמצאנו, אפלו למעלה מהחגור, בין מלפניה בין מלאחריה, אפלו עברה בשוק של טבחים או נתעסקה בכתמים. ודוקא כשנמצא על בשרה לבד, אבל אם נמצא על בשרה וגם על חלוקה, אם עברה בשוק של

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

יב

יב

לחודש

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצ

שולחן ערוך

יט. כשם שתולה בה כף תולה בכנה וכבעלה אם נתעסקו בכתמים או אם יש בהם מכה, לפי שדרךכם לגע בה. אבל אם היו עסוקים בדם ולא נמצא בהם דם, אינה תולה בהם אלא אם פן היו עסוקים בדרך שדרךכו לנתו כגון שחיטה וכיוצא בה:

כ. מי שרגיל לצאת ממנו דם דרך פי האמה, ובשעת תשמיש נמצא בעד האשה דם, תולה בבעלה:

כא. היכא דאשתכח כתם בשפולה מאחורה, ומכה אכא מקמא, תליא בה, דאפשר, אדיתבא, הך דבתרא אתא לקמה ונטפה בה מהיא מכה:

כב. ספק אם עברה בשוק של טבחים או אם ישבה בצד המתעסקים בכתמים, אינה תולה בהם. במה דברים אמורים, בעיר שהטבחים או המתעסקים בכתמים יושבים במקום ידוע, אבל אם דרכם להתעסק כאן וכאן, תולין אפלו מספק, שמא נתעסקו במקום שעברה, ולא הרגישה:

כג. נתעסקה בדרך אדם ונמצא עליה כתם שחר או אפכא, אין תולין בו. במה דברים אמורים, אדם בשחר ושחר באדם, אבל אדם באדם ושחר בשחר, אפלו אם אינו נכר ממש שדומה לו, תולה בו, כגון שנתעסקה במי תלתן או במי בשר או בקילור אדם קצת, תולה בו האדם:

כד. נתעסקה בתרנגולת, תולה בו אדם ושחר וכרפמי, לפי שדם שחיטתה אדם, ודם אבריה שחר, ודם בני מעיה כרפמי:

על פי ששתיהן לבשו החלוק, ונמצא הכתם למעלה מהחגור, אותה שפסתה טמאה, והאחרת טהורה:

טז. אם יש לה מכה בצוארה ונמצא הכתם בחלוק אפלו למטה מהחגור שאי אפשר לגע שם מהמכה, אם פושטתו ומתכסה בו תולה במכתה, שאני אומר נתהפך ובא לו שם:

יז. מצאה כתם למעלה מהחגור וכתם למטה ממנו, ויודעת שלא נודקה, טהורה, שאני אומר כמו שהעליון בא מעלמא כף בא התחתון. במה דברים אמורים כשיש בעליון כגרים ועוד, או יותר, שודאי מעלמא בא, שהרי אין לתלותו בכנה. אבל אם אין בו כגרים ועוד, אין תולין אותו מעלמא, דשמא דם כנה הוא. ואם יש בתחתון כגרים ועוד, שאין לתלות בכנה, טמאה:

יח. כיון שכתמים דרבנן, מקלין בהם ותולה בכל דבר שיכולה לתלות. כיצד, שחטה בהמה חיה או עוף, או נתעסקה בכתמים, או ישבה בצד המתעסקים בהם, או שעברה בשוק של טבחים ונמצא דם בבגדיה, תולה בה וטהורה. אפלו לובשת ג' חלוקים זה על זה, ונמצא אפלו בתחתון, טהורה. אבל אם נמצא על בשרה, אינה תולה אלא אם פן יש לה מכה בגופה או תולה בה, אפלו על בשרה אם הוא במקום שאפשר לדם לנטף משם. ואפלו נתרפאת, אם אפשר לה להתגלע ולהוציא דם על ידי חכוף, תולה בה, ואף על פי שעכשו עלה עליה קרום ואינה מטפטפת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצ

שולחן ערוך

על המקום שנמצא בו הדם, טמאה. ואם לאו, טהורה:

לג. האשה שבדקה עצמה בעד הבדוק לה, ונמצא עליו אפלו טפה כחרדל, בין עגל בין משוף, טמאה. ולא עוד, אלא אפלו נמצא על הכתם מאכלת מעוכה, טמאה. וכן הדין כשבדקה בו והניחתו בקפסא, ואחר שעה בדקה אותו ומצאה עליו דם כל שהוא, בין משוף בין עגל, טמאה:

לד. בדקה עצמה בעד הבדוק לה והניחתו תחת הפר או תחת הפסת, ולמחר נמצא עליו דם, אם משוף, טמאה, שחזקתו מהקנות. ואם עגל, ואין בו כגרים ועוד, טהורה, שאין זה אלא דם מאכלת שנהרגה תחת הפר:

לה. בדקה עצמה בעד הבדוק לה וטחתו בירכה, ולמחר נמצא עליו דם, אם משוף, טמאה אפלו בכל שהוא, ואם עגל, טהורה, אם אין בו כגרים ועוד. ויש אומרים שאף עגל טמא בכל שהוא:

לו. בדקה עצמה בעד שאינו בדוק לה, אפלו הניחתו שמור בתבתי ומצאה עליו דם, טמאה אם יש בו כגרים ועוד

לז. בדקה עצמה בעד שאינו בדוק לה, וטחתו בירכה, ואחר כך נמצא עליו דם, אפלו כגרים ועוד, טהורה:

לח. אינהו עד הבדוק, כל שבדקתו, בין היא בין חברתה, ולא נודע שנכנס בו כתם, ולא העבירתו בשוק של טבחים, ולא בצד המתעסקים בכתמים, הרי זה בחזקת בדוק:

כה. שתי נשים שנתעסקו בצפור אחת שאין בו דם אלא כסלע, ונמצא על כל אחת כסלע, שתיהן טמאות:

כו. נתעסקה בדם שאי אפשר שיהיה ממנו כתם אלא כגרים, ונמצא עליה כשני גריסין, הרי זה תולה כגרים בדם שנתעסקה בו וכגרים במאכלת אבל אם נמצא הכתם יותר מכשני גריסין, טמאה:

כז. נתעסקה בפחות מכגרים, ונמצא עליה כגרים ועוד, טהורה. שאני אומר כתם זה מעסק הכתמים הוא וכבר היה שם דם מאכלת:

כח. האשה שמצאה על חלוקה כשני גריסין וכנה מעוכה בו, טהורה. שהגרים הא' ודאי מכנה המעוכה בו, והגרים השני אנו תולין אותו בכנה אחרת, בין שאין בו כגרים ועוד:

כט. הרגה פשפש שאנו תולין בו עד פתרמוס, חזר פתרמוס לשעור הגרים לכל הדינים שאמרנו:

ל. אינה צריכה להקיף הכתם לדבר שהיא תולה בו, אלא תולה מן הסתם עד שתדע שזה שחר וזה אדם:

לא. מצאה כתם ואין לה במה לתלות, והדבר מספק אם הוא דם או צבע, מעברת עליו ו' סמנים אם עמד בעיניו הרי זה צבע וטהורה, ואם אינה מעברת עליו, טמאה מספק. ועכשו אין לנו העברת ו' סמנים, מפני שאין אנו בקיאים בקצת משמותם:

לב. האשה שהיתה עוסקת במלאכתה, ונמצא דם במקום שעברה על דבר שהיה בדוק לה מתחלה תחזר להתעסק כמו שעשתה, אם יזדמן שתעבר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצ

שולחן ערוך

מד. לבשה חלוק בימי נדתה ולא בדקתו, ולבשתו בימי טהרתה ונמצא בו פתם, תולה שמיימי נדותה הוא:

מה. לבשה חלוק קדם שהיתה מעברת, ואחר שנתעברה לבשתו בלא בדיקה ומצאה עליו פתם, תולה בלבישת הימים שלא היתה מעברת. וכן המיניקה, תולה בעצמה כמו שתולה בחברתה:

מו. חלוק שלבשתו בימי נדתה ונתפבס, וחזרה ולבשתו בזמן שהיא טהורה בלא בדיקה, אם נתפבס על ידי ישראלית ואינה בפנינו לשאל, חזקה בדקתו בשעת כפוס, ואינה תולה בה. ואם היא בפנינו ואומרת שלא בדקתו, תולה לומר שמתחלה היה ולא עבר על ידי הכפוס. ואם אינה לפנינו, תולה לומר שמתחלה היה. ואם אפשר לעמד על הברור, כגון שמפרכת במראיתו, אם מקדיר דהינו שנכנס לתוך הבגד, בידוע שקדם כפוס היה. ואם מגלדי, דהינו שאינו נכנס לתוך הבגד, בידוע שאחר כפוס היה. ואם אינה בקיאה בכף, חוששת להחמיר:

מז. לבשה חלוק הדיוק לה, ופשטתו וכבסתו והשאילתו לחברתה, ונמצא עליו פתם, אם מגלדי, בידוע שמהשניה היא והיא טמאה והראשונה טהורה. ואם הוא מקדיר, בידוע שמהראשונה היא, והיא טמאה והשניה טהורה:

מח. שתי נשים שלבשו חלוק אחד בדיוק ונמצא בו פתם, אם הוא מהחגור ולמטה לשתייהן, שתייהן טמאות. ואם הוא למעלה מהחגור לשתייהן, שתייהן טהורות. היתה אחת ארפה ואחת קצרה, אם הוא

לט. אין האשה טמאה משום פתם שמצאה בחלוקה, אלא אם כן היה בדיוק לה קדם שלבשתו. אבל אם אינו בדיוק קדם שלבשתו, ולבשתו בלא בדיקה ומצאה בו פתם, טהורה:

מ. בדקה חלוקה ופשטתו ומצאה טהורה, והשאילה לחברתה, ולבשתה, ומצאה בו פתם, הראשונה טהורה, והשניה טמאה:

מא. לבשה חלוק הדיוק לה, ופשטתו, והשאילתו לישראלית נדה או לעובדת כוכבים שהגיע זמנה לראות וראתה פעם א', אף על פי שאינה רואה בימי השאלת החלוק, ואחר כך נמצא בו פתם, תולה בהן וטהורה. והוא הדין אם בדקתו והשאילתו להן, ואחר כך לבשתו היא ומצאה בו פתם, שתולה בהן ואפלו היא בספירת שבעה נקיים:

מב. השאילתו לקטנה, שלא ראתה מעולם, ולבשתו קטנה זו לאחר שנבעלה קדם שחיתה המכה, או שהשאילתו לנערה שלא ראתה, ולבשתו תוך ארבעה לילות לבעילתה, או שהשאילתו ליושבת על דם טהר, תולה בהן ואפלו בזמן הזה וכן אם השאילתו לסופרת ז' שלא טבלה, תולה בה ובעלת החלוק טהורה, וחברתה ששאילתו מקלקלת:

מג. השאילתו לבעלת הפתם, בין שהיתה יושבת כבר על הפתם קדם שאלה בין שראתה פתם בחלוק אחר לאחר ששאלה את זה, אין תולות זו בזו ולא זו בזו ושתייהן צריכות לחוש. וכל שכן אם השאילתו לטהורה, וחזרה ולבשתו, ששתייהן צריכות לחוש

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
יב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצ

שולחן ערוך

אחת או שתיים ומצאו טהורות, הן טהורות והאחרת שלא בדקה, טמאה. ואם בדקה גם השלישית ומצאה טהורה, כלן טמאות. ואם בדקה אחת ומצאה טמאה, האחרות שלא בדקו תולדות בה, והן טהורות. בדקו שתיים ומצאו טמאות, הן טמאות, והשלישית טהורה, מפני שתולה בהן. והא דתלינן באותה שמצאה טמאה, לטהר האחרת, וכן הא דמטהרינן לאותה שמצאה טהורה, דוקא שקנחה עצמה בעד שבידה מיד תכף למציאת הדם, אבל אם שהתה כדי שעור בדיקה, דהינו כדי שתקנח בתרין ובסדקים, אין הבדיקה מועלת לטמאה לטהר האחרת, ולא לטהרה לטהר עצמה:

גב. במה דברים אמורים, כשפלן שוות. אבל אם אחת ראויה לראות יותר מחברתה, שאינה ראויה תולה בראויה. פי' צד, אחת זקנה שעברו עליה שלשה עונות ולא ראתה, ואחת ילדה, זקנה טהורה, וילדה טמאה. אחת מעברת שהכר עברה, ואחת שאינה מעברת, מעברת טהורה, ושאינה מעברת, טמאה. אחת בתולת דמים שלא ראתה מעולם, ואחת שראתה, שלא ראתה, טהורה. ושראתה, טמאה. אחת מיניקה ואחת שאינה מיניקה, מיניקה, טהורה, ושאינה מיניקה, טמאה. וכשם שתולה בחברתה כף תולה בעצמה, שאם לבשה חלוק בזמן שאינה מעברת, ואחר כך לבשתו בזמן שהיא מעברת, ונמצא עליו דם, תולה בזמן הראשונים שלא הייתה מעברת, וכן מיניקה וזקנה, וטהורה. ואם היו פלן שוות מיניקות או זקנות או אחת זקנה ואחת מיניקה, אין תולדות זו בזו. היו שלשתן ערות ושוכבות על המטה או יושבות על הספסל כאחת, ונמצא דם

מהחגור ולמטה לארפה פשם שהוא לקצרה, שתיהן טמאות. ואם הוא מהחגור ולמטה לקצרה, ולמעלה מהחגור לארפה, קצרה טמאה, וארפה טהורה. במה דברים אמורים, כשלא פשטו אותו בלילה לכסות בו את ראשו, אבל אם פשו בו את ראשו, שתיהן טמאות. כסתה אחת מהן את ראשה ולא השניה, אותה שכסתה את ראשה טמאה, וחברתה טהורה:

מט. שלש נשים שלבשו חלוק אחד, או שישבו על ספסל אחד זו אחר זו, ואחר כך נמצא עליו כתם, כלן טמאות והוא שיהא הספסל מדבר המקבל טמאה. במה דברים אמורים, בזמן שפלן שוות. אבל אם הייתה אחת מהן ראויה לראות יותר מחברתה, כגון שהיא זקנה או מעברת או מיניקה או שלא ראתה דם מימיה אף על פי שגשואה, אותה שאינה ראויה לראות תולה בראויה:

ג. שלש נשים שישנות במטה אחת ומשלבות, שרגליהן מעורות זו בזו ונמצא דם תחת אחת מהן, כלן טמאות. ואם אינן משלבות זו בזו ונמצא דם תחת האמצעית, כלן טמאות. נמצא תחת הפנימית, היא ואמצעית טמאה, והחיצונה טהורה. נמצא תחת החיצונה, היא והאמצעית טמאה, והפנימית טהורה. במה דברים אמורים, כשעלו דרך מרגלות המטה, אבל אם עלו דרך החיצונה, כלן טמאות, שאולי דרך עברתה נטף ממנה. והני מלי כשלא נמצא על סדין העליון אבל אם נמצא בו, בין כך ובין כך כלם טמאות, מפני שהוא עשוי להתהפך אילך ואילך:

נא. כל זה מירי שלא בדקה שום אחת מהן, או שבדקו שלשתן ומצאו טהורות, אבל אם בדקה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצא

שולחן ערוך

זו שאין מי רגלים מן החדר, ודם זה דם מפה הוא
בחלחלת או בכוליא:

סימן קצב

דיני כלה הנכנסת לחפה, וכו' ה' סעיפים:

א. תבעוה לנשא ונתפייסה, צריכה לישב שבעה נקיים, בין גדולה בין קטנה, ואפלו בדקה עצמה בשעת תביעה ומצאה טהורה, שמא מחמת חמוד ראתה טפת דם כחרדל ולא הרגישה בו. ומונה זו ממחרת יום התביעה, ואינה צריכה הפסק טהרה, שאף על פי שלא בדקה ביום התביעה להפסיק בטהרה, מונה מיום המחרת זו נקיים. ומיהו צריכה בדקה תוך ז'

ב. שבעת ימים הללו מונים אותם משעה שהיא סומכת בדעתה ומכינה עצמה לחפה, אף על פי שלא נתקדשה עדין:

ג. אם דחו הנשואין מחמת איזה סבה אף על פי שישבה זו נקיים צריכה לחזור ולישב זו נקיים כשיתפשרו לעשות הנשואין,

ד. עבר וכןסה תוך זמן זה, וכן חתן שפרסה כלתו נדה קדם שבא עליה, לא יתיחד עמה, אלא הוא ישן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים:

ה. מחזיר גרושתו צריכה לישב שבעה נקיים:

סימן קצג

דין דם בתולים, וכו' סעיף אחר

א. הפונס את הבתולה, בועל בעילת מצוה וגומר ביאתו ופורש מיד. אפלו היא קטנה שלא הגיע זמנה לראות ולא ראתה, ואפלו בדקה ולא מצאה

תחת אחת מהן, אפלו תחת האמצעית, פיון שכל אחת מפרת מקומה אותה שתאמר: ברי לי שלא באתי למקום שנמצא הדם, טהורה. ואם נמצא ביניהן, השתים שנמצא ביניהן טמאות, והאחרת טהורה. ואם עלו דרך החיצונה ונמצא תחת החיצונה, כלן טמאות. תחת האמצעית, אמצעית ופנימית טמאות, והחיצונה טהורה. תחת הפנימית, היא לבדה טמאה, ושתים החיצונות טהורות. ואם היה להן עסק לצד פנים שדרךן לקרב לצד הפנימי, כגון שהן טוחנות ברחים, ונמצא דם תחת הפנימית, שתים הפנימיות טמאות, ואם נמצא תחת החיצונה, היא טמאה ופנימית טהורה, שאין פנימית דוחקת לבוא לצד החיצונה:

ג. הא דאמרינן: נמצא דם בחלוק או מטה או ספסל כלן טמאות, אם נתעסקה אחת בכתמים, כלן טהורות, שכלן תולות בה והיא תולה בכתמים:

נד. אין בפתמים משום וסת. כיצד, מצאה פתם בראש חדש, אפלו שלש פעמים, לא קבעתו ולא עוקרתו. חוץ מכתמי עד הבדוק לה, שהם מטמאים בכל שהן, והרי הן פראיות לכל דבר:

סימן קצא

דין אשה שמצאה דם בהשתנה, וכו' סעיף אחר

א. האשה שהשתנה מים ויצא דם עם מי רגליה, בין שהשתנה והיא עומדת, בין שהשתנה והיא יושבת, הרי זו טהורה. ואפלו הרגישה גופה ונדודעוזה, אינה חוששת, שהרגשת מי רגליה היא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצד

שולחן ערוך

ד. ילדה ולד חי ואחר כף הפילה שליא, אינה חוששת לולד אחר, אלא תולה אותה בולד שילדה כבר, עד כ"ג יום. אבל אם הפילה נפל תחלה אין תולין בו השליא שהפילה אחר כף, וחוששת לשליא לתן לה ימי טמאה של נקבה:

ה. יצאה השליא תחלה, אין תולין אותה בולד שתלד אחר כף, אפלו הוא בן קימא, וחוששת לשליא לתן לה ימי טמאה של נקבה:

ו. יצאה מקצת שליא ביום ראשון, ולא נגמרה יציאתה עד יום ב', חוששת מיום ראשון אבל אינה מונה אלא מיום שני:

ז. המפלת דמות בהמה חיה ועוף, ושליא קשורה בה, אינה חוששת לולד אחר, ואם אינה קשורה בה, חוששת לולד אחר, ואף על פי שהולד הנדמה זכר, חוששין לתן לה ימי טמאה של נקבה בשביל השליא:

ח. היולדת טמטום או אנדרוגינוס, נותנין לה ימי טמאה של נקבה:

ט. הרגישה שהפילה ואינה יודעת מה, אפלו לא היתה בחזקת מעברת הרי זו טמאה לדה וחוששת שמא נקבה היתה:

י. נחתך הולד במעיה ויצא אבר אבר, בין שיצא על סדר האברים כגון שיצא הרגל ואחריה השוק ואחריה הירך, בין שיצא שלא על הסדר, אינה טמאה לדה עד שיצא רבו, ואם יצא ראשו בלוי כאחד, הרי זה כרבו, ואם לא נתחתך, ויצא כדרכו, משתצא פדחתו הרי זה כילוד אף על פי שנחתך אחר כף. ולא סוף דבר שיצא לחוץ ממש, אלא אפלו משיצא חוץ לפרוודור:

דם, טמאה שמא ראתה טפת דם כחודל וחפחו שכבת זרע. וצריכה שתפסק בטהרה ותבדק כל שבועה, ולא תתחיל למנות עד יום ה' לשמושה. ונוהג עמה ככל דיני נדה לענין הרחקה, אלא שנדה גמורה, אסור לו לישן על מטתה אפלו כשאינה במטה, וזו מתר לו לישן באותה מטה, לאחר שעמדה מאצלו, ואפלו בסדין שהדם עליו:

סימן קצד

דיני יולדת ומפלת, ובו י"ד מעיפים:

א. יולדת, אפלו לא ראתה דם, טמאה כנדה, בין ילדה חי, בין ילדה מת ואפלו נפל. וכמה הם ימי טמאתה, עכשו בזמן הזה כל היולדות חשובות יולדות בזוב וצריכות לספור שבועה נקיים, נמצאת אומר שיוולדת זכר יושבת ז' ללדה וז' לנקיים לזיבה, והיולדת נקבה יושבת שבועים ללדה וז' נקיים לזיבה. ימי לדה, שהם ז' לזכר וי"ד לנקבה, אם לא ראתה בהן עולים לספירת זיבתה, ואם שלמו ז' נקיים בתוך י"ד לנקבה, הרי זו אסורה עד ליל ט"ו, ואם טבלה קדם לכן, לא עלתה לה טבילה:

ב. המפלת בתוך מ' אינה חוששת לולד אבל חוששת משום נדה, אפלו לא ראתה:

ג. המפלת כמין בהמה חיה ועוף או כמין דגים וחגבים ושקצים ורמשים, וכל צורת ולד, או שפיר או שליא או חתיכה שקרעונה ויש בה עצם עכשו שזין אנו בקיזין בצורות, חוששת לולד, ואם פלו ז' נקיים בתוך י"ד יום, אם טבלה קדם ליל ט"ו לא עלתה לה טבילה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֵנּוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יִשְׁרׁוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיהוּיָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיֵנְתִּיהּ, בְּדַחֲלוֹ וּדְחִימוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וּדְחִימוֹ וּדְחִילוֹ,
לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצה

שולחן ערוך

ד. לא ישתה משיוורי כוס ששתתה היא:
ה. לא ישב במטה המיוחדת לה, אפלו שלא בפניה:
ו. לא ישן עמה במטה, אפלו כל אחד בבגדו ואין
נוגעים זה בזה:
ז. לא יסתכל אפלו בעקבה, ולא במקומות המכסים
שבה,
ח. ראוי לה שתניח לה בגדים לימי נדותה, כדי
שיהיו שניהם זוכרים תמיד שהיא נדה:
ט. בקשי התירו לה להתקשט בימי נדתה, אלא
כדי שלא תתגנה על בעלה:
י. כל מלאכות שהאשה עושה לבעלה, נדה עושה
לו, חוץ ממזיגת הפוס, שאסורה למזג הפוס
ולהניחו לפניו על השלחן אלא אם כן מעשה שום
הכר, כגון שתניחנו על השלחן ביד שמאל או
תניחנו על הכר או על הכסת, אפלו ביד ימינה:
יא. אסורה להציע משתו בפניו, ודוקא פריסת
סדינים והמכסה שהוא דרך חבה, אבל הצעת
הכרים והכסותות שהוא טרח ואינה דרך חבה, שרי.
ושלא בפניו, הכל מתר אפלו הוא יודע שהיא
מצעת אותם:
יב. אסורה לצק לו מים לרחץ פניו ידיו ורגליו,
אפלו אינה נוגעת בו ואפלו הם מים צוננים:
יג. כשם שאסורה למזג לו כף הוא אסור למזג לה,
ולא עוד, אלא אפלו לשלח לה כוס של יין אסור,
לא שנא כוס של ברכה לא שנא כוס אחר, אם
הוא מיוחד לה, אבל אם שותים הם מאותו הפוס
ושתית אינה אבתריהו, לית לן בה:

יא. הוציא העבר את ידו והחזירה, אמו טמאה
לדה:
יב. היתה מקשה לילד ושמצה קולו של ולד, חשוב
כילוד שאי אפשר שלא הוציא ראשו חוץ
לפרוודור:
יג. הילדת תאומים ושהה ולד אחר חברו, כגון
האחד קדם שקיעת החמה והאחר אחר שקיעת
החמה, משיצא הראשון טמאה לדה ומנין ימי
טמאה משיצא האחרון, ואם הראשון נכר שהוא
זכר והשני נכר שהוא נקבה, או שאינו נכר שני
זה אם הוא זכר או נקבה, מונה משיצא השני ימי
טמאה לנקבה:
יד. יוצא דפן, אם לא יצא דם אלא דרך דפן, אמו
טהורה מלדה ומנדה ומזיבה:

סימן קצה

דברים האסורים בזמן נדותה, ובו י"ז פעיפים:
א. תיב אדם לפרש מאשתו בימי טמאתה עד
שתספור ותטבל. ולא ישחק ולא יקל ראש עמה
שמא ירגיל לעברה, אבל מתר להתיחד עמה,
דכיון שבא עליה פעם אחת תו לא תקיף יצריה:
ב. לא יגע בה אפלו באצבע קטנה, ולא יושיט
מידו לידה שום דבר ולא יקבלנו מידה, שמא יגע
בבשרה:
ג. לא יאכל עמה על השלחן, אלא אם כן יש שום
שנוי שיהיה שום דבר מפסיק בין קערה שלו
לקערה שלה, לחם או קנקן, או שיאכל כל אחד
במפה שלו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצו

שולחן ערוך

סמוך לבין השמשות ואם לא בדיקה בכל השבעה
אלא פעם אחת, לא שנא בדיקה ביום ראשון של
השבעה או ביום השביעי או באחד מהאמצעים,
מאחר שבדיקה ביום שקדם השביעי ומצאה טהורה,
עלו לה. אבל אם לא בדיקה בכל הז' וביום
השמיני בדיקה ומצאה טהורה, אין לה אלא יום ח'
בלבד ומשלמת עליו. ויש אומרים שצריך שתבדק
ביום ראשון מהשבעה וביום השביעי, ואין להקל:

ה. בדיקה עצמה ביום שפסקה מלראות ומצאה
טמאה, ובדיקה לאחר שלשה או ד' ימים ומצאה
טהורה, הרי זו בחזקת טמאה עד שתפסק בטהרה,
שלעולם אינה סופרת עד שתבדק אם פסקה, ואז
מונה למחרתו:

ו. כל בדיקות אלו, בין בדיקת הפסק טהרה בין
בדיקת כל השבעה, צריכות להיות בבגד פשתן
לבן ישן, או בצמר גפון, או בצמר לבן נקי ורך,
ותכניסנו באותו מקום בעמק לחורים ולסדקים עד
מקום שהשמש דש, ותראה אם יש בו שום מראה
אדמומית, ולא שתכניסו מעט לקנח עצמה. ואם
יקשה בעיניה מאד להכניסו כל כך בעמק, לפחות
בדיקה של יום הפסק טהרה ובדיקה של יום
ראשון מהשבעה תהיינה עד מקום שהשמש דש:

ז. הסומא בודקת עצמה ומראה לחברתה:

ח. התרשת ששומעת ואינה מדברת או שמדברת
ואינה שומעת, הרי הן כפקחות, אבל אם אינה
שומעת ואינה מדברת, וכן השוטה או שנטרפה
דעתה מחמת חלי, צריכות פקחות לבדק אותן
ולקבץ להן וסתות כדי שתהיינה מתרות לבצליהן.
הקובץ להן וסת, הרי הן כשאר כל הנשים, לא

יד. כל אלו ההרחקות צריך להרחיק בין בימי
נדותה בין בימי לבונה, שהם כל ימי ספירתה,
ואין חלוק בכל אלו בין רואה ממש למוצאת כתם:
טו. אם הוא חולה ואין לו מי שישמשנו וזולתה,
מתרת לשמשו, רק שתנהר ביותר שתוכל להנהר
מהרחצת פניו ידיו ורגליו והצעת המטה בפניו:
טז. אשה חולה והיא נדה, אסור לבעלה לגע בה
כדי לשמשה, כגון להקימה ולהשכיבה ולסמכה:
יז. אם בעלה רופא, אסור לממש לה הדפק:

סימן קצו

דיני לבישת הלבוש ובדיקתה, ובו י"ג סעיפים:

א. שבעה ימים שהזבה סופרת מתחילין ממחרת יום
שפסקה בו. וכך משפטה, אם תראה ב' ימים או ג'
ופסקה מלראות, בודקת ביום שפסקה כדי שתפסק
בטהרה, ובדיקה זו תהיה סמוך לבין השמשות.
ולעולם ילמד אדם בתוך ביתו שתהא בודקת ביום
הפסק טהרתה במוך דחוק ושיהא שם כל בין
השמשות, שזו הבדיקה מוציאה מידי ספק
ב. ראתה יום אחד בלבד ופסקה בו ביום, צריכה
לבדק עצמה במוך דחוק ושיהא שם כל בין
השמשות:

ג. ביום שפסקה מלראות ובודקת עצמה כאמור,
תלבש חלוק הבדוק לה שאין בו כתם, ובלילה
תשים סדינים הבדוקים מכתמים, ומיום המחרת
תתחיל לספור שבעה נקיים:

ד. בכל יום מז' ימי הספירה צריכה להיות בודקת
לכתחלה פעמים בכל יום, אחת שחרית ואחת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצז

שולחן ערוך

אותו מקום במוך או בכגד להפליט כל הנרע או תרחץ במים חמין והם יפליטו כל הנרע:

סימן קצז

שלא תטבל האשה ביום, ובו ה' סעיפים:

- א. אין הנדה והנזבה והיוולדת עולות מטמאתן בלא טבילה, שאפלו אחר כמה שנים חיב פרת הבא על אחת מהן אלא אם כן טבלו כראוי במקום הראוי:
- ב. אם בעלה בעיר, מצוה לטבל בזמנה שלא לבטל מפריה ורביה אפלו לילה אחת:
- ג. אסורה לטבל ביום ז', ואפלו אם ממתנת מלטבל עד יום ח' או ט' אינה יכולה לטבל ביום משום סרך בטה:
- ד. היכא דאכא אנס, כגון שיראה לטבל בלילה מחמת צנה או פחד גנבים וכיוצא בו, או שסוגרין שערי העיר, יכולה לטבל בשמיני מבעוד יום, אבל בשביעי לא תטבל מבעוד יום אף על גב דאכא אנס:
- ה. אם עברה וטבלה בח' ביום בלא אנס, אפלו הכי עלתה לה טבילה, וכן אם עברה וטבלה בו' ביום, עלתה לה טבילה:

סימן קצח

דיני טבילה וחיצותה, ובו מ"ח סעיפים:

- א. צריכה שתטבל כל גופה בפעם אחת, לפיכך צריך שלא יהיה עליה שום דבר החוצץ. ואפלו כל שהוא, אם דרך בני אדם לפעמים להקפיד עליו, חוצץ אפלו אם אינה מקפדת עליו עתה, או אפלו אינה מקפדת עליו לעולם כיון שדרך רב

הקבע להן, חוששות משלשים יום לשלשים יום ובודקות על ידי פקחות:

ט. האשה שמרבה לבדק, בין בימי ספירתה בין בימים שלא ראתה בהם, הרי זו משבחת אף על פי שיש לה וסת קבוע:

י. השבעה נקיים צריך שיהיו רצופים שלא תראה דם בהם, שאם ראתה דם אפלו בסוף יום השביעי סתרה כל הימים וצריכה לפסק בטהרה ולחזור ולמנות שבעה נקיים:

יא. הפולטת שכבת זרע בימי ספירתה, אם הוא תוף ו' עונות לשמושה סותרת אותו יום. לפיכך המשמשת מטתה וראתה אחר כך ופסקה, אינה מתחלת לספור שבעה נקיים עד שיעברו עליה ו' עונות שלמות שמא תפלט, לפיכך אינה מתחלת לספור עד יום ה' לשמושה, כגון אם שמושה במוצאי שבת אינה מתחלת לספור עד יום ה', דקיימא לן אין שכבת זרע מסריח עד שיעברו עליו ששה עונות שלמות מעת לעת, ואם שמושה במוצאי שבת ופלטתה ליל ד', קדם עת שמושה במוצאי שבת, עדין היא עומדת בתוף עונה ששית לשמושה וסותרת, הלכך יום ה' יהיה ראשון לספירתה:

יב. אם טעתה במנין יום אחד וטבלה ושמושה, צריכה להמתין ששה עונות שלמות ואחר כך תמנה יום אחד נקי וטטבל, אף סתירה שלאחר שבעה, כגון שלא טבלה כראוי ושמושה, הרי זו טובלת בכל עת:

יג. האשה ששמושה מטתה וראתה אחר כך ופסקה, ורוצה לספור מיום מחרת ראיתה, תקנח יפה יפה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצח

שולחן ערוך

ה. כחל שפעינ אינו חוצץ, ושחויץ לעין חוצץ, ואם
היתה פותחת ועוצמת עיניה תדיר, אף שחויץ לעין
אינו חוצץ:

ט. דם יבש שעל המכה, חוצץ, וריר שבתוכה,
אינו חוצץ. יצא הריר מתוכה, כל תוף ג' ימים
לח הוא ואינו חוצץ, לאחר מכן, יבש הוא
וחוצץ. לפיכך אשה בעלת חטטים צריכה לחוף
במים עד שיתרככו:

י. רטיה שעל המכה, חוצצת:

יא. חץ או קוץ התחוב בבשר, אם נראה מבחוץ,
חוצץ, ואם אינו נראה, אינו חוצץ:

יב. לכלוכי צואה שעל הבשר מחמת זעה, אינם
חוצצין, נגלד כגליד, חוצץ:

יג. מלמולין שעל הבשר, חוצצין:

יד. טיט הינון וטיט היוצרים וטיט דרכים הנמצא
שם תמיד, אפלו בימות החמה, כל אלו חוצצין,
ושאר כל הטיט, כשהוא לח אינו חוצץ שהרי הוא
נמחה במים, וכשהוא יבש, חוצץ

טו. הדיו, החלב והדבש והדם, שרף התאנה ושרף
התות ושרף החרוב ושרף השקמה יבשים, חוצצין,
לחים, אינם חוצצין. ושאר כל השרפים, אפלו
לחים, חוצצין:

טז. דם שנסרף בבשר, אפלו לח, חוצץ:

יז. צבע שצובעות הנשים על פניהן וידיהן ושער
ראשן, אינו חוצץ. וכן מי שהוא צבע וידיו
צבועות, אינו חוצץ:

יח. צואה שתחת הצפרן שלא כנגד הבשר, חוצץ,
כנגד הבשר, אינו חוצץ. ובצק שתחת הצפרן

בני אדם להקפיד עליו, חוצץ, ואם הוא חופה רב
הגוף, אפלו אין דרך בני אדם להקפיד בכך,
חוצץ:

ב. אלו הדברים שחוצצין, חוטי צמר וחוטי פשתן
ורצועות שפורכין בהם השער בראש, לא תטבל
בהם עד שתרפם, ואם הם בתוף קליעת שערה
אינו מועיל בהם רפיון. ואם הם פרוכים בשאר
מקומות בגוף, לא תטבל בהם עד שתרפם, חוץ
מאם הם פרוכים בצואר שאינם חוצצין לפי שאינה
מתדקן, אבל קטלא, שהיא רצועה חלקה ורחבה
שכורכת סביב צוארה, חוצצת, מפני שחונקת
עצמה בחוץ, כדי שיהיה בשרה בולט ותראה
בעלת בשר, ומתוף שהרצועה חלקה ורחבה אינה
מזיקתה:

ג. אם החוטין האלו חלולין, עשוין מעשה רשת,
אינם חוצצין:

ד. חוטי שער אינם חוצצין:

ה. שתי שערות או יותר שהיו קשורים כאחד קשר
אחד, אינם חוצצין. ושערה אחת שנקשרה, חוצצת
והוא שתהא מקפדת עליה, אבל אם אינה מקפדת
עליה עלתה לה טבילה עד שיהא רב שערה קשור
נימא נימא בפני עצמו:

ו. שער שפנגד הלב ושפזקן הנדבק זה בזה מחמת
זעה, חוצץ, שבראש ושבבית השחי, אינו חוצץ,
ושבאותו מקום, באיש אינו חוצץ, ובאשה,
בנשואה חוצץ, בפנויה אינו חוצץ:

ז. לפלוף שחויץ לעין, חוצץ אפלו הוא לח, ולפלוף
שבעין אינו חוצץ, ואם הנה יבש, חוצץ, והוא
שהתחיל להוריק:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצח

שולחן ערוך

פי שלא בדיקה קדם טבילה עלתה לה טבילה,
ואינו דומה לבדיקת הגוף וחפיפת הראש:

כו. אם לא בדיקה קדם טבילה בין שניה ולא בית
הסתרים שלה, ואחר טבילה נמי לא בדיקה עד
שנתעסקה בכתמים ובתבשילין, ואחר כך בדיקה
ומצאה עצם בין שניה או דבר חוצץ בין סתריה,
תלינן לקלא ואמרין דביתר טבילה עילי בה:

כז. נתנה שערה בפיה או קרצה שפתותיה או קפצה
ידה בענין שלא באו המים בהם, לא עלתה לה
טבילה:

כח. לא תאחו בה חברתה בידיה בשעת טבילה
אלא אם כן רפתה ידה, כדי שיבואו המים במקום
אחיות ידיה, ואם הדיחה ידיה במים תחלה, שרי,
שמשקה טופח שעל ידיה חבור למי המקוה:

כט. הטובל במקוה שאין בה אלא מ' סאה
מצמצמין, אם אמר לחברו: כבש ידיך עלי במקוה,
הרי זה מגנה:

ל. אינה צריכה להגביה רגליה בשעת טבילה אם
אין שם טיט, אף על פי שדורסת על הרצפה אין
כאן חציצה, מפני שהמים מקדימים לרגליה:

לא. אין טובלין בכלים. לפיכך אם היה טיט
במקום שטובלת, לא תעמד על גבי כלי עץ
שמקבלין טמאה מגבן, ולא על גבי נסרים
שראוים למדרסות ולא על שום כלי הראוי
למדרס ותטבל, משום גזרת מרחצאות של פלים,
עברה וטבלה, לא עלתה לה טבילה. אבל נותנת
היא תבילי זמורות תחת רגליה, מפני הטיט. וכן
לא תעמד על גבי כלי חרס ולא על גבי בקעת
ותטבל, ואף על פי שאין כלי חרס מטמא מגבן

אפלו כנגד הבשר חוצץ. ואיזהו שלא כנגד הבשר,
זה שהצפרן עודף על הבשר. ולפי שאינן יכולות
לכון מה נקרא כנגד הבשר או שלא כנגדו, נהגו
הנשים לטל צפרניהם בשעת טבילה:

יט. אם יש לה נפח על מקום הצפרן ואינה יכולה
לא לחתך ולא לחטט, אם נפוחה כל כך שאין
הטיט שתחת הצפרן נראה, אינו חוצץ:

כ. דוקא בצק שתחת הצפרן חוצץ, אבל הצפרן
עצמה אינה חוצצת. ואפלו אם היתה גדולה
ועומדת לחתך ופורחת ועוברת מכנגד הבשר,
אינה חוצצת:

כא. צפרן המדלדלת שפרשה מעוטה, חוצצת,
פרשה רבה, אינה חוצצת:

כב. אבר ובשר המדלדלים, חוצצים:

כג. השירים והנזמים והטבעות והקטלאות אם הם
רפויים, אינם חוצצים, ואם הם מהדקים, חוצצים.
וכן הדין באגד של המכה וקשקשים שעל השבר:

כד. צריכה לחצץ שיניה שלא יהא בהם דבר חוצץ,
שאם טבלה ונמצא שום דבר דבוק בהם לא עלתה
לה טבילה. ויש נוהגות שלא לאכל בשר ביום
לכתן לבית הטבילה, מפני שהוא נכנס בין השנים
יותר ממאכל אחר, ואף על פי שבודקות וחוצצות
השנים, חוששת דלמא תשתיר מנה ולאו אדעתה.
ומנהג יפה הוא:

כה. אם לא הדיחה בית הסתרים ובית הקמטים
שלה ונמצא בהם דבר חוצץ, לא עלתה לה
טבילה. ואם לא נמצא עליה דבר חוצץ, אף על

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצח

שולחן ערוך

ביותר או זקפה ביותר, עלתה לה טבילה ויש מי שאומר שלא עלתה:

לו. צריך שיהיה המקוה גבוה ממצל לטבורה זרת, לפחות:

לו. יש מי שאומר שאף על פי שאין בגבה מי המקוה לעלות בהם כל גופה, אלא אם כן פניה וגופה כבושים בקרקע, שפיר דמי

לה. אינה צריכה לפתח פיה כדי שיכנסו בה המים, ולא תקפץ אותה יותר מדאי, ואם קפצה, לא עלתה לה טבילה, אלא תשיק שפתותיה זו לזו דבוק בינוני:

לט. לא תעצים עיניה ביותר ואל תפתחם ביותר, ואם עשתה כן יש אומרים שלא עלתה לה טבילה:

מ. צריך להעמיד על גבה יהודית גדולה יותר מי"ב שנה ויום אחד בשעה שהיא טובלת, שתראה שלא ישאר משער ראשה צף על פני המים, ואם אין לה מי שתעמד על גבה, או שהוא בלילה, תכרך שערה על ראשה בחוטי צמר או ברצועה שבראשה, ובלבד שתפרם או בשרשרות של חוטים חלולות או קושרת בגד רפוי על שערותיה:

מא. המפשלת בנה לאחוריה כשהיא ערמה, וטבילה, לא עלתה לה טבילה שמא היה טיט ברגלי התינוק או בידי ונדבק באמו וחצץ בשעת טבילה ואחר שעלתה נפל:

מב. נכנסו צרורות וקסמים בסדקי רגליה מלמטה, חוצצים:

מג. אספלגית מלוגמא ורטיה שעל בית הסתרים, חוצצין, אף על פי שאינם צריכים שיכנסו בהם

ולא ראוי למדרס, חשש חכמים הוא שמא תפחד שלא תפל ולא תטבל כראוי. עברה וטבילה על גבי אלו, עלתה לה טבילה, ולפי זה מקוה שיש בו שליבות של עץ, אם טבילה על גבי השליבות לא עלתה לה טבילה דפשוטי כלי עץ הם, וצריך לעשות במקומן מדרגה של אבנים ותהיה המדרגה רחבה ד', מקום הנחת הרגל, כדי שיהא בה שעור מקום לבל תפחד לפל ממנה:

לב. סילון של עץ הקבוע בקרקעית הטבילה, אם אין לו לבזבז מתרת לעמד עליו ולטבל:

לג. לא תטבל במקום שיש בקרקעיתו טיט, משום חציצה, אלא אם כן תתן עליו זמורות וכיוצא בהם, דבר שאינו מקבל שום טמאה, ואם טבילה, יש אומרים שלא עלתה לה טבילה:

לד. לא תטבל במקום שיש חשש שיראוה בני אדם, מפני שמתוך כך ממחרת לטבל ואינה מודקדקת בטבילה, ומיהו בדיעבד, עלתה לה טבילה:

לה. לא תטבל בקומה זקופה, מפני שיש מקומות שמתתרים בה, ולא תשחה הרבה עד שידבקו סתריה זה בזה, אלא שוחה מעט עד שיהיו סתרי בית הערוה נראים כדרך שנראית בשעה שהיא עורכת, ויהיה תחת ידיה נראה כדרך שנראה בשעה שמיניקה את בנה, ויהיה תחת בית השחי נראה כדרך שנראה כשאורגת בעומדין, ואינה צריכה להרחיק ירכותיה זו מזו יותר מדאי וגם לא להרחיק זרועותיה מהגוף יותר מדאי, אלא כדרך שהם בעת הלוכה, ואם שנתה, כגון ששחתה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן קצט

שולחן ערוך

טמא או עובד כוכבים, ואם פגעו בה דברים אלו,
אם היא יראת שמים תחזור ותטבל ועין לקמן סוף
סימן ר"א אם מתר להטיל חמין למקוה או אם
מתר לרחץ אחר הטבילה:

סימן קצט

שצריכה האשה לברק בית הסתרים ודיני חפיפה
בשבת ובחל, ובו י"ג סעיפים:

א. צריכה להדיח בית השחי ובית הסתרים שלה
במים, ולסרק שער ראשה יפה במסרק שלא
תהינה שערותיה נדבקות זו בזו, וכן צריכה
האשה לעיין בעצמה ובבשרה ובודקת כל גופה
סמוך לטבילתה, שלא יהא עליה שום דבר מאוס
שחוצץ, ותחף כל גופה, ותשטף במים חמין בשעת
חפיפת גופה ושערה:

ב. חפיפה שבמקום שער לא תהיה במים קרים,
לפי שמסבכין את השער, אלא במים חמין, ומיהו
אפלו בחמי חמה סגי. ולא תחף בנתר הנקרא
בערבי: טפל ובלע"ז: גריד"א לפי שמחתף השער
וחוזר ומסתבף, ולא באהל, לפי שמסבף השער,
ולא בכל דברים המסבכים השער:

ג. חפיפה צריכה להיות לכתחלה סמוך לטבילתה.
והמנהג הכשר שתתחיל לחף מבעוד יום ועוסקת
בחפיפה עד שתחשף, ואז תטבל. וכן מנהג כשר
שאף על פי שחפפה, תשא עמה מסרק לבית
הטבילה ותסרק שם:

ד. חל טבילתה במוצאי שבת, שאי אפשר לחף
מבעוד יום, תחף בליל טבילתה:

ה. נדמנה לה טבילה בליל שבת, תחוף ביום:

המים, צריכים שיהיו ראויים ולא יהא בהם דבר
חוצץ. צריכה לכף. גם צריכה לבדק עצמה
בגדולים ובקטנים שלא תהא צריכה לעצר עצמה,
ולא יהיו ראויים לביאת מים. גם צריכה להסיר
צואת החטם

מד. היתה בה שערה אחת או שתים חוץ למכת
ראשה מדבק למכה, או שהיו שתי שערות (ראשה)
[ראשם] מדבקות בטיט או בצואה, או שהיו שתי
שערות בריסי עיניה מלמטה ונקבו והוציאתן
בריסי עיניה מלמעלה, וכן אם היו ב' שערות
ריסי עיניה של מטה מדבקות בריסי עיניה של
מעלה, הרי אלו חוצצים:

מה. לא תטבל באבק של רגליה, ואם טבלה, יש
מי שאומר שאינו חוצץ ויש מי שאומר שחוצץ,
אלא אם כן שפשפה או שטבלה בחמין:

מו. נדה שטבלה בבגדיה מתרת לבעלה:

מז. מין פנים שדבוקים בבשר ונושכים בעור
במקום שער ונדבקים בחזק בבשר, צריך להסירן
על ידי חמין ולגורדן בצפון, ואם אינו יכול
להסירן, אינו חוצץ:

מח. נדה שטבלה בלא כוונה, כגון שנפלה לתוך
המים או שירדה להקר, הרי זו מתרת לבעלה.
טבילה אחרת ויש להחמיר לכתחלה. יש שכתבו
שיש לאשה להיות צנועה בליל טבילתה, וכן נהגו
הנשים להסתיר ליל טבילתן שלא לילך במהומה
או בפני הבריות, שלא ירגישו בהן בני אדם, ומי
שאינה עושה כן, נאמר עליה: ארור שוכב עם
בהמה ויש לנשים לזהר כשיוצאות מן הטבילה
שיפגע בה חברתה, שלא יפגע בה תחלה דבר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדה סימן ר

שולחן ערוך

י. חפפה ועינה וטבלה, ובעלייתה נמצא עליה דבר חוצץ, אם בתוך עונה שחפפה טבלה, אינה צריכה טבילה אחרת, ואם לאו, צריכה טבילה אחרת. ולהרמב"ם, בין כך ובין כך צריכה טבילה אחרת, אלא שזו אינה צריכה לחזור לחף וזו צריכה:

יא. במה דברים אמורים, כשלא נתעסקה באותו המין אחר טבילה, אבל אם נתעסקה בו בין טבילה לבדיקה אינה צריכה טבילה אחרת, שאני תולה אותו במין שנתעסקה בו, אבל אם לא חפפה קדם טבילה, אין תולין בו אף על פי שנתעסקה בו אחר טבילה:

יב. במה דברים אמורים, בשאר כל הגוף, אבל בית הסתרים, אם לא עינה אותם קדם טבילה, ואחר טבילה גם כן לא עינה עד שנתעסקה בדבר החוצץ, ואחר כך נמצא בהם מאותו המין, תולין להקל:

יג. חפפה קדם טבילה, ובין חפיפה לטבילה נתעסקה בדברים החוצצין, או שנתנה לבנה תבשיל הראוי לדבק בה, לא עלתה לה טבילה, אפלו אם בדקה מיד אחר טבילה ולא מצאה עליה שום דבר חוצץ, שאני אומר בעלייתה מהמים נפל ממנה, וצריכה טבילה אחרת:

סימן ר

אימתי תעשה ברכת הטבילה, ובו סעיף אחר

א. כשפושטת מלבושיה, כשעומדת בתלוקה, תברך: אשר קדשנו במצותיו וצונו על הטבילה, ותפשט תלוקה ותטבל, ואם לא ברכה אז, תברך לאחר

ו. חל ליל טבילתה במוצאי שבת והוא יום טוב שאי אפשר לחף, אז תחף בערב שבת, וכן אם חלו ב' ימים טובים ביום חמשי וששי, וחל ליל טבילתה בליל שבת, תחף ביום רביעי בשבת ותקשר שערותיה כדי שלא יתבלבלו. ובשעת טבילה תעין ותבדק היטב כל גופה ושערות ראשה, שלא יהא דבר חוצץ, ותדיח בית הסתרים במים חמים שהחמו, ואפלו ביום טוב, וכן תחצץ שניה בטוב בשעת הטבילה שלא ישאר פרווין ולא בשר ולא עצם:

ז. במקום שיראות לטבל בלילה, אין להתיר לחף מערב שבת ולטבל ביום שבת, דתרי קלי בהדדי לא מקלינו, קלא דסרף בתה, וקלא דהרחקת חפיפה מטבילה:

ח. בימי חל אם חפפה ועינה עצמה היום וטבלה בליל יום אחר, עלתה לה טבילה בדיעבד, אף על פי שלא היו חפיפה ובדיקה סמוך לטבילה, אבל אם לא חפפה כלל, לא עלתה לה טבילה אף על פי שעינה בעצמה בגופה, ואפלו חפפה מיד אחר הטבילה וסרקה במסרק ולא מצאה שום נימא קשורה, לא עלתה לה טבילה, ואין צריך לומר אם חפפה במקום שער, ולא עינה בשאר גופה, שלא עלתה לה טבילה, שעיון הגוף הוא דבר תורה:

ט. במה דברים אמורים, בשאר כל הגוף, אבל בבית הסתרים פיון שאין צריכים לביאת מים, אם לא עינה אותם קדם לכן, ואחר כך עינה אותם ולא מצאה בהם שום דבר, עלתה לה טבילה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יב לחודש

גליון יב

יורה דעה

הלכות מקוואות סימן רא

שולחן ערוך

ד. מקוה שהיא של עובד כוכבים ומקבל ממנו שָׂכָר, אין להאמינו לעובד כוכבים עליו אלא אם כן יש במקוה כ"א סאה:

ה. כל הימים יש להם דין מעין לטהר בזחילה, הלכה, גל שנחלש מהים ובו ארבעים סאה ונפל על האדם או על הכלים, עלתה להם טבילה. אבל אם הטביל בגל כשהוא באויר, קדם שיפל על הארץ, אף על פי שיש בו ארבעים סאה, או שזרק כלים באמצעות הגל שהוא עשוי ככפה, לא עלתה להם טבילה:

ו. צריך שלא יהיו ארבעים סאה של מקוה בתוך הפלי, שאין טובלין בכלים:

ז. הלוקח כלי גדול, כגון חבית גדולה או ערבה גדולה, ונקבו נקב המטהרו וקבעו בארץ ועשהו מקוה, הרי זה כשר. וכן אם פקק הנקב בסיד ובבגן, אינו פוסל והמים הנקוים בתוכו מקוה כשר. סתמו בסיד או בגפסית, עדין הוא פוסל את המקוה עד שיקבענו בארץ או יבנה. ואם הוליכו על גבי הארץ ועל גבי הסיד, ומרח בטיט מן הצדדין, הרי זה כשר:

ח. מעין שמקלח לתוך כלי, פסול לטבל בין במים שבתוך הפלי בין לאחר שיצאו מהפלי. ואם המעין מקלח על שפת הפלי ולתוכו, תוף הפלי אסור לטבל, וחוצה לו, מתר, אפלו אם המים שבתוכו מרביץ:

ט. כלי טמא שנתן בתוכו כלים אחרים והטביל הפלי, עלתה להם טבילה אף על פי שפי הפלי צר ביותר, שהרי המים נכנסים לו, ומתוך שעלתה טבילה לכלי הגדול עלתה טבילה לכלים שבתוכו,

שכתבם עד צוארה במים, ואם הם צלולים, עוברתן בגליה ומברכת:

הלכות מקוואות

סימן רא

דיני המקוה ומימיו, ובו ע"ה סעיפים:

א. אין האשה עולה מטמאתה ברחיצה במרחץ. ואפלו עלו עליה כל מימות שפעולם, עדין היא בטמאתה וחזבין עליה פרת עד שתטבל כל גופה בבת אחת במי מקוה או מעין שיש בהם ארבעים סאה, ושיעורה, אמה על אמה על רום שלש אמות במרבע, באמה בת ששה טפחים וחצי אצבע, ואם הוא רחב יותר ואינו גבוה כל כך, כשר אם יכולה להתכסות כל גופה בהן בבת אחת, וצריך שיצלה בתשורת מ"ד אלה וקי"ח אצבעות בגודל ועוד חצי אצבע וצריך שיהיה החריץ שבו המים גדול יותר משעור זה, כדי שכשתכנס הטובלת ויתפחו המים ישארו שם ארבעים סאה

ב. מי מעין מטהרין אף בזוחלין מי גשמים אין מטהרין אלא באשברן היו הזוחלין מן המעין מתערבים עם הנוטפים שהם מי גשמים, הרי הכל כמעין לכל דבר, ואם רבו הנוטפים על הזוחלין, וכן אם רבו מי גשמים על מי הנהר, אינם מטהרים בזוחלין אלא באשברן. לפיכך, צריך להקיף מפץ וכיוצא בו באותו הנהר המערב, עד שיקוו המים ויטבל בהם:

ג. ארבעים סאה שאמרו, צריך שלא יהיו שאובים, שאם הם שאובים, פסולים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מקוואות סימן רא

שולחן ערוך

שאבן בכלי, לא שנא סוחט פסותו והגביהו והמים
שבה נופלין ממקומות הרבה, וכן המערה מהצרצור
ומטיל ממקומות הרבה לתוכו, או שזרקם בחפניו,
ואפלו נפלו בו משני כלים או משלשה, מזה מעט
ומזה מעט, מצטרפין. במה דברים אמורים,
שמתחיל מכלי השני עד שלא פסק מהכלי ראשון,
אבל אם פסק הראשון קדם שהתחיל השני, אין
מצטרפין. (ואם) [ואפלו] התחיל השני עד שלא
פסק [הראשון], דוקא משלשה כלים, אבל מד' אין
מצטרפין. במה דברים אמורים שמארבעה אין
מצטרפין, שלא היה דעתו מתחלה לתן כל השלשה
לגין, אבל אם מתחלה היה דעתו לתן כל הג'
לגין, אפלו אם לא נתן אלא מעט מעט מכמה
כלים עד שהשלים לג' לגין, פסול:

טז. הספוג שבלועין בו ג' לגין וכשנפל למקוה
נתערבו המים הבלועין עם מי המקוה, וכן דלי
שפיו צר ובו ג' לגין מים שאובין ונפל למקוה
ולא יצאו כל המים שבתוכו אלא נתערבו עם מי
המקוה, לא פסלוהו, שלא אמרו אלא שלשה לגין
שנפלו ונתערבו כלם עם מי המקוה:

יז. מים שאובין שהיו בצד המקוה, אף על פי
שהמים נוגעים במי המקוה, לא פסלוהו:

יח. שתי ברכות זו למעלה מזו וכתל ביניהן, ואחת
מהן מלאה מים כשרים, וחברתה מלאה שאובין,
ונקב ביניהם, אם יש כנגד הנקב שלשה לגין מים
שאובין, נפסלה. כמה יהא בנקב ויהיה בו שלשה
לגין, אחד משלש מאות ועשרים לברכה:

יט. שתי מקוואות שאין בשום אחת מהן מ' סאה,
ונפל לזו לג ומחצה ולזו לג ומחצה ונתערבו ב'

ואם הטהו על צדו והטביל, לא עלתה להם טבילה
עד שיהיה פיו רחב כשפופרת הנאד, וכן אם היה
הכלי טהור ונתן לתוכו כלים טמאין והטבילן, לא
עלתה להם טבילה, עד שיהיה פיו רחב כשפופרת
הנאד:

י. מעין שהמשיכו לברכת מים שהם נקוים
ועומדים, יש לו דין מעין, ואם הפסיק ראש
הקלות, חזר להיות לה דין מקוה, ואם חזר
והמשיך קלות המעין לתוכה, חזרה לדין מעין:

יא. מקוה מים שאובים שהמשיכו עליו מי מעין,
אפלו מי המעין מעטים, המעטים של מעין מטהרין
את השאובים המרבים, בין קדמו מי מעין
לשאובים בין קדמו שאובים למעין:

יב. מעין שהעבירו על גבי אחורי כלים והמשיכו
למקום אחר חזר להיות לו דין מקוה, ובלבד שלא
יטבל על אחורי כלים ממש:

יג. מעין שיורד מההר טפין טפין בהפסק, יש לו
דין מקוה אלא אם פן יורד בקלות בלא הפסק:

יד. נוטפין שעשאן זוחלין, כגון שסמך למקום
המנוטף טבלא של חרס חלקה והרי המים זוחלים
ויורדים עליה, הרי הם כשרים. וכל דבר שמקבל
טמאה, ואפלו מדברי סופרים, אין מזחילין בו.
וזוחלין שקלחן בעלי אגוז, כשרים:

טז. מקוה שיש בו ארבעים סאה, ומעין כל שהוא,
יכול לשאב כל מה שירצה לתן לתוכה והם
כשרים, אף על פי שהם רבים על המים שהיו
בתוכה תחלה. אבל כל זמן שאין במקוה מ' סאה,
אפלו אם אינו חסר אלא כל שהוא, אם נפלו
לתוכו ג' לוגים מים שאובים, פסלוהו. לא שנא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבֵּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון
יב

יב
לחודש

יורה דעה

הלכות מקוואות סימן רא

שולחן ערוך

לתוכן יין, והרי מראהו מראה יין, שנפלו למקוה,
לא פסלוהו. וכן שלש לגין חסרים כל שהוא,
שנפל לתוכן מעט חלב והשלימוהו לג' לגין,
ונפלו למקוה חסר, לא פסלוהו:

כד. מי כבשים ומי שלקות ותמד שלא החמיץ, וכן
מי צבע, פוסלין המקוה בג' לגין, אבל כל שאר
המשקין ומי פרות ומריס ותמד משהחמיץ, אין
פוסלין מקוה החסר בג' לגין וגם אין משלימים
אותו להכשירו, שאם היה בו ל"ט סאין ונפל
לתוכו סאה אחת מאלו, אין משלימים אותו, אבל
אם יש בו מ' סאה ונפל לתוכו סאה אחת מאלו,
ונטל מתוכו סאה אחרת, כשר אפלו עשה עד י"ט
פעמים. אבל במים שאובים שנפל סאה למ' סאה
כשרים, ונטל מתוכו סאה ונפל לתוכו סאה מים
כשרים, אפלו עשה כן עד עולם, כשר:

כה. מי צבע יש להם דין מים לפסל את המקוה
החסר בג' לגין, אף על פי שמשנים מראיהו
ממראה המים. אבל המקוה השלם, אף על פי
שנפלו בו מי צבע ושנו מראיו, לא נפסל. וכן אם
הדיח בו כלים ונשתנו מראיו, או ששרה בו סמנים
או אכלין ונשתנו מראיו, לא נפסל אבל אם נפל
לתוכו יין או מהל ושנו מראיו מכמות שהיה,
נפסל. כיצד יעשה, אם הוא חסר, ימתין לו עד
שירדו גשמים ויתמלא ויחזרו מראיו למראה מים,
ואם יש בו מ' סאה שאינו נפסל עוד בשאיבה,
ימלא בפתף ויתן לתוכו עד שיחזרו מראיו למראה
המים:

המקוואות, הרי אלו פשרים, מפני שלא נקרא על
אחד מהם שם פסול, אבל מקוה שאין בו מ' סאה,
שנפלו לתוכו ג' לגין מים שאובין ואחר כך נחלק
לשנים, ורבה מים כשרים על כל אחת מהם, הרי
אלו פסולין:

כז. בור שהוא מלא מים שאובים והאמה נכנסת לו
ויוצאה ממנו, לעולם הוא בפסולו עד שיתחשב
שלא נשארו מהשואבים שהיו בבור שלשה לגין:

כח. מקוה שנפל לתוכו מים שאובים ונפסל, ואחר
כך רבה עליו מים כשרים עד שנמצאו הפשרים מ'
סאה, הרי הוא בפסולו עד שיצאו כל המים שהיו
בתוכו ויפתחו השואבים פחות מג' לגין. וכן אם
עשה מקוה שיש בו ארבעים סאה מים כשרים,
וערכו עם המקוה הזה הפסול, טהרו אלו את אלו

כט. היה המקוה חסר ג' לגין, ונפלו לו ג' לגין
מים שאובים, לעולם הוא בפסולו עד שירבה עליו
מי גשמים או שישטפו עליו מים כשרים עד כדי
שנשער שנפלו עליו במלואן הראשון ועוד, שהמים
הבאים עליו דוחין את המים שבתוכו ומוציאין
אותן. היה המקוה פחות, ואפלו קרטוב, ונפלו
עליו מים שאובין פחות מג' לגין והשלימוהו, לא
פסלוהו ולא הכשירוהו, כיצד, הרי הוא בפסולו
עד שירדו עליו מי גשמים או שישטפו כשעור
המים שהיה חסר. נפלו עליו מי גשמים כשעורן,
הרי זה כשר. היה חסר אפלו קרטוב, ונפלו לתוכו
שלשה לגין מים, פסלוהו והרי הוא בפסולו עד
שיצא ממנו מלואו ועוד:

לג. אין ג' לגין פוסלין אלא אם כן יהיו שלמים
ומראהו מראה מים, לפיכך ג' לגין מים שנפל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מקוואות סימן רא

שולחן ערוך

לג. כל שתחלת ברייתו מן המים, כגון יבחושים
אדמים, מטבילין בו. ומטבילין בעינו של דג גדול
שנמק שמן עינו בחורו:

לד. אין הכלי חשוב לפסל המים שבו משום
שאיבה, אלא אם כן הוא ראוי לקבל קדם
שיקבענו ושיתמלא לדעת, ואז פוסל בין אם הוא
כלי גדול המחזיק ארבעים סאה בלח שהם פוריים
ביבש, בין אם הוא כלי קטן ביותר, ואפלו הם
כלי גללים, כלי אבנים, כלי אדמה:

לה. המניח טבלא תחת הצנור אצל המקוה פדי
שיפלו ממנה המים למקוה, אם יש לה ד' שפות
שראויה לקבל המים, פוסלת. ואם לאו, אינה
פוסלת. וקפה על צדה לדוח, אפלו יש לה שפות,
אינה פוסלת פיון שאינה עומדת בענין שראויה
לקבל, וכגון שהמים ראויים לבא למקוה זולתה,
אבל אם אין המים ראויים לבא למקוה זולתה,
אפלו וקפה על צדה או כפאה על פיה, פוסלת:

לו. צנור שאין לו ד' שפות אינו חשוב כלי וראוי
להביא על ידו מים למקוה, ואם תקק בו גומא
אחת קטנה קדם שקבעו, אם הוא של עץ אפלו
אין הגומא מחזקת, אלא כל שהוא נעשה כלה על
ידה כלי וכל המים שעוברין עליו חשובין
שאובים, ואם הוא של חרס, אין התקיקה פוסלתו
אלא אם כן היא מחזקת רביעית, ואם נפלו
צורות או עפר בגומא, אינו חשוב סתימה לבטלו
מתורת קבלה, אלא אם כן יהיו מהדקים לתוכה.
סלון שהוא צר מכאן ומכאן ורחב באמצע, אינו
חשוב קבלה לפסל בו המקוה:

כו. היו בו מ' סאה, ונפל לתוכו זין ונשתנו מראי
של חציו, אם אין בו מראה מים מ' סאה הרי זה
לא יטבל בו:

כז. מקוה שנשתנו מראה מימיו מחמת עצמו ולא
נפל בו דבר, הרי זה כשר:

כח. אין שנוי מראה פוסל אלא במי גשמים שנעשו
מקוה, אבל מעין אינו נפסל בשנוי מראה ולא
עוד, אלא אפלו המקוה שנפסל, אם המשיך אליו
מי מעין, המעין מטהר אותו אפלו לא תזרו
למראיתו:

כט. נפלו לו שלשה לגין זין, כאלו לא נפל בין
במקום היין בין במקום המים, הנה שאוב והשיקו,
השיק במקום היין, זה וזה לא טהר. השיק במקום
המים, מקום המים טהר, מקום היין לא טהר:

ל. אין שאיבה פוסלת אלא במים, אבל השלג
והברד והכפור והמלח והטיט שהוא עב קצת אפלו
יש בו רפות שיכולין להריקו מפלי אל כלי, אין
שאיבה פוסלת בהם. שאם שאב מאלו למקוה
החסר, לא פסלוהו. ולא עוד, אלא אפלו עשה כל
המקוה משלג או כפור או ברד שהביאו בכלי
ועשה מהן מקוה, כשר:

לא. מקוה שאוב שהגליד, טהור משום מים
שאובים. נמוחו, כשר להקוות:

לב. מקוה שיש בו מ' סאה מים וטיט רך שהפכה
שוחה ושותה ממנו, אם המים צפים על גבי הטיט
יכולין לטבל אפלו בטיט, אין המים צפים על גבי
הטיט, אין טובלין במקום הטיט. אבל במים,
טובלין אפלו אין בו מ' סאה אלא על ידי הטיט:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מקוואות סימן רא

שולחן ערוך

סתימה. הלכה, הרוצה לשאב מים מהמקוה לנקותו, וירא שמא יחזרו מהכלי שמוציאין בו המים ג' לגין למקוה אחר שחסרו מ' סאה, ויפסלוהו, יקב הכלי בשוליו כל שהוא, ואז לא יחשבו המים שבו שאובין, ואם הם מים נובעים, אין צריך לכהן, כי המעין אינו נפסל בשאיבה:

מא. המניח כלים תחת הצנור לקבל מימיו שיפלו מהם לתוך המקוה, אם הניחם בשעת קשור עבים וקדם שנתפזרו העבים ירדו גשמים ונתמלאו, חשבים לדעת והוי שאובין, אבל אם לא נתקשרו העבים בשעה שהניחם, ואחר כך נתקשרו ונתמלאו, או אפלו הניחן בשעת קשור העבים, ונתפזרו, ונשאר שם עד שחזרו ונתקשרו וירדו גשמים ונתמלאו, לא חשיבי לדעת ואינם פוסלין, ובלבד שישבר את הכלי או הפכנו בענין שלא יגביהנו מעל הארץ, שאם מגביהו מן הארץ עם המים, חשבים שאובין ופוסלים את המקוה:

מב. המניח קנקנים בראש הגג, לנגבם, וירדו עליהם גשמים ונתמלאו, אף על פי שהיא עונת גשמים, הרי זה ישבר הקנקנים או יכפסם, והמים שהיו בקנקנים, כשרים לטבל בהן ואף על פי שכל המים האלו היו בפלים, שהרי לא מלאן בידו, אבל אם הגביה הקנקנים וערם, הרי כל המים שבהם שאובים:

מג. הסייד ששכח עציץ במקוה ונתמלא מים, אף על פי שלא נשאר במקוה אלא מעט והרי העציץ יש בו רב המקוה, הרי זה ישבר העציץ במקומו ונמצא המקוה פלו כשר. וכן המסדר את הקנקנים בתוך המקוה כדי לחסמן, ונתמלאו מים, אף על

לז. רעפים שמכסין בהן הגגות, אף על פי שיש בהן גמות וחקקים, אינן פוסלין המקוה לפי שלא נעשו לקבל בהם:

לח. המניח שק או קפה תחת הצנור, אין המים הנמשכין מהן פוסלין את המקוה:

לט. זה שאמרו שכל שאינו עשוי לקבל את המים אינו פוסל את המקוה, לא אמרו אלא כשנפלו מתוכן למקוה מעצמן, אבל אם נתנם אדם למקוה, הרי זה פוסל, שכל על ידי אדם, אפלו זלף בידיו וברגליו ואפלו עובר במים ונודלפו מאליהם ברגליו למקוה, פסלוהו. במה דברים אמורים, כשנודלפו ברגליו. אבל אם היה רוכב על גבי בהמה ונודלפו מים ברגלי הבהמה, לא פסלוהו, אף על פי שעל ידי בהמה שהוא רוכב עליה נודלפו, אין זה כמזלף ברגליו:

מ. כלי שנקב בשוליו, אפלו כל שהוא, אינו חשוב כלי לפסל המקוה. ומכל מקום אין להקל לעשות מקוה לכתחלה ולהביא מים בכלי מנקב כזה. ואם הנקב בצדדין, אינו בטל מתורת כלי עד שיהא ברחב הנקב כשפופרת הנאד, שהוא כשתי אצבעות ראשונים מהארבעה שבפס היד, מתהפכות בחלל הנקב ברוח, בין שהוא מרבע בין שהוא עגל. ויהא קרוב לשוליו, שאינו יכול לקבל שום מים ממנו ולמטה, אבל אם מקבל שום מים למטה ממנו, לא נתבטל מתורת כלי. ואם ערב סיד וצורות וסתם בהם הנקב, לא חשיב סתימה להתזירו לתורת כלי. או אם הושיבו על גבי הארץ, ואפלו על גבי סיד וגפסיס, לא חשיב סתימה, אבל אם ערב סיד וגפסיס וסתמו, חשוב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מקוואות סימן רא

שולחן ערוך

מת. הבא להמשיך מים למקוה, צריך שלא יהא בדבר המקבל טמאה, כגון מי גשמים שרוצה להמשיכם למקום אחר לעשות מקוה, לא יאחז בידו דף ויעבירם עליו, אלא יניח הדף בקרקע ויסיר ידו משם מטרם יעברו המים עליו. וכן סלון של מתכת, אסור להמשיך בו מים למקוה, שמקבל טמאה, והוא שיהיו המים נופלים להדיא מדבר המקבל טמאה לתוך המקוה, אבל אם נופלים על שפתו בחוץ, ונמשכין לתוכו, או שמחבר לפי הסלון של אבר צנור קטן של עץ או של חרס שהמים מקלחין ממנו למקוה, כשר. ואם הסלון של מתכת מחבר לקרקע, אפלו מקלח להדיא לתוך המקוה, כשר, שהרי אינו מקבל טמאה, לפי שהוא בטל אגב קרקע:

מט. במה דברים אמורים, בממשיך מי גשמים בעלמא, אבל אם ממשיך מפעין או ממקוה, אפלו על ידי דבר המקבל טמאה, כשר דחשבינן לזה המקוה שממשיך המים לתוכו כאלו הוא מחבר לפעין או למקוה שממשיך המים משם, ויש מי שאינו מחלק בכך:

ג. מקוה של מי גשמים שנפרץ אחד מפתליו והמים יוצאים דרך הסדק, אם ישארו בו מ' סאה אחר שיצאו קצתן שעד הסדק, כשר, ואם לאו, פסול משום דהוי לה זוחלין ואין מקוה מטהר בזוחלין. ואם בא לסתם הסדק כפי שישארו בו מ' סאה, לא יסתם אותו בידו ולא בכל דבר המקבל טמאה, ויש מי שמתיר לסתם בכל דבר שמקבל טמאה:

פי שבלע המקוה את מימיו ולא נשאר שם מים כלל אלא מים שבתוך הקנקנים, הרי זה ישבר את הקנקנים, והמים הנקנים מהם מקוה פשר:

מד. אין המים שאובים פוסלים את המקוה בג' לגין עד שיפלו לתוך המקוה מהפלי, אבל אם נגררו המים השאובים חוץ למקוה ונמשכו וירדו למקוה, אינם פוסלים את המקוה עד שיהיו מחצה על מחצה, אבל אם היו רב מהפשרים, הרי המקוה כשר. כיצד, מקוה שיש בו עשרים סאה ומשהו מים פשרים, והיה ממלא ושואב חוץ למקוה והמים נמשכים ויורדים למקוה, בין שהיו נמשכים על גבי קרקע או בתוך הסלון וכיוצא בו מדברים שאינם פוסלים את המקוה, הרי הוא כשר ואפלו השלימו לאלף סאין, שהשאובה שהמשיכוה, כשרה אם היה שם רב מ' סאה מן הכשר וכן גג שהיה בראשו כ' סאה ומשהו מי גשמים, ומלא בכתפו ונתן לתוכו פחות מכ', שנמצא הכל פסול, ופתח הצנור ונמשכו הכל למקום אחד, הרי זה מקוה כשר, שהשאובה שהמשיכוה כלה כשרה, הואיל ויש שם רב מהכשר:

מה. שעור המשכה זו אין פחות מג' טפחים:

מו. אין המשכה מועלת אלא על גבי קרקע או על גבי צנור שלא היה עליו שם כלי בתלוש, אבל אם המשיך על גבי כלים, אפלו כלי גללים וכיוצא בהם, לא הוי המשכה:

מז. מקוה שנובע ונתיבש בקיץ, והיה בור רחוק ממנו קצת, ומלאוהו מים שאובים, ונתמלא המקוה מתחת הקרקע מאותם מים שאובים, המקוה כשר כאלו הוא נובע:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמרו:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מקוואות סימן רא

שולחן ערוך

כיון שפעם אחת היו מחברים ביחד מ' סאה מים
כשרים, ואותם שטבלו בהם, טהורים. ואם השאוב
באמצע, שאין שני הפשרים יכולין להתערב אלא
על ידו, לא הכשרו אלא נשארו כמו שהיו תחלה
ואותם שטבלו בהם לא נטהרו:

גו. שני מקוואות של כ' כ' סאה, אחד שאוב ואחד
כשר, ירדו שנים והשקום וטבלו בהם, אפלו
אדמים והלבנים או לבנים והאדימום, המקוואות
כמות שהיו והטובלים כמות שהיו:

גז. כל המערב למקוה הרי הוא כמקוה ומטבילין
בו. גמות הסמוכות לפי המקוה ומקום רגלי פרוסת
בהמה שהיו בהם מים מערבים עם מי המקוה
כשפופרת הנאד, מטבילין בהם:

גח. חרי המערה וסדקי המערה, מטבילין בהם אף
על פי שאין המים שבהם מערבים עם מי המקוה
אלא בכל שהוא:

גט. עוקה שבתוך המקוה, אם היתה הקרקע
המבדלת בין העוקה ובין המקוה בריאה ויכולה
להעמיד את עצמה, אין מטבילין במים שבעוקה
עד שיהיו מערבין עם המקוה כשפופרת הנאד,
ואם אינה יכולה להעמיד את עצמה, אפלו אינם
מערבים אלא בכל שהוא, מטבילין בהם:

גו. ג' גמות שבנחל, התחתונה ועליונה של כ'
סאה, והאמצעית של מ', ושטף של גשמים עובר
בתוך הנחל, אף על פי שהוא נכנס לתוכן ויוצא
מתוכן, אין זה ערוב ואין מטבילין אלא באמצעית,
שאינו הנוחלין מערבים אלא אם פן עמדו:

גזא. הכופת ידיו ורגליו וישב לו באמת המים, אם
נכנסו מים דרך פלו, טהור:

גא. נקב המקוה ומימיו נוטפים מעט מעט או
נבלעים בקרקע מעט מעט, כשר לפי שאין זחילתן
נפרת:

גב. הבא לערב מקוה פסול או חסר עם מקוה
כשר, להכשירו, או ששניהם חסרים ובא לערבם
להכשירם, צריך שיהא נקב שביניהם רחב
כשפופרת הנאד ולאחר שנתערב הפסול עם הכשר,
אפלו רגע, נשאר לעולם בהכשרו, אפלו נסתם
הנקב אחר כך. כל שיעמד בשפופרת הנאד,
ממעטו, אפלו דבר שהוא מברית המים. ספק אם
הנקב רחב כשפופרת הנאד אמלאו, פסול. אם יש
שם נקבים דקים הרבה, מצטרפין לכשפופרת
הנאד, אם המקוה האחד שלם והשני חסר. אבל
אם שניהם חסרים, אין הנקבים הדקים מצטרפין
לכשפופרת הנאד:

גג. הבא להכשיר מקוה שאוב ממקוה שלם שאינו
שאוב, אף על פי שאינו משיקו אלא כשערה,
כשר ואפלו אין מי ההשקה רואין פני האויר:

גד. כתל שבין ב' מקוואות שנסדק מצד זה לצד זה
אפלו כל שהוא, לשתי - מצטרף לערב שני
המקוואות להכשירם, ואם לערב - אינם מצטרפים
עד שיהא במקום אחד כשפופרת הנאד. ואם נפרץ
הכתל למעלה זה לזה על רום כקלפת השום ועל
רחב כשפופרת הנאד, כשר:

גה. שלשה מקוואות שיש בשנים מהם בכל אחד
עשרים סאה מים כשרים, ובאחד מהם עשרים סאה
מים שאובין, ועומדין זה בצד זה, אם השאוב מן
הצד וירדו שלשה וטבלו בהם ומתוך כך נתמלאו
ויצאו על שפתם ונתערבו יחד, הכשרו שלשתם,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מקוואות סימן רא

שולחן ערוך

כדי שיקבצו מימיו אל מקום אחד ויעלו בענין שיוכל להתכנסות בו, ובלבד שלא יחלקו כל המקוה, אבל בכלים, פסול:

סז. ספק מים שאובים, טהור. ביצד, מקוה שנסתפק אם נפלו לו מים שאובים או לא נפלו, ואפלו ידע בודאי שנפלו, ספק יש בהם ג' לגין ספק אין בהם, ואפלו ידע בודאי שיש בהם ג' לגין, ספק שהיה במקוה שנפלו בו מ' סאה ספק לא היה, הרי זה כשר:

סח. ב' מקוואות, אחד יש בו מ' סאה, ואחד אין בו, נפלו ג' לגין מים שאובין לאחד מהם ואינו יודע לאיזו מהם נפלו, ספקו טהור, מפני שיש לו במה יתלה, היו שניהם פחותים ממ' סאה ונפלו לאחד מהם ואין ידוע לאיזה מהם, כל אחד משניהם פסול, שאין לו במה יתלה:

סט. מקוה שהניחו ריקן ובא ומצאו מלא, כשר מפני שזה ספק מים שאובין למקוה:

ע. צנור שמקלח למקוה והמכתשת נתונה בצדו, ספק מהצנור למקוה ספק מהמכתשת למקוה, הרי זה פסול מפני שהפסול מוכיח, ואם יש במקוה רבו מים פשרים, הרי זה כשר שזה ספק מים שאובים, שהרי יש שם מקוה כשר קבוע:

עא. טמא שירד לטבל, ספק טבל ספק לא טבל, ואפלו טבל, ספק יש בו ארבעים סאה ספק אין בו, שני מקוואות אחד יש בו ארבעים סאה ואחד אין בו, טבל באחד מהם ואין ידוע באיזה מהם, טמא לפי שהטמא בחזקתו עד שיודע שטבל פראוי. וכן מקוה שנמדד ונמצא חסר, בין שהיה המקוה ברשות הרבים בין שהיה ברשות היחיד,

סב. מקוה שיש בו מ' סאה מצמצמות, האדם הטובל בתוכו לא יקפץ לתוכו, שלא יחסרו המים בקפיצתו בתוכו, ולא יטבל בו פעמים זה אחר זה, טבלו בו שנים זה אחר זה, אף על פי שרגליו של ראשון נוגעות במים, השני בטמאתו, שהרי חסרו המים מארבעים סאה:

סג. הטביל בו בגד עבה שהמים נבלעים בתוכו, כל זמן שהגגד נוגע במקוה, הוא כשר אף על פי שזבו ממנו שלשה לגין למקוה, העלהו ממנו, פסול, שנעשה שאוב מהמים שירדו מהגגד לתוכו, ואם מטביל בו יורה או שאר כלים, מורידן לתוכו דרך פיהן, שלא ינתזו המים כשמכניסן לתוכו ונמצא שהוא חסר, ומעלהו דרך שוליו כדי שלא ישאר בו מהמים ויחסר מהמקוה:

סד. המטביל פר או כסת במקוה שיש בו מ' סאה מכונות, כיון שהגביה שפתותיה מהמים נמצאות המים שבתוכן שאובין, ביצד יעשה, מטבילין ומעלן דרך שוליהן. אבל הקפה והשק, מטבילין ומעלן כדרךן ואינו חושש:

סה. מקוה שהוא מחזק להיות מימיו מתמעטין ולעמד על פחות ממ' סאה צריכה לחזר ולטבל כל זמן שלא ידענו בודאי שבשעה שטבלה היה בו מ' סאה, אבל אם לא החזק להיות מימיו מתמעטין כל כך שיעמדו על פחות מארבעים סאה, אף על פי שפעמים שמימיו עולין ופעמים מתמעטין, אינה צריכה לחזר ולטבל, ומכל מקום כשר הדבר לעין קדם טבילה אם יש בו ארבעים סאה

סז. מקוה שמימיו מתפשטין ואינו יכול להתכנסות בו, נותן בו מצד אחד אבנים או תבילי עצים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רב

שולחן ערוך

ג. ידות הפלים שאינן עומדים להיות קבועים, כגון שהכניסן שלא כדרךן או שלא הכניסם כלין או שהכניסם כלין ונשברו, חוצצין:

ד. כל ידות הכלים שנשתברו, כגון המגל והסכין, אם משמשין מעין מלאכתן ראשונה, אין חוצצין, ואם לאו, חוצצין:

ה. מגל שנשברה ידו מן השפה ולפנים אינה חוצצת, מפני שהיא כבית הסתרים, מן השפה ולחוץ, אם משמשת מעין מלאכתה אינה חוצצת, ואם לאו, חוצצת. סרגה בגמי או במשיחה, הרי זו חוצצת, דבקה בשרף, אינה חוצצת:

ו. כלי שפפה פיו למטה והכניסו למים, אם פיו צר קצת ולא הפך פיו למעלה, לא עלתה לו טבילה לפי שלא יגיעו המים לשוליו אפלו אם מכניסו כלו למים:

ז. כלי שצר מכאן ומכאן ורחב באמצע, אין המים באים לו לכל צד עד שיטהו על צדו:

ח. כל כלי שפיו צר צריך להשהותו במים עד שיתמלא, או ימלאנו קדם שיכניסנו למקנה:

ט. ידות הפלים שהם ארפות ועתיד לקצצן, מטביל עד מקום שעתיד לקצצן, ודין:

כל הטהרות שנעשו על גביו למפרע טמאות, עד שינדע זמן שנמדד בו שהיה שלם

עב. ב' מקואות שאין בהם ארבעים סאה, ונפלו שלשה לגין לתוך אחד מהם וידוע לאיזה מהם נפלו, ואחר כך נפלו שניים ואין ידוע לאיזה מהם נפלו, הריני יכול לתלות ולומר: למקום שנפלו ראשונים נפלו שניים, אבל אם בראשונים לא נודע לאיזה מהם נפלו, ובשניים נודע לאיזה מהם נפלו, אין יכול לתלות ולומר: למקום שנפלו שניים נפלו הראשונים. אחד יש בו ארבעים סאה ואחד אין בו, הריני אומר: לתוך של ארבעים נפלו. אחד שאוב ואחד שאינו שאוב, הריני אומר: לתוך של שאוב נפלו:

עג. שני מקואות שאין בהם ארבעים סאה ונפלו שלשה לגין לתוך אחד מהן ואין ידוע לאיזה מהם נפלו, ואחר כך ירדו גשמים ונתמלאו, לא יטבל בשום אחד מהם לכתחלה:

עד. כל המקואות הנמצאים, פסולין, שחזקתם שאובין:

עה. יש מי שאוסר להטיל יורה מלאה מים תמין לתוך המקנה לתממו, וכן למלאה מקנה מים תמין ולחברו לנהר בשפופרת הנוד:

הלכות נדרים

סימן רב

דיני דברים החוצצים בטבילה, ובו ט' סעיפים:

א. אלו חוצצין בכלים. תזפת והמור בכלי זכוכית, בין מבפנים בין מבחוץ:

ב. כל דבר שדרך להקפיד עליו, חוצץ, ואם לאו, אינו חוצץ אלא אם כן היה חופה את רבו

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רד

שולחן ערוך

אדם בנדרי אסור ולא ירגיל עצמו בהם, אלא יפרש מדברים שראוי לפרש מהם, בלא נדר:

סימן רד

דין המתפייס בנדר, ובו ד' סעיפים:

א. עקר נדר האמור בתורה הוא שיתפייס בדבר הנדור, כגון שאומר: כפר זה עלי כקרפון, או שאמר: יאסר עלי כפר זה, או שאמר: כפר זה עלי אסור. וכן אם אסר עליו כפר אחד שתלאו בדבר הנדור, ואמר על אחר: יהא כזה, אסור, ואפלו עד מאה, כלם אסורים. או שנדר על יום אחד להתענות בו, או שלא לאכל בו בשר, ואמר על יום אחר: יהא כזה, אסור

ב. לאו דוקא מתפייס בקרפון, אלא הוא הדין בכל דבר הקדוש בקדשת הפה, כגון שאומר: כפר זה כאמרא, כדירים, כמזבחת, כהיכל, כירושלים, או כאחד מכל משמשי מזבחת, הרי זה נדר:

ג. שמע חברו ואמר: ואני כמותך, בתוך כדי דבור, הרי זה אסור במה שנאסר בו חברו. שמע הג' זה שאמר: ואני, ואמר: ואני, אפלו היו ק' וכל אחד אומר: ואני, בתוך כדי דבורו של חברו, הרי כלם אסורים:

ד. אדם אסר על עצמו דבר שלא בא לעולם לכשיבא לעולם:

סימן רה

דין האוסר דבר עליו באסור תורה, ובו ב' סעיפים:

א. האומר: פרות אלו עלי, או: מין פלוני עלי, או: מה שאכל עם פלוני עלי כבשר תזיר או

א. אל תהי רגיל בנדרים. כל הנודר, אף על פי שמקימו, נקרא רשע ונקרא חוטא:

ב. אחר אדם נדרו, פנקסו נפתחת:

ג. הנודר, כאלו בונה במה בשעת אסור הבמות, והמקימו, כאלו הקריב עליה קרבן, שטוב יותר שישאל על נדרו. והני מלי בשאר נדרים, אבל נדרי הקדש מצוה לקימן. ולא ישאל עליהם אלא מדחק:

ד. צריך לזהר שלא ידר שום דבר, ואפלו צדקה אין טוב לדר, אלא אם ישנו בידו, יתן מיד, ואם לאו, לא ידר עד שיהיה לו. ואם פוסקים צדקה וצריך לפסק עמהם, יאמר: בלא נדר:

ה. בעת צרה מתר לנדר:

ו. האומר: אשנה פרק זה, וירא שמא יתרושל בדבר, שרי לה למנדר לזרוזי נפשה. וכן אם ירא שיתקפו יצרו ויעבר על איזו מצוה ממצות לא תעשה, או יתרושל מקיום מצות עשה, מצוה לשבע ולנדר כדי לזרוז עצמו:

ז. מי שנדר נדרים כדי לכוונן דעותיו ולתקן מעשיו, הרי זה זריז ומשבח. כיצד, מי שהיה זולל, ואסר עליו הבשר שנה או שנתים, או שהיה שוגה ביין, ואסר היין על עצמו זמן מרבה, או אסר השכרות לעולם, וכן מי שהיה רודף שלמונים ונבהל להזון, ואסר על עצמו המתנות או הגנית אנשי מדינה זו, וכן מי שהיה מתגאה בפינו ונדר בנזיר. וכיוצא בנדרים, כלם דרך עבודה לשם הם, ובנדרים אלו וכיוצא בהם אמרו חכמים: נדרים סג לפרישות, ואף על פי שהם עבודה, לא ירבה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזבחה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

במסגרת פעילות "קצת תוכן" א
"ניסוח שנת ה"א שלי" ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

יג

יג

לחודש

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רו

שולחן ערוך

אמר: מדר אני ממך מאכילה או מהנאה, הוא
אסור בתברו וחברו מתר בו:

ג. אמר: מנדה אני לך, או: משמיתנא ממך, אם
סיים דבריו: שאיני אוכל לך, אינו נדר ומתיר
בכל, ואם לא סיים דבריו, אסור לעמד בד'
אמותיו. אבל אם אמר: נדינא ממך, וסיים בדבריו:
שאיני אוכל לך, אסור לאכול עמו, לא סיים דבריו:
שאיני אוכל לך, אסור להנות ממנו:

ד. אמר: כנדר רשעים כפר זה עלי, או שאמר:
כנדר רשעים הימנו, והיה כפר מנח לפניו, אסור
בו, אבל אם אמר: כנדר פשרים עלי, או: כנדר רי
פשרים כפר זה עלי, אינו פלום, ואפלו אמר:
כנדר פשרים כפר זה עלי קונם אבל אם אמר:
כנדר פשרים עלי, או כנדר פשרים כפר זה
עלי, הוי נדר:

ה. הנודר: שלא אכל עמך, או: שאכל עמך, אפלו
יד לא הוי, דלשון זה לשון שבועה הוא ולא לשון
נדר, אם לא שגדר לעשות מצוה. ומיהו, פיון
דהאדנא מרגלא בפומיהו דאינשי למנדר בהאי
לשנא, אין להקל וצריך התרה, כדי שלא ינהגו
קלות ראש כנדרים. ויש מי שאומר, דנדר שאמרו
בלשון שבועה ושבועה בלשון נדר, מהני מדין
ידות, ומיהו, בנזירות שהוציאו בלשון שבועה,
לדברי הפל אסור:

סימן רז

דין כנוי נדרים, ובו סעיף אהד

א. כנויי נדרים כנדרים, פיצד, קונם קונח, קונם,
שאם אמר: קונם, או: קונח, או: קונם כפר זה

פעבודת פוכבים או פגבלות וטרפות וכיוצא באלו,
וכן האומר לאשתו: הרי את עלי כאמי, או:
כאחותי או: כעולה או: ככלאי הכרם, הרי אלו
מתירים ואין כאן נדר, ואם היה האומר עם הארץ,
צריך שאלה לחכם ומראין בעיניו שאשתו אסורה
ושאותם פרות אסורים, ומחמירים עליו שאין די
לו בחרטה אלא צריך לפתח לו פתח ממקום אחר
ומתירים לו נדרו, כדי שלא ינהגו קלות ראש
כנדרים:

ב. האומר שיהא יינו יין נסך ופתו פת כותים, לא
נאסר בכך, אבל אם אמרו בדרך קנס, כגון
שאמר: אם אעשה כך או אם אעבר על כך יהיה
פתי פת כותים וייני יין נסך, ועבר, יש אוסרים
ויש מתירים:

סימן רז

דיני ידות הנדרים, ובו ה' סעיפים:

א. ידות נדרים, כנדרים, והוא שיהו מוכיחות קצת
על הנדר. פיצד, האומר לחברו: מדרני ממך
שאיני אוכל לך, או: מפרשני ממך שאיני אוכל
לך, או: מרחקני ממך שאיני אוכל לך, אסור
לאכל עמו. אבל אם אמר: שאיני אוכל לך, לבד
בלא מדרני ממך, לא הוי יד. ואם אמר: מדרני
ממך, או: מפרשני ממך, או: מרחקני ממך, ולא
סיים דבריו: שאיני אוכל לך, במדרני ממך, אסור
לדבר עמו, ובמפרשני ממך, אסור לשאת ולתת
עמו, ובמרחקני ממך, אסור לעמד בד' אמותיו:

ב. אמר לחברו: מדר אני לך מאכילה או מהנאה,
שניהם אסורים לאכל או להנות זה מזה, אבל אם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רח

שולחן ערוך

אסור פימים שעבר עליו ונהג בו התר. ואם יש
מכשול בדבר, כגון שנדר בדבר שאינו יכול לזהר
בו, כגון שאסר עליו כל הפרות שבעולם חוץ
מדגן, ועבר עליו, מתירין לו מיד, ואין קונסין
אותו לנהג אסור פימים שעבר עליו, כדי שלא
יבא לידי מכשול. ויש מי שאומר שמכל מקום יש
להחמיר עליו שלא להתירו בחרטה אלא בפתח,
ומזה נלמד למי שאסר על עצמו בשר וזין אם
יעבר עברה פלונית, ועבר עליה ולא נזהר מבשר
וזין ובא להתיר נדרו, שמתירין לו מיד, ואינו
צריך לנהג אסור פימים שנהג בהם התר, כיון
שיש חשש מכשול בדבר:

ג. במה דברים אמורים שצריך לנהג אסור פימים
שנהג בהם התר, בימים מועטים, אבל במרבים,
דיו ל' יום:

ד. מי שעבר על נדוי אין צריך לנהג אסור פימים
שנהג בהם התר, מפני שנדוי הוא דרבנן:

ה. נשבע שלא ישא אשה תוך ג' שנים, ועבר
ונשא, אם אמר לשון שמשמעו שלא יעשה נשואין
עמה, הוה ליה כנשבע על הכפר ואכלה, דנשאל
ומתירין לו, אבל אם אמר לשון שמשמעו שלא
תהיה אשתו, אין מתירין לו עד שיגרשנה פימים
שנהג בהם קלות ראש בנדרו:

סימן רט

השומע שחברו נודר ואמר אמן, ובו פעיף אחר

א. אחר הנודר מעצמו או שהדירו חברו ואמר:
אמן, או דבר שענינו פענית אמן שהוא קבלת

עלי, אסור בו, וכן בכל מקום הולכים אחר הלשון
שרגילין בו, שאם יש להם פנוי לנדר ונדר בו,
הוי נדר, אבל פנויי פנויים, דהינו פנוי שרחוק
הרבה מהלשון, אינו כנדר:

סימן רח

דיני סתם נדרים והנודר בחרם, ובו ה' פעיפים:

א. סתם נדרים להתמיר. כיצד, אמר: פרות אלו
כבשר מליח או: פנין נסך, שיש במשמעו מליח
של קדשים או זין נסך לשמים שהוא נדר, שהרי
הוא מתפס בדבר הנודר, ויש עוד במשמע בשר
מליח וזין נסך לעובדי גלולים שאינו נדר, שהרי
הוא מתפס בדבר האסור, אנו תולין אותו
להחמיר. ואם הוא אומר שדעתו כבשר מליח וזין
נסך של עבודת כוכבים, נאמן ואין צריך שאלה,
ואפלו הוא עם הארץ. ואם רב אנשי המקום קורים
לבשר מליח של קדשים בשר מליח סתם, וליזין
נסך לשמים זין נסך סתם, אינו נאמן:

ב. נדר בחרם ואמר: לא נדרתי אלא בחרמו של ים
בקרבן, ואמר: לא נדרתי אלא בקרבנות מלכים,
הרי עצמי קרבן, ואמר: לא נדרתי אלא בעצם
שהנחתי להיות נודר בו, קונם אשתי נהנית לי,
ואמר: לא נדרתי אלא מאשתי הראשונה שגרשתי,
אם הוא תלמיד חכם נאמן ואינו צריך התרה, ואם
הוא עם הארץ, צריך שאלה, שלא ינהגו קלות
ראש בנדרים. ומיהו בחרטה סגי, ואין צריך לפתח
לו פתח. ואם עבר על הנדר, אין קונסין אותו
לנהג אסור פימים שעבר על הנדר ונהג בהם
התר, אבל הנודר נדר גמור דאורייתא ועבר עליו
קונסין אותו ואין מתירין לו אלא אם כן ינהג

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רי

שולחן ערוך

ב. מי שהתנה ואמר: כל נדרי שאדור עד זמן פלוני יהיו בטלים, ונדר בתוך הזמן, אם הוא זוכר לתנאו בשעת הנדר, נדרו קיים שהרי מבטל תנאו בשעה שנודר, ואם אינו זוכר לתנאו בשעת הנדר, התנאי קיים והנדר בטל. ויש אומרים שאין התנאי מועיל לבטל הנדר, אלא אם כן זכרנו תוך כדי דבור לנדר ויאמר בלבו שהוא סומך על התנאי, ויש לחוש לדבריהם:

ג. התנה על קצת דברים שיהא נדרו בטל בהם ואינו יודע על מה התנה, אם על אכילת בשר או שתית יין, אם אומר בשעת הנדר: על דעת ראשונה אני נודר שאם אזכר על מה שהתנתי שאלף אחר התנאי, ונזכר על מה התנה, התנאי קיים והנדר בטל, ואם לא אמר: על דעת ראשונה אני נודר, התנאי בטל והנדר קיים:

ד. אין דברים הללו אמורים אלא בשבועה או נדר שנשבע ונדר לעצמו, אבל מי שהשביעו חברו או הדירו, אין בטול זה מועיל לו כלום:

סימן ריב

דין הנודר בתורה, ובו סעיף אהד

א. הנודר בתורה, כגון שאמר: פרות אלו עלי כזו, לא אמר כלום ואין צריך התרה אם הוא תלמיד חכם, אבל אם הוא עם הארץ, צריך התרה כדי שלא ינהגו קלות ראש בנדרים. ואם נדר במה שכתוב בה, אסור שהרי כתוב בה אסור. ונטלה בידו ונדר בה, כמי שנדר במה שכתוב בה דמי,

סימן ריג

דברים, אסור, אבל כשחברו מדירו משלו אין צריך לקבל דבריו:

סימן רי

שצריך לפרט הנדר בשפתיו, ובו ג' סעיפים:

א. אין הנדר חל עד שיוציא בשפתיו ויהיו פיו ולבו שוים. לפיכך היה בלבו מפת חטים, והוציא בשפתיו פת שעורים, מתר בשניהם. אבל אם היה בלבו פת חטים והוציא בשפתיו פת סתם, אסור בשל חטים לבד ואם נדר על דעת אחרים, אינו תלוי בלבו אלא כפי מה שיאמרו אחרים שהוא דעתם, כך יחול הנדר:

ב. הנודר בחלום, אינו כלום ואינו צריך שאלה, ויש אומרים שיתירו לו עשרה דינעדי למקרי ויש לחוש לדבריהם:

ג. הנודר וחזר בו תוך כדי דבור, או שמיחו בו אחרים תוך כדי דבור וקבל דבריהם לא הוי נדר, והוא שאומר כך בפיו, אבל אם אמר חזרתי בלבו, אינו כלום:

סימן ריא

המתנה שנדריו לא יהיו נדרים, ובו ד' סעיפים:

א. האומר נדר שאני רוצה לדר לא יהא נדר, ונדר, אינו נדר. במה דברים אמורים, שהוציא תחלה בשפתיו לומר שלא יהא נדר, אבל אם חשב כך בלבו, הוי דברים שבלב ואינם מבטלים הנדר שהוציא בשפתיו. ויש אומרים דאפילו אמר כן בלחש, הוי דברים שבלב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשמועות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן ריד

שולחן ערוך

לחזר בו מחמת שאינו בריא, צריך ג' שייתירו לו.
אם בשעה שהתחיל לנהג היה דעתו לנהג בן
לעולם, ונהג בן אפלו פעם אחת, צריך התרה
ויפתח בחרטה שמתחרט שנהג בן לשם נדר.
לפיכך, הרוצה לנהג בקצת דברים המתירים, לסיג
ופרישות, יאמר בתחלת הנהגתו שאינו מקבל עליו
בן בנדר, וגם יאמר שאין בדעתו לנהג בן אלא
בפעם ההוא או בפעמים שירצה, ולא לעולם. אבל
הנוהגים אסור בדברים המתירים מחמת שסוברים
שהם אסורים, לא הוי כאלו קבלום בנדר. ויש מי
שאומר, שאם טועה ונהג אסור בדבר המתיר,
נשאל ומתירים לו בשלשה פעין התרת נדרים.
ואם יודע שהוא מתר ונהג בו אסור, אין מתירין
לו אפלו פעין התרת נדרים, דהוי כאלו קבלו על
עצמו כאסורים שאסרתן תורה שאין להם התר
לעולם:

ב. קבלת הרבים חלה עליהם ועל זרעם, ואפלו
בדברים שלא קבלו עליהם בני העיר בהסכמה,
אלא שנוהגין בן מעצמם לעשות גדר וסיג לתורה,
וכן הבאים מחוץ לעיר לדור שם, הרי הם כאנשי
העיר ותיבים לעשות פתקנתן, ואף בדברים שהיו
אסורים בהם בעירם מפני מנהגם ואין מנהג העיר
שבאו לדור בה לאסור, התרו בהם אם אין דעתם
לחזר:

סימן רטו

שהנדרים חלים על דבר מצוה, ובו ו' סעיפים:

א. נדרים חלים על דבר מצוה. ביצד, אמר: קונם
סכה שאני יושב, לולב אני נוטל, אסור לישב
בסכה ולטל לולב:

שאינ הנדרים חלים על דבר שאין בו ממש, ובו ג'
סעיפים:

א. נדרים אין חלין על דבר שאין בו ממש. ביצד,
אמר: קונם שאני מדבר עמך, שאני עושה לך,
שאני מהלך לך, שאני ישן עמך אינו נדר, וכן
אם אמר: דבורי ועשיתי והליכתי אסורים עליך
ושנה אסורה עלי, אינו נדר, ומיהו מדרבנן צריך
שאלה לפיכך ראובן האוסר עליו שמיעת תפלת
שמעון, צריך שאלה מדרבנן, אבל אם אמר: קונם
פי מדבר עמך, קונם ידי עושות לך, קונם רגלי
מהלכות לך, קונם עיני בשנה, הוי נדר גמור מן
התורה. וכל שכן אם אמר: אסר עליך פי לדבורי
וידי לעשיתי ורגלי להלוכי:

ב. האומר: אשנה פרק זה, הוי כאלו נדר לתת
צדקה:

ג. אמר: קונם עיני בשנה היום אם אישן למחר,
לא יישן היום שמא ישכח ויישן למחר, אבל אם
אמר: קונם עיני בשנה למחר אם אישן היום, יכול
לישן היום ולא תישנן שמא למחר ישכח נדרו
ויישן:

סימן ריד

לעבר על מנהג צריך התרה, ובו ב' סעיפים:

א. דברים המתירים והיודעים בהם שהם מתירים
נהגו בהם אסור, הוי כאלו קבלו עליהם בנדר
ואסור להתירם בהם. הלכך, מי שרגיל להתענות
תעניות שלפני ראש השנה ושבין ראש השנה ליום
כפורים, ומי שרגיל שלא לאכל בשר ושלא
לשתות יין מראש חדש אב או מי"ז בתמוז, ורוצה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רטז

שולחן ערוך

חל הנזירות עליו. והנדר חל על מי שנשבע
שיישן או שישתה, ואף על פי שיש בבטולו לא
תעשה:

ו. ויש אומרים שאם נדר מדברים האסורים, כגון
נבלות וטרפות, חל הנדר ואם אוכל מהם עובר
בלא יחל, אבל אם התפס בהם דבר אחר, אינו
נתפס, שאין דעתו אלא בעקר האסור דהוי ליה
מתפס בדבר האסור, אבל דבר שאסור מדרבנן,
ואסרו עליו בלשון נדר והתפס בו דבר אחר,
נתפס בנדר ואסור:

סימן רטז

חלוק בין האומר פרות אלו או לא אומר אלו, ודין
הנדר מחמבשל, (וביצד חולקין בנדרים אחר לשון
תורה), ובו י"ב פעיפים:

א. קונם פרות האלו עלי, אסור בחלופיהם
ובגדוליהם ואין צריך לומר במשקין היוצאין מהם,
וכן אסור בגדולי גדוליהן, אבל חלופי חלופיהן
מתרים, ואם הוא דבר שזרעו פלה גדולי גדוליו
מתרים, וכן הדין אם לא אומר: האלו, אלא היו
לפניו ואמר: קונם הם עלי:

ב. אומר: קונם מה שאני אוכל או טועם מהם, אם
הוא דבר שזרעו פלה כגון חטים וכיוצא בהם,
מתר בחלופיהם ובגדוליהם, ואם הוא דבר שאין
זרעו פלה כשזרעים אותו, כגון שום ובצלים,
אפלו גדולי גדולין אסורים וכן משקים היוצאים
מהם אסורים. וכן אם אומר: קונם פרות האלו על
פלוגי, אסור בחלופיהם ובגדוליהם:

ב. נדר להתענות זמן ידוע וארע בו שבתות וימים
טובים וראש חדש, מתירין לו נדרו ופותחין לו
בהם שאומרים לו: אלו שמת על לבך שיפגעו
בתוך הזמן הזה אלו הימים לא היית נודר, והתר
כל הנדר:

ג. במה דברים אמורים שצריך התרה, כשקבלו
בלשון נדר, שאמר: קונם אכילת ימים כך וכך
עלי, אבל אם לא הוציאו אלא בלשון קבלת
תענית, אינו דוחה לא שבת ויום טוב וראש חדש
ולא חנכה ופורים ואינו צריך התרה, ואפלו לא
קבל עליו להתענות אלא בשבת ויום טוב בלבד:

ד. המקבל עליו בלשון נדר לצום בשבת ויום טוב,
חל הנדר. וכן הנודר לצום יום א' או ב' כל ימיו,
ופגע בהם יום טוב או ערב יום כפור, חייב לצום,
ואין צריך לומר ראש חדש, אבל אם פגע בהם
חנכה ופורים, נדרו בטל:

ה. הא הנדרים חלים על דבר מצוה, דוקא במצות
עשה בין שיש בה עשה גרידא בין שיש עשה
בקיומה ולא תעשה בבטולה, ואין הפרש בזה בין
אסור הבא מאלו לאסור הבא על ידי עצמו, אבל
על מצות לא תעשה דעלמא, אינו חל בין בבטולו
בין בקיומו. כיצד, הרי שאמר: אכילת נבלה עלי,
אין הנדר חל עליו, והוא הדין לאסור הבא על
ידי עצמו, כגון שאמר: שבועה שלא אכל כפר
זה, ותור ואמר: כפר זה עלי, אינו חייב אלא אחת
דהיגו משום כל יחל דשבועה, וכן אם אמר:
שבועה שלא אשתה ותור ואמר הריני נזיר, ושתה,
אינו חייב אלא אחת דהיגו כל יחל דשבועה, אבל
דנזירות לא, אלא אם כן נשאל על השבועה שאז

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן ריז

שולחן ערוך

ח. אמר לחברו: ככרי זו אסורה עליך, אפלו נתנה לו במתנה או מכרה לו, אסורה לו. מת ונפלו לו בירושה, או שנתנה לאחר והוא נתנה לו, מתרת לו, שלא אמר אלא ככרי, ועתה אינה שלו:

ט. אמר: קונם בשר ויין עלי, מתר בתבשיל שיש בו בשר ויין, אף על פי שנתנין בו טעם. ואם אמר: קונם בשר ויין שאני טועם או שאני אוכל, או שאמר קונם בשר או יין זה עלי, אסור בתבשיל שיש בו טעם יין:

י. נתערב יין זה שאסרו על עצמו ביין אחר, אפלו טפה בחבית, נאסר הפל, מפני שיש לו להשאיל על נדרו נעשה כדבר שיש לו מתירין שאינו בטל במינו:

יא. האוסר על עצמו יינו של פלוני או של מקום פלוני. דינו כדין האוסר על עצמו יין זה שאסור בתבשיל שנפל בו ויש בו טעם יין. והוא הדין אם אותו יין נעשה חמץ אחר הנדר, שהוא אסור עליו. אבל מה שהיה חמץ בשעת הנדר, מתר,

יב. אמר: קונם זיתים וענבים עלי, מתר בשמן ויין היוצא מהם, אפלו הוא חדש. ואם אמר: קונם זיתים וענבים שאני טועם, או שאמר קונם זיתים וענבים אלו עלי, אסור אף במשקים היוצא מהם ובתבשיל שנתנין בהם טעם:

סימן ריז

דין הנדר מחמבשיל, מהמליח, ממעשה קדרה, ודומיהם, וכיצד חולקין בנדרים אחר לשון בני אדם, ובו מ"ח סעיפים:

ג. אמר לאשתו: קונם מעשה ידיך עלי, אסור בחלופיהם ובגדוליהן. אמר: קונם שאני אוכל או שאני טועם ממעשה ידיך, מתר בחלופיהן ובגדוליהן בדבר שזרעו פלה, אבל בדבר שאין זרעו פלה, אפלו גדולי גדולין אסורין:

ד. אמר לחברו: קונם לביתך שאני נכנס, שדך שאני לוקח, מת או שמכרן או נתנן לאחר, מתר, אבל כל שהוא ברשותו, אסור אפלו מכרו ואחר כך קנאו או שנפל ובנאו, ואפלו לא בנאו במקומו הראשון:

ה. אמר: קונם לבית זה שאני נכנס בו, אסור בו לעולם בין שמת או מכרו או נתנו לאחרים, ואם נפל ובנאו, אפלו במקומו ובמדתו הראשונה, מתר:

ו. אמר: קונם לביתך זה שאני נכנס, אסור בו לעולם, בין שמת או מכרו או נתנו לאחר בין שנפל ובנאו. ויש מי שמתיר במת או מכרו או נתנו, ואוסר בנפל ובנאו. ויש מי שאוסר בזו ומתיר בזו:

ז. אמר ראובן לשמעון: קונם בית זה שאתה נכנס, ומת או שמכרו לאחר, אסור, שהאוסר דבר שהוא שלו על חברו, אף על פי שיצא מרשותו, הרי הוא באסורו עומד. אבל אם אמר לו: קונם לביתי שאתה נכנס, אם מת או מכרו או נתנו לאחר, מתר. האומר לבנו: הרי אתה אסור בהנתי, או שנשבע שלא יהנה בו, אם מת, יירשנו, שזה כאומר: נכסי עליך אסורין. אבל אם אסר עליו הנתי ופרש: בין בחיי בין במותו, אם מת לא יירשנו, שזה כאומר: נכסי אלו עליך אסורים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן ר"ז

שולחן ערוך

המתבשר בזה, אף בדלועין שפל דבר שהשליח נמלך עליו, הוא בכלל המין ההוא. ואם אמר לשלוחו: קח לי ירק, ואינו מוצא אלא דלועים, הוא נמלך בו לומר: תרצה דלועין. אבל אם נדר מהדלועין, מתר בירק:

ה. הנודר מהירק, אסור אפלו בביש, מאחר שאין לו גרן, ומתר בפולין יבשים, מאחר שיש לו גרן, ואינם נקראים ירק אלא הלחים:

ו. הנודר מהירק, נסתפק בירושלמי אם הוא אסור בקולקס

ז. הנודר מהבשר, אסור בגידין, מהגידין, מתר בבשר:

ח. מקום שדרכם אם ישלח אדם שליח לקנות לו בשר אומר לו: לא מצאתי אלא דגים, אם נשבע או נדר במקום זה מהבשר, נאסר אף בבשר דגים. וכן כל פיוצא בזה. ובכל מקום, הנודר מהבשר אסור בבשר עופות ובקרבנים ובראש וברגלים, בקנה ובלב, ומתר בחגבים. ואם מראים הדברים, בעת שנדר, שלא נתכונן אלא בבשר בהמה בלבד הרי זו מתר בבשר דגים, ואפלו במקום שהשליח נמלך עליהם:

ט. הנודר מהקיפה, מתר ברטב, מהרטב, מתר בקיפה, מהבשר, מתר בשניהם, אם לא שאומר: קונם בשר עלי שאני טועם או שאני אוכל:

י. הנודר מהגרסיין, אסור במקפה של גריסין, מהמקפה, מתר בגריסין. מהמקפה, אסור בשום מהשום, מתר במקפה. מהתבלין, אסור בחיין ומתר במבשלין. ואם אמר: קונם תבלין שאני טועם, אסור בחיין ומבשלין. מהפרוב, אסור באספרגוס

א. נדר נשבע מהמבשל, אם דרך אותו מקום באותו לשון ובאותו זמן שקוראין מבשל אפלו לצלי ולשלוק, הרי זה אסור בכל. ואם אין דרכם לקרות מבשל אלא לבשר שנתבשל במים ובתבלין, הרי זה מתר בצלי ובשלוק. וכן המעשן והמטגן והמבשל בחמי טבריא וכיוצא בהם, הולכים בו אחר הלשון של בני העיר:

ב. הנודר ממצעה קדרה, אינו אסור אלא מדברים שמרתיחים אותם בקדרה, כגון ריפות ולביבות וכיוצא בהם. אסר עצמו מכל היורד לקדרה, הרי זה אסור בכל המתבשלים בקדרה. נדר מהיורד לתוך התנור, אינו אסור אלא בפת. ואם אמר: כל מצעה תנור עלי, אסור בכל הנעשה בתנור:

ג. נדר או נשבע מן המלית, אם דרכם לקרות מלית לכל המלוחים, הרי זה אסור בכל המלוחין אפלו אינו מלית אלא להתקים לשעה. ואם אין דרכם לקרות מלית אלא לדג מלית בלבד, אינו אסור אלא בדג מלית נדר או נשבע מן הכבוש, אם דרכם לקרות כבוש לכל הכבושים, הרי זה אסור בכל. ואם אין דרכם לקרות כבוש אלא לירק כבוש בלבד, אינו אסור אלא בכבוש של ירק. וכן כל פיוצא בזה. היו מקצת בני המקום קורין לו כך ומקצתן אין קורין, אין הולכין אחר הרב, אלא הרי זה ספק נדרים וכל ספק נדרים להחמיר:

ד. אמר: קונם ירק עלי, אינו אסור אלא בנאכלין חיים. ואם אמר ירקי קדרה עלי, אסור אף בנכבשים בה. ואם אמר ירק המתבשל בקדרה אינו אסור אלא במתבשל בה, ומיהו אסור בכל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וירידיים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מכון "אורח חיים החדשי" - ללימוד כל ספר "אורח חיים" - במעגל החודש

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן ר"ז

שולחן ערוך

וְנָדַר מִהֶפֶת אוּ מִהֶמְזוֹן, אָסוּר בְּחֻמֶּשֶׁת הַמִּינִין. וְאִם
אָמַר: כֹּל הַזֶּן עָלַי, אָסוּר בְּכָל חוּץ מִמֵּיִם וּמְלַח:
ב. הַנּוֹדֵר מִהַחֲטִיִּים, אָסוּר בָּהֶם בֵּין חַיִּים בֵּין
מִבְּשָׁלִים, חֲטָה חֲטִיִּים שְׂאֵינִי טוֹעֵם, אָסוּר בָּהֶם בֵּין
קֶמַח בֵּין פֶּת, חֲטָה שְׂאֵינִי טוֹעֵם, אָסוּר בָּהֶם
בְּאֶפְרוּיָה וּמֵתָר לָכֶס, חֲטָה שְׂאֵינִי טוֹעֵם, מֵתָר
בְּאֶפְרוּיָה וְאָסוּר לָכֶס, חֲטָה חֲטִיִּים שְׂאֵינִי טוֹעֵם,
אָסוּר בֵּין בְּאֶפְרוּיָה בֵּין לָכֶס:
כא. גָּרִיס שְׂאֵינִי טוֹעֵם, אָסוּר לְאָכֹל מִבְּשָׁל וּמֵתָר
לְאָכֹל חֵי. גָּרִיסִין שְׂאֵינִי טוֹעֵם, אָסוּר לְאָכֹלֶם חַיִּים
וּמֵתָר לְאָכֹלֶם מִבְּשָׁלִים. גָּרִיס גָּרִיסִין שְׂאֵינִי טוֹעֵם,
אָסוּר לְאָכֹלֶם חַיִּים וּמִבְּשָׁלִים:
כב. הַנּוֹדֵר מִפְּרוֹת הַשָּׁנָה, אָסוּר בְּכָל פְּרוֹת הַשָּׁנָה
וּמֵתָר בְּגֵדִיִּים וּטְלָאִים, בְּחֶלֶב וּבִבְיָצִים וּבְגוֹזְלוֹת.
וְאִם אָמַר: גְּדוּלֵי שָׁנָה עָלַי, אָסוּר בְּכֻלָּם:
כג. הַנּוֹדֵר מִפְּרוֹת הָאָרֶץ, אָסוּר בְּכָל פְּרוֹת הָאָרֶץ
וּבְפָרֵי הָעֵץ, וּמֵתָר בְּכַמִּיהִין וּפְטָרִיּוֹת. וְאִם אָמַר:
גְּדוּלֵי קֶרֶקַע עָלַי, אָסוּר בְּכֻלָּם:
כד. הַנּוֹדֵר מִהַקִּיץ, אֵינּוּ אָסוּר אֶלָּא מִהֶתְאֲנִים:
כה. הַנּוֹדֵר מִהַמֵּיִם הַנִּמְשָׁכִים מִמַּעַן פְּלוּנִי, אָסוּר
בְּכָל הַנְּהָרוֹת הַיּוֹנְקוֹת מִמֶּנּוּ, וְאֵין צְרִיךְ לוֹמַר
מִהַנְּמֻשָׁכִים מִמֶּנּוּ, אֲפִי עַל פִּי שְׁנֻשְׁתָּנָה שְׂמוֹ וְאֵין
קוֹרִין אוֹתוֹ אֶלָּא נֶהָר פְּלוּנִי אוּ מַעַן פְּלוּנִי. אִם
אָמַר: מִנְּהָר פְּלוּנִי אוּ מִמַּעַן פְּלוּנִי, אֵינּוּ אָסוּר
אֶלָּא בְּנִקְרָאִים עַל שְׂמוֹ:
כו. הַנּוֹדֵר הַנְּאָה מִמַּעַן, טוֹבֵל בּוֹ טְבִילָה שֶׁל מַצּוּה
בְּיָמוֹת הַגְּשָׁמִים, אֲבָל לֹא בְּיָמוֹת הַחֶמְדָּה:
כז. הַנּוֹדֵר מִהַכְּסוּת, מֵתָר בְּשָׂק וּבִירֵיעָה וּבְחֻמִּילָה:

מִהָאֶסְפָּרְגוֹס, מֵתָר בְּכָרוּב. מִהַפְּרִישִׁים, מֵתָר
בְּקַפְלוֹטוֹת. מִהַיָּרֵק, מֵתָר בְּיִרְקוֹת שְׂדֵה מַפְנֵי שֶׁהוּא
שֵׁם לוֹי
יא. הַנּוֹדֵר מִהַחֶלֶב, מֵתָר בְּקוֹם נֶדֶר מִהַקּוֹם, מֵתָר
בְּחֶלֶב. מִהַחֶלֶב, מֵתָר בְּגַבִּינָה. מִהַגְּבִינָה, מֵתָר
בְּחֶלֶב, וְאָסוּר בָּהּ בֵּין מְלוּחָה בֵּין תְּפִלָּה בֵּין לַחַה
בֵּין יְבֻשָׁה:
יב. הַנּוֹדֵר מִן הַדָּגִים, מֵתָר בְּצִיר וּמְרִיס שֶׁל דָּגִים
יג. הַנּוֹדֵר מִהַתְּמָרִים, מֵתָר בְּדִבְשׁ תְּמָרִים. מִדִּבְשׁ
תְּמָרִים, מֵתָר בְּתְמָרִים. מִסְתַּוְנֵיּוֹת מֵתָר בְּחַמֶּץ
הַיּוֹצֵא מֵהֶם:
יד. הַנּוֹדֵר מִדִּבְשׁ, מֵתָר בְּדִבְשׁ תְּמָרִים. מִהַחַמֶּץ,
מֵתָר בְּחַמֶּץ סְתוּנֵיּוֹת:
טו. הַנּוֹדֵר מִהַיַּיִן, מֵתָר בֵּינַן תְּפוּחִים וְאָסוּר בֵּינַן
מִבְּשָׁל וּמֵתָר בְּקוֹנְדִּיטוֹן וְיֵשׁ מִי שְׂאוֹסֵר בְּקוֹנְדִּיטוֹן:
טז. הַנּוֹדֵר מִהַתִּירוֹשׁ, לְדִידֵן אָסוּר בֵּינַן וּמֵתָר בְּכָל
מֵינֵי מִתִּיקָה:
יז. הַנּוֹדֵר מִהַשֶּׁמֶן, אִם הוּא בְּמָקוֹם שֶׁמִּסְתַּפְּקִים
בְּשֶׁמֶן זֵית, אָסוּר בּוֹ וּמֵתָר בְּשֶׁמֶן שֶׁמֶשְׂמִין, וְאִם
הוּא בְּמָקוֹם שֶׁמִּסְתַּפְּקִין בְּשֶׁמֶן שֶׁמֶשְׂמִין, אָסוּר בּוֹ
וּמֵתָר בְּשֶׁמֶן זֵית. וְאִם מִסְתַּפְּקִין בְּשִׁנְיָהֶם, אָסוּר
בְּשִׁנְיָהֶם אֲפִי עַל פִּי שֶׁרֵב סְפוּקָן מֵאֶחָד מֵהֶם:
יח. הַנּוֹדֵר מִהַתְּבוּאָה אוּ הַנּוֹדֵר מִעֲלֵלֶתָא, אֵינּוּ
אָסוּר אֶלָּא בְּחֻמֶּשֶׁת הַמִּינִים. וְהוּא הַדִּין לַנּוֹדֵר
מִהַדָּגָן:
יט. הַנּוֹדֵר מִפֶּת, סֵתָם, אֵינּוּ אָסוּר אֶלָּא בְּפֶת חֲטִיִּים
וּשְׂעוּרִים, וּבְמָקוֹם שְׁנוֹהֵגִים לְעִשׂוֹת פֶּת מְכָל דְּבָר,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְּזַכֶּה אֶת הָרַבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

מכון "אורח חיים החדשי" - ללימוד כל ספר "אורח חיים" - במעגל החודש

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים" מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן ריח

שולחן ערוך

- לח.** הנודר משובתי שבת, אסור אף בכותים:
- לט.** נדר מעולי ירושלים, אסור בישראל ומתן בכותים:
- מ.** נדר מפני גח, אסור באמות העולם ומתן בישראל. נדר מזרע אברהם, אסור בישראל ובגרים ומתן באמות העולם, אפילו בבני ישמעאל ועשו:
- מא.** נדר מהערלים, אסור במולי אמות העולם, ומתן בערלי ישראל:
- מב.** נדר מהמולים, אסור בערלי ישראל, ומתן במולי אמות העולם:
- מג.** נדר מישראל, אסור בגרים. מהגרים, מתן בישראל:
- מד.** נדר מישראל, אסור בכהנים ולוים. בכהנים ולוים, מתן בישראל:
- מה.** נדר מכהנים, מתן בלוים. מלוים, מתן בכהנים:
- מו.** נדר מפנים, מתן בבני פנים:
- מז.** מי שנדר, או נשבע, על דבר חוץ ממועדות ויום טוב, אם אמר שבדעתו היה להוציא גם חנוכה ופורים מהכלל, נאמן:
- מח.** מי שנדר או שנשבע שלא יצחק שום צחוק, אסור להטיל גורלות, ולא שום אדם בשבילו. וכן אסור להמרות עם חברו, שקורין אפוסטא"ר

סימן ריח

כיצד הולכין אחר כונת הנודר, וכו' ו' סעיפים:

- כח.** הנודר מהבית, אסור בעליה. מהעליה, מתן בבית:
- כט.** הנודר מהעיר, אסור לפנס לעבורה דהינו תוך שבעים אמה ושירים:
- ל.** הנודר מהבית, אינו אסור אלא מהאגף ולפנים, דהינו מסתימת הדלת ולפנים, אבל מסתימת הדלת ולחוץ, על עבי המפתח, מתן:
- לא.** הנשבע לעמד בבית אחד, אסור מהאגף ולחוץ:
- לב.** נדר מיושבי העיר, אסור במי שישב שם שלשים יום. מפני העיר, אינו אסור אלא במי שישב שם י"ב חדש:
- לג.** נדר מירדי הים, אסור בכל ירדי הים, אפלו באותם שאין הולכים אלא מצפו ליפו, ואפלו באותם שירדים לטל, ומתן ביושבי יבשה:
- לד.** נדר מיושבי יבשה, אסור גם בירדי הים, ואפלו באותם שמפליגים בו הרבה, שסופם לירד ליבשה:
- לה.** אמר: ירדי הים לאחר ל' יום עלי, מי שהוא בשעת הנדר מירדי הים אסור בו, ומי שאינו מירדי הים בשעת הנדר מתן בו, אף על פי שלאחר ל' יום, פשחל הנדר, הוא מירדי הים:
- לו.** נדר מראי החמה, אסור אף בסומים, שלא נתפון אלא למי שהחמה רואה אותו, לאפוקי דגים ועפרים. ואם נדר מראים החמה, מתן בסומים:
- לז.** נדר משחרי הראש, אסור בקרחים ובעלי שיבה, ומתן בנשים ובקטנים, שאין נקראים שחרי הראש, אלא האנשים. ואם דרפם לקרות שחרי הראש לכל, אסור

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וירידיים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לפנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תרכ"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן ר"ט

שולחן ערוך

ואם אין דרכו לחרש בעצמו, אלא אריסין חרשין
לו, הוא וכל אדם אסורין:
ו. הסכמה שצוה השר לבטל מקצתה, אין ההסכמה
בטלה מפני צווי:

סימן ר"ט

הנודר בלא קביעות זמן, ובו ג' סעיפים:

- א. מי שנדר, או נשבע, לשא אשה או לקנות בית
וכיוצא בו, ולא קבע זמן, אין מחיבין אותו לשא
או לקנות, עד שימצא הראוי לו:
- ב. הנשבע לשכור מלמד לבנו עד עשרה לטרין, כל
זמן שישכור מלמד הגון הוא פטור, ויזהר שלא
ישלח המלמד הראשון, עד שיבא השני:
- ג. מי שאסר דבר אחד עליו בלא זמן, אסור בו
לעולם:

סימן רכ

חלוק שבין קונם יין להיום או לזמן, ודין הנודר על
דבר שאינו קבוע, ובו כ"ג סעיפים:

- א. קונם יין שאני טועם יום אחד, או קונם יין
שאני טועם יום, אסור בו מעת לעת. ואם אמר:
קונם יין שאני טועם היום, אינו אסור אלא עד
שתחשף, בין עומד בתחלת היום או בסופו, וצריך
שאלה לחכם, גזרה שמא פעם אחרת יאסר עליו
יום אחד, ולא ידע להפריש בין היום ליום אחד,
ויבא לשנות בלילה. ויש אומרים שאם היה נדר
של מצוה, כגון ללמד או לקיים שום מצוה, אינו
צריך התרה:

א. כל הנודר, או נשבע, רואין דברים שבגללן
נשבע או נדר, ולומדים מהם לאיזה נתפונ.
והולכין אחר הענין, ולא אחר משמעות הדבור.
פיצד, היה טעון משא של צמר או פשתים, והזיע
והיה ריחו קשה, ונשבע או נדר שלא יעלה עליו
צמר או פשתים לעולם, הרי זה מתר ללבש בגדי
צמר או פשתים ולהתכסות, ואינו אסור אלא
להפשילן לאחוריו. היה לבוש בגדי צמר, ונצטער
בלבישתו ונשבע או נדר שלא יעלה עליו צמר
לעולם, אסור ללבש, ומתר לטען עליו ומתר
להתכסות בגוי צמר, שלא נתפונ זה אלא לבגד
צמר. וכן כל פיוצא בזה:

ב. מי שהעלילו עליו מפני שמכר יין לישמעאלים
ומפני כך נשבע שלא יעשה יין למכר, והיה לו
יין עשוי מקדם, אסור למכרו:

ג. היו מפצירין בו לשא בת אחותו, ואמר: קונם
שהיא נהנית לי לעולם, וכן המגרש את אשתו
ואמר: קונם שהיא נהנית לי לעולם, הרי אלו
מתרות להנות לו, שלא נתפונ אלא לשום אשות:

ד. היה מפציר בחברו שיאכל אצלו, ומאן ואמר:
קונם לביתך שאני נכנס, וטפת צונן שאני
טועם, מתר לנכנס לביתו ולשתות לו צונן, שלא
נתפונ אלא שלא יאכל וישתה עמו בסעדה זו. וכן
כל פיוצא בזה:

ה. אמר לחברו: השאילני פרתך, אמר לו: אינה
פנויה. אמר: קונם שאני חורש בה לעולם, אם
היה דרכו לחרש שדהו בעצמו, הוא אסור לחרש
באותה פרה, אבל אחרים מתרין לחרש לו בה.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לחודש

גליקון

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רכ

שולחן ערוך

ט. הָיָה עוֹמֵד בְּתוֹךְ שְׁמֵטָה, או קִדְּם לָהּ, וְאָמַר: שְׁמֵטָה זוֹ, אָסוּר עַד סוֹף הַשְּׁמֵטָה וְאָסוּר גַּם בַּשְּׁנָה הַשְּׁבִיעִית:

י. אָמַר: שְׁמֵטָה אַחַת, או שְׁמֵטָה, סֵתָם, אָסוּר שִׁבְעַת שָׁנִים מֵעַת לַעַת:

יא. הָאָסוּר עֲצָמוֹ בְּדַבָּר עַד הַפֶּסַח, או שְׁאָמַר עַד פְּנֵי הַפֶּסַח, אֵינּוּ אָסוּר אֶלָּא עַד שִׁיגִיעַ בַּלְבֹּד. וְאִם אָמַר: עַד שִׁיְהִיָּה הַפֶּסַח, הָרִי זֶה אָסוּר עַד שִׁיִּצֵּא הַפֶּסַח. וְיֵשׁ אוֹמְרִים דְּעַד פְּנֵי הַפֶּסַח, אָסוּר עַד שִׁיִּצֵּא:

יב. אָמַר: עַד הַקְּצִיר, או עַד הַבְּצִיר, או שְׁאָמַר: עַד שִׁיְהִיָּה הַבְּצִיר או הַקְּצִיר, אֵינּוּ אָסוּר אֶלָּא עַד שִׁיגִיעַ, שְׁכָל דְּבָר שְׁאִין זְמַנּוֹ יָדוּעַ, בְּכָל לְשׁוֹן שִׁיאָמַר, אֵינּוּ אָסוּר אֶלָּא עַד שִׁיגִיעַ:

יג. בְּכָל מְקוֹם, זְמַן הַנִּדָּר הוּא לְפִי מָה שְׁמַמְהָרִין או מְאַחְרִין לְקַצֵּר בוֹ, וְאֵנּוּ הוֹלְכִים אַחַר הַמְּקוֹם שְׁעוֹמֵד בוֹ הַנּוֹדֵר בְּשַׁעַת הַנִּדָּר אֶפְלוּ אִם הֵלֵךְ אַחַר כֶּף הַנּוֹדֵר אֶל מְקוֹם אַחַר, בֵּין לַחֲמִיר כְּגוֹן שֶׁהֵלֵךְ לְמְקוֹם שְׁמַמְהָרִין הַקְּצִיר, בֵּין לְהַקְּלָה שֶׁהֵלֵךְ לְמְקוֹם שְׁמַאחְרִין אוֹתוֹ:

יד. קְצִיר, סֵתָם, הוּא קְצִיר חֲטִיָּם. וְאִם הַמְּקוֹם שְׁנִדָּר בוֹ רַבּוֹ קְצִיר שְׁעוֹרִים, הוֹלְכִין אַחֲרָיו:

טו. אִם קָבַע זְמַן לְמִשְׁתָּה בְּנוֹ, וְנִדָּר עַד זְמַן מִשְׁתָּה בְּנוֹ, מִסְּפָקָא לָן אִם חָשׁוּב זְמַנּוֹ קְבוּעַ, וְהוֹלְכִין בוֹ לַחֲמִיר:

טז. עַד הַקִּיץ, עַד שִׁקְיֻצוֹ הָרְבִּהּ וּמִכְנִיסִין הַתְּאֵנִים בְּכָל־פְּלוֹת:

ב. אָמַר: בַּיּוֹם שֶׁאֶעֱשֶׂה דְבָר פְּלוּנִי לֹא אֶכַּל אוֹתוֹ הַיּוֹם, דֵּינּוּ כִּהְיוֹם שְׁמַתָּר בְּלִילָהּ. וְאִם אָמַר: אוֹתוֹ הַיּוֹם וְלִמְחָרְתוֹ, אָסוּר אוֹתוֹ הַיּוֹם וּמְחָרְתוֹ וְלִילָהּ שְׁבִינְתִּים:

ג. הָיָה עוֹמֵד בְּאֻמְצַע הַשְּׁבוּעַ, או קִדְּם לוֹ, וְאָמַר: קוֹנֵם יְיָ שְׁאֵנִי טוֹעֵם שְׁבוּעַ זֶה, אָסוּר עַד תְּשֻׁלוּם כָּל הַשְּׁבוּעַ, וַיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵבֵא אָסוּר גַּם כֵּן. וְאִם אָמַר: שְׁבוּעַ אֶחָד, או שְׁבוּעַ, סֵתָם, אָסוּר מֵעַת לַעַת:

ד. הָיָה עוֹמֵד בְּתוֹךְ הַחֹדֶשׁ, או קִדְּם לוֹ, וְאָמַר: חֹדֶשׁ זֶה, אָסוּר עַד תְּשֻׁלוּם הַחֹדֶשׁ וּמֵתָר בַּיּוֹם רִאשׁוֹ חֹדֶשׁ, אֶפְלוּ רִאשׁוֹ חֹדֶשׁ שְׁנַיִם יָמִים שְׁהִרְאִשׁוֹן לְתִשְׁלוּם חֹדֶשׁ שְׁעֵבֵר, אֶפְלוּ הִכִּי מֵתָר בוֹ, כִּיּוֹן שֶׁבִלְשׁוֹן בְּנֵי אָדָם קוֹרִין אוֹתוֹ רִאשׁוֹ חֹדֶשׁ:

ה. אָמַר: חֹדֶשׁ אֶחָד, או חֹדֶשׁ, סֵתָם, אָסוּר מִיּוֹם לַיּוֹם:

ו. הָיָה עוֹמֵד בְּתוֹךְ הַשְּׁנָה, או קִדְּם לָהּ, וְאָמַר: שְׁנָה זוֹ, אָסוּר עַד תְּשֻׁלוּם הַשְּׁנָה וּמֵתָר בַּיּוֹם רִאשׁוֹ הַשְּׁנָה. וְשְׁנָה זוֹ מוּזְנִים מִתְּשָׁרִי, שְׁאֶפְלוּ אִם עוֹמֵד בַּכ"ט בְּאֵלוּל, כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ תְּשָׁרִי, מֵתָר:

ז. אָמַר: שְׁנָה אַחַת, או שְׁנָה, סֵתָם, אָסוּר מֵעַת לַעַת. וְאִם נִתְעַבְּרָה הַשְּׁנָה, אָסוּר בָּהּ וּבְעֵבֹרָהּ. וְאִם עוֹמֵד בַּחֲרָף וְאָמַר: שְׁנָה זוֹ, וְהִיא מְעַבְּרָת, אָסוּר עַד תְּשָׁרִי וְלֹא אִמְרִינָן שְׁאֵדָר שְׁנֵי יַעֲלֶה לוֹ בְּמְקוֹם אֵלוּל:

ח. אָמַר: עַד רִאשׁוֹ חֹדֶשׁ אֶדָּר, עַד רִאשׁוֹ חֹדֶשׁ אֶדָּר רִאשׁוֹן. עַד סוֹף אֶדָּר, עַד סוֹף אֶדָּר שְׁנֵי. וְלְהַרְמַב"ם, אִם יָדַע שֶׁהַשְּׁנָה מְעַבְּרָת וְאָמַר: עַד רִאשׁוֹ חֹדֶשׁ אֶדָּר, אָסוּר עַד רִאשׁוֹ חֹדֶשׁ אֶדָּר שְׁנֵי:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשכונות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
 רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
 נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
 י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
 שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
 מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
 ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

ג
 לחודש

גליון
 ג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
 ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
 לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בפועל רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רכא

שולחן ערוך

סימן רכא

דיני הנדר הנאה מחברו, ובו י"ד סעיפים:

א. ראובן שאסר נכסיו על שמעון, או שאסר עצמו מנכסיו שמעון, הנאסר אסור לעבר על שדה האחר אפלו בבקעה בימות החמה שאין בני אדם מקפידים על דריסת רגל שבה, ואסור לשאל ממנו כל פלים שבעולם. ואם לא נדר ממנו אלא מאכל, אינו אסור אלא לאכל משלו. אמר: הנאת מאכלך עלי, אסור לאכל משלו ואסור ללעס חטים לתן על גבי מכתו, אבל לשאל ממנו נפה וכברה, מתר. אמר: הנאה המביאה לידי מאכל עלי, אסור לאכל משלו ומתר ללעס חטים ולתן על גבי מכתו ואסור להנות בכל דבר שמשפירין פיוצא בו, ומה שאין משפירין פיוצא בו, מתר אם אין בו שיכות מאכל, אבל אם יש בו שיכות מאכל, כגון נפה וכברה, ואפלו שק להביא בו פרות, וחמור להביא עליו פרות, וכן סוס לרכב עליו לבית המשתה, וטבעת להראות בו בבית המשתה, ולעבר דרך שדהו לבית המשתה, אף על פי שאין משפירין פיוצא בו, אסור. וכן אסור לקנות לו צרכי סעדה. וכן אסור לתמוס ידיו בכפר שלו:

ב. המדר הנאה מחברו, יכול לפרע חובו. ואפלו אם היה לו משכון ביד המלוה ופרע זה בשבילו ונטל המשכון, צריך להתזירו ללזה הנאסר ויכול לזון את אשתו ובניו ועבדיו, ואפלו הכנענים, אבל אסור לזון בהמתו, בין טמאה בין טהורה, ואסור ללמדו מקרא, פיון שמתר לטל שכר עליה, והוא מלמדו חנם, נמצא שמתנהו, אבל מלמדו מדרש הלכות ואגדות, והוא שלא יאמר הנאסר

י. עד שיעבר הקיץ, עד שישמרו הספינים שקוצצים בהם התאנים:

יח. האוסר עצמו בדבר עד הגשם, הרי זה אסור עד זמן הגשמים שהוא בארץ ישראל ראש חדש כסלו. הגיע זמן הגשמים, הרי זה מתר בין ירדו גשמים בין לא ירדו. ואם ירדו מ"ז במרחשון, מתר. ואם אמר: עד הגשמים, הרי זה אסור עד שירדו הגשמים, והוא שירדו מזמן רביעה שניה שהוא בארץ ישראל ומקומות הסמוכים לה מכ"ג במרחשון ואילך:

יט. אמר עד שיפסקו הגשמים, אסור עד שיעבר הפסח:

כ. קונם יין שאיני טועם בהג, אסור ביום טוב האחרון:

כא. האומר לאשתו: מה שאת עושה קונם שאיני נהנה ממנו עד הפסח, עשתה לפני הפסח מתר להנות ממנו אחר הפסח. אבל אם אמר: מה שאת עושה עד הפסח קונם שאיני נהנה ממנו, אסור להנות לעולם במה שעשתה לפני הפסח:

כב. אמר לאשתו: קונם שאת נהנית לי מהיום עד פסח, אם תלכי לבית אביך עד החג. הלכה לפני הפסח, אסור להנות ממנה עד הפסח, ואפלו לא הלכה, אסור להנות ממנה עד הפסח, שמא תלך אחר כך ותעבר למפרע:

כג. אמר לה: קונם שאת נהנית לי עד החג, אם תלכי לבית אביך עד הפסח, אסור להנות מיד. ואם הלכה לפני הפסח ונמצא מהנה אותה, הרי זה לוקה ואסורה בהניתו עד החג. ומתרת לילך לבית אביה משהגיע הפסח:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רכא

שולחן ערוך

לו ולישב עמו ולבקר מעמד. ואם נכסי שמעון
אסורין על ראובן, שהדירו שמעון מנכסיו, וחלה
שמעון, נכנס ראובן לבקר מעמד, אבל לא מישב.
חלה בנו, אינו נכנס כלל, אלא שואל עליו בשוק.
ויכול ראובן להעיד לשמעון, הנאסר, בין עדות
מזמן בין עדות נפשות:

ה. ראובן שאסר הנאתו על שמעון, יכול לישן
במטה קטנה בימות החמה, אבל לא בימות
הגשמים, מפני שהוא מהנהו. ובגדולה, מתר בין
בימות החמה בין בימות הגשמים. ורוחץ עמו
באמבטי גדולה. אבל לא בקטנה, מפני שמהנהו
שמגביה עליו המים. ומזיע עמו אף בקטנה. ומסב
עמו במטה ואוכל עמו על השלחן, אבל לא
בקערה אחת, שמא יאכל מחלקו. ואם דרך שבעל
הבית חוזר וממלא הקערה לאחר שאכלו כל מה
שהיה בה, מתר. אם היו שניהם חופרים בכרם
ביחד, לא יחפר בשורה הקרובה לו, מפני שמהנהו
שמרפה הקרקע לפניו, אבל ברחוק ממנו, מתר.
ולא ימכר לו, ולא יקנה ממנו, ולא ישאלנו, ולא
ילונו, ולא ישאל ולא ילוה ממנו:

ו. המדר הנאה מחברו ויש לו מרחץ ובית הפד
משכרים בעיר, אם יש לו בהם תפיסת יד, אסור.
אם אין לו בהם תפיסת יד, מתר. אבל אם אסרו
עליו בפרוש, חל האסור גם עליו:

ז. המשכיר בית לחברו ואחר כך הדיר השוכר
מנכסיו, לא חל אסור על הבית שהשכיר לו. ואם
פרש הבית בפרוש, יש אומרים שחלה האסור גם
עליו. ויש אומרים שאפלו אם פרשו בפרוש, אינו
יכול לאסרו בלשון קונם, אם לא בלשון הקדש

לאוסר שילמדנו. והאדנא שמתר לטל שכר אף על
המדרש, הכל אסור. אבל ללמד את בנו, אפלו
מקרא, מתר. ומתר לשמשו בכוס של בית האבל
ובכוס של בית המרחץ:

ג. ראובן שאסר נכסיו על שמעון, אסור להשיאו
בתו קטנה או נערה, לפי שעדין היא ברשותו,
והרי מוסר לו שפחה לשמשו. ואם נכסי שמעון
אסורין עליו, מתר לשא בתו אף על פי שפטר
מחיוב מזונותיה. ומחזיר לו אבדתו, בין שנכסי
בעל אבדה אסורין למחזיר בין שנכסי מחזיר
אסורין לבעל אבדה. ובמקום שנוטלין שכר על
החזרת אבדה, אם נכסי בעל אבדה אסורין
למחזיר, אסור לו לקבלו אלא מחזיר לו בחנם,
ואם נכסי מחזיר אסורים על בעל אבדה, אינו
רשאי להחזיר לו בחנם. ואם נכסי שניהם אסורין
זה על זה, אינו יכול לקבל השכר, שאם כן הוא
נהנה, ולא להניחו, שאם כן הוא מהנה, אלא יפל
השכר להקדש:

ד. ראובן שאסר הנאתו על שמעון, וחלה שמעון,
יכול ראובן לנכנס לו לבקר. ובמקום שנותנין
שכר למי שיושב אצל החולה לצוות לו, לא ישב
אצלו אלא מבקרו מעמד. ואם אין דרך לתן שכר
לרופא, יכול לרפאותו, אפלו בידים, אפלו אם יש
רופא אחר שירפאנו, אבל אם דרך לתן שכר
לרופא, לא ירפאנו בחינם. ולא ירפא לבהמתו,
ואפלו אם אין דרך לתן שכר לרופא, אבל יכול
לומר לו: סם פלוני יפה לה, והוא יעשנה. ואם
אינו יודע לעשותו, והיא תמות אם לא יעשנה,
מתר המדיר לעשותו. ואם מת, יכול להביא ארון
ותכריכין. ואם חלה בן שמעון, יכול ראובן לנכנס

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רכב

שולחן ערוך

סעודתו מוכחת עליו שלא גמר להקנות. וכן פל כיוצא בזה:

י. מי שנשבע או נדר שלא ידבר עם חברו, יכול לכתב לו כתב, לדבר עם אחר והוא שומע:

יא. אם אסר ספרו על חברו, אסור לנאסר ללמד בו:

יב. המדר הנאה מחבירו, אסור בגחלתו ומתיר בשלהבתו. המדר הנאה מחברו, תוקע לו תקיעה של מצוה:

יג. המדר הנאה משופר, מתיר לתקע בו תקיעה של מצוה. המדר הנאה ממעין, טובל בו טבילה של מצוה בימות הגשמים, אבל לא בימות החמה:

יד. הנודר הנאה מחבירו ונתן לו לזבל לצאת בו על מנת שיחזירנו ביום שני, יצא. אבל ביום ראשון, לא יצא:

סימן רכב

מי שחתנו מדר הנאה ממנו ורוצה לתן מעות לבתו, ובו סעיה אחר

א. המדר מחתנו והוא רוצה לתת לבתו מעות, כדי שתהא נהנית בהם ומוציאה אותם בחפציה, הרי זה נותן לה ואומר לה: הרי המעות הללו נתונים לך במתנה, ובלבד שלא יהא לבעלך רשות בהן, אלא יהיו למה שאת נותנת לתוך פיך או למה שתלבשי, וכיוצא בזה. ואפלו אמר: על מנת שאין לבעלך רשות בהם אלא מה שתרצי עשי בהם, לא קנה הבעל, ומה שתרצה תעשה בהם. אבל אם נתן לה מתנה ואמר לה: על מנת שאין לבעלך רשות בהם, ולא פרש שתהא המתנה הזאת לכה

ממש. ושוכר יכול לאסרו, דהא פירותיו הם. וממשכן דינו כמשכיר, ובעל משכונא דינו כשוכר:

ח. הנותן טבלא לאמן לציר, ואסרה על בעלה אחר שצירה, קדם שפרעו, מתרת. המדר הנאה מחברו, יכול המדיר לומר לחנוני: פלוני מדר הנאה ממני ואיני יודע מה אעשה, והחנוני נותן לו וחוזר ונוטל מהמדיר, אם ירצה המדיר לפרעו. וכן אם היה למדר בית לבנות, גדר לגדר, שדה לקצר, יכול לומר לפועלים: פלוני מדר הנאה ממנו ואיני יודע מה אעשה, הם עושים עמו ובאים ונוטלין שכר מהמדיר, אם ירצה המדיר לפרעם. וכן מתיר לומר: כל הון לפלוני או עושה עמו, אינו מפסיד. אבל אסור לומר: כל השומע קולי יזון לפלוני, דכיון שהוא לשון צווי הוי כשלוהו. וכן אסור לומר לחברו: אם תזון לפלוני לא תפסיד, דכיון שאומר בן ליחיד נראה כשלוהו:

ט. היו מהלכין בדרך ואין לו מה יאכל, נותן לאחר לשם מתנה והלה מתר. ואם אין עמהם אחר, מניח על הסלע ואומר: הרי הוא מפקר לכל מי שירצה, והלה נוטל ואוכל. במה דברים אמורים, בנותן לאחר לשם מתנה, בסתם. אבל אם אמר לחברו: הסעדה נתונה לך במתנה, ויבא פלוני שהוא אסור בהנתי ואכל עמכם בסעדה, הרי זה אסור. ולא עוד אלא אפלו נותן לו, סתם, וחזר ואמר לו: רצונך שיבא פלוני ויאכל עמכם, אם הוכיח סופו על תחלתו שלא נתן לו אלא על מנת שיבא פלוני ויאכל, אסור, כגון שהיתה סעדה גדולה והוא רוצה שיבא אביו או רבו וכיוצא בהם שהם אסורים בהנתי לאכל מסעודתו, שהרי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רכג

שולחן ערוך

א. ראובן שאמר לשמעון: הריני עליך חרם, או הרי אתה אסור בהנאתי, ראובן מתר בהנאת שמעון, ושמעון אסור בהנאת ראובן. ואם אמר לשמעון: הרי אתה עלי חרם, ראובן אסור בהנאת שמעון, ושמעון מתר בהנאת ראובן. הריני עליך חרם ואתה עלי, שניהם אסורין להנות זה מזה, ומתרים בדברים שהם בשתפות לכל ישראל, כמו הר הבית והעזרות, ואסורין בדברים שהם בשתפות לבני אותה העיר, כמו בית הכנסת והתבה והספרים. ומה תקנתם, שיקנו חלקם שיש להם בו לאחר, ונמצא שאין אחד מהם נהנה משל חברו. ויש אומרים שהם מתרים בכל דבר שאין בו דין חלוקה:

סימן רכה

דין האוסר פרות פלוני על חברו, ובו סעיף אחד

א. האומר לחברו פירותיו של פלוני אסורין עליך, אינו כלום אלא אם כן ענה הנאסר: אמן:

סימן רכז

שתפים שהדירו זה את זה, ובו ג' סעיפים:

א. שנים שהם שתפים בחצר ונדרו הנאה זה מזה, אם יש בו דין חלוקה חל הנדר, ואסורין לפנס בו עד שיחלקו ויפנס כל אחד בשלו. וכל שכן אם אחד מהם הדיר לאחד מן השוק מנכסיו, שאסור לפנס בו ואם אין בו דין חלוקה, לא חל הנדר, ומתריין לפנס בו, בין אם הדירו זה את זה או שהדיר אחד מהם לאחד מן השוק מנכסיו. ודוקא כשאותו מן השוק שהוא מדר גכנס לצרך השתף,

ולכך או למה שתראה תעשה בהם, הרי זה יקנה אותה הבעל לאכל פירותיה, ודבר זה אסור, שהרי הוא אסור בהנאת חותנו. ויש אומרים דאפילו באומר לה: על מנת שאין לבעלך רשות בהם, ומה שתראי תעשי בהם, קנה הבעל ואסור בהם:

סימן רכח

דין המדיר בנו לתלמוד תורה, ובו ד' סעיפים:

א. המדיר עצמו מהנאת בנו, כדי שלא יתבטל הבן מלמודו בשבילו, מתר הבן למלאות לו חבית של מים, ולהדליק לו את הנר, ולצלול לו דג קטן. וכן מתר לקנות לו מהשוק מה שצריך, אם הוא אדם שאין דרכו לקנות בעצמו או אם היא אשה שהדירה את בנה:

ב. האומר לבנו: הרי אתה אסור בהנאתי, או שנשבע שלא יקנה בו, אם מת, יירשנו. אסור עליו הנאתו ופרש בין בחיי בין במותי, אם מת, לא יירשנו:

ג. אסר בנו מהנאתו ואמר: אם יהיה בן בני זה תלמיד חכם, יקנה בני זה גכסי, כדי להקנותם לבנו, הרי זה הבן אסור בגכסי האב ובן הבן מתר בהם, אם יהיה תלמיד חכם כמו שהתנה:

ד. זה הבן האסור בירושת אביו, אם נתן ירושת אביו לאחיו או לבנו, הרי זה מתר. וכן אם פרעם בחובו או בכתבת אשתו. וצריך להודיעם שאלו גכסי אביו שאסרם עליו:

סימן רכט

מי שאמר נכסך עלי חרם, ובו סעיף אחד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

יג

יג

לחודש

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רכו

שולחן ערוך

ב. אסר הניתם עליו, הרי זה משאילן ומלוה אותם,
אבל הוא לו ישאל ולא ילוה מהם. ואם אסר
הנאתו עליהם והנאתם עליו, לא ישאיל ולא ילוה
להם, ולא הם ממנו:

ג. מי שאסר הנאתו על הפהנים ועל הלויים, באים
ונוטלין תרומותיו ומעשרותיו בעל כרחו. ואם
אמר: כהנים אלו ולויים אלו, יתן לכהנים ולויים
אחרים, וכן הדין במתנות עניים לעניים:

סימן רכח

דיני התרת נדרים, והחבדל שבין פתח לחרטה,
והיאך נקרא על דעת רבים, ובו נ"א סעיפים:

א. מי שנדר ונתחרט, יש תקנה על ידי חרטה,
ואפלו נדר באלהי ישראל. כיצד יעשה, ילך אצל
חכם ממחה, דגמיר וסביר, ואם אין יחיד ממחה
ילך אצל שלשה הדיוטות, והוא דגמירי להו
וסבירי וגם יודעים לפתח לו פתח, ויתירו לו.
והאדנא אין ממחה שיהא ראוי להתיר ביחיד:

ב. אין לאדם להתיר לכתחלה במקום רבו, ולא
במקום שיש גדול ממנו, אלא אם פן נתן לו
רשות

ג. כיצד היא ההתרה, יאמר לו ג' פעמים: מתר
לך, או שרוי לך, או מחול לך, ואפלו מעמד,
ובקרובים, ובלילה, ובשבת, אפלו אם היה אפשר
לו מאתמול לשאל עליו, ובלבד שיהיה לצורך
השבת, כגון שנדר שלא לאכל או לבטל מענג
השבת. וחרמי צבור, נהגו להתיר אף על פי
שאנים לצורך השבת:

בין שהוא צריך לשתף בין שהשתף צריך לו, אבל
לפנס בו שלא לצורך השתף, אסור:

ב. כשהדירו שניהם זה את זה, אסורין להעמיד בו
תנור וכירים וריחים ותרנגולים. היה אחד מהם
מדר הנאה מחבירו, הוא אסור בהעמדת תנור
וכירים וריחים ותרנגולים, ואסור לפנס בו אם יש
בו דין חלוקה, וחברו מתר בכל. והיו כופין את
הנודר למכר חלקו אם נאסר בלשון חצרי, שמתר
בו לאחר שימכר:

ג. בעל שאוסר הנאתו על אחרים, אסורים לפנס
בנכסי מלוג של אשתו, ואינו דומה לשתף שהדיר
את אחד מן השוק:

סימן רכז

דין מי שאסר עצמו מכל ישראל, ובו ג' סעיפים:

א. מי שאסר עצמו מכל ישראל, אסור לקנות מהם
ולמכר להם ובינא מציעא דאית בה הנאה ללוקח
ולמוכר, אלא לוקח ביותר ומוכר בפחות. ואם
אסר הנאתו עליהם, לוקח מהם בפחות ומוכר
ביותר, אם ישמעו לו. ובינא חריפא הוא הנאת
הלוקח ולא הנאת המוכר. הלכך, אם אסר עצמו
מהם, יקננו מהם ביותר, ומוכר להם שוה בשוה.
ואם אסרם עליו, ימכרנו להם ביותר, אם ישמעו
לו, ויקננו מהם שוה בשוה. ובינא דרמי באפה,
הוי הנאת המוכר ולא הנאת הלוקח. הלכך, אם
אסר עצמו מהם ימכרנו להם בפחות, ויקננו מהם
שוה בשוה. ואם אסרם עליו, יקננו מהם בפחות
אם ישמעו לו, וימכרנו להם שוה בשוה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רכח

שולחן ערוך

אלו היית יודע דבר זה לא היית נודר, ונמצא הנדר נעקר מעקרו. וכיצד הוא הפתח, כגון שנדר על דבר אחד, ומפצירין בו הרבה שישאל עליו, אומרים לו: אלו ידעת שפצצו בך כל כך, ולא תוכל להשיב פניהם, לא היית נודר, והוא אומר: כן. ואפלו פתח שמגוף הנדר הוי פתח, כגון שהדיר פלוני מנכסיו אם יעשה דבר פלוני, ועבר ועשאו, פותחין לו: אלו היית יודע שהיה עובר על דבריו לא היית נודר, והוא אומר: כן. ויש מי שמצריך שניהם פתח, וגם חרטה:

ה. החרם, אינו צריך לא פתח ולא חרטה:

ט. פותחין לו לאדם בכבוד עצמו, כגון שנדר לגרש את אשתו, פותחין לו: אלו ידעת שלמחר יהיו אומרים מה ראה פלוני לגרש את אשתו, אלא שמצא עליה שם רע, ונמצאת פוגם בניד, או שיאמרו לו: אלו ידעת שאמה צריך לפרע לה כתבתה לא היית נודר, והוא אומר: כן:

י. נדר שלא להשאל כליו לחברו או שלא לשאל בשלומו, פותחין לו: אלו ידעת שאמה עובר על לא תקם או על לא תשנא אחיך בלבבך לא היית נודר. אבל אין פותחין בכבוד המקום לומר: אלו היית יודע שהיית מקל בכבוד המקום, שהנודר הוא כאלו נודר בתי המלך, או שיאמר לו: אלו היית יודע שהנודר רע בעיני המקום, שאין אדם חצוף לומר שלא היה נמנע בשביל כך, והוא אומר שהיה נמנע, אפלו אם אינו אמת, ונמצא שאין הנדר נעקר מעקרו. ומשעם זה אין פותחין בהיחא דאילו ידעת דפותחין פנקסך וממשמשין בעובדך, ולא בהיחא דכל הנודר ראוי לדקרו

ד. במה דברים אמורים שמתירין מעמד, כשמתירין על ידי חרטה, בלא פתח. אבל מי שאינו מתחרט מעקרו, וצריך למצא לו פתח, צריך להתישב בדבר וצריך עיון גדול, דמה שאינו מתחרט מעקרו הינו מפני שהיה לו תועלת בנדר, כגון שהיו אהביו רוצים להעבירו על דעתו כגון שיאכל עמם, או שישא בנו או בתו לפי דעתם וכיוצא בזה, ובשביל הנדר נמלט מהם ולא היה רוצה שלא נדר, הלכך צריך למצא לו פתח שאלו היה יודע שיבא לידי כך היה נמנע מלדר, אף על פי שהיה צריך לשמע לקול אהביו ולעבר על דעתו. ואם הוא משקר לחכם, אין התרתו פלוג. וכיון שצריך ישוב דעת, צריך שיהיה מישוב:

ה. אסור על עצמו הנתיב בני העיר, אסור להשאל על נדרו לחכם מפני אותה העיר. ואם נשאל והתיר לו, הרי נדרו מתר:

ו. נשבע שלא יהיה גבאי או נאמן מהעיר, אינו נשאל לחכם שבעיר:

ז. מי שנתחרט בעקר הנדר, אינו צריך פתח אלא שישאלנו החכם: אתה חפץ בנדר זה, והוא אומר: איני חפץ בו, ומתחרט אני שנדרתי ומתיר לו. ומיהו צריך שיתחרט בעקר הנדר, שהיה רוצה שלא נדר מעולם, אבל אם אמר שעתה הוא מתחרט, ועד עתה הוא חפץ במה שנדר, לא הוי חרטה, שצריך שיעקר הנדר מעקרו. ויזהר הנודר שלא יאמר שמתחרט מעקרו, אלא אם כן הוא ברור לו שהיה רוצה שלא נדר מעולם, שאם לא כן אין ההתרה התרה והוא באסור נדר כל ימיו. ואם אינו מתחרט, צריך לבקש לו פתח לומר לו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רכח

שולחן ערוך

יד. קדם שיתירו צריך שיפרט להם הנדר והסבה שבשבילה נדר. ואם לא פרט, אין התרתן התרה. ומיהו כשיפרט לאחד מהמתירין, סגי:

טו. אין מתירין נדר של דבר אסור, אפלו אינו אלא אסור דרבנן, כגון לשחק. ואם התירו נדר של שחוק, יש מתירין ויש אוסרים:

טז. צריך הנודר לבוא לפני המתירין, כשיתירו לו, ואינו עושה שליח לשאל על נדרו:

יז. אין מתירין הנדר, עד שיחול. כיצד, הרי שנשבע שלא יאכל בשר ל' יום מראש חדש איר, ונחם, אינו נשאל עד שיכנס איר. ואפלו במקום שיש לחוש למכשול הנודר, אין מתירין לו עד שיחול. והוא הדין למנדה עצמו על תנאי, שאין מתירין לו עד שיחול הנדוי. אבל בהפרת הפעל, וכן בהתרת חרמי צבור, אינו צריך שיחול הנדר:

יח. מי שנשבע או נדר שאם לא יפרענו תמיו קדם הפסח, שלא יהיה חג העצרת בעיר, והגיע פסח ולא פרעו, ונתחרט, אין מתירין לו נדרו עד העצרת. ונראה לי שטוב שיתירו לו פעמים, אחת אחר הפסח, ואחת אחר העצרת:

יט. מי שנשבע, או נדר, לעשות דבר פלוני תוך שנה, מעתה חלה עליו השבועה, ויכולים להתיר לו מיד:

כ. נדר על דעת חברו, אין מתירין לו אלא אם כן הודיעו לאותו שנדר על דעתו. ודוקא שנדר על דעתו בשביל שום טובה שעשה לו כמו משה שנדר על דעת יתרו בשביל שהשיא לו בתו, אבל אם מעצמו נדר ע"ד חברו, יכולים להתיר לו בלא דעתו. ואפלו נדר על דעתו בשביל טובה שעשה

בחרב, ולא בההיא דכל המקימו כאלו הקריב עליו קרבן:

יא. אין פותחין בכבוד אביו ואמו לומר: אלו ידעת שיאמרו לאביך ולאמך, ראו גדולים שגדלתם, כמה בניכם קל בנדרים, ונמצאת מזול בכבוד אביך ואמך, מהאי טעמא שאינו חצוף לומר שלא היה נמנע בשביל כך. ומהאי טעמא אין פותחין לו בכבוד רבו. אבל פותחין לו בדברים שבינו לאביו ואמו, כגון אם הדין מנכסיו שפותחין לו: אלו ידעת שאתה חיב במזונותיהם לא היית נודר:

יב. אין פותחין אלא בדבר ההנה ורגיל, דשכיח טובא, אבל אין פותחין במלתא דלא שכיח טובא. כגון אם אמר: קונם שאני נהנה לפלוני או שאני נכנס לבית פלוני, ונעשה אותו פלוני תלמיד חכם שהכל צריכין לו, או אותו בית נעשה בית הפנסת, אין פותחין לו לומר: אלו ידעת שיעשה פלוני תלמיד חכם או אותו בית נעשה בית הפנסת לא היית נודר, לפי שעל ידי פתח נעקר הנדר מעקרו, ופתח כזה אינו עוקרו, שאף אם היה מעלה אותו על לבו לא היה נמנע בשבילו מלדור, כיון דלא שכיחא טובא:

יג. אף על פי שאין פותחין בנולד, פותחין בתנאי נולד, כגון מי שנדר בנזיר קדם שחרב הבית, וחרב, אין פותחין לו לומר: אלו ידעת שיתרב הבית, כלום היית נודר. אבל פותחין לומר: אלו בא אדם בשעת הנדר והיה משקר ואומר שבאותה שעה חרב הבית, כלום היית נודר, וכן כל פיוצא כזה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רכח

שולחן ערוך

או שאמרו על דעת הקהלות הרחוקות, וכן אם
הוסיפו בחרם על מנהגם הראשון, כגון התרעות
או נאדות נפוחים או כפוי גרות וכיוצא באלו,
גליא דעתיהו דלהחמיר באו ואינו נתר כשאר
תרמות, אלא על ידי שאלה. ואם התרם או הדר
על דעת רבים, אין לו התרה:

כו. אין נדרי צבור נתיים, אלא מכאן ולהבא, אבל
לא על מה שעבר:

כז. אפלו לא בטלה הסבה שבשבילה תקנו
והחרימו, אם רצו להתיר, מתירין ואפלו בתוך
הזמן שקבעו להמשך התקנה, ואפלו לא בא זמן
הנדר ולא חל הנדר, יכולים להתיר:

כח. אם היתה ההסכמה גדר לרבים, או סג לתורה
ולדבר מצוה, אינם יכולים להתירו. וכן בנדר של
שחוק

כט. יש מי שאומר שאם קהל אחד עשו הסכמה
בחרם, למגדר מלתא, והלכו קצתם לעיר אחרת
לדור ואין דעתם לחזור, אם הפרצה היא מצויה
שם, חייבין להתנהג בנדר שקבלו עליהם בעירם
הראשונה, ואם עברו הרי הם עבריינים:

ל. צבור שהסכימו על ענין אחד, ונשבועו כל איש
מהם עליו, ואחר כך רצו להתיר, אין להם תקנה
עד שיתחרטו כלם, וימצאו פתח לשבועתם, כשאר
שבועות דעלמא, ויתירו להם ג' אנשים שאינם
מבני העיר. ואם פתחם וחרטתם שוה, אחת לכלם,
יכולים המתירים להתיר לכלם יחד, ואם לאו,
מתירין לכל אחד כפי פתחו וחרטתו:

לו, אם בדיעבד התירו לו בלא דעתו, הויא
התרה, והוא שפרט הנדר וידע החכם שלתועלת
חברו נעשה. ומיהו הבית דין שנוקק לכך, ראוי
ליסרו ולהוכיחו. ויש אומרים דלא הוי התרה. ואם
נשבוע לחברו שלא יזוז מעיר פלוני, ועבר ויצא,
מתירין לו אפלו שלא מדעתו, כיון שאין הנאה
שוב למשביע בדבר. ויש אומרים שאין חלוק בין
עשה לו טובה ללא עשה לו טובה, לעולם אין
מתירין לו אלא בידיעתו:

כא. נדר שעל דעת רבים, אין לו התרה בלא
דעתם. אלא אם כן יש מצוה בהתרתו. ואין
נקראים רבים בפחות מג', וכגון שיפרט אותם: על
דעת פלוני ופלוני ופלוני, אבל אם אמר, סתם:
עד"ר, יש לו התרה. ויש אומרים שאם נדר בפני
ג', אפלו לא פרט אותם, אלא אמר, סתם: על
דעת רבים, אין לו התרה. דמסתמא על דעת
רבים, אותם שעומדים לפניו, קאמר:

כב. נדר שנדר מעצמו על דעת אחד או על דעת
שנים, יש לו התרה אפלו בלא דעתם:

כג. נדר שהדר ברבים, יש לו התרה מאחר שלא
אמר על דעתם:

כד. בעל מפר נדר שנדרה אשתו על דעת רבים,
ואפלו לדבר הרשות:

כה. נדרים וחרמים שמשילין הקהל, לא מקרי על
דעת רבים אף על פי שאמרו על דעת המקום ויש
להם התרה בלא פתח וחרטה, ואין צריך לא יחיד
ולא ג' הדיוטות, שאינו אלא כעין גזרה ונדוי על
כל מי שיעבר על גזרתם. הלכך נודרין ומתירין
הם בעצמם ואם התנו בפרוש שלא יוכלו להתירו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

בעמ"ח ספר שולחן ערוך נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רכח

שולחן ערוך

מ.א. אב שהשביע את בנו שלא יוכל להלוות פי אם ברשות שמעון ולוי, מתר להלוות ברשות אחד מהם

מ.א. הנשבע לפרע לחברו לזמן פלוני או להזמין בתו לנשואין לזמן פלוני, עובר, בכל יום על שבועתו, אבל אם נשבע לעשות הדבר ביום פלוני, ועבר היום, שוב אין חיוב שבועה עליו, ולוקה על שעבר שבועתו, ואינו תיב לעשות אותו דבר מכח שבועה. ויש מי שחולק ואומר שעדין הוא תיב לעשותו מכח השבועה:

מ.ב. נדר להתענות או לצדקה, יש לו התרה על ידי פתח וחרטה, והוא שלא באה הצדקה ליד גבאי. ואם נתן מקצת, יכול הוא להשאל על השאר:

מ.ג. נשבע לתת בתו לפלוני לאשה לזמן פלוני, ובתוך הזמן קלקל המשדך מעשיו, פטור הלה משבועתו. והוא הדין אם המירה אחות המשדך:

מ.ד. שנים שנדרו ללכת יחד לארץ ישראל תוך שתי שנים, והאחד מתעכב, חברו פטור

מ.ה. המנדה עצמו בעולם הבא אם יעשה כף, יש מי שאומר שיש לו התרה, ויש מי שאומר שאין לו התרה, לכן יש להחר מלנדות עצמו בעולם הבא, על שום דבר:

מ.ו. מתירים כמה נדרים לאיש אחד, אפלו בהתר אחד, ולכמה אנשים, בהתר אחד. והני מלי דלאיש אחד סגי בהתר אחד, בנדרים מחלפים, אבל מי שנשבע על דבר אחד פעמים ושלש, צריך התרה לכל אחד ואחד:

ל.א. קהל שרוצים להתיר הסכמה בחרם ויש מוחים, הולכים אחר הרב, שאם הרב מסכימים להתיר, מתירין, מי שלא הסכים בהתרה, לדידיה לא התר

ל.ב. כיון שלא נהגו לנהג עם העובר על הסכמת הקהל כדין מחרם, יש לנו לומר שעל דעת המנהג הזה הם מתקנים:

ל.ג. הנשבע שלא לפנס בתקנת הקהל, הוי שבועת שוא, ועל פרוח חל עליו תקנת הקהל, ואם אינו נוהג פמותם נכשל בחרם תקנתם:

ל.ד. אם מקצת הקהל מוחה בהסכמה, כיון שהם מעוט אינו מועיל המהאנתן:

ל.ה. אי אפשר להשביע הנולדים אחר זמן, אבל נדוי וחרם חל על דורות הבאים:

ל.ו. מי שנדר לעלות לארץ ישראל, יש לו התרה כשאר נדרים:

ל.ז. הנשבע על דעת חברו שלא לעשות דבר פלוני, אף על פי שנתן לו חברו רשות לעשותו, צריך שיתירו לו ג' הדיוטות, אלא אם כן אומר שדעתו היתה כשנשבע, שיוכל אותו פלוני להתירו:

ל.ח. נשבע שלא לעשות דבר פלוני שלא ברשות פלוני, כיון שנתן לו אותו פלוני רשות, התר, ואינו צריך התרה:

ל.ט. הנשבע לפרע לחברו לזמן פלוני, יכול להתירו שלא על פי חכם, שיאמר: הריני כאלו התקבלתי. אבל להאריכו ושיעמד בחיובו, לאו כל כמניה, אלא אם כן התנה שיוכל להאריכו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רכט

שולחן ערוך

כלם, התר האחרון, האחרון מתר וכלם אסורים.
שאני נהנה לזה, לזה, לזה, צריך פתח לכל אחד
ואחד. ויש אומרים דלא אמרינן נדר שהתר מקצתו
התר כלו, אלא כשנתר על ידי פתח, אבל על ידי
חרטה לא, ויש אומרים דאפלו נתר בחרטה, נמי.
ואין דברים אלו אמורים אלא בנודר לעצמו, אבל
אם נדר או נשבע לחברו לפרעו או לעשות לו
מלאכה, והתיר לו חברו מקצתו, לא התרו לו
השאר. והוא הדין אם היו שנים והתר האחד:

ב. אם החרימו או נדו עשרה בני אדם, והתירו
אחד מהם, הוא מתר וכלם אסורים. וכן בהפך
בעל, אם הפר נדר אשתו במקצת, לא התר כלו:

ג. נדר מאחד, ואמר על אחר: יהא כפלוני, כלם
אסורים, אפלו עד מאה. התר הראשון, התרו כלם.
התר האחרון, הוא מתר וכלם אסורין. התר
האמצעי, כל שקודם לו, אסורין, הוא וכל
שלאחריו מתרים. וכן מי שנדר, ושמע חברו ואמר
תוך כדי דבור: ואני, ושמע שלישי ואמר: ואני,
ונשאל הראשון על נדרו, והתר, התרו כלם. נשאל
האחרון, והתר, האחרון מתר וכלם אסורים. נשאל
השני, והתר, השני והאחרון מתרים, והראשון
אסור. והוא הדין לנודר מבשר, והתפס פת
בבשר, והתפס דבש בפת. אסר עליו כפר ב'
פעמים, או שנשבע עליו ב' פעמים, אף על פי
שנשאל עליו והתירו לו, אסור עד שישאל עליו
ויתירו לו פעם שנית:

ד. נשבע על דבר אחד, ונשבע שלא ישאל על
שבועתו, נשאל תחלה על האחרונה שנשבע שלא
יתירו לו, ואחר כך ישאל על הראשונה. וכן אם

מזו. אם צוה השר שלא יחרימו שום חרם כי אם
בהסכמת ראובן, ואם החרימו שיהא מבטל, ואחר
כך החרימו הקהל שלא בהסכמת ראובן, חל
החרם:

מה. הנשבע לפרע לחברו מנה בראש חדש אדר,
תיב לפרע ביום ראש החדש הראשון:

מט. קהל שהחרימו שיפרעו חובותיהם, ויבנו בית
הפנסת מהמעות שיגבו מהרבית שיחזירו להם
העובדי גלולים, ועכשו כשגבו הרבית מהעובדי
פוכבים אין בו כדי לפרע חובותיהם, יתנו מחצה
לזה ומחצה לזה:

נ. לשון מספק בהסכמה בחרם, נדון כפי מה
שיאמרו רב הקהל שהיתה פונתם בשעת החרם:

נא. התר שנעשה באנס, אינו כלום:

סימן רכט

דין נדר שהתר מקצתו, או מי שנדר על דבר אחד
שני פעמים, ובו ט' סעיפים:

א. נדר שהתר מקצתו, התר כלו. כיצד, נדר
להתענות או שלא לאכל בשר זמן ידוע, וארעו בו
שבתות וימים טובים, אומרים לו: אלו נתת ללבך
שיארעו בו שבתות וימים טובים לא היית נודר,
והתר הכל וכן אם אמר לחבורת אנשים: קונם
שאני נהנה לכלכם, או שאמר: שאני נהנה לך,
לך, לך, הוי פלל, ואם התר אחד מהם התרו
כלם. אבל אם אמר: קונם שאני נהנה לך, קונם
שאני נהנה לך, כל אחד נדר בפני עצמו, ואם
התר אחד לא התרו כלם. ולהרמב"ם, אם אמר:
שאני נהנה לזה ולזה ולזה, התר הראשון התרו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רל

שולחן ערוך

שבועה, כל זמן שלא חלו. וכן אם נשבע שלא יהנה לפלוני, או להכם שישאל לו על השבועה, נשאל תחלה על הראשונה, ואחר כך על הב' של חכם. וכן אם נשבע שלא יהנה לפלוני, והרי הוא נזיר אם ישאל על שבועתו זו, ישאל על שבועתו תחלה ואחר כך על נזירותו, וכן כל כיוצא בזה:

סימן רל

דין מתירין שבועות ונדרים אפלו נשבע בהזכרת השם, וכו' סעיף אחר
א. מתירין שבועות ונדרים, אפלו נשבע בהזכרת השם:

סימן רלא

הנודר על תנאי, או שתולה נדרו בדעת אחרים, וכו' סעיף אחר
א. אין הנדר והשבועה נדרים, אלא על פי ממחה או בג' הדיוטות, שאפלו פרש והתנה בשעת הנדר או השבועה אימתי שירצה שיבטלנו מעקרו, או שתולה שיבטלנו אימתי שירצה, אינו כלום, דמיד כשחל הנדר אין לו התרה אלא על ידי ממחה או ג' הדיוטות ואפלו אם תלאו בדעת אחר וקימו ושוב נשאל על הקיום אינו מועיל. ומיהו אם נדר לזמן, אין צריך התרה אלא כשיגיע הזמן בטל ממילא:

סימן רלב

דין נדרי זרוזין והבאי ושגגות ואנסיון, וכו' כ' סעיפים:

נשבע או נדר שלא לעשות דבר פלוני בלא התרה ובלא הפרה, נשאל תחלה על מה שאמר: בלא התרה, ואחר כך נשאל על עקר הנדר וכן צבור שהטילו חרם והתנו שלא יעשו התרה ולא התרה להתרה עד סוף העולם, יתירו תחלה חרם האחרון שהחרימו שלא להתיר, ואחר כך יתירו הראשון:

ה. אסר על עצמו מין מאכל אם יעשה דבר פלוני, ואמר שיהא באסורו בכל פעם ופעם שישאל ויתר מהאסור שיחול עליו פעם אחרת, וכן לעולם, יתירו לו פעמים רבות כמו שישערו שאמר: וכן בכל פעם ופעם וכו', ועוד יתירו לו על מה שאמר: וכן לעולם:

ו. אם נשבע על דבר אחד והתנה שלא יוכלו להתיר לו אלא פלוני ופלוני שהם בארץ מרחקים, יתקרט על אותו תנאי ויתירוהו לו אחרים, ואחר כך יתירו לו אחרים הדבר שנשבע עליו

ז. אם התנה בשעת שבועתו שלא תהא נתרת לעולם, אין תנאו כלום, דדברים בעלמא הם, פיון שלא כלל בשבועתו שלא ישאל על שבועתו, דאם כן מתירין תחלה השניה ואחר כך הראשונה כאמור:

ח. קבל עליו חרם ונדוי לעשות דבר פלוני בלי שום פתח וחרטה, מתירין לו, שאין החרם צריך לא פתח חרטה. ואם אמר: בלי שום פתח החרם וחרטה, יש לחוש למלת החרם שאמר, ומתירים לו תחלה הב' ואחר כך הראשונה:

ט. נשבע שלא ידבר עם פלוני, ונשבע אחר כך שאם ידבר עמו שיאסר בבשר. נשאל על הראשונה ואחר כך על השניה, שאין מתירין לא נדר ולא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

יג

יג

לחודש

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רלב

שולחן ערוך

ד. נדרי הבאי כיצד, כגון שאמר: קונם כפר זה עלי אם לא ראיתי פיוצאי מצרים, או אם לא ראיתי נחש פקורת בית הפד, או חומה גבוהה לשמים, שכן דרך העולם להפליג, ולא פון לשם נדר:

ה. אומר: קונם כל פרות שבעולם עלי, אינו נדר, כיון שאי אפשר לו לחיות בלא כל הפרות הוי ליה נדר שוא. וכן אומר: קונם כל פרות שבעולם עלי אם לא עשיתי דבר פלוני, אינו נדר:

ו. נדרי שגגות כיצד, אומר: קונם עלי כפר זה אם אכלתי ושתיתי, ונזכר שאכל ושתי, או אם אכל ואשתי, ושכח ואכל ושתי, כיון שהוא שוגג בשעת הוצאת הנדר מפיו או בשעה שיש לה לחול, ואם היה יודע שהוא פן לא היה נודר, אינו נדר. וכן אם אומר: קונם אשתי נהנית לי שגנבה כסי או שהפתה בני, ונמצא שלא גנבה ושלא הפתה, וכן אם אומר: קונם שאיני נושא פלונית שהיא כעורה, והיתה יפה בשעת הנדר, שאם היה יודע שהיא נאה לא היה נודר. אבל אם היתה כעורה ויפה, חל הנדר:

ז. וכן אם ראה מרחוק אנשים אוכלים פירותיו, ולא הפירם, ואמר: הרי הם עליכם כקרבן, וכשקרבת אליהם ראה שהם אביו או אחיו, שלא היה רוצה לאסרם עליהם, אינו נדר אף על פי שלא פרש, כיון שהדבר מוכיח שאין אדם אוסר פירותיו על אביו ואחיו. ואפלו נמצאו עמקם זרים, דכיון שבטל הנדר אצל אביו ואחיו, בטל גם אצל אחרים:

א. יש נדרים שאין צריכין התרה, נדרי זרוזין, נדרי הבאי, נדרי שגגות, נדרי אנסין והתולה בדבר ולא נתקיים:

ב. נדרי זרוזין כיצד, היה מוכר חפץ לחברו ואמר: קונם עלי כפר זה אם אפחת מסלע, ואמר הלוקח: קונם כפר זה עלי אם אוסיף על שקל, ונתרצו שניהם בג' דינרים, לא נאסר שום אחד מהם, שכן דרך התגרים לדר או לשבע כדי לזרו חברו, ואין בלבם לשום נדר. ודוקא כשאין מעמידים דבריהם, אלא שניהם נתרצו בשלשה דינרים, אבל אם לא נתרצו, אלא זה בסלע וזה בשקל ונתבטל המקח, ודאי לנדר גמור נתכוננו וכל הנדר, וכל מי שיעבר על נדרו הרי חלל דבריו. ואם האחד העמיד דבריו והשני לא העמיד, מתוך שנתבטל לאחד נתבטל גם לשני. וכל זה מירי בסתם, אבל אם אומרים שלנדר גמור נתכוננו, הוי נדר. ואם המוכר אומר: קונם אם אפחת מיותר מסלע, או שאמר הלוקח: קונם אם אוסיף לך על מעט פחות משקל ונתרצו בג' דינרים, הרי זה נדר, שאין דרך לזרו כשמפליגין כל פד, ולנדר גמור נתכוננו:

ג. המזמין את חברו שיאכל עמו, ומסרב, ומדירו או אינו אוכל עמו, או שאמר לו: קונם שאני נהנה לך אם אין אתה מתארת עמי ואוכל פת חמה ושותה כוס של צונג, וזה מסרב, הרי זה נדר של זרוז. אבל אם זמן ראובן לשמעון לאכול עמו, והיו מזמינים אותו גם במקום אחר וחפץ לאכול יותר עם ראובן ואומר לו: הדירני מנכסיה אם לא אכל עמך כדי שלא יפצירו בי במקום אחר, הרי זה נדר גמור:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רלב

שולחן ערוך

יב. נדרי אגסין כיצד, הדירו חברו שיאכל אצלו, וקלה או שקלה בנו או שעכבו נהר, הרי אלו נדרי אגסין:

יג. אף על פי שארבעה נדרים אלו אינם צריכים התרה, אסור לדר בהם, אם לא שרוצה לקיים דבריו:

יד. הנודר או הנשבע לאגס, לא הוי נדר ולא שבועה. לפיכך נודרים להורגים ולמוכסים אם הוא מוכס העומד בלא צווי המלך, או שבא לטל ממנו יותר מקצבתו, יכול לדר או לשבע כדי לפטר ממנו, ואומר: יאסרו עלי כל פרות שבעולם אם איני מבית המלך, לפטר מן ההרג. או אם אין מה שאני מביא מבית המלך, לפטר מן המכס. וחושב בלבו יאסרו עלי רק היום, אף על פי שמוציא מפיו, סתם, וקניא לן דברים שבלב אינם דברים, גבי אגס שרי. ואפלו לא בקש ממנו שידר, והוא נודר מעצמו או הוסיף לדר יותר ממה שבקש, כגון שאמר לו: אמר קונם שתהנה מאשתך אם אינו כדברך, והוא אומר: קונם אשתי וכני נהנים לי, או שבקש ממנו שידר, והוא נשבע, אינו כלום, שכל מה שעושה אינו עושה אלא מחמת האגס ולחזק דבריו נגד האגס:

טו. מי שאגס את חברו ויסרו במיני יסורים, עד שנשבע לתת לו כך וכך מעות, אין באותה שבועה או נדר או חרם, ממש:

טז. מי ששדך בתו ונדר לתת עמה סך מעות, ואחר כך נתקלקלו החובות שהיו תיבים לו, אם אין לו ממה לפרע לא חובות ולא קרקעות

ח. במה דברים אמורים, פשהחליף את דבריו, שאמר תחלה: כלכם אסורים, ולבסוף אמר: אלו הייתי יודע שאבא ביניכם, הייתי אומר פלוני ופלוני אסורים, ואבא מתר, או כשאמר תחלה כשראם מרחוק ולא הפירם: יהו אסורים לזה ולזה, ואחר כך החליף דבריו לומר: אלו הייתי יודע שאבא ביניכם, הייתי אומר כלכם אסורים חוץ מאבא, אבל אם בשעת האסור אומר: כלכם אסורים, וגם בשעת חזרה אומר: הייתי אומר כלכם אסורים, חוץ מאבא, או שאמר בשעת האסור: יהו אסורים לזה ולזה, ובשעת חזרה אומר: הייתי אומר פלוני ופלוני אסורים, ואבא מתר, שלא החליף לשון הנדר בין שעת אסור לשעת חזרה, לא התרו האחרים:

טז. אמר: היין עלי קרבן מפני שהוא רע למעים, אמרו לו: הרי המישן יפה למעים, אמר: אלו הייתי יודע לא הייתי נודר, ואפלו אמר: אלו הייתי יודע הייתי אומר החדש אסור והישן מתר, מתר בישן ובחדש. אבל אם אמר: אלו הייתי יודע הייתי אומר כל היינות אסורים עלי חוץ מן המישן, הרי זה מתר במישן בלבד. וכן כל פיוצא בזה:

יז. נשבע שלא יעשה כך, מפני שהיה סבור שהוא אסור גדול, ואחר כך נודע לו שאין בו אסור כל כך, לא חלה השבועה כלל, כי היתה בטעות:

יח. מי שאמר לחברו שהשר כלל אותו בפשרה שלו, ועל ידי כך נשבע לתת לו כך וכך מעות, ואיגלאי מלתא שהשר פטרו לזה, אין ממש באותה שבועה, כיון שהטעהו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

ג

ג

לחודש

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רלג

שולחן ערוך

סימן רלג

עונות נדרים לזכר ולנקבה, ובו סעיף אחד

א. קטן בן י"ב שנה ויום אחד וקטנה בת י"א שנה ויום אחד, אם יודעים לשם מי נדרו ונשבעו, נדריהם נדר, ושבועתם שבועה, אף על פי שלא הביאו ב' שערות. ובדקין שנת י"ג לזכר ושנת י"ב לנקבה, וקדם שיש י"ב לזכר וי"א לנקבה, אפלו יודעים לשם מי נודרים אינו נדר. ומי"ג ויום אחד ואילך לזכר, ומי"ב ויום אחד לנקבה, אף על פי שאין יודעים לשם מי נודרים, נדריהם נדר:

סימן רלד

מתי האב והבעל מפרין ומתי מפרין שניהם יחד, ובו ע"ב סעיפים:

- א. האב מפר נדרי בתו כל זמן שהיא קטנה או נערה, אפלו נדרה על דעת רבים. בגרה או נשאת, שוב אינו יכול להפר:
- ב. הבעל מפר נדרי אשתו, לבדו, משתכנס לחפה עד שתתגרש והגיע הגט לידה. היתה מגרשת מספק, לא יפר לה:
- ג. נתן לה גט על תנאי, או לאחר זמן, לא יפר לה בימים שבינתים:
- ד. שמעה שמת בעלה, ונשאת, והרי הוא קים, אין בעלה ראשון ושני מפרים נדריה. וכן כל מי שנשאת באסור פרת:
- ה. נשאת לאסורי לאוין או לחיבי עשה, והפר לה בעלה, הרי זה מופר. משתתארס עד שתכנס

וחפצים חוץ מבית דירתו וכלי תשמישו, פטור, דאין לה אנס גדול מזה:

יז. מי שנשבע שיידור במקום חמיו אם לא יעבבנו אנס, אם סבב הוא או אחרים בשבילו איום עליו שלא לילך למקום חמיו, אין זה אנס:

יח. שתפים שפררו דינים בכח חרם לקים מה שגזרו עליהם, ואחד מהם מסר מודעה שלא קבל עליו הנבדרים אלא כדי שיתאמת מה שחייב לו, שהיה ירא שמא יכחיש שהתחיל לומר שאין בידו כלום ואחר שגזרו הנבדרים הראה מודעה זו ואמר שאינו רוצה לקבל אלא מה שידין עליו דין הקהל בדין תורה, כיון שקבל עליו בתרם אסור לו לסתור דינם:

יט. מי שפרש בשעת נדרו על מה נדר, הרי זה כתולה נדרו באותו דבר ואם לא נתקיים הדבר שנשבע בגללו, מתר. כגון שאמר: שאיני נושא את פלונית שאביה רע, ושמעו שמת או שעשה תשובה, אין צריך התרה דהוי כאלו פרש שנודר על זה התנאי, וכיון שנתבטל נתבטל הנדר:

כ. ועוד יש נדר שאין צריך התרה, כגון שאמר לחברו: קונם שאני נהנה לך אם אין אתה נוטל ממני כף וכף, הרי זה יכול להתיר נדרו שלא על פי חכם, שיאמר לו: כלום נדרת אלא לכבדני, וזהו כבודי שלא אטל ממך. ואפלו אין המדייר אומר בפרוש שכף היתה כונתו, אלא מן הסתם. וכן אם אמר לו: קונם שאתה נהנה לי אם אין אתה נותן לי כף וכף, יש לו התר בלא שאלת חכם, שיאמר לו: הרי הוא כאלו קבלתי:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רלד

שולחן ערוך

יא. מת הארוס בעודה נערה, חונרת לרשות האב, ומפר אפלו מה שנדרה בחיי הארוס ושמע ומת, מפר האב לבדו ביום שמעו. ואפלו יש לה יבם ועשה בה מאמר, מפר האב לבדו. ודוקא שמת הארוס קדם שמעו, או שמת ביום שמעו ולא קיים הנדר, וכן אם הפרו צריך האב לתזר ולהפר, אבל אם קיים הנדר קדם שמת, או שמת אחר יום שמעו, אין האב יכול להפר. ולהרמב"ם, שמע ארוס והפר לה ומת, ואחר כך שמע האב, אין האב יכול להפר:

יב. כנסה או שמסרה לו האב או שלוחיו להכניסה, ומת בעודה נערה, אינה חונרת לרשות האב:

יג. נדרה, והיא ארוסה, ונתגרשה, ונתורה ונתארסה לארוס זה או לאחר, אביה וארוסה האחרון מפרין לה:

יד. כנסה, ונדרה ולא שמע הבעל, וגרשה ואחר כך ארסה, אינו יכול להפר אותו נדר, משום דאין ארוס מפר אלא בשתפות האב, והכא כיון שהאב אינו יכול להפר לפי שפיון שכנסה יצא מרשותו, נמי אינו יכול להפר:

טו. מת האב משנתארסה, אין הארוס יכול להפר, אפלו אם שמעו הארוס והאב יחד והפר האב קדם שמת. וכן אם שמע הארוס והפר לה, ולא הספיק האב לשמע עד שמת, אין הארוס יכול להפר חלק האב:

טז. שמע אביה והפר לה, ולא הספיק הארוס לשמע עד שמת, אין האב יכול להפר חלקו של ארוס. ודוקא שמת אחר יום שמיעה, אבל אם מת ביום שמיעה, חוזר ומפר הכל ביחד. ואם חזרה

לחפה, אין הבעל מפר לבדו, אפלו אם הוא חיב במזונותיה, ולא האב לבדו מפר, אלא שניהם מפרים בשתפות, ואפלו נדרים שהיו עליה קדם שנתארסה. ואם הפר א' בלא השני, אינו מופר ומיהו חלקו של שני נשאר קלוש והקל אסורו, שאין בו מלקות. וצריך שישמעו שניהם ביום אחד, אבל אם שמע אחד היום, והפר, ושמע השני ביום אחר, אינו יכול להפר. ויש אומרים שכל אחד מפר ביום שמעו, אף על פי שלא שמעו ביום אחד:

ז. אם קים האחד, אפלו חזר ונשאל על ההקמה, אינו יכול להפר עם השני:

ז. שומרת יבם, אין היבם מפר, אפלו אין שם אלא יבם אחד, ואפלו עשה בה מאמר

ח. הלך האב או שלוחיו עם שלוחי הבעל להביאה לו להכניסה לחפה, עדין היא ברשות שניהם להפרה. מסרה האב או שלוחיו לשלוחי הבעל, יצאת מרשות האב ויש אומרים דמכל מקום אין הבעל מפר לה עד שתכנס לחפה:

ט. נערה מארסה שלא שמעו אביה ובעלה את נדרה עד שבגרה, שיצאה מרשות האב, אין הארוס יוכל להפר לבדו:

י. נדרה, ושמע אביה והפר חלקו, ולא שמע בעלה עד שכנסה, אינו יכול להפר. לכך דרף תלמידי חכמים לומר לה קדם שיכניסנה: כל נדרים שנדרת משארסתיך, יהיו מופרים. וכן יאמר האב לבתו קדם שתצא מביתו: כל נדרים שנדרת, יהו מופרים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רלד

שולחן ערוך

שמע הארוס נדרה וגרשה, דינה כמו לא שמע ומת, לכל דבר:

כא. אין האב מפר נדרי בתו, ולא הבעל נדרי אשתו, אלא ביום שמעם. ודוקא כל היום, ולא מעת לעת, שאם שמע בתחלת הלילה מפר כל הלילה ויום המחרת, ואם שמע סמוך לחשכה, אינו מפר אלא עד שתחשף. ואם עבר היום ושתק, אפלו לא כון בשתיקתו אלא לצערה, אינו יכול להפר. ואם שתק מפני שאינו יודע שיש ביד הבעל להפר, או אפלו יודע אלא שנדרה נדר שסבור שאינו יכול להפר, כגון שסבור שאינו ענוי נפש, יכול להפר אפלו לאחר כמה ימים ולא הויא שתיקתו קיום, ושעת ידיעתו כאלו הוא שעת הנדר או יום שמיעה, ויפר לה כל אותו היום:

כב. נדרה אשתו וקיים לה באחד מלשונות של הקמה, וכסבור שאינן לשון הקמה, ובו ביום הפר לה, הקמתו הקמה. והוא הדין למי שידע שיש בידו להפר אותו נדר שנדרה, אבל לא ידע שצריך להפר ביום שמעו, כיון שעבר יום שמיעה אינו יכול להפר. ואם נשאל על ההקם, הפרתו שהפר, הפרה, ואינו צריך לחזור ולהפר:

כג. בעל שקים נדרי אשתו, והלכה לפני שלשה הדיוטות והתירו לה, מתר:

כד. מפרין נדרים בשבת, אף על פי שאינם לצורך השבת. ולא יאמר לה: מופר ליכי, כמו שאומר בחל, אלא מבטל בלבו ואומר לה: טלי אכלי, וטלי ושתי, וכיוצא בזה

כה. הבעל, יכול להפר בלא שמיעה אם הוא פקח, אבל אם אינו שומע והוא מדבר, אינו יכול להפר:

ונתארסה בו ביום, אף על פי שמת הארוס הראשון אחר יום שמיעת האב, חוזר ומפר עם הארוס השני. ויש חולקין בזה לומר שאין האב חוזר ומפר עם הארוס השני:

יז. נדרה והיא ארוסה, ומת הארוס בין קדם שמיעה בין לאחר שמיעה, ושמע האב, וחזרה ונתארסה בו ביום, אפלו כמה פעמים, האב והארוס האחרון מפרין נדריה. ואם לא שמע האב בו ביום, ונתארסה לאחרים ושמע אחר כך, אפלו אחר כמה ימים, האב והארוס האחרון מפרים ביחד ביום שישמעו:

יח. נדרה והיא ארוסה, ושמע אביה ולא שמע הארוס, ונתגרשה בו ביום ונתארסה לאחר בו ביום, אפלו למאה, אביה ובעלה האחרון מפרין נדריה שנדרה בפני ארוס ראשון, מפני שלא יצאתה לרשות עצמה שעה אחת, שעדין היתה ברשות האב, מפני שהיא נערה:

יט. נערה המארסה שנדרה ולא שמע אביה ולא בעלה, ונתגרשה ונתארסה לאחר, אפלו לאחר כמה ימים, כשישמע האב והארוס האחרון, מפרין נדריה שנדרה בפני הארוס הראשון, הואיל ולא שמע אותם הארוס הראשון:

כ. הא דאמרינן שחונרת לרשות האב לבטל מה שנדרה תחת הארוס והוא שמעו, דוקא בשמת הבעל מן הארוסין, אבל אם גרשה, לא, דמספקא לן אי גרושין כהקמה דמי. הלכך אם שמע נדרה וגרשה, אין האב יכול להפר, לא לבדו ולא בשתפות אם ארוס אחר, ואפלו עם הראשון נמי לא, אפלו החזירה ביום השמיעה. אבל אם לא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רלד

שולחן ערוך

וכן אם אמרה: קונם עלי כפר זה לאחר שתתאלמן, הרי זה מופר:
לה. היתה אלמנה בשעת הנדר, אינו מופר אף על פי שנשאת קדם שיחול, לא שנא אמרה: קונם עלי לאחר ל' יום, ונשאת בינתיים, לא שנא אמרה: קונם עלי לאחר שאנשא. והוא הדין אם היתה ארוסה בשעה שנדרה וחל הנדר אחר שנשאת לו, אינו יכול להפר:
לו. אסרה עצמה בתאנים וענבים, בין בנדר בין בשבועה, בין שאסרה עצמה בכל המין, בין שאמרה תאנים וענבים אלו, וקיים לתאנים והפר לענבים, או שקיים לענבים והפר לתאנים, מה שקיים קיים, ומה שהפר מופר, וכן כל פיוצא בזה, ואין אומרים בהפרה נדר שהופר מקצתו, הופר כלו:
לז. מפר אדם או מקיים נדרי אשתו ובתו בכל לשון, ואף על פי שאינה מכרת. וכיצד מפר, אומר ג' פעמים: מופר, או בטל, או אין נדר זה כלום וכיוצא בדברים שענינם עקירת הנדר מעקרו, בין בפניה בין שלא בפניה. אבל אם אמר לה: אי אפשרי שתדורי, או אין כאן נדר, הרי זה לא הפר. וכן האומר לאשתו או לבתו: מחול לך, או שרוי לך, או שרוי לך וכן כל פיוצא בענין זה, לא אמר כלום. ויש מי שחולק ואומר דהאומר אין נדר זה כלום, לא הוי הפרה:
לח. חשב לשון הפרה בלבו ולא הוציאו בשפתיו, אינו כלום. במה דברים אמורים, שלא אמר לה: טלי ואכלי. אבל אם אמר לה: טלי ואכלי, וחשב לשון הפרה בלבו, הוי הפרה:

כו. השוטה אינו מפר:
כז. קטן אינו מפר, לפי שאין לו אשות:
כח. אין האב והבעל מפרין קדם שתדור, אבל משנדרה מפרים, אף על פי שלא חל הנדר, ואפלו שלא בפניה:
כט. הבעל מפר לשתי נשיו כאחת, וכן האב לשתי בנותיו. ויש חולקין:
ל. אין יכולים לעשות שליח, לא להקמה ולא להפרה:
לא. צריך שיכון לשם האשה שהפר לה, ולשם הנדר שהוא מפר. כיצד, נדרה אשתו וסביר שנדרה בתו או איפכא, נדרה מהתאנים וסבור שנדרה מהענבים או איפכא, והפר לה על דעת זה לא הוי הפרה, אלא אם פן נודע לו תוך כדי דבור ורצה גם בהפרה זו:
לב. כשנודע לו אחר כדי דבור דלא הוי הפרה, יש לו להפר כל יום ידיעה שניה. ואם קיים בידיעה קמיתא, לאו כלום הוא. ואם רצה להפר בידיעה שניה, מפר:
לג. אמרו לו: נדרה אשה בתוך ביתך, וסבור שהיא בתו והפר לה, ונמצא שאשתו היא שנדרה, אף על פי שלא נמצא אלא לאחר כדי דבור, הרי זה מופר, והוא שרוצה בהפרת אשתו:
לד. כל ההפרה תלויה בשעת הנדר. כיצד, אם בשעת הנדר היא נשואה, אף על פי שלא יחול עד שתתאלמן, כגון שאמרה קונם כפר זה עלי לאחר ל' יום, והפר לה, ונתאלמנה בינתיים, מופר.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד פדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רלד

שולחן ערוך

מה. אמר לה: קיים ליכי היום, הרי זה קיים לעולם:

מז. אמר לה: מופר ליכי למחר, אינו מופר:

מז. אמר לה: קיים ליכי שעה אחת, ועבר היום ולא הפר, הרי זה קיום:

מח. אמר לה: קיים ליכי שעה אחת, וכשעבר השעה אמר לה: מופר ליכי, הרי זה ספק:

מט. המקיים נדרי בתו או אשתו ונחם, הרי זה נשאל לחכם ומתיר לו הקמתו, וחוזר ומפר לה בו ביום. אבל אם הפר לה ונחם, אינו יכול להשאל לחכם פדי שיחזור ויקיים. ויש אומרים שאינו יכול להשאל על ההקם אלא ביום השמיעה:

ג. אמר לה: קיים ליכי, שתי פעמים, ונשאל על הראשון, חל השני:

נא. האשה שנדרה והתפייס אחר בנדרה, או שאסרה עליה כפר בנדר ואחר התפייס בו, והפר לה הבעל או האב, היא מתרת והמתפייס בה אסור, שאין הבעל והאב עוקרין הנדר מעקרו, כמו החכם:

גב. נדרה היא, והתפייס בה הבעל או האב, שוב אינם יכולים להפר, דהוי פקיום:

גג. נדר הוא, והיא התפייסה בו, מפר שלה, ושלזו קיים:

גד. נדר לעצמו, והדירה כמותו וגמר בלבו להדירה, ואמרה: אמן, הרי זה אינו יכול להפר. ואם נדר והדירה דרך שאלה לידע מה בלבה, כגון שאמר לה: התרצי בנדר זה להיות כמותי או לא, ואמרה: אמן, הרי זה מפר לה. כיצד, אמר לה, הריני נזיר, ואת, כלומר: ואת נזירה כמותי,

לט. כל זמן שלא הפר הנדר לאשתו, אינו יכול לכופה שתעבר על הנדר, אלא אם פן אמר לה: טלי ואכלי, ויחשב בלבו לשון הפרה. ולהרמב"ם, המבטל נדרי אשתו ובתו אין צריך לומר כלום, ונתבטלו כל הנדרים. ומהו הבטול, שיכוף אותה לעשותה דבר שאסרה אותו. אבל ההפרה, אינו כופה אותה, אלא מפר לה ומניחה, אם רצתה עושה, ואם רצתה אינה עושה. כיצד, נדרה או נשבעה שלא תאכל או שלא תשתה, ואמר לה: מופר לך, הרי זה מופר, ומתרת לאכל ולשתות. נטל ונתן לה, ואמר לה: טלי אכלי, טלי ושתי, הרי זו אוכלת ושותה והנדר בטל מאליה:

מ. המפר נדרי אשתו ובתו, צריך להוציא בשפתיו. ואם הפר בלבו, אינו מופר. אבל המבטל, אינו צריך להוציא בשפתיו, אלא מבטל בלבו בלבד, וכופה אותה:

מא. המקיים בלבו, הרי זה קיום. והמפר בלבו, אינו מופר. לפיכך אם הפר בלבו, הרי זה יכול לחזור ולקיים. ואם קיים בלבו, אינו יכול לחזור ולהפר אלא אם חזר בתוך כדי דבור:

מב. אמרו לו: אשתך נדרה, ואמר: בלבי היה להפר לה, והפרתי לה, שומעין לו. אמרו לו: נדרה, והוא אומר: לא נדרה, וכיון שרואה אותם העידו עליה אמר: בלבי היה להפר, אין שומעין לו:

מג. אמר לה: קיים ליכי ומופר ליכי ולא תחול ההקמה אלא אם פן חלה הפרה, הרי זה מופר:

מד. אמר לה בבת אחת: קיים ומופר ליכי, אין כאן לא הקמה ולא הפרה, ולהרמב"ם קיים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רלד

שולחן ערוך

אָלֵא בְּרַחֲצָה וְקִשׁוּט שֶׁל הַיּוֹם, וְאִפְשָׁר שְׁלֵא תַרְחֵץ
וְלֹא תִתְקַשֵּׁט הַיּוֹם וְלֹא תֵאָסֵר, הוּי עֲנוּי נֶפֶשׁ אֶף
עַל פִּי שְׂאִין חֵל הַנֶּדֶר אֲלֵא לַיּוֹם אֶחָד. וַיֵּשׁ
אוֹמְרִים דְּרַחֲצָה וְקִשׁוּט הוּי דְּבָרִים שְׂבִינּוּ לְבִינָה:

ס. אָמְרָה: קוֹנָם פְּרוֹת הָעוֹלָם עָלַי, אוֹ אֶפְלוּ פְּרוֹת
מְדִינָה אַחַת, אוֹ אֶפְלוּ אָסֶרָה עָלֶיָהּ פְּרוֹת שֶׁל אִישׁ
אֶחָד לְבֵדוֹ, הוּי עֲנוּי נֶפֶשׁ וְאֶפְלוּ אִינוּ חַנּוּנִי.
וְלִהְרַמְב"ם, אִינָם אֲלֵא דְּבָרִים שְׂבִינּוּ לְבִינָה:

סא. אֶפְלוּ נֶדְרָה מִמִּין שֶׁהוּא רַע לָהּ וְלֹא טַעְמָה
אוֹתוֹ מֵעוֹלָם, הוּי עֲנוּי נֶפֶשׁ:

סב. נֶדְרָה שֶׁלֵּא תִלַּף לְבַיִת הָאֵבֶל, אוֹ לְבַיִת
הַמִּשְׁתָּה, אוֹ לְבַיִת אָבִיָה וְאִמָּה, אוֹ שֶׁלֵּא תִלַּף
בְּמַחּוֹל, אוֹ שֶׁלֵּא לְשׁוֹרֵר, אוֹ שֶׁלֵּא לְשִׁמַּע קוֹל
שִׁיר, הוּי נְדָרֵי עֲנוּי נֶפֶשׁ:

סג. נֶדְרָה מְשַׁנֵּי כְּפָרוֹת בְּיַחַד, עַל אֶחָד מְצַטְעֵרֵת
אִם לֹא תֹאכְלֶנּוּ וְעַל הַשְּׁנַיִ אִינָה מְצַטְעֵרֵת, וְהִפְר
לְשִׁתְּיָהּ, עַל אוֹתָהּ שְׁמַצְטְעֵרֵת חֲלָה הַהִפְרָה, וְלֹא
עַל אוֹתָהּ שְׂאִינָה מְצַטְעֵרֵת:

סד. אָמְרָה: קוֹנָם שְׂאִינִי נִהְנָה לְבְרִיּוֹת, יֵשׁ מִי
שְׂאוֹמֵר דְּהוּי נְדָרֵי עֲנוּי נֶפֶשׁ, וַיֵּשׁ מִי שְׂאוֹמֵר
שְׂאִינָם אֲלֵא דְּבָרִים שְׂבִינּוּ לְבִינָה:

סה. נֶדְרָה שֶׁלֵּא לְהַנּוֹת לְבְרִיּוֹת, וְלֹא הִפְר לָהּ,
מִתַּרְתֵּל לְהַנּוֹת מִהַבְּעַל כָּל זְמַן שֶׁהִיא תַחַתְיוֹ שְׂאִינּוּ
בְּכָלֵל הַבְּרִיּוֹת, וְלֹאֲחַר שֶׁתִּתְגַּרֵּשׁ חֵל הַנֶּדֶר גַּם
עָלָיו, וְאִי אִפְשָׁר לָהּ לְהַנּוֹת אֲלֵא מִלְקַט שְׂכָחָה
וּפְאָה:

סו. נֶדְרָה מִתְשַׁמֵּשׁ וְכִיּוֹצֵא בּוֹ, דְּבָרִים שְׂגוֹרְמִים
אִיבָה בִּינָה לְבִינּוּ, הוּי דְּבָרִים שְׂבִינּוּ לְבִינָה:

ואמרה: אמן, אינו יכול להפר לה. אמר לה:
הריני נזיר, ומה תאמרי, האת נזירה כמותי,
ואמרה: אמן. הרי זה יפר, ואם הפר לה, שלו
בטל, שזה כמו שתולה נדרו בנדרה. אמרה לו:
הריני נזירה, ואתה, ואמר: אמן. אינו יכול להפר:

נה. אלו נדרים שהבעל מפר, נדרים שיש בהם
ענוי נפש ודברים שבינו לבינה. אלא שנדרים
שיש בהן ענוי נפש, כשמתירים לה מתרת בהם
לעולם. ודברים שבינו לבינה, אין ההתרה אלא
לצממו, כל זמן שיש לו בו תועלת, דהינו כל זמן
שהיא תחתיו, ולאחר שתתגרש כל זמן שלא תנשא
שאפשר שתחזור אליו. אבל לאחר שתנשא, חל
הנדר גם לדידה. ונדרים שאין בהם ענוי נפש
ואינם בינו לבינה, אינו יכול להפר:

נו. הבעל נעשה שליח להשאל על נדרי אשתו,
ובלבד שמצא שלשה מקבצים, אבל הוא לא
יקבצים:

נז. אין הבעל מצטרף עם שנים להתיר נדרי אשתו
בלשון התרה, אבל האב מתר להתיר נדרי בתו
בלשון התרה, כשאר חכם:

נח. יש אומרים שגם האב אינו מפר נדרים שאין
בהם ענוי נפש. ויש מי שמתיר. ויש מי שחלק,
שקדם שנתארסה מפר לה כל נדריה, אבל
נתארסה ומת הארוס וחזרה לרשותו, אז אינו מפר
אלא נדרי ענוי נפש:

נט. איזו הם דברים שיש בהם ענוי נפש, כגון
רחיצה וקשוט, כחול ופרכוס, כגון שנשבעה שלא
תרחץ או שלא תתקשט, או שאמרה הנאת רחיצה
וקשוט עלי אם ארחץ או אתקשט אפלו לא תלתה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נדרים סימן רלה

שולחן ערוך

עד. אשה שנדרה לשנות סם להתעבר, אין הבעל יכול להפר:

סימן רלה

המדיר אשתו מתשמיש או שלא תלך לבית אביה, ודומיו, וכו' סעיפים:

א. המדיר את אשתו מתשמיש המטה, שאמר: תשמישך עלי, יקים אותה שבועה ימים, בין שהדירה בפרוש לשבועה ימים או יותר או שהדירה סתם, ולאחר שבועה ימים יוציא ויתן כתבתה:

ב. הדירה שלא תהנה ממנו, אינו חל, שהרי הוא משעבד לה. ואם אמר לה: צאי דריך במזונותיך, והיא מספקת בהם לדברים גדולים, ואינה מספקת לדברים קטנים, אם כל משפחתה רגילין באותם דברים קטנים, אינו חל שהרי הוא משעבד לה גם בהם, ואם אין כל משפחתה רגילים בהם, אלא העשירים, ואביה עשיר ורגיל בהם, ובעלה אינו עשיר ואינו רגיל בהם, חל הנדר שהרי אינו חייב לה בהם. ומכל מקום כיון שהדירה ממנו והיא חזרה לבית אביה, הוא מתחייב לה עתה בהם. הלכך עד ל' יום יפרנסנה באלו הדברים הקטנים על ידי פרנס, שיאמר: כל הון אינו מפסיד, ויוזון אותה אחר ויקח מהבעל, לא שנא הדירה שלשים יום או יותר או שהדירה סתם. אחר שלשים יום, יוציא ויתן כתבה:

ג. הדירה שלא תתקשט או שלא תאכל אחד מהמינים, אפלו הוא רע ולא טעמתו מעולם, ותלאו בתשמיש, שאמר: קונם תשמישך עלי אם תתקשטי או תאכלי מין פלוני, או שאמר: קונם

סז. הא דחל נדר מתשמיש, דוקא שאמרה: הנאת תשמישך עלי, אבל אמרה: הנאת תשמישי עליך אינו צריך להפר, שהיא משעבדת לו. וכן הוא שאמר: תשמישי עליך, אינו נדר, אבל אם אמר: הנאת תשמישך עלי, הוי נדר:

סח. אסרה עליה תשמיש כל אדם שבועולם, יפר חלקו ותהא משמשתו, וכשימות או יגרשנה הרי היא אסורה בתשמיש כל אדם, וכן כל כיוצא בזה

סט. אמרה: קונם שאיני נהנית לאבא ולאבך אם אני עושה לך, או קונם שאיני נהנית לך אם עושה אני לאבא ולאבך, יכול להפר, אף על פי שלא חל הנדר עדין, ודברים אלו הוי דברים שבינו לבינה:

ע. אמרה: קונם שאיני עושה על פי אבא ואבך, או על פי אחי ועל פי אחיך, אינו יכול להפר, שאינה משעבדת להם:

עא. אמרה: קונם שאני עושה על פיך, יפר אף על פי שהיא משעבדת לו, שמא יגרשנה ואז יחול הנדר ולא יוכל להתוודע, הלכך קרינן ביה השתא דברים שבינו לבינה:

עב. נדרה שלא תתן לפני בקרו וכיוצא בדברים אלו, שאין בהם ענוי נפש ואינם מדברים שבינו לבינה, ואינם ממלאכות שהיא חייבת בהם, אינו יכול להפר:

עג. נדרה שלא לרחץ פניו ידיו ורגליו, או שלא למזג לו הכוס ושלא להציע לו המטה, אינו צריך להפר, לפי שמשעבדת לו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שבועות סימן רלו

שולחן ערוך

ו. בעל שאמר לאשתו: אוסר אני עליך שלא תלך לבית אביך או שאמר לה קונם עליך בית אביך, אינו כלום

הלכות שבועות

סימן רלו

מה היא שבועת בטוי ושבועת שוא, ובו ד' סעיפים:

א. נפש כי תשבע לבטא בשפתים הינו שנשבע בין על דבר שעבר, כגון שנשבע שאכל ולא אכל, או שלא אכל ואכל, בין על דבר שהוא להבא, כגון שאוכל ואינו אוכל, או שלא אוכל ואוכל, וכן כל דבר אפלו אין בו לא הרעה ולא הטבה, כגון שזרקתי לים ולא זרקתי, או שאזרק ולא אזרק, ואפלו בדבר שאין בו ממש, כגון שישנתי ולא ישנתי, או שאישן ולא אישן, ואפלו בדבר שאינו יכול לעשותו אלא על ידי אחרים, כגון שנתתי לפלוני או שלא נתתי, או שאתן לפלוני או שלא אתן, ואפלו נשבע על אחרים כגון שזרק פלוני צרור לים או שלא זרק, כל אלו שבועות בטוי הן, ואם שקר בשבועתו חייב קרבן:

ב. יש דברים שאפלו שקר בשבועתו אינו חייב קרבן, כגון שנשבע לקיים המצוה ולא קיים, או שנשבע להרע לפלוני, כגון להפכותו או לקללו. ונשבע שיעשה חבירו דבר פלוני, כגון שיזרק פלוני צרור לים או שלא יזרק, וכיוצא בו, אבל עברה אכא בכל דבר שמשקר בשבועתו. וגם אין לו לשבע על חבירו שיעשה שום דבר, שאינו ברשותו שיעשנו על כל פנים, ואין חבירו מחייב

הנאת תשמישך עלי אם תלכי לבית אביך יותר מחדש, אם הוא דר עמה בעיר, או יותר מרגל אם הוא דר בעיר אחרת, ימים ז' ימים ואז יוציא ויתן כתובה. ואם היא נדרה, שאמרה: קונם מין פלוני עלי או קונם שלא אתקשט בקשוט פלוני, או שאמרה: יאסר תשמישך עלי אם אכל מין פלוני או אתקשט בקשוט פלוני או אם אלך לבית אבי, והוא שמע ולא הפר לה, יוציא מיד ויתן כתובה. ולהרמב"ם בנדרה היא וקיים לה הוא, אם רוצה לישב ולא תאכל מאותו המין, תשב. ואם הוא אומר אי אפשר באשה נדרנית, יוציא ויתן כתובה. והוא הדין אם נדרה שלא תלך לבית אביה, שאמרה: קונם תשמישך עלי אם אלך לבית אבי, ושמע הבעל ולא הפר, וכן אם אמרה: קונם תשמישך עלי אם אלך לבית האבל או לבית המשתה ושמע ולא הפר לה, והוא הדין אם אמרה: קונם תשמישך עלי אם אשאל משכני כלום או אם אשאל כלי, ושמע ולא הפר:

ד. נדרה נדר מדברים שבינו לבינה או של ענוי נפש והפר לה, על מנת שתאמר לפלוני דבר של קלון, או שתהא מתהפכת אחר התשמיש כפי שלא תתעבר, או שתהא ממלאה עשרה כדי מים ותשפכם לאשפה, והיא אינה רוצה לעשות אחד מאלו הדברים ונתקיים הנדר, יוציא ויתן כתובה:

ה. אסרה פלי שכניה עליה כפי שלא תשאל מהם, או שנדרה שלא לארג בגדים נאים לבנה, אינו יכול להפר ואסורה לשאל משכניה ולארג בגדים, הלכך תצא בלא כתובה, שמשאיו שם רע בשכניו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שבועות סימן רלז

שולחן ערוך

לפיכך איש ואשה שנשתדכו זה לזה וקבלו תרם לנשא לזמן קבוע, מי שעבד והעביר המועד אסור לנשא לאחר, והלה מתר ואינו צריך התרה. וגם המעבד עצמו מתר בלא התרה לאחר שנשא שכנגדו:

סימן רלז

הנשבע אם צריך לשבע בשם או בכנוי, ובו י"ב סעיפים:

א. האומר: אני נשבע שאעשה דבר פלוני, או שלא אעשנו, הרי זה שבועה אף על פי שלא הזכיר לא שם ולא כנוי:

ב. השביעו אחר, שאמר לו: אני משביעך שתעשה דבר פלוני, או שלא תעשנו, וענה: אמן, או דבר שנשמע ממנו שמקבל שבועתו, כגון שאמר: הן, או: קבלתי דברך, הוי כאלו נשבע בעצמו. ואפלו השביעו עובד פוכבים או קטן:

ג. אמר: אהא באלה או בארור אם לא אעשה דבר פלוני, או שאמר לו אחר כן, וקבל דבריו, הוי כשבועה אף על פי שלא הזכיר לא שם ולא כנוי:

ד. האומר: מבטא שאעשה דבר פלוני, או שלא אעשנו, הוי כאלו אומר: שבועה:

ה. האומר פעמים על דבר אחד אעשנו, או לא אעשנו, הוי שבועה. והוא שיתכונן לשם שבועה. במה דברים אמורים, כשאמרם זה אחר זה בלא הפסק, אבל אם מבקשים אותו עליו, והוא אמר: לא אעשנו ובקשוהו עוד, ואמר: לא אעשנו, לא הוי שבועה:

לעשותו, אלא אם פן יקבל שבועתו דהינו שיאמר: אמן, או דבר שענינו כענין אמן, כגון שאמר: הן, או מחיב אני בשבועה זו, או קבלתי עלי שבועה זו, וכן כל כיוצא בזה. ואף על פי שלא קבלו אותם האחרים בשבועה, אם קימו דבריו הרי אלו משבחים:

ג. במה דברים אמורים, שנשבע על דבר שאינו ברשותו, כגון שנשבע על שמעון שלא ילך בסחורה וכיוצא בזה. אבל אם משביעו על דבר שהוא שלו, כגון שלא יכנס לביתו וכיוצא בו, צריך לזהר בשבועתו:

ד. נשבע לשנות את הידוע לאדם, כגון על איש שהוא אשה, או על אשה שהוא איש, חיב משום שבועת שוא. וכן אם נשבע לאמת האמת על דבר שהוא ידוע לכל, כגון על שנים שהם שנים וכיוצא בו, או על דבר שאי אפשר לעשותו, כגון שלא אישן ג' ימים, או שנשבע שלא יאכל ז' ימים, או שנשבע שלא יאכל מכל פרות שבעולם, הוי שבועת שוא ומלקין אותו, וישן לאלתר ואוכל לאלתר:

ה. נשבע שראה גמל פורח הרי זה שבועת שוא, אפלו אומר שראה לעוף גדול פורח והוא מכנהו גמל. אמר: שבועה שלא אכל מצה, אסור לאכל מצה בליל פסח. שבועה שלא אכל מצה בליל פסח, לוקה ואוכל מצה בליל פסח. שבועה שלא אשב בצל, אסור לישוב בצל סכה. שבועה שלא אשב בצל הסכה, לוקה וישב בצל סכה:

ו. שנים שנשבעו לעשות דבר אחד, ועבר אחד מהם על השבועה, השני פטור ואינו צריך התרה.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שבועות סימן רלח

שולחן ערוך

א. שבועה שלא אכל, סתם, אסור בכל שהוא, אבל אינו חייב אלא על כזית. ואם פרש: כל שהוא, או שאומר: שלא אטעם, חייב בכל שהוא:

ב. נשבע שלא לאכל, אסור אף לשתות, דשתיה בכלל אכילה. אבל אם נשבע שלא לשתות, מתר לאכל:

ג. שבועה שלא אכל או שלא אשתה, ואכל או שתה מאכלים או משקים רעים שאינם ראויים לאכילה ולשתיה, פטור אבל אסור:

ד. אומר: שבועה שלא אכל נבלות וטרפות, ואכל, אינו חייב משום שבועה, שהרי משבע ועומד מהר סיני הוא. ואם אומר: שבועה שלא אכל כל שהוא מנבלות וטרפות, ואכל פחות מכזית, חייב על השבועה, שהרי אינו משבע מהר סיני על חצי שעור. וכן אם אומר שבועה שאכל פחות מכזית נבלה וטרפה, חייב על השבועה:

ה. נשבע שיאכל נבלה וטרפה וכיוצא בהן מאסורי תורה, הרי זו לוקה משום שבועת שוא, בין אכל בין לא אכל:

ו. שבועה שלא אכל נבלה ושחוטה, או אפלו אומר: שבועה שלא אכל, סתם, חלה השבועה גם על הנבלה. וכן אם אומר: שבועה שלא אכל תאנים, וחזר ואמר: שבועה שלא אכל תאנים וענבים, חלו שתי השבועות על התאנים:

ז. אומר: קונם אשתי נהנית לי אם אכלתי היום, ואכל נבלות וטרפות, אשתו אסורה, דחשיב שפיר אכילה:

ו. מי שנשבע בשמים ובארץ ובשמש וכיוצא בהם, אף על פי שאין כונתו אלא למי שביראם, אינה שבועה. והוא הדין לנשבע בנביא מהנביאים, או בשלחן המקדש או באחד מכלי הקדש. ואף על פי כן מאימין עליהן ומראין להם שזו שבועה, כדי שלא ינהגו קלות ראש בשבועות, ומתירים להם:

ז. הנשבע בעשרת הדברות, שבועה גמורה היא ח. ימין, שבועה. וכן שמאל, דכתיב נשבע יי בימינו ובזרוע עזו

ט. ידות שבועה, כשבועה. כיצד ידות, אומר: כנדרי רשעים שלא אכל כפר זה:

י. כנוי שבועה, כשבועה. כיצד, שבותה (שבוקה) שקוקה שלא אכל כפר זה, או מומי, אומי. אבל אומר באומתא או באומי, בבי"ת, אינו כלום. ואלו הפנויים הם כפי זמנם לבני אדם שלא היה בקיאים בטיב לשון הקדש, והכל לפי הזמן והמקום להוסיף בכנויים אלו או לגרע מהם

יא. אומר לחברו: שבועה שאיני אוכל לך, או: השבועה לא אכל לך, או: לשבועה לא אכל לך, אסור לאכול עמו:

יב. אומר: השבועה שאכל לך, נשבע שיאכל עמו. ואין חלוק בין הפציר בו תחלה שיאכל עמו, או לא הפציר. ויש מי שאומר שאם הפציר בו תחלה שיאכל עמו, ואמר: שבועה שאכל לך, אסור לאכול עמו:

סימן רלח

דין שבועה שלא אכל, סתם, או אם פרש, ובו כ"ג מעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שבועות סימן רלח

שולחן ערוך

הראשונה. והני מלי שלא נדר מכפרות ידועות,
אבל אם נדר מכפרות ידועות, אינו חיב אלא
אחת, שהרי בשבועה ראשונה נאסר בכל אכילה
ואכילה שבהם:

יד. שבועה שאכל כפר זו, מקצתה נמי במשמע,
שנשבע על כל כזית וכזית ממנה שיאכלנה.
לפיכך נשרף מקצתה, חיב לאכל המותר, שהרי
יוצא בו ידי שבועתו שנשבע על כל כזית וכזית
ממנה שיאכלנה. ומיהו כשהיא לפנינו, צריך לאכל
כלה:

טז. שבועה שאכלנה, לא יצא ידי חובתו עד
שיאכל כלה. לפיכך נשרף מקצתה, אין צריך
לאכל המותר, שלא יצא בו ידי חובתו:

טז. שבועה שאכל כפר זו, ואחר כך אמר: שבועה
שלא אכלנה, הראשונה שבועת בטוי והשניה
שבועת שוא, שנשבע לבטל את המצוה לעבר על
שבועתו ועבר מיד אפלו אם לא יאכלנה, ואם
יאכלנה, קיים שבועתו הראשונה ואינו עובר אלא
על השניה. הלכך מוטב שיאכלנה, כדי שלא יעבר
גם על הראשונה. ואם אמר: שבועה שלא אכל
כפר זו, שבועה שאכלנה, מיד עבר על השניה,
ואם יאכלנה יעבר גם על הראשונה, הלכך מוטב
שלא יאכלנה, כדי שלא יעבר גם על הראשונה.
צבור שהחרימו על דבר, ואחר כך החרימו על
הפכו, אם לא התירו החכם הראשון קדם שהחרימו
השני, אין השני פלוס:

יז. מי שנשבע על דבר, וחזר ונשבע לבטל שבועה
הראשונה, ונשאל על שבועה ראשונה, יש
להסתפק אי אמרינן שנפטר מידי שבועת שוא

ח. אמר: שבועה שאכל היום, ואכל עפר, יצא ידי
שבועה דהא אחשביה אכילה:

ט. שבועה שלא אכל, ואכל עפר, פטור, שאינו
בכלל אכילה סתם. ואם פרש: שלא אכל עפר,
ואכלו, חיב בכזית. ובפחות מכזית, פטור אבל
אסור. וכן שבועה שלא אכל תרצן, פטור אבל
אסור על פחות מכזית:

י. שבועה שלא אכל כפר זו, חיב על כל כזית
וכזית שיאכל ממנה, ואסור אפלו בכל שהוא.
שבועה שלא אכלנה, אינו חיב עד שיאכל כלה,
אבל אסור אפלו בכל שהוא. ומפל מקום אם שיר
ממנה פחות מכזית, חיב פאלו אכלה כלה. הלכך
אם אמר: שבועה שלא אכלנה, ואחר כך אמר:
שבועה שלא אכל כפר זו, גם השניה חלה,
שמתחלה לא נשבע אלא על כלה, אבל מקצתה
יכול לאכל, ואחר כך נשבע על קצתה. וכשאכל
כזית ממנה, עבר על השניה. וכשגומר לאכלה,
מתחיל בראשונה:

יא. אמר: שבועה שלא אכל כפר זו, שבועה שלא
אכלנה, אין השניה חלה, שאי אפשר לו לאכל
כלה אם לא שיאכל מתחלה מקצתה:

יב. שבועה שלא אכל תשע, וחזר ואמר: שבועה
שלא אכל עשר, אין השניה חלה. אמר שבועה
שלא אכל תשע אלו, שבועה שלא אכל עשר, גם
השניה חלה. ואם אכל תשע אלו ועוד אחד, עובר
על ב' השבועות:

יג. שבועה שלא אכל עשר, שבועה שלא אכל
תשע, יש פאן שתי שבועות. ואם אכל ט', עובר
על השניה, וכשאוכל העשירית, עובר גם על

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתורו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שבועות סימן רלט

שולחן ערוך

נשבע על דבר שאין בו ממש או לבטל המצוה, ובו י"ז סעיפים:

א. דין השבועה כדין הנדר לכל דבר, בין לענין שצריך שיוציא בשפתיו בין לענין שנתפונ לומר פת חטים ואמר פת שעורים או פת סתם, בין שהולכין בה אחר לשון בני אדם, בין לענין הקמתה ובטולה, בין לענין תנאי. ויש אומרים שכשם שנדרי זרוזין והבאי ואנסים ושגגות מתרים, הוא הדין לענין שבועה, והוא שפשוט שבע שבועת הבאי לא יהא מעמיד דבריו לומר שונדאי ראה באותו דרך כיוצאי מצרים, דאם פן אסור הוא. ויש אומרים דשבועות הבאי בכל גונא אסורות. ומדברי הרמב"ם נראה דשבועות זרוזין אסורות. וגם בשאר שבועות נראה מדבריו שאף על פי שפטור מקרבן, אסורא מיהא אכא:

ב. תקיעת כף, דינה כדין שאר שבועות ויש לה התרה. והני מלי כשהיא דרך שבועה, אבל כשהיא כדרך הסותרים שתוקעים כפם זה לזה לקיים המקח, אין לה דין שבועה כלל:

ג. שבועה חלה על דבר שאין בו ממש, כגון שנשבע שלא יישן או שלא ידבר:

ד. שבועה אינה חלה על דבר מצוה, בין שהוציאה בלשון שבועה שאמר: שבועה שלא אשב בספה, בין שהוציאה בלשון נדר שאמר: ישיבת ספה עלי בשבועה:

ה. מלמד שנשבע שאם לא יפרעוהו תוף ו' שבועות יבטל הי"דים מלמודם עד שיפרעוהו, השבועה חלה, דמצוה לאו עליה רמיא אלא על אבות הנערים:

ותחזור שבועה שניה משבועת שוא לשבועת בטוי, כיון שמצאה מקום לחול:

יח. הנשבע לפרע לפלוני מנה בתדש אדר, ואחר כך נשבע לפרע לאחר באותו זמן, וכתב בשטר הראשון: כל זמן שיתבענו, וכן בשני, ועכשו בא השני לתבעו, כל זמן שלא תבעו הראשון, חייב לפרע לשני, שהרי מצאה השבועה מקום לחול. אך אחר כך יש לו לקיים הראשונה, אם יכול:

יט. נדוי או אסור חל על השבועה, והאומר: קונם אשתו אסורה לי אם לא אכל היום גבלות וטרפות, אם לא אכל, אשתו אסורה. וכן אם אמר: הרי הוא מגדה אם לא יאכל היום גבלות וטרפות, אם עבר היום ולא אכל, הרי הוא מגדה, ואין זה מתנה על מה שכתוב בתורה, שאומרים לו: לא תאכל, ותתנה:

כ. נשבע על כפר זה שלא יאכלנה, ואכלו, אפלו כלו, נשאל עליו ונפטור משבועתו:

כא. שבועה שלא אכל כפר זה, שבועה שלא אכל כפר זה, אין השניה חלה. ואם נשאל על הראשונה, חלה השניה:

כב. הרי שאכל באותו היום, ואמר: שבועה שלא אכלתי היום, שבועה שלא אכלתי היום, יש כאן ענש שתי שבועות לשקר:

כג. מתנה על מנת להחזיר, שמה מתנה אפלו בשבועות, לפיכך אם נשבע לתן שום מתנה, יכול לתנה כך:

סימן רלט

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כיבוד אב ואם סימן רמ

שולחן ערוך

זו, אין השנייה חלה. אבל אם נשאל על הראשונה, חלה השנייה:

יד. אמר: שבועה שלא אכל בשר עשרים יום, וחזר ואמר: שבועה שלא אכל בשר כ"ב יום, יש מי שאומר שאסור בבשר שנים וארבעים יום. ואינו נראה לי, אלא אינו אסור בבשר אלא כ"ב יום:

טז. יש מי שאומר שאם אמר: קונם כפר זו עלי, וחזר ואמר: קונם כפר זו עלי, אינו חייב אלא אחת:

טז. פיון שנדרי שגגות מתרים, אם נשבע שלא אכל כפר זו אם פלוני אמר דבר זה, ונמצא שאמרו, מתר בכפר. וכן אם תלה כפר באחר, שאמר: שבועה שלא אכל כפר זו אם אכל זו, ושכח ואכלה, לא חלה עליו השבועה ויכול לאכל של תנאי תחלה, ולא תשינן שישכח ויאכל האסור אחר כך. אבל של אסור אסור לאכל, שמא ישכח ויאכל של תנאי. ואם אכל של תנאי תחלה, בשוגג, מתר בשנייה. ואם אכלה במזיד, חייב על השנייה:

יז. אם תלאן זו בזו, שאמר: לא אכל זו אם אכל זו ולא אכל זו אם אכל זו, אסור לאכל כל אחת מהן, דחשינן שמא יאכל השנייה. ואם אכל האחת, אם נזכר לשבועתו בשעה שאכלה, אסור בשנייה, לא נזכר לשבועתו, מתר בשנייה:

הלכות כיבוד אב ואם

סימן רמ

איזהו כבוד ואיזה מורא ודיניהם, ובו כ"ה פעיפים:

ו. הנשבע על דבר מצוה דרבנן, כגון שלא להדליק נר של חנכה או שלא לקרא המגלה, השבועה חלה. וכן אם נשבע לקיים מצוה דרבנן, חייב משום שבועה אם מבטלה. והוא הדין לדבר שהוא מדרש חכמים שאינו מפרש בתורה. במה דברים אמורים, בנשבע שלא לעשות מצוה דרבנן, או לעשות, אבל אם נשבע לעבר על מצות לא תעשה, אפלו היא דרבנן, לא חלה עליו שבועה:

ז. הנשבע לחלץ ליבמתו אין זה נשבע לבטל את המצוה, דבדידיה תלה רחמנא אי ניחא ליה ליבם אי ניחא ליה לחלץ:

ח. אם נשבע לדור במקום שנשא אשה, אף על פי שעל ידי כך הוא מתבטל מכבוד אב ואם, לא הוי נשבע לבטל את המצוה, פיון שלא היו נותנין לו אשה עד שישבע כן:

ט. מתפייס בשבועה, כגון שנשבע שלא יאכל כפר זה, ואמר על אחר: יהא כמוהו, אף על פי שפטור ממלקות ומקרבן על הכפר המתפייס, אסורא מיהא אכא:

י. שמע חברו שנשבע, ואמר: אני כמותך, הרי הוא אסור:

יא. שבועה שהוציאה בלשון נדר, כגון שאמר: אכילת כפר זה עלי שבועה, אסור:

יב. אמר: הריני נזיר הריני נזיר, חלו שניהם וצריך לנהג שתי נזירות:

יג. אין שבועה חלה על שבועה, שאם אמר: שבועה שלא אכל כפר זו שבועה שלא אכל כפר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כיבוד אב ואם סימן רמ

שולחן ערוך

א. צריך לזהר מאד בכבוד אביו ואמו ובמוראם:
 ב. איזה מורא, לא יעמד במקומו המיוחד לו לעמד שם בסוד וקנים עם חבריו, או מקום המיוחד לו להתפלל, ולא ישב במקום המיוחד לו להסב בביתו, ולא סותר את דבריו ולא מכריע את דבריו בפניו, אפלו לומר גראין דברי אבא, ולא יקראנו בשמו, לא בחייו ולא במותו, אלא אומר: אבא מארי. היה שם אביו בשם אחרים, משנה שם, אם הוא שם שהוא פלאי, שאין הפל רגילים לקרות בו:
 ג. עד היכן מוראם, היה הבן לבוש תמודות ויושב בראש הקהל, ובאו אביו ואמו וקרעו בגדיו והפוחו על ראשו וירקו בפניו, לא יכלים אותם, אלא ישתק, ויירא מן מלך המלכים שצוהו בכך:
 ד. איזהו כבוד, מאכילו ומשקהו, מלביש ומכסה, מכניס ומוציא. ויתנו לו בסבר פנים יפות, שאפלו מאכילו בכל יום פטומות והראה לו פנים וזעפות, גענש עליו:
 ה. זה שמאכילו ומשקהו, משל אב ואם, אם יש לו. ואם אין לאב, ויש לבן, כופין אותו וזן אביו כפי מה שהוא יכול. ואם אין לבן, אינו חייב לחזר על הפתחים להאכיל את אביו. אבל חייב לכבדו בגופו, אף על פי שמתוך כך בטל ממלאכתו, ויצטרך לחזר על הפתחים. ודוקא דאית לבן מזונות לאיתונוי הוא יומא, אבל אי לית ליה, לא מחייב לבטל ממלאכתו ולחזר על הפתחים:
 ו. היה צריך על שום דבר בעיר, ויודע שישלימו חפצו בשביל אביו, אף על פי שיודע שגם בן יעשו בשבילו, לא יאמר: עשו לי דבר פלוני

בשבילי, אלא יאמר עשו בשביל אבא, כדי לתלות הכבוד באביו:
 ז. חייב לעמד מפני אביו. ואם האב תלמיד בנו, כל אחד מהם עומד מפני השני:
 ח. עד היכן כבוד אב ואם, אפלו נטלו פיס של זהובים שלו, והשליכו בפניו לים, לא יכלים ולא יצער בפניהם ולא יכעס כנגדם, אלא יקבל גזרת הפתוב וישתק:
 ט. חייב לכבדו אפלו אחר מותו. כיצד, היה אומר דבר שמועה מפיו, אומר: כך אמר אבא מארי הריני כפרת משכבו, אם הוא תוך שנים עשר חדש, ואם הוא לאחר שנים עשר חדש, אומר: זכרונו לברכה:
 י. מי שנטרפה דעת אביו או אמו, משתדל לנהג עמהם כפי דעתם עד שירחם עליהם. ואם אי אפשר לו לעמד, מפני שנשתגעו ביותר, ילך לו ויניחם, ויצוה לאחרים לנהגם כראוי:
 יא. ראה אביו שעבר על דברי תורה, לא יאמר לו: עברת על דברי תורה, אלא יאמר לו: אבא כתוב בתורה כך וכך, כאלו הוא שואל ממנו ולא כמזהירו, והוא יבין בעצמו ולא יתבייש. ואם היה אומר שמועה בטעות, לא יאמר לו: לא תתני הכי:
 יב. אמר לו אביו: השקני מים, ויש לפנו לעשות מצוה עוברת, כגון קבורת מת או לוייה, אם אפשר למצוה שתעשה על ידי אחרים, יעסק בכבוד אביו. ואם אין שם אחרים לעשות, יעסק במצוה ויניח כבוד אביו:

א. צריך לזהר מאד בכבוד אביו ואמו ובמוראם:
 ב. איזה מורא, לא יעמד במקומו המיוחד לו לעמד שם בסוד וקנים עם חבריו, או מקום המיוחד לו להתפלל, ולא ישב במקום המיוחד לו להסב בביתו, ולא סותר את דבריו ולא מכריע את דבריו בפניו, אפלו לומר גראין דברי אבא, ולא יקראנו בשמו, לא בחייו ולא במותו, אלא אומר: אבא מארי. היה שם אביו בשם אחרים, משנה שם, אם הוא שם שהוא פלאי, שאין הפל רגילים לקרות בו:
 ג. עד היכן מוראם, היה הבן לבוש תמודות ויושב בראש הקהל, ובאו אביו ואמו וקרעו בגדיו והפוחו על ראשו וירקו בפניו, לא יכלים אותם, אלא ישתק, ויירא מן מלך המלכים שצוהו בכך:
 ד. איזהו כבוד, מאכילו ומשקהו, מלביש ומכסה, מכניס ומוציא. ויתנו לו בסבר פנים יפות, שאפלו מאכילו בכל יום פטומות והראה לו פנים וזעפות, גענש עליו:
 ה. זה שמאכילו ומשקהו, משל אב ואם, אם יש לו. ואם אין לאב, ויש לבן, כופין אותו וזן אביו כפי מה שהוא יכול. ואם אין לבן, אינו חייב לחזר על הפתחים להאכיל את אביו. אבל חייב לכבדו בגופו, אף על פי שמתוך כך בטל ממלאכתו, ויצטרך לחזר על הפתחים. ודוקא דאית לבן מזונות לאיתונוי הוא יומא, אבל אי לית ליה, לא מחייב לבטל ממלאכתו ולחזר על הפתחים:
 ו. היה צריך על שום דבר בעיר, ויודע שישלימו חפצו בשביל אביו, אף על פי שיודע שגם בן יעשו בשבילו, לא יאמר: עשו לי דבר פלוני

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כיבוד אב ואם סימן רמא

שולחן ערוך

בכבודם. ומפל מקום דבר הגון לכבודם אף לאחר מיתה:

בב. חיב אדם בכבוד אחיו הגדול, בין שהוא אחיו מאביו בין שהוא אחיו מאמו:

בג. אה גדול שחרף ובזה לאחיו שהוא תלמיד חכם וקטן ממנו בשנים, ונדה הקטן לגדול, יפה עשה שנדהו, דכיון שאינו נושא פנים לתורה אינו עושה מעשה עמו ואינו חיב לכבודו:

כד. חיב אדם לכבוד חמיו:

כה. אם האב רוצה לשרת את הבן, מתר לקבל ממנו אלא אם כן האב בן תורה. תלמיד שרוצה ללכת למקום אחר, שהוא בוטח שיראה סימן ברכה בתלמודו לפני הרב ששם, ואביו מוחה בו לפי שדואג שבאותה העיר העובדי כוכבים מעלילים, אינו צריך לשמע לאביו בזה:

סימן רמא

דיני מכה ומקלל אביו ואמו, ובו ט' סעיפים:

א. המקלל אביו או אמו, אפלו לאחר מיתתו, חיב סקילה אם הוא בעדים ונתראה, אחד האיש ואחד האשה שקללו. במה דברים אמורים, שקללום בשם מהשמות המיוחדים, אבל קללם בכנוי, אינו חיב אלא בלאו, כמו המקלל אחד מישראל:

ב. הפהו על אָזנו וחרשו, חיב מיתה, שאי אפשר שיעשה חרש בלא חבורה, דטפת דם יוצא מבפנים באָזן ועל זה נתחרש:

ג. היה קוץ תחוב לאביו, לא יוציאנו, שמא יבא לעשות בו חבורה. וכן אם הוא מקיז דם, או

יג. תלמוד תורה גדול מכבוד אב ואם:

יד. אביו אומר לו: השקני מים, ואמו אומרת: השקני מים, מניח אמו ועוסק בכבוד אביו. ואם היא מגרשת מאביו, שניהם שוים ולא יזה מהם שירצה יקדים:

טו. אמר לו אביו לעבר על דברי תורה, בין מצוה עשה בין מצות לא תעשה, אפלו מצוה של דבריהם, לא ישמע לו:

טז. האב שצוה את בנו שלא ידבר עם פלוני ושלל ימחל לו עד זמן קצוב, והבן היה רוצה להתפייס מיד לולי צוואת אביו, אין לו לחוש לצוואתו:

יז. אחד האיש ואחד האשה שוין בכבוד ובמורא של אב ואם, אלא שהאשה אין בידה לעשות, שהיא משעבדת לבעלה, לפיכך היא פטורה מכבוד אב ואם בעודה נשואה. ואם נתגרשה או נתאלמנה, חיבת:

יח. ממזר חיב בכבוד אביו ובמוראו. אפלו היה אביו רשע ובעל עברות, מכבדו ומתירא ממנו:

יט. אסור לאדם להכפיד עלו על בנו ולדקדק בכבודו עמהם, שלא יביאם לידי מכשול, אלא ימחל ויעלים עיניו מהם, שהאב שמחל על כבודו, כבודו מחול:

כ. המכה לבנו גדול, מנדין אותו, שהרי עובר על לפני עור לא תתן מכשול:

כא. חיב אדם לכבוד אשת אביו, אף על פי שאינה אמו, כל זמן שאביו קים. וחיב לכבוד בעל אמו, כל זמן שאמו קימת. אבל לאחר מיתה, אינו חיב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כבוד רבו ותלמיד חכם סימן רמב

שולחן ערוך

סימן רמב

שלא להורות בפני הרב, ודין רב שמחל על כבודו,
ובו ל"ו סעיפים:

א. תיב אדם בכבוד רבו ויראתו יותר מבשל אביו:
ב. כל החולק על רבו, כחולק על השכינה. וכל
העושה מריבה עם רבו, כעושה עם השכינה. וכל
המתרעם עליו, כאלו מתרעם על השכינה. וכל
המהרהר אחר רבו, כמהרהר אחר השכינה:

ג. איזהו חולק על רבו, כל שקובע לו מדרש
ויושב ודורש ומלמד שלא ברשות רבו, ורבו קים,
אף על פי שהוא במדינה אחרת:

ד. אסור לאדם להורות לפני רבו לעולם, וכל
המורה לפניו תיב מיתה. ואם הוא רחוק מרבו י"ב
מיל, ושאל לו אדם דבר הלכה בדרך מקרה, יכול
להשיב. אבל לקבצו עצמו להוראה ולישב ולהורות,
אפלו הוא בסוף העולם, אסור להורות עד שימות
רבו או עד שיתן לו רשות. ויש אומרים דתלמיד
גמור תוף י"ב מיל תיב מיתה, אם הוא מורה. חוץ
לי"ב מיל, פטור אבל אסור. תלמיד חבר תוף י"ב
מיל, פטור אבל אסור. וחוץ לי"ב מיל, מתר. אף
על פי שנטל רשות מרב אהד, לא סגי, עד שיטל
רשות מכל רבותיו המבוקים:

ה. אין תלמיד יכול לסמוך אחרים במקום רבו:

ו. אם לא קבל הנסמך הסמיכה מיד הרב שהוא
הסומך אלא על ידי רבנים אחרים, והוא נעשה
להם סניף, אין לאותו הרב להשתרר עליו כלל
אם אינו רבו:

רופא, לא יקזו דם לאביו ולא יחתך לו אבר, אף
על פי שמכון לרפואה:

ז. היו אביו ואמו רשעים גמורים ועוברי עברה,
אפלו נגמר דינם להריגה ויוצאים להרג, אסור לו
להפותם ולקללם. ואם הפה אותם או קללם פטור.
ואם עשו תשובה, הרי זה תיב ונהרג עליהם אף
על פי שיוצאין להרג:

ח. עבר אביו או אמו עברה שלוקים עליה, והיה
הבן שליח לדינים, לא יפה אותם. וכן אם נתחייבו
נדוי, לא יהא שליח לנדותם. ולא ירדף ולא יכה
אותם בשליחות בית דין, אף על פי שראויים לכך
ולא עשו תשובה:

ט. כל המבזה אביו ואמו, אפלו בדברים, אפלו
ברמיזה, הרי זה בכלל ארור מפני הגבורה,
שנאמר: ארור מקלה אביו ואמו ויש לבית דין
להכות על זה מפת מרדות ולענש כפי מה שראוי:

י. שתוקי תיב על הפאת וקללת אמו ואינו תיב על
אביו. אף על פי שנבדקה אמו ואמרה: בן פלוני
הוא, אינו נענש על פיה:

יא. בנו מהשפחה או מהכותית אינו תיב לא על
אביו ולא על אמו. וכן מי שהיתה הורתו שלא
בקדשה אף על פי שלדתו בקדשה:

יב. גר אסור לקלל אביו העובד כוכבים ולהכותו.
ולא יבזהו, שלא יאמרו: באנו מקדשה חמורה
לקדשה קלה. אבל עבד שנשתחרר אין לו יחוס,
והרי הוא כמי שאינו אביו לכל דבר:

הלכות כבוד רבו ותלמיד חכם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כבוד רבו ותלמיד חכם סימן רמב

שולחן ערוך

טו. אסור לתלמיד לקרות לרבו בשמו, לא בחייו ולא במותו, ואפלו לקרות לאחרים ששמים כשמו אסור, אם הוא שם פלאי שאין הפל רגילין לקרות בו:

טז. לא יתן שלום לרבו ולא יחזיר לו שלום, כדרך שאר העם, אלא שוחה לפניו ואומר לו ביראה ובכבוד: שלום עליך מורי ורבי. ולא יחליץ תפליו לפני רבו ולא יסב לפניו, אלא יושב כיושב לפני המלך. ולא יתפלל לפניו לא לאתרוי ולא בצדו, ואין צריך לומר שאסור להלך בצדו, אלא יתרחק לאחר רבו. ולא יהא מכון כנגד אחוריו, אלא יצדד עצמו לצד אחר, בין כשמתפלל עמו בין כשהולך עמו. וחזק לד' אמות, הכל מתר. ולא יכנס עמו למרחץ אלא אם כן הוא צריך לו. ולא ישב לפניו, עד שיאמר לו: שב, ולא יעמד, עד שיאמר לו: עמד, או עד שיטל רשות לעמד. וכשיפטר מלפניו לא יחזיר לו אחוריו, אלא נרתע לאחוריו, ופניו כנגד פני רבו. ולא ישב במקומו, ולא יכריע דבריו בפניו, ולא יסתוד דבריו. וחיב לעמד מפניו, משיראנו מרחוק מלא עיניו עד שיתכסה ממנו שלא יראה קומתו, ואחר כך ישב. ואפלו היה רכוב, צריך לעמד מפניו, דחשיב כמהלך:

יז. שלשה שהיו מהלכים בדרך, הרב באמצע, הגדול לימין, והקטן לשמאל:

יח. אם קראו לרבו לקרות בתורה בצבור, אינו צריך לעמד כל זמן שרבו עומד:

יט. כל מלאכות שהעבד עושה לרבו תלמיד עושה לרבו. ואם הוא במקום שאין מכירין אותו, ואין

ז. לא מקרי הוראה אלא פשמורה על מעשה שבא לפניו, אבל אם שאלו לתלמיד הלכה בדברי מי, יכול לומר מה שבדעתו, כיון שאינו מורה על מעשה שבא לפניו:

ח. לא מקרי הוראה אלא בדבר שיש בו חדוש לשואל, אבל בהוראה ידועה שהיא פשוטה לכל, כגון נותן טעם לפגם או לבטל אסור בששים וכיוצא באלו, מתר:

ט. יש מי שכתב, שכל הכתוב בספרים מפסקי הגאונים יכול להורות בימי רבו, רק לא יורה דבר מלבדו ולא יסמך על ראיותיו לדמות מלתא למלתא מעצמו:

י. יש מי שכתב שאסור לחכם להתיר דבר התמונה שנראה לרבים שהתיר את האסור:

יא. לאפרושי מאסורא, כגון שרואה אדם שעובר עברה מפני שאינו יודע שהוא אסור, או מפני רשעתו, מתר להפרישו ולומר לו שהוא אסור, בפני רבו, שבכל מקום שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב:

יב. אם בני ביתו של תלמיד הצרכו להוראה ושאלו לו, לא יורה להם במקום רבו:

יג. תלמיד שלא הגיע להוראה ומורה, הרי זה שוטה רשע וגס רוח, ועליו נאמר: כי רבים חללים הפילה:

יד. כל חכם שהגיע להוראה ואינו מורה, הרי זה מונע תורה ונותן מכשולות לפני רבים, ועליו נאמר: ועצומים כל הרוגייה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כבוד רבו ותלמיד חכם סימן רמג

שולחן ערוך

חַכְמָתוֹ מִמֶּנּוּ, אִם מִקְרָא מִקְרָא, אִם מִשְׁנָה, מִשְׁנָה, אִם גְּמָרָא, גְּמָרָא. אָבֵל אִם לֹא לָמַד רַב חַכְמָתוֹ מִמֶּנּוּ, אִינוֹ חַיֵּב לְכַבְּדוֹ בְּכָל אֱלוֹ הַדְּבָרִים, אָבֵל עוֹמֵד מִלְּפָנָיו מְשַׁיְגֵיעַ לְאַרְבַּע אַמּוּתָיו וְקוֹרֵעַ עָלָיו, כְּשֵׁם שֶׁהוּא קוֹרֵעַ עַל כָּל הַמֵּתִים שֶׁהוּא מֵתְאַבֵּל עֲלֵיהֶם. אִפְלוּ לֹא לָמַד מִמֶּנּוּ אֲלֵא דָבָר אֶחָד, בֵּין קָטָן בֵּין גָּדוֹל, עוֹמֵד מִלְּפָנָיו וְקוֹרֵעַ עָלָיו:

לא. כָּל תַּלְמִיד חָכֵם שֶׁדַּעוּתוֹ מְכֻנָּה אִינוֹ מְדַבֵּר בְּפָנָיו מִי שֶׁגָּדוֹל מִמֶּנּוּ בְּחַכְמָה, אִף עַל פִּי שְׂלֵא לָמַד מִמֶּנּוּ כְּלוּם:

לב. הָרַב הַמְּבַהֵק שֶׁמַּחֲל עַל כְּבוֹדוֹ בְּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלוּ, אוּ בְּאֶחָד מֵהֶם, לְכָל תַּלְמִידָיו אוּ לְאֶחָד מֵהֶם, כְּבוֹדוֹ מְחוּל. וְאִף עַל פִּי שֶׁמַּחֲל, מַצָּנָה עַל הַתַּלְמִיד לְהַדְרֹ:

לג. יְהִי כְבוֹד תַּלְמִידָךְ חַיֵּב עָלֶיךָ כְּשֶׁלָּךְ:

לד. אֲבָדַת אָבִיו וְאֲבָדַת רַבּוֹ אֲבָדַת רַבּוֹ קוֹדֶמֶת. וְאִם הָיָה אָבִיו שְׁקוּל כְּנֶגֶד רַבּוֹ, אֲבָדַת אָבִיו קוֹדֶמֶת. הָיָה אָבִיו וְרַבּוֹ נוֹשָׂאִים מִשְׂאוֹי, מְנִיחַ שֶׁל רַבּוֹ וְאַחַר כֵּן מְנִיחַ שֶׁל אָבִיו. הָיָה אָבִיו וְרַבּוֹ עוֹמְדִים בְּבֵית הַשָּׂבִי, פּוֹדָה אֶת רַבּוֹ וְאַחַר כֵּן פּוֹדָה אֶת אָבִיו. וְאִם הָיָה אָבִיו תַּלְמִיד חָכֵם, פּוֹדָה אֶת אָבִיו וְאַחַר כֵּן פּוֹדָה אֶת רַבּוֹ:

לה. אֲבָדַתוֹ קוֹדֶמֶת לְשֶׁל אָבִיו וְשֶׁל רַבּוֹ:

לו. הָאוֹמֵר לְחַבְרוֹ: אֵינִי מְקַבֵּל מִמֶּךָ אִם הָיִיתָ כְּמֹשֶׁה, מַלְקִין אוֹתוֹ מִשּׁוּם בְּזִיוֹן:

סימן רמג

תלמיד חכם היה פטור ממנו, ומכירת סחורתו מקדמת, ובו ט' סעיפים:

לו תפלין בראשו, וחושש שמא יאמרו עליו שהוא עבד, אינו נועל לו מנעל ולא חולצו:

כ. כל המונע תלמידו מלשמשו, מונע ממנו חסד ופורק ממנו יראת שמים. וכל תלמיד שמזלזל דבר מפל כבוד רבו, גורם לשכינה שתסתלק מישראל:

כא. אין חולקין כבוד לתלמיד בפני רבו, אלא אם כן רבו חולק לו כבוד:

כב. ראה רבו עובר על דברי תורה, אומר לו: למדתני רבנו כך וכך:

כג. כל זמן שמזכיר שמועה בפניו אומר לו: כך למדתני רבנו:

כד. לא יאמר דבר שלא שמע מרבו, עד שיזכיר שם אומריו:

כה. כשימות רבו, קורע עליו כל בגדיו עד שמגלה לבו. ויש אומרים שאינו קורע אלא טפה. ואינו מאחה לעולם. ומתאבל עליו בחליצה וכל דיני אבלות מקצת יום המיתה או מקצת יום השמועה:

כו. אפלו בשמועה רחוקה קורע על רבו כשם שקורע על אביו:

כז. מי שרבו מת מטל לפניו, אינו אוכל בשר ואינו שותה יין, כדין מי שמתו מטל לפניו:

כח. כשמזכיר רבו תוף י"ב חדש צריך לומר: הריני כפרת משכבו:

כט. רק בפני רבו, הוא בכלל כל משנאי אהבו מות:

ל. כל אלו הדברים שאמרנו שצריך לכבד בהם את רבו, לא אמרו אלא ברבו מבקק דהינו שרב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְּזַכֵּה אֶת הָרַבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כבוד רבו ותלמיד חכם סימן רמד

שולחן ערוך

ה. תלמיד חכם שיש לו דין עם אחר ועומד לפני הדין, ויש שם בעלי דינים אחרים שקדמו לפניו תחלה, מקדימים דינו של תלמיד חכם, ומושיבין אותו:

ו. עון גדול הוא לבנות תלמידי חכמים או לשנאותן, וכל המבזה את החכמים אין לו חלק לעולם הבא, והוא בכלל: כי דבר ה' בזה

ז. מי שהעידו עליו שבזה תלמידי חכמים, אפלו בדברים בית דין מנדין אותו ואין מתירים לו עד שירצה החכם שנדהו בשבילו. ואם בזה את החכם לאחר מותו, בית דין מנדין אותו והם מתירים לו משיתחור בתשובה:

ח. החכם עצמו מנדה לכבודו לעם הארץ שהפקיר כנגדו, ואין צריך לא עדות ולא התראה, ואין מתירין לו עד שירצה החכם. ואם מת החכם, באים שלשה ומתירים לו. ואם רצה החכם למחל לו ולא נדהו, הרשות בידי:

ט. אף על פי שיש רשות לחכם לנדות לכבודו, אינו שבת לתלמיד חכם שינהיג עצמו בדבר זה. במה דברים אמורים, שחרפוהו בסתר. אבל אם חרפוהו בפרהסיא, אסור לו למחל על כבודו, אלא נוקם ונוטר הדבר כנחש, עד שיבקש ממנו מחילה ויסלח לו:

סימן רמד

קימה והדור בפני חכם אפלו אינו רבו, ובו י"ח

סעיפים:

א. תלמידי חכמים לא היו יוצאין בעצמם עם שאר העם לעשות בבנין ובתפירות העיר וכיוצא בזה, שלא יתבזה בפני עמי הארץ, וכיון שהם פטורים אפלו אחרים במקומם אין שוכרין:

ב. במה דברים אמורים, כשכל אדם יוצא בעצמו. אבל אם אין יוצאין בעצמם, אלא שוכרים אחרים במקומם או גובים מומן מבני העיר לעשותו, אם דבר שצריך לחיי האדם כגון בארות מים וכיוצא בהם, חייבים לתת חלקם. אבל דבר שהוא צריך לשמירת העיר, כגון חומות העיר ומגדלותיה. ושכר השומרים, אין חייבין לתת להם כלום, שאין צריכין שמירה, שתורתן שמירתם. ולכן פטורים מפל מיני מסים, בין מסים הקצובים על כל בני העיר, בין מס שהוא קצוב על כל איש לבדו, בין הקבועים בין שאינם קבועים, וחייבים בני העיר לפרע בשבילם אפלו הקבועים על כל איש ואיש. ודוקא תלמידי חכמים שתורתם אמנותם, אבל אין תורתם אמנותם, חייבים. ומיהו אם יש לו מעט אמנות, או מעט משא ומתן להתפרנס בו כדי חיו ולא להתעשר, ובכל שעה שהוא פנוי מעסקיו חוזר על דברי תורה ולומד תדיר, נקרא תורתו אמנותו:

ג. ותלמיד חכם המזלזל במצות ואין בו יראת שמים, הרי הוא כקל שבצבור:

ד. תלמיד חכם שיש לו סחורה למכור, אין מניחין לשום אדם למכור מאותה סחורה עד שימכר הוא תחלה את שלו. ודוקא דליכא עובדי פוכבים דמזבני, אבל אי איכא עובדי פוכבים דמזבני, לא, דהא לית רוחה לצרבא מדרבנן, ואפסודי להנך בכדי, לא מפסדינן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כבוד רבו ותלמיד חכם סימן רמד

שולחן ערוך

רבו מבהק, עומד מלפניו מלא עיניו ואינו יושב
עד שיתכסה מעיניו או עד שישב במקומו:
י. אם הוא מפלג בחכמה, אפלו אינו רבו, דינו
כרבו מבהק:
יא. אפלו בשעה שהוא עוסק בתורה, צריך לעמד
מפניו:

יב. חכם, אפלו מפלג בחכמה, רשאי לעמד בפני
מי שהוא בעל מעשים:

יג. ראה אב בית דין, עומד מלפניו משיראנו
מרחוק מלא עיניו עד שיעבר מלפניו ארבע אמות:

יד. ראה את הנשיא, עומד מלפניו מלא עיניו,
ואינו יושב עד שישב במקומו או עד שיתכסה
מעיניו. וכלם שמחלו על כבודם, כבודם מחול,
ואף על פי כן מצוה לכבדם ולקום מפניהם קצת:

טו. כשהנשיא נכנס לבית המדרש, עומדים ואינם
יושבים עד שיאמר להם: שבו. כשאב בית דין
נכנס, עושים לו שורות עומדים מכאן ומכאן, עד
שישב במקומו. כשהחכם נכנס, פל שגייע לו
בארבע אמותיו עומד מלפניו, אחד עומד ואחד
יושב, עד שנכנס במקומו:

טז. בני חכמים ותלמידי חכמים, בזמן שהרבים
צריכים להם, מפסיעים על ראשי העם ונכנסים
למקומם. ואין שבח לתלמיד חכם שיפנס באחרונה.
יצא לצרכיו, נכנס וחוזר למקומו:

יז. בני חכמים שאבותיהם ממנים פרנסים על
הצבור, בזמן שיש בהם דעת לשמע, נכנסים
ויושבים לפני אביהם והופכים פניהם כנגד אביהם.

א. מצות עשה לקום מפני כל חכם, אפלו אינו זקן
אלא יניק ויחכים, ואפלו אינו רבו, וכן מצוה
לקום מפני שיבה, דהינו בן שבעים שנה,

ב. מאימתי חייב לקום מפניהם, משיגיע לתוף
ארבע אמותיו עד שיעבר מפנגד פניו. ורוב
כמהלך דמי:

ג. אסור להעצים עיניו ממנו קדם שגייע לתוף
ארבע אמותיו, כדי שלא יצטרף לקום מפניו
כשיגיע לתוף ארבע אמותיו:

ד. אין עומדים מפניהם לא בבית הכסא ולא בבית
המרחץ, דכתיב: תקום והדרת קימה שיש בה
הדור:

ה. אין בעלי אמניות חייבים לעמד בפני תלמיד
חכם בשעה שעוסקים במלאכתו. ואם הוא עוסק
במלאכת אחרים ורוצה להתמיר על עצמו לעמד
מפניו, אינו רשאי:

ו. אין ראוי לחכם שיטריח על הצבור לכונן לעבר
לפניהם שיעמדו מפניו, אלא ילך לו בדרך קצרה,
כדי שלא ירבו לעמד. ואם יוכל להקיף הדרך כדי
שלא יעבר לפניהם, זכות הוא לו:

ז. אפלו חכם שהוא ילד, עומד בפני הזקן המפלג
בזקנה. ואינו חייב לעמד מלא קומתו, אלא כדי
להדרו. ואפלו זקן גוי, מהדרים אותו בדברים
ונותנים לו יד לסמכו:

ח. שני חכמים ושני זקנים, אין אחד צריך לקום
מפני חברו, אלא יעשה לו הדור:

ט. הרואה חכם עובר, אינו עומד עד שגייע לתוף
ארבע אמותיו, וכיון שעבר מלפניו יושב. ואם הוא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יד

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק

יד

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מלמדים סימן רמה

שולחן ערוך

ללמד לתלמידים, שגם הם נקראים בנים, אלא שמצוה להקדים בנו לבן בנו, וכן בנו לבן חברו:

ד. חייב להשפיר מלמד לבנו, ללמדו. אבל לבן חברו, אינו חייב להשפיר:

ה. מאימתי מתחיל ללמד לבנו, משיתחיל לדבר מתחיל ללמדו: תורה צוה לנו וגו' ופסוק ראשון מפרשת שמע ואחר כך מלמדו מעט מעט, עד שיהא כבן ששה או כבן שבעה, ואז מוליכו אצל מלמדי תינוקות:

ו. הנה מנהג בעיר שלוקח מלמד תינוקות שכר, חייב ללמדו בשכר עד שיקרא תורה שבכתב בלה. ואינו חייב ללמדו, בשכר, משנה וגמרא. והנה מלי דלא אפשר, דדחיקא ליה שעתא, אבל אם אפשר ליה, מצוה לאגמוריה משנה וגמרא, הלכות ואגדות:

ז. מושיבין מלמדי תינוקות בכל עיר ועיר. וכל עיר שאין בה מלמד תינוקות, מתרימין אנשי העיר עד שיושיבו מלמד תינוקות. ואם לא הושיבו, מתריבין העיר, שאין העולם מתקיים אלא בהקבל פיהם של תינוקות של בית רבן:

ח. מכניסים התינוקות להתלמד, בן חמש שנים שלמות, ובפחות מכאן אין מכניסין אותן. ואם הוא כחוש, מכניסין אותו בן ו' שנים שלמות:

ט. אפלו תינוק שאינו מבין לקרות, לא יסלקוהו משם אלא ישב עם האחרים, אולי יבין:

י. לא יפה אותו המלמד מכת אויב, מוסר אכזרי, לא בשוטים ולא במקל, אלא ברצועה קטנה:

ואם אין בהם דעת לשמע, הופכים פניהם כלפי העם:

יח. היו ביחד, חכם שמפילג בחכמה והוא בחור וזקן שמפילג בזקנה והוא חכם קצת, בישובה של דין או של תורה, הולכים אחר החכמה להושיב החכם בחור בראש ולדבר תחלה. ובמסבה של משתה או של נשואים, הולכים אחר הזקנה להושיבו בראש. ואם החכם מפילג בחכמה והזקן אינו מפילג בזקנה, בכל מקום הולכים אחר החכמה. ואם הזקן מפילג בזקנה והחכם אינו מפילג בחכמה, בכל מקום הולכים אחר הזקנה, הואיל והוא חכם קצת. ואם אין שום אחד מהם מפילג, לא זה בחכמה ולא זה בזקנה, הזקן קודם בכל מקום:

הלכות מלמדים

סימן רמה

חייב כל אדם ללמד לבנו ולהעמיד תלמידים, ובו כ"ב סעיפים:

א. מצות עשה על האיש ללמד את בנו תורה. ואם לא למדו אביו, חייב ללמד לעצמו:

ב. היה הוא צריך ללמד, ויש לו בן ללמד, ואין ידו משגת להספיק לשניהם, אם שניהם שוים הוא קודם לבנו. ואם בנו גבון ומשכיל מה שילמד יותר ממנו, בנו קודמו. ואף על פי כן לא יבטל הוא:

ג. כשם שמצוה ללמד את בנו, כך מצוה ללמד את בן בנו, שנאמר: והודעתם לבניך ולבני בניך ולא לבן בנו בלבד, אלא מצוה על כל חכם מישראל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מלמדים סימן רמו

שולחן ערוך

א. קורא כל פה, אלא שמדקדק עמהם להבינם,
לוקחין אותו שמדקדק יותר:

ב. מי שאין לו אשה, לא ילמד תינוקות, מפני
שאמותיהם מביאות בניהם. ואין המלמד צריך
שתהיה אשתו שרויה עמו בבית הספר, אלא היא
בביתה והוא מלמד במקומו:

ג. לא תלמד אשה תינוקות, מפני אביהם
שמביאים בניהם:

ד. אחד מבני החצר או מבני מבוי שבקש ליעשות
מלמד תינוקות, אין שכניו יכולים למחות בידו.
וכן מלמד תינוקות שבא חבירו ופתח בית למלמד
תינוקות בצדו, כדי שביאו לו תינוקות אחרים או
כדי שיבואו התינוקות שאצל זה לזה, אין יכולים
למחות בידו, שנאמר: ה' חפץ למען צדקו יגדיל
תורה ויאדיר:

סימן רמו

שחיב כל אדם בתלמוד תורה, והואך לומדים

בשכר, ובו כ"ז סעיפים:

א. כל איש ישראל חייב בתלמוד תורה, בין עני
בין עשיר, בין שלם בגופו בין בעל יסורים, בין
בחור בין זקן גדול. אפלו עני המחזור על
הפתחים, אפלו בעל אשה ובנים, חייב לקבץ לו
זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה, שנאמר: והגית
בו יומם וליילה ומי שאי אפשר לו ללמד, מפני
שאינו יודע כלל ללמד או מפני הטרדות שיש לו,
יספיק לאחרים הלומדים:

ב. ילמד אדם תורה ואחר כך ישא אשה, שאם ישא
אשה תחלה אי אפשר לו לעסק בתורה מאחר

א. יושב ומלמדם כל היום וקצת מהלילה, כדי
לחנכם ללמד ביום ובלילה:

ב. לא יבטלו התינוקות כלל, חוץ מערב שבת
וערב יום טוב בסוף היום:

ג. אין מבטלין התינוקות, אפלו לבנין בית
המקדש:

ד. אין קורין לתינוקות בשבת מתחלה, מה שלא
למדו, משום טרח שבת. אבל מה שקראו פעם
אחת, שונים אותו להם בשבת:

טו. כ"ה תינוקות, מספיק להם מלמד אחד. היו
יותר על כ"ה, עד מ', מושיבין אחר לסיעו
בלמודם. היו יותר מארבעים, מעמידים שנים:

טז. מוליכים הקטן ממלמד למלמד אחר שהוא
מהיר ממנו, בין במקרא בין בדקדוק. במה דברים
אמורים, כשהיו שניהם בעיר אחת ואין נהר
מפסיק ביניהם. אבל מעיר לעיר, או מצד הנהר
לצדו באותה העיר, אין מוליכים אותו אלא אם כן
היה גשר בגן בריא, שאינו ראוי לפל מהרה:

יז. מלמד תינוקות שמניח התינוקות ויוצא, או
שעושה מלאכה אחרת עמהם, או שמתרשל
בתלמודו, הרי זה בכלל: ארור עשה מלאכת ה'
רמיה לפיכך אין להושיב מלמד, אלא בעל יראה,
מהיר לקרא ולדקדק:

יח. אם יש כאן מלמד שמלמד לתינוקות, וכא אחר
טוב ממנו, מסלקין הראשון מפני השני:

יט. אם יש כאן שני מלמדים, האחד קורא הרבה
ואינו מדקדק עמהם להבינם על נכון, ואחד אינו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מלמדים סימן רמו

שולחן ערוך

לו, אם הוא שכר בטלה דמוכה, שמניח כל עסקיו ומשא ומתנו, שרי:

ז. אשה שלמדה תורה יש לה שכר, אבל לא כשכר האיש, מפני שאינה מצוה ועושה. ואף על פי שיש לה שכר, צונו חז"ל שלא ללמד אדם את בתו תורה, מפני שרב הנשים אין דעתן מכוונת להתלמד, ומוציאות דברי תורה לדברי הבאי לפי עניות דעתן. אמרו חכמים: כל המלמד את בתו תורה, כאלו מלמדה תפלות במה דברים אמורים בתורה שבעל פה, אבל תורה שבכתב לא ללמד אותה לכתחלה, ואם מלמדה אינו כמלמדה תפלות:

ז. אין מלמדין תורה לתלמיד שאינו הגון, אלא מחזירין אותו למוטב ומנהיגין אותו בדרך ישרה ובודקין אותו, ואחר כך מכניסין אותו לבית המדרש ומלמדין אותו:

ח. הרב שאינו הולך בדרך טובה, אף על פי שחכם גדול הוא וכל העם צריכים לו, אין למדין ממנו עד שיחזור למוטב:

ט. כיצד מלמדים, הרב יושב בראש והתלמידים לפניו מקפידים כעטרה, כדי שיהיו כלם רואים את הרב ושומעין דבריו. ולא ישב הרב על הפסא ותלמידיו על הקרקע, אלא או הכל על הארץ או הכל על הפסאות:

י. הרב שלמד ולא הבינו התלמידים, לא יכעס עליהם, אלא שונה וחוזר הדבר כמה פעמים, עד שייבינו עמק ההלכה. ולא יאמר התלמיד: הבנתי, והוא לא הבין, אלא שואל וחוזר ושואל כמה פעמים, ואם יכעס עליו רבו, יאמר לו: רבי, תורה היא וללמד אני צריך ודעתי קצרה:

שרחים בצוארו. ואם אי אפשר לו בלא אשה, מפני שיצרו מתגבר עליו, ישא אשה תחלה:

ג. עד אימתי חייב ללמד, עד יום מותו, שנאמר: ופן יסורו מלבבך כל ימי חייך וכל זמן שלא יעסק בתורה, הוא שוכח:

ד. חייב אדם לשלש למודו, שליש בתורה שבכתב, דהינו הארבעה ועשרים, שליש במשנה, דהינו תורה שבעל פה, ופרוש תורה שבכתב בכלל זה, שליש בתלמוד, דהינו שיבין וישכיל אחרית דבר מראשיתו, ויוציא דבר מתוך דבר, וידמה דבר לדבר וידון במדות שהתורה נדרשת בהם עד שידע היאך עקר המצות והיאך יוצא האסור והמתיר וכיוצא בזה, דברים שלמד מפיו השמועה. כיצד, היה בעל אמנות ועוסק במלאכתו ג' שעות ביום וט' בתורה, קורא ג' מהם בתורה שבכתב, ובג' תורה שבעל פה, ובג' יבין דבר מתוך דבר. כמה דברים אמורים, בתחלת למודו של אדם. אבל כשיגדיל בתורה ולא יהא צריך ללמד תורה שבכתב ולא לעסק תמיד בתורה שבעל פה, יקרא בעתים מזמנים תורה שבכתב ודברי תורה שבעל פה, כדי שלא ישכח דבר מדיני התורה, ויפנה כל ימיו לתלמוד בלבד לפי רחב לבו וישוב דעתו:

ה. מקום שנהגו ללמד תורה שבכתב בשכר, מתר ללמד בשכר, אבל תורה שבעל פה אסור ללמד בשכר. לא מצא מי שילמדנו בחנם, ילמד בשכר. ואף על פי שהצריך ללמד בשכר, לא יאמר: בשם שלמדתי בשכר כך אלמד בשכר, אלא ילמד לאחרים בחנם. ומה שנהגו האדנא ללמד הכל בשכר, אם אין לו במה להתפרנס, שרי, ואפלו יש

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מלמדים סימן רמו

שולחן ערוך

יד. שנים ששאלו, אחד ששאל פגעין ואחד שאל שלא פגעין, גזקקים לכענן. מעשה ושאינו מעשה, גזקקים למעשה. הלכה ומדרש, גזקקין להלכה. מדרש ואגדה, גזקקין למדרש. אגדה וקל וחמר, גזקקין לקל וחמר. קל וחמר וגזרה שוה, גזקקין לקל וחמר:

טו. היו השואלים אחד חכם ואחד תלמיד חכם, גזקקין לחכם. תלמיד חכם ועם הארץ, גזקקין לתלמיד חכם. שניהם חכמים, שניהם תלמידים, שניהם עמי הארץ, שאלו שניהם בשתי הלכות או בשתי שאלות, שתי תשובות, שני מעשים, הרשות ביד המשיב, למי שירצה יקדים:

טז. אין ישנים בבית המדרש. וכל המתנמנם בבית המדרש חכמתו נעשית קרעים שנאמר: וקרעים תלביש גומה:

יז. אין משיחין בבית המדרש אלא בדברי תורה. אפלו מי שנתעטש, אין אומרים לו: רפואה, בבית המדרש. וקדשת בית המדרש חמורה מקדשת בית הכנסת:

יח. תלמוד תורה שקול כנגד כל המצוות. היה לפניו עשית מצוה ותלמוד תורה, אם אפשר למצוה להעשות על ידי אחרים לא יפסיק תלמודו, ואם לאו יעשה המצוה ויחזור לתורתו:

יט. תחלת דינו של אדם על תלמוד תורה, ואחר כך על שאר מעשיו:

כ. לעולם יעסק אדם בתורה, אפלו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה:

יא. ולא יהא התלמיד בוש מחברו שלמד בפעם ראשונה או שניה והוא לא למד אפלו אחר כמה פעמים, שאם נתביש מדבר זה נמצא נכנס ויוצא לבית המדרש והוא לא למד כלום, ועל בן אמרו: לא הבישן למד ולא הקפדן מלמד. כמה דברים אמורים, שלא הבינו התלמידים הדבר מפני עמקו, או מפני דעתן שהיא קצרה, אבל אם נפר לרב שהם מתרשלים בדברי תורה ומתרפים עליהם ולפיכך לא הבינו, ח"ב לכעס עליהם ולהכלימם בדברים כדי לחדדן, ועל זה אמרו: זרק מרה בתלמידים. לפיכך אין ראוי לרב לנהג קלות ראש בפני התלמידים, ולא לשחק בפניהם, ולא לאכל ולשתות עמם, כדי שתהא אימתו מטלת עליהם וילמדו ממנו מהרה:

יב. אין שואלין את הרב כשיכנס לבית המדרש מיד, עד שתתישב דעתו עליו. ואין התלמיד שואל כשיכנס, עד שישב וינות. ואין שואלים שנים כאחד. ואין שואלים את הרב מענין אחר, אלא מאותו ענין שהם עוסקים בו, כדי שלא יתביש. ויש לרב להטעות את התלמידים בשאלותיו ובמעשים שעושה לפניהם, כדי לחדדם וכדי שידע אם הם זוכרים מה שלומדים. ואין צריך לומר שיש לו רשות לשאל אותם בענין אחר שאין עוסקים בו, כדי לזרזם:

יג. אין שואלים מעמד ואין משיבים מעמד. ולא מגבוה ולא מרחוק, ולא מאחורי הזקנים. ואין שואלים אלא בענין. ואין שואלים אלא מראה. ולא ישאל בענין יותר מג' הלכות:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות צדקה סימן רמז

שולחן ערוך

לְבַבְךָ וְלֹא תִקְפֹץ אֶת יָדְךָ וְכָל הַמַּעֲלִים עֵינָיו מִמֶּנּוּ נִקְרָא בְּלִיעַל, וְכֹאלוּ עוֹבֵד עֲבֹדַת כּוֹכָבִים. וּמֵאֵד יֵשׁ לְזַהַר בָּהּ, כִּי אֲפֹשֵׁר שְׂיֵבֵא לְיָדֵי שְׂפִיכוֹת דָּמִים, שְׂיִמּוֹת הָעֵנִי הַמְּבַקֵּשׁ אִם לֹא יִתֵּן לוֹ מִיָּד, כְּעוֹבֵדָא דְנַחֲוּס אִישׁ גַּם זֶה:

ב. לְעוֹלָם אֵין אָדָם מַעֲנֵי מִן הַצְּדָקָה, וְלֹא דָבָר רַע וְלֹא הֶזֶק מִתַּגְּלָגַל עַל יָדָהּ, שְׂנֵאֲמַר: וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה שְׁלוֹם:

ג. כָּל הַמְּרַחֵם עַל הָעֲנִיִּים, הַקַּב"ה מְרַחֵם עָלָיו:

ד. הַצְּדָקָה דוֹחָה אֶת הַגְּזֵרוֹת הַקְּשׁוֹת, וּבִרְעֵב תִּצְלִיל מַמּוֹת, כְּמוֹ שְׂאֲרַע לְצִרְפִּית:

סימן רמח

מי חיב בה ומי ראוי לקבלה, ובו ח' סעיפים:

א. כָּל אָדָם חַיִּב לִתֵּן צְדָקָה, אֲפֹלוּ, עֵנִי הַמְּתַפְרֵס מִן הַצְּדָקָה חַיִּב לִתֵּן מִמֶּה שְׂיִתְּנוּ לוֹ. וּמִי שְׂנִיתֵן פְּחוֹת מִמֶּה שְׂרָאוּי לִתֵּן, בֵּית דִּין כּוֹפִיִן אוֹתוֹ וּמַכִּין אוֹתוֹ מִכַּת מְרֻדּוֹת עַד שְׂיִתֵּן מֵה שְׂאֲמִדוּהוּ לִתֵּן, וְיִוָּרְדִים לְנִכְסָיו בְּפָנָיו וְלוֹקְחִין מִמֶּנּוּ מֵה שְׂרָאוּי לוֹ לִתֵּן:

ב. מִמְּשַׁכְּנִים עַל הַצְּדָקָה, אֲפֹלוּ בְּעָרֵב שִׁבְתָּ:

ג. יְתוּמִים, אֵין פּוֹסְקִין עֲלֵיהֶם צְדָקָה, אֲפֹלוּ לְפִדְיוֹן שְׂבוּיִים, אֲפֹלוּ יֵשׁ לָהֶם מִמּוֹן הַרְבֵּה, אֲלֹא אִם כֵּן פּוֹסְקִין עֲלֵיהֶם לְכַבּוֹדָם, כְּדִי שְׂיִצְאָ לָהֶם שָׁם:

ד. גִּבְּאֵי צְדָקָה, אֵין מְקַבְּלִין מִהַנְּשִׂים וּמִהַעֲבָדִים וּמִהַתִּינּוֹקוֹת, אֲלֹא דָבָר מוֹעֵט, אֲבָל לֹא דָבָר גָּדוֹל שְׂחֻקְתּוֹ גְּזוּל אוֹ גְּנוֹב מִשָּׁל אַחֲרִים. וְכַמֶּה הוּא דָבָר מוֹעֵט, הַכֹּל לְפִי עֵשֶׂר הַבְּעָלִים וְעֲנִיּוֹתָם. וְהֵנִי

כא. אֵין דְּבָרֵי הַתּוֹרָה מִתְקִימִים בְּמִי שְׂמֵתֶרְפֵּה עֲצָמוֹ עֲלֵיהֶם, וְלֹא בְּלוֹמְדִים מִתּוֹךְ עֲדוּן וּמִתּוֹךְ אֲכִילָה וּשְׂתִיָּה, אֲלֹא בְּמִי שְׂמִמִּית עֲצָמוֹ עָלֶיהָ וּמַצְעֵר גּוּפוֹ תָּמִיד, וְלֹא יִתֵּן שָׁנָה לְעֵינָיו וּתְנוּפָה לְעַפְעָפָיו:

כב. בְּרִית כְּרוּתָה שְׁפָל הַלּוּמֵד בְּבֵית הַפְּנִסָּת לֹא בְּמַהְרָה הוּא מְשַׁכַּח, וְכָל הַיְגָע בְּתִלְמוּדוֹ בְּצַנְעָה מַחְכִּים, שְׂנֵאֲמַר: וְאֵת צְנוּעִים חֲכָמָה וְכָל הַמְּשַׁמֵּיעַ קוּלוֹ בְּשַׁעַת תִּלְמוּדוֹ, מִתְקִים בְּיָדוֹ. אֲבָל הַקּוֹרֵא בְּלַחֲשׁ, בְּמַהְרָה הוּא שׂוֹכֵחַ:

כג. מִי שְׂרוּצָה לְזָכוֹת בְּכַתְרָה שֶׁל תּוֹרָה, יִזְהַר בְּכָל יְלִוּתָיו וְלֹא יֵאָבֵד אֲפֹלוּ אַחַת מֵהֶן בְּשָׁנָה, בְּאֲכִילָה וּשְׂתִיָּה וּשְׂיִחָה וְכִיּוּצָא בָּהֶם, אֲלֹא בְּדַבְרֵי חֲכָמָה וּתִלְמוּד תּוֹרָה:

כד. כָּל בֵּית שְׂאֵין דְּבָרֵי תּוֹרָה נִשְׁמָעִים בּוֹ בְּלִילָה, אֵשׁ אוֹכְלָתוֹ:

כה. כָּל שְׂאֲפֹשֵׁר לוֹ לְעַסֵּק בְּתוֹרָה וְאֵינוֹ עוֹסֵק, אוֹ שְׂקָרָא וְשָׁנָה וּפְרַשׁ לְהַבְלִי הָעוֹלָם וְהַגֵּיחַ תִּלְמוּדוֹ וּנְחָחוּ, הָרִי זֶה בְּכָלֵל כִּי דָבָר ה' בָּזָה

כו. כָּל הַמְּבַטֵּל אֶת הַתּוֹרָה מַעֲשֵׂר, סוּפוֹ לְבַטְלָה מַעֲנֵי. וְכָל הַמְּקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה מַעֲנֵי, סוּפָה לְקַיְמָה מַעֲשֵׂר:

הלכות צדקה

סימן רמז

גדל שכר צדקה, ואם כופין עליה, ובו ד' סעיפים:

א. מִצְוֹת עֲשֵׂה לִתֵּן צְדָקָה כְּפִי הַשְּׂגֵת יָד, וְכַמֶּה פְּעָמִים נִצְטוּיָנוּ בָּהּ בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה. וְיֵשׁ לֹא תַעֲשֵׂה בַּמַּעֲלִים עֵינָיו מִמֶּנּוּ, שְׂנֵאֲמַר: לֹא תֵאָמֵץ אֶת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְּזַכֵּה אֶת הָרַבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות צדקה סימן רמט

שולחן ערוך

ב. לעולם לא ימנע אדם עצמו פחות משלישית השקל לשנה, ואם נתן פחות מזה, לא קיים מצות צדקה:

ג. צריך לתן הצדקה בסכר פנים יפות, בשמחה ובטוב לבב, ומתאוונ עם העני בצערו ומדבר לו דברי תנחומין. ואם נתנה בפנים זועפות ורעות, הפסיד זכותו:

ד. אם שאל לו העני ואין לו מה יתן לו, לא יגער בו ויגביה קולו עליו, אלא יפיסנו בדברים, ויראה לבו הטוב שרצונו לתן לו, אלא שאין ידו משגת:

ה. אם יכול לעשות לאחרים שיתנו, שכרו גדול משכר הנותן:

ו. שמונה מעלות יש בצדקה, זו למעלה מזו: מעלה הגדולה שאין למעלה ממנה, המחזיק ביד ישראל המך ונותן לו מתנה, או הלואה, או עושה שתפות, או ממציא לו מלאכה כדי לתזק ידו שלא יצטרך לבריות ולא ישאל, ועל זה נאמר: והחזקת בו

ז. פחות מזה, הנותן צדקה לעני ולא ידע למי יתן, ולא ידע העני ממי מקבל. וקרוב לזה, הנותן לקפה של צדקה, ולא יתן אדם לקפה של צדקה אלא אם כן יודע שהממנה עליה נאמן ויודע לנהג בה כשורה:

ח. פחות מזה, שיודע הנותן למי נותן, ולא ידע העני ממי לוקח, כגון גדולי החכמים שהיו הולכים בסתר ומשליכים המעות בפתחי העניים, וכזה ראוי לעשות, ומעלה טובה היא, אם אין ממנים על הצדקה נוהגים כשורה:

מלי בסתמא, אבל אם הפעל מוחה, אפלו כל שהוא אסור לקבל מהם:

ה. אם האשה השפירה מלמד לבנה, אם ידע הפעל ושתק ודאי ניהא ליה במה שעשתה. אבל אם מוחה לאלתר, אין במעשיה כלום:

ו. בן שאוכל אצל אביו ועבד האוכל עם רבו, נותן פרוסה לעני או לבנו של אהבו ואינו חושש משום גזל, שקף נהגו פעלי בתים:

ז. אדם שוע שנותן צדקה יותר מהראוי לו, או שמיצר לעצמו ונותן לגבאי כדי שלא יתבייש, אסור לתבעו ולגבות ממנו צדקה, והגבאי שמכילמו ושואל ממנו, עתיד הקב"ה לפרע ממנו:

ח. הרוצה לזכות לעצמו, יכוף יצרו הרע וירחיב ידו, וכל דבר שהוא לשם שמים יהיה מהטוב והיפה. אם בנה בית תפלה, יהיה נאה מבית ישיבתו. האכיל רעב, יאכיל מהטוב והמתוק שבשלתו. כסה ערם, יכסה מהיפה שבכסותו. הקדיש דבר, יקדיש מהיפה שבנכסיו. וכן הוא אומר: כל חלב לה'

סימן רמט

כמה חיב לתן וכיצד יתננה, ובו ט"ז סעיפים:

א. שעור נתינתה, אם ידו משגת, יתן כפי צרך העניים. ואם אין ידו משגת כל כך, יתן עד חמש נכסיו, מצוה מן המבחר, ואחד מעשרה, מזה בינונית, פחות מכאן, עין רעה. וחמש זה שאמרו, שנה ראשונה מהקרן, מכאן ואילך חמש שהרויח בכל שנה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יד

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק

יד

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות צדקה סימן רנ

שולחן ערוך

אין לו אשה ובא לשא, משיאין לו. ושוכרים לו בית ומציעים לו מטה וכלי תשמישו, ואחר כך משיאין לו אשה:

ב. אשה שבאה לנשא, לא יפחתו לה מנ' זוז. ואם יש בכיס, מפרנסים אותה לפי כבודה:

ג. עני המחזור על הפתחים, אין נותנין לו מהקפה מתנה מרבה, אלא מתנה מועטת:

ד. אין פוחתין לעני העובר ממקום למקום, מכפר בפונדיון מד' סאין בסלע. ואם לו, נותנין לו מצע לישן עליו וכסת לתן מראשותיו ושמן וקטניות. ואם שבת, נותנין לו מזון ג' סעדות ושמן וקטנית ודג וירק. ואם מכירין אותו, נותנין לו לפי כבודו:

ה. עני העיר מרבים, והעשירים אומרים: יחזרו על הפתחים, והפינוגים אומרים: שלא יחזרו על הפתחים, אלא תהיה פרנסתן מטלת על הצבור, לפי ממון, הדין עם הפינוגים:

ט. פחות מזה, שיודע העני ממי נוטל, ולא ידע הנותן למי נותן, כגון החכמים שהיו צוררים המעות בסדיניהם ומשליכים אותם לאחוריהם, ובאים העניים ונוטלין, כדי שלא יהיה להם בושה:

י. פחות מזה, שיתן לעני בידו, קדם שישאל:

יא. פחות מזה, שיתן לו פראוי אחר שישאל:

יב. פחות מזה, שיתן לו פחות מהראוי, בסבר פנים יפות:

יג. פחות מזה, שיתן לו בעצב:

יד. טוב לתן פרוטה לעני קדם כל תפלה, שנאמר: אני בצדק אחזה פניך

טו. גבאי צדקה שיש בידם מעות צדקה, ישיאו בהם בתולות עניות, שאין צדקה גדולה מזו:

טז. יש מי שאומר שמצות בית הכנסת עדיפא ממצות צדקה, ומצות צדקה לנערים ללמד תורה או לחולים עניים, עדיף ממצות בית הכנסת:

סימן רנא

סימן רנ

למי נותנין הצדקה ואיזה קודם לחברו, ובו י"ד סעיפים:

כמה ראוי לתן לכל אחד ואחד, ובו ה' סעיפים:

א. מי שהוא עברין במזיד על אחת מכל מצות האמורות בתורה ולא עשה תשובה, אינו חייב להחיותו ולא להלוותו:

ב. מי שהוא מומר להכעיס, אפלו למצוה אחת, כגון שאוכל גבלה היכא דשכיח בשר כשרה, אסור לפדותו אם נשבה:

א. כמה נותנין לעני, די מחסורו אשר יחסר לו. כיצד, אם היה רעב, יאכילוהו. היה צריך לכסות, יכסוהו. אין לו כלי בית, קונה לו כלי בית. ואפלו אם היה דרכו לרכב על סוס, ועבד לרוץ לפניו כשהיה עשיר, והעני קונה לו סוס ועבד. וכן לכל אחד ואחד. לפי מה שצריך. הראוי לתת לו פת, נותנים לו פת. עסה, נותנים לו עסה. מטה, נותנים לו מטה. הראוי לתן לו פת חמה, חמה. צונן, צונן. להאכילו לתוך פיו, מאכילין.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות צדקה סימן רנב

שולחן ערוך

פי שיש שם גדול מהם בחכמה, רבו, או אביו
שהוא תלמיד חכם, קודם לזה שהוא גדול ממנו:

י. מי שבא ואמר: האכילוני, אין בודקין אתריו אם
הוא רמאי, אלא מאכילין אותו מיד. הנה ערם ובא
ואמר: פסוני, בודקין אתריו אם הוא רמאי, ואם
מכירין אותו מכסין אותו מיד:

יא. רבי שהיה מצטער שנתן פתו לעם הארץ,
משום דהיו שני בצרת ומה שהיה אוכל עם הארץ
יחסר לתלמיד חכם, הא לאו הכי חייב להחיותו.
אם בא לפנינו מת ברעב, חייב להחיותו אף על פי
שהוא ספק אם יחסר לתלמיד חכם אחר כך:

יב. שני עניים שחייבים לתן צדקה, יכול כל אחד
מהם לתן צדקה שלו לחברו:

יג. צבור שצריכין לשכר רב ושלית צבור, ואין
ספוק בידם לתן לשניהם, אם הוא רב מבקק ובקי
בהוראות ובדינים, הוא קודם. ואם לאו, שלית
צבור קודם:

יד. יכולים לשנות, אפלו מתלמוד תורה, לצרף
שליש פשיטתים להגמון בכל שנה, לפי שהוא
הצלת נפשות, שאם לא יתפשרו עמו יש כמה
עניים שאין להם לתן, ויכום ויפשיטום ערמים:

סימן רנב

דין פדיון שבויים וכיצד פודין אותם, וכו' י"ב
מעיינים:

א. פדיון שבויים קודם לפרנסת עניים ולכסותן.
ואין מצוה גדולה כפדיון שבויים. הלכך, לכל דבר
מצוה שגבו מעות בשבילו, יכולים לשנותן לפדיון
שבויים. ואפלו אם גבו לצרף בגנין ב"ה, ואפלו

ג. הנותן לבניו ובנותיו הגדולים, שאינו חייב
במזונותיהם, כדי ללמד את הבנים תורה ולהנהיג
הפנות בדרך ישרה, וכן הנותן מתנות לאביו והם
צריכים להם, הרי זה בכלל צדקה. ולא עוד אלא
שצריך להקדימו לאחרים. ואפלו אינו בנו ולא
אביו, אלא קרובו, צריך להקדימו לכל אדם.
ואחיו מאביו, קודם לאחיו מאמו. ועניי ביתו
קודמין לעניי עירו, ועניי עירו קודמין לעניי עיר
אחרת ויושבי ארץ ישראל קודמין ליושבי חוצה
לארץ:

ד. מחייבין האב לזון בנו עני, ואפלו הוא גדול,
מחייבין אותו יותר משאר עשירים שבעיר:

ה. מי שנתן ממון לגבאים לצדקה, אין לו ולא
ליורשיו שום כח בהם, והקהל יעשו הטוב בעיני
אלהים ואדם:

ו. יהיו עניים בני ביתך:

ז. חייב להקדים להאכיל הרעב מלכסות הערם:

ח. איש ואשה שבאו לשאל מזון, מקדימין אשה
לאיש. וכן אם באו לשאל כסות. וכן אם באו
יתום ויתומה לנשא, מקדימין להשיא היתומה:

ט. היו לפניו עניים הרבה, ואין בפיס לפרנס, או
לכסות, או לפדות את כלם, מקדים הכהן ללוי,
והלוי לישראל, והישראל לחלל, והחלל לשותוקי,
והשותוקי לאסופי, והאסופי לממזר, והממזר לנתין,
והנתין לגר, והגר לעבד משחרר. כמה דברים
אמורים, בזמן שהם שוים בחכמה, אבל אם היה
ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ, ממזר
תלמיד חכם קדם. וכל הגדול בחכמה קודם
לחברו. ואם היה אחד בהם רבו, או אביו, אף על

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות צדקה סימן רנג

שולחן ערוך

ה. פודים האשה קדם האיש, ואם רגילין במשכב זכור, פודין האיש קדם:
ט. הוא ואביו ורבו בשבי, הוא קודם לרבו, ורבו קודם לאביו, אמו קודמת לכלם:
י. אם איש ואשתו שבויים, אשתו קודמת לו. ובית דין יורדין לנכסיו ופודים אותה, ואפלו עומד וצוות: אל תפדוה מנכסי, אין שומעין לו:
יא. מי שנשבה ויש לו נכסים ואינו רוצה לפדות עצמו, פודים אותו בעל פרחו:
יב. האב חייב לפדות את הבן, אי אית ליה לאב ולית ליה לבן:

סימן רנג

מי הוא הראוי לטל צדקה, ובו י"ב סעיפים:

א. מי שיש לו מזון שתי סעודות, לא יטל מהתמחוי. מזון י"ד סעודות, לא יטל מהקפה. ואם יש לו ר' זוז, ואינו נושא ונותן בהם, או שיש לו חמשים זוז והוא נושא ונותן בהם, לא יטל צדקה. ואם יש לו ר' זוז חסר דינר, ואינו נושא ונותן בהם, אפלו נותנים לו אלף זוז בבת אחת, הרי זה יטל. ואם יש לו הרבה והוא עליו בחוב, או שממשכן לכתבת אשתו, הרי זה יטל. ואם יש לו בית וכלי בית הרבה, ואין לו ר' זוז, הרי זה יטל, ואין צריך למכר כלי ביתו ואפלו הם של כסף וזהב. במה דברים אמורים, בכלי אכילה ושתיה ומלבוש ומצעות וכיוצא בהן, אבל מגרדה או עלי שהם של כסף, מוכרם, ולא יטל מהצדקה. והא דאין מחיבים אותו למכר כלי תשמישו של כסף וזהב, דוקא כל זמן שאינו צריך לטל מהקפה

אם קנו העצים והאבנים והקצום לצרך הבנין, שאסור למכרם בשביל מצוה אחרת, מתר למכרם לצרך פדיון שבויים. אבל אם בנאוהו כבר, לא ימכרו אותו:
ב. המעלים עיניו מפדיון שבויים, עובר על לא תאמץ את לבבך ועל לא תקפיץ את ידך ועל לא תעמד על דם רעך ועל לא ירדנו בפרך לעיניך ובטל מצות פתח תפתח את ידך לו ומצות וחי אחיך עמך ואהבת לרעך כמוך והצל לקחים למות והרבה דברים כאלו:
ג. כל רגע שמאחר לפדות השבויים, היכא דאפשר להקדים, הוי כאלו שופך דמים:
ד. אין פודין השבויים יותר מכדי דמיהם, מפני תקון העולם, שלא יהיו האויבים מוסרים עצמם עליהם לשבותם. אבל אדם יכול לפדות את עצמו בכל מה שירצה. וכן לתלמיד חכם, או אפלו אינו תלמיד חכם, אלא שהוא תלמיד חריף ואפשר שיהיה אדם גדול, פודים אותו בדמים מרבים:
ה. אין מבריחין השבויים, מפני תקון העולם, שלא יהיו האויבים מכבידים עלם עליהם ומרבים בשמירתם:
ו. מי שמכר עצמו לעובד כוכבים, או שלוה מהם ושבנו אותו בהלוואתו, פעם ראשונה ושניה פודים אותו, שלישית, אין פודים אותו. אבל פודים את הבנים לאחר מיתת אביהם. ואם בקשו להרגו, פודין אותו מיד, אפלו אחר כמה פעמים:
ז. עבד שנשבה, הואיל וטבל לשם עבדות וקבל עליו מצות, פודים אותו פישראל שנשבה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות צדקה סימן רנד

שולחן ערוך

ז. מעות שגבו לפדיון שבוי, ומת קדם שנפדה, יש מי שאומר שהם של יורשיו, ויש מי שאומר שלא זכו בהם יורשיו, ולזה הדעת נוטה בזמן הזה, דאמדינן דעתיהו שלא התנדבו על דעת כף. והוא הדין לנטמע השבוי בין הגויים קדם שנפדה:

ח. עני שנתן פרוטה לצדקה, מקבלין ממנו. ואם לא נתן, אין מחיבין אותו לתן. נתנו לו בגדים חדשים והחזיר הישנים, מקבלים ממנו. ואם לא החזיר, אין מחיבין אותו:

ט. עני שאינו רוצה לקח צדקה, מערימים ונותנין לו לשם מתנה או לשם הלואה:

י. עשיר המרעיב עצמו, ועינו צרה בממונו שלא יאכל ממנו, אין משגיחין בו:

יא. תלמיד חכם תיכים לתת לו לפי כבודו. ואם אינו רוצה לקבל, מתעסקין לסחור לו סחורה, שקונים לו סחורה בזול וקונים ממנו סחורתו ביקר. ואם יודע להתעסק בפרקמטיא, מלוין לו מעות לסחור בהם:

יב. מי שצריך לבריות ושט אחר פרנסתו ונתנו לו צדקה, אין בעלי חובות יכולים להפרע ממה שגבה בצדקה:

סימן רנד

שלא לקבל צדקה מן הגויים, וכו' ב' סעיפים:

א. אסור לישראל לטל צדקה מן העובדי כוכבים בפרהסיא. ואם אינו יכול לחיות בצדקה של ישראל, ואינו יכול לטלה מהעובדי כוכבים בצנעא, הרי זה מתר:

א. לא נוטל בסתר מיחידים. אבל אם בא לטל מהקפה של צדקה, לא יתנו לו עד שימכר כליו:

ב. ויש אומרים שלא נאמרו השעורים הללו אלא בימיהם, אבל בזמן הזה יכול לטל עד שיהיה לו קרן כדי שיתפרנס הוא ובני ביתו מהרוח. ודברים של טעם הם:

ג. מי שהיו לו קרקעות ואם ימכרם בימות הגשמים ימכרם בזול, ואם יניחם עד ימות החמה מוכרן בשוין, אין מחיבין אותו למכר אלא מאכילין אותו מעשר עני עד תצי דמיהם, ולא ידחק עצמו ומכר שלא בזמן מכירה היו שאר האדם לוקחים ביקר והוא אינו מוצא מי שיקח ממנו אלא בזול, מפני שהוא דחוק וטרוד, אין מחיבים אותו למכר, אלא אוכל מעשר עני, והולך עד שימכר בשוה, וידעו הכל שאינו דחוק למכר:

ד. בעל הבית ההולך ממקום למקום וכלו מעותיו בדרך ואין לו מה יאכל, יטל צדקה, וכשיחזור לביתו אינו חייב כלום

ה. מי שפרנס יתום, והיה מכון למצוה, וכשהגדיל תבע ממנו מה שפרנסו, פטור:

ו. עני שגבו לו להשלים לו די מחסורו והותירו על מה שצריך, המותר שלו. ואם גבו לעניים, סתם, והותירו, ישמרו לעניים אחרים. וכן מותר שבוי, לאותו שבוי. ואם גבו לשבויים, סתם, והותירו, ישמרו אותם לשבויים אחרים. וכן מותר המת, ליורשיו. מותר מתים, למתים. ואם ראו הפרנסים שיש צורך שעה ורצו לשנות, הרשות בידם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות צדקה סימן רנה

שולחן ערוך

ודבר הקצוב עליו, והם מחלקים המעות מערב שבת לערב שבת, ונותנים לכל עני מה שיספיק לו לשבעה ימים, וזו היא הנקראת קפה. וכן מעמידים גבאים שולוקחים בכל יום ויום מכל הצר וחצר פת ומיני מאכל או פרות או מעות ממי שמתנדב לפי שעה, ומחלקין את הגבוי לערב בין העניים, ונותנים ממנו לכל עני פרנסת יומו, וזהו הנקרא תמחוי. מעולם לא ראינו ולא שמענו קהל מישראל שאין להם קפה של צדקה, אבל תמחוי יש מקומות שלא נהגו בו:

ב. בתענית מחלקים מזונות לעניים. וכל תענית שאכלו העם ולנו ולא חלקו צדקה לעניים, הרי אלו כשופכי דמים. במה דברים אמורים, כשלא נתנו להם הפת והפרות, אבל אם אחרו המעות או החטים אינם כשופכי דמים:

ג. הקפה אינה נגבית בפחות משנים, שאין עושים שררה על הצבור בממון בפחות משנים. אבל לאחר שנגבית, אחד נאמן עליה להיות גזבר. וכן יכולים למנות שני אחים להיות גזברים. ואינה מתחלקת אלא בשלשה, לפי שהוא כדיני מזונות לעין על כל עני ועני כמה ראוי לתן לו. ותמחוי, כמו שמתחלקת בשלשה כך אינה נגבית אלא בשלשה, לפי שאינו דבר קצוב, וצריכים לעין על כל אחד ואחד כמה ראוי שיתן:

ד. התמחוי נגבית בכל יום, והקפה מערב שבת לערב שבת. התמחוי לעני עולם, והקפה לעני אותה העיר בלבד. רשאים בני העיר לעשות קפה תמחוי, ותמחוי קפה, ולשנותם לכל מה שירצו מצרכי צבור, ואף על פי שלא התנו פן בשעה

ב. מלך או שר עובד כוכבים ששלח ממון לישראל לצדקה, אין מחזירין אותו משום שלום מלכות, אלא נוטלין ממנו וינתן לעניי גכרים בסתר, כדי שלא ישמע המלך:

סימן רנה

להרחיק מקבלתה, ובו ב' סעיפים:

א. לעולם ירחיק אדם עצמו מהצדקה ויגלגל עצמו בצער, שלא יצטרך לבריות. וכן צווי חכמים: עשה שבתך חל, ואל תצטרך לבריות. ואפלו היה חכם מכבד והעני, יע ק באמנות ואפלו באמנות מנוולת, ואל יצטרך לבריות:

ב. כל מי שאינו צריך לטל מהצדקה ומרמה העם ונוטל, אינו מת עד שיצטרך לבריות. וכל מי שצריך לטל ואינו יכול לחיות אלא אם פן יטל, כגון זקן או חולה או בעל יסורין, ומגיס דעתו ואינו נוטל, הרי זה שופך דמים, ומתחייב בנפשו, ואין לו בצערו אלא עונות וחסאים. וכל מי שצריך לטל ומצער עצמו, ודוחק את השעה, וחי חיי צער כדי שלא יטריח על הצבור, אינו מת עד שיפרנס אחרים, ועליו הכתוב אומר: ברוך הגבר אשר יבטח בה'

סימן רנו

קפה ותמחוי היאך נגבים ומתחלקים, ובו ו' סעיפים:

א. כל עיר שיש בה ישראל, חייבים להעמיד מהם גבאי צדקה אנשים ידועים ונאמנים, שיהיו מחזירים לגבות מפל אחד מה שהוא ראוי לתן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות צדקה סימן רנו

שולחן ערוך

הקפה שנים שנים, אלא אחד אחד, מפני החשד,
שנאמר: והייתם נקים מה' ומישראל:

ב. גבאי צדקה שאין להם עניים לחלק, מצרפים
המעות דינרים לאחרים, אבל לא לעצמם. וכן אם
צריכים למכר מה שגבו מהתמחוי, ימכרו לאחרים
אבל לא לעצמם, מפני החשד. ואין מחשבין
בצדקה עם גבאי צדקה, ולא בהקדש עם הגזברים,
שנאמר: ולא יחשבו את האנשים אשר יתנו את
הכסף על ידם לתת לעושי המלאכה, פי באמנה
הם עשים

ג. הצדקה, הרי היא בכלל הנדרים. לפיכך האומר:
הרי עלי סלע לצדקה או הרי הסלע זו צדקה, חייב
לתנה לעניים מיד. ואם אחר, עובר בכל תאחר
שהרי בידו לתן מיד, ועניים מצויים הם. ואם אין
שם עניים, מפריש ומניח עד שימצא עניים. ודוקא
במפריש צדקה סתם, אבל כל אדם יכול להפריש
מעות לצדקה שיהיו מנחים אצלו לתנם מעט על
יד על יד, כמו שיראה לו. וכן אם התנה בשעה
שנדר בצדקה או התנדב אותם שיהיו הגבאים
רשאים לשנותה ולצרפה בזהב, הרי אלו מתרים:

ד. צריך לזהר מל ר, ואם פוסקים צדקה וצריך
לפסק עמהם, יאמר: בלא נדר:

ה. כשתסר בכיס של צדקה צריך הגבאי להלוות.
וכשימצא בכיס לאחר זמן, נפרע ממנו, ואין צריך
לטל רשות מהנותנים בכיס:

ו. הגבאי שאומר בעודו גבאי: כך וכך הלויתי
לכיס של צדקה, נאמן בלא שבועה. אך לא לאחר
שסלקוהו:

שגבו. ואם היה במדינה חכם גדול שהפל גובים
על דעתו, והוא יחלק לעניים כפי מה שיראה,
הרי זה יכול לשנותו לכל מה שיראה לו מצרכי
צבור:

ה. מי שישב במדינה ל' יום, כופין אותו לתן
צדקה לקפה עם בני המדינה. ישב שם ג' חדשים,
כופין אותו לתן לתמחוי, ישב שם ו' חדשים,
כופין אותו לתן צדקה בפסות שמכסים בה עניי
העיר. ישב שם ט' חדשים, כופין אותו לתן צדקה
לקבורה שקוברים בה את העניים ועושים להם כל
צרכי קבורה. במה דברים אמורים, בבא לגור
ואומר שאינו רוצה להשתקע. אבל אם בא לעיר
כדי להשתקע, כופין אותו מיד:

ו. מי שהלך בסחורה ופסקו עליו אנשי העיר שהלך
שם, צדקה, הרי זה נותן לעניי אותה העיר. ואם
היו רבים ופסקו עליהם צדקה, נותנים, וכשבאים
מביאים אותה עמהם ומפרנסים בה עניי עירם.
ואם יש שם חבר עיר, יתנו לחבר עיר והוא
מחלקה כפי שיראה לו:

סימן רנו

סדר גבית הצדקה ושלא לאחרה, וכו' י"א סעיפים:

א. גבאי צדקה אינם רשאים לפרש זה מזה בשוק,
אלא כדי שיהא זה פורש לשער וזה פורש לתנות,
וגובים. מצא הגבאי מעות בשוק, לא יתנם לתוך
כיסו, אלא לתוך ארנקי של צדקה, וכשיגיע
לביתו יטלם. היה הגבאי נושה בחברו מנה ופרעו
בשוק, לא יתנם לתוך כיסו, אלא לתוך ארנקי
של צדקה, וכשיגיע לביתו יטלם. ולא ימנה מעות

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך לכות צדקה סימן רנח דין המתפיש בצדקה, ובו י"ג סעיפים דעה

ו. הנודר צדקה אינו יכול לחזור בו, אלא אם פן
נשאל לחכם והתיר לו. ואם הגיע ליד הגבאי,
אינו יכול להשאל עליו:

ז. אין אדם מקדיש דבר שאינו ברשותו. כיצד, היה
לו פקדון ביד אחר, וכפר בו זה שהיא אצלו, אין
הבעלים יכולין להקדישו. אבל אם לא כפר בו,
הרי הוא ברשות בעליו בכל מקום שהוא. במה
דברים אמורים, במטלטלין. אבל קרקע שגזלה
אחר וכפר בה, אם יכול להוציאה בדינים הרי זה
יכול להקדישה, ואף על פי שעדין לא הוציאה,
שהקרקע עצמה הרי היא ברשות בעליה. הגוזל
את חברו ולא נתיאשו הבעלים, שניהם אין יכולים
להקדישו, זה לפי שאינו שלו, וזה לפי שאינו
ברשותו. וכן כל כיוצא בזה:

ח. אם יש לו חוב על אחד ואומר: יהיה להקדש
או לצדקה, אינו פלוס. אבל אם אמר: חוב שיש
לי על פלוני, כשיבא לידי אקדישנו או אתננו
לצדקה, חייב להשלים דבריו להקדישו ולתנו
כשיבא לידו. ואפלו האומר: חוב שיש לי ביד
פלוני יהיה לצדקה, אם אמר פן בפני ב"ח ובפני
הגבאי, או בפני טובי העיר זכה בו הגבאי מדין
מעמד שלשתם, והרי הוא צדקה ואינו יכול לחזור
בו, ואסור לשנותו:

ט. המכה את חברו או חרפו, בענין שחייב לפי
תקנת העיר ה' זהובים, ואמר בפני הגבאי או
בפני טובי העיר: איני חפץ בקנס אלא יהיה
לצדקה, ואחר כך פיסו עד שמחל לו, אין מחילתו
פלוס וזכו העניים בקנס:

ז. גבאי צדקה, אם יחרפוהו העניים אין לו לחוש,
כי יותר זכותו גדול:

ח. עני שיש לו קרובים עשירים שיכולין לפרנסו,
אין גבאי העיר חייבים לפרנסו, אף על גב
דקרוביו גם פן נותנים בפנים:

ט. לא יתן אדם פל צדקותיו לעני אחד בלבד:

י. המחלק צדקה צריך לזהר שלא ירבה לקרוביו
יותר משאר בני אדם:

יא. המניח מעות להרויח לתלמוד תורה, וממנה
אשתו עליהם לתת הרוח למי שתחפץ, אינה יכולה
להפקידם ביד אחר, אפלו הוא כרפי חנניא בן
תרדיון. אבל אם המתנדב מנה עליהם חבר עיר,
יכול החבר עיר להפקידם ביד אשתו:

סימן רנח דין המתפיש בצדקה, ובו י"ג סעיפים

א. המתפיש בצדקה הרי זה כמתפיש בנדר. כיצד,
היה סלע של צדקה מנח לפניו ואמר על אחר:
הרי זה פוה, צדקה:

ב. המפריש סלע ואמר: הרי זה צדקה. ואמר על
אחר: וזה, גם השני צדקה:

ג. הנודר צדקה ואינו יודע כמה נדר, מרבה לתן
עד שיאמר: לא לכל כך נתפונתי:

ד. האומר: תנו ק' ק' זוז או ספר תורה לבית
הכנסת, יתנו לבית הכנסת שהוא רגיל בעיר שהוא
דר שם:

ה. האומר: תנו ק' ק' זוז לעניים, יתנו לעני
אותה העיר שהוא דר בה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מילה סימן רנט

שולחן ערוך

ג. ישראל שהתנדב גר או מנורה לבית הכנסת, אם
נשתקע שם בעליה מעליה שאינה נקראת על
שמו, יכולים הצבור לשנותה אפילו לדבר הרשות,
ואם לא נשתקע שם בעליה מעליה, אין יכולים
לשנותו לדבר הרשות, אבל לדבר מצוה יכולים
לשנותו. ואם היה המתנדב גוי, אסור לשנותה
אפילו לדבר מצוה, כל זמן שלא נשתקע שם
בעליה מעליה:

ד. גוי שהתנדב מנורה או דבר אחר לבית הכנסת,
מקבלים ממנו. והוא שיאמר: בדת ישראל
הפרשתי אותה. ואם לא אמר כן, טעון גניזה:

ה. מי שיש בידו מעות והוא מספק אם הם של
צדקה, חייב לתן אותם לצדקה:

ו. אין לקהל לתבוע מסים וארנוניות ממעות צדקה:

הלכות מילה

סימן רס

מצות עשה למול את בנו, ובו סעיף אחר

א. מצות עשה לאב למול את בנו, וגדולה מצוה זו
משאר מצות עשה:

סימן רסא

דין אם לא מל האב את בנו, ובו ואין מליו בנו
של אדם שלא מדעתו, אלא אם בן עבר האב, ולא
מלו בית דין, מליו אותו בעל כרחו. ואין האשה
חייבת למול את בנה. האב שאינו יודע למול, ויש
באן מוהל שאינו רוצה למול בהנחם, רק בשכר, יש
לבית דין לגער במוהל זה, כי אין זה דרכן של גרע

י. נדר לצדקה באסמכתא, כגון: אם אעשה דבר
פלוני אתן כך וכך לצדקה, ועשאו, חייב לתן:

יא. איש ואשה שקבלו עליהם חרם להתגרש,
והעמידו קנסות על ככה לצדקה, ואחר כך נתפסו
שלא להתגרש, יש מי שאומר שפטורים מהקנסות:

יב. אמר לתן לחברו מתנה אם הוא עני, הוי
כנודר לצדקה ואסור לחזור בו:

יג. האומר: חפץ פלוני אני נותן לצדקה בכך וכך,
והוא שוה יותר, אינו יכול לחזור בו אבל אם לא
היה שוה יותר באותה שעה, ואחר כך הוקר, יכול
לחזור בו כיון שלא משך ולא נתן הכסף:

סימן רנט

הנודר ואינו יודע מה נדר ודין אמירה לגבוה, (ודין
אם מתר לשנות צדקה, והנהגת הגבאי עם הצדקה,
או הממנה עליה), ובו ו' סעיפים:

א. האומר: סלע זו לצדקה, או שאומר: הרי עלי
סלע לצדקה, והפרישו, עד שלא בא ליד הגבאי
יכול לשנותו, בין ללוותו לעצמו בין להלוותו
לחברו, ויפרע אחר תחתיו. משבא ליד גבאי,
אסור ללוותו, בין לו בין לאחר בין לגבאי. ואם
היה הנאה לעניים בעכוב המעות ביד הגבאי, כדי
לעשות לאחרים לתן, הרי הגבאי מתר ללוותם
ולפרעם:

ב. צדקות שהתנדבו לצרף בית הכנסת או לצרף
בית עלמין, יכולים בני העיר לשנותם לצרף בית
המדרש או תלמוד תורה, אפילו אם הפעלים
מעכבים, אבל לא מתלמוד תורה לצרף בית
הכנסת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מילה סימן רסב

שולחן ערוך

כיון שלא היה לא שבת ולא יום טוב, ואף על פי שהיה הרקיע מזהיר כעין אורה של יום:
ו. אם לא לתר כשהוציא הולד ראשו חוץ לפרוזדור נראו ג' כוכבים בינונים, יש לסמך עליהם שהוא לילה, אפלו הוא למחר שבת. אבל אם שהו אחר כך, אם לפי השהוי נראה להם שהיה יום בהוצאת הראש, אין להם אלא מה שעניניהם רואות ויהא נמול לשמונה, אפלו אם יארע בשבת:
ז. אין דבר זה תלוי בתפלה, אם התפללו מבעוד יום, לא להקל ולא להחמיר:

סימן רסג

ילד שחוא אדם או ירק, ומי שבניו מתים מחמת מילה, ובו' ה' סעיפים:

א. קטן שהוא ירק, סימן שלא נפל בו דמו, ואין מלין אותו עד שיפל בו דמו ויחזור מראהו כמראה שאר הקטנים. וכן אם נמצא אדם, סימן שלא נבלע דמו באבריו, אלא בין עור לבשר, ואין מלין אותו עד שיבלע בו דמו. וצריך לזהר מאד באלו הדברים, שאין מלין וליד שיש בו חשש חלי, דסכנת נפשות דוחה את הכל, שאפשר לו למול לאחר זמן, ואי אפשר להחזיר נפש אחת מישראל לעולם:

ב. אשה שמלה בנה ראשון ומת מחמת מילה שהכשיל כחו, ומלה גם השני ומת מחמת מילה, הרי החזקה שבניה מתים מחמת מילה, לא שנא מבצל אחד או משנים, ולא תמול השלישי, אלא תמתין לו עד שיגדיל ויתחזק כחו, והוא הדין אם איש אחד מל בנו ראשון ושני, ומתו מחמת מילה,

אברהם, ואדרבה המוחלים מהדרין שיתנו להם למול. ואם עומד במרהו, ואין יד האיש משנת לתת לו שכרו, הוי כמו שאין לו אב שבית דין חיבים למולו, ולכן בית דין בופין אותו, מאחר שאין אחר שימול:

סימן רסב

זמן מילה לבריא, לחולה, ולאנדרוגינוס, ובו' ז' סעיפים:

א. אין מלין עד שתגץ החמה ביום השמיני ללדתו. וכל היום כשר למילה, אלא שזריזין מקדימים למצות ומלין מיד בבקר. ואפלו מילה שלא בזמנה אינה אלא ביום:

ב. חולה אין מלין אותו עד שיבריא, וממתנים לו מצת שנתרפא מחלו שבועה ימים מצת לעת, ואז מלין אותו. במה דברים אמורים, שחלצתו חמה וכיוצא בו, שהוא חלי שבכל הגוף, אבל אם חלה באחד מאבריו, כגון שכאבו לו עיניו כאב מועט וכיוצא בזה, ממתנים לו עד שיבריא, ולאחר שיבריא, מלין אותו מיד:

ג. אנדרוגינוס ומי שיש לו שתי ערלות ויוצא דפן, נמולים לשמונה:

ד. נולד בין השמשות, מונים לו מהלילה, ונמול לתשיעי, שהוא ספק שמיני. ואם הוציא ראשו חוץ לפרוזדור מבעוד יום, או ששמעו אותו בוכה, אפלו נולד אחר כמה ימים, מונה לו ח' ימים מיום שיצא ראשו, או מיום ששמעו אותו בוכה:

ה. אם נולד כשהיו גראים ברקיע כוכבים קטנים מאד, יש לסמך על הכוכבים לספק למול למחרת,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מילה סימן רסד

שולחן ערוך

המבחר למול בברזל, בין בסכין בין במספרים,
ונהגו למול בסכין:

ג. פיצד מלין, חותכין את הערלה, כל העור
החופה העטרה, עד שתתגלה העטרה, ואחר כך
פורעין את הקרום הרך שלמטה מהעור, בצפרן,
ומחזירו לכאן ולכאן עד שיראה בשר העטרה,
ואחר כך מוצצין המילה עד שיצא הדם מהמקומות
הרחוקים, כדי שלא יבא לידי סכנה. וכל מוהל
שאינו מוצץ, מעבירין אותו. ואחר שמצצין גותן
עליה אספלגנית או רטיה או אבק סמים העוצרים
הדם:

ד. מל ולא פרע, פאלו לא מל:

ה. יש ציצים המעכבים המילה ויש שאינם מעכבים
אותה. פיצד, אם נשאר מהעור עור החופה את רב
גבהה של עטרה, אפלו במקום אחד, והו המעכב
את המילה וכאלו לא נמול. ואם לא נשאר ממנו
אלא מעט, ואינו חופה רב גבהה של עטרה, אינו
מעכב המילה:

ו. קטן שבשרו רך ומדלדל, או שהוא בעל בשר
הרבה עד שנראה כאלו אינו מהול, רואים אם
בעת שמתקשה נראה מהול אין צריך למול פעם
שנית, ומכיל מקום משום מראית העין צריך לתקן
רבוי הבשר שמכאן ומכאן. ואם אינו נראה נמול
בעת הקשוי, צריך לחתך כל הבשר המדלדל, עד
שיהיה נראה כנמול בשעת קשוי:

סימן רסה

סדר ברכת המילה ודין מילה ביום התענית, ובו
י"ג סעיפים:

לא ימול השלישי, בין שהיו לו מאשה אחת בין
משתיים:

ג. והוא הדין אם אשה מלה בנה ומת מחמת מילה,
וגם אחותה מלה בנה ומת מחמת מילה, שאר
האחיות לא ימולו בניהן אלא ימתינו עד שיגדלו
ויתחוק כהם:

ד. נולד כשהוא מהול, צריך להטיף ממנו דם
ברית. ומיהו בנחת. וצריכה מלתא למבדקה יפה
יפה בידיים ובמראית עינים, ולא בפרזולא, דלא
לעיק ליה, ורואים ונוזהרים היאך מלין אותו.
וממתינים לו הרבה ואין חוששין ליום שמיני,
שלא יביאוהו לידי סכנה:

ה. תינוק שמת קדם שיגיע להיות בן שמונה, מלין
אותו על קברו בצר או בקנה, ואין מברכין על
המילה. אבל משימים לו שם, לזכר שירחמוהו מן
השמים ויחיה בתחית המתים:

סימן רסד

מי ראוי למול, ובמה מלין, וכיצד מלין, ובו ו'
סעיפים:

א. הכל כשרים למול, אפלו עבד אשה וקטן וערל
ישראל שמתו אחיו מחמת מילה. ואם יש ישראל
גדול שיודע למול, הוא קודם לכלם. אבל עובד
כוכבים, אפלו הוא מהול, לא ימול כלל. ואם מל
אין צריך לחזור ולמול פעם שנית:

ב. בפל מלין, ואפלו בצר ובזכוכית ובכל דבר
הפורת, חוץ מבקרומית של קנה, לפי שקיסמים
נתזים ממנה, ויבא לידי פרות שפכה. ומצוה מן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מילה סימן רסו

שולחן ערוך

ה. מי שיש לו שני תינוקות למול, יברך ברכה אחת לשניהם, ואפלו אם שנים מלים, הראשון יברך על המילה ועולה גם לשני, והשני יברך אשר קדש ידי, ועולה גם לראשון, ואפלו אין הנער לפניו בשעת הברכה, כיון שדעתו עליו, רק שלא יסיח דעתו בינתיים:

ו. היכא דאפשר, עבדינן למילה בעשרה. והיכא דלא אפשר, עבדינן בפחות מעשרה:

ז. כשהאב עצמו מוהל את בנו, הוא מברך שהחינו. ואם המוהל הוא אחר, יש אומרים שאין שם ברכת שהחינו. ולהרמב"ם, לעולם האב מברך שהחינו על כל מילה ומילה, וכן נהגו בכל מלכות ארץ ישראל וסוריא וסביבותיה ומלכות מצרים:

ח. אין צריך לכסות ערות הקטן בשעת הברכה:

ט. אבי הבן עומד על המוהל להודיע שהוא שלוחו:

י. נותנין את הערלה בחול ועפר, ואם הוא שבת, צריך שיהיו מוכנים מבעוד יום:

יא. נוהגין לעשות כסא לאליהו, שנקרא מלאך הברית, וכשמניחו יאמר בפיו שהוא כסא אליהו:

יב. נוהגים לעשות סעדה ביום המילה:

יג. יום מילה שחל ביום תענית צבור הכתובים, מתפללים סליחות ואומרים ודוי כדרפם, ואין אומרים והוא רחום ולא נפילת אפיים,

סימן רסו

איזה מילה רוחה שבת ויום טוב, וכו' י"ד סעיפים:

א. המל מברך: אשר קדשנו במצותיו וצונו על המילה, ואבי הבן מברך בין תתיכת הערלה לפריעה: אשר קדשנו במצותיו וצונו להכניסו בבריתו של אברהם אבינו. ואם אחרים עומדים שם, אומרים: בשם שהכנסתו לברית כן תכניסהו לתורה ולחפה ולמעשים טובים. ואבי הבן, או המוהל, או אחד מהעם מברך על הכוס: בורא פרי הגפן. ויש נוהגים לטל הדס בידו, ומברך עליו, ולהר"ח, ואומר: בא"י אליהנו מלך העולם אשר קדש ידיד מבטן וכו'. ונוהגין שכשמגיע לבדמיה חיי, נותן מהיין באצבעו ופי התינוק:

ב. אם אבי הבן הוא מוהל בעצמו, מברך: למול את הבן, לדעת הרמב"ם:

ג. גר שמל קדם שנתגיר, וקטן שנולד כשהוא מהול, כשמטיפין ממנו דם ברית אינם צריכים ברכה. וכן אנדרוגינוס אין מברכין על מילתו, מפני שאינו זכר ודאי:

ד. ממזר, כישאל הוא ומברכים עליו ברכת מילה עד כורת הברית, אבל אין מבקשים עליו רחמים. ביום הכפורים ובארבעה צומות, לא יברך על הכוס מיהו בג' צומות מהם, שהיולדת אינה מתענה, יכול לברך על הכוס ותטעם ממנו היולדת, אם היא שומעת הברכה, ומתכוננת שלא להפסיק בדברים בין שמיעת הברכה לשתית הכוס. אבל ביום הכפורים ובתשעה באב, שאין היולדת יכולה לשתות, אין מברכין על הכוס. ובתשעה באב, אסא נמי לא מיתנין מטעמא שאין מברכין על הפשמים במוצאי שבת שחל בו תשעה באב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות מילה סימן רסו

שולחן ערוך

ד. מלו את הקטן בשבת, ואחר כך נתפורו הסמנים, עושין לו בשבת, מפני שספנה היא לו:

ה. שכחו ולא הביאו ספין מערב שבת, אומר לעובד פוכבים להביא ספין בשבת, ובלבד שלא יביא אותו דרך רשות הרבים. כללו של דבר: כל דבר שעשיתו בשבת אסורה עלינו משום שבות, מתר לנו לומר לעובדי פוכבים לעשות אותה כדי לעשות מצוה בזמנה. ודבר שעשיתו בשבת אסורה עלינו משום מלאכה, אסור לנו לומר לעובדי פוכבים לעשותה בשבת:

ו. כל המכשירים שאין דוחין שבת, גם יום טוב אין דוחין, חוץ מזה ששוחקין לה כמון ביום טוב הואיל וראויים לקדוה, וכן טורפין לה יין ושמן:

ז. אדם שלא מל מעולם לא ימול בשבת, שמא יקלקל ונמצא מחלל שבת. ואם כבר מל פעם אחת, מתר, ואפלו אם הוא אביו

ח. מי שנולד בין השמשות, שהוא ספק יום ספק לילה, מונין מן הלילה ונמול לתשיעי, שהוא ספק שמיני. ואם נולד ערב שבת בין השמשות, אינו דוחה את השבת, שאין דוחין את השבת מספק. וכן אינו דוחה יום טוב מספק, ואפלו יום טוב שני של גלויות ואפלו לא הוציא אלא ראשו בין השמשות, אף על פי שיצא פלו בשבת, אינו נמול בשבת:

ט. בשעור בין השמשות אפליגי תנאי ואמוראי בסוף פרק במה מדליקין, וכתב בעל העטור: מספקא לן הלכה כדברי מי הלכך אי איתיליד ינוקא משתשקע תחמה ספק הוא, עד דשלים בין השמשות דרבי יוסי, ונמול לעשרה. ואי איתיליד

א. מילה, בין בזמנה בין שלא בזמנה, דוחה צרעת, שאם יש בהרת בעור הערלה, אף על פי שיש בקציצת הבהרת לא תעשה, חותכה עם הערלה. אבל אם לאחר שנמול גדל בשר במילתו, עד שאינו נראה מהול וצריך לחתכו, אם יש בהרת באותו הבשר אסור לחתכו, כיון שאין צריך למולו פעם אחרת אלא מדרבנן:

ב. מילה דוחה יום טוב ושבת, בזמנה. אבל שלא בזמנה, אינה דוחה. ואפלו בזמנה, אינה דוחה אלא המילה עצמה ופריעה ומציצה, ואפלו פרש, חוזר על ציצין המעפכין דהינו אם נשאר מהעור עור החופה רב גבהה של עטרה אפלו במקום אחד. ועל שאינם מעפכים, אם לא פרש, חוזר, ואם פרש, אינו חוזר. ונותנין עליה אספגלנית. אבל מכשיריה אינם דוחים, כיון שהיה אפשר לעשותה מבעוד יום. ולפיכך אין עושין ספין למל בו, ואין מביאין אותו במקום למקום, ואפלו להוציאו מהבית ולהביאו דרך גגין וחצרות ומבואות שלא ערבו. אבל אם שכח הספין בגג וחצר, מתר להביאו מזה לזה, אפלו ערבו חצרות עם הבתים:

ג. אין שוחקין סמנים, ולא מתמין לו חמין, ואין עושין לה אספגלנית, ולא טורפין לה יין ושמן. אם לא שחק כמון מערב שבת, לועס בשניו. אם לא טרף יין ושמן מערב שבת, נותן זה לעצמו וזה לעצמו. ואין עושין לה חלוק, אבל כורך עליה סמרטוט, ואם לא התקין מערב שבת, כורך על אצבעו ומביא דרך מלבוש, אפלו מחצר אחרת שלא ערבה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאנִי הַתְּלַמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשֵׁעַר רוֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

יורה דעה

הלכות עבדים סימן רסז

שולחן ערוך

שְׁנוּלַד בְּבֵית יִשְׂרָאֵל, וְאַחַד שְׁקָנָאוּ מִהַעֲבוּד כּוֹכְבִים, חַיֵּב לְמוּלוֹ. וְאִינָם נְמוּלִים אֲלָא בַּיּוֹם וַיֵּלֶד בֵּית נְמוּל לַח', וּמִקְנַת כֶּסֶף נְמוּל בַּיּוֹם שְׁנֵלְקָה, אֶפְלוּ לְקַחוּ בַּיּוֹם שְׁנוּלַד, נְמוּל בַּיּוֹם וַיֵּשׁ מִקְנַת כֶּסֶף שְׁנְמוּל לַח', וַיֵּשׁ יֵלֶד בֵּית שְׁנְמוּל לְאוֹתוֹ יוֹם שְׁנוּלַד. כִּיצַד, לְקַח שְׁפָחָה וְעַבְרָה עִמָּה, וַיֵּלְדָה, הֲרִי זֶה נְמוּל לְשִׁמוּנָה. וְאַף עַל פִּי שְׁלַקַּח הָעֶבֶר בְּפָנָי עֲצָמוֹ, וְהֲרִי הָעֶבֶר מִקְנַת כֶּסֶף, הוֹאִיל וְלָקַח אָמוֹ קִדְּם שְׁנוּלַד, נְמוּל לְשִׁמוּנָה. לְקַח שְׁפָחָה לְעַבְרִיָּה, אוֹ שְׁלַקַּח שְׁפָחָה עַל מִנַּת שְׁלֵא לְהַטְבִּילָה לְשֵׁם עַבְדוּת, אֵף עַל פִּי שְׁנוּלַד בְּרִשׁוּתוֹ נְמוּל בַּיּוֹם שְׁנוּלַד, שְׁהָרִי הַנּוּלַד הַזֶּה כְּאֵלוֹ הוּא מִקְנַת כֶּסֶף לְבִדּוֹ, וּכְאֵלוֹ הַיּוֹם קָנָאוּ, שְׂאִין אָמוֹ בְּכֻלָּל שְׁפָחוֹת יִשְׂרָאֵל, כְּדֵי שְׂיִהְיֶה הַבֵּן יֵלֶד בֵּית. וְאִם טְבִלָה אָמוֹ אַחַר שְׁלֵלְדָה, הֲרִי זֶה נְמוּל לְשִׁמוּנָה:

ב. כִּשֵׁם שִׁמְיַלַּת הַבָּנִים דוּחָה אֶת הַשְּׁבִת, כִּף מִילַת הָעַבְדִּים שֶׁהֵם נְמוּלִים לְשִׁמוּנָה דוּחָה אֶת הַשְּׁבִת, חוּץ מֵיְלִיד בֵּית וּמִקְנַת כֶּסֶף שְׁלֵא טְבִלָה אָמוֹ עַד שְׁלֵלְדָה, שְׂאֵף עַל פִּי שֶׁהֵם נְמוּלִים לְשִׁמוּנָה אִינָם דוּחִים אֶת הַשְּׁבִת:

ג. הָעֶבֶד הַנֶּלְקַח מִהַעֲבוּד כּוֹכְבִים, אוֹמְרִים לוֹ: רְצוּנְךָ שְׁתַּכַּנֵּס לְכָלֵּל עַבְדֵי יִשְׂרָאֵל וְתִהְיֶה מִהַכְּשָׁרִים, אוֹ לֹא. אִם רָצָה, מוֹדִיעֵין לוֹ עֲקָרֵי הַדָּת, וּמִקְצַת מְצוֹת קָלוֹת וְחַמּוּרוֹת וְעֲנָשָׁן וּשְׂכָרָן, כְּמוֹ שְׁמוּדִיעֵין אֶת הַגֵּר, וּמְטַבִּילִין אוֹתוֹ כְּגֵר וּמוֹדִיעֵין אוֹתוֹ כְּשֶׁהוּא בְּמִים:

ד. לְקַח עֶבֶד גְּדוּל מִהַעֲבוּד כּוֹכְבִים, וְלֹא רָצָה הָעֶבֶד לְמַל, מְגַלְגַל עִמּוֹ פֶּל י"ב חֲדָשׁ. יֵתֵר עַל

כְּמוֹצָאֵי שְׁבִת מִשְׁתַּשְׁקַע הַחֲמָה, עַבְדֵינָן לְחַמְרָא כְּדָרְבָּה:

י. קָטָן שְׁנוּלַד כְּשֶׁהוּא מְהוּל, וּמִי שֵׁישׁ לוֹ שְׂתֵי עַרְלוֹת, וְאַנְדְּרוּגִינוֹס, וְיוֹצֵא דָּפֶן, וַיֵּלֶד בֵּית שְׁלֵא טְבִלָה אָמוֹ עַד שְׁלֵלְדָה, אֵף עַל פִּי שְׁנְמוּלִים לְשִׁמוּנָה אִינָם דוּחִים אֶת הַשְּׁבִת,

יא. מִי שְׁנוּלַד בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, מְלִין אוֹתוֹ בַּשְּׁבִת אֶפְלוּ אִם לֹא גָמְרוּ שְׁעָרוֹ וְצַפְרָנָיו. אֲבָל מִי שְׁנוּלַד בַּחֲדָשׁ הַשְּׁמִינִי, אִין מְלִין אוֹתוֹ בַּשְּׁבִת אֲלָא אִם כֵּן גָּמְרוּ שְׁעָרוֹ וְצַפְרָנָיו. וְהוּא הַדִּין לְסַפֵּק בֵּן שְׁבַעָה סַפֵּק בֵּן שְׁמוּנָה, שְׂאִין מְלִין אוֹתוֹ בַּשְּׁבִת אֲלָא אִם כֵּן גָּמְרוּ שְׁעָרוֹ וְצַפְרָנָיו:

יב. יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵמִיר וְנוּלַד לוֹ בֵּן מִיִּשְׂרָאֵלִית, מְלִין אוֹתוֹ בַּשְּׁבִת:

יג. יִשְׂרָאֵל שְׁנוּלַד לוֹ בֵּן מִהַעֲבוּדָת כּוֹכְבִים, אִין מְלִין אוֹתוֹ בַּשְּׁבִת:

יד. יֵשׁ לְזַהַר שְׁלֵא יְמוּלוּ שְׁנֵי מוֹהֲלִים מִיְלָה אַחַת בַּשְּׁבִת, שְׁנֵה יְמוּל וְזֶה יִפְרַע, אֲלָא הַמָּל הוּא עֲצָמוֹ יִפְרַע:

הלכות עבדים

סימן רסז

הַלּוֹקַח עֶבֶד כְּנַעֲנִי אֲסוּר לְקַנְיָמוֹ עַרְל, וּטְבִילָתוֹ וּבְרִכְתּוֹ וּמִיְלָתוֹ וְכָל דִּינֵי עֶבֶד וְשִׁפְחָה, וּבּוֹ פ"ה סְעִיפִים:

א. מְצוֹת עֲשֵׂה עַל הָרֵב לְמוּל עַבְדָּיו. עֶבֶר הָרֵב וְלֹא מְלוֹ, מְצוּהָ עַל בֵּית דִּין לְמוּלוֹ. אַחַד עֶבֶד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרש"ו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארל ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבדים סימן רסז

שולחן ערוך

יב. המל את העבדים, מברך: אשר קדשנו במצותיו וצונו למול את העבדים. ואחר כך מברך: אקב"ו למול את העבדים ולהטיף מהם דם ברית וכו' ברוך אתה ה' פורת הברית:

יג. צריך לכסות ערותו בשעת ברכה, כיון שהוא גדול:

יד. אין עבד עברי נוהג אלא בזמן שהיובל נוהג. והגני מלי למקניה גופיה לשאר דיני עבד עברי, אבל היכא דקניה שבאי למעשה ידיו בדינא דמלכותא, כגון שנשבה במלחמה שמכרוהו גובי המס, הדר מצוי לזבונא ישראל למעשה ידיו, ומצוי האי עבד למיהב לרביה ישראל דמי מקנתו או דמי שויו, ונפיק, ויד האדון על התחתונה לקח הפחות:

טז. אנשים שאינם נוהגים כשורה, מתר לרדותן בחזקה ולהשתעבד בהם:

טז. מלך שגזר שכל מי שלא יתן המס הקצוב על כל איש ואיש ישתעבד לזה שנתן המס על ידו, הרי זו מתר להשתמש בו יותר מדאי, אבל לא כעבד. ואם אינו נוהג כשורה, מתר להשתמש בו כעבד:

יז. הקונה עבד עובד פוכבים מישראל, או מעובד פוכבים, וכן עובד פוכבים שמכר עצמו לישראל או שמכר בניו ובנותיו, הרי הוא כעבד פנעני, אלא שאותו שלוקח מעובד פוכבים אין גופו קנוי אלא למעשה ידיו, אלא אם כן קנאו בדינא דמלכותא ובכלם, כל זמן שלא הטבילו לשם עבדות, דינו כעובד פוכבים לכל דבר. ולאחר שיטבילו לשם עבדות, הוא עבד וחיב במצות

פן, אסור לקימו פשהוא ערל, אלא חוזר ומוכרו לעובד פוכבים:

ה. אם מל את עבדו והטבילו בעל כרחו לשם עבדות, לא עשה כלום:

ו. עבד קטן או שוטה, מטבילין אותו על דעת בית דין:

ז. כשישתחרר העבד צריך טבילה אחר כך בפני שלישה, ואין צריך לקבל עליו מצות ולהודיעו עקרי הדת, שפבר הודיעוהו כשטבל לשם עבדות:

ח. עבד שמלו רבו וחזר לגיותו ומכרו לעובד פוכבים, וחזר ישראל וקנאו ממנו, הרי הוא כישראל מומר ואינו צריך טבילה אלא מלקות:

ט. הלוקח עבד מן העובד פוכבים, אין הגוף קנוי לו עד שיטבילו לשם עבדות. הלכך אם קדם וטבל לשם בן חורין, הרי הוא בן חורין. לפיכך צריך להטיל עליו שום עבודה בעודו במים, שיהא נראה כעבד, שלא יקדים ויאמר: אני טובל לשם בן חורין. אבל עובד פוכבים שמוכר את עצמו לישראל, קונה גופו מיד ואינו יכול להקדים לטבל לשם בן חורין:

י. במה דברים אמורים, שכשלקח עבד מהעובד פוכבים אין הגוף קנוי לו, כשאותו עובד פוכבים קנה אותו עבד על ידי שנמכר לו הוא עצמו. אבל אם קנאו בדינא דמלכותא, דקני ליה גופיה, ולקחו ממנו ישראל, אם קדם וטבל לשם בן חורין לא קנה עצמו בו חורין:

יא. מי שיש לו שפחה ועדין לא טבלה לשם עבדות, אסור לאחר להטבילה בלא רשות האדון:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבדים סימן רסז

שולחן ערוך

רשות בו אני נותן לך, אינו כלום אלא אם פן
יאמר: אני נותן לך על מנת שתצא בו לחרות:

כג. עבד כנעני, בין קנאו בעודו עובד פוכבים בין
קנאו אחר שהטבילו רבו, נקנה בכסף או בשטר
או בחזקה, בין קנאו מעובד פוכבים בין קנאו
מישראל. וחזקה הוא שישתמש בו, כגון שיתיר לו
מנעלו או, ינעילנו או שהוליד כליו לבית המרחץ,
או הלבישו או הפשיטו, הרחיצו, סכו או גרדו:

כד. הגביה העבד לרב לצרף תשמיש, קנאו. הגביה
הרב לעבד, לא קנאו:

כה. נקנה בתליפין וכן נקנה במשיכה, שתקפו
ומשכו אליו. אבל אם קראו והוא בא אליו, לא
קנאו אלא אם פן הוא קטן:

כו. העבד קונה את עצמו בכסף או בראשי איברים
או בשטר. כיצד קונה את עצמו בכסף, כגון שנתן
אחד לרבו מעות ואמר ליה: על מנת שיצא עבדך
בהם לחרות, כיון שקבל הרב הכסף או שוה כסף
יצא העבד לחרות ואין צריך דעת העבד. וכן אם
נתן אחד לעבד מעות ואמר: על מנת שתצא בהם
לחרות, אם רצה האדון לקבל המעות יצא העבד
לחרות, ואם לא רצה, לא קנה העבד המעות:

כז. כיצד בראשי אברים, עבד שמל וטבל לשם
עבדות, אם סמא אדוניו את עינו, או הפיל שנו,
או חסרו אחד מראשי אצבעותיו ידיו ורגליו, או
ראשי אזניו, או ראש החטם, או ראש הגויה, או
ראשי הודדים שבאשה, יוצא לחרות וצריך גט
שחרור. אבל חתף לשונו, אינו יוצא לחרות:

שהאשה חייבת בהן, ובעבד זה מתר לעבד בפרך.
ואף על פי שהדין כן, ממתת חסידות ודרכי
החכמה שיהא אדם רחמן ולא יכביד עלו על עבדו
ולא יצר לו, ויאכילהו וישקהו מכל מאכל ומשקה,
ולא יבזהו לא ביד ולא בדברים ולא ירבה עליו
צעקות וכעס, אלא ידבר עמו בנחת וישמע
טענותיו:

יח. מלך עובד כוכבים שעשה מלחמה והביא
שבויים ומכרם, וכן אם הרשה לכל מי שירצה
שילך ויגנב מאמה שהיה עושה עמו מלחמה יביא
וימכר לעצמו, וכן אם היו דיניו דכל מי שלא יתן
המס ימכר או מי שיעשה, כך וכך או לא יעשה,
ימכר, הרי דיניו דין ועבד הנלקח בדינים אלו
הרי הוא כעבד כנעני לכל דבר:

יט. האשה קונה שפחות אבל אינה קונה עבדים,
אפלו קטנים, מפני החשד:

כ. יכול הרב לומר לעבדו: עשה עמי ואיני זנף.
אבל עבדי נכסי מלוג, חייב לוונם:

כא. הקוטע יד עבד כנעני של חברו, נותן חמשה
דברים לאדון והעבד נוזן מהצדקה, אף על פי
שהאדון לוקח השבת, שהרי יכול לומר לו: עשה
עמי, ואיני זנף. והרפוי, נותן לרפואתו. ואם
אמדוהו להתרפאות בה' ימים, ועשו לו סמים
חזקים שמהר להתרפאות בג' ימים, האדון לוקח
היתרון אף על פי שהעבד נצטער בסמים החזקים:

כב. כל מה שקנה עבד, קנה רבו. בין שמצא
מציאה או נתנו לו מתנה, בין שנתנה לו האדון
או אחר, לא זכה בה אלא הכל לאדון, בין גוף
בין פרות. אפלו אמר ליה: על מנת שאין לרבך

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבדים סימן רסז

שולחן ערוך

עין עבר שפמעייה, אינו יוצא לחרות שהרי לא
ידע דבר שיתפונן לו. אבל אם היה רבו רופא
ואמר ליה: כחל עיני, וסמאה, יוצא לחרות שהרי
כון לאבר:

לו. מי שחציו עבד וחציו בן חורין, או עבד של ב'
שתפין, אין יוצאין בראשי איברים, משום דאמר
קרא: עבדו המיחד לו:

לת. עבדי צאן ברזל יוצאים בראשי אברים לאיש,
אבל לא לאשה. ושל נכסי מלוג, אין יוצאין לא
לאיש ולא לאשה:

לט. הפיל שן עבדו וסמא עינו, יוצא בשנו ואינו
נותן דמי עינו. ואם תפס אין מוציאין מדו. ואם
כתב לו גט שחרור בין הפיל שנו לסמא עינו,
חייב לתן לו דמי עינו:

מ. יציאת העבד בראשי איברים, אף על פי שהוא
קנס, נוהג בזמן הנה, שאם באו עדים בדבר אינו
יכול להשתמש בו. ויש מי שכתב שמשמתין אותו
עד שיכתב לו גט שחרור:

מא. כיצד בשטר, כותב על הנזר או על החרס:
הרי אתה בן חורין, או הרי אתה לעצמך, או אין
לי עסק בך, ומוסרו לידו או לאחר בשבילו, אפלו
בלא ידיעת העבד, שזכות הוא לו שיצא מתחת יד
רבו לחרות, ואם מוחה בידו מלקבלו, לא יצא בו
לחרות:

מב. אמר לו אחד מאלו הלשונות על פה, אינו
כלום:

מג. הכותב לשפחתו: הרי את מתרת לכל אדם,
אין זה לשון שחרור:

כח. סרסו בביצים ונתקן מהכיס לגמרי, יוצא
לחרות. אבל אם כרתם ועדין תלויים בפ"ס, אינו
יוצא לחרות:

כט. היתה לו אצבע יתרה וחתכה, אם עומדת
בסדר האצבעות יוצא לחרות:

ל. תלש בזקנו ודלדל בו עצם מהלחי, יוצא
לחרות:

לא. הפהו על ידו וצמתה וסופה לחזור, אינו יוצא
לחרות:

לב. הפיל שנו של קטן שעתידי להחליפה, אינו
יוצא לחרות:

לג. היתה עינו פהה קצת והפהו בה וסמאה, אם
מתחלה היה יכול להשתמש בו קצת, יוצא בו
לחרות. אבל אם חטטה, אפלו לא היה יכול
להשתמש בו כלל, יוצא לחרות שהרי חסרו אבר.
והוא הדין באחד מראשי אברים שהיה בטל ואינו
עושה בו מלאכה, אם חתכו יוצא בו לחרות שהרי
חסרו אבר:

לד. הפהו על עינו וחסר מאורה, על שנו ונדדה,
אם יכול להשתמש בו עדין אינו יוצא לחרות:

לה. הפהו על עינו וסמאה, על אונו וחרשה, יוצא
לחרות. אבל אם הפה בפתל כנגד עינו או כנגד
אזנו ונבעת עד שאינו רואה ואינו שומע, אינו
יוצא לחרות:

לו. בכל אלו אינו יוצא לחרות עד שיעשה האדון
בכונה. לפיכך אם כון לזרק אבן בבמה, ונפלה
בעבד, וחתכה אצבעו או הפיל שנו, אינו יוצא
לחרות. וכן אם הושיט ידו למעי שפחתו, וסמא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבדים סימן רסז

שולחן ערוך

קצין, שהרי מחסר קציצה ונתינה. ובגט שחרור
הוא אומר: נתן לה לא יהא מחסר אלא נתינה:

ג. אחד גטי נשים ושחרורי עבדים אינם חותמים
אלא זה בפני זה:

גא. כיצד שוין במוליך ומביא, שהמביא גט שחרור
בארץ ישראל אינו צריך לומר: בפני נכתב ובפני
נחתם, ובחוצה לארץ אם אין עדים מצויים לקימו
ואמר השליח: בפני נכתב ובפני נחתם, זה קיומו,
ואם בא האדון וערער אחר כך, אין משגיחין בו:

גב. בשם שהאשה מביאה גטה ואינה צריכה לקימו,
הואיל והגט יוצא מתחת ידה, כך העבד ששטר
שחרור יוצא מתחת ידו אינו צריך לקימו:

גג. וכשם שהאשה אומרת: בפני נכתב ובפני נחתם,
אם התנה עליה, כן העבד:

גד. כל הכשר להביא גט האשה כשר להביא גט
העבד:

גה. העבד מקבל לחברו גט מיד רבו של חברו,
אבל לא מיד רבו של עצמו:

גו. המוסר גט שחרור לעבד על מנת שישתחרר
בבית דין, לא שנא אם כתוב בו: עצמך ונכסי
קנויים לך, לא שנא אם כתוב בו: כל נכסי
קנויים לך, עצמו קנה על פי דבורו שיאמר: בפני
נכתב ובפני נחתם, נכסים לא קנה עד שיתקיים
בחותמו:

גז. הפותב כל נכסיו לעבדו, יצא לחרות, שהוא
בכלל הנכסים וקונה עצמו בכלל הנכסים. אבל
אם שיר מקצת הנכסים, בין קרקע בין מטלטלין,
בין פרש השויר בין לא פרשו, בין היו לו נכסים

מד. מסר לו השטר בפני עדים, או שהיו העדים
חתומין בו ומסרו לו בינו לבין עצמו, יצא בו
לחרות. ויש אומרים שצריך שימסרנו לו בפני
עדים. ואם אנו רואים אותו חתום אין צריך
שיבואו לפנינו עדי מסירה שאנו תולים שבדין
נמסר:

מה. בששה דברים שוים שחרורי עבדים לגטי
נשים, ובשאר הדברים הרי הם כשאר כל
השטרות. ואלו הם הששה: פסולים בערכאות של
עובדי כוכבים, וכשרים בעד כותי, וצריכים
כתיבה לשם המשתחרר עצמו, ואין נכתבים
במחבר, ואין חותמים עליהם אלא זה בפני זה.
אחד גטי נשים ואחד שחרורי עבדים שוים במוליך
ומביא:

מו. כיצד, כל השטרות העולים בערכאות של
עובדי כוכבים, כשרים בתנאים שנתבארו בהלכות
הלואה, חוץ מגטי נשים ושחרורי עבדים:

מז. כל שטר שיש עליו אפלו עד אחד כותי,
פסול, חוץ מגטי נשים ושחרורי עבדים שהם
כשרים בעד אחד ישראל ועד אחד כותי, והוא
שיהיה כותי חבר. ובזמן הזה שהפותים כגויים
לכל דבריהם, אנו למדים מהם לצדוקים,
שהצדוקים בזמן הזה כמו כותים באותו זמן, קדם
שגזרו עליהם שיהיו כגויים:

מח. בגט אשה הוא אומר: וכתב לה לשמה. ובגט
שחרור הוא אומר: או חפשה לא נתן לה עד
שיכתב לשמה:

מט. בגט אשה הוא אומר: וכתב ונתן מי שאינו
מחסר אלא נתינה, יצא הכותב במחבר ואחר כך

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבדים סימן רסז

שולחן ערוך

סב. מי שחציו עבד וחציו בן חורין, אינו יכול לשא לא שפחה ולא בת חורין, לפיכך כופין את רבו לשחררו, וכותב לו שטר על חצי דמיו. ובעוד שלא כתב לו גט שחרור, מעשה ידיו לעצמו, ואם המיתו שור אינו משלם לא קנס ולא כפר. במה דברים אמורים, בעבד, מפני שהוא מצוה על פריה ורביה, אבל שפחה, תשאר כמו שהיתה ועובדת את עצמה יום אחד, ואת רבה יום אחד, ואם הפה אדם על ידה וצמתה וסופה לחזר, אם הפה ביום שעובדת את רבה, הנזק לרבה. ואם ביומה, הנזק לעצמה. אבל אם נקטעה ידה, וכן כל דבר שאין סופו לחזר, חולקין הנזק היא והאדון. ואם המיתה, נותן חצי הקנס לאדון ופסטר מחצי הכפר:

סג. עבד של שני שתפין ששחרר אחד מהם חלקו, כופין את השני שישחרר גם הוא חלקו. ואם ידע מחברו שרצה לשחרר חלקו, והקנה חלקו לבנו קטן ואחר כך שחרר חברו, אין בית דין יכולין לכף לקטן לשחרר, אבל מעמידים לו אפוטרופוס ושם את העבד בדמים, ונותן קצת מהדמים לקטן, כדי שיתרצה בשחרורו וישחררנו האפוטרופוס בדמים שקבל הקטן, ויכתב לו האפוטרופוס שטר שחרור על שמו. ודוקא פהאי גונא, שכונן להפקיע תקנת חכמים, אבל אם מת והניח בן קטן ואחר כך שחרר השתף חלקו, אין מעמידים אפוטרופוס לקטן לשחררו, אלא עובד את עצמו יום אחד ואת הקטן יום אחד, עד שיגדיל:

סד. המפקיר עבדו, יצא לתרות וצריך גט שחרור. ואם מת קדם ששחררו, היורש כותב לו גט שחרור:

אחרים חוץ מאלו ששיר בין לא היו לו נכסים אחרים, ואפלו כתב לו: עצמך וכל נכסי קנויים לך חוץ מדבר פלוני, לא יצא לתרות ולא קנה הנכסים:

נח. הכותב שטר ארוסין לשפחתו, אף על פי שאמר לה: צאי בו לתרות והתקדשי בו, אין זה לשון שחרור ואינה לא מקדשת ולא משחררת:

נט. המשחרר שני עבדים בשטר אחד, לא קנו עצמם. לפיכך הכותב כל נכסיו לשני עבדיו בשטר אחד, אף עצמם לא קנו. ואם כתב בשתי שטרות, קנו ומשחררין זה את זה. במה דברים אמורים, כשכתב בכל שטר משניהם: כל נכסי נתונים לפלוני ופלוני עבדי אבל אם כתב: חצי נכסי לפלוני עבדי, וחצי נכסי לפלוני עבדי, אף בשני שטרות לא קנו כלום:

ס. המשחרר חצי עבדו, בשטר, לא קנה העבד את חציו ונשאר עבד כמו שהיה. אבל אם שחרר חציו בכסף, שנתן לו דמי חציו כדי להשתחרר, קנה, והוא חציו בן חורין. במה דברים אמורים, בשחרר חציו בשטר ונשאר בו חצי האחר, אבל אם מכרו או נתנו לאחר, בין שהיה השחרור והמכירה או הנתנה כפאחד, בין שקדם המכירה או הנתנה לשחרור, קנה העבד את חציו, והלוקח או המקבל חצי האחר. וכן עבד של שני שתפין ששחרר אחד מהם את חלקו, אפלו בשטר, קנה, והוא חצי בן חורין:

סא. הכותב לשפחתו מעברת: הרי את בת חורין וולדך עבד, דבריו קיימים. את שפחה וולדך בן חורין, לא אמר כלום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות עבדים סימן רסז

שולחן ערוך

תפלין בפני רבו, או שקרא ג' פסוקים בצבור
בפני רבו ולא מתה בו, לא יצא לחרות:

עא. אסור ללמד את עבדו תורה, ואם למדו לא
יצא לחרות:

עב. יש מי שאומר שעבד שנדר נדר שכופין אותו
לעבר עליו, כגון שנדר שלא לאכל בשר וכיוצא
בו, ואמר לו רבו: מופר לך, יצא לחרות, שפיון
שלא כפה אותו במקום שיש לכפותו גלה דעתו
שהפקיע שעבודו:

עג. המשחרר עבדו בכל לשון והוציא מפיו דברים
שמשמען שלא נשאר לו עליו שעבוד כלל ושגמר
בלבו לדבר זה, אינו יכול לחזור בו וכופין אותו
לכתב גט שחרור:

עד. כתב בשטר: אעשה פלוני עבדי בן חורין,
ומסרו לידו, לא יצא לחרות. אבל אם כתב:
עשיתי פלוני עבדי בן חורין, או עשוי הוא בן
חורין או הרי הוא בן חורין, או יהא בן חורין,
ומסרו לידו, יצא לחרות. אבל אם אמר לו על פה
אחד מלשונות אלו, לא יצא לחרות. והני מלי
בבריא, אבל שכיב מרע שאמר אחד מלשונות
אלו, יצא לחרות, וצריך גט שחרור להתירו בבת
חורין, וכופין את היורשים לכתבו לו. ואפלו
בריא, אם אמרו דרך הודאה, יצא לחרות וצריך
גט שחרור, וכופין את רבו לכתבו לו:

עה. האומר: עשיתי פלוני עבדי בן חורין, והוא
אומר: לא עשאני, חוששין שמא זכה לו על ידי
אחר. אבל אם אמר: כתבתי גט שחרור ונתתי לו,
והוא אומר: לא כתב ולא נתן, הודאת בעל דין
כמאה עדים והרי זה עבד:

סה. גר שמת ואין לו יורשים, והיו לו עבדים
גדולים, זכו בעצמם והרי הם בני חורין. קטנים,
אין להם יד לזכות בעצמם וכל הקודם בהם זכה:
סו. עבד שנשבה ובא אחר שנתאש רבו ממנו,
אינו יכול להשתעבד בו עוד וכופין אותו לכתב
לו גט שחרור:

סז. עבד שנשבה, אם נתאש ממנו רבו ראשון, כל
הפודה אותו לשם עבד ישתעבד בו והרי הוא
שלו, ואם פדהו לשם בן חורין, הרי זה בן חורין.
ואם לא נתאש ממנו רבו ראשון, הפודה אותו
לשם עבד נוטל פדיונו מרבו וחוזר לרבו, ואם
פדהו לשם בן חורין, חוזר לרבו ראשון בלא
כלום:

סח. עבד שעשאו רבו אפותיקי לבעל חובו ואחר
כך שחררו, הפקיעו מידי שעבוד והרי הוא בן
חורין, וצריך לשלם לבעל חובו, וכופין לבעל
חובו שיכתב לו גט שחרור:

סט. ישראל שבא על שפחה, אפלו היא שפחתו,
הולד עבד. ויש אומרים שאם בא על שפחתו או
קדשה, הולד בן חורין, לכל הדברים ויש מי
שאומר שאף על פי שלשאר דברים דינו כבן
חורין, אינו מתר בבת חורין עד שיקבל גט
שחרור:

ע. עבד שהשיאו רבו בת חורין, או שהניח לו רבו
תפלין בראשו, או שאמר לו רבו לקרות ג'
פסוקים בספר תורה בפני הצבור, וכן כל פיוצא
באלו הדברים שאינו חייב בהן אלא בן חורין, יצא
לחרות, וכופין את רבו לכתב לו גט שחרור, אבל
אם לזה מעבדו, או שעשאו אפטרופוס, או שהניח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות גרים סימן רסח

שולחן ערוך

פא. עבד שְׂמַל וְטָבֵל לְשֵׁם עֲבָדוֹת וְהִפִּיל עַצְמוֹ לְיַד גּוֹי, וְאִין רְבוּ יָכוֹל לְהוֹצִיאֹ, או שְׁנִשְׁבָּה וְאִין רוֹצִים לְתַנּוּ לְפִדְיוֹן, מִתָּר לְטַל מֵהֶם דְּמִיו וְיָכוֹל לְכַתֵּב לָהֶם שְׁטַר מְכִירָה עָלֵיו:

פב. הַמוֹכֵר עֲבָדוֹ לְחוּצָה לְאֶרֶץ או לְסוּרְיָ או לְעַכּוֹ, יֵצֵא לְחֵרוֹת וְכוֹפִין אֶת רְבוּ הַשְּׁנִי לְכַתֵּב לוֹ גֵּט שְׁחָרוּר וּמְפֻסֵּד הַדְּמִים. וְאִפְלוּ אִם אָמַר: אִינִי רוֹצֵה לְהוֹצִיאֹ לְחוּצָה לְאֶרֶץ, אֲשַׁתְּעֵבֵד בּוֹ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אִין שׁוֹמְעִין לוֹ:

פג. עֲבָד שֵׁיִצָּא אַחַר רְבוּ לְסוּרְיָ וּמְכָרוּ שָׂם, אֲבָד זְכוּתוֹ. בְּמַה דְּבָרִים אָמְרִים, כְּשֵׁיִצָּא רְבוּ עַל מִנַּת שְׂלָא לְחֹזֵר לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲבָל אִם דַּעַת רְבוּ לְחֹזֵר וְיֵצֵא אַחֲרָיו וּמְכָרוּ שָׂם, יֵצֵא לְחֵרוֹת וְכוֹפִין אֶת הַלּוֹקֵחַ לְשַׁחֲרוֹ:

פד. עֲבָד שֵׁאֲמַר לְעֵלוֹת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כּוֹפִין אֶת רְבוּ לְעֵלוֹת עִמּוֹ או יִמְכֹּר אוֹתוֹ לְמִי שֵׁיַעֲלֵהוּ שָׂם. רָצָה הָאָדוֹן לְצַאֵת לְחוּצָה לְאֶרֶץ, אִינוּ יָכוֹל לְהוֹצִיאֵ אֶת עֲבָדוֹ עַד שִׁירְצָה. וְדִין זֶה בְּכָל זְמַן, אִפְלוּ בְּזְמַן הֵנָּה שֶׁהָאֶרֶץ בְּיַד גּוֹיִים:

פה. עֲבָד שֶׁבְּרַח מְחוּצָה לְאֶרֶץ לְאֶרֶץ, אִין מְחַזְרִין אוֹתוֹ לְעֲבָדוֹת, וְעָלִיו נֹאמַר: לֹא תִסְגֵּר עֲבָד אֶל אֲדָנָיו וְאוֹמְרִים לְרְבוּ שֵׁיִכְתֹּב לוֹ גֵּט שְׁחָרוּר וְיִכְתֹּב לוֹ שְׁטַר חוֹב בְּדְמִיו עַד שֶׁתִּשְׁגֵּי יָדוֹ וַיִּתֵּן לוֹ. וְאִם לֹא רָצָה הָאָדוֹן לְשַׁחֲרוֹ, מְפַקִּיעִים בֵּית דִּין שְׁעַבְדוֹ מֵעָלָיו וַיִּלְךְ לוֹ:

הלכות גרים

סימן רסח

עו. אָמַר לְאַחַר זֶכֶה בְּגֵט שְׁחָרוּר זֶה לְעַבְדִּי, יֵצֵא לְחֵרוֹת אִף עַל פִּי שְׂלָא הִגִּיעַ לְיַד הָעֶבֶד. אֲבָל אִם אָמַר: תִּנּוּ גֵט זֶה לְעַבְדִּי, אִינוּ יָכוֹל לְחֹזֵר בּוֹ, וְלֹא יֵצֵא הָעֶבֶד לְחֵרוֹת עַד שֵׁיִגִיעַ הַגֵּט לְיָדוֹ. לְפִיכָךְ הֹאמַר: תִּנּוּ גֵט זֶה לְעַבְדִּי, לֹא יִתֵּן לְאַחַר מִיתָה:

עז. מִי שֶׁצָּוָה בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ: פְּלוֹנִית שְׁפַחְתִּי אֶל יִשְׁתַּעֲבָדוּ בְּהַ יְוֹרְשִׁים, הָרִי זֶה שְׁפַחָה כְּמוֹ שֶׁהִיָּתָה, וְאִסוּר לְיְוֹרְשִׁים לְהַשְׁתַּעֲבָד בְּהַ. וְאִם אָמַר: עֲשׂוּ לָהּ קוֹרַת רוּחַ, כּוֹפִין אֶת הַיְוֹרְשִׁין, וְאִין מְשַׁתְּעֵבְדִין בְּהַ אֲלֵא בְּמַלְאָכָה שֶׁהִיא רוֹצֵה בְּהַ. וְאִם צָוָה וְאָמַר: שְׁחָרוּהָ, כּוֹפִין אֶת הַיְוֹרְשִׁים לְשַׁחֲרוֹ אוֹתָהּ:

עה. שֹׂכֵיב מְרַע שֶׁכָּתַב כָּל נִכְסָיו לְעַבְדּוֹ, וְעַמְדַּת חוֹזֵר בְּנִכְסָיו וְאִינוּ חוֹזֵר בְּעַבְדּוֹ, שֶׁהָרִי כָּבֵר יֵצֵא עָלָיו שָׂם בֶּן חוֹרִין:

עט. הַמְּשַׁחֲרוֹר אֶת עַבְדּוֹ עוֹבֵר בְּעֵשֶׂה דְלַעוֹלָם בְּהֶם תַּעֲבָדוּ וּמִתָּר לְשַׁחֲרוֹ לְדָבָר מְצוּהַ, אִפְלוּ הִיא מִדְּבָרֵיהֶם, כְּגוֹן שְׂלָא הָיוּ בְּבֵית הַכְּנָסֶת י' הָרִי זֶה מְשַׁחֲרוֹר עַבְדּוֹ וּמִשְׁלָיִם בּוֹ מִגֵּן י', וְכֵן כָּל פִּיּוּצָא בְּזֶה. וְכֵן שְׁפַחָה שְׁנוֹהֵגִין בְּהַ הָעָם מְנַהֵג הַפְּקָר, כּוֹפִין אֶת רְבוּ וּמְשַׁחֲרוּהָ, כְּדִי שֶׁתִּשְׁאֵל וַיִּסוּר הַמְּכָשׁוֹל:

פ. הַמוֹכֵר עַבְדּוֹ לְעוֹבֵד כּוֹכְבִים או לְגַר תּוֹשֵׁב, יֵצֵא לְחֵרוֹת, שְׂאִם בָּרַח מֵהַגּוֹי אִין רְבוּ יָכוֹל לְהַשְׁתַּעֲבָד בּוֹ עוֹד. וְאִם לֹא בָּרַח, קוֹנְסִים אֶת הָאָדוֹן לְפִדְוֹתוֹ עַד עֲשָׂרָה בְּדְמִיו, וְלְכַתֵּב לוֹ גֵּט שְׁחָרוּר לְהַתִּירוֹ בְּבֵת חוֹרִין. וְקִנְסָה זֶה אִין גּוֹבִין אוֹתוֹ וְדָנִין בּוֹ אֲלֵא בְּבֵית דִּין מְמַחִים. וְאִם מֵת הַמוֹכֵר, אִין קוֹנְסִין הַיְוֹרֵשׁ לְהַחְזִיר הָעֶבֶד לְשַׁחֲרוֹ:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות גרים סימן רסח

שולחן ערוך

מלין אותו מיד וממתנינים לו עד שיתרפא רפואה שלמה ואחר כך מטבילין אותו טבילה הוגנת בלא חציצה. ושלשה עומדים על גביו, ומודיעים אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות פעם שניה, והוא עומד במים. ואם היתה אשה, גשים מושיבות אותה במים עד צוארה, והדינים מבחוץ, ומודיעין אותה מקצת מצות קלות וחמורות, והיא יושבת במים, ואחר כך טובלת בפניהם והם מחזירים פניהם ויוצאין, כדי שלא יראו אותה כשתעלה מהמים, ויברך על הטבילה אחר שיעלה מן המים, וכיון שטבל הרי הוא בישראל, שאם חזר לסורו הרי הוא בישראל מומר שאם קדש קדושו קדושו:

ג. כל עניני הגר, בין להודיעו המצות לקבלם בין המילה בין הטבילה, צריך שיהיו בג' הפשרים לדון, וביום מיהו דוקא לכתחלה, אבל בדיעבד אם לא מל או טבל אלא בפני ב' ובלילה, אפלו לא טבל לשם גרות, אלא איש שטבל לקריו ואשה שטבלה לגדתה, הוי גר ומתיר בישראלית, חוץ מקבלת המצות שמעפכת אם אינה ביום ובשלשה. ולהרי"ף ולהרמב"ם, אפלו בדיעבד שטבל או מל בפני שנים או בלילה, מעכב, ואסור בישראלית, אבל אם נשא ישראלית והוליד ממנה בן, לא פסלינו ליה:

ד. הואיל וטבילת גר צריך בית דין של ג', אין מטבילין אותו בשבת ולא ביום טוב ולא בלילה. ואם טבל, הרי זה גר:

ה. המל את הגרים מברך: בא"י אמ"ה אקב"ו למול את הגרים, ואחר כך מברך: בא"י אמ"ה אקב"ו

כיצד מגירין הגר והגירת, ודיני קדשת הגר, וכו' י"ב סעיפים:

א. גר שנכנס לקהל ישראל, חייב מילה תחלה. ואם מל פשה עובד כוכבים צריך להטיף ממנו דם ברית ואין מברכין עליו. ואם נכרת הגיד, אין מילתו מעפכת מלהתגיר וסגי ליה בטבילה:

ב. כשבא להתגיר אומרים לו: מה ראית שבאת להתגיר, אי אתה יודע שישראל בזמן הזה דחופים סחופים ומטרפים, ויסורים באים עליהם. אם אמר: יודע אני ואיני כדאי להתחבר עמהם, מקבלין אותו מיד ומודיעים אותו עקרי הדת שהוא יחוד ה' ואסור עבודת כוכבים, ומאריכין עמו בדבר זה, ומודיעים אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות, ומודיעים אותו מקצת עניני של מצות, שאומרים לו: קדם שבאת למדה זו אכלת חלב אי אתה ענוש פרת, חללת שבת אי אתה חייב סקילה, ועכשו אכלת חלב אתה ענוש פרת, חללת שבת אתה חייב סקילה. ואין מרבין עליו ואין מדקדקין עליו. וכשם שמודיעים אותו עניני של מצות כך מודיעים אותו שכרן של מצות, ומודיעים אותו שבעשית מצות אלו יזכה לחיי העולם הבא, ושאין שום צדיק גמור אלא בעל החכמה שעושה מצות אלו ויודעם. ואומרים לו: הוי יודע שהעולם הבא אינו צפון אלא לצדיקים, והם ישראל וזה שתראה ישראל בצער בעולם הזה, טובה היא צפונה להם שאינם יכולים לקבל רב טובה בעולם הזה פעובדי כוכבים, שמא ירום לבם ויתעו ויפסידו שכר עולם הבא, ואין הקב"ה מביא עליהם רב פרענות כדי שלא יאבדו, אלא פל העובדי כוכבים פלים והם עומדים. ומאריכין בדבר זה כדי לחבבן. אם קבל,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות גרים סימן רסט

שולחן ערוך

שחזקת הפל שם בחזקת ישראל, אבל בחוץ לארץ צריך להביא ראיה ואחר כך ישא ישראלית, שמעלה עשו ביוחסין:

יא. מי שהיה מחזק בישראל שאמר: נתגירתני ביני לבין עצמי, ויש לו בנים, אינו נאמן על הבנים אבל נאמן על עצמו לשניה נפשיה חתיכה דאסורא לאסר בבית ישראל עד שיטבל בפני בית דין:

יב. כשבא הגר להתגיר, בודקים אחריו שמא בגלל ממון שיטל או בשביל שררה שיזכה לה או מפני הפחד בא לפגם לדת. ואם איש הוא, בודקין אחריו שמא עיניו נתן באשה יהודית. ואם אשה היא, בודקין אחריה שמא עיניה נתנה בבחורי ישראל, ואם לא נמצאת להם עלה מודיעים להם כבד על התורה וטרח שיש בעשייתה על עמי הארצות, כדי שיפרשו. אם קבלו ולא פרשו, וראו אותם שחזרו מאהבה, מקבלים אותם. ואם לא בדקו אחריו, או שלא הודיעוהו שכר המצות וענשו, ומל וטבל בפני ג' הדייטות, הרי זה גר אפלו נודע שבשביל דבר הוא מתגיר, הואיל ומל וטבל יצא מפלל העובדי כוכבים, וחוששים לו עד שתתברר צדקתו, ואפלו חזר ועבד עבודת כוכבים, הרי הוא בישראל מומר שקדושו קדושין:

סימן רסט

אסור עריות בגרים, ודינן לענין עדות וחליצה, וכו' י"א סעיפים:

א. דין תורה שמתר לגר שישא אמו, או אחותו מאמו, שנתגירו. אבל חכמים אסרו דבר זה, כדי שלא יאמרו: באנו מקדשה תמורה לקדשה קלה.

למול את הגרים, ולהטיף מהם דם ברית, שאלמלא דם ברית לא נתקמו שמים וארץ שנאמר: אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת:

ו. נכרית שנתגירה והיא מעברת, בנה אין צריך טבילה:

ז. עובד כוכבים קטן, אם יש לו אב יכול לגיר אותו. ואם אין לו אב, ובא להתגיר או אמו מביאתו להתגיר, בית דין מגירין אותו, שזכות הוא לו וזכין לאדם שלא בפניו. בין קטן שגירו אביו בין שגירוהו בית דין, יכול למחות משיגדיל ואין דינו בישראל מומר אלא כעובד כוכבים:

ח. במה דברים אמורים, כשלא נהג מנהג ייחוד משהגדיל, אבל נהג מנהג ייחוד משהגדיל שוב אינו יכול למחות:

ט. עובד כוכבים שבא לחתך ערלתו מפני מכה או מפני שחין שנולד לו בה, אסור לישראל לחתכה, מפני שלא נתפון למצוה. לפיכך אם נתפון העובד כוכבים למילה, מצוה לישראל למול אותו:

י. גוי או גויה שבא ואמר: נתגירתני בבית דינו של פלוני, פראוי, אינו נאמן לבוא בקהל עד שייבא עדים. ואם ראינום נוהגין כדרכי ישראל ועושים כל המצות, הרי אלו בחזקת גרי צדק ואף על פי שאין שם עדים שמעידים בפני מי נתגירו. ואף על פי כן, אם באו להתערב בישראל אין משיאין אותם עד שייבאו עדים או עד שיטבלו בפנינו, הואיל והחזקו עובדי כוכבים. אבל מי שבא ואמר שהוא עובד כוכבים ונתגיר בבית דין, נאמן, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר. וכתב הרמב"ם במה דברים אמורים, בארץ ישראל ובאותן הימים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ספר תורה סימן ער

שולחן ערוך

ה. השניות, כלן, לא גזרו עליהם בגרים. לפיכך מתר הגר לשא אם אמו. ונושא אדם גיורת ואם אמה, או בת בת בטה, וכן בשאר השניות:

ט. גר שנתגר ואשתו עמו, צריכים לפרש זה מזה ג' חדשים, להבחין בין זרע שנזרע בקדשה לזרע שנזרע שלא בקדשה:

י. ולענין עדות, אפלו אחים מן האם מעידים זה לזה, דגר שנתגר, כקטן שנולד דמי:

יא. לענין דין, גר כשר לדון דיני ממונות, והוא שתהא אמו מישראל. אבל אם אין אמו מישראל, פסול לדון את ישראל, אבל לחברו גר דן. ולחליצה, פסול, אפלו לחליצת גרים, עד שיהא אביו ואמו מישראל:

וכן גר שבא על אמו או אחותו, והיא בגיורתה, הרי זה כבא על ארמית:

ב. כיצד דין גרים בעריות של שאר בשר, אם היה נשוי כשהוא עובד כוכבים לאמו או לאחותו מאמו, ונתגר, מפרישין אותם. ואם היה נשוי לשאר עריות, ונתגר הוא ואשתו, אין מפרישין אותם:

ג. עובד כוכבים אסור בשאר האם אחר שנתגר, מדברי סופרים, ומתר בשאר האב, אף על פי שידע בודאי שזה שארו מאביו, כגון תאומים, שדבר ברור הוא שאביו של זה הוא אביו של זה, אף על פי כן לא גזרו על שאר אביו. לפיכך נושא הגר אשת אחיו מאביו, ואשת אחי אביו, ואשת אביו, ואשת בנו, אף על פי שנשאת לאחיו או לאחי אביו או לבנו אחר שנתגר. וכן אחות אמו מאביו, ואחותו מאביו, ובתו, שנתגר, מתרות לו. אבל אינו נושא לא אחותו מאמו, ולא אחות אמו מאמה, ולא אשת אחיו מאמו, שנשאה אחיו מאמו אחר שנתגרה, אבל אם נשאה אחיו כשהיה עובד כוכבים, הרי זה מתרת לו:

הלכות ספר תורה

סימן ער

שכר מצות כתיבת ספר תורה, ובו כ' סעיפים:

א. מצות עשה על כל איש מישראל לכתב לו ספר תורה. ואפלו הניחו לו אבותיו ספר תורה, מצוה לכתב משלו. ואינו רשאי למכרו, אפלו יש לו הרבה ספרי תורה. ואפלו למכר ישן כדי לקנות חדש, אסור. אבל ללמד תורה או לשא אשה, מתר למכר אם אין לו דבר אחר למכר:

ב. האדנא, מצוה לכתב חמשי תורה ומשנה וגמרא ופרושיהן, ולא ימכרם אם לא ללמד תורה ולשא אשה:

ד. שני אחים תאומים שהיתה הורתן שלא בקדשה ולדתן בקדשה, חייבים משום אשת אח, אבל לא חולצין ולא מיבמין:

ה. הנושא גיורת ובתה הגיורת, או שתי אחיות מן האם, יושב עם אחת מהן ומגרש השנייה:

ו. נשא גיורת, ומתה, מתר לשא אמה או בתה, שלא גזרו אלא בחייהן:

ז. מתר לאדם לשא שתי אחיות גיורות מן האב, שלא גזרו בשאר האב:

סימן רעא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ספר תורה סימן ערב

שולחן ערוך

דין רחב הדפין, ובו ד' סעיפים:

א. אין עושין ספר תורה לא ארכו יתר על הקפו, ולא הקפו יתר על ארכו. וכמה הוא ארכו, בגויל, ששה טפחים שהם כ"ד אצבעות ברחב אגדל של יד. ובקלף, או פחות או יותר, והוא שיהא ארכו כהקפו. וכן אם עשה בגויל:

ב. ארך כל שיטה שלשים אותיות, כדי לכתב למשפחותיכם ג' פעמים. ולא תהיה קצרה מזה, כדי שלא יהא הדף נראה כאגרת. ולא ארכה יותר על זה, כדי שלא יהיו עיניו משוטטות בכתב:

ג. אין עושין יריעה פחות מג' דפין, ולא יותר על ח'. נדמנה לו יריעה בת ט' דפין, לא יחלקנה בענין שהיו ג' דפין באחת וששה בשניה, אלא שיהיו ד' באחת וחמשה בשניה. במה דברים אמורים, בכל היריעות שבספר, חוץ מבאחרונה. אבל בסוף הספר, אפלו פסוק אחד עושין אותו דף לבדו ותופרים אותו עם שאר יריעות:

ד. כשיגמר את התורה, צריך שיגמר באמצע שיטה שבסוף הדף. ואם נשאר מן הדף שיטין הרבה, מקצר ועולה ומתחיל מתחלת השיטה שבסוף הדף, ולא יגמר את השיטה, ומתפון עד שיהיה לעיני כל ישראל באמצע שיטה שבסוף הדף:

סימן רעג

שעור הגליון, ורוח בין שיטה לשיטה ובין דף לדף, ובו ו' סעיפים:

א. שעור הגליון למטה, ד' אצבעות בגודל. ולמעלה, ג'. ובין כל דף ודף, שנים. לפיכך צריך להניח בתחלת כל יריעה וסופה ברחב אצבע, וכדי

העור שנכתבה עליו ושרטוטה, ודין הדיו, ובו ז'

סעיפים:

א. אין כותבין ספר תורה על עור בהמה, חיה ועוף הטמאים, ולא על עור דג, אפלו טהור. אבל כותבין על עור בהמה, חיה ועוף הטהורים, ואפלו עור נבלות וטרפות שלהן. וצריך שיהו העורות מעבדין על ידי ישראל לשם ספר תורה, שיאמר בתחלת העבוד כשמשים אותם לתוך הסיד: עורות אלו אני מעבד לשם ספר תורה:

ב. צריך שיהו מעבדים בעפצא או בסיד וכיוצא בו, מדברים שמכוצים העור ומחזיקין אותו

ג. כותבין ספר תורה על הגויל, והוא העור שלא נחלק, וכותבין בו במקום שער. ואם כתב ספר תורה על הקלף, כשר, והוא שיהיה כתוב בצד הפנימי שכלפי הבשר:

ד. כתב מקצתו על הגויל ומקצתו על הקלף, פסול. אבל אם עשה חציו גויל וחציו צבאים, אף על פי שאינה מצוה מן המבחר, כשר:

ה. ספר תורה צריך שרטוט. ואם כתבו בלא שרטוט, פסול. ולא ישרטט בעופרת וכיוצא בו, שצובע:

ו. ספר תורה צריך שיכתבנו בדיו העשוי מעשן השמנים שרוי במי עפצים. ואם כתבו במי עפצא וקנקנתום, כשר. אבל לא בשאר מיני צבעונים, כגון האדם והירק וכיוצא בהם, שאם כתב אפלו אות אחת בשאר מיני צבעונים או בזקב, פסול:

ז. ספר תורה צריך לכתבו בימין:

סימן ערב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאֶהְבָּה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ,
לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

יורה דעה

הלכות ספר תורה סימן רעד

שולחן ערוך

סימן רעד

שצריך לכתב אותה לשמה, ודין תקון האותיות
וזיונו, ובו ז' סעיפים:

א. צריך שיאמר הסופר כשיתחיל לכתב: ספר זה
אני כותב לשם קדשת ספר תורה. ומספיק לכל
הספר:

ב. צריך שיהיה לפניו ספר אחר, שיעתיק ממנו,
שאסור לכתב אות אחת שלא מן הכתב. וצריך
שיקרא כל תבה בפיו קדם שיכתבנה:

ג. יכתב כתיבה נאה ומישרת, תמה. ואם כתב אלה
למד ביחד, כזה?? אינו כשר:

ד. צריך שכל אות תהא מקפת גויל מארבע
רוחותיה, שלא תדבק אות בהרתה, אלא יהא
ביניהם פחות השערה. ולא יהיו מפרדות הרבה זו
מזו, כדי שלא תהא תבה אחת נראית כשתים.
ויהיה בין תבה לתבה כמלא אות קטנה, ולא
יקרבים ביותר שלא יהיו שתי תבות נראות כאחת.
ואם שנה, שהרחיק בין האותיות עד שהתבה
נראית כשתים, או שקרב שתי תבות עד שנראות
כאחת, פסול:

ה. צריך שלא תפסל צורת שום אות עד שאינה
נקראת או דומה לאות אחרת, בין בעקר הכתיבה,
בין בקרע, בין בנקב שנקב בה, בין בטשטוש:

ו. צריך לזהר בתקון האותיות ובזיונו, כמו
שנתבאר בארץ בהלכות תפלין סימן ל"ב וסימן
ל"ו:

ז. ספר המגיד, פסול. ואפלו הסירו ממנו הנקוד.
וכן ספר שיש בו פסוק פסוקים, פסול:

תפירה, ונמצא פשתופר היריעות ביחד יהיה בין
כל דף ודף בכל הספר רחב שתי אצבעות. ובין
שיטה לשיטה, כמלא רחב שיטה. ובין כל חמש
וחמש, ד' שיטין פנויות בלא כתב, ויתחיל החמש
מתחלת שיטה חמישית. ויניח בתחלתו ובסופו כדי
לגלל על העמוד, ועוד שתי אצבעות שישארו בין
העמוד והדף:

ב. לא ימעט הכתב מפני רוח שלמטה ולמעלה,
ולא מפני רוח שבין פרשה לפרשה:

ג. נודמנה לו תבה בת ה' אותיות, לא יכתב שתים
בתוך הדף וג' חוץ לדף, אלא כותב ג' בתוך הדף
ושתים חוץ לדף. ואם אין מקום כדי לכתב ג'
בתוך הדף, יניח המקום חלק ולא ישוף האותיות
לעשותן גדולות מחברתן כדי למלאות עד סוף
הדף ותבה בת ג' אותיות, יכול לכתב ממנה שתים
חוץ לדף, אף על פי שמעוטה בפנים. אבל אם
אין בה אלא שתי אותיות, לא יכתבנה חוץ לדף:

ד. נודמנה לו תבה בת עשר אותיות, או פחות או
יותר, ולא נשאר מהשיטה כדי לכתב את כלה
בתוך הדף, אם יכול לכתב חציה בתוך הדף
וחציה חוץ לדף, כותב. ואם לאו, מניח המקום
פנוי ומתחיל מתחלת השיטה:

ה. כל אלו הדברים אינם אלא למצוה מן המבחר,
ואם שנה כשר:

ו. שכח לכתב את השם כלו, תולה אותו בין
השיטות. אבל מקצת השם בשיטה ומקצתו תלוי,
פסול. ובשאר תבות, אם שכח, כותב מקצת התבה
בשיטה ומקצתה למעלה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ספר תורה סימן ערה

שולחן ערוך

סימן ערה

צורת פרשה פתוחה ופתומה וצורת השירה, ובו ד'
סעיפים:

א. פרשה פתוחה שעשאה סתומה, או סתומה שעשאה פתוחה, יגנוז:

ב. בצורת פתוחה וצורת סתומה יש מחלקת בין הרמב"ם והרא"ש, וירא שמים יצא את פלם ויעשה בענין שבפרשה פתוחה יסים פרשה שלפניה באמצע שיטה, וישתיר בסופה חלק כדי תשע אותיות, ויתחיל לכתב בראש שיטה שתחתיה. ובפרשה סתומה, תמיד יסים פרשה שלפניה בתחלת שיטה ויניח חלק כדי תשע אותיות, ויתחיל לכתב בסוף אותה שיטה עצמה, ולא ישנה לעשות צורה אחרת לא לפתוחה ולא לסתומה, ובהכי הוי פשר בין להרמב"ם בין להרא"ש:

ג. כתב השירה פשאר הכתב, או שכתב שאר הכתב כשירה, פסול. ודוקא שכתב השירה פשאר הכתב בלא פזור, אבל אם שנה בפזור ממה שנהגו, לא פסול, ובלבד שיהא אריח על גבי לבנה:

ד. שירת הים כותבים אותה בשלשים שיטות. שיטה ראשונה, כדרךה, ושאר שיטות, אחת מניחין באמצע רוח אחד, ואחת מניחין הרוח בשני מקומות באמצע, עד שתמצא השיטה חלוקה לשלש, ונמצא רוח פנגד הכתב, וכתב פנגד הרוח:

ה. צורת שירת האזינו, כל שיטה יש באמצע רוח אחד, ונמצאת כל שיטה חלוקה לשתיים, וכותבים אותה בשבעים שיטות:

סימן רעו

דין תלית הדלוג, ודין הטועה בכתובת השם, ובו י"ג סעיפים:

א. טעה ודלג תבה או יותר, יכול לתלותה בין השיטין אבל לא ברוח שבין דף לדף:

ב. אף על פי שאומר בתחלת הספר שכותבו לשם קדשת ספר תורה, בכל פעם שכותב שם מהשמות שאינם נמחקים צריך לומר שכותב לשם קדשת השם. ואם לא עשה כן, פסול

ג. כשכותב השם, אפלו מלך ישראל שואל בשלומו, לא ישיבנו. ואם היה פותב שני שמות זה אחר זה, מתר להפסיק ביניהם, וכשיחזור לכתב שם שני צריך לחזור לומר שהוא פותבו לשם קדשת השם:

ד. כשטובל הקלמוס לכתב השם, לא יתחיל מיד השם לכתב, שמא יהיה עליו רבוי דיו ולא יצא הכתב מישר, אלא יכון להניח אות אחת מלכתב קדם השם, ובאותו האות יתחיל לכתב:

ה. כתב האזכרות בדיו וזרק עליהם זהב, פסול:

ו. שכח לכתב השם כלו, תולה אותו בין השיטות. אבל מקצת השם בשיטה ומקצתו תלוי, פסול:

ז. מתר לכתב השם על מקום המחק ועל מקום הגרד:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ספר תורה סימן רעז

שולחן ערוך

א. אין תופרין ספר תורה אלא בגידי בהמה או
תיה הטהורים. ולא יתפר כל היריעה מראשה
לסופה, אלא יניח בראשה מעט ובסופה מעט שלא
יהיה תפור, וכל השאר יהיה תפור מראש ועד
סוף. ויתפר מבחוץ:

ב. ישים בספר תורה שני עמודים, אחד בראשו
ואחד בסופו, ומה ששיר גליון בראשו ובסופו
יכרך על העמודים ויתפרנו בגידים, וישאר בין
העמוד לדף שתי אצבעות:

ג. אם נקרע רב תפירה שבין יריעה ליריעה, ועדין
מתברות בחמש או שש תפירות של קימא, כשר

ד. אם יריעה אחת אינה תפורת עמו, אפלו היא
מנחת עמו, אין קורין בו:

סימן רעט

דיני הגהת ספר תורה ושלא ישחנו ממעה, ובו ה'
סעיפים:

א. ספר תורה שאינו מזה, אסור להשהותו יותר
משלשים יום, אלא יתקן או יגנו:

ב. קראו בספר תורה בצבור ונמצא בו טעות,
מוציאין ספר תורה אחרת ומתחיל ממקום שנמצא
הטעות, ומשלימין שבעה על אותם שקראו
במטעה. ואם נמצא הטעות באמצע קריאת התורה,
גומר קריאתו בספר הכשר ומכרך לאחריה ואינו
מכרך לפניה, כי ברכה שברך לפניה בספר תורה
הפסול, וכן קריאה שקראו בו, עלתה להם
בדיעבד:

ג. ספר תורה שנמצאו בו שלש טעויות, אסור
לקרות בו עד שיגיהנו, כי הוא מתוק במטעה:

ח. צריך שיהיו כל אותיות השם בתוך הדף, ולא
יצא מהם כלל חוץ לדף:

ט. אסור למחק אפלו אות אחת משבעה שמות
שאינם נמחקים, ולא מאותיות הנטפלות מאחריהם
כגון ך' של אלהיך וכ"ם של אלהיכם. ואלו
השבעה שמות: שם ההויה, ושם אדנות, ואל,
אלוה, אלהים, שדי, צבאות. ויש גורסין גם כן
אהי"ה אשר אהי"ה

י. כתב אל מאלהים, יה מהשם, או שכתב שם יה,
אינו נמחק. אבל שד משדי וצב מצבאות, נמחקים:

יא. נדבקה אות לחברתה באותיות השם, יש לו
לגרדו:

יב. הפותב יהודה ולא נתן בו דלת, יתלה הדל"ת
למעלה. היה לו לכתב השם, וכתב יהודה, עושה
ה' מהדל"ת ומוחק ה' אחרונה:

יג. כלי שהיה כתוב עליו שם, קוצץ מקום השם,
וגונזו:

סימן רעז

שלא להפך היריעה על פניה, ובו סעיף אחד

א. כתב היריעה ובא להניחה כפי שתתיבש, לא
יהפך הפתב למטה. אף על פי שמכון כפי שלא
יעלה אבק על הפתב, מכל מקום דרך בזיון הוא,
אלא יהיה פני הפתב למעלה, ויפרש עליו בגד:

סימן רעח

דין תפירת ספר תורה, ובו ד' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ספר תורה סימן רפ

שולחן ערוך

מי כשר לכתוב ספר תורה, ואם אמר הסופר
שלא כתב האזכרות לשמן, ובו ה' סעיפים:

א. ספר תורה שכתבו אפיקורוס, ישרף. כתבו כותבי, יגנו. נמצא ביד אפיקורוס, ואינו יודע מי כתבו, יגנו. נמצא ביד כותבי, ואינו יודע מי כתבו, יש מי שמכשיר ויש אומרים יגנו. וחיבין הצבור לקנותו ממנו בכדי דמיו או יותר מעט ולגנוזו, כדי שלא יזלזל בו. ואם רצה להעלות בדמיו יותר מפדי דמיו הרבה, מניחין אותו בידו. ואם החזקו שבזונו כנענים ספרי ישראל, תולים שאותם ספרים שלהם היו וקורין בהם:

ב. גר שחזר לסורו מחמת יראה, כשר לכתב ספר תורה:

ג. ספר תורה שכתבו מסור, עבד, אשה, קטן, כותבי, ישראל מומר, פסולין:

ד. ספר תורה שכתבו ממזר, יש פוסלין:

ה. ספר תורה שאמר הסופר לאחר שיצא מידו: לא כתבתי האזכרות לשמן, אינו נאמן לפסלו. אבל נאמן הוא להפסיד כל שכרו. ולמה אינו נאמן לפסלו, שמא לא נתפון אלא להפסיד על הלוקח או על זה ששכרו, ודומה שאינו מפסיד באמירה זו אלא שכר האזכרות. לפיכך אם אמר: ספר תורה זה עורות שלו אינם מעבדים לשמן, מתוך שנאמן להפסיד שכרו נאמן לפסלו, שהכל יודעים שאם אין העורות מעבדין לשמן אין לו שכר כלל:

סימן רפב

לנהג כבוד בספר תורה, ודין תשמישיה, ובו י"ט

סעיפים:

ד. ספר תורה שיש בו ג' טעיות בכל דף ודף, יתקן. ואם היו ד', יגנו. ואם היה רב הספר מנה, והשאר יש בו ד' טעיות בכל דף, ונשאר אפלו דף אחד מאותו השאר המשבש בלא ד' טעיות, הרי זה יתקן. במה דברים אמורים, שכתב המלא חסר, לפי שהוא גנאי לתלות כל כך ביני שיטי. אבל אם כתב החסר מלא, אפלו יש בכל דף ודף כמה טעיות, יתקן, לפי שאין הגרידה גנאי כמו התליה: ה. אם דלג שני שיטין או ג', לא ימחק שלשה שיטין לכתב במקומם ארבעה או ה' להכניס מה שדלג, מפני שממעט הכתב ומחזי כמגמר וטוב לסלק היריעה:

סימן רפג

נקרעה חיריעה לאחר תפירתה, ובו ב' סעיפים:

א. ספר תורה שנקרעה בו יריעה בתוך שני שיטות, יתפר. בתוך ג', לא יתפר. במה דברים אמורים, בישן שאין עפוצו נפר. ואם נפר הגויל שהוא עפוצו, תופר אפלו קרע הבא בתוך ג'. וכן בין דף לדף ובין תבה לתבה, יתפר. וכל הקריעות אין תופרין אותם אלא בגידים שתופרין בהם היריעות זו לזו. ובכל הקרעים יזהר שלא תחסר אות אחת או תשתנה צורתה או תחלק:

ב. ספר תורה שבלו ממנו יריעות ובה להחליפם, אפלו לא בלו ממנו אלא אחת או שתיים, צריך להחליף שלש, לפי שאי אפשר שיהיו אותם שמחליף דומות לגמרי לאתרות ולכך צריך שיהיו לפחות שלשה דומות:

סימן רפד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדוש. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ספר תורה סימן רפב

שולחן ערוך

כָּלִי בַתוֹךְ כָּלִי שְׂאִינוּ מֵיחַד אֵינוּ מֵתָר אֶלָּא
בַּתְּפִלִּין וּשְׂאָר כַּתְּבֵי הַקְּדָשׁ וְחַמְשִׁים, אֲבָל לֹא
בַּסֵּפֶר תּוֹרָה, וְהַרְמַב"ם מְתִיר אֶף בַּסֵּפֶר תּוֹרָה. וְאִם
פָּרַשׁ טְלִיתוֹ עַל הָאֲרָגָז שְׂמַנָּה בּוֹ, חָשׁוּב כַּכְּלִי
בַּתוֹךְ כָּלִי:

ט. כָּל הַטְּמָאִים, אֶפְלוּ נְדוּת, מְתָרִים לְאַחַז בַּסֵּפֶר
תּוֹרָה וְלַקְרוֹת בּוֹ. וְהוּא שְׂלֵא יִהְיוּ יְדֵיהֶם מְטַנְּפוֹת
אוּ מְלַכְלָכוֹת:

י. סֵפֶר תּוֹרָה שֶׁבִּלָּה אוּ נִפְסַל, נּוֹתְנִין אוֹתוֹ בַּכְּלִי
חָרָס וְקוֹבְרִין אוֹתוֹ אֶצֶל תַּלְמִיד חָכֵם, וְזוֹ הִיא
גְּנִיזָתוֹ:

יא. מְטַפְּחוֹת סִפְרִים שֶׁבִּלּוֹ, עוֹשִׂין אוֹתָם תְּכָרִיכִין
לְמַת מְצוּהָ וְזוֹ הִיא גְּנִיזָתָן:

יב. תֵּיק שֶׁהוֹכֵן לְסֵפֶר תּוֹרָה וְהֵנַח בּוֹ, וְכֵן
הַמְטַפְּחוֹת וְהָאָרוֹן וְהַמַּגְדָּל שֶׁמְנִיחִים סֵפֶר תּוֹרָה בּוֹ,
אֶף עַל פִּי שְׂאִין מְנִיחִים בּוֹ סֵפֶר תּוֹרָה כְּשֶׁהוּא
לְבַדּוֹ אֶלָּא כְּשֶׁהוּא בַּתֵּיק, וְכֵן הַפֶּסֶא שֶׁהוֹכֵן לְהַנִּיחַ
סֵפֶר תּוֹרָה עָלָיו, וְהֵנַח, כָּלֶם תְּשַׁמְּשֵׁי קִדְשָׁהּ הֵם
וְאֶסוּרִים, וְלֹאֲחַר שֶׁיִּבְלוּ אוּ יִשְׁבְּרוּ, נִגְנְזִים:

יג. תְּבֵה שֶׁנִּשְׁבְּרָה, מְתָר לְעִשׂוֹת מַמְנָה אַחֲרַת קִטְנָה.
אֲבָל אֶסוּר לְעִשׂוֹת מַמְנָה כֶּסֶא לְסֵפֶר תּוֹרָה. וְכֶסֶא
שֶׁנִּשְׁבְּרָה, מְתָר לְעִשׂוֹת מַמְנָה כֶּסֶא קָטָן, וְאֶסוּר
לְעִשׂוֹת מַמְנָה שְׂרַפְרָף לְכֶסֶא:

יד. הַבֵּימוֹת שְׁעוֹמֵד עֲלֵיהֶם הָאוֹחַז הַסֵּפֶר, אֵין בָּהֶם
קִדְשַׁת סֵפֶר תּוֹרָה אֲבָל יֵשׁ בָּהֶם מְשׁוּם קִדְשַׁת בֵּית
הַכְּנֶסֶת:

א. חָיִב אָדָם לְנַהֵג כְּבוֹד גָּדוֹל בַּסֵּפֶר תּוֹרָה. וּמְצוּהָ
לֵיחַד לוֹ מְקוֹם וּלְכַבֵּד הַמְקוֹם הַהוּא וּלְהַדְרֵוּ בְּיוֹתֵר.
וְלֹא יֵרַק כְּנֶגֶד סֵפֶר תּוֹרָה. וְלֹא יִגְלֶה עָרוֹתוֹ
כְּנֶגְדּוֹ. וְלֹא יִפְשֵׁט רַגְלוֹ כְּנֶגְדּוֹ. וְלֹא יִנְיַחְנוּ עַל
רֹאשׁוֹ כְּמִשׁוּי. וְלֹא יַחְזֹר אַחוֹרָיו, אֶלָּא אִם כֵּן גְּבוּהָ
מַמְנָה עֲשָׂרָה טְפָחִים, אֶלָּא יֵשֵׁב לְפָנָיו בְּכַבֵּד רֹאשׁ
וּבִירְאָה וּפְחַד, שֶׁהוּא הֶעֱד הַנְּאֻמָּן עַל כָּל בְּאֵי
עוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר: וְהָיָה שֵׁם בְּךָ לְעֵד וַיִּכְבְּדוּנוּ כְּפִי
כַּחוּ:

ב. הַרְוָאָה סֵפֶר תּוֹרָה כְּשֶׁהוּא מְהַלֵּךְ, חָיִב לְעַמֵּד
לְפָנָיו, וְיִהְיוּ הַפַּל עוֹמְדִים עַד שֶׁיַּעֲמֵד זֶה שְׁמוּלִיכוֹ
וְיִגִּיעֵנוּ לְמְקוֹמוֹ, אוּ עַד שֶׁיִּתְכַּסֶּה מְעִינֵיהֶם:

ג. הָיָה הוֹלֵךְ מְמָקוֹם לְמְקוֹם וְסֵפֶר תּוֹרָה עִמּוֹ, לֹא
יִנְיַחְנוּ בְּשֵׁק וְיִנְיַחְנוּ עַל גְּבֵי חָמוֹר וְיִרְכַּב עָלָיו,
אֶלָּא מְנִיחוֹ בַּחִיקוֹ כְּנֶגֶד לְבוֹ וְהוּא רוֹכֵב עַל
הַחָמוֹר. וְאִם הָיָה מְפַחֵד מִפְּנֵי הַגְּנָבִים, מְתָר:

ד. לֹא יֵאָחַז אָדָם סֵפֶר תּוֹרָה וַיִּכְנַס בּוֹ לְבֵית הַכֶּסֶא
אוּ לְבֵית הַמְּרֻחָץ אוּ לְבֵית הַקְּבֻרוֹת, אֶף עַל פִּי
שֶׁכְּרוּךְ בְּמִטְפַּחַת וְנִתּוֹן בַּתֵּיק שְׁלוֹ, וְלֹא יִקְרָא בּוֹ
עַד שֶׁיִּרְחִיק ד' אַמּוֹת מֵהַמַּת אוּ מִבֵּית הַקְּבֻרוֹת אוּ
מִבֵּית הַכֶּסֶא. וְלֹא יֵאָחַז סֵפֶר תּוֹרָה בְּלֹא מְטַפְּחוֹת:

ה. אֵין זוֹרְקִין כַּתְּבֵי הַקְּדָשׁ, וְאֶפְלוּ הֵלְכוֹת וְאַגְדוֹת:

ו. הַקְּמַעִין, אִם הָיוּ הַמְכַסִּים עוֹר מְתָר לְכַנֵּס בָּהֶם
לְבֵית הַכֶּסֶא, וְאִם לֹא, אֶסוּר:

ז. אֶסוּר לֵישֵׁב עַל הַמַּטָּה שֶׁסֵּפֶר תּוֹרָה עָלֶיהָ:

ח. בֵּית שֵׁישׁ בּוֹ סֵפֶר תּוֹרָה לֹא יִשְׁמַשׁ בּוֹ מִשְׁתּוֹ עַד
שִׁיּוּצֵיאָנוּ. וְאִם אֵין לוֹ מְקוֹם לְהוּצֵיאוֹ, יַעֲשֶׂה לְפָנָיו
מַחֲצָה גְּבוּהָה עֲשָׂרָה טְפָחִים. אֲבָל עַל יְדֵי הַנְּחַת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, בדהילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מזוזה סימן רפג

שולחן ערוך

ב. לא יכתב מגלה בפני עצמה שיהיו בה פּרשיות.
ואין כותבין מגלה לתינוק להתלמד בה, ואם דעתו
להשלימה לחמש, מתר:

ג. כתב מגלה שלש שלש תבות בשיטה אחת,
מתר:

ד. אסור לרקם פסוקים בטלית:

ה. סדרן של נביאים: יהושע, שופטים, שמואל,
מלכים, ירמיה, יחזקאל, ישעיה, תרי עשר. וסדר
הכתובים: רות, תילים, איוב, משלי, קהלת, שיר
השירים, קינות, דניאל, מגלת אסתר, עזרא, דברי
הימים:

סימן רפד

שלא לכתב בלא שרטוט, ובו ב' סעיפים:

א. כל כתבי הקודש אין כותבין בלא שרטוט, אפלו
כתובים על הנגיד:

ב. אסור לכתב ג' תבות מפסוק בלא שרטוט, אם
הוא כתב אשורית. ומיהו באגרת שלומים מתר
לכתב אפלו כמה תבות מהפסוק לדבר צחות:

הלכות מזוזה

סימן רפה

שכר מצות מזוזה, ובו ב' סעיפים:

א. מצות עשה לכתב פ' שמע והיה אם שמוע
ולקבוע על מזונות הפתח, וצריך לנהר בה מאד,
וכל הנהיר בה, יאריכו ימיו וימי בניו. ואם אינו
נהיר בה, יתקצרו:

טו. כל מה שעושה לספר תורה, אם עשאו על
תנאי להשתמש בו שאר תשמיש אם רצה, מועיל
בו התנאי:

טז. תפוחי כסף וזהב שעושים לספר תורה לנוי,
תשמישי קדשה הם ואסור להוציאם לחלין, אם לא
לקנות בהם ספר תורה או חמש:

יז. כל מה שאסור לשנותו לקדשה קלה, אם
מכרוהו שבעה טובי העיר במעמד אנשי העיר,
מתר:

יח. יחיד שמוכר ספר תורה שלו ותשמישו, יש מי
שמתיר להשתמש בדמיו, ויש מי שאוסר:

יט. מתר להניח ספר תורה על ספר תורה, ומניחים
חמשים על גבי נביאים וכתובים, אבל אין מניחים
נביאים וכתובים על גבי חמשים, ולא חמשים על
גבי ספר תורה:

סימן רפג

שיכול לדבק תורה נביאים וכתובים יחד, ובו ח'
סעיפים:

א. מתר לדבק תורה, נביאים וכתובים בכרך אחד,
ומניח בין כל חמש וחמש ד' שיטין, ובין כל נביא
ונביא ג', וכן בין כל נביא ונביא של תרי עשר,
ואין קדשתם כקדשת ספר תורה, אלא כחמש
בעלמא. ומתר לכתב כל התורה חמש חמש בפני
עצמו, ואין בהם קדשת ספר תורה השלם. ויש מי
שאומר שהם כספר תורה לכל דבריהם, אלא שאין
קורין בהם בצבור:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מזוזה סימן רפו

שולחן ערוך

חייבים. ויש אומרים שבית שער חייב אפלו אין בית פתוח לו:

ח. בית שער שפתוח לבית ולחצר, חייב בשתי מזוזות, אחת במקום שפתוח לבית ואחת במקום שפתוח לחצר:

ט. בית שער העומד בין הגנה לבית, חייב בשתי מזוזות, אחת במקום שפתוח לבית ואחת במקום שפתוח לגנה:

י. בית המדרש פטור מהמזוזה. ואם יש בו פתח שרגיל לצאת בו לביתו, חייב במזוזה באותו פתח. ויש אומרים שבית המדרש חייב במזוזה, ונכון לחוש לדבריהם, אבל לא יכרך עליה:

יא. ספת החג, בחג, והבית שבספינה והחנויות שבשוקים, פטורים:

יב. שתי סכות של יוצרים, זו לפנים מזו, הפנימית חייבת והחיצונה פטורה:

יג. בית שאין בו ד' אמות על ד' אמות, פטור. ואם יש בו כדי לרבע ד' אמות על ד' אמות בשנה, אף על פי שארכו יתר על רחבו או שהוא עגול או בעל ה' זוויות, חייב:

יד. בית שאין לו תקרה, פטור. הנה מקצתו מקרה ומקצתו אינו מקרה, אם הנה הקרוי כנגד הפתח, חייב במזוזה, והוא שיהיה במקרה ד' על ד':

טו. הבית, אף על פי שאין לו דלתות, חייב במזוזה. ויש מי שפוטר:

טז. הרבה חדרים, זה לפנים מזה, כלם חייבים במזוזה:

ב. נתינתה בטפח החיצון:

סימן רפו

מקומות החיבים במזוזה, ובו כ"ג סעיפים:

א. אלו המקומות שחייבים במזוזה: אחד שערי בתים ושערי חצרות, מדינות ועירות, רפת בקר ולולין ואוצרות יין ושמן ובית האשה ובית השתפים, כלם חייבים:

ב. בית התבן, בית העצים ובית הבקר חייבים. ואם הנשים רוחצות בהם, כיון שעומדות שם ערמות, אין כבוד שמים להיות שם מזוזה:

ג. בית הכנסת, אם יש בו דירה לשום אדם, חייב במזוזה:

ד. בית הפסא ובית המרחץ ובית הפרסקי ובית הטבילה, פטורים, לפי שאינם עשויים לדירת כבוד:

ה. במקום שיש טנוף, כגון שתינוקות מצויים שם, טוב לכסות המזוזה, ובמקום טהרה, טוב להיות נראית:

ו. אכסדרה, והוא המקום שיש לו ג' כתלים ותקרה, אף על פי שיש לה שני פצימין ברוח רביעית, פטורה, מפני שהפצימין להעמיד התקרה הם עשויים ולא משום מזוזות אבל אם יש לה מחצה גם ברוח הרביעית, אף על פי שהיא נמוכה או שעשויה חלונות חלונות, חייבת:

ז. מרפסת, שהיא דרך לעלות בה לעליות, ובית שער והגנה, פטורים. ואם בית פתוח לאחד מאלו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מזווה סימן רפז

שולחן ערוך

א. אין הפתח חייב במזווה, אלא אם כן יש לו שתי
מזוזות ומשקוף:
ב. בית שיש לו מזווה מכאן ומכאן, וכפה כמין
קשת על שתי המזוזות במקום המשקוף, אם יש
בגבה המזוזות י' טפחים או יותר, חייב. ואם אין
בו י' טפחים, פטור, מפני שאין לו משקוף:

סימן רפח

במה והיאך נכתבת, ובו ט"ו סעיפים:

- א.** כיצד כותבין את המזווה, כותבין שתי פרשיות
שמע והיה אם שמוע על דף אחד ביריעה אחת,
ועושה לה רוח מלמטה ורוח מלמעלה כמו חצי
צפרן, ובתחלתה ישיר כפי לגל אותה אחר
שתפרך:
- ב.** צריך לכתבה בדרך אחד. ואם כתבה בשנים או
בג' דפין, כשרה:
- ג.** כתבה שלא על הסדר, אפלו שכח מלכתב אות
אחת, פסולה ואין לה תקנה. ואין צריך לומר אם
הקדים פרשה לפרשה:
- ד.** כתבה בשני עורות, אף על פי שתפרן, פסולה:
- ה.** צריכה עבוד לשמה, לכתחלה. אבל במקום
שאם ימתין לעור מעבד לשמה יתבטל מהמצוה,
יכתבנה על עור שאינו מעבד, הנמצא, ויקים
המצוה מיד בעוד שמבקש עור מעבד לשמה:
- ו.** כתבה על הקלף או על הגויל, כשרה. לא
אמרו: דוכסוסטוס, אלא למצוה:
- ז.** דינה לענין הדיו והפתיקה והתגין של שעטנ"ז
ג"ץ, כמו בספר תורה:

יז. אם יש בבית הרבה פתחים פתוחים לתצר או
לרשות הרבים, ונעשו כלם לכניסת ויציאת בני
הבית, כלם חייבים, אפלו נתמעטו הדיורים שאין
רגילין עתה לצאת ולבוא אלא באחד מהם:
יח. בית שיש לו פתחים הרבה, אף על פי שאינו
רגיל לצאת ולבוא אלא באחד מהם, חייב לעשות
מזווה בכל פתח ופתח:

יט. ארבה שבין בית לעליה, ועולים לה בסלם
ועושים סביב הסלם הקף מחצות פעמים למטה
ברגלי הסלם ופעמים למעלה בראשו, ויש בו
צורת פתח במקום שעושין אותו, חייב, ואם עשו
למעלה וגם למטה, חייב בשתיים:

כ. פתח שאחורי הדלת, אם יש לו פצים טפה, חייב
במזווה:

כא. פתח אחד, וחלקו בעמוד בינתים, כל שיש
הפר ציר בזה ובזה לצד העמוד, הרי הם כשני
פתחים וצריך מזווה לכל פתח. אבל כל שאין
צירים לצד העמוד, אין העמוד מחלקו לשנים,
שאינו אלא לנוי בעלמא:

כב. השוכר בית בחוצה לארץ והדר בפנדק בארץ
ישראל, פטור ממזווה שלשים יום. והשוכר בית
בארץ ישראל, חייב במזווה מיד, משום ישוב ארץ
ישראל:

כג. השוכר בית מאינו יהודי, חייב במזווה:

סימן רפז

איזה פתח חייב במזווה, ובו ב' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות מזוזה סימן רפט

שולחן ערוך

שירחיקנה מהמשקוף טפח. וצריך לקבעה על ימין הנכנס. ואם קבעה משמאל, פסולה:

ג. מי שחולק ביתו לשנים, ובכל חלק פתח פתוח לרשות הרבים, ובמחצה החולקת יש פתח מזה לזה, במקום שעושה החור שבסוף שציר הדלת סוכב בו ומעמיד שם הדלתות, הוא הבית, ובדרך ימין שנכנסים לו, קובעים אותה:

ד. כיצד קובעה, ימסרנה במסמרים במזוזת הפתח, או יחפר בה חפירה ויקבעה בה. ולא יעמיק לחפר טפח בעמק, שאם עשה כן פסולה:

ה. קבעה במזוזת הפתח, בעודה תלושה, ואחר כך חברה לפתח פסולה:

ו. צריכה להיות זקופה, ארפה לארץ מזוזת הפתח, ויכונן שיהא שמע דהינו סוף הגלילה, לצד חוץ:

סימן רצ

שלא לכתב אותה על גליון ספר תורה, ובו פעיף אחד

א. ספר תורה או תפלין שבלו, אין עושין מהם מזוזה. ואין כותבין אותה על גליוני ספר תורה, לפי שאין מורידין מקדשה חמורה לקדשה קלה:

סימן רצא

מזוזה מתי נבדקת ומי חיב בה, ובו ג' סעיפים:

א. מזוזת יחיד נבדקת פעמים בשבע שנים. ושל רבים, פעמים ביוכל:

ב. השוכר בית מחברו, השוכר חיב לקבוע בה מזוזה ולתקן מקום קביעותה. וכשיצא, לא יטלנה

ח. צריכה שרטוט. ואם כתבה בלא שרטוט, פסולה:

ט. כותב כל שיטותיה שוות, שלא תהא אחת ארפה מחברתה. ואם האריך בשיטה אחת יותר מבאותה שלפניה, ובאותה שתחתיה קצר יותר מבאותה שלפניה ולפני פניה, כשרה, ובלבד שלא יעשה פקבה או כזנב או כעגול:

י. על הארץ יכתב בראש השיטה אחרונה, ולא יכתב בה יותר:

יא. נהגו לעשותה כ"ב שיטין:

יב. צריך לכתבה בימין, כמו בתפלין:

יג. רוח שבין פרשת שמע לפרשת והיה אם שמוע מצוה לעשות פרשה סתומה. ואם עשאה פתוחה, כשרה, לפי שאינה סמוכה לה בתורה:

יד. כורכה מסופה לראשה, מאחד כלפי שמע

טו. אסור להוסיף בה מאומה, אלא שמבחוץ כותבין: שדי, כנגד תבת והיה שבפנים:

סימן רפט

מקום קביעותה וכיצד נקבעת וברכתה, ובו ו' סעיפים:

א. בא לקבעה, יניחנה בשפופרת של קנה או של כל דבר, ויקבעה במקומה ויברך: אקב"ו לקבע מזוזה. ולא יברך בשעת כתיבתה:

ב. אינהו מקום קביעתה, בתוך חלל של פתח, בטפח הסמוך לחוץ, בתחלת שליש העליון גבה השער. ואם קבע למעלה מזה, כשרה, והוא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות שילוח הקן סימן רצב

שולחן ערוך

לפרת, ולאחר שתצא מידו יקחנה, אם ירצה. ואם
חתכו, ישנה עד שיגדלו כנפיה, וישלחנה:

ה. אם רוצה לקח האם ולשלח הבנים, אינו רשאי.
שלחה וחתרה, שלחה וחתרה, אפלו כמה פעמים,
חייב לחזור ולשלחה. אבל אם שלחה ונטל הבנים
והחזירן לקן וחתרה האם עליהם, פטור מלשלח:

ו. אם נטל האם מעל הבנים ולא שלחה, ישלחנה
ופטור:

ז. היו הביצים מוזרות, או האפרוחים מפריחים, או
שהם טרפה, או שזכר רובץ על הקן, או שעוף
טמא רובץ על ביצי עוף טהור, או עוף טהור
רובץ על ביצי עוף טמא, פטור מלשלח:

ח. היתה רובצת על ביצים שאינם מינה, והם
טהורים, הרי זה משלח. ואם לא שלח, אינו לוקה

ט. היתה מטלית או כנפי נוצה מעוף אחר או
ביצים מוזרות מפסיקין בינה לקן, או שהיו שני
סדרי ביצים זה על זה וכנפיה נוגעות בסדר
העליון, או שהיתה אם על גבי אם, או שהיה
הזכר על הקן והאם על הזכר, הרי זה משלח ואם
לא שלח אינו לוקה

י. שחט מקצת סימני האפרוחים בתוך הקן קדם
שיקחנה, הרי זה משלח, ואם לא שלח אינו לוקה

יא. היתה מעופפת על הקן, אם כנפיה נוגעות בקן
חייב לשלח, ואם לאו, פטור אף על פי שנוגעות
מן הצד:

יב. היתה יושבת בין הביצים או בין האפרוחים,
אפלו נוגעת בהן, פטור:

פידו. ואם שכר הבית מעובד כוכבים, או ששכרו
לעובד כוכבים, נוטלה ויוצא:

ג. הפל חייבים במזונה, אפלו נשים ועבדים,
ומחנכים את הקטנים לעשות מזונה לפתחיהם:

הלכות שילוח הקן

סימן רצב

כמה דינים משלוח הקן, ובו י"ג סעיפים:

א. שלוח הקן אינו נוהג אלא בעוף טהור, אפלו
אם האם טרפה. ואפלו אין שם אלא אפרוח אחד
או ביצה אחת, חייב לשלח:

ב. קן המזמן אצלו, כגון יונים שדרךן לגדל עם
בני אדם בבתים, ואוזים ותרנגולים שקננו בבית,
פטור. אבל יוני שובך ועליה, וצפרים שקננו
בשפיחים ובבורות, ואוזים ותרנגולים שקננו
בפרדס, חייב. והוא שלא הגבהה האם מעל הביצים
כלל, משהטילם. אבל אם הגבהה האם מעליהם,
אם המקומות הללו שלו, זכתה לו חצרו והנה ליה
מזמן, ופטור:

ג. ובכל מקום שימצאנו, בין באילן בין בארץ, או
בבורות שיחין ומערות, או בים או בראשו של
אדם, או בראש שאר בעלי חיים, בין ברשות
הרבים בין ברשות היחיד, חייב לשלח:

ד. צריך לשלח האם עד שתצא מתחת ידו, ואחר
כך יקח את הבנים. ואם רוצה לתתם כנפיה קדם
שישלחנה, כדי שלא תוכל לפרח ויקחנה, אינו
רשאי, אלא ישלחנה מיד עם כנפיה כדי שתוכל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות חדש סימן רצג

שולחן ערוך

דיני ערלה, באיזה מקום נוהגת ובשל מי, ובו כ"ח
סעיפים:

א. הנוטע עץ מאכל, מונה לו ג' שנים מעת
נטיעתו, וכל הפרות שיהיו בו בתוך ג' שנים
אסורין בהנאה לעולם, בין עקר הפרי בין
הגרעינים בין הקלפות, כגון קלפי אגוזים
ורמונים, והגזץ שלהם, והוגזין והגרעינין של
ענבים, והתמד העשוי מהם, והפגים והתמרים
שאיןם מתבשלים, והענבים שלקו ואין נגמרים
בבשולן, כלם חייבים בערלה ופטורים מרבעי. ויש
מי שאוסר תמרים שאיןם מתבשלים אף ברבעי:

ב. אבל העלים והלולבים ומי גפנים, דהינו
כשחזתכין הגפן נוטף ממנו כמו מים, מתרים
משום ערלה:

ג. האביונות והתמרות של צלף חייבים בערלה.
במה דברים אמורים, בארץ ישראל, אבל בחוצה
לארץ, האביונות חייבים ותמרות וקפריסין פטורים:

ד. ג' שנים הללו אינם נמנים מיום ליום, אלא
הולכים בהם אחר שנות העולם שהוא מתחיל
מתשרי, ואם נתעברה נתעברה לערלה ולרבעי.
ופעמים שאינו אלא שתי שנים ומ"ד יום, ופעמים
שהם יתרים על ג' שנים. כיצד, נטע מקדם ט"ז
באב, שנשאר עדין מ"ד יום עד ראש חדש תשרי,
כיון שהגיע ראש חדש תשרי עלתה לה שנה
ומונה עוד שתי שנים. ואם נטע ביום ט"ז, ומיום
ט"ז ואילך, מונה מראש חדש תשרי הבא ג' שנים
שלמים. ולאחר ראש חדש תשרי של שנה רביעית,
כל הפרות שחנטו בו קדם ט"ו בשבט יש להם
גם בן דין ערלה, אף על פי שנגמרים אחר כך.

יג. היתה יושבת על שני ענפי האילן והקן תחתיה,
רואים כל שאלו תשמט ונופלת עליהם, חייב, ואם
לאו, פטור:

הלכות חדש

סימן רצג

דיני חדש ונתי נוהג, ובו ה' סעיפים:

א. אסור לאכל חדש מתבואת חמשת המינים עד
שיקרב העמר שהוא בט"ז בניסן, שנאמר: ולחם
וקלי וכרמל לא תאכלו עד עצם היום הזה
והאדנא, דליכא עמר, אסור כל יום ט"ז. ובחזק
לארץ, שעושין ב' ימים, אסור כל יום י"ז עד
תחלת ליל י"ח:

ב. אסור החדש נוהג בין בארץ בין בחוץ לארץ,
בין בשל ישראל בין בשל עובד כוכבים:

ג. תבואה שלא השרישה קדם לט"ז בניסן, אסורה
עד שיבא העמר הבא:

ד. תבואה שנוצרה אחר העמר וקצרה וזרעה,
ובשעת העמר היתה תחת הקרקע ולא התחילה
עדין לשרש, אסורה:

ה. שבילת שהביאה שליש קדם העמר, ועקרה אחר
העמר, וחזר ושתלה, והוסיפה, התוספת אוסר
העקר שהתר:

הלכות ערלה

סימן רצד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ערלה סימן רצד

שולחן ערוך

ה. ערלה נוהגת בכל מקום ובכל זמן, בין בשל עובד כוכבים בין בשל ישראל, אלא שבארץ ישראל היא מן התורה, ובחוץ לארץ הלכה למשה מסיני:

ט. ספק ערלה בארץ ישראל, אסור. ובחוץ לארץ, מתר. כיצד, כרם שיש בו נטיעות של ערלה, וענבים נמכרים חוצה לו, בארץ ישראל, אסור, ובסוריא, מתר, והוא שלא ידע שהובאו מאותו הכרם, ובחוץ לארץ, מתר, אפלו יודע שהובאו מאותו הכרם, רק שלא יראה שנבצרו מנטיעות של ערלה:

י. כרם שהוא ספק ערלה, בארץ ישראל, אסור, ובסוריא, מתר, ואין צריך לומר בחוץ לארץ:

יא. חבית של יין הטמונה בכרם של ערלה, מתר, שאין הגנב גונב מכרם זה וטומן בתוכו. אבל ענבים שנמצאו טמונים בו, אסורים, שקרוב הדבר שגנבם ממנו וטמנם בתוכו:

יב. אסור לטע פרי של ערלה, ואם נטעו, הפרות שיוצאים ממנו, מתרים, דזה וזה גורם, מתר. ומתר לטע יחור של ערלה, שאין ערלה אלא בפרי:

יג. נכרי וישראל שהיו שתפין בנטיעה, אם לא התנו מתחלה, אסור. ואם התנו מתחלת השתפות שיהא העובד כוכבים אוכל שני ערלה, וישראל אוכל ג' שנים משני התר כנגד שני ערלה, הרי זה מתר, ובלבד שלא יבואו לחשבון. כיצד, כגון שיחשב כמה פרות אכל העובד כוכבים בשני ערלה עד שיאכל ישראל כנגד אותן הפרות, שזה אסור מפני שהוא כמחליף פרות ערלה:

והנחנטים בו מט"ו בשבט של שנה רביעית עד ט"ו בשבט של שנה חמישית, נקראים רבעי. ולאחר ט"ו בשבט של שנה חמישית הם חלין גמורים:

ה. הא דאמרינן שלאחר ראש חדש תשרי של שנה רביעית כל הפרות שחנטו קדם ט"ו בשבט יש להם גם כן דין ערלה, אף על פי שנגמרים אחר כך, דוקא בנטיעה שהקלנו עליה בתחלתה, שכיון שעברו עליה מ"ד יום עלתה לה שנה, לפיכך החמירו עליה בסופה, הא לאו הכי, לא. ויש אומרים דלא שנהא:

ו. פרות רבעי יש להם דין מעשר שני לכל דבר, ובזמן הבית היו צריכין להעלותן לירושלים לאכלם שם, או לפדותם ולהעלות הפדיון שם, והם מתרים מיד אחר הפדיון. והאדנא, שאין יכולין להעלותם לירושלים, פודים אותם אחר שיגמרו ויתלשו. ויכול לפדות את כלם בשוה פרוטה, אפלו הם רבים, וישליך הפרוטה לים הגדול או ישקנה ויפזרה לרוח, או ישליכנה בנהר אחר שחיקה, ויברך בשעת פדיון: אשר קדשנו במצותיו וצונו על פדיון רבעי, או יפדה בפרות שישוו שוה פרוטה, שהוא אחד מל"ב במצה כסף שהיא אשפיר"ו אוטמאני"ם ששוקל ט"ז גרעיני שעורה שהוא רביע דר"הם פרות רבעי פטורין מלקט ושכחה ופרט ועוללות:

ז. דין נטע רבעי נוהג אף בחוץ לארץ. ויש מי שאומר שאינו נוהג אלא בארץ, אבל בחוץ לארץ פרות הפאים אחר שעברו שני ערלה מתרים בלא פדיון:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות ערלה סימן רצד

שולחן ערוך

ואפלו בכרמים שידוע ודאי שיש בהם ערלה, יש
להתירה משום דקדם שיצברו עליה שני ערלה
אינם עושים פרות, ואם עושים, הם דקים
וקלושים שאינם ראויים לעשות מהן יין:

ית. אילן שנקצץ וחר ונגדל מהשרש, אינו חייב
אלא אם כן נקצץ מעם הארץ, ומונין לו משעת
קציצה. אבל אם נשאר ממנו כל שהוא, פטור:

יט. אילן שעקרו רוח או שטפו נהר והוליכו
למקום אחר, ומהעפר שסביב שרשיו עמו, והוסיף
עליו שם עפר ונשרש שם בארץ, אומדים אותו
אם היה יכול לחיות בעפר הראשון שבא עמו בלא
תוספת עפר אחר, הרי זה כנטוע במקומו ופטור
מהערלה. ואם לאו, חייב:

כ. אילן שנעקר ונשאר משרשיו מחבר, אפלו כעבי
המחט שמוחתין בו הנגד לאחר אריגה, בידוע
שיוכל לחיות בלא תוספת עפר, ופטור אפלו
הוסיף עליו עפר הרבה:

כא. ילדה שאינה גבוהה טפח, חייבת בערלה
לעולם, משום מראית העין, שנראה כאלו היא בת
שנתה. במה דברים אמורים, בנטיעה אחת או
אפלו שתיים כנגד שתיים ואחת יוצא זנב, אבל אם
כל הכרם כד, שרי, דאית לה קלא:

כב. ברכה שנפסקה והיא מלאה פרות, וכן אילן
זקן שנעקר ובו פרות ושתלו במקום אחר, או
שלקח ענף מלא פרות מאילן זקן והרכיבו בילדה,
אם נתוסף בפרי עד שאין בפרי הראשון שהוא
התר מאתים חלקים על התוספת, אסור. ואם לאו,
מתר. אבל אם הרכיב ענף מלא פרות של ערלה

יד. מתר לומר לעובד פוכבים בשני ערלה: עבד
פרמי ותטל פירותיה, ותן לי פרמך שעברו עליה
שני ערלה ואעבדנה ואטל פירותיה:

טו. מתר למכר לעובד פוכבים פרות שני ערלה
לשלוש שנים, מאחר שלא באו לעולם:

טז. אחד הנוטע גרעין או יחור או שעקר כל
האילן ונטע במקום אחר, ואחד המרכיב יחור
באילן אחר, ואחד המכריף, דהינו שעושה גומא
אצל האילן ומשפיל אחד מענפי האילן, ומטמין
אמצעיתו בגומא, וראשו יוצא מהצד האחר ונעשה
אילן, כלם חייבים בערלה. ודוקא שחתכו מצד זה
מעקר האילן, או שאינו יונק ממנו, אבל כל זמן
שהוא מחבר ויונק ממנו חשוב כאחד מענפיו,
ופטור. ואם לאחר שגדל הענף שהכריף הברויף
ממנו עוד ענף אחר בארץ, ועשה כן כמה פעמים
זה אחר זה, כל זמן שהראשון מחבר לעקר האילן
כלם פטורים. הפסיק הראשון מעקר האילן,
חייבים, ומתחילים למנות להם משעה שהפסיק,
והעקר פטור. ואם נעקר העקר מהקרקע, חוזר
להיות טפל לענף שהכריף, ומונין בין לעקר בין
לענף משעה שנעקר:

יז. אף על פי שמנהג עובדי אדמה להכריף גפנים
בכל שנה, מתר לשתות יין מגפני העובדי
פוכבים, משום דספק ערלה מתר. ואפלו בכרמים
שישראל עובדים אותם ומכריכים אותם בכל שנה,
מתר, משום דמכריף ומרכיב אינו חייב בערלה
אלא בארץ אבל לא בחוצה לארץ. ויש למצא
התר גם לבני ארץ ישראל ביין של פרמי העובדי
פוכבים, משום דרביא דגפנים לאו ערלה גינהו.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי אילן סימן רצה

שולחן ערוך

כת. עובד כוכבים שהיה מוכר פרות ואמר: של
ערלה הן, או של גטע רבעי הן, אינו נאמן,
ואפילו אמר: מאיש פלוני לקחתים:

הלכות כלאי אילן

סימן רצה

דיני הרכבת האילן, ובו ז' סעיפים:

א. פלאי האילנות, הרי הם בכלל מה שנאמר:
שדך לא תזרע פלאים פיצה, המרכיב אילן באילן,
כגון שהרכיב יחור של תפוח באתרוג או אתרוג
בתפוח, הרי זה לוקה מן התורה בכל מקום, בין
בארץ בין בחוץ לארץ. וכן המרכיב ירק באילן או
אילן בירק, לוקה בכל מקום:

ב. אסור לישראל להניח לעובד כוכבים שירכיב לו
אילנו כלאים:

ג. מתר לזרע זרעים וזרע אילן פאחד. וכן מתר
לערב זרעי אילנות ולזרעם פאחד, שאין לה
כלאים באילנות אלא הרפכה בלבד, בין אילן
בירק, בין ירק באילן, בין ירק בירק שאינו מינו,
ואפילו עץ סרק על עץ מאכל או עץ מאכל על
עץ סרק:

ד. יש אסור הרפכה אפילו תחת הקרקע, כגון
זמורת הגפן שהבריכה תחת הקרקע, אסור לזרע
עליה ירק, אלא אם כן יש על גבה עפר שלשה
טפחים. ואפילו הבריכה בתוך דלעת שיבשה, או
בתוך סילון של חרס, מפני שנשרש בה והוה לה
מרכיב ירק באילן. ואם היה על גבה פחות מזה,
אסור לזרע על גבה ומתר לזרע בצדה. אבל

בתוך אילן זמן, הפרות של הענף אסורים לעולם,
אפילו גדלו הרבה:

כג. הנוטע אילן מאכל ואין דעתו לצרף אכילה,
אלא להיות גדר לשדה או בשביל העצים לשרפן
או לבנין, פטור. והוא שיהא נפר שאינו לצרף
אכילה, כגון אם הוא לשרפה שנטען רצופים ואינו
מרחיק בין אילן לאילן פראוי, ואם הוא לבנין
שמשפה הענפים כדי שיתעבבו, ואם לגדר שהוא
במקום שצריך לגדר. ואפילו אם צדו האחד בין
פנימי בין חיצוני בין תחתון בין עליון לצרף אחד
מאלו, וצדו השני לאכל, את שלצדך אכילה חיב,
והשאר פטור. ואם חשב עליו אחר כך לאכילה,
חיב בערלה וברבעי, ומונין לו משעת נטיעה.
אבל אם לא חשב עליו עד סוף שנה שלישית, אין
בו דין רבעי, שאין דין רבעי בלא ערלה. ואם
נטעו למאכל ואחר כך חשב עליו לאחד מאלו,
חיב

כד. הנוטע לצרף מצוה, כגון לצרף לוגב או
אתרוג, חיב:

כה. הנוטע בתוך שלו לצרף רבים, חיב:

כו. הנוטע ברשות הרבים, והגזלן שנטע, והעובד
כוכבים שנטע, בין לעצמו בין לישראל, והנוטע
בבית ועל גג שמלאו עפר ונטע בו, והנוטע
בספינה, או בעציץ אף על פי שאינו נקוב, חיב:

כז. העולה מאליו במקום טרשים, פטור. אפילו
הנוטע במקום שאינו ישוב, פטור, והוא שלא יהיה
עושה כדי טפול שמטפל בפירותיו עד שמביאם
לישוב. אבל אם היה עושה כדי טפול, חיב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי הכרם סימן רצו

שולחן ערוך

א. הזרע שני מיני תבואה או שני מיני ירקות עם זרע הפך, הרי זה לוקה שמים, אחת משום שדף לא תזרע פלאים ואחת משום לא תזרע פרמך פלאים עד שיזרע בארץ ישראל חטה ושעורה וחרצן במפלת יד. וכן אם חפה אותם בעפר, לוקה. וכן אם זרע שני מיני ירק וחרצן, או זרע אחד ירק וזרע אחד מין תבואה וחרצן במפלת יד, הרי זה לוקה. ואינו חייב מן התורה אלא על קנבוס ולוף וכיוצא בהם, מזרעים שנגמרים ועם תבואת הפך, אבל שאר הזרעים אסור מדבריהם. וכן אסור מדבריהם לזרע פלאי הפך בחוזה לארץ. ואין עודרין עם העובד כוכבים בכלאים, אבל עוקרין עמו כדי למעט התפלה:

ב. אין אסורים משום פלאי הפך אלא מיני תבואה ומיני ירקות בלבד. אבל שאר מיני זרעים, מתר לזרעם בכרם. ואין צריך לומר שאר אילנות:

ג. אסור לזרע ירקות או תבואה בצד הגפנים, או לטע גפן בצד הירק או התבואה. ואם עשה כן, אף על פי שאינו לוקה, הרי זה קדש, ונאסרו שניהם בהנאה הירק או התבואה והגפנים, ושורפין את שניהם, שנאמר: פן תקדש המלאה הזרע. ואפלו הקש של תבואה והעצים של גפנים האלו אסורים בהנאה ושורפים אותם, ולא יסיק בהם תנור וכירים, ולא יבשל בהם באש שרפתן:

ד. אחד הנוטע ואחד המקים, פיון שראה פלאים צמחו בכרמו והגיהם, הרי זה קדש. ואין אדם מקדש דבר שאינו שלו. לפיכך המספך גפנו על גבי תבואתו של חברו, קדש גפנו ולא נתקדשה התבואה. ספך גפן חברו על תבואתו, קדש

הבריכה בסלע קשה, אפלו אין עליה עפר אלא שלש אצבעות, מתר להביא זרע עליה. במה דברים אמורים, כשאין עקר הגפן נראה. אבל אם נראה, צריך להרחיק ששה טפחים לכל רוח ואחר כך זרע, כמו שמרחק מכל גפן יחידית שלא הברכה:

ה. ודוקא בכהאי גוונא שנקרא עליו שם אילן קדם שהבריכה. אבל מתר לזרע אצל האילן, אף על פי שרשי הירק נכנסים בתוך שרשי האילן, פיון שאין על השרשים שם אילן. ואפלו במבריד, דוקא בזמורת הגפן מפני שהיא רכה ושרשי הזרעים נכנסים, אבל המבריד ענף מאילן אחד, מתר לזרע על גביו אפלו אין עליו עפר שלש אצבעות:

ו. יש באילנות דומים זה לזה בעלין או בפרות, ואף על פי כן הואיל והם שני מינים הרי אלו פלאים. כיצד, התפוח עם החזרד הפרסקין עם השקדים, השזפין עם הרמון, אף על פי שדומים זה לזה, פלאים זה בזה, אבל האגסים עם הקרוסטומלין והפרישן עם העזרדין אינם פלאים זה בזה:

ז. אסור לקים המרכב פלאים, אבל הפרי היוצא ממנו, מתר, ואפלו לזה שעבר והרכיבו. ומתר לקח ענף מהמרכב ולנטעו במקום אחר:

הלכות כלאי הכרם

סימן רצו

דיני כלאי הכרם וכלאי זרעים, ובו ס"ט סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי הכרם סימן רצו

שולחן ערוך

נעשו, את שנעשו נתקדשו, ואת שלא נעשו,
מתרים:

יא. ענבים שנעשו כפול הלכן וזרע בצדן תבואה
או מיני ירקות ולקט הזרע קדם שישריש, הרי זה
מתר בהנאה. ואם השריש, אסור:

יב. גפן שיבשו העלים שלה ונפלו כדרך שתיבש
הגפן בימי הקר, אסור לזרע בצדה ירק או
תבואה, ואם זרע לא קדש. וכן הזורע בעציץ
שאינו נקוב המנח בכרם, לא קדש, ומכין אותו
מכת מרדות. אבל עציץ נקוב, הרי הוא כארץ:

יג. היה עובר בכרם ונפלו ממנו זרעים, או שיצאו
עם הזבלים או עם המים, או שהיה זורע או זורה
בשדה לכן וסערתו הרוח לאחוריו ונפלו הזרעים
בכרם וצמחו, הרי זה לא נתקדש, שנאמר: אשר
תזרע וזה לא זרע. ותיב לעקר כשיראה, ואם
קימן הרי זה קדש. ואם סערתו הרוח לפניו וראה
הזרעים שנפלו לכרם, הרי זה כזורע. וכיצד
יעשה, אם צמחו העשבים, יהפכם במחרשה ודיו.
ואם מצאם שנעשו אביב, ינפץ אותו אביב כדי
להשחיתו, שהכל אסור בהנאה. ואם מצאם
שנעשים דגן, הרי זה תשרף. ואם ראה אותם
וקימם, הרי אלא ישרפו עם הגפנים הסמוכות
להם:

יד. הרואה בכרם עשב שאין דרך בני אדם לזרעה,
אף על פי שהוא רוצה בקיומו לבהמה או לרפואה,
הרי זה לא קדש עד שיקים דבר שכמותו מקימים
רב העם באותו מקום. פיצד, המקימ קוצים בכרם,
בערב שרוצים בקוצים לגמליהם, הרי זה קדש.
האירוס והקסום ושושנת המלך ושאר מיני זרעים,

תבואתו ולא קדש גפן חברו. סכך גפן חברו על
תבואת חברו, לא קדש אחד מהם, ומפני זה הזורע
כרמו בשביעית לא קדשו:

ה. הרואה כלאים בכרם חברו וקימן, הרי זה
הרואה אסור בהנאתו וכל אדם מתרים בהם. ואלו
קימן בעל הכרם היה מקדיש אותם לכל אדם, כמו
שבארנו:

ו. האנס שזרע כלאים בכרם חברו, אם נשתקעו
הבעלים אף על פי שלא נתאשו, הרי זה קדש מן
התורה. ואם לא נשתקעו הבעלים, אף על פי
שנתאשו, אינו מקדש אלא מדברי סופרים:

ז. הרוח שעקרה פארות הגפן ושלחה אותם על
התבואה, יגדר אותם מיד. ואם ארעו אנס ולא
סלקן, הרי אלו מתרים ולא נתקדשו:

ח. אנס שזרע את הכרם, פשיצא האנס יקצר הזרע
מיד, ונפלו בחלו של מועד. ואם לא מצא
פועלים, יוסיף להם עד שליש בשכרן. בקשו ממנו
יותר, או שלא מצא פועלים, הרי זה מבקש בנחת
וקוצר. ואם נשתהה הזרע עד שיגיע לעונה
שמקדש, הרי זה קדש ויאסרו שניהם:

ט. מאימתי תבואה או ירק מתקדשים, משישרישו.
וענבים, משיעשו כפול הלכן:

י. כרם שלא הגיעו ענביו להיות כפול הלכן אלא
עדין הם בסר, וזרע בתוכו ירק או תבואה,
והשרישו, הרי זה לא קדש. ואף על פי כן קונסין
אותו ואוסרין הזרע, אבל הבסר מתר. ואם עקר
הזרע קדם שיעשו הענבים כפול הלכן, הרי זה
מתר בהנאה. מקצתו נעשו כפול הלכן ומקצתו לא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי הכרם סימן רצו

שולחן ערוך

אמות. אבל אם היה ביניהם ארבע אמות מצמצמות או פחות, רואין את העגול כאלו הגיע לשורה הסמוכה לו וכאלו רחב העגול מ' אמה, ורואין כל גפן שתפל בתוך עגול זה של ארבעים אמה הרי היא מתקדשת:

כא. במה דברים אמורים, בזרע או מקום תוף הכרם. אבל בזרע חוץ לכרם וסמוך לו, הרי זה מקדש שתי שורות של גפנים הסמוכות לזרע, רוצה לומר בארץ כל הזרע, ויתר ד' אמות חוץ לזרע, ומתקדש מן הזרע רחב ד' אמות בארץ כל השורה של כרם. ואם זרע בצד גפן יחידית, אינו מקדש מהזרע אלא ששה טפחים לכל רוח:

כב. ילדה, פחותה מטפח, אינה מקדשת את הזרעים. במה דברים אמורים, בשמים פנגד שמים ואחת יוצאת זנב, אבל אם כל הכרם פן, הרי זה מקדש:

כג. שתי גנות זו על גב זו, המתחונה עשויה כרם, זרע את העליונה עד שהוא מגיע לאויר י' טפחים קרוב לכרם, שאויר עשרה טפחים סמוך לכרם או לגפן יחידית אסור לזרע בו זרעים. ואם היתה העליונה עשויה כרם, הרי זה זרע את המתחונה עד שהוא מגיע למטה משלשה טפחים מעקר הגפנים:

כד. מי שהיתה שדהו זרועה ירק או תבואה ונמלך לטע בה גפנים, הופך את הזרעים במחרשה ואחר כך נוטע. ולא יטע ואחר כך יתפך:

כה. היתה נטועה גפנים ונמלך לזרע בה זרעים, משרש את הגפנים ואחר כך זרע את הזרעים. ואם רצה לקץ את הגפנים, עד שלא ישאר מהן

אינם פלאים בכרם. הקנדוס וצמר גפן, הרי הם כשאר מיני ירקות ומקדשים בכרם. וכן כל מיני דשאים שעולים מאליהן בשדה, הרי הם מקדשים בכרם. ופול המצרי, מין זרעים הוא ואינו מקדש:

טז. הקנים והורד והאטדין מיני אילן הם ואינם פלאים בכרם. זה הפלל: כל המוציא עליו מעקרו, הרי זה ירק. וכל שאינו מוציא עליו מעקרו, הרי זה אילן. והצלף, אילן לכל דבר:

טז. הרואה ירק בכרם ואמר: כשאגיע לו אלקטנו, מתר. הגיע לו ועבר מעליו ואמר: כשאחזר לו אלקטנו, אם שהה עד שהוסיף אחד בק' ק', הרי זה קדש:

יז. אסור לעבר בעציץ נקוב שזרע בו ירק בתוך הכרם. ואם הניחו תחת הגפן ונשתתה שם בארץ כדי להוסיף אחד ממאתים, הרי זה קדש:

יח. בצל שנטעו בכרם ואחר כך געקרו הכרם, ואחר כך צמחו בצלים מן העקר הנטוע, אף על פי שרבו הגדולים על עקרו במאתים, הרי אותו העקר באסורו, שאין גדולי התר מעלין את העקר האסור:

יט. הזרע תבואה או ירק בכרם או המקימו עד שהוסיף במאתים, הרי זה מקדש מן הגפנים שסביבותיו ט"ז אמה לכל רוח, עגלות ולא מרבעות, ורואים כל העגול שרחבו ל"ב אמה כאלו הוא כלו מלא ירק, וכל גפן שתהיה בתוך עגול זה נתקדשה עם הירק, וכל שחוץ לעגול אינה מתקדשת:

כ. במה דברים אמורים, כשהיה בין שפתי העגול הנה ובין שורות הגפנים שחוצה לו יותר על ד'

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי הכרם סימן רצו

שולחן ערוך

ל. פרח היוצא מן העצים או מן הדלית רואין אותו כאלו משקלת תלויה בו עד הארץ ואסור לזרע תחתיו. וכן המותח ומורה מאילן לאילן, אסור לזרע תחתיה. קשר חבל או גמי בזמורה וקשר הראש האחד באילן, הרי זה מתר לזרע תחת החבל. ואם מתח חבל זה כדי שיהלכו עליו השריגים והעלים, הרי הוא כאפיפירות ואסור לזרע תחתיו:

לא. הבא לזרע בצד הכרם, מרחיק ארבע אמות מעקרי הגפנים, וזרע. ואם גפן יחידית היא, מרחיק ממנה ששה טפחים, וזרע:

לב. היתה שורה אחת של גפנים זו בצד זו, ואפלו הן מאה, אין זה כרם אלא כגפן יחידית, ומרחיק מן השורה ששה טפחים, וזרע. היו שתי שורות, הרי זה כרם וצריך להרחיק ד' אמות מכל צד, ואחר כך זרע. וכמה יהיה בכל שורה, ג' גפנים או יותר. במה דברים אמורים, כשהיה בין כל גפן וגפן מד' אמות ועד ח'. אבל אם היה בין שתי השורות ח' אמות, חוץ ממקום הגפנים, הרי אלו כמבדלות זו מזו ואינם כרם אחד, ואינו מרחיק אלא ו' טפחים מכל שורה. וכן אם היה ביניהם פחות מד', הרי אלו כגפן אחת ומרחיק ו' טפחים לכל רוח:

לג. היו ג' שורות, אף על פי שיש ביניהם פחות מד', הרי אלו כרם ורואין את האמצעיות כאלו אינם:

לד. היו ג' שורות ובין כל שורה ושורה ח' אמות או יותר, הרי זה זרע בין השורות. לפיכך הנוטע את כרמו מתחלה, והרחיק בין כל שורה ושורה ח'

אלא פחות מטפח סמוך לארץ, הרי זה מתר לזרע ואחר כך יחזר וישרש את הנשאב בארץ מהגפנים: **כו.** המבריך ג' גפנים ועקריהם נראים, אם יש ביניהם מד' אמות עד ח' הרי אלו מצטרפים לשאר גפנים העומדות, וכאלו לא הבריכן. ואם לאו, אינם מצטרפות. היו פחות מג', אינם מצטרפים אלא מרחיק מהם ששה טפחים לכל רוח, וזרע:

כז. כל הזרע תחת השריגים והעלים היוצאים מן הגפן, הרי זה קדש ואף על פי שהזרע רחוק מעקר הגפן כמה אמות. הדלה את הגפן על מקצת אפיפירות לא יזרע תחת מותר האפיפירות, ואף על פי שאין עליהם לא עלים ולא שריגים. ואם זרע, הואיל ואין הזרע תחת סכוך הגפן, הרי זה מתר. וכן אם הדלה הגפן על מקצת כדי אילן שאינו עושה פרות, כגון הארו והברוש. אבל אם הדלה על מקצת אילן מאכל, הרי זה מתר לזרע תחת כדי האילן שלא נמשכו עליהם שריגי הגפן, שאין אדם מבטל אילן מאכל ועושהו אפיפירות לגפן. ואם נמשכו השריגים אחר שזרע, וסככו על הזרע, הרי זה מחזירם למקום אחר:

כח. הזרע תחת מותר האפיפירות, או תחת מותר האילן שאינו עושה פרות, ונמשכו שריגי הגפן וסככו על הזרעים, הרי זה אסור לקימו או להחזיר השריגים, אלא כיצד עושה, עוקר הזרע:

כט. קנים היוצאים מן העצים וחס עליהם לפסקן כדי שלא ישחית האפיפירות, הרי זה מתר לזרע תחתיהן. ואם הניחם כדי שיהלכו עליו השריגים והעלים היוצאים, הרי זה אסור לזרע תחתיהן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי הכרם סימן רצו

שולחן ערוך

מ. היו העקרים מכוננים והנוף אינו מכון, הרי זה כרם. הנוף מכון והעקר אינו מכון, אינו כרם. היו דקות ואינן מכוננות, העבו והרי הן מכוננות, הרי זה כרם:

מא. פיצד יודע אם הם מכוננות, מביא חוט המדה ומותח מזו לזו:

מב. כרם שחרב באמצעו ונשאר שלם מפל סביביו, אם יש בקרחת שבאמצע ט"ז אמה, הרי זה מרחיק מעקרי הגפנים ארבע אמות לכל רוח, וזורע באמצע הקרחת. ואם אין בה ט"ז אמה, הרי זה לא יביא זרע לשם. ואם הביא, הואיל והרחיק ד' אמות לכל רוח מהגפנים של כרם, הרי זה לא קדש:

מג. וכן מקום שנשאר פנוי בלא גפנים בין סוף הכרם ובין הגדר שלו, והוא הנקרא מחול הכרם, אם יש בו י"ב אמה מרחיק מהגפנים ד' אמות וזורע את השאר. הנה בה פחות מי"ב אמה, לא יביא זרע לשם. ואם הביא, הואיל והרחיק ד' אמות, הרי זה לא קדש. במה דברים אמורים, בכרם גדול. אבל בקטן, אין לו מחול אלא מרחיק ארבע אמות מסוף הגפנים, וזורע עד הגדר. וכן כרם גדול שהיה בין כל שורה ושורה שמונה אמות או יותר, אין לו מחול:

מד. הנה גדר מקיף את הכרם פחות מעשרה טפחים, או שהיה גבהו י' טפחים ואין בו רחב ד' טפחים, אין לו מחול אלא מרחיק מסוף הגפנים ד' אמות וזורע עד המחצה, אפלו היה בין הגפנים ובין המחצה ד' אמות ומחצה, זורע את חצי האמה:

אמות, מתר להביא זרע לתוכו ומרחיק מכל שורה ושורה ששה טפחים בלבד. אבל אם זרע חוצה לו, צריך להרחיק משורה החיצונה ד' אמות פשאר הכרמים. ואין דין בין השורות של זה הכרם בכרם שחרב באמצעו, שהרי מתחלה נטעם מרחקים:

לה. היתה בשדה זו שורה אחת של גפנים, ובשדה חברו שורה אחרת כנגדה, קרובה לה, אף על פי שמפסיק ביניהם דרך היחיד או דרך הרבים או גדר שהוא נמוך מעשרה טפחים, הרי אלו מצטרפות להיות שתיהן כרם. והוא שיהיה ביניהם פחות מח':

לו. נטע שורה אחת בארץ ושורה אחת במדרגה, אם גבוהה המדרגה מהארץ עשרה טפחים, אינם מצטרפים. פחות מכאן, מצטרפין:

לז. הנוטע חמש גפנים, שתיים כנגד שתיים ואחת יוצאת זנב, הרי זה נקרא כרם קטן וצריך להרחיק מהן ד' אמות לכל רוח. אבל אם נטען שתיים כנגד שתיים ואחת באמצע, או ג' בשורה ושתיים כנגדן בשורה שניה, אינם כרם ואינו מרחיק מהם אלא ו' טפחים לכל רוח:

לח. כרם שחרב, אם יש בו ללקט עשר גפנים לכל בית סאה ויהיו נטועות שתיים כנגד שתיים ואחת יוצאת זנב, או יש בו לכונן ג' כנגד ג', הרי זה נקרא כרם דל ואסור לזרע בכלו:

לט. כרם שאינו נטוע שורות שורות, אלא מערבב, אם יש בו לכונן שתיים כנגד שלש הרי זה כרם. ואם לאו, אינו כרם אלא דיו להרחיק ו' טפחים מכל גפן וגפן, וזורע:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים" מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
ר"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי הכרם סימן רצו

שולחן ערוך

הרי הוא פגת שבאמצע הפרם, שאף על פי שהיא
עמקה י' ורחבה ד' או יותר, אסור לו לזרע
בתוכה אלא אם כן היה בקרחת ט"ז אמה:

גא. שביל שבין שני הפרמים הרי הוא ככרם שחרב
באמצעו, אם יש ביניהם ט"ז אמה מרחיק מזה ד'
אמות ומזה ד' אמות וזרע את המותר, ואם היה
פחות מכאן, לא יביא זרע לשם:

גב. שומרה שפפרם, אם גבוהה עשרה ורחבה ד',
מתר לזרע בראשה ירק, ובלבד שלא יהיו
השריגים נוגעים בה, כדי שלא יראה ירק בתוך
הפרם מלמעלה. במה דברים אמורים, במרפעת.
אבל אם היתה השומרה עגלה, צריכה שיהיה
בתוכה חלל ארבעה טפחים, כדי שתהיה מפלגת
מן הארץ, וצריכה עפר על ראשה מלמעלה שלשה
טפחים:

גג. הבית שפפרם, אם היה יתר משלשה טפחים על
שלשה טפחים, זורעים בתוכו ירק, ואם היה פחות
משלשה על שלשה, הרי הוא כסתום ואין זורעים
בתוכו:

גד. גפן יחידית שהיתה נטועה בתוך הבקעה או
בתוך התריץ, מרחיק ממנה ששה טפחים לכל רוח,
וזרע את כל התריץ כדרך שהוא עושה במישור.
ואם היה עמק עשרה, והיה רחב שפת התריץ
למעלה ארבעה, אסור לזרע בתוכו אף על פי
שהרחיק ששה:

גה. וכן גפן יחידית שהיתה מקפה גדר גבוה י'
ורחב ד', לא יזרע בכל המחצה ואף על פי
שהרחיק ו', ואם הרחיק ו' וזרע, לא קדש. וכמה

מה. גדר שהוא גבוה י' טפחים, וכן תריץ שהוא
עמק י' טפחים ורחב ד' טפחים, הרי זה מתר לטע
כרם בצדו מכאן וירקות בצדו מכאן. אפלו מחצה
של קנים, אם אין בין קנה לחברו ג' טפחים, הרי
זו מבדלת בין הפרם והירק, כגדר:

מו. גדר המבדיל בין כרם וירק שנפרץ עד עשר
אמות, הרי זה כפתח ומתר. היתה פרוצה יותר
מעשר, כנגד הפרצה אסור עד שירחיק מן הגפנים
כשעור. נפרצו בו פרצות רבות, אם היה העומד
כפרוץ, הרי זה מתר כאלו אין שם פרצה. היה
פרוץ מרבה על העומד, לא יזרע כנגד כל
המקומות הפרוצים, עד שירחיק כשעור:

מז. מחצת הכרם שנפרצה, אומרים לו: גדר.
נפרצה, אומרים לו: גדר. גתאש ממנה ולא
גדרה, הרי זה קדש:

מה. בית שחציו מקרה וחציו אינו מקרה וגפנים
נטועים בצד זה, מתר לזרע ירקות בצד האחר,
שהרי פי תקרה כאלו ירד וסתם ונעשה ביניהם
כמחצה. ואם השוה את קרויו, אסור:

מט. חצר קטנה שנפרצה במלואה לגדולה, והיו
הגפנים בגדולה, אסור לזרע בקטנה, ואם זרע,
הזרעים אסורים והגפנים מתרים. היו גפנים
בקטנה, מתר לזרע בגדולה, הואיל ויש בגדולה
פסין מכאן ומכאן הרי היא כמבדלת מן הקטנה,
ואין הקטנה מבדלת מן הגדולה:

נ. תריץ שהוא עובר בכרם, עמק י' ורחב ד', אם
היה מפלש מראש הפרם ועד סופו הרי זה נראה
כבין שני הפרמים ומתר לזרע בתוכו, ובלבד שלא
יהיו הגפנים מסככין עליו. ואם לא היה מפלש,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי הכרם סימן רצו

שולחן ערוך

זהו הנקרא פסקי ערים, אם יש ביניהם ח' אמות
ואחד מס' באמה, הרי זה מרחיק מכל שורה ו'
טפחים וזרע, והוא שלא יזרע תחת האפיפירות.
היה ביניהם ח' אמות בצמצום, הרי זה לא יזרע
לשם, ואם זרע, הואיל והרחיק מכל שורה ו'
טפחים, הרי זה לא קדש. ואם אין שם גדר,
מרחיק מכל שורה ו' טפחים וזרע, שאין כאן לא
ערים ולא פסקי ערים. תור ובנה הגדר, תור
הערים למקומו ותורו פסקי ערים למקומן:

סא. גנה קטנה שהיא מקפת גדר, וערס את
הגפנים סביב לה מבחוץ על כל כתליה, אם יש
בה מלא בוצר וסלו מכאן ומלא בוצר וסלו מכאן,
הואיל והיא מקפת גדר, וזרעים בתוכה ירקות.
ואם אין בה פשעור הנה, אין זורעין בתוכה, מפני
שנראה הכל כערים אחד וירק בתוכו:

סב. גפנים שהיו זרועים במדרגה גבוהה והערים
שלהן יוצא ומסכף על השדה, אם עומד בארץ
ובוצר את פלו, רואין כל המקום שתחת הערים
כאלו הוא מקום עקרי הגפנים, ואוסר ד' אמות
בשדה לכל רוח משפת הערים. ואם אינו יכול
לבצר עד שיעלה במדרגה או בסלם, אין אסור
לזרע אלא תחת הערים בלבד:

סג. שני כתלים הסמוכים זה לזה והגפנים נטועים
בזויות ביניהם, והערים יוצא עם הכתלים מתוך
הקרן וכלה, מרחיק מעקרי הגפנים פשעור, וזרע
במקום הכלה שאין עליו ערים. ואף על פי שהזרע
מכונן בין שני הכתלים שביניהם הערים, הואיל
והרחיק פשעור, הרי זה זרע בין הכתלים:

ירחיק לכתחלה ויזרע, ד' אמות לכל רוח, ואחר
כך יזרע שאר החריץ או שאר המקום המקף גדר:

גו. הגפנים שגדלו כברייתן והרי השריגים
והאשכולות שלהם משלכים בארץ, הם הנקראים
פרם. אבל העושה כמו מטה או כמו שבכה גבוהה
מעל הארץ כדי שיהיו האשכולות והשריגים
נמשכים עליה, והגביה נוף הגפנים מעל הארץ על
אותה המטה והדלה אותן, הרי זה נקרא ערים.
ואותן הקנים וכיוצא בהם שעשה מהם מטה או
כמו שבכה והדלה עליהן את נוף הגפן, הן
הנקראים אפיפירות, ודינין אחרים יש בערים:

גז. הנוטע שורה אחת של ה' גפנים או יותר וערסן
על גבי כתל גבוה י' וכיוצא בו, או שנטען בצד
חריץ עמק י' ורחב ד', הרי אלו נקראים ערים
וצריך להרחיק מן הערים ד' אמות ואחר כך יזרע,
כדרך שמרחיק מן הפרם. ומהיכן מודדין מעקר
הגדר שערסן עליו:

גח. כיצד, הרחיק את השורה של גפנים מן הכתל,
אמה, ונמצא הערים מן הגפנים ולכתל, מודד מן
הכתל ד' אמות וזרע, ונמצא בין הזרע ובין עקרי
הגפנים חמש אמות. ואם בא לזרע מצד הגפנים,
מרחיק מעקרי הגפנים ד' אמות, שנמצא רחוק מן
הכתל ה' אמות. ועל דרך זו דינין בכל ערים:

נט. אחד הבונה את הגדר ואחר כך נטע, או
שנטע ואחר כך עשה את הגדר, הואיל וערסן,
הרי זה ערים. נהרס הגדר, או נסתם החריץ, אין
כאן ערים, אלא הרי כל השורה כגפנים יחידים:

ס. ערים שחרב אמצעו, ונשתירו בו ה' גפנים בצד
הגדר מכאן וה' גפנים בצד הגדר האחר מכנגדו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי זרעים סימן רצו

שולחן ערוך

סימן רצו

דיני כלאי זרעים ופריטיהם, ובו מ' סעיפים:

א. הזורע שני מיני זרעים כאחד בארץ ישראל, לוקה, שנאמר: שָׂדֶךָ לֹא תִזְרַע כְּלָאִים וְאֶחָד הַזֹּרֵעַ או המִתְּפֵה, כְּגוֹן שֶׁהֵיטָה חֹטֵה אֶחָת וְשִׁעוּרָה אֶחָת, או פֹּל אֶחָד וְעֵדֶשָׁה אֶחָת מִנְּחִים עַל הָאָרֶץ וְחָפָה אוֹתָם בְּעֶפֶר בֵּין בֵּידוֹ בֵּין בְּרִגְלוֹ, לֹקֵה. וְאֶחָד הַזֹּרֵעַ בְּאָרֶץ או בְּעֵצִיץ נָקוּב. אֲבָל הַזֹּרֵעַ בְּעֵצִיץ שְׂאִינוֹ נָקוּב, מִכֵּין אוֹתוֹ מִפֶּת מְרֻדוֹת:

ב. אָסוּר לִזְרֹעַ כְּלָאִים לְעוֹבֵד כּוֹכָבִים, וּמִתָּר לֹמֵר לְעוֹבֵד כּוֹכָבִים לִזְרֹעַ לוֹ כְּלָאֵי זְרָעִים, וְאָסוּר לְקַיֵּם בְּשֵׂדֵהוּ, אֶלָּא עוֹקְרָן. וְאִם קִיָּמוּ, אֵינּוּ לֹקֵה. וּמִתָּר לְיִשְׂרָאֵל לִזְרֹעַ כְּלָאֵי זְרָעִים, בֵּידוֹ, בְּחוּץ לְאָרֶץ, וְאִפְלוּ לְעָרֵב הַזְּרָעִים לְכַתְּחֻלָּהּ וּלְזָרְעָם בְּחוּץ לְאָרֶץ, מִתָּר. וְדֹבְרִים אֵלּוֹ דְּבַרֵּי קִבְלָה:

ג. אֵין אָסוּר מִשּׁוּם כְּלָאֵי זְרָעִים אֶלָּא הַזְּרָעִים הָרְאוּיִין לְמֵאֲכַל אָדָם, אֲבָל עֲשׂוּבִים הַמְּרִים וְכִיּוֹצֵא בָהֶם, מִן הָעֵקָרִים שְׂאִינֵם רְאוּיִים אֶלָּא לְרִפּוּאָה וְכִיּוֹצֵא בָהֶן, אֵין בָּהֶן מִשּׁוּם כְּלָאֵי זְרָעִים. הַזְּרָעוֹנִים מִתְּחַלְּקִים לְג' חֻלְקִים, הָאֶחָד נִקְרָא תְּבוּאָה וְהֵם תְּמֻשֵׁת מִיָּנִי דְגָן. וְהַשְּׁנַיִ נִקְרָא קִטְנִית, כְּגוֹן הַפּוֹל וְהָאֲפוֹנִים וְהָעֵדָשִׁים וְהָאֲרוֹז וְהַדְּחָן וְהַשְּׂמִינִין וְהַפְּרָגִין וְהַסְּפִיר וְכִיּוֹצֵא בָהֶן, וְהַג' נִקְרָא זְרָעוֹנֵי גְּנֵה, וְהֵם שְׂאֵר זְרָעִים שְׂאִינֵם רְאוּיִים לְמֵאֲכַל אָדָם, וְהַפְּרִי שֶׁל אוֹתוֹ הַזְּרָע מֵאֲכַל אָדָם, כְּגוֹן זֶרַע הַבְּצָלִים וְהַשּׁוּמִין וְזֶרַע הַחֲצִיר וְזֶרַע לֶפֶת וְכִיּוֹצֵא בָהֶן. וְזֶרַע הַפֶּשֶׁתִּין הֵרִי הוּא בְּכֻלּוֹ זְרָעוֹנֵי גְּנֵה:

סד. גָּפֶן שְׁעָלָה הָעֵץ שָׁלָה מִן הָאָרֶץ מְעַט, וְאֶחָד כֶּף נִעְקָם וְנִמְשָׁךְ עַל הָאָרֶץ וְחֹזֵר וְעָלָה כְּמוֹ אֲרֻכָּה כְּשִׁמוּדָדִין בֵּין הַזֶּרַע וּבֵין הַגָּפֶן שֶׁשָּׂה טְפָחִים או אַרְבַּע אַמּוֹת, אֵין מוֹדְדִין אֶלָּא מִסּוּף הָאֲרֻכָּה, וְלֹא מִעַקֵּר הַגָּפֶן הָרְאשׁוֹן:

סה. כִּבֵּר נִתְבָּאָר שְׂאֵף עַל פִּי שְׁמֵרְחִיק בֵּין הַזֶּרַע וּבֵין הַגָּפֶן כְּשִׁעוּר, צָרִיךְ לְהִזְהֵר שֶׁלֹּא תִסְכַּף הַגָּפֶן עַל הַזֶּרֶק או הַזֶּרֶק עַל הַגָּפֶן:

סז. זֶרַע יָרֵק או תְּבוּאָה, וְצִמְחָה, וְאֶחָד כֶּף סָכַף עָלֶיהָ אֶת הַגָּפֶן, הַקִּשְׁיִן מִתָּרִים וְהַדְּגָן יִדְלָק:

סז. הָיו שְׂרָשֵׁי הַגָּפֶן יוֹצְאִים לְתוֹךְ הַד' אַמּוֹת שְׁבִין הַפָּרֶם וְהַתְּבוּאָה, יִעֲקֹר. הָיו שְׂרָשֵׁי הַתְּבוּאָה יוֹצְאִים לְתוֹךְ הַד' אַמּוֹת, מִתָּר:

סח. כָּל הַהֲרַחְקוֹת וְהַשְּׁעוּרִים הָאֲמוּרִים בְּכְלָאִים, בְּאֵמָה בֵּת ו' טְפָחִים שׁוֹחֲקוֹת:

סט. כָּל הַשְּׁעוּרִים הָאֵלוֹ שְׁמֵרְחִיקִים בֵּין הַגָּפֶנִים וְהַתְּבוּאָה או הַזֶּרֶק, אֵינֵם אֶלָּא בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל או בְּסוּרֵיא. אֲבָל בְּחוּץ לְאָרֶץ, מִתָּר לִזְרֹעַ בְּצַד הַגָּפֶנִים בְּתוֹךְ הַפָּרֶם, לְכַתְּחֻלָּהּ. וְלֹא אָסוּרוֹ בְּחוּץ לְאָרֶץ אֶלָּא לִזְרֹעַ שְׁנֵי מִיָּנִי יָרֵק או תְּבוּאָה עִם הַחֲרָצֵן בְּמַפְלַת יָד. וְאִם אָמַר לְתִינוּךְ עוֹבֵד כּוֹכָבִים לִזְרֹעַ לוֹ בְּחוּץ לְאָרֶץ, מִתָּר. אֲבָל לֹא יֹאמֵר לְעוֹבֵד כּוֹכָבִים גְּדוּל, שֶׁלֹּא יִתְחַלֵּף בְּיִשְׂרָאֵל. וְאֵף עַל פִּי שְׂמִתָּר לִזְרֹעַ הַזֶּרֶק בְּצַד הַפָּרֶם בְּחוּצָה לְאָרֶץ, הֵרִי אוֹתוֹ הַזֶּרֶק הַזָּרוּעַ שֶׁם אָסוּר בְּאֲכִילָהּ, וְאִפְלוּ בְּחוּצָה לְאָרֶץ, וְהוּא שִׁירָאָה אוֹתוֹ לֹקֵט וּמוֹכֵר, אֲבָל סָפְקוֹ מִתָּר:

הלכות כלאי זרעים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדירותו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְּזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי זרעים סימן רצו

שולחן ערוך

ממנו סאתים בכל בית סאה, ואם נתערב ממנו
חצי קב בכל סאה של תבואה או של קטניות
ימעט. לפיכך תבואה שנתערב בה זרע פשתן, אם
היה שלשה רביעיות בכל סאה, הרי זה ימעט,
ואם לאו אינו צריך למעט, לפי שבית סאה זורעין
בו שלשה סאין זרע פשתן, ועל דרך זה משערים
בכל הזרעים האחרים:

ז. במה דברים אמורים, בשלא נתפון לערב ובשלא
נתפון לזרע הב' מינים שנתערבו, אבל אם נתפון
לערב זרע בזרע אחר, או לזרע הב' מינים, אפלו
היתה חטה אחת בתוך כרי של שעורים אסור
לזרעה, וכן כל כיוצא בזה:

ח. הזרע מין מן המינים, וכשצמח ראה בו פלאים,
או הנה המין האחר אחד מכ"ד בשדה, הרי זה
ילקט עד שימעטנו, מפני מראית העין, שמא
יאמרו: פלאים זרע בכונה, בין שהיה המין האחר
שצמח תבואה וקטניות בתבואה או זרעוני גנה
בתבואה וקטניות ובזרעוני גנה. ואם היה הצומח
פחות מכאן, אינו צריך למעטו:

ט. במה דברים אמורים, בזמן שיש מקום לחשד.
אבל בזמן שהדברים מראים שאין זה מדעתו של
בעל השדה, אלא מאליהם עלו, אין מחיבים אותו
למעט. כיצד, כגון תבואה שעלו בה ספיחי אסטיס
ותלתן שזרעם למאכל אדם, שעלו בה מיני
עשבים, שזה מפסיד הוא. וכן כל כיוצא בזה.
ובמה יודע שהתלתן זרועה למאכל אדם, כשהיתה
זרועה צרוגות צרוגות ולה גבול סביב, וכן מקום
הגרנות שעלו בה מינים הרבה, אין מחיבין אותן
לעקר, שהרי הדבר ידוע שאינו רוצה שיצמח צמח

ד. כשיזרעו כל מיני זרעונים אלו ויצמחו, נקרא
הצמח פלו, כל זמן שלא נפר הזרע, דשא, ונקרא
ירק. ויש מזרעוני גנה זרעונים שדרך לזרע מהם
שדות, כגון הפשתן והחרדל, ואלו נקראים מיני
זרעים. ויש מזרעוני גנה זרעים שאין דרך בני
אדם לזרע מהם אלא צרוגות צרוגות קטנות, כגון
הלפת והצנון והתרדום והבצלים והכסבר והכרפס
והמרור וכיוצא בהם, ואלו נקראים מיני ירקות:

ה. זרע שנתערב בו זרע אחר, אם היה אחד מכ"ד,
כגון סאה של חטים שנתערבה בכ"ג סאה של
שעורים, הרי זה אסור לזרע את המערב עד
שימעט את החטים או יוסיף על השעורים, ואם
זרע לוקה. וכל שהוא פלאים עם הזרע, מצטרף
לאחד מכ"ד. כיצד, כ"ג סאה של חטים שנתערבו
בם שני קבין שעורים ושני קבין עדשים ושני
קבין פולין, הרי זה לא יזרע הכל עד שימעט
סאה של תערובות ויבר מקצתה או יוסיף על
החטים, שהשעורים והעדשים והפול כלם פלאים
עם החטים:

ו. במה דברים אמורים, כשנתערבו מיני תבואה זה
בזה, או מיני קטניות זה בזה, או שנתערבה
תבואה בקטניות או קטניות בתבואה. אבל זרעוני
גנה שנתערב אחד מהם בתבואה או בקטניות,
שעורן אחד מכ"ד ממה שזורעין בבית סאה מאותו
המין, אם נתערב בסאה של תבואה או קטניות,
לא יזרע עד שימעט או יוסיף על התבואה. כיצד,
חרדל שנתערב בתבואה והרי החרדל זורעים ממנו
קב בכל בית סאה, אם נתערב ממנו אחד מכ"ד
מן הקב בסאה של תבואה או של קטניות, חייב
למעט, וכן אם היה מין זה מזרעוני גנה, זורעים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי זרעים סימן רצז

שולחן ערוך

דומין זה לזה וצורת שניהם קרובה להיות צורה אחת, ואף על פי כן הואיל והם שני מינים הרי אלו אסורים זה עם זה. כיצד, התורה עם תורת גלים, והעלשים עם עלשי שדה, והפרישין עם פרישי שדה, והכסבר עם כסבר הרים, והחרדל עם חרדל מצרי. ודלעת מצרית עם דלעת הרמוצה אינם כלאים זה בזה. וכן החטים עם הזוגין, והשעורים עם שבלת שועל, והכסמין עם השיפון. הפול עם הספיר, והפרקדן עם הטפח ופול הלבן עם השעועית, והקשות עם המלפפון, והכרוב עם התרבודור, והתרדים עם הלעונים, אינם כלאים זה בזה. אבל הצנון עם הנפוסים, והחרדל עם הלפסן, ודלעת יונית עם דלעת מצרית או עם דלעת הרמוצה, אף על פי שדומים זה לזה הרי אלו כלאים זה בזה. וכן באילן, שיש שני מינים שדומים זה לזה בעליו או בפרות, הואיל והם שני מינים הרי אלו כלאים, כמו שנתבאר בסימן רצ"ה:

טו. יש זרעים ואילנות אחרים, אף על פי שהם שני מינים בטבעם הואיל ועליו של זה דומין לעליו של זה, או פרי של זה דומה לפרי של זה דמיון גדול עד שיראה כשני גונים ממין אחד, לא חששו להם לכלאים זה עם זה. כיצד, הלפת עם הצנון אינם כלאים זה בזה, מפני שפריהן שוים. והלפת עם הנפוס אינם כלאים זה בזה, מפני שהעלים שוים. אבל צנון עם הנפוס, אף על פי שהעלים דומים זה לזה והפרי דומה לפרי, הרי אלו כלאים, הואיל וטעם פרי זה רחוק מטעם זה ביותר. וכן כל פיוצא באלו:

במקום הגרנות. ואם הסיר מקצתן, אומרים לו: עקר הכל חוץ ממין אחד, שהרי גלה דעתו שרוצה בקיום השאר:

י. אין נוטעין ירקות בתוך סדן של שקמה וכיוצא בזה:

יא. הטומן אגודות לפת וצנון וכיוצא בה תחת האילן, אפלו תחת הגפן, אם היו מקצת העלים מגלים אינו חושש, שהרי אינו רוצה בהשרשתן. ואם אינם אגדה, או שלא היו העליון מגליו, חושש משום כלאים:

יב. שדה שהיתה זרועה וקצר הנרע ונשארו העקרין בארץ, אף על פי שאין מוציאין צמח אלא אחר כמה שנים, לא יהיה זורע באותה שדה מין אחר עד שיעקר העקרין:

יג. היתה שדהו זרועה חטים, ונמלך לזרעה שעורים קדם שיצמחו החטין, ימתין לה עד שיפסדו ויתלעו בארץ כמו ג' ימים, אם היתה שדהו רזה, ואחר כך יתפכם במחרשה וזרע המין האחר. ואינו צריך להפך את פלה עד שלא תשארו חטה שלא נעקרה, אלא חורש השדה כדרך שחורשין אותם קדם המטר כדי שתרוה. צמחו החטים ואחר כך נמלך לזרעה שעורים, יתפך ואחר כך יזרעם. ואם הוריד בהמתו לתוכו וקרסמה את הצמח, הרי זה מתר לזרע מין אחר:

יד. יש מינים בזרעים שיהיה המין האחד נפרד לצורות הרבה מפני שנוי המקומות והעבודה שעובדים הארץ, עד שיראה כשני מינים. ואף על פי שאין דומין זה לזה, הואיל והם מין אחד אינם כלאים זה בזה. ויש בזרעים שני מינים שהם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי זרעים סימן רצו

שולחן ערוך

שלא יתערבו העליון. ואין צריך לומר שאם זרע
שורה ממין זה ושורה ממין אחר, שדיו להיות
ביניהם תלם אחד

כא. הרחיק בין ב' המינים הרחקה הראויה להם,
והיה מין זה נוטה על גבי מין זה, בין שננטה
תבואה על התבואה או ירק על התבואה או תבואה
על הירק, הפל מתר, שהרי הרחיק כשעור, חוץ
מדלעת יונית שהיא נמשכת הרבה, לפיכך אם
נטתה יעקר מלפניה:

כב. היה בין שני המינים בור או ניר או גפה או
דרך או גדר שהוא גבוה עשרה טפחים ורחב
ארבעה או אילן שהוא מסך על הארץ או סלע
שהוא גבוה י' טפחים ורחב ארבעה, הרי זה מתר
לסמך לצד א' מאלו, והמין האחר לצד השני,
הואיל ואחד מכל אלו מבדיל ביניהם הרי הם
נראים מבדלים זה מזה. במה דברים אמורים,
שצריך הרחקה או דבר המבדיל, כשזרע בתוך
שדהו. אבל אם היתה שדהו זרועה חטים, מתר
לחברו לזרע בצדה שעורים, שנאמר: שדך לא
תזרע פלאים אין האסור אלא כשזרע שדהו
פלאים, שלא נאמר: הארץ תזרע פלאים. ולא
עוד, אלא אפלו זרע בתוך שדהו שעורים סמוך
לחטים, ומשך זרע שעורים עד שסמכו לשדה
חברו שהיא זרועה שעורים, הרי זה מתר, מפני
שנראו השעורים שבתוך שדהו שהם סוף שדה
חברו:

כג. היתה שדהו זרועה חטים, ושדה חברו בצדה
זרועה חטים, מתר לו לזרע תלם אחד של פשתן
בצד חטים שלו הסמוך לשדה חברו, שהרואה יודע

טז. כמה מרחקים בין שני מיני זרעים שהם
פלאים זה עם זה, כדי שיהיו מבדלים זה מזה.
אבל אם נראים שנזרעו בערבוביא, הרי זה אסור.
ושעורים רבים יש בהרחקה זו, הפל לפי גדל
השדה הנזרעת ולפי רב העליון ושלוח העינות.
כיצד, שדהו שהיתה זרועה מין תבואה, ובקש
לזרע בצדה מין תבואה אחרת בשדה אחרת,
מרחיק ביניהם בית רבע, והוא כעשר אמות וחמש
אמה על עשר אמות וחמש אמה מרבע, בין מן
האמצע בין מן הצד. ואם לא היה ביניהם כשעור
הזה, אסור, ואינו לוקה עד שיהיו קרובים בתוך
ששה טפחים:

יז. היתה שדהו זרועה ירק, ובקש לזרע בצדה שדה
ירק אחר, אפלו דלעת, מרחיק בין שני השדות ו'
טפחים על ו' טפחים מרבע, בין מן הצד בין מן
האמצע. ופחות משעור זה, אסור, ואינו לוקה עד
שיהיו קרובים בתוך טפה:

יח. היתה אחת משתי השדות זרועה תבואה והשניה
שבצדה ירק או דלעת, מרחיק ביניהם בית רבע:

יט. במה דברים אמורים, שצריך להרחיק כשעורים
האלו, בין שתי שדות, אבל אם היתה שדהו זרועה
ירק, ורוצה לזרע בצדה שורה של ירק ממין אחר,
דיו לעשות בין השדה ובין השורה תלם אחד ארכו
ו' טפחים בלבד, ורחבו כעמקו:

כ. היתה שדהו זרועה תבואה ורוצה לזרע בתוכה
שורה של ירק, אפלו שורה של דלועין שהעליון
שלהם ארפין ומסתבכין, מרחיק ביניהם ו' טפחים.
ואם נמשכו העליון של דלעת ונכנסו לתבואה
ונסתבכו בה, יעקר מן התבואה שלפני הדלעת עד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
במסד בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישירות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי זרעים סימן רצז

שולחן ערוך

מהירק מקום שזרע בו שורה של דלועין, ומבדיל בינה ובין הירק כתלם, ומניח מן הירק רחב שתיים עשרה אמה, ועושה שורה שניה של דלועים, ומבדיל בינה ובין הירק כתלם, וכן עד מקום שירצה. שנמצא בין כל שתי שורות של דלועין י"ב אמה. אבל פחות מכאן, אסור, מפני העלין שמסתבכין מכאן ומכאן בירק שביניהם ונראה הכל כאלו נזרע בערבוביא:

כת. היתה שורה של דלעת זרועה, אפלו דלעת יחידית, ובא לזרע בצדה תבואה, מרחיק בית רבע, שהרי נמשכו עליה והחזיקה מקום גדול:

כט. כל דבר שהיה בתוך בית רבע שמרחיקין בין שני המינים עולה מן המדה, כגון הקבר והסלעים וכיוצא בהן:

ל. התלם או אמת המים שהם עמקים טפה, זורעים לתוכו שלשה מיני זרעים, אחד על שפת התלם מכאן, ואחד מכאן, ואחד באמצע:

לא. מתר לנטע שני מינים בתוך גמא אחת, ואפלו קשות ודלעת, והוא שיהיה מין זה נוטה מעל שפת הגמא לכאן, והמין האחר נוטה לצד השני ויראו נבדלין זה מזה. וכן אם נטע ארבעה מינים בתוך הגמא והפכין לד' רוחותיה, הרי זה מתר:

לב. הרוצה לזרע שדהו משר משר מכל מין ומין, מרחיק בין כל משר ומשר שתי אמות על שתי אמות ומצר והולך, עד שלא ישאר ביניהם בסוף המשר אלא כל שהוא, שהרי הם נראים שלא נזרעו בערבוביא:

לג. רצה לעשות שדהו קרחת קרחת מכל מין ומין, לא יעשה בתוך כל בית סאה יותר על תשע

שאין דרך לזרע תלם אחד של פשתן, ולא נתפון זה אלא לבדק שדהו אם היא ראויה לזרע פשתן אם לא, ונמצא כזרע להשתתה. אבל מין אחר אסור לזרע בין שתי שדות אלו שהם ממין אחד, עד שירחיק בתוך שלו:

כד. היתה שדהו ושדה חברו שבצדו זרועים שני מיני תבואה, לא יזרע ביניהם חרדל וחריע, אפלו תלם אחד, מפני שהעם זרעים מאלו תלם אחד. אבל אם שתי השדות זרועים שני מיני ירקות, מתר לזרע ביניהם חרדל או חריע, שמתר להקיף חרדל לכל מין, חוץ מן התבואה, מפני שאינם מזיקים אותה:

כה. היתה זווית של זרע זה נוגעת בצלע של זרע האחר בתוך שדהו, הרי זה מתר, מפני שהם נראים מבדלים זה מזה. ואין צריך לומר אם היתה זווית של זרע נוגעת בזווית של זרע האחד, מפני שהם נראים כסוף שדה שהוא מתר בלא הרחקה ובלא הבדלה:

כו. מתר לזרע שתי שורות זו בצד זו של קשואין, ושתי שורות בצדן של דלועין, ושתי שורות של פול המצרי, ותלם בין כל מין ומין. אבל לא יזרע שורה אחת של קשואין ושורה אחת של דלועין ושורה אחת של פול המצרי, אף על פי שהתלם מבדיל בין כל מין ומין, מפני שמינים אלו עליהם שלהם ארפים ונמשכים ומסתבכים, ואם זרעם שורה בצד שורה יתערב הכל ויראו כגזרעים בערבוביא:

כז. היתה שדהו זרועה מין ממיני ירקות, ובקש לזרע בתוכה שורות שורות של דלועים, עוקר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי בהמה סימן רצו

שולחן ערוך

וששה באמצע, וירחיק בין כל מין ומין טפח ומחצה. ולא יזרע ראש הלפת בתוך הגבול, שמא ימלאהו. יותר על זה לא יזרע. ואסור לזרע בערוגה מיני זרעים בענין זה, מפני שהם נראים כלאים. אבל מיני ירקות, הואיל ואין דרך בני אדם לזרע מהם אלא מעט מעט, הרי זה מתר, כמו שנתבאר:

לח. גבול שהיה גבוה טפח וזרעו בו מינים הרבה כמו שנתבאר, ונתמעט מטפח, מאחר שזרע בו, כשר, שהיה כשר מתחלתו:

לט. הרוצה למלאות כל גנתו ירקות רבות ולא ירחיק ביניהם, עושה כל הגנה ערוגות מרבעות, אפלו ו' על ו', ועושה בכל ערוגה חמשה עגולין ד' בארבע רוחותיה ואחד באמצע, וזרע מין בכל עגול, וזרע ד' מינים אחרים בד' קרנות ערוגה, נמצאו ט' מינים בכל ערוגה והם נראים מבדלים זה מזה, ואינו מפסיד אלא מה שבין העגולים בלבד שהוא מניחו חרב כדי שיראו העגולים מבדלים מן הקרנות ומבדלים זה מזה. ואם רצה שלא יפסיד כלום, אם היו העגולים זרועים שתי זרוע מה שביניהם ערב, ואם היו זרועים ערב זרוע מה שביניהם שתי, כדי שיראו מבדלים:

מ. מכל אלו הדברים נתבאר שבזמן שיש בין ב' המינים הרחקה הראויה להם כדי שלא יינקו זה מזה, אין חוששין למראית העין. ובזמן שיראו מבדלים זה מזה, אין חוששין ליניקתן אפלו הם זה בצד זה:

קרחת, כל קרחת מהן בית רבע, ונמצא רחוק בין קרחת וקרחת קרוב לעשר אמות פחות רביע, שכל בית סאה חמשים על חמשים. ומה בין המשר לקרחת, שהמשר ארף והקרחת מרבעת:

לד. מיני ירקות שאין דרך בני אדם לזרע מהם אלא מעט, מתר לזרע מהם אפלו חמשה מינים בתוך ערוגה אחת, שהיא ששה על ששה טפחים, והוא שיזרע ד' מינים על ד' רוחות הערוגה ואחת באמצע, וירחיק בין מין ומין כמו טפח ומחצה, כדי שלא יינקו זה מזה. אבל יותר על ה' מינים לא יזרע, אף על פי שמרחיק ביניהם, לפי שמינים הרבה בערוגה כזו הרי הם כנטועים בערבוביא:

לה. במה דברים אמורים, בערוגה שהיא בחרבה, ואין שם זרע חוצה לה. אבל ערוגה בין ערוגות, אסור לזרע בה חמשה מינים, שאם יזרע בכל רוח מערוגה זו ובכל רוח מערוגה שסביבותיה, יראה הפל כמערב. ואם הטה עליו שבערוגה זו לכאן ועליו שבערוגה שבצדה מכאן עד שיראו מבדלין, מתר. וכן אם עשה תלם בין כל ערוגה וערוגה, מתר:

לו. אסור לזרע חוץ לערוגה בלא תלם ובלא נטיה, ואפלו כנגד הקרנות של ערוגה שאין בה זרע, גזרה שמא יזרע ד' המינים בד' זוויות הערוגה, ויזרע מינים אחרים חוצה לה כנגד הזוויות, ונמצא הפל כמערב:

לז. היתה הערוגה ששה על ששה, והיה לה גבול גבה טפח ורחב טפח סביב, מתר לזרע בה אפלו שמונה עשר מינים, שלשה על כל גבול וגבול

הלכות כלאי בהמה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

תשלוחן עמודי הנהגה סימן רצו (א) - דיני הרבעת והנהגת כלאי בהמה, וביטול הסעיפים

ה. הכוי, פלאים עם החיה ועם הבהמה, ואין לוקין
עליו, מפני שהוא ספק:

ט. הנולדים מן הכלאים, אם היו אמותיהן מין
אחד, מתר להרפיבן זה על זה. ואם היו אמותיהן
שני מינים, אסור להרפיבן זה על זה, אף על פי
שאבותיהם מין אחד. ואסור להרפיבן זה הנולד
אפלו על מין אמו. כיצד, פרד שאמו חמורה, מתר
להרפיבו על פרדה שאמה חמורה, ואסור להרפיבו
אפלו על החמורה. אבל פרד שאמו סוסיה, אסור
להרפיבו על פרדה שאמה חמורה, וכן כל כיוצא
בזה. לפיכך הרוצה להרפיבן פרד על פרדה או
למשך בשתי פרדות, בודק בסימני אוננים וזנב
וקול, אם דומים זה לזה, בידוע שאמן ממין אחד,
ומתרים:

י. אסור לעשות מלאכה בשני מינים, כגון לחרש
ולמשך בקרון וכיוצא בזה, בין שאחד טמא ואחד
טהור, בין ששניהם טמאים, בין ששניהם טהורים,
בין בהמה עם בהמה פחזיר עם הפכש, או חיה עם
חיה פחמור עם הפיל, או חיה עם בהמה כפלב
עם העז, או צבי עם החזיר וכיוצא בהן:

יא. אחד החורש או הזורע או המושך בהם עגלה
או אבן כאחד, או הנהיגם כאחד, ואפלו בקול,
לוקה. אבל המזונגן, פטור עד שימשך או עד
שינהיג:

יב. עגלה שהיו מושכין אותה כלאים, אסור לישב
בה אף על פי שלא הנהיג, מפני ששייבתו גורמת
להם שימשכו העגלה. וכן אסור להיות אחד יושב
בעגלה ואחד מנהיג:

יג. אפלו מאה שהנהיגו כאחד, לוקים:

סימן רצו (א) - דיני הרבעת והנהגת כלאי בהמה, ובו
ט"ז סעיפים

א. המרכיב זכר על נקבה שאינו מינו, בין בבהמה,
בין בחיה ובעופות, אפלו במיני חיה שבים, הרי
זה לוקה:

ב. אינו לוקה, עד שיכניס בידו כמכחול בשפופרת.
אבל אם העלים זה על זה בלבד, או שעוררם
בקול, היו מכין אותו מכת מרדות:

ג. מתר להכניס שני מינים לדיר אחד, ואם ראה
אותם רובעים זה את זה אינו זקוק להפרישם:

ד. אסור לישראל לתן בהמתו לעובד פוכבים
להרביעה:

ה. מי שעבר והרפיב בהמתו פלאים, הרי הנולד
מהם מתר בהנאה. ואם היה מין טהורה עם מין
טהורה, מתר באכילה:

ו. כל ב' מיני בהמה או חיה, אף על פי שדומין
זה לזה וגדלים זה עם זה ומתעברין זה מזה,
הואיל והם ב' מינים, אסורים משום כלאים, כיצד,
הזאב עם הכלב וכלב כפרי עם השועל, העזים עם
הצבאים, היעלים עם הרחלים, הסוס עם הפרדה,
הפרד עם החמור, החמור עם הערוד כלאים זה עם
זה:

ז. מין שיש בו מדברי וישובי, כגון שור הבר עם
השור, והרמך עם הסוס מתרים זה עם זה. אבל
האזו עם אנו הבר, כלאים זה בזה, מפני שהאזו
ביציו מבפנים, ואזו הבר ביציו מבחוץ, מכלל
שהם ב' מינים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארל ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי בגדים סימן רחצ

שולחן ערוך

באיזו מינים נוהג בהם כלאים, ובו ב' סעיפים:

א. צמר רחלים וצמר גמלים וכיוצא בו, שטרפן זה בזה וטווה מהם טווי, אם היה החצי מהרחלים הרי הכל כצמר והרי הוא כלאים עם הפשתן. ואם היה הרב מהגמלים, מתר לערבו עם הפשתן, מפני שצורת הכל צורת צמר גמלים, ואין חוששין לנימות של צמר המערבים בהם, מפני שאינם חוטי צמר. לפיכך עורות הכבשים שעושים מהם מלבושים, מתר לתפרן בחוטי פשתן, ואין חוששין לנימות של צמר, אף על פי שנכרכו בכלל חוט הפשתן שתפרו בו, שהרי בטלו במעוטרן. וכן הקנבוס והפשתן שטרפן זה בזה אם רב מהקנבוס, מתר לארג הטווי מהם עם חוטי צמר. ואם היו מחצה למחצה, אסור. הלכך, מי שנתערב לו צמר עם פשתן, מביא מין אחר ומערבו עמהם, ומבטל אחד מהם. ולא שייך בהו בטול אלא קדם שייעשו חוטים, אבל אחר שנעשו חוטים אין לפלאים שעור, אפלו חוט כל שהוא של צמר בבגד גדול של פשתן או של פשתן בצמר, אסור:

ב. העושה בגד פלו צמר גמלים או ארנבים או קנבוס, וארג בו חוט של צמר מצד זה וחוט של פשתן מצד זה, הרי זה אסור משום כלאים:

סימן ש

איזו כלאים דאוריתא ואיזו דרבנן, ובו ז' סעיפים:

א. כיון שנתחבר הצמר עם הפשתן צד חבור בעולם, אסור משום כלאים. כיצד, צמר ופשתים שטרפן זה עם זה ושע אותם ועשה מהם לבדים, או שטרפן וטווה אותם כאחד, וארג בגד מטווי זה,

יד. קשר שני סוסים בקרון אחד, אסור לקשר עמהם חמור, אף על פי ששני הסוסים יכולין למשכו בלא החמור:

טו. עגלה המושכת בקרון במין אחד, לא יקשר מין אחר בחבל, לא בצדי הקרון ולא אחר הקרון,

טז. מתר לעשות מלאכה באדם ובבהמה או חיה כאחד, כגון אדם שחורש עם שור, או מושך עגלה עם חמור, וכיוצא בו:

הלכות כלאי בגדים

סימן רחצ

דברים האסורים משום כלאי בגדים, ובו ב'

סעיפים:

א. אין אסור משום כלאים, אלא צמר רחלים ואילים עם פשתן. אבל צמר גמלים וצמר ארנבים ונוצה של עזים וכל שאר מינים, מתרים בפשתן. וכן קנבוס וצמר גפן וכל שאר מינים, מתרים אפלו בצמר רחלים ואילים, וחכמים אסרו מפני מראית העין משי עם צמר, לפי שדומה לפשתים. וכן כלך, והוא מין שגדל בכרכי הים על האבנים שבים ודומה לצמר, אסרוהו מפני מראית העין עם הפשתן. והאדנא משי מצוי בינינו והכל מכירים בו, לפיכך אין בו משום מראית העין ומתיר עם הצמר ועם הפשתן:

ב. רחל בת עז, צמרה אסור עם פשתן, מפני מראית העין:

סימן רצט

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדלו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי בגדים סימן שא

שולחן ערוך

ז. השק והקפה מצטרפין לכלאים:

סימן שא

אם מתר להציע כלאים תחתיו, ודין מרדעת
ותכריכים, וכו' ט"ו סעיפים:

א. מתר מן התורה לישוב על מצעות של כלאים,
שנאמר: לא יעלה עליך אבל אתה מציעו תחתך.
ומדברי סופרים, אפלו עשר מצעות זו על גבי זו
והתחתון שבהם כלאים, אסור לישוב על העליון,
שמא תכרוך נימא על בשרו. במה דברים אמורים,
ברכין, כגון יריעות ושמלות אבל פרים וכסותות
שהם קשים וליכא למיחש שמא תכרוך נימא עליו,
מתר לישן עליהם ובלבד שלא יהא בשרו נוגע
בהם. במה דברים אמורים, כשהם ריקנים ונתונים
על גבי אצטבא של עץ או של אבן, אבל אם הם
מלאים, או אפלו ריקנים אם הם נתונים על גבי
מטה או על גבי תבן, אסור, לפי שנכסף תחתיו
ונכרוך על בשרו:

ב. הנני קאפאנאג"ש דידן, אם הם תפורין בפשתן,
יש לזהר מלהעלותם עליו ואפלו מלהציען תחתיו,
עד שיתפרם במשי או בקנבוס:

ג. בגד גדול וכלאים מצד אחד, אסור ללבשו אפלו
מצדו הב', אף על פי שהצד שבו הכלאים נגרר
על גבי הקרקע:

ד. אסור ללבש כלאים אפלו דרך עראי, כגון
טלית של קטן אף על פי שאין הגדול יוצא בה
עראי:

או שתפר בגד צמר בשל פשתן, אפלו תפרן
בחוטי משי וקנבוס, או שתפר בגד צמר בחוטי
פשתן או בגד פשתן בחוטי צמר, או קשר חוטי
צמר בחוטי פשתן או גדלן, הרי זה כלאים:

ב. בגד צמר שחברו עם בגד פשתן בתכיפה אחת
אינו חבור ואין זה כלאים. קבץ שני ראשי החוט
כאחד, או שתכף שתי תכיפות, הרי זה כלאים:

ג. בגד צמר שנופרם מתר לפרף אותו בחוטי פשתן,
וקושר, אבל לא יתפר:

ד. מתר ללבש חלוק של צמר על גבי חלוק של
פשתן ולקשרם יחד, אף על פי שאינו יכול
לפשטן בלא התרת הקשר, ואפלו הוא קשר של
קימא, ובלבד שלא יתברם זה לזה עם המשיחה
בשתי תכיפות. ויש אוסרים בקשר של קימא:

ה. רצועה אחת של צמר והשניה של פשתן, אסור
לחגר בה אף על פי שרצועה של עור באמצע,
מפני שקושר שני ראשיה ביחד כשחוגר בה. אבל
אם באמצעיתה צמר במקום אחד ופשתן במקום
אחר, ואינם זה אצל זה, מתר. ולפי זה מתר
לחבר עורות התפורות בפשתן תחת בגדי צמר,
ואף על פי שאפשר שיכניס חוט הקנבוס של
התפירה, שמחבר העור עם הבגד בתוך חוט של
תפירת העור ולהרמב"ם כל זה כלאים מן התורה,
ואפלו נתן צמר ופשתים בשק או קפה וכרכן, הוי
כלאים מדאורייתא:

ו. המנהיג בהמות ומכניס תבליים לתוך ידו, מהם
פשתים ומהם צמר, הרי זה מתר, ואף על פי
שכורכן על ידו. אבל אם קשרם בלם, נעשו
כלאים, ואסור לו לכרכם על ידו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות כלאי בגדים סימן שב

שולחן ערוך

יב. לא יקח אדם ביצה חמה בכגד כלאים בידו, שכיין שהוא נצול מלכוות בהם הביצה חשיבה הנאה במניעת הקר:

יג. ערדילרין אין בהם משום כלאים:

יד. אין אסור משום כלאים אלא בגדים שהן דרך חמום, כגון הפתנת והמצנפת והמכנסים והאבנט והשמלה ובגדים שמחפין בהם השוקים ואת הידים וכיוצא בהם, אבל צלצלים קטנים שעושים אותם העם בבית יד שלהם לצרר בהם מעות או תבלין, וסמרטוט שמניחים עליו רטיה, או מלוגמא או אספלנית וכיוצא בהם, הרי אלו מתרים אף על פי שבשורו נוגע בהם, שאין דרך חמום בכך. ציץ של עור או משי וכיוצא בהם שתלה בה חוטי צמר וחוטי פשתן מדלדלים על פני האדם כדי להפריח הזבובים, אין בו משום כלאים, שאין דרך חמום בכך:

טז. אותות שעושים הכובסים והגרדים בבגדים כדי שיהיה מכיר כל א' את שלו, אם היתה אות של צמר בפשתן או פשתן בצמר הרי זה אסור, אף על פי שאינו חשוב אצלו:

סימן שב

דין בגד שאבד בו כלאים, ובו ב' סעיפים:

א. בגד צמר שאבד בו חוט של פשתן או בגד פשתן שאבד בו חוט של צמר, צובעו, שאין הצמר והפשתן עולים בצבע אחד ומיד הוא נכר לו ושומטו, ואם לא נכר, הרי זה מתר, שמא נשמת והלך לו, שהרי בדיק ולא מצאו:

ה. לא ילבש אדם כלאים עראי, ואפלו על גבי עשרה בגדים שאינו מהנהו כלום, ואפלו לגנב את המכס:

ז. תופרי כסות, תופרים כדרךכם ובלבד שלא יתפוננו בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים. והצנועין, תופרין בארץ. וכן מוכרי כסות מוכרין כדרךכן, ובלבד שלא יתפוננו בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים. והצנועים מפשילין במקל:

ז. תכריכי המת מתר לעשותן מכלאים, אפלו לקברו בהם:

ח. מרדעת החמור, מתר לעשותה מכלאים ויושב עליה, והוא שלא יהיה בשרו נוגע בה. ולא יניח מרדעת זו על כתפו, אפלו להוציא עליה את הזבל. ודוקא שכלאים נכרים וידועים בבגד, אבל בגד שאבד בו כלאים ואין מקומו נכר, אסור לעשות ממנו מרדעת לחמור, דכיון שאין מקומו נכר שמא ישכח ויקח ממנו טלאי לתפרו על גבי בגדו. ולא ימכרו לעובד כוכבים, שמא יחזר וימכרו לישראל:

ט. מטפחות שמקנחים בהם את הידים, ומטפחות שמסתפגים בהם הפלים והקרקות, ושמסתפגים בהם אחר הרחיצה, ומטפחות ספרים, אסורים משום כלאים, שהרי הידים נוגעות בהם והם נכרכים על היד תמיד ומתחממין:

י. מטפחות שמסתפרין בהם, אם יש לו בית ראש ולובשין אותו כדרך לבישה, אסור משום כלאים:

יא. וילון, אם הוא רך, אסור לעשותו מכלאים, מפני שהשמש מתחמם בו לפעמים. ואם היה קשה, מתר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות פדיון בכור סימן שג

שולחן ערוך

א. מצות עשה לפדות כל איש מישראל בנו, שהוא בכור לאמו הישראלית, בה' סלעים שהם ק"כ מעים שהם שלשים דרהמים כסף מזקק:

ב. אין האשה חייבת לפדות את בנה

ג. אלו החמשה סלעים נותנן לפהו בכסף או בשוה כסף מפל דבר שירצה, חוץ מקרקעות ועבדים ושטרות, ואם פדהו בהם, אינו פדוי:

ד. כתב לפהו שהוא חייב לו חמשה סלעים בשביל פדיון בנו, חייב לתנם לו ובנו אינו פדוי

ה. נתן לו כלי שאינו שוה בשוק חמשה סלעים, וקבלו הפהו בחמשה סלעים, הרי בנו פדוי, והוא שישוה חמשה סלעים לשום אדם:

ו. נתן לו כלי בפדיון בנו, סתם, אם הוא שוה ה' סלעים, אף על פי שלא שמו אותו בתחלה, בנו פדוי:

ז. נתן ה' סלעים, אפלו לעשרה כהנים, בין בבת אחת בין בזה אחר זה, בנו פדוי:

ח. אם רצה הפהו להחזיר לו הפדיון, רשאי אכל לא יתן הוא לפהו על מנת שיחזיר לו, ואם עשה כן והחזיר לו אין בנו פדוי עד שיגמר בלבו לתן לו מתנה גמורה, ואם רצה הפהו אחר כך להחזיר יחזיר. ולא יחזיר רגיל להחזיר לכל, שלא להפסיד לשאר כהנים, שמתוך כך לא יתנו הכל פדיוני בכוריהם אלא לו. אבל לעניים רשאי להחזיר בכל פעם. וכל שכן שמוה הטעם לא יקבלם על מנת להחזיר, ומכל מקום אם עבר וקבלם, ופרש שנותן לו על מנת להחזיר, הפן פדוי, דמתנה על מנת להחזיר שמה מתנה:

ב. הלוקח כלי צמר מהגויים, צריך לבדוקו יפה יפה, שמא הם תפורים בפשתן. ואפלו אם העובד כוכבים מסיח לפי תמו שתפרן בקנבוס, אינו נאמן. ובמקומות שהפשתן ביקר מן הקנבוס, יש לסמוך להתיר:

סימן שג

שמתר לפשט כלאים מחברו אפלו בשוק, ובו ב' סעיפים:

א. הרואה כלאים של תורה על חברו, אפלו היה מהלך בשוק, היה קופץ לו וקורעו מעליו מיד, ואפלו היה רבו. ואם היה של דבריהם, אינו קורעו מעליו ואינו פושטו בשוק, עד שמגיע לביתו. ואם היה של תורה, פושטו מיד:

ב. אסור להלביש את חברו כלאים:

סימן רש

דין כלאי בגדים מתר לעשותן ולקיימן, ובו סעיף אחר

א. כלאי בגדים מתר לעשותם ולקיימם, ואינם אסורים אלא בלבישה:

הלכות פדיון בכור

סימן שה

מי חייב בפדיון בכור, ומתי ראוי לפדיון, וכל דיניו, ובו ל"א סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו בכור
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות פדיון בכור סימן שה

שולחן ערוך

טז. אם אין לו נכסים בני חורין כדי פדיון, אין
הכהן גובה מהמשעבדים, אף על פי שקדם חוב
הפדיון לחוב הפעל חוב:

יז. אין פדיון הבכור תלוי אלא בפטר רחם, שאם
אינו בכור לאם אף על פי שהוא בכור לאב אינו
חייב בפדיון. ואם יש לו כמה נשים, ויש לו בכור
מכל אחת ואחת, חייב לפדות את כלם:

יח. כהנים ולוים פטורים מפדיון הבן. ואפלו כהנת
ולויה נשואה לישראל, אין הבן חייב בפדיון, שאין
הדבר תלוי באב אלא באם, שנאמר: פטר רחם
בישראל ואם נתעברה מעובד כוכבים, בן הלוייה
פטור מפדיון, ובן הכהנת חייב בפדיון, שהרי
נתחללה אמו מן הפהנה בבעילת העובד כוכבים:

יט. כהן שנולד לו בן חלל, מת האב בתוך שלשים
יום חייב הבן לפדות את עצמו, שלא זכה האב
בפדיונו. ואם מת האב לאחר שלשים יום, כבר
זכה האב בפדיונו וירשו בננו ממנו, הלכך יפריש
הפדיון ויעצבנו לעצמו:

כ. השפחה שנשתחררה וכותית שנתגירה כשהן
מעברות, וילדו, אף על פי שהורתו שלא בקדשה,
הואיל ונולד בקדשה חייב, שנאמר: פטר רחם
בישראל והרי פטרו רחם בישראל. אין ידוע אם
קדם שנתגירה או אחר שנתגירה, המוציא מחברו
עליו הראיה:

כא. העובדת כוכבים והשפחה שילדו ואחר כך
נתגירה ונשתחררו, וילדו אחר כך, פטור, שאין
זה פטר רחם:

כב. בן ח' חדשים שהוציא ראשו והוא חי, והחזירו
ומת, או בן ט' שהוציא ראשו, אפלו אחר שמת,

טז. הפריש חמשה סלעים לפדיון בנו, ונאבדו, חייב
באתרייתן עד שיבואו ליד כהן:

יז. בשעה שנותן הפדיון לכהן מברך: אקב"ו על
פדיון הבן, וחוזר ומברך: שהתינו, ואחר כך נותן
הפדיון לכהן, ואם פודה עצמו, מברך: אשר
קדשנו במצותיו וצונו לפדות הבכור, ומברך:
שהתינו:

יח. אין הבכור ראוי לפדיון עד שיעברו עליו
שלשים יום, ואחר שלשים יום יפדנו מיד, שלא
ישהה המצוה. ואם חל יום ל"א להיות בשבת, אין
פודין אותו בשבת, אלא ימתין עד יום א':

יט. מת הבן בתוך שלשים, ואפלו ביום שלשים,
וכן אם נעשה טרפה קדם שעברו עליו שלשים
יום, אינו חייב בפדיון, ואפלו הקדים ונתן לכהן
הפדיון, יחזירנו לו:

יג. מי שפדה בנו בתוך שלשים יום, אם אמר ליה:
מעכשו, אין בנו פדוי. ואם אמר ליה: לאחר
שלשים יום, בנו פדוי ואף על פי שאין המעות
קיימים לאחר ל' יום. מי שהוא ספק אם הוא חייב
בפדיון, פטור, שהמוציא מחברו עליו הראיה:

יד. מת האב בתוך שלשים יום, הרי הבן בחזקת
שלא נפדה, עד שיביא ראיה שפדאו אביו. ואם
מת האב לאחר שלשים יום, בחזקת שנפדה עד
שיודיעוהו שצוה בשעת מיתתו ואמר שלא נפדה:

טז. עבר האב ולא פדה את בנו, כשיגדיל, חייב
לפדות עצמו. היה הוא לפדות ובנו לפדות, יפדה
עצמו תחלה, ואחר כך יפדה את בנו. ואם אין לו
אלא כדי פדיון אחד, יפדה עצמו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא ושמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות פדיון בכור סימן שה

שולחן ערוך

תופס בשביל החי. ילדו זכר ונקבה, או שני זכרים ונקבה, נותן ה' סלעים לפהו. ואם מת אחד מהזכרים תוך ל' יום, אינו נותן לפהו כלום. ילדו שתי נקבות וזכר, או שני זכרים ושתי נקבות, ואין ידוע איזה נולד ראשון, אין כאן לפהו כלום, שאני אומר: נקבה נולדה תחלה ואחריה זכר

כה. שתי נשיו, אחת בכרה ואחת לא בכרה, וילדו שני זכרים ונתערבו, נותן ה' סלעים לפהו, ואם מת אחד מהם בתוך ל', אין כאן לפהו כלום. ואם מת האב, נותנים בין שניהם ה' סלעים. זכר ונקבה, או שני זכרים ונקבה, אין כאן לפהו כלום:

כז. שתי נשים של שני אנשים שלא בכרו, וילדו שני זכרים ונתערבו, זה נותן ה' סלעים וזה נותן ה' סלעים. נתנו, ואחר כך מת אחד מהבנים בתוך ל' יום, אם לשני כהנים נתנו, אינם יכולים להוציא מידן. ואם לכהן אחד נתנו, כותב אחד מהם הרשאה לחברו, וילך זה בהרשאה ויוציא מהכהן ה' סלעים. ואם ילדו זכר ונקבה, ואין ידוע איזו ילדה זכר ואיזו ילדה נקבה, או שילדו שני זכרים ונתערבו, ומת אחד מהם, האבות פטורים והבן חייב לפדות את עצמו:

ל. וכן מבכרת שלא שהתה אחר בעלה ג' חדשים, ונשאה וילדה זכר, ספק בן ט' לראשון או בן ז' לאחרון, האבות פטורים, והבן חייב לפדות את עצמו, ואם ילדו שתי נקבות וזכר, או שני זכרים ושתי נקבות, אין כאן לפהו כלום:

לא. שתי נשים של שני אנשים, אחת בכרה ואחת לא בכרה, וילדו שני זכרים, זה שלא בכרה

והחזר ואחר כך יצא אחיו וילדה וילד קימא, אינו פטר רחם, שהרי נפטר בראשו של ראשון, ומשתצא פדחתו פוטר הבא אחריו. וכן המפלת כמין בהמה, תיה ועוף שחצי פרצוף פניהם דומה לצורת אדם, או סנדל או שליא או שפיר מרקם או שיצא הנולד מחתך איברים איברים, הנולד אחר כל אחד מאלו אינו פטר רחם

נג. בן ח' חדשים שהוציא ראשו מת, והמפלת שפיר מלא דם או מלא מים או מלא גונים, והמפלת כמין דגים וחגבים, שקצים ורמשים, והמפלת ליום ארבעים, הנולד אחר פל אלו בכור לפדיון:

נד. יוצא דפן והנולד אחריו כדרכו, שניהם פטורים. הראשון, מפני שלא יצא מהרחם, והשני, מפני שקדמו אחר:

נה. מי שלא בכרה אשתו, וילדה זכר ונקבה, ואין ידוע איזה מהם יצא ראשון, אין כאן לפהו כלום. ילדה שני זכרים, אף על פי שאין ידוע איזה מהם הבכור, נותן חמשה סלעים לפהו. מת אחד מהם בתוך ל' יום, פטור, דשמא הבכור מת והמוציא מחברו עליו הראיה:

נו. מת האב קדם שפדאן, בין מת תוך ל' בין מת לאחר ל', והבנים קימים, נותנין בין שניהם ה' סלעים, אפלו חלקו כבר הנכסים:

נז. שתי נשיו שלא בכרו, וילדו שני זכרים, נותן עשר סלעים לפהו. מת אחד מהם בתוך ל' יום, אם לכהן אחד נתן, חזיר לו ה' סלעים, ואם לשני כהנים נתן, אינו יכול להוציא מהם, שהרי לא עין פדיון זה על בן זה, וכל אחד יאמר: אני

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות בכור בהמה טהורה סימן שו

שולחן ערוך

ו. הבכור, בזמן הזה, מוכר אותו הכהן אפלו לישראל, תמים חי, ובעל מום חי ושחוט, ומקדש בו את האשה, שהוא פשאר ממונו. אבל אינו נמכר במקולין, ואינו נשקל בלטרוא. ומכל מקום מתר לשקל בו מנה כנגד מנה, וכנגד פלי וקופיץ והני מלי, בשרו, אבל חלבו ודמו וגידו וקרניו, נמכרים במקולין ונשקלין בלטרוא. ושמונו של גיד דינו כבשר, כיון שהוא מתר מן התורה:

ז. הבכור, אפלו בעל מום, נאכל תוך שנתו. ומאימתי מונה לו, אם נולד בעל מום מונה לו מיום שנולד, והוא שיודע שכלו לו חדשיו, שהרי נראה לאכילה ביום לידתו. אבל אם לא ידע בודאי שכלו לו חדשיו, מונה לו מיום שמיני:

ח. נולד לו מום תוך שנתו, רשאי לקימו כל י"ב חדש. נולד לו מום בסוף שנתו, מתר לקימו ל' יום מיום שנפל בו המום, ואף על פי שהוא מתאחר לאחר שנתו. כיצד, כגון שנפל בו מום בט"ו יום לפני גמר שנתו, משלימים לו ט"ו יום אחר שנתו. נולד לו מום אחר שנתו, אינו רשאי לקימו אלא עד ל' יום, ויאכל:

ט. הבכור, בזמן הזה, עד שלא נראה להראותו לחכם, מקימו שתים ושלוש שנים, ומשנראה להראותו לחכם, אם נולד בו מום בתוך שנתו רשאי לקימו כל י"ב חדש. ואם נולד בו מום לאחר שנתו, מקימו ל' יום:

י. שנה של בכור היא שנת לבנה תמימה, י"ב חדש מיום ליום. ואם היתה שנה מעברת, נתעברה לו, ומונה לו י"ג חדשים:

אשתו, נותן ה' סלעים לכהן. זכר ונקבה או שני זכרים ונקבה, אין כאן לפהו פלוס:

הלכות בכור בהמה טהורה

סימן שו

דין בכור בהמה טהורה באיזה זמן ובאיזה מקום נוהג, ובו י"ב סעיפים:

א. בכור בהמה טהורה נוהג בזכרים ולא בנקבות. ונוהג אפלו שלא בזמן הבית, בין בארץ בין בחוצה לארץ. ומצוה להקדישו ולומר: הרי זה קדש, שנאמר: תקדיש לה' אלהיך ואם לא הקדישו, מתקדש מאליו מרחם:

ב. אין נותנין הבכור לכהן כשיולד, שאין זו גדלה לכהן, אלא יטפל בו בעליו עד שיגדיל מעט. ועד כמה ישראל חייבים להטפל בו, בדיקה ל' יום, ובגסה, חמשים יום. ואם אין לו כהן מצוי, חייב להטפל בו עד שיזדמן לו כהן:

ג. אמר ליה הכהן: תנהו לי תוך זמן זה, ואני אטפל לעצמי, אינו רשאי לתנו לו, שזה כמו מסייע על מתנותיו. ואם היה בעל מום ואמר ליה תוך זמן זה: תנהו לי שאוכלנו עתה, רשאי לתנו לו:

ד. אם הכהן מסרב מלקבלו, מפני שיש בו טרח גדול בזמן הזה להטפל בו עד שיפול בו מום, אינו רשאי, מפני שנראה כמבזה מתנות כהונה:

ה. הבכור, בזמן הזה, ישנהו עד שיפול בו מום, ושוחטו על פי ממחה, ואוכלו ומאכילו אפלו לעובד כוכבים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות בכור בהמה טהורה סימן שז

שולחן ערוך

א. לא שנא שחטו אחר כך, ואפלו על ידי ממחה, אין השחיטה מתרת הצמר שנתלש מחיים. אבל צמר המחבר, השחיטה מתירתו כבשרו:

ב. אם נתלש מחיים ועודנו מסבך בשאר הצמר, את שנראה כשאר צמר נתר בשחיטה, ואת שאינו נראה כשאר הצמר, והוא שעקרו הפוך כלפי ראשו, אין השחיטה מתירתו:

ג. כשבא לשחטו או לראות מומו, לתלש הצמר של מקום שחיטה, כדי לעשות מקום לשחיטה. ודוקא ביד, אבל לא בכלי, כדי שלא יהא נראה כגוזז:

ד. גזת בכור, אפלו גזת בעל מום, שנתערב בגזי חלין אפלו אחת בכמה אלפים, כלן אסורות, שהרי הוא דבר חשוב ומקדש בכל שהוא:

ה. האורג מלא הסיט מצמר בכור בכגד, ידלק הכגד:

סימן שט

דיני בכור בזמן הזה, ובו ב' סעיפים:

א. בכור, בזמן הזה, אין בו התר אלא על ידי מום. ואפלו אם ירצו הבעלים או הכהן לכנסו לכפה עד שימות מעצמו, אינם רשאים, אלא צריך הכהן לגדלו עד שיפול בו מום:

ב. אפלו כשיפול בו מום בגלוי ונכר לכל, כגון שנקטעה ידו או רגלו וכיוצא בו, אינו רשאי לשחטו אלא על פי ממחה, שיורה לו שהוא מום הראוי לשחט עליו. ואם אין חכם ממחה, נתר על פי ג' בני הכנסת, דהיינו חכמים קצת ואינם בקיאים כל כך. והאדנא דליכא ממחין, אינו נשחט על פי ג' בני הכנסת אלא במומין מבקקים

יא. נולדו לו שני טלאים, אחד בט"ו של אדר הראשון ואחד בראש חדש אדר השני, זה שנולד בראש חדש אדר שני, פיון שהגיע יום ראשון באדר של שנה הבאה עלתה לו שנה, וזה שנולד בחצי אדר הראשון לא עלתה לו שנה עד חצי אדר של שנה הבאה, הואיל ונולד בתדש העבור מונים אותו לו:

יב. עבר ושהה אותו לאחר זמנו, אינו נפסל:

סימן שז

דין הבכור אחר שחיטה, ושאינו יכול למכרו ולא לשחטו עד שיפול בו מום, ובו ג' סעיפים:

א. אין מרגילין בבכור, דהיינו להפשיט עורו שלם דרך מרגלותיו:

ב. שחטו ונמצא טרפה, עורו עם בשרו אסור בהנאה וטעון קבורה:

ג. צריך הכהן להשהותו ולגדלו לעולם, עד שיפול בו מום. ויכול למכרו אפלו לישראל, אף על פי שהוא תמים, והלוקח ינהג בו קדשת בכור. במה דברים אמורים, שהלוקח קונה אותו לצרפו. אבל אסור לעשות בו סחורה, דהיינו לקנותו כדי להרויח. ואם קנאו לצרפו ולא נצטרף לו, יכול לחזר ולמכרו:

סימן שח

אסור עבודת הבכור ואסור גזתו, ובו ה' סעיפים:

א. הבכור אסור בגזו ועבודה. ואפלו אם עבר וגזזו, או תלשו בידו, או אפלו נשר הצמר מעצמו, אסור בהנאה לעולם, לא שנא מת מעצמו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות בכור בהמה טהורה סימן שי

שולחן ערוך

ממנו עורות שאינם עבודים, אפלו של נקבה, שמא יחתך זכרותו ויאמר: של נקבה הוא. ואין לוקחין ממנו צמר, אפלו מלבן. אבל לוקחין ממנו צמר טווי ולבדים ועורות עבודים:

סימן שיב

דין הנוטל שכר לראות בכור, ובו ג' סעיפים:

א. הנוטל שכר להיות רואה בכורות, אין שוחטין על פיו אלא אם כן היה ממחה גדול וידעו בו חכמים שאין כמותו, ופסקו לו שכר על הראיה והפקור. וצריך שיתנו לו שכרו, בין יהיה המום קבוע ויתרנו, בין אם לא יהיה קבוע. ולא יתנו לו שכר על הפהמה אלא פעם אחת, ורואה אותה לעולם, כל זמן שמביאין אותה, כדי שלא יבא לידי חשד:

ב. אין החכם רואה בכור לעצמו:

ג. אין רואין מומין ביום טוב. אבל אם ראהו מערב יום טוב, יכול לחקר עליו ביום טוב היאך נפל בו המום:

סימן שיג

שלא להטיל מום בכור, ובו ז' סעיפים:

א. אסור להטיל מום בכור, אפלו לגרם לו מום, כגון לתן דבלה על גבי אזנו כדי שישלנה הפלב משם ויקטע אזנו עמה וכיוצא בזה, או שאומר לעובד פוכבים להטיל בו מום. ואם עשה מום בידים או בגרמתו, אין שוחטין אותו על ידו עד שיפל בו מום אחר מעצמו. ואם מת, אין קונסין בנו אחריו, אלא שוחטין אותו על ידו:

כגון נסמית עינו ונקטעה ידו וכיוצא בהן. וצרימת האזן הוא מום מבהק היכא דמנכר שפיר ונראה לעינים שהוא יותר מתגירת הצפרן. וכיצד צרימת האזן, שנפגמה בתסרון מן התנוף, ולא העור שבשפת האזן, בין שנפגמה בידי אדם בין שנפגמה בידי שמים:

סימן שי

דין בכור שנשחט שלא על פי חכם, ובו ג' סעיפים:

א. השוחט את הבכור שלא על פי חכם, אפלו הראהו לחכם אחר כך ומצא בו מום, אסור. והוא הדין בזמן הזה, אם לא הראהו לשלשה בני הפנסת:

ב. השוחט הבכור שלא על פי ממחה, ומכרו ואכלוהו, מתזיר להם הדמים, לא אכלוהו, יקבר ויחזיר להם הדמים:

ג. מי שאינו ממחה, וראה את הבכור, ונשחט על פיו, יקבר וישלם מביטו. וכמה ישלם, אם הוא בארץ ישראל משלם בגסה חצי דמיו, ובדקה רביע דמיו, ובחוץ לארץ, בין בדקה בין בגסה חצי דמיו. והאדנא, שאף בארץ ישראל אין רב שדות של ישראל, מתר לגדל בהמה דקה אפלו בארץ ישראל, הלכך אפלו בארץ ישראל אף בדקה משלם חצי דמים:

סימן שיא

דין החשוד למכר הבכור, ובו סעיף אחד

א. החשוד למכר בכור לשם חלין, אין קונים ממנו בשר צבאים, שדומה לבשר עגלים. ואין לוקחים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות בכור בהמה טהורה סימן שיד

שולחן ערוך

א. שפשיבא לאכלם נפגם שפתו או פיוצא בזה, אין לשחטו על אותו המום:

ב. כל המומין הראויים לבוא בידי אדם, נאמן הרוצה עליהם לומר: מאליהם נפלו ולא נעשו בכונה, וישחט עליהם. במה דברים אמורים, כשהיה הרוצה ישראל והבכור ביד הכהן, אבל אם היה הרוצה כהן והבכור עדין הוא ביד בעליו הישראלי, הרי זה אינו נאמן, וחושדין אותו שמא הוא הטיל בו כדי שיתגנו לו:

ג. כהן שהעיד לכהן אחר שמום זה מאליו נפל, נאמן, ואין חוששין להם שמא הם גומלים זה את זה:

ד. אפלו בגיו ובגיו ביתו של כהן, מעידין לו על הבכור, אבל לא אשתו, מפני שהיא כגופו:

ה. עד שהעיד מפי עד אחר שמום זה נפל שלא לדעת, נאמן. אפלו אשה נאמנת לומר: בפני נפל מום זה מאליו, וישחט עליו:

ו. לא היו מחזקים בו שהוא בכור, ואמר הכהן: בכור הוא זה ומום זה נפל בו מעצמו, נאמן:

ז. בכור שהיה ביד כהן, ונפל בו מום, והעיד עליו עד אחד שזה המום מאליו נפל, ואין אנו יודעים אם מום זה שוחטין עליו את הבכור, ובא הכהן שהוא בידו ואמר: הראיתי מום זה והתירו לשחיטה, הרי זה נאמן, ואין חוששין שמא לא הראהו:

ח. וכן נאמן הכהן לומר על בכור בעל מום: בכור זה נתנו לי ישראל במומו, ואין חוששין שמא הוא

ב. אם עובד פוכבים או תינוק מטיל בו מום מעצמו, אם לא פון להתירו, מתר, אפלו אם שאל: למה אין שוחטין אותו, והשיבו לו לפי תמם שאסור לשחטו עד שיפול בו מום. אבל אם פון להתירו, כגון לאחר שרואה שהתירוהו על ידי כך עושה כן לאחרים, אסור:

ג. אם אמרו לעובדת פוכבים המשרתת בבית יהודי, על הבכור, שאין לאכלו בלא מום, והלכה וחתכה אגנו, חשוב לדעת ואין שוחטין אותו עליו, מפני שעובדת פוכבים זו כונה להתירו, וגם האמרים לה שאינו נאכל בלא מום פוגנו לקר שטטיל בו מום:

ד. היה הבכור רודפו, ובעט בו ועל ידי כן עשה בו מום, מתר לשחטו עליו. ואפלו בעט בו לאחר שגזל ממנו:

ה. דבר תורה, בכור שנפל בו מום עובר, מתר להטיל בו מום קבוע, אבל חכמים אסרוהו:

ו. בכור שאחזו דם, יקזו ובלבד שלא יתפון לעשות מום. ואם נעשה בו מום בהקנה זו, הרי זה נשחט עליו:

ז. מתר להטיל מום בבכור בזמן הנה קדם שיצא לאויר העולם:

סימן שיד

מי נאמן על הטלת מום בבכור, ובו י"א טעיפיים:

א. הכהנים חשודים להטיל מום בבכור. אפלו אם הוא חכם ויושב ביישיבה, אם עשה דבר שנראה כמערים, כגון שנתן לבכור שעורים בסל בענין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות בכור בהמה טהורה סימן שטו

שולחן ערוך

טמטום, הרי זה ספק בכור ויאכל במומו לבצעליו. ודוקא במטיל מים במקום נקבות, אבל אם מטיל מים במקום זכרות, בכור ודאי הוא וצריך לתנו לבתן:

ג. אנדרוגינוס הוא ספק בכור, ויאכל במומו לבצעלים:

ד. מבכרת שיצאה מלאה ותורה ריקנית, הבא אתריה בכור, מספק, שמא הפילה דבר שאינו פוטר מהבכורה:

ה. רחל שילדה כמין עז, או עז שילדה כמין רחל, פטורה מהבכורה, שנאמר: אך בכור שור עד שיהיה הוא שור ובכורו שור. ואם היה בו מקצת סימני אמו, הרי זה בכור והוא בעל מום קבוע, שאין לה מום גדול משנוי בריתו:

ו. פרה שילדה כמין חמור, ויש בו מקצת סימני פרה, הרי זה בכור לבתן, הואיל ומין החמור יש בו דין בכור. אבל אם ילדה מין סוס או גמל, אף על פי שיש בו מקצת סימני פרה, הרי הוא ספק בכור, לפיכך יאכל לבצעליו, ואם תפסו כהן אין מוציאין מידו. והוא הדין לחמור שילדה כמין סוס, ויש בו מקצת סימני חמור, הרי זה ספק בכור:

ז. בהמה דקה שטנפה, דהינו שנמוח העבר ויצא המחוי, פטורה מהבכורה. וצריך להראותו לרועה חכם שיראה אם הוא מחוי ולד. ובהמה גסה שהפילה שליא, פטורה מהבכורה, והשליא עצמה אין בה קדושה, ומתר להאכילה לכלבים. שפעה חררת דם, פטורה מהבכורה. והתורה תקבר, לפרסמה שהיא פטורה מהבכורה:

הטילו, דמלתא דעבידא לגלווי לא משקרי בה אנשי:

ט. נאמן ישראל לומר: נתתי בכור זה לכהן במומו, אפלו היה טלה והגדיל ולא תישנן שמא אינו מכירו:

י. ישראל לא נחשדו על הבכורות, אפלו שלהם. לפיכך ישראל שיש לו ספק בכור שנאכל במומו לבצעלים, נאמן לומר שנפל בו מום מעצמו:

יא. אין רואין את הבכור לישראל עד שיהא כהן עמו, שמא יאמר לו הממחה: מום הוא ומתר לשחט עליו, וילך וישחטנו לעצמו ולא יתנו לבתן, שאף על פי שאינו חשוד לאכל קדשים בחוץ, חשוד הוא לגזל מתנות כהנה. לפיכך אם היה חכם וידוע שהוא מדקדק על עצמו, רואים לו. היה המום גלוי לכל, כגון שנקטעה ידו או רגלו, הואיל והביאו לחכם הממחה הרי זה בחזקת מדקדק על עצמו, לפיכך רואים לו אף על פי שאין עמו כהן:

סימן שטו

דין ספק בכור ויוצא דפן וטמטום ואנדרוגינוס,

וכו ז' פעיפ"ב:

א. ספק בכור, אין הבצעלים צריכים לתנו לבתן, אלא ישנונו עד שיפל בו מום, ויאכלנו. ואסור בגזה ועבודה. ואם תקפו כהן, אין מוציאין אותו מידו:

ב. יוצא דפן ושנולד אחריו דרך רחם, שניהם אינם בכור, אפלו ילדה נקבה תחלה דרך דפן, וזכר אחריו דרך רחם, כיון שקדמו אחר. בכור שהוא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו בכור
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות בכור בהמה טהורה סימן שטז

שולחן ערוך

דין בכור שנתערב ומת אחד מהבהמות, ובו ג'

סעיפים:

א. שנים שהפקידו אצל אחד שני זכרים, אחד בכור ואחד פשוט, ומת אחד מהם ואינו יודע איזה מג' הנשאר ביניהם, והוא בין שניהם, ודינו כספק בכור:

ב. מי שהפקיד בכור אצל חברו, ולחברו פשוט ומת אחד מהם, המוציא מחבירו עליו הראיה, וכיון שהנפקד מחזק, יחזיקנו ויאכלנו ממומו:

ג. רוצה כהן שנתן בהמות בחצר בעל הבית, וילדה אחת מהן בכור, ונתערבו עם של בעל הבית, ומת אחד מהם, הוי ליה בעל הבית מחזק ויאכלנו במומו:

סימן שיח

כמה ספקות בדיני בכור בהמה, ובו ו' סעיפים:

א. רחל שלא בכרה וילדה שני זכרים, אפלו יצאו שני ראשיהם כאחד, אי אפשר שלא קדם אחד, הואיל ואין ידוע איזה יצא ראשון, הכהן נוטל את הפחוש והשני ספק בכור. מת אחד מהם, אין לפהן כלום, שזה החי ספק הוא והמוציא מחברו עליו הראיה. וכן אם ילדה זכר ונקבה, הרי הזכר ספק שמא הנקבה יצאה תחלה, לפיכך אין לפהן כלום שהמוציא מחברו עליו הראיה:

ב. שתי רחלות שלא בפרו וילדו שני זכרים, שניהם לפהן, זכר ונקבה, הזכר לפהן, שני זכרים ונקבה, הפהן נוטל את הפחוש והשני ספק בכור, ואם מת אחד מהם, אין לפהן כלום, שזה החי ספק בכור הוא והמוציא מחברו עליו הראיה:

סימן שטז

דין הלוקח בהמה מן העובד כוכבים ואינו יודע אם בכרה, ובו ו' סעיפים:

א. הלוקח בהמה מהעובד כוכבים, ואין ידוע אם בכרה וילדה, הרי זה ספק בכור, ויאכל במומו לבעלים, ואינו לפהן, שהמוציא מחברו עליו הראיה. בין אם לקחה תוך שנתה, או אחר שנתה, ואפלו אם העובד כוכבים מסיח לפי תמו שפבר בכרה, אינו נאמן:

ב. לקח בהמה מיניקה מהעובד כוכבים, אינו חושש שמא בנה של אחרת היא מיניקה, אלא הרי זו בחזקת שילדה. ואפלו היה זה שמיניקה כמו מין אחר, ואפלו כמין חזיר, פטורה מהבכורה:

ג. וכן בהמה שהיא חולבת, פטורה מהבכורה, שרב הבהמות אינן חולבות אלא אם כן ילדו:

ד. בהמה שראינה חולבת, וידענו שלא ילדה, אם אחר כך ראינה מיניקה ולא ידענו אם ילדה אותו ולד אם לא, הרי זה בחזקת שילדתו:

ה. מי שיש לו בעדרו מבכירות, ושאין מבכירות, וילדו, ולא היה שם אדם, ומוציא מבכירות מיניקות נקבות ושאינן מבכירות מיניקות זכרים, אינו חושש שמא בנה של זו בא לו אצל זו ושל זו אצל זו, אלא הדבר בחזקתו שכל אחת מיניקה את בנה:

ו. הלוקח בהמה מישראל, הרי זה בחזקת שפכרה, עד שיודיעו המוכר שעדין לא ילדה:

סימן שיז

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו בכבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמרו:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות בכור בהמה טהורה סימן שיט

שולחן ערוך

ד. יצא רב העפר על ידי מעוט אחד מהאברים
שמשלימו לרב, חשב כילוד אף על פי שרב האבר
מבפנים, ואסור למכרו לעובד כוכבים ולהשליכו
לפלים, ופוטר הבא אחריו. ואם יצא חציו של
עבר על ידי רב אחד מהאברים שעל ידו נשלם
יצאת חצי העפר, הרי זה ספק ואסור למכרו
לעובד כוכבים ולהשליכו לפלים, והבא אחריו
ספק בכור:

סימן שכ

מי הם החיובים בכבור בהמה טהורה, ודיני שתפות
עובד כוכבים, ובו ז' סעיפים:

א. כהנים ולוים חייבים בכבור בהמה טהורה,
ויפרישנו הפהן ויעכבנו לעצמו:

ב. בהמת השתפין חייבת בכבורה:

ג. שתפות העובד כוכבים פוטר, שאם היה העובד
כוכבים שתף בפרה או בעפר, אפלו היה לו אחד
מאלף באם או בולד, הרי זה פטור מהבכורה.
לפיכך המקבל בהמה מן העובד כוכבים להיות
מטפל בה והולדות ביניהם, או עובד כוכבים
שקבל מישראל כנה, הרי אלו פטורים מהבכורה,
שנאמר: פטר רחם בבני ישראל עד שיהיה הפל
מישראל:

ד. היה לו באחד משניהם אבר אחד, פגון יד או
רגל, רואים כל שאלו יחתך יהיה בעל מום, הרי
זה פטור, ואם אפשר שהעובד כוכבים יחתך אבר
ולא יפסל, חייב בכבורה:

ג. ילדו שתי נקבות וזכר, או שני זכרים ושתי
נקבות, הרי הזכרים ספק, שאני אומר: שמא
הנקבה נולדה תחלה ואחר כך הזכר, לפיכך אין
כאן לפהן כלום, שהמוציא מחברו עליו הראיה:

ד. אחת בפרה ואחת לא בכרה, וילדו שני זכרים,
אחד לו ואחד לפהן, וכל אחד מהם ספק בכור,
והפהן נוטל הכחוש. מת אחד מהם, אין כאן לפהן
כלום, שזה החי ספק הוא. וכן אם ילדו זכר
ונקבה, אין כאן לפהן כלום, שזה הזכר ספק בכור
הוא:

ה. גר שנתגיר, ספק בכרה בהמתו קדם שנתגיר
ספק אחר כך, הוי ספק, ויאכל במומו לבעלים:

ו. כל שהוא ספק בכור, ירעה עד שיפל בו מום,
ויאכל לבעליו. ואם תפשו הכהן, אין מוציאים
אותו מידו, ואוכל אותו במומו:

סימן שיט

דין חתוך אבר הבכור ויתר דיני בכור, ובו ד'
סעיפים:

א. מבפרת המקשה לילד, יכול לחתך אותו אבר
אבר ומשליך לפלים. והבא אחריו, בכור. יצא
רבו, הרי זה יקבר ונפטרה מהבכורה. ואם חתך
אבר והניחו, אבר והניחו, עד שהשלים רבו, הרי
כל האברים צריכין קבורה ונפטרה מהבכורה, פיון
שיצא רבו, בין שלם בין מחתך נתקדש למפרע:

ב. יצא שלישי ומכרו לעובד כוכבים, וחזר ויצא
שלישי אחר, נתקדש למפרע:

ג. יצא שלישי דרך דפן ושני שלישים דרך רחם,
אינו קדוש:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א' של"ה ושם מטרתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

מזן

מזן לחודש

יורה דעה

הלכות פטר חמור סימן שכא

שולחן ערוך

א. בכור בהמה טמאה נוהג בכל מקום ובכל זמן. ואינו נוהג אלא בתמורים. וזה מצותו, שכל ישראל שיש לו תמורה שבפרה פודהו בשה מן הכבשים או מן העזים, בין זכר בין נקבה, בין תם בין בעל מום, בין גדול בין קטן, ויתנונו לכהן. ומאימתי חייב לפדותו, משיולד עד שימות, אלא שמצוה לפדותו מיד, שלא להשהות המצוה. ולאחר שיפדנו הוא חלין גמורים, ומתר בגזה ועבודה כשאר חלין. והכהן יעשה גם כן בשה כמו בשאר חלין:

ב. אין פודין לא בעגל ולא בחיה ולא בשה שחוט ולא בטרפה ולא בכלאים ולא בכוי:

ג. אין פודין בשה הדומה למין אחר, ואם פדה, פדוי

ד. פודין בגן פקועה:

ה. אם אין לו שיה לפדותו, פודהו בשויו. ונותן דמיו לפהן. לא אמרה תורה להחמיר עליו, אלא להקל עליו שאם היה לו פטר חמור ששה עשרה סלעים, יש לו לפדותו בשה שוה דינר. במה דברים אמורים, כשהיו דמי פטר חמור מג' זוזין ומעלה, אבל אם היו דמיו פחות מג' זוזין, אין פודין אותו אלא בשה או בג' זוזין, ועין יפה לא יפחת מסלע, ועין רעה בחצי סלע, ובינונית בג' זוזים:

ו. מיד כשהפריש הטלה תחת פטר חמור, תזר הפטר חמור חלין, אפלו קדם שנתנו לפהן, ומתר להנות בו. ואם מת, לא יקבר. והכהן זכה בשה מיד, והוא באחריותו, שאם מת מיד הבעלים קדם שנתנוהו לפהן, פטורים. לפיכך מיד כשמפרישו

ה. עדר שהמלך נוטל ממנה מעשר, פיון שעשור של מלך בתוכו, חשיבא יד עובד כוכבים באמצע ופטור מהבכורה:

ו. בזמן הזה, מצוה לשתף עם העובד כוכבים קדם שיצא לאויר העולם, כדי לפטרו מהבכורה, אף על פי שמפקיע קדשותו, הכי עדיף טפי כדי שלא יבא לידי מכשול להנות ממנו בגזה ובעבודה. ואם יקנה לעובד כוכבים חלק בעבר, אין הקנין חל, לפי שהוא דבר שלא בא לעולם, לכך יקנה לו חלק באם, והקנין יהיה שיקבל פרוטה מהעובד כוכבים ויקנה לו המקום שהבהמה עומדת שם והמקום יקנה לו חלק באם:

ז. המקבל צאן מן העובד כוכבים ופסק עמו שיהיה השכר ביניהם ואם פחתו פחתו לישראל, אף על פי שברשות ישראל הם והרי הם כקנינו, הואיל ואם לא ימצא העובד כוכבים אצלו ממון לגבות ממנו יגבה מהבהמות האלו ומולדותיהם, נעשה כמי שיש לו אחריות עליהם ועל ולדותיהן, והרי יד העובד כוכבים באמצע ופטורים מהבכורה הם וולדותיהן. אבל ולדי ולדות, חייבים, שהרי של ישראל הם ואין לעובד כוכבים רשות עליהם. ואם העמיד ולדות תחת אמותיהן, ולדי ולדות פטורים. ולדי ולדי ולדות, חייבים:

הלכות פטר חמור

סימן שכא

בכור בהמה טמאה במה ובמי ובאיזה מקום נוהג, וכן פדיונו ועריפתו, ובו כ"ג סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות פטר חמור סימן שכא

שולחן ערוך

לבעלים ואינו לכהן, שהמוציא מחברו עליו
הראיה:

יד. שתי תמורות שלא בפרו, וילדו שני זכרים,
נותן שני טלאים לכהן. זכר ונקבה, הזכר לכהן.
שני זכרים ונקבה, אחד לכהן, ועל השני מפריש
טלה אחד והוא לעצמו. שני זכרים ושתי נקבות,
או שתי נקבות וזכר, אין לכהן כלום:

טו. אחת בפרה ואחת לא בפרה, וילדו שני זכרים,
נותן טלה אחד לכהן. זכר ונקבה, מפריש טלה
והוא לעצמו:

טז. הלוקח תמורה מעובד כוכבים, ואין ידוע אם
בפרה, וילדה זכר, פודה אותו בשה והוא לבעלים,
מפני שהוא ספק:

יז. ישראל שירש מאבי אמו כהן פטר חמור ודאי,
ואותו הכהן ירשו מאבי אמו ישראל, מפריש טלה
והוא שלו:

יח. גר שבפרה תמורתו, ספק קדם שנתגיר או אחר
כהן, מפריש עליו טלה והוא שלו:

יט. כהנים ולויים פטורים מבכור בהמה טמאה:

כ. שתפות העובד כוכבים, פוטר בו. וכל דיני
שתפות העובד כוכבים בטמאה, כן דינו בטמאה,
אלא שאסור להשתתף עמו כדי להפקיע קדשתו,
כיון שאפשר בפדיה או בעריפה:

כא. שתפות כהן או לוי, פוטר בו:

כב. עובד כוכבים שהפריש פטר חמור, מודיעין
אותו שאינו חייב והרי הוא מתר בגזה ועבודה:

כג. פרה שילדה כמין תמורה, ותמורה שילדה כמין
פרה, נתבאר בסימן שט"ו:

מברך: אשר קדשנו במצותיו וצונו על פדיון פטר
חמור:

ז. ישראל שפדה פטר חמור של חברו, הוא פדוי,
ופטר חמור הוא לבעליו:

ח. פטר חמור אסור בהנאה עד שיפדה, ואם מכרו
קדם פדיון, דמיו אסורין. ואם מת קדם פדיון, או
שערפו, יקבר, מפני שהוא אסור בהנאה אף לאחר
עריפתו, הואיל ולא נפדה. לפיכך, אם לא פדהו
ונתן פטר החמור בעצמו לכהן, אסור לכהן
להשתמש בו עד שיפדהו בשה ויקח השה לעצמו,
או יערפנו ויקבר. והכהנים חשודים על דבר זה,
לפיכך אסור לישראל לתן פטר חמור לכהן, אלא
אם כן פדה החמור בפניו או יערפנו לפניו:

ט. פטר חמור, קדם שיפדה, אסור לעבד בו ולגזוזו
כדי להנות בשערו. אבל אם היה שערו מסבך, או
שיש לו מכה במקום השער, מתר לגזוזו להנאתו,
והשער אסור בהנאה, ויקבר:

י. ישראל שיש לו ספק פטר חמור, יפריש עליו
טלה להפקיע אסורו, ומעכב הטלה לעצמו:

יא. פטר חמור אין ממיתין אותו לא במקל ולא
בקנה ולא במגל ולא במגרה ולא בקרדס, אלא
בקופיץ. ולא יכניסנו בחדר וינעל בפניו עד
שימות, שנאמר: וערפתו:

יב. מצות פדיה קודמת למצות עריפה:

יג. תמורה שלא בפרה, וילדה שני זכרים נותן טלה
אחד לכהן. זכר ונקבה, ספק, ומפריש טלה אחד
כדי להפקיע קדשה ממנו עד שיהיה מתר בהנאה,
שמא הזכר נולד תחלה וטלה זה שהפריש,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גלין

מזן

מזן

לחודש

יורה דעה

הלכות חלה סימן שכב

שולחן ערוך

הלכות חלה

סימן שכב

הפרש חלה שיש בין חלת ארץ ישראל לחלת חוצה לארץ, ובו ה' סעיפים:

א. מצות עשה להפריש תרומה מהעסה ולתנה לכהן, שנאמר: ראשית ערסתכם תרימו תרומה וראשית זה אין לו שעור מן התורה, אפלו הפריש כשעורה, פטר את העסה. והעושה כל עסתו חלה, לא עשה כלום, עד שישיר מקצת. ומדברי סופרים מפרישין אחד מכ"ד מן העסה. והנחתום העושה למכר בשוק, מפריש אחד ממ"ח. ואם נטמאה העסה בשוגג או באנס, אף בעל הבית מפריש אחד ממ"ח:

ב. אין חייבים בחלה מן התורה אלא בארץ ישראל בלבד, שנאמר: והיה באכלכם מלחם הארץ ובזמן שכל ישראל שם שנאמר בבאכם ביאת כלכם ולא ביאת מקצתכם. לפיכך חלה בזמן הזה אפלו בימי עזרא בארץ ישראל, אינה אלא מדבריהם:

ג. מפרישין חלה בחוצה לארץ מדברי סופרים, כדי שלא תשכח תורת חלה מישראל:

ד. ג' דינים לחלה בשלש ארצות: כל הארץ שהחזיקו בה עולי בבל עד כזיב, מפרישין בה חלה אחת, כשעור, והיא נאכלת לפנהנים, ושאר ארץ ישראל, שהחזיקו בה עולי מצרים ולא עולי בבל, שהוא מכזיב ועד אמנה, מפרישין בה שתי חלות, הראשונה אחד ממ"ח והיא נשרפת, והשנייה אין לה שעור, ונותנים אותה לפהן לאכלה. וכל הארץ מאמנה ולחויז, בין בסוריא בין בשאר

ארצות, מפרישין שתי חלות, הראשונה אין לה שעור, והיא נשרפת, והשנייה, א' ממ"ח, ונאכלת, ומתרת לטמאים אפלו לזבים וזבות. ובזמן הזה, שאין עסה טהורה, מפני טמאת המת, מפרישין חלה אחת בכל ארץ ישראל, אחד ממ"ח, ושורפין אותה, מפני שהיא טמאה. ומכזיב ועד אמנה, מפרישין שנייה לכהן לאכילה, ואין לה שעור, כשהיה הדבר מקדם:

ה. חלת חוצה לארץ, אף על פי שהיא טמאה, הואיל ועקר חיוביה מדבריהם, אינה אסורה באכילה אלא על פהן שטמאה יוצאה עליו מגופו, והם בעלי קריים וזבים וזבות ונדות ויולדות. אבל שאר הטמאים במגע הטמאות, אפלו טמאי מת, מתרים לאכלה. לפיכך, בין בסוריא בין בחוצה לארץ, אם רצה להפריש חלה אחת, מפריש אחד ממ"ח ונאכלת לקטן שעדין לא ראה קרי, או לקטנה שעדין לא ראתה נדה, ואינו צריך להפריש שנייה. וכן אם היה שם פהן גדול שטבל משכבת ורעו או מזיבתו, אף על פי שלא העריב שמשו הרי זה מתר לאכל חלה הראשונה, ואינו צריך להפריש שנייה בחוצה לארץ:

סימן שכב

חלה דרבנן היאך נתנת ונאכלת (ודין תערבתה

בחלין), ובו סעיף אחד

א. חלת חוצה לארץ שמתרת לכהן טהור מקרי, רשאי לאכלה עם זר על שלחן אחד, לפי שאינה מדמעת ואפלו נתערבה שוה בשוה. ומתר לבטלה ברב. ואוכלה בימי טמאתו. ויכולין לתנה לכהן עם הארץ. ואין בה משום פהן המסיע במתנותיו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות חלה סימן שכד

שולחן ערוך

עם שעורים וכסמים, ולא עם חטים ושיפון.
ולחמ"מ, כסמין ושבילת שועל ושיפון מצטרפים.
ואם לש כל מין ומין לבדו, ויש בו כשעור,
ורוצה להפריש ממין זה על זה, אין מפרישין אלא
על מינו. כיצד, אין מפרישין חטים על שום אחד
מהם, ולא משום אחד מהם עליהם. וכסמין ושיפון
מפרישין מזה על זה, וכן שבילת שועל ושעורים
מפרישים מזה על זה:

ג. חמש רבעים הללו, השאור והסבין והמרסן
מצטרפין להשלים, אם לשן בלא הרקדה, אבל אם
רקד והפריש מרסן מתוכם, וחזר וערבן עמו, אינו
מצטרף:

ד. קב חטים מצד זה וקב שעורים מצד זה, וקב
כסמין באמצע, מתברר והרי אלו מצטרפין. וצריך
להפריש מכל מין ומין:

ה. חצי קב חטים מצד זה, וחצי קב שעורים מצד
זה, וחצי קב כסמין באמצע, מצטרפים, ותורם מן
הכסמין על שלשתן:

ו. קב חטים מצד זה וקב חטים מצד זה וקב ארז
באמצע, או קב של עובד כוכבים או קב של
חלה, אינם מצטרפים:

ז. היה ביניהם קב של מין אחר מחמשת המינים,
או קב משל אשה אחרת, מצטרפין:

ח. קב של תבואה חדשה וקב של ישנה, אינם
מצטרפים. היה קב של ישן מצד זה וקב ישן מצד
זה, וחדש באמצע, מצטרפין:

שהוא אסור. ואם רצה לאכל תחלה ואחר כך
יפריש תחלה, בחוץ לארץ מתר, מפני שאין עקרה
אלא מדבריהם. אבל חלת ארץ ישראל לא יאכל
עד שיפריש. ואינה נטלת אלא מן המקף בתרומה.
ואינה נטלת מן הטהור על הטמא, לכתחלה. וכל
שבתרומה לא יתרם ואם תרם אינה תרומה, כך
בחלה. וכל שבתרומה לא יתרם מזה על זה, כך
בחלה. וכל שאינו אוכל תרומה אינו אוכל חלה.
וכל האוכל תרומה אוכל חלה:

סימן שכד

שעור חיוב חלה ומינים המצטרפים, ודין פת פטור
שנתערב בחיוב, ובו י"ד סעיפים:

א. אין חיב בחלה אלא חמשת מיני תבואה. ואין
חיב אלא חמשת רבעים. ומדה שמחזקת מ"ג
ביצים וחמש ביצה, ממלאים אותה קמח, ואותו
קמח הוא שעור חלה. וכשממלאים המדה קמח,
תהיה מחוקה ולא גדושה. והיאך ישערו לדעת
שהיא מחזקת מ"ג ביצים וחמש, נתבאר בטור א"ח
ומשקל חמשת רבעים קמח הוא תק"כ דרה"ם
מקמח חטים שבמצרים:

ב. חמשת מיני תבואה מצטרפין, שאם אין בעסה
אלא חמשת רבעים מחמשתן, מצטרפין. במה
דברים אמורים, כשערבן קמח. אבל אם לש כל
אחד לבדו, ואין בו כשעור, ומדבקו למין אחר,
אין מצטרפין אלא בזה הסדר: החטים אין
מצטרפין אלא עם הכסמין, והכסמין מצטרפין עם
כל אחד ואחד. השעורים מצטרפין עם הכל חוץ
מעם החטים. שיפון מצטרף עם שעורים וכסמין,
ולא עם שבילת שועל וחטים. שבילת שועל מצטרף

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות חלה סימן שכה

שולחן ערוך

א. שתי עסות שאין בשום אחת כשעור, אם נוגעות זו בזו עד שנדבקים מעט זו בזו, מצטרפים, אם הם ממין הראוי להצטרף, כפי מה שנתבאר בסימן שכ"ד. ואם אינם נדבקים, והם בסל אחד, הסל מצרפן ואפלו אחר שנאפה ונעשה פת. ואם נתנם על טבלא שאין לה לבזבז, אינם מצטרפים. ויש מי שאומר שאם מכסה הפת במפה חשוב כמו כלי לצרפן:

ב. אם יש בכל עסה כשעור, ורוצה להפריש מזו על זו, אין צריך לא צרוף כלי ולא נגיעה, אלא כיון ששתיהן לפניו מפרישין מזו על זו:

סימן שכו

אחד שלש שתי עסות, ואין בשום אחד מהם כשעור, ונתערבו, ובו ה' פעיפים:

א. שתי עסות שיש בשתיהן שעור החיב בחלה, ואין באחת מהן כשעור, ונגעו זו בזו ונשכו זו את זו, אם היו של שנים, אפלו הם ממין אחד, פטורים מן החלה, שסתם שנים מקפידים. ואם ידוע שאינם מקפידים על ערוב העסות, הרי אלו מצטרפות. היו שניהם של איש אחד, אם היו ממין אחד כפי מה שנתבאר בסימן שכ"ד, מצטרפין וחיבים בחלה. ואם משני מינים היו, אין מצטרפין, שסתם אחד אינו מקפיד. ואם היה מקפיד שלא תגע עסה זו בזו ולא תתערב, אפלו היו מין אחד אין מצטרפות. ואם האחת פת קבר והאחת פת נאה, אפלו הן של אדם אחד, מסתמא מקפיד ואינו מצטרף:

סימן שכה

דין ב' עסות שאין בהן כשעור, ובו ב' פעיפים:

ט. העושה עסה מהחטים ומהארז, אם יש בה טעם דגן, חיבת בחלה אף על פי שרבה ארז, ואם לאו, פטורה:

י. נתן שאור מעסת חטים לתוך עסת ארז, אם יש בה טעם דגן חיבת בחלה:

יא. נתן שאור מעסה שלא הרמה חלתה לתוך עסה שהרמה חלתה, והכל ממין אחד, אם יש לו קמח או עסה שלא נטל ממנה חלה מפריש ממנו על זה השאור לפי חשבון, דהינו אחד ממ"ח בשאור ואם לאו, מפריש אחד ממ"ח בכל העסה, לפי שנעשית פלה טבל. והוא הדין אם השאור של פטור והעסה של חיוב:

יב. מי שנתערב לו פת שהפריש ממנו חלה עם פת שלא הפרש ממנו, אם יש לו קמח יעשה עסה מחמשה רבעים ויצרפנה עם הכפרות בכלי, ויפריש ממנה על אותם כפרות שנתערבו. ואם רוצה להפריש מנה ובה, צריך להפריש מעט מכל כפר וכפר, או יצרפם כלם בכלי אחד ויפריש מכל אחד על כלם, עד שיפריש מכדי חשבון הכפרות, ומאחד יותר, כגון אם חמש שהפרש עליהם נתערבו בעשר שלא הפרש עליהם, יפריש מששה, שאז ודאי הפריש מאחד שלא הפרש עליו:

יג. עסה שאין בה כשעור, ובעת אפיתה תפחה וגדלה עד שנראה כאלו יש בה כשעור, פטורה:

יד. אסור לעשות עסתו פחות מכשעור כדי להפקיע ממנו חיוב חלה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּיָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, בְּדַחִילוֹ וְדַחִימוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחִימוֹ וְדַחִילוֹ,
לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשֵׁעַר רִחַם הַקֹּדֶשׁ)

יורה דעה

הלכות חלה סימן שכו

שולחן ערוך

א. על הקמח שיתערב אחר כף בשעת עריכה.
וטוב ללמד לנשים להתנות כן וצריך להזהר שלא
לשרף החלה עד אחר כל העריכה:
ג. האדנא טוב להמתין מלהפריש חלה עד אחר
גמר לישה, שתעשה כל העסה גוף אחד:
ד. אוכלים עראי מן העסה עד שתתגלגל בחטים,
ויתערב הקמח במים, ותטמטם בשעורים ותעשה
כל העסה גוף אחד:
ה. אם לא הפריש החלה בצק, אלא אפה הכל, הרי
זה מפריש מן הפת:

סימן שכב

דין ברכת חלה ומי ראוי להפרישה, וכו' ג' סעיפים:
א. בשעה שיפריש חלה יברך: אשר קדשנו
במצותיו וצוננו להפריש תרומה, לפיכך אסור לאיש
להפריש חלתו ערם, מפני שאי אפשר לו לברך
כשהוא ערם. אבל האשה מתרת, והוא שיהו פניה
שלמטה טוחות בקרקע:
ב. הסומא והשכור, מפרישין חלה לכתחלה:
ג. אין מפרישין חלה בלא רשות בעל העסה. ומיהו
אם נתן רשות לאחר להפריש, אפלו בעודו קמח,
מועיל, אף על פי שעדין לא נתחייב. והאורח
יאמר לבצלת הבית להפריש לו חלה מכל עסות
שתעשה לו בעוד שיהיה בביתה, כדי שלא תצטרך
לטל רשות בכל פעם:

סימן שכט

איזה פת חיב בחלה, וכו' י' סעיפים:

ב. נחתום שעשה עסה לעשותה שאור לחלקה,
חיבת בחלה, שאם לא תמכר יעשנה פת. אבל
העושה עסה לחלקה בבצק, פטורה:
ג. שנים שנתנו קמח לנחתום לעשות להן שאור,
אם אין בשל אחד מהן כשעור, אף על פי שיש
בכללן כשעור, פטורה:
ד. שנים שעשו עסה כשעור וחלקוה, ואחר כף
הוסיף כל אחד על חלקו עד שהשלימו לכשעור,
הרי זה פטורה, שכבר היתה להם שעת חובה, והם
היו פטורים באותה שעה מפני שעשאוה לחלק:
ה. המפריש חלה מעסה שאין בה שעור, אינה
חלה. לפיכך שתי עסות שאין בשום מהן כשעור,
והפריש מכל אחת חלה ואחר כף ערב העסות
ועשאן עסה אחת, חיבת בחלה:

סימן שכו

מתי חל על העסה חיוב חלה, וכו' ה' סעיפים:

א. המפריש חלתו קמח, אינה חלה, וגזל ביד כהן,
ושאר העסה חיבת בחלה. ואותו הקמח שהפריש
לשם חלה, אם יש בו עמר ועשהו עסה, הרי זה
מפריש ממנה חלה. ודוקא באומר שיחול עליה שם
חלה בעודו קמח, אבל המפריש קמח ואומר:
כשתעשה עסה יחול עליה שם חלה, דבריו קיימים:
ב. אימתי מפרישין חלה, כשיתן המים ויערב הקמח
במים. והוא שלא ישאר שם בערבה קמח שלא
נתערב במים שעור עמר. ואם אמר: הרי זו חלה
על העסה ועל השאור ועל הקמח שנשתיר,
ולכשתעשה כלה עסה אחת תתקדש זו שבדי לשם
חלה, הרי זה מתר. וכן אם מתנה שתחול החלה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרן הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות חלה סימן של

שולחן ערוך

ה. עסה שנלושה במים רותחין, בין שנמתן רותחין על גבי קמח בין שנמתן קמח ברותחין, חיבת, בין שאפה בתנור או באלפס בלא משקין:

ט. עסה שנלושה במי פרות, אפלו בלא שום מים, חיבת בחלה:

י. יש לזהר מללוש במי פרות שאינם משבחה משקים, אלא אם כן יערב עמם אחת משבחה משקים:

סימן של

דין עסת עובד כוכבים ושתפין והפקר וכלבים, ובו ט' סעיפים:

א. עסת עובד כוכבים פטורה, אפלו לשה ישראל. ושל ישראל, חיבת, אפלו לשה לו עובד כוכבים. נתנה לישראל במתנה, אם עד שלא גלגלה נתנה לו, חיבת. ואם לאחר שגלגלה נתנה לו, פטורה:

ב. עסת השתפין חיבת:

ג. ישראל שהוא שתף עם העובד כוכבים, אם אין בחלק הישראל כשעור, פטורה. ואם יש בה כשעור, חיבת, ויכול להפריש מניה וביה:

ד. עובד כוכבים שהיתה לו עסה, ונתגיר. גלגלה קדם שנתגיר, פטור. אחר שנתגיר, חיב. אם ספק, חיב:

ה. שני עובדי כוכבים שעשו עסה כשעור וחלקוה, ואחר כך נתגירו, והוסיף כל אחד על חלקו אחר שנתגיר עד שהשלימו לכשעור, הרי זו חיבת:

ו. היתה העסה בין עובד כוכבים וישראל בשתפות, וחלקו ואחר כך נתגיר והוסיף כל אחד על שלו

א. אין חיוב חלה אלא בלחם. לפיכך הספגנין, דהיינו רפים העשויים כספוג, והדבשנין והאסקריטים, והם מטגנים בדבש, פטורים מן החלה:

ב. עסה שבלייתה רכה ואפאה בתנור או במחבת, בין שהרתיח ואחר כך הדביק, בין שהדביק ואחר כך הרתיח, חיבת בחלה ובלבד שלא על ידי משקה:

ג. עסה שבלייתה עבה, וגלגלה על דעת לבשלה או לטגנה או לעשותה ספגנין או ליבשה בחמה, ועשה כן, פטורה. גלגלה לעשות ממנה לחם, ונמלך לבשלה או לטגנה או לעשותה ספגנין או ליבשה בחמה, חיבת, שכבר נתחיבה משעת גלגול. גלגלה על דעת ספגנין וכיוצא בהו, ונמלך לעשותה לחם, חיבת:

ד. אפלו כשעושה אותה על דעת לבשלה וכיוצא בו, אם דעתו לאפות ממנה מעט, ואפאו, אפלו אין באותו מעט שעור חלה, כלה מתחיבת על ידו:

ה. טריטא, דהיינו עסה שבלייתה רכה ושופכין אותה על הפירה ומתפשט עליה ונאפית, פטורה. אבל אם יש בפירה גמא ושופכין אותה לתוכה, חשוב לחם וחיב:

ו. העושה עסה ליבשה בחמה בלבד, פטורה. וכן קלי שלשין אותו במים או בדבש, ואוכלין אותו בלא אפיה, פטור. וקלי שלשו כדי לאפותו, חיב:

ז. לחם העשוי לכוותח, מעשיה מוכיחים עליה. עשאה כעביו, דהיינו שערכו ועשאו כצורת לחם, חיב. ואם לאו, פטור:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן עהלות תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז סימן שלא דעה

ב. בזמן הזה, אפלו במקום שהחזיקו בו עולי בבל, ואפלו בימי עזרא, אין חיוב תרומות ומעשרות מן התורה, אלא מדבריהם. מפני שנאמר: כי תבאו, משמע ביאת כלכם ולא ביאת מקצתן, כמו שהיתה בימי עזרא:

ג. עובד כוכבים שקנה קרקע בארץ ישראל, וחזר ישראל ולקחה ממנו, מפריש תרומות ומעשרות. מה שאין בן בסוריא:

ד. פרות העובד כוכבים שגדלו בקרקע שקנה בארץ ישראל, אם נגמרה מלאכתן ביד העובד כוכבים, ומרתן העובד כוכבים, פטורין מכלם. ואם לקחן ישראל אחר שנתלשו, קדם שתגמר מלאכתן, וגמרון ישראל, חייבים ומפריש תרומה ומעשר ראשון ותרומת מעשר, ומשיר לעצמו מעשר ראשון, והוא שלו, מפני שהוא אומר ללוי: אני באתי מכח איש שאין אתה יכול לטל ממנו:

ה. מכר העובד כוכבים הפרות שלו לישראל כשתן מחברים לקרקע, אם עד שלא באו לעונת המעשרות, ונגמרו ביד ישראל, חייב בכל ונותן כל מעשר ראשון ללוי. ואם מכרן אחר שבאו לעונת המעשרות, מפריש תרומות ומעשרות ונותן המעשר ללוי לפי חשבון. פיצד, לקח תבואה ורועה מעובד כוכבים אחר שהביאה שלישי, ונגמרה ביד ישראל, מפריש תרומות ומעשרות ונותן ללוי שני שלישי המעשר ראשון:

ו. ישראל שמכר פרותיו לעובד כוכבים קדם שביאו לעונת המעשרות, וגמרון העובד כוכבים, פטורין מן התרומה ומן המעשרות. ואם אחר שבאו

עד שהשלים והוסיף לכשעור, של ישראל חייבת, ושל עובד כוכבים פטורה:

ז. הפקיר עסתו קדם שנתגלגלה, וזכה בה ואחר כך גלגלה, או הפקירה אחר שגלגלה וחזר וזכה בה, חייבת. הפקירה ונתגלגלה בעודה הפקיר, ואחר כך זכה בה, פטורה:

ח. העושה עסה לבהמה ולחיה, פטור:

ט. עסת הפלבים, בזמן שהרועים אוכלים ממנה, חייבת. ואם לאו, פטורה. ודוקא שנכר בה שהיא לכלבים, כגון שאינה ערוכה ועשויה כצורת לחם, הא לאו הכי חייבת:

הלכות תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז

סימן שלא

דין נתינתם באיזה מקום, וכיצד הכהן מקבלם, ואם הם דאורייתא או דרבנן, ובו קמ"ו סעיפים:

א. התרומות ומעשרות אינם נוהגים מן התורה אלא בארץ ישראל, בין בפני הבית בין שלא בפני הבית, ונביאים התקינו שיהיו נוהגים אפלו בארץ שנער, מפני שהיא סמוכה לארץ ישראל, ורב ישראל הולכים ושבים שם. וחכמים הראשונים התקינו שיהיו נוהגים אף בארץ מצרים ובארץ עמון ומואב, מפני שהם סביבות לארץ ישראל. סוריא, הקונה בה שדה חייבת בתרומות ומעשרות מדברי סופרים. ושאר הארצות, אין תרומות ומעשרות נוהגות בהן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן עהלות תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז סימן שלאה דעה

אף על פי שמרחן העובד כוכבים, ותיבים מדבריהם. במה דברים אמורים, בארץ ישראל, שהמעשרות של תורה, ובשל תורה אין ברירה. אבל אם לקחו שדה בסוריא, הואיל והמעשרות שם מדבריהם, אפלו חלקו הגדיש, חלקו של עובד כוכבים פטור מכלום. ונראה לי דהאדנא שאין חיוב תרומות ומעשרות בארץ ישראל, אלא מדבריהם, גם בארץ ישראל חלקו של עובד כוכבים פטור מכלום:

יב. פרות ארץ ישראל שיצאו חוצה לארץ, פטורים מתרומות ומעשרות. ואם יצאו לסוריא, תיבים. ופרות חוצה לארץ שנכנסו לארץ, תיבים, אם נקבעו למעשר אחר שנכנסו לארץ:

יג. כל אכל אדם, הנשמר, שגדוליו מן הארץ, תיב בתרומה:

יד. אין מפרישין תרומות ומעשרות מהירק בחוץ לארץ, אפלו במקומות שאמרנו שחיבוט חכמים. וכן ירק הבא מחוצה לארץ לארץ, אף על פי שיש עפר בעקריתו, הרי זה פטור:

טו. התבואה והזיתים שלא הביאו שלישי, פטורים מתרומה ומעשרות. ומנין יודע, כל שזרעה ומצמתה, בידוע שהביאה שלישי:

טז. ההפקר פטור מתרומה ומעשרות. אבל הזרע שדה הפקר, תיב בתרומה ומעשרות:

יז. דברים שאין דרך רב בני אדם לזרעם בגנות ובשדות, אלא חזקתן מן ההפקר, פטורין מתרומה ומעשרות:

לעונת המעשרות, אף על פי שגמרן העובד כוכבים, תיב בכל:

ז. מכר עובד כוכבים לישראל פרות מחברים, אחר שבאו לעונת המעשרות, ומרחן העובד כוכבים ברשות ישראל, אינם תיבים בתרומה ומעשרות, הואיל ובאו לעונת המעשרות ברשות עובד כוכבים ומרחן העובד כוכבים, אף על פי שהם ברשות ישראל. הקונה פרות מעובד כוכבים בסוריא, בין תלושים בין מחברים, אפלו קדם שבאו לעונת המעשרות, אף על פי שמרחן ישראל, פטורים. ואם עדין לא הגיעו לעונת המעשרות, הואיל וקנה אותם עם הקרקע, תיב לעשר:

ח. ישראל שהיה אריס לעובד כוכבים בסוריא, פרותיו פטורים, לפי שאין לו בגוף הקרקע פלוס. וכן החוכר והמקבל והשוכר שדה מהעובד כוכבים בסוריא, פרותיו פטורין:

ט. ישראל שלקח בסוריא שדה מהעובד כוכבים עד שלא הביאה שלישי, וחזר ומכרה לעובד כוכבים אחר שהביאה שלישי, אם חזר ישראל ולקחה פעם שניה, תיב, שהרי נתחייב ביד ישראל:

י. ישראל שהיה לו קרקע בסוריא, והוריד לה אריס ושלה לו האריס פרות, הרי אלו פטורים, שאני אומר: מהשוק לקחו, והוא שהיה אותו המין מצוי בשוק:

יא. שתפות העובד כוכבים תיבת בתרומה ומעשרות. ביצד, ישראל ועובד כוכבים שלקחו שדה בשתפות, אפלו חלקו שדה בקמתה, ואין צריך לומר אם חלקו גדיש, הרי טבל וחלין מערבים בכל קלח וקלח מחלקו של עובד כוכבים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מדרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

שולחן עהלות תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז סימן שלאה דעה

כ. מעשר ראשון שלוקח הלוי, מפריש ממנו אחד מעשרה ונותנו לכהן, והוא נקרא תרומת מעשר, ועליו נאמר: ואל הלויים תדבר וגו'

כא. המרבה בתרומה, הואיל ושיר מקצת חליו, הרי זה תרומה. אבל אם אמר: כל הפרות האלו תרומה, לא אמר כלום:

כב. האומר: תרומת הכרי לתוכו, אם אמר: בצפוני, או בדרומו, קרא שם ותיב להפריש ממנו תרומתו, ואם לא צין המקום, לא אמר כלום:

כג. אמר: תרומת הכרי הנה בזה והכרי הנה בזה, מקום שנסתימה תרומתו של הראשון שם נסתימה תרומתו של שני:

כד. תרומת מעשר אין מפרישין אותה באמד, אלא מדקדק בשעורה, ואפלו בזמן הנה, דבר שדרכו למדה, מודד, ודבר הנשקל, שוקל. ודבר שאפשר למנותו, מונה. היה אפשר למנותו ולשקלו ולמדדו, המונה משבח, והמודד משבח ממנו, והשוקל משבח משניהם:

כה. אין תורמין תרומה גדולה אלא מן המקף. כיצד, היו לו חמשים סאה בבית זה וחמשים סאה בבית אחר, לא יפריש מאחד מהם על שניהם, ואם הפריש שלא מן המקף, תרומתו תרומה, והוא שיהיה המפרש שמור. אבל אם היה טעון כדי יין או שמן, וראה שמשתברין, ואמר: הרי הם תרומה על פרות שבביתי, לא אמר כלום. ונ"ל דבזמן הנה לאבוד אזלא מפני הטמאה, תרומתו תרומה:

כו. פרות המפזרים בתוך הבית, או שתי מגורות שבבית אחד, תורם מאחד על הכל. תביות שלא

יח. נתערבו פרות החיבים בתרומה ומעשר בפרות הפטורים, אם יש לו פרות אחרים החיבים, מוציא מהם, לפי חשבון פרות חיבים שבתערובות. ואם לאו, מוציא תרומה ותרומת מעשר על הכל, ומפריש מעשר ראשון ושני, לפי חשבון פרות חיבים שבתערובות:

יט. תרומה גדולה, בזמן הנה שהיא עומדת לשרפה מפני הטמאה, שעורה כל שהוא. ואחר כך מפריש מן השאר אחד מעשרה, והוא נקרא מעשר ראשון ונותנו ללוי. ועל זה נאמר בתורה: כי את מעשר בני ישראל וגו' ולבני לוי הנה נתתי את כל מעשר בישראל וגו' ואחר כך מפריש מהשאר אחד מעשרה, והוא נקרא מעשר שני, והוא לבעליו, ובסימן זה יתבאר משפטיו, ועליו נאמר: עשר תעשר ועל הסדר הנה מפרישין בשנה ראשונה מהשבוע, ובשניה וברביעית ובחמישית. אבל בשלישית ובששית מהשבוע, אחר שמפרישין מעשר ראשון, מפרישין מהשאר מעשר אחר, ונותנים לעניים, והוא נקרא מעשר עני. ואין בשתי שנים אלו מעשר שני אלא מעשר עני, ועליו נאמר: מקצה שלש שנים תוציא את כל מעשר תבואתך וגו' ובא הלוי וגו' שנת השמטה פלה הפקר ואין בה לא תרומה ולא מעשרות כלל. ובחוצה לארץ שאין בה שמטת קרקע, מפרישין בשנת השמטה בארץ מצרים ובעמון ומואב מעשר ראשון ומעשר עני. ובארץ שנער, מפרישין בה מעשר שני, כמו רוב השנים. ושנת השמטה האמתית היתה שנת השי"ג

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיֵבֵיאוּ הַתְּלַמוּד לַיָּדִי מֵעֵשָׂה וְלַיָּדִי מִדוֹת יִשְׁרוֹת וְלַיָּדִי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׂכְנֵיתֶיהָ, בְּדַחִילוֹ וְדַחִימוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחִימוֹ וְדַחִילוֹ,
לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

שולחן עהלות תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז סימן שלאה דעה

תְּרוּמַתן תְּרוּמָה. וּבְזִמַּן הַזֶּה, דְּלִשְׂרָפָה אֲזָלָא מִפְּנֵי
הַטְּמְאָה, תּוֹרְמִים שְׂכוּר וְסוּמָא וְאַפְלוֹ לְכַתְחָלָה,
תְּרוּמָה, אֲכָל לֹא מַעְשֵׁר לֹוי :

לג. קָטָן שֶׁהִגִּיעַ לְעוֹנַת נְדָרִים, אִף עַל פִּי שֶׁלֹּא
הִבִּיא שְׁתֵּי שְׁעוֹרוֹת וְלֹא נַעֲשֶׂה גְדוֹל, אִם תֵּרַם
תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה:

לד. הָאוֹמֵר לְשְׁלוּחוֹ: צֵא וּתְרַם לִי, וְהִלֵּךְ לְתֵרַם,
וְאִינוּ יוֹדֵעַ אִם תֵּרַם, וּבֹא וּמַצֵּא כָּרִי תְרוּם, אֵין
חֻזְקוֹ תְרוּם, חוֹשְׁשִׁין, שְׂמָא אַחַר תֵּרַם בְּלֹא רְשׁוּת:

לה. פְּרוֹת הַשְּׂתַפְּיִן חַיִּבִים בְּתְרוּמָה וּמַעֲשָׂרוֹת, וְאִינֵם
צְרִיכִים לְטַל רְשׁוּת זֶה מִזֶּה, אֲלֵא כָּל הַתּוֹרַם מֵהֶם
תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה. תֵּרַם אֶחָד מֵהֶם וְלֹא יָדַע חִבְרוֹ,
וּבֹא הוּא וּתְרַם, אִם הָיוּ מִמְחִין זֶה עַל זֶה, אֵין
תְּרוּמַת הַשְּׂנִי תְרוּמָה, וְאִם לֹאוּ, אִם תֵּרַם הֶרֶאשׁוֹן
כְּשֵׁעוֹר, אֵין תְּרוּמַת הַשְּׂנִי תְרוּמָה. וְאִם לֹא תֵּרַם
הֶרֶאשׁוֹן כְּשֵׁעוֹר, תְּרוּמַת שְׁנֵיהֶם תְּרוּמָה. וְנִרְאָה לִי
שֶׁבְזִמַּן הַזֶּה, ה"ה בְּמַעֲשֵׁר. אֲכָל לְתְרוּמָה, בֵּינוֹן
שְׂאִין לְתְרוּמָה שְׁעוֹר, בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף אֵין תְּרוּמַת
הַשְּׂנִי תְרוּמָה:

לו. הָאוֹמֵר לְאֶחָד לְתֵרַם, וְהִלֵּךְ לְתֵרַם, וּבִטַּל
שְׁלִיחוֹתוֹ קָדַם שְׂיֵתֵרַם, אִם שָׁנָה הַשְּׁלִיחַ שְׁלִיחוֹתוֹ
כְּגוֹן שְׂאֵמֵר לוֹ: תֵּרַם מִן הַצְּפוֹן, וְתֵרַם מִן הַדָּרוֹם,
אֵין תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה. וְאִם לֹאוּ, תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה:

לז. אָרִיס שְׂתֵרַם, וּבֹא בְּעַל הַבֵּית וְעַכְב, אִם עַד
שֶׁלֹּא תֵרַם עַכְב, אֵין תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה. וְאִם מִשְׂתֵּרַם
עַכְב, תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה:

לח. אֶפְסוֹרְפָסִין תּוֹרְמִין נִכְסֵי יְתוּמִים:

סֵתֵם אֶת פִּיהֶם, תּוֹרַם מֵאֶחָד עַל הַכֹּל, מִשְׂיֵסְתֵם,
תּוֹרַם מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד:

כז. הַמַּקְדִּים מַעֲשֵׁר שְׁנֵי לְרֵאשׁוֹן, אוּ מַעֲשֵׁר רֵאשׁוֹן
לְתְרוּמָה, אִף עַל פִּי שְׁעֵבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה, מַה שְּׁעֲשֶׂה
עֲשׂוֹי:

כח. הַרוֹצֵה לְהַפְרִישׁ תְּרוּמָה וְתְרוּמַת מַעֲשֵׁר כְּאֶחָד,
מִפְּרִישׁ אֶחָד מִמָּאָה וּמַעֲשֵׁט יוֹתֵר, וְאוֹמֵר: אֶחָד מִמָּאָה
שֵׁישׁ כָּאוּ, הָרִי הוּא בְּצַד זֶה שֶׁהַפְּרִשְׁתִּי וְהָרִי הוּא
חֲלִין, וְהַנְּשֹׂאֵר מִזֶּה שֶׁהַפְּרִשְׁתִּי, שֶׁהוּא הַמַּעֲשֵׁט הַיֹּתֵר
עַל אֶחָד מִמָּאָה, הוּא תְרוּמָה עַל הַכֹּל, וְהַמַּעֲשֵׁר
שְׂרָאוֹי לְהִיּוֹת לְמָאָה חֲלִין אֵלָיו, הָרִי הוּא בְּצַד זֶה
שֶׁהַפְּרִשְׁתִּי, וְזֶה הַנְּשֹׂאֵר יוֹתֵר עַל הַתְּרוּמָה מִמָּה
שֶׁהַפְּרִשְׁתִּי הָרִי הוּא תְרוּמַת מַעֲשֵׁר עַל הַכֹּל:

כט. עוֹשֶׂה אָדָם שְׁלִיחַ לְהַפְרִישׁ תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת:

ל. חֲמִשָּׁה אִם תֵּרְמוּ, אֵין תְּרוּמָתָן תְּרוּמָה, חֲרַשׁ,
שׁוֹטֵה וְקָטָן וְעוֹבֵד כּוֹכָבִים שְׂתֵרַם שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
אֶפְלוּ בְרִשׁוֹתוֹ, וְהַתּוֹרַם שְׂאִינוּ שְׁלוֹ שֶׁלֹּא בְרִשׁוֹת
הַבְּעָלִים, אֲכָל הַתּוֹרַם מִשְׁלוֹ עַל שֶׁל אַחֲרִים, הָרִי
זֶה תְרוּמָה וְתַקֵּן פְּרוֹתֵיהֶם, וְטוֹבַת הַנָּאָה שְׁלוֹ
שְׁנוֹתָנָה לְכָל כַּהֵן שִׁרְצָה:

לא. הַתּוֹרַם שֶׁלֹּא בְרִשׁוֹת, אוּ שִׁירַד לְתוֹךְ שִׁדָּה
חִבְרוֹ וְלָקַט פְּרוֹת שֶׁלֹּא בְרִשׁוֹת, כְּדֵי שְׂיִקְחֵם,
וְתֵרַם, אִם בָּא בְּעַל הַבֵּית וְאוֹמֵר לִיה: כִּלְךָ אֲצִל
יְפוֹת, אִם הָיוּ שָׁם יְפוֹת מִמָּה שְׂתֵרַם, תְּרוּמָתוֹ
תְּרוּמָה. וְאִם לֹאוּ, אֵין תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה. וְאִם לָקַט
בְּעַל הַבֵּית וְהוֹסִיף, בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף תְּרוּמָתוֹ
תְּרוּמָה:

לב. הַמְדַבֵּר וְאִינוּ שׁוֹמֵעַ, אוּ שְׂשׁוּמֵעַ וְאִינוּ מְדַבֵּר,
וְהַעֲרַם, וְהַשְּׂכוּר, וְהַסּוּמָא, לֹא יֵתְרְמוּ, וְאִם יֵתְרְמוּ,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן עהלות תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז סימן שלאה דעה

ג. התורם את הגרן, צריך שיכונן את לבו שתהיה תרומה על הפרי ועל מה שבקטעין ועל מה שבצדדים ועל מה שבתוך התבן. התורם את היקב, צריך שיכונן את לבו לתרם על מה שבתרצנים ועל מה שבזגים. התורם את הבור של שמן, צריך שיכונן את לבו על מה שבגפת ואם לא נתפון, אלא תרם סתם, נפטר הכל, שתנאי בית דין הוא שתרומה על הכל:

גא. התורם כלכלה של תאנים, ונמצאו תאנים בצד הכלכלה, הרי אלו פטורים, מפני שבלבו לתרם על הכל:

גב. אין תורמין אלא מן היפה. ונראה לי דהשתא דלאבוד אזלא מפני הטמאה, אין להקפיד בכך, ומיהו במעשר הנתן ללוי ולעני, יש להקפיד בכך:

גג. אין תורמין ממין על שאינו מינו, ואם תרם, אין תרומתו תרומה. הקשות והמלפפות מין אחד. כל מין חטים מין אחד. כל מין תאנים וגרוגרות ודבלה מין אחד, ותורם מזה על זה. וכל שהוא כלאים בתבן לא יתרם מזה על זה, אפלו מן היפה על הרעה, ואם תרם, אין תרומתו תרומה. וכל שאינו כלאים בתבן, תורם מן היפה על הרע, אבל לא מן הרע על היפה, ואם תרם תרומתו תרומה, חוץ מן הזנין על החטים, מפני שאינם אכל אדם:

גד. אין תורמין מדבר שנגמרה מלאכתו על דבר שלא נגמרה מלאכתו, ולא מדבר שלא נגמרה מלאכתו על דבר שנגמרה מלאכתו, ואם תרם, תרומתו תרומה:

לט. הגב והגזלן והאנס, תרומתן תרומה. ואם היו הבעלים רודפין אחריהם, אין תרומתן תרומה:

מ. הבן והשכיר והעבד והאשה, תורמין על מה שהם אוכלין, אבל לא על השאר:

מא. הבן, כשאוכל אם אביו, והאשה בעסתה, תורמין, מפני שהן ברשות:

מב. הפועלים, אין להם רשות לתרם שלא מדעת בעל הבית:

מג. פועל שאמר ליה בעל הבית: כנס לי גרני ותרם, ותרם, ואחר כך כנס, תרומתו תרומה:

מד. עובד כוכבים שהפריש תרומה משלו, גזרו חכמים שתהא תרומתו תרומה אם הוא בארץ ישראל:

מה. המתפונן לומר: תרומה, ואמר: מעשר, מעשר, ואמר: תרומה, לא אמר כלום, עד שיהיו פיו ולבו שוים:

מו. הפריש תרומה במחשבתו ולא הוציא בשפתיו כלום, הרי זה תרומה, שנאמר ונחשב לכם תרומתכם:

מז. המפריש תרומה על תנאי, אם נתקיים התנאי הרי זה תרומה:

מח. המפריש תרומות ומעשרות, ונחם עליהם, הרי זה נשאל לחכם ומתיר לו, כדרך שמתירין שאר גדרים, ותחזר חלין כמו שהיתה:

מט. האומר: של מעלה תרומה ושל מטה חלין, או בהפך, דבריו קמיים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן עהלות תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז סימן שלאה דעה

סא. אין תורמין מן הלקוח על מה שגדל בתוך שדהו, ולא הלקוח מעובד כוכבים על הלקוח מישראל, או בהפך:

סב. אין תורמין שבלים על חטים, וזיתים על שמן, וענבים על יין, אבל תורמים שמן על זיתים הנכבשים, ויין על ענבים לעשות צמוקים:

סג. תורמים זיתי שמן על זיתי כבש, אבל לא מזיתי כבש על זיתי שמן, מיין שאינו מבשל על המבשל, אבל לא מן המבשל על שאינו מבשל, מן הצלול על שאינו צלול, אבל לא משאינו צלול על הצלול, מתאנים על גרוגרות במנין מגרוגרות על תאנים במדה, אבל לא תאנים על גרוגרות במדה ולא גרוגרות על תאנים במנין, כדי שיתרם לעולם בעין יפה. ותורמים חטים על הפת, אבל לא מן הפת על חטים לפי חשבון, ובכל אלו אם תרם תרומתו תרומה. ונ"ל דהאידינא דתרומה לאבוד אזלא, אין להקפיד בכך וכן בשאר דברים פיוצא בהם, ומיהו במעשר הנתן ללוי ולעני, יש להקפיד בכך:

סד. אין תורמין חמץ על יין, אבל תורמין יין על חמץ:

סה. התורם חבית של יין על היין, ונמצאת חמץ, אם ידוע שהיתה של חמץ עד שלא תרמה, אינה תרומה, ואם אחר שתרמה החמיצה, הרי זו תרומה. אם ספק, תרומה ויחזר ויתרם. וכן התורם קשות ונמצאת מרה, אבטיח ונמצא סרוח:

סו. אחר שמפרישין תרומה גדולה מפריש אחד מעשרה מהנשאר, והוא הנקרא מעשר ראשון:

נה. אין תורמין מהמחבר על התלוש ולא מן התלוש על המחבר, ואם תרם, אין תרומתו תרומה. אבל אם אמר: פרות ערוגה זו תלושים יהיו תרומה על פרות ערוגה זה לכשיתלשו, ונתלשו, דבריו קיימין. והוא שהביאו שניהם שלישי בעת שאמר:

נו. אין תורמין מן הלח על היבש, ולא מן היבש על הלח, ואם תרם, תרומתו תרומה:

נז. אין תורמין מפרות שנה זו על פרות שנה שעברה, ולא מפרות שנה שעברה על פרות שנה זו, ואם תרם, אינה תרומה, שנאמר: שנה שנה לקט ירק ערב ראש השנה עד שלא בא השמש, וחזר ולקט אחר שבא השמש, אין תורמין מזה על זה, שזה חדש וזה ישן. וכן אם לקט אתרוג בערב ט"ו בשבט עד שלא בא השמש, וחזר ולקט אתרוג אחר משבא השמש, אין תורמין מזה על זה, מפני שאחד בתשרי ראש השנה למעשרות תבואה וקטניות וירקות, וט"ו בשבט ראש השנה למעשרות האילן:

נח. אין תורמין מפרות הארץ על פרות חוצה לארץ, ולא מפרות חוצה לארץ על פרות הארץ, ולא מפרות הפטורים על החיבים, ולא מהחיבים על הפטורים, ואם תרמו, אין תרומתן תרומה:

נט. תרם מדמאי על דמאי, או על ודאי, תרומתו תרומה ויחזר ויתרם מכל אחד מפני עצמו:

ס. תרם מודאי על דמאי, תרומתו תרומה, ולא תאכל עד שיוציא עליה תרומה ומעשרות:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן עה"ת תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז סימן שלאה דעה

שאין תרומתן תרומה, כף אין מעשרותיהן
מעשרות:

עד. השקדים המרים, בין בגדלן בין בקטנן,
פטורים, לפי שאינן אכל:

עה. אין מעשרין אלא מן המבחר:

עו. אין מעשרין באמד, אלא במדה או במשקל או
במנין. וכל המדקדק בשעור משבח. והמרבח
במעשרות, מעשרותיו מקלקלין שהרי הטבל מערב
בהן, ופירותיו מתקנין:

עז. המפריש מקצת מעשר, אינו מעשר אלא כמו
שחלק את הערמה, אבל צריך מזה החלק שיוציא
מעשר שלו. כיצד, היו לו מאה סאה, הפריש מהם
חמשה לשם מעשר, אינו מעשר, ואינו יכול
להפריש על החמש סאין מעשר במקום אחר, אלא
מהם, חצי סאה, שהוא המעשר שלהם:

עה. המפריש תרומה גדולה או תרומת מעשר,
מברך קדם שיפריש: אקב"ו להפריש תרומה. וכן
המפריש מעשר ראשון, מברך קדם: להפריש
מעשר, וכן מברך על מעשר שני. ואם הפריש
הכל זה אחר זה מיד, ולא סח ביניהם, כוללן
בברכה אחת ומברך: להפריש תרומות ומעשרות:

עט. כל פרי שמקטנותו הוא ראוי לאכילה ואינו
מניח אותו אלא כדי להוסיף בגופו, מיד הוא חיב
במעשרות. וכל פרי שאינו ראוי לאכילה בקטנו,
אינו חיב במעשרות עד שיגיע לעונת המעשרות:

פ. אשכול שהגיע בו אפלו גרגיר יחידי, כלו חבור
למעשרות, וכאלו הגיע כלו, ולא אותו אשכול
בלבד, אלא כל הרוח שיש בה אותה הגפן שיש

סז. מעשר ראשון מתר באכילה לישראל, ומתר
לאכלו בטמאה. לפיכך בת לוי שנבעלה בעילת
זנות, נותנין לה מעשר ואוכלת. אבל מי ששמעה
שמת בעלה, או העיד לה עד אחד, ונשאת ואחר
כך בא בעלה, קנסו אותה חכמים שתהיה אסורה
במעשר:

סח. לויים וכהנים מפרישין מעשר ראשון כדי
להפריש ממנו תרומת מעשר, וכן הכהנים מפרישין
שאר תרומות ומעשרות והם לעצמם:

סט. אין מוציאין מעשר מיד הכהנים. וכן כל
מתנות כהנה אין מוציאין אותם מפהן לכהן:

ע. האוכל פירותיו טבליים, וכן לוי שאכל המעשר
בטבלו, אף על פי שהם חיבים מיתה בידי שמים,
אין משלמין המתנות לבעליהם, שנאמר: אשר
ירימו לה' אין להם כלום עד שירימו אותם.
ובחזק לארץ מתר לאדם להיות אוכל והולך תחלה
ואחר כך מפריש תרומה ומעשרות:

עא. מעשרין ממקום זה על מקום אחר, ואינו צריך
לעשר מן המקף. אבל אין מעשרין ממין על
שאינו מינו, ולא מן החיוב על הפטור, ולא מן
הפטור על החיוב, ואם עשר, אינו מעשר:

עב. כל שאמרנו בתרומה אין תורמין מזה על זה,
כך במעשר אין מעשרין מזה על זה וכל שאמרנו
בתרומה אם תרם תרומתו תרומה, כך במעשר אם
הפריש מעשרותיו מעשרות. וכל שהוא פטור מן
התרומה פטור מן המעשר. וכל התורם מעשר:

עג. כל שאמרנו בהם לא יתרמו ואם תרמו תרומתן
תרומה, כך אם עשרו מעשרותיהם מעשרות. וכל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן עהלות תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז סימן שלאה דעה

שיעשר, אף על פי שלא הגיעו לבית. הכניסו לבית קדם שתגמר מלאכתו, הרי זה אוכל מהם עראי. התחיל (לגמר) מלאכתו, מאחר שנכנסו לבית, חייב לעשר הכל. כיצד, הכניס קשואין ודילועין קדם שישפשוף, משיתחיל לשפשוף אחת נקבעו הכל למעשר. וכן כל פיוצא בזה. וכן התורם פרות שלא נגמרה מלאכתו, מתר לאכל מהם עראי, חוץ מפלפלת תאנים, שאם תרמה קדם שתגמר מלאכתה נקבעה למעשר:

פד. מתר להערים על התבואה להכניסה במוץ, כדי שתהיה בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר. וזורה מעט מעט אחר שהכניס לבית, ופטור לעולם מן התרומה ומן המעשרות, שהרי אינו מתחיל לגמר הכל:

פה. הגומר פירותיו של חברו שלא מדעתו, הרי אלו טבלו למעשר:

פו. איזהו גמר מלאכת הנין, משיניחנו בחבית וישלה החרצנין והגזין מעל פי החבית. אבל כשהוא בתוך הבור, כשיגביהנו להעמידו בחבית, שותה עראי וקולט מן הגת העליונה ומן הצנור ומכל מקום, ושותה:

פז. כיצד היא אכילת עראי, כגון שהיה מקלף שעורים ואוכל, מקלף אחת אחת ואם קלף וכנס לתוך ידו, חייב לעשר. וכן נוטל מן הנין ונותן לקצרה לתוך תבשיל צונן, ואוכל, אבל לא לתוך הקדרה, אף על פי שהיא צוננת, מפני שהיא כבור קטן. וכן סוחט זיתים על בשרו, אבל לא לתוך ידו. וכן כל פיוצא בזה:

בה האשכול. וכן רמון שהגיע בה אפלו פרידה אחת, כלה חבור:

פא. שמרי יין שנתן עליהם מים וסגנון, אם נתן ג' ומצא ד', מוציא מעשר מזה היתר ממקום אחר, ואינו מפריש עליו תרומה, שהתורם מתחלה בלבו על הכל. ואם מצא פחות מארבע, אף על פי שמצא יתר על מדתו, ואף על פי שיש בהם טעם יין, פטור:

פב. פרות שהגיעו לעונת המעשרות ונתלשו, ועדין לא נגמרה מלאכתו, כגון תבואה שקצרה ודשה, ועדין לא זרה אותה ולא מרחה, מתר לאכל מהם אכילת עראי עד שתגמר מלאכתו, ומשתגמר מלאכתו אסור לאכל מהם עראי. במה דברים אמורים, בגומר פירותיו למכרן בשוק. אבל אם היתה פונתו להוליכן לבית, הרי זה מתר לאכל מהם עראי אחר שנגמרה מלאכתו, עד שיקבעו למעשר:

פג. אחד מו' דברים קובע הפרות למעשרות: החצר, והמקח, והאש, והמלח, והתרומה, והשבת. וכלם אין קובעין אלא בדבר שנגמרה מלאכתו. כיצד, פרות שדעתו להוליכן לבית, אף על פי שנגמרה מלאכתו, אוכל מהם אכילת עראי עד שיכנסו לבית שלו. נכנסו לבית שלו, נקבעו למעשרות ואסור לאכל מהם עד שיעשר. וכשם שהבית קובע למעשר, כך החצר קובע למעשר, שאם נכנסו הפרות לחצר דרך השער, נקבעו אף על פי שלא נכנסו לתוך הבית. וכן אם מכרן, או בשלן באור, או כבשן במלח, או הפריש בהם תרומה, או נכנסה שבת עליהם, לא יאכל עד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן עהלות תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז סימן שלאה דעה

צד. הלוקח פרות תלושין לאכלן, נקבעו למעשר, כמו שנתבאר. ומאימתי יקבעו, משייתן דמים, אף על פי שלא משך:

צה. הרי שלא נתן דמים והיה בורר ומניח, בורר ומניח, אפלו כל היום כלו, ואף על פי שגמר בלבו לקח, לא נתחייב לעשר. ואם היה ירא שמים, משגמר בלבו מעשר ואחר כך יחזיר למוכר, אם רצה להחזיר:

צו. הלוקח במחבר לקרקע, או שלקח תלוש לשלח לחברו, לא נקבעו, ויש לו לאכל מהם עראי:

צז. האומר לחברו: הא לך איסר זה ותן לי בו ה' תאנים, הרי זה אוכל אחת אחת, ופטור. ואם צרף, חייב לעשר. הא לך איסר זה בעשרים תאנים שאבר לי, בורר אחת אחת, ואוכל. באשכול שאבר לי, מגרגר ממנו באילן, ואוכל. ברמון שאבר לי, פורטו באילן, ואוכל. באבטיח שאבר לי, סופת בקרקע, ואוכל. ואם קצץ את התאנים וצרפם, או שקצץ האשכול או האבטיח, חייב לעשר, שהרי לא קנה אלא הנתלש. אבל אם אמר ליה: הא לך איסר בעשרים תאנים אלו, בשני אשכולות אלו, בשני רמונים אלו, בשני אבטיחים אלו קוצץ כדרכו, ואוכל עראי, ופטור, שלא נקבעו במקח, שהרי לקחן במחבר:

צח. המחליף עם חברו, זה לאכל וזה לאכל, שניהם נקבעו למעשרות, שהרי לקחו בתלוש. זה לקצות וזה לקצות, שניהם לא נקבעו, שאין המוכר קובע דבר שלא נגמרה מלאכתו. לקח האחד פרות שהחליף, לאכילה, ולקח האחד תליפיהן להקצותן,

פח. כשם שמתר לאכל עראי מפרות שלא נגמרה מלאכתן, כך מתר להאכיל מהם לחיה, לבהמה ולעופות, כל מה שירצה, ומפקיר מהם כל מה שירצה, קודם שייעשר. ואם גמרו, אף על פי שלא נקבעו למעשר, לא יפקיר ולא יאכיל לבהמה ולחיה ולעופות אכילת קבע, עד שייעשר. ומתר להאכיל לבהמה עראי מן הטבל, ואפלו בתוך הבית, ומאכילה פקיעי עמיר עד שייעשם חבילות:

פט. תאנה העומדת בחצר, אוכל ממנה אחת אחת, ופטור. ואם צרף, חייב למעשר. במה דברים אמורים, כשהיה עומד בקרקע. אבל אם עלה לראש התאנה, ממלא חיקו ואוכל שם, שאין אויר חצר קובע למעשר:

צ. היתה עומדת בחצר ונוטה לגגה, הרי זה אוכל ממנה בגגה כדרכו, כאלו היתה נטועה בגגה. היתה נטועה בגגה ונוטה לחצר, הרי זה כנטועה בחצר שאינו אוכל שם אלא אחת אחת:

צא. גפן שנטועה בחצר, לא יטל את כל האשכול כאחד ויאכל, אלא מגרגר אחת אחת. וכן ברמון, לא יטל את כל הרמון, אלא פורט את הרמון באילן, ואוכל הפרט משם. וכן באבטיח, סופתו בקרקע, ואוכלו שם:

צב. היה אוכל באשכול בגגה, ונכנס מן הגגה לחצר, אף על פי שיצא מן החצר לא יגמר עד שייעשר:

צג. בספר הנזרע בחצר, מקרסם עלה עלה ואוכלו, ואם צרף, חייב לעשר. וכן כל פיוצא בזה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאנִי הַתְּלַמוּד לַיָּדִי מֵעֵשָׂה וְלִיָּדִי מִדוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיָּדִי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לְהוֹדִיא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׂכְיֵתִיהָ, בְּדַחִילוֹ וְדַחִימוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאֶהְבָּה), וְדַחִימוֹ וְדַחִילוֹ,
לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשֵׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

שולחן עהלבות תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז סימן שלאה דעה

קה. מִזַּג זֵינ בָּמִים חֲמִין, נִקְבָּע. וְאֵין צָרִיךְ לומר
אם בִּשְׁל הַיָּיִן. וְאֶפְלוּ בְּגַת אָסוּר לְשִׁתּוֹת מִמֶּנּוּ עַד
שְׂיַעֲשֹׂר:

קו. הַסּוּחֵט אֶשְׂכּוּל לְתוֹךְ הַכּוֹס, נִקְבָּע. לְתוֹךְ
הַתְּמָחוּי, אֵינּוּ נִקְבָּע:

קז. הַמוּלַח פְּרוֹת בְּשָׂדֶה, נִקְבָּעוּ. טָבֵל הַזֵּיתִים אַחַת
אַחַת בְּמֶלַח וְאַכֵּל, פְּטוּר:

קח. הַפּוֹצֵעַ זֵיתִים כְּדֵי שְׂיַצֵּא הַשֶּׁרֶף מֵהֶם, פְּטוּר:

קט. הַנוֹטֵל זֵיתִים מִהַמְעֵטָן, טוֹבֵל אַחַת אַחַת בְּמֶלַח
וְאוֹכֵל. וְאִם מֶלַח וְנִתֵּן לְפָנָיו, תֵּיב. וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא
בְּזֶה:

קי. הַתּוֹרֵם פְּרוֹת תְּרוּמָה שְׂצָרִיךְ לְתַרֵּם אַחֲרֶיהָ
שְׁנֵינָה, נִקְבָּע לְמַעֲשֵׂר, וְלֹא יֵאכֵל מֵהֶם עֲרָאֵי עַד
שְׂיּוֹצֵיא הַתְּרוּמָה שְׁנֵינָה וַיַּעֲשֶׂר:

קיב. פְּרוֹת שְׁנַגְמָרָה מְלֹאכְתָן וְחֻשְׁכָּה עֲלֵיהֶם לֵיל
שַׁבָּת, נִקְבָּעוּ, וְלֹא יֵאכֵל מֵהֶם, אֶפְלוּ לְאַחַר הַשַּׁבָּת,
עַד שְׂיַעֲשֹׂר:

קיג. תֵּינוּקוֹת שְׂטֵמְנוּ תְּאֵנִים לְשַׁבָּת וְשִׁכְחוּ לְעַשְׂרוֹן,
לֹא יֵאכְלוּ לְמוֹצָאֵי שַׁבָּת עַד שְׂיַעֲשֹׂרוּ:

קיח. תְּאֵנָה שֶׁהֵיטָה מִיְּחַדָּת לּוֹ לְאָכֵל פִּירוֹתֶיהָ
בְּשַׁבָּת, וְלִקַּט מִמֶּנָּה כֹּלְכָלָה, לֹא יֵאכֵל עַד שְׂיַעֲשֹׂר,
הוֹאִיל וּפְרוֹת אֵלוּ מִיְּחָדִים לְשַׁבָּת וְהַשַּׁבָּת קוֹבֵעַת:

קיט. הֵיטָה אוֹכֵל בְּאֶשְׂכּוּל וְחֻשְׁכָּה עֲלָיו לֵיל שַׁבָּת,
לֹא יִגְמַר אֶכִּילָתוֹ בְּשַׁבָּת עַד שְׂיַעֲשֹׂר. וְאִם הִנְחִין
לְאַחַר הַשַּׁבָּת, הֵרִי זֶה גּוֹמְרוֹ:

קכ. כָּל שְׂאָסוּר לְזָרִים לְאָכֵל בַּתְּרוּמָה, כְּגוֹן
הַגְּרַעֲיָנִין וְכִיּוֹצֵא בֵּהֶן, כִּף אָסוּר לְאָכְלוֹ מֵהַטָּבֵל
וְהַמְעַשֵּׂר שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי וְהַקֹּדֶשׁ

זֶה שְׂלֵקָח לְאָכִילָה חֵיב לְעַשֵּׂר, וְזֶה שְׂלֵקָח לְהַקְצוֹת
לֹא נִקְבָּע לְמַעֲשֵׂר:

צט. עִם הָאָרֶץ שֶׁהִיא עוֹבֵר בְּשׁוּק וְאָמַר: טָלוּ לָכֶם
תְּאֵנִים, אוֹכְלִים וּפְטוּרִים, שְׂאֵין הַמְתַּנֶּה קוֹבֵעַת:

ק. הַשׁוֹכֵר אֶת הַפּוֹעֲלִים לְעִשׂוֹת עִמּוֹ בְּפְרוֹת, בֵּין
בְּתוֹשִׁין בֵּין בְּמַחְבְּרִין, הוֹאִיל וַיֵּשׁ לָהֶם לְאָכֵל מִן
הַתּוֹרָה בְּמָה שֶׁהֵם עוֹשִׂים, הֵרִי אֵלוֹ אוֹכְלִים
וּפְטוּרִין מִן הַמְעַשֵּׂר. וְאִם הַתְּנָה עִמָּהֶם שְׂיֵאכְלוּ מִה
שֶׁלֹּא זָכְתָה לָהֶם תּוֹרָה, כְּגוֹן שֶׁהַתְּנָה הַפּוֹעֵל
שְׂיֵאכְלוּ בְּנָיו עִמּוֹ, אוֹ שְׂיֵאכְלוּ בְּנֵי בְּשָׂכְרוֹ, אוֹ
שְׂיֵאכְלוּ אַחַר גְּמַר מְלֹאכְתּוֹ בְּתוֹשֵׁשׁ, הֵרִי זֶה אָסוּר
לְאָכֵל עַד שְׂיַעֲשֹׂר, הוֹאִיל וְאוֹכֵל מִפְּנֵי הַתְּנָאֵי הֵרִי
זֶה כְּלוּקָח:

קא. הַמוֹצֵיא פּוֹעֲלִים לְעִשׂוֹת לוֹ מְלֹאכָה בְּשָׂדֶה,
בְּזִמְן שְׂאֵין לָהֶם עָלָיו מְזוֹנוֹת, אוֹכְלִים מִפְּרוֹת
שְׁבָשְׂדֶה וּפְטוּרִים מִן הַמְעַשֵּׂר. וְהוּא שֶׁלֹּא נִגְמְרָה
מְלֹאכְתָן. אָבֵל אִם יֵשׁ לָהֶם עָלָיו מְזוֹנוֹת, לֹא
יֵאכְלוּ, וְאִף עַל פִּי שֶׁלֹּא נִגְמְרָה מְלֹאכְתָן, שְׂאֵין
פוֹרְעִין חוֹב מִן הַטָּבֵל. אוֹכְלִים אַחַת אַחַת מֵהַתְּאֵנָה,
אָבֵל לֹא מִן הַסֵּל וְלֹא מִן הַקֶּפֶה וְלֹא מִן הַמְּקָצָה:

קב. אַחַד הַמְּבַשֵּׁל וְאַחַד הַשּׁוֹלֵק וְאַחַד הַכּוֹבֵשׁ, קוֹבֵעַ
לְמַעֲשֵׂר. אָבֵל הַמְּעַשֵּׂן אֶת הַפְּרוֹת עַד שֶׁהַכְּשִׁירִין,
הֵרִי זֶה סָפֵק:

קג. הַטּוֹמֵן פְּרוֹת בְּאֶדְמָה, אוֹ בְּזַבֵּל, אוֹ בְּתַבּוֹן, עַד
שֶׁהַכְּשִׁירִים לְאָכִילָה לֹא נִקְבָּעוּ לְמַעֲשֵׂר:

קד. הַנּוֹתֵן זֵינ לְתַבְשִׁיל חֵם, אוֹ שְׁנָתֵן שֶׁמֶן לְקֹדֶרֶה
בְּאַלְפֵס, כְּשֶׁהֵן מְרַתְחִין, נִקְבָּעוּ לְמַעֲשֵׂר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן עהלות תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז סימן שלאה דעה

קכב. כהן או לוי שלקחו פרות מישראל אחר שנגמרה מלאכתן, מוציאין התרומה והמעשרות מידיהם ונותנים אותם לכהנים וללויים אחרים:

קכג. כהן או לוי שמכרו פרות תלושים, קדם שתגמר מלאכתן, ואין צריך לומר אם מכר במחבר, הרי התרומה והמעשר שלהם:

קכד. הנותן שדה בקבלה לעובד כוכבים או למי שאינו נאמן על המעשרות, אף על פי שלא באו לעונת המעשרות צריך לעשר על ידם. נתנה לעם הארץ, עד שלא באו לעונת המעשרות אינו צריך לעשר על ידם. ומשבאו לעונת המעשרות, צריך לעשר על ידם. פיצד הוא עושה, עומד על הגרן ונוטל, ואינו חושש למה שאכלו, שאין אנו אחראים להם:

קכה. באחד בתשרי הוא ראש השנה למעשר תבואה וקטניות וירקות. ובט"ו בשבט, הוא ראש השנה למעשר האילנות. פיצד, תבואה וקטניות שהגיעו לעונת המעשרות לפני ראש השנה של שלישית, אף על פי שנגמרו ונאספו בשלישית, מפרישין מהן מעשר שני. וכן פרות האילן שבאו לעונת המעשרות קדם ט"ו בשבט של שלישית, אף על פי שנגמרו ונאספו אחר כך בסוף שנה שלישית, מתעשרין לשעבר ומפרישין מהם מעשר שני. וכן אם באו לעונת המעשרות קדם ט"ו בשבט של רביעית, אף על פי שנגמרו ונאספו ברביעית, מפרישין מהם מעשר עני. ואם באו לעונת המעשרות אחר ט"ו בשבט, מתעשרין להבא:

שלא נפדו. וכל שמתר לזרים לאכלו בתרומה, מדברים אלו, כך מתר בטבל ומעשר שלא נטלה תרומתו ומעשר שני והקדש שלא נפדו:

קטז. אין מדליקין בטבל טמא. אין מחפין בטבל. ואין זורעין את הטבל. ואפלו פרות שלא נגמרה מלאכתן אסור לזרע מהם עד שיעשר. במה דברים אמורים, בתבואה וקטניות וכיוצא בהן, אבל העוקר שתלים שיש בהם פרות ממקום למקום בתוך שדהו, הרי זה מתר, ואינו פזורע טבל, שהרי לא אסף הפרות. וכן העוקר לפת וצנונות ושתלם במקום אחר, אם נתפון להוסיף בגופן, מתר. ואם שתלם כדי שיקשו ויקח הנרע שלהם, אסור, מפני שהוא פזורע חטים או שעורים של טבל:

קיז. אין מוכרין טבל אלא לצריך, ולחבר. ואסור לשלח טבל, ואפלו חבר לחבר, שמא יסמכו זה על זה ויאכל טבל:

קיח. המוכר פרות לחברו, מוכר אומר: על מנת שהם טבל מכתתי, ולוקח אומר: לא לקחתי ממך אלא מעשרות, כופין את המוכר לתקן, קנס הוא לו, מפני שמכר טבל:

קיט. אין פורעין חוב מהטבל, מפני שהוא כמוכרו:

קכ. הלוקח טבל משני מקומות, מעשר מזה על זה:

קכא. החוכר שדה מהעובד כוכבים, מעשר ונותן לו. והמקבל שדה אבותיו מהעובד כוכבים, מעשר ונותן לו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן עהלות תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז סימן שלאה דעה

מוציא מעשר. וכל מי שאם תרם תרומתו ותרומה,
כך אם עשר הרי הוא מעשר. וכל מי שאין
תרומתו ותרומה, כך אם הוציא מעשר אינו מעשר:
קל. פרות שהוציא מהם מעשר ראשון קדם שיקבעו
למעשר, הרי זה אוכל מהם עראי קדם שיוציא
מעשר שני, שאין הראשון קובע לשני. אבל
משנקבעו למעשר, אף על פי שהוציא את
הראשון, אסור לאכל מהם עראי עד שיוציא את
השני או את מעשר עני:

קלא. לא חיבו להפריש מעשר שני בסוריא:

קלב. מעשר שני נאכל לבעליו לפנים מחומת
ירושלים, שנאמר: ואכלת לפני ה' אלהיך במקום
אשר יבחר וגו' ונוהג בפני הבית ושלא בפני
הבית, אבל אינו נאכל בירושלים אלא בפני
הבית, שנאמר: מעשר דגנך תירשך ויצהרך ובכורת
בקרך וצאנך מפי השמועה למדו, מה בכור אינו
נאכל אלא בפני הבית, אף מעשר שני לא יאכל
אלא בפני הבית:

קלג. בזמן הזה, אם רצה לפדות מעשר שני שזה
מנה בפרוטה, לכתחלה, פודה ומשליך הפרוטה
ליים הגדול, אבל לשאר נהרות צריך לשחקה
תחלה. וכן אם חלל מעשר שנה מנה על שנה
פרוטה מפרות אחרות, הרי זה מחלל, ושורף את
הפרות שחלל עליהם, כדי שלא יהיו תקלה
לאחרים:

קלה. ושעור פרוטה, כחצי שעורה כסף מזקק,
שהוא חלק מל"ב במעה כסף שהוא אשפיר"ו
עוטומאני שמשקלו רביעית דרה"ם, נמצא
שהפרוטה חלק ממ"ח בקטעא ויותר מעט. וצריך

קכו. הירק, בשעת לקיטתו עשורו, כיצד, אם
נלקט ביום ראש השנה של שלישית, אף על פי
שבא לעונת המעשרות ונגמר בשנה, מפרישין
ממנו מעשר עני. ואם נלקט ברביעית, מעשר
שני. וכן האתרוג, בלבד משאר פרות האילן, הרי
הוא כירק והולכין אחר לקיטתו, בין למעשר בין
לשביעית. כיצד, אם נלקט בשלישית אחר ט"ו
בשבט, מפרישין ממנו מעשר עני אף על פי
שנגמרה בשנה. וכן אם נלקט ברביעית קדם ט"ו
בשבט, מפרישין ממנו מעשר עני. נלקט בה אחר
ט"ו בשבט, מפרישין ממנו מעשר שני. ואף על פי
שהולכין אחר לקיטתו, אתרוג בת ששית שנכנסה
לשביעית, אפלו היתה כזית ונעשית ככפר, חזבת
במעשרות:

קכז. האבינות של צלף נותנין עליהם חמרי האילן
וחמרי זרעים, שאם היו משנה שניה שנכנסה
לשלישית ונלקטו קדם ט"ו בשבט, מפרישין מעשר
ראשון ואחר כך מפריש מעשר אחר ופודהו, ואחר
שפודהו נותנו לעניים:

קכח. פרות שנה שניה שנתערבו בפרות שלישית,
או של שלישית ברביעית, הולכים אחר הרב.
מחצה למחצה, מפרישין מעשר שני מן הכל, אבל
לא מעשר עני, שמעשר שני חמור, שהרי הוא
קדוש, ומעשר עני חל. וכן פרות שהן ספק אם
פרות שנה הם או פרות שלישית, מפריש מהם
מעשר שני:

קכט. כל הפטור ממעשר ראשון, פטור ממעשר
שני ומן העני. וכל שחייב בראשון, חייב בשניהם.
וכל התורם מוציא מעשר. וכל שאינו תורם, אינו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לפני צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נטמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן עהלות תרומות ומעשרות ומתנות עניים וראשית הגז סימן שלאה דעה

דברים אלו אמורים אלא בזמן שבית המקדש קים,
אבל עכשו שאין מעשר שני נאכל, אין להקפיד
בכך. ומפל מקום יש לחוש בדבר, ואף בזמן הזה
לא יפדה מעשר שני אלא על כסף שיש בו מטבע
היוצא, והוא ברשותו, או יחלל על פרות אחרים:

קלט. הפודה מעשר שני קדם שיפרישנו, כגון
שאמר: מעשר שני של פרות פדוי במעות אלו,
לא אמר כלום, ולא קבע מעשר. אבל אם קבע
ואמר: מעשר שהוא בצפון, או בדרום, מחלל על
מעות אלו, הרי זה פדוי:

קמ. מצות עשה להתודות לפני ה' אחר שמוציאין
כל המתנות שבזרע הארץ, וזהו הנקרא ודוי
מעשר. ואין מתודין ודוי זה אלא אחר השנה
שמפרישין בה מעשר עני:

קמא. אימתי מתודין, במנחה, ביום טוב האחרון
של פסח של רביעית, ושביעית:

קמב. אין מתודין אלא ביום. וכל היום כשר לודוי
המעשר. ובין בפני הבית בין שלא בפני הבית תיב
לבצר ולהתודות:

קמג. ודוי זה נאמר בכל לשון. ואם רצו רבים
להתודות כאחד, מתודים:

קמד. אינו מתודה עד שלא ישאר אצלו אחת
מהמתנות. וערב יום טוב האחרון היה הבעור,
ולמחר מתודין, ופרות שלא הגיעו לעונת
המעשרות בשעת הבעור, אין מעכבין אותו
להתודות, ואינו תיב לבצרן:

קמה. מי שהיו פירותיו רחוקים ממנו, והגיע יום
הבעור, הרי זה קורא שם למתנות ומזכה להן

לדקדק שהפרות שמחלל עליהם מעשר שני שישו
כך לפחות:

קלה. כשם שאין אוכלים מעשר שני בזמן הזה
בירושלים, כך אין פודין אותו שם, ואין מחללין
אותו, ואין מוכרים אותו. ואם נכנס בירושלים,
אף בזמן הזה, אין מוציאין אותו משם ומניחים
אותו שם עד שירקב. לפיכך אין מפרישין מעשר
שני בירושלים בזמן הזה, אלא מוציאין את הפרות
בטבלן חוץ לעיר, ומפרישין אותו שם, ופודהו.
ואם הפרישין שם בזמן הזה, ירקב. במה דברים
אמורים, במעשר שני שלא נטמא. אבל אם נטמא,
פודין אותו בירושלים:

קלו. הפודה מעשר שני אומר: הפרות האלו
מחללות על מעות אלו. ואם לא פרש, אלא
הפריש מעות בלבד כנגד הפרות, דיו, ואינו צריך
לפרש, ויצאו הפרות לחלין:

קלז. הפודה מעשר שני, מברך: אקב"ו על פדיון
מעשר שני. ואם חללן על פרות אחרות, מברך:
על חלול מעשר שני. והפודה או מחלל מעשר שני
של דמאי, אינו צריך ברכה:

קלה. אין פודין מעשר שני אלא בכסף. וכן אם
פדה מעשר שני שלו, שהוא מוסיף חמש, לא יהיה
החמש אלא כסף, כקרן. ואין פודה בכסף שאינו
מטבע, אלא בכסף מפתח שיש עליו צורה או
כתב, ואם פדה בלשון של כסף וכיוצא בו, והוא
הנקרא אסימון, לא עשה כלום. ואין פודין בפחות
מפרוטה, מפני שהוא כפודה באסימון. ואין פודין
במטבע שאינו יוצא באותו זמן ובאותו מקום.
ואינו פודה במעות שאינם ברשותו. ואפשר שאין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות מתנות עניים וראשית הגז סימן שלב יורה דעה

העובד כוכבים, ואף על פי שחוזרים הצאן לעובד
כוכבים אחר גזיזה, חייב:

ח. הלוקח גז צאנו של חברו, אם שיר המוכר מעט
מצאנו להגזו, חייב להפריש מהנשאר על הכל. ואף
על פי שלא התחיל המוכר לגזו. ואם לא שיר
כלום, הלוקח חייב להפריש. ואם היו שני מינים,
כגון גזה לבנה וגזה שחומה ומכר מין זה והניח
המין האחר, זה נותן לעצמו על מה שלקח וזה
נותן לעצמו על מה שמכר:

ט. כמה צאן יהיו לו ויהיו חייבות בראשית הגז,
אין פחות מחמש, והוא שיהיה בגזה שלהם אין
פחות ממשקל ששים סלע, ותהיה גזת פל אחד
מחמשותן אין פחות מי"ב סלע, ואם היתה אחת
מהן גוזות פחות מי"ב, אף על פי שחמשותן גוזות
ששים סלע או יותר, פטור:

י. השתפים, חייבים. והוא שיהיה בחלק כל אחד
כשעור. אבל חמשה צאן בלבד של שני שתפין,
פטורין:

יא. ראשית הגז, מצותה בתחלה. ואם הפריש, בין
באמצע בין בסוף, יצא:

יב. היו לו ה' צאן וגזו אחת מהן בלבד, ומכר
גזתה, ואחר כך גזו שניה ומכר גזתה, ואחר כך
גזו שלישית ומכר גזתה, הפל מצטרפות לראשית
הגז וחייב לאחר כמה שנים. ויש לו להפריש מן
החדש על הישן ומזה על זה. אבל אם היתה רחל
אחת וגזוה, ואחר כך קנה שניה וגזוה והניח
גזתה, ואחר כך קנה שלישית וגזוה והניח גזתה,
אינם מצטרפין:

לבצליהן על גבי קרקע, או למי שזוכה להן
לבצליהן, ומתודה למחר:

קמו. אם הפריש המתנות שלא על הסדר, או אם
נשרף טבלו, או אם הפריש מעשר בטמאה, אינו
מתודה:

הלכות מתנות עניים וראשית הגז

סימן שלב

דין מתנות עניים, ובו פעיף אחד

א. לקט, שכחה ופאה, אם אין עניי ישראל מצויים
שם לטלם, אין צריך להניחם:

סימן שלג

דיני ראשית הגז, ובו י"ד פעיפים:

א. ראשית הגז אינו נוהג אלא בארץ, בין בפני
הבית בין שלא בפני הבית:

ב. אין חייבים בראשית הגז אלא הכבשים בלבד,
זכרים ונקבות. ואם היתה צמרן קשה ואינו ראוי
ללבישה, פטור:

ג. גזו הצמר ולבנו, חייב. אבל אם צבעו, פטור:

ד. הגוזו את המתה, פטור:

ה. המפריש ראשית הגז, ואבד, חייב באתרייתו עד
שיתבנו לכהן:

ו. האומר: כל גזתי ראשית, דבריו קימים:

ז. הלוקח גז צאנו של עובד כוכבים, אחר שגזו
העובד כוכבים, פטור מראשית הגז. ואם לקח
הצאן לגזתו, חייב, אף על פי שגדלה הגזה ברשות

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

יורה דעה

הלכות נידוי וחרם סימן שלד

שולחן ערוך

ולא נשפירין לו, וכן אסור להנותו יותר מפדי חיי אכל שונה הוא לעצמו, שלא ישכח תלמודו, ועושה לו חנות קטנה כדי פרנסתו, ומתיר לדבר עם המנדה ועם המחרם, אלא אם כן החמירו עליו בית דין בפרוש:

ג. מנדה שמת, בית דין שולחין ומניחין אבן על ארונו, ואין קורעין עליו, ולא חולצין, ולא מספידין. והגני מלי לאפקירותא ועובר על דברי חכמים, אכל לממונא, פיון שמת, פטור מגזרתם ואין סוקלין ארונו, ומספידין אותו כראוי:

ד. אפלו נדוהו משום עובר על דברי חכמים, אם תזר בו, אף על פי שלא התירו נדויו, מתעסקין עמו לכל דבר:

ה. אף על פי שאסור לאכל ולשתות עם המנדה או המחרם, מכל מקום האוכל ושותה עמו אין לו דין מנדה:

ו. אם רצו בית דין למעט הנדוי מל' יום, או להוסיף, הרשות בידם:

ז. כשיגיע הזמן, מתירין לו אם ירצו, אף אם לא יחזר בו. ומכל מקום טוב, הוא, שלא יתירו לו אם לא יחזר בו, שלא תתמעט יראתם:

ח. אם ירצו בית דין להחמיר עליו עוד ולהחרימו, הרשות בידם:

ט. אם ראו בית דין קשי האסור והעברה, מחרימין גם האוכל ושותה עמו והיושב בד' אמותיו:

י. אם ראו בית דין לנדות, שלא יזמן בשלשה, ולא יתפלל בעשרה, ולא יקברו לו מת, ולא ימולו לו בן, רשאים הם:

יג. מי שהיו לו גזות רבות של ראשית הגז, ורוצה לחלק לפנהנים, לא יתן לכל אחד פחות ממשקל חמשה סלעים מלבן, כדי בגד קטן. לא שילבנו ואחר כך יתן, אלא יתן לו מצמר הגזה כשהוא צואי כדי שיהיה בו אחר הלבון חמשה סלעים או יותר, שנאמר: תתן לו, שיהיה בו כדי מתנה המועלת:

יד. ראשית הגז חלין לכל דבר. לפיכך נוטתין אותו לפהנת, אף על פי שהיא נשואה לישראל:

הלכות נידוי וחרם

סימן שלד

הואך היו נוהגין עם המנדה או המחרם, ועל מה מנדין, ודין התרתו, וכו' מ"ח סעיפים:

א. העובר על דבר אסור, מנדין אותו לאתר. ואין נדוי פחות משלשים יום, ואם אינו חוזר בו, שונים לנדותו לאחר שלשים יום. ואם אינו חוזר בו, ממתנין לו עוד שלשים ומחרימין אותו. אפלו פגע הרגל בתוך שלשים יום, אינו מבטל אותו. במה דברים אמורים, דנדוי שלשים יום, בנדוי דידהו, אכל נדוי דידן כנזיפה דידהו, שהיא ו' ימים, ונזיפה דידן, חד יומא:

ב. המנדה, אין יושבין בד' אמותיו, חוץ מאשתו ובניו. ואין אוכלין עמו ואין מומנין עליו. ואין כוללין אותו לכל דבר שצריך עשרה. ואסור בתכבסת ובתספרת ובנעילת הסנדל, כאבל. ומתיר בדברי תורה. שונה, ושונים לו. נשפר, ונשפירין לו. והמחרם, לא שונה ולא שונים לו, לא נשפר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נידוי וחרם סימן שלד

שולחן ערוך

צריך שיתירו לו, אלא פיון שנהג כגזוף, זמן
נזיפה, מתר ממילא:

טו. מנדה לרב, מנדה לתלמיד. מנדה לתלמיד
שנדה לכבודו, אינו מנדה לרב, אבל מנדה הוא
לשאר העם ודוקא במנדה שלא בפני הרב, אבל
בפני הרב, אפקירותא היא, ואי פליג ליה רביה
יקרא, שפיר דמי:

טז. תלמיד יכול לנדות למי שבזה בפניו רבו או
אביו, ומכל מקום פיון שלא נדהו הרב, וגם לא
נדהו בית דין, אינו מנדה לרב:

יז. במה דברים אמורים, במי שנדהו מפני שבזה
תלמיד חכם. אבל מי שנדהו על שאר דברים
שחייב עליהם נדוי, אפלו נדהו קטן שבש"א, אל,
חייב הנשיא וכל ישראל לנהג בו נדוי, עד שיחזור
בתשובה מדבר שנדהו בשבילו ויתירו לו:

יח. רב מצד השלטון ואינו רב בתורה, אינו יכול
לנדות לכבודו:

יט. זקן שנדה לצרף עצמו, אפלו פה"כה, אינו
נדוי:

כ. מנדה לעירו, מנדה לעיר אחרת. מנדה לעיר
אחרת, אינו מנדה לעירו:

כא. מנדה לנשיא, מנדה לכל ישראל. מנדה לכל
ישראל, אינו מנדה לנשיא:

כב. נהגו שלא לנהג נדוי בעובר על גזרת הקהל
בחרם ונדוי, עד שיכריזו עליו:

כג. כיצד התרת נדוי, אומרים לו: שרוי לך, מחול
לך, ואם הוא שלא בפניו, אומרים: שרוי לו:

יא. אם נתנדה על עברה, אינו מצטרף לעשרה:

יב. הא דאמרינן במנדה סתם שהוא אסור בדיני
המנדה, דוקא מנדה לבית דין שהוא מנדה לכל
אדם, בין דלא אתי לבית דין או דלא צית דינא
או לאפקירותא או לדבר עברה, בין נדהו בית
דין, בין שנדהו כל אדם, דינו שוה, בין לעירו,
בין לעיר אחרת. אבל מנדה לחצאין, כגון תלמיד
שנדה לכבודו, וכן מנדה לעיר אחרת שנדהו
לכבודם, אינו אסור בכל דין המנדה, אלא שבני
אדם מרחיקין אותו כדי לבישו, אבל אבלות אין
עליו:

יג. הא דאמרינן סתם נדוי ל', הינו לענין כשפנדין
אותו אומרים: פלוני יהא בנדוי שלשים יום, ומכל
מקום אם חזר בו, אם היה הנדוי בשביל מומן או
אפקירותא ופיס לבעל דינו, מתירין אותו לאלתר.
ואפלו אם לא חזר בו, יש מי שאומר שמתירין לו
לאחר שלשים יום, והוא שיבא לבית דין ומבקש
שיתירו לו. אבל אם מזלזל בנדוי ואינו מבקש
שיתירו לו, מניחין אותו בנדוי עד שימות. ויש מי
שחולק בזה:

יד. נזיפה היא שאדם גדול גוער בו לומר: כמה
פלוני חצוף, וכיוצא בו. וזה משפטו, שיהא
מתחבא ויושב בביתו, ויהא נכלם, ולא יראה פנים
למי שהכלימו, וימעט בשחוק ובדבור ובעסקיו,
ויצער עצמו לעיני כל רואיו. אבל אין צריך
להתרחק מבני אדם, לא באכילה ושתייה, ולא
בשאלת שלום, ואין צריך לנהג באחת מכל דיני
האבל, ואין צריך לפייס למי שהחציף בנגדו, ואין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נידוי וחרם סימן שלד

שולחן ערוך

לב. המנדה עצמו בעולם הזה ובעולם הבא, יש אומרים שאין לו התרה, לכן שומר נפשו ירחק ממנו:

לג. תלמיד חכם שנדה לעצמו, מתיר לעצמו אפלו נדה על דעת פלוני, ואפלו על דבר שחייב עליו נדוי. ויש מי שאומר שאם היה חייב נדוי אינו יכול להתיר לעצמו. ויש מי שאומר שאם היה דרך שבועה, אינו יכול להתיר לעצמו:

לד. מי שאינו תלמיד חכם, שנדה לעצמו, יש מי שאומר שצריך עשרה שיתירו לו:

לה. נדוהו בחלום, הוי נדוי וצריך התרה, ואפלו התירו לו בחלום אינו כלום. ואפלו יודע מי נדהו, אינו יכול להתירו וצריך עשרה בני אדם ששונים הלכות להתירו. לא מצא, טורח אחריהם עד פרסה, לא מצא, מתירין לו אפלו עשרה ששונים משנה, לא מצא, מתירין לו אפלו עשרה שיודעים לקרות בתורה, לא מצא, מתירין לו אפלו עשרה שאינם יודעים לקרות, לא מצא במקומו עשרה, מתירין לו אפלו שלשה:

לו. יש אומרים מי שנדהו בחלום, ושלח שליח להתיר לו שלא בפניו, אם מצא השליח העשרה מכנסים, מתירין לו, ואי לא, לא:

לז. השומע הזכרת השם מפ"י חב"ו לשוא, או שנשבע בפניו לשקר, או שברך ברכה שאינה צריכה, חייב לנדותו, ואם לא נדהו, הוא עצמו חייב נדוי, וצריך להתיר לו מיד, כפי שלא יהא מכשול לאחרים:

כד. מתירין הנדוי בשלשה הדיוטות, או בייחוד ממנה. ותלמיד מתיר החרם והנדוי, אפלו במקום הרב:

כה. ג' שנדו והלכו להם, ונזר בו מהדבר שנדהו בגללו, מתירין לו ג' אחרים. ויש מי שאומר שצריך שיהיו גדולים כמותם:

כו. נדוהו ג', אין השנים יכולין להתירו אלא אם כן יתן להם השלישי רשות. אבל שלשתן מתירין לו, ואפלו זה שלא בפני זה, אף על פי שהיו ביחד בשעת הנדוי. ואם היו רבים בשעת שנדהו, צריך שיתירו כלום. וכל אותם שנמלכו בהם בשעת הנדוי, חשובים מהמנדים וצריך שיתירו גם הם:

כז. נדוהו סתם, אף על פי שעברו עליו ל' יום, לעולם עומד בנדויו עד שיתירוהו:

כח. אם זלזל בנדויו ובחרמו, צריך לנהג אסור כמים שנהג התר קדם שיתירוהו:

כט. נדוהו בפניו, אין מתירין לו אלא בפניו. נדוהו שלא בפניו, מתירין לו אפלו שלא בפניו:

ל. נדוהו על תנאי, חל הנדוי, וצריך התרה אף על פי שמקיים התנאי. ואפלו אם נדה את עצמו על תנאי. ודוקא שהמנדה מספק בשעת התנאי אם יכול לקיימו, אבל אם ברור לו שיכול לקיימו, אין צריך התרה:

לא. אפלו אם קבע זמן, שאמר: יהא בנדוי, אם לא יעשה דבר פלוני לזמן פלוני, יכולין להתירו מיד אף על פי שלא הגיע הזמן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כפי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות נידוי וחרם סימן שלד

שולחן ערוך

מג. על כ"ד דברים מנדין את האדם, ואלו הן: המבזה את החכם, אפלו לאחר מותו. המבזה שליח בית דין. הקורא לחברו עבד. המזלזל בדבר אחד מדברי סופרים, ואין צריך לומר מדברי תורה. מי ששלחו לו בית דין וקבעו לו זמן, ולא בא. מי שלא קבל עליו את הדין, מנדין אותו עד שימתן. מי שיש ברשותו דבר המזיק, מנדין אותו עד שיסיר הנזק. המוכר קרקע שלו לגוי, מנדין אותו עד שיקבל עליו כל אנס שיבא מהגוי לישראל חברו בעל המצר. המעיד על ישראל בערכאות של גוים, והוציא ממנו ממון בעדותו, שלא כדין, מנדין אותו עד שישלם. טבח כהן שאינו מפריש המתנות, ונותנם לכהן אחר, מנדין אותו עד שימתן. המחליל יום טוב שני של גלויות, אף על פי שהוא מנהג. העושה מלאכה בערב פסח אחר חצות. המזכיר שם שמים לבטלה, או לשבועה בדברי הבאי. המביא את הרבים לידי אכילת קדשים בחוץ. המביא רבים לידי חלול השם. המחשב שנים וקובע חדשים בחוצה לארץ. המכשיל את העור. המעכב את הרבים מלעשות מצוה. טבח שיצתה טרפה מתחת ידו. טבח שלא הראה בדיקת ספינו לחכם. המקשה עצמו לדעת. המגרש את אשתו, ועשו בינו ובינה שתפות או משא ומתן המביאן להזקק זה לזה, כשיבואו לבית דין, מנדין אותם. חכם ששמועתו רעה. המנדה למי שאינו חביב נדוי:

מד. חכם שהורה להתיר במים שאין להם סוף, חביב נדוי. וכן מי שעובר על גדרו, וכל בית דין שנוקק לו לשאלה, בר שמתא הוא. וכן העושים מלאכה בעוד שיש מת בעיר, ועדין לא נקבר,

לח. במה דברים אמורים, כשהיה הנשבע הזה, או המברך לבטלה, מזיד. אבל אם היה שוגג, ולא ידע שזה אסור, אסור לנדותו:

לט. המנדה את חברו שלא כדין, ואמר ליה הלה: אדרבה, נדוי של שני נדוי. והני מלי, שזה השני הוא גברא רבא או שאינו ידוע מי הוא, דחשיבין שמא הוא יותר גדול מהמנדה. אבל אם המנדה שלא כדין תלמיד חכם, והאחר אינו תלמיד חכם, לא:

מ. תלמיד חכם, שפנהו רשע עד שנדהו, ואמר ליה הרשע, אדרבה, יכריוו על הרשע שהוא מנדה, ויעמד בנדויו ל' יום, ואחר כך יבקש מחילה ברבים. כך הורה הרא"ש:

מא. אח גדול בשנים שבזה לאחיו הקטן בשנים והוא תלמיד חכם, ונדה הקטן בשנים לגדול בשנים, נדויו נדוי:

מב. חכם, זקן בחכמה, או אב בית דין שסרה, אין מנדין אותו בפרהסיא לעולם, אלא אם פן עשה כירבעם בן נבט וחבריו. אבל כשחטא שאר חטאות, מלקין אותו בצנעא. וכן כל תלמיד חכם שנתחב נדוי, אסור לבית דין לקפץ ולנדותו במהרה, אלא בורחים ונשמטים ממנו. וחסדי החכמים היו משתבחים שלא נמנו מעולם לנדות תלמיד חכם, ואף על פי שנמנים להלקותו אם נתחב מלקות או מפת מרדות. ואי סני שומעניה, כגון שמתעסק בספרי אפיקורוסין ושותה במיני זמר, או שחבריו מתביישין ממנו, ושם שמם מתחלל על ידו, משמתין לה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ביקור חולים ורפואה ונוטה למות וגוסס סימן שלה יורה דעה

הלכות ביקור חולים ורפואה ונוטה למות וגוסס

סימן שלה

מתי מבקרין החולה, ואיזה חולים מבקרין, וכיצד מתפללין עליו, וכו' ו' סעיפים:

- א. מצוה לבקר חולים. הקרובים והחברים נכנסים מיד, והרחוקים, אחר ג' ימים. ואם קפץ עליו החלי, אלו ואלו נכנסים מיד:
- ב. אפלו הגדול ילך לבקר הקטן, ואפלו כמה פעמים ביום, ואפלו בן גילו. וכל המוסיף הרי זה משבח, ובלבד שלא יטריח לו:
- ג. המבקר את החולה, לא ישב על גבי מטה, ולא על גבי כסא, ולא על גבי ספסל, אלא מתעטף ויושב לפניו, שהשכינה למעלה מראשותיו:
- ד. אין מבקרין החולה בג' שעות ראשונות של יום, מפני שכל חולה, מקל עליו חליו בבקר, ולא יחוש לבקש עליו רחמים. ולא בג' שעות אחרונות של יום, שאז מכביד עליו חליו, ויתיאש מלבקש עליו רחמים:
- ה. כשמבקש עליו רחמים, אם מבקש לפניו, יכול לבקש בכל לשון שירצה. ואם מבקש שלא בפניו, לא יבקש אלא בלשון הקודש:
- ו. יכלל אותו בתוך חולי ישראל, שיאמר: המקום ירחם עליך בתוך חולי ישראל. ובשבת אומר: שבת היא מלועק, ורפואה קרובה לבוא:

חייבים נדוי, אלא אם פן יש תבורות בעיר. וכן מי שעושה קלים וחסונים, או גזרה שנה לעקר דבר מן התורה, או שואל דבר שאי אפשר. וכן מי שיש לו ערעור על חברו בדבר אחד, ומוסר אותו למלך או לשופט גוי, משמתין ליה עד דמיתי ליה וקיימי בבית דין. וכן תלמיד חכם המחזיק במחלקת כנגד הרבים. וכן המורה הוראה במקום רבו:

מה. צורבא מדרבנן, יכול לגדות למי שהפקיר כנגדו. ואם דינו פסוק, כגון שקראו: עבד, הוא מנדה לכל ישראל, ואם אין דינו פסוק, אינו מנדה אלא לקטנים ממנו:

מו. ראובן שחייב לשמעון ממון, ומסרב מלפרעו, אם נדה שמעון לראובן שיפרענו, נדויו נדוי:

מז. המבזה את החכם, אפלו בדברים, ואפלו לאחר מיתה, אם יש עדים בדבר, בית דין מנדין אותו ברבים, והם מתירין לו כשיחזור בתשובה. אבל אם החכם חי, אין מתירין לו עד שירצה החכם שגדוהו בשבילו. וכן החכם בעצמו מנדה לכבודו לעם הארץ שהפקיר כנגדו, ואין צריך לא עדים ולא התראה, ואין מתירין לו עד שירצה החכם, ואם מת החכם, באים שלשה ומתירין לו:

מה. אם נדו לאדם אחד על שעבר עברה, וגזר השר ענש על מי שיחזיק הנדוי, חייבים לכנס בספק ענש כדי להתחזק דתנו. אבל אם גדוהו על דברים שבינו לחברו, כגון שהוליכו לערכאות, אין אנו חייבים לכנס בסכנת הענש:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות ביקור חולים ורפואה ונוטה למות וגוסס סימן שלו יורה דעה

עוד, אלא אפלו פסקו לו בדמיהם הרבה, מפני
צרך השעה שלא מצאו סמנין אלא בידו, אין לו
אלא דמיהן. אבל אם התנה בשכר הרופא הרבה,
חייב לתן לו, שחכמתו מכר לו ואין לו דמים:

סימן שלו

חולה שמת לו מת, ובו סעיף אחר

א. חולה שמת לו מת, אין מודיעין אותו, שמא
תשרף דעתו עליו. ואין קורעין חלוקו, ואין בוכין,
ואין מספידין בפניו, שלא ישבר לבו, ומשתקיין
את המנחמין מפניו:

סימן שלח

ודוי החולה וכיצד אומרים לו, ובו ב' סעיפים:

א. נטה למות, אומרים לו: התודה, ואומרים לו:
הרבה התודו ולא מתו, והרבה שלא התודו, מתו,
ובשכר שאתה מתודה אתה חי, וכל המתודה יש
לו חלק לעולם הבא. ואם אינו יכול להתודות
בפיו, יתודה בלבו. וכל אלו הדברים אין אומרים
לו בפני עמי הארץ, ולא בפני נשים, ולא בפני
קטנים, שמא יבכו וישברו לבו:

ב. סדר ודוי שכיב מרע: מודה אני לפניך ה' אלהי
ואלהי אבותי שרפואתי ומיתתי בידך, יהי רצון
מלפניך שתרפאני רפואה שלמה, ואם אמות, תהא
מיתתי כפירה על כל חטאים ועונות ופשעים,
שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך, ותן חלקי בגן
עדן, וזפני לעולם הבא הצפון לצדיקים:

סימן שלט

ז. אומרים לו שיתן דעתו על עניניו, אם הלוה או
הפקיד אצל אחרים, או אחרים הלוו או הפקידו
אצלו, ואל יפתח מפני זה מהמות:

ח. אין מבקרין לא לחלי מעים ולא לחלי העין
ולא לחלי הראש. וכן כל חלי דתקיף ליה עלמא
וקשה ליה דבנרא אין מבקרין אותו בפניו, אלא
נכנסין בבית החיצון ושואלין ודורשין בו אם
צריכין לכבד ולרביץ לפניו, וכיוצא בו, ושומעין
צערו ומבקשים עליו רחמים:

ט. מבקרין חולי עובדי פוכבים, מפני דרכי שלום:
י. בחולי מעים אין האיש משמש את האשה, אבל
האשה משמשת את האיש:

סימן שלז

דיני הרופא, ובו ג' סעיפים:

א. נתנה התורה רשות לרופא לרפאות. ומצוה היא.
ובכלל פקוח נפש הוא. ואם מונע עצמו, הרי זה
שופך דמים, ואפלו יש לו מי שירפאנו, שלא מן
הפל אדם זוכה להתרפאות. ומיהו לא יתעסק
ברפואה אלא אם פן הוא בקי, ולא יהא שם גדול
ממנו, שאם לא כן, הרי זה שופך דמים. ואם רפא
שלא ברשות בית דין, חייב בתשלומין, אפלו אם
הוא בקי. ואם רפא ברשות בית דין, וטעה והזיק,
פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים. ואם המית,
ונודע לו ששגג, גולה על ידו:

ב. הרופא, אסור לטל שכר התקמה ולמוד, אבל
שכר הטרחה והבטלה, מתר:

ג. מי שיש לו סמנים, וחברו חולה וצריך להם,
אסור לו להעלות בדמיהם יותר מן הראוי. ולא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות קריעה סימן שמ

שולחן ערוך

א. מי שמת לו מת, והוא מהמתים שראוי להתאבל עליהם, חייב לקרע עליו. וצריך שיקרע מעמד, ואם קרע מישוב, לא יצא,

ב. מקום הקריעה, בכל מקום בבית הצואר לפניו, אבל אם קרע לאחוריו, או מן הצדדין, לא יצא:

ג. שעור קריעה, טפח. ואם קרע על מת, ובא להוסיף באותה קריעה על מת אחר, אם אחר ז', סגי בכל שהוא. ואם הוא בתוך ז', צריך טפח. ועל אביו ואמו, אפלו אחר ז', קורע עד שיגלה את לבו:

ד. כשם שקורע על קרובו שמתאבל עליו, כך קורע בפני קרובו על מת שמת לקרובו, כיצד, הרי שמת בן בנו או אחי בנו או אם בנו, חייב לקרע בפני בנו. וכן קורע על חמיו וחמותו. והאשה קורעת על חמיה וחמותה:

ה. העומד בשעת יציאת נשמה של איש, או אשה מישראל, חייב לקרע ואפלו אם לפעמים עשה עברה לתאבון, או שמניח לעשות מצוה בשביל טרח:

ו. על אדם כשר, שאינו חשוד על שום עברה ולא על שום בטול מצוה, ולא סני שומעניה, אף על פי שאינו גדול בתורה, ואף על פי שלא עמד בשעת יציאת נשמה, חייב לקרע עליו, והוא שעומד שם בין מיתה לקבורה, ותלמידי חכמים פטורים מקריעה זו:

ז. על חכם ועל תלמיד חכם ששואלין אותו דבר הלכה בכל מקום ואומרה, קורעין עליו אפלו לאחר קבורה, ביום שמועה, אם הוא תוך ל' יום. וקורע עליו בשעת הספדו. וקורעין עליו עד

דיני הגוסס ואמירת צדוק הדין, ומה הם הסימנים היפים למת, ובו ח' סעיפים:

א. הגוסס, הרי הוא פחי לכל דבריו. אין קושרין לתניו, ואין סכין אותו, ואין מדיחין אותו, ואין פוקקין את נקביו, ואין שומטין הפר מתחתיו, ואין נותנין אותו על גבי חול, ולא על גבי חרסית ולא על גבי אדמה, ואין נותנין על פרסו, לא קערה, ולא מגרפה, ולא צלוחית של מים, ולא גרגיר של מלח, ואין משמיעין עליו עירות, ואין שוכרין חלילין ומקוננות, ואין מעמצין עיניו עד שתצא נפשו. וכל המעמץ עם יציאת הנפש, הרי זה שופך דמים. ואין קורעין, ולא חולצין, ולא מספידין עליו, ולא מכניסין עמו ארון לבית, עד שימות. ואין פותחין עליו בצדוק הדין, עד שתצא נפשו:

ב. מי שאמר לו: ראינו קרובך גוסס היום שלשה ימים, צריך להתאבל עליו:

ג. אומרים צדוק הדין עם יציאת נשמה, וכשמגיע לדין אמת, קורע האבל:

ד. כיון שנטה אדם למות, אין רשאים לפרד ממנו, כדי שלא תצא נפשו והוא יחידי:

ה. מנהג לשפך כל המים שאובים שבשכונת המת:

הלכות קריעה

סימן שמ

ענין הקריעה, שעורה ומקומה, ועל מי קורעין ובאיזה זמן קורעין, ובו ל"ט סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות קריעה סימן שמ

שולחן ערוך

יג. על כל המתים יש לו לקרע בפנים, שלא בפני אדם, לפיכך יש לו להכניס ידו בפנים, וקורע בצנעא. אבל על אביו אינו קורע אלא מבחוץ, בפני כל אדם:

יד. על כל המתים, רצה קורע ביד, רצה קורע בכלי. על אביו ואמו, ביד. על כל המתים, אם בא להחליף תוף ז' ימים, מחליף ואינו קורע. על אביו ואמו, אם מחליף תוף ז', קורע כל הנגדים שהוא מחליף, ואינו מאחה לעולם, כמו בפעם הראשון:

טז. על כל המתים, שולל לאחר ז', ומאחה לאחר שלשים יום. על אביו ואמו, שולל לאחר ל' יום, ואינו מאחה לעולם. והאשה שוללת לאלתר, מפני כבודה:

טז. על כל המתים, אם רצה חולץ כותף. על אביו ואמו, חייב לחלץ כותף והולך כף לפני המטה, עד שיקבר. ואם הפך אדם גדול, ואין כבודו שילך חלוץ כותף, אין צריך לחלץ:

יז. נשיא דומה לאב, לחליצת כותף, ולקרע מבחוץ, ולאחוי. כל הקורעים על חכם שמת, כיון שהחזירו פניהם מאחורי המטה, שוללין ומאחין למחר. וחכם שבאה שמועתו, שולל בו ביום, ומאחה למחר. ועל נשיא ועל רבו מבנהק, שולל למחר ואינו מאחה לעולם. על חכם, חולץ מימין. ועל אב בית דין, משמאל. ועל נשיא, מכאן ומכאן. ועל אביו ואמו ועל רבו מבנהק, רצה מכאן רצה מכאן, ואם רצה, חולץ שתייהן:

יח. על כל המתים, אם לא שמע אלא לאחר ל' יום, אינו קורע. ומי שאין לו חלוק ונדמן לו

שמגלין את לבם. וכבר נהגו תלמידי חכמים בכל מקום לקרע זה על זה טפח, אף על פי שהם שוים, ואין אחד מהם מלמד את חברו:

ח. על רבו שרבו חכמתו ממנו, אם מקרא, מקרא, ואם משנה, משנה, אם גמרא, גמרא, קורע כל בגדיו עד שמגלה לבו. ויש אומרים שאינו קורע אלא טפח, ואינו מאחה לעולם. ואפלו משמועה רחוקה, קורע עליו לעולם. ואם לא למד רב חכמתו ממנו, אינו קורע עליו, אלא כדן שאר מתים שהוא מתאבל עליהם. ואפלו לא למד ממנו אלא דבר אחד, בין קטן בין גדול, קורע עליו:

ט. על כל המתים, קורע עליו טפח בבגד העליון, ודיו. ועל אביו ואמו, קורע כל בגדיו, אפלו הוא לבוש י', עד שמגלה לבו. ואם לא קרע כל בגדיו, לא יצא, וגוערים בו, וכל זמן שאותו הבגד עליו, אומרים לו: קרע, אפלו לאחר שלשים:

י. אפרקסותו, אינו צריך לקרע, יש מפרשין שהוא בגד הוצה הדבוק לבשרו, ויש מפרשים דהינו בגד העליון שקורין קאפ"ה, ופשט המנהג שלא לקרע הקאפ"ה על שום מת, אפלו על אביו ואמו, ולקרע על אביו ואמו גם החלוק שקורין קאמיז"ה

יא. אחד האיש ואחד האשה שוים לענין קריעה, אלא שהאשה קורעת התחתון ומחזירתו לאחריה, וחונרת וקורעת העליון:

יב. על כל המתים, אם רצה מניח שפת הבגד שלמה, וקורע מהשפה ולמטה. ועל אביו ואמו, צריך לקרע כל השפה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות קריעה סימן שמ

שולחן ערוך

בו וקורע עוד טפח, או מרחיק ג' אצבעות וקורע טפח. לאחר ז', מוסיף על קרע ראשון כל שהוא. מת אביו או אמו ואחד משאר קרוביו, קורע תחלה על אביו או על אמו עד לבו, ומרחיק שלש אצבעות, וקורע טפח על המת האחר. מת אביו, וקרע, ואחר ז' מת אחד מהקרובים, מוסיף על קרע הראשון, ותחתון מתאחה ועליון אינו מתאחה. מת אחד מהקרובים, וקרע, ואחר כף מת אביו או אמו, בין בתוך ז' בין לאחר ז', מרחיק ג' אצבעות וקורע מן הצד בשפת הבגד, שהרי צריך להבדיל קמי שפה, וקורע עד שמגיע ללב. מתו אביו ואמו כאחד, קורע קרע אחד על שניהם:

כד. אמרו לו: מת אביו, וקרע, ואחר כף נמצא שהוא בנו, יצא ידי קריעה. והוא שנודע לו תוך כדי דבור. ואם לא נודע לו עד אחר כדי דבור, לא יצא. אבל אם אמרו לו: מת לך מת, וכסבור אביו הוא, וקרע, ואחר כף נמצא שהוא בנו, יצא, אפלו לא נודע לו עד אחר כדי דבור:

כה. הנה לו חולה, ונתעלף, וקרע עליו, ואחר כף מת, אם מת תוך כדי דבור של קריעה, אין צריך קריעה אחרת. ואם לאו, צריך קריעה אחרת:

כו. אמרו לו: מת אביו, וקרע ונהג קצת ימי אבלות, ואחר כף אמרו לו: לא מת, והפסיק, וחרו ואמרו לו: בפעם הראשון מת, כמו שאמרו הראשונים, יצא ידי קריעה:

כז. קטן שמת לו מת, מקרעין לו:

כח. הקורע בשבת על מתו, אף על פי שחלל שבת, יצא ידי קריעה:

כט. הקורע בחלוק גזול, לא יצא ידי קריעה:

תוך שבועה, קורע, אחר ז' אינו קורע. על אביו ועל אמו, קורע והולך לעולם:

יט. כשם שאסור לאחות קרע שאינו מתאחה, כך אסור להפך צד עליון של בגד למטה, ולאחותו, ואפלו הולקח אותו, אסור לאחותו. לפיכך אם בא למכרו, צריך להודיעו. ואם מכרו לו סתם, ולא הודיעו, אסור לאחותו עד שידע שאינו מהקרעים שאינם מתאחים. ואסור למכרו לעובד כוכבים:

כ. הקורע מתוך המלל, ומתוך השלל, ומתוך הלוקט, ומתוך הסלמות, לא יצא. אבל מתוך אחוי אלכסנדר, דהינו תפירה שהיא שוה למעלה ובולטת מלמטה, יצא:

כא. קרע על המת, ומת לו מת אחר תוך ז', קורע קרע אחר, לאחר ז', מוסיף על קרע הראשון כל שהוא. מת לו מת שלישי אחר ז' של שני, מוסיף עליו כל שהוא. וכן מוסיף והולך עד טבורו. הגיע לטבור, מרחיק ג' אצבעות, וקורע. נתמלא לפניו, מחזירו לאחוריו. נתמלא מלמעלה, הופכו למטה. נתמלא מכאן ומכאן, נעשה כמי שאין לו חלוק, שאינו קורע:

כב. אמרו לו: מת אביו וקרע, ואחר שבועה מת בנו, והוסיף. מתאחה התחתון ולא העליון. אמרו לו: מת בנו, וקרע, ואחר ז' מת אביו, אינו מוסיף, אלא קורע קריעה אחרת, שאין אביו ואמו בתוספת:

כג. מי שמתו לו שני מתים כאחד, או שבאה לו שמועה משנים כאחד, קורע קריעה אחת על שניהם. קרע, ואחר כף מת לו מת אחר קורע קרע בפני עצמו, בין באותו קרע עצמו שמוסיף

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אנינות סימן שמא

שולחן ערוך

לת. הרואה ערי יהודה בחרבנן, או ירושלים או
בית המקדש, תיב לקרע:
לט. כל אלו הקרעים רשאי למללן, לשללן,
ללקטן, לעשותן כמין סלמות, למחרתו, אבל אין
מתאחין לעולם:

הלכות אנינות

סימן שמא

מי שמתו מטל לפניו בשבת או ביום טוב, ודיני
האונן, וכו' ו' סעיפים:

א. מי שמת לו מת שהוא תיב להתאבל עליו, קדם
קבורה אוכל בבית אחר. אין לו בית אחר, אוכל
בבית חברו. אין בית לחברו, עושה לו מחצה
ואוכל, ואפלו מחצה של סדין סגי, אם תקע שולי
הסדין בענן שאינו נטל ברות. ואם אין לו דבר
לעשות מחצה, מחזיר פניו ואוכל. ובין כך ובין
כך, ואפלו הוא בעיר אחרת, אינו מסב ואוכל,
ואינו אוכל בשר ואינו שותה יין, ואינו מברך
ברכת המוציא ולא ברכת המזון, ואין מברכים
עליו ולא מזמנין עליו, אפלו אם אוכל עם אחרים
שמברכים, לא יענה אחריהם אמן. ופטור מכל
מצות האמורות בתורה, ואפלו אם אינו צריך
לעסק בצרכי המת, כגון שיש לו אחרים שעוסקים
בשבילו. ויש אומרים שאפלו אם ירצה להחמיר
על עצמו לברך או לענות אמן אחר המברכין,
אינו רשאי ובשבת ויום טוב, אוכל בשר ושותה
יין, ומברך, ותיב בכל המצות, חוץ מתשמיש
המטה שאסור בו. ואם צריך להחשיך על התחום
כדי לעסק בצרכי המת, חל עליו אנינות ליאסר

ל. קטן דלא קים לן בה שפלו לו חדשיו, שמת
בתוך ל' או אפלו ביום שלשים, אין קורעין עליו:
לא. אין קורעין ביום טוב, אפלו ביום טוב שני
של גלויות, אפלו קרובים של מת. אבל בחל
המועד, קורעין על כל אחד כפי מה שהוא, אם
עומד בשעת יציאת נשמה, או אם הוא אדם פשר
או חכם על כל אחד, כדינו שנתבאר:
לב. שמע ברגל שמועה קרובה, קורע, ואפלו אם
אחר הרגל תהיה רחוקה:
לג. ההולך בבגד קרוע לפני המת, שמראה עצמו
שקרע, ולא קרע, הרי זה גוזל את החיים ואת
המתים:
לד. האומר לחברו: השאילני חלוקה שאבקר את
אבא שהוא חולה, והלך ומצאו שמת, קורעו,
ומאחהו ומחזיר לו חלוקו, ומשלם לו דמי קרעו.
ואם לא הודיעו, הרי זה לא יגע בו:
לה. המשאיל לחברו חלוק לילך בו לבית האבל,
אינו רשאי לטל ממנו עד שיצברו ימי האבל:
לו. קורעין על שמועות רעות, כגון שנקבצו רב
הצבור למלחמה ושמעו שנגפו לפני אויביהם,
אפלו לא נהרגו אלא המעוט מהם:
לז. השומע ברכת השם, ואפלו ברכת הכנוי תיב
לקרע, והוא שישמענה מישראל. ואפלו השומע
מהעדים היאך ברח פלוני, תיב לקרע. והעדים
אינם צריכים לקרע פעם אחרת. הרואה ספר תורה
שגשרף, או תפלין, או אפלו מגלה אחת מהנביאים
או מהכתובים, קורע שתי קריעות. ודוקא
ששורפין אותה ברוע, וכמעשה שהיה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שמב

שולחן ערוך

אכל אסור לישיב או לישן על גבי מטה, אפלו כפוייה:
ו. המשמר את המת, אפלו שאינו מתו, פטור מקריאת שמע, ומכל מצות האמורות בתורה. היו שנים, זה משמר וזה קורא:

בכלן משעה שמתחיל ללכת כפי להחשיך על התחום. ואם רוצה לקברו ביום טוב ראשון על ידי עממין, אסור בכלו. וכל שפן ביום טוב שני, שהוא בעצמו יכול לקברו, שחלו עליו כל דיני אנינות:

ב. מי שמת לו מת, יאכל במוצאי שבת בלא הבדלה, ולא יתפלל, ולא בבקר קדם קבורה, ולאחר קבורה יתפלל תפלת שחרית, אם לא עבר זמנה. אבל תפלת הערב לא יתפלל, שכבר עבר זמנה. ולא דמי לשכח ולא התפלל ערבית שמתפלל שחרית שתיים, פיון שבליילה לא היה חייב להתפלל. ולענין ההבדלה, יבדיל אחר שיקבר המת

ג. מקום שנוהגים שכתפים מיחדים להוציא המת, ולאחר שנתעסקו הקרובים בצרכי הקבורה ימסרוהו להם והם יקברוהו, משמסרוהו להם, מתרים הקרובים בבשר ויין, אפלו קדם שהוציאוהו מהבית, ששוב אינו מטל עליהם:

ד. מי שמת בתפיסה, ולא נתן לקבורה, לא חל על הקרובים אנינות, וגם אבילות לא חל עליהם, פיון שלא נתיאשו מלקברו. וכן אם קרובי המת בתפיסה, אין אנינות חל עליהם. וכן מי שנהרג בדרך או גררתו תיה או שטפו נהר, ולא נתיאשו מלקברו, אין על הקרובים לא דין אנינות ולא דין אבילות, ומונים לו שבעה ושלשים מיום שנתיאשו מלקברו:

ה. כל זמן שלא נקבר המת, אינו חולץ מנעל וסנדל, ואינו חייב בעטיפת הראש וכפית המטה,

הלכות אבילות

סימן שמב

מי שהכין צרכי חפתו ומת לו מת שחייב עליו אבילות, ובו פעיף אחר

א. מי שהכין כל צרכי חפתו, שאפה פתו וטבח טבחו ומוג יינו, ומת אביו של חתן, והוא במקום שאינו מצוי למכר, ואם תדחה החפה יפסיד מה שהכין, או שמתה אמה של פלה, ואפא תמרוקי נשים וקשוטין שאינם מתקיימים, מכניסין את המת לחדר, ואת החתן ואת הפלה לחפה, ובוכל בעילת מצוה ופורש, וכיון שחלה עליו החפה הויא לדידיה כרגל, ונוהג שבעת ימי המשחה ואחר כך נוהג שבעת ימי אבילות. וכל שבעת ימי המשחה נוהג בהם דברים שפצנעא, ואסור בתשמיש המטה, הלכך כל ז' ימי המשחה וז' ימי האבל הוא ישן בין האנשים, והיא ישנה בין הנשים. ולענין שלשים, אינו מונה אלא מזו ימי אבילות ואילף, וכל שבעת ימי החפה מטר בגהויץ ותספרת. ואם אין לו פסידא, כגון במקום שמצוי למכר מה שהכין, או אפלו אית ליה פסידא, ומתה אמו של חתן או אביה של פלה או אחד משאר קרוביהם, שנשאר מי שיכין להם לפעם אחרת, לא התירו לדחות האבילות אלא קובר אותו מיד, ונוהג שבעת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שמוג

שולחן ערוך

ג. במקום שרגילין להשפיר מקוננות להספיד, תיב להשפיר מקוננות להספיד על אשתו. ואם לא רצה, בא אביה ומשפיר, ומוציא ממנו בעל כרחו:

ד. קטן, בן כמה שנים יהיה כשמספידין עליו, עניים בני חמשה, עשירים בני ששה, בני זקנים כבני עניים. אבל צדיק הדין וקדיש, אומרים על תינוק משעברו עליו שלשים יום:

ה. בני עשירים ובני חכמים, מוסיפין קצת על שבח מעשיהם:

ו. תינוק שיודע לשא ולתן, מספידין אותו במעשה עצמו, ואם אין לו מעשים, מספידין אותו במעשה אבותיו, ואם אין להם מעשים, מספידין להם במעשה קרוביו:

ז. הכלה, מספידין אותה בין במעשה אביה בין במעשה בעלה:

ח. המחנה והמסרס והנפלים, ובן ח', ובן בן ט' מת, והעובד כוכבים והעבדים, אין מתעסקין להספיד וללוות:

ט. יורשים שאינם רוצים לפרע שכן הספדן, מוציאים מהם בעל כרחם:

י. מי שצוה שלא יספדוהו, שומעין לו:

יא. אסור תלישת שער, ובן שריטה על מת, בסימן ק"פ:

יב. העם העוסקים בהספד, כל זמן שהמת מטל לפניהם, נשמטים אחד אחד וקורין את שמע ומתפללין. אין המת מטל לפניהם, הם יושבים וקורים, והאונן יושב ודומם, הם עומדים ומתפללים, והוא מצדיק עליו את הדין ואומר: יהי

ימי אבלות, ואחר כך מכניסין את החתן ואת הכלה לחפה מיד, ונוהג שבעת ימי המשתה:

סימן שמוג

מצות הלויית המת, ובו כ' סעיפים:

א. מת בעיר, כל בני העיר אסורין במלאכה, שכל הרואה מת ואינו מלווהו עד שיהא לו כל צרכו, בר נדוי הוא. ואם יש חבורות בעיר, שכל אחת מתעסקת במתים ביומה, מתר ביום שאינה יומה. במה דברים אמורים, שלא בשעת הוצאתו, אבל בשעת הוצאתו הכל בטלים, כדלקמן:

ב. בכפר קטן, אין שואלים שלום זה לזה כשהמת בעיר:

סימן שדמו

חיוב ההספד וגדל שכרו, וכיצד ועל מי מספידין, ובו כ' סעיפים:

א. מצוה גדולה להספיד על המת כראוי. ומצותו שירים קולו לומר עליו דברים המשפרים את הלב, כדי להרבות ברכיה ולהזכיר שבו. ואסור להפליג בשבחו יותר מדאי, אלא מזכירין מדות טובות שבו, ומוסיפין בהם קצת, רק שלא יפליג. ואם לא היו בו מדות טובות כלל, לא יזכיר עליו. וחקם וחסיד, מזכירים להם חכמתם וחסידותם. וכל המזכיר על מי שלא היה בו כלל, או שמוסיף להפליג יותר מדאי על מה שהיה בו, גורם רעה לעצמו ולמת:

ב. כשם שמספידין על האנשים כך מספידין על הנשים כראוי להן,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שמה

שולחן ערוך

יט. מספידין תלמידי חכמים ונשותיהם בב"ה ובבית המדרש, אבל לא שאר העם:
כ. חכם ואלוף וגאון, מכניסין אותו לבית המדרש, ומניחין המטה במקום שהיה דורש, וסופדין אותו שם, וכשמוציאים המטה, סופדים אותו עד בית הקברות, וביום הז' עולים לבית הקברות ומבקרין אותו, וכן ביום שלשים ותכלית י"ב חדש, מבקרין ומשכיבין אותו:

סימן שמה

דין המאבד עצמו לדעת, ומנדה, והרוגי בית דין, והפורשין מן הצבור, וכו' ח' סעיפים:

א. המאבד עצמו לדעת, אין מתעסקים עמו לכל דבר, ואין מתאבלין עליו, ואין מספידין אותו, ולא קורעין ולא חולצין, אבל עומדין עליו בשורה ואומרים עליו ברכת אבלים וכל דבר שהוא כבוד לחיים:

ב. איזהו מאבד עצמו לדעת, כגון שאמר: הרי הוא עולה לראש הגג, וראוהו שעלה מיד דרך פעם, או שהיה מצר, ונפל ומת, הרי זה בחזקת שאבד עצמו לדעת. אבל אם ראוהו חנוק ותלוי באילן, או הרוג ומשליך על גבי סיפו, הרי הוא בחזקת כל המתים, ומתעסקים עמו ואין מונעין ממנו דבר:

ג. קטן המאבד עצמו לדעת, חשוב כשלא לדעת. וכן גדול המאבד עצמו לדעת, והוא אנוס כשאויל המלה, אין מונעין ממנו כל דבר:

ד. מנדה שמת, דינו כמאבד עצמו לדעת, אין קורעין ולא חולצין ולא מספידין עליו, ומניחין

רצון מלפניך ה' אלהי שתגדר פרצותינו ופרצות עמך בית ישראל:

יג. לאחר קבורה מפסיקין ההספד, בין בקריאת שמע בין בתפלה:

יד. אין עושין שני הספדים בעיר אחת, אלא אם כן יש שם רב עם לחלק לשנים ויהיה בכל הספד עם כדי צרכו:

טו. אין עושים שני הספדים בעיר אחת, אלא אם כן יש כדי לספר שבחיו של זה ושבחיו של זה:

טז. אין אומרים בפני המת אלא דברים של מת, כגון צרכי קבורתו והספד, אבל שאר כל דבר, אסור. והני מלי בדברי תורה, אבל במלי דעלמא לית לן בה:

יז. מתר לומר פסוקים ודרשה לכבוד המת, בתוך ארבע אמותיו או בבית הקברות:

יח. חכם שמת, בית מדרשו בטל, שסופדין אותו כל שבועה. אבל שאר מדרשות, עוסקין בתורה אפלו בשעת הספד, ואחר ההספד אין תלמידיו מתקבצים בבית מדרשו, אלא מתחברים שנים שנים ולומדים בבתיהם. אב בית דין שמת, כל מדרשות שבועיר בטל, והרגילין להתפלל בב"ה משנים מקומם. נשיא שמת, כל בתי מדרשות שבכל מקום שמספידין אותו בטלים, ואחר ההספד אין נכנסים לבית המדרש, אלא מתחברים שנים שנים ולומדין בבתיהם. וכל בני העיר מתפללים בבית האבל, בין בחל בין בשבת, חוץ מקריאת התורה בשבת ושני וחמישי, שקורין בב"ה. ולא יטילו בשוק, אלא יושבים משפחות משפחות ודוים כל היום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתורו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שמו

שולחן ערוך

גְּדוּלָה כְּאֲנֹטוּכִיא, שְׂאִין אֵלוּ מִפְרִין אֶת אֱלוֹ, וְלֹא
יִשְׁהָה בְּצַד זֶה אֶלָּא בְּצַד זֶה:

סימן שמו

שלא לעורר על מתו שלשים יום לפני הרגל, ובו ג'
סעיפים:

א. מי שמת לו מת לפני שלשים יום הסמוכים
לרגל, לא יספדנו משיכנסו שלשים יום הסמוכים
לרגל, ואפלו יש לו הספד בלא זה, כגון שמת לו
מת בתוך שלשים שמתר לספדו, ואפלו מת ערב
הרגל, אסור להספיד עמו על המת שמת לו לפני
שלשים יום קדם המועד:

ב. מי שבאה לו שמועה בתוך שלשים יום קדם
הרגל, נראה לי שמתר לספדו, אף על פי שהיא
רחוקה:

ג. מה שאנו נוהגין בתשלום השנה לקונן ולהזכיר
נשמות, נראה לי אינו בכלל זה ומתר לעשותו
סמוך לרגל:

סימן שמה

דין שרפה על המת, והאומר: אל תקברוני, ובו ג'
סעיפים:

א. שורפין על המלכים מטתן וכלי תשמישן, אבל
על ההדיוטות אסור:

ב. האומר: אל תקברוהו מנכסיו, אין שומעין לו,
אלא מוציאין מירשיו כל צרכי קבורתו בעל
כרחו, וכן כל מה שרגילין לעשות לבני משפחתו,
ואפלו האבן שנותנין על הקבר, והוא שירשו ממון
מאביהם:

אבן על ארונו. והני מלי באפקירותא, כשעובר על
דברי תורה, אבל בממונא, כיון שמת, פטור
מגזרתם, ואין מניחים אבן על ארונו, ומספדין
אותו כראוי:

ה. כל הפורשים מדרכי צבור, והם האנשים שפרקו
על המצות מעל צוארם, ואין נכללים בכלל
ישראל בעשייתם, ובכבוד המועדות וישיבת בתי
כנסיות ובתי מדרשות, אלא הרי הם כבני חרין
לעצמן כשאר האמות, וכן המומרים והמוסרים, כל
אלו אין אוננים ומתאבלים עליהם, אלא אחיהם
ושאר קרוביהם לובשים לבנים ומתעטפים לבנים
ואוכלים ושותים ושמחים:

ו. קטן בן שנה או שנתים שהמיר עם אמו, ומת,
אין מתאבלין עליו

ז. מי שנפל בים, או טבע בנהר, או אכלתו תיה,
אין מונעין ממנו דבר:

ח. ארון העובר ממקום למקום, אם שלדו קימת,
עומדין עליו בשורה ואומרים עליו ברפת אבלים
ותנחומי אבלים, אם יש אבלים שמתאבלין עליו,
ואם אין שלדו קימת, אין עומדין עליו בשורה
ואין אומרים עליו ברפת אבלים ולא תנחומי
אבלים:

סימן שמו

מי שקרובו צלוב בעיר לא ידור בה, ובו סעיף
אחד

א. מי שהיה בעלה עמה צלוב בעיר, או שאשתו
עמו צלובה בעיר, או אביו ואמו, ועדין לא כלה
הבשר כלו, לא ישהה בתוכה אלא אם כן היתה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכֹל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שמט

שולחן ערוך

של מת ופנקסו בארוננו, משום עגמת נפש. ועושים
הפות לחתנים וכלות, ותולין בהם דברים שלא
הביאו אכל נפש, אבל דברים שהביאו אוכל נפש,
אסור, מפני שהם נאסרים בהנאה:

סימן שנה

דין כלאים וציצית למת, ובו ב' סעיפים:

- א. תכריכי המת, מתר לעשותן מכלאים:
- ב. אין קוברין את המת אלא בטלית שיש בו ציצית:

סימן שנב

באיזו בגדים קוברין, ואין האיש מלביש את

האשה, ובו ד' סעיפים:

- א. אין קוברין המת בתכריכים יקרים, אפלו לנשיא שבישראל:
- ב. נהגו לקבר בכגדים לבנים:
- ג. האיש אינו כורך ומקשר האשה, אבל האשה כורכת ומקשרת האיש:
- ד. מעצימין עיניו של מת, ואם נפתח פיו, קושרין לחייו. ופוקקין נקביו אחר שמדיחין אותו במיני בשמים. וגוזזין שערו:

סימן שנג

היאך מוציאין מת גדול או קטן, ובאיזו מטה, ובו

ז' סעיפים:

ג. אפלו מי שאין לו ממון שצנה ואמר: אל תקברוהו, אין שומעין לו:

סימן שמט

אסור הנאה במת ובתכריכו, ובו ד' סעיפים:

א. מת, בין עובד פוכבים בין ישראל, תכריכו אסורים בהנאה. ודוקא שהזמינם לצרכו ונתנם עליו, אבל בהזמנה לבד, אפלו עשאם לצרכו לאחר שמת, לא נאסרו, דהזמנה לאו מלתא. וכן אם נתנם עליו ולא הזמינם לכך בתחלה, עדין לא נאסרו:

ב. נויי המת המתכרים בגופו, כגון פאה נכרית וכיוצא בה, אסורים כמו המת עצמו. במה דברים אמורים, בסתם, אבל אם צנה שיתנו נוי גופו המתכרים בו לבנו או לבתו או לצרף דבר אחר, מתרים. אבל שערו ממש, אפלו אם צנה עליו, אסור בהנאה:

ג. אם היו אביו ואמו מזרקים עליו פלים, מצנה לאחרים להצילן, אם לא נגעו במטה הנקברת עמו. אבל אם נגעו בה, אסורים, אם הם של אותו שזרקו עליו, והוא שזרקם על דעת שיקברם עמו:

ד. כל המרבה פלים על המת, הרי זה עובר משום בל תשחית:

סימן שנ

דברים העשויים למת ואין בו משום דרכי האמורי,

ובו סעיף אחד

א. אם רצו, מתירין שערות לכלות, ומגלים פני חתנים, ונותנין דיו וקלמוס בצדו, ותולין מפתחו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתפוצות מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שנד

שולחן ערוך

א. עיר שיש בה שני מתים, מוציאין את הראשון
ואחר כך מוציאין השני. ואם היו מלינים הראשון,
מוציאין השני. חכם ותלמיד חכם, מוציאין החכם.
תלמיד חכם ועם הארץ, מוציאין תלמיד חכם.
איש ואשה, מוציאין האשה, מפני שקרובה לבית
הנוול. הוציאו הראשון וקברוהו, אין עומדין עליו
בשורה, ואין אומרים עליו ברפת אבלים ולא
תנחומי אבלים, עד שיוציאו השני. הוציאו השני
וקברוהו, באים ועומדים בשורה, מנחמים ופוטרים
את הרבים, ואין מנחמים שני אבלים כאחד, אלא
אם כן היה כבודם שוה וקלוסן שוה:

סימן שנה

דברים שמשנים באשה יותר מבאיש, ובו סעיה
אחד

א. אין מניחין מטה של אשה בקרוב, מפני הכבוד:

סימן שנו

גבו לצרך המת והותירו, ובו סעיה אחד

א. מת שלא היה לו צרכי קבורה, וגבו לו
והותירו, אם פשגבו יחדו לצרכי זה המת, ינתנו
ליורשיו, ואם לאו, יעשו מהם צרכי מתים אחרים:

סימן שנז

אסור הלנת המת, ומתי מתר לחינו, ובו ב'

סעיפים:

א. אסור להלין המת, אלא אם כן הלינו לכבודו,
להביא לו ארון ותכריכין או מקוננות, או פדי
שיבאו קרובים או להשמיע עצרות:

א. בראשונה היו מגלים פני עשירים ומכסים פני
עניים, מפני שמשחירים בשנת בצרת, והיו עניים
חיים מתבישים. התקינו שיהיו מכסים פני הכל:

ב. אין מניחין ספר תורה על מטתו של חכם:

ג. כבודו של חכם להוציאו דרך הפתח, ולא
לשלשלו דרך גגות, ובמטה ראשונה, ולא לשנותו
ממטה למטה:

ד. תינוק בן ל' יום, מוציאם אותו בחיק לבית
הקברות, ולא בארון, ונקבר באשה אחת ושני
אנשים, אבל לא באיש אחד ושתי נשים, משום
יחוד. ואין עומדים עליו בשורה, ואין אומרים
עליו ברפת אבלים ותנחומי אבלים, ואפלו אם
קים לן שפלו לו חדשיו:

ה. בן ל' יום גמורות, יוצא בגלוסקמא הנטלת
באגפים ועומדין עליו בשורה, ואומרים עליו
ברפת אבלים ותנחומי אבלים. בן י"ב חדש, יוצא
במטה. וכל היוצא במטה, רבים מצהיבים עליו,
ושאינו יוצא במטה, אין רבים מצהיבים עליו. וכל
הנכר לרבים, רבים מתעסקין בו, וכל שאינו נכר
לרבים, אין רבים חביבים להתעסק בו:

ו. תינוק שמת קדם שנמול, מוהלין אותו על
קברו, בלא ברכה, וקורין לו שם:

ז. אין מוציאין מת במטה, אלא אם כן היה ראשו
ורבו קיים:

סימן שנח

עיר שיש בה שני מתים, איזה קדם, ובו סעיה אחד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארד ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שנח

שולחן ערוך

מת וכלה ומילה, איזה קודם, ובו פעיף אחר

א. אם פגעו מת וכלה זה בזה, מעבירין המת
מלפני הכלה, וכן אם אין בעיר כדי לזה ולזה,
מקדימין ומכניסין הכלה לחפה, ואחר כך קוברים
המת. אבל אחר שנכנסה לחפה, ויש לפניו לנחם
אבל ולשמת חתן, תנחומי האבל קודם. וכן
הבראת האבל קודם למשתה של חתן. במה דברים
אמורים, שיש בידו ספוק כדי שניהם, אבל אם
אין בידו כדי שניהם, משתה החתן קודם. המת
והמילה, מילה קודמת, ואם הוא מת מצוה, מת
מצוה קודם:

סימן שסא

הלכות המת ובטול תלמוד תורה להליותו, ובו ה'

פעיפים:

א. מבטלים תלמוד תורה להוצאת המת. למאן
דמתני לאחרים, אין לו שעור, אפלו יש עמו כמה
אלפים מתבטל בשבילו. למאן דקרי ותני, דהינו
שקרא ושנה ועדין לא שנה לתלמידים, אם יש ס'
רבוא אין צריך להתבטל בשבילו. למאן דלא קרי
ותני, פיון שיש לו מי שיתעסק עמו אין צריך
להתבטל בשבילו, והוא שיש שם עשרה. ואשה,
יש אומרים שדינה כמאן דקרי ותני, ויש אומרים
שדינה כמאן דלא קרי ותני, וכן נהגו באשה
ותינוק לקלא. ואין מבטלין תלמוד תורה למת,
כשיש מי שיתעסק עמו כל צרכו, אלא עוסק
בתורה. ואינו צריך לצאת ולראות אם יש עמו כל
צרכו אם לאו, אלא פיון שיש שם מי שיעשה
מעשה, תלמוד תורה שלו קודם. ותינוקות של
בית רבן אין מתבטלין כלל:

ב. כל המתים, הממהר להוציא מטתו הרי זה
משבח. אבל על אביו ועל אמו, הרי זה מגנה,
אלא אם פן היה ערב שבת או ערב יום טוב, או
שהיו גשמים מזלפים על מטתו:

סימן שנח

נושאי המטה פטורים מקריאת שמע ומתפלה, ובו
ג' פעיפים:

א. נושאי המטה, וחלופיהן, וחלופי חלופיהן, בין
אותם שהם לפני המטה בין אותם של אחריה,
מאחר שלמטה צריך בהם, פטורים ושאר המלוין
את המת, שאין למטה צריך בהם, חייבים:

ב. אין מוציאין את המת סמוך לקריאת שמע, כל
שאין שהות להוציאו לקברו קדם שיגיע זמן
קריאת שמע, ואם התחילו להוציאו, אין מפסיקין
כדי לקרות:

ג. במקום שיש פתפים מיחדים לשאת את המטה,
אסורים בנעילת הסנדל, שמא יפסיק סנדלו של
אחד מהם, ונמצא מתעכב מהמצוה:

סימן שנוט

מקום יציאת המת והאבלים, ובו ב' פעיפים:

א. מקום שנהגו לצאת נשים לפני המטה, יוצאות.
מקום שנהגו לצאת לאחר המטה, יוצאות. ועכשו
נהגו שאין יוצאות אלא לאחר המטה, ואין לשנות:

ב. יש למנע מלצאת נשים לבית הקברות אחר
המטה:

סימן שס

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שסב

שולחן ערוך

ג. אין קוברים ב' מתים זה בצד זה, אלא אם פן היה הפן הקבר מפסיק ביניהם, ולא המת בצד עצמות, ולא עצמות בצד המת. אבל נקבר האיש עם בתו קטנה, והאשה עם בנה קטן ועם בן בנה קטן. זה הכלל כל שישן עמו בחייו, נקבר עמו במותו:

ד. אין נותנין ב' ארונות זה על זה, ואם נתן, כופין העליון שיפנה. ואם יש ביניהם עפר ששה טפחים, מתר:

ה. אין קוברין רשע אצל צדיק, אפלו רשע חמור אצל רשע קל. וכן אין קוברין צדיק וכשר ובינוני, אצל חסיד מפלג:

ו. שנים שהיו שונאים זה לזה, אין לקברם יחד:

סימן שסג

אסור פנוי המת והעצמות ממקומן, ובו ז' טעמים:

א. אין מפנין המת והעצמות, לא מקבר מכבד לקבר מכבד, ולא מקבר בזוי לקבר בזוי, ולא מבזוי למכבד, ואין צריך לומר ממכבד לבזוי. ובתוך שלו, אפלו ממכבד לבזוי, מתר, שערב לאדם שיהא נח אצל אבותיו. וכן כדי לקברו בארץ ישראל, מתר. ואם נתנוהו שם על מנת לפנותו, מתר בכל ענין. ואם אינו משתמר בזה הקבר, שיש לחוש שמא יוציאנהו עובדי פוככים, או שיפנסו בו מים, או שהוא קבר הנמצא, מצוה לפנותו:

ב. אין מוליכים מת מעיר שיש בה קברות לעיר אלא אם כן מחוצה לארץ, לארץ:

ב. במה דברים אמורים, שמבטלין תלמוד תורה, ללוותו בשעת הוצאתו, אבל כל זמן שמטל לקברו, אין מבטלין בשבילו תלמוד תורה, אלא אם יש חבורות בעיר שכל אחת מתעסקת יומה, אותה שאינה יומה מתרת בין בלמוד בין בשאר מלאכות. ובשעת הוצאה, מבטלין מכל שאר מלאכות ובאים ללוותו, אפלו אי לא קרי ותני, דלא מפלגינן בין לא קרי ותני אלא בבטול תלמוד תורה, אבל בשאר מלאכות, אפלו אי לא קרי ותני הכל בטלים ובאים ללוותו. ואם אין חבורות בעיר, כל בעלי מלאכות צריכים להתבטל ולהתעסק בו עד שיקבר, אבל מתלמוד תורה אין צריכים להתבטל אלא בשעת הוצאתו, כדאמרן:

ג. הרואה את המת ואינו מלווהו, עובר משום לועג לרש ובר נדוי הוא, ולפחות ילונו ד' אמות:

ד. אפלו במקום שאינו צריך ללוות את המת, צריך לעמד מפניו:

ה. ארון העובר במקום למקום, אם שלדו קימת, צריכין ללוותו כמו בשעת הוצאת המת:

סימן שסב

לקבר בקרקע, ואם קוברים שני מתים יחד, ובו ז' טעמים:

א. הנותן מתו בארון ולא קברו בקרקע, עובר משום מלין את המת. ואם נתנו בארון וקברו בקרקע, אינו עובר עליו, ומפל מקום יפה לקברו בקרקע ממש, אפלו בחוץ לארץ:

ב. נותנין המת על גביו, ופניו למעלה, כאדם שהוא ישן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שסד

שולחן ערוך

ב. קבר הנמצא, מתר לפנותו. פנהו, מקומו טהור ומתר בהנאה. קבר הידוע, אסור לפנותו, פנהו, מקומו טמא ואסור בהנאה. והרמב"ם גורס קבר הנמצא, מתר לפנותו, פנהו, מקומו טמא ואסור בהנאה, קבר הידוע, אסור לפנותו, פנהו, מקומו טהור ומתר בהנאה:

ג. מת מצוה, שמצאו אדם בשדה וקברו שם, אפלו שלא מדעת בעל השדה, אסור לפנותו, שמת מצוה קונה מקומו. וכל המוצאו צריך לקברו במקום שמצאו. ואם מצאו על המצר, שצריך לפנותו משם מפני הרבים שלא יאהילו עליו, אם מצאו בין שדה בור לשדה ניר מפנהו לשדה בור. בין שדה ניר לשדה זרע, מפנהו לשדה ניר. בין שדה זרע לשדה אילן, מפנהו לשדה זרע. בין שדה אילן לשדה כרם, מפנהו לשדה אילן. ואם שתייהם שוות, מפנהו לקרוב שבהם. ואם שתייהן שוות בקרוב, מפנהו לאיזהו מהם שירצה. במה דברים אמורים, במצאו חוץ לתחום. אבל אם מצאו בתוך התחום, מביאו לבית הקברות. ואינו נקרא מת מצוה, אלא אם כן מצא ראשו ורבו:

ד. אם מצאו ישראל הרוג, יקברוהו כמו שמצאוהו, בלא תכריכין, ולא יחלצו בו אפלו מנעליו:

ה. קבר המזיק את הרבים, כגון שהוא סמוך לדרך, אפלו נקבר שם מדעת בעל השדה, מתר לפנותו, ומקומו טהור, ואסור בהנאה אם קדם הקבר, אבל אם קדם הדרך, מקומו מתר בהנאה:

ו. קבר שפנהו, היכא דמתר בהנאה, לא יעשנו בית התבן ולא בית העצים ולא בית האוצרות:

ג. אין מלקטין עצמות, לא מתוך הארון ולא מתוך הקבר, לצד זה, לקבר שם מת אחר, או לצדף המקום:

ד. מקום שנוהגין לקבר במהמורות בלא ארון, עד שיתעכל הבשר, ואחר כך מלקטין העצמות וקוברין אותן בארון, מתר:

ה. ארון שפנהו, אסור בהנאה. אם הוא של אבן ושל חרס, ישבר, ושל עץ, ישרף:

ו. המוצא גסרים בבית הקברות, לא יזיזם ממקומם:

ז. אסור לפתח הקבר אחר שנסתם הגולל, אפלו אם עוררים היורשים לפתחו כדי לבדק אם הביא שתי שערות:

סימן שסד

אסור הנאה של קבר והאבן והבנין, ובו ז' סעיפים:

א. קבר של בנין, אסור בהנאה, אבל קרקע עולם של קבר, אינו נאסר. והא דקבר של בנין אסור לעולם, דוקא שבנאו לשם מת, ונתנו בו אפלו על דעת לפנותו, ואפלו לא נתן בו אלא גפלו. אבל אם בנאו לשמו, ולא נתנו בו, מתר. וכן אם נתנו בו אדעתא לפנותו, ולא הזמינו מתחלה, מתר לאחר שפנהו. אבל אם נתנו בו על דעת להיות בו עולמית, אסור אפלו לאחר שפנהו, אפלו לא בנאו לשמו. ואם לא בנאו לשמו, ונתנוהו בתוכו והוסיף בו דימוס לשמו, כלו אסור, אפלו לאחר שפנהו ואפלו שקברו שם על דעת לפנותו. ואם מפיר הדימוס שהוסיף לשמו, מסירו, והוא לבדו אסור, ושאר הקבר מתר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שקמא דקורשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שסה

שולחן ערוך

ד. אביה אומר: לא תקבר אצלי, ובעלה אומר: לא
תקבר אצלי, קוברים אותה אצל בעלה:

סימן שסז

קוברים מתי עובדי כוכבים, ושלל יהלך בבית
הקברות בתפלין וציצית, ובו ו' סעיפים:

א. קוברים מתי עובדי כוכבים ומנחמים אבליהם,
מפני דרכי שלום:

ב. לא יהלך בבית הקברות או בתוך ד' אמות של
מת ותפלין בראשו, משום לעג לרש ואם הם
מכסים, מתר:

ג. לא יהלך בבית הקברות או בתוך ד' אמות של
מת, או של קבר, וספר תורה ברועו, ויקרא בו
או יתפלל, והוא הדין על פה אסור לקרות, אלא
אם פן לכבוד המת, כמו שנתבאר:

ד. מתר לפנס לבית הקברות או לתוך ד' אמות
של מת או של קבר, והוא לבוש ציצית, והוא
שלל יהא נגדר על הקבר. אבל אם נגדר, אסור
משום: לעג לרש במה דברים אמורים, בימיהם
שהיו מטילים ציצית במלבוש שלובשים לצורך
עצמן, אבל האדנא שאין אנו לובשין אותו אלא
לשם מצוה, אסור, אפלו אינם נגדרים. והני מלי
כשהציציות מגלים, אבל אם הם מכסים, מתר:

ה. יש נוהגין לקשר שני ציציות שבשני כנפים זה
עם זה פשנכנסים לבית הקברות, ולא הועילו
כלום בתקנתם:

ו. פיון שהרחיק ד' אמות, קורא ומתפלל, ואפלו
רואה הקבר או בית הקברות. ואם יש שם מחצה,

ז. החוצב קבר לאביו וקברו במקום אחר, לא יקבר
בו הוא עולמית, משום פבוד אביו, אבל אחר,
מתר לקבר בו:

סימן שסה

החופר קבר פטור מקריאת שמע, וכמה מרחיקין
הקברות מהעיר, ובו ב' סעיפים:

א. החופר כוון למת, פטור מקריאת שמע ומן
התפלה ומן התפלין ומכל מצות האמורות בתורה.
ואם הם שנים, והגיע זמן קריאת שמע, אחד עולה
וקורא קריאת שמע ומתפלל, וחוזר זה וחופר,
ועולה חברו וקורא קריאת שמע ומתפלל. ודוקא
כוון, דלא חפיר ליה אלא חד, אבל אם היה מקום
ששנים יכולים להתעסק בו כאחד, פטורים:

ב. מרחיקין הקברות מהעיר חמשים אמה:

סימן שסו

דין המוכר קבר, ואשה שירשה קבר ממשפחתה,
ובו ד' סעיפים:

א. המוכר קברו ודרך קברו, מקום מעמדו ומקום
הספדו, באים בני המשפחה וקוברין אותו בעל
כרחו של לוקח, ומחזירין את דמיו:

ב. אשה שירשה קבר ממשפחתה, נקברת בתוכו
היא, אבל לא יוצאי רכה, אלא אם פן ראתה
אותם בחייה:

ג. אביה אומר: תקבר אצלי, ובעלה אומר: תקבר
אצלי, תקבר אצל בעלה. ויש גורסין תקבר אצל
אביה. ואם יש לה בנים, ואומרת: אצל בני,
קוברין אותה אצל בניה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

מ
לחודש

גליק
מ

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שסח

שולחן ערוך

מי הוא החשוב כמת אף על פי שעודנו חי, ובו
סעיף אחר

א. מי שנשברה מפרקתו ורכ בשר עמה, וכן מי
שנקרע מגבו כדג, אפלו עדין הוא חי, חשיב
כמת, ומטמא. אבל גוסס, ומי שנשחטו בו ב'
סימנים או פצוע פצעים הרבה, אינם מטמאין, עד
שתצא נפשם, ומכל מקום אסור לכנס לבית שיש
בו גוסס:

סימן שעא

דין אהל היאך מביא הטמאה, ובו ו' סעיפים:

א. אסור לכהן לכנס תחת אהל שהמת תחתיו,
אפלו הוא גדול הרבה, ואפלו לבית אחר או
לעליה אחרת, הפתוחים לאותו בית בנקב שיש בו
טפח על טפח, ובית לאותו בית, עד עולם, ואם
סתם הנקב, מתר לו לכנס לבית האחר, שהסתימה
חוצצת, אפלו לא בטלו להיות שם עולמית. והני
מלי, שסתם כל הנקב, אבל אם לא סתם כל
הנקב, אלא מעטו מטפח, אם נתנו להיות שם
עולמית, ממעט וחוצץ בפני הטמאה שלא תעבר,
ואם לאו, אינו ממעט:

ב. ארבה שבין בית לעליה ואין בה פותח טפח,
וכזית מהמת למטה בבית פנגד הארבה, הבית
טהור והעליה טמאה:

ג. שני חדרים פתוחים לבית, ובכל אחת חצי זית
מהמת, ודלתותיהם נעולים, הבית טמא והם
טהורים, ואם נפתחו, גם הם טמאים:

ד. חצר המקפת זיזין ואכסדראות, וטמאה באחד
מהבתים, אם כל פתחי הבתים והחלונות נעולים,

מתר אחר המחצה, סמוך אפלו תוך ד' אמות
לקבר:

סימן שסח

שלא לנהג קלות ראש בבית הקברות, ובו ג'
סעיפים:

א. בית הקברות, אין נוהגין בהן קלות ראש, ואין
מרעין בהם בהמות, ואין מוליכין בהם אמת המים,
ולא יטיל בהם לקפנדריא ולא ילקט מהם עשבים,
ואם לקט, שצריך ללקטן לצורך בית הקברות,
שורפן במקומן:

ב. אילנות שנוטעין בבית הקברות, מתר ללקט
פרותיהם, מאחר שאינם על הקברות עצמם:

ג. קבר חדש, נמדד ונמכר ונחלק, והישן, אינו
נמדד ולא נמכר ולא נחלק:

סימן שסט

על איזה טמאה הכהן מזהר, ובו סעיף אחר

א. הכהן מזהר שלא לטמא במת, ולא לכל טמאות
הפורשות ממנו, ולא לגולל, ולא לדופק, ולא
לאבר מן החי שאין בו כדי להעלות ארוכה אם
היה מחבר, ולא לאילן המסך על הארץ וענפיו
מבדלים זה מזה וטמאה תחת אחד מהן ואין ידוע
תחת איזה, או אבנים היוצאים מהגדר וטמאה תחת
אחד מהם ואין ידוע תחת איזה, וכן שדה שנתרש
בו קבר ואין ידוע מקומו וכל ארץ העמים, אסור
לכהן לטמא בהן:

סימן שע

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
ר"נ יוסף שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שעב

שולחן ערוך

ב. קברי עובדי פוכבים, נכון לזהר הפהן מלילך עליהם,

סימן שעג

איזה כהן מזהר על הטמאה, ולא יזהר מתיים מטמא, ועד מתי מטמא, וכו' ט' סעיפים:

א. כשם שהכהן מזהר שלא לטמאות, כך מזהרים הגדולים על הקטנים:

ב. אפלו בעל מום, מזהר מלטמא, אבל חלל וכהנת, מתרים לטמא:

ג. כל המתים האמורים בפרשה שכהן מטמא להם, מצוה שישמא להם, ואם לא רצה, מטמאים אותו על כרחו, אחד האיש ואחד האשה:

ד. אלו הם הקרובים שמטמא להם: אשתו נשואה שהיא כשרה, אבל פסולה, או גרושה, או ארוסה, לא אויב ולא מטמא לה, וכן היא, לא אויבת ולא מטמא לו. ומטמא לאמו, אפלו נתחללה, ולבנו ולבתו דקים ליה שכלו לו חדשיו, או שהם משלשים יום ואילך, אפלו הם פסולים, חוץ מבנו ובתו משפחה או פותית, ולא אחיו ולא אחותו מאביו, אפלו הם פסולים, אלא אם כן הם בני שפחה או פותית, אבל לא אחיו ולא אחותו מאמו, אינו מטמא. לאחותו ארוסה, אפלו היא ארוסה לכהן, ולא לאנוסה ומפתה, אבל מטמא לאחותו ארוסה שנתגרשה, ובוגרת, ומכת עץ, ומטמא לשומרת יבם, אפלו אם כתב בכתבתה: אי מיתת בלא בנים תהדר כתבתך לבי נשא

ה. כל אלו שמטמא להם, אפלו שלא לצרף. ויש אומרים דדוקא לצרף:

טמאה יוצאת לתחת הזיון והאכסדראות, ואם נפתח חלון או פתח מצד האחר, ואותם של צד החצר כלם געולים, אין הטמאה יוצאת לתחת הזיון. ואם נפתח גם כן אחד מהן לצד הזיון, הטמאה יוצאת מהבית לתחת הזיון. וכן אם טמאה תחת הזיון, נכנסת מתחתיה לבית, לכן גגים הבולטים למעלה לחוץ על פתחי הבתים, וטמאה באחד מהבתים, כל הבתים שפתחיהם פתוחים, טמאים:

ה. אסור לקרב בתוך ארבע אמות של מת או של קבר. במה דברים אמורים, שאין הקבר מסים במחצות גבוהות "טפחים", אבל אם הוא מסים במחצות גבוהות עשרה טפחים, או בחריץ עמק "טפחים", אין צריך להרחיק ממנו אלא ד' טפחים:

ו. מת המונח בספינה, אם היא קטנה שמתנדנדת כשדורכין בה, אסור לכהן לפגס בה:

סימן שעב

התר טמאה במקום מצוה, ודין קברי עובדי כוכבים, וכו' ב' סעיפים:

א. אף על פי שהכהן אסור לפגס לבית הפרס, או לארץ העמים, אם היה צריך לילך שם לשא אשה או ללמד תורה, ואין לו דרך אחרת, יכול לעבר דרך שם, אפלו אם מוצא ללמד במקום אחר. וכן אבל העובר דרך שם, יכול לילך אחריו לנחמו. וכן מטמא בטמאה של דבריהם, לדין עם עובדי כוכבים ולערער עמהם, מפני שהוא כמציל מידם, וכן כל כיוצא בזה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

במסגרת פרויקט "אורח חיים" של מוסדות חינוך וקהילה
במסגרת פרויקט "אורח חיים" של מוסדות חינוך וקהילה

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שעד

שולחן ערוך

אינו יכול לקרות ישראל שיענהו ויבא לטפל בו
ולקברו, אסור לו לזוז משם ולהניח את המת,
אפלו לילך לעיר להביא קוברים, אלא יטמא
עצמו ויקברנו. אבל אם היו ישראל קרובים
למקום המת, שהמוצא את המת קורא אותם והם
עונים לו ובאים לקברו, אין זה מת מצוה שייטמא
עליו הפה, אלא קורא אותם והם קוברים. באו
בני העיר, אם יש לו כל צרכו, מושך את ידיו:

ד. כל הקרובים שהכהן מטמא להם, שהם: אביו,
אמו, ובנו, ובתו, ואחיו, ואחותו מאביו הבתולה,
ואשתו, מתאבלים עליהם. ועוד הוסיפו עליהם:
אחיו מאמו, ואחותו מאמו, בין בתולה בין נשואה,
ואחותו נשואה מאביו, שמתאבלים עליהם אף על
פי שאין כהן מטמא להם. וכשם שהוא מתאבל על
אשתו, כך היא מתאבלת עליו. ודוקא אשתו
כשרה ונשואה, אבל פסולה או ארוסה, לא. אבל
בנו, ובתו, ואחיו, ואחותו, אפלו הם פסולים,
מתאבל עליהם, חוץ מבנו, ובתו ואחיו ואחותו
משפחה וכותית, שאינו מתאבל עליהם:

ה. הגר שנתגר הוא ובניו, או עבד שנשתחרר הוא
ואמו, אין מתאבלין זה על זה:

ו. כל מי שמתאבל עליו, מתאבל עמו אם מת לו
מת. ודוקא בעודו בפניו, אבל שלא בפניו אין
צריך לנהג אבילות, חוץ מאשתו, שאף על פי
שמתאבל עליה אינו מתאבל עמה אלא על אביה
או על אמה משום פבוד חמיו וחמותו, אבל על
אחיה ואחותה או בנה ובתה מאיש אחר, אינו
מתאבל עמה. ומכל מקום אינו יכול לכפה
להתקשט, אבל יכולה למזג לו הכוס ולהציע לו

ו. אינו מטמא להם, אלא עד שיסתם הגולל:

ז. אסור לכהן להתטמא למת, אפלו בעת שמטמא
לקרוביו. לפיכך כהן שמת לו מת, צריך לזהר
ולקברו בסוף בית הקברות, כדי שלא לכנס לבית
הקברות ולא יתטמא בקברות אחרים כשיקבר מתו:

ח. כהן שפרשו אבותיו מדרכי צבור, כגון
המסורות, אינו מטמא להם, ולא להרוגי בית דין,
ולא למי שמאבד עצמו לדעת, ולא לספק, כגון
שנתערב ולדה בולד חברתה או ספק בן ט'
לראשון או בן ז' לאחרון:

ט. אין הפה מטמא לאבר מן החי מאביו, ולא
לעצם מעצמות אביו. וכן המלקט עצמות, אינו
מטמא להם, אף על פי שהשדרה קימת. חסר ממנו
כל שהוא, אפלו הוא מנח אצלו, אינו מטמא לו,
שאינו מטמא אלא לשלם. ויש מי שאומר דהני
מלי כשחסר לאחר מיתה, אבל אם חסר ממנו אבר
בחייו, ומת, מטמא לו, אף על פי שאינו שלם:

סימן שעד

טמאת כהן למת מצוה, לנשיא ולרבו, ועל איזה
מת מתאבלין, ובו י"א סעיפים:

א. מצוה להטמאות למת מצוה, אפלו הוא כהן
גדול ונזיר והולך לשחט את פסחו, ולמול את
בנו, ומצא מת מצוה, הרי זה מטמא לו:

ב. אינו נקרא מת מצוה לענין זה, אלא אם כן
מצא ראשו ורבו. ואם מצא ראשו ורבו חוץ מאבר
אחד, חוזר לטמא בשביל אותו אבר:

ג. איזהו מת מצוה, שמצאו בדרך או בעיר של
עובדי כוכבים, ואין לו קוברים, וממקום שמצאו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שעה

שולחן ערוך

אבל אינו חולץ מנעליו עד שיגיע לביתו ועכשו נזהגים לחלץ מנעל אחר סתימת הגולל מיד, כדאינתא בסימן שע"ו:

ב. מי שדרבם לשלח המת למדינה אחרת לקברו, ואינם יודעים מתי יקבר, מצת שיחזרו פניהם מללוות מתחילין למנות שבועה ושלשים ומתחילין להתאבל ויהולכים עמו, מונים משיקבר. ואם גדול המשפחה הולך עמו, אף אלו שבכאן אינם מונים אלא משיקבר, וגדול משפחה הינו דביתא סמוך עלה וגרירי כלהו בתריה, לא שנא אה לא שנא בן קטן, ויש מי שאומר והוא שיהא בן י"ג:

ג. אם מפנין את המת מקבר לקבר, אם קברוהו בקבר ראשון על דעת להיות קבור שם עולמית, אלא שאחר כך נמלכו לפנותו משם, אין מונין לו אלא משיקבר בקבר ראשון, אפלו פנוהו תוך ז'. אבל אם בתחלה קברוהו על דעת לפנותו כשינדמן להם, מתחילין אבלות מיד, ואם פנוהו תוך שבועה, חוזרין ומונין משיקבר שנית, ואם לא פנוהו עד לאחר שבועה, כבר עבר אבלותם ואין מתאבלין עליו פעם אחרת, ואם מתחלה היה דעתם לפנותו משם תוך שבועה, אין מתחילין למנות עד שיקבר בקבר השני:

ד. אם נתנו המת בארון, ונתנוהו בבית אחר לפי שהיתה העיר במצור, מונים לו מיד שבועה ושלשים, אף על פי שדעתם לקברו בבית הקברות אחר המצור, וסתימת ארון הוי כקבורה וחל עליהם אבלות מיד:

ה. הרוגי מלכות שאין מניחים אותם לקבר, מאימתי מתחילין להתאבל עליהם ולמנות ז'?

המטה ולרחץ פניו ורגליו. וכן היא אינה מתאבלת עמו, אלא כשמתו חמיה או תמותה, אבל שאר קרוביו שמתו, אינה מתאבלת עמו:

ז. אין מתאבלים עם הקרובים שמתאבלים עליהם, אלא כשמתאבלים על הקרבה דשאר, כגון בנו ואחיו שמתאבל על בן ובת שלהם, אבל על קרבה דקדושין שלהם, כגון שמתה אשת בנו או אשת אחיו או בעל בתו או בעל אחותו, אינו מתאבל עליהם:

ח. תינוק, כל שלשים יום ויום שלשים בפלל, אין מתאבלים עליו, אפלו גמרוו שערו וצפרניו, ומשם ואילך מתאבל עליו, אלא אם פן נודע שהוא בן ח'. ואי קים ליה ביה שכלו לו חדשיו, כגון שבועל ופרש ונולד חי לט' חדשים גמורים, אפלו מת ביום שנולד, מתאבלים עליו:

ט. יש מי שאומר דתאומים שמת א' מהם תוך שלשים יום, והשני חי ומת אחר ל' יום, אין מתאבלין עליו:

י. על רבו שלמדו חכמה נוהג דיני אגניות, אלא שמברך ומזמן ומתאבל עליו בחליצת סנדל וכל דיני אבילות, יום אחד:

יא. נשיא, אף על פי שהכל מטמאין לו, אין מתאבלים עליו:

סימן שעה

אימתי מתחיל האבלות, ולמי שמפנין מקבר לקבר, ובו י"א סעיפים:

א. מאימתי חל האבלות, משנקבר ונגמר סתימת הקבר בעפר, מיד מתחיל האבלות ומעטף ראשו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרן הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שעו

שולחן ערוך

י. מי שהוא אב, ובתוך ז' מת לו מת אחר, מונה ז' למת אחרון ועולים לו לתשלום שבועה ימי אבילות הראשון:
יא. מי שהתפלל ערבית, ועדין הוא יום, ושמע שמת לו מת, יש מי שאומר שמונה מיום המחרת, ואותו יום אינו עולה:

סימן שעו

מנהג המנחמין, ודין מת שאין לו מנחמים, ובו ד' סעיפים:

א. אין המנחמים רשאים לפתח, עד שיפתח האביל תחלה. והאביל מסב בראש, וכיון שנענע האביל בראשו, בענין שנראה שפוטר את המנחמים, אינם רשאים לישב אצלו:

ב. הבא לכבד את חברו ולקום מפניו, אומר לו: שב, אלא אם כן הוא אביל או חולה, דמשמע: שב באבילות שלך, שב בחלי שלך:

ג. מת שאין לו אבילים להתנחם, באים עשרה בני אדם כשרים ויושבים במקומו כל ז' ימי האבילות, ושאר העם מתקבצים עליהם, ואם לא היו שם עשרה קבועים, בכל יום ויום מתקבצים עשרה משאר העם ויושבים במקומו:

ד. עכשו נוהגים שאחר שנגמר סתימת הקבר מעפר חולצין מנעל וסנדל ומרחיקין מעט מבית הקברות, ואומרים קדיש שהוא עתיד לחדתא עלמא, ואחר כך תולשין עפר ותולשין עשבים, ומשליכים אחר גום ורוחצין ידיהם במים:

סימן שעז

ושלשים, משנתאשו לשאל למלך לקברו, אף על פי שלא נתאשו מלגנב אותם:

ו. מי שהודיעוהו שצ'לבו עובדי פוכבים קרובו בעיר אחרת ונהג אבילות מיד, ואחר כך נודע לו שעדין עומד בצליבה, אותו אבילות לא עלה לו וחזור ומונה משיקבר או משנתאשו מלקברו:

ז. מי שטבע במים שיש להם סוף, או שיצא קול שהרגוהו לסטים או שגררתו חיה, מאימתי מונים, משנתאשו לבקש. מצאוהו אברים אברים ומפירין אותו בסמיני גופו, אין מונין לו עד שימצא ראשו ורבו או יתאשו מלבקש ואם נמצא אחר שנתאשו ממנו, אין הקרובין צריכים לחזור ולהתאבל, אלא הבנים, אם הם שם בשעה שנמצא מתאבלים אותו היום דלא גרע מלקוט עצמות אביו, אבל אם אינם שם, ושמעו אחר שעבר היום, אין צריכין להתאבל:

ח. מי שמת לו קרוב, ולא ידע עד שבא למקום שמת שם המת, או למקום קבורה, אם היה במקום קרוב שהוא מהלך י' פרסאות שאפשר שיבא ביום אחד, אפלו בא ביום הז', אם מצא מנחמים אצל גדול הבית, אפלו שנגערו לעמד, הואיל ומצא מנחמים עולה ומונה לו עמהם תשלום שלשים יום, ואם לא מצא מנחמים, מונה לעצמו. וכן אם היה במקום רחוק, אפלו בא ביום שני, מונה לעצמו שבועה ושלשים מיום שבא:

ט. במה דברים אמורים, כשלא שמע שמת, עד שבא. אבל אם נודע לו ביום השני והתחיל להתאבל, לא יקצר אבילותו בשביל שבא אצלם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות שעח

שולחן ערוך

ד. היו נוהגים להתענות ביום מיתת החכמים:

ה. מי שנקבר בערב שבת סמוך לחשכה קדם בין השמשות, יש מי שאומר שמברין אותו אז, ולי נראה דכיון שאינו חובה טוב שלא להברותו אז, מפני כבוד השבת, וכן נוהגין:

ו. אין מברין על הקטן אלא אם כן הוא בן שלשים יום שלמים, או קים לה בה שפלו לו חדשיו:

ז. מרביצין ומכבדין בבית האבל, ומדיחין קערות, כוסות וצלוחיות וקיתונות, ואין מביאין שם לא בשמים ולא מגמר, אבל מביאים אותם בבית שהמת שם ואין מברכים עליהם, ואין אומרים שמועה ואגדה בבית האבל, אלא יושבין ודוממים:

ח. כיון שנקבר המת, מתר לאכל בשר ולשתות יין מעט בתוך הסעדה, כדי לשרות אכילה שבמעיו אבל לא לרוות:

ט. מקום שנהגו להברות בבשר ויין ומיני מטעמים עושים, ומברין תחלה בביצים או בתבשיל של עדשים, וזכר לאבלות, ואחר כך אוכלים כל צרכם:

י. אין לאכל עם האבל כל כך בני אדם שיתחלקו לשני מקומות:

יא. היכא שצריך למנות שבועה אחר הרגל, וכן אם שמע שמועה בשבת, צריך להברותו הבראה ראשונה שבימי אבלות:

יב. אין מברין על שמועה רחוקה:

יג. פרים מנחם גדול דבהון, ובשבת פרים כאורחיה:

דין עבדים ושפחות ומנודה שיש להם אבילות, ובו ג' סעיפים:

א. העבדים והשפחות, אין עומדין עליהם בשורה, ואין אומרים עליהם תנחומי אבלים, אלא אומרים לו: המקום ימלא חסדונך, כשם שאומרים לאדם על שורו וחסורו:

ב. אבל מנדה, אין מברין אותו ואין אומרים לו תנחומי אבלים:

ג. מנדה שמת, מנחמים אבליו:

סימן שעח

דיני סעדת הבראה לאיש ולאשה, ובו י"ג סעיפים:

א. אבל אסור לאכל משלו בסעדה ראשונה, אבל בשניה מתר, אפלו ביום ראשון. ומצוה על שכניו שיאכילוהו משלהם, כדי שלא יאכל משלו. ויכול אחד להאכיל את חברו בימי אבלו, והוא יחזור גם כן ויאכילנו בימי אבלו, ובלבד שלא יתנו בתחלה:

ב. אשה שארעה אבל, אין לאנשים להברותה, אבל נשים מברין אותה. ואשה נשואה שארעה אבל, אינה יכולה לאכל סעדה ראשונה משל בעלה. וכן מי שיש לו סופר או שכיר, אם אוכל בשכרו וארעו אבל, לא יאכל סעדה ראשונה משל בעל הבית. אבל מי שזן עני או יתום או לבנו ובתו, בלא תנאי, וארעם אבל, יכולים לאכל סעדה ראשונה משל בעל הבית:

ג. אם רצה האבל שלא לאכל ביום הראשון, מתר לאכל משלו אפלו סעדה ראשונה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שעט

שולחן ערוך

סימן שעט

דין ברכת המזון בבית האבל, ובו ה' סעיפים:

א. כשמברכין ברכת המזון בבית האבל, אומר ברכה רביעית כנסח זו: בא"י אלהינו מלך העולם האל אבינו מלכנו בוראנו גואלנו קדושנו קדוש יעקב המלך החי הטוב והמטיב אל אמת דין אמת שופט בצדק וכו'.

ב. יש מוסיפים בברכה שלישית: נחם ה' אלהינו את אבלי ירושלים ואת האבלים המתאבלים באבל הזה, נחמם מאבלם ושמחם מיגונם, כאמור: כאיש אשר אמו תנחמנו וכו' בא"י מנחם ציון בנבין ירושלים:

ג. יש אומרים בברכת זמון: נברך מנחם אבלים שאכלנו משלו:

ד. בשבת, אם ברך ביחיד, או בג' אבלים, מברך בדרך שמברך בחול, דצנעא הוא. ואם אכלו אחרים עמו וברכו, אין מזכירין מעין המארע, דכיון דאכא אחרים לאו צנעה הוא:

ה. אבל מצטרף לתפלה ולזמון, בין לג' בין לעשרה:

סימן שפ

דברים שהאבל אמור בהם, ובו כ"ה סעיפים:

א. אלו דברים שהאבל אסור בהם: במלאכה, ברחיצה וסיכה ונעילת הסנדל ותשמיש המטה, ואסור לקרות בתורה, ואסור בשאלת שלום ובכביסה, וחיב בעטיפת הראש ובכפית המטה, כל

שבעה, ואסור להניח תפלין ביום הראשון, ואסור בגהויץ ובתספורת ושמחה ואחוי קרע כל ל' יום

ב. מלאכה פיצד, כל ג' ימים הראשונים אסור במלאכה, אפלו עני המתפרנס מן הצדקה, מכאן ואילך, אם הוא עני ואין לו מה יאכל, עושה בצנעא בתוך ביתו, ואשה טווה בפלך בתוך ביתה, אבל אמרו חכמים: תבא מארה לשכניו שהצריכוהו לכך:

ג. ג כשם שהוא אסור בעשית מלאכה, כך הוא אסור לשא ולתן בסחורה, ולילך ממדינה למדינה בסחורה:

ד. אפלו דבר האבד אסור האבל לעשות בין עבדיו ושפחותיו ובניו ובנותיו שמעשה ידיהם שלו:

ה. אסור לעשות מלאכתו על ידי אחרים אלא אם כן הוא דבר האבד, שדבר האבד מתר לאבל לעשות על ידי אחרים, אפלו דבר האסור במועד משום טרחא, מתר, ואפלו הוא מעשה אמן:

ו. פרקמטיא שלו, בדבר האבד, שאם לא ימכר יפסיד מהקרן, נמכרת על ידי אחרים, אבל אם לא יפסיד מהקרן, אלא שאם ימכרנה עתה ירויח בה יותר משאם ימכרנה אחר כך, אסור. ומכל מקום אם שירות או ספינות באו, או שהם מבקשים לצאת, ומוכרים בזול או לוקחים ביקר, מתר למכר ולקנות על ידי אחרים, אפלו שלא לצורך תשמישו, אלא לעשות סחורה להשתפר:

ז. להלוות לעובדי כוכבים ברבית, לאותם שרגילים ללוות ממנו, מתר להלוות להם על ידי אחרים, משום דהוי דבר האבד:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שפ

שולחן ערוך

יח. היתה מלאכתו ביד אחרים, בקבלנות בדבר תלוש, בביתו, לא יעשו, בבית אחרים, יעשו:

יט. היתה לו בנין ביד אחרים, בקבלנות, בחל או בחל המועד לא יעשו, אפלו הוא חוץ לתחום העיר, ואם אלו הקבלנים עובדי כוכבים, מתרים לבנותו בשבת ויום טוב שחלו בימי האבל, אם הוא חוץ לתחום העיר ואין עיר אחרת שבה ישראל בתוך תחום של אותו בית:

כ. אם קבלו אחרים לחרש ולזרע שדהו, יש אומרים שמתרין לחרש ולזרע בימי אבלו של בעל השדה, ויש מי שאוסר:

כא. שני שתפים חנונים שארע אבל לאחד מהם, נועלים חנותם, שלא יעשה השתף בפרהסיא, אבל יכול לעשות בצנעא בתוך ביתו, אפלו בעסק השתפות. ואם האבל אדם חשוב, והשתפות נקרא על שמו, שאפלו אם יעשהו בצנעא בתוך ביתו ידוע שיש לאבל חלק בו, אסור לשני לעשות אפלו בתוך ביתו:

כב. כבוד הבית, הדחת כוסות והצעת המטות, אין בהם משום מלאכה לאבל, וכן מתר לאשה לאפות ולבשל בימי אבלה וכן אשה המשרתת בבית בעל הבית אחד, וארעה אבל, מתרת לאפות ולבשל ולעשות שאר צרכי הבית, בין שהיא משרתת בחנם בין בשכר:

כג. ההולך ממקום למקום לסחורה, ושמע שמועה קרובה, אם יכול למעט שלא לעשות שום עסק באותה העיר, מוטב, ואם לאו, שאם לא יקנה באותה העיר לא ימצא, יקנה לצורך הדרך דברים שיש בהם חיי נפש:

ח. אי מסיק זוני באינשי, והאדנא משכח להו, ובתר הכי לא משכח להו, שרי לשדורי עליהו:

ט. אם יש לו דין על אדם, אינו תובע כל ז'. ואם הוא דבר האבד, כגון שבקש לילך למדינת הים, או שעדיו חולים, עושה מרשה ודן עמו:

י. כל הדברים שהתירו במועד משום צורך המועד, כלם אסורים באבל, אפלו על ידי אחרים:

יא. אבל ששדהו ביד אחרים באריסות או בחכירות או בקבלנות, הרי אלו עובדין כדרךן בימי האבל של בעל השדה, ואפלו נשלם זמן חכירותם קדם ונשארו בשדה כמו שהיו:

יב. אם האבל הוא אריס בשדה של אחרים, לא יעבר הוא בעצמו, אבל על ידי אחרים מתר:

יג. אם יש שכיר יום שעובד שדה האבל, אפלו בעיר אחרת, לא יעשה:

יד. אם יש לאבל חמור או ספינה מחקר או משפר ביד אחר, הרי זה לא יעשה בימי אבלו של בעל החמור והספינה, אם לא ששכרו קדם שהתחיל האבלות ועדין לא פלה הזמן, אבל אם פלה הזמן, אסור:

טו. אם היה החמור והספינה ביד אחרים, למחצה, לשליש ולרביע, יש מתרים ויש אוסרים:

טז. אם האבל משפר לאחר, לא יעשה מלאכה בימי אבלו:

יז. היתה מלאכת אחרים בידו, אפלו בדבר תלוש, כגון לארג, בין בקבלנות בין שלא בקבלנות, לא יעשה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שפא

שולחן ערוך

ו. אשה לא תכחל ולא תפרקס בימי אבלה, שכל
אלו אסורים ברחיצה. ואשת איש אינה אסורה
אלא תוך שבועה, אבל אחר ז' מתרת בכל, כפי
שלא תתגנה על בעלה. כלה שארעה אבל תוך
שלושים יום לחפתה, מתרת להתקשט אפלו תוך ז'
בוגרת שארעה אבל, כיון שעומדת לנשא, מתרת
בכחול ופרקוס אבל אסורה ברחיצת חמין כל
גופה, נערה אבלה, אסורה אפלו בכחול ופרקוס:

סימן שפב

אסור נעילת הסנדל לאבל, ובו ה' סעיפים:

א. אסור בנעילת הסנדל, דוקא של עור, אבל
באנפליא של בגד או של גמי או של שער או של
עץ, מתר, שאין מנעל אלא של עור. ואם הוא
של עץ ומחפה עור, אסור:

ב. תיה מתרת לנעל כל ל' יום, מפני שהצנה קשה
לה:

ג. כל אדם מתר לנעל במקום שיש סכנת עקרב:

ד. אבל ומנדה שהיו מהלכים בדרך, מתרים
בנעילת הסנדל, וכשיגיעו לעיר, חולצין. ויש מי
שאומר שאם היא עיר שרבה עובדי כוכבים, אין
חולצין עד שיכנסו לרחוב היהודים:

ה. אם צריך לחלץ מנעל בבית הקברות אחר
שנקבר המת, נתבאר בסימן שע"ה:

סימן שפג

אסור תשמיש המטה לאבל, ובו ב' סעיפים:

א. אבל אסור בתשמיש המטה, אבל בשאר דבר
קרבה מתר, אפלו במזיגת הכוס והצעת המטה

כד. על כל המתים, רצה למעט בעסק סחורה
המתרת לו, כגון דבר האבד, ימעט, רצה, אינו
ימעט. על אביו ואמו, ימעט:

כה. על כל המתים אסור עד ל' יום לילך בסחורה
למרחוק, דאכא פרסום גדול ודומה לשמחה שהולך
בשירא גדולה ושמחים הרבה בדרך, באביו ואמו,
עד שיגזרו בו חבריו ויאמרו: לך עמנו:

סימן שפא

אסור רחיצה וסיכה לאבל, ובו ו' סעיפים:

א. רחיצה פיצד, אסור לרחץ כל גופו, אפלו
בצונן, אבל פגיו ודיו ורגליו, בחמין, אסור,
בצונן, מתר. ואם היה מלכלך בטיט וצואה, רוחץ
כדרך ואינו חושש:

ב. סיכה פיצד, אסור לסוך אפלו כל שהוא, אם
מכון לתענוג, אבל אם הוא להעביר הנהמא מתר,
ואין צריך לומר משום רפואה, כגון שיש לו
חטטין בראשו:

ג. יולדת אבלה שצריכה לרחץ, מתר. וכן מאן
דאית ליה ערבוביא ברישיה, מתר לחץ ראשו
בחמין, ולא גרע מאסטגיס שמתר לרחץ כל גופו.
ולא כל מי שאמר: אסטגיס אני, מתירין לו, אלא
דוקא שהוא ידוע שהוא אסטגיס ומתנהג בנקיות,
ואם לא ירחץ יצטער הרבה ויבא לידי מחוש:

ד. מי שתכפוהו אבליו, שארעו שני אבלות זה
אחר זה, מתר לרחץ כל גופו בצונן:

ה. נדה שגזמנה זמן טבילתה בימי אבלה, אינה
טובלת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כפי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שפד

שולחן ערוך

ד. אבל מתר לקרות באיוב ובקינות ובדברים הרעים שבימייה ובהלכות אבילות והני מלי בינו לבין עצמו, אבל אינו לומד עם אחרים, אלא הם יושבים ונושאים ונותנים בהלכות אבילות, ואם טעו משיבן בשפה רפה, והוא אינו שואל. והני מלי כשאין רבים צריכים לו, אבל אם רבים צריכים לו, אפלו בהלכות אחרות מתר, כדאמרינן:

ה. אבל שיש לו בנים קטנים, אין לו לבטלם מלמודם:

סימן שפה

דין שאלת שלום באבל, ובו ג' סעיפים:

א. אבל אסור בשאלת שלום. כיצד, שלשה ימים הראשונים אינו שואל בשלום כל אדם, ואם אחרים לא ידעו שהוא אבל ושאלו בשלום, לא ישיב להם שלום אלא יודיעם שהוא אבל. מג' עד שבעה, אינו שואל, ואם אחרים לא ידעו שהוא אבל ושאלו בשלום, משיב להם. משבעה עד ל', שואל בשלום אחרים שהם שרויים בשלום, ואין אחרים שואלים בשלום, וכל שכן שמשיב למי ששואל בשלום. לאחר ל' יום, הרי הוא כשאר כל אדם. במה דברים אמורים, בשאר קרובים, אבל על אביו ואמו שואל בשלום אחרים אחר שבעה, ואין אחרים שואלים בשלום עד אחר י"ב חדש:

ב. המוצא את חברו אבל בתוך ל' יום, מדבר עמו תנחומין ואינו שואל בשלום. לאחר ל' יום, שואל בשלום ואינו מדבר עמו תנחומים כדרכו, אלא מן הצד, שאינו מזכיר לו שם המת, אלא אומר לו:

והרחצת פניו ידיו ורגליו, בין באבילות דידה בין באבילות דידה. ומתרת לאכל עמו בקערה. ומתרת לישן עמו הוא בבגדו והיא בבגדה, ומיהו משום לך לך אמרינן נזירא יש להחמיר שלא יישן במטה כלל:

ב. במה דברים אמורים, בשאר אבילות, אבל אם מת אביו של חתן או אמה של כלה, שמכניסין את המת לחדר ואת החתן ואת הכלה לחפה, ובוטל בעילת מצוה ופורש ונוהגים ז' ימי המשטה, ואחר כך שבעת ימי אבילות, אסור להתיחד עמה כל י"ד יום, אלא הוא ישן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים, כדאיתא בסימן שמ"ב. אבל אם כנס לחפה והתחילו ימי המשטה שלו, ואחר כך מת לו מת, מתר להתיחד עמה כמו בשאר אבילות, והוא שבעל, אבל אם לא בעל, אסור להתיחד עמה כל ימי האבל, בין בחל בין בשבת:

סימן שפד

האבל אסור בתלמוד תורה, ובו ה' סעיפים:

א. אבל, כל שבעה ימים אסור לקרות בתורה, נביאים וכתובים, משנה, גמרא, הלכות ואגדות. ואם רבים צריכים לו להתלמד, מתר, ובלבד שלא יעמיד תרגמן אלא יאמר לאחר, והאחר לתרגמן, ותרגמן ישמיע לרבים:

ב. אם האבל כהן, ואין בב"ה כהן אחר, אסור לו לעלות לקרות בתורה:

ג. אם אין שם מי שיתפלל להוציא את הרבים ידי חובתן, יכול האבל להתפלל להוציאן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרח הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שפו

שולחן ערוך

סימן שפח

אבל ביום ראשון אסור להניח תפלין, ובו ב' סעיפים:

- א. אבל אסור להניח תפלין ביום ראשון, ואחר שהנץ החמה ביום שני, מתר להניחם:
- ב. מבצעי לה לאבל ליתובי דעתה לכווני לבה לתפלין שלא יסיח דעתו מהם, אבל בשעת הספד ובכי לא מנח להו:

סימן שפט

אבל אסור בכביסת כסותו ודין גהוין, ובו ה' סעיפים:

- א. אבל אסור לכבס כסותו כל שבועה ימים, אפלו במים לבד, ולאחר שבועה, מתר. וכשם שאסור לכבס, כך אסור ללבש המכבסים קדם לכן. ואין צריך לומר שאסור ללבש חדשים. וגם הסדינים והמצעות של מטה אסור לכבסן ולהציע המכבסין. וכן מטפחות הידים, אף על פי שמתר לכבסן במועד, וכן כל אותן ששינינו שמתר לכבסן במועד, כגון היוצא מבית השביה ומבית האסורים, והמנדה שהתירו לו חכמים, והנשאל לחכם והתר, והבא ממדינת הים שהלך להרויח ולא היה לו פנאי לגלתה, אסורים בימי אבלו, שאם ארעו אחד מהם, קדם האבלות ונכנס מיד לתוך האבלות, אסור לכבס אלא אם פן ארעו אחד מהם ותכפוהו מיד שני אבלות זה אחר זה, אז מתר לכבס אף בנתר וחול ואפלו תוך שבועה, ובלבד שיעשנו בצנעא בתוך ביתו. ואחר שתכפוהו אבליו זה אחר זה, מכבס במים אבל לא בנתר ואהל:

- תתנחם. מטה אשתו ונשא אחרת, אינו נכנס לביתו לדבר עמו תנחומין. מצאו בשוק, אומר לו: תתנחם, בשפה רפה ובכבד ראש. אבל אם לא נשא אחרת, מדבר עמו תנחומין עד שיעברו ג' רגלים. ועל אביו ועל אמו מדבר עמו תנחומין כל י"ב חדש, לאחר י"ב חדש מדבר עמו מן הצד:
- ג. מקום שנהגו להיות שואלים בשלום אבלים בשבת, שואלים. וכתב הרמב"ם שהאבל נותן שלום לכל אדם בשבת, שהוא מפלל דברים שבפרהסיא:

סימן שפז

עטיפת הראש באבל, ובו סעיף אחד:

- א. אבל חייב בעטיפת הראש, דהינו שיכסה ראשו בטלית או בסודר ויחזיר קצתו על פיו ועל ראש החטם, והני מלי שצריך עטיפה, בכל היום. אבל כשבאין מנחמים אצלו, מגלה ראשו לכבודם:

סימן שפז

דיני כפית המטה, ובו ב' סעיפים:

- א. אבל חייב בכפית המטה. ובשעת שנה ואכילה, יושב על מטה כפוי, אבל כל היום אינו יושב, אפלו על מטה כפוי, אלא על גבי קרקע. וכן המנחמים אינם רשאים לישב אלא על גבי קרקע:
- ב. עכשו לא נהגו בכפית המטה, מפני שיאמרו העובדי כוכבים שהוא מכשפות, ועוד שאין המטות שלנו עשויות כמטות שלהן כדי שיהא נכר בהם כפיה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שצ

שולחן ערוך

ג. כל אותם שאמרו מתר לגלח מתר לגלח בחל המועד, אם
ארעו אחד מאלו קדם האבלות, ונכנס מיד תוך
האבל, אסור לגלח. אבל אם ארעו אחד מאלו,
ותכפוהו מיד שני אבלות זה אחר זה, מגלח
כדרכו, בין בתער בין במספרים, ואפלו תוך
שבועה. ואדם אחד שתכפוהו אבליו זה אחר זה,
מקל שערו בתער אבל לא במספרים:

ד. על כל המתים מגלח לאתר שלשים, על אביו
ועל אמו, עד שיגער בו חבריו:

ה. אשה מתרת בנטילת שער אחר ז':

ו. לסרק ראשו במסרק, מתר, אפלו תוך שבועה:

ז. כשם שאסור לגלח כל שלשים יום, כך אסור
לטל צפרנים בכלי, אבל בידי או בשניו, מתר,
אפלו תוך שבועה. ואשה שארע טבילתה אחר
שבועה, תוך שלשים, אם תטל צפרניה בידיה או
בשניה אינה נוטלת יפה, אלא תאמר לעובדת
כוכבים לטלם בתער או במספרים:

סימן שצא

אבל אסור בכל מיני שמחה, ובו ג' סעיפים:

א. אבל אסור בשמחה, לפיכך לא יקח תינוק
בחיקו כל שבועה, שמא יבא לידי שחוק:

ב. על כל מתים נכנס לבית המשתה לאתר שלשים
יום, על אביו ועל אמו, לאתר י"ב חדש. ואף אם
השנה מעברת, מתר לאתר י"ב חדש. ומיהו שמחת
מרעות שהיה חיב לפרע אותה מיד, מתר לעשותה
מיד אחר שבועה. אבל אם אינו חיב לפרעה, אסור
לכנס לה עד ל'. ועל אביו ועל אמו, אף על פי
שחיב לפרעה, אסור לאתר י"ב חדש:

ב. מתר לכבס בגדי קטנים שמת אביהם:

ג. אסור ללבש תוך שבועה כלים חדשים צבועים
וישנים יוצאים מתחת המכבש:

ד. אסור תוך שבועה לכבס ולהניח, בין על ידי
עצמו בין על ידי אחרים. ואם היתה כסותו
בקבלת ביד אחרים, מכבס אותו כדרכו כמו שאר
מלאכתו בתלוש שביד אחרים, בקבלת:

ה. כל שלשים יום אסור ללבש בגד מגהץ, והוא
שיהא לבן וחדש, ואפלו הוא של פשתן. ועל אביו
ועל אמו, אסור עד שיגיע הרגל אחר שלשים
ויגער בו חבריו:

ו. גהוץ יש אומרים צק"ל בלשון ערב, ויש
אומרים דהינו כפוס במים ואפר או בנתר וברית:

ז. אחר שבועה מתר לגהץ, בין לעצמו בין לאחרים,
ולא אמרו שלשים יום לגהוץ, אלא ללבש:

ח. יש מי שאמר דהאידינא ליכא אסור גהוץ,
שהרי אמרו גהוץ שלנו ככבוס שלהם:

סימן שצב

דיני גלוח ופריקה באבל, ובו ז' סעיפים:

א. אבל אסור לגלח שערו, אחד שער ראשו ואחד
שער זקנו ואחד כל שער שבו, ואפלו של בית
הסתרים, כל ל' יום. ושער של השפה ומהצדדים,
כל שמעכב את האכילה, תוך ז' אסור, אחר
שבועה, מתר:

ב. ישב לגלח, ואמרו לו: מת אביו, הרי זה
משלים ראשו, אחד המגלח ואחד המתגלח, ומה
שהספר גומר, הינו בדליכא ספר אחר במתא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד פדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שצב

שולחן ערוך

המתנחמים, ואם אין שם פדי משה וקובריה, יוצא
אפלו ביום ראשון ואפלו בשכונה אחרת:

ב. אבל, שבוע הראשון אינו יוצא מפתח ביתו,
ואפלו לשמע ברכות חפה או ברכות המילה.
שניה, יוצא ואינו יושב במקומו ואינו מדבר,
שלישית, יושב במקומו ואינו מדבר. רביעית, הרי
הוא כשאר כל אדם. אפלו לא שלמו שלשה
שבועות, כגון שמת באמצע שבוע, מיד כשכלה
אותו שבוע ושנים שאחריו, חשוב שבוע הבא
רביעית:

ג. האבל אינו יוצא בחל לבית הכנסת, אבל בשבת
יוצא. ואנו נוהגים שבכל יום קריאת התורה יוצא
לב"ה:

ד. הנוהגים כשהם אבלים שלא לשנות מקומם
בבית הכנסת בשבת, יפה הם עושים:

סימן שצד

שלא להתקשות על המת יותר מדאי, ובו ו'

סעיפים:

א. אין מתקשין על המת יותר מדאי, וכל המתקשה
עליו יותר מדאי, על מת אחר הוא בוכה, אלא
שלשה ימים לבכי, שבעה להספד, שלשים
לתספרת ולגהוץ:

ב. במה דברים אמורים, בשאר העם. אבל תלמידי
חכמים, הפל לפי חכמתם, ואין בוכים עליהם יותר
מל' יום, ואין מספדין עליהם יותר מל"ב חדש,
וכן חכם שבא שמועתו לאחר י"ב חדש, אין
מספדין אותו:

ג. לפנס לחפה שלא בשעת אכילה, לשמע
הברכות, יש מתירין ויש אוסרין, אלא עומד חוץ
לבית לשמע הברכות:

סימן שצב

אבל אסור כל ל' יום לשא אשה, ובו ג' סעיפים:

א. אסור לשא אשה כל ל' יום, אפלו בלא סעדה,
ולאחר שלשים, מתר, אפלו על אביו ואמו, ואפלו
לעשות סעדה. ומתר לקדש אשה אפלו ביום
המיתה, והוא שלא יעשה סעדה, אלא אם כן עברו
שלשים יום:

ב. מתה אשתו, אסור לשא אחרת עד שיעברו עליה
שלש רגלים, וראש השנה ויום כפורים אינם
חשובים כרגלים לענין זה. ואם לא קים מצות
פריה ורביה, או שיש לו בנים קטנים, או שאין
לו מי שישמשנו, מתר לקדש מיד ולכנס אחר
שבעה, ולא יבא עליה עד לאחר שלשים יום,
אלא אם כן לא קים מצות פריה ורביה, שאז מתר
לבוא עליה אחר שבעה:

ג. מי שלא קים מצות פריה ורביה, ושדף אשה
ואחר שהכין צרכי חפה, מת אחי המשדכת, מתר
לפנסה ולבוא עליה אחר שבעה:

סימן שצג

מתני האבל יכול לצאת מביתו, ובו ד' סעיפים:

א. אבל, ג' ימים הראשונים אינו יוצא לבית האבל
ולא לבית הקברות, מכאן ואילך, אם מת לאחרים
מת בשכונתו, יוצא אחר המטה לבית הקברות,
ואינו יושב במקום המנחמים אלא במקום

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שצה

שולחן ערוך

דין אבל שלא נהג אבילותו כל שבועה, ובו ג'
סעיפים:

א. אבל שלא נהג אבילותו תוך שבועה, בין בשוגג
בין במזיד, משלים אותו כל שלשים, חוץ
מהקריעה, שאם לא קרע בשעת חמום, אינו קורע,
אלא תוך שבועה, חוץ מאביו ואמו שקורע אפלו
לאחר שבועה:

ב. במה דברים אמורים, בשלא נהג אבילות כלל
כל שבועה, אבל אם זלזל במקצת הימים, ולא נהג
בהם אבילות, כגון מי שאמרו לו שמת לו מת
ביום הא', והיה בעיר אחרת ולא נהג אבילות,
וביום השני בא לעירו ונהג אבילות, אין צריך
להשלים, ומונה שבועה מיום הראשון:

ג. קטן שמת אביו ואמו, אפלו הגדיל תוך שבועה,
בטל ממנו כל דין אבילות ואינו חייב בו:

סימן שצז

דיני עדות לנהג אבילות על פיהם, ובו ב' סעיפים:

א. מתאבלין על פי עד אחד, ועד מפי עד ועובד
כוכבים מסיח לפי תמו:

ב. שנים אומרים: מת, ושנים אומרים: לא מת,
אינו מתאבל:

סימן שצח

אבילות יום ראשון דאוריתא, ובו סעיף אחד

א. אבילות יום ראשון, אם הוא יום מיתה וקבורה,
הוי דאורייתא, ושאר הימים, מדרבנן. במה דברים
אמורים, בשבועה מתים המפרישים בתורה שכתן

ג. יוצאין לבית הקברות ופוקדים על המתים שלשה
ימים, שמא עדין הוא חי:

ד. כל שלשה ימים יראה האבל כאלו חרב מנחת
לו בין כתפיו, משלשה ועד שבועה, כאלו זקוף
כנגדו בקרן זווית, משבועה ועד שלשים, כאלו
עובר לפניו בשוק, וכל אותה השנה הדין מתנהח
כנגד אותה משפחה, ואם נולד בן זכר באותה
משפחה, נתרפאת כל המשפחה:

ה. אחד מהחבורה שמת, תדאג כל החבורה:

ו. כל מי שאינו מתאבל כמו שצוו חכמים, הרי זה
אכזרי, אלא יפחד וידאג ויפשפש במעשיו ויחזור
בתשובה:

סימן שצח

מקצת יום השבועה והשלשים ככלו, ובו ג' סעיפים:

א. כיון שעמדו מנחמים מאצל האבל ביום שביעי,
מתר בכל דברים שאסור בהם תוך שבועה, דמקצת
היום ככלו, לא שנא מקצת יום שביעי לא שנא
מקצת יום שלשים, כיון שהגץ החמה ביום
שלשים, בטלו ממנו גזרת שלשים:

ב. שמע שמועה רחוקה בלילה, כיון דסגי בשעה
אחת, סלקא, אפלו בלילה:

ג. מי שמת אביו או אמו בראש חודש ניסן, לא
אמרינן בכ"ט באדר שאחריו מקצת היום ככלו,
אלא צריך לנהג דברים האסורים ב"ב חודש עד
שיכנס ראש חודש ניסן:

סימן שצט

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שצט

שולחן ערוך

ורגל עולה למנין שלשים, שהרי דין שלשים דהינו גהויץ ותספדת נוהגים ברגל, ולא מתורת רגל בלבד אסור בהם, אלא אף מתורת אבל, שהרי מתורת הרגל מתר ללבש פלים מגהצים חדשים ולבנים, ונוטל צפרניו במספרים ושמה שמחת מרעות, והבא ממדינת הים ומבית השביה והשאר שמנו חכמים, מתרין לספר ולכבס, ומדין אבילות אסור בכלם כמו בחל:

ב. הקובר מתו ברגל בחל המועד, נהג דין אנינות כל זמן שלא נקבר, ולאחר שנקבר, נוהג דברים שבצנעא והרגל עולה למנין שלשים, שמשלים עליו שלשים, אפלו קברו בתג הסכות, לא אמרינן דשמיני עצרת מבטל, ומתעסקים ברגל לנחמו. ולאחר הרגל מתחיל למנות שבעה, ולכשיכלו שבעה למיתת המת אף על פי שעדין לא פלו שבעת ימי האבלות, מלאכתו נעשית על ידי אחרים בבתייהם, ועבדיו עושין לו בצנעא בתוך ביתו, ואין רבים מתעסקים בו לנחמו אחר הרגל מנין הימים שנחמוהו ברגל, אבל מראים לו פנים, כגון אם קברו בשלשה ימים האחרונים של רגל, מלאכתו נעשית על ידי אחרים בשלשה ימים אחרונים של אבל, ובמקומות שעושים שני ימים, מונה השבעה מיום טוב שני האחרון, הואיל ומדבריהם הוא עולה מהמנין, ומונה מאחריו ששה ימים בלבד:

ג. אם קבר את מתו שבעה ימים קדם הרגל, ונהג בהם גזרת שבעה, הרגל מבטל ממנו גזרת שלשים, אפלו חל יום שביעי בערב הרגל, דמקצת היום פכלו ועולה לכאן ולכאן, ומתו לכבס ולרחץ ולספר בערב הרגל. וכן אם חל שמיני בשבת

משמא להם, אבל אותם שהוסיפו עליהם כדאיתא בסימן שע"ד, אפלו ביום ראשון הם מדרבנן. ויש אומרים שאף אבילות יום ראשון דמיתה וקבורה הוי דרבנן בכל המתים:

סימן שצט

דיני אבילות ברגל בראש השנה ויום טוב שני ש גלויות, ובו י"ד פעיפים:

א. הקובר מתו קדם הרגל, בענין שחל עליו אבילות, ונהג בו אפלו שעה אחת קדם הרגל, מפסיק האבילות ומבטל ממנו גזרת שבעה וימי הרגל עולים לו למנין שלשים, הרי שבעה לפני הרגל, וימי הרגל, ומשלים עליהם השלשים. ודוקא שנהג אבילות באותה שעה, אפלו לא נהג אלא דברים שבצנעא, כגון ששמע שמועה קרובה ביום שבת שחל להיות בערב הרגל, שאף על פי שאינו נוהג אלא דברים שבצנעא, הרגל מפסיק. אבל אם שגג או הזיד ולא נהג אבילות, שהיה קרוב לחשכה ולא היה יכול לנהג, אין הרגל מבטל האבילות, וכל שכן אם לא ידע במיתת המת קדם הרגל, שאין הרגל מבטלו, אלא נוהג ברגל דברים שבצנעא, ומונה שבעה אחר הרגל, ובאותה השבעה מלאכתו נעשית על ידי אחרים, ועבדיו ושפחותיו עושים בצנעא בתוך ביתו, דכיון דקבר נתבטל בשבעת ימי הרגל ממלאכה, אף על פי שלא נתבטל מחמת האבל אלא מחמת הרגל, סוף סוף נהג בדין אבילות בענין מלאכה, הלכך אין להחמיר בו כמו בשאר אבילות ומלאכתו נעשית על ידי אחרים. וכל ימי הרגל רבים מתעסקים בו לנחמו, הלכך אין מתעסקין בו לנחמו אחר הרגל.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן שצט

שולחן ערוך

יום כפורים, ומגלח ערב יום כפורים. והוא הדין
לקובר מתו בשלשה בתשרי, שמגלח בערב יום
הכפורים:

י. שעה אחת לפני יום הכפורים בטלה ממנו גזרת
ז' מפני יום כפורים, וגזרת ל' מבטל ממנו החג,
ומגלח בערב החג:

יא. שעה אחת לפני החג והחג, הרי י"ד, ושמיני
עצרת שבועה, הרי כ"א, ויום שני של שמיני
עצרת, הרי כ"ב, ומשלים עליהם ח' אחרים:

יב. הקובר את מתו שעה אחת לפני הרגל, אותה
שעה והרגל חשובים כ"ד, ומיד אחר הרגל יש לו
דין שבוע שלישי לענין שיושב במקומו ואינו
מדבר:

יג. במקומות שעושין שני יום טוב, מי שמת לו
מת ביום טוב שני שהוא יום טוב האחרון של פסח
או של חג, או ביום טוב שני של עצרת, וקברו
בו ביום, נוהג בו אבילות, הואיל ויום טוב שני
מדבריהם, ואבילות יום ראשון שהוא יום מיתה
וקבורה של תורה, ידחה עשה של דבריהם מפני
עשה של תורה. אבל אם מת ביום טוב שני של
ראש השנה, וקברו בו ביום, אינו נוהג בו אבילות,
ששני הימים כיום ארץ הם. במה דברים אמורים,
בשבועה מתים המפרשים בתורה שכהן מטמא להם,
אבל אותם שהוסיפו עליהם כדאיתא בסימן שע"ד,
אין אבילותם אלא מדרבנן, לפיכך אינו נוהג
עליהם אבילות בשום יום טוב. ואפלו באותם
שאמרנו שנוהג אבילות ביום טוב שני, אינו קורע.
והעולם נוהגין שלא להתאבל ביום טוב שני של
גלויות על שום מת, אפלו הוא יום מיתה וקבורה:

שבועה הרגל, מתר לכבס ולרחץ ולספור בערב
שבת, ואם לא גלח בערב יום טוב או בערב
שבת, מתר לגלח אחר הרגל, שכבר נתבטל ממנו
גזרת שלשים. אבל בחל המועד לא יגלח, כיון
שהיה אפשר לו לגלח קדם הרגל. ואם חל שביעי
שלו בשבת ערב הרגל, אסור לגלח בערב שבת,
ומתר לגלח אחר הרגל, וכן בחל המועד, כיון
שלא היה יכול לגלח קדם הרגל:

ד. הא דרגל מבטל גזרת שלשים, בשאר מתים.
אבל באביו ואמו, שאסור עד שיגזרו בו חבריו,
אפלו פגע בו הרגל לאחר ל' יום, אינו מבטל:

ה. אם חל אחד מימי האבילות, חוץ מהשביעי,
בערב הרגל, מתר לכבס, ולא ילבשנו עד הלילה.
וטוב לזהר מלכבס עד אחר חצות, כדי שיהא נכר
שמפני הרגל הוא מכבס. אבל לרחץ, אסור עד
הלילה. ויש מתירין לרחץ אחר תפלת המנחה,
סמוך לחשכה,

ו. ראש השנה ויום הכפורים חשובים כרגלים לבטל
האבילות:

ז. נהג שעה אחת לפני הפסח, אותה שעה חשובה
כז', וח' ימי הפסח הרי ט"ו, ומשלים עליהם ט"ו
אחרים:

ח. שעה אחת לפני עצרת חשובה כשבועה. ועצרת,
כיון שאם לא הקריב קרבנות עצרת בעצרת יש לו
תשלומין כל שבועה, חשוב כשבועה, הרי י"ד,
ומשלים עליהם ט"ו אחרים, ויום שני של עצרת
עולה למנין הט"ז:

ט. שעה אחת לפני ראש השנה בטלה ממנו גזרת
שבועה, מפני ראש השנה, וגזרת ל' מבטל ממנו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לפני צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן ת

שולחן ערוך

דברים הנוהגים בחל המועד, ובו ז' סעיפים:

א. אין מניחין את המטה ברחוב בחל המועד, שלא להרגיל את ההספד, שאסור להרגיל את ההספד בחל המועד, אלא לכבוד תלמיד חכם, לפיכך אין מוליכין המת לבית הקברות בחל המועד, עד שיהיה כל הקבר מתקן ומזמן:

ב. אין קורעין בחל המועד אלא מי שהוא חייב לקרע כדאיתא בסימן ש"מ, אבל מי שאינו חייב, ורוצה לקרע מפני הכבוד, אסור:

ג. שמע בחל המועד שמועה קרובה, חייב לקרע:

ד. אין חולצין פתף במועד, ואין מברין בו אלא קרוביו של מת, אבל הקרובים, מברין. והוא הדין לחנפה ופורים וראש חודש. וכשמברין, אין מברין אלא על מטות זקופות, אבל ביום טוב, אפלו ביום טוב שני, אין קורעין ולא חולצין ולא מברין, ובחל המועד מברין הכל על החכם לתוך הרחוב, בדרך שמברין את הקרובים, שהכל כקרוביו:

ה. נשים בחל המועד מענות, דהינו שכלן עונות באחת, אבל לא מטפחות, דהינו להכות כף על כף. בראש חודש, חנפה ופורים, מענות ומטפחות, אבל לא מקוננות, דהינו שאחת מדברת וכלן עונות אחריה. נקבר המת, לא מענות ולא מטפחות, והנני מלי לאינש דעלמא, אבל לתלמיד חכם, בין בחל המועד בין בראש חודש, חנפה ופורים, מענות ומקוננות כדרךן בחל, והנני מלי בפניו, אבל שלא בפניו, לא. ויום שמועה, אפלו רחוקה, ככפניו דמי:

יד. מת לו מת בערב יום טוב, ונתירא שמא לא יספיק לקברו מבעוד יום, ומסרו לעובדי כוכבים שיוליכוהו לקברו, כיון שהוציאנהו מהעיר ונתכסה מעיני הקרובים הלה עליו אבלות, ואם הוא שעה אחת קדם הרגל, ונהג בו אבלות, בטלה לה גזרת שבועה אף על פי שנקבר ביום טוב:

סימן ת

דיני אבילות בשבת, ובו ב' סעיפים:

א. שבת אינו מפסיק אבלות ועולה למנין שבועה, שהרי קצת דיני אבילות נוהגים בו, דהינו דברים שבצנעא שהם: תשמיש המטה ורחיצה. אבל דברים שבפרהסיא דהינו להסיר עטיפתו, וללבש מנעליו, ולזקף המטה מכפיתה, ושלא ללבש בגד קרוע, אלא מחליפו, ואם אין לו להחליף מחזיר קרעו לאחוריו, ותלמוד תורה הוי דבר שבצנעא, אבל לחזר הפרשה, כיון שחייב אדם להשלים פרשיותיו עם הצבור, הוי כקורא את שמע ומת. ואם קראו את האבל לעלות לתורה, צריך לעלות, שאם היה נמנע היה דבר של פרהסיא, ורבנו תם היו קורים אותו בכל פעם שלישי, וארע בו אבלות ולא קראו התזון, ועלה הוא מעצמו ואמר כיון שהרגל לקרותו שלישי בכל שבת, הרוצה שאינו עולה אומר שבשביל אבלות הוא נמנע, והוי דברים של פרהסיא:

ב. גררתו חיה או הרגוהו לסטים, ובשבת נתיאש מלבקש, כיון דדברים שבצנעא נוהג בשבת עולה לו ליום אחר:

סימן תא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן תב

שולחן ערוך

ב. השומע שמועה רחוקה, אין צריך לנהג כל דין אבילות, אלא דיו בחליצת מנעל, ואין צריך לא עטיפה ולא כפית המטה, ומתיר במלאכה, רחיצה וסיכה ותשמיש המטה ובתלמוד תורה, ואם אין לו מנעלים ברגליו צריך שיכפה מטתו או יעטף ראשו, שצריך שייעשה מעשה שנכר בו שעושה משום אבילות, ואם היה עוסק בתורה או במלאכה, או שהיה רוחץ וסך, ובאה לו שמועה, מפסיק שעה אחת משום אבילות, וחוזר למה שבידו, אבל אם היה לבוש תפלין, אינו צריך לחלצן, ומפסיק מקום אינו יוצא ידי אבילות בהפסק זה, וצריך שייעשה מעשה שנכר שעושה משום אבילות, כגון חליצת מנעל או כפית המטה ועטיפה, ומיהו בחדא סגי:

ג. אין מברין על שמועה רחוקה:

ד. אין קורעין על שמועה רחוקה, ועל אביו ואמו, קורע לעולם:

ה. השומע שמועה בשבת או ברגל, ולמוצאי שבת ורגל נעשית רחוקה, אינו נוהג אלא יום אחד, ובשבת ורגל אסור בדברים של צנעא:

ו. השומע שמועה רחוקה בשבת או ברגל, אינו נוהג אפילו דברים שבצנעא, ולמוצאי שבת ורגל נוהג שעה אחת, ודיו:

ז. השומע שמועה קרובה בשבת השבת עולה לו ליום אחד, ולמחר קורע, והנה ליה יום ששי שביעי לאבילות:

ח. עשרה ימים אחר חג הסוכות שמע שמת לו מת בערב החג, אף על פי שאם נמנה שעה אחת לפני החג ז' ושבעת ימי החג ויום שמיני עצרת כ"א,

ו. אומרים על המת צדוק הדין וקדיש, כדרך. וכן ביום טוב שני, אבל ביום טוב ראשון, כיון שאין מתעסקים במת אין אומרים אותו:
ז. מת לו מת קדם פורים, ופגע בו פורים, אינו מפסיק האבילות, ומפיל מקום אין אבילות נוהג בו, לא ב"ד ולא בט"ו, אלא דברים שבצנעא נוהג, ותיב לשלח מנות. ואף על פי שאינו מתאבל בהם, עולים לו ממנין השבעה, כמו שבת:

סימן תב

דין שמועה קרובה ורחוקה, ובו י"ב סעיפים:

א. מי שבאה לו שמועה שמת לו קרוב, אם בתוך ל' יום הגיעה השמועה, אפילו יום ל' עצמו, הרי זו שמועה קרובה ותיב לנהג שבעה ימי אבילות מיום שהגיע השמועה, וקורע ומונה ל' יום לתספורת עם שאר דברים. כאלו של דבר, יום שמועתו הקרובה פיום הקבורה. ואם שמע מיום ל' ואילך, אין צריך לנהג אלא שעה אחת, לא שנא שמע ביום לא שנא שמע בלילה, שאם שמע בלילה ונהג מקצת אבילות בלילה שעה אחת, עולה לו, ואפילו שמע על אביו ואמו. והני מלי לענין גזרת שבעה, אבל לענין גזרת שלשים, נוהג על אביו ואמו בתספורת עד שיגצרו בו חבריו, ובגהוץ עד שיגיע הרגל ויגצרו בו, וכן בשאלת שלום ולכנס לבית המשתה, ומונה מיום מיתה ולא מיום שמועה. לפיכך אם באה לו שמועה על אביו ואמו לאחר י"ב חדש, אינו נוהג אלא יום אחד אף בגזרת ל':

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

יורה דעה

הלכות אבילות סימן תג

שולחן ערוך

צְרוּרִים לוֹ בְּסָדֵינוּ. הִיָּה עוֹמֵד וּמְלַקֵּט, וְחֹשֶׁכָה לוֹ, מִתֵּר בַּיּוֹם שְׁלֹאֲחֵרְיוֹ. לְפִיכָף אֵין מְלַקְטִין אוֹתָם סְמוּךְ לַחֹשֶׁכָה, כְּדִי שְׁלֹא יִהְיֶה נִמְצָא שְׁלֹא הִתְאַבֵּל עַל לְקוּט עֲצָמוֹת אָבִיו:

ב. כָּל שְׁקוֹרֵעַ עָלָיו בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ, קוֹרֵעַ עָלָיו בְּשַׁעַת לְקוּט עֲצָמוֹת. וְכָל שְׂאִינוֹ מִתְאַחֶה בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ, אֵינוֹ מִתְאַחֶה בְּשַׁעַת לְקוּט עֲצָמוֹת:

ג. עֲצָמוֹת, אֵין עוֹמְדִין עֲלֵיהֶם בְּשׂוּרָה, אֲבָל אוֹמְרִים עֲלֵיהֶם תְּנַחֲמוּמִין לְעֲצָמָם. וְאֵין מְבָרִין עֲלֵיהֶם בְּחֶבֶר עִיר, אֲבָל מְבָרִין עֲלֵיהֶם בְּבֵיתוֹ. וְאֵין אוֹמְרִים עֲלֵיהֶם קִינָה וְנִהַי, אֲבָל אוֹמְרִים עֲלֵיהֶם קְלוּסִין:

ד. אֵין מְלַקְטִין עֲצָמוֹת אָבִיו בְּמוֹעֵד, וְאֵין צְרִיף לֹמֵר עֲצָמוֹת שְׂאָר קְרוֹבִים:

ה. שְׁמַע שֶׁהַיּוֹם לְקַטוֹ עֲצָמוֹת אֶחָד מִקְרוֹבָיו שֶׁהוּא מִתְאַבֵּל עֲלֵיהֶם, אֵף עַל פִּי שְׁלֹא הִיָּה שָׁם, מִתְאַבֵּל עֲלֵיהֶם:

ו. אֵין מְפָרְקִין אֶת הָעֲצָמוֹת וְלֹא מְפַסְקִין אֶת הַגִּידִים:

ז. לְקוּט עֲצָמוֹת אֵינוֹ אֵלָא מְשִׁיכְלָה הַבָּשָׂר, כִּלְהַבְּשָׂר, אֵין הַצּוּרָה נִפְרֶת בְּעֲצָמוֹת, לְפִיכָף יִכּוֹל לְלַקֵּט בְּיָדוֹ עֲצָמוֹת אָבִיו וְאָמוֹ, וְאֵף עַל פִּי כֵן נִכּוֹן הַדְּבָר שְׁלֹא יִלְקָטָם הוּא עֲצָמוֹ, מֵהֵיָּא דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בַּר צְדוּק דְּבִסְמוּךְ:

ח. מְלַקֵּט אָדָם עֲצָמוֹת שְׁנֵי מַתִּים כְּאֶחָד בְּרֹאשׁ אֲפָרְסֶקֶל מִכָּאן, וּבְרֹאשׁ אֲפָרְסֶקֶל מִכָּאן, דְּבָרֵי רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי. ר"א אוֹמֵר: סוּף אֲפָרְסֶקֶל לְהִתְעַפֵּל, וְסוּף עֲצָמוֹת לְהִתְעַפֵּל, וְנִמְצְאוּ עֲצָמוֹת שְׁנֵי מַתִּים מִתְעַרְבִים, אֵלָא מְלַקְטִין וְנוֹתְנִין כָּל אֶחָד לְעֲצָמוֹ

וְעֹשְׂרָה יָמִים אַחֲרֵים הָרִי ל"א, אֵין לְזֶה דִּין שְׁמוּעָה רְחוּקָה, אֵלָא דִּין שְׁמוּעָה קְרוֹבָה, שְׂאֵין הֶרְגֵּל עוֹלָה לְמִי שְׁלֹא נִהַג אֲבָלוֹת קֹדֶם לוֹ כְּלָל, וְכָל שֶׁפֶן לְמִי שְׁלֹא הִיָּה יוֹדֵעַ שְׁמֵת לוֹ מֵת

ט. שְׁמַע שְׁתֵּי שְׁמוּעוֹת רְחוּקוֹת בַּיּוֹם אֶחָד, אֵינוֹ נוֹהֵג עֲלֵיהֶן אֵלָא יוֹם אֶחָד. הֵיָּו קְרוֹבוֹת, אוֹ שְׁמֵתוֹ לוֹ שְׁנֵי מַתִּים כְּאֶחָד, מוֹנֵה לְשִׁתִּיָּהֶם כְּאֶחָד שְׁבַעַה וּשְׁלֹשִׁים. שְׁמַע לְזֶה הַיּוֹם וְלְזֶה לְמַחֵר, מוֹנֵה לְשְׁנֵי מַיּוֹם שְׁמוּעָה, שְׁבַעַה וּשְׁלֹשִׁים:

י. שְׁמַע שְׁמוּעָה קְרוֹבָה בְּשַׁבַּת עֶרֶב הֶרְגֵּל, כִּיּוֹן דְּדַבְרִים שְׁבַצְנָעָא נוֹהֵג, עוֹלָה לוֹ אוֹתוֹ שַׁבַּת לְמַנְיָן שְׁבַעַה:

יא. מִי שֶׁהִתְפַּלֵּל כְּבַר עֶרְבִית וְעַדִּין יוֹם הוּא, וְשְׁמַע שְׁמוּעָה קְרוֹבָה, מוֹנֵה מַיּוֹם מַחֵר, וְאוֹתוֹ יוֹם אֵינוֹ עוֹלָה לוֹ:

יב. מִי שְׁמֵת לוֹ מֵת וְלֹא נוֹדַע לוֹ, אֵינוֹ חוֹבָה שְׂיֵאמְרוּ לוֹ, וְאֵפְלוּ בְּאָבִיו וְאָמוֹ, וְעַל זֶה נֶאֱמַר: מוֹצִיא דְבָהּ הוּא כְּסִיל וּמִתֵּר לְהַזְמִינוֹ לְסַעֲדַת אַרוּסִין וְנִשְׂוֹאִין וְכָל שְׂמֻחָה, כִּיּוֹן שְׂאֵינוֹ יוֹדֵעַ. מִיָּהוּ אִם שׂוֹאֵל עָלָיו, אֵין לוֹ לְשַׁקֵּר וְלוֹמֵר: חֵי הוּא, שְׂנֶאֱמַר: מְדַבֵּר שְׁקֵר תִּרְחַק:

סימן תג

דיני המלקט עצמות, וכו' י' סעיפים:

א. הַמְּלַקֵּט עֲצָמוֹת אָבִיו, אוֹ שֶׁל שְׂאָר קְרוֹבִים שְׁמֵת־אֲבָלִים עֲלֵיהֶם, מִתְאַבֵּל עֲלֵיהֶם כָּל הַיּוֹם כְּלוּ, בְּכָל הַדְּבָרִים הַנּוֹהֲגִים בְּאֲבָל, בְּכַפִּית הַמָּטָה וְעִטִּיפַת הָרֹאשׁ וְנִעִילַת הַסַּנְדָּל וְתִשְׁמִישׁ הַמָּטָה וְרַחֲצֵה וְסִיכָה, וְלַעֲרַב אֵין מִתְאַבֵּל עֲלֵיהֶם, אֵפְלוּ

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֵנּוּ הַתְּלַמּוּד לַיָּדֵי מַעֲשֵׂה וְלַיָּדֵי מַדּוּת יְשׁוּרוֹת וְלַיָּדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לַיהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיֵנְתִּיהּ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲמִילוּ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

אבן העזר

הלכות פריה ורביה סימן א

שולחן ערוך

עצמות רחוקים, בין אם הוא בספינה או בדרך,
ואפילו אם הם מלקטים רבים. ואם רצה להחמיר
על עצמו, לא יחמיר, מפני כבוד עצמות:
י. המוליך עצמות ממקום למקום, הרי זה לא יתנם
בשק או בדסקיָא ויניחם על החמור וירכב עליהם,
מפני שנוהג בהם מנהג בזיון, אכל אם מפשילו
לאחוריו על החמור, שפיר דמי. ואם היה מתירא
מפני הגנבים והלסטים, מתר:

בארון של ארזים. אמר רבי אליעזר בר צדוק: כך
אמר לי אבא בשעת מיתתו: מתחלה קברוני
בבקעה, ולבסוף לקט עצמותי ותנם בארזים, ואל
תלקטם אתה בדרך, שלא יהיו בזויות עליך:
ט. המלקט עצמות, והמשמר את המת, והמוליך
אותם ממקום למקום, פטור מקריאת שמע ומתפלה
ומהתפלין, ומכל מצות האמורות בתורה, בין בחל
בין בשבת, לא שנא עצמות קרובים לא שנא

אבן העזר

הלכות פריה ורביה

סימן א

דיני פריה ורביה, ושלא לעמד בלא אשה, וכו' י"ד
סעיפים:

ו. נולדו לו זכר ונקבה, ומתו והניחו בנים, הרי זה
קים מצות פריה ורביה. במה דברים אמורים,
כשהיו בני הבנים זכר ונקבה, והיו באים מזכר
ונקבה, אף על פי שהזכר בן בתו והנקבה בת
בנו, הואיל ומשני בניהם הם באים הרי קים מצות
פריה ורביה. אכל אם היו לו בן ובת, ומתו,
והניח אחד מהם זכר ונקבה, עדין לא קים מצוה
זו:

ז. היו לו בנים בהיותו עובד כוכבים, ונתגיר הוא
והם, הרי זה קים מצוה זו. אכל אם היו לו בנים
כשהוא עבד, ונשתחרר הוא והם, לא קים מצוה זו
עד שיוליד אחר שנשתחרר:

ח. אף על פי שקים פריה ורביה, אסור לו לעמד
בלא אשה, וצריך שישא אשה בת בנים אם יש
ספק בידו, אפילו יש לו כמה בנים. ואם אין ספק
בידו לשא אשה בת בנים אלא אם כן ימכר ספר
תורה, אם אין לו בנים ימכר כְּדֵי שְׂיִשָּׂא אִשָּׁה בַּת

א. חייב כל אדם לשא אשה כְּדֵי לפרות ולרבות.
וכל מי שאינו עוסק בפריה ורביה כאלו שופך
דמים, וממעט את הדמות, וגורם לשכינה שתסתלק
מישראל:

ד. ומי שחשקה נפשו בתורה, כבן עזאי, תמיד,
ונדבק בה כל ימיו, ולא נשא אשה, אין בידו עון,
והוא שלא יהא יצרו מתגבר עליו:

ה. בין שיש לאדם זכר ונקבה, קים מצות פריה
ורביה. והוא שלא יהיה הבן סריס או הנקבה
אילונית:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלַמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵיתֶיהָ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲלוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחֲלוֹ וְדַחֲלוֹ, לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיְהוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

אבן העזר

הלכות פריה ורביה סימן ב

שולחן ערוך

שְׂמַתְגֵּרוֹת זו בְּזוֹ תָּמִיד, או רְאִיתַ מְשֻׁפָּחָ שְׂהִיא בְּעֵלְתַ מְצָה וּמְרִיבָה תָּמִיד, או רְאִיתַ אִישׁ שְׂהוּא מְרַבָּה מְרִיבָה עִם הַכֹּל וְעוֹ פָּנִים בְּיוֹתֵר, חוֹשֵׁשִׁין לָהֶם וְרְאוּי לְהִתְרַחֵק מֵהֶם, שְׂאֵלוּ סִימְנֵי פְּסָלוֹת הֵם. וְכֵן כָּל הַפּוֹסֵל אַחֲרֵים תָּמִיד, כְּגוֹן שְׂנוֹתַן שְׂמִיץ בְּמִשְׁפָּחוֹת או בִּיחִידִים וְאוֹמֵר עֲלֵיהֶם שְׂהֵם מְמוֹרִים, חוֹשֵׁשִׁין לוֹ שְׂמָא מְמוֹר הוּא. וְאִם אוֹמֵר לָהֶם שְׂהֵם עֲבָדִים, חוֹשֵׁשִׁים לוֹ שְׂמָא עֲבָד הוּא, שְׂכָל הַפּוֹסֵל בְּמוֹמוֹ פּוֹסֵל. וְכֵן מִי שְׂיֵשׁ בּוֹ עֲזוּת פָּנִים וְאַכְזָרִיוֹת וְשׁוֹנֵא אֶת הַבְּרִיּוֹת וְאִינוּ גּוֹמֵל לָהֶם חֶסֶד, חוֹשֵׁשִׁים לוֹ בְּיוֹתֵר שְׂמָא גְּבַעוֹנֵי הוּא:

ג. מְשֻׁפָּחָ שְׂקָרָא עֲלֵיהָ עֲרָר, וְהוּא שְׂעִידוֹ שְׂנִים שְׂנַתְעָרַב בְּהֵם מְמוֹר או חָלָל או שְׂיֵשׁ בְּהֵם עֲבָדוֹת, הֲרִי זֶה סַפֵּק. וְאִם מְשֻׁפָּחַת כְּהֵנִים הִיא, לֹא יֵשׂא מִמֶּנָּה אִשָּׁה עַד שְׂיִבְדֵּק עֲלֵיהָ ד' אַמָּהוֹת שְׂהֵן ח': אַמָּה וְאִם אַמָּה, אִם אָבִי אַמָּה וְאִמָּה. וְכֵן הוּא בּוֹדֵק עַל אִם אָבִיהָ וְאִמָּה, אִם אָבִי אָבִיהָ וְאִמָּה. וְאִם הִיתָה מְשֻׁפָּחָ זו שְׂקָרָא עֲלֵיהָ עֲרָר לְוִים או יִשְׂרָאֵלִים, מוֹסִיף לְבַדֵּק עֲלֵיהֶם עוֹד אַחַת וְנִמְצָא בּוֹדֵק עֲשָׂרָה אַמָּהוֹת. אָבֵל אִשָּׁה הַבָּאָה לְנִשְׂא אִינָה צְרִיכָה לְבַדֵּק, שְׂלֹא הִזְהִירוּ פְּשׁוּרוֹת לְנִשְׂא לְפָסוּלִים:

ד. כָּל שְׂקוֹרֵין לוֹ מְמוֹר, וְשׁוֹתֵק. או נְתִין, וְשׁוֹתֵק. או חָלָל, וְשׁוֹתֵק. או עֲבָד, וְשׁוֹתֵק. חוֹשֵׁשִׁין לוֹ וְלִמְשֻׁפָּחָתוֹ וְאִין נוֹשְׂאִין מֵהֶם, אִלָּא אִם כֵּן בּוֹדֵקִין כְּמוֹ שְׂנַתְבָּאָר:

ה. מְשֻׁפָּחָ שְׂנַתְעָרַב בְּהֵ סַפֵּק חָלָל, כָּל אִשָּׁה כְּשֶׁרָה שְׂנִשְׂאָת לְאַחַד מֵאוֹתָהּ מְשֻׁפָּחָ וְנִתְאַלְמְנָה, אִסוּרָה לְכַתְּחֵלָה, וְאִם נִשְׂאָת לֹא תִצָּא, מִפְּנֵי שְׂהֵם שְׂתֵי סַפֵּקוֹת, שְׂמָא זו אִלְמֵנַת אוֹתוֹ חָלָל, שְׂמָא

בָּנִים. אָבֵל אִם יֵשׁ לוֹ בָּנִים, לֹא יִמְכֹר אֶלָּא יֵשׂא אִשָּׁה שְׂאִינָה בַת בָּנִים וְלֹא יַעֲמֵד בְּלֹא אִשָּׁה. וְיֵשׁ אוֹמְרִים שְׂאֶפְלוֹ אִם יֵשׁ לוֹ בָּנִים יִמְכֹר סֵפֶר תּוֹרָה כְּדֵי שְׂיֵשׂא אִשָּׁה בַת בָּנִים:

ט. נוֹשֵׂא אָדָם כְּמָה נְשִׁים, וְהוּא דְאֶפְשֵׁר לְמִיקָם בְּסַפּוּקֵיהוּ. וּמְכָל מְקוֹם נִתְּנוּ חֲכָמִים עֲצָה טוֹבָה שְׂלֹא יֵשׂא אָדָם יוֹתֵר מִד' נְשִׁים, כְּדֵי שְׂיִגִיעַ לְכָל אַחַת עוֹנָה בְּחֻדְשׁ. וּבְמְקוֹם שְׂנִהְגוּ שְׂלֹא לֵשׂא אֶלָּא אִשָּׁה אַחַת, אִינוּ רְשָׁאֵי לֵשׂא אִשָּׁה אַחֲרַת עַל אִשְׁתּוֹ:

י. רִבְנוּ גֵרְשָׁם הִחְרִים עַל הַנוֹשֵׂא עַל אִשְׁתּוֹ. אָבֵל בִּיבְמָה לֹא הִחְרִים. וְכֵן בְּאַרוּסָה. וְלֹא פְּשֻׁטָה תִּקְנָתוֹ בְּכָל הָאָרְצוֹת. וְלֹא הִחְרִים אֶלָּא עַד סוּף הָאֵלֶף הַחֲמִישִׁי:

יא. טוֹב לַעֲשׂוֹת תִּקְנָה בְּחֲרָמוֹת וְנִדוּיִים עַל מִי שְׂיֵשׂא אִשָּׁה עַל אִשְׁתּוֹ:

יב. נִשְׁבַּע שְׂלֹא יֵשׂא אַחֲרַת עַל אִשְׁתּוֹ, וְשִׁהְתָּה עֲשֵׂר שָׁנִים שְׂלֹא יִלְדָה, יִתְבָּאָר בְּסִימָן קי"ח:

יג. אִשָּׁה אִינָה מְצוּנָה עַל פְּרִיָה וְרִבְיָה:

יד. דִּין מִי שְׂנִשְׂא אִשָּׁה וְשִׁהָה עִמָּה עֲשֵׂר שָׁנִים וְלֹא יִלְדָה, יִתְבָּאָר שָׁם:

סימן ב

שִׁישְׁתַּדַּל כָּל אָדָם לִקַּח לוֹ אִשָּׁה הַגּוֹנָה, וּבּוֹ י"א מְעִיפִים:

א. לֹא יֵשׂא אָדָם אִשָּׁה שְׂיֵשׁ בָּהּ שׁוֹם פְּסוּל:

ב. כָּל הַמְשֻׁפָּחוֹת בְּחֻזְקַת פְּשׁוּרוֹת וּמִתֵּר לֵשׂא מֵהֶם לְכַתְּחֵלָה. וְאִף עַל פִּי כֵּן אִם רְאִיתַ ב' מְשֻׁפָּחוֹת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְּזַכֵּה אֶת הָרַבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות פריה ורביה סימן ג

שולחן ערוך

דין בן שהוא ספק לכהנה, ובו ט' פעיפוי:

- א. מי שבא בזמן הזה ואמר: כהן אני, אינו נאמן. ואין מעלין אותו לכהנה על פי עצמו, ולא יקרא בתורה ראשון ולא ישא את כפיו. ולא יאכל בקדשי הגבול עד שיהיה לו עד אחד. אבל אוסר עצמו בגרושה וזונה וחללה ואינו מטמא למתים, ואם נשא או נטמא לוקה. והנבעלת, ספק חללה. ואם היה מסיח לפי תמו, נאמן. כיצד, מעשה באחד שהיה מסיח לפי תמו ואמר: זכור אני כשהייתי תינוק והייתי מרכב על כתפו של אבא, הוציאני מבית הספר, הפשיטוני את כתנתי והטבילוני לאכל תרומה לערב, וחברי בדלים ממני והיו קורין אותי: יוחנן אוכל חלות. והעלהו רבנו הקדוש לכהנה על פי עצמו:
- ב. היה עד אחד מעיד עליו, נאמן להאכילו בתרומה בזמן הזה ולקרות בתורה ראשון ולשא את כפיו, ואפלו אביו נאמן עליו. ואפלו משטרות מעלין לכהנה בזמן הזה. כיצד, הרי שהיה כתוב בשטר: פלוני כהן לזה מפלוני מנה, ועדים חתומים עליו, הרי זה בתזקת כהן ככהני זמן זה. וכן מעלין מנשיאות כפיים ומקריאה בתורה ראשון להיות כהן ככהני זמן זה.:
- ג. אם יעיד אחד מהאנוסים שאחד מהם מתקן בכהנה, מעלין אותו לקרות בתורה ואין חוששין שמא אמו כותית:
- ד. אפלו באו שנים, וכל אחד מעיד על חברו שהוא כהן, נאמנים, ולא תשינן לגומלין:

- אינה אלמנתו. ואם נאמר שהיא אלמנתו, שמא אינו חלל. אבל אם נתערב בה חלל ודאי, כל אשה מהם אסורה עד שיבדק, ואם נשאת תצא. והוא הדין אם נתערב בה ספק ממזר או ממזר ודאי:
- ו. לעולם ישתדל אדם לשא בת תלמיד חכם ולהשיא בתו לתלמיד חכם. לא מצא בת תלמיד חכם, ישא בת גדולי הדור, לא מצא בת גדולי הדור, ישא בת ראשי כנסיות. לא מצא בת ראשי כנסיות, ישא בת גבאי צדקה. לא מצא בת גבאי צדקה, ישא בת מלמדי תינוקות ואל ישיא בתו לעם הארץ:
- ז. לא ישא אדם אשה לא ממשפחת מצרעין ולא ממשפחת נכפין, והוא שהחזק שלש פעמים שביבאו בנייהם לידי כף:
- ח. עם הארץ לא ישא כהנת, ואם נשא אין וווגם עולה יפה שתמות היא או הוא מהרה, או תקלה תבא ביניהם. אבל תלמיד חכם שנושא כהנת, הרי זה נאה ומשבח, תורה וכהנה במקום אחד:
- ט. לא ישא בחור זקנה, ולא זקן ילדה, שדבר זה גורם לזנות:
- י. לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה. ואם הודיע בתלה שהוא נושא אותה לימים ידועים, מתר:
- יא. לא ישא אדם אשה במדינה זו וילך וישא אשה אחרת במדינה אחרת, שמא יזדווגו הבנים זה לזה ונמצא אח נושא אחותו. ואדם גדול ששמו ידוע וזרעו מפרסם אחריו, מתר:

סימן ג

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות פריה ורביה סימן ד

שולחן ערוך

אחר, ואין ידוע אם בן ט' לראשון או בן שבועה
לאחרון, הרי זה כהן, ונותנים על הולד חמרי
שניהם: הוא אוגן עליהם והם אוגנים עליו, הוא
אינו מטמא להם והם אינם מטמאים לו. במה
דברים אמורים, בזמן שבאים מכח נשואין. אבל
בזנות, משתיקין אותו מדין כהנה, הואיל ואין
ידוע ודאי מי הוא אביו. כיצד, עשרה כהנים
שפרש אחד מהם ובעל, אף על פי שהוא ודאי
(בן) כהן. ואם נטמא למת או שנשא גרושה לוקה,
ואינו עובד ואינו אוכל בתרומה:

סימן ד

מי הם האסורים לבא בקהל, ואיזהו הנקרא ממזר,
ובו ל"ז פעיפיים:

- א. ממזרים ונתנינים אסורים אסור עולם עד סוף כל הדורות, בין זכרים בין נקבות:
- ב. עמוני ומואבי אסורין ואסורן אסור עולם. אבל נקבותיהן מתרות מיד:
- ג. מצרי ואדומי אינם אסורים אלא עד שלשה דורות, אחד זכרים ואחד נקבות, שאחר שנתגיר הוא ובנו שנולד לו אחר שנתגיר, אסורים, ובן בנו מתר:
- ד. מצרית מעברת שנתגירה, בנה מצרי שני:
- ה. ישראל שבא על אחת מאלו, הולד כמותה. ואחד מאלו, חוץ מממזר שבא על בת ישראל, הולד כשר לקהל אלא שפגום לכהנה:
- ו. נתגירה אחת מאלו ונשאת לישראל, או שנתגיר אחד מאלו ונשא אשה ישראלית, הולד הולך אחר הפסול. לפיכך, גר עמוני או מצרי שני שנשא בת

ה. נאמן הגדול לומר: זכורני, כשהייתי תינוק, שראיתי לפלוני טובל ואוכל תרומה, ומעלין אותו על פיו להיות כהן ככהני זמן זה:

ו. מי שבא ואמר: כהן אני, ועד אחד מעיד שיודע באביו שהוא כהן, אין מעלין אותו לכהנה על פיו, שמא קלל הוא, עד שיעיד שזה כהן הוא. אבל אם החזק אביו כהן, או שבאו שנים והעידו שאביו של זה כהן הוא, הרי זה בחזקת אביו:

ז. מי שהחזק אביו כהן, ויצא עליו קול שהוא בן גרושה או בן חלוצה, חוששין לו ומורדין אותו. בא עד אחד אחר כך והעיד שהוא כשר, מעלין אותו לכהנה על פיו. באו ב' עדים אחר כך והעידו שהוא קלל, מורדין אותו מכהנה. בא עד אחד והעיד שהוא כשר, מעלין אותו לכהנה, שזה האחרון מצטרף לעד ראשון, והרי שנים מעידים שהוא כשר ושנים מעידים שהוא פסול, ידחו אלו ואלו וידחה הקול, שהשנים כמאה, וישאר כהן בחזקת אביו:

ח. אשה שלא שהתה שלשה חדשים אחר בעלה, וילדה, ואין ידוע אם בן ט' לראשון או בן שבועה לאחרון, והיה אחד מהן כהן והשני ישראל, הרי זה ספק כהן. וכן אם נתערב ולד כהן בולד ישראל, והגדילו התערובות, כל אחד מהם ספק כהן, ונותנים עליהם חמרי ישראל וחמרי כהנים: נושאים נשים הראויות לכהנה, ואין מטמאים למתים, ולא אוכלים בתרומה, ואם נשאו גרושה מוציאין ואין לוקים:

ט. שני כהנים שנתערבו ולדותיהם, או אשת כהן שלא שהתה אחר בעלה ג' חדשים ונשאת לכהן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות פריה ורביה סימן ד

שולחן ערוך

בממזרת. ואם הראשון חזר ונא עליה קדם שגרשה
השני, וילדה, הוא ממזר מדרבנן, ואסור בממזרת
גמורה ומתיר בממזרת מדרבנן כיוצא בו:

יז. מי שחציו עבד וחציו בן חורין שבא על אשת
איש, הולד אין לו תקנה מפני שצד ממזרת וצד
כשרות מערבים בו. לפיכך, אסור אף בשפחה,
ובניו כמותו לעולם:

יח. ישראל שנשא ממזרת, או ממזר שנשא
ישראלית, הולד ממזר לעולם:

יט. גוי ועבד שבאו על הממזרת, הולד ממזר. ואם
באו על בת ישראל, בין פנויה בין אשת איש,
הולד כשר, ופגום לכהנה:

כ. ממזר הפא על הגויה, הולד גוי. ואם נתגיר,
הרי הוא כישראל. ואם בא על השפחה, הולד
עבד. נשתחרר, הרי הוא בן חורין. לפיכך, ממזר
נושא לכתחלה, שפחה שקבלה עליה מצות, וטבלה
לשם עבדות, להתיר בניה, שישתחררו ויהיו
מתרים בישראלית:

כא. גוי שבא על אמו והוליד ממנה בן, ונתגיר
אותו הבן, מתיר לבא בקהל:

כב. גר ועבד משחרר, מתרים בממזרת, וכן ממזר
מתיר בגיורת ובמשחררת, משום דקהל גרים לא
אקרי קהל, והולד ממזר. ואפלו היתה הורתו
ולידתו בקדשה, כגון שהיה אביו גר ונשא גיורת,
אפלו הכי מתיר בממזרת, ודוקא עד עשרה דורות,
אבל מכאן ואילך אסור, שכבר נשתקע ממנו שם
גרות, ויבואו לומר: ישראל נושא ממזרת.
ולתרמב"ם מתיר בממזרת, וכן בן בן בן עד
שישתקע שם גרותו ממנו ולא יודע שהוא גר

ישראל, הבת כשרה אפלו לכהנה, שאחר איזה
מהם שנלף היא כשרה. אבל מצרי שני שנשא
מצרית ראשונה, הולד שני. מצרי ראשון שנשא
מצרית שניה, יש אומרים הולד שלישי, ולתרמב"ם
הולד שני:

ז. עמוני שנשא אשה מצרית, הולד עמוני. ומצרי
שנשא עמונית, הולד מצרי, שבאמות הלך אחר
הזכר. אבל אם נתגירו, הלך אחר הפגום
שבשניהם. לפיכך, גר עמוני שנשא גיורת מצרית,
הולד, אם הוא זכר, דינו כעמוני להיות אסור
לעולם. ואם היא נקבה, דינה כמצרית:

יג. אינהו ממזר, זה הפא מאחת מכל העריות, בין
בחיבי מיתות בין בחיבי כריתות, חוץ מהבא
מהנדה שאף על פי שהוא פגום אינו ממזר אפלו
מדרבנן:

יד. האשה שהיה בעלה במדינת הים ושהה שם
יותר מי"ב חדש וילדה אחר י"ב חדש, הולד
ממזר, שאין הולד שוהה במעי אמו יותר מי"ב
חדש. ויש מי שאומר, שאינו בחזקת ממזר. וכיון
דפלגתא הוא, הוי ספק ממזר:

טו. אשת איש שיצא עליה קול שהיתה מזנה תחת
בעלה, והכל מרננים אחריה, אין חוששין לבניה
שפא הם ממזרים, שרב בעילות תולים בבעל.
אבל היא בעצמה, חוששין לה משום זונה. וכהן
חושש לה מדין תורה. וישראל, אם רוצה להתרחק
מן הכעור. ואם היא פרוצה ביותר, חוששין אף
לבנים:

טז. האשה שהלך בעלה למדינת הים, ונשאת, והרי
בעלה קים, הולד מהשני ממזר גמור ומתיר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות פריה ורביה סימן ד

שולחן ערוך

בפנינו לשאל אותה, או שאומרת: איני יודעת ממי הוא, הוי ספק ממזר. והאשה אינה בחזקת זונה, אלא נאמנת לומר: לארוס נבעלתי, אפלו הוא מכחישה. והני מלי לעלמא, שאם נשאת לכהן לא תצא והולד ממנו פשר, אבל לארוס גופה, אסורה, דהא שויה אנפשה חתיכא דאסורא:

כה. היו העם מרננים אחריה שזנתה עם ארוסה ועם אנשים אחרים, אף על פי שבא עליה הארוס בבית חמיו, הולד ספק ממזר, שפשמ שהפקירה עצמה לארוס כד הפקירה עצמה לאחרים. ואם נבדקה ואמרה: לארוס נבעלתי, הולד פשר:

כט. אשת איש שאומרת על העבר שאינו מבעלה, אינה נאמנת לפסלו. אבל האב שאומר על העבר שאינו ממנו, או על אחד מבניו שאינו בנו, נאמן לפסלו והוא ממזר ודאי. ואם יש בנים לבן, אינו נאמן אף על הבן. ואם היא אומרת: מגוי או מעבד נתעברתי, הולד פשר שאין הבעל יכול להכחישו בזה:

ל. האומר על עצמו שהוא ממזר, נאמן לאסור עצמו בבת ישראל ואסור בממזרת עד שיודע ודאי שהוא ממזר, ובנו כמוהו. ואם יש לו בני בנים, אינו נאמן לפסל אלא לעצמו:

לא. אסופי שנאסף מהשוק הוי ספק ממזר, וכגון שאין הוכחה שלא השלף לשם מיתה. אבל אם יש הוכחה שלא השלף לשם מיתה. בין שיש הוכחה בגופו, כגון שהוא מהול או שאיכריו מתקנים ומישרים כמו שעושים לנערים, או שהוא משוח בשמן, או ששמו לו כחל בעיניו, או תלו לו קמץ. בין שיש הוכחה במקום, כגון שנמצא

ואחר כך יאסר בממזרת. אחד הגרים ואחד העבדים המשתררים, דין אחד לכלם:

כג. גר שנשא בת ישראל, או ישראל שנשא גיורת, הולד ישראל לכל דבר ואסור בממזרת:

כד. ממזר נושא ממזרת. במה דברים אמורים, כששניהם ודאין. אבל אם האחד ודאי והשני ספק, או אפלו שניהם ספק, אסורים זה בזה דשמא האחד ממזר והשני אינו ממזר. וכיצד ספק ממזר, כגון שבא מספק ערוה, שבא אביו על אשה שנתקדשה ספק קדושין, או שנתגרשה ספק גרושין:

כה. יבמה שלא שהתה אחר בעלה שלשה חדשים, ונתיבמה וילדה, ספק בן ט' לראשון או בן ו' לאחרון, הולד פשר. ואם אחר כך חזר ובא עליה יבם ונתעברה וילדה, הולד ספק ממזר ואסור בממזרת ובבת ישראל:

כו. פנויה שנתעברה וילדה, אם אינה לפנינו לבדקה או שהיא שוטה או אלמנת, ואפלו אם אומרת: של פלוני הוא ואנו מפירים באותו פלוני שהוא ממזר, אין זה הולד אלא ספק, אפלו אם מודה אותו פלוני שנבעלה לו, שפשמ שזנתה עם זה כך זנתה עם אחר. ואם אותו פלוני הוא פשר, הולד פשר. ומכל מקום אין אנו מתזיקים אותו בבנו ודאי ליורשו, אם אינו מודה שהוא בנו. אבל חוששין לדבריה ואסור בקרובות אותו פלוני:

כז. ארוסה שנתעברה והיא בבית אביה, אם היא אומרת שמהארוס נתעברה, אם הוא מודה או שאינו בפנינו, הולד פשר. ואם אינו מודה, אלא מכחישה שאינו ממנו, הולד ממזר ודאי. ואם אינה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

עליה אפלו אחד, ואמר: בשקר מעידה, אינה
נאמנת והרי הבן בחזקת פשר ואין לו יחוס:

לו. הספקות, כגון שתוקי ואסופי, אסור לבא זה
עם זה, ואם נשאו לא יקימו אלא יוציאו בגט,
והולד ספק פאבותיו. ואין לספקות אלו תקנה,
אלא שישאו מהגרים, והולד הולך אחר הפגום.
כיצד, שתוקי או אסופי שנשאו גיורת או
משחררת, או גר ומשחרר שנשאו שתוקית או
אסופית, הולד שתוקי או אסופי:

לו. כל מדינה שיש בה שפחה או פותית שראויה
לילד, הואיל והאסופי הנמצא בה, ספק פותי או
עבד, כשישאו גיורת הרי זו ספק אשת איש. וכן
השתוקי שנשאו אשה שאפשר שתהיה ערוה לו,
הרי היא בספק אשת איש, שאין קדושין תופסין
בעריות. ואיזו אשה שאפשר שתהיה ערוה עליו,
כל אשה שאביה או אחיה קים כשנתעברה אמו,
וכל אשה שנתגרשה או נתאלמנה, שמא היא אשת
אביו או אשת אחי אביו:

סימן ה

דין פצוע דכא וכרות שפכה, ובו י"ד טעמים:

א. פצוע דכא וכרות שפכה אסורים לשא ישראלית
ומתרים בגיורת ומשחררת. ואפלו כהן שהוא פצוע
דכא מתר לשא גיורת ומשחררת, לפי שאינו
בקדשותו. ואפלו נתינה או אחד מהספקות מתרת
לו, הואיל ופצוע דכא אסור לבא בקהל לא גזרו
בו על הנתינים ולא על הספקות. אבל אסור
בממזרת ודאית, שהרי אסורה מן התורה:

שולחן ערוך

במקום שרבים מצוים שם, או שתלוי באילן
במקום שאין החיה מגעת שם והיה סמוך לעיר, או
שנמצא בבית הכנסת הסמוך, או בצדי רשות
הרבים. אין בו משום אסופי, בין שחוששין עליו
לשמרו, ולא השלף שם אלא משום רעבון:

לב. הולד שהיה משלף בדרך, ובא אחד ואמר: בני
הוא ואני השלכתיו, נאמן. וכן אמו נאמנת. נאסף
מן השוק, ובאו אביו ואמו ואמרו: בגנו הוא, אין
נאמנים הואיל ויצא עליו שם אסופי. ובשני רעבון
נאמנים, שמפני הרעב השליכוהו והם רוצים
שיזונו אותו אחרים ולפיכך שתקו עד שנאסף:

לג. האסופי שנמצא בעיר שיש בה פותים וישראל,
בין שהוא רב פותים או רב ישראל, הרי זה ספק
פותי לענין יוחסין. קדש אשה, צריכה גט מספק.
הטבילוהו בית דין לשם גרות, או שטבל
משהגדיל, הרי הוא לענין יוחסין כשאר אסופים
הנמצאים בערי ישראל, שאין הטבילה מועלת אלא
להוציאו מידי פותי:

לד. אם לא טבל ולא הטבילוהו בית דין, היה רב
העיר פותים, מתר להאכילו נבלות. היה רבן
ישראל, מחזירים לו אבדתו בישראל. מחצה על
מחצה, מצוה להחיותו בישראל, ומפקחין עליו את
הגל בשבת, והרי הוא לענין נזקין ככל ספק ממון
המוציא מחברו עליו הראיה:

לה. נשים שילדו בבית אחד, אשת כהן ולוי
וישראל וממזר, נאמנת החיה לומר: זה הבן כהן
הוא, או לוי, או ממזר, מפני שלא החזק ואין אנו
יודעים יחוסם. במה דברים אמורים, כשהחזקה
נאמנת ולא ערער עליה אדם. אבל אם ערער

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות פריה ורביה סימן ה

שולחן ערוך

י. כל פסול שאמרו בענין זה, כשלא היה בידי שמים, כגון שפרתו אדם או הפהו קוץ וכיוצא בדברים אלו. אבל אם נולד פרות שפכה או פצוע דכא, או שנולד בלא ביצים, או שחלה מחמת גופו ובטלו ממנו אברים אלו, או שנולד בהם שחין והמסה אותו או כרתו, הרי זה כשר לבא בקהל. שכל אלו בידי שמים, להרמב"ם. אבל לרש"י והרא"ש לא מקרי בידי שמים אלא על ידי רעמים וברד או ממעי אמו, אבל על ידי חלי חשיב בידי אדם ופסול, וכתב הרא"ש דהכי משמע בירושלמי:

יא. אסור להפסיד אברי הורע, בין באדם בין בבהמה חיה ועוף, אחד טמאים ואחד טהורים, בין בארץ ישראל בין בחוץ לארץ. וכל המסרס לוקה מן התורה בכל מקום. ואפלו מסרס אחר מסרס לוקה. כיצד, הרי שבא אחד וכרת הגיד, ובא אחר וכרת את הביצים או נתקן, ובא אחר וכרת חוטי ביצים. או שבא אחד ומעך את הגיד, ובא אחר ונתקו, ובא אחר וכתו. כלם לוקים, ואף על פי שלא סרס אחרון אלא מסרס, בין באדם בין בבהמה חיה ועוף. והמסרס את הנקבה, בין באדם בין בשאר מינים, פטור {

יב. המשקה כוס של עקרין לאדם או לשאר בעלי חיים כדי לסרסו, הרי זה אסור, ואין לוקין עליו. ואשה מתרת לשותות עקרין כדי לסרסה עד שלא תלד:

יג. הרי שפכה את האדם ושסה בו פלב או שאר חיות עד שעשאוהו פרות שפכה, או שהושיבו במים או בשלג עד שיבטל ממנו אברי תשמיש,

ב. איזהו פצוע דכא, כל שנפצעו הביצים שלו. וכרות שפכה, כל שנכרת הגיד שלו. ובשלשה אברים אפשר שיפסל הזכר: בגיד, ובביצים, ובשבילים שבהם נתבשל שכבת זרע, והם הנקראים חוטי ביצים. וכיון שנפצע אחד משלשה אברים אלו או נכרת או נדף, הרי זה פסול. כיצד, נפצע הגיד או נדף, או שנכרתה העטרה או למעלה מהעטרה, פסול. ואם נכרת מראש העטרה ונשתיר ממנה אפלו כחוט השערה מקף לכל הגיד, כשר:

ג. נחתך מהגיד למעלה מעטרה בשפוע כקולמוס, כשר. כמרוב, שנטל חללו של גיד ונשארו הדפנות, לרש"י והרא"ש, פסול. להרמב"ם כשר:

ד. נקב למטה מהעטרה, כשר. נקבה עטרה עצמה, אם כשיראה קרי תצא שכבת זרע מהנקב, פסול. ואם נסתם הנקב, תזר להכשרו:

ה. נקב למטה מעטרה בענין שכנגדו למעלה בתוך העטרה, פסול, שהעטרה פלה מעצבת:

ו. נסתם שביל שכבת זרע וחזר לראות שכבת זרע בשביל שמשתיין בו, הרי זה פסול:

ז. נכרתו הביצים או אחת מהם, או שנפצעה אחת מהם, או שנדוכה אחת מהן, או שחסרה, או שנקבה, הרי זה פסול:

ח. נכרתו חוטי ביצים או אחת מהן, או שנדף או נפצע, הרי זה פסול:

ט. נקב חוט מחוטי ביצים לשביל מי רגלים, והרי הוא מטיל מים משביל מים ומשביל שכבת זרע, הרי זה כשר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות פריה ורביה סימן ו

שולחן ערוך

ג. יצא קול: פלוני כהן גרש את אשתו, והרי היא יושבת תחתיו, אין מוציאין מידו, דלקלא דלבתר נשואין או דבית ארוסין לא תשינו. ואם מת, ונשאת לכהן אחר, תצא:

ד. יצא קול: פלוני כהן כתב גט לאשתו, אם קורין באותו מקום לגתית הגט פתיבה, אף על גב דלכתובה לחודה נמי קרו פתיבה, הוי כאלו יצא הקול: פלוני גרש אשתו, ואם אין קורין לגתית הגט פתיבה, אין חוששין:

ה. יצא קול על אשה שנתקדשה ונתגרשה, חוששין לקול לאסרה לכהן. ודוקא שיצא הקול בלא אמתלאה, אבל אם יצא עם אמתלאה, כגון שיצא הקול שקדשה או גרשה על תנאי, או שזרק לה קדושין או הגט ספק קרוב לו ספק קרוב לה, אין חוששין לקול. ואם יש אמתלאה בגרושין ולא בקדושין, חוששין לקול הקדושין לאסרה לעלמא ואין חוששין לקול הגרושין לאסרה לכהן. ודוקא שיצא האמתלאה עם הקול מיד אבל אם יצא הקול ברור, ולאחר זמן יצא האמתלאה, אינה מבטלת הקול. ואם אחר כך נתברר שהיה הקול שקר, אפלו לא היה שם אמתלאה, מבטלין אותו. וכל קול שלא החזיק בבית דין, אינו קול לחוש לו:

ו. כהן שנשא אמת מהפסולות, מחרימין אותם, ומחרימין כל הנושא ונותן עמהן, וכיוצא בחמרות אלו, עד שיגרשנה:

ז. כהן שגרש אשתו, לא תדור עמו במבוי. ואם היו דרים בשכירות או בחצר של שניהם, היא נדחית מפניו. ואם החצר שלה, הוא נדחה מפניה. ויתבארו דברים אלו בסימן קי"ט:

אינו לוקה עד שיסרס בידו. וראוי להכותו מכת מרדות:

יד. אסור לומר לפותי לסרס בהמה שלנו. ואם לקחה הוא מעצמו וסרסה, מתר. ואם הערים ישראל בדבר זה, קונסין אותו, ומוכרין לישראל אחר, ואפלו לבנו גדול מתר למכרה, אבל לבנו קטן אינה מוכרה ולא נותנה לו:

סימן ו

נשים האסורות לכהן ודין אשת כהן, ובו י"ח

סעיפים:

א. כהן אסור מן התורה בגרושה זונה וחללה, ואסור בחלוצה מדרבנן. לפיכך, אם עבר ונשא ספק חלוצה, אין צריך להוציא. אבל גרושה, אפלו אינה אלא ספק גרושה, צריך להוציא, בין שנתגרשה מן הארוסין בין שנתגרשה מן הנשואין. ואפלו ריח גט פוסל בכהנה וכופין אותו להוציא. והיכי דמי ריח גט, כגון שאמר לה: הרי את מגרשת ממני ואי את מתרת לכל אדם, ואף על פי שלא התרה בזה הגט, נפסלה לכהנה. אבל אם נתן לה גט על תנאי ולא נתקיים התנאי, אינו כלום ואינו פוסל. ורשאי הפהן לכתחלה לגרש על תנאי:

ב. קטנה שמאנה בבעלה, מתרת לכהן. ואם נתן לה גט, אסורה. ואם אחר שנתן לה גט החזירה ומאנה בו, מתרת לכהן, שהמאון מבטל הגט. ואם אחר שגרשה נשאת לאחר ומאנה בו, יש מי שאומר שמתרת לכהן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות פריה ורביה סימן ו

שולחן ערוך

יב. אשת כהן שאומרת לבעלה: נאנסתי או שנגתתי
ובא עלי אחר, או שבא עד אחד והעיד לו עליה
שונתה, בין באנס בין ברצון, אינה אסורה עליו,
שמא עיניה נתנה באחר. ואם היא נאמנת לו או
העד נאמן לו, וסמך דעתו לדבריו, הרי זה יוציא
כדי לצאת ידי ספק:

יג. אשת כהן שאמרה לבעלה: נאנסתי, אף על פי
שהיא מתרת לבעלה כמו שנתבאר, הרי היא
אסורה לכל כהן שבעולם אחר שימות בעלה,
שהרי הודית שהיא זונה, שאסרה עצמה ונעשית
כחתיכה דאסורא:

יד. כהן שקדש גדולה או קטנה, ואחר זמן בא
עליה וטען שמצאה דרוסת איש, נאסרת עליו
מספק, שמא קדם קדושין נבעלה או אחר קדושין.
אבל ישראל שטען טענה זו לא נאסרה עליו, שיש
כאן שני ספקות: שמא קדם קדושין שמא אחר
קדושין, ואפלו נאמר אחר קדושין, שמא באנס
שמא ברצון, שהאנוסה מתרת לישראל. לפיכך, אם
קדשה אביה לישראל והיא פחותה מבת שלש שנים
ויום אחד, וטען שמצאה דרוסת איש, נאסרת עליו
מספק, שאין כאן אלא ספק אחד שמא באנס שמא
ברצון, וספק של אסור תורה לחמרא:

טו. כל אשה שקנא לה בעלה, ונסתרה, ולא שתת
מי סוטה, אסורה לבעלה, אפלו הוא ישראל. ואם
מת בעלה, אסורה לכהן:

טז. יצא לה שם מזונה בעיר, אין חוששין לה.
ואפלו הוציאה בעלה משום שעברה על דת יהודית
או בעדי דבר מכעור, ומת קדם שנתן לה גט, הרי
זו מתרת לכהן:

ח. איזו היא זונה, כל שאינה בת ישראל, או בת
ישראל שנבעלת לאדם שהיא אסורה לנשא לו
אסור השוה לכל, או שנבעלה לחלל אף על פי
שהיא מתרת לנשא לו. לפיכך, הנרבעת לבהמה,
אף על פי שהיא בסקילה, לא נעשית זונה ולא
נפסלה לכהנה, שהרי לא נבעלה לאדם. הבא על
הנדה, אף על פי שהיא בכרת, לא נעשית זונה
ולא נפסלה לכהנה, שהרי אינה אסורה לנשא לו.
וכן הבא על הפנויה, אפלו היתה קדשה שהפקירה
עצמה שהיא במלקות, לא נעשית זונה ולא נפסלה
מהכהנה, שהרי אינה אסורה לנשא לו. אבל
הנבעלת לאחד מאסורי לאוין השוין בכל ואינם
מיחדים בכהנים או מאסורי עשה, ואין צריך לומר
למי שהיא אסורה לו משום ערוה, או לפותי
ועבד, הואיל והיא אסורה לנשא לו הרי זו זונה.
וכן הגיורת והמשחררת, אפלו נתגיירה ונשתחררה
פחותה מבת שלש שנים, הואיל ואינה בת ישראל
הרי זו זונה ואסורה לכהן. וכן יבמה שבא עליה
זר, עשאה זונה. ויש אומרים שהבא על חיבי עשה
או על חיבי לאוין, אפלו חיבי לאוין דשאר, לא
עשאה זונה, חוץ מהבא על היבמה:

ט. כל הנבעלת לאדם שעושה אותה זונה, בין
באנס בין ברצון בין בזדון בין בשוגג, בין כדרך
בין שלא כדרך, משהערה בה נפסלה משום זונה.
ובלבד שתהיה בת שלש שנים ויום אחד, ויהיה
הבועל בן תשע שנים ויום אחד ומעלה:

י. אשת כהן שנבעלה, אפלו באנס, אסורה לו:

יא. אשת ישראל שנאנסה, אף על פי שמתרת
לבעלה, אסורה לכהנה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן ז

שולחן ערוך

וסתמא נמי, שאין ידוע מי הלך למי, תנשא
לכתחלה:

הלכות אישות

סימן ז

דין אשה שנשבת, ואיזו היא נקראת חללה, וכו'
כ"ג סעיפים:

א. שבוייה שנשבת והיא בת ג' שנים ויום אחד או יותר, אסורה לכהן, מפני שהיא ספק זונה, שמא נבעלה לכוּתִי. ואם יש לה עד שלא נתיחד כותי עמה, הרי זו כשרה לכהנה. ואפלו עבד או שפחה או קרוב נאמן לעדות זו. ושתי שבוייות שהעידה כל אחת לחברתה, הרי אלו נאמנות. וכן קטן שהיה מסיח לפי תמו, נאמן. ומעשה באחד שנשבה הוא ואמו, ובנה מסיח לפי תמו ואמר: נשבינו לבין הכותים אני ואמי, יצאתי לשאב מים, דעתתי על אמי. ללקט עצים. ודעתתי על אמי. והשיאו אותה חכמים לכהן על פיו. ויש שכתב, שהקטן נאמן אפלו במתכוון להעיד:

ב. אין הבעל נאמן להעיד באשתו השבוייה שלא נטמאה, שאין אדם מעיד לעצמו. וכן שפחתה לא תעיד לה. אבל שפחת בעלה מעידה לה. ושפחתה שהיתה מסיחה לפי תמה, נאמנת:

ג. כהן שהעיד לשבוייה שהיא טהורה, הרי זה לא ישאנה, שמא עיניו נתן בה. ואם פדאה והעיד בה, הרי זה ישאנה, שאלו לא ידע שהיא טהורה לא נתן בה מעותיו:

יז. פנויה שראוה שנבעלה לאחד, והלך לו הבעול, ואמרו לה: מי הוא זה שבא עליך, ואמרה: אדם כשר, הרי זו נאמנת. ולא עוד, אפלו ראוה מעברת, ואמרו לה: ממי את מעברת, ואמרה: מאדם כשר, הרי זו נאמנת, ותהיה מתרת לכהן. במה דברים אמורים, כשהיה המקום שנבעלה בו פרשת דרכים, או בקרנות שבשדות שהפל עוברים שם, והיו רב העוברים שם כשרים, ורב העיר שפרשו אלו העוברים ממנה כשרים, שחכמים עשו מעלה ביוחסין והצריכו שני רבות. אבל אם היו רב העוברים פוסלים אותה, כגון כותים או מזזרים וכיוצא בהם, אף על פי שרב המקום שבאו ממנו כשרים, או שהיו רב אנשי המקום פסולים, אף על פי שרב העוברים כשרים, חוששין לה, ונאמר למי שפוסל אותה נבעלה, ולא תנשא לכהן לכתחלה, ואם נשאת לא תצא. ויש אומרים, דבאומרת לכשר נבעלת, בחד רבא לכתחלה מכשירין, ובדיעבד, אפלו ברב פסולים:

יח. ראוה שנבעלה או שנתעברה בעיר, אפלו לא היה שוכן שם אלא כותי אחד או חלל אחד ועבד וכיוצא בהם, הרי זו לא תנשא לכתחלה לכהן, שכל קבוע כמחצה על מחצה הוא. ואם נשאת, לא תצא, הואיל והיא אומרת: לכשר נבעלת. היתה אלמת או חרשת, או שאמרה: איני יודעת למי נבעלתי, או שהיתה קטנה שאינה מכרת בין כשר לפסול, הרי זו ספק זונה, ואם נשאת לכהן, תצא, אלא אם כן היו שני רבים המצויים כשרים. ויש מי שאומר, שאפלו נתעברה בעיר, אם הלך הבעול אליה תנשא לכתחלה, כיון דאכא רב העיר ורב סיעות כשרים, אלא אם כן הלכה היא אליו.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן ז

שולחן ערוך

י. עיר שבא במצור ונכבשה, אם היו פותים מקיפים את העיר מכל רוחותיה כדי שלא תמלט אשה אחת עד שיראו אותה ותעשה ברשותם, הרי כל הנשים שבתוכה פסולות כשבויות, שמא נבעלו לכותים, אלא מי שהיתה מג' שנים ולמטה. ואם היתה אפשר שתמלט אשה ולא ידעו בה, או שהיה בעיר מחבוא אחת, אפלו אינה מחזקת אלא אשה אחת, הרי זו מצלת הכל. כיצד מצלת, שכל אשה שאמרה: טהורה אני, נאמנת ואף על פי שאין לה עד, מתוך שיכולה לומר: נמלטתי כשנכבשה העיר, או במחבוא הייתי ונצלת, נאמנת לומר: נמלטתי ולא נחבאתי ולא נטמאתי. במה דברים אמורים, בגדוד של אותה מלכות, שהם מתישבין בעיר ואין יראים, לפיכך חוששין להם שמא בעלו. אבל גדוד של מלכות אחרת שפשט ושתף ועבר, לא נאסרו הנשים, מפני שאין להם פנאי לבעל, שהם עוסקים בשלל ובורחים להם. ואם שבו נשים ונעשו ברשותן, אף על פי שרדפו אחריהם ישראל והצילו אותם מידם, הרי הן אסורות. ויש חולקים ואומרים שאף בגדוד של מלכות אחרת, אסורות:

יא. האשה שנחבשה בידי עובד כוכבים על ידי ממון, מתרת אפלו לכהנה. על ידי נפשות, אסורה לכהנה, לפיכך, אם היה בעלה כהן, נאסרה עליו. במה דברים אמורים, בזמן שיד ישראל תקיפה על הכותים והם יראים מהם, אבל בזמן שיד הכותים תקיפה, אפלו על ידי ממון, כיון שנעשית ברשות הכותים, נאסרה, אלא אם כן העיד לה אחד, כשבויה:

יב. איזו היא חללה, זו שנולדה מאסורי כהנה, כגון כהן הדיוט שבא על הזונה או על הגרושה,

ד. האשה שאמרה: נשפיתי, וטהורה אני, נאמנת, שהפה שאסור הוא הפה שהתיר. אפלו היה שם עד אחד שמעיד שהיא שבויה. אבל אם יש שם שני עדים שנשפיתי, אינה נאמנת עד שיעיד לה אחד שהיא טהורה:

ה. היה שם ב' עדים שנשפיתי, ועד אחד מעיד שנטמאה, ואחד מכחיש אותו ומעיד לה שהיא טהורה ולא נתיחד עמה כותי, עד שנפדית, אפלו זה שמעיד שהיא טהורה עבד או שפחה, הרי זו מתרת:

ו. מי שאמרה: נשפיתי, וטהורה אני, והתירוה בית דין לנשא, ואחר כך באו שני עדים שנשפיתי, הרי זו תנשא לכתחלה ולא תצא מהתרה. ואפלו נכנס אחריה שבאי, והרי היא שבויה לפנינו ביד אדניה, הרי זו לא תצא מהתרה שהתירוה, ומשמרין אותה מעתה עד שתפדה. ואם באו לה ב' עדים אחר כך שנטמאת, אפלו נשאת ואפלו היו לה בנים, הרי זו תצא. ואם בא עד אחד, אינו כלום:

ז. אמרה: נשפיתי, וטהורה אני ויש לי עדים שאני טהורה, אין אומרים: נמתין עד שיבואו העדים, אלא מתירין אותה מיד. ולא עוד, אלא אפלו יצא עליה קול שיש עליה עדי טמאה, מתירין אותה עד שיבואו, שבשבויה הקלו:

ח. האב שאמר: נשפית בתי, ופדיתיה, בין שהיא גדולה בין שהיא קטנה, אינו נאמן לאסרה:

ט. אשת כהן שנאסרה עליו משום שבויה, הואיל והדבר ספק, הרי זו מתרת לדור עמו בחצר אחד ובלבד שיהיו עמו תמיד בניו ובני ביתו לשמריו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן ז

שולחן ערוך

יח. כהן שנשא גרושה מעברת, בין ממנו בין מאחר, וילדה כשהיא חללה, הולד כשר, שהרי לא בא מטפת עברה:

יט. כהן שבא על חלוצה, היא וולדה חללים מדרבנן. אבל כהן שבא על אחת מהשניות, היא כשרה וזרעו ממנה כשרים:

כ. כהן שבא על ספק זונה או על ספק גרושה, הרי זו ספק חללה, וולדה ספק חלל, ונותנין עליו חמרי כהנים וחמרי ישראל: אינו אוכל בתרומה ואינו מטמא למתים, ונושא אשה הראויה לכהן, ואם אכל או נטמא או נשא גרושה, מכין אותו מכת מרדות. והוא הדין בחלל של דבריהם. אבל חלל של תורה הנדאי, הרי זה כזר ונושא גרושה ומטמא למתים, שנאמר: "אמר אל הכהנים בני אהרן" אף על פי שהם בני אהרן, עד שיהיו ככהונם:

כא. גר שנשא גיורת, וילדה בת, לא תנשא לכתחלה לכהן אפלו בת בתה עד כמה דורות, אף על פי שהורתה ולידתה בקדשה. ואם נשאת לכהן, לא תצא. ואם יש בה צד אחד של ישראל, כגון גר שנשא ישראלית או ישראל שנשא גיורת, הבת מתרת לכהן לכתחלה. והוא הדין למשחרר שנשא ישראלית או ישראל שנשא משחררת:

כב. הכהנת מתרת לנשא לחלל ולגר ולמשחרר, שלא הזהרו כשרות להנשא לפסולי כהנה, שנאמר "בני אהרן" ולא בנות אהרן:

כג. משפחה שנתערב בה ספק חלל או ודאי, וכן אם נתערב בה ספק ממזר או ממזר ודאי, נתבאר בס"י ב':

וכהן גדול שבא עליהן או על האלמנה, או שנשא בעולה ובא עליה, הרי אלו נתחללו לעולם. ואם הוליד ממנה, בין זה שחללה בין אחר, הולד, בין שהוא זכר בין שהוא נקבה, חלל, והיא עצמה נתחללה בביאתו משהערה בה, בין שבא עליה בשוגג בין במזיד, בין באנס בין ברצון, והוא שיהיה כהן מכן ט' שנים ויום אחד ולמעלה, והנבעלת מבת ג' שנים ויום אחד ומעלה. אבל כהן שקדש אחת מאסורי כהנה, ונתאלמנה או נתגרשה מן הארוסין, לא נתחללה. אבל מן הנשואין, אף על פי שלא נבעלה, נתחללה, שכל נשואה בחזקת בעולה היא אף על פי שנמצאת בתולה:

יג. הכהן עצמו שעבר ובא על אחת מאסורי כהנה, לא נתחלל:

יד. כהן שבא על אחת מהערייות, או על יבמה לשוק, ונתעברה מביאה ראשונה, אין הולד חלל, אבל עשאה זונה. ואם חזר ובא עליה, הוא או כהן אחר, הולד חלל. אבל הבא על הגיורת ומשחררת, אפלו נתעברה מביאה ראשונה, הולד חלל:

טו. כהן שבא על הנדה, הולד כשר ואינו חלל:

טז. חלל שנשא כשרה, הולד ממנה חלל. וכן בן בנו, כלם חללים עד סוף כל הדורות. ואם ילדה בת, אסורה לכהנה. אבל אם נשאת אותה הבת לישראל וילדה ממנו בת, אותה הבת כשרה לכהנה, שישראל שנשא חללה הולד כשר:

יז. כותי ועבד הבא על בת ישראל וילדה ממנו בת, אותה הבת פגומה לכהנה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן ח

שולחן ערוך

סימן י

סימן ח

איזו גרושה מתרת לחזר לבעלה, ובו ז' סעיפים:

א. המגרש את אשתו, ואחר כך זנתה, מתרת לחזר לבעלה. אבל אם נתקדשה לאחר וגרשה, או מת, אסורה לחזר לראשון.

ב. חרש שגרש ברמיזה והלכה והתקדשה לחרש אחר, ואין צריך לומר לפקח, אסורה לחזר לבעלה החרש. אבל אשתו של פקח שנתגרשה, והלכה ונשאת לחרש, ונתגרשה, מתרת לחזר לבעלה הפקח:

ג. המוציא את אשתו משום שם רע שיצא עליה, או מפני שהיא נדרנית, או מפני שהיא אילנית, לא יחזיר. ויש אומרים דוקא בדאמר לה: מפני כך אני מוציאך, וכפל דבריו לומר: אלמלא כך לא הייתי מוציאך. אבל אם לא כפל דבריו, יכול להתזירה. ויש אומרים שאם אמר לה: מפני כך אני מוציאך, אף על פי שלא כפל דבריו, אינו יכול להתזירה. ויש מי שאומר, שאפלו לא אמר לה: מפני כך אני מוציאך, לא יחזיר:

ד. המוציא את אשתו מפני שרואה דם בכל עת תשמיש, לא יחזיר:

ה. כל אלו שאמרו לא יחזיר, אם עבר והחזיר קדם שנתקדשה לאחר, לא יוציא. ואם הוציא, אם היו לו בנים משהחזירה, מתר להתזירה, כדי שלא להוציא לעז עליהם:

ו. המוציא את אשתו משום אחד מדברים הללו, אומרים לו: הוי יודע שאין אתה מחזירה לעולם:

בכל ספק הולך אחר הזכר, ובו ח' סעיפים:

א. כהנים לויים וישראלים, מתרים לבא זה בזה, והולך הולך אחר הזכר:

ב. לויים וישראלים וחללים, מתרים לבא זה בזה, והולך הולך אחר הזכר:

ג. לויים וישראלים וחללים, גרים ועבדים משחררים, מתרים לבא זה בזה. והגר והמשחרר שנשא לוייה או ישראלית או חללה, הרי הבן ישראלי. וישראלי או לוי או חלל שנשא גיורת או משחררת, הולך הולך אחר הזכר:

ד. כל הנשאת באסור, הולך הולך אחר הפגום שבשניהם. שאם אחד מהם מפסולי כהנה, הולך פסול לכהנה. ואם אחד מהם מפסולי קהל, הולך אסור לבא בקהל:

ה. ולד שפחה ונכרית, כמותן. בין שנתעברו מפשר, בין שנתעברו מפסול:

סימן ט

איזו אישה נקראת קטלנית, ובו ב' סעיפים:

א. אישה שנשאת לשני אנשים, ומתו, לא תנשא לשלישי, שכבר החזקה להיות אנשיה מתים. ואם נשאת לא תצא, ואפלו נתקדשה יכנס. ואם הכיר בה, יש לה כתבה. לא הכיר בה, אין לה כתבה משלישי, אבל משני יש לה כתבה, אפלו לא הכיר בה:

ב. איש שמתו שתי נשיו, אינו מונע עצמו מלשא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן יא

שולחן ערוך

ב. מי שהוציאה בעלה בעדי דבר מכער, ונשאת
לאחר וגרשה, הרי זו אסורה להנשא לנטען מפני
שיצאתה מתחת בעלה בגללו, ואם נשאת לא
תצא, אף על פי שאין לה בנים. כל אשה שבאו
שני עדים והעידו שזנתה עם זה כשהיתה תחת
בעלה הראשון, הרי זו תצא מזה אף על פי שיש
לה ממנו כמה בנים:

ג. כל מקום שאמרו: תצא, תצא בלא כתבה:

ד. יש אומרים שאם באו עדים שאשת איש זנתה
צריכים דרישה וחקירה:

ה. הנטען משפחה ונכרית ונתגירה ונשתחררה, לא
יכנס, ואם כנס לא יוציא:

ו. כותי ועבד הבא על בת ישראל, אף על פי
שחזר הכותי ונתגיר והעבד נשתחרר, הרי זה לא
ישאנה, ואם כנס לא יוציא:

ז. אותם שאמרו חכמים: לא יכנס, אפלו באותו
מבוי לא תדור, וכל שכנ שלא תשמשנו:

ח. כל היכא שהתרו בו ועבר וכנס, לא מקרי
דיעבד ומפקינן לה מנה:

סימן יב

עדי גט וכן עדים שהעידו מיתת הבעל אם רשאים
לשא האשה היא, ובו ד' סעיפים:

א. המביא גט שצריך שיאמר: בפני נכתב ובפני
נחתם, וכן העד האחד שהעיד לאשה שמת בעלה,
לא ישאנה משום חשד. ואם כנס, לא יוציא. אבל
המביא גט, שאינו צריך לומר: בפני נכתב ובפני
נחתם, מתר לשא אותה, כיון שאינה נשאת על

ז. המוציא את אשתו משום גדר שגדר להוציאה,
יכול להתירה:

סימן יא

אשה הנחשדת על אשת איש, ובו ח' סעיפים:

א. הנחשדת על אשת איש, אם היה לה קנוי
וסתירה ולא שתתה מי המרים, הואיל ונאסרה על
בעלה בשבילו, הרי היא אסורה על זה שנתיהדה
עמו לעולם, כדרך שהיא אסורה על בעלה. ואם
עבר ונשא, מוציאין אותה מתחתיו בגט, אפלו
היו לה כמה בנים ממנו. מפי השמועה למדו, בשם
שהיא אסורה לבעלה, כף אסורה לבועל. אבל אם
לא קדם קנוי, ובאו עליה עדים שנסתרה עם איש
זה, ובאו ומצאו דבר מכער כגון שנכנסו אחריו
ומצאוה עומדת מעל המטה והיא לובשת המכנסים
או חוגרת אזורה, או שמצאו רק למעלה מהכלה,
או שהיו יוצאים ממקום אפל, או מעלים זה את
זה מן הבור וכיוצא בו, או שראוהו מנשק על פי
חלוקה, או שראו אותם מנשקים זה את זה, או
שנכנסו זה אחר זה והגיפו הדלתות, וכיוצא
בדברים אלו אם הוציאה בעלה בדבר מכער כזה,
הרי זו לא תנשא לנטען. ואם עבר ונשא, והיו
לו בנים ממנה, לא תצא. כמה דברים אמורים,
כשרגנו העיר עליה ועל הנטען יום ומחצה או
יותר, ואמרו: פלוני זנה עם פלונית, ולא פסק
הקול. והוא שלא היו לה או לו אויבים שמעבירים
את הקול. אבל אם לא היה שם רנה לדבר זה
בעיר, או שפסק הקול שלא מחמת יראה, אם
נשאת לנטען לא תצא, אפלו אין לה בנים. אפלו
בא עד אחד שזנתה עמו, לא תצא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן יג

שולחן ערוך

ש' של אחרון. ומיום כתיבת הגט מונים למגרשת, ואפלו היה על תנאי או שלא הגיע לידה אלא לאחר כמה שנים, מיום הכתיבה מונים, שהרי אינו מתיחד עמה משכתבו לה. וגזרת חכמים היא שאפלו האשה שאינה ראויה לילד, ואפלו נתגרשה או נתאלמנה מן הארוסין, צריכה להמתין צ' יום. אפלו קטנה או זקנה או עקרה או אילונית, ואפלו בעלה במדינת הים או סריס אדם או חולה או חבוש בבית האסורים, והמפלת אחר מיתת בעלה, ואפלו בתולה מהארוסין, צריכות להמתין תשעים יום:

ב. יבמה שמת היכם, צריכה להמתין שלשה חדשים אחר מיתת היכם:

ג. נתעברה מראובן, ושניהם מודים שממנו היא מעברת, והלכה ונתקדשה לשמעון, וגרשה, ורוצה להנשא לראובן, צריכה להמתין אחר גרושי שמעון תשעים יום:

ד. מחזיר גרושתו אינה צריכה להמתין:

ה. שפחה וגירת שהיו נשואות לבעלים בגיותן ובעבדותן ונתגירו או נשתחררו, צריכות להמתין. ואפלו גר ואשתו שנתגירו, מפרישין אותם צ' יום, כדי להבחין בין זרע הנזרע בקדשה לזרע שנזרע שלא בקדשה:

ו. הממאנת, אינה צריכה להמתין. לא גזרו אלא בגרושה. וכן המזנה אינה צריכה להמתין, מפני שהמפכת עצמה בשעת תשמיש כדי שלא תתעבר. וכן אנוסה ומפתה אינן צריכות להמתין. והוא הדין לשבויה, אפלו היא גדולה:

פיו. ושני עדים המעידים לאשה שמת בעלה, מתר אחד מהם לשא אותה, שאין שנים מצוים לתטא בשביל אחד. ועין בטור זה עצמו סימן קמ"א:

ב. אשה שנדרה הנאה מבעלה ולא הפר לה, ובאה לפני חכם להתירה, ואסרה שלא מצא לה פתח להתירה, לא ישאנה, שמא יאמרו: אסרה כדי שישאנה. ואם כנס, לא יוציא. והני מלי ביחיד ממחה, אבל בי דינא לא חשידי. ומטעם זה אם מאנה או חלצה בפני בית דין, יכול אחד מהם לשא אותה:

ג. וכלם שנשארו לאחרים, ונתאלמנו או נתגרשו, מתרות לנשא להם:

ד. וכלם שהיו להם נשים באותה שעה, ואחר כך מתו, או שנתגרשו, והיו הנשים הן שהרגילו את בעליהן לגרשו, הרי אלו מתרות לנשא להם לכתחלה. וכל אחת מהם מתרת לנשא לבן העד שהעיד לה או לבן החכם שאסרה על בעלה או לשאר קרובים, דליכא למיחשד שיוציאום מבעליהם בשביל קרוביהם:

סימן יג

גרושה או אלמנה צריכה להמתין תשעים יום טרם שתנשא, ושלא ישא מינקת חברו ומעוברת חברו, ובו י"ד סעיפים:

א. כל אשה שנתגרשה או שנתאלמנה, הרי זו לא תנשא ולא תתארס לאחר, עד שתמתין תשעים יום חוץ מיום שנתגרשה או שמת בעלה בו וחויץ מיום שנתארסה בו, כדי שיודע אם היא מעברת או אינה מעברת, להבחין בין זרעו של ראשון לזרעו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

לחודש

אבן העזר

הלכות אישות סימן יד

שולחן ערוך

שפסק חלבה בחיי בעלה ושכרו לו מינקת בחיי בעלה, או שנתנה בנה למיניקה שלשה חדשים קדם מיתת בעלה והיא לא הניקה כלל תוך הג' חדשים, מתרת לנשא:

יב. עבר ונשא מעברת או מיניקה בתוך זמן זה, מנדין אותו, אלא אם כן ברת, ויוציא בגט, ואפלו היה כהן. וצריך לתת לה כתבה אם תתבענה לו. ואם היה ישראל, יחזירנה אחר כ"ד חדש של מיניקה ויכתב לה כתבה אחרת. נשא וברת, ולאחר זמן בא וישב עם אשתו, אין בכך פלוס. ואם קדש מעברת או מיניקה, אין כופין אותו להוציא, ולא יכנס עד אחר זמן הניקה או עד שימות הולד:

יג. אלמנה שהיתה מיניקה בנה, יכולה לומר: איני מיניקה אלא בשכר. ויכולה היא לתבע כתבתה לאלתר ואף על פי שאינה יכולה לנשא עד סוף כ"ד חדש:

יד. זה שאמרנו בגרושה, יש מי שאומר, דדוקא שהניקתו קדם שנתגרשה עד שהפירה, אבל קדם הזמן הזה לא, דהא אי בעינא לא תניק לה כלל, ואפלו בשכר. ויש מי שאומר, האשה שמת בעלה והניחה מעברת וילדה ולא הניקה את בנה, צריכה להתמתין כ"ד חדש, ומשמע מדבריו דהוא הדין לגרושה:

סימן יד

שלא ישא אשה בימי האבל, ובו פעיף אהר

ז. פילגש מיחדת לאיש שרוצה לנשא לאחר, צריכה להמתין:

ח. מי שנשאת בטעות ונודע שהיא אסורה לבעלה והוציאה בית דין מתחתיו, אם היתה קטנה שאינה ראויה לילד אינה צריכה להמתין, שזה דבר שאינו מצוי הוא, וכל דבר שאינו מצוי ברב, לא גזרו בו:

ט. אשה שנתגרשה ויצא קול פסול על הגט, והצריכה גט אחר מפני הלעז, יש אומרים שצריכה להמתין ג' חדשים מהגט השני. ויש אומרים שאינה צריכה למנות אלא מהגט הראשון:

י. המקדש תוך תשעים יום מנדין אותו. קדש וברת, אין מנדין אותו. יש מי שאומר, דבריחה זו צריכה שתהיה למרחוק שירחיק עד שיהיה שיעור תורתו אחר ג' חדשים, ואין נראה כן מדברי שאר הפוסקים:

יא. גזרו חכמים שלא ישא אדם ולא יקדש מעברת חברו, ולא מינקת חברו, עד שיהיה לו לך כ"ד חדשים, חוץ מיום שנולד ויום שנתקדשה בו. וחדש העבור עולה למנין כ"ד חדש. בין שהיא אלמנה בין שהיא גרושה בין שהיא מזונה. ויש להקל במפקרת לזנות, כדי שיהא בעלה משמרה. אפלו נתנה בנה למינקת, או גמלתו בתוך כ"ד חדש, לא תינשא. אפלו נשבעה המינקת או נדרה על דעת רבים שלא תחזור בה. אפלו אם נשבעה לאדם גדול, כמו אלו שהולכים בחצר המלך. אבל אם מת בנה, מתרת לנשא ואין חוששין שמא תהרגהו. וכן אם גמלתו בחיי בעלה, או שאינה חולבת לעולם כגון שיש לה צמוק דדים, או

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן טו

שולחן ערוך

ט. אשת אחי אמו, בין מן האם בין מן האב, אינן אסורות אלא מדרבנן:

י. אחותו אסורה לו מן התורה, בין אחותו מאביו או מאמו, בין אחותו מהנשואין או מהנזנות, אפלו בא אביו על הערוה והוליד ממנה בת, אחותו היא וחיב עליה, חוץ מאחותו מן השפחה או מהנכרית. ויש אומרים דהנני מלי לשפחה דעלמא, אבל אם בא אביו על שפחתו והוליד ממנה בת, אחותו היא:

יא. מתר אדם בבת אשת אביו שיש לה מאיש אחר, אפלו חורגה הגדלה בבית בין האחין מתרת להם, ולא תשינן למראית העין שנראית כאחותם:

יב. בתו ובת בתו ובת בנו, אסורות לו מן התורה. אבל בת בת בנו ובת בת בתו ובת בנו ובת בנו מתו, אסורות מדרבנן, ואין להם הפסק. וכן אומר בירושלמי שאברהם אסור בכל נשי ישראל, ושרה אסורה בכל אנשי ישראל. ולהרמב"ם יש להם הפסק:

יג. בת אשתו ובת בתה ובת בנה, אסורות לו מן התורה. ודוקא בת אשתו, אבל בת אנוסתו מתרת לו לאחר מיתתה:

יד. בת בת אשתו ובת בנו אשתו, אסורות מדרבנן ואין להם הפסק. ולהרמב"ם יש להם הפסק:

טז. אם אשתו ואמה ואם אבי אשתו, אסורות מן התורה. אבל אם אשתו ואם אביו אשתו ואם אביו אביו אשתו ואם אביו אשתו, אסורות לו מדרבנן ואין להם הפסק. ולהרמב"ם יש להם הפסק:

א. מתה אשתו או אחד מקרוביו שחיב להתאבל עליה, עד אימתי אסור לשא אשה, נתבאר בטור יורה דעה סימן שצ"ב:

סימן טו

אסור ערוה דאוריתא ודרבנן, ובו ל"א סעיפים:

א. אלו שאסורות מחמת ערוה, מהן מן התורה מהן מדרבנן. אותן שהן מן התורה, אין קדושין תופסין בהן. ואותן שהם מדרבנן, קדושין תופסין בהם וצריכות גט. וכן המקדש ספק ערוה צריכה גט:

ב. אמו, אסורה לו מן התורה. אבל אם אמו אינו אסורה לו אלא מדרבנן, וזו אין לה הפסק, אפלו אם אם אמו עד מעלה מעלה, אסורה:

ג. אם אבי אמו אסורה לו מדרבנן, היא בלבד:

ד. אם אביו אסורה לו מדרבנן, וזו אין לה הפסק אפלו אם אם אביו עד למעלה, אסורה:

ה. אם אבי אביו אסורה לו מדרבנן היא בלבד. אשת אביו אסורה לו מן התורה, בין שהיא אשתו מן הנשואין בין מן הארוסין, בין בחיי אביו בין בשמת אביו או גרשה. אבל אם אנס אביו אשה, מתרת לו:

ו. אשת אבי אביו אסורה לו מדרבנן, וזו אין לה הפסק, שאשת יעקב אבינו אסורה על אחד ממנו:

ז. אשת אבי אמו אסורה לו מדרבנן, היא בלבד:

ח. אשת אחי אביו מן האב אסורה לו מן התורה. אבל אשת אחי אביו מן האם, אינה אסורה אלא מדרבנן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן טו

שולחן ערוך

או מן האם, ואפלו גרש את אשתו. אבל לאחר מיתתה, מתר באחותה:

כז. קדש אשה והלכה למדינה אחרת, ובאו עדים והעידו שמתה, ונשא את אחותה ואחר כך נודע שלא מתה, אסור בשתייהן וצריכות שתיהן גט ממנו, וכל הדרכים השנויים בפרק האשה רבה ובפרק הזורק נוהגין בהם. ואם מתה אחת מהן, מתר בחברתה. אבל אם הלכה אשתו הנשואה למדינה אחרת, ובאו עדים והעידו שמתה, ונשא אחותה ואחר כך נודע שלא מתה, אין אחותה צריכה ממנו גט ואשתו מתרת לו ומתר בקרובות שניה ושניה מתרת בקרוביו, ואם מתה ראשונה מתר בשניה. וכן שאר העריות שנושאן בחזקת הטר, ונמצאו ערוה, אינן צריכות גט, שאין קדושין תופסין בעריות. ומפני מה הצריכו אחות ארוסתו גט, שמא יאמרו: תנאי היה בארוסין, וכדת נשא אחותה. והואיל ויצאה אחותה בגט, אחותה שהיא ארוסתו הראשונה אסורה, כדי שלא יאמרו: נשא אחות גרושתו. אבל כשהלכה אשתו הנשואה, אין לחוש לכך שיאמרו תנאי היה לו בנשואיו, דאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות, הלכך כלי עלמא ידעי דנשואי שניה אינם בלום:

כח. הלכה אשתו ובעל אחות אשתו למדינה אחרת, ובאו ואמרו לו: מתה אשתך ובעל אחותה, ונשא אחות אשתו, ואחר כך באו אשתו וגיסו, אחות אשתו צריכה ממנו גט, לא שנא נשאת לו על פי ב' עדים או על פי עד אחד, ואסורה לגיסו, ואשתו אסורה עליו, לא שנא היתה נשואה לו או ארוסתו:

טז. אחות אביו ואחות אמו, אסורות לו מן התורה, בין שהאחות היא מן האב בין שהיא מן האם:

יז. מתר אדם בבת אחי אביו ובבת אחי אמו, ואחי אביו ואחי אמו מתר באשתו ובבתו:

יח. אשת אחי אביו מן האב אסורה מן התורה. אבל אשת אחי אביו מן האם, ואשת אחי אמו בין מן האם ובין מן האב, אינן אסורות אלא מדרבנן. ומכאן ואילך, כגון אשת אחי אביו מן האם [ואשת אחי אם אמו בין מן האב בין מן האם], מתרות. ואשת אחי אביו מן האב, ואחות אביו האב בין מן האם בין מן האב, ואחות אם האם, מתרות. ויש מי שאוסר באלו:

יט. אשת בנו אסורה לו מן התורה, ואשת בן בנו אסורה מדרבנן, ואין לה הפסק עד שתהיה אשת אחד ממנו אסורה על יצקב אבינו:

כ. אשת בן בתו אסורה מדרבנן, ויש לה הפסק:

כא. אשת בן אשתו מתרת לו, ובן אשתו מתר באשתו:

כב. אשת אחיו, בין מן האב בין מן האם, בין מן הנשואין בין מן הזנות, אסורה מן התורה:

כג. שני חורגין הגדלים יחד בבית, מתר כל אחד באשת חברו, ולא תשיגן למראית העין לומר שנראה כאשת אחיו:

כד. מתר אדם באשת חמיו, וחמיו מתר באשתו. ויש מי שאוסר:

כה. מתר אדם באשת בן אחיו ובאשת בן אחותו:

כו. אחות אשתו אסורה לו מן התורה, כל זמן שאשתו קימת, לא שנא אם היא אחותה מן האב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

לחודש

אבן העזר

הלכות אישות סימן טז

שולחן ערוך

ג. שפחה שהטבלה לשם עבדות, אסורה לבן חורין.
אחד שפחתו ואחד שפחת חברו. והבא עליה, מכין
אותו מכות מרדות:

ד. הנתפש עם שפחתו, מוציאין אותה ממנו
ומוכרים אותה ומפזרים דמיה לעניי ישראל,
ומלקין אותו ומגלחין שערו ומנדין אותו שלשים
יום:

ה. נתערב וולד ישראלית בולד שפחה, הרי שניהם
ספק. וכל אחד מהם ספק עבד. וכופין בעל
השפחה ומשחרר את שניהם. ואם היה הבן שהוא
בן האדון של עבד, כשיגדלו ישחררו זה את זה
ויהיו מתרים לבא בקהל:

ו. היו התערובות בנות, הרי שתיהן ספק שפחות.
והבא על כל אחת מהן הרי הולד ספק עבד. וכן
אם נתערב וולד כותית בולד ישראל, מטבילין את
שניהם לשם גרות, וכל אחד מהם ספק גר:

סימן יז

התר אשת איש שמת בעלה, ודיני העדות

א. אשת איש בכלל עריות היא ואין קדושין
תופסין בה. במה דברים אמורים, בודאי אשת
איש. אבל אם היא ספק מקדשת, או ספק מגדשת,
קדושין תופסין בה מספק וצריכה גט משניהם.
והוא הדין לפסולי גטין מדרבנן, שאם בא אחר
וקדשה שצריכה גט משניהם, מהראשון דרבנן
ומהשני דאורייתא:

ב. אשת איש שפשטה ידה וקבלה קדושין בפני
בעלה, הרי זו מקדשת לשני. שהאשה שאמרה
לבעלה בפניו: גרשתני, נאמנת. חזקה, אין אשה

כט. אמרו לו: מתה אשתך, ונשא את אחותה ואחר
כך אמרו לו: קימת היתה, ומתה, הולד הראשון
ממזר, האחרון אינו ממזר:

ל. מי שהיה לו פילגש ולא הועד שקדשה, מתרת
בקרוכיו. אבל אם יש עדים שאמרה האשה: קדשני
בפני שני עדים, נאסרה לקרוכיו. אבל אם אמרה:
קדשני, סתם, ולא אמרה: בפני שני עדים, אין
בדבורה כלום:

לא. המקדש אשה ונתבטלו הקדושין מפני שהיו על
תנאי ולא נתקיים התנאי, או שקדש בתו שלא
מדעתה ונמצאת בוגרת, מתר בקרובותיה:

סימן טז

אסור כותית ושפחה, ובו ו' סעיפים:

א. ישראל שבפעל כותית, דרך אשות, או ישראלית
שנבעלה לגוי, הרי אלו לוקין מן התורה, שנאמר:
"לא תתחתן בם". אבל הבא על הכותית דרך
זנות, במקרה, חייב עליה מדרבנן משום כותית
ומשום זונה ומכין אותו מכת מרדות. ואם יתדה
לו בזנות, חייב עליה מדרבנן משום גדה, שפחה,
גויה, זונה. ואם היה כהן, אפלו בא עליה דרך
מקרה לוקה מן התורה משום זונה:

ב. הבא על הכותית, אם לא פגעו בו קנאים ולא
הלקוהו בית דין, הרי ענשו מפרש בדברי קבלה
שהוא בכרת, שנאמר: "כי חלל יהודה קדש ה'
אשר אהב ובעל בת אל נכר, יכרת ה' לאיש אשר
יעשנה", ולא יהיה לו "ער וענה" אם ישראל הוא
לא יהיה לו ער בחכמים ולא עונה בתלמידים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן יז

שולחן ערוך

הוא קים. ואלו הן: חמותה, ובת חמותה, וצרתה,
ויבמתה, ובת בעלה:

ה. כבד אמרנו שהעד שאמר: שמעתי שמת פלוני,
אפלו שמע מאשה ששמעה מעבד, הרי זה כשר
לעדות אשה ומשיאין על פיו. אבל אם אמר העד
או האשה או העבד: מת פלוני, ואני ראיתי
שמת, שואלים אותו: היאך ראית ובמה ידעת. אם
העיד בדבר ברור, נאמן. ואם העיד בדברים שרפן
למיתה, אין משיאין את אשתו, שאין מעידים על
האדם שמת אלא כשראהו שמת ודאי ואין בו
ספק:

ו. בשעת הגזירה מתירים נשים על פי בעלי
תשובה:

ז. בא אחד ואמר: הרגתיו, תנשא, דאין אדם משים
עצמו רשע, ופלגין דבורה. והוא הדין לכותי
שאמר מסיח לפי תמו: הרגתי את פלוני, שמשיאין
את אשתו:

ח. אם עד אחד אמר לאשה בינו לבינה: מת
בעלך, אינה צריכה שוב לעדותו אלא באה לבית
דין ואומרת: מת בעלי. אבל אם בא העד שאמרה
בשמו: מת, ואמר שלא אמר מת, לא מהימא:

ט. עד אומר: מת, ועד אומר: נהרג, אף על פי
שהם מכתישים זה את זה, הואיל וזה וזה מודים
שאינו קים, הרי זו תנשא:

י. שמעו קול שאומר: איש פלוני מת, והלכו ולא
מצאו שם אדם, משיאין את אשתו. ואם שמעו
קול זה בשדה או בבור או בחרבה, אין משיאין
על פי אותו קול, דחשיבין שמא שד הוא, פיון
שיצא הקול ממקום שהשדים מצוים שם:

מעזה פניה בפני בעלה. אבל אם קדשה אחר שלא
בפני בעלה, אין קדושין תופסין בה עד שתביא
ראיה שנתגרשה קדם שתקבל הקדושין, שכל שלא
בפניו, מעזה. וכתב הרא"ש, דכל שהוא בעיר
כשנתקדשה לאחר, מקרי בפניו. והא דאמרינן
דאין אשה מעזה פניה בפני בעלה לומר: גרשתני,
הני מלי היכא דליכא דמסיע לה, אבל היכא
דאכא דמסיע לה, מעזה ומעזה. ואם נשאת לאחר
שלא בפני בעלה, אף על פי שכתבא בעלה
אומרת לו בפניו: גרשתני, אינה נאמנת, דכיון
שכבר נשאת מעזה ומעזה, שלא תעשה עצמה
זונה. ויש מי שאומר, שאפלו לא נשאת עדין
לאחר, אלא נתקדשה לו שלא בפני בעלה, ואחר
כך בא בעלה ואומרת לו בפניו: גרשתני, אינה
נאמנת. ויש אומרים שאם היתה קטטה ביניהם, או
שתובעת כתבתה, אינה נאמנת לומר: גרשתני,
אפלו בפניו:

ג. אשה שהלך בעלה למדינת הים, והעידו עליה
שמת, אפלו עד אחד, אפלו העד עבד או שפחה
או אשה או קרוב, מתרת. ואפלו עד מפי עד, או
אשה מפי אשה או עבד או שפחה או קרוב,
כשרים לעדות זו. ופסולי עדות, אם פסולים
מדרבנן, כשרים לעדות זו. אבל פסולי עדות
דאורייתא, פסולים. ואם מסיחים לפי תמם, כשרים.
וכן כותי או ישראל מומר לעבודת אלילים ולכל
התורה כלה, אם הוא מסיח לפי תמו, נאמן:

ד. הכל נאמנים להעיד לה עדות זו, חוץ מחמש
נשים שחוקתן שונאות זו את זו, שאין מעידות
במיתת בעלה, שמא יתפוננו לאסרה עליו ועדין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן יז

שולחן ערוך

שאמרנו: הרגנו פלוני, אינם נאמנים, שהם מחזיקים ידי עצמם בכזב, וכן כל כיוצא בדברים אלו:

טז. כותי שהסיח לפי תמו תחלה, אף על פי ששאלו אותו אחר כך ובדקוהו עד שיפרש כל המאורע, הרי זה נאמן ומשיאין על פיו:

טז. כותי מסיח לפי תמו מפי כותי מסיח לפי תמו, משיאין על פיו:

יז. יצא כותי וישראל מעמנו למקום אחר, ובא הכותי ואמר: איש שיצא מכאן עמי מת, משיאין את אשתו אף על פי שאין הכותי יודע אותו האיש. ויש אומרים שצריך שיאמר: קברתיו. וכן אם יצאו י' בני אדם כאחד ממקום למקום והם אסורים בקולר או נושאים גמלים וכיוצא בדברים אלו, והסיח הכותי לפי תמו ואמר שעשה אנשים שיצאו ממקום פלוני למקום פלוני והם נושאים כך וכך, מתו כלם, משיאים נשותיהם. ויש אומרים שצריך שיאמר: קברנום:

יח. בא אחד ואמר לנו: אמרו בית דין או אנשים: כשתלך למקום פלוני, אמר להם שמת יצחק בן מיכאל, ובא השליח ואמר לנו, והשליח אינו יודע מי הוא, הוא הואיל ואנו יודעים פלוני הידוע בשם זה, הרי אשתו מתרת, ואין אומרים שמא יצחק בן מיכאל אחר הוא שמת. והוא שלא החזקו שם ב' יצחק בן מיכאל, או כשהחזקו שנים וידוע שאחד קים:

יט. ישראל שאמר: מת איש יהודי עמנו במקום פלוני, כך וכך צורתו וכך היו סימניו, אין אומרים באמך הדעת: פלוני הוא, עד שיעיד העד

יא. מצאו כתוב בשטר: מת איש פלוני בן פלוני, או נהרג, תנשא אשתו. אפלו אינו מקים. ולהרמב"ם צריך שידעו שהוא כתב ישראל:

יב. מי שנשתתק ובדקו אותו בדרך שבדקין לגטין ונמצאת דעתו מכוונת, וכתב שמת פלוני בן פלוני, סומכין על כתיבתו ותנשא אשתו:

יג. זה שאמרנו שעד מפי עד כשר בעדות אשה, במה דברים אמורים, ששמע מפי בן דעת שמת פלוני, כגון עבד או שפחה. אבל אם שמע מפי שוטה או קטן, אינו מעיד ואין סומכין על דבריהם. שמע מהתינוקות שאומרים: עכשו באנו מהספד פלוני, כך וכך ספדנים היו שם ופלוני החכם ופלוני עלו אחר משתו, כך וכך עשו במשתו, הרי זה מעיד מפיהם על פי הדברים האלו וכיוצא בהם, ומשיאין את אשתו:

יד. כבר אמרנו שהכותי שהסיח לפי תמו משיאין על פיו. כיצד, היה מסיח לפי תמו, ואמר: אוי לפלוני שמת, כמה היה נאה וכמה טובה עשה עמי או שהיה מסיח ואומר: כשהייתי בא בדרך ונפל פלוני שהיה מהלך עמנו ומת, ותמהנו לדבר זה כיצד מת פתאם, וכיוצא בדברים אלו שהם מראים שאין כוונתו להעיד, הרי זה נאמן. וישראל ששמע מכותי המסיח לפי תמו, מעיד ששמע ממנו ותנשא אשתו על פיו. במה דברים אמורים, בשלא היה שם אמתלאה. אבל אם היה אמתלאה בשיחת הכותי שמא נתפון לדבר אחר, כמו שאמר לאחד: עשה לי כך וכך שלא אהרג אותך בדרך שהרגתי לפלוני, אין זה מסיח לפי תמו, שכוונתו להטיל אימה על זה. וכן אם שמע מערכאות של כותים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן יז

שולחן ערוך

כו. אין מעידין עליו, אלא אם כן מצאוהו תוך שלשה ימים אחר הרגתו או אחר מיתתו, אבל אחר שלשה אין מעידין עליו, מפני שפרצוף פניו משתנה. במה דברים אמורים, בזמן שהוא ביבשה. אבל אם טבע במים והשליכוהו המים ליבשה, אפלו אחר כמה ימים, אם הפירוהו מעידין עליו, שאינו משתנה במים אלא אחר זמן מרבה. והוא שיראוהו מיד כשהעלוהו מן המים, וגם שלא יהיה בו מכה, אבל אם שנה אחר שהשליך מן המים, אין מעידין עליו. וכן אם היה בו מכה, אין מעידין עליו, לפי שהמים מקלקלים המכה ונופח ומשתנה:

כז. מצאוהו הרוג ומכירין אותו בטביעות עין ואין יודעין מתי נהרג, יש אומרים שתולין שנהרג תוך שלשה ימים ומעידין עליו, ויש אוסרין. ומיהו, אם יצא קול: איש פלוני מת או נהרג, ואחר ג' ימים מצאוהו מת והפירוהו, אשתו מתרת לדברי הפל:

כח. יש אומרים בשם רבנו תם, דהא דאין מעידין עליו אלא עד ג' ימים, הני מלי כשהוא חבול בפניו, אבל אם אינו חבול בפניו מעידין עליו אפלו אחר כמה ימים על ידי טביעות עין של גופו וצורתו, ואינו מתור בעיני האחרונים:

כט. אין מעידין על האדם שמת אלא כשראוהו כשמת ודאי ואין בו ספק. כיצד, ראהו שנפל לגב אריות ונמרים וכיוצא בהם, אין מעידין עליו, שמא לא היו רעבים ולא אכלוהו. אבל אם נפל לחפירת נחשים ועקרבים, מעידין עליו, מפני שעל ידי שדוחקן כשעומד עליהם מזיקין אותו:

שהוא פלוני ויפיר שמו ושם עירו. אבל אם אמר: אחד יצא עמנו מעיר פלוני ומת, מחפשינ באותה העיר, אם לא יצא משם אלא הוא, תנשא אשתו:

כ. מי שהיה מערער על אשה לומר שהיא זקוקה ליבם, ואחר כך הוא בעצמו העיד בפני בית דין ששמע שמת זה זמן רב, סומכין עליו כיון שהדברים הראשונים לא היו בפני בית דין:

כא. אין בודקין עדי נשים בדרישה וחקירה, ואפלו אם הכחשו בבדיקה, כשרים:

כב. כשמסתכלין בצורתו כדי להפירו כדי להעיד עליו, בודקין אותו ורואין אותו אפלו בלילה לאור היר או לאור הלבנה:

כג. ראו אחד עומד מרחוק ואמר שהוא פלוני בן פלוני, או פלוני ממקום פלוני, והרי נשכו נחש והרי הוא מת, והלכו ומצאוהו שנשתנה ולא הפירוהו, הרי אלו משיאין את אשתו:

כד. מצאוהו הרוג או מת, אם פדחתו וחסמו ופרצוף פניו קימים, והפירוהו בהם שהוא פלוני, מעידין עליו. ואם נטל אחד מאלו, אף על פי שיש להם סימנים מבהקים ביותר בכליו, אינם כלום דחישנן לשאלה. ואפלו היו להם סימנים בגופו, ואפלו שומא, אין מעידין עליו. אבל היו להם בגופו סימנים מבהקים ביותר, מעידים עליו:

כה. כתב רבנו תם, דהא דאין מעידין עליו אלא אם כן פדחתו וחסמו ופרצוף פניו קימים, דוקא כשאין שם אלא הראש, אבל אם כל גופו שלם, אפלו אין שם פרצוף ופדחת וחסמו, יכולין להפירו בטביעות עין. וחקלו עליו האחרונים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן יז

שולחן ערוך

לד. וכן האשה שהעיד לה עד אחד שטבע בעלה במים שאין להם סוף ולא עלה ואבד זכרו ונשתכח שמו, הרי זו לא תנשא על עדות זו, כמו שנתבאר. ואם נשאת לא תצא. ואפלו היה הכותי שהסיח לפי תמו ואמר: טבע פלוני, ונשאת על פיו, הרי זו לא תצא. וחקם שהורה להשיאה לכתחלה מנדין אותו:

לה. יש מי שאומר שאם נפל למים שאין להם סוף, גובה כתבתה:

לו. עיר שהקיפוה כרכום, וספינה המטרפת בים, והיוצא לדון, הרי הן בחזקת חיים. לפיכך אין מעידין על אחד מאלו שמת להתיר את אשתו. ואפלו מי שהוא בעיר שכבשה כרכום וספינה שטבעה בים והיוצא להרג, אין מעידין, שהן בספק חיים ונותנים עליהן חמרי מתים וחמרי חיים:

לז. בא עד אחד והעיד שמת בעלה, והתירוה לנשא על פיו, ואחר כך בא עד אחד והכחיש את הראשון, ואמר: לא מת, הרי זו לא תצא מהתרה, ותנשא, שעד אחד נאמן בעדות אשה כשני עדים בשאר עדיות, ואין דבריו של אחד במקום שנים. אבל אם בא השני קדם שהתירוה, הרי זו לא תנשא ואם נשאת תצא, מפני שהוא ספק. ואם נשאת לעד שהעיד לה, והיא אומרת: ברי לי שמת, הרי זו לא תצא. ויש אומרים תצא. ואם באו שנים ואמרו: לא מת, אף על פי שנשאת, תצא לדברי הכל. במה דברים אמורים, כשהיה האחד שנשאת על פיו כמו שנים שבאו והכחישו אותו, כגון שנשאת על פי איש וכאו שנים ואמרו: לא מת, או שנשאת על פי אשה או על פי עצמה

ל. נפל לתוך כבשן האש או לתוך יורה רותחת מלאה יין או שמן או מים, או ששחטו בו שני סימנים או רבן, אפלו עמד וברח, מעידין עליו שמת, שנדאי סופו למות. וכן כל פיוצא בו מדברים שאי אפשר שיחיה אלא ימות מיד בזמן קרוב, הרי אלו מעידין עליו:

לא. ראוהו צלוב והעוף אוכל בו, אף על פי שדקרוהו או ירו בו חצים, אין מעידין עליו שמת. ואם ראו העוף אוכל במקום שהנפש יוצאה בנטילתו, כגון מחו או לבו או בני מעיו, הרי זה מעיד עליו שמת:

לב. ראוהו שנפל לים, אפלו טבע בים הגדול, אין מעידין עליו שמת שמא יצא ממקום אחר. ואם נפל למים מכנסים, כגון בור או מערה, שעומד ורואה כל סביביו ושהה כדי שתצא נפשו, ולא עלה, מעיד עליו שמת ומשיאין את אשתו. וכן אם קשרוהו ברגליו ושלשלוהו אל הים ולא עלה בידם אלא רגלו מארכבה ולמעלה, משיאין את אשתו לאחר י"ב חדש, שטרפה אינה תיה י"ב חדש. אבל אם נפל לים והשליכו מצודה והעלו רגל אחת מארכבה ולמעלה וכיוצא בזה, אין משיאין את אשתו, שאני אומר: רגל של אחר הוא. ומיהו, אם היה בו סימן מבהק ביותר ברגלו, סומכין עליו לומר שהוא של האיש שנפל:

לג. עד אחד אמר: ראיתי שמת במלחמה או במפלת או שנטבע בים הגדול ומת, וכיוצא בדברים אלו שרבים למיתה, אם אמר קברתיו, נאמן ותנשא על פיו. ואם לא אמר קברתיו, לא תנשא, ואם נשאת לא תצא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן יז

שולחן ערוך

מג. האשה עצמה נאמנת לומר שמת בעלה, ותנשא או תתיבם על פיה, ונותנים לה עקר כתבתה. אם תתיבם, נכנס היבם לנחלה על פיה. במה דברים אמורים, כשבאה לבית דין ואמרה: מת בעלי, התירוני, ולא הזכירה שם כתבה, מתירין אותה לנשא ומשביעין אותה ונותנים לה כתבתה. אבל אם באה ואמרה: מת בעלי, תנו לי כתבתי, אף לנשא אין מתירין אותה, שעל עסקי הכתבה באה. והרי זו בחזקת שלא מת, ואין דעתה לנשא אלא לטל כתבתה מחיים בלבד:

מד. באה ואמרה: מת בעלי, התירוני לנשא ותנו לי את כתבתי, מתירין אותה לנשא ונותנים לה כתבתה, מפני שעקר דבריה על עסקי הנשואין באה. אבל אם באה ואמרה: תנו לי כתבתי והתירוני לנשא, מתירין אותה ואין נותנים לה כתבה, ואם תפסה אין מוציאין מידה. ויש מי שאומר, דבין בזו ובין בזו אין מתירין אותה, כיון שהזכירה כתבה:

מה. מי שיש לו שתי נשים, ובאה אחת מהן ואמרה: מת בעלי, הרי זו תנשא על פי עצמה. וצרתה אסורה, שאין צרה נאמנת להעיד לחברתה. ואפלו נשאת זו תחלה, אין אומרים: אלו לא מת בעלה לא היתה אוסרת עצמה עליו, שמא משנאתה בצרתה רוצה היא שיאסרו שתיהן עליו:

מו. זאת אומרת מת בעלי, וצרתה מכחישה ואומרת לא מת, הרי זו תנשא. כשם שאינה מעידה לה להתירה, כך אינה יכולה להעיד לה לאסרה:

מז. זאת אומרת מת, וצרתה אומרת נהרג, הואיל ושתיהן אומרות שאינו קים, הרי אלו ינשאו:

ובאו שתי נשים או שני פסולים של דבריהם ואמרו: לא מת. אבל עד כשר אומר: מת, ונשים רבות אומרות: לא מת, או פסולים אומרים: לא מת, הרי זה כמחצה על מחצה. ואם נשאת לאחד מעדיה, והיא אומרת: ברי לי שמת, הרי זו לא תצא:

לח. אשה אומרת: מת, או היא שאמרה: מת בעלי, ואחר כך בא עד כשר ואמר: לא מת, הרי זו לא תנשא, ואם נשאת תצא. ויש אומרים שאם אשה אחרת או היא שאמרה: מת, והתירוה לנשא על פיה, ואחר כך בא עד כשר ואמר: לא מת, לא תצא מהתרה:

לט. הנשאת על פי עד אחד, לא תנשא אלא ברשות בית דין. ואם נשאת שלא בהוראת בית דין, יש אומרים שלא תצא אפלו בא עד אחד ואמר: לא מת:

מ. אשה אומרת: לא מת, ושתי נשים אומרות: מת, הרי זו תנשא, וכן אם אמרו י' נשים לא מת וי"א נשים אומרות: מת, הרי זה תנשא, שאין אומרים שנים כמאה אלא בעדים כשרים, אבל בפסולים הלך אחר הרב, בין להקל בין להחמיר:

מא. אם שנים מעידים ששמעו [כל אחד] מפי אחד שמת פלוני, ועד אחד מעיד ששמע מפי אחד שהוא חי, מתרת:

מב. שני עדים אומרים: מת, ושנים אומרים: לא מת, הרי זו לא תנשא ואם נשאת תצא, מפני שהוא ספק. ואם נשאת לאחד מעדיה, והיא אומרת: ברי לי שמת, הרי זו לא תצא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן יז

שולחן ערוך

שמא תסמך דעתה על רב אנשים שמתו כף בנשיכה:

גב. אמרה: עשנו עלינו בית או מערה, הוא מת ואני נצלת, אינה נאמנת. כשם שנעשה לה גס, כף נעשה לו:

גג. היתה שנת רעבון ואמרה: מת בעלי, אינה נאמנת. מת וקברתיו, נאמנת:

גד. אמרה: נפלו עלינו כותים, או לסטים, הוא נהרג ואני נצלת, נאמנת. שאין דרך להרג הנשים, כדי שנאמר כשם שנצלה היא כף נצל הוא:

גה. היה דבר בעולם ואמרה: מת בעלי, נאמנת:

גו. האשה שהלך בעלה למדינה אחרת, ובאו ואמרו לה: מת בעלך, ונשאת, ואחר כך בא בעלה, לא שנא נשאת על פי עד אחד או על פי שני עדים, תצא מזה ומזה, וצריכה גט משניהם. ואין לה כתבה משניהם, ולא פרות שאכלו מנכסי מלוג שלה, אף על פי שאינם חיבים בפרקונה. ודוקא שאכל השני קדם שבא הראשון, אבל מה שאכל אחר שבא הראשון, צריך להחזיר. ואינו חיב לתן הבלאות מנכסי צאן ברזל שלה. והוא שבלו לגמרי, אבל מה שיש מהם בעין, נוטלתן. ואם נטלה מזה או מזה כתבה או פרות, צריכה להחזיר. ודוקא שנטלה מהשני אחר שבא הראשון, אבל אם נטלה מפניו קדם שבא הראשון, אינה צריכה להחזיר. ושניהם אינם מטמאים לה אם הם כהנים, ואינם זכאים במציאתה ובמעשה ידיה ובהפרת נדריה. ונפסלה מהכהנה ומהתרומה, ומהמעשר אם היא בת לוי. מתו, אחיו של זה

מת. במה דברים אמורים, שהאשה נאמנת לומר: מת בעלי, כשיש שלום בינו לבינה ושלום בעולם. אבל אם יש קטטה בינו לבינה, כגון שאמרה: גרשתי בפני פלוני ופלוני, ובאו אותם העדים והכחישוה, ואחר כך הלכה היא ובעלה למדינה אחרת ובאה ואמרה: מת בעלי, אינה נאמנת. אף על פי ששלום בעולם. ואפלו בא עד אחד והעיד לה שמת בעלה, לא תנשא, שמא היא שכרה אותו, ואם נשאת לא תצא, שהרי יש לה עד. וכן אם היתה מלחמה בעולם, ובאה ואמרה: מת בעלי במלחמה, אינה נאמנת, אף על פי שיש שלום בינו לבינה, תסמך דעתה על דברים שרפן למיתה, ותאמר מת, כגון שנהרגו הראשונים ואחרונים, שהיה בעלה באמצעו, שהרי היא אומרת: מאחר שנהרגו אלו ואלו, נהרג הוא בכללן, לפיכך אינה נאמנת אפלו אומרת קברתיו. ויש אומרים שאם אמרה: קברתיו, נאמנת. ואם אמרה: מת על משתו, נאמנת לדברי הפל:

מט. לא החזקה מלחמה בעולם, ובאה ואמרה: מלחמה היתה במקום פלוני ומת במלחמה, לא תנשא לכתחלה, ואם נשאת, לא תצא:

נ. בא עד אחד ואמר: ראיתיו שמת במלחמה או במפלת, אם אמר: קברתיו, תנשא על פיו, ואם לא אמר: קברתיו, לא תנשא, ואם נשאת לא תצא:

נא. האשה שאמרה: מת בעלי תחת המפלת, אינה נאמנת. וכן אם היה שלוח נחשים ועקרבים, ואמרה: נשכו נחש, או עקרב, ומת, אינה נאמנת.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן יח

שולחן ערוך

סימן כ

באיזה ביאה חיב הבא על הערוה, ובו ב' סעיפים:
א. הבא על אחת מן העריות דרך אברים, או שחבק ונשק ונהנה בקרוב בשר, הרי זה לוקה, וחשוד על העריות:

ב. נשים המסוללות זו בזו, אסור, ממעשה ארץ מצרים שהזרנו עליו. וראוי להכותן מפת מרדות, הואיל ועשו אסור. ויש לאיש להקפיד על אשתו מדבר זה, ומונע הנשים הידועות בכך מלהכנס לה ומלצאת היא אליהן:

סימן כא

להתרחק מן העריות, ובו ז' סעיפים:

א. צריך אדם להתרחק מהנשים מאד מאד. ואסור לקרץ בידיו או ברגליו ולרמז בעיניו לאחד מהעריות. ואסור לשחק עמה, להקל ראשו בנגדה או להביט ביניה. ואפלו להריח בבשמים שעליה אסור. ואסור להסתכל בנשים שעומדות על הכביסה. ואסור להסתכל בבגדי צבעונים של אשה שהוא מכירה, אפלו אינם עליה, שמא יבא להרהר בה. פגע אשה בשוק, אסור להלך אחריה, אלא רץ ומסלקה לצדדין או לאחוריו. ולא יעבר בפתח אשה זונה, אפלו ברחוק ארבע אמות. והמסתכל אפלו באצבע קטנה של אשה ונתכונן להנות ממנה, כאלו נסתכל בבית התרף שלה. ואסור לשמע קול ערוה או לראות שערה. והמתכונן לאחד מאלו הדברים, מכין אותו מפת מרדות. ואלו הדברים אסורים גם בחיבי לאוין:

ואחיו של זה חולצין ולא מיבמין. והנולד מהשני הוא ממזר מהתורה, אם הולידה עד שלא גרשה הראשון, אבל אם לא הולידה אלא אחר שמת ראשון או גרשה, אין הנולד משני אלא ממזר דרבנן. ואם בא עליה קדם שגרש השני, הנולד שיוליד ממנה ממזר מדבריהם:

גז. אמרו לה: מת בעלך, ונשאת, ואחר כך אמרו לה: קים היה ומת, ולד שהוליד קדם שמת, ממזר מן התורה, ושהוליד אחר כך, אינו ממזר. ויש אומרים שהוא ממזר מדרבנן:

נח. אם לא נשאת לשני, אלא נתקדשה לבד, ובא בעלה, אינה צריכה גט מהשני ומתרת לחזר לראשון. וכן מתרת לשני, אם מת הראשון או גרשה:

סימן יח

קדושין במי תופסין, ובו סעיף אחד
א. קדושין תופסין בחיבי לאוין ובחיבי עשה,

סימן יט

סוקליו על חזקה שהיא בחזקת ערוה, ובו ב' סעיפים:

א. מי שהתזק בשאר בשר, דנין על פי תזקה זו אף על פי שאין שם ראיה ברורה שזה קרוב, ומלקין וחונקין וסוקליו על תזקה זו:
ב. איש ואשה שבאו ממדינת הים, היא אומרת: זה בעלי, והוא אומר: זו אשתי, אם החזקו בעיר שלשים יום שהיא אשתו, הורגין עליה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן כב

שולחן ערוך

ונעשה הפן גדול והבת גדולה עד שיהיו "שדים נכנו ושערך צמח", זה ישן בכסותו והיא ישנה בכסותה. ואם היתה הבת בושא לעמד לפני אביה ערמה, או שנתקדשה, וכן אם האם בושא לעמד בפני בנה ערמה, ואף על פי שהם קטנים, משהגיעו לכלם מהם, אין ישנים עמהם אלא בכסותן:

סימן כב

אסור יחוד, ועם מי אסור להתיחד, ובו כ' סעיפים:

א. אסור להתיחד עם ערוה מהעריות, בין זקנה בין ילדה, שדבר זה גורם לגלות ערוה. חוץ מהאם עם בנה והאב עם בתו והפעל עם אשתו נדה. וחתן שפרסה אשתו נדה קדם שיבעל, אסור להתיחד עמה, אלא היא ישנה בין הנשים והוא ישן בין האנשים. ואם בא עליה ביאה ראשונה ואחר כך נטמאת, מתר להתיחד עמה:

ב. כשארע מעשה אמנון ותמר, גזר דוד ובית דינו על יחוד פנויה. ואף על פי שאינה ערוה, בכלל יחוד עריות היא. ושמאי והלל גזרו על יחוד כותית. נמצא, כל המתיחד עם אשה שאסור להתיחד עמה, בין ישראלית בין כותית, מכין את שניהם מכת מרדות, האיש והאשה, ומכריזין עליהם. חוץ מאשת איש, שאף על פי שאסור להתיחד עמה, אם נתיחד אין לוקין, שלא להוציא לעז עליה שזנתה, ונמצא מוציאין לעז על בניה שהם ממזרים:

ג. כל אשה שאסור להתיחד עמה, אם היתה אשתו עמו הרי זה מתר להתיחד, מפני שאשתו משמרתו.

ב. לא תלכנה בנות ישראל פרועות ראש בשוק, אחד פנויה ואחד אשת איש:

ג. מתר להסתפל בפנויה, לבדקה אם היא יפה שישאנה, בין שהיא בתולה או בעולה, ולא עוד אלא שראוי לעשות כן. אבל לא יסתפל בה דרך זנות, ועל זה נאמר: "ברית כרתי לעיני ומה אתבונן על בתולה":

ד. מתר לאדם להביט באשתו, אף על פי שהיא נדה והיא ערוה לו. אף על פי שיש לו הנאה בראיתה, הואיל והיא מתרת לאחר זמן אינו בא בזה לידי מכשול. אבל לא ישחק ולא יקל ראש עמה:

ה. אסור להשתמש באשה כלל, בין גדולה בין קטנה, בין שפחה בין משחררת, שמא יבא לידי הרהור עברה. באיזה שמוש אמרו, ברחיצת פניו ידיו ורגליו, אפלו ליצק לו מים לרחץ פניו ידיו ורגליו אפלו אינה נוגעת בו, והצעת המטה בפניו, ומזיגת הכוס:

ו. אין שואלים בשלום אשה כלל, אפלו על ידי שליח, ואפלו על ידי בעלה אסור לשלח לה דברי שלומים. אבל מתר לשאל לבעלה איך שלומה:

ז. המחבק או המנשק אחת מהעריות שאין לבו של אדם נוקפו עליהם, כגון אחותו הגדולה ואחות אביו וכיוצא בהם, אף על פי שאין לו שום הנאה כלל, הרי זה מגנה ביותר ודבר אסור הוא ומעשה טפשים, שאין קרבים לערוה כלל, בין גדולה בין קטנה, חוץ מהאב לבתו ומהאם לבנה. פיצד, מתר האב לחבק בתו ולנשקה ולישן עמה בקרוב בשר, וכן האם עם בנה, כל זמן שהם קטנים. הגדילו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות אישות סימן כב

שולחן ערוך

עצמה לביאה, שאינה מזנה לפניה לפי שהיא מגלה את סודה:

יא. תינקת שהיא פחותה מבת שלש ותינוק פחות מבן תשע, מתר להתיחד עמה, שלא גזרו אלא על יחוד אשה הראויה לביאה ואיש הראוי לביאה:

יב. אנדרוגינוס, אינו מתיחד עם הנשים. ואם נתיחד, אין מכין אותו, מפני שהוא ספק. אבל האיש מתיחד עם האנדרוגינוס ועם הטמטום:

יג. תקנו חכמים שיהיו הנשים מספרות זו עם זו בבית הכסא, כדי שלא יכנס שם איש וייתחד עמהן:

יד. לא תלך אשה בשוק ובנה אחריה, שמא יתפס בנה ותלך אחריו להחזירו ויתעוללו בה הרשעים שתפסוהו:

טז. אין ממנין אפלו אדם נאמן וכשר להיות שומר בחצר שיש בו נשים, אף על פי שהוא עומד בחוץ, שאין אפוטרופוס לעריות:

טז. לא ימנה אדם אפוטרופוס על ביתו, שלא ינהיג אשתו לדבר עברה:

יז. אסור לתלמיד חכם לשכן בחצר שיש בו אלמנה, אפלו אינו מתיחד עמה, מפני החשד, אלא אם כן אשתו עמו:

יח. אלמנה אסורה לגדל כלב, מפני החשד:

יט. לא תקנה אשה עבדים זכרים, אפלו קטנים, מפני החשד:

כ. מי שאין לו אשה לא ילמד תינוקות, מפני שאמות הפנים באות לבית הספר לבניהם ונמצא מתגרה בנשים. וכן אשה לא תלמד קטנים, מפני

אבל לא תתיחד ישראלית עם הכותי, ואל על פי שאשתו עמו:

ד. אין מוסרין תינוק ישראל לכותי ללמדו ספר וללמדו אמנות:

ה. לא תתיחד אשה אחת, אפלו עם אנשים הרבה, עד שתהיה אשתו של אחד מהם שם. וכן לא יתיחד איש אחד, אפלו עם נשים הרבה:

ו. נשים הרבה עם אנשים הרבה, אין חוששין ליחוד. היו האנשים מבחוץ והנשים מבפנים, או אנשים מבפנים והנשים מבחוץ, ופרשה אשה אחת לבין האנשים או איש אחד לבין הנשים, אסורים משום יחוד:

ז. אפלו איש שעסקו ומלאכתו עם הנשים אסור לו להתיחד עם הנשים. כיצד יעשה, יתעסק עמהם ואשתו עמו, או יפנה למלאכה אחרת:

ח. אשה שבעלה בעיר אין חוששין להתיחד עמה, מפני שאימת בעלה עליה. ואם היתה זה גס בה, כגון שגדלה עמו או שהיא קרובתו, או אם קנא לה בעלה עם זה, לא יתיחד עמה אף על פי שבעלה בעיר:

ט. בית שפתחו פתוח לרשות הרבים, אין חשש להתיחד שם עם ערוה:

י. מתר להתיחד עם שתי יבמות או עם שתי צרות או עם אשה ויבמתה או עם אשה ובת בעלה או עם אשה ובת יבמתה, מפני ששונאות זו את זו ואין מחפות זו על זו. וכן עם אשה שיש עמה תינקת קטנה שידעת טעם ביאה ואינה מוסרת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

גליק

לחודש

אבן העזר

ובין נשוי ובין שאינו נשוי לא יושיט ידו לאמה
כָּלֵל, אֵלָא בְּשַׁעָה שְׁהוּא צְרִיף לְנִקְבֵיזוּ:
ה. אִשָּׁה שֵׁישׁ לָהּ אִטָּם בְּרַחֵם, וְעַל יְדֵי כָף
כְּשִׁבְעָלָה מְשַׁמֵּשׂ עִמָּה זֹרָה מִבְּחוּץ, אָסוּר:
ו. אָסוּר לְרַכֵּב עַל בַּהֲמָה בְּלֹא אֶכָּף:

ז. חֲסִידִים הָרֵאשׁוֹנִים וְגִדּוּלֵי הַחֲכָמִים, הַתְּפָאָר אַחַד
מֵהֶם שְׁלֹא נִסְתַּפֵּל בְּמִילָה שְׁלוֹ, וּמֵהֶם מִי שֶׁהַתְּפָאָר
שְׁלֹא הִתְבּוֹנֵן מְעוֹלָם בְּצוּרַת אִשְׁתּוֹ, מִפְּנֵי שְׁלִבּוֹ
פּוֹנֵה מַדְבְּרֵי הַבַּיִת לְדַבְּרֵי הָאֱמֶת שֶׁהֵם אוֹחוֹזוֹת לְבַב
הַקְּדוּשִׁים:

סימן כד

אין ישראל חשודים על הרביעה ועל הזכר, ובו
סעיף אחר

א. לא נחשדו ישראל על משכב זכר ועל הבהמה,
לפיכך אין אסור להתיחד עמהן, ואם נתרחק אפלו
מיחוד זכר ובהמה, הרי זה משבת. וגדולי החכמים
היו מרחיקין הבהמה, כדי שלא יתיחדו עמה.
ובדורות הללו שרבו הפריצים, יש להתרחק
מלהתיחד עם הזכר:

סימן כה

לגדר גדר שלא להרבות בתשמיש, וכיצד יתנהג
בשעת תשמיש, ובו י' סעיפים:

א. ראוי לאדם להרגיל עצמו בקדושה יתרה
ובמחשבה טהורה ובדעת נכונה, כדי להנצל
מלהכשל בדבר ערוה. ויזהר מהיחוד שהוא הגורם
הגדול. וכן ינהוג להתרחק מהשחוק ומהשכרות
ומדברי עגבים. ולא ישב בלא אשה, שמנהג זה

שולחן ערוך

אבותיהם שהם באים בגלל בניהם ונמצאו
מתניחים עמה. ואין המלמד צריך שתהיה אשתו
שרויה עמו בבית הספר, אלא היא בביתה והוא
מלמד במקומו:

סימן כג

אסור הוצאת זרע לבטלה ודברים המביאים לכך,
ובו ז' סעיפים:

א. אסור להוציא שכבת זרע לבטלה. ועון זה חמור
מכל עבירות שבתורה. לפיכך לא יהיה אדם דש
מבפנים זורה מבחוץ, ולא ישא קטנה שאינה
ראויה לילד:

ב. אלו שמנאפים ביד ומוציאים שכבת זרע, לא די
להם שאסור גדול הוא, אלא שהעושה זה בנדוי
הוא יושב, ועליהם נאמר: "ידיכם דמים מלאו",
וכאלו הרג הנפש:

ג. אסור לאדם שיקשה עצמו לדעת או יביא עצמו
לידי הרהור, אלא אם יבא לו הרהור יסיע לבו
מדברי הבאי לדברי תורה שהיא "אילת אהבים
ועלת חן". לפיכך, אסור לאדם לישן על ערפו
ופניו למעלה, עד שיטה מעט כדי שלא יבא לידי
קשוי. ולא יסתפל בבהמה ותיה ועוף בשעה
שמזדקקין זכר לנקבה. ומתיר למרביעי בהמה
להכניס כמחול בשפופרת, מפני שהם עסוקים
במלאכתם לא יבואו לידי הרהור:

ד. אסור לאדם שאינו נשוי לשלח ידיו במבושיו,
כדי שלא יבא לידי הרהור. ואפלו מתחת טבורו
לא יכניס ידו, שמא יבא לידי הרהור. ואם השתיין
מים, לא יאחו באמה וישתיין. ואם היה נשוי מתיר.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן כו

שולחן ערוך

ד. אסור לשמש בשוקים וברחובות ובגנים
ובפרדסים, אלא בבית דירה, שלא יראה פנות
וירגילו עצמם לידי זנות. והבועל את אשתו
במקומות אלו, מכין אותו מכת מרדות:

ה. אסור לאדם לשמש מטתו לאור הנר, ואפלו על
ידי האפלת טלית. הרי שהיתה שבת, ולא היה לו
בית אחר, והיה הנר דלוק, לא ישמש כלל. וכן
אסור לשמש מטתו ביום, שעזות פנים היא לו.

ו. אסור לשמש בשני רעבון, אלא לחשוכי בנים:

ז. אכסנאי אל ישמש עד שיבא לביתו:

ח. לא יבא על אשתו והיא שנואה לו בשעת
תשמיש. וכן אם גמר בלבו לגרשה, אף על פי
שאינה שנואה לו, לא יבא עליה:

ט. לא יבא עליה והוא או היא שכורים:

י. לא ישמש עם אשתו לתן דעתו על אחרת, אפלו
שתיקו נשיו:

גורם לטהרה גדולה. יתרה מכל זאת אמרו: יפנה
עצמו ומחשבתו לדברי תורה וירחיב דעתו בחכמה,
שאין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי
מהחכמה:

ב. ולא יקל ראשו עם אשתו ולא ינבל פיו בדברי
הבאי, אפלו בינו לבינה. הרי הכתוב אומר: "מגיד
לאדם מה שחיו" אמרו חכמים ז"ל: אפלו שיחה
קלה שבין אדם לאשתו עתיד לתן עליה את הדין.
ואל יספר עמה בשעת תשמיש ולא קדם לכן, כדי
שלא יתן דעתו באשה אחרת, ואם ספר עמה
ושמש מיד, עליו נאמר: "מגיד לאדם מה שחיו".

אבל בעניני תשמיש יכול לספר עמה, כדי
להרבות תאותו. או אם היה לו פעם עמה וצריך
לרצותה שתתפס, יכול לספר עמה כדי לרצותה.
ולא ירבה בתשמיש להיות מצוי אצלה תמיד,
שדבר זה פגום הוא מאד ומעשה בורות הוא. אלא
כל הממעט בתשמיש הרי זה משבח, ובלבד שלא
יבטל עונה אלא מדעת אשתו. ואף כשישמש
בשעת העונה לא יכון להנאתו, אלא כאדם הפורע
חובו שהוא חייב בעונתה, ולקיים מצות בוראו
בפריה ורבייה, ושיהיו לו בנים עוסקים בתורה
ומקיימי מצות בישראל. ולא יבעל אלא מרצונה,
ואם אינה מרצה יפסנה עד שתרצה. ויהיה צנוע
מאד בשעת תשמיש. ולא ישמש בפני שום מין
אדם, אפלו קטן, אלא אם כן הוא תינוק שאינו
יודע לדבר:

ג. לא ישמש בתחלת הלילה ולא בסופה, אלא
באמצעה:

הלכות קדושין

סימן כו

שלא לקדש בביאה, ואסור ביאה על הפנויה אפלו
אם יחדה, ובו ד' פעיפים:

א. אין האשה נחשבת אשת איש אלא על ידי
קדושין שנתקדשה כראוי, אבל אם בא עליה דרוך
זנות, שלא לשם קדושין, אינו פלוס. ואפלו בא
עליה לשם אשות בינו לבינה, אינה נחשבת
כאשתו, ואפלו אם יחדה לו, אלא אדרבא כופין
אותו להוציאה מביתו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן כז

שולחן ערוך

ג. אמר לה: הרי את מציעת לי, מיחדת לי, עזרתי, נגדתי, צלעתי, סגורתי, תחת, עצורתי, תפוסתי, הרי זו מקדשת בספק. והוא שהיה מדבר עמה תחלה על עסקי קדושין, אבל אם אינו מדבר עמה תחלה על עסקי קדושין, אין חוששין למלות אלו:

ד. אמר לה: הרי את מקדשת, ולא אמר: "לי", אינה מקדשת. וכן עקר אבל יש. ואם היה מדבר עמה על עסקי קדושין, הרי זו מקדשת. ואם קדש תחלה אשה אחת קדושין גמורים, ואמר לאחרת בפניה: תהא מקדשת, ולא אמר: "לי", ידים מוכיחות נינהו, וחוששין לקדושין:

ה. יש מי שאומר, שאם כשנתן לה הכסף אמר לה: הריני נותנו לך בתורת קדושין, הוי כאומר: "לי":

ו. אמר לה: הריני אישך, הרי בעלך, הריני ארוסך, אינו כלום, אפלו היה מדבר עמה תחלה על עסקי קדושין, משום דכתיב: "כי יקח" ולא שיקח את עצמו:

ז. נתנה היא לו כסף, ואמרה: הריני מקדשת לך, אינה מקדשת:

ח. נתן הוא ואמרה היא, אם היה מדבר עמה על עסקי קדושין, הוי ודאי קדושין, ואם לאו, הוי ספק קדושין. ואם ענה הבעל: הן, בשעת נתינה, הוי ודאי קדושין אפלו אין עסוקין באותו ענין:

ט. נתנה היא ואמרה לו: הילך דינך זה מתנה ואתקדש לך, ולקחו ואמר לה: הרי את מקדשת לי בהנאה זו שקבלתי ממך מתנה, אם אדם חשוב הוא, הרי זו מקדשת, שהנאה יש לה בהיותו נהנה

ב. אם הכניס אשה לחפה, אינה מתקדשת בכך. ויש אומרים שהוא ספק:

ג. משנתקדשה, נחשבת כאשת איש לחיב הבא עליה, וצריכה גט להתירה לשוק:

ד. האשה מתקדשת בשלשה דרכים: בכסף או בשטר או בביאה, מן התורה. אבל חכמים אסרו לקדש בביאה משום פריצות, ואם עבר וקדש בביאה, מכין אותו מפת מרדות והיא מקדשת. ואפלו קדשה בכסף או בשטר, אם לא שדך תחלה, או שקדש בשוק, מכין אותו מפת מרדות והיא מקדשת:

סימן כז

כיצד לשון הקדושין, ושיאמר הוא ויתן הוא, וכו' י סעיפים:

א. בכסף כיצד, נותן לה בפני שנים פרוטה או שוה פרוטה, ואומר לה: "הרי את מקדשת לי בזה". והוא הדין אם אמר לה: "הרי את מארסת לי", או "הרי את לי לאשה", וכן בכל לשון שמשמעותו לשון קדושין ודאי באותו מקום, ובלבד שהיא תבין שהוא לשון קדושין, ואם היה מדבר עמה תחלה על עסקי קדושין, ונתן לה אפלו בשתיקה, הוי קדושין. והוא שעדין עסוקין באותו ענין. וכל שכן אם אמר לשון קדושין ודאי, אלא שאינה מבינה אותו, דהוי קדושין:

ב. אמר לה: הרי את אשתי, הרי את וקוקתי, הרי את קנויה לי, הרי את ארוסתי, הרי את שלי, הרי את ברשותי, הרי את לקוחתי, מקדשת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן כח

שולחן ערוך

ד. נתן לה פקדון ואמר לה: כנסי פקדון זה, וחזר
ואמר: הרי את מקדשת לי בו, אם אמר לה בן
קדם שנטלתו, ונטלתו, אף על פי ששתקה, הרי
זו מקדשת. ואם אחר שנטלתו בתורת פקדון אמר
לה: הרי את מקדשת לי בו, ושתקה, אינו כלום.
אבל אם אמרה: הן, הרי זו מקדשת:

ה. אמר לה: התקדשי לי בחפץ זה, ואמרה לו:
והרי אינו שוה פרוטה, ואמר: התקדשי לי בארבע
זוזים שבתוכו, הרי זו ספק מקדשת:

ו. היה לו פקדון בידה, או שהשאלה חפץ, ואמר
לה: התקדשי לי בפקדון או בשאלה שבידך,
ונמצא שנגנב או נאבד, אם נשתיר ממנו שוה
פרוטה, מקדשת. ואם לאו, אינה מקדשת. ודוקא
שאינה יודעת סכום הפקדון, ומתרצית להתקדש בו
הן אם הוא רב הן אם הוא מעט, אבל אם ידעה
סכום הפקדון, ונמצא שנגנב או נאבד, אף על פי
שנשתיר ממנו שוה פרוטה, אינה מקדשת:

ז. היה לו מלוה אצלה, אפלו הוא בשטר, ואמר
לה: הרי את מקדשת לי במלוה שיש לי אצלך,
אינה מקדשת, אפלו עדין המעות בידה ולא שלחה
בהם יד. והוא הדין אם היא חיבת לו שכירות
פעלה שעשה לה, אפלו הגיע זמן המלוה
והשכירות לגבות:

ח. אמר לה: התקדשי בשטר חוב, ונתנו לה, שמין
הגיר, אם יש בו שוה פרוטה, מקדשת. ואם לאו,
הרי היא ספק מקדשת:

ט. הלווה לה עתה ר' זון, ואמר לה: הרי את
מקדשת לי בהנאת זמן שארויח ליד במלוה שתהיה
בידך כך וכך יום ואיני תובע ממך עד זמן פלוני,

ממנה, ובהנאה זו הקנתה עצמה לו. וצריך חקירת
חקם מי נקרא אדם שאינו חשוב להתירה בלא גט:
י. שעור הפסוף שמקדשין בו, משקל חצי שעורה
כסף צרוף. }

סימן כח

המקדש בגזל בפקדון או במלוה, ובאסור הנאה
דאורייתא ודרבנן, ובו כ"ג סעיפים:

א. המקדש את האשה בגזל או בגנבה או בחמס,
אם נתיאשו הבעלים, ונודע שקנה אותו דבר
ביאוש, הרי זו מקדשת. ואם לאו, אינה מקדשת:

ב. גזל את האשה או גנבה או חמסה, וחזר וקדשה
בגזל או בגנבה ובחמס שלה, ואמר לה: הרי את
מקדשת לי בו, אם לא קדם ביניהם שדוכים
ונטלה ושתקה, אינה מקדשת. אבל אם שדף
תחלה, או אפלו לא שדף תחלה, וכשאמר לה:
התקדשי לי בזה ונתנו בידה, אמרה: הן, הרי זו
מקדשת. אבל אם אחר שבא לידה אמר: התקדשי
לי בו, אף על פי שאמרה: הן, אינה מקדשת, אף
על פי ששדף תחלה:

ג. וכן אם החזיר לה חוב שהיה לה אצלו, ואמר
לה: כנסי סלע זו שאני חייב ליכי והרי את
מקדשת לי בו, קדם שתטלנו, ונטלתו ושתקה, אם
היו ביניהם שדוכין הרי זו מקדשת. ואם לא שדף,
אינה מקדשת עד שתאמר: הן. אבל אם לאחר
שנתנו בידה אמר לה: הרי את מקדשת לי בו,
אפלו אמרה: הן, אינה מקדשת אף על פי ששדף
תחלה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד פדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן כח

שולחן ערוך

יז. הנכנס לבית חברו ולקח לו פלי או אוכל וכיוצא בהם וקדש בו אשה, ובא בעל הבית, אף על פי שאמר לו: למה לא נתת לה דבר זה שהוא טוב ממה שנתת לה, אינה מקדשת, שלא אמר לו דבר זה אלא פדי שלא להתביש עמו, והואיל וקדש במקומו חברו שלא מדעת חברו הרי זה גזול ואינה מקדשת. ואם קדשה בדבר שאין בעל הבית מקפיד עליו, כגון תמרה או אגוז, הרי זה מקדשת מספק:

יח. היתה סחורה בינו ובין חברו, וחלקה שלא מדעת חברו, וקדש בחלקו, הואיל וצריכה שומת בית דין אינה מקדשת, שאין זה נוטל לעצמו מה שירצה ויניח מה שירצה. ואם הוא דבר שהפלו שוה ואינו צריך שומא, הרי זה מקדשת:

יט. השואל חפץ מחברו והודיעו שרוצה לקדש בו אשה, מקדשת. ואם לאו, הרי הוא ספק מקדשת:

כ. הנותן לחברו מתנה על מנת להחזירו, והלך המקבל וקדש בה אשה, הרי זה מקדשת:

כא. המקדש באסורי הנאה דרבנן לגמרי, שאין לו עקר בדאורייתא, מקדשת. ואם בחמץ דאורייתא ושעות דרבנן, או בחמץ דרבנן ושעות דאורייתא, ספק מקדשת. ואם באסורי דאורייתא לגמרי, כגון חמץ דאורייתא בשעות דאורייתא, אינה מקדשת:

כב. עבר ומכר אסורי הנאה וקדש בדמיהם, מקדשת. ואם מכרם לישראל, ולא ידע הלוקח שהם אסורי הנאה, ולקח המוכר דמיהם וקדש בדמיהם, ספק מקדשת. במה דברים אמורים, בשאר אסורי הנאה, חוץ מאילילים שאם מכרה וקדש בדמיה אינה מקדשת:

הרי זה מקדשת, ואסור לעשות פן מפני שהוא כרביית:

י. היה לו מלוה אצלה ואמר לה: הרי את מקדשת לי בהנאת מחילת מלוה, וכן אם אמר לה: הרי את מקדשת לי במה שאני מרויח לך הזמן, מקדשת ואסור לעשות פן משום רבית, ויש אומרים שאינה מקדשת:

יא. היה אצלה מלוה על משכון, אפלו במשכנו בשעת הלואה, וקדשה באותה מלוה, והחזיר לה המשכון, הרי זה מקדשת. ויש אומרים שאפלו לא החזיר לה המשכון, מקדשת:

יב. היה לו משכון על חוב שיש לו אצל אחרים, וקדש בו אשה, הרי זה מקדשת. לפי שבעל חוב יש לו קנין בגופו של משכון:

יג. היה לו חוב ביד אחרים, ואמר לה: הרי את מקדשת לי בחוב שיש לי ביד זה, במעמד שלשתן, הרי זה מקדשת, ויש אומרים שאינה מקדשת. אבל אם לא אמר לה במעמד שלשתן, אפלו היא מלוה בשטר והקנה לה השטר פראוי בכתיבה ובמסירה, אינה מקדשת אלא בספק:

יד. היה לו מלוה אצלה, ונתן לה עתה פרוטה ואמר לה: התקדשי לי במלוה ופרוטה, הרי זה מקדשת:

טו. אמר לה: התקדשי לי בשכר מלאכה זו שאעשה עמך, ועשה, אינה מקדשת. ויש אומרים שהיא מקדשת:

טז. קדש במלוה, ובצל סתם בפני עדים שראו שנתחד עמה, צריכה גט מספק:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן כט

שולחן ערוך

שאתן לך ר' זוזו, שהיא מקדשת לו מעכשו. במה
דברים אמורים, כשאמר לה: במאה דינרין, סתם.
אבל אם פרש ואמר לה: הרי את מקדשת לי
במאה דינרין אלו, והתחיל למנות לתוך ידה,
אינה מקדשת עד שישלים לה. ואפלו בדינר
האחרון שניהם יכולים לחזור זה בזה, אלא אם כן
אמר לה: דינר החסר יהא עלי במלוה, ונתרצתה.
וכן אם נמצא מנה חסר דינר, או נמצא מהם דינר
נהשת ולא הפירה בו תחלה, אינה מקדשת. ו
ואם יכולה להוציאו על ידי הדחק, הרי זו
מקדשת:

ח. האומר לאשה: התקדשי לי בדינר זה על מנת
שאשלים לך מנה, והיא אומרת: על מנת
שתשלים לי ר', והלך זה לביתה וזו לביתה ולא
הסכימו ביניהם, ואחר כך תבעו זה את זה,
וקדשו, ונתן לה הדינר, אם האיש תבע את
האשה, יעשו דברי האשה וישלים לה ר'. ואם
האשה תבעה את האיש, יעשו דברי האיש, ולא
ישלים אלא מנה:

ט. האומר לאשה: התקדשי לי בכוס זה אם היה
מלא מים, הרי זו מקדשת בו ובמה שבתוכו,
דמצטרפו לשה פרוטה. ואם היה מלא יין, הרי
מקדשת בו ולא במה שבתוכו. ואם היה מלא שמן,
הרי זו מקדשת במה שבתוכו ולא בו. לפיכך, אם
לא היה בשמן שוה פרוטה, הרי זו מקדשת בספק.
ואם היה בשמן שוה פרוטה, הרי זו מקדשת ודאי.
ויש חולקים ואמרים, במים, בו ולא במה
שבתוכו. ובין, במה שבתוכו ולא בו. ובשמן או
בציר דגים, בו ובמה שבתוכו:

כג. בכור, בזמן הזה, אם קדשו בו בעלים הוי ספק
מקדשת:

סימן כט

שצריך לתן הכסף במתנה שלמה, ודין המקדש
במשכון או במנה ונמצא חסר או רע, וכו' ו
סעיפים:

א. האומר לאשה: הרי את מקדשת לי בדינר זה
על מנת שתחזירי לי, אינה מקדשת:

ב. אמרה לו: תן מנה לפלוני ואתקדש אני לך,
ונתן לו, ואמר לה: הרי את מקדשת לי בהנאת
מתנה זו שנתתי על פיך, הרי זו מקדשת:

ג. אמרה לו: תן דינר לפלוני ואתקדש אני לו,
ונתן לו, וקדשה אותו פלוני, ואמר לה: הרי את
מקדשת לי בהנאת מתנה זו שקבלתי ברצונה, הרי
זו מקדשת:

ד. אמרה לו: הילך מנה ואתקדש אני לך, נתבאר
בסי' כ"ז:

ה. אמר לה: הילך דינר משלי והתקדשי לפלוני,
ואותו פלוני עשאו שליח, או שלא עשאו שליח
ואמר לה אותו פלוני. התקדשי לי במנה שנתן
ליך פלוני, הרי זו מקדשת:

ו. אמר לה: התקדשי בדינר, ונתן לה משכון עד
שיתן הדינר, אינה מקדשת:

ז. האומר לאשה: הרי את מקדשת לי במאה
דינרים, ונתן לה אפלו דינר אחד, הרי זו מקדשת
משלקחה הדינר והוא ישלים לה השאר, שזה כמי
שאמר: הרי את מקדשת לי בדינר זה על מנת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן ל

שולחן ערוך

ד. היתה עומדת בסמטא או בצדי רשות הרבים, וזרקם לתוך ארבע אמותיה, מקדשת. ואם נשארו תוך ד' אמותיו, אינה מקדשת, אפלו נכנסה היא לתוך ד' אמותיו, כיון שקדם הוא לתוכם וכה בהם והם שלו:

ה. היו עומדים ברשות הרבים או ברשות שאינה של שניהם, וזרק לה קדושיה קרוב לו, אינה מקדשת. קרוב לה, הרי זו מקדשת. מחצה למחצה, או שהיו ספק קרוב לו ספק קרוב לה, ואבדו קדם שהגיעו לידה, הרי זו ספק מקדשת. כיצד הוא קרוב לו וקרוב לה, כל שהוא יכול לשמר אותם והיא אינה יכולה, זהו קרוב לו. היא יכולה לשמר אותם והוא אינו יכול, זה הוא קרוב לה. שניהם יכולים לשמר אותם, או שניהם אינם יכולים לשמר, זהו מחצה למחצה:

ו. זרק לה קדושיה, אפלו לתוך חיקה, ולא שקלתינהו אלא אשתיקה, יש מי שאומר שאינו כלום כיון דלא ארצאי מעקרא לאקדושי לה:

ז. אמר לה: התקדשי לי בדינר זה, נטלתו וזרקתו לים בפניו, או לאור או לכל דבר האבד, אינה מקדשת. ואין צריך לומר אם זרקתו בפניו למקום שאינו אבד, שזה מוכיח שאינה חפצה בקדושין:

ח. אמר לה: התקדשי לי במנה, אמרה: תנהו לאבא, או לאביד, או לפלוני, ונתנו להם, אף על פי שאמר לה: התקדשי לי במנה שנתתי להם, אינה מקדשת. אבל אם אמרה: שיקבלום לי, מקדשת, אפלו לא תזר ואמר: התקדשי לי במנה שנתתי להם:

י. היו לו מיני פלים או מיני מאכל או שאר כל דבר, ואמרה לו: תן לי מעט מאלו, ואמר לה: אם אתן לך תהיי מקדשת לי, אם אמרה: הן, ונתן לה, הרי זו מקדשת. אבל אם אמרה לו: תן לי מהן, או השלף לי, או דברים שענינם לא תשחק עמי בדברים אלו אלא תן לי בלבד, ונתן לה, אינה מקדשת. וכן אם היה שותה יין ואמרה לו: תן לי כוס אחד, ואמר לה: אם אתן לך הרי את מקדשת לי בו, ואמרה: השקני והשקה אותה, אינה מקדשת, שאין הדברים נראים אלא השקיני בלבד ולא תשחק עמי בדבר אחר. ואם אמר בשעה שנתנו לה: הרי את מקדשת לי, וקבלה, מקדשת:

סימן ל

לאיזה מקום צריך לתן הכסף, ודין אם קדשה בכבר, ובו י"א מעיפים:

א. המקדש את האשה בכסף או בשטר, אינו צריך שיטן הקדושין לתוך ידה, אלא כיון שרצתה לזרק לה קדושיה, וזרקו, בין לתוך ידה בין לתוך חיקה או לתוך חצרה או לתוך שדה שלה, הרי זו מקדשת:

ב. היתה עומדת ברשות הבעל, צריך שיטן לתוך ידה או לתוך חיקה:

ג. היתה עומדת ברשות שהיא של שניהם, וזרק לה קדושיה מדעתה ולא הגיעו לידה או לחיקה, הרי זו מקדשת קדושי ספק. ואפלו אמרה לו: הנח קדושי על מקום זה, ואותו המקום של שניהם, הרי אלו קדושי ספק:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (הארי"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן לא

שולחן ערוך

זה שוה פרוטה במקום אחר. ויש אומרים שאם
קדש בתבשיל או בירק שאינו מתקיים וכיוצא
בהם, אם לא היה שוה פרוטה באותו מקום, אינה
מקדשת כלל, שהרי דבר זה אינו מגיע למקום
אחר עד שיפסיד ויאבד ולא יהיה שוה פרוטה:

ד. הא דאמרינן שהיא מקדשת מספק שמא דבר זה
שוה פרוטה במקום אחר, צריכה גט להתירה
לעלמא. ואם רוצה לקיימה, צריכה קדושין אחרים.
ואם קדשה אחר קדושין גמורים, יגרש ראשון
ונושא שני. אבל לא יגרש שני וישא ראשון. ויש
אומרים שאם ילדה משני ולא גרש ראשון, הולד
כשר:

ה. האומר לאשה: התקדשי לי בתמרה זו, התקדשי
לי בזו, התקדשי לי בזו, אם יש באחת מהן שוה
פרוטה הרי זו מקדשת. ואם לאו, אינה מקדשת
אלא מספק, שמא תשוה תמרה אחת פרוטה במקום
אחר. ואם אמר לה: התקדשי לי בזו ובזו ובזו,
כלן מצטרפות, שאם יש בכלן שוה פרוטה,
מקדשת, ואם לאו, אינה מקדשת אלא מספק.
היתה אוכלת ראשונה ראשונה אם יש באחרונה
שוה פרוטה מקדשת ואם לאו אינה מקדשת אלא
מספק שאותם תמרים שאכלה הרי הן כמלוה,
והמקדש במלוה אינה מקדשת, ונמצא שאין
קדושין אלא בתמרה אחרונה:

ו. אם אמר לה: התקדשי לי באלו, ואכלה אותם
ראשונה ראשונה, גם אותם שאכלה מצטרפות
לשוה פרוטה, כיון שגמר כל דבריו קדם שנתן לה
כלום, אם פן מיד כשנתן לה הראשונה, בתורת
קדושין באה לידה, ומדידה קאכלה. והוא הדין אם

ט. התקדשי לי במנה, ואמרה לו: הניחהו על
הסלע, אינה מקדשת. ואם היה סלע שלה,
מקדשת. היה סלע של שניהם, הרי זו מקדשת
בספק:

י. התקדשי לי בכפר זה, ואמרה לו: תנהו לעני
פלוגי, אפלו היה עני הסמוך עליה, אינה מקדשת:

יא. התקדשי לי בכפר זה, ואמרה לו: תנהו לכלב
זה, אם היה הכלב שלה, הרי זו מקדשת. ואם
לאו, אינה מקדשת. ואם היה רץ אחריה לנשכה,
הרי זו ספק מקדשת:

סימן לא

שאין מקדשין בפחות משוה פרוטה, ואם צריך
שומא, ובו ט' סעיפים:

א. אין מקדשין בפחות משוה פרוטה. ומיהו, אם
קדשה בחפץ סתם, אין צריך לשום אותו תחלה
אם שוה פרוטה, אלא אם שוה פרוטה, מקדשת.
ואפלו אם אמר לה: התקדשי לי בחפץ זה ששוה
חמשים זוז, ולא שמו אותו תחלה, אם נמצא אחר
כך ששוה חמשים זוז, מקדשת:

ב. יש אומרים שאם קדשה בדבר שאין בקיאות
בשומתן ופעמים טועים בהם הרבה, כגון אבנים
טובות ומרגליות וכיוצא בהם, ואמר לה: התקדשי
לי באבן זו ששוה חמשים זוז, צריך שומא, ולא
סמכה דעתה. ויש מי שאומר, שאפלו קדשה באבן
סתם, ולא אמר לה ששוה חמשים זוז, צריכה
שומא, ולכך נהגו לקדש בטבעת שאין בה אבן:

ג. קדש באכל או בכלי וכיוצא בו, ששוה פחות
משוה פרוטה, הרי זו מקדשת מספק, שמא דבר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן לב

שולחן ערוך

לשמה, אינה מקדשת. ואינו כותבו אלא לדעתה.
ואם כתבו שלא לדעתה, הרי זו ספק מקדשת:
ב. אף על פי שהשטר פסול לקדש בו, שמין את
הנזיר. אם יש בו שוה פרוטה, מקדשת, ואם לאו,
הרי זו ספק מקדשת:
ג. אם היא קטנה או נערה ומקדשה על ידי אביה
בשטר, כותב: "בתך מקדשת לי":
ד. יש מי שאומר, שצריך שיזכיר שמות האיש
והאשה בשטר קדושין, כשם שצריך להזכירם בגט:

סימן לג

כיצד האשה מתקדשת בביאה, ובו ב' סעיפים:

- א. בביאה פיצד, אמר לה בפני שני עדים: "הרי את מקדשת לי בביאה זו", ונתיחד עמה בפניהם, הרי זו מקדשת. בין שבא עליה כדרך בין שלא כדרך. ואין דינה אלא כמארסה, ולא כנשואה:
- ב. המקדש בביאה, דעתו על גמר ביאה. לפיכך, אם קדם שגמר קבלה קדושין מאחר, מקדשת לשני. אבל אם הערה בה ופרש מיד, או שאמר תחלה שדעתו לקנות בהעראה, קנה מיד:

סימן לד

ברכת הארוסין, ואם צריך עשרה, ובו ד' סעיפים:

- א. כל המקדש אשה, בין על ידי עצמו בין על ידי שליח, מברך, "אשר קדשנו במצותיו, וצונו על העריות, ואסר לנו הארוסות, והתיר לנו הנשואות [לנו] על ידי חפה בקדושין, ברוך אתה ה' מקדש ישראל". ואחר שיגמר הברכה, יקדש:

אמר: בוז ובוז, וגמר כל דבריו קדם שקבלה אותם, כלם מצטרפות אפלו אכלה ראשונה ראשונה. ויש מי שחולק בזה:
ז. אמר לה: התקדשי לי חציך בחצי פרוטה וחציך בחצי פרוטה, או שאמר לה: חציך בפרוטה וחציך בפרוטה, או חציך בפרוטה היום וחציך בפרוטה למחר, או שני חציך בפרוטה, או שאמר לחברו: שתי בנותיך לשני בני בפרוטה, או בתך מקדשת לי ופירתך מכורה לי בפרוטה, או בתך מקדשת לי וקרנצך מכורה לי בפרוטה, הרי זו ספק מקדשת:
ח. האומר לאשה: התקדשי לחצי, הרי זו מקדשת. הא למה זה דומה, לאומר לה: תהי אשתי את ואחרת, שנמצא שאין לה אלא חצי איש. אבל אם אמר: חציך מקדשת לי, אינה מקדשת, שאין אשה אחת ראויה לשנים. וכן האומר: הרי את מקדשת לי ולזה, אינה מקדשת:
ט. קדשה בכסף פחות משוה פרוטה, אף על פי ששלח לה סבלונות אחר כך, אין חוששין ששלח אותן סבלונות לשם קדושין. אבל אם קדשה בפחות משוה פרוטה, ואחר כך בא עליה סתם בפני עדים, צריכה גט, שודאי בעל לשם קדושין:

סימן לב

כיצד האשה מתקדשת בשטר, ובו ד' סעיפים:

- א. בשטר פיצד, כותב לה על הנזיר או על החרס, אף על פי שאין בו שוה פרוטה, "הרי את מקדשת לי", ונותנו לה בפני עדים. וצריך שיכתב אותו לשם האשה המתקדשת, כמו בגט. ואם כתבו שלא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן לה

שולחן ערוך

ד. יש מי שאומר, שאפלו לא מנהו שליח בהדיא, אלא שגלה דעתו שהוא חפץ באשה פלונית ואמר לו לשדךה לו, והלך השדכן וקדשה לו בלא מנוי שליחות, הרי זו מקדשת:

ה. יש מי שאומר, שאם האב הרצה הדברים לפני הבר מצוה שהוא רוצה לקדש לו, ושתק הבר, והלך האב וקדשה לו, הרי זו מקדשת, דמחמת כסופא דאב שתק ועשאו שליח לקדש לו. אבל באיניש אחרוני, כהאי גונא, הרי זו ספק מקדשת:

ו. הפל כשרין לשליחות קדושין. חוץ מחרש שוטה וקטן, לפי שאינן בני דעת. והגוי, לפי שאינו בן ברית. והעבד, לפי שאינו בתורת קדושין:

ז. האומר לשליח: קדש לי אשה במקום פלוני, וקדשה במקום אחר, אינה מקדשת. וכן בכל מה ששנה. שאם אמר לו לקדש, סתם, וקדשה על תנאי, או שאמר לו לקדשה על תנאי, וקדשה סתם או ששנה בתנאי, אינה מקדשת:

ח. אמר לו: קדשה לי והרי היא במקום פלוני, וקדשה במקום אחר, מקדשת, שאינו מקפיד אלא מראה מקום הוא לו:

ט. העושה שליח לקדש לו אשה פלונית, והלך שליח וקדשה לעצמו, הרי זה מנהג רמאות. ומה שעשה עשוי, אם לא קדשה במעות המשלח. אפלו אמר לה תחלה: פלוני שלחני לקדשך לו. ודוקא שהאשה שמעה והבינה יפה קדם קבלת הקדושין, שאמר: הרי את מקדשת לי, דאם לא כן אדעתא דמה שאמר לה בתחלה לקדשה לפלוני קבלה הקדושין. אבל אם טעה השליח ואמר: מקדשת לי,

ב. נהגו להסדיר ברכה זו על כוס של יין, ומברך עליו תחלה, ואחר כך מברך ברכה זו. ואם אין שם יין או שחר, מברך אותה בפני עצמה:

ג. אם לא ברך ברכת ארוסין בשעה שקדש, לא יברך אותה בשעת נשואין:

ד. ברכת ארוסין צריכה עשרה, לכתחלה:

סימן לה

דיני שליחות לקדושין, ובו ט"ו סעיפים:

א. האיש יכול לעשות שליח לקדש לו אשה, בין אשה סתם בין אשה פלונית, ויאמר לה השליח: "הרי את מקדשת לפלוני". אבל אם אפשר לו לקדשה בעצמו, אסור לקדשה על ידי שליח, אלא אם כן מכירה. שמא אחר כך ימצא בה דבר מגנה ותתגנה עליו. ומכל מקום, אף על פי שמכירה, מצוה שיקדשנה בעצמו, אם אפשר:

ב. השליח נעשה עד. לפיכך, אם עשה שני שלוחים לקדש לו אשה, אין צריך עדים אחרים. במה דברים אמורים, כשאין שם כפירת ממון, כגון שקדשה בשטר, או אפלו בכסף והיא מודה שקבלתו אלא שאומרת שלא קבלתו לשם קדושין אלא לשם פקדון, אבל אם יש שם כפירת ממון, שאומרת שלא קבלה מהם כסף, הרי זו ספק מקדשת:

ג. אין צריך עדים במנוי האיש שליח לקדש לו אשה, רק שהשליח והמשלח מודים בדבר. אבל בשליחות האשה שהיא עושה שליח לקבל קדושין, צריך שהיה בעדים. ויש אומרים שגם בשליחות האיש צריך עדים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

טו. לא החזק השליח בעדים, הוא אומר: לעצמי קדשתי, והיא אומרת: לראשון, השני כאומר לאשה קדשתיך והיא אומרת לא קדשתי, שהוא אסור בקרובותיה והיא מתרת בקרוביו. היא כאומרת לראשון קדשתי והוא אומר לא קדשתיך. אמרה: איני יודעת, חזקה לשני. החזק השליח בעדים, הוא אומר: לעצמי, והיא אומרת: לראשון, חזקה לראשון. אמרה: איני יודעת, שניהם נותנים גט. ואם רצו, אחד נותן גט ואחד כונס:

סימן לו

כל דיני שליחות לאשה, וכו' י"ב סעיפים:

- א. האשה יכולה לעשות שליח לקבל קדושיה. ומצוה שתתקדש על ידי עצמה, אם תוכל, אבל אסור ליכא כמו שיש באיש. ואומר האיש לשליח: "הרי פלונית ששלחה אותך מקדשת לי", והשליח אומר: "קדשתיך לך". ואם אמר: "הן", דיו. ואפלו שתק, אם היו עסוקין באותו ענין ונתן לשליח ולא פירש ולא אמר דבר, דיו. ואם מקדשה בשטר, אינו כותבו אלא מדעת השליח. ויש מי שאומר, שאינו כותבו אלא מדעתה:
- ב. בכל הדברים של קדושין דין האיש עם שלוהה כדינו עם האשה:
- ג. אמרה לשליח: קבל הקדושין במקום פלוני, והוא קבלם במקום אחר, או בכל דבר שישנה בשליחותה, אינה מקדשת:
- ד. אמרה לו: הרי הוא במקום פלוני, וקבל במקום אחר, מקדשת, שמראה מקום היא לו:

שולחן ערוך

אין כאן בית מחוש, דהקדש בטעות לא הוי הקדש. ויש מי שמחמיר להצריכה גט:

י. אם לא רצתה האשה להתקדש למשלח וקדשה השליח לעצמו, אינו נקרא רמאות:

יא. האומר לשלוחו: צא וקדש לי אשה, ומת השליח, ואינו יודע אם קדש לו אשה או לא קדש, הרי זה בחזקת שקדש, שחזקה שליח עושה שליחותו. והואיל ואין יודע איזו אשה קדש לו, הרי זה אסור בכל אשה שיש לה קרובות שהן ערוה עמה, כגון אשה שיש לה בת או אם או אחות וכיוצא בהן, שאם תאמר ישא זו, שמא אמה קדש לו שלוהו או אחותה או בתה. ומת בראשונה שאין לה קרובות כגון אלו. היתה לה קרובה כגון אם או אחות וכיוצא בהן, והיתה הקרובה אשת איש בשעה שעשה שליח, אף על פי שנתגרשה קדם שימות השליח, הרי זה מת ברה, ואין אומרים שמא קדש השליח את קרובתה אחר שנתגרשה, מפני שלא היתה ראויה בשעה שעשה השליח, ואין אדם עושה שליח לקדש לו אלא אשה שיכול הוא לקדשה בשעת השליחות:

יב. העושה שליח לקדש לו אשה פלונית, והלך וקדשה לו, וקדש המשלח בעצמו לאמה או לבתה או לאחותה, ואין ידוע איזו מהן נתקדשה ראשונה, שתיהן צריכות גט ואסורות עליו:

יג. עשה שליח ובטל השליחות קדם הקדושין, הרי הוא בטל. ואם אין ידוע אם בטל השליחות קדם או אחר הקדושין, הרי זו ספק מקדשת:

יד. אין לבטלה אלא בפני השליח עצמו. ואם בטלו שלא בפניו, מבטל:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושים סימן לו

שולחן ערוך

י. יש מי שאומר, שאין האב יכול לעשות שליח לקדש בתו בוגרת, וחלקו עליו:
יא. מי שקבל קידושין לבתו בוגרת, ולא עשאוהו שליח, יש מי שאומר שצריכה גט מספק:
יב. אין האשה עושה שליח לקבל קדושיה מיד שליח בעלה:

סימן לו

כל דיני קדושי קטנה, ובו כ"ז פעיפים:

א. האב מקדש את בתו שלא לדעתה, כל זמן שהיא קטנה. וכן כשהיא נערה, רשותה בידו וקדושיה לאביה. וכן הוא זכאי במציאתה ובמעשה ידיה ובכתבתה. אם נתאלמנה, או נתגרשה מן הארוסין, הוא זכאי בכל עד שתבגר. לפיכך, מקבל האב קדושי בתו מיום שתולד עד שתבגר. ואפלו היתה חרשת או שוטה וקדשה האב, הרי היא אשת איש גמורה. ואם היתה בת שלש שנים ויום אחד, מתקדשת בבואה מדעת אביה. פחות מכאן, אם מסרה אביה לקדושי ביאה, אינה מקדשת:

ב. בגרה הבת, אין לאביה בה רשות, והרי היא כשאר כל הנשים שאין מתקדשות אלא לדעתן:

ג. וכן אם השיאה אביה ונתאלמנה או נתגרשה בתי אביה, הרי היא ברשות עצמה. ואף על פי שעדין היא קטנה, פיון שנשאת, אין לאביה בה רשות לעולם. אבל אם קדשה, ונתאלמנה או נתגרשה פמה פעמים קדם שתבגר, חוזרת לרשות אביה:

ה. יש מי שאומר, דשליח דקדושין אינו יכול למנות שליח, דמלי ניהו ולא ממסרן לשליח:
ו. מי שקדש על ידי שליח לא יקדש פעם אחרת בשעת חפה, שלא להוציא לעז על קדושין הראשונים, שיאמרו: אין קדושי שליח כלום חזרה ובטלה השליחות קדם שקבל הקדושין, הרי הוא בטל, ואינה מקדשת. ואם אין ידוע אם בטלה השליחות קדם קבלת הקדושין או אחר כך, הרי זו ספק מקדשת:

ז. אם קבל שלוחה קדושין מאחד, והיא בעצמה קבלה קדושין מאחר, ואין ידוע אם קדושין שקבל שלוחה קדמו לשלה או שלה קדמו, אסורה לשניהם, וצריכה גט משניהם. ואם רצו, אחד נותן גט ואחד כונס. במה דברים אמורים, ברחוקים, אבל אם קדשה השליח לאב, וקדשה היא בעצמה לבן או לאח, שניהם נותנין גט ואסורה לשניהם:

ח. אשה נעשית שליח לחברתה לקבל קדושין, אף על פי שנעשית לה צרה, שמקדש לשתייהן. ויש מי שאומר, שאפלו אם כשאמרה לה: קבלי גם בשבילי, ולא השיבה הן אלא שתקה וקבלה סתם, מסתמא גם בשבילה קבלה:

ט. אשה שהיא שליח לקבל קדושין לחברתה, וכשנתן הקדושין אמר לה: "ואת נמי", או "וכן את", שתייהן מקדשות. אבל אם לא אמר לה אלא: "ואת", הרי זו שקבלה הקדושין ספק מקדשת, שמא לא נתפון אלא לראות מה בלבה, וכאלו אמר לה: ואת מה תאמרי בדבר זה, ולפיכך קבלה הקדושין היא, שהרי זה עדין שואלה לראות מה בלבה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן לו

שולחן ערוך

האב בפרוש אחר הקדושין. ויש אומרים שאם
נתרצה האב כששמע, הווי קדושין משעת שמיעה,
אפלו אם לא שדך. ואפלו אם לא נתרצה מיד
כששמע, אלא שתק ולא מתה ואחר כך נתרצה,
הוכיח סופו על תחלתו והווי קדושין משעת
שמיעה, אפלו נתאפלו המעות קדם שמיעה. במה
דברים אמורים, כשלא מחתה היא או אביה קדם
שנתרצה, אבל אם מחתה היא או אביה קדם
שנתרצה, לא הווי קדושין אפלו נתרצה האב אחר
כך:

יב. קטנה שקדשה עצמה למי שגלה האב דעתו
שהיה חפץ לקדשה, חישבן שמא נתרצה:

יג. נתקדשה לדעת אביה, ונשאת שלא לדעתו, בין
שאביה כאן בין שהלך למדינת הים, אינם גשואין.
ואם מתה, אינו יורשה ואינו מטמא לה:

יד. קטנה שהלך אביה למדינת הים, והשיאוה אחיה
ואמה, הווי קדושין וצריכה מאון. וכי אתי אביה
לא בעינא קדושין אחרים. ויש אומרים שאינן
קדושין, ואפלו מאון אינה צריכה. ומכל מקום אין
לאסרה עליו משום דתחשב כפנויה ועומדת אצלו
בזנות, כיון שדך קידושין ונשואין היא אצלו:

טו. המקדש בתו, סתם, או שאמר לו: אחת
מבנותיך מקדשת לי, אין הבוגרת בכלל, אפלו
נתנה לו רשות לקבל קדושיה ושיהיה הכסף שלו.
ודוקא דשויתיה שליח לקבל קדושין, סתם, ולא
אמרה: מפלוני, אבל אמרה: מפלוני, גם היא ספק
מקדשת, ושאר הבוגרות אינן בכלל:

טז. מי שיש לו שתי בנות, אפלו שתייהם קטנות,
ושדך אחת מהן לאחד, ואחר זמן קבל ממנו

ד. נתקדשה קדם שתבגר, שלא לדעת אביה, אינה
מקדשת:

ה. קדשה אביה בבקר וקדשה עצמה בערב, ושניהם
ביום שנשלם בו ששה חדשים של ימי נערות,
ובדקה ומצאוה בוגרת, מחזיקים אותה בחזקת
בוגרת וקדושי האב אינם כלום. ויש מי שאומר,
דאפלו אינה מכחישתו לומר שבאו הסימנים בבקר.
ויש מי שאומר, דדוקא מכחישתו, אבל באינה
מכחישתו צריכה גט משניהם:

ו. אם בתוך הששה חדשים של נערות קדשה אביה
שלא לדעתה, והיא קדשה עצמה שלא לדעת
אביה, ונמצאו לה סימנים, הוי ספק וצריכה גט
משניהם:

ז. כשם שיכול האב לקדשה בעצמו, כך יכול
לקדשה על ידי שלוחו, או על ידי עצמה, שיאמר
לה: "צאי וקבלי קדושיך":

ח. מצוה שלא יקדש בתו כשהיא קטנה, עד
שתגדיל ותאמר: בפלוני אני רוצה:

ט. האב שנתן רשות לשלוחו לקדש בתו, והלך
הוא וקדשה לאחר, ושלוחו קדשה לאחר, אינה
מהם שקדם הווי קדושין. ואם אינו ידוע איזה
קודם, אסורה לשניהם וצריכה גט משניהם:

י. אי שני שליח אחרין, ולא בטלה לשליח ראשון
בפרוש, ואזל כל חד מניהו וקדש, בעינא גט
מתרוניהו:

יא. קטנה או נערה שקדשה עצמה בלא דעת
אביה, או נשאת, אינו כלום. ואפלו מאון אינה
צריכה. ואפלו שדכה אביה תחלה. ואפלו נתרצה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן לח

שולחן ערוך

כב. באו שנים וכל אחד ואחד אומר: אני קדשתיה, שניהם נותנין גט. ואם רצו, אחד נותן גט ואחד כונס:

כג. בא אחד וכנסה, ואחר כך בא אחר ואמר: אני קדשתיה, אינו נאמן לאסרה עליו. ויש אומרים דאפלו לא כנסה ממש, אלא כיון שהתירוה לכנס ככנסה דמי:

כד. האשה שאמרה: קדשתי את עצמי ואיני יודעת למי, ובא אחד ואמר: אני קדשתיך, נאמן לתן לה גט להתירה לעלמא, אבל לא לכנסה. ואם כנסה, אין מוציאין מידו:

כה. האב שאמר על בתו בעודה קטנה או נערה: קדשתיך וגרשתיך, נאמן לפסלה מן הכהנה. ודוקא שאמר: גרשתיך, תוך כדי דבור לקדשתיך, אבל היכא שהחזקה אשת איש על פיו, אינו נאמן לומר לאחר זמן. גרשתיך:

כו. אם אחר שבגרה אומר: קדשתיך וגרשתיך כשהייתה קטנה, אינו נאמן:

כז. אב שאמר שקדש בתו, ואחר כך קדשה לאחר ואמר: קדושי ראשון היו בפסולי עדות דאורייתא ואינם כלום, נאמן:

סימן לח

המקדש על תנאי וכל דיני תנאי, ובו ל"ט סעיפים:
א. המקדש על תנאי, אם נתקיים התנאי, מקדשת. ואם לאו, אינה מקדשת, בין שיהיה התנאי מן האיש בין שיהיה מן האשה:

קדושין ואמר, סתם: "בתך מקדשת לי", אפלו היו עסוקים בה, שתייהן אסורות לו וצריכות גט ממנו. המקדש את בתו, סתם, אין הבוגרת בכלל:

יז. מי שיש לו שתי בתי בנות משתי נשים, וכלן ברשות שלו לקדשן, ואמר למקדש בשעת הקדושין: קדשתי לך את בתי הגדולה, ואיני יודע אם גדולה שבגדולות או גדולה שבקטנות, אם קטנה שבגדולות שהיא גדולה מן הגדולה שבקטנות, כלן מתרות חוץ מן הגדולה שבגדולות:

יח. וכן אם אמר לו: קדשתי את בתי הקטנה, ואיני יודע אם קטנה שבקטנות אם קטנה שבגדולות, אם גדולה שבקטנות שהיא קטנה מן הקטנה שבגדולות, כלן מתרות חוץ מן הקטנה שבקטנות:

יט. מי שיש לו חמשה בנים ועשו כלם את אביהם שליח לקדש להם, ואמר אבי הבנים למי שיש לו חמש בנות: אחת מבנותיך מקדשת לאחד מבני, וקבל האב הקדושין, כל אחת צריכה גט מכל האחים. מת אחד מהם, כל אחת צריכה ארבעה גטין וחליצה מאחד מהם:

כ. האב שאמר: קדשתי את בתי ואיני יודע למי, אסורה לכל העולם עד שיאמר: נודע לי למי קדשתי. אפלו לא נודע לו עד שבגרה:

כא. בא אחד ואמר: אני קדשתיך, נאמן, ומתרת לו, כיון שהאב אומר: איני יודע. וכשכונסה, אינו צריך לקדשה. אבל אם האב מכחישו, יש מי שאומר שאינו נאמן אפלו להצריכה גט:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן לח

שולחן ערוך

תנאו, פקעו קדושי קמא וגמרו קדושי בתרא ואינה צריכה גט מראשון. ואם קים ראשון תנאו, אינה צריכה גט משני:

ז. לא אמר לה: על מנת, אלא אמר: אם אתן לך מנה תוך שלשים יום תהא מקדשת לי בפרוטה זו, אין הקדושין חלים אלא משעה שנתנו לה. לפיכך, אם קדשה אחר קדם שיתקיים התנאי, מקדשת לשני:

ח. האומר לאשה: הרי את מקדשת לי על מנת שירצה אבי, רצה האב, מקדשת. לא רצה, או ששתק או שמת קדם שישמע הדבר, אינה מקדשת:

ט. על מנת שלא ימחה אבי, ושמע ומחה, אינה מקדשת. לא מחה, או שמת, הרי זו מקדשת. מת הבן ואחר כך שמע האב, מלמדין את האב שיאמר: איני רוצה, כדי שלא יהיו קידושין ולא תפל לפני הדין. ויש אומרים, דאומר: על מנת שירצה, דינו כאומר: על מנת שלא ימחה. ויש מי שאומר, שדינו כאומר: על מנת שישתק:

י. אמר: על מנת שיאמר הן, אף על פי שאמר בתחלה: איני רוצה, פל שחזר ואמר: הן, נתקיים התנאי. ולכן לעולם הוי ספק, עד שימות האב. והאומר: על מנת שישתק, אם שתק בשעת שמיעה, מקדשת, אף על פי שחזר ומחה. ואם מחה בשעת שמיעה, אפלו חזר ונתרצה, אינה מקדשת. מת האב עד שלא שמע, מקדשת. והאומר: על מנת שלא ימחה, כל זמן שמחה נתבטל התנאי, אפלו נתרצה בשעת שמיעה:

ב. כל תנאי צריך להיות בו ארבע דברים, ואלו הן: שיהיה כפול, ושיהיה הן שלו קדם ללאו, ושיהיה התנאי קדם למעשה, ושיהיה התנאי דבר שאפשר לקימו. ואם חסר התנאי אחד מהם, הרי התנאי בטל, כאלו אין שם תנאי כלל, אלא תהיה מקדשת מיד, כאלו לא התנה כלל:

ג. כל האומר: "מעכשיו", או "על מנת", אינו צריך לכפל תנאו ולא להקדים תנאי למעשה, אבל צריך להתנות בדבר שאפשר לקימו. יש חולקים ואומרים דאפלו באומר: "מעכשיו", או "על מנת", צריך להיות בתנאי כל הארבעה דברים:

ד. יש אומרים דלא בעי שיהיה בתנאי ארבעה דברים אלו אלא במקום דאתי מניהו חמרא, ולא היכא דאתי מניהו קלא:

ה. התנה בשעת הקידושין שלא יהא לה שאר וכסות, תנאו קים, ואינו מתחייב לה בהם. אבל אם התנה שלא יתחייב בעונה, תנאו בטל וחיוב בה:

ו. נתן לה פרוטה ואמר לה: התקדשי לי בזה על מנת שאאתן לך מנה, כשיתקיים התנאי יחולו הקדושין למפרע, אף על פי שלא אמר: "מעכשיו", שכל האומר: "על מנת", כאומר: "מעכשיו", דמי. ואם קבלה קדושין מאחר קדם שיתקיים התנאי, ואחר כך נתקיים התנאי, אין קדושי השני פלוס. ואם אמר לה: על מנת שאאתן לך מנה תוך שלשים יום, אם נתן לה תוך שלשים יום, הו קדושין למפרע. ואם לא נתן תוך שלשים יום, אינה מקדשת, ואם קבלה קדושין מאחר תוך שלשים יום, מקדשת ואינה מקדשת עד שלשים יום, וכי שלמו שלשים יום, אם לא קים ראשון

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדוש. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן לח

שולחן ערוך

יט. על מנת שיש לי בית כור עפר, אם יש עדים שיש לו, הרי זו מקדשת. ואם לאו, הרי זו מקדשת מספק, שמא יש לו, והוא אומר: אין לי, כדי לקלקלה:

כ. הרי את מקדשת לי בזה על מנת שיש לי בית כור עפר במקום פלוני, אם יש לו באותו מקום, מקדשת בודאי. ואם לאו, מקדשת מספק, שמא יש לו שם והוא מתכוון לקלקלה:

כא. על מנת שאראך בית כור עפר, הרי זו מקדשת, ויראנה. ואם הראה ששכר מאחרים, או שלקח באריסות, אינה מקדשת:

כב. הנה לו בית כור עפר והיו בו בקעים עמקים עשרה טפחים או סלעים גבוהים עשרה טפחים, אם היו הבקעים מלאים מים, הרי הן כסלעים ואין נמדדין עמו, מפני שאינם ראויים לזריעה. ואם אינם מלאים מים, נמדדים עמו, מפני שהן ראויים לזריעה. ובור מלא מים, אף על פי שאינו בר זריעה, נמדד עמו:

כג. בית כור עפר שאמרו, צריך שיהיה במקום אחד. אבל אם היה בשנים או בשלשה מקומות מחלקים לגמרי, אין מצטרפין:

כד. על מנת שאני עשיר, ונמצא עני, או עני ונמצא עשיר. על מנת שאני כהן ונמצא לוי, או לוי ונמצא כהן. נתין ונמצא ממזר, או ממזר ונמצא נתין. בן עיר ונמצא בן כרך, בן כרך ונמצא בן עיר. על מנת שביתי קרוב למרחץ ונמצא רחוק, רחוק ונמצא קרוב. על מנת שיש לי שפחה או בת גדולה או אופה ואין לו, על מנת שאין לו ויש לו. על מנת שיש לו אשה ובנים

יא. מת הבן, מלמדין את האב שימחה, כדי שלא תזקק ליתם:

יב. אמר לה: התקדשי בפרוטה על מנת שאעשה עמך כפועל או אדבר עליך לשלטון, אם יש עדים שעשה עמה כפועל או דבר עליה לשלטון, מקדשת בודאי. ואם אין עדים, מקדשת מספק:

יג. לא נתן לה כלום, ואמר לה: התקדשי לי בשכר שאעשה עמך כפועל או שאדבר עליך לשלטון, אינה מקדשת, שישנה לשכירות מתחלה ועד סוף והנה לה מקדש במלוה:

יד. על מנת שיש לי מנה, אם ידוע בעדים שיש לו מנה, מקדשת בודאי. ואם אין ידוע, מקדשת מספק, אפלו הוא אומר: אין בידי:

טו. על מנת שיש לי מנה ביד פלוני, אם ידוע בעדים שיש לו מנה ביד פלוני, מקדשת בודאי. ואם אין ידוע, מקדשת מספק, אפלו אומר אותו פלוני: אין לו בידי:

טז. על מנת שיאמר פלוני שיש לי מנה בידו, אומר: יש לו בידי, מקדשת. לא אומר: יש לו בידי, אינה מקדשת:

יז. על מנת שיש לי מנה במקום פלוני, אם יש לו באותו מקום, הרי זו מקדשת. ואם אין לו באותו מקום שאמר, הרי זו מקדשת מספק, שמא יש לו באותו מקום והוא מתכוון לקלקלה:

יח. על מנת שאראך מנה, אינה מקדשת עד שיראנה מנה שלו. ואפלו הראה לה מנה שיש לו בעסקא מאחרים, אינה מקדשת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מדרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן לח

שולחן ערוך

כט. על מנת שאני גבור, כל שחבריו מתיראים ממנו מפני גבורתו:

ל. על מנת שאני עשיר, כל שבני עירו מכבדים אותו מפני עשרו:

לא. על מנת שאני צדיק, אפלו רשע גמור, הרי זו מקדשת מספק, שמא תרהר תשובה בלבו:

לב. על מנת שאני רשע, אפלו צדיק גמור, הרי זו מקדשת מספק, שמא תרהר עבודת אלילים בלבו:

לג. על מנת שאני בן עיר, ונמצא בן עיר וכן כרף. על מנת שאני בשם, ונמצא בשם וברסקי.

על מנת ששמי יוסף, ונמצא שמו יוסף ושמעון. הרי זו מקדשת. אבל אם אמר לה: על מנת שאין שמי אלא יוסף, ונמצא שמו יוסף ושמעון. שאיני אלא בן עיר, ונמצא בן עיר וכן כרף. שאיני אלא בשם, ונמצא בשם וברסקי, אינה מקדשת:

לד. המקדש את האשה וְחזר בו מיד הוא או היא, אף על פי שחזרו בתוך כדי דבור, אין חזרתם כלום והרי היא מקדשת:

לה. המקדש על תנאי, וְחזר אחר כמה ימים ובטל התנאי, אף על פי שבטלו בינו לבינה שלא בפני עדים, בטל התנאי והרי היא מקדשת סתם. וכן אם היה התנאי מן האשה ובטלה אותו ובינה, בטל התנאי. לפיכך, המקדש על תנאי וכעל סתם, או כנס סתם, הרי זו צריכה גט אף על פי שלא נתקיים התנאי, שמא בטל התנאי כשבעל או כשפנס:

לו. אמר לה: התקדשי לי בפרוטה זו על מנת שאמתן ליך מנה, ואחר כך אמר שאינו רוצה לקיים

ואין לו, על מנת שאין לו ויש לו. בכל אלו, או שאמר: התקדשי לי בכוס זה של זין ונמצא של דבש, או דבש ונמצא מים, כגון שהיה מכסה ולא הכירה בו עד אחר כך, בכל אלו והדומה להם, אפלו אמרה: בלבי היה להתקדש לו אפלו לא נתקיים התנאי, אינה מקדשת, לא שנא אם קבלה היא הקדושין, לא שנא אמרה לשליח לקבלם בתנאי ושנה השליח. וכן אם היא הטעתו, אפלו אמר: בלבי היה לקדשה אף על פי שהטעני, אינה מקדשת. אבל אם כנסה סתם ואמר: כסבור הייתי שהיא כהנת, והיא לוייה, או לוייה והיא כהנת, עשירה והיא ענייה, ענייה והיא עשירה, הרי זו מקדשת:

כה. על מנת שאני יודע לקרות, צריך שיקרא התורה ויתרגם אותה תרגום אנקלוס הגר. ואם אמר לה: על מנת שאני קרא, צריך להיות יודע תורה גביאים וכתובים בדקדוק יפה:

כו. על מנת שאני יודע לשנות, צריך להיות יודע המשנה. ואם אמר: על מנת שאני תנאה, צריך להיות יודע לקרות המשנה וספרא וספרי ותוספתא של רבי חייא:

כז. על מנת שאני תלמיד, כל ששואלין אותו דבר אחד בתלמודו, ואמרו, ואפלו בהלכות החג שמלמדים אותן ברבים מדברים הקלים סמוך לחג כדי שיהיו כל העם בקיאים בהם:

כח. על מנת שאני חכם, כל ששואלים אותו דבר חכמה, דחינו דבר התלוי בסברא, בכל מקום, ואמרה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מרחץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן לט

שולחן ערוך

מִנְתַּ שְׁתֵּהִיָּה מִתְּרַת לְפִלוֹנִי, הֲרִי זֶה מִקְדָּשְׁתָּ וְתִהְיֶה
אֲסוּרָה עָלָיו כִּשְׂאֵר הָעָם, מִפְּנֵי שֶׁהִתְנַּה בְּדָבָר שְׂאִי
אֲפֹשֶׁר לְקַיְמוֹ:

סימן לט

המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים
ומומין, ועל מי להביא ראיה אם נמצאו, וכו' ו'
סעיפים:

א. המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים,
ונמצא עליה אחד משלשה נדרים אלו שדרף בני
אדם להקפיד עליהם: שלא תאכל בשר, או שלא
תשתה יין, או שלא תתקשט במיני צבעונים, אינה
מקדשת. והוא הדין לנדרים שבינו לבינה דהוי
בכלל נדרים שדרף בני אדם להקפיד עליהם.
נמצא עליה נדר חוץ מאלו, אף על פי שהוא
אומר: מקפיד אני אפלו על זה, הרי זו מקדשת.
ואם אמר לה: על מנת שאין עליך כל נדר, אפלו
נמצא שנדרה שלא תאכל חרובין, אינה מקדשת.
ויש מי שאומר שחוששין שמא תלך אצל חכם
ויתיר לה

ב. היו עליה נדרים, והלכה אצל חכם והתירה,
מקדשת. ואפלו היא אשה חשוכה. במה דברים
אמורים, שהתירה חכם קדם שנודעו לבעל, אבל
אם נודעו לבעל קדם שהתירה, מיד נתבטלו
הקדושין. ויש מי שאומר, שאם היא אשה חשוכה,
אפלו אם קדם שנודעו לבעל התירה חכם, היא
ספק מקדשת:

ג. המקדש את האשה על מנת שאין בה מומין,
ונמצאו בה אחד מן המומין הפוסלים בנשים, אינה

תנאו לעולם, אין כופין אותו לקימו, אלא קדושיו
בטלים ואינה צריכה גט. ומכל מקום בעל נפש
לא ישאנה בלא גט, שמא אחר כך יאמר שרוצה
לקיים התנאי, לקלקלה על השני. ואם אמר שעדין
רוצה לקימו, אין יכולים לכפו כל שנים עשר
חדש, כדין זמן שנותנים לבתולה, ומשנים עשר
חדש ואילך כותבין עליו אגרת מרד. ואם מת
קדם שקיים התנאי, אפלו חליצה לא בעיא. ואם
מחלה היא התנאי בחיי המקדש, גמרו הקדושין
מיד, כאלו קימו. וכל זה כשלא פנסה, אבל
כנסה, מקדשת מיד, דמסתמא בשעת כניסתה
לחפה מחלה לתנאי, וחייב לתן לה כתבתה:

לז. מי שהלך למדינת הים וקדש על תנאי: אם
באתי מכאן עד שנים עשר חדש תהיה מקדשת
מעכשו, וקדם שהלך נתרצו שניהם להאריך הזמן,
ועבר שנים עשר חדש ולא בא, ובא קדם הזמן
האחרון, הוי קידושין, דכל מעשה שנעשה על
תנאי יכול לבטל התנאי. ואפלו נתאפלו המעות,
הוי קדושין למפרע כשנתקיים תנאי השני:

לח. בקדושין, תנאי שהוא לטובתו, כגון על מנת
שאין בה מומין או שאין עליה נדרים, יכול
לבטלו. אבל אם הוא לטובת האשה, כגון על מנת
שאתן ליה מאתים וזו, נהי שהתנאי יכול לבטל,
מכל מקום אינה מקדשת אם לא יתן לה מאתים
זו:

לט. האומר לאשה: הרי את מקדשת לי חוץ
מפלוגי, כלומר שלא תאסר עליו, אלא תהיה אשת
איש לכל העולם ולפלוגי כפנויה, הרי זו מקדשת
מספק. אבל אם אמר לה: הרי את מקדשת לי על

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק

יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן מ

שולחן ערוך

דין המקדש לאחר זמן, כגון לאחר שתלד ודומיו, ובו ח' פעיפים:

א. האומר לאשה: הרי את מקדשת לי בפרוטה זו לאחר שלשים יום, אף על פי שנתאכלו המעות בתוך שלשים יום, הרי זו מקדשת לאחר שלשים יום. ואם חזר בו בתוך השלשים יום, או חזרה היא, אינה מקדשת:

ב. בא שני וקדשה בתוך שלשים יום, הרי זו מקדשת לשני לעולם, לפי שבשעה שקדשה השני לא היתה מקדשת ותפסו בה קדושי שני ונעשית אשת איש, ולאחר השלשים יום כשיבואו קדושי ראשון ימצאו אותה אשת איש, ונמצא הראשון כמי שקדש אשת איש שאין קדושין תופסין בה:

ג. האומר לאשה: הרי את מקדשת לי בפרוטה זו מעכשו ולאחר שלשים יום, ובא אחר וקדשה בתוך השלשים יום, הרי זו מקדשת מספק לשניהם. לפיכך, שניהם נותנין גט, בין בתוך השלשים יום ובין לאחר השלשים יום:

ד. אמר לה: הרי את מקדשת לי מעכשו ולאחר שלשים יום, ובא אחר ואמר: הרי את מקדשת לי מעכשו ולאחר עשרים יום, ובא אחד ואמר: הרי את מקדשת לי מעכשו ולאחר עשרה ימים, אפלו הם מאה על הסדר הזה, קדושי כלם תופסין בה וצריכה גט מפל אחד ואחד, מפני שהיא ספק מקדשת מפלן:

ה. האומר לאשה: הרי את מקדשת לי בפרוטה זו לאחר שאתגיר, לאחר שתתגירי, לאחר שאשתחרר, לאחר שתשתחררי, לאחר שימות בעלך, לאחר

מקדשת. נמצא בה מום אחר חוץ מאותם המומין, אף על פי שאמר: מקפיד אני אפלו על זה, הרי זו מקדשת:

ד. ומה הן המומין הפוסלים בנשים, כל המומין הפוסלים בכהנים פוסלים בנשים, ויותר עליהם בנשים: ריח רע, וזעה, וריח הפה, וקול עבה, ודדיה גסים מתברותיה טפה, וטפח בין דד לדד, ונשיכת פלב ונעשה המקום צלקת, ושומא שעל הפדחת, אפלו היתה קטנה ביותר, ואף על פי שאין בה שער, וזו היא השומא שיתרה אשה על הכהנים, והוא שעומדת תחת כפה שבראשה, פעמים נראית ופעמים אינה נראית, שאם תמיד נראית, הרי ראה ונתפס, ואם תמיד אינה נראית, אינו מום:

ה. המקדש אשה סתם, ונמצאו עליה אחד מן המומין הפוסלים בנשים, או נמצא עליה אחד מנדרים שדרך בני אדם להקפיד עליהם, הרי זו מקדשת מספק:

ו. קדשה על מנת שאין בה מומין, והיו בה מומין והלכה אצל רופא ורפא אותה, אינה מקדשת. אבל אם התנה האשה שאין בו מומין, והיו בו מומין והלך אצל רופא ורפאו, הרי זו מקדשת, שאין גנאי לאיש במומין שכבר נתרפאו, והאשה אינה מקדשת על זאת:

ז. קדשה על מנת שלא יהיו בה מומין, ונמצאו בה מומין ורפאן הרופא, הרי זו מקדשת למפרע:

סימן מ

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

יה

יה

לחודש

אבן העזר

הלכות קדושין סימן מא

שולחן ערוך

מקדשת לי, וקבל האב הקדושין, או אם שתיים או שלש אחרות עשתה אחת מהן שליח לחברתה לקבל קדושיה, ונתן בידה, ואמר לה: אחת מכן מקדשת לי, כלן צריכות גט ממנו, ואסור לבוא על שום אחת מהן, שמא היא אחות אשתו:

ג. קדש נשים רבות כאחת, והיו בהן שתי אחרות אשה ובתה, אם אמר: הראויה מכן לביאה מקדשת לי, הרי כלן מקדשות לו חוץ משתי אחרות או אשה ובתה וכיוצא בהן. ואם אמר: כלכן מקדשות לי, נכריות מקדשות ואחרות אין מקדשות. ויש אומרים שאף נכריות אינן מקדשות, הלכך נכריות מקדשות מספק. ואם אמר: אחת מכלכן מקדשת לי, כלן, בין נכריות בין אחרות, מקדשות מספק:

ד. אם היתה בתוך הנשים שקדש שפחה או כותית, או שהיא ערוה עליו כגון אשת איש או בתו או אחותו וכיוצא בהן, ואמר: הראויה מכן לביאה מקדשת לי, שאר נשים מקדשות. ואם אמר: כלכן מקדשות לי, שאר נשים מקדשות מספק:

סימן מב

אין מקדשין אלא לרצון האשה ובפני שני עדים,

ובו ה' סעיפים:

א. אין האשה מתקדשת אלא לרצונה. והמקדש אשה בעל כרחה, אינה מקדשת. אבל האיש שאנסוהו עד שקדש בעל כרחו, הרי זה מקדשת, ויש אומרים שאינה מקדשת, הלכך הוה לה ספק:

ב. המקדש שלא בעדים, ואפלו בעד אחד, אינם קדושין. ואפלו שניהם מודים בדבר. ואפלו קדשה

שתמות אחותך, אינה מקדשת, לפי שאינו יכול עתה לקדשה:

ז. האומר ליבמה: הרי את מקדשת לי בפרוטה זו לאחר שיחליץ לך יבמיה, הרי זו ספק מקדשת:

ז. הנותן שתי פרוטות לאשה, ואמר לה: הרי את מקדשת לי היום באחת, ובאחת לאחר שאגרשך, הרי זו מקדשת, וכשיגרש אותה תהיה ספק מקדשת. אבל אם נתן פרוטה לאשת איש ואמר לה: הרי את מקדשת לאחר שתגרשי, או אם נתן פרוטה לאשתו ואמר לה: הרי את מקדשת לי לאחר שאגרשך, אינו כלום:

ח. האומר לחברו: אם תלד אשתך נקבה תהא מקדשת לי, אינו כלום. ולהרמב"ם וקצת מפרשים, אם היתה אשת חברו מעברת והכר העבר, הנתן מקדשת, וצריך לחזור ולקדשה מאביה לאחר שתלד, כדי שיכניסנה בקדושין שאין בהם דפי:

סימן מא

דין המקדש שתי אחרות, או הרבה נשים והיו בהם נכריות. ובו ד' סעיפים:

א. מקדש אדם כמה נשים כאחד, והוא שיהיה שוה פרוטה לכל אחת ואחת. ויכולה אחת מהן לקבל הקדושין בשביל כלן, לדעתן:

ב. המקדש שתי נשים כאחת, שאסור לשא שתייהן משום ערוה, אינן מקדשות. כיצד, כגון שקדש אשה ובתה, או שתי אחרות כאחת, שאמר: הרי שתיכן מקדשות לי, אינן מקדשות ואין שום אחת מהן צריכה גט. ואם לא קדש אלא אחת, ולא פרש איזו, כגון שאמר לאב: אחת מבנותיך

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן מג

שולחן ערוך

כתבתה קימת ואין צריך לכתב לה כתבה אחרת.
ודוקא מנה ומאתים, אבל תוספת אין לה:
ב. המקדש את הקטנה היתומה, או קטנה שיצתה
מרשות אביה, אימתי ממאנת וכל דיניה יתבאר
בסימן קנ"ה:

סימן מד

קדושי חרש שומה וקטן, עריות וחיבי לאוין, ובו
י"ב סעיפים:

- א. חרש וחרשת אינם בני קדושין מן התורה, בין נשאו פיוצא בהן בין חרש שנשא פקחת בין חרשת שנשאת לפקח. אבל חכמים תקנו להם נשואין. לפיכך, אם בא פקח וקדש אשת חרש הפקחת, הרי זו מקדשת לשני קדושין גמורים, ונותן גט והיא מתרת לבעלה החרש:
- ב. שוטה ושוטית אין להם קדושין לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים, לא שנא עם פיוצא בהם לא שנא עם פקחים:
- ג. שכור שקדש, קדושיו קדושין אפלו נשתכר הרבה. ואם הגיע לשכרותו של לוט, אין קדושיו קדושין. ומתישבין בדבר זה:
- ד. סריס שקדש, בין סריס חמה בין סריס אדם, וכן אילונית שנתקדשה, הוי קדושין, ויש אומרים שאילונית ודאית אינה מקדשת:
- ה. טמטום ואנדרוגינוס שקדשו, או שקדשם איש, קדושיהם ספק וצריכין גט מספק:

- בפני עד אחד ואחר כך קדשה בפני עד אחר, זה שלא בפני זה, אינה מקדשת:
- ג. צריך שיראו המקדש והמתקדשת את העדים, אבל אם ראו אותם שנים מהחלון והם רואים ואינם נראים לו או לה, אינה צריכה ממנו גט:
- ד. קדש בפני עדים, אפלו לא אמר: אתם עדים, מקדשת:

ה. המקדש בפסולי עדות דאורייתא, אינן קדושין. אבל בפסולי עדות דרבנן, או בעדים שהם ספק פסולי תורה, אם רוצה לכנס חוזר ומקדש בעדים כשרים. ואם לא רצה לכנס, צריכה גט מספק. ואפלו כפרה האשה ואומרת: לא קדשתני, כופין אותו לתן גט. וכן דין כל קדושי ספק, אם רצה לכנס חוזר ומקדש ודאי, ואם לא רצה לכנס צריכה גט ממנו מספק, ואם עמד אחר וקדשה, הרי זו מקדשת לשני מספק, וצריכה גט משניהם, או מגרש ראשון ונושא שני. אבל לגרש ולכנס ראשון, לא:

סימן מו

אין קדושין לקטן, ודיני קטן וקטנה אם הגדילו, ובו
ב' סעיפים:

- א. קטן שקדש או נשא, אינו כלום, דלא תקנו רבנן נשואין לקטן. ואסור להשיאו אשה בעודו קטן. ואפלו שלח סבלונות משהגדיל, אינו כלום, דלא תישנן שמא שלח לשם קדושין. אבל אם יש עדים שנתחד עמה משהגדיל, צריכה גט, משום דמסתמא בעל לשם קדושין. ואם קימה משהגדיל,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן מה

שולחן ערוך

א. מקום שנהגו לשלח סבלונות לארוסה אחר שתתארס, ובאו עדים שראו סבלונות הובלו לה, חוששין שמא נתקדשה וצריכה גט מספק, אף על פי שרב אנשי העיר אין משלחין סבלונות אלא קדם הקדושין. ומקום שנהגו כלם לשלח סבלונות בתחלה, ואחר כך מקדשים, וראו סבלונות, אין חוששין לה. ורש"י פרש שחשש הסבלונות הוא שמא הם עצמם נתנו לקדושין:

ב. האדנא, נהגו בכל מלכות ארץ ישראל ומצרים ותוגרמה שלא לחוש לסבלונות, וזולתי בקונסטנטינא שחוששין להם:

ג. חוששין לכתבה, שאם כתב לה כתבה, אף על פי שלא הגיע לידה, אם דרך מקצת אנשי העיר שמקדשין ואחר כך פותבים כתבה, חוששין שמא נתקדשה, אף על פי שאין שם סופר מצוי, ואין אומרים שמא הסופר נזדמן לו וכתב. ואם דרך כל אנשי העיר שפותבין הכתבה קדם הקדושין, אין חוששין לקדושין:

סימן מז

דיני קלא בקדושין, ואם מבטלין הקול, וכו' ח' סעיפים:

א. פנויה שיצא עליה קול שנתקדשה היום לפלוני בעיר זו, חוששין לה והרי היא ספק מקדשת, אף על פי שאין שם ראיה ברורה. וכל קול שלא החזק בבית דין, אין חוששין לו. וכיצד הוא הקול שתחזק זו בו שהיא מקדשת, כגון שבאו שני והעידו שראו הנרות דולקות, ומטות מצעות, ובני אדם נכנסים ויוצאים, ונשים שמחות לה ואומרות:

ו. המקדש אחת מכל העריות לא עשה כלום, שאין קדושין תופסין בהן. חוץ מהנדה, שהמקדש נדה מקדשת קדושין גמורים, ואין ראוי לעשות כן:

ז. המקדש אחת מהשניות או מאסורי לאוין או מאסורי עשה, הרי זו מקדשת קדושין גמורים, חוץ מיבמה שנתקדשה לזר, שאינה מקדשת אלא מספק:

ח. המקדש גויה או שפחה אינו כלום, שאינן בני קדושין. וכן גוי ועבד שקדשו ישראלי, אינו כלום:

ט. ישראל מומר שקדש, קדושיו קדושין גמורים. וצריכה ממנו גט. ואפלו זרעו שהוליד משהמיר, אם קדש אותו זרע ישראלי, קדושיו קדושין. ודוקא שהולידו מישראלית, אפלו ממרת. אבל אם הולידו מן הגויה, דינו כגוי, אפלו היה המוליד ישראל שאינו מומר:

י. כותי שקדש, צריכה ממנו גט:

יא. מי שחציו עבד וחציו בן חורין שקדש ישראלי, הרי זו ספק מקדשת:

יב. המקדש מי שחציה שפחה וחציה בת חורין, צריכה גט. ואם עד שלא נתן לה גט, נשתחררה, ואחר כך קדשה אחר, מקדשת לשניהם, וצריכה גט משניהם, או מגרש ראשון ונושא שני. ואם מתו, אחיו של אחד חולץ, ואחיו של שני או חולץ או מיבם:

סימן מה

שחוששין לסבלונות ולכתבה, וכו' ג' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן מז

שולחן ערוך

לאחר. ואם כנסה שני קדם שגרש ראשון, הרי זו
אסורה עליו עולמית, אף לאחר שגרש ראשון:
ו. יצא עליה קול שהיא מקדשת לפלוני, ויצא קול
אחר כמותו שהיא מקדשת לאחר, אחד מגרש
ואחד כונס, בין ראשון ובין אחרון:
ז. יצא עליה קול שנתקדשה לפלוני וגרשה, אין
חוששין לאסרה משום הקדושין, ואסורה לכהן
משום קול הגרושין:
ח. קול היוצא אחר הנשואין, או אפלו אחר
ארוסין, לומר שנתקדשה לאחר תחלה, אין חוששין
לו:

סימן מז

עדים המכחישים זה את זה בקדושין. או היא
אומרת: נתקדשתי, וחזרה, ובו ד' פעיפים:

- א. שנים אומרים: ראינו שנתקדשה, ושנים
אומרים: לא ראינו שנתקדשה, הרי זו מקדשת,
אפלו כלם דרים עמה בחצר, לא ראינו אינו
ראיה, שאפשר שנתקדשה בצנעה:
- ב. שנים אומרים: נתקדשה, ושנים אומרים: לא
נתקדשה. לא שנא שזרק לה קדושיה, שנים
אומרים: קרוב לו, ושנים אומרים: קרוב לה. לא
שנא אמרו השנים שמעולם לא היה לה ספק
קדושין. לא תנשא, ואם נשאת, תצא. ואם נשאת
לאחד מעדיה, ואומרת: ברי לי שלא נתקדשתי,
לא תצא:
- ג. עד אחד אומר: נתקדשה, ועד אחד אומר: לא
נתקדשה, אם אמר שמעולם לא היו בה ספק
קדושין, תנשא לכתחלה. ואם זרק לה קדושין

- נתקדשה פלונית [היום]. אבל אם שמעו אותן
אומרות: פלונית תתקדש היום, אין חוששין לה,
שמא נזדמנו לקדש ולא נתקדשה:
- ב. וכן אם באו שנים ואמרו: ראינו כמו שמחת
ארוסין, ושמענו הברה, ושמענו מפלוני ששמע
מפלוני שנתקדשה פלונית בפני פלוני ופלוני
והלכו להם העדים למדינה אחרת או מתו, הרי זה
קול שמחזיק אותה מקדשת. ||
- ג. במה דברים אמורים, שלא היה שם אמתלאה.
אבל אם היה שם אמתלאה, ושמעו האמתלאה
כששמעו שנתקדשה, לא החזקה מקדשת. כיצד
היא האמתלאה, פלונית נתקדשה על תנאי או
קדושי ספק, כגון שאומרים שזרק לה קדושין ספק
קרוב לו ספק קרוב לה, או אם יש להסתפק אם
יש בקדושין שוה פרוטה, או שהיה קטן, לא
החזקה, אלא שואלין אותה וסומכים על דבריה,
הואיל ואין שם ראיה ברורה ולא קול חזק:
- ד. יצא עליה קול שנתקדשה לפלוני, ולאחר ימים
אמרו: אמתלאה, אם נראים הדברים לבית דין
שהוא כן, סומכין על האמתלאה ולא החזקה
מקדשת. ואם לאו, הואיל ולא נשמעת האמתלאה
בעת שנשמעו הקדושין, אין חוששין לאמתלאה:
- ה. יצא עליה קול שהיא מקדשת לפלוני, ובא אחר
וקדשה בפנינו, בודקין על קדושי ראשון שהם
בקול, אם באו עדים ברורים בראיה ברורה שהיא
מקדשת לראשון, אין קדושי שני כלום. ואם לאו,
מגרש ראשון שקדושיו בקול, ונושא שני שקדושיו
ודאי. ואם גרש השני, לא יכנס ראשון, שמא
יאמרו: החזיר גרושתו מן הארוסין אחר שנתארסה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

יה

יה

לחודש

אבן העזר

הלכות קדושין סימן מח

שולחן ערוך

אם הודו שהיו הקדושין בלא שני עדים, אין פאן קדושין:

ז. כל מקום שאמרנו שאמרה אשה לאיש: קדשתני, והוא אומר: לא קדשתך. מבקשים ממנו שיכתב לה גט להתירה:

ז. מי שאמר: קדם שקדשתי את אשתי קדשתי את אחותה בפני פלוני ופלוני והלכו להם למדינת הים, ולא גרשתיה והרי היא נשואה, אינו נאמן לאסרה על בעלה, כל זמן שלא יביא עדים. ואפלו אם תאמר היא: אמת שקדשתני, אינה נאמנת לאסר עצמה על בעלה. ואפלו אם יביא עדים שקדשה. אם נתקדשה אחות אשתו בפניו, אינה נאסרת על בעלה. וזה אסור באשתו, שפיון שאמר: שקדש אחותה תחלה, נאסר בקרובות שתיהן:

סימן מט

קדש אחת מחמש נשים וכל אחת אומרת אותי קדש, וכו' ג' סעיפים:

א. המקדש אחת מחמש נשים וכתב לה כתובה, ואינו יודע איזו היא, וכל אחת מהן אומרת: אני היא, אסור בקרובות פלן ונותן גט לכל אחת ואחת ומניח כתובה ביניהם ומסתלק. ואם קדש בביאה, קנסו אותו חכמים שימתן כתובה לכל אחת ואחת:

ב. המקדש אשה וחזר בו מיד, ואמר שהמעוה יהיו מתנה, אפלו תוך כדי דבור, אין חזרתו כלום וצריכה גט:

אחד אומר: קרוב לו, ואחד אומר: קרוב לה, לא תנשא, ואם נשאת, לא תצא:

ד. אמרה היא בעצמה: נתקדשתי, וחזרה ואמרה: פנויה אני. תוך כדי דבור, נאמנת. לאחר כדי דבור, אינה נאמנת. ואם נותנת אמתלאה לדבריה, שאמרה בן תחלה כדי שלא יקפצו עליה אנשים שאינם מהגנים וכיוצא בזה, וראינו בדבריה ממש, הרי זו נאמנת. ואם לא נותנת אמתלאה, או שנתנה ואין בה ממש, אינה נאמנת. ואם קדשה אחר, הוי ספק קדושין. לפיכך, נותן לה גט ותהיה אסורה עליו ועל הכל, עד שיבוא ארוסה:

סימן מה

אמר לה קדשתיך, והיא אומרת: לא, או להפך, וכו' ז' סעיפים:

א. האומר לאשה: קדשתיך, והיא אומרת: לא קדשתני, הוא אסור בקרובותיה והיא מתרת בקרוביו:

ב. קדשתני, והוא אומר: לא קדשתיך, הוא מתר בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו:

ג. קדשתיך, והיא אומרת: לא קדשתיך, אלא בתי, הוא אסור בקרובות האם והאם מתרת בקרוביו. ומתת בקרובות הבת, והבת מתרת בקרוביו:

ד. קדשתי את בתך, והיא אומרת: לא קדשתיך אלא אותי, הוא אסור בקרובות הבת, והבת מתרת בקרוביו. ומתת בקרובות האם, והאם אסורה על קרוביו:

ה. כל אלו שטוענין הקדושין, כשטען הטוען שהיו שם עדים והלכו להם למדינה אחרת או מתו, אבל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן נ

שולחן ערוך

כל אדם סעדה ויאכיל לרעיו או יחלק מעות לשמשים ולתזנים וכיוצא בהם, ועשה כדרך שעושים כל העם, ותורה בה, משלמת הפל, שהרי גרמה לו לאבד ממון. והוא שיהיו לו עדים כמה הוציא:

ד. המשדך בתו לחברו, ושלח לו בגדים ותכשיטין, ואחר כך נתבטלו השדוכין, וחזר בו החתן או חמיו, יחזיר מה ששלח לו, דכי היכי דהדרי סבלונות דשלח איהו לה, הדרי מאי דשלחה איהי לדידה, דאמדתן דעתה הוא שלא שלחה לו אלא על דעת שיכניסנה לחפה:

ה. ראובן שדך בתו לשמעון בקנין ושבועה והשלישו שטרות, ואחר כך ארע שהמירה אחות המשדכת, יכול שמעון לחזר בו ופטור מהקנין ומהשבועה ומחויב השטר ואם החזיר השליש השטר למשדכת, לא עשה פלוס. והוא הדין אם נשתטית המשדכת, שיוכל המשדך לחזר בו. וכן אם קלקל המשדך מעשיו, יכולה המשדכת לחזר בה ופטורה מהקנין ומהשבועה ומחויב השטר. ואם החזיר השליש השטר למשדך, לא עשה פלוס:

ו. כשרוצין לעשות הבטחות לשדוכין, עושים בענין שלא יהא אסמכתא, דהינו שעושים שטר מזה שחייב לחברו מנה, ואחר שחייב עצמו מנה שאם יקיים השדוכין ויכנס לחפה עם משדכתו זאת הרי החוב מחול לו, ואחר כך עושים שטר שתחייב חוב לזה מנה, ומתנה עמו שאם יכנס בתו לחפה עם זה המשדך יהא החוב מחול לו, ומניחים שני שטרות אלו ביד שלישי:

ג. כל מי שאינו בקי בטיב גטין וקדושין לא יהא לו עסק עמהם להורות בהם, שבקל יכול לטעות ויתיר את הערוה וגורם להרבות ממזרים בישראל:

סימן נ

מתי חוזרין הקדושין והסבלונות, ודיני קנסות, ובו ז' סעיפים:

א. המקדש את האשה, בין שחזרה היא בה ובין שחזר הוא, בין שמת הוא בין שמתה היא או שגרשה, אין הקדושין חוזרין לעולם. אפלו קדשה באלף דינר, הרי הם מתנה גמורה שאין לה חזרה. ואם היו קדושי טעות, חוזרים המעות. וכן אם היתה ממאנת. וכן אם היו קדושין על תנאי ולא נתקיים התנאי. וכן אם היו קדושי ספק:

ב. המקדש אחותו, המעות מתנה. מפני שהכל יודעים שאין קדושין תופסין בעריות, ואין זה טועה אלא גמר ונתן לשם מתנה:

ג. השולח סבלונות לבית חמיו, בין מרבין בין מועטין, בין שאכל שם סעדת ארוסין בין שלא אכל, בין שמתה היא בין שמת הוא, או שחזר בו האיש, יחזרו הסבלונות כלם חוץ מהמאכל והמשתה. וכן מעות, וכן פלים מועטין ששלח לה להשתמש שם בבית אביה, אם נשתמשה בהם ובלו או אבדו, אינם משתלמין. אבל אם היו קימים, חוזר הפל וגובה אותם בבית דין, שהדבר ידוע שלא שלחם אלא דרך נוי בלבד. חזרה היא בה, חוזר הפל. ואפלו המאכל והמשקה נותנת דמיו בזול, דהינו שאם היו דמי המאכל והמשקה ששה, משלמת ארבעה. ואם היה מנהג המדינה שיצעה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן נא

שולחן ערוך

פסקתי על עצמי, או כנס בלא נדוניא או פטרני
בגט. אבל אם פסקה היא על עצמה, ולא הגיע
ידה, הרי זו יושבת עד שתמצא מה שפסקה או
עד שתמות. במה דברים אמורים, בגדולה. אבל
בקטנה שפסקה על עצמה, כופין אותו לתן גט,
או יכנס בלא נדוניא:

סימן נג

דין הפוסק לבנו או לבתו, אם קנו. ודין אם נפלה
לפני היבם, ודין מתה הבת, ובו ג' סעיפים:

א. האב שפסק על ידי בתו, לא קנתה הבת אותה
המתנה עד שיכנס אותה בעלה. וכן הבן לא קנה
עד שיכניס, שכל הפוסק אינו פוסק אלא על מנת
לכנס. לפיכך, הפוסק מעות לחתנו ומת קדם
שיכנס, ונפלה לפני אחיו ליבם, יכול האב לומר
ליבם: לאחייך הייתי רוצה לתן, ולך איני רוצה
לתן. ואפלו היה הראשון עם הארץ והשני חכם,
ואף על פי שהבת רוצה בו:

ב. יש מי שאומר, שהפוסק לבתו כגון שאמר
בשעת קדושין: כך וכך אני נותן לבתי, קנתה
הבת לענין שאם נתיבמה לא מצי למימר: לאחייך
הייתי רוצה לתן, שהרי לבתו פסק ולא פקעו
הקדושין שמכחם יבמה אחיו:

ג. הפוסק מעות לחתנו בשעת הקדושין, ונתנם לו
קדם החפה, ומתה הבת ויש לה בן, יחזיר המעות
לאב, שכל הפוסק דעתו על מנת לכנס. ויש מי
שאומר, דהגוי מלי בפוסק לחתנו, אבל מי שנותן
לבתו סתם, שתנשא בו, ולא הזכיר שתנשא
לפלוגי, קנתה אותה מתנה, וכיון שנתקדשה, אף

ז. אם נותן משכון לחברו להבטיחו שלא יחזור בו
מהשדוכין, צריך שיאמר: אם אחזור בי תזכה בכך
וכך ממון בגוף חפץ זה:

סימן נא

דברים שנקנו באמירה אם נתנו לבתב, ובו סעיף
אחד

א. איש ואשה שהיו ביניהם שדוכין, ואמר לה:
כמה את מכנסת לי, כך וכך, ואמרה לו: וכמה
אתה נותן לי או כותב לי כך וכך. וכן האב
שפסק על ידי בנו ובתו: כמה אתה נותן לבנה כך
וכך, וכמה אתה נותן לבתך כך וכך. עמדו
וקדשו, קנו אותן הדברים ואף על פי שלא היה
ביניהם קנין. ואלו הן הדברים הנקנים באמירה.
והוא שהיו הדברים שפסקו מצויים ברשותם, שאין
אדם מקנה דבר שלא בא לעולם. ודברים אלו לא
נתנו לפתב, לפיכך אפלו נכתבו, אינם כשטר
שיטרף בהם ממשעבדים. במה דברים אמורים,
כשפסק האב לבתו, בין קטנה בין גדולה, או לבנו
ובנשואין הראשונים. אבל אם שפסק לאחיותו, או
אשה שפסקה לבתה, וכן שאר קרובים, וכן האב
שפסק לבנו או לבתו, בנשואין שניים, לא קנו
אותם הדברים עד שיקנו מיד הפוסק שהוא נותן
כך וכך:

סימן נב

הפוסק מעות לחתנו ואינו רוצה לתן לו, ובו סעיף
אחד

א. הפוסק מעות לחתנו והלך האב למדינה אחרת,
או שאין לו, יכולה היא לומר לבעל: אני לא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדוש.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן נד

שולחן ערוך

ב. המאָרס אַת האָשֶׁה וּבֵרַךְ בְּרַפְת חֲתָנִים, וְלֹא נִתְיַחַד עִמָּה בְּבֵיתוֹ, עֲדִין אַרוֹסָה הִיא. שְׂאִין בְּרַפְת חֲתָנִים עוֹשֶׂה הַנְּשׂוּאִין, אֲלֵא כְּנִסָּה לְחַפְּהָ:

ג. אָרס וְכִנְס לְחַפְּהָ, וְלֹא בֵרַךְ בְּרַפְת חֲתָנִים, הָרִי זֶה נְשׂוּאָה גְמוּרָה, וְחֻזְרָה וּמְבָרַךְ אֶפְלוּ אַחַר כַּמָּה יָמִים. וְצָרִיךְ לְכַתֵּב כְּתָבָה קֹדֶם כְּנִסָּה לְחַפְּהָ, וְאַחַר כֵּךְ יִהְיֶה מֵתָר בְּאַשְׁתּוֹ:

ד. אִין הָאָרוּס חַיֵּב בְּמִזְוֹנוֹת אַרוֹסָתוֹ, אֲלֵא אִם פֶּן הֵיטָה בַת הַנְּזוּנָת מִהֶאֱחָזִין, שֶׁהָרִי אִין לָהּ מִזְוֹנוֹת מֵאַחֶיהָ אֲלֵא עַד שֶׁתֵּאָרֵס אוֹ עַד שֶׁתִּבְגַּר, וְזוֹ אֵינָה בּוֹגֶרֶת כְּדֵי שֶׁתִּזְוֶן עֲצָמָה:

ה. אַרוֹסָה שְׂמֵתָה, אִם הֵיטָה הָאָרוּס כֹּהֵן, אֵינּוּ מִשְׁמָא לָהּ. וְאִם מֵת הוּא, אֵינָה חַיֵּבֶת לְשִׂמָּא לוֹ, וְאֵינּוּ יוֹרְשָׁה, וְאֵינּוּ חַיֵּב בְּקַבּוּרָתָהּ, אֲלֵא אֲבִיהָ יוֹרְשָׁה וְאֲבִיהָ קוֹבְרָה:

ו. הַמְּאָרֵס אֶת הָאִשָּׁה וְכָתֵב לָהּ כְּתָבָה, וְלֹא כְּנָסָה לְחַפְּהָ, עֲדִין אַרוֹסָה הִיא וְאֵינָה נְשׂוּאָה, שְׂאִין הַכְּתָבָה עוֹשֶׂה נְשׂוּאִין. וְאִם מֵת אוֹ גֵרְשָׁה, גּוֹבֵה עֵקֶר כְּתָבָה מִבְּנֵי חוּרִין, וְאֵינָה גּוֹבֵה תּוֹסֵפוֹת כָּלֵל, הוֹאִיל וְלֹא כְּנָסָה. אֲבָל אִם אָרס אִשָּׁה וְלֹא כָתֵב לָהּ כְּתָבָה, וּמֵת אוֹ גֵרְשָׁה וְהִיא אַרוֹסָה, אִין לָהּ כְּלוּם, וְאֶפְלוּ הָעֵקֶר, שֶׁלֹּא תִקְנֶנּוּ לָהּ עֵקֶר כְּתָבָה עַד שֶׁתִּנְשָׂא אוֹ עַד שֶׁיִּכְתֹּב:

ז. הַמְּאָרֵס אֶת בַּתּוֹ וְנִתְאַלְמְנָה אוֹ נִתְגַּרְשָׁה מִן הָאָרוּסִין, אֶפְלוּ כַּמָּה פְּעָמִים, קֹדֶם שֶׁתִּבְגַּר, כְּתָבָתָה שֶׁל אֲבִיהָ. נְשִׂאָתָה, וְנִתְאַלְמְנָה אוֹ נִתְגַּרְשָׁה מִן הַנְּשׂוּאִין, אִין לְאֲבִיהָ בָּהּ כְּלוּם, אֶפְלוּ בְּרֵאשׁוֹנָה:

סימן נו

על פי שבטלו הקדושין פְּשִׁמַת הָאָרוּס, אִין הָאֵב יָכוֹל לְחַזֵּר בּוֹ:

סימן נד

דין הפוסק לבנו או לבתו, ומת, ובו פְּעִיף אָחֵד

א. מִי שֶׁצָּוָה לְתַת לְבַתּוֹ כֶּךָ וְכֶךָ מְעוֹת לְפָרְנִסְתָּהּ, לָקַח בָּהֶם קָרְקַע, בֵּין שֶׁהִיָּה שְׂכִיב מְרַע בֵּין שֶׁהִיָּה בְּרִיא, וּמֵת, וְהָרִי הַמְּעוֹת בֵּינָה שְׁלִישׁ, וְאַמְרָה הַבַּת: תִּנּוּ אוֹתָם לְבַעֲלֵי, כֹּל מֵה שִׁירְצָה יַעֲשֶׂה בָּהֶם: אִם הֵיטָה גְדוּלָּה, וְנִשְׂאָתָה, הָרְשׁוֹת בְּיָדָהּ. וְאִם עֲדִין מֵאָרְסָה הִיא, יַעֲשֶׂה שְׁלִישׁ מֵה שֶׁהִשְׁלֵשׁ בְּיָדוֹ. וְאִם עֲדִין קִטְנָה הִיא, אֶפְלוּ נִשְׂאָתָה, אִין שׁוֹמְעִין לָהּ, אֲלֵא יַעֲשֶׂה שְׁלִישׁ כְּמוֹ שֶׁצָּוָה הָאֵב. (

סימן נה

דין ארוסה לענין מזונות וקבורה וירשה, ואם יש לה כתבה, ובו ז' פְּעִיפִים:

א. הָאָרוֹסָה, אִסוּרָה לְבַעֲלָהּ מִדְּבָרֵי סוּפְרִים, כֹּל זְמַן שֶׁהִיא בְּבֵית אֲבִיהָ. וְהֵבֵא עַל אַרוֹסָתוֹ בְּבֵית חָמּוּי, מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מְרָדוֹת. אֶפְלוּ אִם קִדְּשָׁה בְּבִיאָהּ, אִסוּר לוֹ לְבוֹא עָלֶיהָ בִּיאָה שְׁנֵי בְּבֵית אֲבִיהָ, עַד שֶׁיִּבְיֵא אוֹתָהּ לְתוֹךְ בֵּיתוֹ וְיִתְיַחַד עִמָּה וְיִפְרִישָׁנָה לוֹ. וְיַחַד זֶה הוּא נִקְרָא כְּנִסָּה לְחַפְּהָ, וְהוּא הַנִּקְרָא נְשׂוּאִין בְּכֹל מְקוֹם. וְהֵבֵא עַל אַרוֹסָתוֹ לְשֵׁם נְשׂוּאִין, אַחַר שֶׁקִּדְּשָׁהּ, מִשִּׁיעָרָה בָּהּ, קִנְיָהּ, וְנַעֲשִׂית נְשׂוּאָה וְהָרִי הִיא כְּאִשְׁתּוֹ לְכֹל דְּבָר. וְצָרִיךְ לְבָרַךְ בְּרַפְת חֲתָנִים בְּבֵית הַחֲתָן קֹדֶם הַנְּשׂוּאִין:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן נו

שולחן ערוך

כמה זמן נותנין לארוסה, ובו ד' סעיפים:

א. המאָרס אָשה, וְשָׁהָה כְּמָה שָׁנִים, וּתְבַעֲהָ לְנִשְׂוֹאִין וְהָרִי הִיא נִעְרָה, נֹתְנִים לָהּ שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ מִיּוֹם הַתְּבִיעָה לְפָרְנָס אֶת עֲצָמָה וּלְתַקֵּן מָה שֶׁהִיא צְרִיכָה לָהּ, וְאַחַר כֵּךְ תִּנְשָׂא. תְּבַעֲהָ אַחַר שְׁבַגְרָה, נֹתְנִים לָהּ שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ מִיּוֹם הַבְּגָר. וְכֵן אִם קִדְּשָׁה בְיוֹם הַבְּגָר, נֹתְנִין לָהּ שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ מִיּוֹם הַקְּדוּשָׁיִן, שֶׁהוּא הַבְּגָר. קִדְּשָׁה אַחַר שְׁבַגְרָה, אִם עָבְרוּ עָלֶיהָ שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ בְּבַגְרוּתָהּ וְאַחַר כֵּךְ נִתְקַדְּשָׁה, אֵין נֹתְנִין לָהּ אֶלָּא שְׁלֹשִׁים יוֹם מִיּוֹם הַתְּבִיעָה. וְכֵן הַמַּאָרֶס אֶת הַבְּעוּלָה, נֹתְנִין לָהּ שְׁלֹשִׁים יוֹם מִיּוֹם הַתְּבִיעָה:

ב. כִּשֶׁם שְׁנֹתְנִין זְמַן לְאִשָּׁה מִשְׁתַּבְּעָה הַבְּעַל לְפָרְנָס אֶת עֲצָמָה, כֵּךְ נֹתְנִין זְמַן לְאִישׁ לְפָרְנָס אֶת עֲצָמוֹ מִשְׁתַּבְּעָה הָאִשָּׁה אוֹתוֹ. וְכַמָּה זְמַן נֹתְנִין, כְּמוֹ שְׁנֹתְנִין לָהּ, אִם שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ, וְאִם שְׁלֹשִׁים יוֹם שְׁלֹשִׁים יוֹם:

ג. הַגִּיעַ זְמַן שְׁנִתְנוּ לְאִישׁ וְלֹא נִשְׂאָה, נִתְחַיֵּב בְּמִזְוֹנוּתָהּ אֶף עַל פִּי שְׁלֹא כָּנָס. וְאִם עָכְבוּ אָנָּס, כְּגוֹן שֶׁחָלָה הוּא אוֹ הִיא, אוֹ שֶׁפָּרְסָה נְדָה, אוֹ שֶׁהִגִּיעַ זְמַן בְּאַחַד בְּשַׁבַּת שְׁאִינוֹ יָכוֹל לְכַנֵּס, אֵינוֹ חַיֵּב לְזוֹנָה:

ד. הַמַּאָרֶס אֶת בֵּתוֹ קְטַנָּה, וּתְבַעֲהָ הַבְּעַל לְנִשְׂוֹאִין, בֵּין הִיא בֵּין אֲבִיהָ יְכוּלִין לְעַכֵּב שְׁלֹא תִנְשָׂא עַד שֶׁתִּגְדִּיל וְתַעֲשֶׂה נְעֻרָה. וְאִם רָצָה לְכַנֵּס, כּוֹנֵס, וְאֵין רְאוּי לְעִשׂוֹת כֵּן:

סימן נו

היה לה הצר בדרך ונכנסה עמו, ובו סעיף אחר

א. הַבְּעַל קוֹדֵם לְכָל אָדָם בִּירֵשֶׁת אִשְׁתּוֹ. וּמֵאִמָּתִי יִזְכֶּה בִּירֵשֶׁתָּהּ, מִשְׁתַּצָּא מִרְשׁוֹת הָאָב, וְאֶף עַל פִּי שְׁעֵדִין לֹא נִכְנָסָה לְחַפְּהָ, הוֹאִיל וְנִעֲשִׂית בְּרִשׁוֹת בְּעִלָּה, יִירָשְׁנָה. כִּיצַד, הָאִשָּׁה שֶׁנִּתְאַרְסָה וּמְסָרָה אֲבִיהָ לְבַעֲלָהּ, אוֹ לְשְׁלוּחֵי בְּעִלָּה, אוֹ מְסָרוּהָ שְׁלוּחֵי הָאָב לְבַעֲלָהּ אוֹ לְשְׁלוּחָיו, וּמֵתָה בְּדֶרֶךְ קֹדֶם שֶׁתִּכְנַס לְחַפְּהָ, אֶף עַל פִּי שֶׁהִגְדוּגְנָא עֵדִין בְּבֵית אֲבִיהָ, בְּעִלָּה יוֹרְשָׁה. וְכֵן אִם הִלֵּךְ הָאָב אוֹ שְׁלוּחֵי הָאָב עִם הַבְּעַל, וְנִכְנַס עִמָּה בְּדֶרֶךְ לְחַצֵּר וְנִתְיַחַד עִמָּה שֵׁם לְשֵׁם נִשְׂוֹאִין, וּמֵתָה, הָרִי זֶה יִירָשְׁנָה בְּעִלָּה. אֲבָל אִם עֵדִין הָאָב עִם הַבְּעַל לְהוֹלִיכָה לְבֵית בְּעִלָּה, אוֹ שֶׁהִלְכוּ שְׁלוּחֵי הָאָב עִם שְׁלוּחֵי הַבְּעַל, אוֹ עִם הַבְּעַל, אֶפְלוּ נִכְנַס הַבְּעַל עִמָּה לְחַצֵּר לְלוֹן כְּדֶרֶךְ שְׁלֵגִין עוֹבְרֵי דְרָכִים בְּפִנְדָּק אַחַד, הוֹאִיל וְהָאָב אוֹ שְׁלוּחָיו עִמָּה, וְעֵדִין לֹא נִתְיַחַד עִמָּה לְשֵׁם נִשְׂוֹאִין, אִם מֵתָה יִירָשְׁנָה אֲבִיהָ, אֶף עַל פִּי שֶׁהִגְדוּגְנָתָה בְּבֵית בְּעִלָּה. וְכֵן אִם הִיתָה בּוֹגְרָת אוֹ יְתוּמָה אוֹ אֶלְמָנָה, וְהִלְכָה הִיא בְּעֲצָמָה מִבֵּית אֲבִיהָ לְבֵית בְּעִלָּה, וְאֵין עִמָּה לֹא בְּעִלָּה וְלֹא שְׁלוּחָיו, וּמֵתָה בְּדֶרֶךְ, אֵין הַבְּעַל יוֹרֵשׁ אוֹתָהּ:

סימן נח

כמה כסות יתן לבתו, ובו ב' סעיפים:

א. צוּו חֲכָמִים שִׁיתֵּן אָדָם מִנְכָסָיו מֵעַט לְבִתּוֹ, וְזוּהוּ הַנִּקְרָא "פָּרְנָסָה". הַמְשִׂיא אֶת בֵּתוֹ סָתֵם, לֹא יִפְחַת לָהּ מִכְּסוֹת שְׁפוֹסָקִין לְאִשְׁתּוֹ עֲנִי שְׁבִישְׂרָאֵל. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, שֶׁהָיָה הָאָב עֲנִי. אֲבָל אִם הָיָה עֲשִׂיר, הָרִי זֶה רְאוּי לְתַן לָהּ כְּפִי עֲשָׂרוֹ:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גלין
יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן נט

שולחן ערוך

ויש בזה כמה חלוקים, ולפי שבזמן הזה לא נהגו
לתבוע תביעה זו ראיתי שלא להאריך בזה:

ב. התנה עם החתן להכניסה לו ערמה, לא יאמר:
לכשתבוא לביתי, אכסנה, אלא מכסה אותה ועונה
בבית אביה:

סימן סא

חפה לענין מה קונה, ובו ב' סעיפים:

א. כיון שהכניס האיש ארוסתו לחפה, אף על גב
שלא נבעלה, הרי היא כאשתו לכל דבר, וגובה
עקר כתבתה ותוספת, אם תתאלמן או תתגרש.
במה דברים אמורים, כשראויה לביאה. אבל אם
היתה נדה, ואחר כך כנסה לחפה ונתחד עמה,
אינה כאשתו, אלא לכל הדברים היא עדין
כארוסה, מאחר שהיתה נדה. ויש אומרים דדוקא
לענין שלא תגבה התוספת היא עדין כארוסה,
אבל לכל שאר דברים הרי היא פנשוואה:

ב. כשר הדבר שלא תנשא עד שתטהר:

סימן סב

מתי מברכין ברכת חתנים, ואם אוכלין כהרבה
בתים, ובו י"ג סעיפים:

א. צריך לברך ברכת חתנים בבית החתן קדם
נשואין, והן שש ברכות. ואם יש שם יין, מביא
כוס יין ומברך על היין תחלה, ומסדר את כלם
על הכוס, ונמצא מברך שבע ברכות. ואם אין יין
מצוי, מברך על השכר:

ב. יש לאדם לשא נשים רבות כאחד, ביום אחד,
ומברך ברכת חתנים לכלם כאחד. אבל לשמחה,
צריך לשמח עם כל אחת שמחה הראויה לה, אם
בתולה שבעת ימים, ואם בעולה שלשה ימים, ואין
מצרבין שמחה בשמחה:

סימן נט

המשיא בנו גדול בבית, קנאו, ובו ד' סעיפים:

א. המשיא בנו גדול בבית, קנה הבית. והוא שיהיו
נשואין ראשונים לזה הבן, ולא השיא האב בן זכר
אחר קדם לו, ולא שיר האב בזה הבית שיחד לו,
כלום. אבל אם שיר שם אפלו פך אחד, לא קנה
הבית:

ב. יחד לו בית וכלי בית, אף על פי ששיר בבית
כלי אחד לעצמו, או הנה לו שם אוצר וכיוצא בו,
קנה כלי הבית, אבל הבית לא קנה:

ג. יחד לו בית ועליה. בית קנה, עליה לא קנה.
וכן אם יחד לו בית ואכסדרה. בית קנה, אכסדרה
לא קנה:

ד. שני בתים זה לפניו מזו, לא קנה אלא האחד
שנשא בו:

סימן ס

דיני השושבינות, ובו סעיף אחד

א. כשנשא אדם אשה, דרך שרעיו ומידעיו
שולחין לו מעות כדי שיתחזק על ההוצאה שמוציא
במשתה, ואלו המעות נקראים שושבינות.
ושושבינות זו אינה מתנה גמורה, שלא שלח לו
זה אלא שאם ישא אשה יחזר וישלח לו כמו
ששלח לו. לפיכך, אם נשא זה אשה ולא התחזר
לו השושבינות, הרי זה תובעו בדין ומוציא ממנו.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יה

קודם הלימוד יאמר:

הגני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות קדושין סימן סב

שולחן ערוך

חדשות בסעדת הלילה ושחרית, אבל לא בסעדה
שלישית, וכן פשט המנהג:

ט. יש אומרים שאין לומר ו' ברכות על כוס ברכת
המזון, אלא מביא כוס אחר ואומר עליו ו' ברכות,
וחוזר ולוקח כוס של ברכת המזון ואומר עליו:
"בורא פרי הגפן". ויש אומרים שאין צריך, אלא
על כוס של ברכת המזון מברך שבע ברכות, וכן
פשט המנהג. וברכת ארוסין וברכת חתנים אומרים
אותה על שני כוסות, אפלו מקדש בשעת החפה:

י. יש אומרים שאם החתן יוצא מחפתו, אפלו כלתו
עמו, והולכים לאכל בבית אחר, אין אומרים שם
ברכת חתנים. והגני מלי כשדעתו לחזור אחר כך
לחפתו, אבל אם הולך לגמרי לבית אחר וכל
החבורה עמו, ונעשה אותו בית עקר, גם שם
נקרא חפה ומברכין ברכת חתנים. וכן לפעמים
שהולכין החתן והכלה לעיר אחרת, צריך לברך
שם ברכת חתנים, אם הוא תוך שבועה:

יא. בני החפה שנתחלקו לחבורות, אפלו אם אכלו
בבתים שאינם פתוחים למקום שהחתן אוכל, כלם
מברכין ברכת חתנים. לא מבטיא אם השמש
מצרפו, אלא אפלו אין השמש מצרפו, כיון
שהתחילו לאכל אותם שבשאר בתים כשהתחילו
אותם של בני החפה, כלם חשובים כאחד לברך
ברכת חתנים, כיון שאוכלים מסעדה שהתקינו
לחפה:

יב. השמשים האוכלים אחר סעדת נשואין, יש
אומרים שאין מברכים שבע ברכות, ויש אומרים
שמברכין, ולזה הדעת נוטה:

ג. אם יש שני חתנים יחד, מברכים ברכת חתנים
אחת, לשניהם:

ד. אין מברכין ברכת חתנים, אלא בעשרה גדולים
ובני חורין, וחתן מן המנין, בין כשאומרים אותם
בשעת נשואין בין כשאומרים אותם אחר ברכת
המזון. אבל כשאין אומרים אחר ברכת המזון,
אלא ברכת "אשר ברא", אינו צריך עשרה:

ה. מברכין ברכת חתנים בבית חתנים אחר ברכת
המזון, בכל סעדה וסעדה שאוכלין שם, ואין
מברכין ברכה זו לא עבדים ולא קטנים:

ו. עד כמה מברכים ברכה זו, אם היה אלמן שנשא
אלמנה, מברכין אותה ביום ראשון בלבד. ואם
בחור שנשא אלמנה, או אלמן שנשא בתולה,
מברכין אותה כל שבועת ימי המשטה:

ז. ברכה זו שמוסיפים בבית חתנים היא ברכה
אחרונה משבע ברכות, שהיא ברכת "אשר ברא".
במה דברים אמורים, כשהיו האוכלים הם שעמדו
בברכת הנשואין ושמעו הברכות. אבל אם היו
האוכלים אחרים, ולא שמעו ברכת נשואין בשעת
נשואין, מברכין בשבילם אחר ברכת המזון שבע
ברכות, בדרך שמברכין בשעת נשואין, והוא
שהיו עשרה, וחתן מן המנין. ויש אומרים שאפלו
היו בשעת החפה ושמעו הברכות, אם לא אכלו
שם עד עתה, מקרי פנים חדשות ומברכים
בשבילם שבע ברכות אחר ברכת המזון, וכן פשט
המנהג:

ח. יש אומרים שאינם נקראים פנים חדשות אלא
אם בן הם בני אדם שמרבים בשבילם. ויש
אומרים דשבת ויום טוב ראשון ושני הוי כפנים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

יה

יה

לחודש

אבן העזר

הלכות קדושין סימן סג

שולחן ערוך

סימן סד

זמן נשואי בתולה וברכתה, ואלמנה, ואם אינו
רוצה לעשות סעדה, וכו' ו' סעיפים:

א. הנשוא בתולה צריך לשמח עמה שבועה ימים,
שלא יעשה מלאכה, ולא ישא ויתן בשוק, אלא
אוכל ושותה ושמח עמה, בין אם הוא בחור בין
אם הוא אלמון:

ב. הנשוא את הבעולה צריך לשמח עמה שלשת
ימים, בין בחור בין אלמון. ויש אומרים דבחור
שנשא בעולה צריך לשמח עמה שבועה ימים:

ג. יש אומרים שאין נושאים נשים לא בערב שבת
ולא באחד בשבת, גזרה שמא יבוא לידי חלול
שבת בתקון הסעדה. ויש מתירין. וכן פשט המנהג
לשא נשים בערב שבת, והוא שיטרח בסעדת
הנשואין שלשה ימים קדם הנשואין. ומקום שאין
בית דין יושבים בו אלא בשני ובחמישי בלבד,
בתולה נשאת ביום רביעי, שאם היתה לו טענת
בתולים ישכים לבית דין. ומנהג חכמים שהנשוא
את הבעולה ישאנה בחמישי, כדי שיהיה שמח
עמה שלשה ימים: חמישי בשבת וערב שבת
ושבת, ויוצא למלאכתו יום ראשון:

ד. אם החתן אינו רוצה לעשות סעדה, וקרובי
הכלה רוצים שייעשה סעדה, כופין אותו שייעשה
סעדה לפי כבודו ולפי כבודה:

ה. אין כונסין בתולה לחפה, בשבת, לפי שעל ידי
החפה זוכה במציאתה ובמעשה ידיה, והנה לה
כקונה קנין בשבת. ואלמנה, אין חפה קונה בה,
אלא על ידי יחוד של ביאה זוכה במציאתה

יג. הסועד בבית חתנים, משיתחילו להתעסק בצרכי
סעדת הנשואין ולהכינה, עד שלשים יום אחר
הנשואין, מברך: "נברך שהשמחה במעונו שאכלנו
משלו". אם היו עשרה, מברך: "נברך אלהינו
שהשמחה במעונו" וכו', והם עונים: "ברוך אלהינו
שהשמחה" וכו'. וכן סעדה שעושים אותה אחר
הנשואין, מחמת הנשואין, עד שנים עשר חדש,
מברך: "שהשמחה במעונו". והאדנא ערבה כל
שמחה, ואין אומרים: "שהשמחה במעונו", אלא
בשבועת ימי המשחה. ומכל מקום נראה, דאף
לא למון שנשא אלמנה אומרים: שהשמחה במעונו,
בשלשה ימים שהוא שמח עמה:

סימן סג

בעילת מצוה וברכתו, וכו' ב' סעיפים:

א. מתר לבעל בתולה בשבת. הבועל את הבתולה,
כיון שבעל בעילת מצוה פורש מיד, אפלו היא
קטנה שלא הגיע זמנה לראות ולא ראתה. ומיהו,
אותה בעילה גומר בדרכו באבר חי. ואפלו בדיקה
ולא מצאה דם, טמאה, שמא ראתה טפת דם
כחרדל ונחפוה שכבת זרע. וצריכה שתפסוק בטירה
ותבדק כל שבועה. ולא תתחיל לבדק עד יום
חמישי לשמושה, כשאר אשה ששמה ואחר כך
ראתה. ונוהג עמה כשאר נדה, לענין הרחקה, אלא
שנדה גמורה אסור לו לישן על מטתה אפלו
כשאינה במטה, והכלה מתר לו לישן באותו מטה
לאחר שעמדה מאצלו, אפלו בסדין שהדם עליו:

ב. ויש אומרים שאחר שמצא בתולים מברך: "ברוך
אתה ה' אלהינו מלך העולם, אשר צג אגוז בגן
עדן" וכו'.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

אבן העזר

הלכות כתובות סימן סה

שולחן ערוך

שיעידו עליו עדים וינקנו מידו שהוא חייב לה, מנה
או מאתים:

ב. אם אינו יכול לכתב לה כתבה, כגון בשבת, או
ששכח לכתבה, יכול לתן לה מטלטלין כנגד
כתבתה, ויקבל עליו אחריות אם יאבדו או יזלו,
ואז מתר לבעל עד שיהיה לו פנאי לכתב:

ג. אם כתב לה כתבה, ונאבדה, או שמחלה לו,
שכתבה לו: התקבלתי כתבתי, צריך לכתב אחרת
בעקר הכתבה, שאסור לאדם לשהות עם אשתו
שעה אחת בלא כתבה:

ד. בנאבדה, אי ידעי סהדי ומנא קמא, כתבי ההוא
זמנא. ואי לא ידעי, כתבי מהשתא. ובמוחלת, אין
כותבין אלא מזמן של עכשו:

ה. אם מכרה כתבתה לבעלה, צריך לכתב לה
כתבה אחרת. אבל אם מכרה כתבתה לאחר, אין
צריך לכתב לה כתבה אחרת:

ו. כמה שעור הכתבה, לבתולה מאתים, ולא למנה
מנה, ושל זו וזו כסף מדינה. נמצא, כתבת בתולה
הם שלשים ושבעה דרהם וחצי כסף צרוף, וכתבת
אלמנה מחציתם, שהם שמונה עשר דרהם ושלשה
רביעים כסף צרוף:

ז. אם ירצה להוסיף על זה, מוסיף. וזה התוספות
שמוסיף, יש דברים שדינו בהם בעקר הכתבה,
ויש דברים שהוא חלוק בהם מעקר הכתבה,
כדלקמן:

ח. יש מי שאומר, שאין צריך קנין בשעת הנשואין
כמה שנותן לה:

ובמעשה ידיה, לפיכך צריך להתיחד עמה קדם
שבת, כדי שלא יהא פקונה קנין בשבת:

ו. אין נושאין נשים בחל המועד, לא בתולות ולא
אלמנות, ולא מייבמים. אבל מחזיר גרושתו מן
הנשואין, אבל לא מן הארוסין:

סימן סה

מצוה לשמח חתן וכלה, ודין מת וכלה, ובו ד'
סעיפים:

א. מצוה לשמח חתן וכלה ולרקוד בפניה, ולומר
שהיא נאה וחסודה אפלו אינה נאה:

ב. אסור להסתפל בפלה:

ג. צריך לתת אפר בראש החתן, במקום הנחת
תפלין, וזכר לאבלות ירושלים, דכתיב: "לשום
לאבלי ציון פאר תחת אפר":

ד. מת וכלה שפגעו זה בזה, מעבירין את המת
מלפני הפלה, לתן לה את הדרך:

הלכות כתובות

סימן סו

כמה דיני כתבה, ובו י"ג סעיפים:

א. אסור להתיחד עם הפלה קדם שיכתב לה
כתבה. והבעל נותן שכר הסופר. ואפלו אם ירצה
ליחד לה כתבתה במעות, או בשאר מטלטלין, אין
שומעין לו, אלא צריך שיכתב לה שטר על עצמו
בדמי הכתבה ויהיו כל נכסיו משעבדים לה, או

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן סז

שולחן ערוך

דין כתבת אלמנה, וחרש שוטה וקטן היא או הוא, וגר שנתגור, ובו י"א סעיפים:

א. בתולה שנתאלמנה או נתגרשה או נחלצה מן הארוסין, ונשאת, כתבתה מאתים ויש לה טענת בתולים:

ב. נתאלמנה או נתגרשה או נחלצה מן הנשואין, כגון שנכנסה לחפה, הרי היא בחזקת בעולה ואין לה אלא מנה ואין עליה טענת בתולים, אפלו יש לה עדים שלא נסתרה עם הראשון:

ג. הגירת, והשבוייה, והשפחה, שנפדו ושנתגירו ושנשחררו פחותה מבת שלש שנים ויום אחד, כתבתן מאתים ויש להם טענת בתולים. ומבת שלש שנים ויום אחד ומעלה, כתבתן מנה ואין להם טענת בתולים:

ד. קטנה פחותה מבת שלש שנים ויום אחד שנבעלה, אפלו בא עליה גדול, כתבתה מאתים. וקטן פחות מכן תשע ויום אחד שבא על הגדולה, כתבתה מאתים. ודוקא שלא הסיר בתוליה, אבל אם הסיר בתוליה אין לה אלא מנה:

ה. מכת עץ, כתבתה מנה, ואפלו לא הכיר בה, וכנסה על מנת שהיא בתולה שלמה. אבל כנסה בחזקת בתולה, ונמצאת בעולה, אפלו מנה אין לה:

ו. בתולה שהיא בוגרת או סומא, כתבתה מאתים. וכן אילונית, אם הכיר בה, כתבתה מאתים:

ז. השוטה, לא תקנו לה נשואין כלל:

ח. החרשת, אף על פי שיש לה נשואין מדבריהם, לא תקנו לה כתבה ולא מזונות ולא תנאי מתנאי

ט. כל הפוחת משעור הכתבה, בעילתו בעילת זנות. לא מבעיא אם כתבה לו אחר כך: התקבלתי ממך הכתבה, או מקצתה, דאז אין לה לדעת קצת פוסקים, אלא אפלו התנה בשעת קדושין שלא יהא לה כתבה, או שפחת לה משעורה, אף על פי שתנאו בטל ויש לה כתבה משלם, אפלו הכי בעילתו בעילת זנות, כיון שהיא סבורה שאין לה לא סמכה דעתה:

י. אם יש משפחות שנוהגים לכתב בכתבתן יותר משעור חכמים, אין למחות בידם. ולא עוד, אלא אפלו אחד מבני המשפחה ההיא שלא כתב כתבה לאשתו, מגבינן לה בתנאי בית דין לפי מה שרגילין לכתב. לפיכך, אשה שאבדה כתבתה, ידקדקו בכתבות קרובותיה, כפי מה שנהגו לכתב בני המשפחה כותבין לה. ואם כתבות נשי משפחתו יתרות מכתבות נשי משפחתה, עולה עמו ואינה יורדת:

יא. הנושא אשה סתם, כותב לפי המנהג. וכן היא שפסקה להכניס, נותנת כפי מנהג המדינה. וכשבאה לגבות כתבתה, מגבינן לה מה שבכתבתה לפי מנהג המדינה. ובכל אלו הדברים וכיצא בהן, מנהג המדינה הוא עקר, ועל פיו דנין, והוא שיהיה אותו המנהג פשוט בכל המדינה:

יב. נשא אשה ממקום אחר על דעת שתדור עמו במקומו, הולכים אחר מקומו:

יג. במקום שאין רגילים לחתם בכתבה אלא הראויים להעיד, לא יחתם מי שאינו יודע לקרות:

סימן סז

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן סח

שולחן ערוך

ב. אם מנהג המקום להעמיד עדים למשמש שלא ינהגו מנהג רמאות, וארע הדבר שלא העמידו עדים, אינו יכול לטען טענת בתולים:

ג. שני סימנים יש לבתולה: האחד, דמים שותתים ממנה בסוף ביאה ראשונה. והשני, דחק שנמצא בה בביאה ראשונה בשעת תשמיש. טענת דמים ישנה בין בקטנה בין בגדולה, אבל טענת פתח פתוח אינה טענה בבוגרת:

ד. טען ואמר: לא מצאתיה בתולה, והיא אומרת: לא בא עלי ועדין אני בתולה, בודקין אותה, או מתיחד עמה בפני עדים וחוזר ובוטל:

ה. טען טענת דמים, אם היתה ממשפחת דורקטי, הרי זו בחזקתה. ואם לאו, בודקין אותה שמא חלי גדול יש בה שיבש לחלוחית האברים, או שהיתה מתעניית ברעב, ומכניסין אותה למרחץ ומרטיבין אותה ומאכילין ומשקין אותה עד שתבעל שנית ונראה אם תוציא דם. ואם אין שם חלי ולא רעב וכיוצא בו, הרי זו טענה:

ו. טען טענת פתח פתוח, אומרים לו: הטית או לא בעלת בנחת, ולפיכך לא הרגשת בדחק. אם אמר: לא כי, אלא פתח פתוח מצאתי, הרי זו טענה אם לא בגרה עדין. ויש אומרים שאפלו לא בגרה, אינו יכול לטען טענת פתח פתוח אם מצא דם:

ז. כשאמרו שטענתו על הבתולים טענה, אם הוא כהן הרי היא אסורה עליו, ואם היא אשת ישראל מתרת לו, אלא אם כן קבל בה אביה קדושין פחות משלש שנים ויום אחד:

ח. אף כשאמרו שטענתו על הבתולים טענה, אינה מפסדת אלא עקר כתבה, אבל התוספת יש לה:

כתבה. ואם פנס החרשת, ונתפקחה, או שוטה ונשפתית, יש לה כתבה ותנאי כתבה, וכתבתה מנה:

ט. נשא חרשת או שוטה, וכתב לה מאה מנה, כתבתה קימת מפני שרצה להזיק נכסיו:

י. חרש או שוטה שנשא נשים, אף על פי שנתפקח החרש ונשתפה השוטה, אין לנשיהם עליהם פלוס. רצו לקימן אחר שהבריא, יש להן כתבה, וכתבתן מנה. ואם בית דין הם שהשיאו החרש וכתבו לה כתבה על נכסיו, נוטלת פל מה שכתבו לה בית דין. אבל השוטה, אין בית דין משיאין אותה:

יא. קטן, אפלו מבן תשע שנים ומעלה, שהשיאו אביו, אין לה כתבה. ואם בא עליה אחר שהגדיל, יש לה עקר כתבה, מאתים לבתולה, מנה לאלמנה. אבל תוספת שכתב לה בקטנותו, אין לה, ואפלו העקר אינה גובה מכח שטר הכתבה, אלא מתנאי בית דין. לפיכך, אינה גובה אלא מפני חרי, ולא ממשעבדי שנמכרו בקטנותו. וכן הדין בגר שנתגירה אשתו עמו, ואין ביניהם אלא שבזו אין כתבתה אלא מנה לדעת הרמב"ם:

סימן סח

ביצד טענת בתולים, ומתי נאמרת ומפסדת

כתבתה, ובו י' סעיפים:

א. כל בתולה שכתבתה מאתים יש לה טענת בתולים. וכל שכתבתה מנה, או שלא תקנו לה כתבה, אין לה טענת בתולים. וכל המתיחד עם ארוסתו קדם נשואין, אין לה טענת בתולים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

יה

יה

לחודש

אבן העזר

הלכות כתובות סימן סט

שולחן ערוך

ג. אלו הם הארבעה: מעשה ידיה, ומציאתה, ופרותיה, וירשתה:

ד. מעשה ידיה כנגד מזונותיה. לפיכך, אם אמרה: איני נזונית ואיני עושה, שומעין לה. אבל הבעל שאמר: איני זנב ואיני נוטל מעשה ידיה, אין שומעין לו:

ה. אם היא אומרת: איני נותנת לך פרות ואיני חפצה שתפדני אם אשבה, אין שומעין לה, כדי שלא תתערב בין הכותים:

ו. התנה הבעל שלא יתחייב מאחד מהדברים שהוא חייב בהם, או שהתנית האשה שלא יזכה הבעל באחד מהדברים שהוא זוכה בהם, התנאי קיים, חוץ משלשה דברים שאין התנאי מועיל בהם, ואלו הם: עונתה, ועקר כתבתה, וירשתה:

ז. זה שאמרנו שאין תנאי מועיל להסתלק מירשתה, הינו במתנה עמה אחר שנשא או קדם שארסה, אבל במתנה עמה בעודה ארוסה, מהני:

סימן ע

דין חיוב מזונות אשתו, ואם חייב להשכיר עצמו, ובו י"ב סעיפים:

א. כיצד חייב במזונותיה, אוכלת ושותה ממה שהוא אוכל ושותה. ואם כל בני משפחתה רגילים בגדולות, צריך להנהיגה כן. אם אין כלם רגילים בגדולות, אינו חייב להנהיגה בכך פשוטאכלת עמו:

ב. בעל שרצה לתן לאשתו מזונותיה הראויים לה ותהיה אוכלת ושותה לעצמה, הרשות בידו, ובלבד שיאכל עמה בליל שבת:

א. לא אם פן נודע בראיה ברורה שהיתה בעולה, או שהודית לו שהיא בעולה קדם שתתארס, והטעתו. לפיכך, יש לו להשביעה בנקיטת חפץ, כדין כל הנשבעים ונוטלים, ואחר כך תגבה התוספת. ויש לה להחרים סתם על מי שטען עליה שקר:

ט. כשטען שלא מצאה בתולה, אם אמרה: מכת עץ אני, נאמנת, ותחזור כתבתה למנה. ויש לו להחרים סתם, שלא בא עליה איש. ואם אמרה: משארסתי נאנסתי, הרי זו נאמנת וכתבתה מאתים כמו שהיתה. ואם טען: שמא עד שלא ארסתיך נאנסת, או שמא אחר שארסתיך נבעלת ברצונך, הרי זו מחרים סתם על מי שטען שקר כדי לחיבו ממון:

י. עד מתי יש לו לטען טענת בתולים, אם נסתרה מיד. אם לא נסתרה, אפלו לאחר שלשים יום:

סימן סט

במה מתחייב האדם לאשתו ובניו, ובו ז' סעיפים:

א. כשנשא אדם אשה מתחייב לה בעשרה דברים, וזוהי בה בארבעה דברים, אפלו לא נכתבו:

ב. אלו הן העשרה דברים: מזונותיה, וכסותה, ועונתה, ועקר כתבתה, ורפואתה, ולפדותה אם נשפית, וקבורתה, ולהיות נזנת מנכסיו ויושבת בביתו אחר מותו כל זמן אלמנותה, ולהיות בנותיו נזונות אחר מותו עד שיתארסו, ולהיות בניה הזכרים ממנו יורשים כתבתה יותר על חלקם בירשה שעם אחיהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזוהי להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן עא

שולחן ערוך

אשתו. אבל מיד השואל אין מוציאים, עד שיגיע
סוף זמן שאלתו:

ח. הלך בעלה, ולותה ואכלה, חייב לשלם. עמד
אחד מדעת עצמו וזנה משלו, אין הפעל חייב
לשלם לו והרי זה אבד מעותיו:

ט. הפעל שאמר לאשתו בשעה שהלך: טלי מעשה
ידיך למזונותיך, ושתקה, אין לה מזונות:

י. הרי שעמדה בדין ופסקו לה מזונות, ומכרו בית
דין ונתנו לה, או שמכרה היא לעצמה, ובא הפעל
ואמר: הנחתי לה מזונות, הרי זו נשבעת בנקיטת
חפץ שלא הניח לה. ואם לא תבעה ולא מכרה,
אלא שהתה, עד שבא הוא ואמר: הנחתי לך
מזונות, והיא אומרת: לא הנחת אלא לוייתי מזה
ונתפרנסתי, נשבע שבועת הסת שהניח לה,
ונפטר, וישאר החוב עליה. ואם מכרה מטלטלין
ואמרה: למזונות מכרתי, והוא טוען ואומר:
מזונותיך הנחתי, נשבעת שבועת הסת שלא הניח:

יא. הרי שלא תבעה ולא לותה ולא מכרה אלא
דחקה עצמה ביום ובלילה ועשתה ואכלה, אין לה
כלום, ואם עשתה והותירה, הכל שלה:

יב. האשה שיצאה מבית בעלה והלכה לבית אחר,
אם באה מחמת טענה שהיא בשכונה שיוציאו
עליה שם רע וכיוצא בזה, חייב לזונה שם אם
תבעה מזונות. אבל אם לא תבעה, מחלה על
מזונות דלשעבר:

סימן עא

שחייב לזון בניו ובנותיו כשהם קטנים, ובו ד'
מעיפוב:

ג. כמה מזונות פוסקים לאשה, לחם שתי סעדות
בכל יום, ופרפרות לאכל בה הפת, ושמן לאכילה
ולהדלקת הנר, ומעט זין לשתות, אם היה מנהג
המקום שישתו הנשים זין. ובשבת שלשה סעדות
ובשר או דגים. ונותן לה בכל שבת מעה כסף
לצרכיה. במה דברים אמורים, בעני שבשאראל.
אבל אם היה עשיר, הפל לפי עשרו. ואם היה
עני ביותר ואינו יכול לתן לה אפלו לחם שהיא
צריכה, כופין אותו להוציא:

ד. הנושא אשה ואחר כך נשתטית, חייב לזונה
ולרפאה:

ה. מי שהלך למדינת הים ובאה אשתו לבית דין
לתבע מזונות, שלשה חדשים הראשונים מיום
הליכתו אין פוסקים לה בהם מזונות, שחזקה אין
אדם מניח ביתו ריקן. מכאן ואילך, אפלו אין
כתבתה בידה פוסקים לה מזונות, אבל אין נותנים
לה במה שתתקשט. ואם היו לו נכסים, בית דין
יורדים לנכסיו ומוכרים למזונותיה, אפלו לא
שמעו בו שמת. ואין מחשבים עמה על מעשה
ידיה, עד שיבוא בעלה, אם מצא שעשתה הרי
אלו שלו. וכן אם לא עמדה בדין, אלא מכרה
לעצמה למזונות, מכרה קים, ואינה צריכה הכרזה
ולא שבועה, עד שיבוא בעלה ויטען, או עד
שתבוא לגבות כתבתה אחר מותו, מגלגלין עליה
שלא מכרה אלא למזונות שהיא צריכה להם:

ו. מי שנשתטה או נתחרש, פוסקין לאשתו
תכשיטין,

ז. מי שהלך למדינת הים והפקיד כלים ביד אחר,
או השאילם לו, מוציאין מיד הנפקד למזונות

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן עב

שולחן ערוך

א. כסותה פיצד, חייב לתן לה בגדים הראויים לה
בימות הגשמים ובימות החמה, בפחות שלובשת כל
אשה בעלת בית שבאותה המדינה. ואם באותו
מקום אין דרך לצאת אשה לשוק עד שיהיה עליה
רדיד החופה את כל גופה, נותן לה רדיד הפחות
שבכל הרדידין. ובכלל הכסות שהוא חייב לתן לה,
כלי בית, ומדור שיושבת בו. ומה הם כלי בית,
מטה מצעת ומפץ או מחצלת לישב עליה, וכלי
אכילה ושתיה כגון קדרה וקערה וקבית ופך ונר
וכוס ובקבוק וכיוצא בהן:

ב. המדור ששוכר לה, בית של ארבע אמות על
ארבע אמות, ותהיה רחבה חוצה לו, ויהיה לו בית
הכסא חוץ ממנו:

ג. ומחייבין אותו לתן לה תכשיטים, כגון בגדי
צבעונים להקיף על ראשה ופדחתה, ופוך ושרק,
וכיוצא בהן:

ד. במה דברים אמורים, בעני שבש"א. אבל
בעשיר, כל דברים הללו נותן לה לפי עשרו:

ה. אם קצרה ידו לתן לה, אפלו בעני שבש"א,
כופין אותו להוציא,

ו. בנני ובנותיו עד בני שש, חייב לתן להם כסות
וכלי תשמיש ומדור, ואינו נותן להם כפי עשרו,
אלא כפי צרכן בלבד:

ז. כל מי שיש לו עליו מזונות, בין בתו בין אחר
מותו, יש לו כסות וכלי בית ומדור. וכל שבית
דין מוכרים למזונות, מוכרים לכסות וכלי ביתו
ומדורו:

א. חייב אדם לזון בנני ובנותיו עד שיהיו בני שש,
אפלו יש להם נכסים שנפלו להם מבית אבי אמן.
ומשם ואילך, ונן כתקנת חכמים עד שיגדלו. ואם
לא רצה, גוצרין בו ומכלימין אותו ופוצרין בו.
ואם לא רצה, מכריזין עליו בצבור ואומרים:
"פלוני אכזרי הוא ואינו רוצה לזון בנני, והרי
הוא פחות מעוף שמא שהוא זן אפרוחיו". ואין
כופין אותו לזונן. במה דברים אמורים, בשאינו
אמוד, אבל אם היה אמוד שיש לו ממון הראוי
לתן צדקה המספקת להם, מוציאים ממנו בעל
כרחו, משום צדקה, וזנין אותם עד שיגדלו:

ב. מי שהלך למדינת הים והניח בנני כאן, מוכרים
מנכסיו לפרנסה עד שיהיו בני שש. אבל מבני
שש ומעלה, אין זנין אותם מנכסיו:

ג. מי שנשתטה, מפרנסים מנכסיו בנני ובנותיו,
אפלו הן יתרון על שש, עד שיגדלו:

ד. הבא על הפנויה וילדה ממנו, אם הוא מודה
שהולד ממנו, חייב לזונו:

סימן עב

דין המדיר את אשתו מלהנות, ובו סעיף אחד

א. המדיר את אשתו מלהנות לו, או שלא תטעם
אחד מכל המינים, או שנדרה היא וקיים לה הוא,
עין ביהודה דעה בסימן רל"ה סעיף ג':

סימן עג

שחייב בכסות ומדור וכלי בית לאשתו, ובו ט'

סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנּוּ הַתְּלָמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. לִיהוּיָא שְׂמִיא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲמֵלוֹ, לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן עד

שולחן ערוך

בְּעֵלָה שְׁלֵא שְׁלֵא תּוּכַל לְהַשְׂאִילֵם, כְּדֵי שְׁלֵא יַחְזִיקוּ לָהֶם טוֹבָה, או שְׁנִדְרָה שְׁלֵא לְאַרְגּ בְּגָדִים נָאִים לְבָנָיו, והוא אֵינוֹ יִכּוֹל לְהַפֵּר שְׁאִין זֶה מִדְּבָרִים שְׂבִינּוּ לְבִינָה, וְאַסוּרָה לְאַרְגּ וּלְהַשְׂאִיל כָּלִים, תִּצְאָ בְּלֹא כְּתָבָה, מִפְּנֵי שְׂמִשְׂיָאתוֹ שֵׁם רַע בְּשִׁכְנָיו:

ד. נִדְרָה שְׁלֵא תִלְךְ לְבֵית אָבִיךָ, וּתִלְאַתּוּ בְּתַשְׂמִישׁ, שְׂאֲמָרָה: קוֹנָם תַּשְׂמִישְׁךָ עָלַי אִם אֵלֶיךָ לְבֵית אָבִי. שְׂאִם לֹא תִלְאַתּוּ בְּתַשְׂמִישׁ אֶלָּא אֲמָרָה: קוֹנָם בֵּית אָבִי עָלַי, אֵינוֹ יִכּוֹל לְהַפֵּר, אֶלָּא כִּיּוֹן שְׂתִלְאַתּוּ בְּתַשְׂמִישׁ יִכּוֹל לְהַפֵּר. וְכִיּוֹן שִׁשְׁמַע וְלֹא הִפֵּר, יוֹצִיא מִיָּד וְיִתֵּן כְּתָבָה. וְאִם הוּא אוֹמֵר: קוֹנָם תַּשְׂמִישְׁךָ עָלַי אִם תִּלְכִּי לְבֵית אָבִיךָ יוֹתֵר מִחֻדָּשׁ, אִם הוּא דֵר עֲמָה בְּעִיר, או יוֹתֵר מִרְגֵל אִם הוּא דֵר בְּעִיר אַחֲרָת, יִקְיָם שְׁבַעַה יָמִים וְאֵז יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתָבָה:

ה. נִדְרָה הִיא וְאֲמָרָה: קוֹנָם הַנָּאֵת תַּשְׂמִישְׁךָ עָלַי אִם אֵלֶיךָ לְבֵית הָאָבֵל או לְבֵית הַמִּשְׁתָּה, וְשִׁמַּע וְלֹא הִפֵּר, יוֹצִיא מִיָּד וְיִתֵּן כְּתָבָה:

ו. וְאִם הִדִּיר הוּא, שְׂאֲמַר: קוֹנָם הַנָּאֵת תַּשְׂמִישְׁךָ עָלַי אִם תִּלְכִּי, יוֹצִיא לְאַחַר שְׁבַעַה יָמִים וְיִתֵּן כְּתָבָה. וְאִם טוֹעֵן: הַדְּרַתִּיהָ בְּשִׁבִיל בְּנֵי אָדָם פְּרוֹצִים הַמְצוּיִים שָׁם, אִם הַחֲזוֹקוּ שָׁם, נֶאֱמַן. וְאִם לֹא, אֵינוֹ נֶאֱמַן:

ז. הִדִּירָה שְׁלֵא תִלְךְ לְמִרְחָץ בְּכַרְפִּים שֶׁבֶת אַחַת, וּבְכַפְרִים שְׁתֵּי שֶׁבֶתוֹת. שְׁלֵא תִנְעַל מִנְעַל בְּכַפְרִים שְׁלֹשָׁה יָמִים, וּבְכַרְפִּים מִצֵּת לְעֵת. יֵתֵר עַל כֵּן יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתָבָה:

ח. הִדִּירָה וְאֲמַר לָהּ: קוֹנָם תַּשְׂמִישְׁךָ עָלַי אִם תִּלְכִּי לְבֵית הַמִּרְחָץ בְּכַרְפִּים יוֹתֵר מִשֶּׁבֶת אַחַת, וּבְכַפְרִים

ח. דִּין הַבַּעַל עִם אִשְׁתּוֹ בְּטַעֲנַת הַפְּסוּת וְהַפְּלִים וּשְׂכַר הַמְדוּר, כְּדִינָם בְּטַעֲנַת הַמְזוֹנוּת. אִם אָמַר הוּא: נִתְתִּי, וְהִיא אוֹמְרָת: לֹא נִתַּן:

ט. מִי שִׁמְשַׁכַּן פְּסוּת אִשְׁתּוֹ, אֵינָה יִכּוֹלָה לְהוֹצִיא מִיָּדוֹ בְּלֹא כָּלוּם:

סימן עד

המדיר אשתו מכמה דברים, ובו י"ב פעיפויים:

א. הִדִּירָה שְׁלֵא תִתְקַשֵּׁט, וּתִלְאוּ בְּתַשְׂמִישׁ, שְׂאֲמַר: קוֹנָם הַנָּאֵת תַּשְׂמִישְׁךָ עָלַי אִם תִּתְקַשֵּׁט, תִּתְקַשֵּׁט מִיָּד וּתְאָסַר בְּתַשְׂמִישׁ, וְיִקְיָם שְׁבַעַה יָמִים וְאֵז יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתָבָה. וְיִשׁ אוֹמְרִים שְׂאִם הִדִּירָה שְׁלֵא תִתְקַשֵּׁט, בְּעַנְיֹת, שְׁנֵה אַחַת יִקְיָם, יוֹתֵר מִכֵּן יִתִּיר נִדְרוֹ או יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתָבָה. וְכַעֲשִׂירוֹת, שְׁלֹשִׁים יוֹם יִקְיָם, יוֹתֵר מִכֵּן יִתִּיר אֶת נִדְרוֹ או יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתָבָה:

ב. נִדְרָה הִיא שְׁלֵא תִתְקַשֵּׁט, או שְׂאֲמָרָה: קוֹנָם תַּשְׂמִישְׁךָ עָלַי אִם אֲתַקְשֵׁט, וְשִׁמַּע וְלֹא הִפֵּר לָהּ, יוֹצִיא וְיִתֵּן כְּתָבָה:

ג. אָסַר הַבַּעַל כָּלִי שְׂכָנָיו עָלָיו, או כָּלִיו עַל שְׂכָנָיו, כְּדֵי שְׁלֵא תַשְׂאִילֵם וְלֹא תַשְׂאֵל מֵהֶן. או שְׂאֲמָרָה הִיא: קוֹנָם תַּשְׂמִישְׁךָ עָלַי אִם אֲשָׂאֵל מִשְׁכָּנֵי כָּלִים או אֲשָׂאִילֵם מִכָּלִי, וְשִׁמַּע וְקִיָּם לָהּ, יוֹצִיא מִיָּד וְיִתֵּן כְּתָבָה. וְאִם אָמַר הוּא: קוֹנָם תַּשְׂמִישְׁךָ עָלַי אִם תַּשְׂאֵל מֵהֶם כָּלִים או תַּשְׂאִילֵם, אִי אֲפָשֶׁר לָהּ שְׁלֵא תַשְׂאֵל מֵהֶם וְלֹא תַשְׂאִילֵם, וְהָרִי הִיא נֶאֱסָרָה מִיָּד, וְיוֹצִיא לְאַחַר שְׁבַעַה יָמִים וְיִתֵּן כְּתָבָה. וְאִם הִיא אִסְרָה כָּלִי שְׂכָנִיהָ עָלֶיהָ כְּדֵי שְׁלֵא תַשְׂאֵל מֵהֶם, או שְׂאֲסָרָה עַל עֲצָמָה כָּלִי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

יה

יה

לחודש

אבן העזר

הלכות כתובות סימן עה

שולחן ערוך

אשה באחת מהארצות, והוא מאנשי אותה הארץ, אינו יכול להוציאה לארץ אחרת, אבל מוציאה ממדינה למדינה וממקפר לכפר באותם הארצות, ואינו יכול להוציאה ממדינה לכפר וממקפר למדינה:

ב. כשמוציאה ממדינה למדינה וממקפר לכפר באותה הארץ, אינו יכול להוציאה, מנוה יפה לנוה הרע, ולא מרע ליפה. וכן לא יוציאה ממקום שרפן ישראל למקום שרבו עכו"ם. ובכל מקום מוציאין ממקום שרבו כותים למקום שרבו ישראל:

ג. במה דברים אמורים, מחוצה לארץ לחוצה לארץ, או מארץ ישראל לארץ ישראל. אבל מחוצה לארץ לארץ ישראל, כופין אותה לעלות אפלו מנוה יפה לנוה הרע, ואפלו ממקום שרבו ישראל למקום שרבו כותים. ואין מוציאין מארץ ישראל לחוצה לארץ, ואפלו מנוה הרע לנוה הטוב, ואפלו ממקום שרבו כותים למקום שרבו ישראל:

ד. אמר האיש לעלות לארץ ישראל, והיא אינה רוצה, תצא בלא כתובה. אמרה היא לעלות, והוא אינו רוצה, יוציא ויתן כתובה. והוא הדין לכל מקום מארץ ישראל לירושלים. שהכל מעלין לארץ ישראל, ואין הכל מוציאין משם. הכל מעלין לירושלים, ואין הכל מוציאין משם:

ה. יש מי שאומר, דהא דכופין לעלות לארץ ישראל, היינו בדאפשר בלא סכנה. הלכך, מסוף המערב עד נוא אמון אין כופין לעלות, ומנוא אמון ולמעלה כופין לעלות דרך יבשה, וגם דרך ים בימות החמה, אם אין שם לסטים:

יותר משתי שבתות. או אם תנעלי מנעל בפפרים יותר משלשה ימים, ובפפרים יותר מעת לעת. ימתין שבעה ימים ואחר כך יוציא ויתן כתובה:

ט. האומר לאשתו: אין רצוני שיבואו לביתי אביך ואמך ואחייך ואחיותיך, שומעין לו, ותהיה היא הולכת להם כשארע להם דבר. ותלך לבית אביה פעם אחת בחדש, ובכל רגל. ולא יכנסו הם לה, אלא אם ארע לה דבר, כגון חלי או לדה:

י. וכן היא שאמרה: אין רצוני שיבואו לביתי אביך ואמך אחיך ואחיותיך, ואיני שוכנת עמהם בחצר אחת, מפני שמרעין לי ומצרין לי, שומעין לה:

יא. האיש שאמר: איני דר במבוי זה מפני שבני אדם רעים, או פרצים, או כותים בשכונתי, ואני מתירא מהם, שומעין לו, ואף על פי שלא החזקו בפריצות. ואפלו היה המדור שלה, מוציאין אותה ממנו:

יב. וכן היא שאמרה כן, אף על פי שהוא אומר: איני מקפיד עליהם, שומעין לה:

סימן עה

חלוק הארצות לענין נשואין, ודיני ארץ ישראל,

ובו ה' סעיפים:

א. שלש ארצות בארץ ישראל חלוקות זו מזו לענין נשואין, יהודה ועבר הירדן והגליל. וכל הישוב הוא ארצות, כגון ארץ פנען וארץ מצרים וארץ תימן. שמי שהוא מארץ מהארצות ונשא אשה בארץ אחרת, כופין אותה ויוצאה עמו לארצו, או תצא בלא כתובה ובלא תוספת, שעל מנת כן נשאה, אף על פי שלא פרש. אבל הנושא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן עו

שולחן ערוך

סימן עו

חיוב עונה, ובו י"ג סעיפים:

- א. עונתה פיצד, כל איש חייב בעונה כפי כחו וכפי מלאכתו. והטילים, עונתם בכל לילה:
- ב. הפועלים, אם היתה מלאכתם בעיר, פעמים בשבת. ואם היתה מלאכתם בעיר אחרת, פעם אחת בשבת. החמרים, פעם אחת בשבת. הגמלים, אחת לשלשים יום. המלחים, אחת לששה חודשים. תלמידי חכמים, עונתם פעם אחת בשבת. ודרך תלמידי חכמים לשמש מטתן מלילי שבת ללילי שבת:
- ג. במה דברים אמורים, במי שגופו בריא ויכול לקיים העונה הקצובה לו, אבל מי שאינו בריא אינו חייב אלא לפי מה שאומדין אותו שיכול לקיים:
- ד. כל אדם חייב לפקד את אשתו בליל טבילתה, ובשעה שהוא יוצא לדרך:
- ה. יש לאשה לעכב על בעלה שלא יצא לסחורה אלא למקום קרוב, שלא ימנע מעונתה. ולא יצא אלא ברשותה. וכן יש לה למנעו לצאת ממלאכה שעונתה קרובה למלאכה שעונתה רחוקה, כגון חמר שבקש להעשות גמל, או גמל להעשות מלח. ותלמידי חכמים יוצאים לתלמוד תורה שלא ברשות נשותיהם שמים ושלש שנים. וכן ט"ל שנעשה תלמיד חכם, אין אשתו יכולה לעכב:
- ו. האשה שהרשית את בעלה אחר שנשאת שימנע עונתה, הרי זה מתר. במה דברים אמורים, שקיים

מצות פריה ורביה. אבל אם לא קיים, חייב לבעל בכל עונה עד שיקיים:

ז. נושא אדם כמה נשים, אפלו מאה, בין בבית אחת בין ביו אחר זו, ואין אשתו יכולה לעכב, והוא שיהיה יכול לתן שאר כסות ועונה כראוי לכל אחת ואחת. ואינו יכול לכף אותן לדור בחצר אחד, אלא כל אחת לעצמה. וכמה היא עונתן, לפי מנין. פיצד, פועל שהיו לו שתי נשים, יש לזו עונה אחת בשבת ויש לזו עונה אחת בשבת. היו לו ארבע נשים, נמצא עונת כל אחת מהן פעם אחת בשתי שבתות. וכן אם היה מלח ויש לו ארבע נשים, תהיה עונת כל אחת מהן פעם אחת בשתי שנים. לפיכך, צוו חכמים שלא ישא אדם יותר על ארבע נשים, אף על פי שיש לו ממון הרבה, כדי שתגיע להן עונה פעם אחת בחודש:

ח. במה דברים אמורים, במקום שנוהגים לשא שתיים ושלש נשים. אבל במקום שנהגו שלא לשא אלא אשה אחת, אינו רשאי לשא אשה על אשתו שלא ברשותה, וכל שכן אם התנה בכתבתה שלא ישא אשה אחרת עליה:

ט. המדיר את אשתו מתשמיש המטה, בין שהדירה סתם או שבעה ימים או יותר, יקיים שבעה ימים, ואחר כך יוציא ויתן פתבתה. אפלו הוא מלח שעונתו לששה חודשים:

י. וכיצד מדירה, שאמר: הנאת תשמישך אסור עלי. אבל אם אמר: הנאת תשמישי עליך, או נשבע שלא לשמש עמה, אינו חל:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן עז

שולחן ערוך

אמר: מאסתיהו ואיני יכולה להבעל לו מדעתי,
אם רצה הבעל לגרשה אין לה כתובה כלל, ותשל
בלאותיה הקימים, בין מנכסים שהכניסה לבעלה
ונתחייב באחריותו, בין נכסי מלוג שלא נתחייב
באחריותו, ואינה נוטלת משל בעלה כלום, ואפלו
מנעל שברגליה ומטפחת שבראשה שלקחם לה,
פושטת ונותנת, וכל מה שנתן לה מתנה מחורת
אותו. ואם מרדה מתחת בעלה כדי לצערו,
ואמר: הריני מצערת אותו בכך, מפני שעשה לי
כך וכך, או מפני שקללני, או מפני שעשה עמי
מריבה וכיוצא בדברים אלו, שולחין לה מבית דין
ואומרים לה: הוי יודעת שאם את עומדת במרדך,
אפלו כתבתיך מאה מנה הפסדת אותם. ואחר כך
מכריזין עליה בבתי כנסיות ובתי מדרשות, בכל
יום, ארבע שבתות זו אחר זו, ואומרים: פלונית
מרדה על בעלה. ואחר ההכרזה שולחין לה בית
דין פעם שנית: אם את עומדת במרדך הפסדת
כתבתיך, אם עמדה במרדה ולא חזרה, נמלכין בה
ותאבד כתבתה, ולא יהיה לה כתובה כלל. ואין
נותנים לה גט עד שנים עשר חדש. ואין לה
מזונות כל שנים עשר חדש, ואם מתה קדם הגט,
בעלה יורשה. כסדר הזה עושין לה, אם מרדה כדי
לצערו. ואפלו היתה נדה או חולה שאינה ראויה
לתשמיש. ואפלו היה בעלה מלח שעונתו לששה
חדשים, ואפלו יש לו אשה אחרת. וכן ארוסה
שהגיע זמנה לנשא, ומרדה כדי לצערו ולא
נשאת, הרי זו מורדת מתשמיש. ויש אומרים שגם
יבמה שלא רצתה להתיבם כדי לצערו, כסדר הזה
עושין לה:

יא. אסור לאדם למנע מאשתו עונתה. ואם מנעה
כדי לצערה, עובר בלא תעשה ד' עונתה לא יגרע".
ואם חלה או תשש כחו ואינו יכול לבעל, ימתין
ששה חדשים עד שיבריא, שאין לך עונה גדולה
מזו. ואחר כך, או יטל ממנה רשות או יוציא ויתן
כתובה:

יב. האשה שנדרה נדר של ענוי נפש, או מדברים
שבינו לבניה, שיכול להפר, ואמר לה: אני מפר
לך על מנת שתאמרי לפלוני מה שדברנו יחד
בדברים של שחוק שאדם מדבר על עסקי תשמיש,
או על מנת שתעשה מעשה שוטים, כגון שתמלא
עשרה כדים מים ותערם לאשפה וכיוצא באלו,
יוציא מיד ויתן כתובה:

יג. האומר: אי אפשרי אלא אני בבגדי והיא בבגדה,
יוציא ויתן כתובה. וכל שכן אם אינו גזקק לה
כלל:

סימן עז

דיני מורד ומורדת, או אומרת: מאים עלי, וכו' ה'
סעיפים:

א. המורד על אשתו ואמר: הריני זן ומפרנס, אבל
איני בא עליה מפני ששנאתיה, מוסיפין לה על
כתבתה משקל שלשים וששה שעורים של כסף
בכל שבוע, וישב ולא ישמש, כל זמן שתרצה היא
לישב. ואף על פי שכתבתה הולכת ונוספת, הרי
הוא עובר בלא תעשה, שנאמר: "לא יגרע". ואם
היא רוצה, כופין אותו מיד להוציא ולתן כתובה.

ב. האשה שמנעה בעלה מתשמיש, היא הנקראת
"מורדת". ושואלין אותה מפני מה מרדה, אם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחידא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליח

יה

יה

לחודש

אבן העזר

הלכות כתובות סימן עח

שולחן ערוך

שומעין לו, אלא כופין אותו ופודה אותה אפלו
היו דמיה עד עשרה בכתבתה, ואפלו אין לו אלא
כדי פדיונה. במה דברים אמורים, בפעם ראשונה.
אבל אם פדאה ונשבת פעם שניה, ורצה לגרשה,
מגרשה ונותן לה כתבתה והיא תפדה את עצמה:

ד. מי שנשבת אשתו והוא במדינת הים, בית דין
יורדים לנכסיו ומוכרין בהכרזה, ופודין אותה
בדרך שהבעל פודה:

ה. המדיר את אשתו נדר שהוא תיב בגללו לגרשה
ולתן כתבתה, ונשבת אחר שהדירה, אינו תיב
לפדותה, שמשעה שהדירה נתתיב לגרשה ולתן לה
כתבתה:

ו. כהן שנשבת אשתו, אף על פי שנאסרה עליו,
הואיל ומקדם היתה מתרת לו פודה ומחזירה לבית
אביה. אפלו היה בעיר אחרת, מטפל לה עד
שמחזירה למדינתה, ומגרשה ונותן לה כל כתבתה.
ואם היה בעלה ישראל, שהשבויה מתרת לו,
מחזירה לו לאשה כמו שהיתה, ואם רצה אחר כך
מגרשה ונותן לה כתבתה:

ז. האשה שהיתה אסורה על בעלה, מחיבי לאוין,
ונשבת, אינו תיב לפדותה אלא נותן לה כתבתה
והיא תפדה את עצמה:

ח. אין חיוב פדיונה עליו אלא בחייו, אבל אלמנתו
אינה נפדית מנכסיו. אפלו נשבת בחייו ולא
הספיק לפדותה עד שמת, אין היורשים חייבין
לפדותה, ואפלו היא זקוקה ליבם, אלא נפדית
משל עצמה או תטל כתבתה ותפדה את עצמה:

סימן עט

ג. המורדת הזאת, כשהיא יוצאת אחר שנים עשר
חדש בלא כתבה, תחזיר כל דבר שהוא של בעל,
אבל נכסים שהכניסה לו, ובלאותיהם קימים, אם
תפסה אין מוציאין מידה. ואם לא תפסה אין
נותנין לה. וכן כל מה שאבד מנכסיה שקבל
הבעל אחריותו עליו, אינו משלים לה כלום:

ד. איש ואשתו שבאו לבית דין, הוא אומר: זו
מורדת מתשמיש, והיא אומרת: לא כן, אלא בדרך
כל הארץ אני עמו. וכן אם טענה היא ואמרה
שהוא מורד מתשמיש, והוא אומר: לא כן, אלא
בדרך כל הארץ אני עמה, מחרימין תחלה על מי
שהוא מורד ולא יודה בבית דין, ואחר כך, אם
לא הודו, אומרים להם: התיחדו בפני עדים.
נתיחדו ועדין הם טוענים, מבקשים מן הנטען
ועושין פשרה כפי פת הדין:

ה. ארוסה שאינה רוצה לנשא בטענת מאיס עלי,
אין אביה תיב לתן לו מה שפסק לתן לו
בנדוניתא:

סימן עח

חיוב פדיונה, ובו ח' סעיפים:

א. פדיונה ביצר, נשבת, תיב לפדותה ואינו יכול
לומר לה: הרי גטך וכתבתך ופדי את עצמך.
ואפלו אם יאמר: איני פודך ולא אטל פרות, אין
שומעין לו, אלא תיב לפדותה:

ב. אין מחיבים את הבעל לפדות את אשתו יותר
על דמיה, אלא כמו שהיא שוה כשאר השבויות:

ג. היו דמיה יותר על כדי כתבתה, ואמר: הריני
מגרשה וזו כתבתה ותלך ותפדה את עצמה, אין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן פ

שולחן ערוך

חיוב רפואתה, ובו ג' סעיפים:

א. רפואתה כיצד, לקתה, תיב לרפואתה, בין רפואה שיש לה קצבה בין רפואה שאין לה קצבה. אבל אלמנתו אינה מתרפאת מנכסיו, אלא ברפואה שאין לה קצבה, שהיא דומה למזונות:

ב. רצו היורשין לקצב עם הרופא, כדי שיהיה לה קצבה ויפטרנו ממנה, הרשות בידם:

ג. אם ראה הבעל שהחלי ארץ, יכול לומר לה: הרי כתבתך מנחת, או רפאי עצמך מכתבתך או הריני מגרשך ונותן כתבה. ואין ראוי לעשות כן מפני דרך ארץ:

סימן פ

מעשה ידיה שהיא חיבת לבעלה, ודיני מיניקה ושאינה רוצה לעשות מלאכה, ובו י"ח סעיפים:

א. מעשה ידיה לבעלה, כיצד, הכל כמנהג המדינה. מקום שדרך לארג, אורגת. לרקם, רוקמת. לטוות צמר או פשתים, טווה. ואם לא היה דרך נשי העיר לעשות כל המלאכות האלו, אינו כופה אלא לטוות הצמר בלבד. דחקה עצמה ועשתה יותר מהראוי לה, המותר לבעל:

ב. היה לו ממון הרבה, אפלו היה לה כמה שפחות, אינה יושבת לבטלה בלא מלאכה, שהבטלה מביאה לידי זמה. אבל אין כופין אותה לעשות מלאכה כל היום כלו, אלא לפי רב הממון ממצטת במלאכה:

ג. המדיר את אשתו שלא תעשה מלאכה, יוציא ויתן כתבה, שהבטלה מביאה לידי זמה:

ד. וכן כל אשה רוחצת לבעלה פניו ידיו ורגליו, ומוזגת לו את הכוס, ומצעת לו את המטה. ועומדת ומשמשת בפני בעלה, כגון שתתן לו מים או פלי או שתטל מלפניו, וכיוצא בדברים אלו. אבל אינה עומדת ומשמשת בפני אביו או בפני בנו:

ה. מלאכות אלו עושה אותן היא בעצמה, ואפלו היו לה כמה שפחות אין עושין מלאכות אלו לבעל, אלא אשתו:

ו. יש מלאכות שהאשה עושה לבעלה בזמן שהם עניים, ואלו הם: מטחנת, ואופה, ומכבסת, ומבשלת, ומיניקה את בנה, ונותנת תבן לפני בהמתו, אבל לא לפני בקרו:

ז. הכניסה לו שפחה אחת, או נכסים שראוי לקנות מהן שפחה אחת, או שהיה לו ממון כדי לקנות ממנו שפחה אחת, אינה מטחנת ולא אופה ולא מכבסת ולא נותנת תבן לפני בהמתו:

ח. הכניסה לו שתי שפחות, או נכסים הראויים לקנות מהם שתי שפחות, או שהיו לו שתי שפחות, או שהיה ראוי לקנות שתי שפחות, אינה מבשלת ואינה מיניקה את בנה:

ט. היא אומרת: ראוי הוא לקנות או לשכר שפחה, והוא אומר שאינו ראוי, עליה להביא ראיה:

י. כל אלו המלאכות אין מחיבים אותה, אלא אם כן יהיה דרך משפחתו ומשפחתה לעשותן:

יא. כל זמן שהיא מיניקה את בנה, פוחתין לה ממצעה ידיה ומוסיפים לה על מזונותיה זין ודברים שיפים לחלב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גלין

יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן פא

שולחן ערוך

מפני שידיה משעבדים לו. אבל צריך הוא להפר
לה, שמא יגרשנה ותהיה אסורה לחור לו:

סימן פב

נדרה שלא להניק, ודין מיניקה שנתגרשה, ובו ח'
סעיפים:

א. נדרה שלא להניק את בנה, כופין אותה
ומיניקתו עד שיהיה בן עשרים וארבעה חדש, אחד
הזכר ואחד הנקבה:

ב. היא אומרת: אני אניק את בני, והוא אינו
רוצה, שומעין לה:

ג. היתה עניה שחיבת להניק את בנה, והוא עשיר
שראוי לו שלא תניק אשתו, אם רצתה, שזכר
מיניקה או קונה שפחה, מפני שעולה עמו ואינה
יורדת:

ד. היא אומרת: ראוי לשכר או לקנות שפחה, והוא
אומר: איני ראוי, עליה להביא ראיה:

ה. האשה שנתגרשה, אין כופין אותה להניק את
בנה, אלא אם רצתה, נותן לה שכרה ומיניקתו.
ואם לא רצתה, נותנת לו את בנו והוא מטפל בו.
במה דברים אמורים, שלא הניקה אותו עד
שהפירה, אבל אם הפירה, אפלו הוא סומא, אין
מפרישין אותו, מפני סכנת הולד, אלא כופין
אותה ומיניקתו עד עשרים וארבעה חדש:

ו. הגרושה אין לה מזונות, אף על פי שהיא
מיניקה את בנה, אבל נותן לה יותר על שכרה
דברים שהקטן צריך להם, מכסות ומאכל ומשקה
וסיכה וכיוצא בזה. אבל המעברת, אין לה כלום:

יב. פסקו לה מזונות הראויים לה, והרי היא
מתאנה לאכל יותר, או לאכל מאכלות אחרות, יש
מי שאומר שאין הבעל יכול לעכב, מפני סכנת
הולד, שצער גופה קודם. ויש מי שאומר שיכול
לעכב:

יג. ילדה תאומים, אין כופין אותה להניק שניהם,
אלא מיניקה אחד ושוכר הבעל מיניקה לשני:

יד. הרי שרצתה להניק בן חברתה עם בנה, הבעל
מעכב:

טו. כל אשה שתמנע מלעשות מלאכה ממלאכות
שהיא חיבת לעשותן, כופין אותה לעשות:

טז. טען הוא שאינה עושה, והיא אומרת שאינה
נמנעת מלעשותן, מושיבין אשה ביניהם, או
שכנים:

יז. האשה ששברה פלים בעת שעשתה מלאכותיה
בתוך ביתה, פטורה:

יח. מי שהתנה עם אשתו שלא יתחייב במזונותיה
וכן היא לא תתחייב לו במעשה ידיה, אם אחר כך
רצה ונתחייב הוא לתת לה מזונותיה, אין מעשה
ידיה שלו:

סימן פא

המקדיש מעשה ידי אשתו, ובו ב' סעיפים:

א. המקדיש מעשה ידי אשתו, הרי זו אוכלת,
והמותר חלין. אמר לה: יקדשו ידיך לעושיהו, הרי
כל מעשה ידיה קדש:

ב. האשה שאמרה: יקדשו ידי לעושיהו, או שנדרה
שלא יהנה ממעשה ידיה, אינו נאסר במעשה ידיה,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא יקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן פג

שולחן ערוך

מיד כל הנזק וכל הנפשת והצער, הכל שלה, ואין לבעל בהם פרות. ואם רצתה לתן הדמים לאחר, נותנת. והבעל מרפא אותה בדרך שמרפא כל חלייה:

ב. המזיק את אשתו בתשמיש המטה, חייב בנזקה:

סימן פד

דיני מציאת האשה, ובו סעיף אחד

א. מציאת האשה, לבעלה. ואם היא ספק מגרשת, מציאתה לעצמה:

סימן פה

דין נכסי מלוג וצאן ברזל, ובו י"ט סעיפים:

א. פרותיה פיצד, תקנו שיאכל פרות נכסי אשתו תחת פדיונה שחיבוהו לפדותה. ואם אמר: איני חפץ בפרותיה ולא אפדה, אין שומעין לו. וכן אם אמרה היא: אינה חפצה בתקנה זו, אין שומעין לה:

ב. נכסי צאן ברזל, אם מתו, מתו לו. ואם הותירו, הותירו לו. וכן אם פחתו או נגנבו או אבדו, הכל לו. ונכסי מלוג, אם מתו או הותירו או פחתו או נגנבו או נאבדו, הכל לה, שאין לבעל בהן אלא אכילת פרות. ואם פשע הבעל בנכסי מלוג, ונאבדו, פטור, מפני שהיא עמו במלאכתו והוי פשיעה בבעלים:

ג. יש מי שאומר, דנכסי צאן ברזל אינו חייב באחריותן אלא אם כן שמו אותם עליו בדמים קצובים, או שקבל אחריותן בפרוש. ויש מי שאומר, שמאחר שכתבן בפתבה, נתחייב באחריותם

ז. שלמו חדשו וגמלתו, אם רצתה המגרשת שיהיה בנה אצלה, אין מפרישין אותו ממנה עד שיהיה בן שש שנים גמורות, אלא כופין את אביו ונותן לו מזונות והוא אצל אמו. ואחר שש שנים יש לאב לומר: אם אינו אצלי לא אתן לו מזונות. והבת אצל אמה לעולם, ואפלו לאחר שש. ביצד, היה האב ראוי לצדקה, מוציאין ממנו הראוי לה בעל פרחו, וזנין אותה והיא אצל אמה. ואפלו נשאת האם לאחר, בתה אצלה ואביה זן אותה משום צדקה, עד שימות האב ותזון אחר כך מנכסיו בתנאי כתבתה והיא אצל אמה:

ח. אם לא רצתה האם שיהיו בניה עמה אחר שגמלתו, אחד זכרים ואחד נקבות, הרשות בידה, ונותנת אותם לאביהם, או משלכת אותם לקהל אם אין להם אב, והם מטפלים בהם, אחד זכרים ואחד נקבות:

סימן פג

חבלת אשת איש למי הוא, ובו ב' סעיפים:

א. החובל באשת איש השבת והרפוי לבעלה. והצער, שלה. והבשת והנזק, אם בגלוי הוא, כגון שחבל בפניה ובצוארה או בידה וזרועותיה, השליש שלה ושני שלישים לבעל, ואם בסתר הוא הנזק, השליש לבעל ושני שלישים לאשה. של בעל, נותנין לו מיד. ושל אשה, ילקח בהם קרקע והבעל אוכל פרות. ואינה יכולה למחל, לא על חלקו ולא על חלקה. ואם מחלה, אינה מחילה, ומכל מקום אינו יכול לתבע חלקה אלא בהרשאתה. במה דברים אמורים, כשחבלו בה אחרים, אבל הבעל שחבל באשתו חייב לשלם לה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

יה

יה

לחודש

אבן העזר

הלכות כתובות סימן פה

שולחן ערוך

שיוצאין לה ממנה דינם פשאר נכסי מלוג, וימכרו
וילקח בהם קרקע והוא אוכל פרות:

ח. במה דברים אמורים שאינו אוכל פרות המתנה,
כשנתן לה אחר שנשאת. אבל אם נתן לה בעודה
ארוסה, פיון שנשאת, זכה במתנה זו פשאר נכסי
מלוג, ואוכל פרותיה. ואם מן הנשואין נתאלמנה
או נתגרשה שלא מחמת מרדה, נוטלת מתנה זו
חוץ ממתנתה:

ט. המוכר קרקע לאשתו, אם היו המעות שלקחה
בהם את הקרקע מהפעל גלויים וידועים לפעל,
קנתה, והפעל אוכל פרות אותו קרקע. ואם היו
המעות טמונים, לא קנתה, שהפעל אומר: לא
מכרתי אלא כדי להראות המעות שטמנה, ואותם
המעות שגראו ילקח בהם קרקע והפעל אוכל
פרות:

י. אם הוא אומר: טמונים היו, והיא אומרת: לא
היו, עליה להביא ראיה:

יא. נתן לה אחד מתנה על מנת שאין לבעלה
רשות, קנה הפעל, והרי היא פשאר נכסי מלוג,
אלא אם כן התנה הנותן בגוף המתנה שיהיה לכף
וילכף, כגון שיאמר לה: הרי המעות נתונים לך
על מנת שתלבשי בהם או על מנת שתעשי מה
שתרצי בלא רשות:

יב. נמצאו ביד האשה מעות או מטלטלין, והיא
אומרת: מתנה נתנו לי, והוא אומר: ממעשה ידיך
הם, ושלי הם, נאמנת, וילקח בהם קרקע והוא
אוכל פרות. ויש לו להחרים על מי שטוען שקר.
ואם אמרה: על מנת כן נתנו לי שלא יהא לבעלי
רשות בהם אלא שאעשה בהם מה שארצה, עליה

אף על פי שלא שמו אותם ולא נתחייב באחריותם.
והראשון עקר:

ד. בעל הבא לדון עם אחד על נכסי אשתו, צריך
הרשאה. ואם יש פרות בקרקע, מתוך שיש לו
לדון על הפרות שהם שלו, דן על העקר, ואינו
צריך הרשאה מאשתו, שאם אין לה קרקע אין לו
פרות:

ה. השאילה האשה לאחר פרה של נכסי מלוג,
ונשאל בעלה עמה, לא הוי שאלה בבעלים, דקנן
פרות לאו פקנן הגוף דמי:

ו. אשה ששאלה פרה, ואחר כך נשאת ומתה,
הפעל, אף על פי שהוא משתמש בה כל ימי
שאילתה, פטור, אפלו פשע, מפני שהוא כלוקח,
והאשה חייבת לשלם פשיהיה לה ממון. ואם
הודיעה את בעלה שהיא שאולה, הרי זה נכנס
תחתיה:

ז. באו לידה אחר שנשאת, בין שבאו לידה בירשה,
או שנתנו לה במתנה, או שחבלו בה ונתנו לה
חלקה בבשתה ופגמה, נקראים נכסי מלוג, והרי
הם כאותם שהכניסה לו ולא קבלם באחריות. אבל
אם מכרה כתבתה ונדונייתה, אותם הדמים אין
הפעל אוכל פרותיהם. וכן אם נתנה מתנה לאחר
קדם שנשאת, כדי להבריח מבעלה, אף על פי
שאין המתנה מתנה, אין הבעל אוכל פרות. וכן
הפעל שנתן מתנה לאשתו, בין קרקע בין
מטלטלין, קנתה, ואין הבעל אוכל פרות. ומיהו,
אינה יכולה למכר מה שנתן לה, ולא לתנו לאחר,
אלא ישאר בידה, ואם תמות יירשנה, והפרות

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן פו

שולחן ערוך

טז. עבדי נכסי מלוג ובהמות נכסי מלוג, הבעל חייב במזונותיהם ובכל צרכיהם, והם עושים לו והוא אוכל פרותיהם. לפיכך, ולד שפחת מלוג, לבעל. ולד בהמת מלוג, לבעל. ואם גרשה, ורצתה האשה לתת דמים ולטל ולד השפחה, מפני שבח בית אביה, שומעין לה:

יז. אם רצה הבעל למכור קרקע של נכסי מלוג לאחר, שיקח פרותיו לשנים מרבות, ומקדים לו המעות, אין שומעין לו. אבל יכול למכור הפרות בכל שנה, אחר שלקטן. וכן אם ימכר הפרות לשנים מרבות, ועושה סחורה במעות, שפיר דמי:

יח. יש מי שאומר, שאם הקרקע רחוק ומכרו לפרות לשנים מרבות, מכור:

יט. יש לבעל לכף מקצת עבדי אשתו ואמהותיה שיהיו משמשים אותו בבית אשה אחרת שנשא, בין שהיו עבדי מלוג בין שהיו עבדי צאן ברזל. אבל אינו יכול להוליכם לעיר אחרת שלא מדעת אשתו. ||

סימן פו

שלא לקבל פקדונות מנשים עבדים וקטנים, ובו ב' מעיפים:

א. אין מקבלין פקדון מאשת איש. ואם קבל, יחזיר לאשה. ואם אמרה בשעת מיתתה: של פלוני הם, אם נאמנת לו, יעשה כדבריה. ואם לאו, יתן ליהודשיה. ויש מי שאומר, שאם היא נושאת ונותנת בתוך הבית, אינה נאמנת לומר של פלוני הם:

להביא ראיה. ואם אמרה: אתה נתתם לי במתנה, נשבעת שבועת הסת שנתתם לה הבעל, ואינו אוכל פרותיהם:

יג. נכסי מלוג, הבעל אוכל פרות, ואם הם דבר שאינו עושה פרות, ימכר וילקח בו דבר שעושה פרות. ואם הוא אומר: כך וכך ילקח בהם, והיא אומרת: איני לוקחת בהם אלא כך וכך, לוקחים דבר שפרותיו מרבים ויציאתו מעוטה, בין שהיה הדבר כרצונו או כרצונה. ואין קונוין דבר שאין גזעו מחליף. ואם נפל לה דבר שאין גזעו מחליף, אף על פי שלא ישאר קצת מהקרן, אין צריך למכרו, כגון שהכניסה לו עז לחלבה, רחל לגזתה, דקל לפרותיו, אף על פי שאין לה אלא פרות אלו בלבד, הרי זה אוכל והולך עד שתכלה הקרן. וכן אם הכניסה לו פלי בתורת נכסי מלוג, הרי זה משתמש בהם ולובש ומציע ומכסה, עד שיכלה הקרן, וכשיגרש אינו חייב לשלם הפליות של נכסי מלוג:

יד. נפלו לה עבדים, אף על פי שהם זקנים, לא ימכר, מפני שהם שבח בית אביה. נפלו לה זיתים וגפנים, ולא היו לה בגוף הקרקע שהאילנות בה, כלום, אם עושין כדי טפולין לא ימכרו, מפני שבח בית אביה. ואם לאו, הרי אלו ימכרו לעצים, וילקח בהם קרקע והוא אוכל פרות:

טז. נפלו לה פרות המחברים לקרקע, הרי אלו של בעל. אפלו הגיע זמן לקצר, תולשם מהקרקע שלה, ומכרו, וילקח בהם קרקע והוא אוכל פרות:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן פז

שולחן ערוך

עושין מעין מלאכתן ראשונה, תיב לשלם דמיהם
ששמו עליו בשעת הנשואין. ואם הוקרו, אינה
נוטלתן אלא בשומא ראשונה של שעת הנשואין.
במה דברים אמורים, במקום שנוהגין לכתב
בכתבה: "הכניסה לו כלי פלוני בסך כך וכך,
וכלי פלוני בסך כך וכך". אבל במקום שאין
כותבין בכתבה שום כלי בפרטות, אלא כוללים
הכל, וכותבין: "הכניסה לו בבגדים ותכשיטים סך
כך וכך מעות", הרי סך אותו המעות חוב עליו,
ואפלו היו הנכסים חדשים חוזרים לשום אותם כמו
ששנים עכשו, ואם פחתו פחתו לו, ואם הותירו
הותירו לו, ואין חוששים לשומא ראשונה כלל:

ג. אם היא אומרת: כלי אני נוטלת, והוא אומר:
דמים אני נותן, שומעין לה. והוא שיהיו עושין
מעין מלאכתן, והוא הדין לולדות של שפחה
ובהמה של נכסי מלוג. ולא עוד, אלא אפלו
הכניסה לו שני כלים או שתי שפחות בתורת נכסי
צאן ברזל, ושמו אותם עליו באלף זוז, והוקרו
ועמדו באלפים, נוטלת אחד באלף שלה, והשני
אם רצתה לתת דמיו ולנטלו משום שבה בית
אביה, שומעין לה:

ד. אם האשה אינה רוצה כליה, אף על פי שיש
לבעל מעות, יכול לסלקה בכליה, והוא שיהיו
עושין מעין מלאכתן:

ה. אם הקדישו היורשין אחר מות אביהם נכסי צאן
ברזל, או שפרשו אותו על המת בענין שנאסר
בהנאה, נותנין לה דמיו:

ו. הכניסה לו קרקע, וכשיצאה יש בו פרות
מחברים, נוטלתו עם פרותיו, אפלו הגיע זמן

ב. הבעל שלה מהאשה ואחר כך גרשה, אין לה
עליו כלום:

סימן פז

שאינ חזקה בנכסי אשת איש, ובו ב' סעיפים:

א. אין לאיש חזקה בנכסי מלוג של אשתו שאכלם
שני חזקה, אף על פי שהתנה עמה שאין לו פרות
בנכסיה. וכן אין לאשה חזקה בנכסי בעלה, על
ידי שאכלתם שני חזקה:

ב. מי שהחזיק בנכסי אשת איש, לא עלתה לו
חזקה, אלא אם כן החזיק בהם שלשה שנים אחר
מות בעלה:

סימן פח

כל היוצאת מתחת בעלה במיתה או בגט או
במאון נוטלת נכסים, ובו י"ב סעיפים:

א. האשה שיוצאה מתחת יד בעלה, בין במיתה בין
בגרושין, נוטלת כל נכסיה בלא שבועה, בין נכסי
מלוג בין נכסי צאן ברזל. אף על פי שאינה
נוטלת כתבה אלא בשבועה, נכסיה נוטלת בלא
שבועה. ונכסי מלוג נוטלתן כמו שהם, אפלו בלו
הרבה ואין ראוי לעשות בהם מעין מלאכתן
ראשונה. ואם אבדו לגמרי, אינו משלם לה. ואם
הוקרו, הוקרו לה:

ב. נכסי צאן ברזל שהם נקראים נדונגיא, מן הדין
אם פחתו צריך לשלם כל הפחת, אף על פי
שראויים למלאכתן ראשונה. אבל נהגו שכל זמן
שראויים לעשות מעין מלאכתן ראשונה, אפלו הם
בלויין הרבה, נוטלתן כמו שהן. ואם לא היו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן פט

שולחן ערוך

ההוצאה, ואם הוצאה יתרה על השבט נוטל את השבט:

י. המוציא הוצאות על נכסי מלוג של אשתו קטנה ומאנה בו, רואין כמה אכל וכמה הוציא וכמה השבית, ושמיין לו כאריס, שהרי ברשות ירד. ואם הוא רוצה לטל הוצאה שעור שבח, שומעין לו. ואם הוציא קמצא ואכל הרבה, מה שאכל אכל:

יא. המוציא הוצאות על נכסי מלוג של אשתו, ומת, יש מי שאומר, שאם נתברר שהוציא ולא אכל, יגבו היתומים מה שנתברר שהוציא. ואם לא נתברר כמה הוציא, לא יטלו היתומים כלום:

יב. בעל שהוריד אריסין בנכסי אשתו ואחר כך גרשה, אם הבעל עצמו אריס, נסתלק הבעל, נסתלקו, שלא ירדו אלא על דעת הבעל, ושמיין להם וידם על התחוננה. ואם אין הבעל אריס, על דעת הקרקע ירדו, ושמיין להם כאריס:

סימן פט

חיוב קבורת אשתו, ובו ד' סעיפים:

א. מתה האשה בחיי הבעל, חייב לקברה ולטפל בכל צרכי קבורתה, ובכלל זה האבן שנותנים על הקבר. וכן חייב לעשות לה מספד וקינים, כדרך כל המדינה. ואם דרכם להספיד בחלילין, לא יפחת משני חלילין ומקוננות, אפלו עני שבישראל. ואם היה עשיר, הכל לפי כבודו. ואם היה כבודה יותר מכבודו, קוברים אותה לפי כבודה, שעולה עמו ואינה יורדת:

ב. לא רצה לקברה, ועמד אחר וקברה, בית דין מוציאין מבעלה ונותנין לה:

לקצר. תלשן הבעל קדם הגרושין, הרי הם שלו אפלו לא הגיע זמנם לקצר:

ז. הוציא הוצאות על נכסי מלוג של אשתו וגרשה, בין שהוציא מעט ואכל פרות הרבה, בין שהוציא הרבה ואכל פרות מעט, אפלו אכל גרוגרת אחת דרך כבוד, כדרך איש בביתו, או שאכל דינר אפלו שלא דרך כבוד, ואפלו לא לקח בפרות ממה שהוציא אלא חבילה אחת של זמורות, מה שהוציא הוציא ומה שאכל אכל. הוציא ולא אכל, או שאכל פחות מכשעור, שמיין כמה השביחו ושואלין אותו כמה הוציא, אם השבט יותר על ההוצאה, ישבע בנקיטת חפץ כמה הוציא ונוטל ההוצאה. ואם ההוצאה יתרה על השבט, אין לו מההוצאה אלא כשעור השבט, ובשבועה. והוא הדין למי שנפלו לה נכסים במקום רחוק והוציא עליהם הוצאות להביאם, ולקח בהם קרקע ואכל מהפרות כשעור או פחות. ואם לא אכל אלא מהקרן, ישבע כמה הוציא, ויטל עד כדי השבט:

ח. נפלו לה נכסים במקום אחר, והלך אחריהם והוציא הוצאות מרבות והביאן, וגרשה, אפלו לקח מהם והוציא, אין זה כאוכל מהשבט שנדון בו מה שהוציא הוציא ומה שאכל אכל, שהרי מהקרן לקח, אלא ישבע כמה הוציא, ויטל עד כדי השבט, דהינו ששמיין אלו המעות כמה שוין כאן יותר ממה שהיו שוין במקום שהיו תחלה:

ט. במה דברים אמורים, במגרש מדעתו. אבל אם היא מורדת, בין אכל בין לא אכל, ישבע כמה הוציא ויטל. ואם השבט יתר על ההוצאה נוטל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן צ

שולחן ערוך

שנשאה, אם מתה לא יירשנה. והחרש שנשא פקחת, ומתה, יירשנה, שהרי היא בת דעת ולדעתה נשאת לו וזכתה לו ממונה:

ד. קטנה שנתקדשה לדעת אביה, ונשאת שלא לדעת אביה, בין בפניו בין שלא בפניו, אפלו שתק האב, אם מתה, אין הבעל יורשה אלא אם כן רצה האב בנשואיה:

ה. מי שנתגרשה ספק גרושין, ומתה, אין הבעל יורשה:

ו. נפל הבית עליו ועל אשתו. ואין ידוע איזה מהם מת תחלה, ואין לו בנים ממונה, יורשי הבעל יורשין עקר הכתבה והתוספות, ויורשי האשה יורשין נכסי מלוג, ובין שניהם חולקים נכסי צאן ברזל:

ז. האשה שכתבה כל נכסיה לאחר, בין קרוב בין רחוק, קדם שתנשא, אף על פי שאם נתאלמנה או נתגרשה תבטל המתנה, אין הבעל אוכל פרותיהם, ואם מתה, אינו יורשה, שהרי נתנה אותם קדם שתנשא, וכשתמות בחיי בעלה, קנה מקבל המתנה מתנתו קנין גמור. ולא עוד, אלא אפלו נתנה מקצת נכסיה או כלם, קדם, וכתבה למקבל מתנה: קנה מהיום ולכשארצה, שהרי לא קנה קנין גמור עד שתרצה, אין הבעל אוכל פרות אותה המתנה, ואם מתה אינו יורשה:

ח. יש מי שאומר, דדינא דמברחת דוקא בשלא כתבה לו מתנה גמורה, מתנה חלוטה, מתנת עלמין. אבל אם כתבה לו כן, קנה לגמרי:

ט. האשה שמכרה מנכסי מלוג אחר שנשאת, אף על פי שאותן הנכסים נפלו לה קדם שתתארס

ג. היה בעלה במדינה אחרת, בית דין יורדין לנכסיו ומוכרין בלא הכרזה, וקוברין אותה לפי ממון הבעל ולפי פבודו, או לפי פבודה:

ד. אלמנה, אינה נקברת מנכסי בעלה, אלא יורשי כתבתה חייבין בקבורתה. ואם מתה קדם שנשבעה שבועת אלמנה, יש מי שאומר שיורשי בעלה חייבין בקבורתה, ולא הודו לו:

סימן צ

דין הבעל יורש את אשתו, ומה הוא שאינו יורש, אבל שבה נוטל במה שיוורש ממונה, שהרי ברשותו השביח. ואינו יורש מלות אשתו, כגון שמתו מורישיה והיתה להם מלוח ביד אחרים בשנשאה, ומתה קדם שגבתה אותם. וכן אם היה לה מלוח ביד אחרים בשנשאה, ומתה האשה קדם שגבתה אותה, אינו יורשה, אבל אם הלוחה מנכסי מלוג, ומתה קדם שגבתה, בזו יורש אותה בעלה:

ב. מי שאמר: נכסי לפלוני ואחריו ליורשי, דקמא לן הוא הדין ליורשי יורשי, ואם היתה לו בת ומתה בחיי אותו פלוני, והיה בן לבת, הפן עומד במקום אמו לירש לאותו פלוני. אבל אם אין לבת יורש, אלא בעל, אינו יורש אותו פלוני, דהויא לה ראוי. ואם אמר: נכסי לפלוני ואחריו מעכשו ליורשי, הויא לה מחזק, ובעל הבת יורש:

ג. הנושא אשה מתיבי לאוין, הואיל וקדושין תופסין בה, אם מתה תחתיו יירשנה. וכן הנושא את הקטנה שהיא צריכה מאון, אף על פי שאין קדושיה קדושין גמורים, אם מתה תחתיו, יירשנה. אבל הפקח שנשא חרשת, אפלו נתפקחה אחר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן צ

שולחן ערוך

הדין למטלטלין שקנה לה, אפלו לא באו לידה, ואפלו אין לו במה להתפרנס. ואין חלוק בין בגדי שבת ויום טוב לבגדי חל. אבל פלי זהב ובדלח יכול למכרם, אם הצריך להתפרנס מהם. ואם קרובים נתנו לה, בין תכשיטין בין בגדים, יכול הבעל למכרם לפרנס עצמו:

טז. מכרו שניהם בנכסי מלוג, בין שלקח מהאיש תחלה ולקח מהאשה, בין שלקח מהאשה וחרר ולקח מן האיש, מכרם קיים. וכן האשה שמכרה או נתנה נכסי מלוג לבעלה, מכרה ומתנתה קיימים, ואינה יכולה לומר בנכסי מלוג: נחת רוח עשיתי לבעלי. אבל בשאר נכסים יש לה לומר כן. כיצד, האשה שמכרה או נתנה לבעלה מנכסי צאן ברזל, בין קרקע בין מטלטלין, או שדה שיחד לה בכתבתה, או שדה שפתב לה בכתבתה, או שדה שהכניסה לו שום משלה, לא קנה בעלה. ואף על פי שקנו מיד האשה ברצונה, חוזרת בכל עת שתראה, שלא נתנה ולא מכרה אלא מפני שלום ביתה. לפיכך, אין לבעלה ראיה כלל בנכסי אשתו, חוץ מנכסי מלוג, אלא אם כן קבלה עליה אחריות בפרוש:

יז. הבעל שמכר נכסיו, ואחר כך כתבה אשתו ללוקח: "דין ודברים אין לי עמך", והסכימה למעשיו, אף על פי שקנו ממנו, הרי זו טורפת, שלא כתבה לו אלא כדי שלא תהיה בינה לבין בעלה קטטה, ויש לה לומר: נחת רוח עשיתי לבעלי. ואפלו כתבה לו שלא תוכל לומר נחת רוח עשיתי לבעלי, אינו כלום. אבל אם קנו מיד האשה תחלה שאין לה שעבוד על מקום זה, ואחר כך מכר אותו הבעל, אינה טורפת אותו. וכן אם

הבעל מוציא פרות מיד הלקוחות כל ימי חייה, אבל לא גוף הקרקע. ואם מתה בחייו, מוציא הגוף מיד הלקוחות בלא דמים. ואם הדמים שלקחה מהלקוחות קיימים בעצמם, מחזירן ללקוחות, ואינו יכול לומר: שמא מציאה הן:

י. ואם הבעל מודה, או שיש עדים שברשותו מכרה, אינו מוציא מיד הלקוחות, דכשלוחו דמיה, ואי בעי לוקח מתרים שלא מכרה מדעתו:

יא. במה דברים אמורים שאם מכרה משנשאת מוציא הבעל מיד הלקוחות, בנכסים הידועים לבעל. אבל אם נפלו לה נכסים ולא ידע בהם הבעל, לכתחלה לא תמכר, ואם מכרה אותם קדם שיודע בהם מכרה קיים. וכן ארוסה לכתחלה לא תמכר נכסים שנפלו לה משנתארסה, ואם מכרה קדם הנשואין מכרה קיים,

יב. נכסים שאינם ידועים לבעל, כשיודעו לו, מיד נעשו נכסי מלוג. וכן הפרות שימצאו בידה, מיד שיודעו לו הם נכסי מלוג:

יג. האשה שמכרה או נתנה אחר שנשאת בנכסי צאן ברזל, בין לבעלה בין לאחרים, לא עשתה כלום. וכן בעל שמכר קרקע בנכסי אשתו, בין נכסי צאן ברזל בין נכסי מלוג, לא עשה כלום. ויש מי שאומר, שאפלו הוא עצמו יכול לערער על המכר:

יד. אין האיש רשאי למכר מטלטלין של נכסי צאן ברזל, ולא למשכנם. ואם מכרן או משכנן, מה שעשה עשוי:

טז. מטלטלין שנתן לה משלו, דינם שוה לנכסי צאן ברזל, שאינו רשאי למכרן לכתחלה, והוא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גלין

יה

יה

לחודש

אבן העזר

הלכות כתובות סימן צא

שולחן ערוך

הוי פלוקת, ואין לאחריך במקום בעל פלום,
דקימא לן נכסי לך ואחריך לפלוני ומכר הראשון,
אין לשני אלא מה ששיר ראשון. במה דברים
אמורים, באומר פן לפנויה, אבל האומר לנשואה:
נכסי לך ואחריך לפלוני, ומתה, אחריך קונה ולא
הבעל. לפיכך, האומר לנשואה: נכסי לך ואחריך
לפלוני, ומכרה, ומתה, יעמדו נכסים ביד הלוקח:

ג. גבו לאשה קרקע מבעל חובה, ונשאת ומתה
וירשה הבעל, אף על גב דשומא חוזרת לעולם,
היא אינה חוזרת, דבעל פלוקת הוי, והוי כאלו
מכרתו לאחר. וכן אם גבו ממנה לבעל חוב,
ונשאת ומתה וירשה, אין מחזירין לו השומא:

ד. הנה עליה מלוה על פה ואחר כך נשאת, אינה
נגבית מהבעל, דמלוה על פה אינו גובה
מהלקוחות. אבל אם הנה עליה מלוה בשטר, גובה
מנכסים שהכניסה לבעלה:

ה. שלח סבלונות למשדכת והלכה ונשאת לאחר,
והלך תובע סבלונותיו, דינם כמלוה בשטר:

סימן צב

האיש שסלק עצמו מפרות נכסי אשתו ומירשתה,
ובו ח' פעיפים:

א. הכותב או האומר לאשתו בעודה ארוסה: "דין
ודברים אין לי בנכסך", אם מכרה או נתנה,
קיים. וכל זמן שלא מכרה ולא נתנה, הבעל אוכל
הפרות, ואם מתה וירשה. ואם כתב לה פן אחר
הנשואין, צריך לקנות מידו ואז יהיה מכרה
ומתנתה קיים:

מכר הבעל ואמר לאשתו לכתב ללוקח: דין
ודברים אין לי עמך, ולא הסכימה למעשיו, וחזר
הבעל ומכר לאיש אחר, בין אותה שדה בין שדה
אחרת, ואחר שמכר הבעל הסכימה למעשיו, וקנו
מידה שאין לה שעבוד על שדה זו, אינה יכולה
למחות, שאינה יכולה לומר: נחת רוח עשיתי
לבעלי. וכן אם קבלה עליה אחריות בפרוש שאם
יטרף בעל חוב של בעלה ממנו שהיא תשלם לו,
אינה יכולה לטעון: נחת רוח עשיתי לבעלי:

יח. נכסי צאן ברזל שאבדו או נגנבו ומחלה אותם
לבעלה, וקנו ממנה בעדים, אינה יכולה לומר:
נחת רוח עשיתי לבעלי. אבל אם נתנה לו מתנה
משלטלי צאן ברזל הקיימים, לא קנה, מפני שיש
לה לומר: נחת רוח עשיתי לבעלי:

יט. אשה שאמר לה בעלה שתעשה בבגדיה
ובתכשיטיה מה שתרוצה, אם מכרה או נתנה,
בטל:

כ. ראובן שהיה לאשתו קרקע נכסי מלוג, ונתחייב
לשמעון בשטר, ואחר כך נתחייבו הוא ואשתו
בשטר ללוי, ומתה בחיי בעלה, לוי קודם לגבות
מאותו קרקע של נכסי מלוג:

סימן צא

אשה שהכניסה מלוה לבעלה ומחלה, ובו ח'
פעיפים:

א. אשה שהכניסה שטר חוב לבעלה וחזרה
ומחלתו, אינו מחול, מפני שידו כידה:

ב. בעל בנכסי אשתו הוי פלוקת. לפיכך, מי
שאמר לאשה: נכסי לך ואחריך לפלוני, ונשאת,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן צג

שולחן ערוך

בשעת פניסה, אָבֵל אִם הִתְנָה עִמָּה אַחַר שְׁנֵשְׂאָהּ,
תִּנְאוּ בְטֵל, וַיִּרְשְׁנָה:

ח. הִתְנָה עִמָּה אַחַר נִשׁוּאֵין שְׁלֵא יִהְיוּ לוֹ דִין
וּדְבָרִים בְּנִכְסֵיהָ וְלֹא בְּפָרִי פְרוּתֶיהָ עַד עוֹלָם בְּחַיֶּיהָ
וּבְמוֹתָהּ, הָרִי זֶה אֵינוֹ אוֹכֵל פְּרוּת כָּלָל, אָבֵל אִם
מֵתָה יִרְשְׁנָה:

סימן צג

דין מזונות האלמנה, ובו ל"ב פעיפים:

א. הַפְּתֵבָה הָרִי הִיא כְּחוּב שֵׁישׁ לוֹ זְמַן, וְאֵינָה
נִגְבֵּית אֶלָּא לְאַחַר מִיתַת הַבַּעַל, אוֹ אִם גָּרְשָׁה:

ב. הָאִשָּׁה שֶׁהָיוּ לָהּ סִפְק גְּרוּשִׁין וּמַת בַּעְלָהּ, אֵינָה
נְזוּנִית מִנְכָּסֶיהָ, שְׂאִין מוֹצִיאִין מִיַּד הַיּוֹרֵשׁ, מִסִּפְק.
אָבֵל בְּחַיֵּי בַּעְלָהּ יֵשׁ לָהּ מְזוּנוֹת עַד שֶׁתִּתְגַּרֵּשׁ
גְּרוּשִׁין גְּמוּרִים:

ג. אֲלֻמְנָה נְזוּנִית מִנְכָּסֵי יוֹרְשִׁין כָּל זְמַן אֲלֻמְנוּתָהּ,
אֶפְלוֹ אִם לֹא נִכְתַּב בְּכַתְּבָהּ, וְאֶפְלוֹ אִם צִוָּה בְּשַׁעַת
מִיתָהּ: אֵל תִּזוֹן אֲלֻמְנָתִי מִנְכָּסֵי, אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ.
וְאֵין הַיּוֹרְשִׁים יְכוּלִין לִפְרַע לָהּ כְּתַבְתָּהּ וּלְסַלְקָהּ
מִהַמְזוּנוֹת, אֶלָּא הִיא נְזוּנִית עַל כְּרַחֵם כָּל זְמַן
שְׁלֵא תִתְבַּע כְּתַבְתָּהּ, אֶלָּא אִם כֵּן הִתְנוּ כֵּן בְּפִרוּשׁ
שְׁלֵא תִזוֹן אֲלֻמְנָתוֹ מִנְכָּסֵיהָ, אוֹ שֶׁהָיָה מְנַהֵג הַמָּקוֹם
כֵּן:

ד. הַמְנִיחַ אֲלֻמְנָה וּבַת, מִמְנָה אוֹ מֵאִשָּׁה אַחֲרַת,
וְאֵין בְּנִכְסִים כְּדֵי שִׁיזוּנוֹ שְׁתִּיהֶן, הָאֲלֻמְנָה נְזוּנִית
וְהַבַּת תִּשְׁאֵל עַל הַפְּתָחִים. וַיֵּשׁ אוֹמְרִים דְּבִין
שֶׁהַנְּכָסִים מְרַבִּין בֵּין שְׁהֶן מוֹעֲטִים, אִם יֵשׁ אֲלֻמְנָה
וּבֵן אוֹ אֲלֻמְנָה וּבַת, תִּזוֹן הִיא עִם הַבֵּן אוֹ עִם
הַבַּת עַד שִׁיאֲכִלוּ הַנְּכָסִים. וְאֶפְלוֹ אִם תִּנְשֵׂא הַבַּת

ב. אִם הִתְנָה בְּעוֹדָה אַרוּסָה עַל נְכָסִים שִׁיפְלוּ לָהּ
מִשְׁנֵשְׂאָתָה שְׁלֵא יֵהָא לוֹ דִין וּדְבָרִים בָּהֶם, מוֹעִיל.
וַיֵּשׁ מִי שְׂאוֹמֵר שְׂאֵינוֹ מוֹעִיל:

ג. כְּשֹׂאֵמֵר לָהּ בְּעוֹדָה אַרוּסָה: דִין וּדְבָרִים אֵין לִי
בְּנִכְסֶיךָ, אִם קָנוּ מִיָּדוֹ הָרִי סִלֵּק עֲצָמוֹ מִגּוּף
הַקְּרָקַע וְאֵין לוֹ בְּנִכְסֵיהָ פְּרוּת לְעוֹלָם. וַיֵּשׁ מִי
שֶׁחוֹלֵק בָּזֶה:

ד. הוֹסִיף לְהִתְנוֹת גַּם עַל הַפְּרוּת, שְׂאֵמֵר לָהּ: דִין
וּדְבָרִים אֵין לִי בְּנִכְסֶיךָ וּבְפְרוּתֶיךָ, אֵינוֹ אוֹכֵל
פְּרוּת בְּחַיֶּיהָ, אָבֵל מוֹכְרִים הַפְּרוּת וְלוֹקְחִים בָּהֶם
קְרָקַע וְאוֹכֵל פְּרוּתוֹ:

ה. הוֹסִיף לְהִתְנוֹת עִמָּה שְׁלֵא יֵאֲכַל פְּרוּת נְכָסֶיהָ
וְלֹא פְּרִי פְרוּתֶיהָ, לוֹקְחִין הַפְּרוּת וְקוֹנִים בָּהֶם
קְרָקַע, וְלוֹקְחִים פְּרוּת קְרָקַע זֶו וְקוֹנִים בָּהֶם קְרָקַע
שְׁנֵיהָ, וְהוּא אוֹכֵל פְּרוּת אֵלוֹ שְׁהֶן פְּרִי [דְּפָרִי]
פְּרוּת. וְכֵן הַדְּבָר תָּמִיד, עַד שִׁתְּנָה עִמָּה שְׁלֵא
יִהְיֶה לוֹ פְּרוּת וְלֹא פְּרוּת פְּרוּתֶיהָ עַד לְעוֹלָם, וְאִזּוֹ
לֹא יִהְיֶה לוֹ שׁוּם צַד פְּרוּת בְּחַיֶּיהָ:

ו. כְּתַב לָהּ: דִין וּדְבָרִים אֵין לִי בְּנִכְסֶיךָ וּבְפָרִי
פְּרוּתֶיךָ, וְלֹא הַזְכִּיר הַפְּרוּת, יֵשׁ אוֹמְרִים שְׂאוֹכֵל
הַפְּרוּת וְלֹא פְּרִי פְרוּת, וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שְׁגַם הַפְּרוּת
אֵינוֹ אוֹכֵל:

ז. הִתְנָה עִמָּה שְׁלֵא יִרְשְׁנָה, הָרִי זֶה לֹא יִרְשְׁנָה,
אָבֵל אוֹכֵל פְּרוּת בְּחַיֶּיהָ. וְכֵן אִם הִתְנָה עִמָּה
שִׁיִּרְשׁ מִקְצַת נְכָסִים, וְכֵן אִם הִתְנָה עִמָּה שְׂאֵם
מֵתָה בְּלֹא בָנִים יִחְזְרוּ הַנְּכָסִים לְבֵית אָבִיהָ, הַכֹּל
קַיָּם. בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים, שֶׁהִתְנָה עִמָּה קִדָּם
שְׁתֵּנְשֵׂא, בְּעוֹדָה אַרוּסָה, אוֹ בְּכוֹתֵב לָהּ בְּכַתְּבָתָהּ

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְּזַכֵּה אֶת הָרַבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן צג

שולחן ערוך

י. במה דברים אמורים, כשמתקרה או משכנה או מחלה כל הכתבה, עקר ותוספת. אבל אם שירה מקצת, נזונית, אפלו לא שירה אלא התוספת או מקצתו. ומיהו, אם ירצו היורשים, יפרעו לה מה ששירה ויפטרנו ממזונותיה. וכל המוכרת או מוחלת סתם, מכרה ומחלה התוספת עם העקר:

יא. תבעה נדוניתא ונפרעה ממנה, לא הפסידה מזונות, כיון ששירה עקר או תוספת או מקצת:

יב. תבעה עקר ותוספת בלבד, אפלו נדוניתה מאה מנה, הפסידה מזונות:

יג. יש מי שכתב, שאם אין בפרות נכסי המת כדי מזונותיה, אין לה מזונות אלא עד כדי כתבתה. וחקקו עליו, דלעולם היא נזונית והולכת עד שלא ישאר בנכסים אלא כדי כתבתה, ואז נוטלתן בכתבתה:

יד. אלמנה עניה ששהתה שתי שנים ולא תבעה מזונות, או עשירה ששהתה שלש שנים ולא תבעה, ותרה ואין לה מזונות משנים שעברו. ואם שהתה פחות מזה אפלו יום אחד, לא ותרה. ואם היה בידה משכון בתוך אותם שנים, או שלותה, לא ותרה:

טו. אלמנה שתבעה מזונות מהיורשים, והם אמרו שנתנו לה והיא אומרת שלא נטלה, כל זמן שלא נשאת על היתומים להביא ראיה או תשבע שבועת הסת ותטל. משנשאת, עליה להביא ראיה או ישבע היורש שבועת הסת שנתנם לה:

טז. מי שיחד קרקע לאשתו בשעת מיתה שתהיה נזונית ממנו, אם אמר: יהא קרקע פלוני למזונותיה, הרי רבה לה מזונות. ואם היה שכרו

ומכנסת הנכסים לבעל, היא תזון מהם אפלו אחר מיתת הבעל. אבל אם יש אלמנה וכן ובת, והנכסים מועטים שאין בהם כדי שיוזנו הבעל והבן עד שתבגר הבעל, אז ידחו הבן והבת ותזון האלמנה לבדה עד שתגבה כתבתה:

ה. אלמנה שתבעה כתבתה בבית דין, אין לה עוד מזונות, ואפלו לא פרעה. ויש אומרים שאפלו תבעה בבית דין לא הפסידה, אלא אם כן תבעה מעצמה, אבל אם תבעה מדחק, שלא נתנו לה מזונות, או שרמוה ואמרו לה: פלוני חפץ לשא אותך, ומחמת זה תבעה כתבתה או פיוצא בזה, לא הפסידה מזונותיה:

ו. שכיב מרע שצוה שתיא אלמנתו נזונית מנכסיו כל ימי מיגר אלמנותה יתר על כתבתה, יש מי שאומר, שאין אלמנתו מפסדת מזונותיה בתביעת כתבתה בבית דין, ולא בשאר דרכים המפסידים מזונותיה, וגם אין מעשה ידיה ליתומים:

ז. תבעוה לגשא, אפלו נתפסה, לא הפסידה מזונותיה. וכן אם כחלה או פרסה או זנתה, לא הפסידה מזונותיה. אבל אם נתארסה, הפסידה מזונותיה:

ח. מכרה כתבתה בלה או משכנה או עשאתה אפותיקי לאחר, בין שעשתה דברים אלו בפני בית דין ממחין בין בפני שלשה נאמנים, בין שעשתה בחיי בעלה בין שעשתה לאחר מיתת בעלה, אין לה מזונות מהיורשים:

ט. מחלה כתבתה לבעלה, הפסידה מזונותיה שאחר מותו, אבל בחייו יש לה מזונות. ויש מי שאומר, שאף בחייו הפסידה מזונות:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק

יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן צג

שולחן ערוך

ואפלו התנה עליו בפרוש שתזון מהמטלטלין, אינה מעצבת. אבל אם הניח קרקע, יכולה היא לעצב עליהם שלא ימכרו, ואם מכרו אינה מוציאה מיד הקלוחות, והיא נזונית מדמי הקרקע שבידם. ויש מי שחולק ואומר שאינה נזונית מאותם הדמים:

כב. הניח נשים רבות, אף על פי שגשגן זו אחר זו, נזונות בשוה, שאין דין קדימה במזונות:

כג. אלמנה שתפסה מטלטלין כדי שתזון מהם, בין שתפסה מחיים בין שתפסה אחר מותו, אפלו תפסה כבר זהב, אין מוציאין מידה אלא כותבים עליה בית דין מה שתפסה, ופוסקין לה מזונות, ומחשבין עליה והיא נזונית ממה שבידה עד שתמות או עד שלא יהיו לה מזונות, ויקחו היורשים את השאר:

כד. אם תפסה יותר מהראוי להגבותה בבית דין בבת אחת, דהינו כדי מזון שלשים יום, ואחר שפלה מה שתפסה תבוא לתבוע מזונות, משביעין אותה לדברי הכל:

כה. אלמנה שבאה לבית דין לתבוע מזונות, מוכרין בלא הכרזה ונותנין לה מזונות. וכן יש לה למכור למזונות שלא בבית דין ממחין, אלא בשלשה אנשים נאמנים בלא הכרזה. וכן אם מכרה בינה לבין עצמה שוה בשוה, מכרה קים. ויש חולקין בזו:

כו. לא הצריכה בית דין הדיוטות אלא למכור, אבל למשכן אינה צריכה:

כז. אם לקחה הקרקע לעצמה בסכום ידוע, אפלו הוא שוה בשוה, אינו כלום אפלו הכריזה, ואם נתיקר אחר כך צריכה להחזירו ליורשים, ואפלו לא נתיקר, אם ירצו יבטלו המקח:

פחות ממזונות הראויים לה נוטלת השאר משאר נכסים, ואם היה שכו יותר מהראוי לה נוטלת הכל. אבל אם אמר לה: יהא קרקע פלוני במזונות, ושתקה, אין לה אלא פרות אותו קרקע בלבד:

יז. אשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים, ובאה ואמרה: מת בעלי, רצתה נזונית, רצתה נוטלת כתבה. אבל אם אמרה: גרשני בעלי, אינה נאמנת, ונזונית מנכסיו עד כדי כתבתה:

יח. אלמנה שאין שטר כתבה יוצא מתחת ידה, אין לה מזונות, שמא מחלה כתבתה או מכרה או משכנה אותה. ויש חולקין:

יט. אלמנה נזונית אף על פי שלא נשבעה, ויש חולקים:

כ. אין אלמנה נזונית אלא מקרקעות בני חורין, ולא מהמשעבדים. לא מבעיא אם מכר או נתן הבעל בחייו, אלא אפלו מכרו או משכנו או נתנו היורשים לאחר מיתת אביהם, אין מוציאין למזון האשה והבנות. ודוקא שנתן האב מתנת בריא, אבל אם נתן מתנת שכיב מרע, נזונית ממנה. ואינה נזונית ממטלטלין, אפלו בני חורין. ומיהו, אם תפסה ממטלטלין, אפלו אחר מיתה, לא מפקין מנה. ועכשו שתקנו הגאונים שתגבה כתבה ותנאי כתבה ממטלטלין, הרי היא נזונית ממטלטלין, אפלו לא תפסה:

כא. הניח מטלטלין ולא תפסה אותם, היורשים נוטלין אותם והם מעלין לה מזונות. ואינה יכולה לעצב עליהם ולומר: יהיו המטלטלין מנחים בבית דין שאזון מהם שמא יאבדו ולא יהיו לי מזונות.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

יה

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק

יה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן צד

שולחן ערוך

ג. ואם נפל, אפלו בנאוהו יורשין, אבדה זכותה ממנו:

ד. יורשים שמכרו מדור אלמנה, לא עשו פלוג:

ה. נפל הבית, או שלא היה לבעלה בית אלא בשכר, נותנין לה מדור לפי כבודה, וכן מזונותיה וכסותה לפי כבודה. ואם היה כבוד בעלה גדול, נותנין לה לפי כבודו:

ו. אלמנה שאמרה: איני זזה מבית אבי, פסקו לי מזונות ותנו לי שם, יכולין היורשין לומר: אם את אצלנו יש לך מזונות, ואם לאו אין אנו נותנין לך אלא כפי ברכת הבית. ואם היתה טוענת מפני שהיא ילדה והם ילדים, נותנין לה מזונות המספיקין לה לבדה והיא בבית אביה:

ז. חייבים לפרע בשבילה כסף גלגלתא ומס שעליה, בדרך שפרע בעלה בשבילה. אבל אין חייבים בפדיונה, ולא ברפואתה שיש לה קצבה, ולא בקבורתה:

סימן צה

חייב מעשה ידיה ליורשים:

א. מאחר שהיורשים חייבים במזונות האלמנה, מעשה ידיה שלהם. ואם היורשים אומרים לה: טלי מעשה ידך למזונותיך, אין שומעין להם. אבל אם היא אומרת בן, שומעין לה:

ב. אם היתה מיניקה, יכולה היא לומר: איני מיניקה אלא בשכר. ויכולה היא לתבע כתבתה לאלתר, אף על פי שאינה יכולה לנשא תוך עשרים וארבעה חדש:

כח. ואם היו בית דין הדיוטות שם, מקחה קים. ויש אומרים שגם בזו אינו פלוג עד שיהיו שם בית דין ממחין:

כט. אלמנה שמכרה, האחריות על היתומים. ואף על פי כן כשפאה לגבות כתבתה אינה יכולה לטרף מהלקוחות שמכרה להם:

ל. כמה מוכרים למזונות, כדי לזון מהם ששה חדשים ולא יותר. והמעות ישארו ביד הלוקח, שלא יתנם לה הכל מיד, אלא כדי מזון שלשים יום, וכן משלשים יום לשלשים יום. וחזרת ומוכרה שנית לששה חדשים. וכן מוכרת והולכת לעולם, עד שישאר מהנכסים כדי כתבתה, גובה כתבתה מהשאר והולכת לה:

לא. אם אין מוצאים לקח כדי מזונות של ששה חדשים, מוכרים ביותר, לפי ראות עיני הדגנים, כדי שיהיו לה מזונות:

לב. כשפוסקין מזונות לאלמנה שאינה נזנית עם היתומים, אין נותנין לה לפחות משלשים יום. וכן לאשת איש, כדי שלא תצטרף להתבזות על מזונותיה בבית דין בכל יום:

סימן צד

חייב דירת אלמנה וכסותה, ומשתמשת בכרים ובכסותות בעבדים ושפחות שנשתמשה בהם בחיי בעלה:

ג. נפל המדור, אין היורשין חייבין לבנותו. ואם אמרה: הניחו לי ואני אבנו משלי, אין שומעין לה. וכן לא תחזק בדקו ולא תטחה אותו, אלא תשב בו כמו שהוא או תצא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד פדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן צו

שולחן ערוך

שבועת אלמנה וגרושה על כתבה, ובו כ"א

סעיפים:

א. אין אלמנה גובה כתבתה, עקר ותוספת, אלא בשבועה. ונכסי מלוג ונכסי צאן ברזל, או נכסים שיחד לה בכתבתה בעין, אם אותם שהכניסה לו הם בעצמם קימים, או דברים שידוע שבאו מכחם, נוטלת אותם בלא שבועה. ואם נכסי צאן ברזל אינם קימים, ולא דברים הבאים מכחם, ובאה לפרע מנכסיו, אינה נפרעת אלא בשבועה. והוא הדין אם יחד לה משלטלים בכתבתה, שיש לחלק בהם כמו שחלקנו בנכסי צאן ברזל. ואם יחד לה קרקע בכתבתה, אף על פי שלא פרש אלא מצד אחד, נוטלתו בלא שבועה. ואם מתה קדם שנשבעה, אין יורשיה יורשין כתבתה, שאין אדם מוריש לבניו ממון שאין יכול לגבותו אלא בשבועה. אלמנה שנשתתקה, ורמזה קדם מיתתה שלא נטלה כלום, סגי בכך והוי כאילו נשבעה. אבל אם נתגרשה ומתה, יורשיה נשבעים: שלא פקדתנו, ונוטלין ואפלו מיורשיו, אם מת אחריה:

ב. מה שבועה נשבעת האלמנה, שלא התפיסה הבעל, ושלא תפסה היא משלו כלום. ויש מי שאומר, שצריכה לשבע שלא מחלה לו כתבתה ושלא מכרה לו:

ג. אם האלמנה רוצה לטל כתבתה, ואינה רוצה לשבע עד שיגדלו בניה, שמא ימחלו לה השבועה, אין שומעין לה:

ד. אלמנה שאמרת: מנה נתן לי במתנה שלא יכנס בכתבתי, אם היא מחוקת במנה ויכולה לטען אין בידי משל בעלי כלום, נאמנת במגו:

ג. כל מלאכות שהאשה עושה לבעלה אלמנה עושה ליורשים, חוץ ממזיגת הכוס והצעת המטה והרחצת פנים ידים ורגלים:

ד. מציאתה ופרות נכסיה לעצמה:

ה. צמצמה עצמה והותירה ממזונותיה, וכן אם הותירה מפסותה ובגדיה, הכל ליורשים:

ו. כשבאה האלמנה לבית דין לתבע מזונותיה, אין מחשבין עמה על מעשה ידיה, עד שיבואו היורשים ויתבעוה, אם ימצאו לה מעשה ידיה נוטלין אותו, ואם לאו ילכו לדרךם. ואם היורשים קטנים, בית דין מחשבין עמה ופוסקין לה מעשה ידיה כדרך שפוסקין לה מזונות:

ז. אלמנה שזונית מן היתומים, והניח בעלה קרקע והשביחתי, יש מי שאומר, שכל השבח שלהם, ואפלו שכר טרחה אינה נוטלת. ויש מי שאומר, שהשבח הוא לעצמה. ויש מי שאומר, שנוטלת שכר טרחה, אלא שידה על התחתונה. ואם אינה זונית משלהם, והניח בעלה נכסים מועטים שאין בהם פדי כתבתה, יש מי שאומר, שאם אמרה: ראו מה שהניח לי בעלי ואשביח לעצמי, ונתעצלו מלהגבות כתבתה, אפלו השביחו הנכסים אלף וזו, השבח לעצמה. אבל אם השביחה הנכסים סתם, נוטלת כתבתה והמותר ליורשים. ויש מי שאומר, שבין אמרה ראו, בין לא אמרה, כל השבח ליורשים, ואפלו כתבתה לא תגבה ממנו, אלא שנוטלת שכר טרחה וידה על התחתונה.

סימן צו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיֵנְתִּיהּ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאֶהְבָּה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲמֵלוּ,
לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשֵׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן צו

שולחן ערוך

יג. כְּשֶׁעַד אֶחָד מֵעֵדָה שֶׁהִיא פְּרוּעָה, יְכוּל לְהִבְיָאָה לִיְדֵי שְׁבוּעָה דְאֹרְיָתָא. כִּיְצַד, יִפְרַע לָהּ כְּתֻבָתָה שְׁנִית בְּפָנֵי הָעֵד הָרִאשׁוֹן וְעַד אַחַר עֲמוֹ, וְיִתְבַּעְנָה מֵה שְׁנַתָּן לָהּ תַּחֲלָה, וְיֹאמְרוּ: בְּהַלְוָאָה נִתְּנוּ לָךְ. וְהוּא שְׂיֹדִיעַ לְעַד הָרִאשׁוֹן שְׂמֻכּוֹן לְכַךְ:

יד. הוֹצִיָּאָה שֹׁטֵר כְּתֻבָתָהּ בְּאַלְף זוּז, וְהוּא אוֹמֵר: נִפְרַעְתְּ הַכֹּל, וְהִיא אוֹמֵרֶת: לֹא נִפְרַעְתִּי כְּלוּם אֲבָל אֵין לִי עֲלֶיךָ אֲלֵא חֲמֵשׁ מֵאוֹת כִּי אֲמַנָּה הָיְתָה בִּינִי לְבִינְךָ, נוֹטֶלֶת בְּלֹא שְׁבוּעָה. אֲבָל אִם אוֹמֵרֶת: אֵין בְּשֹׁטֵר כְּתֻבָתִי אֲלֵא חֲמֵשׁ מֵאוֹת, אֵינָה נִפְרַעֶת בְּשֹׁטֵר זֶה שִׁישׁ בּוֹ אֶלְף, כְּלוּם:

טו. הִיא אוֹמֵרֶת: בְּתוּלָה נִשְׂאֲתָנִי וּכְתֻבָתִי מֵאֲתִים, וְהַבְעֵל אוֹ הַיּוֹרְשִׁים אוֹמְרִים: לֹא כִי, אֲלֵא אֲלֵמְנָה, וְהַכְּתֻבָּה נֶאֱבְדָה, אוֹ בְּמִקּוֹם שְׂאִין כּוֹתֵבִין כְּתֻבָּה. אִם יֵשׁ עֵדִים שֶׁעָשׂוּ לָהּ כְּמִנְהַג הַבְּתוּלוֹת, כְּתֻבָתָהּ מֵאֲתִים, אֲפִלוּ אִם אֶחָד הָיָה קָטָן כְּשֶׂרָאָה הָעֵדוּת וְעִכְשָׁו הוּא גְדוּל וְיֵשׁ אַחַר עֲמוֹ, מֵהֲנִי. וְאִם אֵין עֵדִים, לֹא תִטַּל אֲלֵא מְנָה. וְהַבְעֵל צָרִיךְ לִשְׁבַע, יֵשׁ מִי שְׂאוֹמֵר שְׁבוּעָה דְאֹרְיָתָא, וְיֵשׁ מִי שְׂכַתֵּב שְׁבוּעַת הַסֵּת:

טז. מִי שֶׁהָיָה נִשׁוּי אַרְבַּע נָשִׁים, שֶׁנִּשְׂאָם זוֹ אַחַר זוֹ, וּמֵת, וּבָאוֹת לְגִבּוֹת כְּתֻבָתוֹ, הָרִאשׁוֹנָה נִשְׁבַּעֶת לְשֹׁנֶיהָ שְׂאִין לָהּ מִשָּׁל בְּעֵלָהּ כְּלוּם, וְהַשְּׁנִיָּה לְשֹׁלִישִׁית, וְהַשְּׁלִישִׁית לְרִבְעִיעִית, וְהַרְבִּיעִית נִשְׁבַּעֶת לִיתּוּמִים. וְאֲפִלוּ הֵם גְּדוּלִים, אֵין נִפְרָעִים מֵהֵם אֲלֵא בְּשְׁבוּעָה:

יז. וְאִם הָיוּ כָּלָן חֲתוּמוֹת בְּיוֹם אֶחָד בְּמִקּוֹם שְׂכּוֹתֵבִין שְׁעוֹת, הָרִאשׁוֹנוֹת תִּקְדָּם. וְאִם אֵין כּוֹתֵבִין שְׁעוֹת, אֲזַ שְׁעִבּוּד כָּלָן חָל כְּאַחַד:

ה. אֲלֵמְנָה שְׂמֻכְרָה אוֹ נְתָנָה, קָיָם אִם נִשְׁבַּעָה לְבִסוּף, וּמִנְכִּין אוֹתָהּ בְּכְתֻבָתָהּ. וְהֲנִי מְלִי בְּמִטְלָטְלִי, אֲבָל בְּמִקְרָקְעִי, אֲפִלוּ נִשְׁבַּעָה לְבִסוּף, אֵין מְכִירָתָהּ וּמִתְנַתָּה קְזָמִים, אֲלֵא אִם כֵּן שָׁמוּ לָהּ בֵּית דִּין, אֲפִלוּ שֶׁל הַדְּיוֹטוֹת. וְיֵשׁ מִי שְׂאוֹמֵר, שְׂצָרִיךְ שְׂיִגְבּוּ לָהּ בֵּית דִּין:

ו. אֲלֵמְנָה שְׂמַחֲלָה לְבַעַל חוֹב שֶׁל בְּעֵלָהּ, אֵינוּ כְּלוּם:

ז. פְּעָמִים שְׂאָף גְּרוּשָׁה מִשְׂבִּיעִין אוֹתָהּ, אֲפִלוּ לֹא יִטְעַן, כְּגוֹן פּוֹגְמַת כְּתֻבָתָהּ. כְּגוֹן שֶׁהָיְתָה כְּתֻבָתָהּ אֶלְף, וְאָמַר לָהּ: הַתְּקַבְּלִתְךָ כְּתֻבָתִיךְ, וְהִיא אוֹמֵרֶת: לֹא הַתְּקַבְּלִתִּי אֲלֵא מְנָה, אֲפִלוּ יֵשׁ לָהּ עֵדִים כְּמָה קִבְּלָהּ, וְאֲפִלוּ דִקְדָּקָה מֵה שְׁנִטְלָה אֲפִלוּ כְּחֻצֵי פְּרוּטָה, לֹא תִפְרַע אֲלֵא בְּשְׁבוּעָה:

ח. וְכֵן אִם עַד אֶחָד מֵעֵדָה שֶׁהִיא פְּרוּעָה:

ט. וְכֵן אִם הִיא טוֹרְפַת מְלָקוּחוֹת:

י. וְכֵן אִם הִיא נִפְרַעֶת שְׁלֹא בְּפָנָיו. וְהוּא שִׂיחֶיהּ בְּמִקּוֹם רְחוּק. אֲבָל אִם הוּא בְּמִקּוֹם קְרוֹב כְּדֵי שִׁלְךָ הַשְּׁלִיחַ וְיַחְזוֹר תּוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם, מוֹדִיעִין אוֹתוֹ, וְאִם לֹא יָבוֹא יִשְׂבִּיעוּהָ וְתִטַּל. וְהֵאשְׁרֵה נֹתְנַת שְׂכָר הַשְּׁלִיחַ וּמוֹסַפֵּת עַל כְּתֻבָתָהּ:

יא. כָּל אֵלוּ הַשְּׁבוּעוֹת אֵף עַל פִּי שֶׁהֵם דְּרַבָּנָן, הֵן בְּנִקִּיטַת חֶפְזָן. וְאִם קִדְמָה וְתַפְסָה מְעוֹת וְאֵינָה רּוֹצֵה לִשְׁבַע, לֹא מִפְקִינָן מְנָה, וְאִפּוּכִי לֹא מִפְּכִינָן לָהּ:

יב. כְּשֶׁהִיא רּוֹצֵה לִשְׁבַע, אִם הִיא חֲשׂוּדָה עַל הַשְּׁבוּעָה, שְׂכַנְגָדָה יִשְׁבַע וְיִפְטֹר. וְאִם גַּם הוּא חֲשׂוּד, אֵין כָּאֵן לֹא שְׁבוּעָה וְלֹא תִשְׁלוּמִין:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי לגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו. וזוהי להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֵנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיֵנִיתִיה, בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמֵינוּ (תרגום: בִּירְאָה וּבְאֱהָבָה), וְרַחֲמֵינוּ וְדַחֲלֵינוּ, לְחִבְרָא י"ה בו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (האר"ז"ל בְּשֵׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן צז

שולחן ערוך

שאין הבעל יכול להשביע אשתו בטענת ספק, ובו
ב' סעיפים:

א. המושיב אשתו חנונית, או שמנה אפוטרופוס, משביעה אפלו בטענת שמא של שתי כסף. אבל אם אינה נושאת ונותנת, אלא שמתעסקת בצרכי הבית בפלכה ובעסתה כדרך כל הנשים, אינו יכול להשביעה בטענת שמא:

ב. המושיב אשתו חנונית או שמנה אפוטרופא, אינו יכול להשביעה עד שתתבע כתבתה. ויש אומרים שמשביעה כל זמן שירצה:

סימן צח

פטרה משבועה או יחד לה מטלטלין, גובה בלא שבועה, ובו ז' סעיפים:

א. אם פטרה הבעל משבועה, גובה כתבתה בלא שבועה. וכפי לשון הפטור היא נפטרת. ביצד, כתב: נדר ושבועה אין לי עליך, אינו יכול להשביעה שום שבועה. אבל משביע את יורשיה, אם גרשה ומתה יורשיה נשבעים שבועת היורשים. ואת הבאים ברשותה, כגון אם מכרה כתבתה לאחרים ונתגרשה ומתה, והלקוחות תובעים כתבתה, נשבעים: שלא פקדננו. ואם היא עדין קיימת, לא יגבו הלקוחות אלא אם כן תשבע היא שלא נפרעה:

ב. ומשביעין גם כן יורשיה והבאים ברשותה אם פגמו הפתה או אם נעשו אפוטרופוס, ואפלו אם נתן לה רשות למנות אפוטרופוס:

ג. כתב לה: "נדר ושבועה אין לי עליך ועל יורשיך ועל הבאים ברשותך", אינו יכול להשביעה

יח. מי שהיה נשוי ארבע נשים, כתבה של זו מאה, ושל זו מאתים, ושל זו שלש מאות, ושל זו ארבע מאות, וכלן נחתמו ביום אחד, ומת, ואין לו כדי כל הכתבות, כיצד הן חולקות, רואים אם כשיחלק המזון על מגן הנשים יגיעו לפחותה שבהם כדי כתבתה או פחות, חולקין בשוה. ואם היה המזון יותר על זה, חולקין ממנו כדי שיגיע לפחותה שבהם כשעור כתבתה, וחזרות וחולקות את המותר בין הנותרות על הדרך הראשון:

יט. כשמשביעין בית דין או היורשים את האלמנה כשתבוא לגבות כתבתה, אין משביעין אלא חוץ לבית דין, מפני שבתי דינין היו נמנעים מלהשביע, שחוששין שמא לא תדקדק על עצמה, ושבועה חוץ לבית דין אינה חמורה כל כך, שאינה בשם ולא בנקיטת חפץ, אלא בקללת ארור. ואם רצו היתומים להדירה, נודרת להם כל מה שירצו, ומדירין אותה בבית דין ואחר כך נוטלת כתבתה. וצריך שהנדר יהיה בדבר שיש בו ענוי גפש, ושתהיה באסור כל ימיה. ולא מהני נדר אלא כל זמן שלא נשאת, אבל אם נשאת אינה גובה בנדר, מפני שהבעל יפר לה:

כ. גרושה שבאה לשבע, משביעים אותה בבית דין:

כא. יש מי שאומר, דהאדנא משביעים אלמנה בבית דין, מפני שבאותו ענין שרגילים להשביעה, שגוזרים בחרם ובשבועת התורה שתודה מה שקבלה בכתבתה, אין הענש מרבה כל כך כמו, שבשעה שנשבעת יוצאה שבועה מפיה לשקר:

סימן צז

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן צט

שולחן ערוך

א. אלמנה שפאה לגבות כתבתה, שמין כל בגדיה בין של חל בין של שבת, ומנפין אותם מכתבתה. אבל גרושה שגרשה בעלה מדעתו בלא טענה, אין שמין לה בגדי חל, אבל של רגל ושל שבת שמין לה:

ב. הנותן מתנה לאשתו, אף על פי שהוא מגרשה מדעתו, זכתה במתנתה:

סימן ק

כתבה ממה נגבית, וכל יתר דיני כתבה, ובו ט"ז סעיפים:

א. מדינא דגמרא, הכתבה, דהינו עקר כתבה ותוספת, אינם נגבים אלא מן הקרקע. ומתקנת הגאונים נגבים אף מן המטלטלים. והוא הדין לכל תנאיה, חוץ מכתבת בנין דכרין. לפיכך, אם גבו היורשים מעות בחובת אביהם, גובה מהם. ודוקא מטלטלי בני חרי, אבל אם מכרם הבעל או נתנם במתנת בריא, אינה גובה מהם. ואם מכרום יורשים אחר מותו, גובה מהם. ועכשו נוהגים לכתב בכל הכתבות ששעבד לה כל נכסיו מקרקעי ומטלטלי מטלטלי אגב מקרקעי דקנאית ודאקנה. ומכל מקום, לא נהגו לגבות ממטלטלין שמכר או נתן במתנת בריא, ולא אפלו ממטלטלין שמכרו היורשים, מפני תקנת השוק:

ב. אין עקר כתבה ותוספת נגבים אלא מהזבנורית. ואינם נגבים מהשבח שהשביחו הנכסים לאחר מותו, לא שנא השביחו יורשים לא שנא השביחו לקוחות ובאה לטרף מהם. ואינם נגבים אלא מהמתקן, אבל לא מהראוי. ומלוה שחיבים לבעל,

לא אותה ולא יורשיה ולא את הפאים ברשותה שום שבועה. אבל יורשיה והפאים ברשותה, כגון לקוחות שקנו ממנו, משביעים אותה ואת יורשיה ואת הפאים ברשותה, כגון אם נתגרשה ומתה. אבל אם נתאלמנה ומתה קדם שנשבעה, אין יורשיה ולא הפאים ברשותה גובין כתבתה:

ד. כתב לה: "נדר ושבועה אין לי וליורשי ולא לפאים ברשותי לא עליך ולא על יורשיך ולא על הפאים ברשותך", אינו יכול להשביע לא הוא ולא יורשיה ולא הפאים ברשותו לא אותה ולא יורשיה ולא הפאים ברשותה. ואפלו פגמה היא או היורשים כתבתה או יורשים מן היורשים. אבל אם נעשית אפטרופסית לאחר מיתת הבעל, לזה אינו מועיל הפטור. אבל לאפטרופסות שנעשית בחיי בעלה, מועיל, שאפלו על ידי גלגול אינו יכול להשביעה. ויש מי שאומר, שאפלו לא פטרה אין היורשים יכולים להשביעה על אפטרופסות שנעשית בחיי בעלה:

ה. על מה שמכרה בין מיתה לקבורה, לצדך קבורה, אין משביעין אותה אפלו על ידי גלגול:

ו. כתב: "דלא נדר דלא שבועה", אפלו אמר: "מנכסי אלין", היורשים משביעין אותה, אלא אם כן פטרה בפרוש מהיורשים:

ז. אף על פי שהאמינה על יורשיה ועל הפאים מכחו, אינו מועיל לגבות מהלקוחות בלא שבועה:

סימן צט

שמין לאשה אלמנה בגדיה, ובו ב' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן ק

שולחן ערוך

הבעל טוען: פרעתי או מחלה, אפלו עקר כתבה אין לה עד שתוציא שטר כתבה. במה דברים אמורים, במקום שדרפם לכתב כתבה. אבל במקום שאין דרפם לכתב כתבה, אלא סומכים על תנאי בית דין, הרי זו גובה עקר כתבה אף על פי שאין בקדה שטר כתבה, בין נתגרשה בין נתאלמנה:

ז. האשה שבאה לבית דין ואמרה: מת בעלי התירוני לנשא, ולא הזכירה שם כתבה בעולם, מתירין אותה לנשא, ומשביעין אותה ונותנים לה כתבה. ואם באה ואמרה: מת בעלי תנו לי כתבתי, אף לנשא אין מתירין אותה:

ח. באה ואמרה: מת בעלי התירוני לנשא ותנו לי כתבתי, מתירין אותה לנשא ונותנים לה כתבה. אבל אם באה ואמרה: מת בעלי תנו לי כתבתי והתירוני לנשא, מתירים אותה ואין נותנים לה כתבה. ואם תפסה, אין מוציאין אותה מידה. ויש מי שאומר, דבין בזו ובין בזו אין מתירים אותה, כיון שהזכירה כתבה:

ט. במקום שאין כותבים כתבה, והביאו עדים שכתב לה כתבה, יש מי שאומר שדינו כבמקום שכותבים ואינה גובה בלא כתבה. ויש מי שאומר שגובה בלא כתבה:

י. האשה שהוציאה שטר כתבה ואין עמה גט, ואמרה לבעלה: גרשתי ואבד גטי תן לי כתבתי, והוא אומר: לא גרשתיך, חייב לתן לה עקר כתבתה אבל אינו נותן לה התוספת, עד שתביא ראיה שגרשה או שיצא גט עם הכתבה מתחת ידיה:

הוי מחזק וגובה ממנה, אפלו היא על הכותי. ויש אומרים דאפלו הכי אינם נגבים רק מן הזבורית:

ג. אם נמצא קרקע בן חורין, גובה ממנו. ואם לאו, טורפת מקרקע שמכר או שנתן הבעל, בין במתנת בריא או במתנת שכיב מרע. ואפלו נתרצית למה שמכר או נתן, אינו מועיל אלא אם כן קנו ממנה תחלה. ואם מכר קרקע לאחד ולא נתרצית לו, ואחר כך מכר לאחר אותו קרקע או קרקע אחרת ונתרצית וחתמה לו, אינה גובה ממנו. ומן הראשון, יש אומרים שגובה ויש אומרים שאינה גובה:

ד. מי שהיה נשוי שתי נשים, ומכר את שדהו וקנו מהאשה הראשונה תחלה, ואחר כך ממנו. השניה מוציאה מיד הלוקח, והראשונה מיד השניה, והלוקח מיד הראשונה, וחוזרים חלילה, עד שיעשו פשרה ביניהם:

ה. אם כתב בכתבתה, בעקר כתבה ותוספת, מעות סתם, אינה גובה אלא בפחות שבמטבעות. כיצד, נשא אשה במקום אחד וגרשה במקום אחר, אם היה מעות מקום הנשואין טובים ממעות מקום הגרושין, נותן לה ממעות מקום הגרושין. ואם היו מעות מקום הגרושין טובים ממעות מקום הנשואין, נותן לה ממעות מקום הנשואין. ודוקא בשווי המטבע שהוא מגבה לה מאתים ומנה, אבל לפחות מכאן אי אפשר. ואם פרש בכתבתה מטבע ידוע, בין בעקר בין בתוספת, גובה ממנו כמו שכתוב בכתבה:

ו. אלמנה, אם אין שטר כתבה יוצא מתחת ידה, אינה גובה אפלו עקר כתבה. וכן הגרושה, אם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

י"ב

י"ב

לחודש

אבן העזר

הלכות כתובות סימן קא

שולחן ערוך

טו. הוציאה שני גטין וכתבה אחת, אין לה אלא כתבה אחת. שהמגרש את אשתו והחזירה סתם, על כתבתה הראשונה החזירה:

טז. הוציאה גט וכתבה אחר מיתת הבעל, אם גט קודם לכתבה, גובה בגט זה עקר כתבה, אם אין דרכם לכתב כתבה, גובה כל מה שיש בכתבה זו, שהרי זכתה בה במיתתו. ואם כתבה קדמה את הגט, אין לה אלא כתבה אחת, שעל דעת כתבתה הראשונה החזירה:

סימן קא

עד כמה גובה כתבתה, ובו ד' סעיפים:

א. אלמנה, כל זמן ששטר כתבה בידה, גובה לעולם, בין אם נותנים לה מזונות בבית אביה או בבית בעלה, ונשבעת אפלו לאחר שנשאת. אפלו עברה עליה שמטה, אינה נשמטת, אלא אם כן פגמה אותה, שגבתה מקצת או שזקפה במלוה. ואם אין כתבתה בידה ובאה לגבות בתנאי בית דין במקום שאין פותבים, אם נותנים לה מזונות בבית אביה, אינה גובה אלא עד סוף עשרים וחמש שנה. אבל שתקה עשרים וחמש שנה ולא תבעה, מחלה. ואם תבעה תוך עשרים וחמש שנים, מונין לה עשרים וחמש שנים מיום שתבעה. וכן יורשיה צריכים לתבע תוך עשרים וחמש שנים למיתתה, ואם שתקו יותר מעשרים וחמש שנה, מחלו:

ב. אפלו אם נזונית בבית אביה, אם היורשים מכבדים אותה שמוליכים לה מזונותיה בעצמם,

יא. אמר לה הבעל: כך היה: גרשתי ונתתי לה כל הכתבה עקר ותוספת וכתבה לי שובר ואבד שוברי. מתוך שיש יכול לומר: לא גרשתי, ולא יתחייב בתוספת, נאמן, ומשביעה בנקיטת חפץ ונותן לה את העקר, ונשבע הוא הסת על התוספת:

יב. הוציאה גט ואין עמה שטר כתבה, אם דרך אותו המקום שלא יכתבו כתבה, גובה עקר כתבה בגט שבידה. ואם דרך לכתב כתבה, אפלו עקר אין לה עד שתוציא שטר כתבה, ונשבע הבעל שבועת הסת על טענתה, ונפטר:

יג. הוציאה שני גטין ושתי כתבות, וזמן כתבה ראשונה קודם לגט הראשון, וזמן השנייה קודם לגט השני, גובה שתי כתבות:

יד. הוציאה שתי כתבות וגט אחד, אינה גובה אלא כתבה אחת. ואילו מהם גובה, אם שתיהן שוות בטלה האחרונה את הראשונה ואינה טורפת אלא מזמן האחרונה. ואם הייתה באחת משתיהן תוספת על חברתה ולא כתב לה: "ואוסיפית לך כך וכך על הראשונה", אם רוצה לגבות הראשונה גובה מזמן ראשון, או שניה מזמן שני. ואם כתב לה: "ואוסיפית לך כך וכך על הראשונה", גובה ראשונה מזמן ראשון והתוספת מזמן שני. במה דברים אמורים, ששתיהן מן הארוסין או מן הנשואין, אבל אם אחת מן הארוסין והשנייה מן הנשואין, בכל ענין אינה גובה אלא אותה שמן הנשואין:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן קב

שולחן ערוך

ד. אם יש פדי לפרע לשניהם בקרקע ומעות, אם
זמנם שוה נותנים לבעל חוב מעות ולאשה קרקע,
ואם קדמה לגבות מעות, יש מי שאומר שמוציאין
מידה ונותן לבעל חוב. ואם אין זמנם שוה,
המקדם נותנים לו המעות. ואם קדם המאחר ותפס
המעות, יש מי שאומר שמוציאין מידו:

ה. היו כתובים בכתבה נכסי צאן ברזל, וטענה
שאבדו או שלקחם הבעל, הרי היא בנכסי צאן
ברזל כשאר בעלי חובות ונשבעת שלא לקחה
אותם ולא נתנה ולא מחלה, וחולקה עם בעלי
חובות:

ו. הערב לאשה בעקר כתבה או בתוספת, אינו
מתחייב אפלו בקנין. והני מלי באשה דעלמא, אבל
לכלתו מתחייב בקנין. ואם היה קבלן שאמר לה:
הנשאי לזה ואני נותן לך, משתעבד אפלו בלא
קנין, אפלו לאשה דעלמא:

ז. הערב לאשה בכתבתה, בענין שהוא חייב, וגרשה
בעלה ואין לבעל נכסים לפרעה, לא תפרע מן
הערב עד שידירנה בעלה הנאה על דעת רבים,
כדי שלא יעשו קנוניא עליו. ואסור לאדם להשיאו
עצה שיגרשנה כדי שתגבה הכתבה מהערב ואחר
כך יחזירנה, דשמא לא ידירנה הנאה. מיהו, אם
האב ערב לכלתו בעד בנו, והבן תלמיד חכם
והשעה דחוקה לו ואין האב מהנהו מנכסיו, מותר
להשיאו עצה זו:

ח. וכן אם הקדיש כל נכסיו ומגרשה לא תגבה
כתבתה עד שידירנה הנאה:

ט. אבל מן הלקוחות גובה אפלו בלא הדירה, ואם
ירצה להחזירה אחר כך, יחזירנה:

אין שתיקתה מחילה, שמפני הבושה שתקה ולא
מפני שמחלה:

ג. נדוניא לעולם אינה מוחלת, אפלו שהתה כמה
שנים:

ד. גרושה, לעולם אינה מוחלת, אפלו שהתה כמה
שנים:

סימן קב

דין גבית חוב וכתבת אלמנה, וכו' ט' פעיפים:

א. מי שמת, ואלמנתו באה לגבות כתבתה, ועליו
בעל חוב, אם זמן של אחד מהם מקדם, ולא הניח
אלא קרקע כדי לפרע לאחד מהם, מי שזמנו
קודם יגבה, והאחר ידחה, בין אלמנה בין בעל
חוב. ואפלו תפס המאחר, מוציאין מידו:

ב. לא הניח אלא מטלטלים שאין בהם קדימה,
כגון דלא אקני לה מטלטלי אגב מקרקעי, ינתנו
לבעל חוב, אפלו הוא מאחר, ותדחה האשה
מלגבות עקר ותוספת. ומיהו, אם תפסה, אפלו
שלא בבית דין, אין מוציאין מידה:

ג. אם זמן שניהם שוין, או שנשא ולוה ואחר כך
קנה, או שלוה ונשא ואחר כך קנה, שחל שעבודם
כאחד בשעה שקנה, בין שהניח מקרקעי או
מטלטלי, ינתנו לבעל חוב ותדחה האשה מגבית
עקר ותוספת. ואם קדמה האשה ותפסה קרקע, אם
קדמה וגבתה בבית דין, כגון שהגבוה בית דין
קדם שיידעו שהיה שם בעל חוב, אין מוציאין
מידה. אבל אם גבתה מעצמה, אפלו על ידי
שומא, מפקינן מנה. ואם קדמה ותפסה מטלטלין,
אפלו שלא בבית דין, לא מפקינן מנה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

י
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
י

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן קג

שולחן ערוך

סימן קג

אלמנה שמוכרת נכסים לכתבתה, אם צריכה למכר
על פי בית דין, ובו ח' סעיפים:

א. אלמנה, בין מן הארוסין אם כתב לה כתבה,
בין מן הנשואין, מוכרת מנכסי בעלה לגבות
כתבתה שלא בבית דין ושלא בהכרזה, לא שנא
אם מוכרת לגבות כל כתבתה ביחד, לא שנא אם
מוכרת שלשה או ארבעה פעמים לגבות מעט מעט
בכל פעם, מוכרת שלא בבית דין ממחים, אבל
צריכה בית דין הדיוטות שלשה אנשים נאמנים
בקיאים בשומת קרקע. אם מכרה בינה לבין עצמה
שנה בשנה, מכרה קים. ויש חולקים:

ב. אחריות המכר על היתומים, בין אם תמכר היא
או בית דין:

ג. גרושה, לא תמכר אלא בבית דין ממחים.
ואלמנה נמי, אם נשאת, לא תמכר אלא בבית דין
ממחים:

ד. אם בית דין מוכרים וגותנים לה, אינה נשבעת
שלא זלזלה בנכסים. אבל אם היא בעצמה
מוכרת, צריכה לכלל בשבועתה שלא זלזלה
בנכסים:

ה. אלמנה ששמה ולקחתו לעצמה, אינו כלום,
אפלו הכריזו עליו, אלא אם כן היו בשומא בית
דין הדיוטות. ויש אומרים שאינו כלום עד שיהיו
שם בית דין ממחים:

ו. אלמנה שהיתה כתבתה מאתים, ומכרה שנה מאה
במאתים או שנה מאתים במאה, נתקבלה כתבתה:

ז. היתה כתבתה מאה ומכרה שנה מאה ודינר
במאה, מכרה בטל. ואפלו היא אומרת: אני אחזיר
את הדינר ליורשים:

ח. היתה כתבתה ארבע מאות זוז, ומכרה לזה מנה
שנה בשנה, וכן לשני, וכן לשלישי, ומכרה
לרביעי שנה ודינר, במנה של רביעי בלבד
מכרה בטל:

סימן קד

בית דין שמכרו וטעו, וכן שאר שלוחיו, ובו ו'
סעיפים:

א. בית דין שמוכרים להגבות לאלמנה כתבתה,
אין מוכרין אלא בהכרזה. ומכריזים שלשים יום
רצופים, או ששים יום שני וחמישי. ומכריזין
בבקר ובערב. ובשעה שמכריזין מסימין השדה
במצריה ומודיעים כמה היא יפה ובכמה היא
שומא, ושרוצים למכרה כדי להגבות לאשה
כתבתה:

ב. בית דין שמכרו שלא בהכרזה, אפלו מכרו שנה
בשנה, נעשו כמי שטעה בדבר משנה וחוזרים
ומוכרים בהכרזה:

ג. בית דין שהכריזו פראוי ובדקו יפה ודקדקו
בשומא, אף על פי שטעו ומכרו שנה מנה
במאתים או מאתים במנה, הרי מכרם קים. אבל
אם לא בדקו בשומא, ולא כתבו אגרת בקרת
שהיא דקדוק השומא וההכרזה, וטעו והותירו
שתות או פחתו שתות, מכרם בטל. פחות משתות,
מכרם קים. וכן אם מכרו קרקע בעת שאינם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן קה

שולחן ערוך

ולא יהיו דברי שחוק והתול או דברי תימה, אלא
בדעת נכונה:

ז. המוכר שטר חוב לחברו, ונזר ומחלו לו, מחול.
ואפלו יורש מוחל. לפיכך, מכרה כתבתה ומת
הבעל ואחר כך מתה, בנה יכול למחל והמכר
בטל. ואפלו אין לה יורש אחר אלא זה הבן
ונמצא פרוץ הפתה עליו, יכול למחל לעצמו
כדי לבטל המקח, ויורש הכתבה:

ז. מי שמכר בחיי אביו כתבת אמו שאם ימות אביו
ואחר כך תמות אמו ויירש הוא את כתבתה שיהיה
הלוקח עומד במקומו לגבותה, והתנה שאם תערער
אמו על המכר שלא יסלקנו מערעור, ומתה ולא
ערערה, אינו יכול לומר: אני במקום אמי וכמו
שהיא יכולה לערער על המקח גם אני מערער
ואבטלנו, שערעור של עצמו קבל עליו ודאי:

סימן קו

הכותב כל נכסיו לבניו וכתב לאשתו קרקע כל
שהוא, וכו' ב' סעיפים:

א. הכותב כל נכסיו לבניו, בין זכרים בין נקבות,
בין בריא בין שכיב מרע, וכתב לאשתו עמהם
קרקע כל שהוא או דקל לפרותיו או פרות
מחברים והם צריכים עדין לקרקע, הואיל ועשה
אותה שתף בין הבנים ושתקה כשנודע לה ולא
מתנה, אבדה עקר כתבתה ותוספת, ואינה טורפת
מנכסים אלו פלוס. אבל מנכסים שביבאו לו אחר
כך גובה מהם, אפלו באו לידו מאותם נכסים
עצמם, כגון שמת אחד מהבנים וירשו:

צריכים להכריז עליה, וטעו, ופחתו שתות או
הותירו שתות, מכרן בטל, אף על פי שהכריזו:

סימן קה

דין המוכרת ומוחלת כתבתה, וכו' ז' סעיפים:

א. יכולה אשה למכר כתבתה או לתנה לאחרים,
בין פלה בין מקצתה, והלוקח והמקבל עומדים
במקומה, שאם תתאלמן או תתגרש יקחו הם
כתבתה, ואם תמות בחיי הבעל אין להם פלוס.
ואם מכרה לבעלה, המכר מכר ואסור להשהותה
אלא אם כן יכתב לה אחרת בעקר הכתבה:

ב. המוכרת כתבתה לאחרים ומת הבעל בחייה, אם
מתה קדם שנשבעה על כתבתה אין ללוקח
ולמקבל פלוס. במה דברים אמורים, כשנתאלמנה
ומתה, שהיא לא היתה יכולה לפרע מן היתומים
אלא בשבועה. אבל אם נתגרשה ומתה, לקוחות
נשבעים שבועה שלא פקדתנו, ונוטלים. ודוקא
שמתה, אבל אם היא בחיים צריכה לשבע שלא
נפרעה, ואם אינה רוצה לשבע יפסידו הלוקחות.
ואם אמרה שנפרעה אחר שמכרה, נאמנת, כמגו
שאם היתה רוצה למחל. אבל אם אמרה שנפרעה
קדם המכר, אינה נאמנת:

ג. מי שמת והניח בנים ואלמנה, ומתה האלמנה
קדם שנשבעה על הכתבה, הפכור נוטל פי שנים:

ד. המוכרת כתבתה, בין לבעלה בין לאחרים, לא
הפסידה שום דבר מתנאי כתבתה. אבל המוחלת
כתבתה לבעלה, אבדה כל תנאי כתבה:

ה. המוחלת כתבתה אינה צריכה לא קנין ולא
עדים, והוא שיהיו דברים שהדעת סומכת עליהם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

י"ט

י"ט

לחודש

אבן העזר

הלכות כתובות סימן קז

שולחן ערוך

ד. יש מי שאומר, דהא דלא הפסידה כתבתה כששיר, הינו כשכותב לה סכום מנכסיו, ואפלו אם הסכום הוא גדול כגון שכתב לה מחציתם או שני שלישים. אבל אם כתב לה כל נכסיו ופרש השיור, אפלו אם שיר הרבה, אבדה כתבתה מנכסים שיש לו, שכבוד שעושה לה שכתב לה כל נכסיו גורם המחילה:

ה. יש מי שאומר, שאם הברר הדבר שהערים במתכונן כדי להפסידה, לא אבדה כתבתה:

ו. היו לו שתי נשים וכתב כל נכסיו לשתיהן, לא קנתה שום אחת מהן, ושתיהן אפטרופסות. אבל אם כתב "חצי נכסי לאשתי פלונית וחצי נכסי לאשתי פלונית", הראשונה קנתה שהרי שיר, והשניה לא קנתה:

ז. כתב כל נכסיו לאשתו ולבנו, אשתו קנתה החצי, ובנו לא קנה, אלא הוא אפטרופוס. ויש מי שאומר ששניהם אפטרופסים:

ח. כתבם לאשתו ולאחר, האחר קנה החצי, ואשתו הוי אפטרופוס בשאר החצי. וכל היכא שיש להוכיח מתוך השטר דלא נתפון לאפטרופסות אלא למתנה גמורה, הויא מתנה:

ט. אם אמר: אשתי תמשל בכל הנכסים, אינו לשון מתנה אלא לשון אפטרופסות:

י. אם אמר: תטל בתי פלונית חמשים זהובים ופלונית בתי חמשים זהובים, והיו לו שלש בנות ואשה אחת, אמרו לו: ואשתך מה תהא עליה, אמר: השאר שלה של אשתי, הוי מתנה גמורה כיון שהעמיד ירשת התורה אפלו באחד מיורשיו:

ב. כתב לה עמהם מטלטלים בלבד, או ששיר לעצמו קרקע כל שהוא, כתבתה קימת. ולפי מה שתקנו הגאונים שכתבה נגבית מהמטלטלין, אפלו שיר מטלטלין כל שהוא, כתבתה קימת, שהרי היא אומרת: ממה ששיר אני גובה, ומתוך שתירד למה ששיר תרד לשאר נכסים ותטרף:

סימן קז

הכותב כל נכסיו לאשתו אם קנתה, ויצא עליו שטר חוב, ובו י' סעיפים:

א. הכותב כל נכסיו לאשתו, בין בריא בין שכיב מרע, אף על פי שקנו מידו, לא עשאה אלא אפטרופא על יורשיו, בין שהיו יורשיו בניו ממנה או מאשה אחרת או אחיו או שאר יורשין. ואם שיר כל שהוא, בין קרקע בין מטלטלין, קנתה כל מה שכתב לה:

ב. במה דברים אמורים, בנשואה. אבל אם כתב כל נכסיו לאשתו ארוסה, או לגרושה, אף על פי שלא שיר כלום, מתנתו קימת:

ג. כל אשה שקנתה כל נכסי בעלה במתנה גמורה, אבדה כתבתה ותקרע. לפיכך, אם יצא שטר חוב עליו מקדם למתנה זו, והלכו כל הנכסים בפריעת החוב, תשאר היא בלא כלום ולא תקח בכתבתה שקדמה לחוב, שאמדין דעת הוא שבהנאה שבאה לה בשמועה זו שכתב לה כל נכסיו אבדה כל זכות שיש לה בנכסיו מצד כתבתה בין מאותם שהיו לו בין מאותם שמכר או נתן קדם לכן. אבל אם אחר כך זכה בנכסים, גובה כתבתה מהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשמועות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

י"ט

י"ט

לחודש

אבן העזר

הלכות כתובות סימן קח

שולחן ערוך

סימן קח

דין שכיב מרע שאמר: תטל אשתי כאחד מן
הבנים, וכו' ג' סעיפים:

א. שכיב מרע שאמר תטל אשתי כאחד מן הבנים,
נוטלת כאחד מבניו יתר על כתבתה. ואם נולדו
לו בנים אחר הצואה, מצטרפים עם אלו שהיו
בשעת הצואה ונוטלת חלק עם כלם. כיצד, היו
לו שלשה בנים בשעת הצואה, ולאחר זמן נולדו
לו שנים, נוטלת כאחד מחמשה שהוא שתות כל
המזון, ואינה נוטלת עמהן אלא בנכסים שהיו לו
בשעת הצואה, אבל נכסים שבאו לו אחר זמן
הצואה, אין לה בהם חלק, שאין אדם מקנה דבר
שלא בא לרשותו:

ב. אם היו הבנים מרבים, ונתמעטו, נוטלת חלק
כאחד מהבנים שבשעת מיתה. ויש מי שנסתפק
בזה:

ג. אם מתו כל הבנים, רואים כמה היו בשעת
הצואה, ונוטלת חלק הראוי לאחד מהם, והשאר
ליורשיו:

סימן קט

שכיב מרע שאמר: תנו מאתים זהובים לאשתי
בכתבה, וכו' ד' סעיפים:

א. שכיב מרע שאמר: תנו מאתים וזו לאשתי
כראוי לה, נוטלת לבד מכתבתה. ואם אמר: תטל
מאתים וזו בכתבתה, לא תטל שתיהן, אלא ידה
על העליונה. אם מאתים וזו יותר, נוטלתן. ואם
כתבתה יותר, נוטלתן:

ב. הא דאמרינן דכי אמר "בכתבתה" ידה על
העליונה, בשלא חלק נכסיו. אבל אם חלק נכסיו,
נתבאר משפטו בסימן ק"ו:

ג. אם אמר: תנו מנה לאשתי, סתם, יש מי שאומר
דידה על העליונה. ויש מי שאומר דהוי מתנה
לבד מכתבתה:

ד. שכיב מרע שצוה שיתנו לאשתו בגדים, נוטלת
כל בגדיה בין של חל בין של שבת. ואם אמר:
"מלבושים", גם הסרבל ואונקלי ומטפחות וסודר
בכלל, דבכל דבר שאדם לובש ומתעטף, נקרא
מלבוש:

סימן קי

שכותבין שובר לאשה אף על פי שאין בעלה עמה,
וכו' ב' סעיפים:

א. כותבין שובר לאשה אף על פי שאין בעלה
עמה, ובלבד שיהא מפירה. והבעל נותן את שכר
הסופר:

ב. המוצא שובר על שם האשה שנפרעה מכתבתה,
בזמן שהאשה מודה שנתנתו לבעל, יחזירנו לו.
ואם אינה מודה, אלא אומרת: ממני נפל, לא
יתננו לא לאיש ולא לאשה:

סימן קיא

דין כתבת בנין דכריו, וכו' י"ז סעיפים:

א. מתנאי הפתבה שיהיו בניו הזכרים יורשים
פתבת אמן ונדונייתה שהכניסה בתורת נכסי צאן
ברזל, ויש אומרים שאף התוספת בכלל, ואחר כך
חולקים השאר עם אחיהם בשוה. כיצד, נשא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן קיא

שולחן ערוך

שנתרבו או נתמעטו אחר מיתת אביהם קדם
שיבואו לחלק, אין שמין אותם אלא כשעת מיתת
אביהם:

ו. היה שם יותר על כדי כל הכתבות דינר או
יותר, אף על פי שיש עליו שטר חוב כנגד
היותר, אינו ממעט אלא כל אחד מהם יורש
כתבת אמו:

ז. ויש אומרים שאפלו החוב יותר מהמותר שעל
שתי כתבות, יפרעו לבעל חוב והשאר יחלקו כפי
שתי הכתבות:

ח. מי שהיה נשוי שתי נשים ומתה אחת מהם
בחיי ו אחת אחר מותו, ולו בנים משתייהן, אף על
פי שלא הניח יותר על שתי הכתבות, אם נשבעה
השניה שבועת אלמנה קדם שתמות, בניה קודמים
לירשת כתבתה, מפני שאינם יורשים כתבת אמן
בתנאי זה, אלא ירשה של תורה, ואחר כך יורשים
בני הראשונה כתבת אמן בתנאי זה. ואם נשאר
שם כלום, חולקין אותו בשוה. ואם מתה קדם
שתשבע, בני הראשונה יורשים כתבת אמן בלבד,
והשאר חולקין בשוה. וכל שכן אם מתו שתייהן
אחר מותו, שבני כל אחת נוטלים כתבת אמן
אפלו אין שם מותר, שהרי באים בתורת חוב. וכן
אם גרש אחת, ומתה אחת בחייו, ואחר כך מת
והניח בנים משתייהן, בני המתה נוטלין כתבת בנין
דכרין אפלו אין שם מותר דינר, דכתבת הגרושה
שהוא חוב נעשית מותר לחברתה. לפיכך בני
הגרושה נוטלים תחלה, ואחר כך בני המתה:

ט. מתה אחת בחייו ואחת לאחר מותו, ונשבעה על
כתבתה אותה שמתה אחר מותו, ואין שם נכסים

אשה, כתבתה ונדוניתה אלה, וילדה בן ומתה
בחייו. ואחר כך נשא אשה אחרת, כתבתה
ונדוניתה מאתים וילדה בן ומתה בחייו. ואחר כך
מת הוא והניח אלפים. בנו מן הראשונה יורש
אלף שבכתבת אמו, ובנו מן השניה יורש מאתים
שבכתבת אמו, והשאר יורשים אותו בשוה. נמצא
ביד בן הראשונה אלף וארבע מאות, וביד בן
השניה שש מאות:

ב. במה דברים אמורים, שהניח יותר על שתי
הכתבות דינר אחד או יותר כדי שיחלקו השאר
בשוה. אבל אם לא הניח יותר דינר, חולקים הכל
בשוה. שאם ירשו אלו כתבת אמן ולא ישאר דינר
אחד לחלק אותו בין היורשים, נמצאת תנאי זה
מבטל חלק ירשה בין הבנים בשוה שהוא מן
התורה:

ג. אם אין שם יותר על שתי הכתבות דינר, אפלו
היה ראוי לפל ירשה מאבי אביהם בענין שהיה
שם מותר, לא חשיב מותר, אפלו מת אביהם קדם
שיחלקו, כיון שלא היה שם מותר דינר בשעת
מיתה:

ד. והוא הדין למי שנשא נשים רבות, בין בזו אחר
זו בין בבת אחת, ומתו כלן בחייו, ולו מהם בנים
זכרים, אם היה שם יותר על כדי כל הכתבות
דינר, כל אחד ואחד יורש כתבת אמו, והשאר
חולקים בשוה:

ה. אם אמרו היתומים: הרי אנו מעלים על נכסי
אבינו יותר דינר, כדי שישלנו כתבת אמן, אין
שומעין להם, אלא שמין את הנכסים בבית דין
כמה היו שוים בשעת מיתת אביהם. אף על פי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

הלשנת לחן מתוקים מן קיב מזונות הבנות, ממה נזונות ועד כמה, וכל דיניהם, אבן ה'הנתיבים'

לבעלה, הפסידו בניה כתבת בנין דכרין. לפיכך,
אין הבנים יורשין כתבת בנין דכרין עד שיהיה
שטר הכתבה יוצא מתחת ידם, אבל אם אין שם
שטר כתבה אין להם כלום, שמא מחלה אמם. ואם
אין דרכם לכתב כתבה, יש להם:

טז. מי שצוה בשעת מיתה שלא יירשו בניו כתבת
בנין דכרין, אין שומעין לו:

יז. נתן כל נכסיו לאחרים במתנת שכיב מרע,
הואיל ומתנת שכיב מרע אינה קונה אלא לאחר
מיתה, הרי המתנה וחיוב התנאים באים כאחד,
לפיכך בניה יורשים כתבת אמם שמתה בחיי
בעלה. ואם נתנם במתנת פריא מהיום ולאחר
מיתה, דינן כדין מתנות פריא לענין זה:

סימן קיב מזונות הבנות, ממה נזונות ועד כמה, וכל
דיניהם, ובו י"ח סעיפים

א. מתנאי כתבה שתהיינה הבנות נזונות מנכסי
אביהם אחר מותו, עד שיתארו או עד שיבגרו:

ב. בת הנזונית מנכסי אביה לאחר מותו, מעשה
ידיה ומציאתה לעצמה:

ג. נתארסה בעודה קטנה, אבדה מזונות מן האחין
והארוס חייב במזונותיה:

ד. נשאת הבת, או מאנה או נתגרשה או
נתאלמנה, אפלו היא שומרת יבם, הואיל וחזרה
לבית אביה ועדין לא בגרה, הרי זו נזונית מנכסי
אביה עד שתבגר או עד שתתארס:

ה. יבם אשת אחיו וילדה לו בת, אם לא היה
לאחיו נכסים, הבת נזונית מנכסי אביה. אבל אם
היו לאחיו נכסים, וכן בת שניה וכן בת אנוסתו

אלא כדי כתבת הראשונה, אין כאן כתבת בנין
דכרין. אבל אם יש מותר על כתבה הראשונה
אפלו דינר, יפרעו לשניה כתבת אמם והמותר
יקחו בני הראשונה בתורת כתבת בנין דכרין:

י. מתה אחת בחייו והשניה קיימת, דינם כדין מתה
בחייו ואחת לאחר מותו:

יא. היה נשוי שתי נשים, והיו לו בנים מהן ומת,
ואחר כך מתו הנשים, אם נשבעו ואחר כך מתו,
כל אחד ואחד יורש כתבת אמו בירשה של תורה
ולא בתנאי זה. לפיכך, אין משגיחין אם יש שם
מותר או אין שם. ויורשי הראשונה קודמים
ליורשי השניה. ואם לא נשבעו, חולקין כל הבנים
בשווה ואין שם ירשת כתבה, לפי שאין לאלמנה
כתבה עד שתשבע:

יב. אחת נשבעה ואחת לא נשבעה, זו שנשבעה
בניה יורשים כתבתה תחלה, והשאר חולקין אותו
בשוה:

יג. כל היורש כתבת אמו שמתה בחיי אביו, אינו
טורף מנכסים משעבדים אלא מבני חורין, ככל
היורשין:

יד. יש אומרים דוקא במקרקעי, שיש שם קרקע
כדי שתי הכתבות, נהיגא כתבת בנין דכרין. אבל
אם אין שם אלא מטלטלי, לא. ומיהו, אפלו אין
המותר אלא מטלטלי, שפיר דמי. ויש מי שאומר,
דהאדנא דכתבין בכתבות דילן מטלטלי אגב
מקרקעי, גם כתבות בנין דכרין נגבית
ממטלטלים, דתנאי כתבה ככתבה:

טז. המוכרת כתבתה, בין לבעלה בין לאחרים, לא
הפסידה כתבת בנין דכרין. אבל אם מחלה כתבתה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

הלשנת לחן מתוקימן קיב מזונות הבנות, ממה נזונות ועד כמה, וכל דיניהם, אבן ה'עשתים'

יא. מי שמת והניח בנים ובנות, יירשו הבנים כל הנכסים והם זנים אחיותיהם עד שיבגרו או עד שיתארסו: במה דברים אמורים, כשהניח נכסים שאפשר שיזונו מהם הבנים והבנות כאחד עד שיבגרו הבנות, ואלו הם הנקראים נכסים מרבים. אבל אם אין בנכסים שהניח אלא פחות מזה, מוציאים מהם מזונות לבנות עד שיבגרו, ונותנים השאר לבנים. ואם אין שם אלא כדי מזון הבנות בלבד, נזונים מהם עד שיבגרו או עד שיתארסו, והבנים ישאלו על הפתחים:

יב. במה דברים אמורים, כשהניח קרקע. אבל אם לא הניח אלא מטלטלין, אם הנכסים מועטים יזונו אלו ואלו יחד עד שיכלו, דכיון שאינן נזונות אלא בתקנת הגאונים די שתהיינה כבנים ולא שיפיה כחן יותר מהבנים. ואם הניח מטלטלים ומקרקעי, והמקרקעי הם מועטים ועל ידי המטלטלים יהיו מרבים, יירשו הבנים:

יג. היו מרבים בשעת מיתה ונתמעטו אחר כך, כבר זכו בהם הבנים ויש להם דין מרבים:

יד. היו מועטים בשעת מיתה ונתרבו אחר כך, הבנים יורשים אותם כדין מרבים. ואפלו לא נתרבו, אם קדמו הבנים ומכרו נכסים מועטים, מכרן קיים:

טו. היו הנכסים מרבים ויש עליו חוב או חיוב מזונות בת אשתו או חיוב עשור נכסים לפרנסת בתו, וכשיוציא אחד מאלו ישארו מועטים, יש להם דין מרבים. אבל פתבת האלמנה ממעטת ועושה אותה מועטים. ומזונות האלמנה, יש אומרים שממעטים ויש אומרים שאין ממעטין:

אפלו נולדו לו אחר שנשא, וכן בת ארוסתו שנולדה לו בעודה ארוסה ואחר כך נשא, אין להן מזונות אחר מיתת אביהן, אבל בתיו הוא חייב במזונותן כדין שאר הבנים והבנות בחיי אביהן:

ו. פוסקין לבת מזונות וכסות ומדור מנכסי אביה, כדרך שפוסקין לאלמנה. ומוכרין למזון הבנות וכסותן בלא הכרזה, כדרך שמוכרין למזון האלמנה וכסותה. אלא שהאשה פוסקין לה לפי כבודה וכבוד בעלה, ולבת פוסקין לה דבר המספיק לה בלבד. ואין הבנות נשבעות:

ז. עכשו שכתבה נגבית אפלו ממטלטלין, גם הבנות נזונות מהם. ואינם נזונות אלא מבני תרי, אבל לא ממשעבדי, כגון אם מכר האב או נתן האב במתנת בריא או אם הבנים אחר מיתת אביהם מכרו או משכנו או נתנו, אינן נזונות מהן:

ח. אין הבנות נזונות ממשעבדי, אפלו קנו ממנו, ואפלו היו בשעת קנין, כגון שגרשה והיו לה בנות ממנו והחזירה וקנו ממנו. ויש מי שאומר, דהני מלי כשקנו ממנו בשעת נשואין בכלל מה שקנו ממנו בתנאי כתבה, אבל אם קנו ממנו לאחר נשואין על מזון הבנות, נזונות אף ממשעבדי:

ט. אם פסק עם האשה שיתפרנסו הבנות אף אחר שיבגרו, נזונות ממשעבדי:

י. מי שצוה בשעת מיתתו: אל יזונו בנותי מנכסי, אין שומעין לו. ואם בשעת נשואין התנה שלא יזונו מנכסיו, הוי בכלל תנאי שבממון, וקיים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך כתובות סימן קיג עשור נכסים ממה נגבים, ובו י' סעיפים העזר

ד. הניח בנות רבות, כל שתבוא לנשא נותנין לה
עשור הנכסים, ושלאתריה עשור מה ששירה
הראשונה, ושלאתריה עשור מה ששירה שניה. ואם
באו כלם לנשא כאחת, ראשונה נוטלת עשור,
ושניה עשור מה ששירה ראשונה, וכן אפלו הן
עשר, וחוזרות וחולקות כל העשורים בשוה:

ה. האחים שמכרו או משכנו קרקע אביהם, הבת
טורפת מהלקוחות פרנסת נדונייתה, ובשבועה,
כדרך שטורפין בעלי חובות מהלקוחות:

ו. מי שמת והניח אלמנה ובת, אין הבת נוטלת
עשור נכסים, מפני מזונות האלמנה. ואפלו מתה
הבת אחר שנשאת, אין הבעל יורש פרנסה הראויה
להנתן לה, שהרי כלן בחזקת האלמנה שתהא
נזונית מהן:

ז. קטנה יתומה שהשיאתה אמה או אחיה לדעתה,
ונתנו לה מאה או חמשים זוז, יכולה היא
משתגדיל להוציא מידם פרנסת נדוניא הראויה
לה. ואפלו לא היו האחים זנים אותה. ואף על פי
שלא מחתה בשעת נשואין, מפני שהקטנה אינה
בת מחאה. ואם נשאת הבת אחר שגדלה, בין
נערה בין בוגרת, ולא תבעה פרנסתה, אבדה
פרנסתה, אלא אם כן היו האחים זנין אותה אחר
נשואיה. ואם מחתה בעת נשואיה, הרי זו מוציאה
הראוי לה כל זמן שתרכה. ואם בגרה ועודה בבית
אביה, בין שבגרה אחר מותו בין שהניחה בוגרת,
אם פסקו האחים מלתת לה מזונותיה, שהרי אין
לה מזונות, ושתקה ולא תבעה פרנסת נדונייתה,
אבדה. ואם מחתה, לא אבדה. ואם לא פסקו
האחים מלזונה, וזנו אותה בבגד, אף על פי שלא

טז. הניח אלמנה ובת ממנה או מאשה אחרת, ואין
בנכסים כדי שיזונו שתייהם, האלמנה נזונית והבת
תשאל על הפתחים. ויש חולקין. כמו שנתבאר
בסימן צ"ג:

יז. מזונות הבת קודמת לכתבת בנין דכרין:

יח. מי שמת והניח בנות גדולות וקטנות, ולא
הניח בן, אין אומרים: יזונו הקטנות עד שיבגרו
ויחלקו שאר נכסים בשוה, אלא כלן חולקות
בשוה:

סימן קיג עשור נכסים ממה נגבים, ובו י' סעיפים

א. מי שמת והניח בת, אומדים דעתו כמה היה
בלבו לתן לה לפרנסת נדונייתה ונותנים לה. ומנין
יהיו יודעים אמדן דעתו מרעיו ומידעיו ומשאו
ומתנו וכבודו, וכן אם השיא בת בחייו אומדים
בה. ואם לא ידעו בית דין אמדן דעתו, נותנים
לה מנכסיו עשור לפרנסת נדונייתה:

ב. עשור זה לפרנסת נדוניא אינו מתנאי כתבה.
לפיקד, אפלו לפי תקנת חכמים הראשונים
והאחרונים אינה נוטלת אלא הקרקע. ויש לה
לגבות עשור זה משכירות הקרקע, ומן הראוי.
ואם רצו האחים לתן לה מעות כנגד עשור
הקרקע, נותנים:

ג. הבת בעשור זה כבעל חוב של אחין היא.
לפיקד, נוטלת אותו מן הבינונית בלא שבועה.
ואם מתו האחים, נוטלת אותו מבניהם מזבורית
ובשבועה, שהרי היא נפרעת מנכסי יתומים. ובזמן
הזה שכל בני אדם רגילין להשיא בנותיהם
מהמשולטלים, חשוב כמו אמדנה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדלו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן קיד

שולחן ערוך

בזול והוקרו, אפלו אם עכב הוא, אינו נותן לה
אלא כדמי הזול:

ב. אף על פי שהוא זנה, מעשה ידיה שלה:

ג. אם האם פטרו מלזונה, אין הפטור כלום:

ד. מת הבעל, הפת מוציאה מזונותיה מנכסים
משעבדים כשאר בעל חוב. ודוקא שקנו מידו או
שחיב עצמו במזונותיה, בשטר. אבל אם לא היה
שם קנין, הם דברים שלא נתנו לפתב ואינה
נזונית ממשעבדים:

ה. מתה הבת, אין יורשיה יורשים מזונותיה:

ו. נתגרשה בתוך הזמן שקבל לזון את הבת, נותן
לה במקום שתהיה אמה מזונות משלם כמי שזון
את אשתו על ידי שלישי, ואינו חייב לתן לה לפי
כבודו ולא לפי כבודה. ואם מאכילה על שלחנו,
נזונית עמו כאחד מאוכלי שלחנו. ובין כך ובין
כך אינו חייב ברפואתה:

ז. הוא הדין למי שמתחייב בפרנסת אדם אחר:

ח. נשאת לאחר, ופסקה גם עמו שיזון את בתה,
אחד זנה ואחד נותן לה דמי מזונות משלם:

ט. גרשה גם השני ושניהם חייבים במזונותיה, וכל
אחד אומר: אני אזונה ולא אתן דמים, הדבר תלוי
בה שתבחר איזה מהם שתצוה שיזון אותה. ואם
היא חרשת שאין בה דעת לבחר, זנין אותה
לפרקים זה שבת וזה שבת:

י. נשאת הבת תוך הזמן, הבעל חייב במזונותיה
והשנים כל אחד ואחד נותן לה דמי מזונות:

מחתה לא אבדה פרנסת גדונתה כל זמן שהם זנין
אותה, שיש לה לטען מפני שהם זנים אותה אף
על פי שאינם חייבים והיא עדין לא נשאת, מפני
זה לא תבעה פרנסתה:

ח. מי שמת והניח שתי בנות ובן, וקדמה ראשונה
ונטלה עשור נכסים, ולא הספיקה השניה לגבות
עד שמת הבן ונפלו כל הנכסים לשתיהן, אין
השניה נוטלת עשור, אלא חולקות בשוה וזכתה
הראשונה בעשור שלה:

ט. לא תקנו פרנסת גדונתה לפת אלא במקום בן,
אבל אם לא הניח אלא בנות, יחלקו הכל בשוה.
ואפלו נשאו הגדולות בחיי אביהם, ואומרות
הקטנות: גם אנו נשאו מהממון קדם חלקה, אין
שומעין להן. אבל אם נשאו הגדולות אחר מיתת
אביהן מהאמצע, ישאו גם הקטנות ואחר כך
יחלקו:

י. מי שצוה בשעת מיתה: אל תפרנסו לבנותי
פרנסת גדונת מנכסי, שומעין לו:

סימן קיד

דין מי שקבל עליו לזון בת אשתו וחברו, ובו י"ב
סעיפים:

א. הנושא אשה, ופסקה עמו לזון את בתה חמש
שנים, חייב לזונה במאכל ובמשקה חמש שנים
הראשונים שאחר הנשואין, בין אם המזונות ביקר
או בזול. ואם לא זנה בהם, והוזלו המזונות, אם
הוא עכב צריך לפרע לה כזמן היקר. ואם היא
עכבה, אינו נותן לה אלא בזמן הזול. ואם היו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

י"ט

י"ט

לחודש

אבן העזר

הלכות כתובות סימן קטו

שולחן ערוך

ד. איזו היא דת יהודית, הוא מנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל. ואלו הם הדברים שאם עשתה אחת מהם עברה על דת יהודית: יוצאת לשוק או למבוי מפלש או בחצר שהרבים בוקעים בו וראשה פרוץ ואין עליה רדיד ככל הנשים, אף על פי ששערה מכסה במטפחת. או שהיתה טוה בשוק וורד וכיוצא בו כנגד פניה על פדחתה או לחיה, כדרך שעושות הגויות הפרוצות. או שטוה בשוק ומראה זרועותיה לבני אדם, או שהיתה משחקת עם הפחורים. או שהיתה תובעת התשמיש בקול רם מבעלה עד ששכנותיה שומעות אותה מדברת על עסקי תשמיש. או שהיתה מקללת אבי בעלה בפני בעלה. בכל אחד מאלו תצא בלא כתבה, אם יש עדים שהתרה בה תחלה ועברה על התראתו. ואם אין עדים, תשבע שהוא כדבריה. ואם רצה לקיים אותה אחר כך, אין פופין אותו להוציאה, מכל מקום מצוה עליו שיוציאנה:

ה. כל אלו אין להם לא עקר כתבה ולא תנאי כתבה ולא תוספת, אבל תשל מה שהכניסה לו והוא בעין, בין מנכסי צאן ברזל בין מנכסי מלוג. ואם כלה או נגנב או נאבד, אין מוציאין ממנו. וכן הדין במי שזנתה או שיוצאת משום שם רע, שאבדה עקר כתבה ותוספת, ונוטלת מה שהוא בעין מכל מה שהכניסה. וכן הדין בכל אותם ששנינו בהן תצא מזה ומזה:

ו. אין עדים שזנתה, אלא שהיא אומרת שזנתה, אין חוששין לדבר זה לאסרה, דשמא עיניה נתנה באחר, אבל אבדה כתבתה, עקר ותוספת ומה שאינו בעין ממה שהכניסה לו. ואם היה מאמינה ודעתו סומכת על דבריה, הרי זה חייב להוציאה,

יא. פתב לה: "אזון את בתך כל זמן שאת עמי", ומתה האם, אינו חייב עוד לזונה. וכן אם נתגרשה, אפלו חזר ונשא:

יב. כל המחייב עצמו מדעתו לזון שלא מתנאי בית דין, אינו חייב במלבוש אלא אם כן פרש: "אזון ואפרנס":

סימן קטו

דיני היוצאת בלא כתבה והמפסדת כתבתה, וכו' י מעיפים:

א. אלו יוצאות שלא בכתבה: העוברת על דת משה ויהודית. ואיזו היא דת משה, שהאכילה את בעלה שאינו מעשר, או אחד מכל האסורים, או ששמשו נדה, ונודע לו אחר כך, כגון שאמרה: פלוני חכם תקן לי הכרי הזה או התיר לי חתיכה זו או טהר לי הדם הזה, ונמצאת שקרנית. ודוקא שהכחשה בעדים, כגון שהעידו שבאותה שעה שאמרה שפלוני תקן לה לא היה אותו פלוני בעיר, וגם יש עדים שאמרה לו שהוא מתקן ושהוא אכלו על פיה. אבל אם אין עדים והיא כופרת שלא האכילתו, או שמכחשת החכם שאומר שלא תקן לה, והיא אומרת שתקן לה, נאמנת. ודוקא שהכשילתו ואכל על פיה, אבל אם רצתה להאכילו דבר אסור, לא אבדה כתבתה:

ב. החזקה נדה בשכנותיה, שראוה לובשת בגדי נדתה, ואמרה לו: טהורה אני, ובא עליה, יוצאת בלא כתבה:

ג. הנודרת ואינה מקימת, תצא בלא כתבה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן קטז

שולחן ערוך

סימן קטז

דין כתבה ותנאיה, ודין הנושא אשה באסור, ובו ו' סעיפים:

א. הנושא אחת מחיבי לאוין, אם הפיר בה יש לה עקר ותוספת וכל תנאיה. ומיהו, מזונות אין לה אלא לאחר מותו, אבל בחייו אין לה, אפלו לותה ואכלה אינו חיב כלום. ואם לא הפיר בה, אין לה מנה ומאתים אבל תוספות יש לה. ואין לה שום תנאי מתנאי כתבה, ואפלו מזונות, אחר מותו. ואינו חיב בפרקונה, ואפלו הכי אינו משלם פרות שאכל משלה, ואפלו הם בעין אצלו. ונכסים שהכניסה לו, אם הם בעין, בין נכסי מלוג בין נכסי צאן ברזל, תשלם. וכל מה שאבד או נגנב או פלה או נשחק מנכסי צאן ברזל, אינו חיב לשלם. וכל מה שאבד או נגנב מנכסי מלוג, חיב לשלם.

ב. חיבי עשה, אפלו לא הפיר בה, דינה כחיבי לאוין שהפיר בה:

ג. אילוניתי, אם הפיר בה, הרי היא ככל הנשים ויש לה כתבה ותנאי כתבה, וכן זוכה הפעל במה שזוכה בשאר הנשים. ואם לא הפיר בה, דינה כדין חיבי לאוין שלא הפיר בה:

ד. שניה, בין הפיר בה בין לא הפיר בה, דינה כדין חיבי לאוין שלא הפיר בה. חוץ מנכסי צאן ברזל ונכסי מלוג, שדינה בהם ככל הנשים:

ה. הממאנת, אין לה מנה ומאתים אבל יש לה תוספות. וחיב לזונה ולפדותה כל זמן שהיא תחתיו, ואוכל פרותיה, אבל אם הלך למדינת הים

אבל אין כופין אותו להוציאה. אבל אם נאנסה, לא הפסידה כתבתה, לא אשת ישראל ולא אשת כהן:

ז. מי שראה אשתו שזנתה, או שאמר לו אחד מקרוביו או מקרובותיה, שהוא מאמינם וסומכת דעתו עליהם, שזנתה אשתו, בין שהיה האומר איש בין שהיתה אשה, הואיל וסמכה דעתו לדבר זה שהוא אמת, הרי זה חיב להוציאה ואסור לו לבוא עליה, ויתן כתבה. ואם הודית לו שזנתה, תצא בלא כתבה. לפיכך, משביעה בנקיטת חפץ שלא זנתה תחתיו, אם ראה אותה בעצמו, ואחר כך תגבה כתבתה. אבל בדברי אחר אינו יכול להשביעה אלא על ידי גלגול:

ח. האומר לאשתו בפני עדים: אל תסתרי עם איש פלוני, ויש עדים שנכנסה עמו בסתר ושהתה עמו כדי טמאה, אסורה לבעלה ותצא בלא כתבה. ואסור לו להתיחד עמה, וכופין אותו להוציאה מביתו. {

ט. אמר לה בינו לבינה: אל תסתרי עם איש פלוני, וראה אותה שנסתרה ושהתה עמו כדי טמאה, אסורה לו וחיב להוציאה ויתן לה כתבה, ואם הודית שנסתרה אחר שהתרה בה, תצא בלא כתבה. לפיכך, משביעה על זה ואחר כך גותן לה כתבה:

י. אם השביע אשתו שלא תדבר עם פלוני, ועברה ודברה עמו, עוברת על דת היא, והפסידה כתבתה אם התרו בה תחלה: אם תעברי על שבועתך תפסידי כתבתך:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות כתובות סימן קיז

שולחן ערוך

ה. אם יש מרחץ בעיר והיו לו קרובים שם, אינו יכול לומר: לא ידעתי מומין אלו, ואפלו מומין שבסתר, מפני שהוא בודקה על ידי קרובותיו וחזקתו ששמע ונתרצה. ואם אין שם מרחץ, או שלא היו לו שם קרובים, טוען במומין שבסתר. ונכפית לעתים ידועים, הרי הוא כמומי סתר. אבל במומין שבגלוי אינו יכול לטען, שחזקתו ששמע ונתפייס:

ו. במה דברים אמורים, במקום שמונהג הנשים להלך בשוק ופניהן גלויות, אבל במקום שאין דרך הבנות לצאת לשוק כלל, ואם תצא למרחץ תצא מתנכרת, הרי זה טוען אפלו מומין שבגלוי. ואם יש שם מרחץ, אם יש לו קרובה אינו יכול לטען, שבנדאי הכל רואין אותה ערמה במרחץ. ואם דרפן להתנבא במרחץ, יכול לטען אף מומין שבגלוי:

ז. כיצד היא טענת המומין, אם היו המומין שנמצאו בה מומין שנודאי היה בה קדם שתתארס, כגון אצבע יתרה וכיוצא בו, על האב להביא ראיה שיזע הפעל ונתרצה או שחזקתו שיזע. ואם לא הביא ראיה, תצא בלא כתבה כלל:

ח. היו בה מומין שאפשר שנוולדו בה אחר הארוסין, אם נמצאו בה אחר שכנסה לבית הפעל, על הפעל להביא ראיה שעד שלא נתארסה היו בה והיה מקחו מקח טעות. ואם נמצאו בה והיא בבית אביה, על האב להביא ראיה שאחר הארוסין נולדו ונסתחפה שדהו:

ט. הביא הפעל ראיה שעד שלא תתארס היו בה, או שהודית לו בכך, והביא האב ראיה שראה

ולותה למזונותיה או לפדיונה ואחר כך מאנה, אינו חייב לשלם אף על פי שאכל פרותיה, ואפלו הם בעין:

ו. קטנה היוצאת בגט, דינה כגדולה היוצאת בגט:

סימן קיז

דין כתבה באשה שאין לה וסת או שאר מומין, ודין קטלנית, ובו י"א סעיפים:

א. הנושא אשה, ובדקה עצמה ונבעלה, ובעת שקנתה עצמה היא והוא נמצא דם על עד שלה או על עד שלו, אם ארע זה פעם אחר פעם שלש פעמים סמוכות זו לזו, הרי זו אסורה לישוב עם בעלה, ותצא בלא כתבה, לא עקר ולא תוספת, ולא תנאי מתנאי הכתבה, שהרי אינה ראויה לתשמיש. ויוציא, ולא יחזיר לעולם. במה דברים אמורים, כשהיתה כף מתחלת נשואיה, ומבעילה ראשונה ראתה דם. אבל אם ארע לה חלי זה אחר שנשאת, נסתחפה:

ב. אשה שנבדקה על ידי נשים, ואמרו שאינה ראויה לאיש, אין לה כתבה ולא תנאי כתבה. ואם הפעל טוען עליה כך, כל זמן שלא נבדקה אינו חייב במזונותיה:

ג. הנושא אשה, סתם, ונמצאו עליה נדרים שנתבארו בסימן ל"ט, תצא בלא כתבה, לא עקר ולא תוספת:

ד. וכן הכונס אשה, סתם, ונמצאו בה מום מומי הנשים שנתבארו בסימן ל"ט, ולא ידע הפעל במום זה, תצא בלא כתבה, לא עקר ולא תוספת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

י"ט

י"ט

לחודש

אבן העזר

הלכות כתובות סימן קיח

שולחן ערוך

אף על פי שיש לו נכסים בני חורין, נוטלת חצי קרקעות הממשכנים, לפי מה שנהגו על פי התקנה, בכל דבר ודבר חציו:

ו. דבר שאינו מפרש בתקנה, נעמידנו על דין תורה:

ז. כל דין שיש לה בגבית כתבתה כפי דין תורה, יש לה בחצי נכסים שנוטלת מכח התקנה:

ח. אם נתנה האשה לבעלה או לאחר שיזכה אחר מותה בחצי נדונתה הראויים יורשיה לירש כפי תקנת טוליטולה, אינו כלום. אבל אם מחלה מעכשו לבעלה כל שטרי חובות שיש לה עליו, מחילתה מחילה:

ט. הכותב לאשתו בשעת נשואין שטר חוב בסכום ידוע, ומתנה שתוכל לגבותו בכל עת שתראה, אם תגבנו ילקח בו קרקע והוא אוכל פרות. ואם יש עליה חוב שלותה אחר שנשאת, אינו גובה ממנו. אבל אם לותה קדם שנשאת, גובה ממנו. אבל אם אינו עומד לגבות אלא לכשתאלמן או תתגרש, אינו יכול בעל חוב לגבות ממנו, אלא ימכרוהו בית דין בטובת הנאה לו או לאחר, אבל לא לבעל:

י. אם נתן לה הבעל מתנה, אפלו בעל חוב שהלוה לה אחר שנשאת, גובה ממנו:

יא. שטר שזה נסחו: "הוו עלי עדים וכתבו וחתמו עלי בכל לשון של זכות ותנו ללאה אשתי כך וכך בתים במתנה גמורה", אינו כלום:

יב. הנוהגים שהאשה המכנסת קרקע לבעלה כותבת לו שטר מתנה והוא כותב לה שטר חוב שתגבנו

ושתק ונתפ"ס או שחזקתו שידע בהן ונתפ"ס, הרי זה חיב בכתבתה:

י. בא על אשתו, ושהה כמה ימים, וטען שמום זה לא נראה לו עד עתה, אפלו היה בתוך הקמטים או בכף הרגל, אין שומעין לו, חזקה אין אדם שותה בכוס אלא אם בן בודקו וידע ונתפ"ס:

יא. מי שנודע לו שאשתו נכפית, ורוצה לגרשה ואינו משיג כדי כתבתה, כופין אותה לקבל גט ויתן הנמצא בידו לכתבתה, והמותר כשתשיג ידו, ואם תמאן לקבל גט, ימנע ממנה שאר פסות ועונה:

סימן קיח

תקנת נשואין של קהל טוליטולה, ודיני נדוניא, וכו' י"ט סעיפים:

א. אלמנה שיש לה לחלק עם יורשי בעלה בכח התקנה של טוליטולה, שמין בגדי שבת שעליה, אבל לא בגדי חל:

ב. מי שגרש את אשתו סמוך למיתתו, אף על פי שלא גרשה אלא כדי שלא תזקק ליתם, דינה לענין כתבתה בתקנת טוליטולה כדין גרושה:

ג. אם שהתה מלחלק עם היתומים כפי התקנה, קצת זמן, לא אבדה מזונות אותו זמן:

ד. אלמנה שפרעה שלא על פי בית דין חובות הפותים מנכסי בעלה כדי שלא יזלוזלו במכירת קרקעותיו, יפה עשתה:

ה. אלמנה שהורידה בית דין בחצי נכסי המת בכח התקנה, ויש למת קרקעות ממשכנים ביד אחר,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

י
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
י

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קיט

שולחן ערוך

מה רבה ימצא באשה שתתגרש, ואין ראוי לו
למחר לשלח אשתו ראשונה. אבל שניה, אם
שנאה, ישלחנה:

ד. אשה רעה בדעותיה, ושאינה צנועה כבנות
ישראל הכשרות, מצוה לגרשה:

ה. אשה שנתגרשה משום פריצות, אין ראוי לאדם
כשר שישאנה:

ו. יכול לגרשה בלא דעתה. לפיכך, קטנה
מתגרשת אף על פי שאין בה דעת גמורה, אפלו
אם קבל אביה קדושיה שהם דאורייתא, או חרשת
שנתקדשה כשהיתה פקחת, ונתחרשה. אבל אם
נשתמטית, ואינה יודעת לשמר עצמה, אינו מוציאה
עד שתבריא, שלא ינהגו בה מנהג הפקר. לפיכך
מניחה, ונושא אחרת ומאכילה ומשקה משלה, ואין
מחייבים אותו בשאר כסות ועונה, ואינו חייב
לרפאותה. ולא לפדותה. ואם גרשה מגרשת, והוא
שתיה יודעת לשמר גטה. ומוציאה מביתו ואינו
חייב לחזור ולטפל בה:

ז. מי שגרש אשתו מן הנשואין, לא תדור עמו
בחצר, שמא יבואו לידי זנות. ואם היה כהן, לא
תדור עמו במבוי. וכפר קטן גדון כמבוי:

ח. היה לה מלוה אצלו, עושה שליח לתבעו:

ט. גרושה שבאה עם המגרש לדין, מנדין אותם או
מכין אותם מכת מרדות:

י. אם נתגרשה מן הארוסין, מתרת לתבעו לדין
ולדור עמו. ואם היה לבו גס בה, אף מן הארוסין
אסור:

כ. זמן שתראה, ואין מזכירין באתו שטר הקרקע
שנתנה לו, אין לאותו קרקע דין נכסי צאן ברזל,
אלא הרי הוא כשאר נכסיו:

יג. הבעל אומר: היא מתה תחלה ואחר כך הבן,
ויורשיה אומרים: לא כי אלא הבן מת תחלה,
עליהם להביא ראיה:

יד. המתנה בכתבה שלא ישא אשה אחרת עליה,
אינו מתנה על מה שכתוב בתורה:

טו. הנושא אשה שפסקה מלדת, ונשבע שלא ישא
אשה אחרת עליה שלא מרצונה, אין יכולים
להתיר לו שבועתו שלא מדעתה:

טז. מי שנשבע לתת לחברו חצי מה שיריח, ואינו
מספיק לפרנסת אשתו אם יתן לזה חצי מה
שמרויח, אף על פי כן צריך לקיים שבועתו:

יז. אשה שמחלה כתבתה ונדונייתה לבעלה, ואחר
כך טענה שבאנס מחלה מפני שהיה מגזם עליה
לגרשה או לשא אחרת מפני שאינה יולדת, אין זה
טענת אנס לבטל המחילה:

יח. אלמנה שגבתה כל הנכסים בכתבתה, אינה
חייבת בקבורת בעלה:

יט. המתנה עם בעלה בשעת נשואין שאם תמות
תחתיו בלא ולד קימא יהא שלישי נדונייתא
ליורשיה, וגרשה, והחזירה סתם, על דעת תנאים
ראשונים החזירה:

הלכות גיטין

סימן קיט

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולדידי מדות ישרות ולדידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גלין
י"ט

י"ט
לחודש

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קכ

שולחן ערוך

ויחתמו, לא יכתב הסופר ולא יחתמו העדים עד
שישמעו מפיו:

ה. אפלו כתב בכתב ידו לסופר שיכתב ולעדים
שיחתמו, לא יכתבו ולא יחתמו עד שישמעו מפיו,
בין שהוא פקח ובין שנשתתק, בין שמדבר ואינו
שומע בין שאינו שומע ולא מדבר. ויש מכשירין
במי שנשתתק לכתב ולחתם על פי כתב ידו
שיכתב לסופר: כתב, ולעדים: חתמו, והוא שתהא
דעתו מישבת עליו:

ו. מי שנשתתק, ושאלוהו אם רוצה שיכתבו גט
לאשתו, והרפ"ן בראשו, יתבאר בסימן שאחר זה:

ז. אמר לעשרה: כתבו גט לאשתי, אחד כותב
בשביל כלם. ואם אמר: כלכם כתבו, אחד כותב
במעמד כלם:

ח. אמר לעשרה: כתבו וחתמו ותנו גט לאשתי,
אחד כותב ושנים חותמים ואחד נותן:

ט. אמר: כלכם חתמו, או שמנאם, בין שמנה כלם
בין שמנה מקצתם, ואמר להם: חתמו, הרי זה
כאומר כלכם חתמו, וכלם צריכים לחתם בו.
ושנים שחותמים בו תחלה הם משום עדים, וצריך
שלא יהא שום אחד מהם פסול, והאחרים משום
תנאי. לפיכך, אם היו השאר פסולים, או שחתמו
זה היום וזה למחר או אחר כמה ימים, כשר, והוא
שיחתמו כל אחד בפני כלם. ואפלו חתמו השאר
אחר נתינת הגט, כשר. ואם מת אחד מהם קדם
החתימה, הרי הגט בטל

י. ואם אמר: כלכם חתמו משום עדים, צריך שיהיו
כלן כשרים ושיחתמו כלם בו ביום. ויש אומרים

יא. מי נדחה מפני מי, היא נדחית מפניו. ואם היה
החצר שלה, הוא ידחה מפניה:

סימן קכ

שאין לכתב הגט אם לא שמע מפי המגרש, ובו
י"א סעיפים:

א. הגט, צריך שיכתבנו הבעל או שלוחו. ואף אם
שלוחו כותבו, צריך שיהיה משל הבעל. לכך נהגו
כשהבעל מצוי, שנותן לו הסופר הקלף והדיו
במתנה, קדם כתיבה. והבעל נותן שכרו. ומפני
תקנת עגונות, תקנו חכמים שהאשה תתן שכר
הסופר והקגוהו לבעל:

ב. גזל ניר וכתב בו גט ונתנו לה, כשר, אפלו
קדם יאוש:

ג. כותבין גט לאיש אף על פי שאין אשתו עמו,
והוא שיהיו העדים שחתמו בו מפירים ויודעים
שזה פלוני ואשתו פלונית. והפירה זו אפלו על פי
עד אחד, ואפלו על פי אשה וקרוב. ואם היו
באותו מקום שנים ששמותיהם שוים ושמות
נשותיהן שוים, אין מגרש אחד מהם אלא במעמד
חברו, שמא יכתב גט ויוליכנו לאשת חברו
ויגרשנה עליו. ובשעת הספנה, כותבין ונותנין אף
על פי שאין מפירים:

ד. לא יכתבנו הסופר ולא יחתמו בו העדים, עד
שיאמר להם הבעל לכתב ולחתם. וכשיאמר להם
הבעל, יכתבוהו הם בעצמם ולא יאמרו לאחרים
לכתב ולחתם. אפלו אמר לבית דין: תנו גט
לאשתי, לא יאמרו לסופר לכתב ולעדים לחתם,
ואפלו אמר להם: אמרו לסופר ויכתב ולעדים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קכא

שולחן ערוך

לאו ותרין הן, אם הרפין בראשו על לאו לאו ועל
הן הן, הרי אלו יכתבו ויתנו:

ז. ודוקא פשנשתתק, או אלם השומע ואינו מדבר,
סומכין על רמיזתו להוציא. אבל חרש שאינו
שומע ואינו מדבר, אינו מוציא את אשתו ברמיזה,
אם נשאה כשהיה פקח או שנפלה לו יבמה מאחיו
פקח. אבל אם נשא אשה כשהוא חרש, אפלו היא
פקחת, מוציא ברמיזה:

ז. גוסס, הרי הוא פחי ויכול לגרש:

ח. שחטו בו שנים או רב שנים, וכן אם היה מגיד
או צלוב והחיה אוכלת בו, ורמז ואמר: כתבו גט
לאשתי, כותבין ונותנין כל עוד שנשמטו בו. והוא
הדין לנפל מן הגג:

סימן קכב

אמר לכתב הגט וטעה או נאבד, וכו' ב' סעיפים:

א. אמר לסופר ולעדים לכתב ולחתם ולתן גט
לאשתו, וכתבו וחתמו ונתנו לה, ונמצא פסול או
שכתבוהו ונאבד, יכולים לכתב גט אחר. ואם לא
נאבד, והם מספקים אם הוא כשר מכמה חמרות
שנהגו להתמיר, הרי עשו שליחותם וצריך לחזר
הבעל לומר להם לכתב ולחתם. לכן אם הבעל
הולך מהעיר, יאמר שהוא נותן להם רשות לכתב
ולחתם גט מאחד עד מאה עד שיהא אחד כשר
בין בכתיבה בין בחתימה לדעת הרב שבפועל בלי
שום פקפוק:

ב. אמר להם: כתבו וחתמו ותנו לשליח ויוליך לה,
וכתבו ונתנו לשליח ונמצא הגט פסול או בטל,
אין כותבין גט אחר עד שימלכו בבעל. ואם לא

שאפלו אמר סתם: פלגם חתמו, דינו כמפרש
ואומר: פלגם חתמו משום עדים,

יא. תקנו חכמים שהאומר לרבים לכתב גט או
לחתם או להוליך גט לאשתו. אם לכתובה, יאמר
להם: כל אחד מכם יכתב גט לאשתי, וכן
להולכה: כל אחד מכם יוליך. ואם לחתימה, יאמר
להם: כל שנים מכם יחתמו בגט זה:

סימן קכא

צריך להיות בדעתו מכתובה עד נתינה, וכו' ח'
סעיפים:

א. צריך שיהיה בדעתו בשעה שמצוה לכתבו.
לפיכך, אם אחזו רוח רעה בשעה שמצוה לכתבו,
אין כותבין אותו אפלו לכשיבריא. וכן השכור,
שהגיע לשכרותו של לוט, ואמר: כתבו, אין
כותבין. ואם לא הגיע, הרי זה ספק:

ב. היה בריא בשעה שצוה לכתבו, ואחר כך אחזו
החלי, אין כותבים אותו בעודו בחליו. ואם
כתבוהו ונתנוהו קדם שיבריא, אם הוא חלי דסמה
בידו, הרי זה פסול. ואם לאו, אינו גט:

ג. מי שהוא עתים חלים עתים שוטה, כשהוא
חלים, הרי הוא כפקח לכל דבריו. ואם גרש
באותה שעה גטו גט. ואפלו חלים בעלמא, שאינו
שפוי לגמרי {

ד. שכיב מרע שמצוה לכתב גט, צריך לדקדק בו
שיהא שפוי בשעת כתיבה ובשעת נתינה:

ה. מי שנשתתק, ושאלוהו אם רוצה שייכתבו גט
לאשתו, והרפין בראשו לומר הן, בודקין אותו
בדברים אחרים בסרוגין, חד הן ותרין לאו, חד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן ככג

שולחן ערוך

סימן ככד

על מה נכתב הגט, ובו ט' סעיפים:

א. גט שכתבו על אסורי הנאה, כשר:

ב. כותבין הגט על דבר שיכול להודיף, והוא שיתנונו לה בעידי מסירה. כיצד, כותב על הניר המחוק ועל הדפתרא ועל החרס ועל העלין ועל יד העבד ועל קרן הפרה, ומוסר לה העבד והפרה או שאר דברים בפני עדים. אבל לא יחתך יד העבד וקרן הפרה ויתן לה, ואם כתב [וחתך] ונתן לה, אינו גט, משום דבעינן שלא תהא קציצה בין כתיבה לנתינה:

ג. טוב לחתך הניר למדת הגט, שלא יצטרך לחתך ממנו אחר כתיבה. ואם טעה הסופר לאחר שכתב קצתו ורוצה להתחיל באותו ניר עצמו, יחתך תחלה המועט שכתב:

ד. אין כותבין גט במחבר, אפלו יתן לה המחבר כמו שהוא, דבעינן "ונתן בידה". ואפלו חתמו העדים אחר שתלשו, ואחר כך נתנו לה, אינו גט. ואם כתבו על העלה הזרוע בעציץ נקוב, אף על פי שנתן לה העציץ פלו, פסול, שמא יקטם. אבל כותב הוא על חרסו של עציץ ונתן לה, והוא שיהיו עדי מסירה לפנינו, שחרס דבר המודיף הוא:

ה. אין כותבין במחבר, אפלו טפס. כתב הטפס במחבר, ותלשו ואחר כך כתב התרף וחתמו ונתנו לה, כשר:

ו. היה הגט חקוק על ידו של עבד בכתובת קצקע והיה יוצא מתחת ידה והיו העדים חקוקים על

נמלכו בו וכתבו גט אחר כשר ונתנוהו לשליח ונתנו לה, הרי זה ספק מגרשת:

סימן ככג

מי ראוי לכתב הגט, ונכתב ונתן בשבת, ובו ה' סעיפים:

א. הכל כשרים לכתב הגט, חוץ מחמשה: גוי ועבד וחרש שוטה וקטן. אפלו האשה בעצמה, אם אמר לה הפעל לכתבו, יכולה לכתבו ותקנה אותו לבעלה וחזיר ונותנו לה:

ב. ישראל שהמיר, או שהוא מחלל שבתות בפרהסיא, הרי הוא כגוי לכל דבר:

ג. כתב הגט אחד מאלו החמשה, אינו גט אף על פי שחתמו בו עדים כשרים ונמסר לה בכשרים. במה דברים אמורים, בשכתב התרף. אבל אם לא כתב אלא הטפס, והניח מקום התרף שהוא מקום האיש והאשה והזמן ו"הרי את מתרת לכל אדם", וכתבו הפקט הגדול הישראלי לשמו, הרי זה גט כשר:

ד. מתר להניח חרש שוטה וקטן לכתב טפס הגט לכתחלה, והוא שיהיה גדול הפקט עומד על גבן. אבל הגוי והעבד אין כותבין טפס לכתחלה ואפלו ישראל עומד על גבן:

ה. הכותב גט בשבת או ביום הכפורים, בשוגג, ונתנו לה, הרי זה מגרשת. כתבו וחתמו בזדון בו ביום או ביום טוב, ונתנו לה, אינה מגרשת, שהרי העדים פסולים מן התורה. כתבו ביום טוב בזדון, ונמסר לה בפני עדים כשרים, הרי זה גט פסול:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לפני צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קכה

שולחן ערוך

ד. תקק גט על הלוח או על האבן או על טס של מתכת אם חפר ירכי האותיות, כשר. וכן אם תקק ירכי האותיות מאחורי הטס עד שבלטו בפני הטס. אבל אם חפר תוך האות עד שיראו הירכות גבוהות מכאן ומכאן, או שהכה על פני הטס בחותם עד שנמצאו האותיות בולטות כדרך שעושין דינר זהב, אינו גט:

ה. הקורע על העזר תבנית כתב, כשר. אבל הרושם על העזר תבנית כתב, פסול. ויש אומרים בהפך. ויש מי שמכשיר בשניהם:

ו. נהגו להחמיר שיהיו האותיות מקפות גויל, ואם יש בו אותיות דבוקות יגרר ביניהם להפרידם:

ז. אם יש מי שרוצה לזון האותיות, מוחין בידו:

ח. אם נפלה טפת דיו ואינה נפרת, אינו יכול להעביר הדיו ולתקן האות, דהנה לה חק תוכות:

ט. אם רוצה לעשות מ"ם פתוחה, ונמשכה ידו ונסתמה, אינו יכול לגרר הדבקות, דהנה ליה חק תוכות:

י. נוהגין לשרטטו. ויש לזהר מלשרטט באבר, מפני שהוא צובע והוי ככתב על כתב:

יא. נוהגין לעשותו שתים עשרה שיטין:

יב. נוהגין לעשות שיטה שלש עשרה וחולקים אותה לשתיים, שבה חותמים העדים זה תחת זה:

יג. נוהגין לעשותו שיהיה ארכו יתר על רחבו:

יד. נוהגין שלא יהיו האותיות עוברות מהשיטין בימין ובשמאל:

ידו, הרי זו מגרשת אף על פי שאין שם עידי מסירה, שהרי אינו יכול להודיע. ואם היו מחזקים בעבד שהוא שלו, וגט חקוק על ידו והוא יוצא מתחת ידה, והיא אומרת: בעדים נמסר לי, הרי זו ספק מגרשת, שמא מעצמו נכנס לה, שהגדרות אין להם תזקה:

ז. היה הגט חקוק על הטבלא, והעדים עליו, והוא יוצא מתחת ידה, ואומרת שנתנתו לו וחרר ונתנו לה, אף על פי שהם מחזקים בטבלא שהיא שלה, הרי זו מגרשת, שהאשה עצמה כותבת את גטה:

ח. תקק הגט על טס של זהב ונתנו לה ואמר לה: הרי זה גטך וכתבתך, הרי זו מגרשת ונתקבלה כתבתה בכדי שוי הטס:

ט. לא יתנו לה עד שתתיבש הכתיבה והחתמה יפה, פן יהא קרוי כתב שיכול להודיע:

סימן קכה

במה נכתב הגט, ותקון הכתיבה והקלה, ובו כ"ג

פעמים:

א. אין כותבין את הגט אלא בדבר שרשומו עומד, כגון דיו וסקרא וקומוס וקנקנתום וכיוצא בהם. אבל אם כתבו בדבר שאינו עומד, כגון משקין ומי פרות וכיוצא בהם, אינו גט:

ב. כתבו בדיעבד באבר, בשחור, בשחור, כשר:

ג. כותבין אותו במי עפצים. והוא שלא יהיה הקלף מעפץ, מפני שאין מי עפצים נפר בו. ואם כתב, אינו גט. וכן כל כיוצא בו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מַדּוּת יִשְׁרׁוּת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיהוּיָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאֶהְבָּה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲמֵלוֹ,
לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רַחֲמֵי הַקֹּדֶשׁ)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קכו

שולחן ערוך

כב. יש מי שכתב, שיש להקפיד מלכתב הגט בקלמוס של כנף, אלא בשל קנה:
כג. אם רקם או ארג או עשה במעשה מחט אותיות הגט, יש אומרים דלאו כתב הוא:

סימן קכו

נפח לשון הגט ודקדוק אותיותיו, וכו' סעיפים:

א. כותבין הגט בכל כתב ובכל לשון, בין שהוא כתב הגויים בין שהוא כתב ישראל, כגון פרובינצאל וכיוצא בו. אבל אם היה מקצת הגט כתוב בלשון אחד ומקצתו בלשון אחר, פסול. ונהגו לכתבו בלשון ארמית ובכתב אשורי:

ב. בשלישי, ברביעי, בחמישי, מלאים יו"ד. בשני, ובששי, חסרים:

ג. יום ראשון יכתב באחד בשבת:

ד. ביום ראש חדש יכתב: "ביום (ראשון) [אחד] לירח פלוני". בשני, יכתב בשני ימים, בשלשה, בארבעה, כלם לשון זכר בה"א לבסוף. וכן באחד ועשרים, בשנים ועשרים, בשלשה ועשרים, וכן כלם:

ה. בחשבון השנים יכתב לשון נקבה: בשנת חמשת אלפים ואחת לבריאת עולם, שתים, שלש, ארבע, כלם בלא ה"א לבסוף. וכן אחת עשרה, שתים עשרה, עד עשרים. ומשם ואילך: עשרים ואחת, עשרים ושתים, עשרים ושלש המגנן המועט לשון נקבה, וכן לעולם:

ו. אם יכתב גט ביום ראשון של חדש אייר, יכתב: ביום שלשים לחדש ניסן שהוא ראש חדש אייר.

טו. לא יהא בו שום טשטוש, ולא יכתבו על המחק:

טז. לא יהא הכתב מעקם ולא מבלבל, שמה תדמה אות לאות ונמצא הענין משתנה:

יז. היה בו משמעות שני ענינים, או שהיה בכתבו עקום או בלבול, או שאפשר שיקרא ממנו ענין אחר, הרי זה פסול:

יח. צריך שיהא הגט נקרא במקום נתינתו לתינוק דלא חכים ולא טפש. ויש מי שאומר, שאף במקום כתיבתו צריך שיהיה נקרא כן:

יט. גט שמחק בו אות או תבה, או שתלה בין השיטין, אם מטפס הגט, הרי זה כשר. ואם מן התרף, אינו גט. ואם חזר ופרש בסוף הגט שאות פלונית תלויה או על המחק, אפלו מתרף הגט, כשר כשאר שטרות. והקיום יכתבנו קדם "כדת משה וישראל". ועכשו נהגו להחמיר שלא לקיים מחק הגט:

כ. גט שנמצא קרוע שתי וערב, שהוא קרע של בית דין, הרי זה גט בטל כשאר שטרות. אבל אם נתקרע ואינו קרע של בית דין, כשר. נמוק או שהרקיב או שנעשה ככברה, כשר. נמחק או שנשטטש, ובבואה שלו קימת, אם יכול לקרות, כשר. ואם לאו, אינו גט:

כא. במה דברים אמורים, כשהיה הגט יוצא מתחת ידה בעדי חתימה, ואין שם עדי מסירה. אבל אם יש עדים שנמסר לה הגט בפניהם והיה כשר, הרי זה כשר אף על פי שהיה תרף הגט על המחק או בין השיטין או שהיה קרוע שתי וערב כשנתן לה בפניהם. ויש מי שפוסל בקרוע שתי וערב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן ככו

שולחן ערוך

יח. צריך שלא יהא בשיטה אחרונה, לא ספר תרוכין ולא גט פטורין ולא אגרת שבוקין, אלא כדת משה וישראל לבד. ויעשה ממנה אותיות גדולות, כדי שלא יסים באמצע שיטה, משום דאכא למיחש שיחתמו בחצי שיטה הנשארת, ואין ראוי לעשות כן. ואם כתב בשיטה אחרונה יותר מכדת משה וישראל, לא נפסל בכך:

יט. אם כתב: וישראל, אל"ף למ"ד, כאחד, לא נפסל בכך:

כ. פיון שאנו מכירין סגנון הדבר, אין לפסלו בשביל דלוג אות אחת:

כא. אם כתב: ברביעי עשרים יום לירח שבט, ודלג ולא כתב: בשבת, וגם יום רביעי היה עשרים ואחד לשבט והוא כתב: עשרים, הגט כשר:

כב. אם לא האריך ווי"ן שאמרנו, או שכתב היודי"ן שאמרנו שלא יכתבו, או שלא כתב היודי"ן היתרות, הרי זה גט פסול, חוץ משתי יודי"ן הנוספות בדיתהוי"ן ודיתיצביי"ן, שאינו אלא מנהג. ויש אומרים שאם לא ערער הפעל, כשר. ויש מי שאומר שאין ערעורו מועיל, אלא אם כן כתבו הוא או שהסופר כותבו מפיו:

כג. אייר, יש לכתבו לכתחלה בשני יודי"ן:

כד. כסלו, חסר יו"ד:

כה. אם הוה לה לכתב בשנים עשר וכתב: ב"ב, כשר:

כו. למנין, בחד יו"ד:

כז. שאנו מנין, בלא וי"ו:

וכן בכל ראשי חדשים שהם שני ימים. וביום שני של ראש חדש יכתב: באחד לירח פלוני. פי חשבונו מיום השני:

ז. אם השנה מעברת, יכתב באדר ראשון: לירח אדר ראשון, ובשני יכתב: לירח אדר השני:

ח. יש נסחי גטין שכתוב בהם: איך אנא פלוני בן פלוני, ואינו מכון, ויש לזהר מלכתב תבת איך. וכן יש נסחאות שכתוב בהם: ולא תריהון (דאבהתיכו) דאבהתי, וכן באשה ולא תריהון דאבהתיכי, ויש לזהר מלכתבם:

ט. לא יכתב: ודין, מלא, אלא חסר יו"ד. ולא יכתב: ואיגרת, מלא יו"ד, אלא: ואגרת:

י. דתיהוייין, דתיצבייין, שלשה יודי"ן רצופין. ונהגו לכתבם בחמשה יודי"ן: דתיהוייין, דיתיצבייין:

יא. יאריך וי"ו דתירוכין ווי"ו דשיבוקין ווי"ו שניה דוכדו, שמא ידמו ליו"ד:

יב. יכתב: תרוכין, שבוקין, חסר יו"ד ראשונה. אבל פיטורין מלא, בשני יודי"ן:

יג. למהך, חסר יו"ד:

יד. יזהר יפה ברגל של ה"א של "למהך" שירחיקנה מגנה. וכן בכל ההי"ן צריך לזהר, אלא שבזה צריך לזהר יותר:

טו. לא יכתב: לאתנסבא, אלא: להתנסבא:

טז. על דרך זה צריך לזהר בכל לשון ובכל כתב שיכתב, שלא יהא בו משמע שתי ענינות:

יז. לא ימחא, באל"ף:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קכו

שולחן ערוך

נוגעים באות, אם תינזק קורא אותם יפה, אפלו הם בתרף, יש להכשיר במקום עגון: **מח.** אם נדבקו רגלי הה"ן לגגין, אם תינזק דלא חכים ולא טפש קורא אותם, יש להכשיר במקום עגון, אפלו אם הוא בתרף, ויפריד בססין: **מט.** אם חסר תבה אחת מהטפס, לא נפסל בכף: **נ.** אין לכתב בגט: בבטול מיני מודעיי:

סימן קכו

שצריך להזכיר הזמן בגט, ודין קדימה ואחר, וכו' י"ג פעיפוי:

א. צריך לכתב זמן, בגט. ואם נתגרשה בגט שאין בו זמן, לא תנשא. ואם נשאת, לא תצא, אפלו אין לה בגנים:

ב. אם היה מקדם, או נכתב ביום ונחתם בלילה שלאחריו, פסול, אפלו היו עסוקים באותו ענין. ויש אומרים דנכתב ביום ונחתם בלילה שלאחריו, בשעת הדחק כשר:

ג. נכתב ביום, ולא הספיקו לחתמו עד הלילה, אם כתבו בו קדם חתימה: גטא דגן אכתוב ביום פלן ולא הספיקו סהדי למחתמה עד ליליא, וחתמו העדים אחר כך, כשר:

ד. השולח גט ממקום למקום, אף על פי שמקדים הזמן, שהרי כותבין הזמן מיום הכתיבה ואינו מגיע לידה עד אחר זמן, כשר, משום דאית לה קלא:

ה. גט שלא נמסר ביום הכתיבה, אין תקנה להכשירו, אלא שישלחנו לה על ידי שליח:

כח. דיתבא על נהר פלוני, בחד יו"ד: **כט.** במתא פלונית דמתקריא פלונית, בלשון נקבה: **ל.** נהגו לכתב: העומד במקום פלוני, קדם וכל שום: **לא.** נהגו לכתב: וכל שום דאית לי ולאבהתי: **לב.** אם כתב: בדלא אניס, במקום בדלא אניסנא, לא נפסל: **לג.** נהגו לכתב: פטרית קדם ושבקית. ונהגו לכתב: ותרוכית, בוי"ו אחר הרי"ש: **לד.** יתיכי, בשלש יודי"ן. ליכי, בשתי יודי"ן: **לה.** נהגו לכתב: דהוית, תבה אחת: **לו.** אנתתי, בלא יו"ד אחר האל"ף: **לז.** בנפשכי, נהגו לכתב בשני יודי"ן: **לח.** להתנסבא, נהגו לכתבו בלא שום יו"ד: **לט.** בידיכי, בשלשה יודי"ן: **מ.** נהגו לכתב: מן שמי מן יומא דגן ולעלם: **מא.** צריך לכתב: והרי את מותרת לכל אדם: **מב.** מותרת, בוי"ו: **מג.** די יהוי, נהגו לכתבו שתי תבות: **מד.** מנאי, נהגו לכתבו בלא יו"ד אחר המ"ם: **מה.** נהגו לכתב: תרוכין שבוקין פטורין: **מו.** בגט ארוסה כותבין: דהוית ארוסתי. ואם כתב: דהוית אנתתי, כשר: **מז.** שי"ן ועי"ן שלא היו היודי"ן נוגעין בהם, וכן הי"ו"ד שעל גבי האל"ף ושאחורי הצדי"ק שאינם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדעו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קכח

שולחן ערוך

שצריך להזכיר בגט מקום דירת הבעל ואשה
ועדים, ובו ז' סעיפים:

א. צריך להזכיר בגט שם המקום שהעדים עומדים
שם בשעת חתימה: למנין שאנו מונין בו כאן
במתא פלונית. ואם שנה והזכיר שם מקום אחר,
פסול. ואם נשאת, לא תצא. אבל על מקום
עמידת הסופר בשעת פתיבה, אין לחוש. לפיכך,
אם נכתב במקום אחד ונחתם במקום אחר, יזכיר
שם המקום שנחתם בו. ויש אומרים שגם על
מקום עמידת הסופר יש להקפיד, וצריך שיעמדו
הסופר והעדים במקום אחד:

ב. כותבין שם עירו ושם עירה. ואין כותבין שם
מקום הלידה. ואף על פי שאם שנה לא פסל, מכל
מקום מוטב שלא לכתב, כדי שלא יבואו לטעות
ומחזי כמשנה. וגם אין כותבין שם מקום הדירה,
מפני שאנו גולים ומטלטלים ומקום דירתנו מרפה
בידינו. אבל כותבין שם מקום עמידת האיש:
העומד היום במתא פלונית, אם הוא מצוי במקום
חתימת הגט. ואם אינו מצוי שם, אין כותבין
מקומו כלל. וכן באשה, אם היא עומדת במקום
חתימת הגט כותבין מקום עמידתה: העומדת היום
במתא פלונית. ואם לאו, אין כותבין מקומה כלל:

ג. יכתב: וכל שום דאית לי ולא תרי, ומלבד זה,
אם יש לעיר שני שמות יכתב: מתא פלונית
דמתקריא פלונית:

ד. אין צריך לכתב שם הנדה, אבל נהגו לכתבו.
ואם יש שנים או שלשה נהרות, כותבין כלם:
דיתבא על נהר פלוני ופלוני. וכותבין: דיתבא,
בחד יו"ד. ואם יושבת על חוף הים, נהגו לכתב:

ו. אמר לשנים לכתב גט ולחתם ולתנו לאשתו,
ונתאחר הדבר ימים או שנים, או שנמצא הגט
(פסול) [בטל] והצרכו לכתב לה גט אחר,
כשכותבין הזמן והמקום אין כותבין לא הזמן
שאמר להם הבעל לכתב בו, ולא אותו המקום.
כיצד, היו בירושלים כשאמר להם הבעל, והיו
עומדים בתשרי, ונתאחר עד ניסן. והרי הם בלד,
כותבין הזמן מניסן ובלד:

ז. גט שלא כתב בו שם היום, אלא בשבת ראשונה
או שניה מחדש פלוני, או בחדש פלוני, או בשנה
פלונית ולא הזכיר החדש, אפלו כתב בשבוע
פלוני, כשר. וכן אם כתב בו: היום גרשתיה,
כשר, שמשמעו היום הזה שיצא בו הגט:

ח. כתב בו זמן, וחתך ממנו הזמן ואחר כך נתנו
לה, כשר. ויש פוסלים:

ט. גט שזמנו מאחר, כשר לגרש בו. ואפלו נתנו
לה מיד, אין הגרושין חלין עד הזמן הכתוב בו.
ויש פוסלין גט מאחר:

י. אם דלג הסופר: לבריאת עולם, כשר:

יא. אם דלג האלפים והמאות, רק שכתב: בכך וכך
לפרט, כשר, ואפלו אם דלג גם בריאת עולם:

יב. אם דלג חמשה, ולא כתב אלא אלפים, כשר:

יג. אם כתב הפלל והפרט הקטן, ודלג הפרט
האמצעי, כגון שכתב: חמשת אלפים ושבע עשרה,
ודלג ושלוש מאות, פסול. ואם נשאת, לא תצא.
ויש מי שאומר, שמצריכין לה גט כשר מבצלה
הראשון, ותשב תחת השני:

סימן קכח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

י"ט
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
י"ט

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קכט

שולחן ערוך

הנתינה, ויכתב שם מקום הפתיכה: "דמתקרי".
ואם כתב שם מקום הנתינה, וכולל שם מקום
הפתיכה ב"וכל שום", כשר:
ה. מומר, אין לו לגרש בשם עכו"ם, אלא בשם
ישראל. ואם כתב שם עכו"ם עקר ושם ישראל
בלשון "דמתקרי", כשר:
ו. גר שכתב שם גיותו, כשר, אפלו אם נשתקע
ממנו:
ז. אם כתב: פלוני החכם, או הרב, או הנשיא, אף
על פי שאין קורין אותו כן וגם אינו בר הכי,
הגט כשר, כיון שהזכיר שמו בפרוש:
ח. עכשו נהגו שבכל הגטין כותבין: וכל שום
דאית לי וקאבקהתי ולא אתרי:
ט. אם לא הזכיר שם אבי האיש או שם אבי
האשה, כשר. ולפיכך, גר או שתוקי או אסופי,
אין כותבין אלא שמותיהם בלבד:
י. יוסף בן שמעון ששנה וכתב: יוסף בן שמואל,
פסול. ויש מי שאומר, שאם נשאת, לא תצא:
יא. אם לא כתב שם האיש והאשה בגט, פסול,
והבנים ממזרים:
יב. מי שיש לו שם אחד בגליל ושם אחד ביהודה,
והוא ואשתו במקום שאין מכירין בו אלא בשם
אחד, בין שהוא אחד מהשני שמות בין שהוא שם
אחר, לכתחלה יש לו לכתב כל השמות שיש לו,
או יכתב שם שיש לו שם, ויכתב: "וכל שום",
לכלל שמות דשאר מקומות. ואם לא כתב אלא
שם שיש לו במקום שהוא ואשתו שם, כשר:

דעל כיה ימא מותבא. ועיר שספוקה ממי בארות,
כותבין: על מי בארות. ועיר שספוקה ממי
מעינות, כותבין: מי מעינות, ובחד יו"ד:
ה. אם יש בעיר בארות נובעים, וכתב: דיתבא על
מי בורות, כשר:
ו. אם העיר יושבת על הנהר, אין לכתב לא
בארות ולא מעינות, כי אם הנהר:
ז. עיר שאין בה אלא בורות ואגמים, לא יזכירם
כלל, שלא לחלק בין גטין שנכתבו קדם שנעשו
לנכתבו אחר שנעשו:

סימן קכט

דיני שם חתימת הגט, ודין מומר המגרש, ובו ל"ד
סעיפים:

א. כותבין שם האיש והאשה, בגט. ואם יש לאחד
מהם שני שמות, כותבין שם שהם רגילים בו
ויודעים בו ביותר, וכותבין: איש פלוני וכל שם
שיש לו גרש אשה פלונית וכל שם שיש לה. ואם
כתב חניכתו וחניכתה, כשר:
ב. כתב השם שאינם יודעים בו ביותר, וכתב: כל
שם שיש לו, הרי זה פסול. אבל אם השני שמות
כתובים בפרוש בגט, אין הפרש בין שכותב זה
ראשון או זה:
ג. שנה שמו או שמה, או שם עירו או שם עירה,
אף על פי שכתב: כל שם שיש לו וכל שם שיש
לה, אינו גט:
ד. אם עומד במקום אחד ושולח הגט למקום אחר,
ובכל מקום מהם יש לו שם אחר, כותב שם מקום

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קכט

שולחן ערוך

א. אֵלָא: פְּלוּנִי בֶן פְּלוּנִי וְכָל שֵׁם אַחֲרָן וְחֲנִיכָה דְאִית
לִי וְלְאֲבֹהָתִי:

ב. בְּגִט גָּר כּוֹתֵב: פְּלוּנִי בֶן אֲבֵרָהּ אֲבִינוּ:

כ. מִי שֶׁשָּׂמוּ גֵרְשׁוֹם, וְכָתְבוּ בְּגִט: גֵּרְשׁוֹן. או
שֶׁהָיָה שְׂמוֹ גֵּרְשׁוֹן, וְכָתְבוּ: גֵּרְשׁוֹם, אֵינוֹ גֵּט:

כב. אִם לֹא נִדְעָ אִם שְׂמוֹ אֵלִיָּה אוֹ אֵלִיָּהוּ, יִכְתֹּב:
אֵלִיָּהוּ. וְאִם כָּתֵב: אֵלִיָּה, לֹא פְסוּל:

כג. שֵׁם שְׂמֵרִיָּה, אֵין לְכַתֵּב שְׂמֵרִיָּהוּ בְּי"ו:

כד. שֵׁם מִתְתִּיָּה, אֵין לְכַתֵּב מִתְתִּיָּהוּ בְּי"ו:

כה. שֵׁם יוֹנָתָן, לֹא יִכְתֹּב יְהוֹנָתָן, אֵלָא אִם כֵּן יְדוּעַ
שְׁחֹתֵם שְׂמוֹ כֵּן אוֹ עוֹלָה בּוֹ לְקִרְוֵת בְּתוּרָה:

כו. שֵׁם דָּוִד, כּוֹתֵבִין בְּלֹא יו"ד:

כז. שֵׁם חֲזַקְיָה יֵשׁ לְכַתְּבוּ בְּלֹא יו"ד בְּתַחֲלַת הַתִּיבָה
וּבְלֹא וי"ו בְּסוּפָהּ,

כח. שֵׁם הִילֵל, יֵשׁ מִי שְׂאוּמֵר שֵׁישׁ לְכַתְּבוּ מְלֹא
בְּי"ד:

כט. שֵׁם שִׁבְתִּי, יֵשׁ לְכַתְּבוּ בְּלֹא אֶל"ף:

ל. שֵׁם בְּנִימֵן יֵשׁ לְכַתְּבוּ חֶסֶד יו"ד בְּתֵרָא:

לא. שֵׁם יֶרְחֵמָאל, אֶף עַל פִּי שְׂלֹא נִמְצָא בְּכַתּוּבִים,
מִכָּל מְקוֹם אִם הִחֲזִיק עֲצָמוֹ לְקִרְוֵת עֲצָמוֹ יֶרְחֵמִיאֵל
וְדַחַק בְּלִשׁוֹנוֹ הַחִירִיק, כִּף כּוֹתֵבִין:

לב. אֵין פּוֹסְקִים שֵׁם הָאִישׁ וְלֹא שֵׁם הָאִשָּׁה בְּשֵׁנֵי
שִׂטִּין, אֲבָל בְּשִׂטָּה אַחַת אֲפֻשֵׁר שְׁפוֹסְקִין קֶצֶת
שְׁמוֹת שְׁסוּבְלִין כֵּן, דּוּמְיָא דְכָדָר לְעוּמָר:

לג. שֵׁם יְדִידָהּ, אִם יִחַלַּק לְשֵׁנֵי תַבּוֹת וּפְדָהצוּר
וְעִמְיָנָדָב, תִּבָּה אַחַת:

יג. אִם כָּתֵב שֵׁם שֵׁישׁ לוֹ בְּמְקוֹם אַחֵר, וְכָתֵב: וְכָל
שׁוּם, בְּשִׁבִיל מְקוֹם כְּתִיבָה וְנִתְיָנָה, בְּטֵל:

יד. מִי שֵׁישׁ לוֹ שְׁנֵי שְׁמוֹת, כּוֹתֵבִין: רְאוּבֵן דְּמִתְקָרִי
שְׂמֵעוֹן. וְאִם כָּתֵב: רְאוּבֵן שְׂמֵעוֹן, יֵשׁ מִי שְׂאוּמֵר
שֶׁהוּא פְסוּל:

טו. מִי שֵׁישׁ לוֹ שְׁנֵי שְׁמוֹת, וְהֵשֵׁם הַשְּׁנַי יוֹצֵא
מֵהֵשֵׁם הָרֵאשׁוֹן בְּשֵׁם דְּנִעְרוּת, כְּגוֹן יִצְחָק חֲקִין,
אַהֲרֹן אֲרִיָּן, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה, אֵין צָרִיף לְכַתֵּב שֵׁם
דְּנִעְרוּת כָּלֵל, אֵלָא אִם כֵּן יֵשׁ אַחֵר שֶׁשְׂמוֹ יִצְחָק
אוֹ אַהֲרֹן:

טז. אִם הֵשֵׁם הַשְּׁנַי יוֹצֵא מִשֵּׁם הָעֵבְרִי, כְּגוֹן יְהוּדָה
לִיאוֹן, כּוֹתֵבִים: יְהוּדָה דְּמִתְקָרִי לְאוֹן. וְאִם אֵינוֹ
דוּמָה קֶצֶת לְשֵׁם הָעֵבְרִי, יִכְתֹּב: הַמְכַנֶּה:

יז. אִם הֵשֵׁם הַשְּׁנַי בְּלִשׁוֹן לְעוֹ, וְהִפְלֵ אַחַד, כְּגוֹן
חִיִּים בִּיבְאֵנ"ט, כּוֹתֵבִין: חִיִּים דְּמִתְקָרִי בִּיבְאֵנ"ט.
כָּל חֲנִיכָא כּוֹתֵבִין: הַמְכַנֶּה, בֵּין שֶׁהוּא בְּלִשׁוֹן עֵבְרִי
בֵּין שֶׁהוּא בְּלִשׁוֹן לְעוֹ:

יח. מִי שֶׁנִּשְׁתַּנֶּה שְׂמוֹ מִחֲמַת חֲלִי, אֶף עַל פִּי
שְׁקוּרִין אוֹתוֹ תָּמִיד בְּשֵׁם רֵאשׁוֹן, מִכָּל מְקוֹם שֵׁם
הַשְּׁנַי עֶקֶר, וְכוֹתֵבִין אוֹתוֹ קֶדֶם, וְאַחֵר כִּף:
דְּמִתְקָרִי פְלוּנִי, שֵׁם רֵאשׁוֹן. וְדוּקָא כְּשְׁקוּרִין אוֹתוֹ
לְפַעְמִים בְּשֵׁם שְׁנַי, אֲבָל אִם אֵין קוּרִין אוֹתוֹ בְּשֵׁם
שְׁנַי כָּלֵל, אֵינוֹ כּוֹתֵב אֵלָא שֵׁם רֵאשׁוֹן בְּלִבְדָּ. וְיֵשׁ
מִי שֶׁמְצָרִיף שְׁנֵי גִטִּין בְּשֵׁנֵי שְׁמוֹת. וְאִם יֵשׁ לוֹ שֵׁם
מִבְּהַק שֶׁבוֹ עוֹלָה לְסִפְר תוּרָה וְחֹתֵם כְּתָבּוֹ
וְשִׁטְרוֹתָיו, אוֹתוֹ שֵׁם הוּא עֶקֶר:

יט. יֵשׁ מִי שְׂאוּמֵר, שֶׁכְּשֶׁנִּשְׁתַּנֶּה שְׁנֵי גִטִּין לְאִשָּׁה, לֹא
יִתֵּן לָהּ שְׁנֵיהֶם בְּבֵת אַחַת, אֵלָא זֶה אַחֵר זֶה. לֹא
נִהְגוּ לְכַתֵּב בְּגִט לֹא כֵּהֵן וְלֹא לְוִי וְלֹא שׁוּם כְּפוּי,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קל

שולחן ערוך

ז. שיר מקצת הגט וכתבו בדרך השני, והעדים
מלמטה בסוף הדרך השני, כשר, והוא שיהיה
במגלה, שנכר שלא נחתך, ושלכך נתפון הסופר
שישלים בדרך השני. אבל אם אינו נכר, אף על פי
שנמסר בעדים, הרי זו ספק מגרשת, שמא שני
גטין היו ונחתך מקצת זה מסוף הדרך ומקצת השני
מראש הדרך:

ח. כתב שני גטין בשני דפין במגלה אחת, זה אצל
זה, והעדים מתחת זה לתחת זה, ששם העד תחת
הראשון ושם אביו תחת השני, וכן העד השני
תחתיו, את ששמות העדים תתומים תחתיו, כשר.
ואם כתב "ראובן בן" תחת הראשון, "יעקב עד"
תחת השני, פסול השני. ואם כתב "ראובן" תחת
הראשון, ו"בן יעקב עד" תחת השני, אף השני
כשר:

ט. חמשה שכתבו גט אחד לחמש נשותיהם, אם
כתבוהו בכלל, כגון שכתבו בו: כך וכך לשבת
גרש פלוני לפלונית ופלוני לפלונית וכן אמר כל
אחד מהם לאשתו: ליכי דיתיהויין וכל טפס הגט,
והשני עדים חותמים מלמטה, הרי זה גט כשר
וינתן לכל אחת בעדי מסירה. ואם אין שם עדי
מסירה, כל מי שתצא מגלה זו מתחת ידה,
מגרשת. אבל אם כתב: בכך בשבת גרש פלוני
לפלונית, והשלים הגט והתחיל תחתיו גט אחר
באותה מגלה וכתב: וביום זה גרש פלוני
לפלונית, והשלים הגט השני, וכן עד שהשלים כל
הגטין והעדים מלמטה, אם נתנה מגלה זו לכל
אחת מהן בעדי מסירה, הרי כלם מגרשות. ואם
אין שם עדי מסירה, והיתה מגלה זו יוצאה מתחת
יד אחת מהן, אם היתה זו שגטה באחרונה

לד. המנהג בשמות הנשים, יש מי שאומר, שיש
לכתב בילא באל"ף, וכן כל שם שאינו בלשון
הקדש. אבל כשהוא לשון הקדש, כותבין בה"א,
כמו חומה דביתהו דאביי, או חובה, שהשם הוא
לשון הקדש. אבל כשאינו לשון הקדש, כותבין
באל"ף. והוא הדין לכנוי האנשים, כל כנוי שהוא
בלשון הקדש כותבין בה"א. ושאינו בלשון הקדש,
כותבין באל"ף:

סימן קל

דיני עדי הגט והתימתו, ואם אינם יודעים לקרות
או לחתב, וכו' כ"ב סעיפים:

א. צריך שיחתמו שני עדים כשרים למטה משיטה
אחרונה של גט. ולא יניחו כדי אור שני שיטין
בין שיטה אחרונה לחתימתם:

ב. יתחיל בראש שיטה, שלא ישאר חלק בגליון
הגט לפני חתימתו:

ג. לא יהיה בין הגט לחתימת העדים כתוב דבר
שאינו מענין הגט. ואם כתוב כן, כגון שכתוב:
שאלו בשלומה, פסול, שמא לא חתמו אלא על
שאלת שלום. אבל אם כתב: ושאלו כשר, שהיא
מדבק עם של מעלה ועל הפל חתמו:

ד. חתמו בראש הגט או מצדו או בימינו או
בשמאלו או מאחוריו, פסול:

ה. אף פשחותמין למטה, צריך שיהיה גב החתימה
כלפי הגט. ואם היו רגלי החתימה כלפי הגט,
פסול:

ו. כל אלו שאמרנו פסול, אם יש כאן עידי
מסירה, כשר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קלא

שולחן ערוך

יא. גט שחתמו בו עדים פסולים, אפלו אחד פסול ואחד כשר, הרי זה פסול, אפלו יש כאן עדי מסירה, שהרי הוא מזיף מתוכו:

יב. יש לזהר שלא לחתם הסופר לעד, מפני שיש פוסלין:

יג. גט שנעשה בערכאות של כותים, ועדי כותים חתומין עליו, אפלו כתבו ישראל ונמסר בעדי מסירה ישראל, ושמות עדים הכותים החתומים בו מבהקים ונכרים לכל שהם כותים, דליכא למיחש דלמא אתי למסמך עליהו, אפלו הכי פסול. אבל אשה שמביאה לפנינו גט שנתגרשה בו, לנשא בו, ושמות העדים כשמות כותים, אם הם שמות שאין דרך ישראל לקרות בהם כלל, תנשא בו, שודאי ישראל הם, שלא היו טועים מחתימי הגט להחתים שמות כאלו אם לא שידעו שישראלים הם. ואם הם שמות שדומין קצת לשמות ישראל, חישנין שמא טעו מחתימי הגט שסברו שהם ישראל, ושמא כותים הם, ולא תנשא בו:

יד. נתן לה הגט בינו לבינה, ואפלו בעד אחד, אינו גט. במה דברים אמורים, כשהיה הגט בכתב יד הסופר, אבל אם כתב הבעל הגט בכתב ידו וחתם עד אחד ונתנו לה, הרי זה גט פסול, ופוסל לכהנה:

טו. לא יטלו עדי הגט שכר יותר מכדי שכר בטלה דמוכחת:

טז. יש מי שאומר, שצריך שייבש הגט קדם שיחתמו העדים:

שהעדים נקראים עמו, הרי זו מגרשת. ואם היתה המגלה יוצאת מתחת יד אחת מן הראשונות, הרי זו ספק מגרשת:

יז. כתב: אנו פלוני ופלוני גרשנו גרשנו נשותינו פלונית ופלונית, והשלים הגט, אף על פי שנמסר לכל אחת מהן בעדי מסירה, אינו גט, שאין שתי נשים מתגרשות בגט אחד, שנאמר: "וכתב לה" ולא לה ולחברתה. תור ופרטן בתוך הגט, וכתב: פלוני גרש פלונית ופלוני גרש פלונית בזמן הזה, הרי אלו כשרים:

יח. כשחותם העד, צריך לכתב שמו ושם אביו, כגון יוסף בן יעקב עד. כתב: יוסף עד, או בן יעקב עד, או יוסף בן יעקב, ולא כתב עד, כשר:

יט. אבל כתב: יוסף, לבד, ולא כתב: עד, פסול:

כ. עדי הגט אין חותמים אלא זה בפני זה. ואם חתמו זה שלא בפני זה, פסול:

כא. גט שנכתב בכתב מהלשונות, ועדיו חתומים בכתב אחר, כשר, והוא שיהיו העדים מפירים לשון הכתב והפתיבה:

כב. אחד מהעדים חתם בכתב לשון אחד, והעד השני בכתב לשון אחר, כשר:

כג. העדים שחותמין על הגט צריכים להיות יודעים לקרות ולחתם. ואם אינם יודעים לקרות, קוראים בפניהם וחותמין, והוא שיפירו לשון הגט. ואם אינם יודעים לחתם, רושמים להם הנזיר ברק וכיוצא בו, מדבר שאין רשומו מתקיים, והם כותבין על הרשם:

סימן קלא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קלב

שולחן ערוך

ז. לפיכך צריך לזהר, פשהפעל מצוה לסופר
לכתב, שיאמר כתב גט לשם פלונית אשתי. וכן
יאמר הסופר בפיו פשמתחיל לכתב, שפותבו לשם
פלונית אשת פלוני ולשמו של פלוני:

ח. יהיו שם שני עדי החתימה בשעה שמתחיל
לכתב הגט, כדי שידעו שנכתב לשמה ויכירוהו
בשעת חתימה:

ט. כשיאמר לעדים לחתם בגט, יאמר להם
שיחתמוהו לשם פלונית אשתו. וכן יאמר כל אחד
בפיו, כשחותם, שהוא חתמו לשם פלונית אשת
פלוני ולשמו:

סימן קלב

שצריך להזכיר שם האיש ואשתו, ובו ד' סעיפים:

א. אמר לסופר: כתב גט לארוסתי, לכשאכניסנה
אגרשנה, וכנסה וגרשה בו, הוי גט, כיון שבדוד
לגרשה עתה. במה דברים אמורים, שכתב בו זמן
הנתינה, אבל אם כתב בו זמן הפתיכה, פסול:

ב. צוה לכתב גט לגרש בו אשה בעלמא
לכשיכניסנה, אינו גט. ואם היא יבמתו ואחר
שיבמה גרשה בו, הרי זה ספק מגרשת:

ג. שנים ששמותיהם שוים ושמות נשותיהם שוים,
ושלחו ב' גטין ונתערבו זה בזה, נותן שניהם לזו
ושניהם לזו בעדי מסירה. ואם נאבד אחד מהם,
לא ינתן הגט הנשאר לא לזו ולא לזו. ואם נתן
לאחת מהם או לשתיהן, הרי זה ספק גרושין:

ד. המביא גט ונפל ממנו במקום ששירות מצויות,
או אפלו במקום שאין השירות מצויות ובכער
שנכתב הגט החזקו שנים ששמותיהם ושמות

צריך שיהיה כתיבתו וחתימתו לשמה, ובו ט'
סעיפים:

א. צריך שתהיה כתיבת הגט וחתימתו לשם האישה
המגרש ולשם האשה המתגרשת. ואם לא נכתב
לשמה, אינו גט. כיצד, סופר שכתב גט ללמד או
להתלמד, ובא הפעל ומצא שם שנכתב בגט זה
כשמו, ושם האשה כשם אשתו, ושם העיר כשם
עירו, ונטלו וגרש בו, אינו גט:

ב. יתר על כן, כתב לגרש את אשתו, ונמלך,
ומצאו בן עירו ואמר לו: שמי כשמך ושם אשתי
כשם אשתך, ונטלו ממנו וגרש בו, אף על פי
שנכתב לשם גרושין, אינו גט:

ג. יתר על זה, מי שיש לו שתי נשים ששמותיהם
שוות, וכתב לגרש את הגדולה, ונמלך, וגרש בו
את הקטנה, אינו גט, שאף על פי שנכתב לשם
האיש המגרש, לא נכתב לשם זו שנתגרשה בו:

ד. יתר על כן, אמר לסופר: כתב, ואיזה שארצה
אגרש בו, וכתב הסופר על דעת זה, וגרש בו
אחת מהן, הרי זה ספק גרושין. והוא הדין אם
אמר לו: כתב, לאי זו שתצא בפתח תחלה
אגרשנה בו:

ה. גט שכתבו שלא לשמה, אף על פי שהעביר
עליו קולמוס לשמה, אינו גט. ויש אומרים
שחוששין לו:

ו. אפלו נכתב לשמו, אם לא חתמו העדים לשמו,
אם נתנו לה בלא עדי מסירה, אינו גט. ואם נתנו
לה בעדי מסירה, הרי זה פסול. ויש אומרים שגם
זה אינו גט:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מַדּוּת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵיתֶיהָ, בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמֵינוּ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאֶהְבָּהּ), וְרַחֲמֵינוּ וְדַחֲלוֹ, לְחַבְרָא י"ה ב' ה' בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רִחַם הַקֹּדֶשׁ)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קלג

שולחן ערוך

בן שמעון ולא שכחי שירתא, מחזירין אותו בלא סימן, אפלו שהיה כְּדֵי שְׂיַעֲבֹד אָדָם שָׁם. ויש שפסקו שאם אבד ממנו במקום שאין השירות מצויות, אפלו מצאו לאחר זמן מרבה, לא חישנין שמא אחר הוא, אפלו החזקו באותו מקום שנים ששמותיהם שוים ושמות נשותיהם שוים. ואם אבד במקום שהשירות מצויות, אם מצאו מיד ועדין לא שהיה אדם שם מהעובדים, או שמצאו בפלי שהניחו בו ויש לו טביעת עין בארפו ורחבו של גט שהיה כרוך, הרי הוא בחזקתו ותתגרש בו. ואם החזקו באותו המקום שנים ששמותיהם שוים ושמות נשותיהם שוים, אם אבד במקום שהשירות מצויות, חוששין שמא גט זה הנמצא של אותו האיש האחר הוא, הואיל ועבר אדם שם אף על פי שלא שהה. אבל אם לא עבר אדם שם, הרי הוא בחזקתו:

סימן קלג

צריך שימסר הגט בפני שני עדים כשרים, ובו ג' טעמים:

- א. צריך שיהיו שני עדים כשרים בשעת מסירת הגט, וכן צריך להחתים עליו עדים לכתחלה, אבל בדיעבד אם לא היו אלא עדי חתימה, ומסרו בינו לבניה, כשר. וכן אם היו עדי מסירה ולא היו בו עדי חתימה, כשר. ויש אומרים שאם נודע שנמתן לה בלא עדי מסירה, אף על פי שעדים חתומים בו, פסול. ומיהו, כשרואין אותו חתום, תולין שבנדאי נמסר בעדי מסירה:
- ב. צריך שיהיו גם החתימות יבשות בשעת נתינת הגט:

נשותיהם שוים, אם מצאו לאלתר שראה שלא עבר שום אדם שם משעה שנפל עד שמצאו, או אפלו לא מצאו לאלתר ויש לו סימן מבהק או טביעות עין בגט, או אפלו אין לו סימן וטביעות עין בגט אלא שמצאו בכלי שהיה בו הגט ויש לו סימן או טביעות עין בפלי ויודע שלא השאילו לאחר, או שמצאו קשור בכיס או בארנקי או בטבעת שחזקת פלים אלו שאינו משאילים לאחרים, או שמצאו בביתו בין פליו, כשר, ולא חישנין שמא אחר הוא. אבל אם אינו יודע אם עבר אדם שם, ואין לו טביעות עין וסימן בפלי ולא בגט, חישנין שמא לא זה הוא הגט שנאבד לזה, ואפלו אם עדים מעידים שהאחר שהחזק בשמו של זה לא היה בעיר כשנכתב. וכן אם ראה שעבר אדם שם, אפלו לא שכחי שירות ולא החזקו שני יוסף בן שמעון, חישנין, אפלו היה כותי שעבר שם, אלא אם כן עדי הגט אומרים: מעולם לא חתמנו על גט אחר ששמו כשם האיש הזה. אפלו אינן מעידים בפרוש שזה היא חתימת ידם, כגון שאין הגט עתה בפנינו, כשר, וכגון דאכא עדים דלא אתחזק אנשים ששם כשם של אלו. אבל אם יש עדים אחרים ששם כשם אלו, חישנין, עד שיעידו שזה היא חתימת ידם, או שיאמרו העדים: אנו מכירים הגט שיש לנו בו סימן מבהק שיש בו נקב בצד אות פלוני. ואפלו אינם אומרים הסימן עד אחר שיראו אותו. ואם התובעו אומר הסימן, אינו מועיל, אלא אם כן יאמר אותו קדם שראה הגט, אבל בטביעת עין אין מחזירין אותו לתובעו, שאין מועיל טביעת עין להכשירו אלא כשמוצאו אותו בעצמו שאבד לו. ואם לא החזקו שני יוסף

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גלין

י"ט

י"ט

לחודש

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קלד

שולחן ערוך

ג. רגילין לתן הגט במנין עשרה:

סימן קלד

צריך שיבטל הבעל כל מודעות, ובו י' סעיפים:

א. צריך שיבטל כל מודעה קדם שיתן הגט. שאם מסר מודעה בפני שנים ואמר: גט שאני רוצה לתן לאשתי דעו שאני אנוס לתנו ולכן אני אומר בפניכם שיהא בטל, הרי הוא בטל, אף על פי שלא לקח בקנין:

ב. אף על פי שאין מכירין את אנוסו. ואפלו אם האנס שאמר הנה שקר. ואף על פי שנתנו אחר כך, לא אמרינן שבטל המודעה שמסר, עד שיאמר בפרוש שמבטל המודעה ואז היא בטלה, ואינו צריך קנין:

ג. לכן צריך שיבטל קדם כתיבת הגט כל מודעה שמסר, ויאמר בן: הריני מבטל כל מודעה שמסרתי על גט זה. וכן אני מבטל כל דבר שגורם כשיתקיימו אותן הדברים בטול לגט זה. וכן אני מעיד על עצמי שלא מסרתי דבר על הגט שיבטל הגט מחמתו, והריני פוסל כל עד או עדים שיעידו שמסרתי או שאמרתי שום דבר שיבטל מחמתו גט זה או שיורע כחו של גט זה מחמת אותה מודעה או אותו דבור:

ד. נהגו להצריך בטול מודעה אף למגרש מרצונו:

ה. אם נשבע הבעל לתן גט, צריך שיתירו לו קדם, שלא יהא דומה לאנס. אף ערבות יתן, אם ירצה, שאין זה דומה לאנס:

ו. הא דאינו גט כשהוא אנוס, הני מלי כשמסר מודעה. אבל אם לא מסר מודעה, אם אנוסו

שלא פדין, פסול. וכדין, כגון שהוא חייב להוציא ואינו רוצה, ואנוסוהו בית דין עד שהוציא, הוי גט. ומצוה על כל בית דין שבכל מקום ובכל זמן לכפו למגרש לבטל המודעה:

ז. מי שמסר מודעה על הגט, מכין אותו מכת מרדות, מפני שגרם להיות ממזרים, שהרי הגיע הגט לידה ותנשא בו, ואחר זמן יבואו עדים שבטל בפניהם או שמסר מודעה בפניהם קדם שיכתב הגט, ונמצא הולד ממזר:

ח. אנוסוהו ישראל לגרש, שלא פדין, ואמר: רוצה אני, וגם בטל המודעה, או לא מסרה, פסול. ואף על פי כן פסלה מן הפהנה:

ט. אנוסוהו כותים לגרש, אם הוא חייב לגרשה מן הדין, פסול, ואף על פי כן פסלה מהפהנה. ואם לא היה חייב לגרשה מן הדין, אפלו ריח גט אין בו ולא נפסלה מהפהנה:

י. אם דחקו אותו בית דין של ישראל על ידי כותים, והיו הכותים מכין אותו ואומרים: עשה מה שישראל אומרים לך, דינו כאנוסוהו ישראל:

יא. גט שמסר הבעל מודעה על נתינתו, ונתנו לה, ואחר כך בטל מרצונו, ואמר לה: תתגרשי בגט שנתי לך כבר, אין צריך לחזר ולטלו ממנה:

סימן קלה

צריך לקרות הגט קדם נתינה ולאחריו, ובו ה'

סעיפים:

א. העדים שנותנים הגט לפניהם צריכים לקרותו קדם נתינה. וטוב לקרותו גם לאחר נתינה. ואם לא קראוהו אלא לאחר נתינה בלבד, מגרשת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מדין הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קלו

שולחן ערוך

דין איזה לשון צריך שיאמר בשעת הנתינה,
והמגרש בשבת, ובו ז' סעיפים:

א. המגרש צריך שיאמר כשיתן לה הגט: "הרי זה גטך", וכיוצא בזה. ואם נתן בידה ולא אמר כלום, הרי זה גט פסול:

ב. במה דברים אמורים, בשלא היה מדבר עמה על עסקי גטה. אבל אם היה מדבר עמה על עסקי גטה, ונטל הגט ונתן בידה ולא אמר כלום, הרי זה גט:

ג. כשיתן לה הגט יאמר לה: "הרי את מגרשת ממני בגט זה ומתרת לכל אדם", או "הרי את משלחת ממני". ואם שלוחו נותנו לה, אומר: "הרי את מגרשת מפלוני בגט זה והרי את מתרת לכל אדם". ואם אמר: "איני אישך", "איני בעלך", יש מי שאומר, שאינו גט, אפלו היה מדבר עמה על עסקי גטה, דכתיב "ושלחה" ולא שישלח את עצמו. ויש מי שאומר, שאם היה מדבר עמה על עסקי גטה, הויא ספק מגרשת:

ד. אמר לה: "הרי את לעצמך", הרי זה גט. אבל אם אמר לה: "הרי את בת חורין", לא אמר כלום:

ה. צריך שיתנו לה בתורת גרושין, אבל אם נתנו לה בתורת שהוא שטר חוב, אינה מגרשת, אלא אם כן יאמר אחר כך: הרי זה גטך, או שידיע כן לעדים בתחלה:

ו. אם יש אחר בעיר ששמו כשמו ושם אשתו כשם אשתו, אינו יכול לגרש אלא בפני האחר:

ז. אין מגרשין בשבת. ואם השעה צריכה לכך, כגון שכיב מרע שתקף עליו החלי ורוצה לגרשה

ב. קראוהו ונתנוהו לבעל או לשלוחו, והכניסו לבית ידו ונתנו לה, צריך לקרותו פעם שנית קדם שיתנהו לה. ואם לא קראוהו, ונתנו לה ונרקתו לים או לאש, הרי זה מגרשת. הואיל וקראוהו תחלה אין חוששין לו שהחליפו. ולא עוד, אלא אפלו אמר הבעל: שטר אחר היה ולא היה הגט שקראתם, אינו נאמן, והרי היא מגרשת. ואם הגט בידו ומראה אותו, נאמן, כל זמן שלא נשאת:

ג. הרי שלא קראו הגט תחלה, ונתנו לה בפניהם ונרקתו לאור או לים, אף על פי שהבעל אומר: גט כשר היה, הרי זה ספק מגרשת:

ד. נתן לה גיר חלק ואמר לה: הרי זה גטך, אם לא בדקו הגיר במי גרא לראות אם היה שם דבר כתוב בו, או אם יבדקו ותפלט הכתיבה, הרי זה ספק מגרשת. ואם יבדקוהו ולא תפלט הכתיבה, אין כאן חשש גרושין:

ה. זרק לה הגט לחצרה לבין החביות, בפני עדים, ובקשו ומצאו מזוזה או שטר אחר, אין חוששין, שזה שנמצא הוא שזרק. ואם נמצאו ב' או ג' מזוזות או שטרות, חוששין שמא גט שזרק אכלוהו עכברים, והרי זה ספק מגרשת. במה דברים אמורים, בשלא קראוהו. אבל אם לאחר שקראוהו שהיה גט חזר הבעל ולקחו מידם וזרקו לבין החביות, אפלו לא נמצא אלא מזוזה אחת או שטר אחד, הרי זה ספק מגרשת:

סימן קלו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קלז

שולחן ערוך

ה. אמר לה: הרי זה גטך והרי את מגרשת ממני
היום ולמחר את אשתי, הרי זה ספק מגרשת:

סימן קלח

דין נתינת הגט מידו, ובו ד' סעיפים:

א. אמר לה: טלי גטך מעל גבי קרקע, אינו כלום. ואפלו היה מנח על גבי ידו והיא קרובה אליו ולקחתו משם אינו גט, כיון שלא סיע בנטילתו. אפלו היתה ידו סגורה והגט בתוכה, ופתח הוא ידו ונטלתו מתוכה, שסיע בנטילתו, אפלו הכי אינו גט, כיון שלא קרב גופו אליה. ואם הגט תחוב לו תחת חגורתו על מתניו, וצמצם מתניו ונתחלחלו והטה עצמו לה ונטלתו, קרי בה שפיר "ונתן", אבל אם צמצם מתניו ולא הטה עצמו אליה, או שהטה עצמו ולא צמצם מתניו, לא הוי נתינה. ויש מי שאומר, שאם היה קשור על ידו או על ירכו, והרפין לה בגופו או הטה ידו עד ששלפה הגט מעליו, ואמר לה: הרי זה גטך, הרי זה גט:

ב. נתן הגט לידה ונשאר החוט שהוא קשור בו בידו, אם הקשר אמיץ עד שיכול לנתקו ולהביאו אצלו, אינה מגרשת. ואם לאו, מגרשת. ואם הקשר אמיץ שהיה יכול לנתקו ולהביאו אצלו לא קפצה ידה, אלא מחמת שקפצה ידה אינו יכול לנתקו ולהביאו אצלו, לא הוי נתינה ואינה מגרשת. ויש מי שאומר שהיא מגרשת:

ג. נתן הגט כשהיא ישנה, וננערה, והרי הוא בידה, ואמר לה: הרי זה גטך, אין צריך לחזור ולטלו מידה ולתנו לה. אבל אם לא אמר לה: הרי

כדי שלא תזקק ליבם, אם הגט ברשותו יקנה לה אותו, ותזכה בו ובגט שבתוכו. ואם אי אפשר בלא טלטול, כגון שאין הגט מנח ברשותו, יטלנו בידו ויתננו לה:

סימן קלז

צריך שיתירנה התר גמור, ובו ה' סעיפים:

א. אמר לה: הרי את מתרת לכל אדם, חוץ מפלוני, או אלא לפלוני, אינו גט. כיצד יעשה, יטלנו ממנה ויחזור ויתננו ויאמר: הרי את מתרת לכל אדם. אבל אם אמר: על מנת, הרי הוא כשאר תנאי הגט, בין אמר לה: על מנת שלא תנשא לו, או על מנת שלא תבעלי לו, או על מנת שלא תהיי לו:

ב. היה אותו פלוני שהוציא מפלל הגט בחוץ או באלא, מי שאין קדושין תופסים לו בה, הרי זה גט כשר. אבל אם קדושין תופסין לו בה, אף על פי שהוא מחיבי לאוין, אינו גט. והוא הדין אם שיר קטן. ויש מי שאומר, דבשיר קטן:

ג. שיר בעל אחותה, או ששיר מי שעתיד עדין להולד, או שאמר לה: חוץ מזנותיך או חוץ משטרך, או חוץ מהפרת גדריך, או חוץ מירושתיך, הרי זה ספק מגרשת:

ד. אמר לה: הרי את מתרת לכל אדם חוץ מראובן ושמעון, וחזר ואמר לה בשעה שמסר לה הגט: הרי את מתרת לראובן ושמעון, או שאמר: הרי את מתרת לראובן, או שאמר: הרי את מתרת לשמעון, או שאמר: אף לשמעון, הרי זה ספק מגרשת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קלט

שולחן ערוך

עדין שם אינה מגרשת, עד שתטלנו משם או עד
שיטלנו משם ויתננו לה להתגרש בו, דבעינן
שתהא סמוכה לחצר בשעת נתינת הגט לתוכו וכן
בגטה וחצרה באים כאחד, בעינן שעומדת בצד
החצר בשעת נתינה ויש חולקין:

ג. נתנו בחצרה, שלא מדעתה, ואינה עומדת בצד
חצרה, הרי זו ספק מגרשת:

ד. היתה עומדת על גגה, וזרקו לה לראש הגג,
אם יש לו מעקה כיון שהגיע לאויר תוך מחיצות
המעקה, או אפלו אין לו מעקה והגיע לתוך ג'
טפחים סמוך לקרקעית הגג, הרי זו מגרשת אפלו
נשרף קדם שנת, והוא שקדם גט לדלקה, שהרי
היה ראוי לנוח אלמלא האש שבא אחר שזרקו.
אבל אם קדם האש, לא, שהרי לא היה ראוי לנוח
ברשותה:

ה. ויש מי שאומר, שאם נמחק או נשרף קדם
שיגיע, אפלו נמחק או נשרף אחר שהגיע לאויר
מחיצות או לפחות מג' טפחים סמוך לגג, אינה
מגרשת:

ו. היה הוא בגגו וזרק לה לחצרה, אם מחיצות
החצר גבוהות מהגג בעינין שמיד פשוטק הגט
מאויר הגג נכנס לאויר מחיצות החצר, מגרשת,
אפלו נמחק קדם שהגיע לארץ, וכגון שנמחק
לאחר שהתחיל לירד:

ז. היה לה קנה נעוץ בחצרה, והיא עולה למעלה
ממחיצות החצר, וזרק הגט עליה, אינה מגרשת,
שאינו משתמר שם:

ח. זרקו לה לרשותה, ועבר פל רשותה ויצא חוץ
לרשותה, אינה מגרשת, אף על פי שהיה בתוך

זה גט, אפלו אמר לעדים: ראו גט שאני נותן
לה, אינו כלום, כיון שהיא היתה ישנה. וכן אם
נפל מידה בעודה ישנה, אף על פי שחזרה
ולקחתו, אינו גט עד שיחזור ויתננו לה ויאמר לה:
הרי זה גטך:

ד. אמר לעדים: ראו גט שאני נותן לאשתי, ואמר
לה בשעה שמסרו לה: כנסי שטר חוב זה, הרי זה
גט אף על פי שלא אמר: הרי זה גטך. ויש מי
שאומר, דהני מלי באומר לעדים שלא בפניה,
אבל אם אמר בפניה, ובשעה שמסרו לה אמר לה:
כנסי שטר חוב זה, הרי זו ספק מגרשת. אבל אם
לא אמר תחלה: ראו גט זה שאני נותן לה, ואמר
לה: כנסי שטר חוב זה, צריך לומר לה: הרי זה
גטך, אבל אין צריך לטלו ממנה ולחזור ולתנו לה.
ויש מי שאומר, דהני מלי באומר: כנסי שטר חוב
זה, אבל אם אמר לה: זכי בשטר חוב זה, אין לה
תקנה, עד שיטלנו ממנה ויחזור ויתננו לה, ויאמר
לה: הרי זה גטך:

סימן קלט

דין קבלה מידו, ואם זרק לה ולחצרה, ובו י"ח
מעופים:

א. זרק לה הגט בחצרה, בין שהוא קנוי לה או
שואל או משכר, הרי זו מגרשת. במה דברים
אמורים, כשהיא עומדת בחצרה והוא משתמר
לדעתה, אבל אם אינה עומדת שם, אף על פי
שהוא משתמר לדעתה, אינה מגרשת:

ב. אם נתן בחצרה, ואחר כך בא שם ואמר לה:
הרי זה גטך, יש מי שכתב, שאף על פי שהגט

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

ל

לחודש

גליקו

ל

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קלט

שולחן ערוך

לְעֲצֻמוֹ, וּמְקוֹם אֶחָד הַשְּׂאִיל לָהּ וְלֹא שְׁנַי מְקוֹמוֹת, וְאֵינָה מְגֵרֶשֶׁת. וְיֵשׁ מִי שֶׁכָּתַב, שְׂאָף עַל פִּי שְׂאִין שֵׁם שׁוֹם אֶחָד מִג' דְּבָרִים אֵלּוֹ אֵינָה מְגֵרֶשֶׁת, עַד שִׁיָּהִי בְּתוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹתֶיהָ:

יב. הַשְּׂאִיל לָהּ גָּגוּ, וְנִפְלַה גַּט עַל גַּג שֵׁישׁ לוֹ אֲצִלוֹ, מְגֵרֶשֶׁת, כִּיּוֹן שְׂאִין דִּיּוּרִים קְבוּעִים בְּגָג אֵינּוּ מְקַפֵּיד עָלָיו. וְיֵשׁ מִי שֶׁכָּתַב, שְׂאָפְלוֹ נִפְלַה גַּט עַל גַּג שַׁל כָּל אָדָם, וְהִיא יְכוּלָה לִפְשֹׁט יָדָהּ וּלְטַלוֹ מִשָּׁם, הֲרִי זֶה מְגֵרֶשֶׁת:

יג. וְרָקוּ לָהּ בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּיּוֹם, אוֹ בְּרִשּׁוֹת שְׂאֵינָה שַׁל שְׁנֵיהֶם, קְרוֹב לוֹ אֵינָה מְגֵרֶשֶׁת. הִיָּה גַּט מְחֻצָּה לְמַחֲצָה, וּמִמַּחֲצָה לְמַחֲצָה עַד שִׁיָּהִי קְרוֹב לָהּ, הֲרִי זֶה סִפְק מְגֵרֶשֶׁת. הִיָּה קְרוֹב לָהּ כִּדֵּי שִׁתְּשׁוּחַ וְתַטְלָנוּ, הֲרִי זֶה פְּסוּל, עַד שִׁיָּגִיעַ לַיְדָהּ, וְאַחַר כֵּן תִּנָּשָׂא בּוֹ לְכַתְּחֻלָּהּ. כִּיּוֹן הוּא קְרוֹב לוֹ, הִיָּה הוּא יְכוּל לְשַׁמְרוֹ וְהִיא אֵינָה יְכוּלָה לְשַׁמְרוֹ, זֶה הוּא קְרוֹב לוֹ. שְׁנֵיהֶם יְכוּלִים לְשַׁמְרוֹ, אוֹ שְׁנֵיהֶם אֵינָם יְכוּלִים לְשַׁמְרוֹ, זֶהוּ מְחֻצָּה לְמַחֲצָה:

יד. כָּא הוּא תַּחֲלָה וְעַמֵּד, וְאַחַר כֵּן עַמְדָּה הִיא כִּנְגַדּוֹ, וְזָרְקוּ לָהּ, אִם הִיָּה גַּט בְּתוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹת שָׁלוֹ, אֵינָה מְגֵרֶשֶׁת, אֵף עַל פִּי שְׂאֵם תְּשׁוּחַ תִּטְלָנוּ. עַמְדָּה הִיא תַּחֲלָה, וְכָא הוּא וְעַמֵּד כִּנְגַדּוֹ וְזָרְקוּ לָהּ, אֵף עַל פִּי שְׂהוּא מְחֻצָּה לְמַחֲצָה, הוּאִיל וְהִיא לְתוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹת שָׁלוֹ, הֲרִי זֶה גַט פְּסוּל, עַד שִׁיָּגִיעַ גַּט לַיְדָהּ:

טז. הִיָּה יְדָה קִטְפָּרֶס, וְזָרְק גַּט עַל יְדָה וְנִפְלַה לְאַרְזֵק, אִם נִפְלַה לְתוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹת שָׁלוֹ וְנָח, הֲרִי זֶה מְגֵרֶשֶׁת. וְאִם לֹא נָח בְּתוֹכָן, אֲלֹא נִתְגַּלְגַּל מִיַּד מִתּוֹכָהּ לְחוּצָה לָהֶן, הֲרִי זֶה סִפְק מְגֵרֶשֶׁת. נִפְלַה

שְׁלֹשָׁה טְפָחִים סְמוּךְ לְקַרְקַע בְּתוֹךְ רִשּׁוֹתָהּ, כִּיּוֹן שְׂלֹא הִיָּה סוּפוֹ לְנוֹחַ בְּרִשּׁוֹתָהּ. וְיֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁהִיא סִפְק מְגֵרֶשֶׁת:

טז. ב' חֲצֵרוֹת זֶה לְפָנִים מִזֵּו, הַפְּנִימִית שְׁלֵה וְהַחִיצוֹנָה שְׁלוֹ, וְכַתְּלֵי הַחִיצוֹנָה גְבוּהוֹת עַל הַפְּנִימִית, כִּיּוֹן שְׂזָרְק גַּט לְתוֹךְ אָוִיר הַחִיצוֹנָה, נִתְגַּרְשָׁה, שֶׁהַפְּנִימִית בְּכַתְּלֵי הַחִיצוֹנָה מִשְׁתַּמְרֶת. מִה שְׂאִין כֵּן בְּקַפּוֹת. כִּיּוֹן שְׁתֵּי קַפּוֹת זֶה לְפָנִים מִזֵּו, פְּנִימִית שְׁלֵה וְהַחִיצוֹנָה שְׁלוֹ, וְזָרְק לָהּ בְּתוֹכָם גְּטָה, אֲפִלוֹ הִגִּיעַ לְאָוִיר הַפְּנִימִית, אֵינָה מְגֵרֶשֶׁת עַד שִׁיָּנוּחַ עַל צֵד הַקַּפָּה הַפְּנִימִית. בְּמִה דְּבָרִים אוֹמְרִים, כְּשֶׁהִיָּתָה מְטָה עַל צְדָה וְאֵין לָהּ שׁוּלָיִם, אֲבָל אִם יֵשׁ לָהּ שׁוּלָיִם, אֲפִלוֹ נָח בְּקַרְקַעִיתָהּ, אֵינָה מְגֵרֶשֶׁת, שְׁכַלֵּי הָאִשָּׁה בְּרִשּׁוֹת הַבַּעַל אֵינּוּ קוֹנֶה לָהּ גַט אֲלֹא אִם כֵּן אֵינּוּ מְקַפֵּיד עַל מְקוֹמוֹ:

יז. הִיָּתָה בַּחֲצָרוֹ, וְזָרְקוּ לָהּ שֵׁם, אֵינָה מְגֵרֶשֶׁת. אֲפִלוֹ הִיא יּוֹשֶׁבֶת בַּמְטָה וְנִפְלַה גַּט בַּמְטָה, אֵינָה מְגֵרֶשֶׁת עַד שִׁיָּגִיעַ גַּט לַיְדָהּ אוֹ לְחִיקָה אוֹ לְכַלֵּי מַהַכְּלִים שְׂאִין הַבַּעַל מְקַפֵּיד עַל מְקוֹמוֹ. וְכֵן אִם הִגִּיעַ לַמְטָה שְׁלֵה שֶׁהִיא יּוֹשֶׁבֶת עָלֶיהָ, וְהִיָּתָה גְבוּהַ עֲשָׂרָה טְפָחִים, הֲרִי זֶה מְגֵרֶשֶׁת, שֶׁהֲרִי חָלְקָה רִשּׁוֹת לְעֲצֻמָּה וְאֵין הַבַּעַל מְקַפֵּיד עַל מְקוֹם כְּרַעֵי הַמְטָה. וְאִם לֹא הִיָּתָה גְבוּהַ י' טְפָחִים, הֲרִי זֶה סִפְק מְגֵרֶשֶׁת:

יח. הַשְּׂאִיל לָהּ הַבַּעַל מְקוֹם בַּחֲצָרוֹ וְלֹא יִיחַד לָהּ, וְנִפְלַה עַל גְּבֵי קוֹרָה אוֹ עַל גְּבֵי סַלַּע, אִם הַמְקוֹם שָׁנִיף עָלָיו אֵין בּוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת עַל אַרְבַּע אַמּוֹת וְאֵין גְבוּהַ עֲשָׂרָה וְאֵין לוֹ שֵׁם לוֹי, הֲרִי זֶה מְגֵרֶשֶׁת. וְאִם יֵשׁ שֵׁם אֶחָד מִג' דְּבָרִים אֵלּוֹ, חָלַק רִשּׁוֹת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמ

שולחן ערוך

לכל דבר, לענין אם זרק גט לחצרו או לתוך
ארבע אמותיו:

ד. אמרה לו: התקבל לי גטי או טל לי או יהא לי
בידך, כלן לשון קבלה הן:

ה. יכולה גם כן לעשות שליח להובאה, שתאמר
לו: הבא לי גטי, ודינו כדין שליח הולכה של
בעל, שאינו גט עד שיגיע לידה. אבל האישה אינו
יכול לעשות שליח קבלה, שאינו יכול לעשות
שליח לחובתה, שלא מדעתה, ואפלו היתה אשת
מכה שחין, או שהיתה קטטה ביניהם ותובעת
להתגרש. ויש מי שאומר בזו, שהיא ספק מגרשת:

ו. האשה שעשתה שליח לקבלה, ואמר לו הבעל:
אין רצוני שתקבל לה גטה, אלא הרי זו גטה
הולך אותו לה, הרשות ביד הבעל, ונעשה זה
שליח להולכה. אבל אם אמר לו: התקבל לה
גטה, או הא לך, או זכה לה, לא עקר שליחות
הקבלה. אבל אם אמר לו: הולך לה, עקר שליחות
הקבלה ונעשה שליח הבעל. וכן אם אמר לה:
הולך ומן לה, עקר שליחות הקבלה, ובזה ובזה
לא נתגרשה עד שיגיע גט לידה:

ז. לא עשאתו שליח לקבלה, והבעל אומר: התקבל
לה, לכשיגיע לידה מגרשת. שאדם יודע שאין
בידו לעשות שליח קבלה, והתקבל והולך לה
קאמר:

ח. עשאתו שליח להביא לה גטה, ובא ואמר
לבעל: אשתך עשאתני שליח לקבל לה גטה, והוא
אמר: הולך כמו שאמרה היא, אפלו הגיע גט
לידה אינה מגרשת. ואם הבעל אמר לו: הולך

לתוך הים או לתוך האש, אינה מגרשת. והוא
שתהא על גבי המים או סמוך לאש, שמתחלת
נפילתו, לאבוד ה"ה עומד:

טז. נתן ביד עבדה, והוא נעור, והיא משמרתו, אם
היה כפות הרי זה גט, וכאלו הגיע לחצרה שהיא
עומדת בצדה. ואם אינו כפות, אינו גט. ויש
אומרים דתרתמי בעינין: כפות, כדי שלא יהא חצר
מהלכת. וישן, כדי שיהא משתמר לדעתה:

יז. נתנו ביד העבד, והוא ישן והיא משמרתו, הרי
זה פסול. ואם היה כפות, הרי זו מגרשת:

יח. כתב הגט ונתנו ביד עבדו, וכתב לה שטר
מתנה עליו, פיון שזכתה בעבד וזכתה בגט
ונתגרשה, אם היה כפות. ואם אינו כפות, ונעור,
קנתה העבד, ואינה מגרשת עד שיגיע הגט לידה.
וכן אם נתן הגט בחצרו ומכר לה החצר, או נתנו
לה, פיון שקנתה החצר בשטר או בכסף או
בחזקה, נתגרשה. אבל אם נתנו בחצרו של אדם
אחר, והאחר נתן לה החצר, או שקנאתו ממנו,
אינה מגרשת:

סימן קמ

דין שליח להולכה וקבלה והובאה, וכו' י"א סעיפים:

א. האישה עושה שליח להולך גט לאשתו, וזה
נקרא שליח הולכה. ואינו גט, עד שיגיע גט
לידה. לפיכך, יכול לחזור בו עד שיגיע גט לידה:

ב. כל דין איש עם האשה, בענין נתינת הגט
וקריאתו ודבורו, כן דין שלוחו עמה. {

ג. האשה עושה שליח לקבלה, והיא מגרשת
בקבלתו מיד כשיגיע הגט לידיה. ודינו כדין האשה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמא

שולחן ערוך

א. אתה שליח לקבלו לי, הרי זו ספק מגרשת, עד
שיגיע גט לידה, ומשיגיע לידה תתגרש ודאי. ויש
אומרים שאין האשה יכולה לעשות שליח לקבל
מיד שליח בעלה:

ב. נערה המאוסה, אף על פי שמתגרשת בקבלת
גטה בידה כמו קבלת אביה, אביה יכול לעשות
שליח קבלה. אבל היא אינה יכולה לעשות שליח
קבלה, אלא אם כן אין לה אב, או שנשאת:

ג. קטנה, אפילו אין לה אב, או שנשאת, אינה
יכולה לעשות שליח קבלה. אבל אביה יכול
לעשותו, אם היא ארוסה:

ד. המקדש קטנה על ידי אביה, וגרשה כשהיא
קטנה, אביה מקבל גטה, ולא היא שלא מדעתו.
ויש אומרים שהיא יכולה לקבל גטה:

ה. נשאת, אין אביה יכול לקבל גטה:

ו. קדשה אביה כשהיא קטנה, ומת, או שנשאת,
אם מבחנת בין גטה לדבר אחר, דהינו שנותנים
לה צרור וזרקתו, אגוז ונוטלתו, ויש אומרים
דהינו משתגיע לעונת הפעוטות, מתגרשת על ידי
עצמה. ואם אינה מבחנת, וגרשה על ידי עצמה,
אינה מגרשת. אבל על ידי אביה מתגרשת, אפילו
אינה מבחנת. ויש מי שחולק ואומר שכל שאינה
מבחנת אינה מתגרשת אפילו על ידי אביה:

ז. כל היכא שיש לקטנה יד לקבל גטה, יש לה
תורת חצר לקבלו, כשם שיש לגדולה:

ח. כשהיא עושה שליח לקבלה, צריכה לעשותו
בפני שני עדים. וצריך לקבל הגט בפני שנים,
אפילו אם השנים המעידים על השליחות הם

לה, או זכה לה, ולא אמר: כמו שאמרה היא,
כשיגיע לידה מתגרשת:

ט. עשאתו שליח לקבלה, ובא לבעל ואמר: אשתך
עשאתני שליח להובאה, ואמר לו: הילך כמו
שאמרה היא, פיון שהגיע הגט לידה הרי זו
מגרשת. ואם נשרף הגט או אבד קדם שהגיע הגט
לידה, הו"א ספק מגרשת:

י. עשאתו שליח לקבלה, ובא לבעל ואמר: אשתך
עשאתני שליח להובאה, ואמר לו הבעל: התקבל,
ולא אמר: כמו שאמרה היא, משהגיע לידה הרי זו
מגרשת:

יא. מומר, השולח גט לאשתו, מלבד שישביעוהו
ויקבל חרם וכל האלות התורה שלא יבטל לא את
הגט ולא את השליחות, יעשו תקון אחר, והוא
שכשימסר הגט לשליח יאמר לו: זכה בגט זה
לאשתי פלונית בת פלוני והרי היא מגרשת ממני
ומתרת לכל אדם, ואחר כך יאמר החכם למומר:
כבר אשתך מתרת לכל אדם, ולרוחא דמלתא תקח
הגט מיד השליח, ותחזר למסרו לו, ואמר לו:
הולך גט זה לאשתי פלונית בת פלוני ותהא ידך
כדי ופיד כפי ועשיתך כעשיתי ותהא מגרשת
ממני ומתרת לכל אדם:

סימן קמא

דין השליחות והחזרה ממנו, ובו ס"ט סעיפים:

א. האשה יכולה לעשות שליח לקבל גטה מיד
שליח בעלה. במה דברים אמורים, שעשתה שליח
אחר לקבל ממנו. אבל אם אמרה לשליח הבעל:
יהיה גט זה פקדון אצלי, או שאמרה לו: הרי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמא

שולחן ערוך

אם אמר: פטרוה, פרנסוה, עשו לה פדת, עשו לה כנמוס, עשו לה כראוי, לא אמר כלום. אמר להם: עזבוה, הוציאוה, התירוה, הניחוה, הועילו לה, הרי זה ספק:

טז. האומר: כתבו גט לאשתי, הרי אלו כותבין ונותנין לבצעל בידו, ואין נותנין לאשתו עד שיאמר להם לתן לה. ואם נתנו לה, אינו גט. במה דברים אמורים, בכריא. אבל במסכן, והוא אדם שקפץ עליו החלי במהרה והכביד עליו חליו מיד, והיוצא בקולר, אפלו על עסקי קמון, והמפרש בים והיוצא בשירא, ואמר: כתבו גט לאשתי, הרי אלו יכתבו ויתנו לה, שהדבר ידוע שלא נתפנון זה אלא לכתב ולתן לה:

יז. כריא שאמר: כתבו גט לאשתי, וכתבו ונתנו לה, והרג עצמו מיד, כגון שהשליך עצמו מן הגג, או הפיל עצמו לים, הרי זה גט פשר. ואם לא כתבוהו, כותבין ונותנין לה כל זמן שיש בו נשמה. עלה לגג ודחפתו הרוח ונפל ומת, אינו גט:

יח. ספק מעצמו נפל ספק הרוח דחפתו. אם לאלתר נפל, הרי זה גט. ואם לא נפל לאלתר, הרי זה ספק:

יט. וכן מי שהיה משלף לבור ואמר: כל השומע קולי יכתב גט לאשתי, ופרש שמו ושם אשתו, שם עירו ושם עירה, הרי אלו יכתבו [ויתנו] לה. ואף על פי שהעלוהו ולא הכירוהו, הרי זה פשר, שנה כשעת הסכנה הוא, שכותבין ונותנין אף על פי שאין מכירין. ויש אומרים דהני מלי שראו לו דמות אדם וחוו לה נמי כבואה דכבואה, הא לאו

מעידים על קבלת גטה, או אחד מעיד על השליחות ואחד על הקבלה ואחד מצטרף עם כל אחד להיות מעיד על זה ועל זה:

ט. מה שצריך שני עדים על הקבלה, דוקא כשאין השליח כשר. אבל אם הוא כשר, מצטרף עם עד אחד. ויש מי שנראה מדבריו שחולק על זה:

י. במה דברים אמורים שצריך עדי קבלה, כשאבד הגט או נקרע. אבל אם היה הגט יוצא מתחת יד שליח קבלה, אינו צריך עדי קבלה:

יא. אין שליח להולכה צריך עדים, אם הודו השליח והמשלח. ואם המשלח כופר, הרי זה ספק. ויש אומרים ששליח הולכה צריך למנותו בעדים:

יב. במה דברים אמורים שאין שליח האיש צריך עדים, כשמוסר לה גט שחתומים בו עדים. אבל אם אין עדים חתומים בו, והלך השליח ומסרו לה בפני עדים, הרי זו ספק מגרשת:

יג. יש מי שאומר, ששליח הולכה ושליח הובאה אין צריך לעשותו בעדים, ויש מי שחולק:

יד. בין שליח קבלה בין שליח הולכה אין צריך שישמע מפייהם שוממנים אותו שליח. לפיכך, בין האיש בין האשה יכולים לעשות בפני עדים שליח העומד במקום אחר, והעדים כותבים וחותמים שמונה לפלוני שליח:

טז. בעל שעשה שליח להולכה, צריך שיאמר לו: תן גט זה לאשתי, או שיאמר לסופר ולעדים שיכתבו ויתנו גט ויתנו לאשתו, או לשון שמשמעו שיגרשוה, כמו: גרשוה או שלחוה או שבקוה או תרכוה או כתבו אגרת ותנו לה. אבל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמא

שולחן ערוך

כו. נהגו להקנות לעושה שליח, להודיע שגמר בלבד. ואם אמר: בלבד שליח אמרתי וגמרתי לעשות דבר זה, אין צריך קנין:

כז. על שטר שליחות קבלה יחתמו שני עדים כשרים. וצריך שיהיו בני אדם ידועים שתהיה חתימתן נכרת במקום הנתינה, ואף אם יקיימו בהנפק, צריך שיהיו חתימות הדיינים נפרות וידועות לבני מקום הנתינה:

כח. צריך לזהר ולדקדק, שתהיה האשה שעושה שליח קבלה גדולה בשנים ובסימנים. ואם אין (הנשים ידועות) [השנים ידועות] פי עם על פי האב, צריך רבוי שערות שחורות וגדולות פדי לכף ראשו לעקרן:

כט. בשעת נתינת הגט ביד שליח קבלה, ישבו בית דין כשרים שאינם קרובים זה לזה ולא לבעל ולא לאשה, ונהגו לזהר גם פן שלא יהיה קרוב לשליח, ויכירו חתימות ההרשאה, ואחר כך יביא הבעל הגט, ויקראוהו ויחזירוהו לו, ויבטל כל מודעות ויפסל עדים שיעידו דבר שגורם בטול הגט, ויתנהו ליד השליח ויאמר לו: התקבל גט זה לפלונית אשתי והרי היא מגרשת ממני ומתרת לכל אדם. ויש מי שאומר, שלא יטיל בו שום תנאי. ויחזרו לקרותו אחר הנתינה, והדיינים יכתבו עדותם, ויתנו ליד השליח:

ל. בנסח הרשאת שליח הולכה, צריך להוסיף על הנסח שכתוב בטור אבן העזר: בפנינו עדים חתומי מטה מסר פלוני בן פלוני גט פריית גט פלוני ביד פלוני בן פלוני להוליכו לאשתו פלונית בת פלוני ולתן אותו בידה. וכך אמר בפנינו פלוני בן פלוני

הכי חישנון שמא שד הוא, שדרך השדים למצא בבורות וכן בשדות:

כ. אם היו שם שלשה, ואמר: כל השומע קולי יכתב גט לאשתי, אחד כותב ושנים חותמים, ואין צריך מעמד כלם, דאף על גב דאמר: כל, לא הוי כאומר: כלכם כתבו:

כא. היו רבים עומדים ביחד, ואמר: הוליכו גט לאשתי, איזה מהם שירצה יוליך אותו בשביל כלם ואם אמר: שנים מהם יוליכוהו, יוליכו שנים. אפלו היה בכללם אב ובנו, דעתו גם על הבן, ונעשה הבן שליח במקום האב:

כב. והוא הדין לאומר לשלשה: שנים מהם יכתבו גט לאשתי ויחתמו ויתנו לה, והיה בהם אב ובנו, בין שחתם הבן עם האחר, בין שחתם האב עם האחר, הרי זה גט כשר:

כג. אמר לחבורה: כלכם הוליכוהו, אינו גט עד שיוליכוהו כלם. והאדנא תקנו חכמים שהאומר לרבים להוליך גט לאשתו, יאמר: כל אחד מהם יוליך גט לאשתי:

כד. מה שכתוב בתקון שטרות שטר הרשאה בשולח גט ממקום למקום, אין צריך, אלא לפי שכתוב בה שנותן הבעל רשות לעשות כמה שלוחים אפלו לא יחלה ולא יאנס:

כה. אם הבעל או השליח רך בשנים, טוב להצריך לדקדק אחריו אם הביא סימנים כשעושה שליח, שאין קטן עושה שליח ולא נעשה שליח. ואם יש לו זקן בפניו, אין לחוש:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמא

שולחן ערוך

לד. היו פסולים כשנתמנו שלוחים, וחזרו בתשובה קדם שנתנהו לאשה, כשרים:

לה. השולח הגט ביד גוי שיתנונו לפלוני, ומנה הבעל בכתבו לאותו פלוני שליח להוליך הגט לאשתו, כשר, מפני שהגוי אינו עושה אלא מעשה קוף בעלמא:

לו. נתן הגט לשליח ואמר לו: הולך גט זה לאשתי, אמר לו השליח: איני מכירה, אמר לו הבעל: תנהו לפלוני שהוא מכירה ויתנהו לה. הראשון לא נעשה שליח לגרושין רק להוליך הגט לאותו פלוני, ואותו פלוני הוא שליח לגרושין ונתנו לה, או משלחו ביד אחר אם חלה או נאנס. ואם נתן לה הגט, הראשון או שלוחו, הרי זה ספק מגרשת:

לז. נתן הגט לשליח ואמר לו: לא תתנהו לה עד שלשים יום, אם חלה או נאנס בתוך שלשים, יכול לעשות שליח שיתנהו לה לאחר שלשים יום, אף על פי שאינו עכשו שליח לגרושין, הואיל ולאחר שלשים יהיה שליח לגרושין, ובלבד שיאמר הבעל: נאמנת עלי שלא פיסתי, אם היא נשואה. ויש מי שאומר, שלא ימסר מיד לשליח שני, אלא ימסר שליחותו לבית דין, והם לא יעשו לשני שליח עד אחר שלשים יום:

לח. השולח גט לאשתו, ואמר לו: הולך גט זה לאשתי, או שאמר ליה: אתה הולך, לא ישלחנו ביד אחר, אלא אם כן חלה או נאנס, או שפרש לו שיוכל למנות שליח ושליח שליח עד כמה שלוחים. ויש מי שחולק ואמר דבהולך סתם יכול לשלחו על ידי אחר, אף על פי שלא חלה, ובאתה

הבעל לשלוחו פלוני בן פלוני: הולך גט זה לאשתי פלונית בת פלוני בכל מקום שתמצאנה ותן אותו בידה או ביד שלוחה או ביד שליח שלוחה ותהא ידך בידי ופיך כפי ועשיתך כעשיתי ונותן אני לך רשות לעשות שליח ושליח שליח עד מאה שלוחים אפלו בלא אנס ותכף שיגיע גט זה ליד אשתי הנזכרת או ליד שלוחה או ליד שליח שלוחה מידך או מיד שלוחך או מיד שליח שלוחך תהא מגרשת ממנו ומתרת לכל אדם ונותן אני לך רשות למנות שליח ושליח שליח עד מאה אפלו בלא אנס עד שיגיע גט לידה ותכף שיגיע גט זה ליד אשתי הנזכרת או ליד שליח שלוחה או מיד שליח שלוחה מידך או מיד שלוחך או מיד שליח שלוחך תהא מגרשת ממני ומתרת לכל אדם:

לא. הפל כשרים לשליחות הגט, בין לקבלה בין להולכה, אחד האיש ואחד האשה, חוץ מתרש שוטה וקטן, עבד ונכרי. ויש מי שאומר, שאם העבד הוא שליח הולכה, הרי ספק:

לב. היה השליח קטן כשנתנו לו הגט, והגדיל והביאו. או חרש ונתפקח, שוטה ונשתפה, עבד ונשתחרר, נכרי ונתגיר, פסול. אבל אם נתן לו הגט כשהוא פקח, ונתתרש וחזר ונתפקח, שפוי ונשתטה וחזר ונשתפה, כשר, פיון שתחלתו וסופו בכשרות:

לג. הנשים והקרובים, כשרים לשליחות הגט. ואפלו הפסולים מדברי סופרים, בעברה, כשרים לשליחות הגט. אבל הפסולים בעברה מדברי תורה, פסולים להבאת הגט אלא אם כן נתקיים הגט בחותמיו. ויש פוסלים אף בנתקים בחותמיו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרש"ו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמא

שולחן ערוך

מו. יש מי שאומר, שאם אמר לו: אל תגרשנה
אלא בימינך, אינו יכול לשלחו ביד אחר, אפלו
אם חלה, דהוה לה כאלו פרש: לא יגרשנה אחר
אלא אתה:

מז. אמר לה: תן גט זה לאשתי, הרי היא במקום
פלוגי, ונתנו לה במקום אחר, הרי זה גט, שאין
זה קפידא אלא מראה מקום:

מח. אמר לו: תנהו לה ביום פלוגי, ונתנה לה
בתוך הזמן, אינו גט. אל תתנהו לה אלא ביום
פלוגי, ונתנו לה בין מלפניו בין מלאחוריו, אינו
גט:

מט. האשה שאמרה לשלוחה: קבל לי גטי במקום
פלוגי, וקבלו במקום אחר, אינו גט. אבל אם
אמרה: הבא לי גטי במקום פלוגי, והביאו לה
במקום אחר, כשר:

נ. אמרה לו: התקבל לי גטי בכבל ופעמים
תמצאנו בדמשק, בכל מקום שיקבלנו הוי גט,
ובלבד לכשיגיע לכבל למקום שאמרה היא:

נא. אמר הבעל לשליח: טל ממנה חפץ פלוגי ותן
לה גט זה, הרי זה לא ישלחנו ביד אחר. ואם
שלחו ביד אחר ונתנה האשה לשליח החפץ תחלה
ואחר כך נתן הגט, הרי זו מגרשת. ואם נתן לה
הגט תחלה ואחר כך נתנה החפץ, אפלו ביד שליח
ראשון אינו גט. אמר לו: תן לה הגט וטל ממנה
חפץ פלוגי, הרי זה לא ישלחנו ביד אחר, שאין
רצונו שיהיה פקדונו ביד אחר. ואם שלחו ביד
אחר, הרי זה גט, בין שנתנה תחלה בין שלא
נתנה אלא בסוף. ויש אומרים שכשאמר לו: טל
ממנה חפץ פלוגי ותן לה הגט, אם שלחו ביד

הולך, לא ישלחנו על ידי אחר, אלא אם פן חלה
או שפרש לו שיוכל למנות שליח:

לט. דין שליח שני פדין שליח ראשון, שאינו יכול
למנות שליח אלא אם פן נאנס או שפרש לו:

מ. כשממנה השליח שליח אחר, אם הוא צריך
לומר "בפני נכתב ובפני נחתם", צריך למנותו
בפני בית דין. ואם אינו צריך לומר: "בפני נכתב
ובפני נחתם", אין צריך למנותו בפני בית דין,
אבל צריך למנותו בפני עדים:

מא. שליח שעשה שני, ושני שלישי, אם מת הבעל
נתבטלו כלם. אבל אם הבעל קים, אף על פי
שמת השליח הראשון, לא נתבטל שליחות השאר,
מאחר שהבעל קים:

מב. אם מת שליח שני, יכול שליח ראשון לטלו
מירשיו של שני, ויוליכנו או ישלחנו ביד אחר:

מג. שליח קבלה אינו יכול למנות שליח, ואפלו
נאנס, ואפלו נתנה לו רשות למנות שליח, משום
דהוה ליה מלי, ומלי לא ממסרין לשליח. ויש
מתירין אם נתנה לו רשות למנות שליח:

מד. אם עשתה שליח קבלה, וחזרה ועשתה שליח,
אפלו עשרה זה אחר זה, או שעשתה עשרה בבת
אחת, כל שהגיע הגט ליד אחד מהן, מגרשת:

מה. השליח ששנה בשליחותו ממה שאמר לו הוא
או היא, לא עשה כלום. פיצד, אמר ליה: תנהו
לה במקום פלוגי, ונתנו לה במקום אחר. אל
תתנהו לה אלא בעליה, ונתנו לה בבית, או
אפקא. או אל תתנהו לה אלא בימין, ונתנו לה
בשמאל, או אפקא. לא עשה כלום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (הארי"ל בשער רחמי הקדוש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמא

שולחן ערוך

ואמרוהו, יש אומרים שנאמנות, ויש אומרים שאינן נאמנות:

גה. עשתה שליח לקבלה בעדים, והגט יוצא מתחת ידו, והבעל אומר: מזיף הוא, אם נתקיים בחותמיו או בעדי מסירה, הרי זו מגרשת. ואם הוא מודה שכתבו, אלא שאמר שלא נתנו בתורת גרושין אלא בתורת פקדון, והשליח אומר שקבלו שתתגרש בו, השליח נאמן, אפלו אם שלשתם בעיר אחת. ויש אומרים שאם שלשתם בעיר אחת, הבעל נאמן, דאם איתא דבתורת גרושין יתבה, לדידה הנה יחייב לה. ודוקא כשטוען שלפקדון נתנו לו, אבל אם טוען שעשאו שליח להולכה, ורוצה לחזור בו קדם שיגיע לידה, אינו נאמן. ואם אינם בעיר אחת, השליח נאמן, והוא שבאים בפנינו עדים שעשאתו שליח קבלה, והשליח אומר שמסרו בפני עדים. ולסברא זו טוב לזהר שלא לגרש על ידי שליח כשהבעל והאשה בעיר אחת, משום דמצי מפק מניה חרבה, שאם יטען שלא נתנו לו לגרושין, שהוא נאמן. ואם האשה אומרת: בפני קבלו שליח לגרושין, נאמנת. ויש אומרים דוקא כשהגט ביד האשה:

גו. היה הגט יוצא מיד האשה והיא אומרת: שליח זה נתנו לי לגרושין, והשליח אומר: כן נתתיו לה ולגרושין, והבעל אומר: לא נתתיו לו אלא לפקדון, השליח נאמן והיא מגרשת. ואם אבד הגט ואין עדים שראו אותו בידה, אף על פי שהבעל אומר: לגרושין נתתיו לשליח, והשליח אומר: נתתיו לה, הרי זו ספק מגרשת. שהרי החזקה אשת איש, ואין כאן אלא עד אחד ובעל. ואפלו אמרה האשה: בפני נתנו לו לגרושין ונתנו השליח

אחר, אפלו נתנה לו החפץ תחלה ואחר כך נתן לה הגט, מאחר שלא נתנה החפץ ביד שליח ראשון קדם שתקבל הגט משליח שני, אינה מגרשת. כיצד יעשה, יטלנו הראשון מידה, ויחזור ויתנו לה בתורת גרושין, אחר שהגיע לידו החפץ:

גב. כל תנאי שהתנה הבעל עם השליח, כגון אל תגרשנה אלא בבית או בעליה וכיוצא בזה, אם לא הרשהו הבעל למנות שליח אינו יכול לשלחו ביד אחר לכתחלה, שמא לא ידקדק השני בשליחותו ויתבטל הגט:

גג. שליח המביא גט במקום שאינו צריך לומר "בפני נכתב ובפני נחתם", נותנו לה ומתגרשת בו ונשאת אף על פי שאין מכירין חתימות העדים, וגובה כתבתה מבני חרי. ואם בא עד אחד וערער לומר שהוא מזיף, אין שומעין לו. באו שנים וערערו, אפלו נשאת כבר, תצא. ואם בא הבעל וערער ואמר: לא גרשתי מעולם, וגט שהובא לה מזיף הוא, יתקיים בחותמיו. ואם לא נתקיים ולא נודעו עדיו כלל, תצא והולך ממזר, שהרי אינה מגרשת. אבד הגט, הרי זו ספק מגרשת:

גד. חמותה ובת חמותה וצרתה אפלו היתה נשואה לאחר, ויבמתה אפלו היא אחותה, וכת בעלה, אינן נאמנות להביא את גטה במקום שאין צריך לומר: "בפני נכתב ובפני נחתם", דשמא מזיף הוא והם מכוננות לקלקלה. ואם הוא במקום שצריך לומר: "בפני נכתב ובפני נחתם", ואמרוהו, נאמנות, ואם הוא במקום שאין צריך לומר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמא

שולחן ערוך

מי שאומר, דבשליחות, אם בטל אחד מהם נתבטלו כלם:

סב. במה דברים אמורים שהוא בטל, כשבטלו בפרוש. אבל אם לא בטלו בפרוש, אף על פי שגלה דעתו שחפץ בבטולו, כגון שאמר לו השליח: לא נתתיו לך עדין, ואמר: ברוך הטוב והמטיב, וכיוצא בזה, אינו בטל. ולא עוד, אלא אפלו היה מחזיר לרוץ אחר השליח לבטלו, ולא הספיק להגיע אליו עד שהגיע לידה, אינו בטל:

סג. באיזה לשונות מבטל גט, אמר: בטל הוא, אי אפשר בו, גט זה לא יועיל, לא יתיר, לא יעזב, לא ישלח, לא יגרש, יהא פתור, הרי הוא פתור. אם אמר אחד מלשונות אלו וכיוצא בהם, הרי זה בטל. אבל אם אמר: גט זה אינו גט, פסול הוא, אינו מועיל, אינו מתיר, אינו משלח, אינו מגרש, פתור הוא. לא אמר כלום. אמר: גט זה בטל, ולא אמר: הוא, או שאמר: גט זה בטל, שמשמעו פעל עבר, כמו "חמק עבר" הרי זה ספק:

סד. יש מי שאומר, שאם אמר: יהא פסול, בטלו:

סה. אם לא גלה דעתו מתחלה שרוצה לבטלו, ואמר אחד מלשונות שאינם מועילים לבטל הגט, מכל מקום ערעור הוא, לפוסלו, וצריך שיתקיים בחותמיו:

סו. השולח גט ביד שליח ובטל הגט, הרי זה חוזר ומגרש בו כשירצה, שלא בטל מתורת גט אלא מתורת שליחות. לפיכך, אם היה הגט ביד הבעל ובטלו, כגון שאמר: גט זה בטל הוא, אינו מגרש בו לעולם. וכן אם פרש בעת שבטלו, והוא ביד השליח, ואמר: גט ששלחתי הרי הוא בטל מלהיות

לי, הואיל והבעל והשליח מסיעים אותה אפשר שתעזו פניה, ושמא לא נתגרשה:

נו. שליח קבלה שקבל הגט לאשה, ושלחו לה בפני שני עדים, והגיע הגט לידה ונטלתו, והרי הגט יוצא מתחת ידה, והיא אינה יודעת אם בעלה שלחו לה או שליח קבלה שלה או שלוחו של בעל, הרי זו מגרשת. ואם בא הבעל וערער שלא כתבו, או שהוא גט בטל, יתקיים בחותמיו, שהרי עדים מעידים שהגט שנתנו לה יצא מתחת יד שלוחה שידו כידה, ואף על פי שהיא אינה יודעת הרי העדים ידעו. ואם לא נתקיים, אינה מגרשת. ויש אומרים שאם שלשתם בעיר אחת, אכא למיחש שמא יאמר הבעל: לפקדון נתתיו:

נז. כיון שהשולח גט לאשתו אינו גט עד שיגיע לידה, הוא חייב במזונותיה ובכל תנאי כתבה עד שיגיע לידה או ליד שליח קבלה. ואם מת קדם שיגיע, אין גט לאחר מיתה:

נט. השולח גט לאשתו, ובטלו קדם שיגיע לידה, הרי זה בטל. ואם הגיע לידה, אינו יכול לבטלו, אפלו בתוך כדי דבור:

ס. לכתחלה אין לו לבטלו אלא בפני השליח עצמו או בפניה, אבל בדיעבד אפלו בטלו שלא בפניהם, מבטל, והוא שיבטלנו בפני שנים:

סא. שלחו על ידי שנים או על ידי עשרה, יכול לכתחלה לבטל זה שלא בפני זה, ואותם שבטל שליחותם בטל, ואינם יכולין לעשות שלוחים אלא אם כן יתמנו פעם אחרת. ובעשרה שעשאו שלוחים, לכתב ולתן גט בין שעשאם שלוחים להולכה, אם בטל מקצתם לא נתבטלו כלם. ויש

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמב

שולחן ערוך

א. שליח שהביא גט ממקום למקום בחוצה לארץ, או מארץ ישראל לחוצה לארץ, או מארץ לארץ ישראל, אם היה השליח עומד בשעת כתיבת הגט וחתמתו, הרי זה אומר בפני שנים: בפני נכתב ובפני נחתם, ואחר כך יתן לה בפניהם ותתגרש בו. ואף על פי שאין עדיו ידועים אצלנו. ואפלו היו שמות עדיו כשמות הכותים, אין חוששין להם. ואם בא הבעל ועמד וערער, אין משגיחין בו. לפיכך, אף הנשים שאינן נאמנות לומר: מת בעלה, נאמנות להביא גט זה ולומר: בפני נכתב ובפני נחתם. וכן שליח שהביא גט בארץ ישראל ואמר: בפני נכתב ובפני נחתם, אף על פי שאינו צריך, אם יבא הבעל ויערער, אין משגיחין בו. ואם אין השליח עומד בשעת כתיבה וחתמה, לא ינתן לה אלא אם כן נתקיים בחותמיו. ויש לשליח להיות מפלל השלשה שקימו אותו. ואם לא נתקיים, ונתן לה, הרי זה פסול, עד שיתקיים. ואם בא הבעל ויערער, ולא נתקיים, אינה מגרשת. אבד הגט, הרי זה ספק מגרשת. ומפני מה הצריכו לומר: בפני נכתב ובפני נחתם, בחוצה לארץ, כדי שלא תהיה האשה צריכה לקימו אם יבא הבעל ויערער, מפני שאין עדים מצויים לקימו ממקום למקום בחוצה לארץ. ונראה לי, דהאדנא, אפלו בארץ ישראל צריך לומר: בפני נכתב ובפני נחתם:

ב. בעל שהביא ראיה ברורה בשני עדים שגט זה שנאמר בו: בפני נכתב ובפני נחתם, מזויף הוא, הרי זה בטל:

ג. כשם שאין צריך לקיים הגט כשאומר: בפני נכתב ובפני נחתם, כך אין צריך לקיים עדיו

גט, אינו מגרש בו. ואם גרש, הרי זה ספק מגרשת:

סז. מי ששלח גט לאשתו, וחזר ובטלו בפני שנים אחרים. וכן מי שמסר מודעא על הגט, מכין אותו מפת מרדות, מפני שגורם להיות ממזרים:

סח. שליח שהביא גט, אין חוששין שמא בטלו הבעל או שמא מסר מודעא, ונתנו לאשה בחזקת שהוא חי, אפלו הניחו זקן או חולה. אבל אם הניחו גוסס, לא יתנונו לה, שרוב גוססים למיתה. ואם נתנו לה, הרי זה ספק מגרשת. ויש מי שאומר, דהא דאמרינן בזקן, דוקא בפחות מכן שמונים או מכן מאה ומעלה, אבל מכן שמונים עד בן מאה, דינו כגוסס:

סט. עיר שהקיפנה חיל מאותו מלכות, והיו במצור, וספינה המטרפת בים, והיוצא לדון בדיני נפשות, הרי אלו בחזקת חיים. ואם היה גט אחד מהם ביד שליח, נותנו לאשתו ותהיה בחזקת מגרשת. אבל עיר שכבשה כבר, או עיר שהקיפנה חיל ממלכות אחרת, וספינה שאבדה בים, והיוצא להרג בדיני כותים, ומי שגוררתו תיה או שטפו נהר או נפלה עליו מפלת, נותנים עליהם חמרי חיים וחמרי מתים, ואם היה גט אחד מהם ביד השליח אינו נותנו לאשתו, ואם נתנו לה, הרי זה ספק מגרשת. ואם נודע שמת הבעל קדם שיגיע גט לידה, אינו גט:

סימן קמב

דין המביא גט בחוצה לארץ, ובו י"ט פעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
ו'ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמב

שולחן ערוך

אחד אומר בפני בית דין: שליח בית דין אני. וכן
יאמר האחרון כשנותנו לידה:

י. כשפא לעשות שליח אחר, אין צריך שיהיה
בפניו, אלא אומר בבית דין: הרי פלוני שלוחי,
אפלו שלא בפניו. וכן יכול למסר שליחות לבית
דין שהם יעשו שלוחים אחרים, ויכולים לעשות
שליח שלא בפני שליח ראשון:

יא. הסומא בפניו אינו יכול להביא גט של חוצה
לארץ, מפני שאינו יכול לומר: בפני נכתב ובפני
נחתם. לפיכך, אם נכתב ונחתם בפניו פשהוא
פתוח, ונסתמא, הרי זה אומר: [בפני שלשה] בפני
נכתב ובפני נחתם, ונותנו לה. והוא שמפיר האשה
בטביעות קול. ואם אינו מפירה בטביעות קול, לא
מהני מה שאחרים אומרים לו שהיא זאת, אף על
גב דמהני בפקח:

יב. אם יש עדים שהבעל מסר לסומא זה גט זה
לגרושיו, כשר, שהרי כיון שיש עדים אינו צריך
לומר: בפני נכתב ובפני נחתם, ויהיב לה באפי
הנהו סהדי גופיהו. ואם נתקיים בחותמיו, כשר
בכל גונא:

יג. האיש שנתן גט לאשתו, ונכתב ונחתם בפניה,
ואמר לה: הרי את שליח להולכה עד בית דין
פלוני והם יעמידו שליח ויתנו ליה גט זה
ותתגרשי בו, הרי זה נאמנת לומר בפניהם: בפני
נכתב ובפני נחתם. והם נוטלים אותו ונותנים
לשליח לתנו לה כמאמר הבעל. ואם לא התנה
עליה הבעל תנאי זה, והרי הגט יוצא מתחת ידה,
אינה צריכה לומר פלום, והרי היא בחזקת
מגרשת, ואף על פי שלא נתקמה חתימת ידי

השליחות, אלא נאמן לומר שהבעל עשא שליח
אף על פי שאין מכירין חתימת עדי השליחות, או
אפלו אין לו שום עדות בשליחות אלא שאמר
שהבעל עשא שליח כראוי, נאמן:

ד. במה דברים אמורים, שנותנו לה בפני שנים
כשאין השליח קרוב או פסול, אבל אם הוא קרוב
או פסול, צריך לתנו לה בפני ג' זולתו:

ה. אותם שנותנו לה בפניהם אין צריכין לישב.
וכשאומר השליח: בפני נכתב ובפני נחתם, צריך
לעמד. ויש מי שאומר, שלכתחלה צריכים לישב,
אותם שאומר בפניהם: בפני נכתב ובפני נחתם:

ו. אומר: בפני נכתב ובפני נחתם, בשעה שנותנו
ליד האשה או סמוך לו מיד תוך כדי דבור.
לפיכך, נתנו לה ולא הספיק לומר: בפני נכתב
ובפני נחתם עד שגשתתק, פסול, עד שיתקיים
בחותמיו:

ז. אם אחר מלאומרו יותר מתוך כדי דבור, או
שלא אמרו, או שנותנו לה בינו לבניה. אף על פי
שנשאת, נוטלו ממנה וחוזר ונותנו לה בפני שנים,
ואומר בפניהם: בפני נכתב ובפני נחתם. ואם לא
נטלו ממנה, הרי זה פסול, עד שיתקיים בחותמיו:

ח. ואם לא אמר השליח: בפני נכתב ובפני נחתם,
ומת הבעל, אין תקנה לטלו ממנה ולחזר ולתנו
לה ולומר: בפני נכתב ובפני נחתם, ואין לו תקנה
אלא להתקיים בחותמיו:

ט. שליח שעושה שליח, יעשנו בפני בית דין,
דהינו שנים והוא מצטרף עמהם אם הוא כשר
לדין, ואומר: בפני נכתב ובפני נחתם בשעה
שנותנו לשליח, וכן אחר לאחר, עד מאה. וכל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמג

שולחן ערוך

עמו על חתימת העד השני שלא חתם בפניו,
שפיר דמי. ואין צריך לומר אם העידו שנים
אחרים על חתימת אותו העד שלא חתם בפניו:
יז. היו שלשה עדים חתומים בו, והשנים חתמו
בפניו, אף על פי שהאחד חתם שלא בפניו אין
בכך כלום:

יח. עשה הבעל שנים שלוחים להוליד גט לאשתו,
אף על פי שלא נכתב ונחתם בפניהם, נותנים
אותו לה ותהיה מגרשת. והוא שהיו פשרים
להעיד, שהרי אין הבעל יכול לערער בגט זה אף
על פי שאינו מקים שהרי שלוחיו הם עדי. ויש
אומרים שאפילו לא עשה שליח אלא אחד, והשני
מעיד שבפניו נתן הבעל לזה הגט להוליד לאשתו,
אין צריך לומר: בפני נכתב ובפני נחתם. ויש מי
שמצריך בזה שימסרנו בפני עידי שליחות עצמם:

יט. שנים שמביאים גט, ואחד אומר: בפני נכתב,
ואחד אומר: ובפני נחתם, אם אין שליח אלא אחד
מהם, לא ינתן לה עד שיתקיים בחותמיו. וכן אם
שנים אומרים: בפנינו נכתב, ואחד שלישי אומר:
בפני נחתם, אם אין שליח אלא אחד, לא ינתן לה
עד שיתקיים בחותמיו. אומר אחד: בפני נכתב,
ושנים אומרים: בפנינו נחתם, אף על פי שאינו
יוצא מתחת ידם, כשר, שהרי נתקיים בחותמיו:

סימן קמז

דין המגרש על תנאי, ובו כ"ג פעיפים:

א. המגרש על תנאי, אם נתקיים התנאי הרי זו
מגרשת. ואם לא נתקיים התנאי, אינה מגרשת.

העדים. שעדים החתומים על הגט, כמי שנחקרה
עדותן בבית דין דמי, כל זמן שאין מערער.
ואפילו אמר לה: אל תתגרשי בו אלא בבית דין
פלוגי, תנאה בעלמא הוא. וכשתבא לאותו בית
דין והגט ברשותה, מתגרשת בקבלתה ראשונה,
ואינה צריכה לומר בפני נכתב ובפני נחתם:

יד. ויש חולקים ואומרים שאין להתירה לנשא על
ידי גט שיוצא מתחת ידה, אם לא נתקיים
בחותמיו, אף על פי שאין עליו עוררים, שמעולם
לא שמעו מי שנהג קלא כזו:

טו. נכתב מקצת הגט בפניו, ונחתם פלו בפניו,
אם מקצתו הראשון הוא, הרי זה אומר: בפני
נכתב ובפני נחתם, אפילו לא נכתב בו אלא שיטה
אחת בפניו, ואפילו שמע קול קולמוס כותב,
וחתמו העדים בפניו, הרי זה אומר: בפני נכתב
ובפני נחתם. וכן אם יצא הסופר לשוק, וחזר
והשלים הגט, אינו חושש שמא אחר מצאו ואמר
לו ולשם אשה אחרת כתבו. ואם בא להחמיר
ולעמד על כתיבת פלו אין שומעין לו, שלא
להוציא לעז על גטין הראשונים. וכל זה
בכתיבתו, אבל בחתימתו צריך לעמד עליהם
מתחלה ועד סוף:

טז. אומר: בפני נכתב, ולא אומר: ובפני נחתם, או
אומר: בפני נחתם, ולא אומר: ובפני נכתב, או
שאמר: בפני נכתב חציו האחרון ונחתם פלו, או
שאמר: בפני נכתב פלו ונחתם עד אחד אבל לא
העד השני, אינו כלום. אפילו אם הוא אחד מעדי
הגט, ואמר: העד האחד חתם בפני, וזאת היא
חתימתי, יתקיים בחותמיו. ואם העיד הוא ואחר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמ"ג

שולחן ערוך

מאתים זוז, ולא קבע לה זמן, ומת קדם שתתן לו, אף על פי שאבד הגט או נקרע קדם שימות, הרי זו לא תנשא לזר עד שתחליף:

ד. אומר לה: על מנת שתתני לי מאתים זוז מכאן ועד שלשים יום, ונתנה לו בתוך שלשים יום בעל פה, וזהו רצונו, והוא אינו רוצה לקבל, הרי זה גט פסול, עד שתתן מדעתו:

ה. אומר לה: על מנת שתתני לי מאתים זוז מכאן ועד שלשים יום, וחזר ואמר לה בתוך השלשים יום. הרי הם מחולים לה, אינה מגרשת, שהרי לא נעשה התנאי. ויש אומרים דהני מלי כשלא אמר לה אלא: הרי הם מחולים לה לבד, אבל אם אמר לה: להוי גטא בלא שום תנאי, הרי זה מגרשת ואין צריך לטלו ממנה:

ו. אומר לה: על מנת שתתני לי כלי פלוני או בגד פלוני, ואבד אותו כלי או אותו בגד, או נגנב, אף על פי שנתנה לו אלף זוז בדמיו, אינו גט עד שתתן אותו כלי או אותו בגד עצמו, או שיאמר לה: להוי גטא בלא שום תנאי. ויש מי שאומר, שאם הוא מתרצה בקבלת הדמים, הוי גט:

ז. אומר לה: על מנת שתתני לי מאתים זוז מכאן ועד שלשים יום, אפלו לא נתנה לו עד יום שלשים בסופו, מגרשת. ואם אמר לה בתחלה יום ראשון לחדש, ונתנה לו בסוף ליל ראשון לחדש השני, הרי זה ספק מגרשת:

ח. התנה עליה שתעשה דבר זה, סתם, הרי זה כמפרש יום אחד, הואיל ולא פרש כמה זמן תעשה. ביצד, אומר לה: הרי זה גט עד מנת שתעשי עמי מלאכה, על מנת שתשמישי את אבא,

ואפלו הוא כהן, מתרת לו. וכבר נתבאר משפטי התנאים בסימן ל"ח:

ב. המגרש על התנאי, כשיתקיים התנאי תהיה מגרשת. בשעה שיתקיים, לא בשעת נתינת הגט לידה. לפיכך, יש לבצע לבטל הגט, או להוסיף על תנאו, או להתנות תנאי אחר, כל זמן שלא נתקיים התנאי הראשון, אף על פי שהגיע לידה. ואם מת הפעל, או אבד הגט, או נשרף, קדם שיתקיים התנאי, אינה מגרשת. ואם נשאת, תצא. ואם אמר לה: הרי את מגרשת מעכשו, או מהיום, על תנאי כך וכך, או שאמר לה: הרי את מגרשת על מנת כך וכך כשיתקיים התנאי, תהיה מגרשת משעת נתינת הגט לידה. לפיכך, אינו יכול לבטל הגט ולא להוסיף על תנאו משהגיע לידה. ואם אבד או נשרף, קדם שיתקיים התנאי, הרי זה מקימת התנאי אחר מותו, וכבר נתגרשה משעת נתינת הגט לידה. ולכתחלה לא תנשא קדם קיום התנאי, ואם נשאת, יפרש ממנה עד שיתקיים התנאי. ומיהו, בתנאי שהוא בידה, והוא בשב ואל תעשה, לא חישבן שמא תעבר עליו, ולפיכך מתרת לנשא מיד, בתנאי דעל מנת או מעכשו. ויש אומרים דאפלו לא אמר: מעכשו ולא מהיום ולא על מנת, דינו כאומר: מהיום, משום דזמנו של גט מוכיח עליו, הלכך, אזלינן בה לחמרא:

ג. אומר לה: על מנת שתתני לי מאתים זוז מכאן ועד שלשים יום, ומת בתוך השלשים יום, קדם שנתנתם לו, אינה יכולה לקיים התנאי, שאם תתן לירשיו אינו כלום, וכיון שכן, כיון ששלמו שלשים יום ולא נתנה לו, בטלו הגרושין וחולצת או מתיבמת. ואם אמר לה: על מנת שתתני לי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החודשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמ"ג

שולחן ערוך

שְׂתַבְּלְעֵי קְנָה שֶׁל אַרְבַּע אֲמוֹת, אִינוֹ תְּנַאי, וְהַגֵּט גַּט. אֲבָל אִם הִתְּנָה בְּדִבְרֵי שְׂאֲפָשֶׁר לְקִיּוֹ, אֶפְלוּ בְּאִסּוּר, כְּגוֹן עַל מְנַת שְׂתַאכְלֵי בְּשַׁר חֹזֵיר, הוּא תְּנַאי, שְׂאֲפָשֶׁר שְׂתַאכְלָנוּ וְתִלְקָה. וְאִין זֶה מִתְּנָה עַל מָה שְׂכָתוּב בְּתוֹרָה, שְׂאִינוֹ מִתְּנָה שְׂתַאכְלָנוּ עַל כָּל פְּנִים, שְׂאֵם לֹא תֵאכְלָנוּ לֹא תִתְגַּרְשׁ. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, פְּשֵׁהאַסוּר תִּלְוֵי בֵּה לְעֵבֵר עָלָיו. אֲבָל אִם תִּלְוֵי בְּאַחֲרִים, שְׂאֵמֵר לָהּ: עַל מְנַת שְׂתַבְּעָלֵי לְאַבָּא, לֹא הוּא תְּנַאי, שְׂאֲבִיו לֹא יִשְׁמַע לָהּ לְעֲשׂוֹת אִסּוּר:

יג. אֵמֵר לָהּ: עַל מְנַת שְׂלֹא תַבְּעָלֵי לְאַבָּא, וְנִבְעֵלָה לוֹ, אִינוֹ גַּט. אֲבָל כָּל זְמַן שְׂאִין עֵדִים שְׂנִבְעֵלָה לוֹ, אִין חוּשְׁשִׁין שְׂמָא נִבְעֵלָה לוֹ:

יד. אֵמֵר לָהּ: עַל מְנַת שְׂלֹא תִנְשָׂא לְאַבָּא, וְנִשְׂאָת לוֹ, הוּא גַּט, שְׂאִין לוֹ בֵּה נִשׁוּאִין:

טו. אֵמֵר לָהּ: עַל מְנַת שְׂתַנְשָׂאֵי לְפָלוּנֵי, אִם נִשְׂאָת לוֹ, הָרִי זֶה מְגֵרֶשֶׁת. אֲבָל אִמְרוּ חַכְמִים: לֹא תִנְשָׂא לוֹ, שְׂלֹא יֵאמְרוּ נְשׁוּתֵיהֶם נוֹתְנִים בְּמִתְּנָה זֶה לְזוֹה. וְאִם נִשְׂאָת, לֹא תִצָּא. וְאִם נִשְׂאָת לוֹ תַחֲלָה, וְגֵרְשָׁה, מִתְּרַת לְכָל, שְׂהָרִי נִתְקַים הִתְּנַאי, נִשְׂאָת לְאַחַר קֶדֶם שְׂתַנְשָׂא לְאוֹתוֹ פְּלוּנֵי, תִצָּא מִמֶּנּוּ, וְלֹא יִחֹזֵר עוֹלָמִית, וְצַרִיכָה מִמֶּנּוּ גַט. וְהוֹלֵד מִמֶּנּוּ מְזוּר:

טז. אֵמֵר לָהּ: עַל מְנַת שְׂלֹא תַנְשָׂאֵי לְפָלוּנֵי עַד זְמַן פְּלוּנֵי, הָרִי זֶה גַט. וְיֵשׁ מִי שְׂאוּמֵר, שְׂלֹא תַנְשָׂא עַד שְׂיָמוֹת אוֹתוֹ פְּלוּנֵי. וְיֵשׁ מִי שְׂאוּמֵר, שְׂמִתְרַת לְנִשָּׂא מִיָּד, כִּיּוֹן שְׂבִידָה לְקִיּוֹ, שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְנִשָּׂא לוֹ אֵלָא מְדַעֲתָה. וְאִין תַּקְנָה לְהִתְרָה אֵלָא אִם כֵּן יִקְדָּשְׁנָה מְגֵרֶשׁ וְיִחֹזֵר וְיִגְרַשְׁנָה סְתָם, וְאִם נִשְׂאָת

עַל מְנַת שְׂתַנְיָקֵי אֶת בְּנֵי, אִם עֲשֵׂתָה עִמוּ מְלָאכָה אוֹ אִם שְׂמָשָׂה אֶת אֲבִיו יוֹם אֶחָד, אוֹ שְׂהַנִּיקָה בְּנוֹ יוֹם אֶחָד בְּתוֹךְ הַזְּמַן שְׂהַבֵּן יוֹנֵק בּוֹ וְהוּא בְּתוֹךְ כ"ד חֲדָשׁ, הָרִי זֶה גַט. מִת הַבֵּן אוֹ מִת אֲבִיו קֶדֶם שְׂתַנְיָקֵי אוֹ שְׂתַשְׁמַשׁ, אִינוֹ גַט. אֵמֵר לָהּ: עַל מְנַת שְׂתַנְיָקֵי אֶת בְּנֵי אוֹ שְׂתַשְׁמַשִּׁי אֶת אֲבִי שְׂתֵי שָׁנִים, הָרִי זֶה מְשֻׁלְמַת הַזְּמַן שְׂפָרֶשׁ. מִת הַבֵּן אוֹ הָאֵב בְּתוֹךְ הַזְּמַן שְׂפָרֶשׁ, אוֹ שְׂאֵמֵר הָאֵב: אִין רְצוּנֵי שְׂתַשְׁמַשְׁנֵי, אִינוֹ גַט, שְׂהָרִי לֹא נִתְקַים הִתְּנַאי, וְכֵן כָּל פְּיוּצָא בְּנָה:

טז. יֵשׁ אוֹמְרִים דְּכִי אֲמַרִינָן דְּהַנִּיקָה אוֹ שְׂמָשָׂה יוֹם אֶחָד הוּא גַט, לְאוֹ דְּוָקָא יוֹם אֶחָד, דְּאֶפְלוּ בְּשַׂעֲהָ אַחַת סָגִי. וְיֵשׁ מִי שְׂאוּמֵר, דְּיוֹם אֶחָד דְּוָקָא, כְּלִיל שַׁבַּת וְיוֹמוֹ:

יז. הַנּוֹתֵן גַּט לְאִשְׁתּוֹ עַל מְנַת שְׂתַתֵּן לוֹ מְאֵתִים זוּז, וְחֹזֵר וְהִתְּנָה עָלֶיהָ תְּנַאי אַחַר כְּפָנֵי עֵדִים שְׂתַשְׁמַשׁ אֲבִיו שְׂתֵי שָׁנִים, לֹא בְטָלוּ דְּבָרָיו הָאֲחֵרוֹנִים אֶת הָרֵאשׁוֹנִים, אֵלָא הָרִי זֶה כְּאוּמֵר לָהּ: עֲשִׂי אֶחָד מְשָׁנֵי תְּנַאִים, רְצַת מְשֻׁמְשֶׁת, רְצַת נוֹתְנַת. וְאִין אֶחָד מִהָרֵאשׁוֹנִים וְאֶחָד מִהָאֲחֵרוֹנִים מְצַטְרְפִים. אֲבָל אִם הִתְּנָה עָלֶיהָ שְׂתַתֵּן לוֹ מְאֵתִים זוּז, וְחֹזֵר וְהִתְּנָה בְּפָנֵי שָׁנִים שְׂתַתֵּן לוֹ שְׁלֹשׁ מְאוֹת זוּז, כְּכָר בְּטָל הִתְּנַאי שֶׁל מְאֵתִים זוּז, וְצַרִיכָה לְתַן שְׁלֹשׁ מְאוֹת זוּז. וְכֵן כָּל פְּיוּצָא בְּנָה:

יח. הָרִי זֶה גַט וְהַנִּיר שְׁלֵי, אִינָה מְגֵרֶשֶׁת, שְׂאִין זֶה כְּרִיתָת. עַל מְנַת שְׂתַתְּנֵי לִי אֶת הַנִּיר, הָרִי זֶה מְגֵרֶשֶׁת, וְתַתֵּן:

יט. הִתְּנָה עַל דְּבַר שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְקִיּוֹ, כְּגוֹן: עַל מְנַת שְׂתַעֲלֵי לְרִקִיעַ, אוֹ שְׂתַרְדֵי לְתֵהוּם, אוֹ

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמ"ד

שולחן ערוך

לאומר: על מנת שלא תשתי יין לעולם, או כל ימי חייכי. ויש אומרים שפיון שאין התנאי נמשך אלא כל ימי חיי, הוי לה כאומר: על מנת שלא תשתי יין כל ימי חיי פלוני, שהיא מגרשת. ונקטינן כדברי שניהם, להחמיר:

כג. אמר לה: על מנת שלא תשתי יין זה לעולם, או שלא תעלי באילן זה או בכתל זה לעולם, ונשפך היין ונקצץ האילן ונפל הכתל, אין זה כריתת, מאחר שלא התרה לעולם במה שנאסרת. וי"א שפיון שאין התנאי נמשך אלא כל זמן שהיין קיים או האילן או הכתל קיימים, הרי זה כריתת, ונקטינן כדברי שניהם, להחמיר:

סימן קמ"ד

דין תנאים, ואם יש טענת אנס בנט, וכו' ז'

סעיפים:

א. אומר לה: הרי זה גטף אם לא אבא בתוך שלשים יום, או שאמר: על מנת שלא אבא בתוך ל' יום, והיה בא בדרך בתוך ל' יום, וחלה או עכבו נהר ולא בא עד אחר ל' יום, הרי זה גט, אפלו עומד וצונח: הריני אנוס, שאין אנס בגטין. ואף על פי שגלה דעתו שאין רצונו לגרש, פיון שלא התנה חוץ מאם יקראני אנס. אבל אנס דלא שכיח כלל, כגון אכלו ארי או הכישו נחש או נפל הבית עליו, לא אסיק אדעתה להתנות עליו, ומבטל הגט והיא זקוקה ליבם:

ב. הרי זה גטף אם לא באתי מכאן עד שנים עשר חדש, ולא אומר: מעכשיו ולא על מנת, ומת בתוך

לאחר, וגרשה אותו האחר, סתם, עדין לא התרה לאותו פלוני. ואם נשאת לו, נתבטל הגט, ובניה אף מהשני ממזרים:

יז. ונתה עם אותו פלוני, הולד כשר והגט כשר. שלא התנה אלא על נשואין:

יח. אומר לה: על מנת שתבעלי לפלוני, נתקיים התנאי, שנבעלה לו, בין בזנות בין בנשואין, הרי זה גט. ולכתחלה לא תבעל לו, דהא אינה מגרשת עד שתבעל לו, נמצאת תחלת ביאה באסור:

יט. על מנת שלא תבעלי לפלוני, הוי גט, ולא תנשא עד שימות אותו פלוני, דחישיון שמא תבעל לו באנס:

כ. צריך שלא יתנה עליה תנאי שעומדת בו כל ימיה, כגון על מנת שלא תאכלי בשר או שלא תשתי יין לעולם, או כל ימי חייכי, שאם התנה כך אין זה כריתת. אבל אם אמר לה: כל ימי חיי, או כל ימי חיי פלוני, או עד חמישים שנה, הרי זה גט. ויש מי שכתב, שאפלו הרחיב הזמן יותר מפדי חיי האדם, פיון שהוא דבר פסוק, הרי זה גט:

כא. אומר לה: על מנת שלא תלכי לבית אביך עד זמן פלוני, אף על פי שהגט כשר והתנאי קיים, אין לשום אדם להשתדל בגט שינתן בתנאי זה, כי אי אפשר לעמד על נפשה מלכת לבית אביה, ונמצא גט בטל ובניה ממזרים. ואם המגרש הוא מאותם שכופין להוציא, ולא רצה לגרש אלא בתנאי זה, כופין אותו לגרש בלא תנאי זה:

כב. אומר לה: על מנת שלא תנשאי לפלוני, ולא קבע זמן, אינו גט, שאין זה כריתת. דומה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמ"ד

שולחן ערוך

אחר הזמן שאמר, ואחר כך כתבו ונתנו לה, הרי
זו ספק מגרשת:

ז. התנה עליה שתתגרש כשיעבר מנגד פניה ל' יום, והיה הולך ובא הולך ובא, ולא נתיחד עמה, כשילך וישהה ל' יום, תהיה מגרשת. ואף על פי שהיה הולך ובא בתוך ל' יום, הואיל ולא נתיחד עמה, הרי זה גט כשר. במה דברים אמורים, כשהתנה ואמר: הרי היא נאמנת עלי שלא פיסתיה. אבל אם לא האמינה, חוששין שמא פיסה כשהיה הולך ובא, ומחלה לו, ויחזר ובטל הגט כשפיסה, ומפני חשש זה יהיה הגט פסול. וכן האומר לאשה: הרי זה גטך לאחר י"ב חדש, והיה עמה במדינה, דחוששין שמא פיסה, עד שיאמר: נאמנת עלי שלא פיסתיה. וכן כל התנאים שהם תלוים ברצונה. ואם רצתה ומחלה אותן לבעלה בטל הגט, דחוששין לה שמא פיס, עד שיאמר: נאמנת עלי. במה דברים אמורים, במתגרשת מן הנשואין, שלבו גס בה. אבל במתגרשת מן הארוסין, אין חוששין לה שמא פיס. הרי זה גט מעכשו, אם לא באתי מכאן ועד י"ב חדש, אין חוששין שמא בסתר בא, שאין דרך בני אדם לבא בצנעא. ואם תם הזמן שקבע, ולא בא, הרי זה מגרשת. ויש אומרים שאף בזו חוששין שמא בסתר בא, אלא אם כן התנה בתחלה ואמר: נאמנת עלי לומר שלא באתי. וראוי לחוש לדבריהם לכתחלה, וכן המנהג להתנות בתחלה שתהא נאמנת לומר שלא פיס. ואם כשהתנה תלה ביאתו בעדים, שלא יתבטל הגט בבואו אלא אם כן יעידו עליו עדים שבא, ועבר הזמן ואין מעידים שבא, לדברי הכל אין חוששין שמא בא, אף על פי שלא האמינה:

שנים עשר חדש, הרי זה ספק, וחולצת ולא מתבטלת:

ג. הרי זה גט מעכשו, אם לא באתי מכאן עד שנים עשר חדש, ומת בתוך שנים עשר חדש הרי זה מגרשת. אבל אם יש לה יבם, לא תנשא בלא חליצה עד שיעברו שנים עשר חדש. ואם נשאת, לא תצא:

ד. נתן לה גט בלילה ואמר לה: הרי זה גטך על מנת שתצא חמה מנרתקה, ומת בלילה, הרי זה גט. אבל אם אמר לה אם תצא מנרתקה או שאמר לכשתצא חמה מנרתקה ומת בלילה הרי זה ספק. וי"א דאף בעל מנת נקטינן לחמרא, אלא אם כן אמר: מעכשו, בהדאי:

ה. אמר: אם לא באתי עד שנים עשר חדש כתבו גט ותנו לאשתי, או שאמר: כתבו גט ותנו לאשתי אם לא באתי עד י"ב חדש, אין כותבין תוך י"ב חדש, אפלו אם לא ירצו לתנו עד אחר י"ב חדש. ואם כתבוהו בתוך י"ב חדש, אף על פי שנתנוהו לה לאחר י"ב חדש, אינו גט. כתבו ונתנו לה לאחר י"ב חדש, ומת, אם מיתה קדמה לנתינת הגט, אינו גט. ואם הוא ספק איזה מהם קודם, הרי זה ספק מגרשת:

ו. אמר: כתבו ותנו גט לאשתי אחר השבוע, אין כותבין אלא עד שנה מאחר השבוע. אמר: לאחר שנה, כותבין עד לאחר חדש משנה שניה. אמר: לאחר החדש, כותבין עד לאחר שבת מחדש שני. אמר: לאחר שבת, כותבין עד סוף יום שלישי. אמר: כתבו ותנו לה קדם השבת, כותבין מיום רביעי עד סוף יום ששי, ונותנים לה. הרי שאחרו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמה

שולחן ערוך

סימן קמה

דין שכיב מרע, ואם עמד ומת מחמת מקרה רע,
ובו י' סעיפים:

- א. הרי זה גטף אם מתי, או הרי זה גטף אם מתי מחלי זה, או הרי זה גטף לאחר מיתה, אינו גט. ויש אומרים שהוא ספק:
- ב. הרי זה גטף מהיום אם מתי, או מעכשיו אם מתי, הרי זה גט, וכשימות תהיה מגרשת. ויותר טוב שיאמר: מעכשיו, משיאמר: מהיום, שאם אמר: מהיום, ומת בתוך היום, יש להסתפק שמא אין דעתו אלא מסוף היום, ואין גט לאחר מיתה:
- ג. הרי זה גטף מעכשיו, או מהיום, ולאחר מיתה, ומת, הרי זה ספק מגרשת, שמא אחר שאמר: מעכשיו, חזר בו מלשון מעכשיו, וסמכה דעתו על לאחר מיתה:
- ד. שכיב מרע שגרש סתם, בלא תנאי דמהיום אם מתי, אין אומרים סתמו כפרושו, כמו שאנו אומרים במתנה, דגט שאני. ואם עמד, אינו חוזר:
- ה. שכיב מרע שרוצה לגרש על תנאי אם ימות, כדי שלא תפל לפני יבם, ואם עמד לא תהיה מגרשת, אומר לה כשנותן לה הגט: אם לא מתי לא יהיה גט ואם מתי יהא גט מעכשיו ואם לא מתי לא יהא גט, כדי שיהא התנאי כפול והן קודם ללאו, ולא יפתח פיו תחלה לפרענות, ואז יהיה בטל מיד כשיעמד, אף על פי שלא יאמר: חזרני בי. ואם רצה שלא יתבטל מיד כשיעמד, אלא עד זמן פלוני, יאמר: אם לא מתי עד זמן פלוני לא יהיה גט ואם מתי עד זמן פלוני יהא

גט מעכשיו ואם לא מתי עד זמן פלוני לא יהא גט:

ו. הרי זה גטף מהיום אם מתי מחלי זה, ונפל עליו בית או נשכו נחש או טרפו ארי וכיוצא בזה, ומת, אינו גט. אבל אם אמר: אם לא יעמד מחלי זה, ונפל עליו בית או נשכו נחש או טרפו ארי, הרי זה ספק מגרשת:

ז. הרי זה גטף מעכשיו אם מתי מחלי זה, ועמד והלך בשוק, וחלה ומת. אומדין אותו, אם מחמת חלי הראשון מת, הרי זה גט, אפלו הלך בלא משענת. ואם לאו, אינו גט. ואם נתק מחלי לחלי ולא עמד בשוק, הרי זה גט ואינו צריך אמד:

ח. שכיב מרע שנתן גט ואמר: מהיום אם מתי, סתם, והבריא, בטל גטו. ולא אמרינן לעולם קדם שימות קאמר, אלא אם מתי מחלי זה קאמר, אבל אם מתוך בריו התנה במהיום אם מתי, ודאי פל שמת בחייה קאמר, וכל אימת דמאית הרי זה מגרשת:

ט. עצה טובה על פי גדולי עולם לחוש לרמאין בגט שכיב מרע, שיאמר: אם מתי מעכשיו ועד יום פלוני והוא בכלל, יהא גט. ולא יאמר: אם אמות מחלי זה, שיהא התנאי תלוי בחלי, שמא יבא אדם שאינו הגון וישתדל עם הרופא שיאמר שלא מת מאותו חלי אלא מחלי אחר שגעתק אליו, ויוציא לעז על הגט:

י. שכיב מרע שנתן גט לאחד ואמר לו: זכה בגט זה לאשתי, כדי שלא תפל לפני יבם, ומת קדם שיגיע לידה, הרי זה ספק מגרשת, וחולצת ולא מתבמת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמו

שולחן ערוך

סימן קמו

דין המגרש לאחר זמן, ומי שנתגרשה על תנאי,
ובו ה' סעיפים:

א. המגרש את אשתו לאחר זמן קבוע, הרי זו מגרשת כשיגיע הזמן שקבע. והרי זה דומה לתנאי, ואינו תנאי. דומה לתנאי, שהיא מתגרשת כשיגיע הזמן שקבע. ואינו תנאי, שהמגרש על תנאי הרי גרש, וזה עדין לא גרש עד שיגיע אותו זמן. לפיכך, המגרש על תנאי צריך לכפל תנאו, וזה אינו צריך לכפל דבריו ולא לשאר משפטי התנאים. כיצד, האומר לאשתו: הרי זה גטך ולא תתגרשי בו אלא לאחר שלשים יום, אינה מגרשת אלא לאחר שלשים יום. ואם מת הפעל או אבד הגט או נשרף בתוך שלשים יום, אינה מגרשת:

ב. הלכה והניחתו בצדי רשות הרבים, ונגנב או אבד לאחר שלשים יום, הרי זו מגרשת, הואיל והיה הגט קיים ביום שמתגרשת בו, ויחדה אותו במקום שאינו רשות הרבים, שצדי רשות הרבים אינם פרשות הרבים. וכן אם תלה הגרושין במעשה, דינו כדין מגרש אחר זמן. כיצד, כגון שאמר לאשה: הרי זה גטך ולא תתגרשי בו עד שתני לי מאתים זון, הרי זו מתגרשת אחר שתתן, ואינו צריך לכפל התנאי ולא לשאר משפטי התנאים, שהרי לא גרש על תנאי, אלא עדין לא גרש זה, אלא תלה הגרושין בעשיה כף וכף ואחר כך תתגרש. ומה בין מגרש על תנאי, לזה שקבע זמן לגרושין או תלאן במעשה, שהמגרש על תנאי יש שם גרושין, ואינם גומרים

עד שיתקיים התנאי. לפיכך, כשיתקיים התנאי, נתגרשה, אם היה הגט קיים, אף על פי שאינה ברשותה, ואינה צריכה לחזור ולטלו או להיותה ברשותה אחר שנתקיים התנאי, שהרי הגיע לידה תחלה בתורת גרושין. אבל התולה הגרושין בזמן או במעשה, לא הגיע לידה בתורת גרושין אלא בתורת פקדון עד הזמן שקבע או עד שתעשה המעשה. לפיכך, כשהגיע הזמן צריך להיות הגט ברשותה, או תחזור ותטלנו, או יהיה במקום שיחדה אותו בו אף על פי שאינו רשותה, כמו שבארנו, ואחר כך תתגרש בו. ואם נשאת קדם הזמן שקבע, או קדם שתעשה המעשה שתלה בו הגרושין, תצא והולד ממנו ממזר, שעדין היא אשת איש גמורה ואין כאן שם גרושין:

ג. הנותן גט ביד אשתו ואמר לה: אם לא תתני מאתים זון אין זה גט, או אין את מגרשת, הרי זה לא גרש כלל, ואין כאן גט לא על תנאי ולא תלוי במעשה, וכן כל פיוצא בזה. ואם אמר לה: הרי את מגרשת, ואם לא תתני לי מאתים זון לא תהיי מגרשת, הרי זו מגרשת אף על פי שלא נתנה, מפני שלא כפל תנאו:

ד. מי שנתגרשה על תנאי, וקדשה אחר קדם שיתקיים התנאי. אם נתקיים התנאי, הרי זו מקדשת. ואם לא נתקיים התנאי ובטל הגט, אינה צריכה גט משני, שאין קדושין תופסין בה. אבל אם נשאת ולא נתקיים התנאי ובטל הגט, צריכה גט משני:

ה. במה דברים אמורים שאם קדשה אחר ולא נתקיים התנאי שהגט בטל, בתנאי שהוא בלאו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

ב

ב

לחודש

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קמז

שולחן ערוך

היה התנאי פתוב בגט וחזר ומחקו ונתנו לה, הרי זה ספק מגרשת. ואם היה התנאי על פה, הרי זה נוטל הגט ממנה וחוזר ונותנו לה בלא תנאי כלל, או בתנאי פשר:

ועשתה מעשה בבטולו, או בתנאי שהוא במעשה תוך זמן קצוב ועבר הזמן ולא נעשה, או באיזה דרך שהיה התנאי מבטל בפעל, הגט בטל. אבל בתנאי שבגדה לקימו ובה הדבר תלוי ואם נתקיים התנאי מגרשת, וחלו קדושי שני:

סימן קמח

סימן קמז

דין המגרש בגט ישן, והמגרש בתנאי, ושלא יתיחד עמה, ובו ב' סעיפים:

אין כותבין תנאי בגט, ואם כתבו מה דינו, ובו ג' סעיפים:

א. מי שכתב לגרש את אשתו, ונמלך ולא גרשה, ונתיחד עמה אחר שכתבו, לא יגרשנה באותו הגט פעם אחרת כשירצה לגרשה. ואם גרשה באותו הגט הישן, הרי זו מגרשת ותנשא בו לכתחלה, שהרי נכתב לשמה והרי נתן לה עתה בעדים כהלכתו. ולמה לא יגרשנה בו לכתחלה, גזרה שמא יאמרו גטה קודם לבנה. ויש אומרים דהני מלי כשהגט ביד הבעל ומסרו מידו לידה, אבל אם שלחו לה על ידי שליח, ונתיחד עמה אחר שנתנו ליד השליח, ונתנו לה השליח, לא תנשא בו, ואם נשאת, לא תצא:

א. כיצד מגרש אדם על תנאי, לא שיאמר: כתבו גט לאשתי על תנאי זה, או כתבו ותנו לה על תנאי זה, ואין צריך לומר שלא יכתב בתוך הגט: על תנאי זה גרש פלוני את פלונית, אלא כיצד עושה, אומר לסופר לכתב, ולעדים לחתם, וכותבין גט פשר בלא שום תנאי בעולם, ואחר כך נותן לה הגט ואומר לה: הרי זה גטך או הרי את מגרשת ממני על מנת כך וכך, או יאמר [להם או] לשליח: תנו לה גט זה על מנת כך וכך:

ב. כל המגרש על תנאי, בין שאמר: מעכשיו, בין שאמר: אם יהיה ואם לא יהיה, הרי זה לא יתיחד עמה כל זמן שלא נתקיים התנאי, אלא בפני עד, אפלו עבד ואפלו שפחה, חוץ משפחתה או בנה הקטן, מפני שאינה בושה לשמש בפניהם. והדבר ידוע שאם נתיחד עמה בפני שני עדים כאחד, וראה הוא והיא אותם, אפלו נתקיים התנאי אחר כך, הרי זה ספק מגרשת, שמא בעלה ובטל הגט, ויתבאר בסימן שאחר זה:

ב. כתב התנאי בגט אחר שגמר לכתב תרף הגט, הרי זה פשר, בין שכתבו קדם חתימת העדים בין שכתבו אחר חתימת העדים. אבל אם כתבו קדם תרף הגט, אפלו כתב על מנת כך וכך, הרי זה ספק גרושין, שהרי נשאר לו זכות בגופו של גט. וכן אם התנה על פה קדם כתיבת התרף, הרי זה ספק גרושין:

ג. כל מגרש על תנאי שמבטל הגט, כגון שהתנה לה שלא תאכל בשר ולא תשתה יין כל ימי חייה, או שתהיה מתרת לכל אדם חוץ מפלוני, או שהתנה עליה שאר תנאים קדם כתיבת התרף, אם

סימן קמט

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

ב

ב

לחודש

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קנ

שולחן ערוך

שחזקתו שאינו עושה בעילת זנות עד שיפרש
שהיא בעילת זנות או יפרש שעל תנאי הוא בועל.
אבל שאר כל הנשים בחזקה שבעל לשם זנות, עד
שיפרש שבעל לשם קדושין:

ו. וכן איש ואשה שהמירו באנס הגזרות, ונשאו זה
לזה בחקות הכותים, אף על פי שמתיהדים זה עם
זה בכל יום לעיני הכל, אין חוששין להם משום
קדושין:

ז. נתיחד עם אשתו אחר שאמר לכתב ולחתם גט
ולתנו לה, הרי אלו לא יכתבו. ואם כתבו ונתנו
לה אחר שנתחד עמה, הרי זו ספק מגרשת:

סימן קנ

דין פסול גט שאם נשאת בהן, וכו' ד' סעיפים:

א. כל גט שהוא בטל מן התורה, אם נתגרשה בו
עדין היא אשת איש גמורה. ואם נשאת בו, תצא
והולך ממזר, וצריכה גט משני מדבריהם,
ומהראשון מן התורה, להתירה לעלמא. ואסורה
לשניהם לעולם. וכל י"ג דרכים שנוהגין באשה
שהלך בעלה למדינת הים ונשאת ואחר כך בא
בעלה, שנתבארו בסימן י"ז, נוהגים בה. אבל אם
לא נשאת עדין, אלא נתקדשה, מתרת לבעלה
ואינה צריכה גט משני. וכל גט שאינו פסול אלא
מדבריהם להנשא בו, לא תנשא בו לכתחלה, ואם
נשאת, אפלו לא נבעלה, לא תצא, והולך כשר.
וכותבין לה גט אחר, והיא יושבת תחת בעלה.
ואם אי אפשר לכתב לה גט, והיה הבעל ותיק
וגרש מעצמו, הרי זה משבח. במה דברים אמורים,

דין המגרש את אשתו ואחר כך בא עליה או
נתיחד עמה, וכו' ז' סעיפים:

א. המגרש את אשתו, וחזר ובעלה בפני עדים,
קדם שתנשא לאחר, בין שגרשה מן הנשואין בין
מן הארוסין, הואיל ואשתו היתה, הרי זו בחזקת
שהחזירה ולשם קדושין בעל ולא לשם זנות.
ואפלו ראו שנתן לה מעות, שחזקה היא שאין
אדם עושה בעילתו בעילת זנות והרי בידו
לעשותה בעילת מצוה. לפיכך, הרי זו מקדשת
קדושי ודאי, וצריכה ממנו גט שני:

ב. נתיחד עמה בפני שני עדים, והיו שני עדים
כאחד, וראו הוא והיא את העדים, אם היתה
מגרשת מן הנשואין, חוששין לה שמא נבעלה, והן
הן עדי יחוד הן הן עדי ביאה. לפיכך, היא ספק
מקדשת, וצריכה גט מספק. ואם היתה מגרשת מן
הארוסין, אין חוששין לה, שהרי אין לבו גס בה.
ואי תזינן להו דג'סי אהדדי, חוששין לה:

ג. מי ששלח גט לאשתו, ואחר כך בטלו, והלך
ונתיחד עמה, ואחר כך נתברר שפכר הגיע הגט
לידה קדם בטולו, אינה צריכה ממנו גט שני,
דודאי לא בעל לשם קדושין, כי היה סבור שהגט
היה בטל, ולא בעל אלא על דעת קדושין
הראשונים:

ד. מי שגרש את אשתו, ונתיחד עמה, וקדם
שגרשה שנית לקחה אחד לשם פילגש, אסורה
לשניהם וצריכה גט משניהם:

ה. לא אמרו חזקה זו דאין אדם עושה בעילתו
בעילת זנות, אלא באשתו שגרשה או במקדש על
תנאי ובעל סתם, שהרי אשתו היא ובאשתו הוא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קנא

שולחן ערוך

דין שני עדים אומרים שנתגרשה, והאומרת: אשת איש הייתי ונתגרשתי, ובו י"ב סעיפים:

א. הבעל שאמר: גרשתי את אשתי, אינו נאמן, וחוששין לדבריו ותהיה ספק מגרשת. ואפלו הודית לו שגרשה, אינם נאמנים:

ב. האומרת לבעלה: גרשתני, והוא מכחישה, נתבאר סימן י"ז:

ג. שנים אומרים: נתגרשה, ושנים אומרים: לא נתגרשה, אפלו הבעל עומד והיא אומרת לו גרשתני, הרי זו בחזקת אשת איש גמורה, מפני שהעדים סומכים אותה ואפשר שתעזי פניה.

לפיכך, אם נשאת, תצא והולד ממזר. במה דברים אמורים, כשאמרו: עכשו נתגרשה, שהרי אומרים לה: אם אמת הדבר הוציאי גטך, אבל אם אמרו העדים: מכמה ימים נתגרשה, יש לומר אבד הגט, והואיל והיא אומרת: גרושה אני בודאי, ושנים עדים מעידים לה, אף על פי שהשנים מכחישים אותם, אם נשאת לאחד מעדיה, לא תצא, שהרי היא ובעלה יודעים בודאי שהיא מתרת, וחזקה היא שאין מקלקלים עצמם. אבל אם נשאת לאחר, הואיל והדבר אצלם ספק, וכן אם אמרה: איני יודעת, תצא, והולד ספק ממזר. אבל כל היכא דליכא הכחשה, אלא שנים אומרים: נתגרשה עכשו, ואמרינן לה: אחזינן גטך, ואמרה: נאבד או נקרע, לא תישינן לה:

ד. אמרו שנים: ראינוה שנתגרשה, ושנים אומרים: לא ראינוה, אפלו אם היו כלם שרויים בחצר אחת, הרי זו לא תנשא, ואם נשאת, לא תצא, והולד כשר, שבני אדם עשויים לגרש בצנעא:

ה. אמרו שנים: ראינוה שנתגרשה, ושנים אומרים: לא ראינוה, אפלו אם היו כלם שרויים בחצר אחת, הרי זו לא תנשא, ואם נשאת, לא תצא, והולד כשר, שבני אדם עשויים לגרש בצנעא:

שאין לו בנים ממנה. אבל אם יש לו בנים ממנה, לא יוציא, מפני שמוציא לעז על הבנים:

ב. כל שהיא ספק מגרשת, לא תנשא, ואם נשאת, תצא, והולד ספק ממזר:

ג. כל גט שהוא בטל מן התורה, אם היה בעלה כהן לא נאסרה עליו משום גרושה, חוץ מהמגרש ואמר לה: הרי את מגרשת ממני ואין את מתרת לכל אדם, שאף על פי שאין כאן גט כלל, פסולה לכהנה:

ד. מי שגרש את אשתו בגט שיש בו פסול מדבריהם, או שהיתה ספק מגרשת ורצה להחזירה, צריך לקדשה, אבל אינו צריך לברך שבע ברכות ולא לכתב לה כתבה אחרת:

סימן קנא

הסופר שמעה בנט ובשובר, ובו סעיף אחר

א. כתב הסופר השובר והגט, וטעה ונתן השובר לאיש, והגט לאשה, ונתנום זה לזה וכמדומה להם שנתגרשה, ולאחר זמן ערער הבעל לומר שלא נתגרשה, שלא נתן לה אלא השובר והרי הגט עדין בידו, אם לא נשאת עדין, נאמן, ויגרשנה עכשו ותהא מתרת מעתה. ואם לא גרשה, ועמדה ונשאת, תצא מזה ומזה, וכל הי"ג דרכים בה. ואם לא ערער הבעל עד אחר שנשאת, אינו נאמן לאסרה, והרי היא בחזקת גרושה, שאנו תולין שנפל ממנה והוא מצאו:

סימן קנב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
ד'תקס"ט שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

ב

ב

לחודש

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קנג

שולחן ערוך

יא. ואם לא נתקיים, אינה מגרשת להיות מתרת
לאחרים, אבל פסלה עצמה מכהנה:
יב. אשה שיש בידה מעשה בית דין, אינה יכולה
לנשא בו עד שיכירו חתימות ידי הבית דין:

סימן קנג

דין המוצא גט בשוק למי יחזיר אותו, ובו סעיף
אחד

א. המוצא גט אשה בשוק, אם האשה נותנת סימן,
שאומרת: נקב יש בצד אות פלוני, ואומרת שפכר
נתגרשה בו וממנה נפל, יחזירוהו לה, אפלו אם
הבעל מכחישה ואומר שממנו נפל ולא גרשה
מעולם אלא שצוה לכתבו ועדין לא נתנו. אפלו
אם גם הוא נותן בו סימן. ואם אינה נותנת בו
סימן, והבעל מכחישה, לא יתנוהו לא לו ולא לה.
ואם הבעל מודה שכתבו, ואומר שיתנוהו לה
להתגרש, במקום ובשעה שראוי להחזיר, דליכא
למיחש שמאחר נפל על פי מה שנתבאר בסימן
קל"ב, יתנוהו לה ותתגרש בו מעתה. ואם לאו,
לא יתנוהו לה. ואם הוא מודה שנתגרשה בו, והיא
שואלת אותו לגבות בו כתבתה, והוא אומר שפכר
פרעה והחזירתי לו וממנו נפל, מחזירו לה, אפלו
אינה אומרת: נקב יש בצד אות פלונית, רק
בשאר סימן מבהק, כגון שאומרת: כך וכך
אצבעות בארץ הגט או ברחבו, או שאומרת מדת
החוט הקשור בו. אבל אם אמרה: הגט היה ארץ
או קצר, ואינה מכוונת מדתו, או החוט לבן או
שחר, או שאמרה שהוא מנח בחפיסה או
בדלוסקמא, אינו סימן להחזירו לה על ידו:

ה. אחד אומר: נתגרשה, ואחד אומר: לא נתגרשה,
לא תנשא, ואם נשאת, אם היתה בחזקת אשת
איש, תצא בכל ענין. ואם לא היתה בחזקת אשת
איש, אלא על פיהם, אם יש הכחשה בעדותן,
כגון שאחד אומר: נתגרשה, ואחד אומר: מעולם
לא היו בה ספק גרושין, תנשא לכתחלה. ואם
שניהם מעידים שהיא אשת איש, אלא שזרק לה
גט, אחד אומר: קרוב לו, ואחד אומר: קרוב לה,
אם נשאת, תצא:

ו. האשה שבאה ואמרה: אשת איש הייתי וגרושה
אני, נאמנת, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר. ויש
אומרים דוקא כשאמרה כך בתוך כדי דבור, אלא
אם כן נתנה אמתלא לדבריה:

ז. אם יש עדים שהיתה אשת איש, אינה נאמנת
לומר: גרושה אני, ואם נשאת, תצא. ואפלו אם
נשאת קדם שבאו העדים שהעידו שהיתה אשת
איש. אבל חוששין לדבריה ופסולה לכהנה לעולם.
ואם מת, חולצת ולא מתבבמת:

ח. היו לה שני עדים שהיא גרושה, אף על פי
שאין שם גט, הרי זו תנשא לכתחלה:

ט. הוציאה גט מתחת ידה ואמרה: גרשני בעלי
בזה, הרי זו נאמנת, ותנשא בו אף על פי שאינו
מקיים, כמו שנתבאר:

י. בא הבעל וערער, אם אמר: ממני נפל ומצאה
אותו, אינו נאמן, שהרי הודה שכתבו לה, והרי
הוא יוצא מתחת ידה. אבל אם אמר הבעל: על
תנאי היה ועדין לא נתקיים התנאי, פקדון היה, או
מעולם לא כתבתיו, מניף הוא, יתקיים בחותמיו או
בעדי מסירה, כמו שנתבאר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא ושמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

ב

ב

לחודש

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קנד

שולחן ערוך

סימן קנד

למי שכופין להוציא בנות, בין איש בין אשה, וסדר
כתיבת הגט ונתינתו, וכו' כ"ד סעיפים:

א. אלו שופין אותם להוציא ולתן כתבה: מי שולד לו ריח הפה או ריח החטם, או שחזר להיות מקבץ צואת פלבים או בורסקי, או להיות מחתך נחשת מעקרו. ואם רצתה תשב עם בעלה. נעשה האיש מפה שחין, כופין אותו להוציא ולתן כתבה. ואף על פי שהיא רוצה לישב עמו, אין שומעין לה, אלא מפרישין אותם בעל כרחם, מפני שהיא ממיקתו. ואם אמרה: אשב עמו בעדים, כדי שלא יבא עלי, שומעין לה:

ב. מי שהיה בעלה בעל ריח הפה או ריח החטם, או מלקט צואת פלבים וכיוצא בה, ומת ונפלה לפני אחיו ויש בו אותו מום שהיה בבעלה, יכולה היא לומר: לאחייק הייתי יכולה לקבל ולך איני יכולה לקבל, ויחליץ ויתן לה כתבה:

ג. האומר: איני זן ואיני מפרנס, כופין אותו לזון. ואם אין בית דין יכולים לכופו לזון, כגון שאין לו במה לפרנס ואינו רוצה להשתפר להרויח ולזון, אם תרצה היא, כופין אותו להוציא מיד ולתן כתבה. וכן הדין למי שאינו רוצה לשמש:

ד. האיש שנולדו בו מומין אחר שנשא, אפלו נקטעת ידו או רגלו, או נסמת עינו, ולא רצתה אשתו לישב עמו, אין כופין אותו להוציא ולתן כתבה. אלא אם רצתה תשב, ואם לא רצתה, דינה כדין מורדת:

ה. איש המשתטה מידי יום יום, ואומרת אשתו: אבי מחמת דחקו השיאני לו וסבורה הייתי לקבל ואי אפשרי פי הוא מטריך ויראה אני פן יהרגני בכעסו, אין כופין אותו לגרש, שאין כופין אלא באותם שאמרו חכמים:

ו. האשה שתובעת גט בטענה שאינה ראויה לבנות ממנו, אין שומעין לה. ואם טענה שחפצה לילד כדי שיהיה לה בן שתשען עליו, ואומרת שהוא גורם שאינו יורה כחץ, אם שהתה עמו עשר שנים ולא נתעברה, ואינה תובעת כתבתה כדי שנחוש שתובעת גט כדי לגבות כתבתה, וגם אין לתלות תביעת הגט בשום דבר אחר, שומעין לה, אפלו יש לו בנים מאשה אחרת, דשמא נתקלקל אחר כך, וכופין אותו להוציא, ויתן מנה מאתים, אבל לא תוספת, ויתן נדוניאת מה שהכניסה לו. ויש לו להחרים סתם על מה שטוענת דבר שאינה יודעת בו בודאי, ואחר כך יתן כתבה. ואם אמר אשא אשה אחרת עליה ואבדק עצמי, שומעין לו. ואם ילדה השניה, תצא הראשונה בלא כתבה, ואם לא יוציא שתיהן ויתן כתבה, או ישא שלישית, אם אפשר לה למיסקם בספוקיהו. ויש מי שאומר, שאם אמרה גם השניה שאינו יורה כחץ, יוציא שתיהן ויתן כתבה. ובכל גונא, אם ידוע שהוא עקר, והיא באה מחמת טענה, יוציא מיד:

ז. אם טוענת: אין לו גבורת אנשים לבא עליה, ושואלת גט, והוא מכחישה, יש אומרים שהיא נאמנת, וכופין אותו להוציא מיד, ולא יתן לה כתבה. ואם מגרשה מעצמו בלא כפייה, יתן לה כתבה. במה דברים אמורים, כשאינה תובעת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

ב

ב

לחודש

אבן העזר

הלכות גיטין סימן קנד

שולחן ערוך

השני עשר שנים ולא ילדה, דינה עמו כדינה עם
הראשון:

יז. גרשה, לא תנשא לשלישי. ואם נשאת לשלישי,
תצא שלא בכתבה. אלא אם כן יש לו אשה
אחרת, או שקים מצות פריה ורביה. ואם הפיר
בה, יש לה כתבה:

יח. שהתה עם השלישי עשר שנים ולא ילדה, אם
לא גבתה כתבה מהראשונים, לא תגבה. ואם
גבתה, לא תחזיר:

יט. הוציאה השלישי בלא כתבה, ונשאת לרביעי
וילדה, אינה יכולה לגבות כתבה מהשלישי, דשמא
עתה נתרפאה:

כ. כל הנושא אשה בעברה, אפלו באסור דרבנן
כגון שניות, כופין אותו להוציא:

כא. כל אלו שאמרו להוציא, כופין אפלו בשוטים.
ויש אומרים שכל מי שלא נאמר בו בתלמוד
בפרוש כופין להוציא, אלא יוציא בלבד, אין
כופין בשוטים אלא אומרים לו: חכמים חיבוך
להוציא, ואם לא תוציא מתר לקרותך עברין:

כב. צריך להטיל חרם על כל העומדים בשעת
נתינת הגט, שלא להוציא לעז על הגט:

כג. אם נשבע הבעל לתן גט, טוב שיתירו לו
קדם, שלא יהא דומה לאנס. אך ערבון יתן, אם
ירצה:

כד. מי שקבל עליו נזירות שמשון לגרש את
אשתו, מתר לגרש, ואין בו משום מגרש באנס.
וטוב לגרשה בשני גטין, ויתנם לה זה אחר זה:

כתבתה. אבל אם תובעת כתבתה, אינה נאמנת,
ואף להוציא אין כופין:

ח. אם ידוע שהאיש רוצה לילך לארץ אחרת,
ישביעוהו שלא ילך או יכפוהו שקדם שילך יגרש
אותה לזמן:

ט. אם הדבר ידוע שאינו רשאי לעמד במקום
שנשאה, מפני סכנת נפשות, כופין אותו לגרשה,
י. נשא אשה ושהתה עמו עשר שנים ולא ילדה,
יוציא ויתן כתבה או ישא אשה הראויה לילד. ואם
לא רצה, כופין אותו עד שיוציא. ואם אמר: איני
בועלה והריני שוכן עמה בפני עדים כדי שלא
אתיחד עמה, בין שאמרה היא בין שאמר הוא, אין
שומעין לו, אלא יוציא וישא אשה הראויה ללדת:

יא. הלך בסחורה בתוך י' שנים, או שהיה הבעל
חולה, או שהיתה היא חולה, או שהיו חבושים
בבית האסורים, אין עולים להם אותו זמן מהמגנן:

יב. הפילה, מונה מיום שהפילה. אם הפילה וחררה
והפילה שלש פעמים, החזקה לנפלים, ויוציא ויתן
כתבה. ומכל מקום מתרת לנשא לאחר:

יג. הוא אומר: הפילה בתוך עשר, כדי שתשב
עמו. והיא אומרת: לא הפלתי, היא נאמנת:

יד. הוא אומר: הפילה שנים, והיא אומרת: הפלתי
ג', היא נאמנת:

טו. בכל זה משביעה הסת שלא הפילה, או
שהפילה ג', שבטענה זו יתחייב לתן לה כתבה:

טז. שהה עם אשתו עשר שנים ולא ילדה,
והוציאה, מתרת להנשא עם השני. שהתה עם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדעו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

הלשנתלחן ועסודך הגט ובו דיני העדים והבעל והסופר והאשה, וכל פרטיו, ואבן אגמתיפיים

יא. וכן לא יאמר הבעל לסופר: כתב פן או לא תכתב:

יב. לא יהיה הסופר קרוב לא לאשה ולא לאיש, היכא דאפשר:

יג. הסופר הקלף והדין והקולמוס וישאל הרב לסופר בפני עדים אם הפל שלו, וכשיאמר: הן, אחר כך יתנם במתנה לבעל והבעל יגביהם לקנותם:

יד. ישאל החכם לבעל המגרש: אתה נותן גט זה מרצונך בלא שום אגס, כלום עשית שום אסור או נדר או שבועה שמכריחך לתנו תאמר לנו ונתיר לך. והבעל המגרש משיב: לא נדרתי ולא נשבעתי ואין לי שום אגס אלא מרצוני אני נותן גט זה בלב שלם בלי שום אגס ותנאי. ואם אומר שנשבע או נדר או תקע כף לתנו, יתירו לו קדם, כדי שלא יהא דומה לאגס. אך ערבון יתן, אם ירצה, שאין זה דומה לאגס

טו. יושיט הבעל הקלף והקולמוס והדין לסופר בפני עדים, ואומר לו בפניהם: כתב לי גט לשם גרושי אשתי פלונית בת פלוני ולשם כריתת, ואני נותן לך רשות לכתב מגט אחד עד מאה עד שיהיה אחד בלי שום פקפוק בין בכתיבה בין בחתימה לדעת החכם הרב רבי פלוני:

טז. ואתם פלוני ופלוני היו עדים וחתמו בגט הזה ולשם גרושי אשתי פלונית בת פלוני ולשם כריתת. ואני נותן לכם רשות לחתם מגט אחד עד מאה גטין עד שיהיה אחד בלי שום פקפוק בין בכתיבה בין רבי פלוני בלי שום פקפוק בין כתיבה בין בחתימה:

סדר הגט ובו דיני העדים והבעל והסופר והאשה, וכל פרטיו, ובו ק"א סעיפים

א. יש נזהרים מלסדר הגט בערב שבת:

ב. יזמין סופר ושני עדים כשרים שאינם קרובים זה לזה ולא לאשה:

ג. ינזהר שלא יהיה הסופר אחד מהעדים:

ד. אם הסופר או החכם המסדר הגט נוטלים שכר הרבה יותר מכדי בטלה, יש אומרים שצריך שלא יהיו העדים קרובים להם. והר"ר עובדיה בפרוש המשנה בפרק ד' דבכורות קרא תגר על הרבנים מסדרי הגט הנוטלים יותר מכדי שכר בטלה:

ה. צריך שיפירו שזה הוא פלוני וזו היא אשתו פלונית, אלא אם כן הוא שעת הסכנה:

ו. אם יש בעיר אחד ששמו כשמו, ושם אשתו כשם אשתו, אינו יכול לגרש אלא בפני חברו:

ז. אם המגרש הוא שכיב מרע, צריך לדקדק בו שיהיה שפוי בשעת כתיבה ובשעת גתינה:

ח. אם רוצה לגרש על תנאי, לא יזכיר שום תנאי, אלא אומר לסופר לכתב גט ולעדים לחתם בו, ולא יזכר שום תנאי עד שעת מסירה:

ט. הכל כשרים לכתב גט, חוץ מחרש שוטה וקטן, ועבד ונכרי, וישראל מומר או מחלל שבת בפרהסיא:

י. הבעל עצמו לא יכתב הגט, היכא דאפשר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

הלשנתלחן ועסודך הגט ובו דיני העדים והבעל והסופר והאשה, וכל פרטיו, ואבן אגמתיפיים

א. שכתב שם האיש והאשה והזמן, צריכים לעשות שום סימן בגט, כדי שיפירוהו, או שתהיה להם טביעות עין בו:

ב. טוב שיהיה הבעל אצל הסופר והעדים עד שיכתב הגט ויחתם וינתן, כדי שלא ימסר מודעא.

ג. אם רוצה לשלח הגט לאשה על ידי שליח, צריך שיצמד שם השליח בשעת פתיבת שיטה שבה שם האיש והאשה והזמן, וישמע שיתחיל לכתב לשמה, וגם צריך לעמד שם בשעת חתימת שני העדים, וישמע שחותמים לשמה:

ד. וצריך שקדם פתיבה יודיענו שהוא יהיה השליח, והחכם יאמר, שישמע איך הגט הוא נכתב ונחתם לשמה, כדי שיוכל להעיד כן:

ה. כששולח גט ביד שליח, טוב הוא שישביעו הבעל בשבועת התורה שלא ימסר מודעא ושלא יבטל הגט:

ו. צריך לדקדק שיהיו השליח והמשלח גדולים, לפי שאין שליחות לקטן ואין קטן עושה שליח:

ז. צריך שלא יהיה השליח חרש שוטה וקטן, או עבד או נכרי, או סומא, או פסול לעברה מן התורה:

ח. טוב לזהר שלא לגרש על ידי שליח, כשהבעל והאשה שניהם בעיר:

ט. אם הבעל נחפו ללכת ואינו יכול להמתין עד שיכתב הגט ויחתם, אומר לסופר: כתב גט לאשתי וכו', כדלעיל, ואומר לעדים: אתם פלוני ופלוני היו עדים וחתמו בגט הנזכר וכו', כדלעיל, והריני

י. אם צריכים לכתב שני גטין, מפני ספק שיש בשמות, כגון גרשון גרשם, וכיוצא בזה, צריך שיאמר הבעל המגרש לסופר שאם יחפץ החכם הרב רבי פלוני לסדר גטין הרבה מחמת ספק כדי שינתנו כלם ביד האשה, שהוא נותן לו רשות לכתבם. וכן יאמר לעדים שהוא נותן להם רשות לחתמם:

יח. לא יכתב הסופר ולא יחתמו העדים עד שישמעו מפי הבעל שצוה לסופר לכתב ולעדים לחתם, ולא מפי שליח. אפלו אמר לשלשה: אמרו לפלוני שיכתב ולפלוני ופלוני שיחתמו, לא יכתבו ויחתמו, מאחר שלא שמעו מפיו:

יט. הבעל נותן שכר הסופר. ואם נתנה האשה, כשר:

כ. יאמר הבעל בפני העדים: הנני מבטל לפניכם כל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי דמודעי שמסרתי על גט זה. וכל דברים שמסרתי שהם כשיתקומו גורמים לבטל הגט, הרי הם בטלין. וכן אני מעיד על עצמי שלא מסרתי שום דבר על הגט שיפסל מחמתו, והריני פוסל כל עד או עדים שיעידו שמסרתי או שאמרתי שום דבר שיבטל גט זה שיורע כחו מחמתו:

כא. צריך שהעדים שאמר הבעל לפניו לסופר לכתב גט לאשתו, שלהם עצמם יצוה לחתמו, וצריך שיצמדו בשעת פתיבת שיטה [שבה] שם האיש והאשה והזמן, וישמעו שכתבו לשמו ולשמה:

כב. צריך שיפירו שזהו הגט שכתב סופר לשמו ולשמה. לפיכך, אם רוצים לצאת לחוץ אחר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

הלשנתלחן ועסוד הגט ובו דיני העדים והבעל והסופר והאשה, וכל פרטיו, ואבן אגמתיפיים

- לו. וכן יש לשאל לאשה ולאביה, כמו לאיש:
- לח. צריך שהסופר והעדים יעמדו במקום אחד:
- לט. יחתך הקלף למדת הגט, שלא יצטרף לחתך ממנו שום דבר אחר פתיבת הגט:
- מ. אם טעה הסופר לאחר שכתב קצתו, ומתחיל באותו הקלף, יחתך תחלה המועט שכתב:
- מא. צריך הקלף להיות ארוך יותר על רחבו. ונקרא ארוך דרך קריאתו מתחלתו לסופו:
- מב. ישרטטו בו שלשה עשר שיטין. ושורה אחרונה יחלקנה לשתי שורות קצרות, שבה יחתמו העדים זה תחת זה:
- מג. יש מי שאומר, שיכתב במקום בשר ולא במקום שער:
- מד. לא ישרטט באבר, ולא ישרטט מבפנים אלא מבחוץ:
- מה. יש מי שאומר, שאין פותבין הגט בקולמוס של כנף:
- מו. לא יהא הכתב מעקם ולא מבלבל, שמא תדמה אות לאות נמצא הענין משתנה:
- מז. נהגו להחמיר לעשות האותיות מקפת גויל. ואם יש בו אותיות דבוקות, יכול לגרר הדיו שביניהם, להבדילם:
- מח. וצריך לדקדק שלא יכנסו האותיות זו בזו, כגון ראשה של למ"ד שבשטה תחתונה לא תכנס בתוך חללה של ה"א או ח"ת של שטה העליונה, וכן כל כיוצא בזה:

- ממנה את פלוני בן פלוני שליח להוליך הגט הנזכר לאשתי פלונית בת פלוני בכל מקום שימצאנה ותהא ידו פידי ופיו כפי ועשיתו כעשיתי, ונתינתו כנתינתי, ונותן אני לו רשות לעשות שליח ושליח שליח עד מאה שלוחים ואפלו בלא אנס עד שיגיע הגט לידה או ליד שלוחה, ותכף שיגיע הגט הנזכר לידה או ליד שלוחה מיד פלוני שלוחי או מיד שלוחו או מיד שליח שלוחו כאמור תהא מגרשת ממני ומתרת לכל אדם:
- לא. וכבר נתבאר שאין להזכיר שום תנאי קדם כתיבת הגט. ואם בן כל מי שמצוה לגרש בענין זה, אינו יכול לגרש על תנאי:
- לב. ואם אינו רוצה לגרש אלא לזמן, והוא נחפו ללכת, ואי אפשר לכתבו קדם שילך, יאמר לשליח שיתן הגט לאשתו, ולא תתגרש בו אלא לאחר זמן פלוני:
- לג. אין צריך שהשליח יהא עומד בפני המגרש, אלא אפלו שלא בפניו יכול למנותו, והעדים פותבים שמנה לפלוני שליח:
- לד. כבר כתבתי לעיל מי הם הפסולים להיות שלוחים:
- לה. וגם כבר נתבאר שצריך השליח לעמד בשעת כתיבת תרף הגט וחתימת שני העדים, ושישמע שנכתב ונחתם לשמה:
- לו. כשיבא הסופר לכתב הגט, קדם שיתחיל לכתב, יש לשאל למגרש מה שמו ומה שם אביו, ואם יש לו או לאביו שני שמות כגון על ידי חלי, ואם יש לו או לאביו כפוי או שום חניכא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

ב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
ב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

הלשנת לתוך עשור הגט ובו דיני העדים והבעל והסופר והאשה, וכל פרטיו, ואבן אגמתיפיים

סא. לא יניחו כדי אור שני שיטין בין חתימתו לשיטה אחרונה:

סב. צריך כל אחד מהעדים לפרש שמו ושם אביו, שיחתם: פלוני בן פלוני עד:

סג. כתיבת העדים תהיה תמה ונפרת, שלא יהיו דבוקים האותיות, כמו בגט עצמו:

סד. לא יחתם הסופר בגט:

סה. צריך ליבש החתימות:

סו. החכם והעדים קוראים הגט וגם חתימות העדים. ואחרי קראו ישאל החכם לסופר: זהו גט שכתבת, כתבת אותו בצווי בעל לשמו ולשם גרושי אשתו פלונית בת פלוני, והוא אומר: הן. שואל לאחד מהעדים: שמעת שצוה הבעל לסופר לכתב לשמו ולשם גרושי אשתו פלונית בת פלוני:

סז. אתה מכיר שהוא גט זה:

סח. אתה חתמת בצווי הבעל:

סט. חתמת לשמו ולשם גרושי אשתו פלונית:

ע. אתה מכיר חתימתך:

עא. חתמת בפני חברך:

עב. אתה מכיר חתימתו:

עג. והוא משיב: הן, על כל שאלה. וגם העד השני כמשפט הזה יעשה לו:

עד. אחר כך יתן הגט לבעל, ואז ישוב לשאל לו אם נותן גט זה מדעתו ורצונו, כנזכר לעיל:

עה. וגם יבטל המודעות פעם שנית, וגם יפסל עדים כדלעיל:

מט. לא יהיו האותיות עוברות מהשיטין בימין ובשמאל לתוך הגליון. ויש להחמיר אפלו מאות אחת:

נ. נפלה טפת דיו לתוך האות, ואינה נפרת, אינו יכול להעביר הדיו לתקן האות, דהנה לה חק תוכות. }

נא. ואף אם רוצה לעשות מ"ם פתוחה, ונמשכה ידו ונסתמה, אינו יכול לגרר הדבקות לפתחה, דהנה לה חק תוכות:

נב. לא יהא בו טשטוש ולא יכתבנו על המחק:

נג. צריך לזהר בטפס הגט לכתבו כמשפט:

נד. ואם נמצא פסול בגט, וצריך לכתב גט אחר, אם הבעל בפנינו, צריך לחזור ולצוות כבתחלה לסופר שיכתב גט לאשתו, ולעדים שיחתמו בו:

נה. כשיבא הסופר לכתב הגט יאמר בפני עדים: הנני כותב גט זה לשם פלוני בן פלוני ולשם גרושי אשתו פלונית בת פלוני שיגרשנה בו לשמו ולשמה לשם פרייתת. ויכתב הגט מיד,

נו. צריך שיתבש הגט קדם שיחתמו העדים:

נז. אחר שיתבש הגט, יחתמו העדים זה תחת זה:

נח. צריכין העדים לחתם זה בפני זה:

נט. יאמר כל אחד מהעדים קדם שיחתם: אני חותם גט זה לשם פלוני בן פלוני לגרש בו אשתו פלונית בת פלוני לשמו ולשמה לשם גרושין, ויחתם מיד:

ס. יתחילו לחתם בראש השיטה, שלא יניחו חלק בגליון מימין לפני החתימה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשיעור רוח הקודש)

הלמנת לתוך עמוד הגט ובו דיני העדים והבעל והסופר והאשה, וכל פרטיו, ואבן אגמתיפיים

פו. יזהיר החכם לאשה שלא תתאָרס עד צ' יום, חוץ מאותו יום
פח. נתינת הגט, יש מי שאומר שצריך להיות ביום ולא בלילה:

פט. וכן אם התפללו הקהל ערבית, אף על פי שהיה עדין יום, אין לתן גט אז, מפני שפכר חשוב לילה, אם לא בשעת הדחק שאז אפלו בלילה ממש יכתב וינתן. צריך שינתן הגט בו ביום שנכתב, אלא אם כן שולחו לעיר אחרת דאז אי אפשר לתנו לה ביום שנכתב:

צ. צריך שלא יתיחד הבעל עמה בין כתיבה לנתינה. ואם נתיחד עמה הוי גט ישן, ולא יגרש בו

צא. שליח המביא גט, נותנו לה בפני שנים. ואם השליח קרוב או פסול, נותנו לה בפני שלשה. ואומר לה בשעת נתינה: הרי זה גטך ששלח לך בעלך והרי את מגרשת בו ממנו ומתרת לכל אדם וגט זה בפני נכתב ובפני נחתם.:

צב. אם המתגרשת היא נערה, בין ארוסה בין נשואה, מתגרשת בקבלת הגט היא עצמה. ואם קבלו אביה, אם היתה ארוסה, מאחר שעדין לא בגרה, הרי זו מגרשת. אבל אם בגרה, אף על פי שאינה אלא ארוסה, או אם נשאת אף על פי שהיא נערה, אינה מתגרשת בקבלת אביה:

צג. ואם היא קטנה, ונשאת, אינה מתגרשת בקבלת אביה:

צד. ואם היא קטנה ארוסה, לדברי הפל מתגרשת על ידי אביה. ואכא פלגתא אם מתגרשת על ידי

עו. ואם יצא הבעל מלפניו בין כתיבה לנתינה, ישיענו החכם המסדר, בשבועה, שלא בטל הגט בשום ענין, ושלא מסר שום מודעה, ולא אמר שום דבר שיגרם בטול הגט:

עז. יקבץ מגין, כדי לתת הגט בעשרה:

עה. יאמר החכם לכל העומדים טרם יתן הגט: אם יש שום אדם שידע שום פסול נגד הגט וירצה לערער בו דבר, יאמר אותו קדם שינתן, כי אחר הנתינה יושם תרם שלא להוציא לעז על הגט:

עט. יאמר החכם: שמעו כל הפשרים להעיד:

פ. טוב שיהיה שם עדים החתומים על הגט:

פא. יצוה לאשה שתסיר הטבעות שבידיה, ושאחר כך תוציא שתי ידיה ותפתחם ותקרב אותם יחד, כדי לקבל הגט, ולא יהיו ידיה במדרון שיוכל הגט לפל:

פב. יזהר שלא תסייע לה חברתה ולא שום אדם:

פג. תזהר שלא תקפץ ידיה עד שיאמר לה:

פד. יתן הבעל הגט בידה וכה יאמר לה כשינתנו בידה: "הרי זה גטך והרי את מגרשת בו ממני ומתרת לכל אדם":

פה. אחר שהניח הגט בידה וסלק ידו מכל וכל, אז תקפץ ידה ותחזיק בגט ותגביה שתי ידיה למעלה, ואחר כך יקח החכם הגט מידה ויקראנו שנית בפני העדים. ויחרים על כל מי שיוציא לעז על גט זה:

פו. ויקרענו שתי וערב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות מאון סימן קנה

שולחן ערוך

צט. אם נותנו לה על תנאי, יאמר לה בשעת נתינה: הרי זה גטף והרי את מגרשת בו ממני ומתרת לכל אדם, על מנת שאם לא באתי מהיום עד י"ב חדש יהא גט מעכשו, ואם אבא בתוך הזמן הנזכר ואראה בפני פלוני ופלוני לא יהא גט, ותהא היא נאמנת עלי לומר שלא באתי ושלא פיסתיה:

ק. אם המגרש שכיב מרע, אומר לה בשעת נתינה: הרי זה גטף והרי את מגרשת בו ממני מעכשו ומתרת לכל אדם על מנת שאם לא אמות עד יום פלוני והוא בכלל לא יהא גט ואם אמות קדם יום פלוני יהא גט מעכשו ואם לא אמות עד יום פלוני והוא מכלל לא יהא גט. ואחר כך לא תתיחד עמו אלא אם כן יש אחד עמהם, אפלו עבד אפלו שפחה, חוץ משפחתה ובנה הקטן:

קא. מאד יש לזהר לאדם שלא להשתדל בענין גטין, אם לא שיהא בקי בהלכות גטין, כי רבו בהם הדקדוקים ובנקל יכול אדם לטעות בהם והוא פסול ממזרות. וצור ישראל יצילנו משגיאות, אמן:

הלכות מאון

סימן קנה

עד איזה זמן הקטנה ממאנת, ויתר דיני מאון, וכו' כ"ב סעיפים:

א. קטנה שאין לה אב, או שיש לה אב והשיאה אביה ונתאלמנה או נתגרשה כשהיא קטנה, שהיא פיתומה בחיי האב, שהרי אין לו עוד רשות בה,

עצמה, וראוי להחמיר שלא תקבלנו אלא על ידי אביה:

צה. והא דקטנה מתגרשת, דוקא כשמבחנת בין גטה לדבר אחר, דהינו שנותנים לה צרור וזרקתו, אגוז ונוטלתו, או שהגיעה לעונת הפעוטות, דהינו כבר שית וכבר שבע, כל חד לפום חרפה. אבל פחות מכאן, אינה מתגרשת, לדעת רש"י ו"ל אפלו על ידי אביה. ולדעת רבנו תם דוקא על ידי עצמה, אבל על ידי אביה מתגרשת, ולזה הסכים הרא"ש ו"ל:

צז. קטנה המתגרשת על ידי אביה, יש להחמיר לכתב שני גטין ולתנם לה. האחד כנסח שאר גטין, והאחר יכתב בו: בתך פלונית דהת אנתתי וכו':

צז. אם הוא מוסר גט לשליח להוליכו לאשתו, ימנה אותו בפני שני עדים, ויקראנו החכם לפני העדים, ואחר כך ישאל לסופר: זה הוא הגט שכתבת וכו', פדלעיל, עוד טוב שיהיו שם עדים החתומים על הגט:

צח. ואחר כך מחזיר החכם הגט לבעל, והבעל ימסר הגט לשליח, ויאמר: הולך גט זה לאשתי פלונית בכל מקום שתמצאנה ותהא ידך פידי ופיך כפי ועשיתך כעשיתי ונתינתך כנתינתי, ונותן אני לך רשות לעשות שליח ושליח שליח עד מאה שלוחים ואפלו בלא אנס עד שיגיע הגט לידה או ליד שלוחה, ותכף שיגיע גט זה לידה או ליד שלוחה מידך או מיד שלוחה או מיד שליח שלוחה כנזכר לעיל תהא מגרשת ממני ומתרת לכל אדם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

ב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
ב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות מאון סימן קנה

שולחן ערוך

ז. השנים שמאנה בפניהם כותבין לה גט מאון
וחותמין בו ונותנים לה. ואינו כגט גרושין להיות
נתינתו מגרש, לפיכך, אינו צריך כתיבה לשמה,
ולא מסירה, ולא דבר ממשפטי גט הגרושין. ואין
כותבין בו טפס הגט, לפי שאינו אלא כמעשה
בית דין:

ח. אלו שממאנת בפניהם צריך שיפירו אותה ואת
בעלה. לפיכך, כל מי שיראה שמאנה בפני שנים
יכול לכתב לה גט מאון, אף על פי שאינו
מכירה, שודאי הכירוה אותם שמאנה בפניהם:

ט. אותם שממאנת בפניהם צריך שיתברר להם
שהיא קטנה:

י. קטנה הממאנת אין לה כתבה מנה ומאתים, אבל
יש לה תוספת. וכל זמן שלא מאנה, בעלה זכאי
במעשה ידיה ובמציאתה, וחיב במזונותיה ופדיונה
כל זמן שהיא תחתיו, אבל אם הלך למדינת הים,
ולותה ואכלה או לצרף פדיונה, ועמדה ומאנה,
אינו חיב לשלם, אף על פי שאכל פרותיה, ואפלו
הם בעין עדין, שלקטן ומנחין ברשותו, אינו
מחזירן. ונכסין של צאן ברזל ושל מלוג, אם הם
בעין, נוטלתן. ומה שאבד מהם מנכסי צאן ברזל,
חיב לשלם. ומנכסי מלוג, פטור. והוא מתר
בקרובותיה, והיא מתרת בקרוביו, וכשרה לכהנה,
ואינה צריכה להמתין ג' חדשים מלהנשא. ואם
נשאת לאחר וגרשה או מת, מתרת לחזר לראשון.
ולא עוד, אלא אפלו גרשה הראשון, והחזירה,
ומאנה בו, ונשאת לאחר אחר שמאנה בו, וגרשה
האחר, מתרת לחזר לראשון. שכל היוצאת במאון,
אף על פי שקדמו גט, הרי זו כמי שלא נתגרשה

והשיאוה לדעתה, כיון שאין קדושיה אלא מדרבנן,
אם אינה חפצה בבעלה אינה צריכה ממנו גט,
אלא יוצאת ממנו במאון. אבל אם השיאוה שלא
לדעתה, או אפלו לדעתה, ואינה יודעת לשמר
קדושיה, אפלו מאון אינה צריכה:

ב. איזו היא קטנה שצריכה למאן, מבת שש שנים
עד בת עשר בודקין אותה לפי יפי דעתה אם
יודעת לשמר קדושיה, ושהם קדושין, לא שתשמר
אותם כדרך שמשמרת האגוז והתמרה וכיוצא בהם,
הרי זו צריכה מאון. ואם אינה יודעת לשמר
קדושיה, אינה צריכה למאן, אלא הולכת לבית
אמה כאלו לא נתקדשה מעולם. ופחותה מבת שש,
אפלו היא נבונת לחש ביותר ויודעת לשמר, אינה
צריכה מאון. ויתרה על בת עשר, אפלו סכלה
ביותר, צריכה מאון:

ג. המאון הוא שתאמר: אי אפשי בפלוגי בעלי או
אי אפשי בקדושין שקדשוני אמי ואחי. ואפלו לא
אמרה דבר, אלא הלכה ונתקדשה לאחר כשהיא
קטנה, אף על פי שהיתה נשואה, קדושיה הם הם
מאוניה:

ד. ממאנת, בין מן הארוסין בין מן הנשואין, אפלו
שלא בפני הבעל ושללא בפני בית דין, רק שיהיה
בפני שנים שיעידו על הדבר. ויש מי שאומר,
דלכתחלה בעינן ג':

ה. כשם שממאנת בבעל כך ממאנת ביכם, אם לא
מאנה בבעל:

ו. מאנה בבעל ונשאת לאחר, ממאנת בו. וכן
בשלישי וברביעי, אפלו כמה פעמים, כל זמן
שהיא קטנה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדוש.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות מאון סימן קנה

שולחן ערוך

יג. אם היא בת כ', ולא נולדו בה סימני אילונית
ולא הביאה שתי שערות, חשובה כקטנה עד
שתביא ב' שערות או שתגיע לרב שנותיה שהם
ל"ה שנה ויום אחד, שאז הרי היא אילונית אף
על פי שלא נראו בה סימני אילונית, וחשובה
כגדולה ואינה יכולה למאן:

יד. אין שתי שערות סימן גדלות אלא אם כן באו
מי"ב שנה ואילך, אבל אם באו קדם לכן, אפלו
תוך שנת שנים עשר, חשיבי כשומא, ואינה
נחשבת גדולה על ידם, אלא אם כן הביאה אחרות
אחר שנים עשר שנה. ומיהו, כשמוצאים לה
שערות אחר הזמן, מחזיקין אותה כגדולה אפלו
לחליצה, ולא חשיבין שמא באו קדם הזמן. ויש
אומרים שאם נראו בה ב' שערות קדם שתיים
עשרה שנה, ועודם עליה אחר שתיים עשרה שנה,
אף על פי שלא הביאה שערות אחר שתיים עשרה
שנה, חשובה כגדולה למאון, ואף על פי כן
חשובה כקטנה לחליצה:

טז. כשבודקין אותה, בודקין על ידי נשים כשרות
ונאמנות. ואפלו אשה אחת בודקה, ושומעין לה
אם הביאה ואם לא הביאה, ואפלו היא קרוכה:

טז. שתי שערות צריך שיהיה בעקרון גמות. ואפלו
שתיהן בגמא אחת הרי אלו סימן. נמצאו שתי
גמות זו בצד זו ואין בהן שער, הרי אלו סימן,
חזקה אין גמא בלא שער, ושערות היו בהם
ונשרו:

יז. ב' שערות צריכות שיהיו במקום הערוה. ובית
הערוה פלו מקום סימנים, בין למעלה בין למטה,
בין על אברי הירע עצמן. ויש מי שאומר, שאפלו

ממנו בגט מעולם, ומתרת לחור לו. אבל המגרש
את הקטנה בגט, יש לה כתבה, ואסור בקרובותיה,
ואסורה בקרוביו, ואסורה לכהנה, וצריכה להמתין
שלושה חדשים. ואם נשאת לאחר ומאנה בו,
אסורה לחזר לראשון, מפני שיצאה ממנו בגט, אף
על פי שיצאה מן האחרון במאון, ואין צריך לומר
אם גרשה האחרון או מת. וכן אסורה לאבי
הראשון, ולבנו, ולאחיו, כשאר הגרושות, אף על
פי שיצת מן האחרון במאון. ואם מאנה בראשון,
והחזירה וגרשה ונשאת לאחר ונתאלמנה או
נתגרשה או מאנה בו, אסורה לחזר לראשון
ולקרוביו. שכל שיצת ממנו במאון לבסוף, דינה
כממאנת. וכל שיצת ממנו בגט לבסוף, דינה
כמגרשת:

יח. הממאנת ביכם, אסורה באביו, מפני שנראית
ככלתו בעת שמת בנו ונפלה ליבום. אבל לשאר
קרובים, מתרת. ויש אומרים גם בשאר קרובים.
ומכל מקום אם מאנה באחד מהיבמים, מתרת
לשאר אחין:

יב. עד מתי הקטנה ממאנת, עד שתביא ב' שערות
אחר י"ב שנה, או עד שתלד. וכל זמן שלא
הביאה ב' שערות ולא ילדה, חשובה כקטנה, אפלו
נולדו לה סימני אילונית. אבל אם היא בת
עשרים, ונולדו בה סימני אילונית, חשובה
כגדולה, ואינה יכולה למאן. ובת י"ט שנה
ושלשים יום, דינה כבת כ', דל' יום בשנה חשוב
שנה. ויש מי שאומר, שאינה חשובה בת כ' שנה
עד שתהיה בת כ' שנה פחות ל' יום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות יבום סימן קנו

שולחן ערוך

ועמדה ונתקדשה לאחר, צריכה גט משניהם. ואם ירצו, מגרש ראשון ונושא שני. אבל אם גרש שני, לא יקים ראשון, שמא יאמרו: החזיר גרושתו אחר שנתארסה. ואם בא עליה שני קדם שגרש ראשון, תצא מזה ומזה, ואין הולד מן השני ממזר. ואם בא עליה ראשון קדם שני, הולד ממזר:

כב. יש אומרים דהאדנא יש להחמיר שלא תמאן אחר שתים עשרה שנה, אף על פי שנבדקה ולא נמצאו לה שתי שערות וגם לא בעל אחר שתים עשרה שנה:

הלכות יבום

סימן קנו

איזה נקרא זרע קימא לפטור מן היבום, ובו י"ג סעיפים:

א. מי שמת אחיו מאביו ולא הניח זרע, מצוה ליבם את אשתו, בין שהיא אשתו מן הנשואין בין שהיא אשתו מהארוסין, דכתיב: "פי ישובו אחים יחדו ומת אחד מהם ובן אין לו יבמה יבא עליה":

ב. זה שנאמר בתורה: "ובן אין לו", אחד הבן ואחד הבת, או זרע הבן או זרע הבת, עד סוף כל הדורות, בין מאשה זו בין מאשה אחרת, אפלו היה לו זרע ממזר או ע"א, הרי זה פוטר את נשיו מן החליצה ומן היבום. אבל בנו מהשפחה או מהנכרית, אינו פוטר. ויש אומרים דהני מלי בנו משפחה אחרת, אבל בנו משפחתו, פוטר:

ג. אפלו היה הזרע גוסס או פצוע ממכות שאי אפשר לו לחיות, פוטר:

אחת בגבה ואחת בכרסה, או אחת בקשרי אצבעותיה של יד ואחת בקשרי אצבעותיה של רגל, חשובה גדולה למאון אבל לא לחליצה:

יח. שעור ארך השתי שערות, משיצמחו ויהיו ראויים להנטל בפי הזוג או לקרץ בצפרון, חשובה גדולה למאון. אבל אינה חשובה גדולה לחליצה עד שיהיה בהן כדי לכף ראשן לעקרן:

יט. במה דברים אמורים שיכולה למאן אחר י"ב שנה, כשבדקו אותה ולא הביאה שתי שערות. אבל סתמא, משיש לה י"ב שנה איננה יכולה למאן, תזקה שהביאה שתי שערות. ומכל מקום לא תחליץ עד שיבדקו אותה וימצאו שתי שערות:

כ. במה דברים אמורים שיכולה למאן כשבודקים אותה ולא הביאה, כשלא בעל אחר היות לה שתיים עשרה שנה ויום אחד. אבל אם בא עליה אחר כך, אינה יכולה למאן, שאף על פי שאין מוצאין לה סימנין חוששין שמא נשרו. שהוא ספק דאורייתא, שאם היה ידוע שהיו לה שתי שערות קדם שבא עליה הווי קדושין גמורים, שודאי בעל לשם קדושין, ואם קדשה אחר לא היתה צריכה ממנו גט. וכיון שהוא ספק דאורייתא חוששין שמא הביאה סימנין קדם שבעל, וצריכה גט מספק. ואם מאנה בו אחר שנבעלה, ונבדקה ולא נמצאו לה שערות, ונתקדשה לאחר, צריכה ממנו גט, מספק, ואסורה לחזור לו, ואם נשאת תצא מזה ומזה. והולד, ספק ממזר משניהם:

כא. הביאה שתי שערות אחר שתים עשרה שנה, ולא בעל אחר כך, הווי ספק קדושין. ואם בא להוציאה צריכה גט, מדרבנן. ואם לא גרשה,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

ב

ב

לחודש

אבן העזר

הלכות יבום סימן קנז

שולחן ערוך

ט. מי שזנה עם אשה, בין פנויה בין אשת איש, ונתעברה, ואמר: זה העבר ממני הוא, ואפלו היא מודה לו, הרי זה ספק, וחולצת ולא מתיבמת:

י. האשה שהלך בעלה ובנה למדינת הים, ובאו ואמרו לה: מת בעלך, מתרת לנשא לשוק:

יא. הלכה היא ובעלה ובנה למדינת הים, ובאה ואמרה: מת בעלי ואחר כך מת בני, נאמנת. אבל אם אמרה: מת בני ואחר כך מת בעלי, אינה נאמנת להתיבם, אלא חולצת ולא מתיבמת:

יב. הלכה היא ובעלה בלבד, ובאה ואמרה: נתן לי בן במדינת הים, ומת, ואחר כך מת בעלי, נאמנת. אבל אם אמרה: מת בעלי ואחר כך מת אותו הבן, אינה נאמנת, וחולצת ולא מתיבמת. במה דברים אמורים, כשהיתה פסולה לכהנה, או שאמרה: במערה היינו כשמת ולא היה שם אדם שיעיד. אבל אם אין הדבר בן, לא תחלץ ולא תתיבם עד שיבאו עדים:

יג. הלך בעלה וצרתה למדינת הים, ובאו שנים ואמרו לה: מת בעלך, הרי זה לא תחלץ ולא תתיבם עד שתדע אם ילדה צרתה או לא ילדה. ואם היתה אסורה לכהנה מתחלה, הרי זה חולצת לאחר ט' חדשים:

סימן קנז

דיני גרים ומשמד, ואיזה נקרא אח ליבום, ובו י' מעיפים:

א. מי שיש לו אח מאביו, אפלו הוא ממזר או עובד ע"א, ואפלו הוא קטן, משיצא ראשו ורבו לאויר העולם קדם שימות אחיו, הרי זה זוקק את

ד. מי שמת והניח אשתו מעברת, אם הפילה, הרי זו תתיבם. ואם ילדה ויצא הולד חי לאויר העולם, אפלו מת בשעה שנולד, הרי אמו פטורה מהחליצה ומן היבום. אבל מדברי סופרים, עד שיודע בודאי שכלו לו חדשיו ונולד לתשעה חדשים גמורים. אבל אם לא נודע לכמה נולד, אם היה ל' יום, הרי זה ולד קימא ופטר נשי אביו מהחליצה ומהיבום. ואם מת בתוך שלשים, אפלו ביום השלשים, בין שמת מחלי בין שנפל מהגג או אכלו ארי, הרי זה ספק גמור בן קימא, וצריכה חליצה מדברי סופרים, אבל לא תתיבם:

ה. אם אין ידוע שכלו לו חדשיו אלא על פיה, אינה נאמנת. יבמה שנשאת לשוק, ועדים מעידים שהולד שילדה אחר מות בעלה היה שלשים יום, ועדים אחרים מכחישין ואומרים שלא היה שלשים יום, מתרת לבעלה ואינה צריכה חליצה. ואם אין עדים מעידים שהיה ל' יום, וגם אין עדות ברורה שלא היה ל' יום, אלא קול לעז, לא אסרינן לה בקלא דבתר גשוואין:

ו. האומר: זה בני או יש לי בנים, נאמן לפטר את אשתו, אפלו החזק באחים. ויש אומרים שאם יש עדים שיש לו אחים, אינו נאמן אחר כך לומר שיש לו בנים:

ז. אמר בשעת קדושין, יש לי בנים ובשעת מיתה אמר: אין לי בנים, אינו נאמן לאסרה. ויש מי שאומר שחולצת ולא מתיבמת:

ח. נאמן עד אחד להעיד שנתן לבעלה בן, להתייר לזר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

ב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
ב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות יבום סימן קנח

שולחן ערוך

א. אפלו אָמר הוא בשעת מיתתו: אין לי אָח, הרי זו חוששת, ותמתין עד שיבאו עדים שאָמרו, וישאלו: ט. אשה שאין לבעלה בן ולא אָח, ותמותה ותמיה במדינת הים, ומת בעלה, מתרת לנשא. ולא תישין שמא ילדה תמותה זָכר והיא זקוקה לו. אָבל אם יצאתה תמותה מכאן מעברת, חוששין שמא ילדה זָכר והיא זקוקה לו:

י. אשה שמת בעלה, והיה לו בן במדינת הים, הרי זו מתרת לזר, ואין חוששין שמא מת הבן, אלא העמד אותה על חזקתה:

סימן קנח

באיזה אופן אשה נאמנת להתיבם, ואם עד אחד נאמן, וכו' ו' סעיפים:

א. כשם שהאשה נאמנת לומר: מת בעלי, שתנשא. כך נאמנת לומר: מת בעלי, שתתיבם, והיבם נכנס לנחלה על פיה. אָבל אינה נאמנת לומר: מת יבמי, שתנשא לשוק. ואין האיש נאמן לומר: מת אָחי ואיבם את אשתו. לפיכך, הלכה היא ובעלה ויבמה למדינת הים, ובאה ואמרה: מת בעלי ואחר כך מת יבמי, או מת יבמי ואחר כך מת בעלי, אינה נאמנת:

ב. הלכה היא ובעלה למדינת הים לבד, ובאה ואמרה: נתן לי יבם ומת, בין שאמרה: מת בעלי ואחר כך מת יבמי, בין שאמרה: מת יבמי ואחר כך מת בעלי, נאמנת:

ג. נאמן עד אחד להעיד ליבמה שמת בעלה, ומתיבמת על פיו. או שמת יבמה, שתנשא לשוק. או לומר: מת בעלי ואחר כך מת בנך. ואפלו

אשתו ליבום. אפלו הוא גוסס או פצוע מכות שאינו יכול לחיות מהם, לא תנשא כל זמן שהוא חי. אָבל אם הוא אָחיו מאמו, או שנולד אחר מותו, יבמתו מתרת לשוק. וכן אם היה לו אָח מהשפחה או מהנכרית, אינו זקק את אשתו, אף על פי שהיתה לדתו בקדשה, הואיל והורתו היתה שלא בקדשה:

ב. אפלו קרוב, או אשה, או עבד, או קטן שהוא מכיר ונבון, נאמנים לומר: זה פלוני אָחי פלוני מאביו, וזו היא יבמתו, וחולצים או מיבמים על פיהם:

ג. גרים שנתגירו ועבדים שנשתחררו, אין להם אָחיה כלל, אפלו אָחד מהם הורתו שלא בקדשה ולדתו בקדשה, והשני הורתו ולדתו בקדשה. ואפלו הם תאומים ונולדו בקדשה, אין להם אָחיה עד שיהיו שניהם הורתם ולדתם בקדשה:

ד. נפלה לפני יבם משמד, יש מי שמתיר אם היה משמד כשנשאה אָחיו. ואין לסמך עליו:

ה. אם המת היה משמד, אשתו זקוקה לאָחיו. {

ו. לא היה מחזק באחים, ואמר: יש לי אָחים, אינו נאמן. בא אָחד ואמר: אני אָחיו, אינו נאמן. ואפלו עד אָחד מעיד עליו שהוא אָחיו, אינו נאמן להוציאה מחזקתה:

ז. היה מחזק באחים, ואמר בשעת מיתתו: אין לי אָחים, אינו נאמן. וכן אם אמר על מי שהחזק אָחיו, אין זה אָחי, אינו נאמן:

ח. לא היה מחזק באחים, ויצא קול שיש עדים שייעידו שיש לו אָחים, והעדים במדינה אחרת,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות יבום סימן קנט

שולחן ערוך

בגט, כּדי שלא יהא חוטא נשפּר, וחולץ לה יבמה.
ואם חזר הנזר שגרשה מהארוסין, ונשא אחר
שחלץ לה יבמה, אין מוציאין אותה מידו:

ב. נשאת לזר, אפלו בשוגג, מוציאה בגט, ואפלו
היו לו בנים ממנה. ונאסרה עליו ועל יבמה, וי"ג
דרכים שנתבאר בס' סימן י"ז בה, אלא שאין הולד
ממזר. ויש אומרים שהוא ממזר מדרבנן. ויבמה
חולץ לה, ואחר כך תהיה מתרת לאחרים:

ג. שומרת יבם שזנתה, לא נאסרה על יבמה, אם
הוא ישראל:

ד. נתיבמה בטעות, כגון ששמעה שמת בעלה,
ואחר כך בא. אם היתה נשואתו, אינה צריכה גט
מהיבם, ואם היתה ארוסתו, צריכה גט מהיבם:

ה. היבם אסור בקרובות וקונתו, אפלו מתה קדם
שיבם או יחלץ, בין שהוא יבם אחד, בין שהם
שני יבמים. לפיכך, אם קדש אחד מהם אחות
וקונתו, אסור לו לכנסה, מפני שהיא כאחות
ארוסתו, עד שייבם אחיו או יחלץ לזקוקה ותפקע
הזקה. ויש אומרים דדוקא בקדשה, אבל אם
כנסה, פקעה לה זקה ומתיר לבא עליה קדם
שייבם או יחלץ אחיו:

ו. קדש אשה, ואחר כך מת אחיו שהיה נשוי
אחותה, כונס את אשתו:

ז. קדש אחות וקונתו, ואחר כך מת אחיו שהיתה
גם פן וקוקה לו, ולא נשארה וקוקה אלא לזה,
מוציא ארוסתו בגט ואת היבמה בחליצה. ואם
מתה ארוסתו, חוזרת היבמה להתרה, רצה חולץ
רצה מיבם:

עבד או שפחה או אשה או כותי מסיח לפי תמו,
או עד מפי עד, נאמן להעיד במיתת היבם כמו
שנאמן במיתת הפעל, ודין עדות זו כדין אותו
עדות לענין עדים המכחישים זה את זה במיתת
היבם לכל דבר:

ד. חמש נשים שאינן מעידות זו לזו שמת בעלה,
כך אינן מעידות שמת יבמה:

ה. שתי יבמות שבאו ממדינת היבם, זו אומרת מת
בעלה, וזו אומרת מת בעלה, זו אסורה מפני
בעלה של זו, וזו אסורה מפני בעלה של זו, שאין
יבמתה נאמנת להעיד לה שמת יבמה, כמו
שנתבאר. הנה לאחת מהן עד שמת בעלה, זו שיש
לה עד אסורה מפני יבמה, וזו שאין לה עד
מתרת, שהרי העיד העד שמת יבמה, והיא נאמנת
לומר שמת בעלה. היו לזו בנים ולזו אין בנים,
ולשתיהן אין עדים, זו שאין לה בנים אסורה, וזו
שיש לה בנים מתרת:

ו. לא היו להם לא עדים ולא בנים, והיו כאן יבם
או יבמים ויבמו אותן, ומתו גם הם בלא בנים,
ואין להם אחים אחרים, אסורות להנשא לזר כמו
שהיו בתחלה. אבל אם הניחו אלו בנים, או
שגרשום בגט, מתרות להנשא לזר:

סימן קנט

יבמה שנתקדשה לזר אם יש זקה לאסר בקרובותיו,
ובו ז' סעיפים:

א. הזקוקה ליבם שנתקדשה לאחר בשוגג, נותן לה
הזר שקדשה גט, ויבמה מיבם או חולץ. אם היה
יבמה כהן, שאינו יכול לשא גרושה, תצא מהזר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האר"ז"ל בשער רחמי הקדוש)

אבן העזר

הלכות יבום סימן קס

שולחן ערוך

סימן קס

חיוב מזונות חיבמה וקבורתה, ודין נכסיה
וירשתה, ובו ח' סעיפים:

א. יבמה, שלשה חדשים, נזונת משל בעלה ומעשה ידיה ליבם. מכאן ואילך אינה נזונת לא משל בעל ולא משל יבם. עמד בדין ותבעתו ליבם או לחלץ ונתרצה ליבם וארעו אנס, שתלה או שהצרך לברוח מחמת זמון או מחמת מרדין, חייב במזונותיה בלא שבועה:

ב. הניחה מעברת, הרי זו נזונת עד שתלד. ילדה וילד של קימא, הרי זו נזונת כל ימי אלמנותה, כשאר כל הנשים:

ג. נפלה לפני יבם קטן, אין לה מזונות עד שיגדל:

ד. מעשה ידיה שלה לעולם, אפלו היא נזנת:

ה. נפלו לה נכסים בעודה שומרת יבם, מוכרת ונותנת, וקיים, שאין ליבם בהם פלוס עד שיכנס. ואפלו עשה בה מאמר. והוא הדין אם נשארת אלמנה מן הארוסין, ונפלו לה בעודה ארוסה, שמוכרת ונותנת, וקיים, דלא עדיף יבם מבעל:

ו. אין ליבם פרות בנכסי מלוג של שומרת יבם. ובנכסי צאן ברזל שהכניסה לאחיו, אין לו בפרותיהם אלא מחצה. ויש מי שכתב, שגם בהם אין לו פרות כלל, עד שיכנס:

ז. מתה פשהיא שומרת יבם, יורשיה יורשין נכסי מלוג שלה וחצי נכסי צאן ברזל. ויורשי הבעל יורשים עקר כתבה ותוספת וחצי נכסי צאן ברזל, ויורשי הבעל חייבים בקבורתה:

ח. ראובן שמת, ולו שתי נשים ונשארו יקוקות ליבם, ומתה אחת מהן, אין ליבם שום טענה בבכסים, לפי שהשניה בפניו:

סימן קסא

מי שחיו לו אחים רבים ונשים רבות שמתו אחיו ונפלו נשותיהם לפניו, ובו ט' סעיפים:

א. מי שהיו לו נשים רבות, ומת, ולו אח, ביאתה או חליצתה של אחת מהם פוטרת כלן, ואין היבם יכול ליבם אלא אחת מהן:

ב. היו בהן פסולות לכהנה, אם בא לחלץ אינו חולץ אלא לפסולה ולא לכשרה:

ג. היו לו אחים רבים, ונפלו נשותיו לפניהם, אחד מיבם או חולץ לאחת מהיבמות, והתרו שאר הצרות:

ד. מצוה על הגדול ליבם לא רצה, חוזרין על כל האחים זה אחר זה דרך גדילתן. לא רצה, חוזרים אצל הגדול ואומרים לו: עליך המצוה, או חלץ או יבם. לא רצה לא לחלץ ולא ליבם, כופין אותו לחלץ ואין כופין אותו ליבם:

ה. אמר הגדול: המתינו עד שיגדיל אחי הקטן, או שהיה אחיו חרש ואמר: המתינו עד שיבריא, או שהיה אחיו גדול ממנו במדינת הים ואמר: המתינו עד שיבא, אין שומעין לו:

ו. לא רצה הגדול ליבם אלא לחלץ, והקטן ממנו רוצה ליבם, ביאת קטן עדיפא. אבל אם אין שניהם רוצים ליבם, אלא לחלץ, חליצת הגדול עדיפא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות יבום סימן קסב

שולחן ערוך

כגון שמת אביהם ואחר כך מת אחיו קדם שחלקו.
אבל לא בראוי, כגון אם מת אחיו ואחר כך
אביהם. ואפלו במחזק, אינו נוטל אלא בגוף
הנכסים, אבל אם השביחו הנכסים, אינו נוטל
חלק אחיו באותו שבת, אפלו אם שבחו אחר
יבום, קדם חלקה:

ב. החולץ ליבמתו, הרי הוא כאחד משאר האחים
לנחלה. ואם האב קיים, הוא יורש הכל. ואם מת,
יחלקו האחים ביניהם:

ג. יבם היבם בתוך שלשה חדשים, וילדה לסוף
תשעה חדשים, ספק אם הוא בן תשעה חדשים
לראשון, או בן שבעה לשני, ותובע הספק נכסי
המת, שאומר שהוא בנו. והיבם אומר: אני יורשו
כי אתה בני, יחלקו היבם והספק ביניהם. אפלו
אם אחד מהם מחזק, אין חוששין לחזקתו. ואם מת
הספק קדם חלקה, יחלקו הזקן והיבם. ויש מי
שאומר, שאם אין אבי המת קיים, יטל היבם הכל:

ד. ספק ובני יבם שבאו לחלק בנכסי המת, הוא
אומר: אני בן המת ואטל הכל, והם אומרים:
אחינו אתה ואין לך חלק אלא כאחד ממנו, החלק
שהם מודים לו יטל, והשאר יחלקו ויטל הוא חצי
והם חצי. ויש מי שאומר, שכל הנכסים חולקים
בשורה, הוא מחצה והם מחצה:

ה. ספק ובני יבם שבאו לחלק בנכסי יבם, לאחר
שחלק היבם בנכסי המת, ואומר הספק: אם אחיכם
אני תנו לי חלק ומה שלקחתי מנכסי המת עם
אביכם אחזיר ונתח הכל, ואם איני אחיכם תחזרו
לי נכסי אבי שלקח אביכם, אין חוששין לדבריו:

ז. אף על פי שמצוה בגדול ליבם, אם קדם הקטן
ויבם זכה:

ח. היו לו ארבעה אחים, ומתו, ונפלו נשותיהם
לפניו, אם הוא עשיר ויכול לזונן, אם ירצה ליבם
את כלם, מיבם. ואם לאו, חולץ למי שירצה מהן,
ומיבם למי שירצה מהן, אחת מכל בית:

ט. יבמה שנשארה זקוקה לשני אחים, והגדול הוא
מאנוסי הזמן, והשני יהודי, היהודי קודם לחלץ.
ואם קדם האחר וחלץ, התרה לשוק:

סימן קסב

דיני צרת היבמה וקרובותיה, ובו ח' סעיפים:

א. הכונס את יבמתו, נאסרו צרותיה עליו ועל
שאר האחים, בעשה:

ב. החולץ ליבמתו, נאסרה החלוצה וצרותיה עליו
ועל שאר האחים, בעשה:

ג. החולץ ליבמתו, אסור מדרבנן בקרובותיה, אפלו
בשניות. וכן היא אסורה בקרוביו. אבל האחים
מתרים בכל קרובותיה:

ד. מתר אדם לשא אחות צרת חלוצתו ושאר
קרובותיה:

ה. אסור לשא צרת קרובת חלוצתו:

סימן קסג

המיבם זוכה בנכסי המת, וטענת בני היבם, ובו ח'
סעיפים:

א. המיבם את יבמתו, זוכה בנכסי המת ועומד
במקומו לטל חלקו בנכסי אביהם. ודוקא במחזק,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות יבום סימן קסד

שולחן ערוך

י. לדה ולא תיה שלשים יום, צריכה חליצה אחרת,
שחליצת מעברת לא שמה חליצה, וחולץ לה הוא
או אחד משאר אחין:

ג. ביאת מעברת נמי לא שמה ביאה. לפיכך,
הכונס או חולץ ליבמתו תוך שלשה חדשים, ולה
צרה, לא תנשא עד שתלד זו או שמא תפיל ולא
היתה הביאה או החליצה כלום, והולד אינו פוטר
עד שיצא לאויר העולם:

ד. היבמה לא תתיבם בעת נדתה, אבל חולצת
היא. ואם עבר ויבם ובא עליה בעת נדתה, קנאה:
ה. הכונס את יבמתו ונמצאת מעברת, מפרישים
אותם וממתינים לה, אם הפילה יחזר ויקים:

ו. ולד שלא נגמרו סימניו ולא פלו חדשיו, קרוי
נפל. ואם ילדה ולד שנגמרו סימניו ואין ידוע אם
פלו חדשיו, אפלו מת ביום שנולד, הרי זה
מוציאה בגט וחולץ לה, ואחר כך תהיה מתרת
לאחרים. ואם נתקיים הולד שלשים יום אחר
שנולד, הרי זה ולד של קימא, ואינה צריכה ממנו
גט, מפני שהיא ערוה עליו:

ז. ילדה ולד של קימא לאחר ששה חדשים
משנת יבמה, הרי זה הולד ספק אם בן תשעה
לראשון אם בן שבעה לאחרון. לפיכך, יוציא בגט,
והולד פשר. ואם בא עליה אחר שילדה, ונתעברה
וילדה, אותו ולד ספק ממזר:

ח. כל יבמה שהיא ספק מדבריהם אם יש עליה
זקת יבם אם לאו, כגון יבמה שילדה ולד שלא
נודע שפלו לו חדשיו ומת בתוך ל' יום או ביום
ל', שדינה שתחליץ מספק מדבריהם כמו שנתבאר,
אם הלכה ונתקדשה לאחר או נשאת קדם חליצה

ו. ספק והיבם שבאו לחלק בנכסי הוקן, ואומר
הספק: אני בן המת ויש לי לטל החצי, אין
שומעין לו:

ז. ספק ובני יבם שבאו לחלק בנכסי הוקן, ואומר
הספק: אני בן המת ויש לי לטל החצי, והם
אומרים: אתה אחינו ואין לך אלא השליש, החצי
שהוא מודה להם יטלו, והשליש שהם מודים לו
יטל, והשתות הנשאר יחלקו, יטל הוא חציו והם
חציו:

ח. זקן ויבם בנכסי ספק או ספק וזקן בנכסי יבם,
חולקים:

סימן קסד

שהיבמה לא תתיבם ולא תחליץ תוך שלשה
חדשים, ודין אם נתיבמה ונמצאת מעברת, ובו ח'
סעיפים:

א. היבמה לא תחליץ ולא תתיבם עד שיהיו תשעים
יום ממיתת הבעל, חוץ מיום המיתה ויום היבום
או החליצה. ואם יבם או חליץ תוך זמן זה, ולא
נמצאת מעברת, הרי זה נפטר ואינה צריכה
כלום. אבל לא תנשא לאחר אף על פי שחליצה,
עד שישלימו תשעים יום למיתת הבעל. ואם מת
היבם תוך התשעים יום או אחריהם, יש אומרים
שצריכה להמתין תשעים יום אחר מיתתו. ואם היו
שני יבמים ומת אחד מהם, מתרת להתיבם לשני
תוך תשעים יום למיתתו של זה:

ב. החולץ ליבמתו ונמצאת מעברת, וילדה, אם
הולד של קימא אין החליצה כלום, הוא מתר
בקרובותיה, ולא פסלה מהכהנה, ואם הפילה או

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות יבום סימן קסה

שולחן ערוך

ה. נולדו ביה מומין פשהיא שומרת יבם, אם אינו
רוצה ליבם חולץ לה ונותן לה כתובה:

סימן קסו

מצות יבום שתלך היבמה אחר היבם, ושוקדשנה,
ואם כונס כביאה באיזו ביאה היא נקנית, ובו ט'
סעיפים:

א. היבמה הולכת אחר היבם במקום שהוא שם,
ובית דין נותנים לו עצה ההוגנת לשניהם, אם
ליבם או לחלץ:

ב. מן התורה אין צריך לקדשה, אלא בא עליה.
וחכמים תקנו שלא יבא עליה עד שיקדשנה בפני
עדים, בכסף או בשטר, והוא נקרא מאמר. ואם
בא עליה בלא מאמר, קנה, ואין צריך לחזר
ולקדש, ומכין אותו מכת מרדות:

ג. אין עושין ביה מאמר, אלא מדעתה. וקטנה
שנתאלמנה מהארוסין, אין עושין ביה מאמר אלא
מדעת אביה:

ד. כותב לה כתובה, ואין נכסי היבם משעבדים לה,
שכתבתה על נכסי בעלה הראשון. ואם אין
לראשון נכסים, כתבתה על נכסי היבם:

ה. נולד לו בן ממנה, אין צריך לקרותו על שם
אחיו המת:

ו. כתבת יבמים צריכה שרטוט, מפני הפסוקים
שכותבים בה:

ז. הבא על יבמתו, בין בשוגג, בין לשם זנות, בין
שאנסוהו כותים והדביקוהו ביבמתו בעל כרחו על
ידי קשי, בין שהיה הוא מזיד והיא שוגגת או

חולץ לה יבמה ותשב עם בעלה. ואם נתקדשה
לכהן שהוא אסור בתלוצה, אינו חולץ לה, שאין
אוסרין על זה אשתו משום ספק דבריהם. גרשה
הכהן או מת, הרי זו חולצת לכתחלה, ואחר כך
תהיה מתרת לאחרים:

סימן קסה

איזה מהם קודם או חליצה או יבום, ובו ה'
סעיפים:

א. מצות יבום קודמת למצות חליצה. ואם אינה
רוצה להתיבם לשום אחד מהאחים, בלא טענה
מספקת, דינה כמורדת. ויש אומרים שמצות
חליצה קודמת:

ב. יבמה שנדרה הנאה מיבמה בתי בעלה, או
שנדרה הנאה מפל היהודים, כופין אותו שיחלץ
לה. ואם נדרה לאחר מיתת בעלה, מבקשים ממנו
שיחלץ לה. וכן אם נתכונה בנדרה אפלו בתי
בעלה, כדי שלא ייבם אותה, מבקשים ממנו
שיחלץ לה:

ג. יבמה שתבעה היבם לחלץ, והיא אינה רוצה
אלא לשאר עגונה, אין שומעין לה, אפלו היה
היבם נשוי:

ד. כל יבמה שדינה שתחלץ ולא תתיבם, הרי זו
נוטלת כתבתה. וכן אם היה יבמה מפה שחין או
שאר מומי אנשים שנתבארו בסימן קנ"ד, חולץ
לה ונוטלת כתבתה. ואפלו היו המומין ההם
בבעלה, יכולה היא לומר: לאחיד הייתי יכולה
לקבל ולך איני יכולה לקבל:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות יבום סימן קסז

שולחן ערוך

משהגדיל נשא אחרת, ולא בא על היבמה
משהגדיל, שתיהן חולצות ולא מתבמות:

ג. קטן אינו חולץ, עד שיהיה בן י"ג שנה ויום
אחד ויבדקוהו או וימצאוהו שהביא שתי שערות.
אבל אם היו לו שתי שערות קדם שהגדיל, אינו
נחשב גדול על ידם, אלא אם פן יביא שתי
שערות אחרות אחר שהגדיל. ומפל מקום, אם
מוצאים לו שתי שערות אחר שהגדיל, לא תישינן
שמה אלו היו בו מקדם:

ד. קטנה מבת שלש שנים ויום אחד ומעלה,
ביאתה ביאה לכל דבר. ואם בא עליה יבם,
קנאה. אבל אינה חולצת עד שתהא בת י"ב שנה
ויום אחד ובדקה אחר כך ומצאוה שהביאה ב'
שערות:

ה. יבם קטן שבא על יבמה קטנה, יגדלו זה עם
זה. ואם בא לגרשה קדם שיגדיל, אינו יכול, דגט
קטן אינו גט:

ו. יבמה שנתבמה, ואמרה בתוך ל' יום: לא
נבעלתי, אף על פי שהוא אומר: בעלתי, וגרשה,
כופין אותו שיחליץ לה, הואיל וקדם וגרשה בגט.
ואם עדין לא גרש, כופין אותו שיבעל או יחליץ
ויוציא בגט. גרשה לאחר שלשים יום, והיא
אומרת: לא נבעלתי, מבקשים ממנו שיחליץ לה.
ואם הוא מודה שלא בעל, כופין אותו לחליץ. היא
אומרת: נבעלתי, והוא אומר: לא בעלתי, אינה
צריכה חליצה, שאין זה נאמן לאסרה על כל אדם
אחר שכנסה. וצרתה, לעולם מתרת, אפלו הוא
והיא אומרים שלא בעל, ואפלו בתוך ל' יום:

אנוסה, בין שהיתה היא מזודה והוא שוגג או
אנוס, בין שהיא ערה או ישנה, קנה, אפלו
בהעראה:

ח. במה דברים אמורים, כשנתפון לשם ביאה
בעלמא, ואפלו לא נתפון אלא לביאת בהמה. אבל
אם לא נתפון לשם ביאה כלל, כגון שהוא ישן או
שכור שאינו מכיר כלום, או שנתפון להטיח בכתל
והטיח ביבמתו, או שנתקשה לאשתו ונפל מן הגג
ונתקע ביבמתו, לא קנה. וכן אם הדביקוהו
ביבמתו בלא קשוי, אלא באבר מת, לא קנה:

ט. במה דברים אמורים שביאת שוגג קנה, ביבמתו
שנפלה לו מן הנשואין. אבל אם נפלה לו
מהארוסין, יש אומרים שלא קנה ליורשה ולטמא
לה ולהפר נדריה, ויש מי שאומר דהוא הדין
להעראה:

סימן קסז

דין יבם קטן וחליצתו וכן קטנה, וכו' ו' סעיפים:

א. קטן פחות מכן תשעה, אין ביאתו כלום. ומפן
תשע שנים ויום אחד ואילך, ביאתו קונה ביבמתו
כמאמר בגדול. ובאשה דעלמא אינה קונה כלל.
לפיכך, נשא אשה ומת, פטורה מהחליצה ומהיבום:

ב. בן ט' שנים ויום אחד שבא על יבמתו, אינו
יכול לפטרה בגט, עד שיגדיל ויבא עליה אחר
כך. ואם לא בא עליה אחר כך, ובא להוציאה,
צריכה גט וחליצה. ואם בא עליה כשהוא קטן,
ומת קדם שהגדיל, או מת אחר שהגדיל אבל לא
בא עליה משהגדיל, חולצת ולא מתבמת. ואם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קסח

שולחן ערוך

סימן קסח

משכנסה הרי היא כאשתו, ועל מי חיוב כתבתה,
ובו ט' סעיפים:

א. משיבם היבם את היבמה, הרי היא כאשתו לכל
דבר, שייכול להוציאה בגט ויכול להחזירה:

ב. גרשה והחזירה קדם שפרע לה כתבתה, דינה
כאשה אחרת שגרשה והחזירה, שאין לה אלא
כתבה אחת:

ג. יבמה, כתבתה על נכסי הראשון. לפיכך,
אין היבם רשאי למכור פלוס מפל נכסי אחיו. ואם
מכר או נתן מתנה, או חלק עם אחיו בנכסי המת,
בין קדם יבום בין אחר יבום, לא עשה פלוס:

ד. הניח אחיו פרות מחברים לקרקע, ימכרו, וילקח
בהם קרקע והוא אוכל פרות:

ה. הניח פרות תלושין או מטלטלים, ימכרו, וילקח
בהן קרקע והוא אוכל פרות. והוא הדין אם הניח
מעות. ואפלו אם היה הוא תיב לאחיו מנה,
מוציאין מידו וילקח בהם קרקע והוא אוכל פרות.
ויש אומרים שבפרות תלושין ומטלטלין ומעות,
משתמש בהם כמו שירצה. ואם כתוב בכתבה:
מטלטלי אגב מקרקעי, לדברי הכל ילקח בהם
קרקע והוא אוכל פרות:

ו. הנכסים שביד היבמה, מוציאין אותם מידה
וילקח בהם קרקע והוא אוכל פרות:

ז. אפלו גרשה וכנסה אחר כך סתם, אינו יכול
למכר מנכסי אחיו, אלא אם כן יתנה בשעה
שמחזירה שכתבתה על כל נכסיו. ובלא גרושין,

אם מתרצה לו על מנת שיכתב לה אחריות
כתבתה על כל נכסיו, יכול למכר:

ח. יבמה שלא היה לה כתבה, או שמחלה כתבתה,
זכה בנכסי אחיו, ומוכר ונותן כחפצו, וכשיכניסנה
יכתב לה כתבה מנה, ויהיו כל נכסיו אחראין
לכתבתה כשאר כל הנשים:

ט. יבמה שלא היה לה על בעלה כתבה, מפני
שהיא אסורה עליו, והיא מתרת ליבם, אם רצה
כונס ואין לה כתבה, כדרך שלא היה לה על
בעלה. ודינה עם יבמה בתוספות, כמו שהיה לה
על בעלה. אבל אם לא כתב לה בעלה כתבה [או
שמכרה לו], או שמחלה לו, צריך היבם לכתב לה
כתבה כדרך כל האלמנות:

הלכות חליצה

סימן קסח

כל דיני חליצה בפרטות, ובו נ"ו סעיפים:

א. מצות חליצה בג' דינים ישראלים, ושלא יהיו
קרובים זה לזה ולא ליבם וליבמה. ואפלו הם
הדיוטות, רק שידעו להקרות את היבם והיבמה.
ואם חלצה בפני עמי הארץ שאינם יודעים
להקרות, כשרה:

ב. נמצא אחד מהם קרוב או פסול, או גר, פסול.
ואפלו היה אביו גר ואמו ישראלית, פסול, עד
שיהא אביו ואמו מישראל. ומיהו, חליצה פסולה
מיהא הויא לפסלה על האחים, אפלו בינו לבינה:

ג. לכתחלה מצוה שיוסיפו שנים על הג', ואפלו
השנים הם עמי הארץ:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

ב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
ב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קסט

שולחן ערוך

ואפלו בלא חזקת השכנים, אם יש להם רבוי
שערות, או שהם ארכות כמו שרגילות לאיש גדול
ולאשה גדולה, חזקה שבאו לכלל שנים, וחולצים.
ועל זה סומכים שלא לבדק אם יש גמות
בשערות, מאחר שיש רבוי שערות או שהם
ארכות. ואם הם גדולים בקומה, יש לסמך שהם
גדולים, אפלו לא הביאו כי אם שתי שערות:

יב. ישבו הדינים כמו שצריכים לישב בדין, ויעמדו
לפניהם היבם והיבמה, שמצות חליצה לכתחלה,
מצמד:

יג. מאחר שמסכים היבם לחליץ, יאמרו לו לבטל
כל מודעות שמסר, כמו גבי גט. שאם מסר
מודעא תחלה, החליצה פסולה:

יד. לכתחלה צריך לתת ליבם מנעל החליצה
במתנה. ויש אומרים שיהלך בו מעט, כדי שיהא
נראה כשלו:

טו. המנעל צריך שיהיה פלו של עור. לפיכך,
צריך לתפרו בעור לכתחלה. אבל רצועותיו אין
צריך שיהיו מעור:

טז. צריך לכתחלה שיהא העור קשה קצת, שיהא
דומה קצת לסנדל. ויש אומרים שהתפירה תהיה
מבחוץ. יש אומרים מבפנים, כדי שיהא דומה
לסנדל. ויש אומרים שלא יהא בגד או עור
מבפנים ותפרו בו. ויש אומרים שעושים אותו
מתתיכה אחת, כדי שיהא דומה גם בזה לסנדל:

יז. יש אומרים שלכתחלה עושין אותו מעור בהמה
טהורה:

ד. צריכים הדינים לכתחלה לקבץ מקום לומר:
גלך למקום פלוני לחליץ:

ה. יש קבצים מקום בו ביום, ויש אומרים לקבץ
ביום שלפניו:

ו. אין חליצה כשרה אלא ביום. חליצה בלילה,
חליצתה פסולה:

ז. אין חולצין בשבתות ולא בימים טובים. ומיהו,
בחל המועד, שפיר דמי:

ח. צריך שיכירו שהוא אחי המת, ושהיה בעולמו,
וזאת היא אשת המת. ואפלו אין כאן אלא עד
אחד שמעיד עליהם, או אפלו קרוב או אשה או
עבד או שפחה או קטן שהוא מכיר ונבון, נאמן
בכף:

ט. צריך שידעו הדינים שיש צ' יום משמת הבעל,
חוץ מיום שמת בו ויום שחולצת בו:

י. צריך שידעו שהיבם בן י"ג שנה ויום אחד,
והיבמה בת י"ב שנה ויום אחד, ושהביאו שתי
שערות אחר שהגיעו לזמנים אלו. ואם יש ליבמה
דדים גדולים, אין צריך לבדק אחר השערות. וכן
אם היבם נתמלא זקנו, אין צריך לבדק אחר
השערות. ומשפט שתי השערות ובדיקתו, נתבאר
בסימן קנ"ה:

יא. אין סומכין במנין השנים לא על פי קרובים
ולא על פי נשים, אלא על פי עדים כשרים
להעיד. ויש אומרים שאם החזק בעיני השכנים,
שלא על פי האב, שבא לכלל שנים, או שיצא
עליו קול שבא לכלל שנים, נאמנים להחזיקן
בגדולים, אם בדקום ומצאו להם שתי שערות..

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קסט

שולחן ערוך

כה. אטר ברגלו, יש אומרים שחולץ בשתיים, במנעל של ימין בימין, ובמנעל של שמאל בשמאל. ויש מי שנסתפק לומר שאין לו תקנה:

כו. ינעל המנעל על רגלו כשהוא יחף, ולא על בתי שוקים, שלא יהא מעל דמעל. ומטעם זה יש מן הדקדקים שלא יהא טיט דבוק במנעל מבפנים, וגם מטעם זה יש מצריכים לרחץ רגלו הימנית יפה יפה:

כז. יש מי שאומר, שהיבם קושר כנף המכנסים למעלה משוקו:

כח. ינעל המנעל ויכרך הרצועות סביב למנעל ברגלו, ויקשר שניהם יחד שני קשרים זה על זה, ועניבה עליהם. וצריך שיהיה הקשר על בשר שוקו, ולא על אזני המנעל, לכך צריך שיחתך במנעל לפניו ולאחריו כמו פגימה, כדי שתהא הרצועה החוזרת דבוקה ממש על רגלו יחף. ויסבב הרצועות פעמים סביב לשוק, עד שישונו ראשי הרצועות, על השוק ערם. ויהיו הקשרים על פני השוק ולא מאחוריו. ויכניס הקשרים בנקבים שבאזנו השניה:

כט. מלמדין אותה ואת היבם לקרות, עד שהוא והיא יהיו רגילים, ותהיה יכולה לקרות "לא אבה" בנשימה אחת. ויש מי שאומר, שצריך גם פן שהוא יהיה יכול לומר: "לא חפצתי" בנשימה אחת. ויקראו אותה, והיא מעמד, בלשון הקדש: "מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל לא אבה יבמי" ויקראו אותו, והוא מעמד. לא חפצתי לקחתה:

יח. יהיו בו שתי רצועות לקשרו בהם, אחת בצד זה ואחת בצד זה. ויש אומרים שרצועות אלו יהיו לבנות:

יט. יעשו בו כמין קשר, שקורים חמרתא, בצד האחד, שיכנס בנקב שבצד האחר כדי להדקו יפה. ויש אומרים שיעשו שלשה קשרים בענין זה, ולפחות שתיים:

כ. יש אומרים שלא יהיה לו לשון כמו שרגילים לעשות במנעלים, כדי שלא יהא מעל דמעל:

כא. יהא עשוי לצורת רגל ימנית, וינעלו ברגלו הימנית. ויהיה למדת רגלו, שלא יהא גדול עד שאין ראוי לילך בו, ולא יהיה קטן עד שאינו מכסה רב הרגל. ולא יהיה קרוע עד שאינו יכול לילך בו:

כב. חלצה בסנדל של עץ או של שעם שאינם מחפים עור, או ברגל שמאל, או שהיה מנעל גדול עד שאינו יכול לילך בו, או קטן שאינו מכסה רב רגלו, או קרוע שאינו יכול לילך בו, או בסנדל שאין לו עקב, או באנפליא של בגד, חליצתו פסולה:

כג. מנעל של עובדי אלילים שמנחים אותו לרגלי הצורה ומהלכין אותה בו, לא תחלץ בו. ואם חלצה, חליצתה כשרה. אבל בשל תקרבת עבודה זרה, או של עיר הנדחת, או שנעשית לתכריכי המת, אם חלצה, חליצתה פסולה:

כד. שולט בשתי רגליו, וכן היא בשתי ידיה, יעשו בשל ימין:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קסט

שולחן ערוך

לח. תעמד אצל פתל או אצל עמוד וישען בו, וידחק רגלו בקרקע, ותתיר קשרי המנעל, ואחר כך הקרסים, הפל בידה הימנית, ותתפס רגלו בידה השמאלית, ותהיה שומטת המנעל מן העקב בידה הימנית, ותחליץ כל המנעל גם בידה הימנית, וכל זה בלי סיוע יד שמאלית. ובכל זה לא תהיה יושבת, ולא על ברפיה, אלא תהיה מעמד, ותכף עצמה. ומשלכת המנעל לארץ:

לא. גדתם, חולצת בשניה:

לב. יש אומרים, שאם לא דחק רגלו בקרקע, חליצתה פסולה:

לג. התיר הוא הקשר, ושמטה היא המנעל מרגלו. או שהתירה היא, ושמט הוא, חליצתה פסולה:

לד. היתה רגלו עקמה לאחור, או הפוכה על צדה, או שמהלך על אצבעות רגליו, אינו חולץ:

לה. חליצה מן הארובה ולמטה, חליצתה פשוטה. מן הארובה ולמעלה, חליצתה פסולה. ויש אומרים דאקשירה קאי, שאם היה הקשר למעלה מהארובה, פסולה. אבל אם נקטעה רגלו, אפלו מן הארובה ולמטה, אינו חולץ. ויש אומרים דבנקטעה רגלו מירי, שאם נקטעה למטה מהארובה ונשאר כל כך משוקו שיכול להכניס בו המנעל ולקשרו למטה מהארובה, חולץ:

לו. קרעה המנעל מעל רגלו, או ששרפתו, פסולה:

לז. היה לבוש שני מנעלים, וחליצה העליון, אף על פי שקרעה התחתון עד שנתגלית רגלו, חליצתה פסולה:

לט. רקקה וקלטתו הרוח קדם שהגיע נגד פניו, כגון שהיא ארבה ממנו, צריכה לירק פעם אחרת. אבל לאחר שהגיע הרק נגד פניו, אפלו לא הגיע לארץ, פשוטה. לפיכך, אם הוא ארץ והיא קצרה, קרינן בה שפיר "בפניו":

מ. יבמה שרקקה דם, אינה צריכה לירק פעם אחרת. ויש אומרים דדוקא במוצצת, משום דאי אפשר לה בלא צחצוחי רק:

מא. אכלה שום או גרגר וכיוצא בו, מדברים המרבים רק, והיה רק זב מפיה, אינו כלום. ונהגו למנעה מלאכל כלום:

מב. אחר כך מקרין אותה מעמד: "ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אהיו, ונקרא שמו בישראל בית חלוץ הנעל". ומצוה לכל העומדים לומר: "חלוץ הנעל", שלש פעמים. ויש אומרים שגם היבמה תאמר כן:

מג. נמצא סדר החליצה: קוראה "מאן יבמי", וקורא "לא תפצתי לקחתה", וחולצת, ורוקקת, וקוראה "ככה יעשה לאיש" ואין הסדר מעכב. ולא עוד, אלא אפלו לא קראה ולא רקקה, אלא שחלצה בלבד, החליצה פשוטה. במה דברים אמורים, כשהיו יכולים לדבר, שהרי הם ראויים לקרות. אבל אדם ואלמת וקטנה, אינם חולצין, ואם חלצו, חליצתן פסולה. ואינה פשוטה וקטן, שלא עשו כלום, שאינה נפסלת לאחים ויכולה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (הארי"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קסט

שולחן ערוך

שהחליצה פשרה אף אם לא תתן לו, מכל מקום
חיבת לתן לו, כשאר שכר שכיר לעשות מלאכתו.
אבל אם יש טענה שאינה חפצה בו מפני שאינו
הגון לה, והוא חייב לחלץ אלא שאינו רוצה,
והטעוהו שיחלץ לה על מנת שתתן לו מאתים זוז,
אינה חיבת לתן לו כלום:

נא. אמרו לו: חלץ לה ובכך אתה כונסה, או
שאמרו לה: חלץ לה שזו מצוה היא ואינה מפסדת
עליך כלום, ואם תרצה אחר כך ליבם, תיבם,
וכיוצא בדברים אלו, אינה חליצה להתירה, כיון
שלא נתפון להתירה, אבל נפסלה בכך מלהתיבם,
וכופין אפלו בשוטים לחלץ לה חליצה כשרה:

גב. אמרו לו: האשה הזאת אינה רוצה בך דרך
יבום, אלא חלץ לה ועקר וקתה הימנה והיא
נשאת לך דרך נשואין, יש מי שאומר שחליצתה
כשרה:

גג. דין חליצה מעשית על ידי ישראל או על ידי
עכו"ם, דינה כדין גט מעשה, שנתבאר בסימן
קל"ד:

גד. מסר מודעא על החליצה, אינה חליצה בטלה,
אלא חליצה פסולה היא:

גה. חליצה פסולה פוסלת על כל האחים, ופוסלת
לכהנה, ואוסרת עליו כל קרובותיה, ואינה נשאת
לזר עד שתחלץ חליצה כשרה. עברה ונשאת לזר
קדם שתחלץ, חולץ לה חליצה כשרה והיא תחת
בעלה, ואין מוציאין אותה ממנו, מכל מקום
מפרישין אותה מבעלה עד שיחלץ לה היבם:

גו. לאחר שחלצה, כותבין לה בית דין שחלצה
בפניהם, גט חליצה. ואם לא כתבוהו לה, כל

להתיבם להם או לו. ויש אומרים דהוא הדין
לחליצת חרש וחרשת שאינה כלום. ויש אומרים
שחליצתן פסולה, כמו של אלם ואלמת:

מד. צריך שיכנונו היבם והיבמה שתהא מתרת לזר
בחליצה זו. נתפון הוא ולא היא, או היא ולא
הוא, לא התרה. אבל חליצה פסולה היא לפסלה
על האחים. לפיכך, יבמה שגדלה בין האחים,
וראינו שחלצה נעלו של אחד מהם, אסורה
להתיבם, שמא פונו לשם חליצה. וצריכה חליצה
כשרה, להתירה לזר. אבל כל זמן שלא ראינו
שחלצה לאחד מהם, מתרת להתיבם, ואין חוששין
שמא חלצה:

מה. וכן אם רקקה לפני היבם בפני בית דין,
נפסלה מלהתיבם. ויש מי שאומר, דהני מלי
כשרקקה רק, אבל אם רקקה דם, ואין רק מערב
בו, אינה נפסלת בכך:

מו. יש מי שאומר, שיש לזהר שלא תירק היבמה
לפני היבם קדם חליצה, כדי שלא תהא חליצה
פסולה ותהא צריכה לחזור על כל האחים:

מז. אם קראה לבד, לא נפסלה בכך מלהתיבם:

מח. הסומא, אינו חולץ לכתחלה. ואם חלץ,
חליצתו כשרה. ויש מי שאומר, שאם אין אח אלא
הוא, חולצת לכתחלה:

מט. קטנה שחלצה לגדול, חליצתה פסולה ונפסלה
על כל האחים:

נ. חליצה מטעת, שאומרים לו: חלץ לה על מנת
שתתן לך מאתים זוז, החליצה כשרה, אפלו אינה
נותנת לו כלום, ואפלו כפל התנאי. ואף על פי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות חליצה סדר חליצה בקצרה, ובו נ"ז סעיפים אבן העזר

ט. המקום שיקבעו לחליץ שם, צריך שיהיה בגבה של עיר, כלומר: מקום מפרסם:
י. ביום שקובעים מקום, שולחים הדינים להזהיר ליבמה שביום החליצה לא תאכל שום דבר עד שתחליץ:
יא. אין חולצין בלילה, ולא בשבת ולא ביום טוב, ולא בערבי שבתות וימים טובים:
יב. ביום החליצה יבאו החמשה דינים למקום שקבעו, והשלישה דינים הראשונים ישבו על ספסל אחד והשנים הנוספים ישבו מפגגדם בספסל אחר, והיבם והיבמה עומדים באמצע:
יג. מביאים עוד אנשים שיהיו שם בעת החליצה, ולפחות יהיו ה', שנמצא עם הדינים הם עשרה:
יד. וכל הבאים שם צריכין לישב מרחוק מהדינים:
טו. וזהירו בית דין את היבמה שלא תירק בפני היבם עד שתחליץ:
טז. צריך שהיבם והיבמה לא יהא שום אחד מהם קטן, ולא חרש שאינו שומע ואינו מדבר, ולא אלם, ולא שוטה:
יז. צריך שלא יהא היבם החולץ סומא, אם יש לו אף שאינו סומא:
יח. צריך שלא תהא רגל היבם עקמה לאחור או הפוכה על צדה, וגם שלא יהא מהלך על אצבעות רגליו:
יט. אם היבם הוא גר, צריך שידעו אם היתה הורתו והורת אחיו המת, ולידתם, בקדשה:
כ. צריך שידעו אם הניח המת זרע:

שנים שראו החליצה יכולים לכתבו, אף על פי שאינם מכירים לא היבם ולא היבמה. שבית דין לא חלצו בפניהם אם לא היו מכירים. וצריכין לשרטטו, מפני מקראות שבו:
סדר חליצה בקצרה, ובו נ"ז סעיפים
א. מצות חליצה בג' דינים, אפלו הם הדיוטות, ובלבד שיהיו יודעים להקרות:
ב. וצריך שיהיו שלשתם אזרחי ישראל. כלומר, ששום אחד מהם לא יהיו אביו או אמו גרים:
ג. ושלא יהיו קרובים זה לזה, ולא ליבם ויבמה. ואפלו אם נשואים שתי בנות אחים, או שתי בנות אחיות, או אשה ובת אחותה, יש להקפיד, מפני מראית העין:
ד. ושלא יהא שום אחד מהם פסול לדון דיני ממונות:
ה. אחר שיועדו יחד הג' דינים, יוסיפו עליהם שנים לפרסומי מלתא, ואפלו הם עמי הארץ שאינם יודעים להקרות, או שהם קרובים קרבה שאינה פוסלת מן הדין. אבל כל שאר דברים פוסלים בהם כמו בשלשה הראשונים:
ו. ויקבעו מקום לחליצה, שיאמרו הג' לשנים הנוספים: גלך למחר ונשב במקום פלוני כדי לחליץ שם. {
ז. קביעות מקום, צריך שיהיה בערב יום שלפני החליצה:
ח. אם החליצה ביום ראשון, אין קובעים מקום ביום השבת, כי אם מערב שבת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות חליצה סדר חליצה בקצרה, ובו נ"ז סעיפים אבן העזר

א. צריך שיבטל כל מודעות שמסר על חליצה זו.
וכן צריך לפסל כל עדים שיעידו שמסר מודעות על חליצה זו. וכך יאמר לו החכם ליבם: אמר: הריני מבטל כל מודעי ומודעי דמודעי עד עולם שמסרתי על חליצה זו, וכל דברים שמסרתי שהם כשיתקיימו גורמים לבטל חליצה זו הרי הם בטלים. וכן אני מעיד על עצמי שלא מסרתי שום דבר שתפסל חליצה זו מחמתו. והריני פוסל כל עד או עדים שיעידו שמסרתי או שאמרתי שום דבר שיתבטל חליצה זו או יורע כחה מחמתו:

ב. צריך לבית דין שיזוהרו שלא תעלה בידם חליצה פסולה:

ג. צריך לשאל ליבמה אם אכלה או שתתה היום:

ד. יקח החכם המנעל בידו ויבדקנו, שלא יהא שום טיט דבוק בו מבפנים,

ה. ויצוה ליבם לרחץ רגלו הימני יפה:

ו. ייקשר היבם כנף המכנסים למעלה משוקו:

ז. יתן בעל המנעל ליבם המנעל במתנה,

ח. ינעלנו היבם ברגלו הימני כשהוא יחף, בלא בתי שוקים, אלא דבוק לבשרו:

ט. יכניס קרסי המנעל בלולאות:

י. יכרף הרצועות פעמים סביב שוקו מן הארפקה ולמטה, ויכניסם בנקבים שבמנעל בענין שיעשו הרצועות בבשר שוקו מאחוריו:

יא. יקשר השתי רצועות על בשר השוק מלפניו, שני קשרים זה על גב זה, מהדקים, ועניבה עליהם:

כא. צריך שידעו בית דין אם יבם זה הוא אחי המת מאב, ואם היתה להם ישיבה אחת בעולם:

כב. צריך שידעו אם יבם זה הוא גדול האחים:

כג. צריך שידעו אם היא זאת אשת המת אחיו של זה:

כד. להעיד על דברים אלו נאמן עד אחד, ואפלו אשה או עבד או שפחה, או קטן שהוא מכיר ונבון:

כה. צריך שידעו בית דין אם יש צ"ב יום שמת הבעל:

כו. צריך שידעו אם היבם אטר רגל:

כז. צריך שידעו אם היבמה אטרת יד ימינה:

כח. מושיבים היבם והיבמה תחלה. ואחר כך יאמר להם: עמדו:

כט. יעמדו היבם והיבמה על רגליהם. ואם היבמה תפצה ביבום, יאמרו ליבם: אי ניקח לך חליץ, אי ניקח לך יבם, והוא ישיב שאינו תפץ ביבום. ואם היבם תפץ ביבום, והיבמה אינה תפצה, או שהיא מאותם שחולצות ולא מתלבמות, מלמדים אותו תחלה שישב שאינו תפץ ליבם. וכך יאמרו לו: אתה תפץ לחליץ ליבמתך זו, והוא משיב: הן:

ל. צריך שידעו היבם והיבמה שפחליצה זו היא מתרת לשוק:

לא. צריך שלא יהא אנוס לחליץ:

לב. אם נשבע לחליץ או שלא לחליץ, מתירין לו קדם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

ב לחודש

גלין ב

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קע

שולחן ערוך

הרק כשיוצא מפיה עד שיגיע לפני ה'כם על הארץ:

גד. מקרין אותה בלשון הקודש: "ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אהיו, ונקרא שמו בישראל בית חלוץ הנצל"

גה. וכל העומדים שם עונים ואמרים: "חלוץ הנצל" ג' פעמים:

גו. יחזיר ה'כם הנמצעל לדינים. ואמרים הדינים: "יהי רצון שלא תבאנה בנות ישראל לא לידי חליצה ולא לידי יבום":

גז. מצאתי כתוב בסדר אשכנזי: כשיעמדו יאמר הרב: "בא"י אמ"ה אקב"ו במצות וחקים של אברהם אבינו". והטעם, מדאמרין בפרק פסוי דם, בשכר שאמר אברהם "ועד שרוך נצל", זכו בניו למנועל של חליצה. ויש לאמרו בלא הזכרת שם ומלכות:

סימן קע

דין גט אחר גט ומאמר אחר מאמר, וכו' כ'

סעיפים:

א. היבמה שנתן לה ה'כם גט פריית, פסלה ופסל צרותיה עליו ועל שאר האחים, מדבריהם. וכל גט שפוסל אשתו מהכהנה, פוסל יבמתו מהיבום. ואינה מתרת לזר, עד שיחליץ לה:

ב. וכן המאמר, אינו קונה בה קנין גמור. שאם בא להוציאה אחר המאמר, צריכה גט למאמר, וחליצה להפקיע הזקה:

מד. צריך שילך ה'כם במנועל ברגלו ארבע אמות:

מה. יעמידו ה'כם אצל כותל או עמוד לשען בו:

מו. בכל עניני החליצה, בין בקריאה בין בחליצה בין ברקיקה, יהיו הדינים יושבים וה'כם והיבמה עומדים:

מז. מלמדין אותה ואת ה'כם לקרות, עד שהוא והיא יהיו רגילים, ותהיה יכולה לקרות: "לא אבה" בנשימה אחת:

מח. מקרין ליבמה: "מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל לא אבה יבמי" ומקרין אותה מלה במלה זו אחר זו, רק "לא אבה" יקראוהו בפעם אחת. וקריאה זו ושאר קריאות צריכים להיות בלשון הקודש:

מט. מקרין ל'כם: "לא תפצתי לקחתה":

נ. צריך שביין ה'כם דברי היבמה ומה הוא משיב:

נא. ישען ה'כם לכותל או לעמוד שאחריו, וידחק רגלו בקרקע:

נב. ונגשה יבמתו אליו, ומתרת קשירות המנועל בידה הימנית בלא סיוע השמאלית, ואחר כך תתיר הקרסים, ותתפס רגלו בידה השמאלית, ותגביהנו מן הארץ, ותשמיט המנועל מן העקב, וגם תחליץ כל המנועל בידה הימנית בלי סיוע השמאלית, וגם בלי סיוע ה'כם, לא בידו ולא ברגלו, ומשלכת המנועל בארץ, ובכל זה תהיה גם היבמה מעמד, כפופה אבל לא יושבת, ולא על ברפיה:

נג. תעמד היבמה נגד ה'כם, וירקה בארץ כנגד פניו רק גדול. וצריכין הדינים החמשה לראות

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
ר"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קע

שולחן ערוך

[בקרובות] במעשה שנעשה אחר המאמר, ולהצריך
גט למאמר וביאה שנעשה אחריו:

ז. וזה תקנתם: עשה בה מאמר ונתן לה גט,
צריכה חליצה. עשה מאמר וחליץ, צריכה גט. עשה
מאמר בזו ונתן גט לזו, נותן גט לבעלת המאמר,
והוא או אחיו חולצים לאחת מהן, ותפטר האחרת.
ויש מי שאומר, ששתייהן צריכות חליצה:

ח. עשה מאמר בזו, ובעל הוא או אחיו לזו, בעלת
המאמר צריכה גט, וכן השניה צריכה גט, וצריך
לחליץ לאחת מהן:

ט. וכן אם נתן לה גט, ואחר כך בא עליה או
עשה בה מאמר או בחברתה, או שחליץ לחברתה,
או שאחר הגט שלו עשה בה אחיו מאמר או בא
עליה, או חליץ לה או לחברתה, מועיל מה
שנעשה אחר הגט לאסר בקרובותיה ולהצריך גט
למאמר שנעשה אחריו:

י. וזה תקנתם: נתן לה גט ואחר כך בא עליה או
עשה בה מאמר, צריכה גט וחליצה:

יא. נתן לה גט, ואחר כך בא הוא או אחיו על
צרתה, או שעשו בה מאמר, זו שבא עליה או
שעשה בה מאמר, צריכה גט, וצריך חליצה לאחת
מהן לפטר שתייהן:

יב. הבעילה קונה קנין גמור, וכן החליצה דוחה
דחיה גמורה. לפיכך, אין המעשה שנעשה
אחריהם, מועיל, לא לפסל את זו ולא לאסר
בקרובותיה. פיצד, בא על יבמתו, וחזר הוא או
אחיו וחליץ לה או לצרתה, אין אותה חליצה
כלום. וכן אם אחיו חזר ונתן גט לה או לצרתה,
אינו כלום. וכן אם חזר ועשה בה מאמר או בעל

ג. מאחר שאין מאמר קונה קנין גמור, ולא גט
דוחה דחיה גמורה, לפיכך, מועיל המעשה שנעשה
אחר כך, הן גט אחר גט, הן מאמר אחר מאמר,
או גט וחליצה וביאה אחר המאמר, או מאמר
וביאה וחליצה אחר גט, בין ביבם אחד ושתי
יבמות, בין ביבמה אחת ושני יבמים, בין בשתי
יבמות ושני יבמים:

ד. פיצד, יבם שנתן גט ליבמתו, וחזר ונתן גט
לצרתה, נאסר בקרובות שתייהן. או שני יבמין
שנתנו שניהם גט ליבמה אחת, זה אחר זה, שניהם
נאסרו בקרובותיה. או שני יבמים ושתי יבמות,
כל אחד נתן גט לאחת, כל אחד נאסר בקרובות
של אותה שנתן לה גט:

ה. כשבאים להוציאה, למאן דאמר חליצה פסולה
צריכה לחזר על כל האחים, בשני יבמים ויבמה
אחת צריכה חליצה מכל אחד ואחד. ויש מי
שאומר, דהוא הדין ביבם אחד ושתי יבמות, ונתן
גט לשתייהן, שצריך לחליץ לשתייהן. ולמאן דאמר
חליצה פסולה אינה צריכה לחזר על כל האחים,
אפלו בשני יבמים ויבמה אחת, די בחליצה אחת:

ו. וכן יש מאמר אחר מאמר, שאם עשה מאמר בזו
ואחר כך בזו, או אחים עשו מאמר בה או
בחברתה, כל אחת צריכה גט למאמר, וחליצה
לאחת מהם לפטר את שתייהן. וכן אם עשה מאמר
בזו, ואחר כך נתן גט, או חליץ לה או לצרתה,
או שבא על צרתה, או שאחר המאמר שלו נתן לה
אחיו גט, או חליץ לה או לצרתה, או שבא עליה
או על צרתה, מועיל מה שנעשה אחר מאמר
לאסר בעלת המאמר, ולאסר (בקרובותיה)

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בא
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קע

שולחן ערוך

טז. ביאת בן תשעה כמאמר בגדול. לפיכך, בא על היבמה, פסלה על כל האחים. ואם אחר שבא עליה חזר אחיו הגדול ובא עליה או על צרתה, או עשה מאמר או נתן גט או חלץ לה או לצרתה, פסלה על הקטן. וכן אם חזר הקטן ובא על צרתה, או שאחיו בן ט' בא עליה או על צרתה, פסלה עליו כדין מאמר אחר מאמר. וכן אם עשה הגדול מאמר ביבמה, וחזר אחיו בן ט' ובא עליה או על צרתה, פסלה כדין מאמר אחר מאמר. ומאמר של בן ט' אינו חשוב כמאמר הגדול, ואינו מועיל אלא בתחלה, אבל לא בסוף. כיצד, עשה קטן מאמר, מועיל לפסלה על האחים. אבל אם עשה הגדול מאמר, וחזר בן ט' ועשה מאמר בה או בצרתה, אינו מועיל לפסלה על האח הגדול. אבל מאמרו של בן ט', אחר מאמר בן ט', אכא למימר שמועיל, כיון שמאמר הראשון מבן ט'. וגט וחליצה, אין לקטן כלל, לא בתחלה ולא בסוף:

יז. גדול שעשה מאמר ביבמה או נתן לה גט וקנה צרה, כשבא לחלץ לאחת מהן ולהתירן, אין חליצת בעלת הגט או בעלת המאמר פוטרת הצרה. אבל חליצת הצרה פוטרת לבעלת הגט לגמרי, ולבעלת המאמר מחליצה, וצריכה עוד גט למאמרה. ואם עשה מאמר בזו ונתן גט לזו, חולץ לאיזו שירצה ופוטר השניה, כמו שנתבאר:

יח. מי שנפלו לפניו שתי יבמות מבית אחד, האחת שניה ליבם ואחרת כשהוא מיבם מיבם לאחרת, כשהוא חולץ חולץ לשניה. ויש מי שאומר, שאם חלץ לאסורה, לא התרה צרתה. חלץ לצרה, התרה האסורה:

אינו כלום. אבל אם בא הוא או אחיו על צרתה, או עשה בה מאמר, צריכה גט:

יג. וכן אם חלץ ליבמתו, וחזר הוא או אחיו וחלצו לצרתה, אין אותה חליצה כלום לאסר בקרובותיה. או שני יבמים שחלצו ליבמה אחת, זה אחר זה, אין חליצה אחרונה כלום, ומותר בקרובותיה. אבל אם אחר שחלץ ליבמתו, בעל, או קדש הוא או אחיו אותה או צרתה, תפסי להו קדושין בהם וצריכה גט, בין קדשה לשם אשות כגון שקדשה סתם, בין לשם יבמות כגון שאמר לה: הרי את מקדשת לי לזקת יבמים:

יד. הא דאין מעשה מועיל אחר ביאה, דוקא בביאה כשרה שלא קדם לה מעשה אחר. אבל ביאה פסולה, כגון שנתן גט לזו ובעל את זו, או עשה מאמר בזו ובעל את זו, מועיל מעשה שיעשו אחריה, שאם יחלץ הוא או אחיו לשלישית, יאסרו בקרובותיה, וגם היא לא סגי לה בגט, דאכתי נשאר בה זקה. אבל חליצה, אפלו היא פסולה, שקדם לה מעשה אחר, כגון שנתן גט לזו או מאמר בזו, ואחר כך חלץ לה או לצרתה, אפלו הכי אין מועיל אחריה, אם חזר הוא או אחיו וחלץ לה או לצרתה. אבל אם בעל או קדש, תפסו בה:

טז. עשה מאמר ביבמתו ואחר כך נתן לה גט לזקתה, פסלה עליו ועל כל האחין, וצריכה גט למאמרה וחליצה לזקתה. נתן לה גט למאמרה ולא לזקתה, נשארה זקוקה כמו שהיתה, ואינה מתרת אלא לשאר אחים, אבל המגרש אסור בה. ויש אומרים שמתרת אף למגרש:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

במסר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כא
לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קעא

שולחן ערוך

ב. היו שתייהן חרשות או קטנות, ביאת אחת מהן פוטרת צרתה:

ג. היתה אחת גדולה ואחת קטנה, ביאת גדולה או חליצתה פוטרת הקטנה, ואין ביאת הקטנה פוטרת את הגדולה:

ד. אחת פקחת ואחת חרשת, ביאת הפקחת או חליצתה פוטרת את החרשת, ואין ביאת החרשת פוטרת את הפקחת:

ה. היו שתייהן קטנות, ובא היבם על אחת מהן, וחרו הוא או אחיו ובא על השנייה, לא פסל הראשונה עליו, אבל אסור לו לקיים השנייה, אלא מלמדין אותה שתמאן, ויקיים הראשונה:

ו. וכן אם היו שתייהן חרשות, אין ביאת השנייה פוסלת הראשונה, והשנייה אסורה לו ויוציאנה בגט:

ז. קטנה וחרשת, שבא היבם תחלה על הקטנה, וחרו ובא הוא או אחיו על החרשת, לא פסל את הקטנה, והחרשת צריכה גט, שביאת הקטנה מעלה מביאת החרשת, שהקטנה ראויה לאחר זמן. לפיכך, יקיים הקטנה שנבעלה תחלה:

ח. בא על החרשת, וחרו ובא הוא או אחיו על הקטנה, פסל את החרשת. ומלמדין את הקטנה שתמאן בו, ויוציא החרשת בגט:

ט. אחת פקחת ואחת חרשת, בא היבם על הפקחת, וחרו ובא הוא או אחיו על החרשת, לא פסל הפקחת, והחרשת צריכה גט. בא היבם על החרשת, וחרו ובא הוא או אחיו על הפקחת, פסל

יט. יבמות רבות הפאות מבית אחד, פיון שנבעלה אחת מהן בעילה כשרה, או נחלצה חליצה מעלה, התרו הכל ונסתלקה זקת היבם מעליהן. ואם נבעלה אחת מהן בעילה פסולה, או נתן לה מאמר פסול, נאסרו כלם ליבום, וצריכה גט זו שנבעלה או שנתן לה מאמר, וצריכה כל אחת מהן חליצה להתיירה לזר, שאין זקת היבום מסתלקת בבעילה פחותה. נחלצה אחת מהן חליצה פחותה, התרה להנשא לזר אותה שנחלצה, אבל צרתה אסורה עד שתחליץ גם היא, או עד שיחלצו כל האחים לראשונה שנחלצה החליצה הפחותה, שאין חליצה פחותה מסלקת זקת יבום מבית זה, עד שתחזור על כל האחים, או עד שתחליץ כל אחת מהן. והו דעת הרמב"ם, ונחלקו עליו

כ. שני יבמים שיבמו שתי יבמות הפאות מבית אחד, ולא נודע מי יבם תחלה, שניהם יוציאו בגט, ויתרו לזרים, ואסורות ליבמים. לפיכך, ראובן שהיו לו שתי נשים, אחת בעכו ואחת בצור, ושמעון ולוי אחיו, האחד בעכו והאחד בצור, ושמעון שמת ראובן לא ייבם אחד מהם עד שידע מה עשה אחיו. קדם אחד מהם ויבם, אין מוציאין מידו עד שידע שאחיו יבם תחלה:

סימן קעא

דין שתי יבמות חרשות או קטנות, ובו י' סעיפים:

א. מי שהיה נשוי יתומה קטנה וחרשת, ומת, ונפלו לפניו אחיו ליבום, אין ביאת אחת מהן פוטרת צרתה. וכיצד תקנתם, מלמדין הקטנה שתמאן בו, וכונס את החרשת. ואם רצה לגרשה, כותב לה גט אחר שיבא עליה, ומתרת לזר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קעב

שולחן ערוך

ו. בני כמה שנים יהיו לשיהיו גדונים כאילונית
וסריס על פי סימנים הללו, נתבארו בהרמב"ם
פ"ק שני מהלכות אשות, ובסימן קנ"ה:
ז. מי שחתכו או נתקו או מעכו גידיו או ביציו,
בידי אדם, נקרא סריס אדם. וכשיהיה בן י"ג שנה
ויום אחד, נקרא גדול, שאין זה מביא סימנים
לעולם:

ח. אנדרוגינוס, אינו בר חליצה ויבום. ויש אומרים
שדינו כזכר לכל דבר:

ט. טמטום, חולץ ולא מיבם, מפני שהוא ספק.
ואם נקרע, ונמצא זכר, רצה חולץ, רצה מיבם.
ויש מי שאומר, שהוא ספק, ולחמרא:

י. הזקן ביותר, שתש כחו וכשל, דינו כסריס אדם
לענין חליצה ויבום, אלא שאם בא על יבמתו
מתר לקימה:

יא. החרשת והשוטה והקטנה, מתיבמות ולא
חולצות. ואם רצה היבם לגרש החרשת בגט אחר
שיבעל אותה, הרי זה מגרש:

יב. חרש שוטה וקטן, אינם בני חליצה, אבל
מיבמין. והחרש, אם נפלה לו מאחיו פקח, אינו
יכול להוציא לעולם. אבל אם נפלה לו מאחיו
חרש, יכול להוציא בגט אחר שיבעל. והקטן,
יוציא בגט, אם בא עליה לאתר שהגדיל. ואם
לאו, צריכה גט למאמרו וחליצה לזיקתו:

יג. שני אחים, אחד פקח ואחד חרש, נשואים
לשתי נשים פקחות, מת חרש בעל הפקחת, אחיו
הפקח רצה חולץ רצה מיבם. מת פקח בעל

את החרשת. החרשת יוצאה בגט, והפקחת בגט
וחליצה:

י. אחת גדולה ואחת קטנה, בא על הגדולה, וחזר
ובא הוא או אחיו על הקטנה, לא פסל הגדולה,
ומלמדין הקטנה שתמאן בו. בא על הקטנה, וחזר
הוא או אחיו ובא על הגדולה, מלמדין הקטנה
שתמאן בו, ויקיים הגדולה:

סימן קעב

דין יבם פריס וחרש שוטה וקטן וטמטום, וכן
חיבמה, ובו ט"ז סעיפים:

א. סריס חמה, ואילונית, אינם בני חליצה ויבום.
לפיקדן, אילונית ודאית שחלצה, לא נפסלה
לכהנה. וכן סריס חמה שחלץ, או שחלצו לאשתו,
אינו פלום. היה לאילונית ודאית, צרה, מתרת
להתיבם:

ב. ספק אילונית, חולצת ולא מתיבמת:

ג. סריס אדם, שהיה לו שעת הפשר, חולצין
לאשתו או מיבמין, והוא חולץ ואינו מיבם, מפני
שפסול לבא בקהל. ואם עבר ובא עליה, קנה,
ומוציא בגט:

ד. אלו הם סימני אילונית: כל שאין לה נדדים,
ומתקשה בשעת תשמיש, ואין לה שפולי מעים
כנשים, וקולה עבה, ואינה נפרת בין איש לאשה:

ה. אלו הם סימני סריס חמה: כל שאין לו זקן,
ושערו לקוי, ובשרו מחליק, וכשמטיל מים אינו
עושה כפה, ושכבת זרעו דיקה, ואין מימי רגליו
מחמיצין, ורוחץ בימות הגשמים ואין בשרו מעלה
הבל, וקולו לקוי, ואינו נפר בין איש לאשה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כא לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קעג

שולחן ערוך

ב. אבל אם אחת מפל העריות נשואה לזר שאינו אחיו, ומת, מתר לשא צרתה:

ג. יבמה שהיא ספק ערוה על בעלה, או ספק ערוה על היבם, הרי זו חולצת ולא מתיבמת. לפיכך, מי שקדש אשה בספק קדושין, ואחר כך מת אחיו שהיה נושא אחותה, ונפלה לו ליבום, שהיא ספק אחות אשתו, הרי זו חולצת ולא מתיבמת, ומוציא את אשתו בגט מספק, ושתיהן אסורות עליו. יבמתו, מפני שהיא ספק ערוה. וארוסתו, מפני שהיא ספק קרובת חלוצתו:

ד. היתה היבמה באסור ערוה על הבעל, אינה אשתו. ואם היה לה צרה, חולצת או מתיבמת. וזו שהיתה לבעל באסור ערוה, היא ליבם כמו אשה דעלמא, ומתרה בה:

ה. היתה היבמה ספק ערוה על הבעל, או חולצת או מתיבמת:

ו. יבמה שהיא ספק ערוה ליבם, והיה לאחיו בה ספק קדושין או ספק גרושין, ולו אשה אחרת, אותה הצרה חולצת ולא מתיבמת:

ז. היה אחיו נשוי אשה שהיא ערוה ליבם, ולו עוד אשה אחרת, ואחר כך מתה הערוה בחיי בעלה, או גרשה, או שהיתה קטנה ומאנה בו, ואחר כך מת, מתרת צרתה להתיבם. אבל אם לא מאנה בו בחייו, ומאנה בו אחר מותו, צרתה חולצת ולא מתיבמת:

ח. ספק אם אותה שהיא ערוה ליבם מתה בחיי הבעל או אחר מותו, צרתה חולצת ולא מתיבמת:

הפקחת, אחיו החרש אינו יכול לחליץ, וכונס, ואינו מוציא לעולם:

יד. שתי אחים פקחים נשואים שתי נשים, אחת פקחת ואחת חרשת, מת פקח בעל החרשת, אין החרשת בת חליצה, אלא כונס, ואם רצה אחר כך להוציא בגט, יוציא. מת פקח בעל הפקחת, אחיו, רצה חולץ, רצה מיבם:

טו. שני אחים, אחד חרש ואחד פקח, נשואים לשתי נשים, אחת חרשת ואחת פקחת, פקח לפקחת, וחרש לחרשת, מת חרש בעל החרשת, אחיו הפקח כונס, ואם רצה אחר כך, יוציא בגט. מת פקח בעל הפקחת, אחיו החרש כונס, ואינו מוציא לעולם. הסומא, מיבם:

טז. אשת קטן ואשת השוטה, פטורה מן החליצה ומן היבום. אבל אשת החרש, והזקנה, והעקרה, הרי הם כשאר כל הנשים, וחולצת או מתיבמת:

סימן קעג

דין יבמה האסורה ליבם באסור כרת, ודין צרתה, ושוטה וצרתה, וקטנה שמאנה, ובו י"ז פעיפ"ב:

א. היבמה שהיא ערוה ליבם באסור כרת, חוץ מן הנדה, אינה זקוקה ליבם, ומתרת לזר בלא חליצה, וכן צרותיה פטורות מן החליצה ומהיבום. ואם היה לו אח אחר, ואחת מצרותיה נתיבמה לאותו אח, ולו נשים אחרות, ומת, כלן פטורות מחליצה ומן היבום. ואם היה לו עוד אח אחר, ואחת מהנשים אלו נתיבמה לו, ולו נשים אחרות, ומת, כלן פטורות מהחליצה ומהיבום. וכן עד עולם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כא
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קעד

שולחן ערוך

ומת, ונפלה לפניו ליבום ועודנה קטנה, אין
אומרים תמאן, לעקר נשואין הראשונים, כדי
שתתיבם, אלא צרתה חולצת ולא מתיבמת, שאף
היא חולצת אם תמאן:

יד. קטנה שאינה ערוה עליו, ומת, ומאנה הקטנה
ביבם, אסורה לו ומתרת לזר בלא חליצה, אם אין
שם אחים אחרים. ודוקא היא, אבל צרתה מתרת
לו, ואפלו היא מתרת לשאר אחים שלא מאנה
בהם:

טו. היו לאחיו באשתו ספק גרושין, ונפלה לפניו
ליבום, חולצת ולא מתיבמת. אבל אם היה לאחיו
ספק קדושין, הרי זו יכולה להתיבם:

טז. המגרש אשתו גדולה, או קטנה שהשיאוה
אחיה, והחזירה, ומת, ונפלה לפני יבם, מתרת לו.
אבל קטנה שהשיאה אביה, ונתגרשה בקטנותה על
ידי אביה, והחזירה ומת בעודה קטנה, אסורה
ליבם. וכן הדין במגרש הפקחת, ונתחרשה,
והחזירה, ומת, והיא חרשת. ובין בזו ובין בזו,
צרתה מתרת להתיבם:

יז. החזירה כשהיא קטנה או חרשת, וגדלה
ונתפקחה אצלו, ומת, מתרת להתיבם. ואין צריך
לומר אם החזירה אחר שגדלה או נתפקחה:

סימן קעד

דין האסורה ליבם באסור לאו ועשה, וכו' ז'

מעיינים:

א. יבמה שהיא אסורה ליבם, בלאו או בעשה או
באסור שניות דרבנן, היא חולצת ולא מתיבמת,
וצרתה או חולצת או מתיבמת. ואין חליצתה

ט. יבמה שהיא ערוה ליבם והיא אילונית, אפלו
הפיר בה בעלה, הרי היא כמי שאינה, וצרתה
חולצת או מתיבמת. ואם יבם הצרה מפני שהיה
סבור שהערוה אילונית, ואחר כך נמצאת שאינה
אילונית, תצא מיבמה בלא גט, והולד ממזר:

י. נשאת הצרה לזר, מפני שהיתה סבורה שאין
הערוה אילונית, ואחר כך נמצאת אילונית, תצא
מהבעל בגט, ובחליצה מהיבם להתירה. ואם
מתחלה לא נשאת לזר, אלא נתקדשה לו בלבד,
מתרת ליבם:

יא. מי שזנתה אשתו תחתיו בעדים ובכרצון, ומת
בלא זרע, ונפלה לפני אחיו, דינה כדין ערוה,
והיא וצרתה פטורות מהחליצה ומהיבום, אבל אם
ספק זנתה אם לאו, היא חולצת ולא מתיבמת,
וצרתה, או חולצת או מתיבמת:

יב. אשת אחיו שלא היה בעולמו, הרי היא אשת
אח שלא במקום מצוה, ופוטרת צרתה. כיצד,
ראובן שמת, ונפלה אשתו לפני שמעון אחיו,
ואחר כך נולד לוי אחיו, בין שנולד קדם שיבם
שמעון אשת ראובן, בין שנולד אחר שיבמה, ומת
שמעון, אסורה על לוי לעולם. ואם היה לשמעון
אשה אחרת, גם היא פטורה מחליצה ומהיבום,
ופוטרת צרתה וצרת צרתה עד סוף העולם, כדין
צרת ערוה. ואם מת שמעון, אפלו קדם שעשה בה
מאמר, אשת שמעון חולצת ולא מתיבמת, משום
דכיון דקימא לן יש זקה, אפלו לא עשה מאמר
היה לה כצרת אשת אחיו שלא היה בעולמו:

יג. קטנה שהיתה נשואה לאחיו מאמו [לאחי אמו]
שהיא שניה לו, ומת, ונשאר ונשאה אחיו מאביו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קעה

שולחן ערוך

סימן קעה

דין יבמה שהיתה אמורה והתרה, ובו י"ד סעיפים:

א. יבמה שאינה ראויה להתיבם בשעת נפילה, משום אסור ערוה, אסורה עולמית, אפלו אם יפקע האסור. כגון שני אחים שנשואים שתי אחיות, ומת אחד מהם, ונפלה אשתו לפני השני שנשוי אחותה, אפלו אם תמות אשתו אחר כך, שפקע אסור אחות אשה, אפלו הכי אסורה. ואפלו נפלה לפניו פעם אחרת אחרי מות אשתו, כגון שהיה להם אח שלישי שלא היתה ערוה עליו, וכנסה, ומתה אשתו של זה שהיה נשוי אחותה, ומת השלישי שכנסה, וחזר ונפלה לפניו, אסורה לו. לא שנא מתה אשתו קדם שכנס השלישי, לא שנא מתה אחר שכנס, אף על פי שלא היתה אסורה עליו בשעת נפילה אחרונה, אפלו הכי אסורה לו היא וצרתה, כגון שהיה אשה אחרת לאח השלישי, כיון שהיתה אסורה לו בשעת נפילה ראשונה. אבל אם היתה מתרת לו בשעת נפילה, אפלו אם תאסר אחר כך, אם פקע האסור, חוזרת להתרה. כיצד, שלשה אחים שנים מהם נשואים שתי אחיות, ומת אחד מהם, ונזקקה אשתו לשלישי שאינו נשוי אחותה, ולא הספיק לכנסה עד שמת האח השני שהיה נשוי האחרת, והרי שתיהן אסורות עליו, מתה האחרונה, חזרה הראשונה להתרה, כיון שהיתה מתרת בשעת נפילה, אף על פי שנאסרה בינתים. אבל אם מתה הראשונה, לא התרה האחרונה, כיון שהיתה אסורה בשעת נפילה. וכן אם היו שם עוד אחים, וקדם אחד מהם וחלץ לאחרונה, או שהיתה הראשונה אסורה לאחד

פוטרת צרתה, אבל חליצת צרתה פוטרת אותה. ואם עבר ונא עליה, קנאה, ונפטרת צרתה. ואם רצה להוציאה, מוציאה בגט:

ב. היתה אסורה לבעלה באסור לאו או עשה או אסור דרבנן, ומתרת ליבם, יכולה להתיבם. חוץ ממחזיר גרושתו משנשאת, ומת, שהיא חולצת ולא מתגיבמת, וצרתה או חולצת או מתגיבמת:

ג. אחות חלוצה, אסורה מדרבנן. לפיכך, נפלה לפני יבם, חולצת ולא מתגיבמת. וכן צרתה אסורה מדרבנן, וחולצת ולא מתגיבמת:

ד. מי שיש עליה זקת שני יבמים, היא או צרתה חולצת ולא מתגיבמת. כיצד, שלשה אחים נשואים שלשה נכריות, ומת אחד מהם ועשה בה אחד מהנשואים מאמר ביבמתו, ומת קדם שכנסה, חולצת ולא מתגיבמת:

ה. נתן לה גט, ופרש שהוא למאמרו, הרי בטל המאמר שעשה, ואין עליה אלא זקת יבם אחד, ומתגיבמת. אבל אם נתן לה הגט סתם, אסורה להתיבם:

ו. קטן שבא על יבמתו, ומת, חולצת ולא מתגיבמת. שאין ביותו קונה קנין גמור, ויש עליה זקת שני יבמים:

ז. מי שחציה שפחה וחציה בת חורין שנתקדשה לראובן, ונשתחררה, וקדשה שמעון אחיו, ומתו שניהם, ונפלה לפני לוי אחיהם, מתגיבמת לו, שאינה אשת שני מתים. שאם קדושי ראובן קדושין אין קדושי שמעון כלום. ואם קדושי שמעון קדושין, אין קדושי ראובן כלום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כא
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קעה

שולחן ערוך

אבל אם אין אסורות עליהם אלא באסור לאו או עשה, לא נדחית הזיקה מהם, וחולצות ולא מתבטלות:

ו. שלשה אחים, שנים מהם נשואין שתי אחיות, ומת אחד מבעלי האחיות, ואחר כך מת בעל אחות השנייה, ונפלה גם האחות השנייה לפני האח השלישי, שתיהן אסורות עליו, שהן צרות זו לזו בזוקה, וחולצות ולא מתבטלות. ואם עשה מאמר בראשונה, ואחר כך נפלה אחותה לפניו, יוציא בעלת המאמר בגט וחליצה, והאחרונה בחליצה:

ז. שלשה אחים, שנים מהם נשואים שתי אחיות, ואחד נשוי נכרית, מת נשוי נכרית, וכנס אחד מבעלי אחיות את אשתו, ומת, הראשונה יוצאת משום אחות אשה, והשנייה משום צרתה. ואם לא כנסה, בין שעשה מאמר בנכרית, בין שלא עשה בה מאמר, הרי זו חולצת ולא מתבטלת:

ח. שלשה אחים, שנים מהם נשואים שתי אחיות, ואחד נשוי נכרית, גרש אחד מבעלי אחיות אשתו, ומת נשוי נכרית, וכנסה המגרש, ומת, מתרת לאח הנשאר. אבל אם מת נשוי נכרית קדם שגרש אחד מבעלי אחיות את אשתו, אפלו אם לא כנס נכרית ומת, אסורה לאח הנשאר, מפני שהיתה צרת ערוה בזוקה, אפלו אם גרש הערוה קדם שמת. אבל אם כנס בעל (האחיות) [האחות] את הנכרית, וגרש הערוה, ומת, לא שנא גרש קדם שכנס הערוה, לא שנא אחר כך, מתרת הנכרית לאח הנשאר:

ט. שני אחים פקחים נשואין שתי אחיות קטנות או חרשות, ומת אחד מהם, תצא משום אחות אשה, שהרי נשואי שתיהן שוות:

מהאחים, ויבם את האחרונה, שהרי מתרת לו, התרה הראשונה לשאר אחים, שהרי האחרונה שאסרה אותה, חלצה או גתבמה למתן לה. אבל אם האחרונה אסרה לאחד מהם משום ערוה, הרי הוא מתר ליבם הראשונה, ושאר האחים אסורים בשתייהן, וחולצות ולא מתבטלות:

ב. שנים מהאחים נשואים לשתי אחיות, ומתו שניהם, ולא נודע איזה מהם מת ראשון, הואיל ואי אפשר ליבם שתייהן, והרי זקה נפלה על שתייהן, חולצות ולא מתבטלות. ואפלו היתה אחת מהם אסורה על היבם משום שניה או מחיבי עשה או מחיבי לאוין, הרי אלו חולצות ולא מתבטלות. אבל אם היתה אחת מהם ערוה עליו, הרי אחותה מתרת לו, רצה חולץ רצה מיבם, שהרי לא נפלה זקתו על שתייהן, שאין זקה על הערוה:

ג. ארבע אחים, שנים מהם נשואים לשתי אחיות, ומתו הנשואים את האחיות, או בזה אחר זה, קדם שהספיקו ליבם לראשונה, שתייהן חולצות ולא מתבטלות, שאי אפשר לשום אחת מהן להתבטל, משום אסור אחות זקוקה. ואם קדמו וכנסו כל אחד אחת מהאחיות, מוציאים אותן מהם. ויש מי שאומר שאין מוציאין:

ד. היתה אחת מהם אסורה לאחד מהיבמין משום אסור ערוה, מתר בשניה, שהרי אין הערוה זקוקה לו, ונמצא שאין זקוקה לו אלא אחת. והשני, אסור בשתייהם:

ה. היתה אחת מהן אסורה לזה משום ערוה, והשנייה אסורה לשני משום ערוה, האסורה לזה מתרת לזה, שכל אחד אין זקוקה לו אלא אחת.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כא
לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קעו

שולחן ערוך

דין יבמה שאינה בת יבום משום ספק זקוקה, ודין
נשי התערובות, ובו ח' סעיפים:

א. מי שקדש אחת משתי אחיות, ואינו יודע איזו
קדש, אפלו לא הכרו מעולם, שלא נתנו לביאה,
הו קדושין וצריך גט לכל אחת ואחת. מת, ולו
אח, חולץ לשתיהן. היו לו שני אחים, אחד חולץ
ואחד מיבם לשניה. קדמו שני האחים וכנסו את
שתיהן, אין מוציאין אותן מידם. ואם נמלכו בבית
דין ואמרו להם שחלץ האחד ויבם השני, והלכו
שניהם ויבמו, יוציאו:

ב. מי שעבר ויבם ודאי אחות זקוקתו, יוציא:

ג. שנים שקדשו שתי אחיות, זה אינו יודע איזו
קדש וזה אינו יודע איזו קדש, ומתו, לזה אח
ולזה אח, כל אחד חולץ לשתיהן. ואין שום אחד
מהם יכול ליבם. לזה אחד ולזה שנים. היחיד
חולץ לשתיהן. והשנים, אחד חולץ לאחת תחלה,
ואחר כך יבם השני לשניה. ואם קדמו השנים
וכנסו אחר שחלץ היחיד, אין מוציאין מידם,
אפלו שניהם כהנים. היו לזה שני אחים ולזה שני
אחים, אחיו של זה חולץ לאחת, ואחיו של זה
חולץ לאחת, ואחר כך האח השני של זה מיבם
תלוצתו של זה, ואח השני של זה מיבם תלוצתו
של זה. אם קדמו שני האחים של האחד ותלצו
לשתיהן, לא יבמו השני אחים האחרים של השני
לשתיהן, אלא אחד חולץ ואחד מיבם לשניה.
קדמו השנים האחרונים וכנסו אחר שחלצו השנים
הראשונים, אין מוציאין מידם:

ד. מי שהלך בעלה למדינת הים, ושמעו שמת,
ונשאת, ואחר כך בא בעלה, ומתו שניהם, לזה

י. היתה אחת פקחת ואחת חרשת. מת בעל
החרשת, תצא משום אחות אשה. מת בעל הפקחת,
בעל החרשת מוציא את אשתו בגט, ואת אשת
אחיו בחליצה:

יא. היתה אחת גדולה ואחת קטנה. מת בעל
הקטנה, תצא משום אחות אשה. מת בעל הגדולה,
מלמדין את הקטנה שתמאן בבעלה, ויבם הגדולה:

יב. שני אחים, אחד פקח ואחד חרש, נשואים
לשתי אחיות פקחות, או אחת פקחת ואחת חרשת,
והפקחת נשואה לפקח, מת חרש בעל החרשת, או
חרש בעל הפקחת, תצא משום אחות אשה. מת
פקח בעל הפקחת, החרש בעל החרשת, או בעל
הפקחת, מוציא את אשתו בגט, ואשת אחיו אסורה
לעולם:

יג. שני אחים חרשים נשואים לשתי אחיות פקחות
או חרשות, או אחת פקחת ואחת חרשת, וכן שתי
אחיות חרשות נשואות לשני אחים פקחים או
חרשים או אחד פקח ואחד חרש, ומת אחד מהם,
תצא משום אחות אשה. ואם היו נכריות, יכניסו.
ואם אחר כך ירצו להוציא בגט, יוציאו:

יד. שני אחים, אחד פקח ואחד חרש, והחרש נשוי
שתי נשים פקחות, ואחת מהן ערוה על הפקח,
ומת החרש, שתיהן פטורות מהחליצה ומהיבום.
היו שניהם פקחים, ואחד מהם נשוי שתי נשים,
אחת פקחת ואחת חרשת, והחרשת היא ערוה על
אחיו, השניה הפקחת חולצת ולא מתבטמת:

סימן קעו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כא
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קעז

שולחן ערוך

הספקות אחים מהאם שלא מהאב, וגם יש לו בָּהֶם
אחים מהאב, חולצים ולא מיבמים:

סימן קעז

הלכות אונס ומפתה, ובו ה' פְּעִיפִים:

א. המפתה בתולת ישראל, משלם בשת ופגם וקנס.
ואם אָנְסָה, משלם עוד צער:

ב. אונס ומפתה, דנין אותה בשלשה דינים, ובלבד
שיהיו סמוכים בארץ ישראל. והאדנא שאין
סמוכים, מנדין אותו עד שיפיס את חברו. וכד
יחיב לה שעור מאי דחזי למיהב, שריגן לה:

ג. האונס את הבתולה, חייב לשא אותה, ובלבד
שהיא ואביה יהיו מרצים, אפלו היא חגרת או
סומא, ואינו רשאי להוציאה לעולם אלא לרצונה.
לפיכך, אינו צריך לכתב לה כתבה. ואם עבר
והוציאה, כופין אותו להחזירה:

ד. היתה אסורה לו, אפלו אסור דרבנן, אינו רשאי
לשא אותה. וכן אם נשאה ומצא בה ערות דבר,
יגרשנה:

ה. הנטען על הפנויה, יש אומרים שלא לכנס
משום לזות שפתים, שנראה שמחזיקים הקול. ויש
אומרים שמצוה לכנס:

סימן קעח

הלכות פוטה, ובו כ"ב פְּעִיפִים:

א. המקנא את אשתו, ונסתרה, ואינו יודע אם
נטמאה, אסורה לו. ובלבד שיהא הקנוי והסתירה
פראוי, ואז הפסידה כתבתה, אפלו מת קדם
שגרשה:

אח ולזה אח, אחיו של זה ושל זה חולצים ולא
מיבמים:

ה. האשה שהיו לה בנים ולכלתה בנים, וילדו היא
וכלתה שני זכרים במחבוא, ונתערבו הבנים,
וגדלו התערובות ונשאו נשים, ומתו. בני הפלה
חולצין לשתיהן תחלה, ולא מיבמין. ובני הזקנה,
אחר חליצת בני הפלה, חולצין או מיבמין:

ו. מתו הבנים הנדאים של הזקנה והפלה, והספקות
קיימים. הספקות לנשי בני הזקנה חולצין ולא
מיבמין. ולנשי בני הפלה, אחד מהספקות חולץ
לה תחלה, והשני מיבם:

ז. מי שלא שהתה אחר בעלה ג' חדשים, ונשאת
וילדה, ואין ידוע אם הוא בן תשעה לראשון או
בן שבעה לאחרון, והיו לה בנים מהראשון
ומהשני, וגדל הספק ונשא אשה ומת. בניה
מהראשון ומהשני חולצים ולא מיבמים. וכן הספק,
לנשותיהם חולץ ולא מיבם. היו לראשון ולשני,
לכל אחד, בן מאשה אחרת, ומתו, זה הספק חולץ
או מיבם לנשותיהם. מת הספק, אחד משני הבנים
הנדאים חולץ לה תחלה, והשני מיבם:

ח. חמש נשים שהיה לכל אחת בן ידוע, וילדו פלן
במחבוא, כל אחת זכר, נתערבו חמשה הולדות
ונשאו נשים, ומתו, ונפלו נשותיהם לפני חמשה
הבנים הנדאים, ארבעה מהנדאים יחלצו לאחת,
ואחר כך ישאנה החמישי. וכן עושים לכל אחת
ואחת. ואם מת אחד מהבנים הנדאים, ארבעה
הספקות יחלצו לה, ואחד ייבם. היו קצת הנדאים
כהנים, הכהנים חולצים ולא מיבמים, ושאינם
כהנים מיבמים. היו לקצת הנדאים שיש להם באלו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כא לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קעח

שולחן ערוך

ה. בא עד אחד והעיד לו שנסתרה עם אותו שקנא לה, ושהתה כדי טמאה, אם הוא נאמן בעיניו ודעתו סומכת עליו, יוציא ויתן כתובה. ואם לאו, מתרת לו. ואם הוא בעצמו ראה שנסתרה עמו ושהתה עמו כדי טמאה, הרי זו אסורה עליו ויוציא ויתן כתובה:

ט. לא קנא לה, ובא עד אחד ואמר לו: וזנתה, והיא שותקת, אם הוא נאמן בעיניו ודעתו סומכת עליו כשנים, יוציא ויתן כתובה. ואם לאו, מתרת לו:

י. מי שהוציא קול על אשתו, שזנתה, ואמר שנתברר לו הדבר, ואחר כך אמר אינו אמת, אלא שמחמת הפעם שהכעיסתו הוציא קול זה. אם נותן אמתלא לדבריו, מתרת. ואם לאו, אסורה לו:

יא. שמע העם מרגנים אחר הקנוי, והסתירה בלא שני עדים, עד שהנשים נושאות ונותנות בה שזנתה מהאיש שקנא לה, אסורה לו, ויוציאנה ויתן כתובה:

יב. בעל שמחל על קנוי, קדם סתירה, קנויו מחול וכאלו לא קנא לה. אבל לאחר סתירה, אין קנויו מחול. גרשה, הרי זה פאלו מחל לה. ואם החזירה, צריך לקנאת לה פעם אחרת:

יג. מי שנתחרש בעלה או נשתטה, או היה במדינה אחרת, או שהיה חבוש בבית האסורים, ושמעו בית דין מרגנים אחריה, קוראים ואומרים לה: אל תסתרי עם איש פלוני. ואם באו עדים אחר כך שנסתרה עמו ושהתה כדי טמאה, אוסרים אותה על בעלה לעולם, וקורעים כתבתה. וכשיבא בעלה או יבריא או יצא מבית האסורים, יתן לה גט:

ב. כיצד הקנוי, אומר לה בפני שנים: אל תסתרי עם איש פלוני, אפלו אם הוא אביה או אחיה או כותי או שחור, והוא שיהא גדול. אבל אם אמר לה: אל תסתרי עם פלוני, קטן או בהמה, לא הוי קנוי. ומקנא לה בין אם היא ארוסה בין אם היא נשואה או זקוקה ליבם:

ג. קטנה שהשיאה אביה וזנתה לרצונה, יש מי שאומר, שאסורה לבעלה. לפיכך מקנאין לה, כדי להפסידה כתבתה. ויש מי שאומר, שאינו נאסרת על בעלה, אלא אם כן הוא כהן:

ד. כיצד היא הסתירה, שנסתרה בפני עדים עם אותו פלוני שקנא לה, ושהתה כדי טמאה, שהיא כדי לצלות ביצה ולגמעה:

ה. קנא לה משנים, שאמר לה: אל תסתרי עם פלוני ופלוני, ונסתרה עם שניהם כאחד, אפלו הם שני אחים [אחיה], או אביה ואחיה, אסורה:

ו. אמר לה בפני שנים: אל תדברי עם איש פלוני, אין זה קנוי. אפלו נסתרה עמו ושהתה עמו כדי טמאה, מתרת. וכן אם אמר לה: אל תסתרי עם איש פלוני, ודברה עמו בפני עדים, מתרת. וכן אם נסתרה בפני עדים ושהתה כדי טמאה עמו, ולא קנא לה בפני עדים, מתרת, שאין אוסרים על היחוד אפלו נסתרו יחד על דעת ערוה, אלא אם כן קנא לה תחלה בפני שנים. ומכל מקום לא תתיחד אשה עם אנשים, כמו שנתבאר:

ז. לא יאמר אדם לאשתו, ואפלו בינו לבינה: אל תסתרי עם פלוני, דלמא קימא לן כרבי יוסי ברבי יהודה דאמר: קנא לה בינו לבינה הוי קנוי:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

נא
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
נא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

אבן העזר

הלכות חליצה סימן קעח

שולחן ערוך

ו"ל: מלקין על לא טובה השמועה, וכמו שכתב
הרמב"ם בפרק כ"ד מסנהדרין:

נא. מצות חכמים על בני ישראל לקנאות
לנשותיהם. וכל מי שאינו מקפיד על אשתו ועל
בניו ובני ביתו ומזהירם ופוקד דרכיהם תמיד עד
שידע שהם שלמים מכל חטא ועון, הרי זה חוטא,
שנאמר: "ופקדת נוף ולא תחטא". וכל המקנא את
אשתו נכנסה בו רוח טהרה. ולא יקנא לה מתוך
שחוק, ולא מתוך שיחה, ולא מתוך קלות ראש,
ולא מתוך מריבה, ולא להטיל עליה אימה. ואם
עבר וקנא לה בפני עדים מתוך אחד מפל הדברים
האלו, הרי זה קנוי:

נב. אין ראוי לקפץ ולקנאה בפני עדים תחלה.
ואפלו בינו לבינה לא יאמר לה: אל תסתרי עם
איש פלוני, כמו שנתבאר. אלא מוכיח אותה בינו
לבינה, בנחת ובדרך טהרה ואזהרה, כדי להסיר
המכשול ולהדריכה בדרך ישרה:

נג. וכן פל מכשול שיש בו סכנת גפשות, מצות
עשה להסירו ולהשמר ממנו ולהזהר בדבר יפה,
שנאמר: השמר לך ושמר גפשך. ואם לא הסיר
והניח המכשולות המביאים לידי סכנה בטל מצות
עשה ועבר בלא תשים דמים:

נד. הרבה דברים אסרו חכמים מפני שיש בהם
סכנת גפשות, וקצתם נתבארו בטור יו"ד סימן
קט"ו, ועוד יש דברים אחרים, ואלו הן: לא יניח
פיו על הסילון המקלח וישתה, ולא ישתה בלילה
מהבארות ומהאגמים, שמא יבלע עלוקה והוא אינו
רואה. (הגה: וכבר כתבתי דברים אלו סימן קט"ז
ביותר דעה וע"ש.)

יד. בא עד אחד והעיד שנטמאה מאותו שקנא לה,
תצא בלא כתבה. אפלו אם עד הטמאה הוא אחד
מעדי הסתירה, ואפלו עבד או שפחה או אשה או
קרוב, כשר לעדות:

טז. חמש נשים ששונאות אותה, נאמנות עליה
לומר שנטמאת אחר הקנוי לאסרה על בעלה, אבל
לא להפסידה כתבתה:

טז. מוציאים על ידי עדי טמאה, אפלו לא ראו
כמכחול בשפופרת, מאחר שראו אותם דבוקים זה
בזה ונוהגים בדרך המנאפים:

יז. כל אשה שנאסרה על בעלה על ידי קנוי
וסתירה, אסורה גם לאותו שנאסרה בשבילו. ואם
עבר ונשא, מוציאין אותה מתחתיו בגט, אפלו
היו לה כמה בנים ממנו. אבל אם לא קדם קנוי,
ובאו עדים שנסתרה עם איש זה, ובאו ומצאו דבר
מכער, נתבאר בסי' י"א:

יח. כל אשה שבאו שני עדים והעידו שזנתה עם
זה כשהיתה תחת בעלה, הרי זו תצא מזה, ואף
על פי שיש לה ממנו כמה בנים:

יט. יש אומרים שאשת איש שזנתה עם כותי
וגרשה בעלה, ונתגר הפותי, שמתרת לגר הזה,
דלא שיף למימר "אחד לבועל" בביאת הפותי. ל:

כ. אשת איש שטוענת על איש אחד שהוא רודף
אחריה, והוא מכחישה, אין להאמינה כדי לסירו.
אבל יגזרו עליו נדוי, שלא ידבר עמה כלל, ושלא
ידורו בשכונה אחת. ואם הוא מחזק בעיניהם
לחשוד על העריות, ראוי לגער בו בגניפה ולאיים
עליו שאם לא יתנהג כשורה יבדילוהו מביניהם
לרעה וידחוהו בשתי ידיים, כמו שאמרו רבותנו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרח הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

נא
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
נא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דינים סימן א

שולחן ערוך

איני מקפיד בכך, מכין אותו מפת מרדות. והגזקה מהם, עליו תבא ברפת טוב:

י. כל העובר על דברים אלו וכיוצא בהם, ואמר: הריני מספן בעצמי ומה לאחרים עלי בכך, או:

חשן משפט

גזק שלם בכל מקום. וכן בהמה שהזיקה בשן ורגל, הואיל והיא מועדת מתחלתה הרי זה דבר מצוי ומגבין אותו דינים שאינם סמוכים בארץ ישראל, וכן מי שגנב או גזל, מגבין ממנו הקרן בלבד:

ד. דינא דגרמי, וכן דין המוסר, דנין אותם דינים שאינם סמוכים בארץ ישראל:

ה. אף על פי שדינים שאינם סמוכים בארץ ישראל אינן מגבין קנסות, מנדין אותו, עד שיפייס לבעל דינו, וכיון שיתן לו שעור הראוי לו, מתירין לו וכן אם תפס הגזק שעור מה שראוי לו לטול, אין מוציאין מידו:

ו. המביש בדברים, מנדין אותו עד שיפייסנו פראוי, לפי כבודו:

סימן ב

בית דין מכין ועונשין לצורך שעה, ובו סעיף אחר

א. כל בית דין, אפלו אינם סמוכים בארץ ישראל, אם רואים שהעם פרוצים בעבירות היו דנין בין מיתה בין ממון, בין כל דיני ענש, ואפלו אין בדבר עדות גמורה. ואם הוא אלם, חובטים אותו על ידי גויים. וכל מעשיהם יהיו לשם שמים.

הלכות דינים

סימן א

מנוי השופטים בארץ ובהוצאה לארץ, ובו ד' סעיפים:

א. בזמן הזה, דנים הדינים דיני הודאות והלואות וכתבת אשה וירשות ומתנות ומזיק ממון חברו, שהם הדברים המצויים תמיד ויש בהם חסרון פיס, אבל דברים שאינם מצויים, אף על פי שיש בהם חסרון פיס, כגון בהמה שחבלה בחברתה, או דברים שאין בהם חסרון פיס אף על פי שהם מצויים, כגון תשלומי כפל, וכן כל הקנסות שקנסו חכמים, כתוקע לחברו וכסוטר את חברו וכן כל המשלם יותר ממה שהזיק, או שמשלם חצי גזק, אין דנין אותו אלא ממחים הסמוכים בארץ ישראל, חוץ מחצי גזק צרורות מפני שהוא ממון ואינו קנס:

ב. אדם שחבל בחברו, אין מגבין דינים שאינם סמוכים בארץ ישראל, גזק צער ופגם ובשת וכפר, אבל שבת ורפוי מגבין:

ג. בהמה שהזיקה את האדם, אין גובין גזקו דינים שאינם סמוכים בארץ ישראל, מפני שהוא דבר שאינו מצוי, אבל אדם שהזיק בהמת חברו, משלם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בא לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק בא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דינים סימן ג

שולחן ערוך

קשר בוגדים, לא בכלל בית דין. מי שאינו ממחה, ולא קבלוהו עליו בעלי דינים, אף על פי שנטל רשות מראש הגולה אין דינו דין, אפלו לא טעה, וכל אחד מבצלי דינים אם רצה חזור וידן בפני בית דין:

ודוקא גדול הדור, או טובי העיר שהמחום בית דין עליהם:

סימן ג

בכמה דינים דנין, ובו ד' סעיפים:

סימן ד

ביצד אדם עושה דין לעצמו, ובו סעיף אחד

א. יכול אדם לעשות דין לעצמו, אם רואה שלו ביד אחר שגזלו, יכול לקחתו מידו, ואם האחר עומד כנגדו, יכול להכותו עד שיניחנו, אפלו הוא דבר שאין בו הפסד אם ימתין עד שיעמידנו בדין, והוא שיוכל לברר ששלו הוא נוטל בדין, מפל מקום אין לו רשות למשכנו בחובו,

א. אין בית דין פחות משלשה. וכל שלשה נקראים בית דין, אפלו הדיוטות, והם דנים את האדם בעל כרחו, אם הנתבע מסרב לירד לדין או שאינו רוצה לדון עם התובע בעירו, אבל אם רוצה לדון עמו בעירו, אלא שאינו חפץ בשלשה שברר התובע, אז זה בורר לו אחד וזה בורר לו אחד:

סימן ה

באיזה יום דנין ובאיזה זמן ביום, ובו ה' סעיפים:

א. אסור לדון בשבת ויום טוב, ואם עבר ודן, דינו דין.
ב. אין דנין בערב שבת ובערב יום טוב, ואם הזמינו לבעל דין לבא לבית דין, אין צריך לבא. ואפלו הזמינו לבא אחר שבת ויום טוב ולא בא, אין קונסין אותו. אין קובעין זמן בניסן ותשרי, למי שאינו בעיר, לבא לדין. אבל אם הזמינו בניסן ותשרי לבא אחר כך, קונסין אותו אם לא בא. אין דנין בלילה בתחלת דין, אבל אם התחילו לדון דיני ממונות ביום, גומרין בלילה:
ג. זמן ישיבת הדינים, מהבקר עד סוף שעה חמישית,

ב. פחות משלשה, אין דיניהם דין, אפלו לא טעו, אלא אם כן קבלום בעלי דינים או שהוא ממחה לרבים. כל שאינם שלשה אפלו הם סמוכים בארץ ישראל, הודאה שמודים בפניהם כמי שמודה חוץ לבית דין, ויכולים להחליף טענותיהם שטענו בפניהם, הכופר בפניהם ואחר כך באו עדים, לא התזק כפרן. אבל השלשה, אף על פי שאינם סמוכים, ההודאה בפניהם פהודאה בבית דין, וכן כופר ואחר כך באו עדים, התזק כפרן ואינו יכול לחזור ולטעון:

ג. אף על פי שיחיד ממחה לרבים מתר לו לדון יחיד, מצות חכמים שיושיב עמו אחרים:
ד. אף על פי שבית דין של שלשה בית דין שלם הוא, כל זמן שהם רבים הרי זה משבח, ומוטב שיחתך הדין בי"א מבצורה. וצריך שיהיו כל היושבים בבית דין תלמידי חכמים וראויים. ואסור לאדם חכם שישב בדין עד שידע עם מי ישב, שמא ישב עם אנשים שאינם הגונים, ונמצא בכלל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כא
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דיינים סימן ו

שולחן ערוך

ה. יש אומרים דשתויי זין מתרים לדון דיני ממונות. אין עד נעשה דין. ודוקא עד שמעיד, כגון אם העיד אחד מהדינים בפני חבריו על מעשה שראו, אינו יכול להצטרף עמהם לדון על אותו מעשה, אבל אם אינו מעיד, כגון שהשליש דינים ראו המעשה, אפלו כונו ראיתן בתורת עדות, אם ראוהו ביום נעשים דינים ודנים על המעשה ההוא, אבל אם ראוהו בלילה, אין דנין על פי עצמן, אבל בעדות אחרים דנין. ואם הזמנו להעיד, אף בעדות אחרים אין דנין. ויש אומרים שאף בהזמנו להעיד דנים בעדות אחרים:

ו. מי שתובעין אותו לדון לפני דין שקטן ממנו, אין הדין יכול לכפו לילך לפניו, אלא מכנפי מאן דאכא התם מחכימי ומענינים ביניהו:

ז. אסור לאדם לדון למי שהוא אוהבו, אף על פי שאינו שושבינו ולא רעו אשר כנפשו, ולא למי ששונאו, אף על פי שאינו אויב לו ולא מבקש רעתו, אלא צריך שיהיו השני בעלי דינים שוים בעיני הדינים ובלבם. ואם לא היה מפיר את שום אחד מהם ולא את מעשיו, אין לך דין (צדק) [צדק]: כמוהו:

ח. שני תלמידי חכמים השונאים זה את זה, אסורים לישב בדין יחד, שמפני השנאה שביניהם דעת כל אחד מהם לסתור דברי חברו:

ט. כל הפסולים מחמת קרבה או מחמת עברה, פסולים לדון:

י. דין שיודע בחברו שהוא גזלן או רשע, אין לו להצטרף עמו:

ד. אין יושבין בדין מתחלת שעה שביעית, אפלו לגמר דין, עד שיתפלו תפלת המנחה. ואם התחילו, אפלו תחלת דין, אין מפסיקין אפלו לכשיגיע זמן מנחה קטנה, ובלבד שיהיה להם שהות להתפלל אחר שיגמרו הדין:

ה. מאימתי הוי התחלת הדין, משיתחילו בעלי דינים לטען, או שנתעטפו הדינים:

סימן ו

על כמה דנין, ובו סעיף אחד

א. אין הדינים יושבים לדון בדין פחות משוה פרוטה. ואם הוקפו לשוה פרוטה, גומרים דינם אפלו לפחות משוה פרוטה:

סימן ז

מי ראוי לדון, והפסולים מחמת שנאה וקרבה, ובו י"ב סעיפים:

א. בית דין של ג', שהיה אחד מהם גר, הרי זה פסול לדון לישראל, אלא אם כן היתה אמו מישראל. וגר דן את חברו הגר, אף על פי שאין אמו מישראל:

ב. ממזר, ואפלו שלשתן ממזרים, הרי אלו כשרים לדון לכל. וכן אם היה כל אחד מהם סומא באחת מעיניו, כשר. אבל הסומא בשתי עיניו פסול:

ג. יש אומרים שאינו ראוי לדון אלא מבן י"ח ומעלה והביא שתי שערות. ויש אומרים דמבן י"ג ומעלה כשר, ואפלו לא הביא שתי שערות:

ד. אשה פסולה לדון:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כא לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליקן כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דינים סימן ח

שולחן ערוך

שתסתלק מישראל. וכל דין שנוטל ממון מזה ונותנו לזה שלא כדין, הקדוש ברוך הוא נוטל ממנו נפשות. וכל דין שדן דין אמת לאמתו, אפלו שעה אחת, כאלו תקן כל העולם כלו, וגורם לשכינה שתשרה בישראל:

ג. דרך חכמים הראשונים, בורחים מלהתמנות, ודוחקים עצמם הרבה שלא לישב בדין, עד שיגיעו שאין שם ראוי כמוהו ושם ימנעו עצמם מהדין תתקלקל השורה. ואף על פי כן לא היו יושבים בדין עד שהיו מכבידים עליהם העם והזקנים ומפצירים בהם:

ד. אסור לדין להתנהג בשררה וגסות על הצבור, אלא בענוה ויראה. וכל פרנס המטיל אימה יתרה על הצבור, שלא לשם שמים, אינו רואה בן תלמיד חכם, לעולם. וכן אסור לנהג בהם קלות ראש, אף על פי שהם עמי הארץ. ולא יפסיעו על ראשי עם קדש. וצריך שיסבל טרח הצבור ומשאם. ומצוה על הצבור לנהג כבוד בדין, ויהיה אימתו עליהם. וגם הוא לא יתבזה ולא ינהג קלות ראש לפניהם, שפיון שנתמנה אדם פרנס על הצבור אסור לו לעשות מלאכה בפני שלשה, כדי שלא יתבזה בפניהם, וקל וחמר שאסור לו לאכול ולשתות בפני רבים:

ה. אף בשליח בית דין אסור לנהג קלות ראש, והמצערו, יש רשות לבית דין להכותו מכת מרדות. והשליח נאמן כשנים להעיד שבזוהו, כדי לנדותו:

סימן ט

יא. בית דין של ג' צריך שיהיה בכל אחד מהם דברים: חכמה, ענוה, יראה, שנאת ממון, אהבת האמת, אהבת הבריות להם, בעלי שם טוב:

יב. כל דבר שיש לדין בו צד הנאה, אינו יכול לדון עליו. לפיכך, בני העיר שנגנב ספר תורה שלהם, אין דנין אותו בדיני העיר, אלא אם כן יש להם ספר תורה אחרת. והאומר: תנו מנה לעניי עירי, אין דנין בדיני העיר. ולפיכך, עסקי המס אין דנין בדיני אותה העיר, מפני שיש להם או לקרוביהם חלק בו. ואם עשו תקנה, או שיש מנהג בעיר שדיני העיר ידונו אף על ענין המסים, דינם דין

סימן ח

שלא למנות דין שאינו הגון, וגרל שכר הדין וענשו, ובו ח' סעיפים:

א. כל המעמיד דין שאינו הגון ואינו חכם בחכמת התורה וראוי להיות דין, אף על פי שהוא כלו מחמדים ויש בו טובות אחרות, הרי זה שהעמידו עובר בלא תעשה. וכל דין המתמנה בשביל כסף או זהב, אסור לעמד לפניו. ולא עוד אלא שמצוה להקל ולזלזל בו:

ב. צריכים הדינים לישב באימה וביראה, בעטיפה ובכבוד ראש. ואסור להקל ראש ולישב לספר בדבר בטלה בבית דין. ויראה הדין כאלו חרב מנחת לו על צוארו, וכאלו גיהנם פתוח לו מתחתיו. וידע את מי הוא דן, ולפני מי הוא דן, ומי הוא עתיד להפרע ממנו אם נוטה מקו הדין. וכל דין שאינו דן דין אמת גורם לשכינה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לפני צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דיינים סימן י

שולחן ערוך

אם אינו נפר, כגון שאומר: שמא ידמין לי שכר בקניית סחורה וסרסרות, ובשביל זה מבקש שכר, אסור:

ו. אין לדין להניח לתלמיד בור שישב לפניו, שלא ישא ויתן עמו ויטה מדרך האמת:

ז. תלמיד היושב לפני רבו ורואה זכות לעני, והרב רוצה לחיבו, חייב ללמד עליו זכות, ואם שותק עובר משום מדבר שקר תרחק:

ח. תלמיד היושב לפני רבו ורואה שטועה בדין, לא יאמר: אשתקד עד שיגמר הדין ואסתרנו ואחזר ואבננו כדי שיקרא על שמי, אלא יאמר לו דרך כבוד: רבי, כך וכך למדתני:

סימן י

להיות מתון בדין, ושימלך בגדול ממנו, ובו ד'

מעייבים:

א. צריך הדין להיות מתון בדין, שלא יפסקנו עד שיחמיצנו וישא ויתן בו ויהיה ברור לו כשמש. והגם לבו בהוראה וקופץ ופוסק הדין קדם שיחקרנו היטב בינו לבין עצמו עד שיהיה ברור לו כשמש, הרי זה שוטה, רשע וגס רוח:

ב. כל מי שבא לידו דין ומדמהו לדין אחר שבא לידו כבר ופסקו, ויש עמו בעיר גדול ממנו בחכמה ואינו נמלך בו, הרי זה בכלל הרשעים שלכם גם בהוראה:

ג. כי רבים חללים הפילה זה תלמיד חכם שלא הגיע להוראה ומורה. ועצמים כל הרגיה זה שהגיע להוראה ואינו מורה, והוא שיהיה הדור צריך לו, אבל ידע שיש שם ראוי להוראה, ומונע

שלא לקח שחד, והתרת שכר בטלה, ובו ח' מעייבים:

א. מאד מאד צריך הדין לזהר שלא לקח שחד, אפלו לזכות את הנכאי. ואם לקחו, צריך להחזירו, כשיתבענו הנותן. וכשם שהלוקחו עובר בלא תעשה, כך הנותנו עובר בלפני עור לא תתן מכשל ולא שחד ממון בלבד, אלא אפלו שחד דברים. וכל דין ששאל שאלה, פסול לדון לזה שהשאלו. במה דברים אמורים, כשלא היה לו לדין להשאל, אבל היה לו להשאל, כשר, שהרי גם זה שואל ממנו:

ב. אם קדם התובע ושלח מנחה לדין קודם שיזמין לנתבע לדין, אין הנתבע יכול לפסלו, אלא אם כן הדין רוצה לחשוך עצמו מאותו דין ממדת חסידותו:

ג. נהגו לעשות לבית דין קפה, שפוסקין ממון לפרנסת בית דין, ומגבין אותה בתחלת השנה או בסופה, ואין בו משום תורת שחד ותורת אגרא, כי חובה על ישראל לפרנס דיניהם וחקמיהם, וגם אם יש נדבות או הקדשות, סתם, לוקחים מהם:

ד. כל דין שיושב ומגדיל שכר לסופרים ולשמשים, הרי זה בכלל הנוטים אחרי הבצע:

ה. הנוטל שכר לדון, כל דיניו שדן, בטלים, אלא אם כן ידוע שלא נטל בהם שכר. ואם אינו נוטל אלא שכר בטלתו, מתר, והוא שיהיה נפר לכל שאינו נוטל אלא שכר בטלתו, כגון שיש לו מלאכה ידועה לעשות בשעה שיש לו לדון, ואמר לבעלי הדין: תנו לי שכר פעלה של אותה מלאכה שאתבטל ממנה, והוא שיקבל משניהם בשוה, אבל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בא
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דינים סימן יא

שולחן ערוך

ג. מי שהוא במדינה והלך שליח בית דין ולא
מצאו, אין קובעים לו זמן עד שימצאו השליח
ויאמר לו. היה בכפר, אם דרכו לבא באותו היום,
אומר השליח אפלו לאחד מהשכנים, אפלו אשה,
אם יבא פלוני, הודיעוהו שבית דין קבעו לו זמן
שיבא היום לבית דין, ואם לא בא מנדין אותו
לערב. במה דברים אמורים, כשאין הדרך שדרכו
לילך בה על מקום בית דין, אבל אם דרכו
עליהם, אין מנדין אותו עד שיודעו השליח
בעצמו, שמא לא אמרו לו השכנים, שהרי הם
אומרים: דרכו על פתח בית דין, וכבר הלך (להם)
ונפטר. וכן אם לא בא במדינה עד למחר, אין
סומכים על השכנים, שמא שכחו ולא אמרו לו:

ד. מי שכתבו עליו נדוי על שלא בא, ואמר:
אבוא, אין קורעין כתב הנדוי עד שיבוא. אבל מי
שכתבו עליו נדוי על שהיה מסרב לעשות צווי
בית דין, מיד כשאומר: הריני מקבל עלי לעשות
צווי בית דין, קורעים כתב הנדוי והוא נותן שכר
הסופר:

ה. נשים יקרות, אם מזמנים אותם לבא לבית דין,
וכן אם הנתבע יכול למנות שליח שיבא במקומו
לבית דין, יתבאר בסימן צ"ו ובסימן קכ"ד:

ו. הדין יכול לחתם בשטר הזמנה מן הצד:

סימן יב

דין שבאו לפניו רך וקשה, וכל דיני פשרה, ובו כ'
סעיפים:

א. שנים שבאו לפניו לדין, אחד רך ואחד קשה,
עד שלא תשמע דבריהם, או משתשמע דבריהם

עצמו מההוראה, הרי זה משפת. וכל המונע עצמו
מן הדין, מונע ממנו איבה וגזל ושבועת שוא:
ד. יהיה בעיני הדין דין של פרוטה כדין של מאה
מנה:

סימן יא

כיצד מזמנים לדין ועל פי מי, ובו ו' סעיפים:

א. כיצד מזמנים בעל דין לדין, שולחים לו בית
דין שלוחם, שיבא ליום המזמן לדין. לא בא,
מזמנים אותו פעם שנית. לא בא, מזמנים אותו
פעם שלישית. לא בא, ממתינים לו כל היום. לא
בא, מנדין אותו למחרתו. במה דברים אמורים,
במי שהיה בכפרים ויוצא ונכנס, אבל מי שהוא
מצוי בעיר, אין קובעים לו זמן אלא פעם אחת,
ואם לא בא כל אותו יום, מנדין אותו למחרתו.
והשליח בית דין נאמן לומר: הקלני, או הקלה
הדין, או לא רצה לבא לדין, ומשמתין אותו על
פיו. אבל אין כותבין עליו פתיחא של שמתא, עד
שיבואו שנים ויעידו שנמנע לבא. ואין שליח בית
דין חייב באמירת דברים משום לשון הרע:

ב. שליח שאמר: פלוני שלחני בשם אחד מהדינים,
ולא רצה לבוא, אין כותבין עליו פתיחא של
שמתא עד שיאמר בשם שלשתן. במה דברים
אמורים, שהלך השליח ביום שאינו ידוע לישיבת
הדינים. אבל ביום הידוע שהדינים יושבים בו
לדין, הכל יודעים שכל הדינים מקבצים, ואף על
פי שבא השליח בשם אחד, כאלו בא בשם
שלשתן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי לגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דינים סימן יב

שולחן ערוך

ז. אף על פי שנתרצו הפעלי דינין בפשרה בבית דין, יכולים לחזור בהם כל זמן שלא קנו מידם. דפשרה צריכה קנין, אפלו בשלשה, אבל אם קנו מידם, אין יכולים לחזור בהם אפלו ביחיד, ויש אומרים דדוקא בשנים:

ח. מחילה, אינה צריכה קנין

ט. שנים שקבלו פשרנים בקנין וקנס חמשים, ואחר הפשרה אמר אחד מבעלי דינים: אשלם הקנס ולא אקים הפשרה, אין בדבריו כלום:

י. אם טוען הבעל דין שלא קבעו עליו זמן הפשרנים שגזרו עליו לעשות, ושהוא יעשה כשיזדמן, אין בדבריו כלום, אלא יעשה מיד:

יא. אם ראובן הפחיד את שמעון למסרו, אם לא יתן לו ממון שהיו דנין עליו, ואין לו בו זכות כפי הדין, ועשו פשרה בקנין ובטול מודעא, יכול לחזור בו:

יב. שנים חלוקים בבנין שבקרקע, ופשרו ביניהם בלא קנין, כיון שקבלו עליהם ובנה זה קצת וזה קצת כדברי הפשרנים, אינם יכולים לחזור בהם:

יג. פשרה בלא קנין וקבל הנתבע גזרתם ועשה שטר, הן בלשון הודאה הן בלשון חיוב, אינו יכול לחזור בו:

יד. הכופר בפקדון, ונתפטר עמו ומחל לו, ואחר כך מצא עדים, יכול לחזור בו:

טו. והוא הדין למי שנתפטר מפני שלא היה לו ראיה או שטר, ואחר כך מצא:

טז. דין פשרה בטעות, יתבאר בסוף סימן כ"ה:

ואי אתה יודע להיכן הדין נוטה, אתה רשאי לומר להם. איני נזקק לכם, שמא יתחייב הקשה ונמצא רודף אחר הדין. אבל משתשמע דבריהם ותדע להיכן הדין נוטה, אי אתה רשאי לומר: איני נזקק לכם. ואם היה ממנה לרבים, תיב להזקק להם:

ב. מצוה לומר לבעלי דינים בתחלה: הדין אתם רוצים או הפשרה, אם רצו בפשרה, עושים ביניהם פשרה. וכשם שמוזהר שלא להטות הדין, כך מזהר שלא יטה הפשרה לאחד יותר מחברו. וכל בית דין שעושה פשרה תמיד הרי זה משבח. במה דברים אמורים, קדם גמר דין, אף על פי ששמע דבריהם ויודע להיכן הדין נוטה, מצוה לבצע. אבל אחר שגמר הדין ואמר: איש פלוני אתה זכאי, איש פלוני אתה חייב, אינו רשאי לעשות פשרה ביניהם. אבל אחר, שאינו דין, רשאי לעשות פשרה ביניהם שלא במושב דין הקבוע למשפט. ואם חייבו בית דין שבועה לאחד מהם, רשאי הבית דין לעשות פשרה ביניהם כדי לפטר מענש שבועה:

ג. מתר לבית דין לותר בממון היתומים חוץ מן הדין, כדי להשקיטם ממריבות:

ד. יש פח ביד בית דין לגזור ולהחרים שתתקיים הפשרה, ושלא יוכלו היתומים למחות כשיגדילו:

ה. יש פח לדין לעשות דין כעין פשרה, במקום שאין הדבר יכול להתברר. ואינו רשאי להוציא הדין חלוק מתחת ידו בלי גמר:

ו. מי שתובעים אותו ממון שהוא מחזק בו, אסור לבקש צדדים להשטט כדי שיתרצה הלה לעשות עמו פשרה ומחל לו על השאר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בא לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק בא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דיינים סימן יג

שולחן ערוך

ג. אין כופין את האדם שיתן טענותיו בכתב. ואין לדון לקבל טענות בכתב, אלא ישמעו טענותיהם מפיהם ויצוו לסופר לכתבם. ולא יכתבו אלא מדעת שניהם, ושניהם נותנים שכר הסופר:

ד. אם בא לפסל דין שברר חברו, בגזלנות או בפסול משפחה, אין שומעין לו אפלו עד אחד מעיד בדבריו:

ה. אם ברר הנתבע דין היודע עדות לתובע, דוחקים אותו לברר דין אחר:

ו. אם הצרכו הדינים לשאל דבר מבית דין הגדול, כותבין ושולחין, ובית דין הגדול מודיעים להם דעתם והם דנין אותם, דליכא למימר שיפסקו בית דין הגדול עליהם את הדין, דהא בעינן שיהיו בעלי הדין עומדים לפני הדינים:

ז. אם בררו להם עשה אנשים שידונו להם, בין בדין בין בפשרה, ושואם לא יסכימו לדעת אחת ילכו אחר הרב, ונסתלק אחד מהם ואינו אומר דעתו, או שאומר: איני יודע, אפלו הסכימו התשעה כלם לדעת אחת אינו כלום:

סימן יד

אם אחד מבעלי דינין אומר: נלך לבית דין הגדול, ודין האומר: מאיזה טעם דנתונני, וכו' ח' סעיפים:

א. שנים שנתעצמו בדין, זה אומר: נדון כאן, וזה אומר: נעלה לבית דין הגדול, כופין אותו ודן בעירו. ואם אומר: כתבו ותנו לי מאיזה טעם דנתונני, שמא טעיתם, כותבים ונותנים לו ואחר כך מוציאים ממנו. ואם הצרך לשאל דבר מבית דין הגדול, כותבים ושולחים ושואלים, ודנין להם

יז. מי שנתחייב שבועה לחברו, ופיסו התובע למחל לו, ואמר לו: זה כדברך, אינו יכול לחזור בו:

יח. אם רבים הם הפשרנים, יש אומרים שאין הולכים אחר הרב אלא צריך שיסכימו כלם:

יט. פשרה בלא קנין, ונתנו משכון ביד הפשרנים, אינו כלום, אלא אם פן אמרו: "דלא כאסמכתא" או "מעכשיו". ואם היה המשכון שטר חוב, אינו כלום:

כ. צריכים הדינים להתרחק בכל היכלת שלא יקבלו עליהם לדון דין תורה:

סימן יז

כיצד בוררים דינים כשאין בעלי דינין מסכימין יחד, וכו' ז' סעיפים:

א. אחד מבעלי דינים שאמר: איש פלוני ידון לי, ואמר בעל דינו: פלוני ידון לי, הרי אלו שני דינים שברר זה אחד וזה אחד בוררים להם דין שלישי, ואין צריך שיהיה הדין השלישי ברצון הבעלי דינים, ושלשתם דנים אותם, שמתוך כך יצא הדין לאמתו. אפלו היה האחד שברר בעל הדין חכם גדול וסמוך, אינו יכול לכף את בעל דינו שידון אצל זה, אלא גם הוא בורר מי שירצה:

ב. כותבים פלוני ברר את פלוני ופלוני ברר את פלוני. וכל זמן שלא כתבו, יכולין לחזור בהם, ומשכתבו, אין יכולין לחזור בהם. לפיכך, אין כותבין אלא מדעת שניהם, ושניהם נותנים שכר הסופר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כא
לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דינים סימן טו

שולחן ערוך

ה. המתחייב בדין אינו חייב לשלם לשכנגדו
יצאוותיו, אף על פי שהזקיקו לדון בעיר אחרת.
והני מלי דלא מסרב למיקם בדינא, אלא שרוצה
לדון בעיר אחרת. אבל אם היה מסרב לבא לבית
דין, והצרף התובע להוציא הוצאות לכפו לירד
לדין, חייב לפרע לו כל הוצאותיו ויש מי שאומר,
שאם תבעו בערפאות והוציא הוצאות בדינים
וטוענים, אף על פי שמתוך סרובו הצרף להוליכו
בערפאות, אין חייב לשלם הוצאותיו:

ו. חייבוהו בית דין לפרע, ויצא וחזר ואמר:
פרעתי, אם הוא נאמן, יתבאר בסימן ע"ט:

ז. אם בא הזוכה בדין לבית דין ותובע שיכתבו לו
פסק דין, אם כותבין ונותנין לו, שם:

ח. יש בידי פסק דין שתברו חייב לו, אם הלה
נאמן לומר: פרעתי, בסימן ל"ט

סימן טו

איזה דין דנין תחלה, ודין דין מרמה, ובו ה'

סעיפים:

א. צריך הדין שיקדים לדון הדין שבא לפניו
תחלה, אבל צריך להקדים דין של תלמיד חכם
אפלו בא לבסוף, וכן מצוה עליו להפך בזכותו מה
שיוכל:

ב. היו לפניו דינים הרבה, מקדימין דין היתום
לדין האלמנה, ודין האלמנה קודם לדין תלמיד
חכם, ודין תלמיד חכם קודם לדין עם הארץ, ודין
האשה קודם לדין האישה:

ג. הדין שבא לפניו דין שיודע שהוא מרמה, לא
יאמר: אחתכנו ויהיה הקולר תלוי בצואר העדים

בעירם כפי מה שיבא בכתב בית דין הגדול, ושני
בעלי דינים יפרעו שכר השליח. במה דברים
אמורים, בשאר הדינים שזה טוען וזה טוען, או
כשאומר המלוה: נדון כאן, והלוה אומר: גלף
לבית דין הגדול, אבל אם אמר המלוה: גלף לבית
דין הגדול, כופין את הלוה ועולה עמו. וכן אם
טוען זה שהזיקו או גזלו, ורצה הטוען לעלות,
כופין בית דין שבעירו את הנטען לעלות עמו,
וכן כל פיוצא בזה. במה דברים אמורים, כשהיו
עדים או ראיה לנגזל או לנזק או למלוה, אבל
טענה רקנית, אין מחיבין את הנטען לצאת כלל,
אלא נשבע במקומו ונפטר. וכן הדין בזמן הזה
שאין שם בית דין הגדול. אבל יש מקומות שיש
בהם חכמים גדולים ממחים לרבים, ומקומות שיש
בהם תלמידים שאינם כמותם, אם אמר המלוה:
גלף למקום פלוני שבארץ פלוני לפלוני ופלוני
הגדול ונדון לפניו כופין את הלוה והולך עמו,

ב. אם האחד תלמיד חכם ויודע לכתב ראיותיו,
ושכנגדו עם הארץ, אין לתלמיד חכם לכתב
בעצמו כששולחים בית דין לשאל מבית דין
הגדול, אלא הדינים יעתיקו אותם,

ג. יש אומרים שאם יש שני תלמידי חכמים בעיר
אחת, האחד גדול מחברו, יכול אחד מבצלי דינים
לומר: לא אדון בפני זה, אלא בפני זה, ואף על
פי שהוא קטן ממנו, פיון ששניהם בעיר אחת:

ד. יש אומרים שאם רואה הדין שבעל דין חושדו
שנוטה הדין כנגדו, צריך להודיעו מאיזה טעם
דנו, אפלו אם לא שאל:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לפני צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דינים סימן טז

שולחן ערוך

ונטתה דעת הדין שאמת הוא אומר, ממתין בדין ואינו דוחה עדותו, ונושא ונותן עם בעלי דינים עד שיודו לדברי העד, ודורש וחוקר עד שיתברר הדבר, או יעשו פשרה, או יסתלק מן הדין כמו שנתבאר:

סימן טז

כמה זמן נותנין להביא ראיה, ודין הטלת הרב, ובו ה' סעיפים:

א. אומר אחד מבעלי הדין: יש לי עדים להביא, נותנין לו זמן שלשים יום, ולאחר שלשים יום פוסקין הדין, ואם מביאין אחר כך, יסתור הדין, ואם גלוי וידוע לבית דין שפלוגי ופלוגי הם עדים בדבר והרחיקו גדוד, נותנים לו זמן עד שיוכל להביא:

ב. הא דיהבי זמן שלשים יום, דוקא כשתבעוהו תחלה בלא ראיה וחיבוהו בית דין שישבע, וזה טוען: יש לי ראיה ואינה מצויה עתה בידי ואיני רוצה לקבל שבועתו, אז נותנין לו זמן שלשים יום. אבל אם טען תחלה: יש לי ראיה ואינה מצויה עתה בידי, מה צריך לתן לו זמן, לכשיביא ישיב לו הנתבע, וכל זמן שלא יביא לא ישיב לו טענה. ואם חזר ואמר: אין לי ראיה, ישיב לו בלא ראיה, יש מי שאומר, שנשבע ונפטר ואינו נאמן להביא עוד ראיה:

ג. טען אחד מבעלי דינים: יש לי זכות בעדים או בראיה ואיני יודע ביד מי הוא, תיב הדין להטיל תרם על כל מי שיודע לו זכות, בעדים או

פיצד יעשה, ידרש בו ויחקר הרבה בדרישה וחקירה של דיני נפשות. אם נראה לו לפי דעתו שיש בו רמאות, או שאין דעתו סומכת על דברי העדים אף על פי שאינו יכול לפסלן, או שדעתו נוטה שבעל דין זה רמאי ובעל ערמה והשיא את העדים אף על פי שהם כשרים ולפי תמם העידו, וזה הטעם, או שנראה לו מפלל הדברים שיש שם דברים אחרים מסתרים ואינם רוצים לגלותם, כל אלו הדברים וכיוצא בהם אסור לו לחתך אותו הדין, אלא יסלק עצמו מדין זה וידונו מי שלבו שלם בדבר, והרי הדברים מסורים ללב. וכשהיה רואה הרא"ש באמנדא דמוכח שהדין מרמה, היה כותב ונותן ביד הנתבע שאין לשום דין להשתדל בדין זה:

ד. במה דברים אמורים, שהתובע רמאי. אבל כשהנתבע רמאי, אין הדין יכול להסתלק, שלא ישתפר הרמאי ברמאותו, אלא ידרש ויחקר יפה לבטל רמאותו, ואם נראה לו באמנדא דמוכח שהוא תיב, יחיבנו, אם הוא דין ממחה ויחיד בדורו:

ה. יש לדין לדון דיני ממונות על פי הדברים שדעתו נוטה להם שהם אמת, והדבר תוק בלבו שהוא כך, אף על פי שאין שם ראיה ברורה. ומשרבו בתי דינים שאינם הגונים ובעלי בינה, הסכימו שלא יתפכו שבועה אלא בראיה ברורה, ולא יפגמו שטר ויפסידו חוקתו על פי עדות אשה או קרוב אף על פי שדעתו סומכת על דבריהם, וכן אין מוציאים מהיתומים אלא בראיה ברורה, לא בדעת הדין ולא באמדן המת או הטוען. ואף על פי כן אם העיד אדם נאמן בדבר מפלל הדברים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כא לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליקן כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לתברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דינים סימן יז

שולחן ערוך

זה. במה דברים אמורים, בשעת משא ומתן אבל בשעת גמר דין, שניהם בעמידה, לכתחלה. איזהו גמר דין, איש פלוני אתה זכאי איש פלוני אתה חייב, והעדים, לכתחלה, לעולם בעמידה:

ב. תלמיד חכם ועם הארץ שבאו לדון, מושיבין את החכם, ואומרים לעם הארץ: שב, ואם לא ישב, אין מקפידין בכך:

ג. כבר נהגו כל פתי דיני ישראל לאחר התלמוד, שמושיבין בעלי דינים וגם העדים, כדי להסיר המחלוקת, שאין בנו כח להעמיד משפטי הדת על תלם:

ד. אם והנתבע אומר: אני חפץ שישובו אוהבי וקרובי אצלי כשאני טוען עמכם, כדי שלא יסתמו טענותי, פי אתם הרבים, הדין עמו. והשתפים יכרוו להם אחד מהם לטען בשביל כלם, או יטען כל אחד לעצמו זה אחר זה וגם הנתבע לא יקח אוהביו אצלו:

ה. אסור לדין לשמע דברי בעל דין האחד שלא בפני בעל דין חברו. וכן הבעל דין מזוהר על כך. ותלמיד שיש לו דין לפני רבו, לא יקדים לבא קדם בעל דינו, שלא יהא נראה כמקדים כדי לסדר טענותיו שלא בפני חברו. ואם יש לו עת קבוע לבא ללמוד לפניו, ובא העת ההיא, מתר:

ו. לא יהיה הדין שומע מפי המתרגמן. ואם היה מכיר בלשונם ושומע טענותיהם, אבל אינו יודע בלשונם כל כך שיודע להשיב להם להודיעם פסק הדין, מתר להעמיד מתרגמן:

בראיה, שיודע לדין, אפלו אם הזכות של העדים והראיה יודע בהם מי שכנגדו, חייב להגיד:

ד. האומר לחברו: שטר שבדך זכות יש לי בו, אם הלה מודה שיש לזה בו זכות, חייב להוציאו בבית דין, ובית דין יעתיקו מה שכתוב בו מזכותו. אבל אם הלה אומר שאין בידו שטר שיהא בו שום זכות לזה, אין מחיבין אותו להראות שטר לשום אדם. אבל אם ירצה זה להחרים חרם סתם לכל מי שיש בידו שטר שיש לו זכות בו, שיראנו, יחרים. ואם טען זה בודאי שהוא יודע שהשטר שיש לו זכות בו הוא אצלו, הרי זה נשבע הסת שאינו אצלו:

ה. המוציא שטר על חברו, והלה טוען שיש בו זיוף ושאל שיתנו לו הטפסת השטר כדי לדקדק בו, גותנים לו, אף על פי שכתוב בו: בלא טפיסת טפס מזה השטר:

סימן יז

להשוות הבעלי דינים בכל דבר, ובו י"ב מעיפים:

א. "בצדק תשפט עמיתך" איזהו צדק המשפט, זו השוית שני הבעלי דינים בכל דבר. לא יהא אחד מדבר כל צרכו, ואחד אומר לו קצר דברך. ולא יספירו פנים לאחד וידבר לו רכות, וירע פניו לאחר וידבר לו קשות. ואם היה אחד מהם מלבש בגדים יקרים והשני מלבש בגדים בזוים, אומרים למכבד: או הלבישהו כמותך, או לבש כמוהו. ולא יהא אחד יושב ואחד עומד, אלא שניהם עומדים, ואם רצו בית דין להושיב את שניהם, מושיבים. ולא ישב אחד למעלה ואחד למטה, אלא זה בצד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דינים סימן יח

שולחן ערוך

וחזקתו משקר וזה בחזקת שאינו משנה בדבורו
אטה הדין על הרשע, אלא לעולם יהיו שני בעלי
הדין בעיניו פרשעים, ובחזקת שכל אחד מהם
טוען שקר, וידון לפי מה שיראה לו מן הדברים,
וכשיפטר מלפניו יהיו בעיניו ככשרים, כשקבלו
עליהם את הדין, וידון כל אחד לכף זכות:

יא. צריך הדין לפסק הדין מיד אחר שיתברר לו.
שאם מענה את הדין ומאריך בדברים הבוררים
כדי לצער אחד מהבעלי הדינים, הרי זה בכלל
"לא תעשו עול"

יב. כשאחד מבעלי דינים מגזים לחברו בפני הדין
ואומר לו: כך וכך תתחייב לי בדין, אם אין הדין
כך, צריך הדין לומר לו: שקר אתה דובר:

סימן יח

ביצר נושאים ונותנים בדבר, ושחולקין אחר הרב,
ובו ד' סעיפים:

א. הביא אחד מהבעלי דינים עדים לדבריו,
מכניסין העדים ומקבלים עדותם פראוי, כמו
שיתבאר בסימן כ"ח, ולאחר שיקבלו עדותם
יוציאו כל אדם לחוץ, וישאו ויתנו בדבר. אם
יספיקו לדעת אחת, מוטב, ואם לאו, ילכו אחר
הרב: שנים אומרים: זכאי, ואחד אומר: חייב,
זכאי. שנים אומרים: חייב, ואחד אומר זכאי, חייב.
אחד אומר: זכאי, ואחד אומר: חייב, ואחד אומר:
איני יודע, ואפלו שנים אומרים: זכאי או חייב,
ואחד אומר: איני יודע, יוסיפו שני דינים, ונמצא
שהם חמשה, נושאים ונותנים בדבר, אם שלשה
מזפים ושנים מחיבים, זכאי. ואם שלשה מחיבים

ז. צריך הדין לשמע דברי הבעלי דינים ולשנות
אותם, שנאמר: "ויאמר המלך זאת אומרת בני
החיי" וגו' ומצדיק הדין בלבד, ואחר כך חותכו:

ח. דין שדן דין ולבו נוקפו לומר שהוא טועה, לא
יחזיק דבריו להביא ראיות להעמידם, שהוא בוש
לחזר, אלא לכל הצדדים יחזר להוציא הדין
לאמתו. לא יעשה הדין מליץ לדבריו של בעל
דין, אלא יאמר מה שנראה לו וישתק, ולא ילמד
לאחד מבעלי הדין כלל. אפלו הביא אחד מבעלי
הדין עד אחד, לא יאמר לו: אין מחיבין ממון על
פי עד אחד, אלא יאמר לגטען: הרי זה העיד
עליך, עד שיטען ויאמר: עד אחד אינו נאמן עלי,
וכן כל כיוצא בזה:

ט. ראה הדין זכות לאחד מהם, ובעל דין מבקש
לאמרו ואינו יודע לחבר הדברים, או שראוהו
מצטער להציל עצמו בטענות אמת, ומפני החמה
והכעס נסתלקה ממנו, או נשתבש מפני הסכלות,
הרי זה מתר לסעדו ולהבינו תחלת הדבר, משום
"פתח פיה לאדם" וצריך להתישב בדבר זה הרבה
כדי שלא יהיה כעורכי הדינים:

י. אין לדין לרחם בדין על דל, שלא יאמר: עני
הוא זה ובעל דינו עשיר וחייב לפרנסו, אונפנו
בדין ונמצא מתפרנס בכבוד. ולא להדר פני גדול,
שאם באו לפניו עשיר וחכם גדול עם עני והדיוט
לא יכבדנו ולא ישאל בשלומו, שלא יסתמו דברי
בעל דינו, ולא יאמר: היאך אחיבנו בדין ונמצא
מתביש אלא אפטרנו ואחר כך אמר לו שיתן לו
את שלו, אלא יחתך הדין מיד לאמתו. ואם באו
לפניו אחד כשר ואחד רשע, לא יאמר: זה רשע

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דינים סימן יט

שולחן ערוך

ו. בית דין פוסקים בדיני ממונות שלא בפני בעל דין:

סימן יט

ביצד נותנין הפסק, וסדר כתיבתו, ובו ג' פעיפים:

א. אחר שגשאו ונתנו בדבר מכניסים הפעלי דינים, וגדול שבדינים אומר: איש פלוני אתה זכאי, איש פלוני אתה חייב. ואסור לדון לומר כשיצא מבית דין: אני הייתי מזכה, אבל חברי רבו עלי, והעושה כן הרי הוא מפלל "הולך רכיל מגלה סוד"

ב. שאל אחד מבעלי הדין שיכתבו לו הפסק דין אין מזכירין שם המזכים ולא שם המחיבים, אלא כותבים סתם: פלוני בא עם פלוני בעל דינו לפני בית דין, ומדבריהם יצא פלוני זכאי ופלוני חייב:

ג. קבל עליו את הדין, ואמרו לו לשלם והלך ולא שלם, אין מנדין אותו עד שיתרו בו בה"ב, ואחר כך מנדין אותו עד שיתן מה שהוא חייב, ואם עמד שלשים יום ולא תבע נדויו, מחרימין אותו:

סימן כ

עד מתי יכול להביא ראיה לסתר הדין, ובו פעיף אחד

א. מי שנתחייב בבית דין והביא עדים או ראיה לזכותו, סותר הדין וחוזר, אף על פי שכבר נגמר, ואפלו אם פרע כבר, כל זמן שהוא מביא ראיה, סותר. אמרו לו הדינים: כל ראיות שיש לך הבא מכאן ועד ל' יום, אף על פי שהביא ראיה לאחר שלשים יום, סותר את הדין, מה יעשה אם לא

ושנים מזכים, חייב. שנים אומרים: זכאי, ושנים אומרים: חייב, ואחד אומר: איני יודע, יוסיפו עוד דינים. אבל ארבעה אומרים: זכאי או חייב, ואחד אומר: איני יודע, או שאמרו שלשה: זכאי, ואחד אומר: חייב, ואחד אומר: איני יודע, בין שהוא אותו שאמר תחלה איני יודע, בין שהוא אחר, הולכים אחר הרב:

ב. היו מחצה על מחצה, ואחד אומר: איני יודע, הרי אלו מוסיפין שנים אחרים. וכן אם נסתפק הדבר, מוסיפין והולכים עד ע"א. הגיעו לע"א, ואמרו ל"ה זכאי, ול"ה חייב, ואחד אומר: איני יודע, נושאים ונותנים עמו עד שיחזר לצד האחד ונמצא ל"ו מזכין או מחייבין. ואם לא חזר לא הוא ולא אחד מהם, הרי הממון ספק ומעמידים הממון בחזקת בעליו:

ג. כל מי שאומר: איני יודע, אינו צריך לתת טעם לדבריו ולהודיע מאיזה טעם בא לו הספק כדרך שמראה המזכה מאיזה טעם מזכה והמחייב מאיזה טעם מחייב:

ד. שלשה שישבו לדון, וסלק אחד מהם עצמו, אין השנים יכולים לגמור הדין:

ה. הא דאמרינן בגמרא הרב ותלמידו אין מונים להם אלא אחד, הינו דוקא בשעה שמלמדו הרב הדין ועל פיו סומך, ואפלו בכהאי גוונא אם הוא תלמיד פרב אמי ורב אסי דלגמרה דרב הוה צריכי ולסברתיה לא הוה צריכי יכול ללמדו בשעת הדין ודן עמו. אבל אם אין מלמדו בשעת הדין, אף על פי שהוא תלמידו, מונים להם שנים, רק שיהיה לו קצת סברא להבין, לשא ולתן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כא
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דינים סימן כא

שולחן ערוך

מי שקבל עליו להשלים הדין ליום ידוע, ונאנס, ובו
סעיף אחד

א. מי שקנו מידו שאם לא יבא ביום פלוני וישבע
יהיה חברו נאמן בטענותיו ויטל כל מה שטען
בלא שבועה, או שאם לא יבא ביום פלוני וישבע
ויטל אבד זכותו ואין לו כלום ויפטר חברו, ועבר
היום ולא בא, נתקיימו התנאים ואבד זכותו ואם
הביא ראיה שהיה אנוס באותו היום, הרי זה פטור
מקנין זה, וישבע פשיטתו ויפטר חברו כמו שהיה
מקדם, וכן כל פיוצא בזה:

סימן כב

מי שקבל עליו קרוב ופסול, ודין שבועה והפוכה,
ובו ג' סעיפים:

א. מי שקבל עליו קרוב או פסול, בין להיותו דין
בין להיותו עד עליו, אפלו קבל אחד מהפסולים
בעברה כשני עדים פשרים להעיד עליו, או כג'
בית דין ממחים לדון לו. בין שקבל על עצמו
לאבד זכיותו ולמחל מה שהיה טוען על פיהו,
בין שקבל עליו שיתן כל מה שיטען עליו חברו
בעדות זה הפסול או בדינו, אם קנו מידו על זה,
אינו יכול לחזור בו. ואם לא קנו מידו, יכול לחזור
בו עד שיגמר הדין. נגמר הדין, אינו יכול לחזור
בו, והוא שלא נודע שטעו. ואם כופר ואומר: לא
קבלתי עלי לדון, ואין עדים בדבר, ישבע שלא
קבלו עליו, אפלו אם הדין מכחישו ואמר שקבלו
עליו:

ב. אם קבל עליו עדות גוי, כמי שקבל עליו עדות
אחד מהפסולים. אבל אם קבל עליו גוי לדין,

מציא בתוך שלשים ומציא לאחר שלשים. אבל אם
אמרו לו להביא עדים או ראיה, ואמר: אין לי,
אף על פי שמציא אחר כך, אינו כלום. ואין צריך
לומר אם אמרו לו: יש לך עדים, ואמר: אין לי
עדים, יש לך ראיה, ואמר: אין לי ראיה, ודנו
אותו וחיבוהו, כיון שראה שנתחייב אמר: קרבו
איש פלוני ופלוני והעידוני, או שהוציא ראיה
מתוך אפונדתו אין זה כלום ואין משגיחים עליו
ועל ראיתו. במה דברים אמורים, כשהיתה הראיה
אצלו והעדים עמו במדינה, אם אמר: אין לי
עדים ואין לי ראיה, ולאחר מכאן באו לו עדים
ממדינת הים, או שהיתה דסקיא של אביו שיש שם
השטרות מפקדת ביד אחרים וקא זה שהפקדון
אצלו והוציא לו ראיותיו, הרי זה מביא וסותר,
מפני שיכול לטען ולומר: זה שאמרתי אין לי
עדים ואין לי ראיה מפני שלא היו מצויים אצלו.
וכל זמן שיכול לטען ולומר: מפני כך וכך אמרתי
אין לי עדים ואין לי ראיה, והיה ממש בדבריו,
הרי זה לא סתם טענותיו, וסותר. לפיכך, אם
פרש ואמר: אין לי עדים כלל לא הנה ולא
במדינת הים ולא ראיה כלל לא בידו ולא ביד
אחרים, אינו יכול לסתר. במה דברים אמורים,
בגדול, אבל יורש שהיה קטן כשמת מורישו, ובאו
עליו טענות מחמת מורישו אחר שהגדיל, ואמר:
אין לי עדים ואין לי ראיה, ואחר שיצא מבית דין
חייב אמרו לו אחרים: אנו יודעים לאביך עדות
שתסתר בה דין זה, או שאמר לה אחד: מורישך
הפקיד ראיה זו, הרי זה מביא מיד וסותר, שאין
היורש קטן יודע כל ראיות מורישו:

סימן כא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דינים סימן כג

שולחן ערוך

א. אין נזקקין אלא לתובע תחלה. ואם זילי נכסי
דנתבע, נזקקין לו תחלה:

סימן כה

דין שטעה, מתי חוזר ומתי משלם, וכו' ה' פעיפום:

א. כל דין שדן דיני ממונות וטעה, אם טעה
בדברים הגלויים והידועים, כגון דינים המפורשים
במשנה או בתלמוד או בדברי הפוסקים, חוזר הדין
ודנין אותו כהלכה. ואם אי אפשר לחזור, כגון
שהלך זה שנטל הממון שלא כדין למדינת הים,
או שהוא אלם, או שטמא דבר הטהור או שהורה
בכשרה שהיא טרפה והאכילוהו לפלבים וכיוצא
בזה, הרי אלו פטור מלשלם, אף על פי שגמר
להזיק, לא נתכווין להזיק:

ב. טעה בשקול הדעת, כגון דבר שהיא מחלקת
תנאים או אמוראים ולא נפסקה הלכה כאחד מהם
בפרוש, ועשה כאחד מהם ולא ידע שכבר פשט
המעשה בכל העולם בדברי האחר, אם היה זה דין
ממחה ונטל רשות מריש גלותא, או שלא נטל
רשות אבל קבלו אותו בעלי דינים עליהם, הואיל
והוא ממחה, חוזר הדין. ואם אי אפשר להחזיר,
פטור מלשלם:

ג. היה הטועה ממחה בית דין, ולא נטל רשות ולא
קבלו אותו בעלי דינים עליהם, או שלא היה
ממחה אבל קבלו אותו בעלי דינים עליהם לדון
להם בדין, וטעה בשקול הדעת, אם נשא ונתן
ביד, מה שעשה עשוי וישלם מביתו, ואם לא נשא
ונתן ביד, יחזר הדין, ואם אי אפשר להחזיר,
ישלם מביתו:

אפלו קנו מנה, אין הקנין פלום, ואסור לדון
לפניו:

ג. מי שנתחייב לחברו שבועה בבית דין, ואמר לה:
השבע לי בחיי ראשך והפטור, או השבע לי בחיי
ראשך ואתן לך כל מה שתטען, אם קנו מידו,
אינו יכול לחזור בו. ואם לא קנו מידו, יכול לחזור
בו עד שיגמר הדין. נגמר הדין ונשבע כמו שאמר
לה, אינו יכול לחזור בו, ותיב לשלם. והוא הדין
למי שנתחייב שבועת הסת, והפקה, אם קנו מידו
או אם נשבע זה שנהפכה עליו, אינו יכול לחזור
בו. והוא הדין במי שלא היה חייב שבועה, ואמר:
אשבע לך שבועה, אם קנו מידו אינו יכול לחזור
בו, ואם לא קנו מידו, אף על פי שקבל בבית
דין, חוזר עד שיגמר הדין וישבע:

סימן כג

עד מתי נאמן הדין לומר לזה זכיתי, וכו' פעיף אחר

א. כל זמן שבעלי דינים עומדים לפני הדין, נאמן
לומר: לזה חייבתי ולזה זכיתי. נסתלקו מלפניו,
אינו נאמן, אם אין בידו פסק דין. ודוקא בשודא
דדיני, אבל דין התלוי בטענות לא שייך בו
נאמנות, שלפי הטענות יזכה הזוכה, ובלבד שלא
יסתר טענות הראשונות. וכל זה דוקא בדין אחד,
אבל שנים נאמנים לעולם, ואפלו אם יש שני
עדים שמכחישים אותם:

סימן כד

שנזקקין לתובע תחלה, וכו' פעיף אחר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות דינים סימן כו

שולחן ערוך

שאם לא ילך בפניהם יהיה עליו כף וכף לעניים,
אסור לילך לדון עמו לפני גויים ותיב לתן מה
שקבל עליו לעניים. ויש מי שאומר, שאין בית
דין מוציאין ממנו, אלא מודיעין אותו שחל הנדר
עליו:

ד. שטר שכתוב שיוכל לתבעו בדיני הגויים, אינו
רשאי לתבעו בפניהם. ואם מסר השטר לגוי
שיתבענו בדיניהם, תיב לשלם לו כל מה שהפסיד
יותר ממה שהוא תיב בדיני ישראל:

סימן כז

שלא לקלל דין או שום אחד מישראל, ובו ב'
סעיפים:

א. המקלל אחד מישראל בשם או בכנוי או באחד
מהשמות שקורים הגויים להקב"ה, אם היה בעדים
והתראה, לוקה אחת, משום "לא תקלל חרש" ואם
היה דין, לוקה עוד אחרת משום "אלהים לא
תקלל" ו"ארור" הוי לשון קללה:

ב. אם לא היתה שם התראה, או שקלל בלא שם
ובלא כנוי, או שהיתה הקללה באה מפלל
הדברים, כגון שאמר: אל יהי פלוני ברוך לה,
אינו לוקה. אבל אסורא מיהו אפא. ואם חרף
תלמיד חכם, מנדין אותו, ואם רצו הדינים
להכותו מכת מרדות, מפין ועונשין אותו כמה
שיראו. ואם חרף עם הארץ, עונשין אותו כפי
שהשעה צריכה. מי שנתתיב נדוי מפני שהפקיר
בבית דין, ורצו בית דין למחל על כבודם ולא
נדוהו, הרשות בידם, והוא שלא יהיה בדרך הפסד
בכבוד הפורא, כגון שהיו העם מבעטין בכבוד

ד. אבל מי שאינו ממחה, ולא קבלו אותו בעלי
דינים, אף על פי שנטל רשות, הרי זה בכלל
בעלי זרוע, ואינו בכלל הדינים, לפיכך אין דינו
דין, בין טעה בין לא טעה, וכל אחד מבעלי
דינים, אם רצה, חוזר ודן בפני בית דין. ואם
טעה ונשא ונתן ביד, תיב לשלם מביתו, וחוזר
ולוקח מבעל דין שנתן לו שלא כהלכה, ואם אין
לו להחזיר, או שטמא, או שהאכיל דבר המתיר
לפלבים, ישלם כדין כל גורם להזיק, שזה מתפונן
להזיק הוא:

ה. דין שטעה ותיב שבועה למי שאינו תיב בה,
ועשה זה פשרה עם בעל דינו כדי שלא ישבע,
ואחר כך ידע שאינו בן שבועה, אף על פי שקנו
מידו על הפשרה, אינה כלום, דקנין בטעות הוא,
וחוזר:

סימן כו

שלא לדון בדיני גויים, ובו ד' סעיפים:

א. אסור לדון בפני דיני עובדי כוכבים ובערפאות
שלהם אפלו בדין שדנים בדיני ישראל, ואפלו
נתרצו ב' בעלי דינים לדון בפניהם, אסור. וכל
הבא לדון בפניהם, הרי זה רשע, וכאלו חרף וגדף
והרים יד בתורת משה רבנו ע"ה:

ב. היתה יד הגויים תקיפה, ובעל דינו אלם, ואינו
יכול להציל ממנו בדיני ישראל, יתבענו לדיני
ישראל תחלה, אם לא רצה לבא, נוטל רשות
מבית דין ומציל בדיני גויים מיד בעל דינו:

ג. המקבל עליו בקנין לדון עם חברו לפני הגויים,
אינו כלום, ואסור לדון בפניהם. ואם קבל עליו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כא
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן כח

שולחן ערוך

שהעדים מפקדים מבעל דינו לבא להעיד, הרי
בית דין כופין את בעל דינו שיביא הוא העדים,
וכן כל פיוצא בדברים אלו דנין בהם לאלם.
צריכים העדים לכתחלה להעיד מעמד, ואם העד
תלמיד חכם, מושיבין אותו:

ו. צריכים הדינים לכתחלה להיות יושבים בשעת
קבלת העדות. צריך שבינו הדינים לשון העדות,
שלא ישמעו מפי התרגמן. ואם מבינים מה שהם
אומרים, אפלו אם אינם יודעים להשיב, מתר
להעמיד תרגמן ביניהם:

ז. מאימין על העדים בפני הכל, ומודיעין אותם
כח עדות שקר ובשעת המעיד בה בעולם הזה
ובעולם הבא ושהוא בזוי בעיני שוכריו:

ח. אחר כך מוציאים את כל אדם לחוץ, ומשירים
את הגדול שבעדים, ואומרים לו: אמר היאך אתה
יודע שזה חייב לזה. אם אמר: הוא אמר חייב אני
לו, או: איש פלוני שהוא כשר ונאמן אמר לי
שהוא חייב לו, לא אמר כלום, עד שיאמר שהוא
בעצמו ראה שהלוה לו, או שיאמר: בפני הודה לו
שהוא חייב:

ט. אחר כך מכניסין העד השני, ובודקין אותו. אם
העיד כמו חברו, נושאים ונותנים בדבר וגומרים
הדין:

י. אם העדים אומרים עדותן מכוננת בלשון אחד
ממש, יש לחוש שמשקרים ובעצה אחת פגנו
לשונם, וצריך לחקור ולדרש אותם:

יא. העדים ששלחו עדותן בכתב לבית דין, אינו
עדות, דכתיב: "על פי שנים עדים" מפיהם, ולא
מפי כתבם:

התורה ובדינים, הואיל ופקרו העם בדבר, צריכים
לחק ולענש כפי מה שיראה להם:

הלכות עדות

סימן כח

ביצד מאימין העדים, ואין מקבלין עדות שלא
בפני בעל דין, וכו' כ"ו סעיפים:

א. כל מי שיודע עדות לחברו וראוי להעידו, ויש
לחברו תועלת בעדותו, חייב להעיד, אם יתבענו
שיעיד לו בבית דין, בין שיש עד אחד עמו בין
שהוא לבדו, ואם כבש עדותו, פטור מדיני אדם
וחייב בדיני שמים:

ב. אדם רשאי להחרים בבית הנכנסת על כל מי
שיודע לו עדות שיבא ויעיד:

ג. אם גוי תובע ישראל, ויש לישראל יודע עדות
לגוי נגד ישראל, ואין עד אלא הוא, והגוי תובע
שיעיד לו במקום שדיני הגויים לחייב ממון על פי
עד אחד, אסור להעיד לו, ואם העיד, משמתין
אותו. ואם מתחלה יחדו הגוי לישראל להיות עד,
אכא חלול ה' אם לא יעיד לו

ד. ישראל התובע לגוי, וכופר, ויש לגוי עד אחד,
מתר להעיד לו אם יתבעהו:

ה. תלמיד חכם שיודע עדות לישראל, ותבעו
שיעיד לפני בית דין קטן ממנו, אם הוא עדות
ממון, אינו חייב לילך להעיד, אכל אם יש בו צד
אפרושי מאסורא, חייב לילך ולהעיד. כל מי שיש
לו ראיה בעדים, מטפל בהם להביאם לבית דין.
ואם ידעו בית דין שבעל דינו אלם, וטען התובע

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
ז"ל נ"ט נוסף שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בא
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, בדהילו ורחמינו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחמינו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן כח

שולחן ערוך

יח. לא אמרו אין מקבלין עדים שלא בפני ב"ד,
אלא בתובע שמביא עדים על תביעתו. אבל
המביא עדים לפטר את עצמו, מקבלין:

יט. אין מקבלין עדות על קטן, אפלו בפניו, דכיון
דקטן הוא, בפניו כשלא בפניו דמי. ויתבאר
פריטי דין זה בסימן ק"ו:

כ. אין שנים ראויין לקבלת עדות, ואם קבלו, לא
עשו כלום:

כא. קבלת עדות צריף ג' ממחים יודעים הלכות
עדות כשר ופסול, וזהירין בקבלתן לכוון עדות כל
אחד, כדתנן: "הוי זהיר בדבריה, שמא מתוכן
ילמדו לשקר", וכל המקבל עדות ואינו ראוי
לדון, כאילו קבל עדות שקר, ואינו ראוי לדון על
פי אותו שטר:

כב. נכון למקבלי עדות לפרסם בשטר קבלת
העדות מי הם העדים:

כג. אם רצו הצבור לתקן שהשני סופרים מקבלין
עדות ומגבין על פיהם, וכן אם רצו שאם יפטר
העד שהזמן להעיד עם הסופר שתעלה חתימת
הסופר כשני עדים, תקנתם קיימת:

כד. מי שטוען שיש לו שני כתי עדים, ואמרו
הכת האחת שאינם יודעים כלום, לא הפסיד זכותו
ומביא פת שניה. אין מקבלין עדות אלא ביום,
ואם קבלוה בלילה, אפלו היו עדיו רדופים לילה
למדינת הים, אין דנין על פי אותה קבלה:

כה. אין מקבלין עדות קדם שישיב הנתבע
לתביעת התובע, לפי שאולי יודה הנתבע ולא יהא
צריף עדים, ואטרוחי בית דין לא מטרחינן:

יב. חותכין דיני ממונות בעדות שבשטר, אף על
פי שאין העדים קיימין, כדי שלא תנעל דלת בפני
לוי:

יג. כל זמן שזוכר האדם, יכול להעיד לעולם,
ואינו חושש שמא מתוך שנתישן הדבר הרבה אינו
זוכרו על בריו. אפלו אינו נזכר לעדות אלא
מתוך הכתב, שכשמסרוהו לו כתבו בפנקסו לזכרון
דברים, ושכח הדבר ואינו נזכר אלא מתוך הכתב,
יכול להעיד, והוא שאחר שראה הכתב נזכר
לדבר:

יד. וכן אם נזכר לדבר על ידי אחר שהזכירו לו,
יכול להעיד, אפלו היה המזכיר העד השני. אבל
אם הפעל דין בעצמו מזכירו ונזכר, לא יעיד,
ואם העד תלמיד חכם, אף אם הפעל דין בעצמו
מזכירו, שפיר דמי, שונדאי אי לא היה נזכר לא
היה מעיד:

טו. אין מקבלין עדות שלא בפני בעל דין, ואם
קבלו, אין דנין על פיו:

טז. היה הפעל דין חולה, או שהיו העדים חולים,
מקבלין שלא בפניו. ואם היו העדים מבקשים
לילה למדינת הים, ושולחו לבעל דין ולא בא, או
שאינו מצוי בעיר, הרי אלו מקבלין עדות שלא
בפניו:

יז. ראובן שתובע את שמעון ועדיו במקום אחר,
יאמרו בית דין לשמעון אם תפץ לילה במקום
העדים ויעידו בפניו, ואם לאו יקבלו בית דין
שבמקום העדים עדות שלא בפניו ויודיעו לבית
דין שבמקום הפעל דינין, וידונו על פי אותה
קבלה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כא לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליקן כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן כט

שולחן ערוך

ג. אף על גב דלא ראינו אינה ראיה, היכא דתרוניהו פי הדדי כי אמר האחד: לא ראיתי, הוה לה כאומר לחברו: לא ראית, והוה לה הכחשה:

כו. אם קבלו עדים מעמד, מה שעשו עשוי. ואם היו נסמכים על העמוד, אפלו לכתחלה מתר, דסמיכה פשיטה. ובסימן י"ז נתבאר שעכשיו נהגו להושיב העדים:

סימן ל

סימן כט

אין עדי ממונות צריכין דרישה וחקירה, וצריך להיות עדות שלם, וכו' י"ד פעיפיים:

שלא יוכלו העדים לחזר, וכו' ג' פעיפיים:

א. עדי דיני ממונות, חוץ מעדי תפלות, אינם צריכים דרישה וחקירה. פיצד, אמרו העדים: בפנינו הלוח זה את זה מנה בשנה פלונית, אף על פי שלא כנו החדש ולא המקום שהלוח בו ולא המנה אם היה ממטבע פלונית או ממטבע פלונית, עדותן קימת. ואם נראה לדן שהדין מרמה, צריך דרישה וחקירה להוציא הדין לאמתו:

א. אחר שהעיד העד בבית דין אינו יכול לחזר בו. פיצד, אמר מטעה הייתי, שוגג הייתי ונזפרתי שאין הדבר כן, לפחדו עשיתי, אין שומעין לו, אפלו נתן טעם לדבריו. וכן אינו יכול להוסיף בעדותו תנאי אבל בדבר שמוכיחו שטעה, כגון שהוקיקוהו בית דין להביא עדים שאינו רמאי, והלך והביאם, ואמרו להם הבית דין: יודעים אתם בו שהוא רמאי, ואמרו העדים: הן, ואמר להן הבעל דין: וכי אני רמאי, ואמרו: לא אמרנו אלא שאינד רמאי, שומעין לדבריהם האחרונים, משום דמסתמא אין אדם מביא עד להעיד חובתו, ובנדאי טעו. וכן בכל טעות שהעדים מצויים לטעות בו, נאמנים הם בעצמם, ואין בזה משום חזר ומגיד. וכן אם אינו סותר עקר דבריו הראשונים, כגון שהדברים סתומים וסובלים באור אחד משני עניני משמעות, אחד קרוב ואחד רחוק, כל שאנו יכולים לכוון דברי העד כדי שלא תהא עדותו מכחשת, יש לנו לכוון דבריו, כשם שיש לנו לתרץ דברי שני עדים הנראים מכחישים זה את זה, כדי שתהא עדות מכוננת:

ב. אף על פי שאין עדי דיני ממונות צריכין דרישה וחקירה, אם הכחישו זה את זה בדרישות או בחקירות, עדותן בטלה, ואם הכחישו זה את זה בבדיקות, עדותן קימת. פיצד, אחד אומר: בניסן לוח ממנו, והשני אומר: לא כי אלא באיר, או שאמר האחד: בירושלים, והשני אומר: לא כי אלא בלד, עדותן בטלה. וכן אם אמר האחד: חבית של זין הלוחו, והשני אומר: של שמן היתה, עדותן בטלה, שהרי הכחישו בדרישה. אבל אם אמר האחד: מנה שחור, שהמעות השתרו מחמת ישן, והשני אומר: מנה לבן היה, זה אומר: בדיוטא העליונה היו כשהלוחו, והשני אומר: בדיוטא התחתונה היו, עדותן קימת אפלו אמר האחד: מנה הלוחו, והשני אומר: ר', חייב לשלם מנה, שיש בכלל ר' מנה. וכן אם אמר האחד: דמי חבית של זין יש לו בידו, וזה אומר: דמי חבית

ב. עדים שאמרו: שקר העדנו, נאמנים לגבי עצמם, וחיבים לשלם כל מה שגרמו להפסיד בעדותן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כא
לחודש

גליק
כא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן ל

שולחן ערוך

ז. הא דהלוואה אחר הלוואה מצטרפין, כשתבע ממנו ב' מנין, אחד שהלוה לו באחד בשבת והמנה השני בשני בשבת, אבל אם המלוה מודה שלא הלוה לו אלא מנה אחד, תזינן, אי אכא למימר דטעי חד מניה בזמנא דהלוואה, כגון שאומר האחד: בב' בחדש, ואחד אומר: בג' בחדש, דאכא למימר דתרויהו אחד יומא מסהדי וטעו בעבורא דירחא, מצטרפין, דאימור אחד מנה מסהדי. ואי הברר הדבר דבתרי מנה מסהדי, הא ודאי חד מניהו שקרו, הלכך משתבע לה שבועה דאורייתא ומפטר:

ח. תבעו ר' בשטר, ואמר לו: פרעתיה, ומביא שני עדים, אחד אומר: בניסן פרעו ק', והשני אומר: בתשרי, מצטרפין. ואם נעשה השטר קדם ניסן מחזיקים בפרוע ממנה. וכן אם הודה בפני אחד שפרעו מנה בניסן והודה בפני השני שפרעו מנה בתשרי, או אחד מעיד שפרעו מנה והשני מעיד לפני הודה שפרעו מנה, מצטרפין, ולא יוכל המלוה לומר: סטראי נינהו:

ט. בדיני ממונות א"צ להעיד שני העדים כאחד, אלא יבוא אחד בפני בית דין ושומעין דבריו היום, וכשיבוא העד השני לאחר זמן, שומעין דבריו, ומצטרפים זה לזה ומוציאים בהם הממון:

י. וכן אם היה עד אחד בכתב ועד אחד בעל פה, מצטרפין. ואם אמר זה שלא כתב עדותו: אני קניתי מידו על דבר זה ולא בא המלוה הנה ולא שאל ממני לכתב, שניהם מצטרפים לעשות המלוה בשטר, ואינו יכול לומר: פרעתי:

של שמן, משלם כפחות שבדמים וכן כל פיוצא בזה:

ג. ראובן תבע משמעון אלף ות"ק זהובים, ומביא ה' עדים, אחד אומר: ראיתי שהלוהו ק', ואחד מעיד על ר', ואחד מעיד על ש', ואחד על ת', ואחד על ת"ק, אם העידו כל אחד מהם בעדות מיוחדת, כגון שאמר הראשון: באחד בניסן בשנה הראשונה, והשני אומר בזמן אחר, וכן כלם, משלם ת"ש, וישבע שבועת התורה על מאה, ויגלגל עליו הת"ש שנשארו. אבל אם העידו כלם ביום אחד, בהכחשה, אינו משלם אלא ר'. וכן אם העידו סתם, דנין הדבר כמכחישין, להקל, שהמוציא מחברו עליו הראיה:

ד. עד שמעיד: ראיתי דבר זה ופלוגי היה עמי, ואותו פלוגי אומר: לא ראיתי ולא הייתי עמו, אין זו הכחשה:

ה. מי שתבע את חברו שיש לו בידו מאתים זהובים בפקדון להשביחם לו, והלה כופר בפל, ועד אחד מעיד ששמע מפיו שהיו חמשים, ועד אחר מעיד ששמע שהיו מאה וחמשים, החזק כפרן לאותו ממון, ומשלם ר':

ו. בדיני ממונות, אף על פי שלא ראו שני העדים המעשה כאחד, עדותן מצטרפת. כיצד, אמר האחד: בפני הלוהו ביום פלוני, או: בפני הודה לו, ואמר העד האחר: בפני הלוהו ביום אחר, או: הודה לו, הרי אלו מצטרפין. וכן אם אמר האחד: בפני הלוהו, והשני אמר: בפני הודה לו, או שאומר הראשון: בפני הודה לו, והשני אומר: אחר זמן הלוהו בפני, הרי אלו מצטרפין:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בא לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק בא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן לא

שולחן ערוך

פת זו והעידה עדות אחרת בפני עצמה, מקבלים כל אחת מהן בפני עצמה:

ב. מלוה שיש לו על לווה אחד שני שטרות, אחד במנה ואחד בר', וכפר הלוה בשני השטרות, וכת אחת מאלו חתומה בשטר זה, וכת שניה חתומה בשטר זה, אם הוציאן כאחד לא ישלם אלא מנה וישבע על השאר בנקיטת חפץ, ומוציאין שטר של ר' מידו וקורעין אותו. ואם הוציא שטר אחד בלבד, גובה אותו, ואם אחר כך הוציא השטר השני גובה אותו גם כן. שני מלוים שהוציאו כל אחד שטר על לווה שאלו הכתות חתומים בו, כל כת בשטר אחד, והלוה כופר בשניהם, זה נשבע ונוטל וזה נשבע ונוטל, ואפלו כתוב נאמנות בשטרות, צריכין לשבע:

ג. מלוה אחד שהוציאם על שני לווים, אם הוציאם כאחד ישבע כל אחד הסת ויפטר. ואי מודה חד מניהו, יגבה ממנו מבני חרי. ואם הוציא שטר אחד, גובה בו, ואחר כך מוציא השטר השני וגובה בו:

ד. מי שהביא עדים והכחשו מתוך עדותן, ואחר כך הביא עדים אחרים על אותה תביעה, והכחשו, וכן עד מאה פת, ואחר כך הביא עדים אחרים ונמצאת עדותן מכוונת, דנין על פיהם. אבל שטר שבאו שנים ואמרו: ממנו שאל לזיף שטר זה, אף על פי שנתקיים השטר בחותמיו, אין גובין בו לעולם, אלא אם כן באו עדי השטר והעידו הם בעצמם על כתב ידם:

סימן לב

יא. העיד האחד בבית דין זה, והעיד השני בבית דין אחר, יבא בית דין אצל בית דין ויצטרפו עדותן:

יב. וכן אם העידו שני העדים בבית דין זה, ותורו והעידו בבית דין אחר, ותורו והעידו בבית דין שלישי, יבא אחד מכל בית דין, ויצטרפו לעשות בית דין חדש לדון על מה ששמעו. אבל דין שהעידו שנים לפניו, אינו מצטרף עם עד אחד מהעדים שהעידו לפניו:

יג. צריך שייעיד כל אחד על דבר שלם, אבל אם העידו על חצי דבר, אינו כלום. כיצד, באו להעיד על אחד שהוא גדול, והעיד אחד שראה לו שער אחד בימינו, והשני בשמאלו, אינו כלום, שכל אחד לא העיד אלא על קצת הסימנים. אפלו העידו שנים בשער אחד, ושנים בשני, אינו כלום, שהרי כל כת לא העידה אלא על חצי דבר. אבל אם העיד עד אחד שראה שתי שערות בימינו, ועד אחד העיד שראה שתי שערות בשמאלו, מצטרפין, וכן כל כיוצא בזה:

יד. עדות בידיעה שלא בראיה, יתבאר בסימן צ' שיש מי שאומר דהוי עדות:

סימן לא

דין הרבה כתי עריות, ובו ד' סעיפים:

א. שתי כתי עדים המכחישות זו את זו, שבא עד אחד מפת זו ועד אחד מפת זו והעידו בעדות אחרת, אין כאן עדות, שהרי בודאי אחד מהם שקר. באה כת זו בפני עצמה והעידה עדות, ובאה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן לג

שולחן ערוך

ראשון בראשון, בניהם, בין זכרים בין נקבות,
שני בשני. בני בניהם או בנות בנותיהם, שלישי
בשלישי, ויש אומרים: דשלישי בראשון, פסול

ג. כל אשה שאתה פסול לה, אתה פסול לבעלה,
שהבעל כאשתו. וכל בעל שאתה פסול לו, כך
אתה פסול לאשתו, שהאשה כבעלה. ולדעת
הפוסלים שלישי בראשון, מכשירים באשתו, מפני
שהוא מפלג:

ד. כל שתי נשים שהם זו עם זו שני בשני,
בעליהם מעידים זה לזה, דתרי בעל כאשתו דשני
בשני לא אמרינן. אבל אם היו ראשון בראשון,
כגון שלקח זה אשה וזה בתה, וכן בעלי אחיות,
פסולים זה לזה, דאמרינן בהו תרי בעל כאשתו.
ואף בראשון בשני, אמרינן בהו תרי בעל כאשתו,
שכשם שהוא פסול להעיד לבן אחות אשתו, כך
הוא פסול להעיד לבעל בת אחות אשתו. אבל
מעיד לבן בעל אחות אשתו שיש לו מאשה אחרת.
ויש אומרים דבראשון בשני לא אמרינן תרי בעל
כאשתו,

ה. כל איש שאין אתה מעיד לו מפני שהוא בעל
קרובתך, הרי אתה מעיד לשאר קרוביו, כגון בנו
ואחיו. וכן כל אשה שאין אתה מעיד לה מפני
שהיא אשת קרובך, הרי אתה מעיד לשאר
קרוביה:

ו. אבי חתן ואבי כלה מעידים זה לזה:

ז. אחי האח, מן האם, מעידים זה לזה, שהרי אין
ביניהם קרבה כלל:

ח. האיש עם אשתו ראשון בראשון. ולפיכך, אינו
מעיד לא לבנה, ולא לאשת בנה, ולא לבתה, ולא

המודה בפני עדים, (שיאמרו דברים כהויתן, ואם)
אומר: משטח אני כך, וכו' ב' סעיפים:

א. אם אמר ראובן בפני עדים שהוא חייב לשמעון
מנה, לא יעידו בבית דין סתם שהודה בפניהם
שהוא חייב לשמעון מנה, אלא יאמרו דברים
כהויתן. לפי שאפשר לו להפטר בטענת משטה
הייתי בו, או בטענת שלא להשביע את עצמי
נתפונתי, על דרך שיתבאר בסימן פ"א, ובית דין
יבחינו הדברים אם הם בענין שיועילו טענות אלו
או לאו:

ב. השוכר עדי שקר להוציא מנה מראובן לשמעון,
פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים:

סימן לג

פסולי עדות מחמת קרבה, ואשה ועבד, וכו' י"ה
סעיפים:

א. כל הפסולים לדון פסולים להעיד, חוץ מאוהב
ושונא שכשרים להעיד, אף על פי שפסולין לדון:

ב. אלו הם הפסולים: האחים, זה עם זה, בין מן
האם בין מן האב, הרי הם ראשון בראשון, ובניהם
זה עם זה שני בשני, ובני בניהם זה עם זה
שלישי בשלישי. ולעולם שלישי בראשון, כשר,
ואין צריך לומר שלישי בשני. אבל שני בשני,
ואין צריך לומר שני בראשון, שניהם פסולים.
לפיכך, האב עם בן בנו, פסול, מפני שהאב ובנו
ראשון בראשון כמו אח ואחיו, ועם בן בנו,
שהוא רביעי ממנו, כשר, מפני שהוא שלישי
בראשון. וכן הדרך בנקבות. פיצד, שתי אחיות,
או אח ואחותו, בין מן האב בין מן האם, הרי הם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן לד

שולחן ערוך

טז. עדים הקרובים לערב פסולים ללוה, לא שנא
אם הלוה בא לפטר בטענות כפירה והם מעידים
עליו שלוה, או אם טוען שפרע והם מעידים עליו
שהודה שלא פרע:

יז. העדים שקרובים זה לזה, או שקרובים לדנינים,
פסולים:

יח. אם הקהל מנו עדים, ותקנו שלא ישוה שום
עדות זולתם, פשרים להעיד אפלו לקרוביהם, פיון
שקבלום עליהם:

סימן לד

עדים הפסולים מחמת עברה, וכו' ל"ה פעיפום:

א. רשע פסול לעדות. ואפלו עד כשר, שיודע
בחברו שהוא רשע, ואין הדנינים מפירים רשעו,
אסור לו להעיד עמו, אף על פי שהיא עדות
אמת. ואין צריך לומר, עד כשר שהוא יודע
בעדות לחברו, וידע שהעד השני שעמו עד שקר,
שאסור לו להעיד:

ב. איזהו רשע, כל שעבר עברה שחייבים עליה
מלקות, ואין צריך לומר אם חייבים עליה מיתת
בית דין. לא שנא אם עבר לתאבון, לא שנא אם
עבר להכעיס:

ג. היתה עברה שעבר מדרבנן, פסול מדרבנן:

ד. קוברי המת ביום טוב ראשון, פשרים. אפלו נדו
אותם ושנו בדבר, פשרים, מפני שהם סוברים
שמצוה הם עושים ושלא נדו אותם אלא לכפרה:

ה. העובר על השבועה, אחד שבועת שוא ואחד
שבועת שקר של ממון ובטוי, פסול. ואפלו עבר

לבעל בתה, ולא לאביה, ולא לאמה, ולא לבעל
אמה, ולא לאשת אביה:

ט. הארוס פסול להעיד לארוסתו, אבל אם העיד
לקרוביה אין פוסלין אותה עדות:

י. זה שפסלה תורה עדות הקרובים, לא מפני שהם
בחזקת אהבים זה את זה, שהרי פסולין להעיד לו
בין לזכותו בין לחובתו, ואפלו משה ואהרן אינם
פשרים להעיד זה לזה, אלא גזרת הפתוב הוא:

יא. הגרים, אין להם קרבה. אפלו שני אחים
תאומים שנתגירו מעידים זה לזה, דגרי שנתגיר
פקטן שנולד דמי:

יב. כל מי שאין אתה מעיד לו מפני שהוא בעל
קרובתך, אם מתה אשתו, אף על פי שהניחה לו
בנים, הרי זה נתרחק, וכשר:

יג. ה"ה יודע לו בעדות עד שלא נעשה חתנו,
ונעשה חתנו, פסול לו. וכן אם ידע העדות
כשהיה חתנו, ומתה בתו, פסול. אבל אם ידע
העדות בשעה שלא היה חתנו, ונעשה חתנו, ומתה
בתו, מאחר שתחלתו וסופו בכשרות, אף על פי
שנפסל בינתים, כשר:

יד. שכיב מרע שצוה בפני עדים הקרובים לו
ורחוקים מבניו, אין הצואה פלום, פיון שהיו
קרובים בשעה שנמסר להם העדות. ויש מי
שמכשיר:

טז. בפסול ממון לא בעינן תחלתו וסופו בכשרות,
שאם היה נוגע בדבר בשעת ראית העדות מפני
שהיה לו הנאה בדבר, יכול להסתלק בענין שלא
יהיה לו הנאה בדבר, ויעיד:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן לד

שולחן ערוך

ביום חתמו על השטר שיש לו כמה שנים, והם
שקרו ואמרו: בזמנו כתבנו:
י. המלוה ברבית, פסול. אחד המלוה ואחד הלוח,
אם ברבית קצוצה, פסולים מן התורה, ואם ברבית
מדברגנן, פסולים מדבריהם:

יא. המלוה מעות יתומים, אפלו ברבית קצוצה, לא
נפסל, משום דסבר: מצוה קעבידנא להרויח נכסי
היתומים:

יב. עד החתום בשטר, שמת, והעידו עליו שהלוה
לישראל ברבית קצוצה, אם הוא מפרסם שהוא
אפוטרופוס או סנטר של גוי, תולין דשל גוי הלוה
ברבית. וכן אם הוא אפוטרופוס ליתומים, תולים
בשל יתומים. אבל באינו מפרסם, אין תולים בכך,
עד שיתברר. אם העידו על אדם שמחזק בכשרות
שהלוה ברבית, לא נפסל, שתולים לומר בדרך
שאין בו אסור הלוה, או שהיה טועה וסבור שאין
אסור בדרך שהוא:

יג. העובר על גזל של דבריהם, פסול מדבריהם.
פיצד, החמסנים, והם הלוקחים קרקע או מטלטלים
שלא ברצון הבעלים, אף על פי שנותנים הדמים.
וכן הרועים, אחד רועי בהמה דקה ואחד רועי
בהמה גסה של עצמם, הרי הם פסולים, שחזקתן
פושטים ידיהם בגזל ומניחים בהמתן לרעות
בשדות ובפרדסים של אחרים:

יד. המוכסים, סתמם פסולים, מפני שחזקתן לקח
יותר מהקצוב להם בדין המלכות. אבל גבאי מנת
המלך, סתמם כשרים. ואם גודע שלקחו אפלו
פעם אחת יותר מהראוי להם לגבות, פסולים:

על חרם שהחרימו הקהל. ויש אומרים שאינו נפסל
אלא דוקא בשבועה דלשעבר, דבשעה שיצתה
שבועה מפיו יצאה לשקר, אבל בשבועה דלהבא,
כגון שלא אכל, ואכל, לא:

ו. טבח שיצתה נבלה או טרפה מתחת ידו, פסול
לעדות:

ז. גנב, וכן גזלן, פסולים לעדות מעת שגנב או
גזל, ואף על פי שהחזירו, עד שיעשו תשובה:

ח. עד זומם, אף על פי שהזם בעדות ממון, ושלם,
פסול מן התורה לכל עדות. ומאימתי הוא נפסל,
מעת שהעיד בבית דין, אף על פי שלא הזם על
אותה עדות אלא לאחר כמה ימים:

ט. אין עדי השטר נעשים זוממים עד שיאמרו
בבית דין: שטר זה בזמנו כתבנוהו ולא אחרנוהו.
אבל אם לא אמרו כן, אף על פי שזמנו של שטר
באחד בניסן בירושלים, ובאו עדים והעידו שעדי
השטר היו עמהם בכבל ביום זה, השטר כשר
והעדים כשרים, שאפשר שכתבוהו ואחרוהו,
וכשהיו בירושלים באחד באדר, כתבו שטר זה שם
ואחרו זמנו וכתבו זמנו בניסן. ואם אמרו: בזמנו
כתבנוהו, והזמו, אם יש שם עדים שיודעים היום
שחתמו על זה השטר, או עדים שראו זה השטר
בחתמת ידם בו ביום פלוני, פיון שהזמו, נפסלו
למפרע מיום שנודע שחתמו על השטר, שהעדים
החתומים הרי הם כמי שנחקרה עדותן בבית דין
בעת החתימה. אבל אם אין עדים שראו עדותן,
ולא ראו השטר מקדם, אינם נפסלים אלא מעת
שהעידו בבית דין שזה כתב ידם, ואמרו: בזמנו
כתבנוהו, דאפשר שביום זה שהעידו בבית דין בו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים" מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן לד

שולחן ערוך

שהולך בדרכי הישרים. וכל מי שמקבל עדות עם הארץ קדם שתהיה לו תזקה זו, או קדם שיבואו עדים ויעידו שהוא נוהג במצות ובדרך ארץ, הרי זה הדיוט, ועתיד לתן את הדין, שהרי מאבד ממונן של ישראל על פי רשעים:

יח. הבזוים, פסולים לעדות מדבריהם, והם האנשים שהולכים ואוכלים בשוק בפני כל העם, וכגון אלו שהולכים ערמים בשוק בעת שהם עסוקים במלאכה מנולת, וכיוצא באלו, שאין מקפידים על הבשת, שכל אלו חשובים ככלב ואין מקפידים על עדות שקר. ומכלל אלו, המקבלים צדקה מן הגוים בפרהסיא, אף על פי שאפשר להם שיזונו בצנעא מבזים עצמם ואינם חוששים, כל אלו פסולים מדבריהם:

יט. גוי ועבד, פסולים לעדות:

כ. השונא לחברו, ואמר לו בפני רבים: אלף ואמסר ממונך, פסול לעדות:

כא. ממזר ופצוץ דפה וכרות שפכה וערל שמתו אחיו מחמת מילה, פשרים לעדות:

כב. המוסרים והאפיקורסים, פחותים מהגוים ופסולים לעדות:

כג. הפסול מן התורה, שהעיד, עדותו בטלה אף על פי שלא הכריזו עליו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. והפסול מדבריהם, העדות שהעיד קדם שהכריזו עליו, כשרה:

כד. כל מי שהעידו עליו שעבר עברה פלונית, אף על פי שלא התרו בו, שהרי אינו לוקה, פסול, והוא שעבר על דברים שפשט בישראל שהם

טו. אריס שלקח דבר מועט מהפרות שבפרו ביומי ניסן ויומי תשרי קדם שתגמר מלאכתו, אף על פי שלקח שלא מדעת בעל השדה, אינו גנב, וכשר לעדות, שאין בעל השדה מקפיד עליו. וכן כל כיוצא בזה:

טז. מפריחי יונים בשוב, פסולים, מפני שחזקתן שגוזלים יונים של אחרים. וכן סוחרים שביעית, והם בני אדם שיושבים בטלים, וכיון שבאה שביעית פושטים ידיהם ומתחילים לשא ולתן בפרות, שחזקת אלו שהם אוספים פרות שביעית ועושין בהן סחורה. וכן משחק בקביא, והיא שלא תהיה לו אמנות אלא הוא, הואיל ואינו עוסק בישובו של עולם, הרי זה בחזקת שאוכל מן הקביא שהוא אבק גזל. ולא בקביא בלבד אמרו, אלא אפלו משחקים בקלפי אגונים וקלפי רמונים, וכן לא יונים בלבד אמרו, אלא אפלו במשחקים בבהמה חיה ועוף, ואומרים: כל הקודם את חברו או כל הנוצח את חברו יטל בעליו שניהם, וכל כיוצא בשחוק זה, והוא שלא תהיה לו אמנות אלא שחוק זה, הרי זה פסול. וכל אלו, הפסולים מדבריהם:

יז. מי שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ, הרי זה בחזקת רשע ופסול לעדות מדבריהם. לפיכך, אין מוסרין עדות לעם הארץ, ואין מקבלין ממנו עדות, אלא אם כן החזק שעוסק במצות ובגמילות חסדים ונוהג בדרכי הישרים ויש בו דרך ארץ, אף על פי שהוא עם הארץ ואינו לא במקרא ולא במשנה. נמצאת אומר: כל תלמיד חכם בחזקת כשר, עד שיפסל. וכל עם הארץ בחזקת שהוא פסול, עד שיחזק

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן לד

שולחן ערוך

כט. כל מי שנתחייב מלקות, פיון שלקה בבית דין חוזר לכשרותו. אבל שאר פסולי עדות, שהם פסולים משום ממון שחמסו או שגזלו, אף על פי ששלמו, צריכים תשובה והרי הם פסולים, עד שיודע שחזרו בהם מדרבם הרעה. מאימתי חזרת מלוי ברבית, משיקרעו שטרותיהם מעצמם ויחזרו בהם חזרה גמורה שלא ילוו ברבית אפלו לגוי. וצריך להתחזיר כל מה שלקח ברבית, לבעליהם, ואם אינו יודע ממאי לקח, צריך לעשות בו צרכי רבים:

ל. מאימתי חזרת המשחקים בקביא, משישפרו פספסיהם ויחזרו בהם חזרה גמורה שלא יעשו אפלו בחנם:

לא. מאימתי חזרת מפריחי יונים, משישפרו הפלים שצדין בהם ויחזרו בהם חזרה גמורה שאפלו במדבר לא יעשו:

לב. מאימתי חזרת סוחר שביעית, משתגייע שביעית ויבדקו, ולא חזרת דברים בלבד, אלא כותב: אני פלוני בן פלוני כנסתי מאתים זוז מפרות שביעית והרי הם נתונים במתנה לעניים:

לג. מאימתי חזרת המועל בשבועה, משיבא לבית דין שאין מכירין אותו ויאמר להם: חשוד אני, או יתחייב שבועה בבית דין שאין מכירין אותו, בממון חשוב, וישלם ולא ירצה לשבע:

לד. חזרת טבח שהיה בודק לעצמו ומוכר ויצא טרפה מתחת ידו שילבש שחורים ויתכסה שחורים, וילך למקום שאין מכירים אותו, ויחזיר אבדה בדבר חשוב, או יוציא טרפה מתחת ידו בדבר חשוב

עברה. אבל אם ראוהו עובר על דבר שקרוב העושה להיות שוגג, צריכים להזהירו ואחר כך יפסל. כיצד, ראוהו קושר או מתיר בשבת, צריכים להודיעו שזה חלול שבת, מפני שרוב העם אינם יודעים זה. וכן אם ראוהו עושה מלאכה בשבת או ביום טוב, צריכים להודיעו שהיום שבת, שמא שוכח הוא. וכן המשחק בקביא תמיד, או מי שנעשה מוכס או גבאי שמוסיף לעצמו, צריכים העדים להודיעו שהעושה דבר זה פסול לעדות, שרוב העם אינם יודעים דברים אלו. וכן כל פיוצא בזה:

כה. אין אדם נפסל בעברה על פי עצמו, אלא על פי עדים שיעידו עליו, שאין אדם משים עצמו רשע

כו. לזה שהעיד על המלוה שהלוה לו ברבית, ויש עד אחד עמו, מצטרפין לפסלו, אף על פי שעושה עצמו רשע, פלגינן דבורה ומאמינים אותו לגבי מלוה ולא לגבי עצמו. וכן אם העיד שפלוני רבעו, אפלו לרצונו, או שבא על אשתו, או שרבע שורה, הוא ואחר מצטרפין לפסלו:

כז. יש אומרים שהנשבע להכחיש העד, העד ואותו שנשבע לו, מצטרפים להעיד עליו לפסלו:

כח. שנים שהעידו באחד שהוא פסול באחת מאלו העברות, ובאו שנים והעידו שתור בו ועשה תשובה או שלקה, הרי זה כשר. אבל אם באו שנים והכחישום, ואמרו: לא עשה עברה זו ולא נפסל, הרי זה ספק פסול, לפיכך, לא יעיד, ואין מוציאין ממון בעדותו, ולא ידון, עד שיודע שעשה תשובה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כא
לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן לה

שולחן ערוך

תרומתו לערב, ושהיה חולק עמנו תרומה, ושהיינו
מוליכים חלה ומתנות לפלוני כהן על ידי עצמו,
ושאמר לי אבא: משפחה זו כשרה, משפחה זו
פסולה,

ז. וכל אלו, אם גוי או עבד ראה אותם והעיד
אחר שנתגיר ונשתחרר, אינו נאמן:

ח. שוטה, פסול. ולא שוטה שהוא הולך ערם
ומשבר כלים וזורק אבנים בלבד, כל מי שנטרפה
דעתו ונמצאת דעתו משבשת תמיד בדבר
מהדברים, אף על פי שהוא מדבר ושואל פענן
בשאר דברים, הרי זה פסול, ובכלל שוטים יחשב:

ט. הנכפה בעת כפיתו, פסול, ובעת שהוא בריא,
כשר. ואחד הנכפה מזמן לזמן, או הנכפה תמיד
בלא עת קבוע, והוא שלא תהיה דעתו משבשת
תמיד, שהרי יש נכפים שגם בעת בריאותם דעתם
מטרפת. וצריך להתישב בעדות הנכפים הרבה:

י. הפתאים ביותר, שאינן מפירין דברים שסותרין
זה את זה, ולא יבינו עניני הדבר כדרך שמבינים
שאר עם הארץ, וכן המכהלים, והנחפזים בדעתם,
והמשתגעים ביותר, הרי אלו בכלל השוטים. ודבר
זה לפי מה שיראה לדיון, שאי אפשר לכוון הדעת
בכתב:

יא. חרש, פסול. אחד מדבר ואינו שומע, או שומע
ואינו מדבר, ודעתו נכונה, מפני שצריך להעיד
בבית דין בפיו, ושיהיה ראוי לשמע דברי הדגנים
והאיים שמאיימים עליו. וכן אם נשתתק, אף על
פי שנבדק כדרך שבדקים לענין גטין ונמצאת
עדותו מכוונת, והעיד בפנינו בכתב ידו, אינו

לה. חזרת עד זומם שילף למקום שאין מפירים
אותו, ונתנו לו ממון חשוב להעיד שקר, ולא
רצה:

סימן לה

פסול סומא וחרש, שוטה וקטן, ובו י"ד סעיפים:

א. קטן, פסול להעיד, אפלו היה נבון וחכם, עד
שיביא שתי שערות אחר י"ג שנים גמורות. ואם
שהו מלבדקו זמן רב אחר שהיה לו י"ג שנה,
ובדקוהו ונמצאו לו שתי שערות, הוא בחזקת גדול
משעה שהיה לו י"ג שנה. ואם נתמלא זקנו, אינו
צריך בדיקה:

ב. הגיע לעשרים שנה ולא הביא שתי שערות,
ונולד בו סימן מסימני סריס, הרי הוא גדול,
ועיד. ואם לא נולד בו, לא יעיד עד רב שנותיו:

ג. בן י"ג שנה ויום אחד שהביא שתי שערות ואינו
יודע בטיב משא ומתן, אין עדותו עדות
בקרקות, אבל במטלטלים, עדותו עדות:

ד. מי שהיה יודע בעדות כשהוא קטן, והעיד בה
כשהוא גדול, אינו כלום. ויש דברים שסומכים
בהם על עדות שמעיד כשהוא גדול שראה
בקטנות, ואלו הם: נאמן לומר: זה כתב ידו של
אבי או של רבי או של אחי. ויש מי שאומר, דעל
כתב של אלו נאמן, אבל לא על של אחרים:

ה. ונאמן לומר: זכרני באשת פלוני שנעשה לה
מנהג התולות כשנשאת. ונאמן לומר: המקום הזה
בית הפרס:

ו. ונאמן לומר עד כאן היינו באים בשבת, ונאמן
לומר שהיה פלוני יוצא מבית הספר לטבל לאכל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בא
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן לו

שולחן ערוך

בא לבית דין והעיד, דתיתי בעיני, פון לראות
כדי להעיד, ובא לבית דין והעיד. ואם הזמין
התובע עדים פשרים, ועמדו שם קרובים ופסולים,
אפלו נתכוננו להעיד, והעידו, לא נתבטלה עדות
הפשרים. וכן כשאדם צריך לעדות ומצוה להחרים
כל מי שיודע לו עדות שיבא ויעיד, והעידו
פשרים ופסולים, לא נתבטלה עדות הפשרים, שלא
היתה כוננתו אלא בראויים להעיד:

ב. אם העיד קרוב עם רחוק, ואין הרחוק יודע
בקרבתו של זה יש אומרים שעדות הרחוק פשרה
ומתיבו שבועה, ונאמן לומר שלא הפיר בקרבתו.
והוא שאינו רגיל אצלו, אבל אם הוא רגיל אצלו,
אינו נאמן. ויש מי שחולק על זה, ואומר שאפלו
לא הפיר בקרבתו, נתבטלה עדות הרחוק,

סימן לז

הפסולים מחמת הנאה, ובו כ"ב פעיפים:

א. כל עדות שיש לאדם הנאה בה, פסול להעיד.
לפיכך, קרקע של שני שתפים, ובא אחד להוציאה
מתחת יד האחר, לומר שאותו שמכרה להם גזלה
ממנו, אין שתפו מעיד לו עליה לפסל עדי
המערער, ואפלו על חלק השתף לא יועיל עדותו,
אלא אם כן סלק עצמו ממנה וקנו מידו שנתנו
לשתף. ואפלו לא סלק עצמו עד לאחר הערעור,
מהגוי וצריך שיקבל עליו שאם יבא בעל חוב
ויטרפנה מיד השתף, ישלם לו דמיה. וצריך
להתנות שאם יבא לחטפה ממנו בטענות אחרות
לומר שהיתה גזולה בידו וכיוצא בזה, שאינו
מקבל אחריות. אבל אם אין המערער טוען אלא
על חלק השתף בלבד, כגון שטוען שמכרה לו

עדות פלל, חוץ מעדות אשה, לפי שבעגונה
הקלו:

יב. סומא בשתי עיניו, אף על פי שמפיר הקול
והאנשים ומכוננת עדותו, פסול:

יג. היה חרש או שוטה או סומא בשעה שנמסר לו
העדות, ובריא בשעת העדאת העדות, או אפכא,
פסולים. אבל אם היה בריא בשעה שנמסר לו
העדות ובשעת העדאת העדות, אף על פי
שבאמצע נתחרש או נשתטה או נסתמא, מאחר
שתחלתו וסופו בכשרות, כשר:

יד. אשה, פסולה. וטמטום ואנדרוגינוס, פסולים
מספק. וכל מי שהוא ספק כשר ספק פסול, הרי
הוא פסול:

סימן לו

רבים שהעידו, ונמצא אחד מהם קרוב או פסול,
ובו ב' פעיפים:

א. עדים רבים, שנמצא אחד מהם קרוב או פסול,
עדותן בטלה. במה דברים אמורים, בזמן שנתכוננו
כלם להעיד. אבל אם לא נתכוננו כלם להעיד,
תתקיים העדות בשאר. וכיצד בודקים הדבר,
אומרים להם בית דין: פשראיתם דבר זה, באתם
כדי להעיד או כדי לראות בלבד, כל מי שאומר:
להעיד באתי, מפרישים אותו, אם נמצא באלו
שנתכוננו להעיד קרוב או פסול, עדותן בטלה ואם
היו כל העדים פשרים, אחד שנתכונן להעיד ואחד
שלא נתכונן להעיד וראה הדבר וכוון עדותו,
חותכין הדין על פי עדותו. ויש אומרים שאפלו
כון לראות כדי להעיד, אינו פוסל אלא אם כן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לתברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן לו

שולחן ערוך

יא. ראובן שיש לו שטר חוב על שמעון, ונתנו ללוי בכתיבה ומסירה, והיה שמעון אחד מעדי המתנה, פסול:

יב. השוכר, אם לקח בידו השכירות, ואמר: כל מי שיתקים קרקע זה בידו, יטל, הרי זה מעיד למשכיר. ואם כבר נתן השכירות לבעל הקרקע, אינו מעיד לו, שאם תצא הקרקע למערער חייב לשלם השכירות פעם אחרת. ואם לקח המשכיר דמי השכירות והחזירו לשוכר כדי שיתנהו למי שיזכה בדין, הרי זה מעיד לו:

יג. לזה שבאו לערער עליו להוציא קרקע שלו מידו, אם לא ישאר בידו קרקע אחר פנגד החוב שיש למלוה עליו, אין המלוה והערב יכולים להעיד לו להעמידה בידו. ואם ישאר בידו קרקע אחר פנגד החוב, יכולים להעיד לו:

יד. לוקח ראשון מעיד ללוקח שני שלקח אחריו, להעמידה בידו, והוא שתשאר למוכר שדה אחרת בת חורין פנגד דמי שדה זו של לוקח ראשון, או שתשאר שדה אחרת ביד שני:

טו. ראובן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות, ובא יהודה לערער על שמעון להוציאה מתחת ידו, אין ראובן מעיד לו עליה. אף על פי שאין עליו אחריות, הרי הוא רוצה שתעמד ביד שמעון, כדי שיבא בעל חוב של ראובן ויטרפנה בחובו, ולא יהיה "לוה רשע ולא ישלם"

טז. ראובן שמכר פרה או טלית לשמעון שלא באחריות, ובא יהודה לערער להוציאה מיד שמעון בטענה שקנאה מגזלן, יכול ראובן להעיד לו, שאין לו בנה שום הנאה שתשאר בידו, שאפלו

השתף, יכול להעיד לו, שאז אינו נוגע בעדות כלל:

ב. העורר על השדה, אם יש בה פרות אין האריס מעיד לו עליה, שהרי רוצה האריס להעמידה ביד בעליה, כדי שיטל חלקו בפרות. ואם אין בו פרות, מעיד:

ג. עדים שהודו שיש להם חלק באותו חוב שהעידו כבר עליו, אין באותה הודאה ממש:

ד. ראובן תבע לשנים שהלוה להם, וכפר אחד והודה השני שהוא וחברו אם אותו מומן לקחו בשתפות אינו נאמן על חברו, והוא לבדו יתחייב בכל:

ה. המוציא שטר חוב על ג', וטענו כלם: פרענו, אם כל אחד מהם תיב עשרה זהובים לעצמו, ואין לחברו בהם שתפות, עדותו כשרה על חברו:

ו. אם טען אחד מהשתפים דבר שהוא חובה לו ולחברו, נאמן כעד אחד לחייב שבועה את חברו, ולפטר משבועה את שכנגדם. ואם שני שתפים חובתם, נאמנים לחייב את חבריהם:

ז. המוכר שטר חוב לאחד מהחתומים בו, שפיר דמי:

ח. פשרנים או דינים או אפוטרופסים, כשרים להעיד:

ט. הגזברים, כל זמן שאין להם ולא לקרוביהם שום זכות בנכסי ההקדש, ולא בפרותיהם, כשרים להעיד:

י. כל היכא דהשתא אינו נוגע בעדות, אף על פי שאם יתעשר יהנה בעדותו, כשר להעיד:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות עדות סימן לח

שולחן ערוך

יח. בני העיר שבא מערער לערער עליהם במרחץ או ברחוב של עיר, אין אחד מבני העיר מעיד בדבר זה, ולא דן, עד שישתלק עצמו בקנין גמור:

יט. בני העיר שנגנב ספר תורה שלהם, הואיל ולשמיעה הוא עשוי, שאי אפשר לאדם לסלק עצמו ממנו, אין דנין בדיני אותה העיר, ואין מביאים ראיה מאנשי אותה העיר, וכן כל פיוצא בזה:

כ. האומר: תנו מנה לענני עירי, אין דנין בדיני אותה העיר, ואין מביאים ראיה מאנשי אותה העיר. במה דברים אמורים, כשהיו העננים סמוכים עליהם ופוסקים עליהם צדקה, אפלו אמרו שנים מאותה העיר: אנו נתן הדבר הקצוב עלינו ונעיד, אין שומעין להם, שהנאה הוא להם שיתעשרו העננים האלו, הואיל והם סמוכים על בני העיר, וכן כל פיוצא בזה

כא. דברים אלו תלוים בדעת הדין ועצם בינתו. שיבין עקר המשפטים וידע דבר הגורם לדבר אחר, ונעמיק לראות אם ימצא לזה העד צד הנאה בעדות זו, אפלו בדרך רחוקה ונפלאה, הרי זה לא יעיד בה, וכן לא יהיה דין בדבר:

כב. עכשיו נהגו לקבל עדים מהקהל על תקנתם, והספמתם, ועל ההקדשות ועל כל עניניהם, וכשרים אפלו לקרוביהם, כיון שקבלום עליהם:

סימן לח

קצת דיני הזמה, ובו סעיף אחר

א. שנים שהעידו באחד שחייב לפלוני מנה, ובאו שנים והכחישום או הזימום, הרי זה פטור. עדים

בא בעל חובו אינו יכול לטרפה, שאין בעל חוב טורף ממטלטלים אפלו עשאם לו אפותיקי ובזמן הזה, אפלו שעבד לו מטלטלים אגב קרקע אינו טורף ממטלטלים שמכר:

יז. ראובן שגזל טלית או שדה משמעון, ובא יהודה וערער על ראובן, ואמר: שדה זו או טלית זו שלי היא, אין שמעון יכול להעיד שאין זו השדה והטלית של יהודה, שהרי שמעון רוצה להעמיד שדה זו או טלית זו ביד ראובן, מפני שאפשר שנתן לו להוציאה מיד ראובן יותר מלהוציאה מיד יהודה. וכן אם מכר ראובן השדה הגזולה, או הורשה ללוי, ובא יהודה לערער על לוי, אין שמעון מעיד שאינה של יהודה. ואם מכר הטלית הגזולה ללוי, ונתאש שמעון ממנה, ובא יהודה לערער אם מת ראובן, שמעון מעיד עליה שאינה של יהודה, שהרי אין טלית זו חוזרת לשמעון לעולם, שכבר קנאה הלוקח ביאוש ושנוי רשות וכבר מת ראובן הגזול, ואין לו ממי לטל דמיה. אבל אם עדין ראובן קים, אין שמעון מעיד אף על הטלית, שהנאה הוא לו שלא תעמד ביד יהודה, כדי שביא ראיה שראובן גזלה וישלם דמיה. וכן אם היתה הטלית ביד יורשי ראובן, אין שמעון מעיד עליה, מפני שסופה שאם תעמד ביד היורש לחזר לו. וכן כל פיוצא בזה. ואפלו כשמת. דוקא שלא הניח אחריות נכסים, אבל אם הניח אחריות נכסים, חייב, ונמצא שזה נוגע בעדות. והאדנא דתקינו רבנן לבעל חוב למגבי אפלו ממטלטלי דיתמי, אף על פי שמת הגזולן ולא הניח אחריות נכסים, אין הנגזל מעיד לו, דאפתי נוגע בעדות הוא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן לט

שולחן ערוך

וכותבין זמן הקנין, או יכתבו: שטרא דנא
אחרונהי וכתבנוהי. ואפלו מת הלוח קדם פתיבת
השטר, אפלו קבע לו זמן ועבר הזמן, יכולים
לכתבו אחר מותו. וכן אם מת המלוה, ובאו
יורשיו לעדים שיכתבו להם השטר, פותבים להם.
ויש חולקים ואומרים דאי משך מלתא טפי
משלשים יום, אין פותבין, ואם קבע לו זמן
לפרעון, אין פותבין אחר אותו זמן, דתישינן שמא
פרע:

ד. אם הלוח מוחה בעדים שלא יכתבו לו שטר,
יש אומרים שאין פותבים, ואפלו קנו מידו שלא
יוכל למחות בהם מלכתב, אינו מועיל. ואם יאמר
המלוה: פיון שאינד רוצה שיכתבו לי שטר תחזיר
לי מעותי, שומעין לו. ואם עדי רוצים לילך
למדינת הים, יש מי שאומר, שהולך לפני בית דין
וכותב לו, אבל העדים אין רשאים לכתב. ויש
אומרים שאפלו עומד וצוות: אל תכתבו לו שטר,
פותבים לו על פרחו, אף על פי שאין עדי רוצים
לילך למדינת הים. יש מי שאומר, דלא אמרינן
סתם קנין לכתובה עומד, אלא כשקנו ממנו בפני
המלוה, אבל אם קנו ממנו שלא בפני המלוה, אין
פותבים:

ה. העדים אינם צריכים להיות מזמנים, אבל מפל
מקום אין יכולים לכתב לו שטר כשהזמין אחרים
בקנינו, דכי אמרינן סתם קנין לכתובה עומד, הני
מלי דמיחדי ועשאן שלוחים, אבל אם העידו בעל
פה, עדותם עדות אם כפר זה בעקר הדבר. אבל
באומר: פרעתי, נאמן, ואפלו תוך זמנו, משום
דריע טענתו של מלוה כשלא הוציא שטר. אבל

שהעידו בבית דין באחד שתיב לחברו מנה, ואחר
כך אמרו: שקר העדנו, עדותם הראשונה קימת,
דכיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד, אבל נאמנים
לגבי עצמם, לשלם לו כל מה שהפסידוהו:

הלכות הלוואה

סימן לט

כותבין שטר ללוח בלא מלוה, ועל איזה הודאה
כותבין, וכו' י"ז פעיפיים:

א. המלוה את חברו בעדים, או שהודה בפני עדים
שהוא תיב לו, נקרא מלוה על פה, ואינו גובה
מהמשעבדים. והמלוה את חברו בשטר, אפלו לא
כתב אחריות, דקימא לן אחריות טעות סופר הוא.
ואם יש עדים שקנו מידו, אפלו לא נכתב, גובה
ממשעבדי:

ב. המלוה את חברו בעדים, אין פותבין עדותן
ונותנין למלוה, שלא יחזירו למלוה על פה מלוה
בשטר, עד שיאמר להם הלוח: כתבו שטר וחתמו
ותנו לו. ואף על פי שאמר להם כן, צריכים
להמלך בו אחר שחתמו בשטר, ואחר כך נותנים
השטר ביד המלוה. ויש אומרים שאינם צריכים
להמלך בו:

ג. במה דברים אמורים, בשלא קנו מידו. אבל אם
קנו מידו שהוא תיב לו מנה, הרי אלו פותבין
ונותנין אף על פי שלא אמר להם: כתבו, שסתם
קנין לכתובה עומד. ואפלו נשתתה זמן מרבה
ואחר כך בא המלוה ותבעם שיכתבו לו, הרי אלו
יכתבו ויתנו, ואין צריכים לחוש שמא פרע,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדלו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כא
לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כא

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן לט

שולחן ערוך

חייב אתה לתן לו, בין שאמר: צא תן לו, ויציא,
ואמר: פרעתי, נאמן, וישבע הסת שפרעו. לפיכך
אם חזר התובע לדינים ואמר: כתבו לי הודאתו,
אין כותבין לו, שמא פרעו:

י. אם יש בידו פסק דין, אין הלה נאמן לומר:
פרעתי,

יא. שטר הודאה שיציא ולא היה כתוב בו: אומר
לנו: כתבו וחתמו ותנו לו, הרי זה כשר, שאלו
לא אמר להם: כתבו וחתמו ותנו לו, לא היו
נותנים. ויש אומרים שבסופרים שבזמן הזה
חוששים לענין טריפת לקוחות, שמא לא אמר
להם:

יב. היה כתוב בשטר: "הודה בפנינו בבית דין",
ואין חתומים בו אלא שנים, אם אין כתוב דברים
שמשמע מתוכן שהיו שלשה, חוששין שמא שנים
היו וטעו ודימו שהודה בפני שנים הודה בבית
דין, ולפיכך אין דנין בו דין שטר:

יג. כותבין שטר ללוה, אף על פי שאין המלוה
עמו. ואין כותבין שטר למלוה, עד שיהא לזה
עמו ואפלו אומר המלוה לעדים: כתבו השטר
והתמוהו, ויהיה בידיכם, ואם יבא הלוה להקנות
ממנו תתנוהו לי, ואם לאו, תקרעוהו, אין שומעין
לו. במה דברים אמורים, בשטר שיש בו קנין,
שהרי משעה שקנו מידו נשתעבדו נכסיו לו אבל
שטר שאין בו קנין, אפלו מסר מעות ללוה
בפנינו, אין כותבין אפלו ללוה, עד שיהיה מלוה
עמו ויתן השטר ביד המלוה בפנינו, שמא יכתב
עתה ללות ממנו בניסן, ולא ילוה ממנו עד תשרי,

אם לא היה קנין ולא שטר, והעידו שהוא תוך
זמן, גובה על פיהם:

ו. כל שכתבו וחתמו במקום שלא היה להם לכתב
ולחתם, אין לו דין מלוה בשטר:

ז. כל שלא קנו מידו, אפלו הודה בפני בית דין
של שלשה, אם לא היו קבועים ולא שלחו לו,
אפלו קבץ אותם והושיבם והודה בפניהם, ואמר
להם: הוו עלי דינים, אם בא אחר כך התובע
ואמר: כתבו לי הודאתו, אין כותבין, שמא יתן לו
ונמצא זה תובע אותו בשטר. אבל אם היו בית
דין של שלשה יושבים מעצמם במקום הקבוע
להם, ובא התובע וקבל לפניהם, ושלחו שליח
אצל הנתבע ובא והודה בפניהם, הרי אלו כותבים
הודאתו ונותנים לבעל דינו, והוא שיהיו בית דין
מכירים את שניהם כדי שלא יערימו שניהם לחיב
איש אחר:

ח. במה דברים אמורים שאין כותבין ההודאה
כשלא קנו מידו שהודה לו במטלטלים, אפלו הם
בעין, ואפלו הם של פקדון. אבל אם הודה
בקרקעות, אפלו בפני ב', אף על פי שלא קנו
מידו ולא אמר להם: כתבו ותנו, הרי אלו כותבין
ונותנין, שאין כאן לחוש שמא יתן לו ונמצא
תובעו פעם שניה:

ט. במה דברים אמורים שכשהודה בבית דין הוא
כמלוה הכתובה בשטר, ולפיכך כותבים ונותנים
לבעל דינו כשלא קבל עליו את הדין עד ששלחו
והביאוהו, כמו שנתבאר, אבל שנים שבאו לדין,
ותבע אחד מהם את חברו ואמר לה: מנה לי
בידך, ואמר לה הנתבע: הן, בין שאמרו הדינים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדעו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מ

שולחן ערוך

ב. לזה שכתב בכתב ידו והעיד בו עדים ונתנו
למלוה, הרי זה שטר כשר. וכן אם כתב שטר, אף
על פי שאין בו עדים, ונתנו למלוה בפני עדים,
הרי זה מלוה בשטר, והוא שיהיה כתב ידו שאינו
יכול להזדיף, ויקראו אותו העדים שנמסר בפניהם.
ויש מהגאונים שהורו, שצריך לומר לעדים שמסרו
בפניהם: חתמו והעידו שנמסר בפניכם:

סימן מא

דין (מי) שנמחק או אבד שטר חובו, ובו ד'
פעיפים:

א. מי שבקל שטר חובו והרי הוא הולך להמחק,
מעמיד עליו עדים ובא לבית דין, והם עושים לו
קיום. אבל עדי השטר עצמם, אין כותבים לו
שטר אחר אף על פי שנמחק בפניהם, אבל באים
לבית דין ובית דין עושים לו קיום. כיצד מקיימים
שטר זה, כותבים שטר אחר, ואומרים: אנו בית
דין פלוני ופלוני ופלוני, הוציא פלוני בן פלוני
שטר נמחק לפנינו, וזמנו ביום פלוני, ופלוני
ופלוני עדינו, ואם כתבו: והזקקנו לעדותם של
עדים ונמצאת מכוונת, גובה בשטר זה שכתבו לו,
ואין צריך קיום אחר. ואם לא כתבו כן, צריך
להביא ראיה על העדים הראשונים, עד שתתקיים
עדותן ויש מי שאומר, שצריך לכתב בקיום
שקרעו השטר הראשון, דאם לא כן, פסול הוא,
אחר, ויגבה ויחזר ויגבה. אבל שטר מתנה
שנמחק, כותבים לו אחר אף על פי שלא נקרע
הראשון. אבל אם היה במתנה אחריות, וכן בשטרי
מקח וממכר, צריך לקרע הראשון, או לכתב

או לא ימסר לו השטר, ונמצא המלוה טורף בשטר
זה מניסן, שלא כדיון, שלא הגיע לידו עד תשרי:
יד. חייב עצמו לשנים בקנין, ואמר לעדים שיכתבו
ויתנו בידו, וכן עשו, ומסר החייב השטר לאחד
מהם, אף על פי שלא ידע האחר מזו המסירה,
ואפלו מת ולא ידע, זכה בחלקו, ויגבוהו
היתומים:

טו. עדים שראו קטן שקנו מידו, לא יכתבו עליו
שטר:

טז. עדים שראו דבר לזכות ראובן, ואין זכותו
נגמר עד שיביא עדים שראו עוד דבר אחר, אם
כותבין העדים ונותנים מה שראו, בסימן ר"ה:

יז. לזה שבא לבית דין בשטר חוב שבידו לכפות
את המלוה להלוותו עד זמן שקבע, אפלו נתברר
שמדעת המלוה נכתב, יכול לחזור בו. הלוה נותן
שכר הסופר, אפלו הוא שטר עסקא:

סימן מז

דין המחייב עצמו לחברו, ובו ב' פעיפים:

א. המחייב עצמו בממון לאחר בלא תנאי, אף על
פי שלא היה חייב לו כלום, הרי זה חייב. כיצד,
האומר לעדים: הוו עלי עדים שאני חייב לפלוני
מנה, או שכתב לו בשטר: הריני חייב לך מנה, אף
על פי שאין שם עדים, או שאמר לו בפני עדים:
הריני חייב לך מנה בשטר, אף על פי שלא אמר:
אתם עדי, הואיל ואמר: בשטר, הרי זה כמו
שאמר: הוו עלי עדים, וחייב לשלם אף על פי
ששניהם מודים והעדים יודעים שלא היה לו אצלו
כלום, שהרי חייב עצמו, כמו שישתעבד הערב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מב

שולחן ערוך

שבדים. ואם נאבד השטר שהטפס, פשהוא הולך
לו אצל הלזה וידוע זה בעדים, הולך לפני בית
דין ויעידו לפניהם שנאבד, ויחזירו לו השטר
שבדים:

ד. מי שהיה לו חוב על חברו בשטר, ואבד השטר,
והרי העדים קימים, אף על פי שקנו מידו, אם
טוען שפרע הרי זה נשבע הסת. ואפלו היה החוב
לזמן ועדין לא הגיע זמנו להפרע, הואיל וכתבו
לו שטר ואינו בידו, אם טען הלזה: פרעתינו,
נאמן, ונשבע הסת שפרעו, שאנו חוששין שמא
פרעו ולפיכך קרע השטר או שרפו. ואפלו היה
השטר יוצא מתחת אחר, והלזה טוען: ממני נפל
אחר שפרעתי, אף על פי שהוא בתוך זמנו, נשבע
הסת ונפטר, שכיון שאין השטר ביד המלוה, אין
שם חזקה אין אדם פורע בתוך זמנו. אבל אם
הפקידו המלוה אצל אחר, והוא יוצא מתחת ידי
הנפקד, אין הלזה נאמן לומר: פרעתי וממני נפל
ואתה מצאתו, ואף על פי שלא הפקידו אצלו
בעדים:

סימן מב

שכותבין השטר בכל לשון, ודין אם אין המטבע
מפרש בו, ובו ט"ו סעיפים:

- א. אין כותבין שטר חוב על דבר שיכול להודיף,
ואם פתבו עליו, פסול אפלו לגבות בו לאלתר:
- ב. נכתב בכל לשון וכל כתב, ובלבד שידקדק
הסופר בכתב ההוא, שלא יהא בו שום שנוי:
- ג. מתקון שטרות להתבונן בואוי"ן וזיני"ן שלו
שלא יהיו דחוקים בין התיבות, שמא זיף והוסיף

בשני: שטר זה לא נכתב לטרף בו ממשעבדי ולא
מבני חרי, אלא כדי להעמיד שדה זו ביד מקבל
המתנה או הלוקח, שלא יוציאנו מידו הנותן או
המוכר:

ב. מי שנמחק שטר חובו, מעמיד עליו עדים לפני
בית דין ועושים לו קיומו. ודוקא שיש עדים
שנמחק באנס, אבל מחקו מלוה מדעת, או שהניחו
במקום שאינו משתמר, ונמחק, אין עושים לו
קיום, דכיון שהניחו במקום שראוי להמחק, ודאי
פרעה:

ג. מי שהיה לו שטר, ואבד, ובא לבית דין
שיכתבו לו שטר אחר, אין כותבין לו, אפלו אם
הביא עדי שטר הראשון ומעידים שכתבו ונתנו
לו. על כן אין לבית דין לכתב העתקת שום
שטר, אם לא יראו שיש בו צרך, כי האי דמי
שנמחק שטר חובו. ואם כתבו לאדם טפס שטר,
ובא לפני בית דין, אין בית דין גובין בו עד
שיוציא גוף השטר, אם לא כתבו בו טעם למה
עשו שטר אחר, כי ההיא דנמחק שטר חובו
וכיוצא בו, כגון שידוע לעדים שאבד. אבל אין
ידוע לעדים, לא יכתבו לו, ואפלו נאבד בעדים,
אין כותבים לו, דשמא ימצאנו, אלא אם כן עדים
מעידים שנשרף. ומיהו אם היה ביד אחר, ונאבד
משם, כותבים לו אחר, דליכא למיחש שמא
ימצאנו כיון שלא היה בידו. ואם הלזה במדינת
הים, והמלוה חושש שלא יוליף שטרו בידו, שמא
יאבד לו בדרך, יבא לבית דין וכותבין לו אחר,
והוא מניח שטרו ביד בית דין שבעירו, ובית דין
שבמקום שהלזה שם יודיע לבית דין שבמקום
המלוה שהוא נפרע מחובו, וקורעים השטר הראשון

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחדוש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מב

שולחן ערוך

בשטר: "והפל שריר וקיים". ויש מי שאומר, שאם למעלה היה פורט והולך, ולמטה כתוב: "סכום הכל כך וכך", ופחת או הוסיף, בזה אנו אומרים ודאי טעה בחשבון, ואחר הפרט אנו הולכים, ונראין דבריו. במה דברים אמורים שהולכים אחר התחתון, כשאין האחד תלוי בחברו. אבל אם היה כתוב בו: "מאה שהם מאתים", או "מאתים שהם מאה", אינו גובה אלא מאה, שהוא הפחות שבשניהם, דיד בעל השטר על התחתונה:

ו. אם נמחק מהתחתון אות אחת, שאפשר להבין ענינו מהעליון, למדין ממנו. כגון שכתוב למעלה שנתחייב לחנני, ולמטה כתוב: לחנן, ילמד תחתון מעליון וינתן לחנני. אבל שני אותיות אין למדים, כגון למעלה: חנני, ולמטה: חן. ואפלו אם יש בתבה העליונה ששה אותיות, ולא נמחק בתחתון אלא שתיים, אין למדין ממנו. וכיון שאין למדין וידוע שנמחק השטר, פסול, ואין גובין בו. אבל אות אחת למדין, אפלו אין בעליון אלא שתי אותיות, ואנו צריכים ללמוד חצי תבה. ואם היה חסרון בלא מחק, שלמעלה כתב: חנני, ולמטה כתב: חן, ודאי חזרה היא, שהסופר לא היה טועה שתי אותיות, וינתן לחן:

ז. כתוב בו מלמעלה: ספל ומלמטה: קפל הכל הולך אחר התחתון, שהקפל פחות מספל. כתוב בו מלמעלה: קפל, ומלמטה: ספל, חוששים שמא זכוב הסיר רגל הקוף ונעשה סמ"ך, ואינו גובה אלא קפל. וכן פל פיוצא בזה, שיד בעל השטר על התחתונה:

וא"ו או זי"ן, ולא יהיו מרחקים, שמא מחק אות אחת, כגון ה"א או ח"ת, והניח רגלה אחת במקום וי"ו, וכל פיוצא בו, מדקדקים בו בכל לשון ובכל כתב. לכן צריך הסופר לזהר בכתבת השטר, שיהיו אותיותיו דומות זו לזו, ויהיה הפתב מישר ושוה בכל דבריו שלא ירחיק האותיות זו מזו יותר מדאי, ואל ידחק הפתב יותר מדאי, ואל ידחק במקום אחד וירחיק במקום אחר. לפיכך, אין העדים רשאים לחתם, עד שידקדקו היטב בכל אותיותיו. ולפיכך, כשיבא השטר לפני הדין, צריך לעין בכל אותיותיו, ולדמות אות לאות, ואם רואה בו שום שנוי לא יגבה בו עד שיבדק הדבר היטב. ואם צריך לכף בעל השטר ולהכותו כדי שידעה, יעשה, כדי שיוציא הדין לאמתו. ויש מי שאומר, דהני מלי היכא דאתי לאפוקי מירששים או מלקוחות, דקימא לן טוענים לירוש וללוקח, אבל היכא דאתי לאפוקי מלוה או ממוכר ומנותן גופיהו, ולא טעין נתבע בההיא ריעותא דאשתכח בשטרא, לא טענינן לה:

ד. צריך לזהר שלא יכתב בסוף שטה משלש ועד עשר, שמא יעשה מעשר עשרים, ומשלש שלשים. ואם נזדמן לו בסוף שטה, מתזיר הדבר פעמים הרבה, עד שיבא בתוך שיטה. וכן יזהר שלא יכתב החשבון באותיות, כגון ב' או ד', שלא יעשו כ"ף או ריש:

ה. היה כתוב בו למעלה דבר אחד, ולמטה דבר אחר, ואפשר לקיים מקימים אותם. אבל אם הם סותרים זה את זה, כגון שכתוב למעלה: מנה, ולמטה: מאתים, או אפכא, הולכים אחר התחתון, והוא שלא יהיה בשיטה אחרונה, ואין כתוב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מג

שולחן ערוך

דינרין של כסף. ואם פתוב בו: זָהב, נותן לו
חתיכה של זָהב, פחות שבמשקלות. ואם פתוב בו:
מטבע של זָהב, נותן לו מטבע קטן היוצא של
זָהב. פתוב בו: זָהב דינרים, או: דינרי זָהב, נותן
לו שני דינרי זָהב. ואם פתוב בו: זָהב בדינרים,
נותן לו זָהב שוה שני דינרין של כסף:

יד. המוציא שטר חוב על חברו בסך מאה דינרים
או סלעים, אם היה פתוב בו: בכָּבֶל, מגבהו
ממעות כָּבֶל. ואם היה כתוב: בארץ ישראל,
מגבהו ממעות ארץ ישראל. לא היה פתוב בשטר
שם מקום, והוציאו בכָּבֶל, מגבהו ממעות כָּבֶל.
הוציאו בארץ ישראל, מגבהו ממעות ארץ ישראל.
בא לגבות ממעות המקום שיצא בו השטר, וטען
הלוה שהמעות שאני חייב לו מכסף שהוא פחות
מזה המטבע, ישבע המלוה ויטל. ואם היה פתוב
בו: מאה כסף, ולא פרש אם סלעים אם
פונדיונים, מה שירצה לזה מגבהו:

טו. היה פתוב בו חשבון סתם, הולכים אחר המנהג
שרגילים לעשות בו באותו מקום סכום חשבונם,
כהוא שטרא דכתיב בה: שית מאה וזוזי, דאכא
לספוקי בשית מאה אסטרא וזוזא, או בשית מאה
זוזי וזוזא, דאמרינן שיתן לו שית מאה אסטרי,
שהוא פחות. אבל אין לספק בשית מאה פרוטות,
לפי שאין עושים סכום חשבון מפרוטות. לשון
שרגילים לכתב בשטרות, אף על פי שאינו מתקון
חכמים, אלא לשון שנהגו ההדיוטות לכתב במקום
ההוא, הולכים אחריו, ואפלו לא נכתב, דנין אותו
כאלו נכתב:

סימן מג

ח. כָּבֶל הָנִי דאמרינן לעיל שיד בעל השטר על
התחתונה, אי תפס מטלטלים, לא מפקינן מנה:

ט. לא אמרינן יד בעל השטר על התחתונה, אלא
בכל פי הני גוני דלעיל, שאין השטר בטל לגמרי.
אבל בדבר שהשטר בטל בו, לא כגון שפתוב
בשטר: פלוני נתתיב לפלוני מנה לפרעו בפסח,
צריך לפרעו בפסח הבא ראשון, ואינו יכול לומר:
לא אפרענו אלא לפסח שאחר כמה שנים. וכן כל
פיצא בזה:

י. הרבה מהמפרשים כתבו, שעכשיו שנהגו לכתב:
"דלא כאסמכתא ודלא כטפסי דשטרי", אמרינן
בכל לשון מספק, יד בעל השטר על העליונה:

יא. פתוב בשטר: ממטבע פלוני דאנון כך וכך חייב
פלוני לפלוני, ונמחק אותו סכום ואינו נכר, אין
לו אלא שנים מאותו מטבע:

יב. פתוב בשטר: סלעים, מלוה אומר: חמש, ולוה
אומר: שתיים, נותן לו שתיים, ונשבע לו הסת על
השאר, ואי תפיס, מפקינן מנה:

יג. פתוב בשטר: פלוני לזה מפלוני כסף, נותן לו
חתיכה של כסף, כל דהו, פחות שבמשקלות.
פתוב בו: מטבע של כסף, אם פרוטות של כסף
יוצאות באותו מקום, נותן לו פרוטה, ואם אין
פרוטות של כסף יוצאות בו, נותן לו מטבע של
כסף הקטן שיוצא שם. ואם פתוב בו: דינרי כסף,
או: כסף דינרי, נותן לו ב' דינרין של כסף. ואם
פתוב בו: כסף בדינרי, נותן לו כסף ששוה שני
דינרין של זָהב. ואם פתוב בו: זָהב בדינרי, נותן
לו דהבא פריכא שוה שני דינרי זָהב. ואם פתוב
בו: כסף בדינרים, נותן לו שברי כסף ששוה שני

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחדוש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מג

שולחן ערוך

בכונה, ודאי אפלו מבני חורין אין גובין, שהרי העדים פסולים, שחתמו שקר:

ט. שטר מתנה שהיה לו לכתב בשנת נ"ח, וכתב: בשנת נ"ז, ומוכיח מתוכו שהוא טעות סופר, שכתוב בו: ותנו לפלוני חתני, ובזמן נ"ז עדין לא היה חתנו, וחתום בשטר גברא רבא בתורה ובחסידות, אין כל זה מציל מלפסל השטר. ומפל מקום, אם העדים קיימים, ואין כתב ידן יוצא ממקום אחר, יכולים לחתם שטר אחר מזמן שני. ואם כתב ידם יוצא ממקום אחר, שוב אין נאמנים. מפל מקום, המקבל מתנה נאמן לומר: טעות היה, מגו דאי בעי אמר: שטרא מעליא הוא ובשנת נ"ז קנו מיידו:

י. שטר מקדם דכתיב בה מקמי חתימת סהדי: שטרא דגון אכתוב ביום פלן ולא אחתים עד יום פלן, כשר:

יא. אפלו ראו העדים שהלוה לו, ואמר הלוה: כתבו וחתמו השטר ותנו ביד המלוה, אם לא היה שם קנין, כותבין בשטר יום שנמסר בו, ולא יום שהלוה לו:

יב. שטרי חוב המאחרים, פשרים, שהרי הורע כוחו של בעל השטר, שאינו טורף אלא מזמן השטר. ואף על פי שלא כתבו בו שהוא מאחר, הרי זה כשר. במה דברים אמורים, שכתוב בו: דאקני. אבל אם כתוב בו: דאקנה, פסולים אלא אם פן מפדש וכתוב בו: ואחרונהו:

יג. הא דשטרי חוב המאחרים פשרים, דוקא בשטרי הלוואה. אבל בשטרי מקח וממכר, אפלו מאחרים פסולים, אלא אם פן האחור בפרוש:

שצריך לכתב זמן בשטר, וכל דיני האחור והקדימה בפרטות, ובו כ"ט סעיפים:

א. כותבים בשטר זמן הלוואה, כדי שגדע מאיזה לקוחות יטרף, שהלקוחות שגנו קדם זמן הלוואתו אינו יכול לטרף מהם. ואם לא כתב בו זמן, פשר לגבות בו ממנו, אבל אינו יכול לטרף מהלקוחות, שיכולים לומר: קדם הלוואתך. ויש מי שאומר, שאם קנה אחר שראו העדים השטר כתוב וחתום, טורף מהם:

ב. אם השמיט הסופר, ולא כתב: לבריאית עולם וגם לא כתב: חמשת אלפים, כשר. ואפלו השמיט גם המאות, ולא כתב אלא הפרט הקטן, כשר:

ג. אם כתב אלפים, והשמיט חמשת, כשר:

ד. אם כתב: ברביעי, עשרים יום לחדש שבט, ודלג בשבת, כשר:

ה. אם כתב: ברביעי לשבת, כ"ב לתשרי, ונמצא שאינו מכון, שרביעי בשבת של תשרי של אותה שנה היה ביום ועשרים, אפלו הכי כשר:

ו. כתב ידו אין צריך שיכתב בו זמן:

ז. שטרי חוב המקדמים, פסולים, שהרי טורף בהם לקוחות שלא פדין. ולפיכך קנסו אותו חכמים, ולא יגבה בשטר מקדם אלא מבני חורין, גזרה שמא יטרף בו מזמן ראשון שהקדימו. ואם יטען הלוה: פרעתי, דינו פטוען פן בשאר שטרות. ואם טען: להד"מ, החזק כפרן:

ח. במה דברים אמורים שגובה מבני חורין, כשלא הקדימו העדים זמנו בכונה. אבל אם הקדימוהו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מג

שולחן ערוך

שחותמים, וכותבים: "קנינו מפלוני וכתבנו וחתמנו
ביום פלוני ומסרנו לפלוני". ואי לא, מחזי
כשקרא:

יט. אם אינם זוכרים ליום הקנין, לא יאמרו: ברור
לנו שקנינו ממנו בתשרי, ואין אנו יודעים בכמה,
ולפיכך נכתב מתחלת חשון, שזה מחזי כשקרא.
יש מי שאומר, שאם זוכרים שקנו ממנו בתחלת
תשרי או באמצעו או בסופו, יכתבו: בשליש
הראשון של חדש פלוני, או באמצעי, או בשליש
אחרון:

כ. מי שנמסרה להם עדות במדינה אחת וכתבו
העדים במדינה אחרת, אין מזכירים בשטר מקום
שנמסרה בו העדות, אלא מקום שכתבו בו חתימת
ידם. ודוקא כשאין כותבין זמן הקנין, וכותבין זמן
הכתיבה, אבל אם זוכרים זמן הקנין, וכותבים
אותו, אז יכתבו המקום שנעשה בו הקנין, שאם
יכתבו מקום הכתיבה, נמצאו משקרים, ופסול.
וכשכותבים מקום הכתיבה, כותבים כף: אמר לנו
פלוני, וכתבנו במקום פלוני. אבל כשכותבים
מקום שנמסרו הדברים, כותבים: אמר לנו פלוני,
או: קנינו מפלוני במקום פלוני וכתבנו וחתמנו
ומסרנו לפלוני:

כא. הא דאמרינן שכותבים מקום הכתיבה אף על
פי שקנו במקום אחר, דוקא שאין המטבע משתנה
ממקום הקנין למקום הכתיבה, או אפלו אם
משתנה, ובלבד שכתוב בשטר המטבע שיוצא
במקום פלוני. אבל אם המטבע משתנה ממקום
המסירה למקום הכתיבה, ואין כתוב בשטר: היוצא
במקום פלוני, לא יכתבו אלא שם מקום שמכרו

יד. שטר שזמנו כתוב: בשבת או בעשרה בתשרי,
שטר מאחר הוא וכשר, ואין חוששין שמא מקדם
הוא ובאחד בשבת או בי"א בתשרי נכתב, אלא
מעמידין השטר על חזקתו, שהדבר ידוע שאין
כותבין בשבת ולא ביום הכפורים, ולפיכך
אחרונה. ויש מי שאומר, דאי אמר: אשתבע לי,
תיב לשבע. ודוקא בשטר מקים, אבל אם אינו
מקים, על בעל השטר להביא ראיה:

טז. כל שטר הבא לפנינו, אנו תולים שנמסר בזמן
הכתוב בו. חוץ מהיכא דאתרע, כגון שנפל, דכיון
דאתיליד בה ריעותא, אינו יכול לגבות בו עד
שיביא ראיה שבא לידו מזמן הכתוב בו, אם אין
בו קנין:

טז. אם נכתב בלילה ונחתם ביום שלאחריו, כשר,
שהיום הולך אחר הלילה. אבל נכתב ביום ונחתם
בלילה, פסול. במה דברים אמורים, כשאין עסוקים
באותו ענין. אבל עסוקים באותו ענין, כשר.
ודוקא שלא לקח מיד בקנין, אבל לקח מיד
בקנין, אפלו לא חתמו אלא לזמן מרבה, כשר.
לפיכך, עדים שראו הקנין ואחרו לכתבו עד אחר
זמן, אם זוכרים לזמן הקנין, יכתבו הזמן מאותו
היום, ואם לאו, יכתבו מיום הכתיבה:

יז. יש מי שאומר, דהא דאמרינן דעסוקין באותו
ענין כשר, הינו דוקא בשטרי הלואה, אבל בשטרי
חיוב שהוא מתחייב בקנין או בשטר, לא:

יח. כשכותבין יום שקנו בו, סומכים זמן הכתיבה
לאותו יום, וכותבין: "קנינו מפלוני ביום פלוני
וכתבנו ומסרנו ליד פלוני". וכשכותבים יום
שעומדים בו, סומכים הכתיבה לאותו יום

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כב
לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מד

שולחן ערוך

דבלשון העולם עד ולא עד בכלל. אבל אם היה
כתוב שמחל לו כל תביעות שיש לו עליו עד
עכשיו, הוי ספק, ומספיקא לא מפקינן ממונא:

כת. שני שטרות שנעשו בשנה מעברת, אחד כתוב
בו: אדר סתם, ואחד כתוב בו: אדר שני, ואין
ללוה נכסים כנגד שניהם, נותנים למי שכתוב בו
אדר סתם. ואם בשניהם נכתב אדר סתם, הוי כמו
שכתוב בשניהם אדר ראשון, ונותנים למי שזמנו
קודם במספר ימי החדש. כל זמן הכתוב בשטר,
כגון, עד הפסח או עד הקציר, דנים אותו כמו
בגדרים:

כט. אם כתוב בשטר: עד אחר הפסח, הינו עד
שיעברו רב הימים שבין פסח לעצרת:

סימן מד

דין חזרת השטר בשיטה אחרונה, וכיצד מקימים
המחוק והתלוים, וכו' י"א סעיפים:

א. צריך להחזיר מענינו של שטר בשיטה אחרונה,
מפני שאין העדים יכולים לצמצם שיחתמו מיד
סמוך לכתב, ויש לחוש שמא הניחו שם פדי
שיטה, וכתב המזיף שם מה שרצה. ואם לא
החזיר, אין השטר נפסל בכך, אלא שאין למדים
משיטה אחרונה:

ב. אם השטר פלו מכתובת ידו של מי שנתחייב,
למדין משיטה אחרונה. אבל אם השטר מיד אחר,
והתיב חתום למטה, אין למדין משיטה אחרונה:

ג. אם סיים השטר בסוף שיטה, והרחיקו העדים
שיטה שלמה, וחתמו העדים באמצע שיטה שניה,

הדברים שם, שמטבע אותו מקום נשתעבד. ואם
יכתבו מקום אחר, היה משתעבד ממטבע היצא
במקום כתיבת השטר:

כב. שטר שאין כתוב בו מקום שנכתב בו, כשר

כג. ראובן ושמעון שיש לכל אחד מהם שטר על
לוי, בשל ראובן כתוב: בחמשה בניסן, ובשל
שמעון כתוב: בניסן, סתם, ואין ללוי אלא שדה
אחת שאין בה פדי חובות שניהם, נותנים אותה
לראובן, דשמא שטרו של שמעון היה בסוף ניסן.
וכן אין שמעון יכול לטרף מלקוחות שקנו מלוי
מאיר ואילך, שיאמרו לו: זמנך מאחד בניסן,
והנחנו לך מקום לגבות חובך, והוא אותו שדה
שגבה ראובן, כי שלא פדין גבה, שאתה מקדם
לו. לפיכך, אם יכתבו הרשאה זה לזה, יגבו
מלקוחות שקנו מאיר ואילך:

כד. אף על פי שאין כתוב בשובר לא עדי השטר
ולא זמנו, כיון שסכום המעות של השטר והשובר
שויים, ממילא אמרינן שהשובר נכתב על אותו
שטר:

כה. מי שהוציאו עליו שטר חוב בניסן, סתם,
והוציא מחילה שזמנה בי"ח בניסן, יש כח במחילה
זו לבטל החוב:

כו. ראובן הוציא שטר חוב על שמעון שזמנו ביום
כך, ושמעון הוציא שובר על שטר זה כתוב באותו
יום בעצמו, יד בעל השטר על התחתונה:

כז. ראובן הוציא שטר חוב על שמעון שזמנו
חמשה בניסן, ושמעון הוציא שובר שנכתב בחמשה
בניסן כתוב בו שמחל ראובן לשמעון כל תביעות
שהיו עליו עד אותו היום, ראובן גובה שטרו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מה

שולחן ערוך

ט. האדנא נהגו לכתב קיום מחקים ותלויות אחר
"וקנינא", לפי שהרגלו עתה לכתב בכל השטרות
"שריר וקיים", דאי אפשר לזיף, ולמדין משיטה
אחרונה, ואין צריך להתזיר מענינו של שטר.
משום הכי שטר שאין בו "שריר וקיים", פסול,
ואין לעדים לחתם אלא אם כן כתוב: "שריר
וקיים". ואם כתוב בו תרי "שריר וקיים", פשר:

י. שטר שכתוב בקיומו נ"ו על הגרר, ובדקו
וחפשו השטר אות באות ולא נמצאו אותן שתי
אותיות, פשר:

יא. שטר שיש בו מחקים, ושכחו העדים ולא
קיימו בסוף השטר, וכתבו: "שריר וקיים", וחתם
העד האחד, וקדם שיחתם השני מצאו שלא קימו
המחקים, תקנתו של שטר זה, שיכתבו: "אנן סהדי
לבתר דחתם חד מזנ עד שלא קיימו, כן וכך
מחקים דאית בה קיימום כדקא חזי, והכל שריר
וקיים", ויחזרו ויחתמו שניהם:

סימן מה

שהעדים צריכים לקרות מקדם שטר, ודין שטר
הבא על הנזיר ועדיו על המחק, ובו כ"ג סעיפים:

א. העדים חותמים למטה בשטר, ולא מן הצדדים,
ולא מלמעלה:

ב. ראש בית דין שהיה יודע ענין השטר, וקרא
לפניו הסופר שלו, הואיל והוא מאמין אותו
ואימתו עליו, הרי זה חותם השטר, אף על פי
שלא קראו הוא בעצמו. ואין שאר העם רשאים
לעשות כן, עד שיקרא העד השטר מלה במלה:

אין למדין מחצי שיטה אחרונה ומשיטה שלמה
שלפניה,

ד. היכא דכתיב בה: "שריר וקיים", למדין משיטה
אחרונה:

ה. אם יש בשטר מחקים או תלויות או תבות
שעבר עליהם הקולמוס, צריך לקיים קדם "והכל
שריר וקיים". ואם לא קיים, אינם פוסלים השטר,
אלא שאין למדין מהם. ואם היו בגופו של שטר,
דהינו שם הלזה והמלוה והמעות, נפסל השטר, אם
לא קיים. ואם היו בזמן ולא קיים, הוי בשטר
שאינו בו זמן:

ו. שטר שיש בו גרר מאחריו, או ביני שיטי,
במקום שנהגו לכתוב הפרעון מאחריו או ביני
שיטי, פשר, אלא שיש לאים על בעל השטר. ויש
פוסלים:

ז. יש מי שאומר, שאין לקיים המחקים אלא בכתב
שהוא בכתב השטר, ולא בכתובה דקה יותר מכתב
השטר:

ח. אם היה המחק בשיטה אחת סמוך לאחרונה,
והוא כשעור "שריר וקיים" או יותר, אף על פי
שחזר וקיימו, פסול, שמא מחקו וכתב דבר שזיף,
וחזר וקיים ברוח שבין הכתב והעדים. והני מלי
כשאין אויר שיטה בין עדים לשטר, דאכא למיחש
שמא הוסיף באותו האויר שהניחו העדים, אבל יש
בו אויר שיטה, פשר, ולא חישנין שמא הניחו
אויר שני שיטין והוסיף מה שרצה בשיטה ונשאר
עוד שיטה אויר. והני מלי כשעדים מחזקים
ביודעים, הא לאו הכי, חישנין:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כב
לחודש

גליון
כב

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מה

שולחן ערוך

ה. ב' שיטין שאמרו, בכתב ידי עדים שהיא גסה,
ולא ידי סופר, שכל המזניף אינו הולך אצל
הסופר:

ט. שני שיטין אלו, הן ואירן, כגון למ"ד בשיטה
העליונה וד' בשיטה התחתונה, שהם שני שיטין
ושלשה אירנים:

י. יש מי שאומר, שאם השטר מסים באמצע שיטה,
והניחו אותה שיטה ועוד אחרת, והתחילו לחתם
בשיטה שלישית, פסול, שיכול לכתב באותה חצי
שיטה מה שירצה, ויחזיר מענינו של שטר בשיטה
אחרונה. וכן אם מסים בסוף שיטה, והרחיקו
העדים שיטה שלמה, והתחילו העדים באמצע
שיטה שניה, פסול אם יחתמו זה אחר זה באותה
חצי שיטה, שיכול לכתב בחצי השיטה החלק
שלפני חתימתו: פלוני לנה מפלוני מנה, ויהא
שטר הבא הוא בשיטה אחת, שהוא פשר, ויחתף
כל העליון:

יא. צריך לזהר כשחותמין ויש חלק לפני חתימתו,
שלא יחתמו זה אחר זה בשיטה אחת, דשמא יכתב
בחלק שלפני חתימתו מה שירצה ויחתף העליון,
ויהיה שטר שבא הוא ועדיו בשטה אחת. וכיצד
יעשו, יטיטנו בדיו, ולא אמרינן דאטייטא חתימי,
אלא היכא שהטייטא עומד בין שטר לעדים. ואם
התחילו לחתם באמצע השיטה וחתכו החלק שלפני
חתימתו, פסול, דשמא היה כתוב שם חובתו או
שום תנאי וזה חתכו. ומיהו, אם כתב למעלה
בסוף השיטה: "שריר וקים", פשר, ובלבד שהיו
העדים חתומים זה תחת זה. אבל אם חתומים זה
אחר זה, פסול, דשמא היה השטר הבא הוא ועדיו

ג. הודאה בחתם ידו, והשטר בגופן של גויים,
והדבר ברור שאינו יודע לקרות, ויש עדים שתתם
עד שלא קראו, מפל מקום מתחייב הוא בכל מה
שכתוב בו:

ד. עדים שאין יודעים לחתם, וקרעו להם גיר חלק
והתמו על הרשום, מכין אותם מכת מרדות,
והשטר פסול:

ה. מקום שנהגו שהסופר חותם על פי העד,
שכותב: פלוני בר פלוני חתם במסירת קולמוס, או
שכתוב בו: פלוני בר פלוני צוה לחתם, אם קבלו
בני העיר עליהם לעשות עדותו בעדות העד,
פשר. ואם לא קבלו עליהם, אינו פלוס. כל שטר
הבא לפנינו, שעדים מעידים על חתימת העדים,
מקימים אותו, שחזקה אין העדים חותמים על
השטר אלא אם כן קראוהו ויודעים לחתם. ואי
איתנהו לסהדי קמן, וקים לן בהו דלא ידעי
למקרי, אי אמרי: אקרינן למאן דינדע למקרי,
סמכינן עליהו:

ו. ידקדקו העדים, שלא ירחיקו מהכתב רחב שני
שיטין. ואם הרחיקו שני שיטין, פסול, אפלו
כתוב: "שריר וקים". אפלו ידוע שלא הוסיף ולא
זף בו שום דבר. ואפלו טיטוהו בדיו פסול, שלא
יאמרו: חתמו על הטייטא ולא על עקר השטר:

ז. הא דאמרינן שאם הרחיקו ב' שיטין פסול, הינו
למגבי בה משעבדי, אי נמי מבני חרי, אם הלוח
טוען: פרעתי. אבל אינו יכול לטען: לא היו
דברים מעולם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כב
לחודש

גליק
כב

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מה

שולחן ערוך

טז. אם אחר שפרעו הוא טוען שהשטר היה פסול
לפי שהרחיק הסופר חותם ידו יותר משיטה אחת,
אין בדבריו כלום:

יז. הבא מכח גוי, הרי הוא כמוהו לגבות בשטר
שעדין מרחקים ב' שיטים, אם נהגו הגוים לגבות
בו:

יח. שטר הבא בלו בשטה אחת, ועדין בשטה
אחרת, פסול, דשמא הרחיקו העדים מהשטר שיטה
אחת, וחתך כל השטר וכתב זה השטר באותה
שיטה, ונמצאו העדים חתומים עליו:

יט. היה השטר בלו עם כל עדין בשטה אחת,
כשר, דליכא למיחש למידי. אבל אם השטר ועדין
בשיטה א', ועוד למטה ממנו בשטה אחרת שני
עדים, יש לחוש שמא חתך כל השטר העליון
שהיו העדים התחתונים חתומים, ובשיטה שבין
שטר לעדים כתב שטר ועדין, ובצדים שבשיטה
שניה יאמר כונתי להרבות בצדים. ולפיכך,
כשיבא לפנינו שטר כזה אין מקימים אותו מעדים
שבשיטה שניה, אלא מעדים שבשיטה ראשונה:

כ. שטר הבא הוא ועדין על המחק, כשר. והוא
שלא יהא שום שנוי בין השטר למקום חתימת
העדים. שאם יש שום שנוי, יש לחוש שמא מחק
וכתב מה שרצה, ולפיכך הוא משנה, שהרי מחקו
ב' פעמים. על כן לא יחתמו העדים על שטר
מחוק, אלא אם כן נמחק בפניהם, שאם לא כן יש
לחוש שמא מקום חתימות נמחק שתי פעמים,
ומקום השטר פעם אחת, וכשחוזר ומוחק פעם
שנית וכתב מה שרצה, נמצא השטר ומקום
חתימת העדים שוה, הכל מחוק שני פעמים. ואם

בשיטה אחת, וחתכו, והיה חלק מלמעלה, וכתב
עליו שטר זה:

יב. שטר שהיו עדין מרבים, ונמצא אחד מהם
קרוב או פסול, או שהיו בהם שנים קרובים זה
לזה, והרי אין העדים קימים כדי לשאל אותם,
אם יש שם עדות ברורה שכלם ישבו לחתם, שהרי
נתפנונו להעיד, הרי זה בטל. ואם לאו, תתקיים
העדות בשאר, שהרי אפשר שחתמו הכשרים
והניחו מקום לגדול לחתם, ובא זה הקרוב או
הפסול וחתם שלא מדעתם, אף על פי שהעד
החתום בשטר מתחלה הוא הפסול, הרי השטר
כשר:

יג. אם נפסל על ידי חתימת הפסולים, אם
הכשרים זוכרים העדות על ידי ראית השטר
יכולים להעיד, ובית דין יכתבו עדותן כמו שכתוב
בשטר, וחשוב כמו שטר הראשון:

יד. היו העדים מרחקים מהכתב יתר על שני שטין,
והיה הרוח שבין הכתב והעדים מלא בצדים
פסולים או קרובים, הרי זה כשר, שהרי אינו יכול
להזדיף. ואם נראה השטר בבית דין קדם שמלאוהו
בקרובים או פסולים, שוב אין לו תקנה. אבל אם
הכשר על ידי מלוי קרובים קדם שבא לבית דין,
אפלו עשאו המלוה מדעתו, שלא מדעת הלוה,
כשר. ויש אומרים דדוקא שמלאוהו מדעת הלוה,
אבל אם מלאוהו שלא מדעת הלוה, פסול:

טז. הא דמכשרינן במלאוהו בקרובים או פסולים
אם הוא שטר שאין בו קנין, דוקא שמלאוהו ביום
שנכתב ונחתם. אבל אם מלאוהו למחר וליומא
אחרא, אפלו במצות הלוה, פסול:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כב
לחודש

גליון
כב

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מז

שולחן ערוך

א. המוציא שטר חוב על חברו, כל זמן שלא נתקיים, יכול הלזה לומר: מזיף הוא ומעולם לא צויתי לכתבו. ואפלו אם מודה ואומר: אמת שאני צויתי לכתבו אבל פרעתי או אמנה הוא או כתבתי ללות ועדין לא לויתי וכל פיוצא בזה, הואיל ואם רצה אומר: לא היו דברים מעולם, והרי מפיו נתקיים, הרי זה נאמן, וישבע הסת ויפטר. ואם קימו המלוה אחר כך בבית דין, הרי הוא כשאר השטרות:

ב. יש אומרים דהא דמהמני ללוה במגו, דוקא כשאין בו נאמנות למלוה, אבל אם יש בו נאמנות, לא. ויש אומרים דאפלו יש בו נאמנות למלוה, נאמן הלזה:

ג. פיצד הוא הקיום, באים עדי השטר ומעידים לפני שלשה, אפלו הם הדיוטות, שזאת היא חתימתן, וכותבין למטה: "במותב תלתא כחדא הוינא, ואתא פלוני ופלוני ואסהידו קדמנא אחתימת ידיהו, ומדאתברר לנא דדא היא חתימת ידיהו, אשרנוהי וקימנוהי כדחזי", וחותרים למטה:

ד. אין מקימין שטרות אלא בשלשה, מפני שהוא דין, ולפיכך, אין מקימין שטרות בלילה:

ה. מקימין השטר אפלו שלא בפני בעל דין. ואפלו עומד וצותח: מזיף הוא אל תקמוהו, אין שומעין לו:

ו. אף על פי שהוא מקים, צריך שיפירו חתימת שני העדים או מ"ב הדינים, ואם לאו, אין לו דין מקים. ומיהו, נפקא מנה בקיום, כיון שחתומים עליו שני עדים וג' דינים, יותר בקל ימצא מי שיפיר החתימות:

יש בין חתימת העד לשני רוח פשעור כתיבת "אנחנא סהדי חתמנו על המחק והשטר על הנזיר", פסול, שמא היה השטר על הנזיר ועדיו על המחק, והיה כתוב בין חתימת העדים: "אנחנו סהדי" וכו', ומחקו ומחק השטר, וכתב מה שרצה אחר כך:

כא. שטר שהוא על הנזיר ועדיו על המחק, פסול, שמא ימחק השטר ויזיפו, ונמצאו הוא ועדיו על המחק. ואם כתבו העדים: "אנו העדים חתמנו על המחק והשטר על הנזיר", כשר. והוא שכתבו כן בין חתימת עד הראשון לחתימת עד השני. אבל אם כתבו כן לפני חתימתם או אחריהם, לא מהני:

כב. שטר שהוא על המחק ועדיו על הנזיר, פסול. אפלו כתבו: "אנו העדים חתמנו על הנזיר והשטר מחוק", דסוף סוף ימחק השטר ויזיפו ויכתב מה שירצה, אף על פי שנמחק שתי פעמים, אינו נפר, כיון שאין אצלו מקום שמחוק פעם אחת שיוכלו להבחין בין זה לזה:

כג. במקום שנוהגים לכתב פרעון ביני שיטי, צריך לזהר שלא יהא שום גרר ביני שיטי, דאכא למיחש שמא היה בו פרעון ומחקו. וכל שכן אם הפרעון שביני שיטי הוא על המחק, דאכא למיחש שמא היה יותר, ומחקו וכתב מה שרצה. ואם יש עדים שהפרעון הוא כתב יד הלזה, כשר, דתו ליכא למיחש למידי:

סימן מז

העדים שאמרו: קטנים או פסולים היינו, או שטר אמנה היה, וכל דין קיום שטרות, ובו ל"ח סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כב
לחודש

גליון
כב

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מו

שולחן ערוך

י. מי שחתם על השטר, ובא להעיד על כתב ידו בבית דין, והפיר כתב ידו שזהו בודאי, אבל אינו זוכר העדות כלל, ולא ימצא בלבו זכרון כלל שזה לזה מזה מעולם, הרי זה אסור להעיד על כתב ידו שהוא זה בבית דין, שאין אדם מעיד על כתב ידו שהוא זה, אלא על הממון שבשטר הוא מעיד שזה חייב לזה, וכתב ידו הוא כדי להזכירו הדבר, אבל אם לא נזכר לא יעיד. הואיל והדבר כן, שטר שיצא בבית דין, ובאו עדים ואמרו: כתב ידינו הוא זה, אבל מעולם לא ידענו עדות זו ואין אנו זוכרים שזה לזה מזה או מכר לו, לא נתקיים השטר והרי הם כחרשים, עד שיזכרו עדותן. וכל מי שאינו דן כן, לא ידע בדיני ממונות בין ימינו לשמאלו. אבל אם היה כתב ידם יוצא ממקום אחר, או שהיו שם עדים שזה כתב ידן, מקימים השטר ואין משגיחין על דבריהם של אלו שאומרים אין אנו זוכרים העדות, הואיל ומתקיים השטר שלא על פיהם. ומפני טעם זה אנו מקימים כל השטרות, ואין אנו מצריכים להביא העדים ולשאל אותם אם הם זוכרים העדות או לאו, שאפלו באו ואמרו: אין אנו זוכרים אותם, אין שומעין להם, הואיל ואפשר לקימו שלא מפניהם אלה דברי הרמב"ם. ויש חולקים ואומרים שאפלו אין זוכרים שלזה או שחתמו מעולם על שטר זה, ואין כתב ידן יוצא ממקום אחר, כיון שמעידים שזה כתב ידם, מקימים השטר על פיהם. ולפי דבריהם, כשהם עצמם באים להעיד על כתב ידם, אם שכחו ההלוואה ואינם זוכרים כלל שחתמו בשטר זה, צריך שני עדים על כל חתימה. לכן צריך או שיעיד כל

ז. באחד מחמשה דרכים מתקיים השטר: האחד, שיהיו הדיינים מכירים כתב ידי העדים, השני, שיחתמו העדים בפניהם, השלישי, שיבואו העדים החתומים בו ויאמר זה כתב ידי ואני עד בדבר הזה, הרביעי, שיבואו עדים ויעידו שזה כתב ידם של אלו, החמישי, שיהא כתב ידם יוצא משטרות אחרות, ועורכים בית דין זה הכתב לאותו הכתב שבשטרות אחרות, ויראה להם שכתב ידי אלו הוא כתב ידי אלו. ואין מקימים השטר משטרות אחרות, אלא משתי שטרות של שתי שדות שאכלום בעליהם שלש שנים אכילה גלויה נכונה, בלא שום יראה ולא פחד מתביעה בעולם, כדרך שאוכלים כל בעלי שדות שדותיהם, או משתי שטרי כתבות, והוא שיצאו השני השטרות מתחת יד אחר, לא מתחת ידי זה (שקיים) שטר, שמא הוא זיף הפל. וכן מקימים השטר משטר שקרא עליו ערער, והתזק בבית דין, מקימים ממנו לבדו, כמו שמקימים משטרי שתי שדות או שתי כתבות:
ח. בית דין שפתבו: במותב תלתא הוינא ונתקיים שטר בפנינו, הרי זה מקיים אף על פי שלא פראשו באיזה דרך נתקיים. ונהגו לכתב הדרך שנתקיים בו:
ט. כשהשטר מתקיים בעדות אחרים שמעידים על כתב ידם של אלו, אם אחד מעיד על חתימת האחד ואחד על חתימת השני, לא נתקיים, לפי שצריך שני עדים על חתימת כל אחד. ואם יש שלישי עמהם שמעיד על חתימת שני העדים, נתקיים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מו

שולחן ערוך

דאמאי דמסהיד סהדא מסהיד דינא. וכן הדין
כשאין הדין מעיד על חתימתו, אלא ששנים מן
השוק מעידים על הדין, דהשתא פלה סהדותא חד
הוא:

יז. עדי הקיום יכולים להיות קרובים לעדי השטר.
ולא עוד, אלא אפלו מת האב החתום בעוד הדין
קטן, יכול להעיד על חתימת אביו אחר שיגדיל,
להצטרף עם אחר כשר. וכן יכול להעיד על כתב
יד אחיו או על כתב יד רבו שראה בקטנותו. ויש
אומרים דדוקא אלו שרגיל עמהם, אבל על כתב
יד אחר אינו נאמן להעיד בגדלו שהפיר אותו
בקטנותו:

יח. צריך שלא יהיו עדי הקיום קרובים לדני
קיום, ויש מכשירין:

יט. עדי קיום הקרובים למלוה וללוה, פסולים. ויש
מי שמכשיר:

כ. דינים החותמים לקים השטר, חותמים, אף על
פי שלא קראוהו. ודוקא מה שיש בגוף השטר אין
צריכים לקרות, אבל מכל מקום צריכים הם
לראות מי הם המלוה והלוה, כדי שלא יהיו
קרובים לדנינים ולא לעדים המעידים בפניהם ויש
אומרים שאין צריך לקרותו כלל:

כא. דינים שדנים על תנאים וענינים שבמלוה
עצמה, צריך שיהיו רחוקים מעדי השטר:

כב. דיני קיום, צריך שיהיו רחוקים מדנינים שדנים
על המלוה עצמה, ויש מכשירין:

כג. עדי הקיום יכולים להיות קרובים לדני מלוה:

אחד על כתב ידו ועל כתב יד חברו, או שיצטרף
אחר עמהן שיעיד על כתב ידי שניהם, כדי שיהא
על פל חתימה שני עדים:

יא. אמר אחד מהעדים: זה כתב ידי, והעיד הוא
ואחר על כתב יד השני, לא נתקיים, לפי ששלשת
רביעי המזמן יוצאים על ידי עד אחד:

יב. וכן אם העיד אחיו או אביו של הראשון עם
אחר על כתב ידו של השני, לא נתקיים, שהרי
שלשת רביעי המזמן יוצאים על ידי קרובים:

יג. שנים החתומים על השטר, ומת אחד מהם,
צריך שנים מן השוק להעיד על חתימתו, ואין
העד החי יכול להצטרף עם אחר להעיד על
חתימת המת, שאם כן יצאו שלשת רביעי המזמן
על ידו. ואם לא נמצא אלא עד אחד עם זה העד
החי, כותב חתימת ידו בפני עדים, אפלו על
החרס, ומשליכו בבית דין עד שיחזוק כתב ידו
בבית דין, כדי שלא יצטרף להעיד על חתימתו,
ואחר כך יעיד הוא ואחר על חתימת המת:

יד. אם אין מפירים לא חתימת העדים ולא חתימת
דניני הקיום, ואחד מעידי השטר מעיד על כתב
ידו, ושני עדים מעידים על חתימת אחד מהדנינים,
או הדין בעצמו ואחר עמו מעיד על כתב ידו,
אינו מועיל, דמאי דמסהיד האי לא מסהיד האי,
העד מעיד על מנה שבשטר והדין מעיד על
חתימת העדים:

טו. אם שני דיני קיום כל אחד מעיד על כתב
ידו, השטר מקיים:

טז. אם עד אחד מן השוק מעיד על חתימת עדי
השטר, ודין אחד מעיד על חתימתו, מצטרפים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדירותו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מו

שולחן ערוך

משמעות שהיו שלשה, אינו צריך. ויש אומרים שאם לא כתבו: וחד ליתוהי, כשר. ומכל מקום לכלי עלמא אם כתב: בי דינא ובמותב תלתא, תו לא צריך, וחותמים שנים מהם, ודיו:

ל. אפלו כשלא מת אחד מהם, נוהגין לכתב: וחד ליתוהי. כדי להקל מעליהם, שלא יחתמו בו אלא שנים:

לא. קיום בית דין צריך שיהיה סמוך לכתב ידי העדים, או סמוך לצד השטר, או מאחוריו כנגד הכתב. ואם היה בין הקיום והשטר רוח שטה אחת ושני אירים, פסול הקיום לבדו, שמא יחתף השטר שנתקים, ויזיף באותה שיטה שטר ושני עדים, ונמצא הקיום על שטר מזויף:

לב. הרחיק הקיום מהשטר שטה או ב' שטין או יותר, ומלא כל הרוח שריטות דיו, כשר, שהרי אינו יכול לזיף, ואין חוששין לב"ד שקימו קיום על השריטות, אלא על גופו של שטר. ויש אומרים שחוששין לכך:

לג. שטר הפא הוא ועדיו על המחק, והקיום מלמטה על הניר, אין מקימים אותו מדיני הקיום, אלא מעדים של מעלה, שמא הקיום היה רחוק מהשטר הרבה, והיה הרוח מלא שריטות של דיו, וחתף גוף השטר, ומחק השריטות, וכתב השטר ועדיו על המחק. ויש מכשירין לקימו מדיני הקיום:

לד. חתם בשטר קדם שנעשה גזלן, ונעשה גזלן, הוא אינו יכול להעיד על כתב ידו. אבל אם אחרים מעידים שמכירים חתימתו וראו חתימתו שבשטר זה קדם שנעשה גזלן, כשר. אבל אם לא

כד. שלשה שישבו לקים את השטר, שנים מהם מכירים חתימת ידי העדים ואחד אינו מכיר, עד שלא חתמו מעידין בפניו וחותם, משחתמו, אין מעידים בפניו וחותם. ומתך לכתב הקיום בשטר קדם שיתקים השטר, שאין הפתיכה עקר אלא החתימה. ויש חולקים:

כה. אם באו עדים והעידו שבשעה שנתקים בפניהם לא היו במעמד אחד, אלא כל אחד קבל עדות בפני עצמו, פסול. ויש מי שמכשיר:

כו. שלשה שישבו לקים את השטר, ובאו שני עדים וערערו על אחד מהן שהוא גזלן וכיוצא בו, ובאו שנים אחרים והעידו שחזר בתשובה, אם עד שלא חתמו העידו שחזר, הרי זה חותם עמהן, שהרי שלשה היו. ואם אחר שחתמו העידו עליו שחזר בתשובה, אינו חותם עמהם, שהרי הוא כמי שאינו בעת חתימת השנים:

כז. במה דברים אמורים, כשערערו עליו בעברה. אבל אם ערערו עליו בפגם משפחה, כגון שאמרו: אמו לא נשתחררה, ועבד הוא, או לא נתגיירה, וגוי הוא, ונודע אחר שחתמו השנים שאין במשפחתו פגם ושהוא כשר, הרי זה חותם עמהם, שזה גלוי דבר הוא שהיה מקדם:

כח. כתבו קיום ונמצא אחד מדיני קיום פסול, יחתמו אותו קיום, והשטר נשאר בכשרותו:

כט. שלשה שישבו לקים את השטר, ומת אחד מהם, צריכין לכתב: במותב תלתא הוינא וחד ליתוהי, כדי שלא יאמר הרואה: בית דין של שנים קימהו. אפלו היה כתוב בו: בבית דין, יאמר: שמא דמו ששנים בית דין הם. ואם יש בו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מז

שולחן ערוך

בעברה, אינם נאמנים. ואפלו אמרו שאחר כך
עשו תשובה. ואף על פי שאינם נאמנים לבטל
השטר, מפל מקום לגבי דידהו נאמנים, וחיבים
לשלם ללוה ההפסד שבא לו מכח חתימתם. ואם
אומרים שבשעה שחתמו לא ידעו שהיה אמנה,
ואחר כך נתברר להם שהיה אמנה, נאמנים. ואם
כתב ידם יוצא ממקום אחר, או שיש עדים שזה
כתב ידם, אין נאמנים בשום דבר שיאמרו לבטל
השטר, חוץ מלומר: בפנינו מסר מודעא:

לח. עדים החתומים על השטר, שאמרו שהלוה היה
קטן באותה שעה, אינם נאמנים:

סימן מז

מי שטען אמנה הוא או פרוע, ובו ב' סעיפים:

א. מלוה שאמר על שטר שבנידו שהוא אמנה או
פרוע, אם הוא חיב לאחרים ואין לו ממה לפרע,
אלא מזה השטר, וכתוב בו נאמנות, והחזק השטר
בבית דין או שהוא ביד שלישי, אינו נאמן. ואפלו
אם לא נודע בשעת הודאתו שהוא חיב לאחרים,
ונודע אחר כך, אינו נאמן, כיון שהוא בא לחוב
לאחרים, אפלו אם מפסיד גם לעצמו, כגון
שהשטר הוא ממאתים, ואינו חיב לאחרים אלא
מנה, אינו נאמן. ואם אחר שאמר: שטר אמנה
הוא, פרע לבעל חובו וקא לגבות השטר מהלוה,
רואים, אם כשבעל חובו בא לגבות מזה השטר
אמר: שטר אמנה הוא, אז ודאי לא היתה פונתו
אלא לדחות בעל חובו, וחוזר וגובה חובו. אבל
אם בלא תביעת בעל חובו הודה ששטר אמנה
הוא, אינו חוזר וגובה בו:

ראוהו עד אחר שנעשה גזלן, לא, דאפא למיחש
שמא עתה זיף וחתם:

לה. חתם בשטר עד שלא נעשה חתנו, ונעשה
חתנו, הוא אינו יכול להעיד על כתב ידו, אבל
אחרים מעידים שמפירים חתימתו, אפלו לא ראוהו
עד שנעשה חתנו. ויש מי שאומר, דהינו דוקא
כשהשטר יוצא מתחת יד אחר, אבל אם יוצא
מתחת יד העדים, לא:

לו. חתם כשהיה בריא ונשתתק, הוא אינו יכול
להעיד על כתב ידו, אבל אחרים מעידים עלה:

לו. שנים החתומים על השטר, ומתו, ואין כתב
ידם יוצא ממקום אחר, ובאו שנים ואמרו: כתב
ידם הוא, אבל קטנים היו, או פסולין, הרי אלו
נאמנים וקורעין השטר, אלא אם כן טען שנקבע
לו זמן לקיים השטר. ואם יש עדים שהוא כתב
ידם, או שהיה כתב ידם יוצא ממקום אחר משטר
שקרא עליו ערער והחזק בבית דין, אין קורעין
אותו. ויש מי שאומר, שאין צריך שקרא עליו
ערער, דבהחזק בבית דין סגי, אפלו לא קרא
ערער. עדים שאין כתב ידם יוצא ממקום אחר,
ואמרו: כתב ידינו הוא זה, ואומרים בתוך כדי
דבור: אנוסים היינו מחמת נפשות, או: קטנים
היינו, או: פסולי עדות היינו מחמת קרבה
ונתרחקנו, או: מסר מודעא בפנינו, או: תנאי היה
בדבר ולא ראינו שנתקיים התנאי, הרי אלו
נאמנים. ואפלו עד אחד אומר: לא היה תנאי, ועד
אחד אומר: היה תנאי ולא נתקיים, נאמן, ואין כאן
אלא עד אחד. אבל אם אמרו שהיו אנוסין מחמת
מזון, או שהיה שטר אמנה, או שהיו פסולים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (הארי"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן מח

שולחן ערוך

צריכין להפיר אף שם המלוה. ואם אינם מכירים אותם, אפלו אשה או קרוב כשרים לומר שפך הוא שם. והיכא דסמיך אאשה או קרוב ואשתכח טעותא, לצורבא מרבנן מקבלינן, לגברא אחרינא דאורחה למידק, לא מקבלינן, דודאי מידק דק והשתא הדר ומשקר:

ג. כל שהחזק שמו שלשים יום בעיר, פותבים אותו שם, ואין חוששין שמא שנה שמו לעשות קנוניא:

ד. אי קרו לה ועני, מחזקינן לה בהוא שמא לחובתו. כגון שקרא את עצמו: ראובן, וכתב שטר עליו: ראובן לזה משמעון, וטעין השתא: לאו ראובן שמי, אי קרו לה ראובן ועני, אף על גב דלא אתחזק שלשים יום בהאי שמא, תיב:

ה. יצא לפנינו שטר, וטען הלוה ואמר: איני תיב כלום שמא רמאי אחד העלה שמו והודה לזה, או שאמר: לא לזה אני תיב אלא לאחר וזה רמאי הוא והעלה שמו בשם בעל חובי, מאחר שלא החזקו שם שנים ששמותיהם שוים, אין חוששין לדבריו:

ו. מי שהחזק בשם כנוני בעיר, וכתבו עליו שטר באותו כנוני, ואחר כך נודע שהיה לו כנוני אחר, או שטעו בשם הלוה או המלוה וכתבו: ראובן במקום שמעון, או שטעו בסכום המעות, יכתבו שטר אחר ויש מי שאומר, שאפלו אם לא כתבו אחר, אם יתברר הדבר שהוא טעות סופר, כשר:

ז. היו שנים בעיר אחת, שם כל אחד מהם יוסף בן שמעון, אין שום אחד מהם יכול להוציא שטר על חברו, אם יש בו קנין, שיאמר לו: שטר זה שאתה מוציא עלי שלי הוא והחזרתי לך כשפרעת לי

ב. אם אמר המלוה: זה השטר אמת הוא שהלוה צוה לעדים לכתב בשטר אלה דינר והוא האמין פי שלא אתבע ממנו כי אם ת"ק דינרים, כשר. אבל אם אומר שטעו העדים כשכתבו אלה דינרים, הרי השטר כחוס, ואף על פי שיש גאמנות בשטר, נשבע הלוה הסת, ונפטר:

סימן מח

שכותבין טפסי שטרות, ובו סעיף אחד

א. סופר שבא לכתב טפסי שטרות כדי שיהיו מצוים אצלו, הרשות בידו. ויכול לכתב הכל: שם הלוה והמלוה והמעות, רק שיניח מקום הזמן, שלא יהיה מקדם. אבל שטר שנכתב על הלוואה אחת, ונפרע, אינו יכול לחזר וללוות בו, אפלו אם הכל ביום אחד, שאינו מקדם, שפיון שנמחל שעבודו אינו חוזר ולוה בו. ואם פרע מקצת חובו, אינו חוזר ולוה בו באותו שטר אותו מקצת, דהוי נמחל שעבודו לאותו מקצת:

סימן מט

שיכירו העדים שם הלוה והמלוה, ודין טעות

השמות והסכום, ובו י' סעיפים:

א. אם יש ללוה או למלוה ב' שמות, אין צריך לכתב אלא שם העקר. ואם פתבו שם הטפל לבד, כשר. ואין צריך לכתב החניכה או כהן ולוי, אלא אם יהיו בעיר שנים ששמותיהם שוים:

ב. צריך שיכירו העדים ששם הלוה פלוני בר פלוני, ובשטר המכר, שם המוכר, ובשוכר, שם הלוה והמלוה. ואם שטר המלוה הוא בלא קנין,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן נ

שולחן ערוך

י. שני יוסף בן שמעון שלוה אחד מהם מאחר, ונמצא לאחד מהם שדה שקנה מיוסף בן שמעון השני, או שהיו שתפים בו, אין המלוה יכול לטרף השדה, ולומר: אם לך הלויית, מוטב, ואם לחברך הלויית, כיון שאין לחברך בני חורין הרי לקחת שעבודי, וכן כשהם שתפים לא יוכל לגבות החצי ממה נפשה, לפי שאין נכסי בעל חוב משעבדים אלא מטעם ערב, והערב אינו משתעבד אלא במקום שיכול לתבע מהלוה עצמו, וכיון שאינו יכול לתבע מהלוה עצמו, אינו יכול לגבות מנכסיו, נמצא, שהערב לשני יוסף בן שמעון, בין לשני מלוים בין למלוה אחד, כשם שאינו יכול לתבע מהו, כך אינו יכול לתבע מהערב:

סימן נ

שטר שכתוב בו: לויתי ממך מנה, ובו סעיף אחד א. שטר בעדים שכתוב בו: אני פלוני לויתי ממך מנה, כל המוציא גובה בו. אבל אם אין בו עדים, אלא שהוא כתב ידו, מתוך שנאמן לומר: פרעתי, נאמן לומר: לא לויתי ממך אלא מאחר ונפל ממנו ומצאתו:

סימן נא

שטר שאין בו אלא עד אחד, או אחד מהם פסול, ובו ז' סעיפים: א. עד אחד בכתב ועד אחד בעל פה מצטרפים. ואם אמר זה שלא כתב עדותו: אני קניתי מידו על דבר זה ולא בא המלוה ולא שאל ממני לכתב, שניהם מצטרפים לעשות המלוה בשטר, ואינו יכול לומר: פרעתי. ואם אותו שמעיד על פה אומר:

החוב שהיה לי בידך. ולא אחר יכול להוציא שטר חוב עליהם, שכל אחד יאמר: לא עלי נכתב שטר זה, אלא על חברי, אלא אם כן באו עדי השטר בעצמם ואמרו: זהו השטר שהעדנו עליו וזהו שהעדנו עליו בהלוואה. ואם עדים אחרים העידו כן, יש לו דין מלוה על פה. ואם היה אחד מהם קטן בזמן הפתוב בשטר, גובין מהאחר. ומה תקנתם, יכתבו שם זקנים, ואם גם שם זקנים שוה, יכתבו שום סימן. אבל הם מוציאים שטרות על אחר, ולא יכול האחר לומר: לא נתחייבתי לך אלא לחברך ששמו כשמה, שכל מי שהשטר יוצא מתחת ידו מחזיקינן לה בשלו. ואם יש בידו שובר מאחד מהם, אין שום אחד מהם יכול לתבעו, שיאמר לכל אחד מהם: אתה פתבת לי זה השובר. ומיהו, אם יכתבו הרשאה זה לזה, יגבה אחד מהם. שהרי הוא מודה שלא פרע אלא לאחד. ואם יטען: פרעתי לשניכם וצויתי לכתב שובר אחד כי הוא יספיק לי להראותו לכל מי שיבא מכם לתבעני חובו, טענתו טענה ולא יועיל הרשאה:

ח. במה דברים אמורים, כשאין משלשים לא בשטרות ולא בשובר. אבל אם משלשים בשטרות ולא בשובר, על בעל השובר להביא ראיה:

ט. מלוה אחד שהלוה לשני יוסף בן שמעון בשני שטרות והיו משלשים שנכר שטרו של כל אחד, ונמצא אצל הלוה שטר מקים ששטרו של יוסף בן שמעון פרוע, ולא היה השובר משלש, ונמצאו שני השטרות בין שטרותיו של מלוה הקרועים, הורע כחם של השטרות ושניהם בחזקת פרועים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובמחנות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן נב

שולחן ערוך

לראובן חצר פלונית ושנתתי לשמעון חצר פלונית,
ונמצאו העדים קרובים לזה ורחוקים מזה, זה שהם
רחוקים ממנו מתנתו קימת, שאלו שתי עדיות הן
אף על פי שהם בשטר אחד:

ז. שטר שנמסר בפני שני עדים, גובין בו
ממשעבדי אף על פי שהם חתומים בו. ומכל
מקום, אם נמצאו עדי חתימתו פסולים, ואפלו עד
אחד מהם פסול, השטר פסול אף על פי שנמסר
בפני עדים פשרים, מפני שהוא מזויף מתוכו:

סימן נב

שטר שיש בו רבית או קרוע, ובו ב' סעיפים:

א. שטר שיש בו רבית מפרש, אינו גובה בו
הרבית אבל גובה בו את הקרן אפלו ממשעבדי.
אבל אם כלל הקרן עם הרבית, פסול, מפני שיבא
לגבות בו את הרבית. שטר שבא לפנינו קרוע
קרע בית דין, והוא שקרוע במקום העדים והזמן
והתריך, או שקרוע שתי וערב, פסול. ואם נפר
שנעשה בסכין, אפלו אם לא נקרע שתי וערב,
פסול. נקרע לשנים, גרע טפי מקרע בית דין,
ופסול:

ב. נמחק או נטשטש, אם רשומו נפר, פשר. ואם
לא, פסול. הרקיב ונעשה ככברה, פשר:

סימן נג

שלא לשנות השטר, ובו סעיף אחד

א. מי שיש לו שטר על חברו במנה, ואמר: עשו
לי שנים מחמשים חמשים, או שיש לו שנים של
חמשים חמשים, ואמר שייעשו לו אחד של מנה,

בפני נמסר השטר, הוי כשטר גמור לגבות בו
ממשעבדי:

ב. הוציא עליו שטר חוב בעד אחד, וטוען הלוה:
פרעתי, הרי זה מחיב שבועה ואינו יכול לשבע,
ומשלים. טען ואמר: ישבע לי שלא פרעתי, הרי
זה נשבע. אבל אם טען: לא לויתי, הרי זה נשבע
להכחיש את העד, ונפטר. ויש אומרים שגם אם
טען: פרעתי, נאמן בשבועה:

ג. שטר שחתומים בו שני עדים בלבד, ונמצא עד
אחד מהם קרוב או פסול, אף על פי שיש שם
עדי מסירה, הרי הוא כחרס. ויש אומרים שדינו
כשטר שאין חתום בו אלא עד אחד:

ד. שטר שהיו עדיו מרבים, ונמצא עד אחד מהם
קרוב או פסול, ואין העדים קימים לשאל אותם,
אם יש עדות ברורה שכלם ישבו לחתם, שהרי
נתכוננו להעיד, הרי זה בטל. ואם לאו, תתקיים
העדוּת בשאר, שהרי אפשר שחתמו העדים
הפשרים והניחו מקום לגדול לחתם, ובא זה
הקרוב או הפסול וחתם שלא מדעתם:

ה. צנאה שנמצא אחד מעדיה קרוב או פסול, העד
שאינו קרוב, אם זכור העדות, יבא לפני בית דין
ועיד, ואם יש עד אחד ששמע הצנאה מבחוק, או
מצטרף עמו להעיד, אף על פי שלא יתדוהו
להעיד:

ו. הפותב כל נכסיו לשני בני אדם בעדות אחת,
והעדים קרובים לאחד ממקבלי המתנה ורחוקים
מהשני, הרי השטר פסול, מפני שהוא עדות אחת,
אלא אם כן נסתלק אותו שהעדים פסולים לו
מאותו מוזן. אבל אם כתב בשטר אחד: שנתתי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון
כב

כב
לחודש

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן נד

שולחן ערוך

זמן השובר קדם לזמן השטר, ויחזור ויוציא שטר
חובו המאחר ויטרף בו. לפיכך, אין לעדים לכתב
זמן בשובר, אלא אם כן זוכרים זמן ההלוואה.
שובר שנכתב סתם: פלוני פרע פלוני, מבטל כל
שטר שיש לו עליו:

ד. אם זמן השטר והשובר ביום אחד, נתבאר
בסימן מ"ג

ה. אם כתוב בשובר: דינרים, סתם, מבטל כל
שטר שיש לו עליו. אבל אם היה כתוב בו: כך
וכך דינרין, ונמחק הסכום, ונשאר דינרים, או
שכתוב הסכום על המחקר ולא נתקיים, אין דנים בו
אלא בפחות שבפלוני:

סימן נה

דין מי שפרע מקצת חובו והשליש שטרו, ובו ב'
סעיפים:

א. מי שפרע מקצת חובו והשליש את השטר,
ואמר לו: אם לא נתתי לך עד יום פלוני תן לו
שטרו, והגיע הזמן ולא נתן לו, לא יתן השליש
את השטר, שזו אסמכתא היא ולא קניא. ואם קנו
מידו עלה בבית דין חשוב, הרי זה קנה, והוא
שיתפס זכויותיו בבית דין, והוא שלא יהיה אנוס.
פיצד, הרי שהתפס שטרו או שוברו בבית דין,
וקנו מידו שאם לא יבא ביום פלוני ינתן זה
לבעל דינו, והגיע היום ולא בא, הרי אלו
נותנים. ואם עכבו נהר או חלי מלבא, לא יתנו.
וכן כל פיוצא בזה. והוא שיהיה בבית דין חשוב:

ב. במה דברים אמורים שנותנים השטר לבעל
דינו, כשאמר: אם לא פרעתי ביום פלוני יהיו

אין שומעין לו. ואפלו יש לו אחד של מאה,
ואמר שיקרעוהו ויעשה לו אחד של תמשים, אין
שומעין לו, שמא פרע לו אותו של מאה וכתב לו
עליו שובר, ויוציא זה של תמשים ויאמר: זה שטר
אחר הוא, ויגבה בו:

סימן נד

דין אסמכתא, ואם פותבין שובר, וכיצד פותבין
אותו (ודין פירעון על ידי שובר), ובו ה' סעיפים:

א. מי שפרע מקצת חובו, אם רצה המלוה, בית
דין יעשו לו שטר ממה שנשאר תיב לו ויכתבוהו
מזמן ראשון, אבל לא עדי השטר. ואם רצה לכתב
שובר:

ב. הבא לפרע חובו, ואמר המלוה: אבד לי השטר,
אין הלוה יכול לומר: לא אפרע לך עד שתחזיר
לי שטרי, אלא הרי זה יכתב לו שובר, ויפרע לו
כל חובו. ויש ללוה להתרים סתם על מי שכוּבש
שטרו וטוען שאבד. ואם טען הלוה טענת ודאי
ואמר: השטר אצלו ועתה הניחו בכיסו, ישבע
המלוה הסת שאבד השטר, ואחר כך יפרע חובו
ויכתב שובר:

ג. אמר המלוה: אין שטרי עתה בידי כי הוא בעיר
אחרת, ואכתב לך שובר, יש מי שאומר, שאין
שומעין לו, כיון שהוא בעולם לא יפרע לו עד
שיחזיר לו שטרו. כשפותבים שובר, אם זוכרים
זמן השטר יכתבו שובר על שטר שזמנו כך וכך.
ואם אין זוכרים אותו, יכתבו סתם על שטר
שסכמו כך וכך, ולא יכתבו זמן בשובר, שמא
אחרו העדים זמן ההלוואה בשטר ונמצא שלפעמים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כב
לחודש

גליון
כב

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן נו

שולחן ערוך

טוען בפרוש פן, אגן טענינן לה פן, כדי שלא
יהיה מכחש מהעדים:

ג. אין לו לתן השלישות אלא בפני בית דין,
ויפרש להם ענין השלישות, שמא יפל ביניהם
מחלוקת, ואם יוציא השלישות מתחת ידו לא יהיה
נאמן אלא בעד אחד, לפיכך צריך שיכתבו בית
דין ויחתמו הענין:

ד. שטר שיוצא מתחת יד שלישי, והלוה טוען שהוא
מזיף או פרוע, אם אין יכולין לקיים חתימת
העדים, אף על פי שהשליש מעיד שהמלוה והלוה
מסרוהו לו ואמרו לו שכך וכך נשאר עדין לפרע
משטר זה, אינו נאמן:

ה. שלישי שהשליש שטר בידו שיפרענו ביום פלוני,
ועבר הזמן, וטוען הלוה שפרעו בזמנו, או שמת
הלוה, הרי הוא בחזקת שאינו פרוע ומחזירו
למלוה. ואם מת הלוה, לא יפרע אלא בשבועה,
כדין הבא לפרע מן היתומים. מי שחייב עצמו
בשטר בקנין לחברו, והפקידו החייב ביד אחר
בסתם, ומת המפקיד, הרי זה לא יתנונו למלוה
וגם לא יחזירנו ליורשי לוה:

ו. שלישי הנעשה על ידי שליח, כגון שבא הלוה
עם אחר שבידו משכון או שטר, ואמר לה: המלוה
עשאני שליח להביא זה אליך למסרו בידך על
תנאי כך וכך, וקבלו השליש, ואחר כך בא
המלוה והכחיש השליחות, ואמר שלא עשאו שליח
לדבר זה מעולם, יעשה שלישי מה שאמר לו
השליח:

ז. אשה הנושאת ונותנת בתוך הבית, ואפטרופוס
הממנה על נכסי בעל הבית, ומת בעל הבית,

המעות שנתתי מתנה וישאר השטר קנים כבתחלה,
שאם לא כן הוי שטר שנמחל שעבודו כדי המעות
שנתן,

סימן נו

דין שלישות, וכו' ז' פעיפים:

א. שלישי, בזמן שלישותו בידו, נאמן כשני
עדים, אפלו אם הוא קרוב, ואין צריך לשבע. ואף
על פי שעבר הזמן שהיה לו להחזירו לאחד ולא
החזיר, עדין שלישי הוא ונאמן. ואפלו הכחישו
אחד מהם ואמר שלא עשאו שלישי, השליש נאמן.
ואפלו הכחישו שניהם, השליש נאמן. והוא שלא
יהיה ביניהם ובין השליש הכחשה בסף המעות
שבידו, דאם כן הוה לה נוגע בדבר, ואינו נאמן.
שטר שהיה ביד שלישי, והוציאו מתחת ידו בבית
דין ואמר: פרוע הוא, אף על פי שהשטר מקיים,
נאמן, שאלו רצה היה שורפו או קורעו. וכן אם
מת השליש ונמצא כתב יוצא מתחת ידי השליש
ששטר זה המנח אצלו פרוע הוא, אף על פי שאין
עדים על הכתב אבל כתב שיצא מתחת ידי המלוה
ששטר פלוני פרוע, אפלו היה בכתב ידי המלוה,
אינו אלא כמשחק:

ב. הכחישוהו עדים ואמרו לא על תנאי זה היית
שליש ביניהם, העדים נאמנים. במה דברים
אמורים, כשאומר השליש: ביום פלוני נמסר בידי
השלישות בתנאי כך וכך, והעדים מכחישים אותו.
אבל אם אומר: בתנאי כך וכך הוא בידי, סתם,
אפלו שאמרים העדים כשנמסר לידו לא היו
התנאים כן, השליש נאמן, דשמא אחר כך באו
לפניו והתנו בענין זה, אף על פי שאין השליש

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
כב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן נו

שולחן ערוך

אם יש בו נאמנות. ואם אחר כך יתבענו שלקח ממנו שלא כדין, נשבע הסת, ונפטר. ואם אין בו נאמנות, אינו נוטל אלא בשבועה. ואם לא פרעו הלואה עצמו, אלא שלחם על ידי שליח, בין שאמר לו: קח השטר ותן המעות, בין שאמר לו: תן המעות וקח השטר, חייב השליח לפרע למשלח. אבל אם לא הזכיר שיקח השטר, פטור:

ב. טען הלואה ואמר: הלא פרעתיך בפני פלוני ופלוני, ובאו אלו והעידו שפרעו, אבל לא הזכיר לו השטר, והשיב המלוה: חוב אחר הוא שפרעת לי, הרי בטל השטר. במה דברים אמורים, כשהעידו שנתן לו בתורת פרעון. אבל אם ראוהו נתן לו מעות, ולא ידעו אם בתורת פרעון או בתורת פקדון או בתורת מתנה, אם אמר המלוה: לא היו דברים מעולם, הרי החזק כפרן, ובטל השטר. ואם אמר: פרעון של חוב אחר הוא, הרי זה נאמן, ונשבע ונוטל מה שבשטר, שהרי לא פרעו בעדים, מתוך שיכול לומר: מתנה נתנם לי, נאמן לומר: פרעון של חוב אחר הוא:

ג. אמר לו הלואה: הלא שטר חוב זה דמי שור שלקחתי ממך הוא ואתה גבית דמי בשרו, ואמר לו בעל השטר: כן אני גביתי דמיו אבל מחוב אחר שהיה לי אצלך, הואיל והודה שדמי השור הוא החוב ומדמיו נפרע, בטל השטר אם יש עדים שפרע לו דמי השור. ויש מי שכתב, שאף על פי שאין עליו עדים שפרע מדמיו, ישבע הלואה הסת שפרעו:

ד. מי שנושה בחברו שני חובות, ופרע לו הלואה סתם, הרשות ביד המלוה לומר: מחוב פלוני

ויודעים שהיו לבעל הבית נכסים של אחרים והמזון נשאר בידם, ויודעים של מי הם, חייבים להחזיר לכל אחד מהם שלו, ואם לא החזירו ובאו לבית דין, מהימני במגו:

סימן נז

דין שאסור להשהות שטר פרוע, ובו ב' סעיפים:

א. אסור להשהות שטר פרוע בתוך ביתו, ואם אינו רוצה להחזיר שטר פרוע, ראוי לנדונו עד שיחזירו, ואין לו לעכב השטר בשביל פשיטי דספרא. אבל מתר להשהות שטר של מנה, אף על פי שאינו חייב אלא חמשים, והוא שיכתב שובר על גביו ממה שנפרע, או יכתב שובר בפני עצמו וימסרו ללוה:

ב. שטר שלוח בו ופרעו, אינו חוזר ולוה בו, כמו שנתבאר בסימן מ"ח. ואם אמר לו הלואה: פרעתי, והשיב המלוה: כן היה אבל החזרתים לך, הרי מודה שנמחל שעבודו ואינו גובה בו. אבל אם אמר: החזרתים לך שתחליפם לי, מפני שלא היו המעות יוצאים אלא על ידי הדחק, השטר קיים:

סימן נח

מי שהוציא שטר חוב על חברו, (וטענת סטראי), ובו ה' סעיפים:

א. המוציא שטר מקיים על חברו, ואמר לה: פרעתיך, ואמר לו: אמת שפרעתיך אבל מלוה אחר יש לי עליך על פה ובשבילם קבלתים וזה השטר עדין בחזקתו עומד, אם לא נתנם לו בפני עדים, נאמן, והשטר עדין בחזקתו וגובה בו בלא שבועה,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כב
לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן נט

שולחן ערוך

ודלא כטפסי דשטרי הרי זה טורף מהמטלטלים שהיו לו כשלוה, כשם שהוא טורף מקרקעות. ואם כתוב בשטר ששעבד לו מטלטלי אגב מקרקעי דקנינא ודאנא עתיד למקני דלא כאסמכתא ודלא כטפסי דשטרא, טורף אף מהמטלטלים שקנה אחר שלוה ומכרם או נתנם, כשם שהוא טורף מהקרקעות, זהו דין התלמוד. ועכשיו, אף על פי שנהגו לכתב בכל השטרות שהוא משעבד לו מטלטלי אגב מקרקעי, נהגו שאינו טורף מהמטלטלים שמכר או נתן או משכן, מפני תקנת השוק. ואפלו למנהג זה, אם היה ללוה שטר חוב על אחד ומכרו, בעל חוב גובה ממנו, דלא שיף בשטרות תקנת השוק, דלא שכית. וכן אם נתן כל נכסיו לאחר ולא שיר לעצמו כלום, אמדנא דמוכח הוא שלהבריח עשה, ולא שיף בה תקנת השוק:

ב. המחייב עצמו בדבר שאינו קצוב, כגון שנתחייב לזון את חברו או לכסותו חמש שנים, אף על פי שקנו מידו, לא נשתעבד להרמב"ם, ותקלו עליו כל הפאים אחריו לומר שהוא משתעבד, והכי נקטינן:

ג. המחייב לזון את חברו, הנותן אומר לתת לו פרות והלה אומר מעות, הדין עם מקבל המתנה. ואם התנה עמו בפרוש לזונו על שלחנו, והוא אינו רוצה לאכל עמו, אינו חייב לתן לו אלא לפי ברכת הבית:

ד. המתחייב לזון את חברו, סתם, או לזונו על שלחנו, ומת המתחייב, חייבים היורשים לזונו כמו שהיה חייב מורישו,

לקחתי, ולא עוד, אלא אפלו אמר לו לזה בשעת פרוצו: הילך מעות אלו בשבילי חוב פלוני, ומלוה קבל ושתק, יכול לומר אחר כך המלוה שבשביל מלוה על פה או בשביל חוב אחר תפסם:
ה. נתן הלוה למלוה מנה לתנם לבעל חוב אחר, רשאי לעכבם לעצמו:

סימן נט

שטר מקום וחלוה טוען פרוע (והמלוה אומר: איני יודע), ובו פעיף אחר

א. מלוה שהוציא שטר חוב מקים, וטוען הלוה שהוא פרוע, והמלוה אומר: איני יודע, אינו גובה בו. ואם חזר ואמר: עינתי בחשבוני וזכור אני בכרי שאינו פרוע, חזר וגובה בו:

סימן ס

דין שעבוד מטלטלי אגב מקרקעי, ודין שעבוד דבר שלא פא לעולם, ובו י"ב פעיפים:

א. הבא לגבות חובו בשטר מהלוה, ולא הספיק כל הנמצא לו כנגד שטר חובו, הרי זה טורף מקרקעות שהיו לו בשעה שלוה מזה ומכרם או נתנם אחר כך. אבל קרקעות שקנה אחר שלוה מזה ומכרם או נתנם, אינו טורף מהם. ואם כתוב בשטר שהוא משעבד לו נכסין דקנינא ודאנא עתיד למקני, גובה גם מהם. אבל המטלטלים אין עליהם אחריות, אפלו מטלטלים שהיו לו בעת שלוה, שמכרם או נתנם לשעתו, אין בעל חוב טורף אותם. ואם כתוב בשטר שהוא משעבד לו מטלטלי שיש לו אגב מקרקעי דלא כאסמכתא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן ס

שולחן ערוך

ט. ראובן הלואה מנה ללוי, ובשעת הלואה אמר ללוי שיכתבו השטר על שם שמעון, אך שיתנו השטר ליד ראובן, וכשתבע ראובן מלוי בזמנו, טוען: לאו בעל דברים דידי את, הדין עם ראובן. ואם תבע ראובן לשמעון שיעשה לו שטר מכר מהשטר הזה שנכתב על שמו, אין כופין אותו. ואפילו הודה לו שמעון שיעשה לו שטר מכר, יכול לחזור בו. אבל אם אמר ללוי בשעת הלואה: על מנת בן אני מלוה לך שתעשה לי שטר בשם שמעון ולכשארצה תחזירנו לי על שמי, כופין אותו על כך, אפילו לא פרש דבריו, אלא אמר לעדים בפני הלואה: עוד שטר אחר תכתבו לי על הלואה זו, מחיבין אותו לכתב שטר אחר על שמו. שטר שהיה כתוב על שם ראובן, וכתוב בסופו ואלו המעות הם מחכירות הקהל, וטוען ראובן שפיון שכתובים על שמו, שלו הם, שהקהל נתנו לו שטר זה על מעות שהיה לו אצל הקהל, והקהל מכחישים אותו, הדין עם הקהל:

י. שמעון שהיה חייב מנה לראובן, ונתפשו בנייהם שיעשה שמעון שטר חוב ללוי מעשרים דינרים, ואחר כך עשה ראובן שטר מחילה מפל תביעת ממון, ועכשיו טוען שמעון שפיון שלוי לא הלואה, אלא ראובן, פיון שמחל לו כל תביעת ממון גם זה בכלל, הדין עם שמעון:

יא. המלוה את חברו על משכונת קרקע, וצוה לכתב הקרקע בשם בנו הקטן, ועכשיו טוען הלואה למלוה: לאו בעל דברים דידי את, אין בדבריו כלום:

ה. שנים שנתחבו לזון לאחד, דינו כדין שנים שלוו מאחד:

ו. המחייב עצמו בדבר שלא בא לעולם או שאינו מצוי אצלו, חייב. אף על גב דאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם, הני מלי פשהקנה לו בלשון מכר או בלשון מתנה, ואפלו כתב לו שעבוד על שדה או קבל אחריות על כל נכסיו, ואפלו נתן לו משכון, אינו כלום, אבל בלשון חייב, כגון שאמר: הוו עלי עדים שאני מתחייב לפלוני בכך וכך, חייב והוא שקנו מידו. ראובן שהוציא שטר בקנין על שמעון, שכתוב בו: מחמת שנתתי לו ק' זהובים ושעבדתי כל נכסי לגבותם מהם וטען שמעון שבשעה שכתבו על עצמו לא היו בידו ואין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם, אם הזהובים שבשטר הוא מטבע שנושאים ונותנים בו, אין מטבע נקנה בחליפין. ואם אין נושאים ונותנים במדינה באותם זהובים, נקנים בחליפין אלא שצריך שיהיו ברשותו בשעת קנין. ואם אין הדבר ידוע שהיו ברשותו, על התובע להביא ראיה:

ז. ראובן הלואה לשמעון מנה, ואחר זמן כתב לו שטר בקנין: מחמת שלויתי מפלוני כך וכך ונתחייבתי לו בהם ומשכנתי לו קרקע פלוני, וכה במשכונה:

ח. ראובן הוציא שטר שלוחה שמעון מלוי, וטען ראובן שלוי היה שלוחו וכתב השטר על שמו ולא הקפיד עליו, ושמעון טוען: לאו בעל דברים דידי את אם הודה לוי לראובן ששלוחו היה, אם אינו חב לאחרים בהודאתו, כופין את שמעון שיפרע לראובן, ואם בא לוי למחל לשמעון, אינו מחול:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כב
לחודש

גליק
כב

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן סא

שולחן ערוך

לפרש שיכתבו כל לשני שפירי דאית בה, ויתבאר
עוד בסימן ע"א. שטר שכתוב בו שיפרע ההוצאות
על הכפל, אסמכתא הוא ואינו גובה:

ו. שטר שכתוב בו שיש רשות למלוה לירד לנכסי
לוה בין בפניו בין שלא בפניו בלא רשות בית דין
ובלא שומא והכרזה, אינו רשאי לעבר על דברי
תורה לירד לנכסיו, שהמלוה את חברו לא ימשכנו
אלא בבית דין. אבל אם לא מצא דין שרוצה
לדונו, או יש לו רשות לעשות דין לעצמו:

ז. שמעון שכתב עליו לראובן באחד בניסן שנתחייב
לו בכל סך ממון עד אלף זהובים שיודה שמעון
אחר זמנו של שטר זה שיש לראובן עליו ויכתב
ויחתם בחתימת ידו בהודאה זו, והוציא ראובן
כתב ידו של שמעון שהודה שיש לראובן עליו
מאה זהובים, וזמן כתב ידו בכ"ז בניסן, ונתקיימה
חתימת שמעון באחד באיר, ראובן גובה מזמן
שטרו, דאז יצא הקול שנתחזק שטר של שמעון
עד אלף זהובים:

ח. ראובן שתבע את שמעון לדין ואמר לה: אתה
הודית בפני עדים שאתה חייב לי מנה בשטר,
ועתה גנבו השטר ונתנהו לך, השיב שמעון: אתה
לא הלוייתני, לוי נתן לי משכון ושאל ממני לכתב
עלי שטר חוב בשמך, והוא החזיר לי השטר
והחזרתי לו משכונו, שמעון נאמן בשבועה:

ט. הרוצה לפסל שטר מפני שלא הוציאו בחיי
אביו, ועוד שבא לתכלית העני ולא הוציאו, אין
השטר נפסל בכך, אמנם יש לדון לחקר ולדרש
להוציא הדין לאמתו, ואם יראה לו באמדתא
דמוכח שהדין מרמה ושקר, יכתב ויחתם שאין

יב. אשה שטוענת על הקרקעות שהניח בעלה,
שחצים שלה ממעות שנפלו לה מבית אביה,
והשטרות כתובים בשם שניהם, הדין עם האשה.
ואם כתובים בשמה לבד, והיא טוענת שכלם
שלה, פלם שלה:

סימן סא

כמה דינים מענין שטרות, ובו ט"ז סעיפים:

א. קהל שתקנו שלא יועיל שום שטר אם לא יהיה
מכתיבת יד סופר העיר, אין בכלל זה מחילה
שמחל ראובן לשמעון וחתום עליה ראובן,

ב. טפס השטר שביד הסופר שחתומים עליו עדים
ולא העתק השטר, אין דין שטר לאותו טפס, אלא
אם פן מנהג בעיר להיות לו דין שטר:

ג. אשה שנתחייבה לשבע, כתקנת הגאונים שתקנו
ללוה אם יש לה מטלטלין שיפרע מהם, והיא
מסרבת, מנדין אותה עד דציטא דינא, כשם
שעושים לאיש:

ד. שטר שכתוב בו שיוכל כל המוציאו לגבות בו
בלא הרשאה, אם אין מנהג בעיר שלא לגבות בו
בלא הרשאה, תנאו קים וגובה בו בלא הרשאה,
ואפלו כתוב בו שנתחייב לכל מוציאו, בין יהודי
בין גוי. ודוקא שהמוציא היה ילוד בשעת הלוואה,
אבל אם נולד לאחר מכאן, לא, דלא היה יכול
להשתעבד למי שלא בא לעולם:

ה. כל דבר שנהגו במדינה לכתב, הן נאמנות, הן
כתובה בשוקא, הן שאר שופרי דשטרי שנהגו
הסופרים לכתוב, כל מי שמקנה בסודר לכתב
שטר דעתו שיכתבוהו כמנהג המדינה, ואין צריך

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן סב

שולחן ערוך

והיה סבור שהדין היה בענין כף ומפני כף כתב
אותו לשון:

טז. יש מי שאומר, שתנאי שאדם מתנה עם חברו
אין הולכים אחר הלשון הכתוב, אלא אחר הכוונה:

סימן סב

דין אשה הנושאת ונותנת בתוך הבית, ובו סעיף
אחד

א. אשה הנושאת ונותנת בתוך הבית, והיו שטרות
מקנות הקרקעות ועבדים, או שטרי חובות,
כתובים על שמה, והיא אומרת: שלי הם, עליה
להביא ראיה בעדים שהוא כדבריה שהיה לה ממון
מיחד, ואין צריך שיעידו על אלו השטרות שהם
שלה. והוא הדין אם נמצאו לה מטלטלים
ברשותה, עליה להביא ראיה. וכן אחד מהאחים
שנושא ונותן בתוך הבית, ושטרות עשויים על
שמו, ואומר: שלי הם שנפלו לי מבית אמי, או:
מציאה מצאתי, או: מתנה נתנה לי, עליו להביא
ראיה בעדים. ואם מת והניח יתומים, או צריכים
האחים להביא ראיה בעדים. ואם היו חלוקין
בעסתן או בשום דבר, על האחים להביא ראיה,
ואפלו בתו, משום דאימור מעסתו קמין. ואפלו
אומר: מבית אבי אמי נפלו, נאמן במגו:

סימן סג

מי שהועד עליו שמחזר אחר זיוף, ובו ב' סעיפים:

א. המוציא שטר חוב על חברו, ובאו שנים ואמרו:
ממנו שאל לזיף לו שטר זה, אף על פי שנתקיים
השטר בחותמיו, אין גובין בו לעולם, אלא אם כן

לשום דין ישראל להשתדל בדין זה, ויתן ביד
הנתבע:

י. שטר שכתוב בלשון זה: באור מה שהודה בפנינו
ראובן שיש עליו ממון עזובן יעקב כף וכף, אין
לו דין שטר לגבות ממשעבדי. כי אין בו קנין
אלא הודאה בעלמא הוא, ומוכיח הלשון שלא כונו
בכתיבה זו אלא לזכרון דברים ולא לשם שטר,
שכתבו: באור מה שהודה בפנינו, ולא כתבו:
העדנו על עצמו, כמו שרגילים לכתב בשטרות,
ולא: הודה בפנינו, כמו שכותבים בשטרי הודאות.
שטר שלא נכתב בו אלא שעבד עצמו הלוה לכל
מי שמוציא עליו שטר זה שיגבה ממנו, כל
המוציאו יגבה בו, אף על פי שידוע שהוא לא
הלוה זה הממון, והוא שהיה נולד בשעת פתיבת
השטר:

יא. לזה שפרע למלוה ואין המלוה רוצה להחזיר
לו שטרו, יש לנדותו עד שיחזירנו, לפי שעובר
על לאו של דברי קבלה:

יב. שטר שנפרע או שנמחל שעבודו, צריך המלוה
להחזיר השטר ללוה, דגופו של גיר שלו הוא

יג. מי שטען על כתבת אשתו שהיה עם הארץ ולא
הבין כשקרא החזן הכתבה והתנאים, אין שומעין
לו:

יד. מי שיש בידו שטר מתנה, שמן הדין אינו גובה
בו, והלה טוען שיכפו אותו להוציא השטר, אין
כופין אותו:

טז. מדקדקין לשון השטר ודנין על פי אותו
דקדוק, ולא אמרינן האי גברא לא גמיר פלי האי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחדוש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן סד

שולחן ערוך

מכחיש דברי אותו שנתנו לו, הנה יכול לגבות בו. ואם הוא מודה לו שנתנו לידו, צריך להחזירו לו ויהא מנח עד שיבא אליהו. ובסימן זה יתבאר עוד ואם שטר משכונא נמצא בידו ואינו יודע מה טיבו, אף על פי שבעל משכונא מחזק בקרקע, אינו מועיל לו כלום שום טענה, ויהא השטר מנח עד שיבא אליהו ומחזיר הקרקע לבצליה:

ב. וכן יורשי הנפקד לא יחזירו שום שטר שנמצא ברשות אביהם, אלא אם כן יודעים מה טיבו. ויש מי שאומר, שאם המלוה בעצמו לקחו קדם שבא ליד אחר, לא אמרינן בה יהא מנח, ואפלו לקחו מבית היורש קדם שבא ליד היורש:

ג. יש אומרים, שאפלו שניהם רוצים, לא יוציאם מתחת ידו אלא קרוע, דחישנין לקנוניא. ויש מי שאומר, דלא חישנין, ואם שניהם רוצים יעשה כמאמרם:

ד. אם יטענו היורשים על שטר שמוצאים ברשות אביהם שאביו הלוח עליו מעות למלוה, אף על פי שאינו יכול לגבותו מהלוח בלא כתיבה, מכל מקום לקחו למשכון, טענתם טענה, אבל אנו לא טענינן להו:

ה. ראובן שמת ונמצאו ברשותו שטרות של אחרות קשורים יחד, מקצתם לזכותה דהינו שטר גדוניתה ושטרי קרקעותיה, ומהם לחובתה כגון שטר מתנה שנתנה לבצלה קרקע שהיה לה, אף ששטר גדוניתה הוא כשאר שטרי חובות, מאחר שהוא קשור עם שטרי קרקעותיה שהם ודאי שלה, הוי כאלו נודע ודאי שהיא הפקידתם. ומטעם זה גם

עדי השטר מעידים שראו ההלוואה, או אחרים מעידים עליהם שראו שחתמו. ואם עדי השטר מעידים שזו היא חתימתן, גובין בו:
ב. כשאמרו אין גובין בו, לא משהינן לה בידה, אלא מוקמינן לה ביד שלישי:

סימן סד

נפקד שרצה לעכב בחובו שטרות הפקדון, ובו סעיף אחר

א. מי שהפקידו בידו שטרות, ומת המפקיד, וטוען הנפקד: מתיים תפסתי אותם למשכון בשביל חוב שיש לי על המפקיד, דאלו לגבותם לא היה מועיל בלא כתיבה, אם יש עדים שתבעם ממנו מתיים ולא רצה להחזירם לו, אז הויא תפיסה. ואי לא, לא. ומירי שיש עדים שהפקידם בידו, וגם יש עדים שראו עמה בידו, שאם לא כן היה נאמן במגו דנאנסו או לא היו דברים מעולם. וכל זה לדינא דגמרא, אבל למאי דתקון רבנן שגובין מטלטלי דיתמי, גובין משטרותיהם אפלו לא תפס מתיים:

סימן סה

דין שטרות שנמצאו, ודין שובר שנמצא ביד שלישי, ובו כ"ד סעיפים:

א. המוצא שטר אצלו ואינו יודע מה טיבו, אם המלוה הפקידו או הלוח או אם הפקידוהו בידו בתורת שלישות ומקצתו פרוע, יהא מנח עד שיבא אליהו. ואם החזירו לאותו שכתוב על שמו, עבר על דברי חכמים. ואם זה שהשטר עמה בידו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן סה

שולחן ערוך

ולא יתנם למלוה אף אם יתן בהם סימן. ואם
אינם מקימים, לא יתנם אלא למי שנותן בהם
סימן. ואם מצא ג' ביחד מג' לויין שלוו ממלוה
אחד, והם כתיבת יד שלשה סופרים, יתנם למלוה
אף בלא סימן. ואם הם כתיבת יד סופר אחד,
יתנם למי שיתן בהם סימן:

יב. מצא אגרות שום ואגרות מזון שטרי חליצה
ומאונין ושטרי ברורין וכל מעשה בית דין כגון
חלטתא יחזיר לבעליו:

יג. המוצא שטר שחרור, אם אין האדון מודה בו,
לא יחזיר לא לזה ולא לזה. ואם האדון מודה
שנתנו לעבד להשתחרר בו, יחזירו לעבד. ומיהו,
אם יבא העבד לטרף בו ממה שמכר אדוניו
מנכסיו מאחר זמן הפתוב בו, צריך להביא ראיה
שהגיע לידו מזמן הפתוב בו:

יד. המוצא שטר מתנת בריא או שטר מכר, אפלו
אומר הנותן או המוכר שיתנהו למקבל או ללוקח,
לא יתנו לו אלא אם כן פרש במתנה ששיר
לעצמו כח שיוכל לחזור בו כל ימיו, כגון שכתב:
מהיום אם לא אחזר בי כל ימי חיי, ואם הוא
שטר הקנאה שפרש שהקנה לו מיד, אף על פי
שלא הגיע השטר לידו, יחזיר, אפלו לא שיר
לעצמו שיוכל לחזור. המוצא שטר מתנת שכיב
מרע, אם הנותן קים ואומר שיתנהו למקבל,
יתנהו לו. ואם מת הנותן, אף על פי שבנו אומר
שיתנהו לו, לא יתנהו לו אלא אם כן יהיה שטר
הקנאה:

טז. שנים שהם אוחזין בשטר, המלוה אומר: שלי
הוא והוצאתיו להפרע בו ממך, והלוה אומר:

שטר המתנה שנתנה לבעלה קרקע אנו מחזיקים
שהיא הפקידתו, ויחזירו לה או ליורשים:

ז. המוצא שטר חוב, אף על פי שיש בו נאמנות,
אפלו הוא תוך זמנו, ואפלו אין בו אחריות ולזה
מודה, לא יחזיר, דחישנין לפרעון ולקנוגיא.
ואפלו אמר הלוה או המלוה: נקב יש בו בצד אות
פלוגי, לא יחזיר לא לזה ולא לזה. ואם מפרש
בשטר בהדיא שאינו חייב באחריות, אם חייב מודה,
יחזיר:

ז. וכן אם יש ללוה בני חורין שמספיקין לשעבוד
החוב, אם חייב מודה, יחזיר. וכן אם נמצא ביום
שנכתב, וכתוב בו הנפק אם חייב מודה, יחזיר.
ויש מי שאומר, דהא דאמרין שאם נמצא ביום
שנכתב יחזיר, הגי מלי דליתה ללוה קמן, אבל
איתה קמן ואמר: פרעתיו וממני נפל, לא יחזיר:

ח. מצא בשוק שטרות קרועים ושטר חוב ביניהם,
לא יחזיר. ואם יש עמהם שובר, אפלו בלא עדים,
יחזיר השטר ללוה:

ט. המוצא שטר בכלי, יתנו למי שנותן סימן
בכלי. ואפלו אינו נותן סימן בכלי, אלא כשהוא
מכריז: שטר מצאתי, וזה אומר: מצאת בכלי
פלוגי, אם אין דרך העולם לתן שטרות באותו
הכלי, הוי סימן:

י. מצא ג' שטרות או יותר פרוכים זה על זה, או
שאחד פרוף בראש חברו, יכריז: שטרות מצאתי,
למי שיאמר מנינם יחזירם, ואין צריך שיאמר
היאך היו פרוכים:

יא. מצא ג' שטרות יחד על לזה אחד שלווה מג'
אנשים, והם מקימים, יחזירם ללוה אף בלא סימן,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן סה

שולחן ערוך

עצמו, אלא אם כן שהשטר שהשובר פתוב עליו
מנח בין שטרותיו הקרועים, אף על פי שהוא אינו
קרוע מכל מקום אתרע וסמכינן אשובר, אפלו אין
על השובר עדים. אבל לא נמצא עליו שובר, אף
על פי שנמצא בין שטרות קרועים, לא גרע,
וגובין בו. ואם עדים חתומים על השובר שנמצא
ביד המלוה, ישאלו העדים, אם יודעים שהשטר
פרוע יעשו על פיהם, ואם אינם יודעים, או
שאינם לפנינו, אינו כלום, ואם הוא מקים, כשר:

יט. אם השובר ביד השליש ואומר שהוא פרוע,
נאמן, אפלו ראוהו בית דין כבר בידו, ואפלו אין
עליו עדים, ואפלו מת השליש, כשר השובר.
ודוקא שהשטר בידו עם השובר, אבל אם אין
השטר בידו, ואין עדים בשובר, אינו כלום. ואם
יש עליו עדים, אף על פי שאינם כאן, אם הוא
מקים, כשר. ואם אינו מקים, יתקיים בחותמיו.
ואם השליש מת, לא יחזיר לא ללוה ולא למלוה,
אפלו שהחייב מודה שהמלוה הפקידו בידו ועדין
לא נפרע החוב, לפי שחוששין לקנוגיא. לפיכך,
אין גובין בשטר חוב שזה השובר יוצא עליו, ואין
קורעין אותו:

כ. שטר שנמצא בו שובר בגוף השטר, בין מלפניו
בין מלאחריו, ואפלו במקצתו: שטר זה פרוע, או:
שנפרע ממנו כף וכף, אפלו יוצא מתחת ידי
המלוה, ואף על פי שאין על הכתב עדים, עושים
כמו שכתוב בשובר:

כא. ראובן נפטר ונמצא באחד משטרותיו מכתב
ידו: שטר זה פרוע, או: שנפרע כף וכף, עושים
כמו שכתוב בשובר:

פרעתי וממני נפל, אם היה השטר שיכול לקימו,
זה ישבע שאין לו בדים אלו פחות מחצין, וזה
ישבע שאין לו בדים אלו פחות מחצין, וישלם
הלוה מחצה ואם אינו יכול לקימו, ישבע הלוה
הסת שפרעו, וילך לו. ויש אומרים שאם הוא
מקים ואוחזין בו שניהם בשוה בטפס או בתרף, או
שניהם אוחזים בגליון, ואפלו כל התרף קרוב
לאחד יותר מלחבירו, זה ישבע שאין לו בו פחות
מחציו וזה ישבע שאין לו בו פחות מחציו, ויפרע
לו חציו, אפלו אם יש בו נאמנות. ואם אחד אוחז
בתרף ואחד בטפס, האוחז בתרף נוטל יתרון
הממון ששוה התרף על הטפס, והשאר יחלקו
בשוה בשבועה:

טז. המחזיר שטר שמן הדין לא היה לו להחזירו,
יש מי שאומר שגובין בו, ויש אומרים שאין גובין
בו. ויש מי שאומר שאפלו גבו בו בבית דין ואחר
כך נודע בעדים שנפל, מחזירין בית דין ומוציאין
מהמלוה ללוה. אבל אם מעצמו פרע למלוה או
ליורשיו, אין מוציאים מידם:

יז. מי שהוציא שטר חוב על חברו ותבעו בבית
דין, ואחר כך נאבד ממנו, ויש כמה אמדנות
דמוכחי טובא שנאבד, מחיבים בית דין לכתב
מעשה בית דין ולקיים השטר כבתחלה, ולכפו
לפרע:

יח. המוציא שובר בשוק, בזמן שהמלוה מודה
שנתנו ללוה, יחזיר ללוה. אינו מודה, לא יתנונו
לא ללוה ולא לזה. ואם נמצא ביד המלוה שובר
על אחד משטרותיו שהוא פרוע, אינו כלום לגרע
כח השטר, אפלו אם הוא כתב יד הלוה או המלוה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן סו

שולחן ערוך

ד. יש מי שאומר, שצריך מסירת השטר קדם כתיבת השעבוד. אם השטר הנמכר אינו מצוי אצלו, אף על פי שהקנהו לו בקנין חליפין, אינו חשוב כמסירה:

ה. ראובן הפקיד מעות ביד שמעון להתעסק בהם, ונתן לו רשות להעלות השטרות בשמו, ואחר כך נתנם לו במתנה בלא כתיבה, לא קנה:

ו. שטר העשוי בערפאות של גוים, אם הוא עשוי בענין שהוא פשוט בדיננו, וכן שטר של כתב יד, הם נקנים בכתיבה ומסירה:

ז. שטר הקנאה העשוי בגופן של גוים, אם כתוב בו לשונות המספיקים לנתינת גוף הנזיר והשעבוד, הרי הם כשטרות שלנו:

ח. שטר משכונא, להר"י ו' מיג"ש, כיון שיכול לסלקו במעות צריך כתיבה ומסירה. והגאונים כתבו דמסירה בלא כתיבה לא קניא, אבל כתיבה קניא בלא מסירה, דכיון שהחזיק בקרקע וכתב לו: קני לך וכו', קנה אף על פי שלא מסר לו שטר המשכונא. ודוקא במשכונא מחזקת, אבל אינה מחזקת הויא כשאר מלוה. אבל שטר חוב על משכון של מטלטלין, כיון שמכר לו החוב ומסר לו המטלטלין, קנה החוב שעליו במסירת המשכון, אף על פי שלא מסר לו השטר ולא כתב לו שום דבר:

ט. האי מסירה דשטרות, צריך הגבהה עמה, או משכבה, אם הוא שק מלא שטרות שאין דרכו להגביהו, והא דקרי לה מסירה, אף על גב דבעי מסירה מיד ליד עם ההגבהה או עם המשכבה. אי נמי, אפלו אי לא בעי מסירה מיד ליד נקט לשון

כב. מי שמת ונמצא באחד משטרותיו מכתב ידו: שטר זה חציו לפלוני, אין לאותו פלוני חלק בו:

כג. האומר: שטר בין שטרותי פרוע ואיני יודע איזהו, כל שטרותי פרועים. נמצא לאחד שם שנים, הגדול פרוע ולא הקטן:

כד. האומר לחברו: שטר לך בידי שהוא פרוע, הגדול פרוע והקטן אינו פרוע. חוב לך בידי פרוע, כל שטרות שיש לו עליו פרועים:

סימן סו

דין מכירת שטרות ואונאתן, ובו מ"ב סעיפים:

א. אותיות, אין נקנין אלא בכתיבה ומסירה. הלכך, האי מאן דמזבין שטרא לחברה, צריך למכתב לה: קני לך איהו וכל שעבודא דאית בה. ואם לא כתב כן, לא קנה המלוה שבו, ואפלו הנזיר לצור על פי צלוחיתו לא קנה, אלא מקח טעות הוא, ומחזיר הנזיר ויחזיר לו הדמים:

ב. אפלו אם מסרו לידו וקנו מידו בקנין שמוכר לו כל השעבוד שבו, וכתבו לו עדים הקנין, זה הכתב אינו אלא לראיה בעלמא, ואינו כלום, אלא צריך שיאמר לעדים שיכתבו שטר מכר ושיקנה באותה כתיבה שטר זה וכל שעבודו, וצריך שיכתב, ואם לא נכתב, לא קנה. ויש מי שאומר, שצריך שתבא לידו אותה כתיבה:

ג. הנותן נכסיו לאחר במתנת בריא מטלטלי אגב מקרקעי בקנין, והיו לו שטרות, אף על גב דשטרי בכלל נכסי אגון, לא קנאם, כיון שלא כתב לו: קני לך איהו וכל שעבודא דאית בה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן סו

שולחן ערוך

יג. פיון דאין אותיות נקנות אלא בכתיבה ומסירה,
הנותן מתנה לחברו והחזיר לו השטר, לא חזרה
מתנתו, עד שיכתב לו: קני לך איהו וכל שעבודא
דאית בה:

יד. אין שטר נקנה בכתיבה ומסירה, אלא שטר
חוב או שטר של קניה שכתב לו: שדי מכורה לך,
שהוא עקר הקנין ובו קנה השדה. ולפיכך,
כשמסרו הלוקח לאחר, וכתב לו: קני לך איהו
וכל שעבודא דאית בה, קנה על ידו הקרקע. אבל
אם קנה הקרקע בכסף או בחזקה או בקנין, וכתבו
לו שטר לראיה, אם מסרו לאחר וכתב לו: קני
לך איהו וכו', לא קנה:

טז. הקונה מהמלוה שטר חוב שיש לו על הלוה,
ומת הלוה, אם אחר שלקחו מת, נשבע הלוקח
שלא אמר לו המוכר כלום ושאינו יודע ששטר זה
פרוע, וגובה. ודוקא שמת המוכר, אבל אם הוא
חי, גם הוא צריך לשבע קדם שיגבה הלוקח. וכן
אם הלוה קיים, וטוען שהוא פרוע, ואין בו
נאמנות, אם המוכר קיים, ישבע, וגובה הלוקח.
ואם אינו רוצה לשבע, לא יפרע הלוה, ואם
המוכר מת, נשבע היורש: שלא פקדני אבא, ואם
אינו רוצה, חוזר הלוקח עליו. ואם מת הלוה
קודם שלקחו זה, ואחר כך מת מלוה, אינו גובה
אפלו בשבועה:

טז. המוכר שטר חוב לחברו, כדינו, ובאים המוכר
והלוקח לתבעו מהלוה, בית דין אומרים לו לתנו
ללוקח, ואם יפרע למוכר, חוזר וגובה ממנו
הלוקח. ואם קדם הלוה ופרע למוכר, נפטר, ואין
ללוקח עליו אלא פרעמת. ובית דין מחיבים את

מסירה, משום דבעי דעת אחרת מקנה. לפיכך,
הזוכה בשטר הפקר שחברו הפקיר שטרו, אינו
קונה על ידו מלוה הפתובה בו, פיון שאין דעת
אחרים מקנה:

י. המקנה לחברו קרקע כל שהוא, והקנה לו על
גבו שטר חוב, הרי זה קנה השטר בכל מקום
שהוא בלא כתיבה ובלא מסירה, והוא שיאמר לו
על פה: קנה לך הוא וכל שעבודא דאית בה:

יא. מי שהוציא שטר, וטוען שחברו מכרו לו
בכתיבה ומסירה ואבד ממנו שטר המכר, אינו
צריך עדים לענין קנינתו, אבל צריך עדים לענין
תביעתו, שהרי הנתבע אומר לו: מי יאמר לי
שבעל דברים שלי כתב ומסר לך. לפיכך, ראובן
שהוציא שטר חוב שיש ללוי על שמעון, וטוען
שלו נתנו לו בכתיבה ומסירה ואבד השטר
שהקנהו בו, או שטוען שהקנהו על גבי קרקע, הרי
זה גובה אותו משמעון, אם אין הלוה טוען: מי
יאמר שבעל דברים שלי כתב ומסר לך. ואם טוען
שמעון שפרע ללוי, ואמר: ישבע לי, ישבע לוי
לשמעון, ואחר כך יגבה ראובן. ואם יש ראיה
שמכר ולא רצה לשבע, חייב לשלם לראובן. וכן
אם הודה לו שפרעו ישלם לוי לראובן. מת מוכר,
יורשיו נשבעים שבועת היורשים, ונוטל לוקח.
ואם לא רצו לשבע, משלמין ללוקח. טוען לוי
שלא מכר ולא נתן שטר זה, נשבע הסת ונפטר.
ויש אומרים שגם לענין קנינתו אינו נאמן:

יב. מכנסת לבעלה שטר, אינו צריך כתיבה
ומסירה. ואם הוא מלוה על פה, אינו צריך מעמד
שלשתן, ואפלו אם היו נכסי מלוג:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן סו

שולחן ערוך

כתב לו והקנה לו הן וכל השעבוד שבהן, והמחהו
אצל אותו שמפקדים בידו, המחאה זו כמו מסירה,
ונמצא שהם קנויים לו בכתיבה ומסירה:

כא. ראובן היה לו שטר על שמעון, ולוי חתום בו,
ומכרו ללוי העד, אין לוי חשוב נוגע בדבר, ולא
חשיבין לחשדא לומר שהוא חתם לו שקר כדי
שיקנהו ממנו אחר כך, לפי שהעד האחר לא היה
מסכים עמו להעיד שקר בשביל הנאתו של לוי.
אבל אם מכרו לשני עדים החתומים עליו, חשיבין
להכי, ואם אין הלזה מודה בו, אין יכולין
לגבותו:

כב. ראובן שיש לו שטר על שמעון, ונתנו ללוי
בכתיבה ומסירה, והיה שמעון אחד מצדי המתנה
ואחר עמו, ורוצה ראובן לחזר מהמתנה וטוען
שהשטר פסול, לפי ששמעון הוא נוגע בעדות,
שרוצה להעיד כדי שיפטר מפעל דינו, שהשני נוח
לו, הדין עמו, והרי הוא חשוב נוגע בדבר:

כג. המוכר שטר חוב פדינו, אם חזר ומחלו ללוה,
מחול. ומאי תקנתה, יפ"ס ללוה שיעשה לו שטר
על שמו, או יקבל עליו הלזה בקנין או בהודאתו
בפני עדים, שזקפו עליו במלוה לקונה, ושוב לא
יוכל למחל. ואפלו אם התנה עמו שלא יוכל
למחלו, אם מחלו מחול. ואפלו אם סלק עצמו
מכח החוב ההוא לגמרי, ורקן כל כחו בשטר
לקונה, אפלו הכי אם מחלו מחול. ואפלו היורש
של המוכר יוכל למחל. ומיהו, אין היורש יכול
למחל לעצמו כדי להפסיד ללוקח. פיצד, ראובן
הלזה לבנו בשטר, ומכרו לשמעון, ומת ראובן,
לא יאמר הבן: הואיל ואני יורש החזקתי למחל

המלוה לתן ללוקח מה שגבה מהלוה. ואם הוציא
ובזבז, ואין לו לשלם, פטור הלוה. ויש אומרים
שאם פרע הלוה להמלוה לא נפטר בזה מהלוקח:

יז. לזה שפרע ללוקח שמסר לו השטר, ולא כתב
לו: קניי לך איהו וכל שעבודה, אינו חייב למוכר
כלום, שאף על פי שאין המוכר כלום, מכל מקום
אם תפס הלוקח אין מוציאין מידו. ויש מי
שאומר, דוקא שידע המוכר שגבאו הלוקח, דכיון
שידע ושתק, מחל. אבל אם לא ידע המוכר, חוזר
וגובה מפעל חוב, דאמר לה: לא היה לך לתן לו
חובי עד שיראה לך שקנאו ממני כדין קניית שטר:
יח. יש מי שאומר, שאם זקפן במלוה על שמו,
דינו כגבה:

יט. ראובן שהיה לו שטר חוב על לוי, ואמר לה:
מנה יש לי בידך בשטר תנהו לשמעון, במעמד
שלשתן, קנה שמעון אף על פי שלא נתן לו
השטר, ונשתעבדו לו הלקוחות כמו שנשתעבדו
אלא שאין שמעון הזוכה יכול להוציא גוף השטר
מיד המלוה, אלא שמעון תובע ללוה, ואם יכפר
או שהצרך לגבות מהמשעבדין, בית דין כופין
למלוה להוציא השטר, ודנין על פיו. ואם פרע
הלוה לשמעון הזוכה, מוציאין גוף השטר מיד
המלוה ומחזירין אותו ליד הלוה:

כ. ראובן הפקיד שטרי חובות אצל שמעון, ואמר
לו: שטרות שהפקדתי בידך תנם ללוי, במעמד
שלשתן, כל זמן שלא תזר בו ראובן יש לשמעון
לתנם ללוי. תזר בו, יש לו להחזירם לו, שכל זמן
שלא קנה השעבוד שבהם לא קנה גופם, בין
במסירה בין בחליפין בין במעמד שלשתן. ואם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כב
לחודש

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן סו

שולחן ערוך

לא. לוקח שטר חוב שחזר ומכרו למלוה, אינו יכול למחל. ולא עוד, אלא אם מכרו לוקח ראשון לאינש דעלמא, אין לוקח ראשון יכול למחל:

לב. כשמוחל המוכר, או יורשיו, צריכים לשלם כל מה שכתוב בשטר החוב, מהיפה שבנכסים, שהרי גרם לו לאבד השטר, והרי הוא כמו ששרפו. ומיהו, שמין השטר כפי מה שהוא, כגון אם הלזה גברא אלמא דלא ציית דינא, או שאין לו נכסים, ואם מת, ישלמו יורשיו:

לג. במה דברים אמורים שהמוחל חייב בתשלומין, בזמן שהשטר כשר והמלוה ראוי לפרע ממנו. אבל אם טען הלזה שהוא מזניף, ואינו יכול לקימו, או שהלזה אלם או עני, פטור המוחל מצד מחילתו:

לד. גם במוכר שטר חוב אמרינן אחריות טעות סופר הוא. לפיכך, אם בא בעל חוב וטרף זה החוב, או שבא אחד והביא ראיה ששטר זה שלו או שלקחו מהמלוה תחלה, וכל כיוצא בזה, חוזר הלוקח וגובה מהמוכר מדין אחריות. ואם הוציא הלזה שובר ששטר זה פרוע או שמחל לו המלוה קדם לכן, הרי זה מקח טעות, והמעות חוזרים. ואם היה הלזה עני בשעת מכירה, בכלל אונאה הוא אם מכרו ביותר מדמי שויו. ואין לשטרות אונאה. ואם העני אחר כך ואינו יכול להוציא ממנו כלום, אין זה בכלל אחריות, דמזל דידיה גרם:

לה. המוחל, מזיק הוא משעה שמחלו. ואפלו קבל עליו אחריות, אינו גובה ממשעבדי, אפלו מלקוחות שלקחו לאחר מכאן, אלא אם כן כתב לו בשעת מכירה: אחרז ואמחל חוב זה הריני

לעצמי ואין לי לשלם כלום מדינא דגרמי שאני לא פונתי להזיק ללוקח אלא לפטר עצמי, אלא פורע כל החוב ללוקח. ויש מי שחולק ואומר שאף לעצמו יכול למחל:

כד. יש מי שאומר, שכל שיכול למחל יכול לעשות שובר הודאה שנפרע, או להאריך זמן הפרעון, ומשלם כפי מה שהזיקו:

כה. גוי שמכר שטר חוב לישראל, יש מי שאומר, שפיון שבדיניהם כל זכותו מכר לו, כדיניהם דינינן לה, שאם חזר ומחלו אינו מחול. וישראל שמכר לגוי כאילו מכר לישראל:

כו. יש אומרים שאם כתב לזה למלוה: משתעבדנא לך ולכל דאתי מחמתך, ומכרו למי שהיה נולד בשעת הלוואה, שוב אינו יכול למחל. ויש אומרים שאף על פי כן יכול למחל:

כז. נתנו במתנת שכיב מרע, ומת, אין היורש יכול למחל:

כח. מכנסת לבעלה שטר חוב או מלוה על פה, או שלוו ממנה אחרים אחר נשואיה, אינה יכולה למחל, דאין קנין לאשה בלא בעלה, ואפלו היו נכסי מלוג,

כט. הנותן שטר חוב לחברו או מכרו, במעמד שלשתן, אינו יכול למחל:

ל. המוכר שטר חוב לחברו, ויש משכון בידו, ומסרו ביד הלוקח, שוב אינו יכול למחל ללוה מה שכנגד המשכון, והוא הדין אם היתה משכונת קרקע, וברד הלוקח והחזיק בה, שאינו יכול למחל. ויש מי שחולק בזה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחדוש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן סז

שולחן ערוך

סימן סז

דין שמטח ופרוזבול, ובו ל"ח סעיפים:

- א. אין שמטת כספים נוהגת מן התורה אלא בזמן שהיובל נוהג. ומדברי סופרים שתהא שמטת כספים נוהגת בזמן הזה בכל מקום:
- ב. שביעית משמטת את המלוה, ואפלו מלוה שבשטר שיש בו אחריות נכסים. והמשפנתא, במקום שדרכם לסלק המלוה בכל עת שביאי מעותיו, שביעית משמטתה, ומקום שאינו יכול לסלקו עד סוף זמנו, אין שביעית משמטתה. ואם אינה משפנתא, אלא שסים לו שדה בהלוואתו, אינו משמט. ויש אומרים דהני מלי באתרא דלא מסלקי לה, וכל שאינו יכול לסלקו, אפלו יום אחד, מקרי אתרא דלא מסלקי לה:
- ג. מי שיש לו עסקא משל חברו, שביעית משמטת פלגא שהיא מלוה:
- ד. מי שהיה שתף עם חברו, והיו מתעסקים בסחורות ובשטרות, ונשאר ביד אחד מהשתפים, אין שביעית משמטתו, שאין שביעית משמטת אלא מלוה:
- ה. ערב שפרע למלוה, וקדם שפרע הלוח הגיעה שנת השמטה, משמט:
- ו. כל דבר ששביעית משמטת, גם פן משמטת שבועתו. לפיכך, שבועת הדינים וכיוצא בה, שאם היה מודה בו היתה שביעית משמטתו, משמטת שבועתו. אבל שבועת השומרים והשתפים וכיוצא בהם, שאם היה מודה בו לא היתה שביעית

- משעבד עצמי ונכסי לשלם דמי חוב זה, גובה ממשעבדי, אפלו מלקוחות שקדמו למחילתו:
- לו. יש מי שאומר, שהוא הדין בנותן שטר חוב לחברו וחרו ומחלו, חייב לשלם לו, כדין המוכר שטר חוב וחרו ומחלו:
- לז. גר שהיה לו מלוה בשטר על ישראל, ומכר השטר לישראל, ומת הגר, פקע לה, ונפטרה הלוח:
- לח. המוכר שטר לחברו, לגבותו, אין בו דין אונאה. אפלו מכר שוה אלף בדינר או שוה דינר באלף:
- לט. שטרות, אין נשבעים עליהם. אפלו הודה במקצת או שיש עליו עד אחד, הרי זה פטור משבועת התורה. אבל נשבעים עליהם הסת אם היתה שם טענת ודאי:
- מ. אם היה שומר שכר עליהם, ונגנבו או אבדו, אפלו בפשיעה, פטור מלשלם, אבל מפסיד שכרו עד שישיבע ששמר כראוי. ויש מחיבים בפשיעה. ואם קנו מידו שיתחייב כדין השומרים, חייב:
- מא. אחים או שתפים שבאו לחלק, ויש להם שטרות, ישומו בית דין כל השטרות לפי שוין, כל אחד לפי קרוב הזמן ורחוקו, ולפי נכסי הלוח ואלמותו, ויחלקו. ואם הוא שטר חוב אחד, יכול כל אחד לומר: גוד או אגוד ואם אתר ששמו בית דין וחלקו בגורל, נתקלקל שטרו של אחד מהם, מזלו גרם:
- מב. אומר: נכסי לפלוני, שטרי בכלל נכסי. ואם הוא שכיב מרע שדבריו ככתובין וכמסורין, קנה גם השטרות:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן סז

שולחן ערוך

טז. קנס של אונס ומפתה ומוציא שם רע, אינם משמטים. ואם זקפם במלוה, משמטים. ומאימתי גזקפים, משעת העמדה בדין:

יז. המגרש את אשתו קדם השמטה, אין כתבתה נשמטת. ואם פגמתה או זקפתה עליו במלוה, משמטת:

יח. פרוזבול, אינו משמט. ואינו נכתב אלא בבית דין חשוב, דהינו שלשה בקיאים בדין ובענין פרוזבול, ויודעים ענין שמטה, והמחום רבים עליהם באותה העיר:

יט. זה גופו של פרוזבול: מוסרני לכם, פלוני ופלוני ופלוני הדינים שבמקום פלוני, שכל חוב שיש לי שאגבנו כל זמן שארצה. והדינים או העדים, חותמים מלמטה:

כ. תלמידי חכמים שהלוו זה את זה, ומסר דבריו לתלמידים, ואמר: מוסרני לכם, שכל חוב שיש לי שאגבנו כל זמן שארצה, אינו צריך לכתב פרוזבול, מפני שהם יודעים ששמטת כספים בזמן הזה מדבריהם, ובדברים בלבד היא נדחת:

כא. יש מי שכתב, ענין שטר פרוזבול כף הוא: הולך המלוה אצל שלשה עדים ויש אומרים אפלו לשנים, ואומר: הווי עלי סהדי וחזו דאנא מסרנא פרוזבול קמי שלשה דינים דאנון פלוני ופלוני ופלוני דינים שבמקום פלוני, ודי לו אם יחתמו בו אותם עדים. ואי חתמו בה דיני, טפי מעלי, ואין צריך שם עדים:

כב. אין כותבין פרוזבול אלא על הקרקע, ואפלו קרקע כל שהוא סגי, ואפלו אין לו אלא עציץ נקוב מנח על גבי יתדות באויר, אף על פי שאין

משמטתו, לפי שהם פקדון ולא מלוה, אין שביעית משמטת שבועתו:

ז. תבעו וכפר ונשבע לו, והגיעה שמטה והוא בכפירתו, ולאחר שעברה השמטה הודה או באו עדים, אינו משמט. אבל כפר ונשבע והודה אחר כך, או שבאו עדים קדם סוף שביעית, הרי זו משמטת:

ח. תבעו ממון וכפר, והביא עדים וחיבוהו בית דין וכתבו לו פסק דין, הוי כגבוי ואינו משמט:

ט. המלוה את חברו, והתנה עמו שלא תשמטנו שביעית, הרי זה נשמט. אבל אם התנה עמו שלא ישמיט הוא חוב זה ואפלו בשביעית, תנאו קיים, שנמצא שחייב עצמו בממון שלא חיבתו תורה, שהוא חייב:

י. המלוה את חברו וקבע לו זמן לעשר שנים או פחות או יותר, אין שביעית הבאה בתוך הזמן משמטתו, דהשתא לא קרי בה "לא יגוש"

יא. המוסר שטרותיו לבית דין, ואמר להם: אתם גבו לי חובי, אינו נשמט:

יב. המלוה על המשכון, אינו משמט מה שפנגד המשכון. ויש מי שאומר, שאף היתר על המשכון אינו משמט:

יג. משפנו שלא בשעת הלואתו, על ידי בית דין, דינו כמלוה על המשכון:

יד. הקפת חנות, אינה משמטת. ואם זקפה עליו במלוה, משמטת:

טז. שכר שכיר, אינו משמט. ואם זקפו עליו במלוה, משמט:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן סז

שולחן ערוך

לג. נאמן אדם לומר: פרוזבול היה לי ואבד, ולא עוד, אלא שפותחין לו: שמא פרוזבול היה לך ואבד, ואם אמר: כן, נאמן:

לד. וכן אם אמר המלוה: תנאי היה בינינו שלא תשמיטני שביעית, או הקפת חנות היה, או משאר דברים שאין שביעית משמטתן, נאמן, במגו דאי בעי אמר: פרוזבול היה לי ואבד:

לה. הוציא פרוזבול, וטוען הנתבע ואמר: מלוה זו שהוא תובע, אחר פרוזבול זה היתה, התובע נאמן, שאלו אמר: פרוזבול היה לי ואבד, נאמן, ואף על פי שאין אנו יודעים זמן הפרוזבול שאבד:

לו. המחזיר חוב שעברה עליו שביעית, יאמר לו המלוה: משמט אני וכבר נפטרת ממני. אמר לו: אף על פי כן רצוני שתקבל, יקבל ממנו. ואל יאמר לו: בחובי אני נותן לך, אלא יאמר לו: שלי הם, ובמתנה אני נותן לך. החזיר לו חובו ולא אמר לו כן, מסבב עמו בדברים עד שיאמר לו: שלי הם ובמתנה נתתם לך. ואם לא אמר, לא יקבל ממנו, אלא יטל מעותיו וילך לו:

לז. שטר חוב שעברה עליו שביעית ולא נכתב עליו פרוזבול, מוציאין שטר מהמלוה להחזירו ללוה:

לח. המוכר שטר חוב לחברו ואחר כך עברה עליו שמטה, אין הלוקח חוזר על המוכר, שהלוקח פשע בעצמו שלא עשה פרוזבול. ואם כבר עברה עליו שמטה כשמכרו, טוענין ללוקח שהמוכר היה לו פרוזבול ואבד. ואם הודה המוכר שלא היה לו פרוזבול, אם אין לו נכסים אינו נאמן, ואם יש לו נכסים, נאמן ונפטר הלוה והמוכר ישלם ללוקח:

מקום היתדות שלו, סגי, אפלו אין ללוה פלל, ויש לחיב לו או לערב, או למי שחיב לו, כותבין. ואפלו אין לזה ולא לזה, ויש למלוה או למי שחיב לו, מזכהו אפלו על ידי אחר, ואפלו שלא בפניו:

כג. השאלו מקום לתנור או לכירים, כותבין עליו פרוזבול והוא הדין אם השכירו לו:

כד. היתה לו שדה ממשכנת, כותבין עליה פרוזבול:

כה. כותבים לאיש על נכסי אשתו, ולאשה על נכסי בעלה, וליתומים על נכסי אפוטרופוס:

כו. חמשה שלוו מאחד, די לו בפרוזבול אחד. ואם לוו בשטר אחד, אפלו אין קרקע אלא לאחד מהם, כותבים פרוזבול על כולם:

כז. חמשה שהלוו לאחד, כל אחד צריך פרוזבול:

כח. יתומים קטנים שיש להם מלוה ביד אחרים, אין צריכים פרוזבול. מי שחיב לקפת הצדקה, אינו משמט:

כט. יתומים גדולים, טענינן להו שמא היה לאביהם פרוזבול או שמא התנה שלא ישמטנה שביעית:

ל. אין שביעית משמטת כספים אלא בסופה. לפיכך, המלוה את חברו שביעית עצמה, גובה חובו כל השנה בבית דין, וכשתשקע תמה בליל ראש השנה של מוצאי שביעית, אבד החוב:

לא. כל זמן שהוא יכול לגבות החוב, כותבין פרוזבול:

לב. פרוזבול המקדם, כשר, והמאחר, פסול:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גלין
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן סח

שולחן ערוך

שאינו עשוי בערכאות של גוים ואין בו כל
הדברים שמנינו, הרי זה גובה מבני חורין, והוא
שיהיו העדים שמסר בפניהם יודעים לקרותו,
וקראוהו כשמסרו בפניהם ויהיה כתקון שטר
ישראל שאינו יכול להודיף ולא להוסיף ולא
לגרע. ויש מי שאומר, דהני מלי ששמות העדים
החתומים בו שמות מבקקים בגיות, שאין דרך
ישראל לקרות באותן שמות, או במקום שאין
ישראל רגילים לחתם בשטרות כלל:

סימן סט

דין הוציא עליו כתב ידו מקום או בלתי מקום,
ודין טענת פרעתי ומודה מקצת, ובו ו' סעיפים:

א. הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו, גובה
מנכסי בני חורין. בין שכתב: אני פלוני הבא על
החתום מודה שאני חייב לפלוני מנה, וחתם למטה,
בין שכתוב בכתב יד אחר, והוא חתם למטה. והוא
הדין אם לא חתם למטה, אלא כתב: אני פלוני בן
פלוני חייב לך מנה. אלא שבזה יש חלוקה, כשחתם
למטה, אפלו כל העליון כתב יד אחר, גובה. אבל
כשחתם שמו למעלה, צריך שיהא הכל בכתיבת
ידו, דשמא חתם שמו בראש המגלה, ומצאו אחר
וכתב תחתיו. אבל כשהכל הוא כתב ידו ליכא
למיחש לזיופי, אפלו לא כתב שמו, אלא שכתב:
אני חייב לפלוני כך וכך, כיון שהוא כתב ידו,
חייב. לפיכך, הפתקות שהשתפים מוציאים זה על
זה, הואיל והוא כתב ידם, אפלו אין בו חתימה
כלל, אלא: קבלתי ביום פלוני כך וכך, גובין בו
מבני חורין, ואינו נאמן לומר: לא היו דברים
מעולם:

סימן סח

דין שמרות העשויות בערכאות של גוים, ובו ב'
סעיפים:

א. שטר שכתוב בכל לשון ובכל כתב, אם היה
עשוי כתקון שטרי ישראל שאינם יכולים להודיף
ולא להוסיף ולא לגרע, והיו עדיו ישראל ויודעין
לקרותו, הרי הוא כשר וגובה בו מהמשעבדים.
אבל כל השטרות שחותמים גוים, פסולים, חוץ
משטרי מקח וממכר ושטרי חובות, והוא שיתן
המעות בפניהם ויכתבו בשטר: לפנינו מנה פלוני
לפלוני כך וכך דמי המכר או מעות החוב. והוא
שיהיו עשויים בערכאות שלהם, אבל במקום קבוץ
פליליהם, בלא קיום השופט שלהם, לא יועילו
כלום. וכן צריכים עדי ישראל שיעידו על אלו
הגויים שהם עדי השטר, ועל זה השופט שלהם
שקים עדותן, שאינם ידועים בקבלת שחד, ואז
גובים מבני חורין. ואם חסרו שטרי הגוים דבר
מפל אלו, הרי הם כחרס. אבל שטרי מתנות,
כגון: שדי נתונה לך, שעקר הקנין נעשה על ידי
השטר, והם חתומים בו, וכן שטרי הודאות שפלוני
הודה לפלוני שהוא חייב לו, ופטרות שהם בעדים
שלהם אף על פי שיש בהם כל הדברים שמנינו,
הרי הם כחרס:

ב. אם לא ידעו דגני ישראל לקרות שטר זה
הנעשה בערכאות של גוים, נותנים לשני גוים, זה
שלא בפני זה, וקורים אותו, שנמצא כל אחד
כמסיח לפי תמו, וגובה בו מבני חורין. שטר
שעדיו גוים, שמסרו הלוה ליד המלוה, או המוכר
ליד הלוקח, בפני שני עדים מישראל, אף על פי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

כב
לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
כב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן ע

שולחן ערוך

שהוא פרוע, ופטורים אף משבועת היורשים, אבל
מחרימין סתם במעמד היורשים אם שום אדם יודע
שאביהם לא פרעו. ואם הוא תוך הזמן, או שהודה
החייב וצוה בחליו שהוא חייב לו כך וכך, בכתב
ידו, או שנדהו כדי שיתן, ומת בנדויו ולא נתן,
הואיל ומודים שהוא כתב יד אביהם, או שנתקיים
כתב יד אביהם, גובה מהם ואם אין מודים שהוא
כתב יד אביהם, וגם לא נתקיים כתב יד אביהם,
אף על פי שהוא תוך הזמן, פטורים, אבל
מחרימין סתם במעמד היורשים אם שום אדם יודע
שאביהם חייב חוב זה ולא פרעו:

ו. אם ראובן הוציא פסק על יורשי שמעון,
שאביהם נתחייב לו שבועה על עסק תביעת מומן,
והם אומרים: שמא נשבע לה או פרע לה, פטורים
אף בלא שבועה, אלא מחרימין סתם במעמד
היורשים:

סימן ע

דין מלוה על פה, ואם אמר לה: אל תפרעני אלא
בעדים, וכו' ו' סעיפים:

א. אסור להלוות בלא עדים, ואפלו לתלמיד חכם,
אלא אם כן הלווה על המשכון. והמלוה בשטר
משבח יותר. וכל המלוה בלא עדים, עובר משום
"לפני עור לא תתן מכשל" וגורם קללה לעצמו.
המלוה את חברו בעדים, בלא קנין ובלא שטר,
אין צריך לפרעו בעדים, אלא נאמן בשבועת
הסת, לומר: פרעתיך:

ב. אמר: פרעתיך בפני פלוני ופלוני, אומרים
ללוה: הביאם והפטר לא באו, ואפלו באו,

ב. נתקיים בבית דין שהוא כתב ידו, אין לו אלא
דין מלוה על פה בעדים, ואינו גובה לא מן
היורשים ולא מן הלקוחות, אלא ממנו, אם הודה
שלא פרע. אבל אם טוען: פרעתי, נאמן, ונשבע
הסת ונפטר. ואינו יכול לומר: שטרך בידי מאי
בעי, שאינו חושש להניחו בידו, כיון שאינו שטר
גמור, ואם מודה לו מקצת, נשבע שבועה
דאורייתא. ואם כפר ואמר שאינו כתב ידו, אם
נתקיים בבית דין, או שעדים מעידים שהוא כתב
ידו, החזק כפרן, ומשלים. ואם לאו, נשבע הסת,
ונפטר. ואם טוען ואומר: אמת כי היא חתימתי
אבל מעולם לא חתמתי על הודאת הלוואה אלא
שכחתי וחתמתי שמי בסוף מגלה ואפשר שמצאה
זה וכתב עליה, או שטוען: אמנה היתה הודאתי
זאת ביני לבינו אבל לא לויתי הלוואה זו מעולם,
נאמן בהסת, במגו שאם היה רוצה היה אומר:
פרעתי. ואם כתוב בו נאמנות, אם נתקימה
חתימתו, אינו נאמן לומר: פרעתי, שאלו פרעו לא
היה מניחו בידו, כיון שיש בו נאמנות. ואם לא
נתקימה חתימתו, וטוען: פרעתי, נאמן בשבועת
הסת:

ג. כתב ידו שהחתים עדים אחר חתימתו, לא לקיים
החתימה אלא לקיים הענין, אינו נאמן לומר:
פרעתי:

ד. פנקס שחתמו עליו בעלי הדבר, והחתמו עד
אחד עמהם, אינו נאמן לומר: פרעתי, כל זמן
שהפנקס ביד חברו:

ה. הוציא כתב יד הלוה על יורשיו, אף על פי
שמודים שהוא כתב יד אביהם, אנו טוענים להם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן עא

שולחן ערוך

מסרם, הוי פּרעון, ודברים שאומר זה, אינם
דברים:

ז. מי שנמחק שטר, וכתבו לו בית דין שטר אחר,
דינו כמלוה בשטר ואינו יכול לטעון: פרעתי. ויש
מי שאומר, דהוא הדין אם תבע את חברו על פה,
ונתתי לו בדין ולא היה בידו לפרעו, וכתבו לו
מעשה בית דין, אם טען אחר כך: פרעתי, אינו
נאמן, וגובה מהלקוחות. מי שמכר שדהו באנס,
ומסר מודעא קדם לכן בענין שהמכר בטל, המעות
של האנס שבניד המוכר יש להם דין מלוה על פה,
ואינו טורף ממשעבדי בכח שטר שבידו, שאין לו
דין שטר, שלא נתן לכתב, וגם נאמן לומר:
פרעתי והוא הדין לכל שטר שלא נתן לכתב:

סימן עא

לוח שהאמין למלוה בעל פה, למה מועיל נאמנות,
ובו כ"ג סעיפים:

א. התנה המלוה עם הלוח שיהא נאמן בכל עת
שיאמר שלא פרעו, הרי זה נוטל בלא שבועה אף
על פי שטוען שפרעו, אפלו היא מלוה על פה.
אבל אם הביא עדים שפרעו, אינו נוטל כלום.
ואם התנה עמו שיהא המלוה נאמן כשני עדים,
אף על פי שהביא עדים שפרעו, הרי זה גובה
ממנו בלא שבועה, ואפלו הביא מאה עדים שפרעו
בפניהם, שהשנים כמאה. אבל אם אמר לו: הרי
אתה נאמן עלי כששלשה, הואיל וירד למנן, אם
פרעו בפני ארבעה הרי זה פרוע:

והכחישוהו ואמר: לא היו דברים מעולם, ישבע
הסת ויפטר. ואם אומר שהזמין לעדים כשפרעו,
אם הכחישוהו, חייב לשלם:

ג. אמר לו: אל תפרעני אלא בעדים, בין שאמר
לו בשעת הלואה, בין שאמר לו אחר שהלוהו,
צריך לפרעו בעדים. ואם אמר שפרעו שלא
בעדים, אינו נאמן והמלוה גובה ממנו בלא
שבועה. טען ואמר: כן עשיתי ופרעתי בפני
פלוגי ופלוגי והלכו למדינת הים, או מתו, הרי זה
נאמן, ונשבע שבועת הסת ונפטר. וכן אם אמר:
אל תפרעני אלא בפני תלמיד חכם, או: בפני
רופאים, ואמר: בפניהם פרעתי ואותם עדים
שפרעתי בפניהם מתו או הלכו למדינת הים, הרי
זה נאמן, ונשבע הסת ונפטר:

ד. אמר לו: אל תפרעני אלא בפני פלוגי ופלוגי,
ואמר לו: פרעתי בפני אחרים, אם באו אותם
אחרים והעידו שפרעו בפניהם, פטור. ואם מתו או
הלכו למדינת הים, אינו נאמן. ואם אמר: פרעתי
בפני פלוגי ופלוגי שיחדת ומתו או הלכו למדינת
הים, נאמן בשבועה, שהרי אמר שקים תנאו. ואם
מודה שלא פרעו, אלא שאומר: לא אפרעך עד
שיבא פלוגי ופלוגי שיחדת לי ואפרעך בפניהם,
אין שומעין לו, אלא פורעו בבית דין וכותבין לו
שפרעו בפניהם:

ה. אמר לו: אל תפרעני אלא בפני פלוגי ופלוגי,
פרעו בינו לבינו ונאנסו המעות, והמלוה אומר:
בתורת פקדון קבלתים עד שיבואו אותם פלוגי
ופלוגי, ותובע שיחזר לפרעו, אין בדבריו כלום,
מאחר שמודה שקבלם והלה לא בתורת פקדון

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן עא

שולחן ערוך

לא רצה להתעכב אין מונעין אותו, ואפלו שיצא בשעת החרם, חל עליו:

ט. שטר שיש בו נאמנות, והלוה מוציא כתב יד המלוה שקבל ממנו סכום פלוני ביום פלוני וסכום פלוני ביום פלוני, והמלוה טוען שאותו כתב יד הוא מעסק אחר, הדין עם הלוה:

י. שטר שיש בו נאמנות, ויוצא מתחת יד אחר, יש מי שאומר שאין מועיל הנאמנות:

יא. כתב פרעון בעדים נגד שטר חוב, ומת המלוה, ויש כמה אמתלאות מוכיחות שכתב הפרעון מזויף, יתברר הדבר בדרישות וחקירות, ואם אחר כך יראה לבית דין שהעדות מכוננת, חזבים היורשים להחזיר השטר ללוה:

יב. אף על פי שיש בשטר נאמנות, אינו גובה מהיתומים קטנים, כי אולי כשיגדלו ימצאו שובר או עדי פרעון:

יג. שטר שיש בו נאמנות, ונמצא המלוה כפרן בדבר אחר בעדים, בטל הנאמנות:

יד. שטר שיש בו נאמנות, ומנהג המקום שהרבה כותבין נאמנות בלא המלכת הבעלים לשופרא דשטרא, והלוה טוען כי בלא רשותו נכתב, אם העדים עצמם הם כאן ואומרים שלא כתבוהו כי אם מפני שהיו רואין שבשאר שטרות הוא כתוב כך, אף על גב דכתיב בה: וקנינא מנה על כל מאי דכתיב לעיל, אין סומכין על הנאמנות, כיון שאינו מנהג פשוט לכתב כן בכל השטרות ואם כתוב בו בפרוש: וקנינא על כל מאי דכתיב ומפרש לעיל, ובענין הנאמנות מפרש, ואחר כך אמרו: לא אמר לנו מעולם נאמנות זה, או:

ב. הא דמהני נאמנות בלא קנין, דוקא בשעת הלוואה. אבל לאחר הלוואה, ולא קנו מנה, לא משתעבד:

ג. הא דמהני נאמנות כנגד עדים, הני מלי כשמועידים: בפנינו פרעו. אבל אם העידו: בפנינו הודה שפרעו, נאמנים, שלא פסלם אלא לפרעון, אבל הודאה מלתא אחריתי היא, ובה לא פסלם. וכן אם העידו שמחל לו החוב, נאמנים:

ד. המדקדקים, עושין שובר מכתב ידו של מלוה על שטר של נאמנות, ותו ליכא למיחש למידי:

ה. הרי שפרעו, וטען המלוה שלא נפרע, ופרעו פעם שנית מפני התנאי, הרי הלוה חוזר ותובע את המלוה בדין, ואומר לו: כך וכך אתה חייב לי, מפני שפרעתך שני פעמים, אם הודה, ישלם. ואם כפר, ישבע שבועת הסת על כך שלא פרעו אלא פעם אחת. ולפיכך, אם כתב לו בנאמנות שיהא נאמן בלא שום שבועה קלה וחרמורה וגלגול, לעולם לא משתבע, לא בתחלת הפרעון ולא בסוף הפרעון:

ו. אין הנאמנות מועיל שלא להחרים חרם סתם, אפלו אם פרושו בפרוש:

ז. המחרים, לא לימא: כל מאן דגזלה, אלא כל מאן דאיתיה לגזלה בידה ולא מהדר:

ח. אין כותבים פתקא דלטותא להחרים בצבור, אלא ליתומים שבאו בטענת אביהם או אפוטרופוס, ואמרו: אין אנו יודעין אצל מי יש למוריחנו כלום. ואם אחד רצה לצאת מבית הכנסת כשהוא מחרים, יש לבית דין לומר: למה אתה יוצא, ואם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים" מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן עא

שולחן ערוך

כא. מלוה שהאמין ללוה שיהא נאמן על השטר לומר שהוא פרוע, מועיל נמי גבי יורשים, שאם מת המלוה ובאים יורשים לגבות מהלוה, נאמן לומר שהוא פרוע, אבל צריך לשבע שהוא פרוע, אפלו בחיי המלוה, אלא אם כן כתב לו שיהא נאמן בלא שבועה. ואין המלוה יכול לגבות בשטר זה מן היורשים ולא מהלקוחות, אפלו אמר הלוה: לא פרעתי, אין המלוה טורף בשטר זה מהלקוחות, דחישנין לקנוניא. ואם טען הלוה בשטר זה ואמר: פרעתי מקצתו, (או כלו), והמלוה אומר: לא פרע כלום, משלם המקצת שהודה בו, ונשבע הסת. ואם התנה עליו שיהא נאמן בלא שבועת הסת, אינו נשבע כלל:

כב. כשהאמין המלוה ללוה שהוא נאמן על השטר לומר: פרעתי, אפלו תוך הזמן נאמן לומר: פרעתי. ואם מת הלוה תוך הזמן, יש מי שאומר, שאינו גובה מהיורשים, שאנו טוענין שאביהם פרע. ומיהו, בחרם סתם, דלא ידעי דלא פרע. ויש מי שאומר, שחייבים לפרע, אלא אם כן הביאו עדים שאביהם אמר לפניהם שהוא פרוע:

כג. שטר שכתוב בו: נתחייב פלוני לפלוני או לפלוני והאמין למוציא השטר, ואחד מהם הוציא השטר, וטוען הלוה שפרע לחברו, וחברו מודה לו, כיון שהאמין למוציא השטר, לאו כל כמינה לומר שפרע, כל זמן שזה הוציא השטר. ואם היו שתפים בחוב, כיון שאחד מהם מודה שנפרע, אם יש נכסים למודה בית דין יורדים לנכסיו ופורעים לחברו חלקו. ואם אין לו נכסים למודה, אינו נאמן להפסיד לחברו, כיון שהשטר בידו, אבל על חלקו הוא נאמן, ובית דין מגבין לאחר חלקו:

בטעות כתבנוהו, אינם נאמנים, דכיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד. לכה, מנהג טוב לכתב בשטרות קנין על הנאמנות מפרש, ושוב אין לפקפק:

טו. במקום שנהגו שלא לכתב נאמנות אלא בצווי הלוה, כשמצוה הלוה מועיל, אפלו בלא קנין:

טז. שטר שיש בו נאמנות, וכתוב בו זמן קבוע לפרעון, אף על פי שעבר הזמן עדין הנאמנות קיים:

יז. במה דברים אמורים דמהני נאמנות סתם לפטרו משבועה, בעוד שהלוה חי ובא לגבות ממנו. אבל אם מת, ובא לגבות מיורשיו, לא מהני, אלא אם כן פרש שפוטרו ממנו ומיורשיו, שאז גובים בלא שבועה. ואם כתב: תהא נאמן עלי ועל באי כחי, יורשיו בכלל, ומקבלי מתנה גם כן בכלל באי כחו:

יח. מת לוה בחיי מלוה, בשטר שיש בו נאמנות סתם, ואחר כך מת מלוה, היורשים גובים בשבועת היורשים: שלא פקדנו אבא ששטר זה פרוע. ואם כתוב בשטר נאמנות מפרש, שפטר אותו והבאים מכחו ממנו ומבאי כחו, גובים בלא שבועה כלל:

יט. אין נאמנות מועיל לגבי לקוחות, אפלו התנה בפרוש שיגבה מהלקוחות בלא שבועת המלוה והוא הדין למלוה מקדם הבא לגבות, שצריך לשבע, אף על פי שכתב בשטרו נאמנות:

כ. יש אומרים שאין נאמנות מועיל אלא לנפרע בפניו ממנו, אבל שלא בפניו, לא, אלא בית דין משביעים אותו. ואם פרש: ולא לבאים מכחו, אין בית דין משביעים אותו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן עב

שולחן ערוך

סימן עב

המלוה על המשכון, והרבה דני משכונות, ובו מ"ה סעיפים:

א. המלוה על המשכון, צריך לזהר שלא ישתמש בו, מפני שהוא כמו רבית. ואם הלוח לעני על מרא וקרדום וכיוצא בו, ששכרו מרבה ואינו נפחת אלא מעט, יכול להשכירו שלא ברשות בעלים, ולנכות לו דמי השכירות בחובו. ויש מי שאומר, דדוקא לאחרים יכול להשכירם, אבל לא לעצמו, משום חשדא:

ב. המלוה את חברו על המשכון, בין שהלוהו מעות בין שהלוהו פרות, בין שמשכנו בשעת הלוואתו בין שמשכנו אחר שהלוהו, הרי זה שומר שכר. לפיכך, אם אבד המשכון או נגנב, חייב בדמיו. ואם היה שוה המשכון כדי דמי החוב, אין לאתד על חברו פלוס. ואם החוב יותר על המשכון, משלם הלוח היתרון. ואם דמי המשכון יתרים על החוב, נותן המלוה ללוח היתרון. ואם נאנס המשכון, כגון שנלקח בלסטים מזין וכיוצא בו משאר אנסים, ישבע המלוה שנאנס, וישלם לו בעל המשכון את חובו עד פרוטה אחרונה:

ג. המלוה על המשכון, וחסר המלוה והפקידו ללוח, ונגנב או נאבד, חייב המלוה, אף על פי שביד הלוח אבד, כיון דבתורת פקדון נתנו לו, אפתי ברשותא דמלוה קאי. ומזה הטעם, אם ראובן לוח מעות משמעון על בגדי אשתו, וחסר והשאלין לו עד לאחר המועד, ומת במועד, ומאימת המושל מסרה את אשר לה לשמעון, וגם הבגדים ההם, ואחר כך החזיר לה שמעון הפל חוץ מאותם

בגדים, הדין עם שמעון, כיון שבתורת שאלה באו ליד ראובן עדין הם ברשות שמעון:

ד. המלוה על המשכון ונתן לו רשות להשתמש בו, ונאנס, אפשר שאפלו בנתינת רשות בלבד הוי שואל, וחיב:

ה. מי שנתמשכן על ידי נאמני הקהל על חלקו המגיעו מהמס, ונגנב המשכון, אין לקהל ולא לנאמן דין שומר שכר:

ו. המלוה על המשכון, ומת, אף בנו נעשה עליו שומר שכר:

ז. המלוה על המשכון, ובשעת קבלת המשכון אמר: איני מקבל אחריותו עלי, אינו אפלו שומר חנם, ופטור אפלו מפשיעה:

ח. ראובן שאל משמעון סיף שהיה לו במשכון מגוי, ואבדו, ושואל ממנו ממון הרבה כמו ששואל ממנו הגוי, לא ישלם לו אלא דמי שויו דסתם סיף דעלמא:

ט. המלוה על המשכון, ואבד או נגנב בלא אנס, שהרי המלוה חייב בדמי המשכון, כמו שנתבאר, ואמר המלוה: סלע הלוייתך עליו ושקל היה שוה, והלוח אומר: סלע הלוייתני עליו וסלע היה שוה, הרי המלוה נשבע תחלה שבועת השומרים שאינו ברשותו, והלוח נשבע הסת שהיה שוה כנגד החוב, ונפטור:

י. אמר המלוה: סלע הלוייתך עליו ושקל היה שוה, והלוח אומר: סלע הלוייתני עליו וג' דינרין היה שוה, ישבע המלוה תחלה שאינו ברשותו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן עב

שולחן ערוך

בשבועתו שאינו יודע שהיה שוה יותר מדמי החוב, ויפטר. ואם יש עדים שנאבד, או שהלוה מאמינו, נשבע הסת שאינו יודע שהיה שוה יותר מדמי החוב, ויפטר. ואם השיב: אני יודע שהיה שוה יותר מדמי החוב ואיני יודע כמה, הוה לה מחייב שבועה ואינו יכול לשבע, ומשלם לו סלע. ואם רצה המלוה, מחרים סתם על מי שטוען שקר. אם שניהם תובעים זה את זה, שאמר הלוה: סלע הלוייתי עלי ושתים היה שוה, והמלוה אומר שלא היה שוה אלא שקל, נשבע הלוה הסת שלא היה שוה פחות מסלע, והמלוה נשבע שאינו ברשותו, ויכלל בשבועתו שלא היה שוה יותר מסלע. ואם היה הלוה מאמינו שנאבד, או שיש לו עדים, גם הוא לא ישבע אלא הסת שלא היה שוה יותר מסלע:

יג. היו שניהם מודים זה לזה, כגון שאמר הלוה: סלע הלוייתי וסלע היה שוה, ובא לפדותו, והמלוה מודה, אלא שאמר שאבד, אם אין לו עדים ואין הלוה מאמינו, נשבע שאינו ברשותו, ויצא זה בזה:

יד. אם הלוה תבעו ביתרון שהיה שוה המשכון יותר על דמי החוב, ויש עדים לזה או שהמלוה מודה לו, אלא שטוען שנאבד באנס ותובע דמי חובו, ישבע המלוה שאינו ברשותו ושלא שלח בו יד ושנאבד באנס, וגובה חובו מהלוה, שהרי אין הלוה יודע כיצד נאבד, והוה לה כהלוייתי ואיני יודע אם החזרתים לך:

טז. כל היכא שהמלוה צריך לשבע שאינו ברשותו, אפלו שאמר: הריני משלם כפי שתבע הלוה ואיני

ואחר כך ישבע הלוה כמה היה שוה, שהרי הודה במקצתו, וישלם הדינר:

יא. סלע הלוייתי עלי וישקל היה שוה, והלוה אומר: איני יודע דמיו, ישבע מלוה שאינו ברשותו, וכולל בשבועתו ששני דינרים היה שוה, וישלם הלוה שאר החוב, שהרי הוא יודע בודאי שהוא חייב, ואינו יודע אם פרעו אם לאו. ואם יש למלוה עדים שנאבד, נוטל שקל בלא שבועה, אלא שמחרים הלוה סתם על מי שנוטל ממנו שלא כדין. והוא הדין שאם מאמינו הלוה שנאבד, שנוטל שקל בלא שבועה:

יב. אמר הלוה: סלע הלוייתי עלי ושתים היה שוה, והמלוה אומר שלא היה שוה אלא סלע, אם הלוה מאמינו שנאבד, או שיש לו עדים שנאבד, נשבע המלוה הסת, ונפטר. ואם אין הלוה מאמינו שנאבד, וגם אין לו עדים שנאבד, נשבע המלוה שאינו ברשותו, ומגלגל עליו שלא היה שוה יותר ממה שהלוהו. ואם המלוה מודה במקצת, שאמר הלוה: סלע הלוייתי עלי ושתים היה שוה, ואמר המלוה שלא היה שוה אלא חמשה דינרים, משלם לו הדינר שמודה, וישבע שלא היה שוה יותר מחמשה דינרים, וכולל בשבועתו שאינו ברשותו, אם אינו מאמינו שנאבד וגם אין לו עדים שנאבד. ואם אמר לו: הילך מה שהוא שוה יותר ממה שהלוייתי, או שאמר: היה לי בידיך בכדי שהיה שוה יותר על החוב, הרי זה נשבע הסת, ונפטר, אם זה מאמינו שנאבד או אם יש לו עדים שנאבד. אמר הלוה: סלע הלוייתי עלי ושתים היה שוה, והמלוה אומר: איני יודע כמה היה שוה, ישבע המלוה שאינו ברשותו, ויכלל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן עב

שולחן ערוך

נפרעים ממה שתחת ידם. לפיכך, אם המשכון שוה סלע, הרי נשבע ונוטלו. אין המשכון שוה אלא דינר, הרי המלוה נוטל דינר מדמי המשכון, ופורע הלוה עוד דינר שמודה בו, ונשבע על השנים שכפר בהם. ואם כפר בכל ואמר: אין זה משכון אלא פקדון בידו ואין לו אצלי כלום, הרי המלוה נפרע מדמי המשכון. ואם אינו שוה כדי חובו, נוטל ממנו מה ששוה, ועל השאר נשבע הלוה הסת, ונפטור.

ית. ואם הוא בענין שאין יכול לטען: לקוח הוא בידי, או: לא היו דברים מעולם, או: החזרתיו לך, נשבע הלוה שלא הלואה אלא שקל, ופורע לו ונוטל משכונו. פיצד, דברים שאינם עשויים להשאיל ולהשכיר, ואין עדים לומר היאך באו לידו, אפלו ראו עדים עתה בידו, נאמן לומר: לקוח הוא בידי. וכן אפלו דברים העשויים להשאיל ולהשכיר, או שאין עשויים להשאיל ולהשכיר, אלא שיש עדים שבאו לידו בתורת שאילה, ואין עדים שראו עתה בידו, יכול לומר: החזרתים לך, או: לא היו דברים מעולם, אם אין עדים שמסרם לידו. אבל דברים העשויים להשאיל ולהשכיר, ויש עדים שראוהו עתה בידו, אינו יכול לומר: לקוח הוא בידי, או: החזרתים לך.

יט. דברים העשויים להשאיל ולהשכיר, להרמב"ם הינו פלים שתחלת עשייתם להשאיל ולהשכיר. ולהרי"ף ור"ת כל כלי שמקפידים עליו להשאילו מפני חשיבותו או שמתקלקל, הוא דבר שאין דרכו להשאיל ולהשכיר. ושאר כל הפלים, דרךן להשאיל ולהשכיר, והוא שיהיה זה שהחפץ בידו

נשבע, אין שומעין לו, דחשיבן שמא עיניו נתן בו. ואם היה דבר שכל מינו שוה ומצוי בשוק לקנות כמותו באותן הדמים שרוצה לשלם, הרי זה משלם ואינו נשבע. במה דברים אמורים, כשהשבועה מטלת על המלוה לבד ואין על הלואה שום שבועה. אבל בזמן שהלוה נשבע כמה היה שוה, כדי לטל או לפטר, או לא ינצל המלוה לעולם מלשבע שאינו ברשותו, אפלו אם ירצה לשלם והוא דבר המצוי לקנות, דחשיבן שמא יוציא את המשכון אחר שבועת הלואה, ונמצא שם שמים מתחלל:

טז. המלוה את חברו על טבעת שיש בו אבן, ונאבד, אם הלואה מודה שאותו שביר השלחני שוה לשלו, פשוט שנלך אחר שומת הבקאים. אבל אם טען הלואה דשלו היתה שוה יותר, והמלוה טוען ברי שלא היתה שוה אלא כזו, הרי זה מודה מקצת, ונותן לו מה שהוא מודה ונשבע על השאר. ואם המלוה אינו יודע כמה היתה שוה, והלוה טוען ברי שהיתה שוה יותר, הרי הוא נאמן, משום דהוה לה מלוה מחיב שבועה שאינו יכול לשבע. ומפל מקום צריכים בית דין לחקר היטב ולאיים על הלואה שלא ישקר לשום אותה יותר משויה:

יז. אם לא נאבד המשכון, וחלוקים בעקר הלואה, שהמלוה אומר שהלוהו סלע והלוה אומר שלא הלואה אלא שקל, אם הוא בענין שהיה המלוה יכול להחזיק במשכון ולטען: לקוח הוא בידי, או: לא היו דברים מעולם, או: החזרתיו לך, נאמן לומר שהלוה עליו עד כדי דמיו, בשבועה בנקיטת חפץ. ואפלו מת הלואה תחלה, ואחר כך מת מלוה,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן עב

שולחן ערוך

פחות, נשבע שמשכונו היה שוה כף וכף, וישלם השאר:

בג. ראובן שלוה משמעון עשרה דינרים על משכון, והיה עד אחד בדבר שידע המשכון והחוב, אבל לא ידע כמה היה החוב, ושמעון אומר שעשרים דינרין הלוה לו, אם הוציא שמעון המשכון לפני בית דין או בפני עדים קדם שנפלה הכחשה ביניהם, הדין עם ראובן, וכיון שיש כאן עד אחד, מחיבו שבועה, והרי הוא מודה לדברי העד ואינו יכול לשבע, הלכך, מחזיר המשכון, ויביא ראיה על המעות, ויטל, וישבע ראובן הסת על העשרה שהוא כופר בהם. אבל אם קדם שהוציא שמעון המשכון בבית דין גפיל המחלקת ביניהם, שמעון נאמן, ונשבע בנקיטת חפץ, ונוטל:

כד. ראובן שלוה משמעון שבועה דינרים על המשכון, ואחר כך אמר לו: פרעתך פעם שני דינרים ופעם שנית שני דינרים ופעם שלישית דינר, והשיב שמעון: איני זוכר אלא מהדינר לבד, הדין עם ראובן, מפני שגוף המשכון שלו, ונמצא כשהוא תובע משכונו שמעון משיבו איני יודע אם יש לי עליו שום דבר מספק, וכיון שכן אין שמעון יכול לתבע מספק בנכסי ראובן:

כה. התופס חפץ מחברו, וטוען שיש לו עליו עד כדי דמיו מעסק משא ומתן שביניהם, צריך לברר היאך נתתיב לו, משום דנפיש רמאי, ואולי מתוך דבריו יתברר רמאותו:

כו. מי שיש בידו משכון מחברו, ודוחקו לפדותו, ואמר לו הלה: זה המשכון שלך, לא קני, דדחויי מדחי לה:

רגיל אצל בעל החפץ, וגם שיהיה בעל החפץ רגיל להשאיל כליו לאחרים:

כז. המחזיק במשכון שלא בעדים, שאמרנו שיכול לטען עליו עד כדי דמיו, אם אינו שוה לשומת הבקאים החצי שהוא טוען עליו, ואומר: אני אטלנו בחובי לפי שהוא שוה בעיני כדי חובי, והאחר כופר שאינו חוב לו כלום, ואומר: אף על פי שאיני חוב לו אני רוצה לסלקו בדמים שהוא שוה לשאר בני אדם, הדין עם בעל הפלי:

כח. אין חזקת המחזיק מועלת לטען עליו כדי דמיו אלא בדבר שאינו יכול לילך מעצמו והוא עומד תחת יד הבעלים, כגון מטלטלים, או עבד קטן שאינו הולך ברגליו, ובהמה המשתמרת ביד הרועה, דכיון שהוא שמור ביד בעליו וזה מחזק בו, נאמן לטען עליו עד כדי דמיו. אבל עבדים גדולים ובהמה שאינה מסורה לרועה, אלא מעצמה הולכת ורועה, אינו נאמן לומר: לקוח הוא בידי, או: משכון הוא בידי, אלא כשיביא האחד עדים שהם שלו, יחזיר לו העבד ובהמה, והוא ישבע לו שלא מכר ולא משפן לו כלום, לפי שאין תפיסתן תפיסה, שמעצמם הולכים אנה ואנה, ובכל מקום ברשות בעלים הם. ואם החזיק בהם שלש שנים ויש לו עדים בכך, הרי זה נאמן, וישבע הסת שלקחן ממנו או שמסרם לו בחובו:

כט. אם המלוה כופר במשכון, ושניהם מודים בהלוואה, ישבע המלוה הסת שלא הגיח בידו משכון, והלוה ישבע הסת שהוא תופס משלו כנגד חובו או יותר. ואף על פי ששוה יותר, נפטר המלוה ממנו, שכבר נשבע עליו. ואם היה שוה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן עב

שולחן ערוך

שמשכון הוא בידו, וזה נשבע שמכרו לו. ואם רצו להפך שבועתם זה על זה, הופכים. ואם הם חולקים על ההפך, זה אומר: אני מהפכה, וזה אומר: אני מהפכה, עומד הדבר עד שיתרצו שניהם ואם לא נתרצו, שניהם נשבעים:

כט. מלוה שטוען שנאבד המשכון באנס, והלוה טוען: ברי לי שאתה מכרתו ולקחת דמיו, נשבע הלוה הסת, ונפטר:

ל. ראובן משכן משכון ביד שמעון, והלך שמעון ומשכנו ללוי או נתן לו במתנה מה שהיה לו עליו, ונאנס מיד לוי, ותובע ראובן משכנו מיד שמעון ואומר כי סלע היה שוה ולא הלוהו לו עליו אלא שני דינרים ושואל ממנו שני דינרים, ושמעון אומר שלא היה שוה אלא שלשה דינרים ואינו חייב לו אלא דינר, נמצא מודה מקצת וצריך לשבע שלא היה שוה אלא ג' דינרים, גם צריך לשבע שאינו ברשותו ושנאנס, וזה אי אפשר לו לשבע כיון שלא נאנס בידו, ולוי אינו יכול לפטרו בשבועתו שנאנס, כי יאמר: לא מהימן לי לוי, הלפך, הוה לה שמעון מחיב שבועה ואינו יכול לשבע, ומשלם. וכן הדין אם נפתח המשכון ויש מחלקת ביניהם כמה שעור פחיתותו, ומודה שמעון שנפתח ואינו יודע אם היה באנס אם לאו, הוה לה מחיב שבועה ואינו יכול לשבע, ומשלם. ואם רצה להחרים על כל אדם שיודע שמשכנו אינו שוה כמו שטוען, הרשות בידו. ואם יש עדים ששמרו לוי כראוי ונאנס ממנו, נפטר שמעון. ואפלו אין עדים, אם דרך ראובן להפקיד פקדונותיו ביד לוי, ישבע לוי שאינו ברשותו ושנאנס ממנו, ונפטר שמעון:

כז. משכון שנפתח דמיו ביד המלוה, וטוען הלוה: ברי לי שנפתח מחמת שנקב או אכלוהו עכברים או עש, אם טוען המלוה ששמרו במקום שמשתמר מעכברים ורקבון ונערו כראוי, אם כן אנוס הוא, ונשבע הסת שהוא כדבריו, ונפטר. ואם מודה שלא שם אותו במקום המשתמר מעכברים, או לא נערו כראוי, חייב לשלם הפחת. ואם יש מחלקת ביניהם, זה אומר: נפתח כף וכף, וזה אומר: לא נפתח כל כף, אם הלוה מודה שמתחלה לא היה שוה אלא כדי החוב, כגון שהלוהו עשרים והיה שוה עשרים ועתה שוה עשרה, והמלוה אומר: שמתחלה לא היה שוה אלא ט"ו, ושואל ממנו חמשה, נשבע הלוה הסת, ונפטר. ואף על פי שהוא מודה מקצת, שהרי המשכון הילך הוא. אבל המלוה אינו נשבע, שהרי גם מתחלה לא היה שוה אלא כדי חובו. ואם מתחלה היה שוה יותר מכדי החוב, כגון שטוען הלוה שהיה שוה שלשים והלוהו עשרים ועתה אינו שוה אלא ט"ו, ושואל ממנו עשרה, והמלוה אומר שלא היה שוה אלא כ"ה ואין לו לתן אלא חמשה, נשבע המלוה שלא נפתח אלא עשרה, ומנכה לו חמשה מתוכו, והשאר גובה מהמשכון, שהוא נאמן בשבועה עד כדי דמיו. וכל שכן אם אפלו אחר שנפתח שוה כדי החוב, והם חלוקים בפחת, או שאמר המלוה: איני יודע כמה נפתח, שנשבע המלוה שבועת הסת, ונפטר:

כח. מלוה אומר: סלע הלוייתך עליו וג' דינרים היה שוה ויש לי אצלך דינר, ולוה אומר: מכרתי לך בשלשה דינרים ולא נתת לי המעות, ותובע אותו בהם, שניהם נשבעים שבועת הסת, זה נשבע

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן עב

שולחן ערוך

המוריש, וטוען היורש שהמשכון נאנס מיד
מורישו, ותובע המעות, נשבע הנתבע הסת שלא
החזיר לו המשכון, ושהיה שוה כנגד חובו, ויפטר:

לה. ראובן הניח משכון ביד שמעון, ומת שמעון
והניח בנים קטנים, ובא ראובן לשאל משכונו מיד
יורשי שמעון, ואומר שהוא ממשכן ביד אביהם
בחמשים, וטוענים היתומים שאביהם צוה שהוא
ממשכן במאה, החמשים שראובן מודה, יתן מיד
ליתומים, והחמשים האחרים יתן ביד השליש, עד
שיגדלו היתומים וישבעו שבועת היורשים שלא
פקדנו אבא וכו', ונוטלים החמשים מיד השליש.
במה דברים אמורים, כשהיה המשכון שוה מאה,
ואם לאו, אין עליו לתת אלא כפי דמיו, ועל
השאר ישבע הסת. במה דברים אמורים, שאין
המשכון מדברים העשויים להשאיל ולהשפיר. אבל
אם הוא מדברים העשויים להשאיל ולהשפיר, אינו
משלם אלא החמשים, ואפלו אם המשכון שוה
יותר, שהוא נאמן במגו שהוא שאול בידו:

לו. משכונו של ישראל ביד הגר, ומת הגר ואין לו
יורש, ובא אחר והחזיק בו, מוציאם אותו מידו
ומחזירים אותו לבעליו, שפיון שמת הגר פקע
שעבודו:

לז. וכן הדין אם יש לו שטר משכונא על קרקע
של ישראל ומחזקת בידו, ומת, ובא ישראל אחר
והחזיק בה, לא עשה כלום, שמיד שמת הגר פקע
שעבודו וברשות בעליה עומדת:

לח. נכרי שהלוה לישראל על המשכון ונפל ממנו,
ומצאו ישראל, חייב להשיבו לישראל. ויש מי
שאמר, שהוא הדין למעות שהלוה לישראל לנכרי

לא. ראובן שאל שמעון משכון שמשפן בידו,
השיב שמעון: בנד הקטן בא ושאל אותו בשמד
ונתתיו לו, וראובן אומר שלא בא לידו, שמעון
פושע הוא, שמסרו ליד בן ראובן, אפלו אם היה
גדול, שהמשכון או משאיל הפץ לחברו צריך
להחזיר לידו:

לב. ראובן היה לו מעות ביד שמעון, ובקש ממנו
לוי שילוה אותם לו, ונתרצה להלוותם ונתן לו
בהם משכון, ושלח ראובן פתב לשמעון שיתן
המעות ללוי, ונתנם לו, ונאבדו המשכונות ביד
ראובן, דין מלוה על המשכון יש לו ונתחייב ראובן
בשמירת המשכונות. ומיהו, לא נתחייב בשמירתם
עד שיגיעו המעות ליד לוי, ואם נאבדו המשכונות
קדם לכן, פטור ראובן. לפיכך, אם ישבע ראובן
שנגנבו קדם שבאו המעות ליד לוי, יחזיר לו לוי
מעותיו. ואם הוא מספק, אין מוציאין המעות מיד
לוי:

לג. ראובן תובע ללוי ספרים שמשפן לשמעון,
ואמר שמעון המחהו אצל לוי לתת אותם לו
כשיתן לו המעות, וכשהוציא לוי הספרים לתתן
לראובן, אומר שנפחתו ונפסדו בידו, ותבעו לשלם
לו הפחת, ולוי אומר: ממי שקבלתי הספרים הוא
הרשני ללמד בהם כל זמן שיהיו ברשותי, פיון
שלוי היה יודע שהספרים של ראובן, אף אם
הרשהו שמעון ללמד בהם לא היה לו לשמע לו,
ולפיכך חייב לשלם לראובן כל מה שנפחתו
הספרים בתשמיש שנשתמש בהם:

לד. יורש שהוציא שטר שיש למורישו כך וכך
ממון אצל פלוני, ויש לאותו פלוני משכון ביד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן עג

שולחן ערוך

שנים, נאמן המלוה בשבועת הסת, ושקיל מאה
דקא תבע, מפירי דארעא:

מג. המלוה את חברו על המשכון, ופרעו, ואמר
לו: תן לי משכונני, אומר לו: לך עתה ובא למחר
ואחזירנו לך, ונגנב המשכון, אם נגנב קדם הזמן
שקבע לו לבא בשבילו, חייב המלוה. ואם נגנב
אחר הזמן שקבע לו לבא בשבילו, פטור. לפיכך,
אם יש עדים ללוה שבא בזמן שקבע לו ולא נתנו
לו, חייב. ואם אין עדים, ישבע המלוה שלא בא
בזמן שקבע לו, ופטור:

מד. ראוהו שהיה לו משכון ביד גוי המלוה
ברבית, ושמעון הצרך למעות, ובקש מראובן
שירשהו ללוה ממנו על אותו משכון, ועשה כן,
ונשרף המשכון ביד גוי, פטור שמעון מלשלם
לראובן דמי המשכון:

מה. אם המשכון הוא בעין ואינו שוה שעור
מעותיו, יכול המלוה לכפו לפרע מעותיו:

סימן עג

כמה זמן סתם הלוואה, וכמה פרטי דיני הלוואה, ובו
כ' סעיפים:

א. המלוה את חברו, סתם, ולא קבע לו זמן,
במקום שאין להם מנהג, יש לו זמן שלשים יום,
שאינו יכול לתבעו קדם, בין במלוה בשטר בין
במלוה על פה, בין במשכון בין בלא משכון. ואם
התנה שיתבע כל זמן שירצה, יש לו לתבעו אפלו
ביומו. אבל שאלה סתם, זמנה לאלתר, ויכול
לתבעו מיד:

על משכון ונפלו המעות מהנכרי ומצאם ישראל,
יחזיר לישראל:

לט. משכוננו של גר ביד ישראל, ומת הגר, ובא
אחר והחזיק בו, זה קנה כנגד מעותיו שהיה הגר
חייב, וזה קנה השאר. במה דברים אמורים, כשהיה
המשכון בחצר שאינה משתמרת, ולא היה המלוה
בחצרו בשעת מיתת הגר. אבל אם היה המלוה
בחצרו, או אפלו לא היה בחצרו, והמשכון בחצרו
המשתמרת, זכה לו חצרו בכל המשכון. ראוהו היו
בידו משכונות ומת שמעון, ויורשיו תובעים
המשכונות, וראובן טוען: אותם המשכונות אני
תופס מפני שאמר לי לוי שתפי ששמעון חייב לו
מדמי השתפות, ורוצה לשבע לוי על משכונות
אלו, אין בדבריו כלום, מאחר שאינם בידו:

מ. משכוננו של גוי ביד ראוהו, ואמר לה ראוהו:
תן לי מעותי, אמר לו הגוי: תמשכן אותו
לישראל אחר, והלך ראוהו ומשכנו לשמעון, ונתן
לו המעות שהגוי חייב לו, ומת הגוי, והמשכון
שוה כפלים מהחוב, זכה שמעון בכל המשכון:

מא. משכוננו של גוי ביד ראוהו, והפקידו ראוהו
ביד שמעון, ומת הגוי, יש להסתפק אם זכה
שמעון במה שהמשכון יותר מהחוב:

מב. המחזיק בקרקע חברו ואוכל פרותיו, וטוען פי
במשכונא ירד בו והיה לו שטר ממאה דינרים
שהלוה עליו ועכשיו נאבד ממנו, והלה טוען שלא
היה כי אם מחמשים דינרים, אם לא החזיק בו
המלוה שני חזקה, הלוה נאמן וישבע פדין מודה
מקצת, ונוטל קרקעו. אבל אם החזיק בו שלש

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן עג

שולחן ערוך

ו. הנשבע לחברו לפרעו קדם שיצבר זמן פלוני,
אף על פי שלא תבעו בתוך הזמן, עדין השבועה
במקומה עומדת:

ז. הנשבע לפרע לחברו ביום פלוני, וארע אותו
יום בשבת, חיב לפרעו קדם אותו יום. ואם לא
פרעו קדם, צריך לתן באותו יום משכון, וישומו
אותו, ויתננו לו בתורת פרעון:

ח. הנשבע לחברו לפרעו ביום פלוני, והגיע הזמן
והמלוה איננו בעיר, הוא פטור עד שיבא המלוה
או שלוחו, אבל צריך שיהיו המעות בידו באותו
יום, ואינו רשאי להוציאם:

ט. הנשבע לפרע בראש חדש אדר, חיב לפרע
ביום החדש הראשון:

י. מי שיש לו שטר על חברו לזמן, ובא בתוך
הזמן לבית דין ואמר: מצאתי מנכסי פלוני ואני
ירא שאם יבואו לידו יכריחם ממני ולא אמצא
מקום לגבות חובי, אם רואה הדין שום אמתלא
לדבריו שלא יוכל לגבות חובו כשיגיע הזמן,
מצוה על הדין לעכב הממון עד שיגיע זמן השטר.
וכן הדין בלוה לזמן ובתוך הזמן רואה המלוה
שהלוה מבזבז נכסיו ואין לו קרקע, או שהלוה
רוצה לילך למדינת הים, ותובע המלוה את שלו
או שיתן לו ערב, שומעין לו:

יא. הקונה שדה מחברו ויצאו עליה עסיקין ובא
לבית דין וטוען: חושש אני שמא תצא השדה מידי
ותאבד ממונך ולא אמצא לך קנה באותו מומן
קרקע כדי שאטרף אותו, שומעין לו:

יב. לאחר שעבר הזמן שקבע לו, או ל' יום במלוה
סתם אם הלוחו על משכון סתם, יכול למכרה על

ב. המלוה את חברו וקבע לו זמן לפרעו, אף על
פי שלא קנו מידו, אינו יכול לתבעו קדם הזמן,
בין במלוה על פה בין במלוה בשטר, בין במשכון
בין שלא במשכון, בין שמת מלוה, בין שמת לזה
אם יורשיו אמודים בנכסים כמוהו. טען המלוה
ואמר: היום סוף הזמן שקבעתי, והלוה אומר: עד
עשרה ימים קבעתי, הלוה נשבע הסת. ואם היה
שם עד אחד שהיום סוף זמנו, הרי זה נשבע
שבועת התורה:

ג. זה אומר: חמשה ימים נשאר מהזמן, וזה אומר:
עשרה, ואמרים למלוה: המתן עוד עד סוף
החמשה, ואז ישבע הסת שנשאר עוד חמשה ימים:

ד. במה דברים אמורים, במלוה על פה בלא
משכון. אבל אם היתה מלוה בשטר, או על
המשכון, וטען המלוה שלא קבע לו זמן או שהיום
סוף זמן שקבע לו, ישבע המלוה הסת ויגבה חובו
מיד:

ה. ראובן נשבע שלא למכר משלו לפרע שום חוב,
ואחר כך נשבע לפרע לשמעון לזמן פלוני,
וכשהגיע הזמן טוען אין לי מעות, וכבר נשבעתי
שלא למכר משלי לפרע שום חוב, אם חוב שמעון
קדם לשבועה שלא למכר משלו, לא חלה
השבועה, ומכין אותו עד שתצא נפשו אם אינו
רוצה לפרע. ואם השבועה קדמה לחוב שמעון,
נמצאת השניה שבועת שוא, ומכין עליה מפת
מרדות. ואם מתוך אימת המלקות יתחרט ומצא
פתח לשבועה ראשונה, יתירוהו לו, ומכר, ויקים
שבועה שניה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן עג

שולחן ערוך

טז. המוכר משכון שבידו על פי שלשה הדיוטות בקיאים בשומא, אינו רשאי ללקחו לעצמו. ואם מוכרו על פי בית דין ממחים, יש מי שאומר שרשאי ללקחו לעצמו:

יז. המלוה את חברו על המשכון, על מנת שאם לא יפדנו לזמן פלוני, שייגבה כדי חובו מהמשכון והמותר יהיה מתנה מעכשיו, הוי אסמכתא. ואם התנה עמו שאם לא יפדנו לזמן פלוני יהיה מחלט, הוי גמי אסמכתא. ואם אמר לו: קנה מעכשיו אם לא אפדנו עד זמן פלוני, יש מי שאומר דלא הוי אסמכתא, ושם הל' טוען: לא יצא מפי "קנה מעכשיו", נאמן המלוה בשבועה מי שיש בידו משכון מחברו, וכשהגיע הזמן אמר לה: צא ומכרו, והלך ומכרו, ואחר כך בא הל' לבטל המכר ואמר שלא כון אלא לדחותו, אין בדבריו כלום, והמכר קיים:

יח. אמר המלוה ללוה: אין נותנין במשכון אלא עשרים זהובים, ואמר לה: תנהו, ונדמן לו דרך למדי והוליקו עמו ומכרו בשלשים, הפל ללוה, וההוצאות שהוציא להוליקו, על הל'ה, אבל שכר טרחו לא ישלם לו, פיון דבלאו הכי אית לה אורחא להתם:

יט. הבא לפדות משכונו שביד שמעון, ואמר לו: כבר מחלת לי, אין בדבריו כלום, משום דבאדם שחייב לחברו מעות שייך לשון מחילה, אבל פשיש לו ביד חברו חפץ, לא שייך לשון מחילה, אלא לשון מתנה:

כ. הבא לפדות משכונו משמעון, ואמר לו: הזהרתך לפדותו פשהגיע הזמן, ואמרת לי: לך

פי בית דין. ואם הל'ה בעיר יודיעוהו בית דין שאם לא יפרע יתנו לו רשות למכר המשכון, ואם אינו בעיר אין בית דין נוקקין לו לומר המתן עד שיבא הל'ה ויטען:

יג. ואם המשכון פלה והולך, יכול למכרו בבית דין אפלו תוך שלשים יום, בין שהיו בעליו שם בין שלא היו שם:

יד. יש מי שאומר, שאף על פי שעבר זמן הלוואה, צריך להמתין מלמכר המשכון שלשים יום אחר תביעה:

טז. מי שיש בידו משכון של חברו, לא ימכרו אלא בבית דין, רוצה לומר בית דין של שלשה הדיוטות, וישומו אותו כמה הוא שוה כמוכר בשוק, וימכרו באותה שומא, שיתנו לו רשות למכר הבקיאים בשומא. ומשיאין לו עצה למכרו בעדים, כדי שלא יאמר הל'ה שנמכר ביותר מהשומא. ואם מכרו שלא בשומא של שלשה שמאין, לא עשה כלום והמכר בטל, אף על פי שלא טעה ואם הוא בענין שאי אפשר לתחזיר המכר, פיון שמכרו שלא בשומת ג' בקיאים, אף על פי שהודיע ללוה, חייב לפרע כמו שהיה שוה בשעת המכירה, אם יש עדים שיודעים כמה היה שוה באותה עעה. ואם יאמרו שהיה שוה יותר מחובו, יפרע לו המותר. ואם אין עדים, והמלוה אומר שהיה שוה כך יותר מחובו, ישבע שהוא כדבריו, ויפרע לו. ואם אינו יודע כמה היה שוה, או אינו רוצה לשבע, ישבע הל'ה כמה היה שוה, ויפרע לו המלוה מה שהיה שוה יותר על חובו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הלוואה סימן עד

שולחן ערוך

שם אחת מכל החששות האלה וכיוצא בו, אף על פי שאין המלוה רוצה לקבל חובו קדם הזמן כדי שלא יהיו באחריותו עד שיגיע הזמן, אין שומעין לו, מפני שקביעות הזמן לתקנת הלוה היא:

ג. חוב דמשכונא, דקא אכיל מנה פרות באתרא דלא מסלקי עד שיגיע הזמן, כמו ש'לוקח פרות עד זמן דמי, ואם רצה, אינו מקבל המעות קדם הזמן אלא אם בן מניח לו הפרות לאכל:

ד. המלוה את חברו לזמן, ובא הלוה לפרעו תוך הזמן בפרוטרוט, דינר דינר, יש אומרים שאין המלוה יכול לעצב ולומר: תן לי כל חובי בפעם אחת, דאף פרעון של דינר דינר נקרא פרעון, אלא שיש למלוה תרעמת עליו. ומיהו, אם משכן לו שדהו, או אפלו שתי שדות, אינו יכול לכפו שיחזיר לו חצי המשכונא בחצי המעות:

ה. המלוה את חברו על משכון מטלטלין או קרקע ששנים יותר מחובו, ובא הלוה ואמר שיקח מהמשכונות כדי חובו ויחזיר לו את המותר, אין בדבריו כלום. והוא הדין אם אין המשכונות שוים יותר מהחוב, אינו יכול לכפו שיטלם בחובו ויחזיר לו שטר:

ו. לזה שאמר בשהגיע זמן הפרעון: אין לי מעות ולא מטלטלי אלא קרקע טל אותו בחובך, ומלוה אומר: איני חפץ בקרקע ואני רוצה להמתין עד שיהיו לך מעות ואינך יכול לכפני שאקח קרקע כיון שאיני תובע חובי עכשיו, הדין עם המלוה:

ז. המלוה את חברו על המטבע, ונפסל, אם יכול להוציאו במדינה אחרת ויש לו דרך לאותה מדינה, גותן לו ממטבע שהלוה ואומר לו: לך

ומשכנו, והבנתי שדעתך לומר שאמשכננו ברבית וכן עשיתי, תפרע הקרן והרבית, אין במשמעות לשון זה שימשכננו ברבית, ולכן לא יפרע לו אלא הקרן:

סימן עד

באיזה מקום נתנה מלוה לפרע, וסדר הפרעון, ובו סעיפים:

א. אפלו הלוהו ביישוב, יכול לתבעו במדבר ולכפו שיפרענו שם, אם יש לו כדי ספוקו עד שיגיע ליישוב וכדי לפרעו. ואם המלוה טוען: ברי לי שיש לו כדי ספוקו וכדי לפרעו, והלוה טוען שאין לו אלא כדי ספוקו, ישבע הסת. אבל אם הלוה רוצה לפרעו במדבר, אם רצה המלוה לא לקבל ממנו עד שיגיע ליישוב, מאחר שהלוהו ביישוב. ומיהו, בכל מקום ישוב יכול לכפו לקבל, אפלו אינו מקום המלוה ולא מקום הלוה ולא מקום שהלוהו, אפלו יש כמה מדברות קדם שיגיע למקומו. ושיירה חשובה מקום ישוב:

ב. קבע המלוה ללוה זמן, ורוצה הלוה לפרעו כדי שלא יעמד הממון באחריותו עד הזמן, והמלוה אינו רוצה לקבלו, אם הגיע הזמן אף על פי שהלוה ממהר לפרע חובו כדי להציל עצמו מהאנסים העתידים לבא, כמו חלוף המטבע וגזרת המסים והתשחרת הדין עמו, שאין עתה הקלקלה נראית אף על פי שעתידה לבא למחר או בו ביום לאחר הפרעון, ואין לו להשגיח על תקלת חברו. אבל אם לא הגיע הזמן, אם מצוי ונכר לעינים חלוף המטבע מיד וגזרת המסים והתשחרת, אינו יכול לכפו לקבל חובו קדם זמנו. אבל אם אין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא ושמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן עה

שולחן ערוך

תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים. במה
דברים אמורים, כשתבע מלוה. אבל אם תבעו
תפצים שוה מנה, פקדון, והלה אומר: אין לך
בידי כלום, ועדים מעידים שראו בידו, כשנתבע
מאותם תפצים שוה חמשים, החזק בפרן, והתובע
נשבע ונוטל:

ה. מנה לי בידך מהלואה פלונית ומנה מהלואה
אחרת שהלויתך בזמן אחר כך וכך, והנתבע
משיבו: אין לך בידי כלום לפי שמהלואה ראשונה
פרעתך כך וכך ומהלואה שניה פרעתך כך וכך,
ומתוך טענתם הכירו הבית דין שעדין חייב לו
מאותם שתי הלואות עשרים דינרין, הנה לה
כשנים מעידים אותו שיש בידו חמשים, שהרי
הבית דין עדים במה שהודה שנשאר עליו, וישבע
שבועה מן התורה על השאר:

ו. המודה במקצת ונתנו מיד, ואמר: אין לך בידי
אלא כך והילך, פטור משבועת התורה אבל נשבע
הסת

ז. מנה לי בידך, אין לך בידי כלום, או שטען: יש
לי בידך כנגדו פסות או כלים, או שאמר: אמת
היה לך בידי אבל אתה מחלתו או נתתו לי
במתנה, כיון שכופר בכל, פטור משבועת התורה
ונשבע הסת. ואפלו שנים מעידים שהלוהו, ואינם
יודעים שפרעו, נאמן בשבועת הסת לומר: יש לי
בידך כנגדן או מחלת לי

ח. מנה לי בידך שגולתני, והלה אומר: לא היו
דברים מעולם, משביעים אותו הסת. ואם הודה
מקצתו, או שעד אחד מעיד שגולו, משביעין אותו
שבועת התורה:

והוציאו במקום פלוני. ואם אין לו דרך לשם נותן
לו מטבע היוצא באותה שעה. וכן בכתבה:

הלכות טוען ונטען

סימן עה

אם המלוה והלוה צריכין לברר הטענות, וכל דיני
המחוייב שבועה מן התורה או מדרבנן ומי שאינו
יכול לשבע, וכל שטוען התובע והנתבע פרי
ושמא, ובו כ"ה סעיפים:

א. התובע את חברו בבית דין מנה לי בידך, בית
דין אמרים לו: ברר דברך ממה חייב לך, הלויית
אותו או הפקדת בידו או הניק ממונה, שאפשר
שהוא חושב שחייב לו ואינו חייב לו. וכן הנתבע,
אם משיבו: אין לך בידי כלום, או: איני חייב לך
כלום, צריך לברר דבריו, דשמא טועה וסובר
שאינו חייב לו, והוא חייב לו. ואפלו היה חכם
גדול, אמרים לו: אין לך הפסד שתשיב על
טענתו ותודיענו כיצד אין אתה חייב לו:

ב. מנה לי בידך, אין לך בידי אלא חמשים, חייב
לשבע מן התורה שאינו חייב לו אלא חמשים,
ונותן החמשים שהודה. ואם יש אחד שמסיעו, יש
אמרים שפוטרו משבועה, ויש אמרים שאינו
פוטרו:

ג. אם לא תבעו אדם, אלא הוא מעצמו אומר: מנה
היה לאביך בידי ונתתי לו חמשים ונשאר לו
חמשים, פטור אף משבועת הסת

ד. כפר בכל, ועדים מעידים שתחייב לו חמשים,
ישלם חמשים וישבע מן התורה על השאר, שלא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדעו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן עה

שולחן ערוך

כנגד אותו מנה, אם זה העד מעיד שלא פרעו אותו מנה, כגון שלא זזה ידו מתוך ידו, או שהוא מעיד שהוא תוף זמנו, וכן אם טען תחלה: לא היו דברים מעולם, ואחר כך הוציא עליו עד אחד, וחזר ואמר: לויתי ופרעתי, בכל אלו הוה לה מחיב שבועה ואינו יכול לשבע, ומשלם. טענו: חטפת חפץ, ויש לו עד אחד שחטפו, והוא אומר: ודאי חטפתי אבל שלי הוא, הוה לה מחיב שבועה ואינו יכול לשבע, ומשלם. מנה לי בידך, אין לך בידך אלא חמשים והשאר איני יודע, מתוך שאינו יכול לשבע, ומשלם, והתובע אינו צריך לשבע, אלא אם ירצה הלוחץ יחרים סתם על מי שנוטל ממונו שלא כדיון. אבל אם השיבו: חמשים לויתי ממך ופרעתיך וחמשים האחרים איני יודע אם לויתי אם לאו, ישבע הסת שפרע החמשים ושאינו יודע מהחמשים שתבעו בהם:

יד. לא אמרינן מחיב שבועה שאינו יכול לשבע משלם, אלא בשבועה דאורייתא. אבל אם מן התורה הוא פטור משבועה, אף על פי שמדרבנן חיב, לא מקרי מחיב שבועה:

טז. יש אומרים דלא אמרינן בשבועה הבאה על ידי גלגול מתוך שאינו יכול לשבע משלם, בין שלא היה יכול לשבע על עקר שבועה הבאה עליה גלגול וצריך לשלם, בין שיכול לשבע על עקר השבועה ושעל ידי גלגול אינו יכול לשבע. ויש אומרים שפיון שנתחייב שבועה מן התורה על הכפירה, והוא טוען על הגלגולים: איני יודע, קרינן בה שפיר מחיב שבועה ואינו יכול לשבע, ומשלם:

ט. מנה לי בידך שהלויתיך או שהפקדתי בידך, והלה אומר: איני יודע אם הלויתני או אם הפקדת בידך, ישבע הסת שאינו יודע, ופטור. ואם בא לצאת ידי שמים, ישלם. ואפלו אם טען תחלה טענת ברי אין לך בידך, וכשחיבוהו לשבע הסת חזר וטען: איני יודע אם הלויתני או אם הפקדת אצלי, נשבע הסת שאינו יודע, ופטור. מנה לי בידך שהלויתיך או שהפקדתי בידך, והלה אומר: יודע אני שהלויתני מנה או שהפקדת אצלי ואיני יודע אם החזרת לי או לאו, חיב לשלם, ואין התובע צריך לשבע אפלו שבועת הסת. אבל אם ירצה, יחרים חרם סתם על כל מי שנוטל ממונו שלא כדיון:

י. לא תבעו אדם, אלא מעצמו אומר לחברו: הלויתני, או: הפקדת אצלי, או: גזלתך, ואיני יודע אם החזרת לי, פטור. ואם בא לצאת ידי שמים, חיב לשלם. אבל אם אומר: איני יודע אם הלויתני או אם הפקדת אצלי או אם גזלתך, הואיל ובלא תביעת אדם אומר כן, פטור אף לצאת ידי שמים:

יא. אומר לה: חיב אני לך מנה, והלה אומר: ודאי לי שאינך חיב כלום, פטור, אף על פי שיודע בודאי שהוא חיב, דהוי כאלו מחל לו:

יב. מנה לי בידך שהלויתיך, והלה אומר: איני יודע אם הלויתני, ועד אחד מעיד שהלוהו, או שאמר איני יודע אם פרעתיך, הוה לה מחיב שבועה ואינו יכול לשבע, ומשלם:

יג. מנה הלויתיך והרי עד אחד, והלה אומר: כן הוא אבל פרעתיך, או שאומר לו: אתה חיב לי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן עה

שולחן ערוך

שפיון שזוכר שלוה, אינו יוצא ידי שמים עד
שיתפטר עם המלוה במה שיוכל. ובין כך ובין כך
יכול המלוה להחרים סתם על כל מי שיודע שהוא
חייב לו ואינו פורעו:

יט. טענו: איני יודע כמה הלוייתך אבל לפחות
הלוייתך שתי כסף ופרוטה, או שטענו מנה, והלוה
אומר: אמת לויתי ממך ואיני יודע כמה, יש לבית
דין לחקר ולשאל לו: אף על פי שאינך יודע
הסכום אתה יודע לכל הפחות שאתה חייב לו
פרוטה, ואם הודה הרי הודה במקצת, ומתוך
שאינו יכול לשבע, משלם. ודוקא שטענו דבר
שהוא אמוד בו. ומחרים סתם על מי שלקח מה
שאינו חייב לו. ואם אומר: אפלו בפחות משוה
פרוטה איני יודע בודאי, הרי זה נשבע הסתם
ונפטר מדיני אדם. ויש אומרים שאפלו לא
שאלוהו בית דין חייב לשלם, שהרי אין הודאתו
פחות משוה פרוטה:

כ. טענו: סבור אני שיש לאבא בידך מנה, בין
שתובע ללוה עצמו בין שתובע ליורשיו, אין לו
עליהם שבועה כלל, אלא תרם סתם. אבל אם
טענו: ברי לי שמנה לאבא בידך, אם הודה
מקצת, נשבע שבועת התורה, ואם כפר הכל,
נשבע הסתם

כא. האומר לחברו: אמר לי אבא שיש לו בידך
מנה, והלה אומר: אין לו בידי אלא חמשים, יש
אומרים שפסור אף משבועת הסתם, ויש אומרים
שחייב לשבע שבועת התורה:

טז. התובע ליורש הלוה מלוה על פה, לא שנא
אם אמר היורש: איני יודע אם לזה אם לאו, ויש
עדים שלוה, לא שנא אמר: איני יודע אם פרע
אם לא, לא שנא אמר: חמשים ידענא וחמשים לא
ידענא, פטור אפלו בלא שבועת היורשים, אלא
שמחרים סתם על כל מי שיודע שמורישו חייב לו
כלום. אבל אם הודה בחמשים וכפר בחמשים,
שאמר: חמשים חייב לך ולא יותר, הרי הוא כשאר
מודה במקצת, ונשבע שבועה דאורייתא:

יז. כל טענת ספק אין משיעין עליה כלל. ביצד,
אמר לו: כמדמה לי שיש לי אצלך מנה, או: מנה
שהלויתי לך כמדמה לי שלא פרעתני, פטור אף
משבועת הסתם, ואפלו לצאת ידי שמים אינו מחייב,
כיון שתובע אומר: שמא, והנתבע אינו מודה לו,
ואומר: ברי. וכן אם אמר לחברו: נתחייבת לי מנה
מפני שהודית לי שלקחת משלי אבל לא היתה
ההודאה בעדים, אין זה טענת ברי, שאין זה יודע
שחייב לו אלא בהודאת פיו, והודאה שלא בעדים
או אפלו בעדים ולא אמר: אתם עדי, אינו כלום,
שיכול לומר: משטה אני בך. אבל אם טען
לחברו: הודית לי מעצמך שאתה חייב לי כך וכך
ואמרתי לעדים: אתם עדי, או אתה אמרת: אתם
עדי, ואין העדים כאן, זהו טענת ברי ויכול
להשביעו הסתם שלא אמר לעדים: אתם עדי. ואם
הפכנה עליו, ישבע הטוען שהודה לו ב"אתם
עדי" ויטל:

יח. טענו שניהם ספק, כגון שטענו: הלוייתך ואינו
יודע כמה, והשיבו: אמת שהלויתני ואיני יודע
כמה, אין הנתבע נשבע אפלו הסתם, ומשלם לו מה
שברור לו יוצא בו אף ידי שמים. ויש אומרים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתורו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן עו

שולחן ערוך

לזה מנה ולזה מנה, והשאר יהא מנח עד שיבא אליהו. ויש מי שאומר, דבמלוה על פה אי לא תבעו לה תיב בכא לצאת ידי שמים:

ב. היו שנים תובעים אותו, כל אחד אומר: הלוייתך מנה, והוא אומר: לוייתי מנה מאחד מכם ואיני יודע מאיזה מכם, צריך לתן לכל אחד מנה:

ג. ואי לא תבעי לה, אלא הוא מעצמו אומר: אחד מכם הלוי לי מנה ואיני יודע איזהו, פטור אף מידי שמים. ויש אומרים שלצאת ידי שמים צריך לתת לכל אחד

בב. אומר: מצאתי כתוב בפנקסו של אבא שאתה תיב לו מנה וברור לי שהוא כתב ידו, יש מי שאומר שמשביעין אותו הסת:

בג. טענו בספק על פי העד, כגון: פלוני אמר לי שנטלת משלי מנה, והוא כופר, והביא העד, משביעו שבועה דאורייתא כאלו היה טוענו טענת ברי:

כד. האומר לחברו: מנה לי בידיך, והלוה אומר: אין לך בידי כלום, או: פרעתיה, ואמר התובע: השבע לי הסת, והשיב הנתבע: הלא יש לך שטר עלי ואמה רוצה להשביעני תחלה ואחר כך תוציא השטר הפרוע ותגבה בו, אומרים לו: הבא השטר, ואם אמר התובע: לא היה לי שטר מעולם, או: היה לי שטר ואבד, אומרים למלוה: בטל כל שטר שיש לך עליו קדם לזמן הזה ואחר כך תשביעוהו הסת, או תחרים סתם ואחר כך צא ובקש השטר:

כה. אמר הנתבע: איני נשבע עד שתבטל כל עדים שיש לך עלי מתביעה זו, אין שומעין לו:

סימן עז

דין שנים שלוו מאחד, ודין שתפין שלוח אחד לברו, וכו' י"א סעיפים:

א. שנים שלוו כאחד, או שלקחו מקח אחד, שניהם ערבים זה לזה אף על פי שלא פרשו, ואם אין נכסים לאחד מהם, גובה מחברו הכל. אבל אם יש לו נכסים, לא יתבע הערב תחלה, וגובה מפל אחד החצי שהוא מטל עליו ואם פרע אחד מהם כל החוב, חוזר וגובה מחברו חלקו:

ב. שתפין שלוח אחד מהם מאחר לצרף השתפות, השני משעבד אף על פי שלא היה עמו בקנין בשעת הלואה. ודוקא שהוא מודה שמה שלוח שתפו היה לצרף השתפות, או שיתברר הדבר בעדים, או דינם כשנים שלוו כאחד:

ג. שנים שעברו לאחד, כשיבוא המלוה לפרע מן הערב, יפרע מאיזה מהם שירצה. ואם לא היה לאחד מהם כדי החוב, חוזר ותובע לשני בשאר החוב. ובסימן קל"ב כתוב שיש חולקים בזה. ואחד

סימן עז

אחד שלוח משנים בעל פה מזה מאה ומזה מאתיים, וכל אחד תובע מאתיים, וכו' ג' סעיפים:

א. אחד שלוח משנים בכת אחת, מזה מנה ומזה ר', והודיעוהו משל מי היה המנה ומשל מי היה הר', וכשבאים לתבעו אומר כל אחד: שלי הם הר', והוא אינו יודע איזהו בעל המנה ואיזהו בעל הר', צריך לתן לכל אחד ר' אחר שישבע כל אחד. אבל אם היה מלוה בשטר, שעשו שטר עליו מחזיק ש', והודיעוהו שלאחד מנה ולאחד ר', נותן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדלו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן עח

שולחן ערוך

חלקו, אבל חלק שתפו יתן ביד בית דין, הרשות
בידו:
י. לזה משנים, ונכתב השטר בשם אחד מהם, אם
תבעו אותו שלא נכתב השטר על שמו, יכול
לדחותו ולומר: לא נתחייבתי לך כלום. איש
ואשתו שלוו מאחד, היא חייבת לפרע החצי
מכתבתה. ואם הפעל או יורשיו פרעו כל החוב,
חוזרים ונפרעים ממנה החצי. ואם הפעל קיים והיא
טוענת: אתה לקחת כל המעות אלא שאני נכנסתי
עמך בשטר, אינה נאמנת, אלא במגו דפרעתיך:
יא. ראובן היה חייב לשמעון מנה, ואחר כך בא
הוא ואשתו ולוו מלוי מנה, ונפטר ראובן, ואחר
שהגבו כתבת אשתו שהיתה מקדמת לא נשאר
כלום לבעלי חובות, והרי לוי גובה מהאלמנה
המנה, אין שמעון יכול לחזור על לוי ולגבות
ממנו, לפי שלוי לא גבה מנכסי ראובן כלום אלא
מנכסי אשתו:

סימן עח

הטוען שפרע תוך הזמן, ובו ח' סעיפים:

א. הקובע זמן לחברו, ותבעו תוך הזמן, ואמר לה:
פרעתיך, אינו נאמן, דחזקה אין אדם פורע בתוך
זמנו. ואפלו מיתמי, שמת הלוח בתוך הזמן והניח
יתומים, אפלו קטנים, נפרעים מהם בלא שבועה,
אם היה מלוה בשטר, או אפלו מלוה על פה
והעמיד אביהם בדין ונתקבל העדות בפניו,
דבמלוה על פה נמי איתא להאי דינא. ובלבד
שיש עדים בהלואה ובקביעות הזמן, שאם אין
עדים, נאמן בשבועת הסת, במגו דלא היו דברים

שערב לשנים, כשיפרע למלוה יודיעו על חוב
איזה משניהם פורע, כדי שיחזור עליו
ד. ראובן שהצטרף ללוות מנה משמעון, ולא רצה
ללותו עד שיכנסו יהודה ולוי ערבים, והעני
ראובן, וגבה שמעון כל חובו מלוי, וחזר לוי
לתבע מחצית המנה מיהודה, וטען יהודה לא
נכנסתי ערב לך אלא לראובן, ואיני חייב לך אלא
השליש, אין בדבריו כלום וצריך לפרע החצי:
ה. ראובן תבע משנים שלוו ממנו כאחד, וכפר
אחד והודה אחד, אין עדותו מתייב את חברו ואם
היו הנתבעים שלשה, והודו השנים עליו ועל
עצמן, אין האחד מתחייב ממון על פיהם. אבל אם
הוציא שטר על שלשה שיש לו אצלם כך וכך
ממון, וטענו כלם ואמרו: פרענו זה בפני זה, אם
כל אחד כתב סך ידוע בפני עצמו, ואין ביניהם
שתפות, מעידים זה על זה ואין חוששין לגומלין:
ו. שנים שלוו מאחד בשטר אחד, ומחל לאחד
מהם, לא מחל אלא חלקו, וגובה מחברו חצי
החוב:
ז. אחד שלוה משנים, ומחל אחד מהם כל החוב,
אין חלק חברו מחול:
ח. שנים שהם ערבים בשביל אחד, ופטר המלוה
את אחד מהן מהערבות, יש אומרים שיכול לגבות
כל החוב מהערב השני:
ט. שנים שהלוו או הפקידו לאחד, ובא אחד מהם
לטל חלקו, אין שומעין לו עד שיבא חברו. אבל
אם חברו בעיר, ושמע ולא בא, צריך לתן לזה
התובע הכל. ואם טען שאינו רוצה לתת לו אלא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן עט

שולחן ערוך

פי שזמנה שלשים יום, נאמן לומר: פרעתיך בתוך שלשים יום:

סימן עט

דין האומר: לא לויתי, והחלוק שבין צא תן לו או חיב אתה לתן לו, וכו' י"ד סעיפים:

א. טענו: מנה הלוייתך, וכפר בבית דין ואמר: לא היו דברים מעולם, ובאו שני עדים שלוח ממונה מנה ופרעו, והמלוה אומר: לא נתפרעתי, הרי זה חיב לשלם. ואין המלוה חיב שבועה, שהרי החזק זה כפרן. ואם לאחר שפרעו חזר ותבעו, ואמר: פרעתיך שני פעמים, אין משביעין אותו הסת על טענה זו. וכן אם הוציא עליו פתב ידו שהוא חיב לו, ואמר לה: לא היו דברים מעולם וזה אינו פתב ידי, אם החזק פתב ידו בבית דין או שבאו עדים שהוא פתב ידו, הרי זה החזק כפרן, ומשלם:

ב. התובע מחברו מנה, והשיב לו: יתכן שאתה חיב לי כמו כן המעות שאתה תובע ממני, יש מי שאומר דהוי כאומר: יתכן שאתה חיב לי ואיני חיב לך, והרי כפר, וכאומר: לא פרעתי, דמי:

ג. מי שהודה בבית דין שחיב לזה התובע מנה, ואחר כך אמר: גזפרתי שפרעתי לו חובו זה שהודיתי בו, והרי עדים, הרי זו עדות מועלת ועושים על פיהם, שהרי לא הכחיש עדות, ואינו כאומר: לא לויתי מעולם:

ד. אמר לו: מנה הלוייתך בפני פלוני ופלוני, ואמר לו: לא היו דברים מעולם, ובאו עדים שמנה לו, אף על פי שלא ידעו אם דרך הלואה

מעולם או לא קבעת לי זמן או כפר עבר הזמן ופרעתיך בזמנו. אם תבעו תוך זמנו ואמר לה: פרעתיך, וחזר ותבעו אחר זמנו ואמר לה: השתא פרעתיך, החזק כפרן ואינו נאמן:

ב. אם מת בתוך זמן, ובא לטרף במלוה בשטר, להרמב"ם אינו צריך שבועה, ויש אומרים שצריך:

ג. תבעו ביום שנשלם בו הזמן, ואמר לה: פרעתיך היום, אם היא מלוה על פה נאמן, שבבועת הסת, דעביד איניש דפרע ביום משלם זמנה. ואם היא מלוה בשטר, דינו כמלוה בשטר שלא קבע לו זמן:

ד. ויש אומרים דהא דאמרינן בתבעו ביום שנשלם הזמן ואמר לו: פרעתיך היום, דנאמן, הגי מלי כשתבעו בסוף היום, אבל קדם לכן, אינו נאמן. וכי אמר בסוף היום: פרעתיך תוך זמני, נאמן, במגו דפרעתיך היום:

ה. תבעו אחר זמנו, או בסוף יום שנשלם זמנו, וטען שפרעו בזמנו, נשבע הלוח הסת, ונפטור:

ו. נפטר הלוח תוך זמן, והוציאו יורשיו כתב פרעון סתם, שפרע כל חובו לראובן קדם מותו, נתבאר בסי' ע"א

ז. מי שיש לו שטר על חברו לפרעו לזמן פלוני, ואבד ממנו, ותבעו תוך זמנו, וכן אם השטר יוצא מתחת ידי אחר, וזה תובעו תוך זמנו, והלה טוען: ממני נפל ופרעתי, לא אמרינן בכי הא אין אדם פורע תוך זמנו. בסימן מ"א:

ח. הא דאמרינן חזקה אין אדם פורע בתוך זמנו, הינו דוקא בקובע זמן, אבל בסתם הלואה אף על

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן עט

שולחן ערוך

ת. כל מי שהחזק כפרן, שפגדו נוטל בלא שבועה. ואם ירצה, יחרים סתם על מי שנוטל ממונו שלא כדין:

ט. אינו מחזק כפרן, אלא אם כן כפר בבית דין ובאו שני עדים והכחישוהו. אבל הטוען: לא היו דברים מעולם, והיבוחו שבועה, וכשבא לשבע חזר וטען: פרעתי, או: איני יודע, או שטען הלוה: איני יודע, וחזר וטען: לוייתי ופרעתי, הואיל ולא הכחישוהו עדים, אלא שמדקדק בשבעתו לעשותה כתקנה, כיון ששתי הטענות באות לפטרו, ישבע שאינו יודע, ויפטור. וכן אפלו הכחישוהו עדים, אם לא היתה הכפירה בבית דין, לא החזק כפרן. אבל אם התובע אמר לעדים שפפר בפניהם: אתם עדי שטען לא לוייתי, ושחק הלה, אם חזר ואמר: פרעתיך קדם לכן, אינו נאמן. אבל אם אמר: פרעתיך אחר כך, נאמן:

י. מנה לי בינך, אמר לו בפני עדים: הן, למחר אמר לה בפני בית דין: תנהו לי, אמר לו: נתתיו לך, נשבע הסת, ונפטור. אבל אם אמר לה: מעולם לא היה לך בידי, והעידו עדים שהודה לו, החזק כפרן, שכבר הודה שהיה לו בינו, והודאתו כמאה עדים דמי. אם אמר לה: אין לך בידי, סתם, לא החזק כפרן, שיכול לתקן דבריו הראשונים ולומר: אין לך בידי שאמרתי הינו לומר שפרעתי לך. והוא הדין אם אמר: איני חייב לך, או: שקר אתה טוען, שיכול לתקן דבריו:

יא. אמר לו: מנה הלוייתיך בצד עמוד פלוני, השיבו: לא עברתי בצד עמוד פלוני מעולם, ובאו עדים שעבר בצדו, אבל לא ראו שהלוהו, לא

נתנם לו או דרך מתנה, החזק כפרן. ואם יטען אחר כך: דרך מתנה נתנם לי או פרעון היו, אינו נאמן. אבל אם טען תחלה: אמת שקבלתי ממך מנה אבל במתנה היו או בפרעון חובי, נאמן, כיון שאינו מכחיש העדים, ונשבע הסת, ונפטור. ואם הכמין לו עדים מבחוץ ושמעו שנתנם לו דרך הלואה, וטען זה: לא היו דברים מעולם, ודאי החזק כפרן על פי העדים. אבל אם טען: אני לא קבלתי ממנו אלא בפרעון שלי ומפני שלא הייתי יכול להוציא חובי ממנו הודיתי לו כל מה שאומר כדי להוציא חובי ולא חששתי להודות לו שהיה דרך הלואה כיון שלא ראיתי עדים, טענתו טענה, ונשבע הסת, ונפטור:

ה. טענו: מנה לי בינך, ואמר: לא היו דברים מעולם, ועדים מעידים שהלוהו, וחזר ואמר: פרעתיך, החזק כפרן לאותו ממון, ותיב לשלם, ואין המלוה צריך לשבע. ודוקא לאותו ממון החזק כפרן, אבל לא לממון אחר, ונאמן עליו בשבעתו, כשאר כל אדם:

ו. וכן אם טען: לא היו דברים מעולם, והוציא המלוה שטר בעדים שהלוהו, החזק כפרן, ואין המלוה צריך לשבע, אפלו אם אין נאמנות בשטר:

ז. וכן אם הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו, ואמר: לא היו דברים מעולם וזה אינו כתב ידי, אם החזק כתב ידו בבית דין, או שראו עדים שהוא כתב ידו, החזק כפרן, ומשלם, ואינו נאמן לומר: פרעתי, עד שיודה לו בעל דינו, או יביא עדים שפרע בפניהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א' שלא"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פ

שולחן ערוך

שפָּרְעוּ, ולא היו שם עדים שמכחישים אותו פעם
שנית, הרי זה נשבע הסת שפָּרְעוּ, ונפטר. לפיכך
היו בקיאי הדעת שבספֶּרד, כשיודה הלֹוה או
כשיתחייב שבועה בבית דין, אומר לו בבית דין:
הוּו עלי עדים שלא יפְּרַעני או שלא ישבע לי
אַלּא בפני עדים:

יד. במה דברים אמורים, דצית דינא. אבל אם יצא
מלפני בית דין בסרבנות, ושמתוהו, אינו נאמן
לומר: פָּרַעתי, וגובה אפלו ממשעבדי, לפיכך,
כותבים למלוה, אפלו בלא דעת הלֹוה:

סימן פ

כאיזו ענין טוען וחוזר וטוען, וכו' ב' סעיפים:

א. מי שטוען בבית דין טענה אחת ונתחייב בה,
אינו יכול לטען טענה אחרת שסותרת הראשונה.
אבל אם בא לתקן טענה ראשונה ולומר: כִּף
נתכוננתי, ויש במשמעותה לשון שסובל זה התקון,
שומעין לו. במה דברים אמורים, שלא יצא מבית
דין, אבל אם יצא מבית דין, אין שומעין לו,
דשמא למדוהו לטען שקר. אבל כל מה שטוען
חוץ לבית דין, יכול לחזור ולטען, אפלו לסתר
טענתו הראשונה, לפי שאין אדם מגלה טענותיו
אלא לבית דין. במה דברים אמורים שאינו טוען
וחוזר וטוען לסתר טענתו הראשונה, כשנתחייב
בדין בטענה ראשונה. אבל אם יכול לזכות בדין
גם בטענה הראשונה, יכול לחזור ולטען ולזכות
בטענה האחרת, ואף על פי שלא נתן אמתלאה
לטענה הראשונה ואף על פי שיצא מבית דין
וחוזר, יש לו לחזור ולטען ולהפך כל הטענות
שירצה, מפטור לפטור, עד שיבואו עדים אבל

החזק כפָּרָן, דמלתא דלא רמיא עלה אמר ולא
אדעתה. אמר: פָּרַעתיך בפני פלוני ופלוני, וכאו
אותם פלוני ופלוני ואמרו: לא היו דברים מעולם,
נתבאר בסימן ע':

יב. אמר לה: פָּרַעתיך מנה בסחורה פלוגית שהיה
השער שלה כִּף וכִּף, והביא הֵלָה עדים שלא
היתה שוה כל כִּף, ותובע ממנו המותר, וחוזר
וטוען: פָּרַעתיך או באותה סחורה או בדבר אחר,
החזק כפָּרָן, שבני אדם גותנים דעתם לזכר סכום
השער, לפיכך גובה ממנו המלוה מה שנשאר
מהחוב בלא שבועה. הודאה בבית דין או עדות
בבית דין, כמלוה בשטר דמי, ולפיכך, כותבים
וגותנים לבעל דינו. במה דברים אמורים, כשלא
קבל הדין עד ששלחו בית דין של ג' שהיו
יושבים מעצמם במקום הקבוע להם והביאוהו כמו
שנתבאר בסי' ל"ט, אבל ב' שבאו לדין, ותבע
אחד מהם את חברו ואמר לו: מנה לי בידך, ואמר
לו: הן, בין שאמרו: חייב אתה לתן לו, בין
שאמרו: צא תן לו, ויצא ואמר: פָּרַעתי, נאמן,
וישבע הסת שפָּרְעוּ. לפיכך, אם חזר התובע
לדינים ואמר: כתבו לי הודאתו, אין כותבים לו,
שמא פָּרַעו ויבא לגבות ממנו פעם שנית:

יג. שנים שבאו לדין, ונתחייב האחד לשני, ואמרו
לו: צא תן לו, ויצא, וחזר ואמר: פָּרַעתי, ועדים
מעידים אותו שלא פָּרַעו, כגון שלא וזה ידם
מתוך ידו, החזק כפָּרָן לאותו ממון. אבל אם אמרו
לו: חייב אתה לתן לו, ויצא, וחזר ואמר: פָּרַעתי,
ועדים מעידים שלא פָּרַעו, כגון שלא וזה ידם
מתוך ידו, לא החזק כפָּרָן, שזה נשמש מהם עד
שיחקרו דינו. לפיכך, אם חזר פעם אחרת וטען

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרח הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פא

שולחן ערוך

ה. לא מהניא טענת השטאה אלא כשתבעו והודה,
אבל אם לא תבעו, והוא הודה מעצמו, אינו יכול
לטען: משטה הייתי בך:

ו. אם כשתבעו הודה בפני ב"ד, או שהודה בפני
עדים ויחדום לעדים, בין שאמר להם הנתבע:
אתם עדי בהודאה זו, או שאמר התובע: אתם
עדים, ואמר הנתבע: כן תהיו עדים, או ששתק
הנתבע, שוב אינו יכול לומר: משטה אני בך,
אבל יכול לטען: פרעתי:

ז. הא דמהני אתם עדי, דוקא כשתבעו מנה ואמר
לה: הן, ואחר כך אמר: אתם עדי, ושתק לה.
אבל אם אמר לו: מנה לי בידך, והלה שתק,
ואמר התובע לעדים: אתם עדי, ושתק הנתבע,
אין שתיקתו פלוס, דלא הוי שתיקה כהודאה אלא
כשהודה לו תחלה ואמר לה: הן, וכשאמר התובע:
אתם עדי, שתק, אבל כשתק מתחלה ועד סוף,
יכול לומר: לא חששתי להשיבך:

ח. אמר בפני שנים: הריני מודה לפניכם שיש
לפלוגי אצלי מנה, ואמר כן דרך הודאה גמורה
ולא דרך שיחה, אף על פי שלא אמר: אתם עדי,
ואף על פי שאין התובע עמו, הרי זו עדות
גמורה, ומשלם על פיהם:

ט. הודה בפני עדים הודאה גמורה, וחזו לה סהדי
אחריו, אף על גב דליתנהו לעדי הודאה, כי אתו
עדי ראיה ומסהדי דאודי קמי הנך, תיב:

י. הודאה בפני עד אחד, הויא הודאה, בין לשבע
על פיו אם כפר, בין לפרע, אם הודה שהודה
בפניו:

מאחר שיבואו עדים ויכחישו טענתו שסמך עליה,
אינו יכול להשיאו לטענה אחרת אלא אם כן נתן
אמתלאה לטענה שסמך עליה ויש במשמעה כמו
שהשיא בזאת הטענה האחרת, והוא שלא יצא
מבית דין:

ב. יש אומרים שלאחר שכתב טענתו בשטר אינו
יכול לחזור ולטען, ואפלו בנותן אמתלאה, ואפלו
לא הכחש:

סימן פא

אם הודה מעצמו, מתי יכול לומר: משטה אני בך,
ובו ל"ב סעיפים:

א. אמר לחברו: מנה לי בידך, אמר לה בפני
עדים: הן, למחר אמר לה: תנהו לי, והשיב:
משטה הייתי בך, נאמן, וצריך לשבע שהוא
כדבריו שפונתו להשטות בו. ואפלו לא טען:
משטה הייתי בך, אלא: לא היו דברים מעולם,
פטור, דמלי דכדי לא דכירי אינשי:

ב. במה דברים אמורים, בכריא. אבל שכיב מרע
שתבעו חברו, והודה, אינו יכול לומר: משטה
הייתי בך, שאין אדם משטה בשעת מיתה:

ג. בכריא נמי, דוקא איהו גופה מצי למטען:
משטה הייתי בך, אבל אם לא טעין, לא טענינן
לה אגן. אבל לירשיו, טענינן שמא לא כון
אביהם אלא להשטות:

ד. יש מי שאומר, שאם התובע תופס ממון הנתבע
בשעת הודאתו פנגד המנה שהוא מודה לו בו, אף
על פי שיש עדים שהוא ממונו של זה הנתבע,
שוב אינו יכול לטען טענת השטאה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פא

שולחן ערוך

לשבע הסת, דדל מהכא עדים, חייב לשבע על תביעתו. אבל אם אמר לה: תן לי ק' שאמרתי בפני פלוני ופלוני שאתה חייב לי, והוא טוען טענת שלא להשביע, אף שבועה אינו צריך:

טז. לדעת האומר שאפלו היה התובע בפניהם יכול לטען טענת שלא להשביע, אפלו אמר: אתם עדי, ושתק, יכול לטען: שלא להשביע הודיתי, פיון שמעצמו הודה:

טז. יש מי שאומר, שטענת שלא להשביע אינה מועלת אלא כשמודה מעצמו, אבל אם תבעו והודה, אינו יכול לפטר בטענת שלא להשביע:

יז. אם הודה בכתב ידו שחייב לפלוני מנה, או שהודה בקנין או במעמד שלשתו, אינו יכול לפטר בטענת השטאה ולא בטענת שלא להשביע:

יח. מי שמת, ונמצא כתוב באחד משטרותיו: שטר זה חציו לפלוני, לא זכה אותו פלוני בחצי השטר. הודה בפני עדים, בלא קנין, אף על פי שאמר להם: כתבו שטר, אם לא אמר: אתם עדי, לאו הודאה היא:

יט. המוסר לחברו שטר שכתוב בו שהוא חייב לו מנה, אף על פי שלא אמר: אתם עדי, הויה הודאה:

כ. המודה לחברו בחזקת שהוא חייב לו, או מסר לו שטר בעדים, ועדים חתומים עליו, ואחר כך נתברר הדבר שטעה, לאו הודאה היא:

כא. אף על פי שהמטמין עדים, אינו עדות, וכן המודה מעצמו ועדים שומעין אותו, וכן האומר לחברו בפני עדים: מנה לי בידך, ואמר לו: הן,

יא. החביא לו עדים אחורי הגדר, ואמר לה: מנה לי בידך, אמר לה: הן, אמר לה: רצונך שתודה לי בפני עדים, והשיב לו: הייתי מודה לך בפני עדים אלא שאני מתירא שמא תכפני שאשלים לך מיד, והעדים שומעין לו כל זה, פטור:

יב. כל שראו ההלוואה, אפלו בהכמנה מעידים עליה:

יג. החביא לו עדים בכילה, ואמר לה: מנה לי בידך, אמר לה: הן, אמר לה: ערי ושכבי להו סהדי עלך, אמר לה: לא, אינה הודאה. אבל אם שתק, הויה הודאה. ודוקא פי האי גונא, דאיבעי לה לאסוקי אדעתה שיש שם עדים, דלמה אמר: ערי ושכבי להו סהדי עלך, אם לא שהיו שם, אבל אי לא בעי לה לאסוקי אדעתה, כגון שאמר: אתם עדי, וזה אינו יודע שיש שם עדים, ושתק, אין הודאתו הודאה:

יד. לא תבעו שום אדם, אלא הוא בעצמו הודה דרך הודאה בפני עדים: מנה לפלוני בידי, וכשתבעו, אמר לה: אין לך בידי כלום שלא הודיתי אלא שלא להשביע את עצמי הודיתי, נאמן. בין שהיה בריא כשהודה בין שהיה שכיב מרע. ואם כשהודה בפניהם היה התובע עמו, אינו נאמן לטען: לא הודיתי אלא שלא להשביע את עצמי. ויש מי שאומר, שאפלו היתה ההודאה בפני התובע, נאמן לטען: לא הודיתי אלא כדי שלא להשביע את עצמי. ולענין שבועה אם טען: תן לי מנה שאתה חייב לי ואם תרצה לכפר הרי פלוני ופלוני שאמרתי בפניהם שאתה חייב לי, אף על פי שהוא אומר טענת שלא להשביע את עצמי, צריך

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פא

שולחן ערוך

שמעון ולוי שתפיים, אין האחד מתחייב בהודאת חברו:

כו. האומר לחברו: מנה לך בידי הילך מהם חמשים, ולא אמר: אתם עדי, יכול לומר: משטה אני בך לגבי החמשים שעדין לא נתן לו, אבל מה שנתן, נתון:

כז. אם הודה מעצמו לפני שכיב מרע שחייב לו מנה, אינו יכול לטען טענת שלא להשביע:

כח. אמר: מנה לפלוני בידי, ולא אמר: אתם עדי, וקפץ ונשבע על הודאתו, ובא הלה ותבעו, והשיב: שלא להשביע את עצמי נתפונתי והשבועה היתה לשקר, אין שומעין לו. וכן אם יטען: שכחתי ונשבעתי והייתי סבור שהייתי חייב לו ועכשיו נזכרתי שאיני חייב לו כלום, אין שומעין לו:

כט. המודה לחברו בפני עדים: קבלתי ממך כך וכך מחוב שיש לי עליך, אין צריך לומר: אתם עדי, בין שהיא מלוה בשטר בין שהיא מלוה על פה, שאין שיהך כאן לא טענת השטאה ולא טענת שלא להשביע. והוא הדין למוחל חובו בפני עדים שאין צריך לומר: אתם עדי, וכן אין צריך לומר: כתבו:

ל. המתעסק בשל חברו, ונותן לו רוח בכל שנה, ולבסוף טען שלא היה שם רוח ורוצה לחשב מה שנתן לו בשביל קרן, אי יחייב לה רוחא באפי סהדי, אי נמי מודה לה דכי יחייב לה בשם רוחא אמר לה, לאו כל כמינה למחשב לה השתא לשם קרנא, וגבי לה כלה, אף על גב דלא אמר: אתם עדי. אבל אי יחייב לה בסתמא, משתבע דלא הוה

בכל אלו הדברים וכיוצא בהן, אומרים בית דין לנתבע: למה לא תתן מה שיש לו אצלך, אם אמר: אין לו אצלי כלום, אומרים לו: והלא אתה אמרת בפני אלו כך וכך, או: הודית מעצמך, אם עמד ושלם, מוטב, ואם לא טען, אין טוענים לו. אבל אם טען: משטה הייתי בו, או: לא היו דברים מעולם, או: שלא להשביע את עצמי נתפונתי, פטור, ונשבע הסת, כמו שנתבאר. ויש אומרים שאפילו לא אמר אלא: איני חייב לך כלום, פוטרו הדין, ותולה הודאתו במה שאדם עשוי שלא להשביע את עצמו, אף על פי שהוא לא טען בן:

כב. הודה בפני בית דין של שלשה, בין שהודה מעצמו בין שתבעו אחר והודה, אינו יכול לחזור אלא תוך כדי דבור:

כג. תבעו בחפץ פלוני, והשיב: אינו שלך אלא של פלוני, אפילו אמר בן בפני בית דין, אינה הודאה להוציא אותו פלוני מידו:

כד. ראובן שאמר לשמעון: חייב אתה מנה ללוי, ואמר שמעון: כן, ואמר ראובן: אתם עדי, הוי הודאה, וכשיבא לוי לתבעו, אינו יכול לטען לא טענת השטאה ולא טענת שלא להשביע, אף על פי שלא בא ראובן בהרשאת לוי. ולא עוד, אלא אפילו לא אמר ראובן: אתם עדי, אינו יכול לומר ללוי: משטה אני בך:

כה. ראובן שאמר לשמעון ולוי: מנה לי בידיכם, ואמר שמעון: הן, ולוי שתק, אם אמר ראובן לעדים: אתם עדי, ושתק שמעון, הוי הודאה לגבי שמעון, אבל לגבי לוי לא הויא הודאה, ואפילו היו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פב

שולחן ערוך

מועיל. והוא הדין לכל מה שיטען בו דבר שמבטל השטר, כגון אמנה, או כתבתי ללות ולא לויתי, או על תנאי נעשה ולא נתקיים התנאי, ואם אחר כך מצא המלוה עדים לקיים השטר בבית דין, הרי הוא כשאר השטרות, וגובה בו:

ב. ואם השטר מקיים, וטוען הלוה: פרעתי כלו, או מקצתו, והמלוה אומר: לא נפרעתי כלום, אם יש בו נאמנות, אינו נאמן. ואפלו אם אמר: השבע לי, אין שומעין לו, וגובה בלא שבועה:

ג. כשטוען שפרע השטר, ואמר: ישבע לי המלוה ויטל, אומרים לו: הבא מעותיו ואחר כך ישבע ויטל. ואם טען הלוה שאין לו מה לפרע, ישבע הלוה שאין לו, וכשתשיג ידו ישביע למלוה שלא פרעו, ואז יתן לו:

ד. אם החזק הלוה כפרן באותו השטר, כגון שאמר: לא היו דברים מעולם, ובאו עדים, ונתקיים השטר, וחיבוהו בית דין לפרע, שוב אינו יכול לומר: השבע לי שלא פרעתיך, אף על פי שאין בו נאמנות, שכבר הודה שלא פרעו, שכל האומר: לא לויתי, כאומר: לא פרעתי, דמי. אבל אם יחרים סתם על מי שנטל ממנו ממון שלא כדין, אין מוחין בידו:

ה. אם פשאמרו בית דין ללוה: שלם לו, ולא טען: השבע לי, אלא אמר הלוה לבית דין: מה חייב לי, אומרים: מה אתה רוצה שיתחייב לך, אם אמר: רוצה אני שישבע לי, משביעים אותו. ואם לאו, אין פותחין לו:

ו. היה המלוה תלמיד חכם, אין משביעין אותו ואין מגבין אותו. אבל אם תפס משל לזה, אין מוציאין

בה רוחא, ויחשב מה שנתן לו בקרן. ויש מי שאומר, אפלו נתן הרוח בפני עדים, אם לא אמר: אתם עדי, אפלו נתנם לשם רוח, ישבע עכשיו שלא היה רוח, וכל מה שנתן יעלה לו לשם קרן:

לא. ראובן נתן מנה לשמעון ולוי להתעסק, ועשו עליהם שטר, ונשבעו לתת לו חצי הרוח, שאל ראובן מעותיו, ונתנו לו מנה, שאל מהם הרוח, אמרו לה: כך וכך הרוחנו ולא יותר, אמר ראובן לשמעון: אתה אמרת לי שהרוחתם נ', אמר לה שמעון: לא אמרתי לך כלום, ומפני כח השטר שהיה לו עליהם ולא היה כתוב בו שום פרעון, הצרכו לתת לו מה שאמר, ועתה בא לוי ותבע לראובן מה שלקח מהם רוח שלא כדין, שלא הרויחו, הדין עם ראובן:

לב. ראובן תבע לשמעון רוח החוב שהיה עליו מפמה שנים, ואומר שהתנה עמו לתת לו רוח, ושמעון אומר שלא התנה, שמעון פטור אפלו משבועה, שאף לדברי ראובן לא היה תנאי זה בשעה שנתחייב שמעון, ואף אם אמר שמעון אחר כך: אני אתן לך רוח, דברים בעלמא הם בלא קנין, ויכול לחזור בו:

סימן פב

דין שטר (שאינו מקיים, או מקיים, שהלוה טוען):
אמנה (או) פרוע או רבית, ודין תנאי השטר
והשבועה, ובו י"ג סעיפים:

א. מלוה שהוציא שטר שאינו מקיים, ואינו מוציא עדים לקימו, והלוה מודה שכתבו, אלא שטוען: פרעתי, נאמן. ואפלו אם כתוב בו נאמנות, אינו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

בג

בג
לחודש

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פג

שולחן ערוך

והמדקדקים פותבים: והאמנתיו לומר שלא נפרעתי
ובכל עניני חוב זה. ויש מי שאומר, כמי שטוען
אמנה או רבית הוא:

יב. טען הלזה שהשטר נעשה על תנאי שאם
אקימנו אפטר, וקימתיו, ומלוה אומר שלא היה
שום תנאי בדבר, אם כתוב בו שנעשה בלא שום
תנאי, או בלא שום שיור בעולם, אין הלזה נאמן.
ואם אין כתוב בו כן, נשבע המלוה ונוטל, ואפלו
אם כתוב בו נאמנות. ואם הודה המלוה שנעשה
על תנאי, אלא שאומר שעדין לא קימו הלזה, על
המלוה להביא ראיה, ואם אין לו ראיה נשבע
הלזה הסת, ונפטר. ואם יש ללזה עדים שבתנאי
נעשה, מקבלים עדותו. ואפלו עדי השטר עצמם
נאמנים לומר שנעשה על תנאי, אפלו אם כתב
ידם יוצא ממקום אחר, ונפטר הלזה אפלו בלא
שבועה. ואם עד אחד אומר: על תנאי היה, ועד
אחד אומר: לא היה תנאי, נשבע הלזה הסת,
ונפטר:

יג. טען הלזה על השטר מקים שחציו פרוע,
והמלוה אומר: שלא נפרע ממנו כלום, ועדים
מעידים שפלו פרוע, נשבע וגובה מחצה מבני
חרי, ואם כתוב בו שהאמינו על עצמו כשני
עדים, גובה כל השטר מבני חרי, בלא שבועה:

סימן פג

דין מלוה שהודה בשטר שהוא מזוי, ובו ד'
מעיפיים:

א. אם המלוה מודה שקבל ממנו דמי השטר, אלא
שאמר שקבלם בשביל מלוה על פה שהיה לו

מידו. ואם לא תפס, והוא מעצמו רוצה לשבע כדי
לגבות את שלו, שומעין לו:

ז. אם המלוה והלזה שניהם תלמידי חכמים, יש מי
שאומר, שחוזר הדבר לכמות שהיה, ואי טעין:
אשתבע לי, אמרינן לה: זיל אשתבע לה:

ח. אם מת המלוה, ויורשיו מוציאים השטר, והלזה
טוען שהוא פרוע, נשבעים שבועת היורשים,
ונוטלים. היה המלוה חשוד, יש אומרים שהנתבע
נשבע הסת, ונפטר, ויש אומרים שהמלוה נוטל
בלא שבועה, והכי מסתברא:

ט. לא היה חשוד, ורוצה להפך השבועה על הלזה,
אין שומעין לו. ואם אמר: אי אפשר לשבע בתקנה
זו, אלא תהא תביעתי כמלוה על פה, וישבע
הלזה הסת, ואמר הלזה: מאחר שחזרת אותה הסת,
הריני מהפכה עליך, הדין עמו. ואם אמר התובע:
איני נשבע ואיני נוטל, אלא מחרים סתם, הרשות
בידו, ואין הלזה יכול לומר: או השבע וטל, או:
הוציאני מן הכלל. ואם יצא הלזה ולא רצה לשמע
החרם, אין מנדין אותו בכך, ומחרימין שלא
בפניו:

י. הוציא עליו שטר מקים, והלזה אומר: שטר מזויף
הוא, או שטען: חוב זה רבית הוא, או: שטר
אמנה הוא, או: כתבתי ללוות ולא לוית, והמלוה
עומד בשטרו ואומר שזה טוען שקר, ואמר הלזה:
ישבע ויטל, אין שומעין לו להשביעו, אלא ישלם
ואחר כך יטען על המלוה במה שירצה, ואם יודה
יחזיר לו, ואם כפר, ישבע הסת:

יא. אם טען הלזה: מחלת לי חוב שבשטר זה, יש
מי שאומר, שדינו כמי שטוען: פרעתי.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פד

שולחן ערוך

הפוגם או פוחת שטרו, או עד אחד מעיד שהוא פרוע, ובו ה' סעיפים:

א. הפוגם שטרו, לא יפרע אלא בשבועה, אף על פי שלא טען הלוה: השבע לי. כיצד, הרי ששטרו אלה וזו, וטען הלוה: פרוע פלו, והמלוה אומר: לא נפרעתי אלא מקצתו, לא יפרע את השאר, אלא בשבועה כעין של תורה. אפלו היו עדים בשעת הפרעון, או שכתב לו שובר במה שפרע. ולא אמרינן: אם איתא דפרע טפי, בעדים הוה פרע לה, כדפרעה מעקרא, או היה כותב לו שובר. ואפלו דקדק לצרף בחשבונו אפלו פחות משנה פרוטה, לא אמרינן כיון שדקדק כל כך, קושטא קאמר. ואם יש בו נאמנות, אף על פי שלא פרש בין בכלו בין במקצתו, נוטל בלא שבועה:

ב. במה דברים אמורים, כשעבר זמנו. אבל אם הוא תוך זמנו, אף על פי שפגם שטרו, יפרע שלא בשבועה, אלא אם כן טען הלוה: ישבע לי:

ג. כתוב בו פרעון ביני שיטי, לא חשוב כפוגם שטרו לחיבו שבועה. שטר שכתוב בו פרעון ביני שיטי ת' זהובים על הגרר, וטוען הלוה שפרע יותר, והמלוה גרר מקום הפרעון ותור וכתב מה שרצה, אם כתב הפרעון הוא כתב יד הלוה, הדין עם המלוה:

ד. הפוחת שטרו, נפרע שלא בשבועה. כיצד, היה שטרו אלה וזו, וטוען הלוה: פרעתיך פלו, והמלוה אומר: לא נפרעתי כלום אבל אינך חייב לי אלא ת"ק, ומה שנכתב אלה אמנה היתה בינינו, אף על פי שאין בו נאמנות, נפרע שלא בשבועה, אלא

עליו, ואין הלוה מודה באותה מלוה, נתבאר בסימן נ"ח:

ב. אם הלוה מודה בשתי הלוואות, ושתיהן עבר זמנו, ונתן לו מנה סתם, ולא פרש, והמלוה אומר שרוצה לחשב אותם בפרעון החוב שאין לו כח על הלוה כל כך, ובאחרת יש לו כח יותר, כגון שיש לו ערב, והלוה רוצה לחשב אותם בפרעון המלוה שיש לו בה ערב, כי אומר שלאותה נתפנו, אין שומעין לו ואפלו אומר בפרוש: לא אפרע לך אלא מחוב פלוני, והמלוה אומר: לא אקבלם אלא מחוב אחר, הדין עם המלוה:

ג. אם הלוה אומר: מחוב פלוני שפלוני ערב בו נתתים לך, ועל מנת כן קבלתם, והמלוה אומר: לא נטרצייתי לקבלם אלא מחוב פלוני שאין לי בו ערב, אם החוב שאמר הלוה שפרעו הוא מלוה על פה, נאמן הלוה בשבועת הסת, ונפטר הערב, אפלו היה קבלן. ואם שני החובות יש לו עליהם שני שטרות, אם לא פרעו בעדים, נאמן המלוה, במגו דלא היו דברים מעולם, ונשבע ונוטל. ואם יש בו נאמנות, נוטל בלא שבועה. ואפלו אם פרעו בעדים, ומעידים שבתורת פרעון נתנם לו, ואינם יודעים מאיזה שטר, נאמן לומר שקבלם בשביל החוב שאין לו בו ערב, ונשבע, וגובה חובו מהלוה או מהערב, ואם יש בו נאמנות, גובה בלא שבועה:

ד. הוציא עליו שטר מקים, ואמר הלוה: מזיף, או: אמנה, ואמר המלוה: כן הדבר, אבל שטר כשר היה לי ואבד, נשבע הלוה הסת, ונפטר:

סימן פד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פה

שולחן ערוך

מכרתי לך השדה אלא כדי שיהיה לי ממה לגבות חובי:

ב. אם הלוח מכר קרקע למלוח אחר שהגיע זמן פריעת שטרו, אפלו במקום שנותנים מעות ואחר כך כותבים שטר, יכול לומר לו: אלו חייב הייתי לך היה לך לטרף השדה כשמכרתיו לך:

ג. ראובן הוציא שטר על שמעון, ושמעון על ראובן מאחר לשטרו של ראובן, והגיע זמן הפרעון של ראובן קדם שלוח שמעון, יכול שמעון לומר לראובן: אלו הייתי חייב לך לא היה לך ללות ממני, אלא היה לך לפרע מחובך. ויש מי שאומר, דלא שנא באתרא דיהבי זוזי והדר כתבי שטרא, ולא שנא באתרא דכתבי שטרא והדר יהבי זוזי. ויש אומרים דהני מלי באתרא דיהבי זוזי והדר כתבי שטרא. ואפלו אם יש לראובן זבורית ולשמעון עדית, אינו יכול לומר: לויתי ממך כדי שאגבה ממך עדית ואגבה אותך הזבורית. ואם הוא באתרא דכתבי שטרא והדר יהבי זוזי, אינו יכול לומר לו: היה לך לפרע מחובך, אלא כל אחד גובה חובו. ומיהו, אם יש לשניהם עדית או בינונית או זבורית, או שיש לאחד עדית או בינונית ולשני זבורית, עומד כל אחד בשלו. וכן אם יש לזה בינונית וזבורית ולזה זבורית, עומד כל אחד בשלו. אבל אם יש לזה עדית ובינונית ולזה זבורית, זה גובה וזה גובה. ואם זמן השטר שמוציא שמעון על ראובן היה קדם שהגיע זמנו של שטר של ראובן, אז בכל ענין יעמד כל אחד בשלו, שאין יכול לומר: היה לך לפרע מחובך, שהרי עדין לא הגיע זמנו. אפלו היה ביום אחרון, כגון שראובן הלוח לשמעון בשטר לחמש שנים

אם כן יאמר הלוח: השבע לי. טען המלוח: לא נפרעתי כלום אבל אין החוב אלא ת"ק והעדים טעו וכתבו אלף זוז, הרי מודה שהעדים העידו שקר, ונשבע הלוח הסת, ונפטר:

ה. עד אחד מעיד בשטר שהוא פרוע, לא יפרע אלא בשבועה. במה דברים אמורים, כשעבר זמנו. אבל אם הוא תוך זמנו, נפרע שלא בשבועה, אלא אם כן טען הלוח: ישבע לי. עד אחד מעיד על שטר שהוא פרוע, ומת המלוח עד שלא נשבע, אין יורשין גובין אותו, והוא הדין לפוגם שטרו, ומת עד שלא נשבע:

סימן פה

הוציא שטר חוב והלה טוען שמכר לו שדהו, ובו ז' פעיפים:

א. ראובן שהוציא שטר חוב על שמעון, ושמעון הוציא שטר שראובן מכר לו שדהו אחר שהגיע זמן שטרו, ואומר: אלו חייב הייתי לך היה לך לפרע ממני ולא למכר לי שדה, אם הוא במקום שנוהגין שמי שקונה שדה נותן מעות ואחר כך כותבין לו שטר, טענתו טענה, שלא היה לו לכתב שטר המכירה אחר שקבל המעות, ונאמן הלוח לומר: פרעתי ושוכר היה לי ואבד. ואפלו שיש בו נאמנות. ואם אומר: מזיף הוא, יש מי שאומר שאינו נאמן, פיון שהוא מקים. ויש אומרים שהוא נאמן. ואם עדין לא הגיע זמן שטרו, אין טענתו טענה. ואם הוא במקום שכותבין שטר ואחר כך נותנים מעות, אף על פי שהגיע זמנו, אין טענתו טענה, שזה יאמר: לא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פו

שולחן ערוך

סימן פו

ראובן נושה בשמעון ושמעון בלוי, מוציאין מלוי
ונותנין לראובן, ובו ט' סעיפים:

א. ראובן שנושה ק' בשמעון, ושמעון בלוי,
מוציאין מלוי ונותנין לראובן, לא שנא אם נתחייב
לו כבר לשמעון בשעה שלוה מראובן, לא שנא
נתחייב לו אחר כך. ואין חלוק בזה בין מלוה
בשטר למלוה על פה, בין ששני הלויים מודים
כל אחד למלוה שלו, מוציאין מלוי ונותנים
לראובן בכל ענין שיתחייב לוי לשמעון, בין דרך
הלואה שהלוה לו, בין דרך מקח וממכר, בין דרך
שכירות:

ב. במה דברים אמורים, כשאין לשמעון נכסים
לפרע ממנו, שסדרו לו בית דין והשביעוהו ולא
מצאו לו אלא חוב זה. אבל אם יש לו במדינה זו
נכסים, אין בית דין גוזקין להוציא מזה ולתת
לזה:

ג. אף בזמן שאין לשמעון נכסים, אין ראובן יכול
לכפו שיתבע מלוי ויפרענו, שאין מטל עליו זה
הטרח, אלא על ראובן לטרח ולהוציא מלוי:

ד. יש מי שאומר, שאם מה שיש ביד לוי הם
מעות בפקדון, יכולים בית דין להתפישם ולגנש
שיפרע לראובן, דכל שיש לו מעות אינו יכול
לומר לו: טל קרקע:

ה. אין שמעון יכול למחל ללוי, ולא להרויח לו
זמן, פקע השעבוד שיש לשמעון על לוי,
ונשמעון לראובן. וכן אם אמר: שטר אמנה, או:
פרוע הוא, אינו נאמן להפסיד לראובן. ואם אחר

וביום שנשלמו הה' שנים בא ראובן ולוה משמעון
לעשר שנים, אין שמעון יכול לומר לראובן: אלו
חייב הייתי לך למה שעבדת עצמך בשביל יום
אחד, וגובה זה שלו לסוף חמש שנים וזה שלו
לסוף י' שנים:

ד. אם מת אחד מהם והניח יתומים קטנים, כל
אחד עומד בשלו, אפלו לא הניח להם אביהם
כלום, שאם יגבו מזה, אפלו מעות, חוזר וגובה
אותם מהם, אחר תקנת הגאונים שגובים משלטלי
דיתמי:

ה. אפלו היתומים קטנים, אין אומרים שהם יגבו
מיד ולא יגבה מהם עד שיגדלו, בין שתפס בתי
אביהם:

ו. שנים שיש לכל אחד מהם שטר חוב על חברו
במנה, והיה בענין שהדין הוא שיצמד כל אחד
בשלו, ומכר אחד מהם חובו לאחר, הלוקח גובה
מהלוה, וחוזר הלוה וגובה מהמוכר מבני חרי. ואם
אין למוכר נכסים, אם גבה הלוקח קרקע מזה,
חוזר וגובה ממנו, שהרי הוא משעבד לו לחובו,
ואם גבה ממנו משלטלין, אם שעבד לו משלטלי
אגב מקרקעי שקנה ושיקנה, חוזר וגובה אותם
ממנו, ואם לאו, אינו טורף ממנו כלום:

ז. ראובן נתחייב לשמעון ק"ק, ושמעון לראובן
מנה, ושמעון צמד כבר בדין עם ראובן על המנה,
ונתחייב בבית דין, ואמר שמעון: אתה חייב לי
ק"ק, תחסר מהם המנה כנגד מנה זה, השיב
ראובן: אני לא עמדתי עמך בדין על הק"ק,
וכמדמה לי שיש לי ראיות שאני פטור מהם, אם
שטרו של שמעון מקים, הדין עמו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פז

שולחן ערוך

יכפני לפרע אלא לכשארצה, אף על פי שב"ד
מכירים קצת שטענתו אמת, אם אין תנאי זה
מפרש בשטר, גובה ראובן ממנו:

סימן פז

דיני שבועת הסת ושבועת דאוריתא, ובו ל"ט
פעיפים:

א. התובע לחברו ממון או חפץ, שהיה יכול
להחזיק בו בטענת: לא היו דברים מעולם, או:
החזרתיו לך, או: לקוח הוא בידי, אם הוא מודה
מקצת, חייב שבועה מן התורה, וכן אם הוא פופר
בכל, ועד אחד מכחישו, חייב שבועה מן התורה,
אפלו אינו יודע שחייב לו אלא על פי העד, אבל
הכופר בכל, ואין עד אחד מכחישו, פטור
משבועת התורה בין במלוה בין בפקדון, אבל חייב
שבועת הסת. אפלו אמר לה: מנה לי בידיך, והלה
אומר: לא היו דברים מעולם, נשבע הסת ואפלו
מודה מקצת, אם אמר לו: הילך המקצת שאני
מודה, אינו חייב אלא הסת. ואינו נקרא הילך אלא
אם כן יהא המקצת שהוא מודה לו מוכן בידי
בפני בית דין לתנו לו מיד, אבל אם אמר: הרי
הוא בביתי ואתננו לך, לא. ואפלו אם יתן לו
משכון על מה שמודה בו, לא חשיב הילך:

ב. תבעו שני כלים, והודה לו באחד מהם, ואמר
לו: הילך, וטען התובע שנשתמש בזה שהוא מודה
לו ונפחת מדמיו, אין זה הילך. תבעו מאתים,
והודה לו במנה, והוא בעגין שלא היה יכול לכפר
באותו מנה, כגון שאותו מנה הוא מעשה בית דין,
לא מקרי הודאה במקצת:

שנתחייב לוי לראובן בבית דין הלה ופרע לשמעון,
חייב לפרע לראובן פעם אחרת. המסרב שלא לירד
לדין, או ירד לדין ונתחייב ואינו רוצה לעשות
צווי בית דין, ועכבו בית דין ממונו שבנד אחר
ועבר על מצותן והחזירו למסרב, אם לא ימצא
ממה לגבות, חייב הנפקד לתן למלוה הממון
שהחזיר למסרב:

ג. אף על פי שראובן מחה בלוי שלא יפרע
לשמעון, לא מקרי ראובן בהכי מחזק, דלא
משתעבד לוי לראובן מדרבי נתן, עד שיתברר
בבית דין ששמעון חייב

ד. מת שמעון, ונשארו יורשיו, וטוען לוי: פרוע
הוא, נשבעים היורשים שבועת היורשים וגובים
מלוי. ואם היה חוב ראובן בשטר, חוזר וגובה
מהם בשבועה. ואם לא רצו לשבע, חוזר זה
עליהם אם יש להם נכסים אחרים. ואם אין להם
נכסים אחרים, וטוענים שאין יכולים לשבע
שבועה זו, הרי אלו נשבעים הסת שאין בידם במה
לפרע חוב מורישם:

ה. ראובן הלוה לשמעון על פה, ושמעון הלוה
ללוי בשטר, ומכר לוי כל נכסיו, ובא לטרף
מלקוחות של לוי בכח השטר שיש לשמעון על
לוי, אם שמעון מודה לראובן שאינו פרוע, אינם
יכולים לדחותו ולומר: פרוע אתה משמעון ואינו
נאמן עלינו הודאתו, אלא הרי הוא טורף מהם
מאחר ששמעון מודה לו:

ו. ראובן יש לו שטר חוב על שמעון, ושמעון על
לוי אחיו, ובא ראובן לגבות מלוי, וטוען לוי: אחי
גמלני חסד והלוני להחזיק ידי, והתנה עמי שלא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פז

שולחן ערוך

שבועה אחרת שנתקנה בדורות אחרונים מחכמי
הגמרא, והוא שבועת הסת, ואף על פי שבית דין
משביעים אותה, אינה נקראת שבועת הדיינים:

ט. אלו דברים שבין שבועה דאורייתא לשל
דבריהם: מי שנתחייב שבועה דאורייתא ולא רצה
לשבע, בית דין יורדין לנכסיו ונותנים לתובע מה
שתבע, ומי שנתחייב שבועה מדבריהם ולא רצה
לשבע, אם הוא מהנשבעים ונפטרים, כגון
הנשבעים על טענת שמא או שבועת הסת, מנדין
אותו ל' יום. לא בא ולא תבע נדויו, מפני אותו
מכת מרדות, ומתירין לו נדויו, ואין יורדין
לנכסיו:

י. יש אומרים מי שחייב שבועה דרבנן, אם קדם
ותפס ולא רצה לשבע, לא מפקין מנה:

יא. ועוד יש ביניהם: שבועה דאורייתא אם הפכה
על שפנגדו ואמר לו: השבע וטל, אין שומעין לו,
אם אין הלה רוצה, וכן הנשבעין ונוטלין אף על
פי שהוא מדבריהן, אינו יכול להפכה על שפנגדו
שלא מדעת הנתבע, וכן שבועת השתפים וכיוצא
בה שבאות על הספק, אין מהפכין, שהרי זה
טוענו ספק. ומיהו, יש מי שאומר, דאי טעין:
לשתבע לי דחשיד לי בכף, הדין עמו. אבל אם
הוא מהנשבעים ונפטרים, דהינו שבועת הסת,
יכול להפכה על שפנגדו. נמצא, דאין שבועה
מתהפכת אלא של הסת בלבד, ואף הסת אין
מהפכים, אלא כשאין בה גלגול אצל הנתבע, אבל
אם יש בה גלגול, אין מהפכים:

יב. אף על פי שהנשבעים ונוטלים אינם יכולים
להפך שבועה על שפנגדן שלא מדעת הנתבע, אם

ג. אם נראה לדין שהוא מערים לומר הילך לדחות
שבועת התורה מעליו, חייב לשבע שבועת התורה:

ד. אמר לה: מנה וכלי יש לי בידך, אין לך בדי
אלא הפלי והילך, ואמר התובע: אין זה הפלי
שלי, הרי זה נשבע הסת וכולל בשבועתו שזה
כליו. ואם הודה הנתבע שאין זה כליו, אלא
שנתחלף לו, אף על פי ששווה כמו כליו, צריך
לשבע שבועה דאורייתא:

ה. אין שבועה למודה מקצת בכופר בכל ומחייב
מתוך טענתו, כגון שתבעו מנה והוא אומר: לא
ליתי, וחזר ואמר: ליתי חמשים ופרעתיך, שהחזק
כפרן לאותו ממון. וכן אין המתחייב במקצת מתוך
טענת הכפירה מחייב שבועת התורה:

ו. הודה במקצת, ועד אחד מסיעו, יש אומרים
שפוטרו משבועה ויש אומרים שאינו פוטרו:

ז. שבועה שמחייבים למי שנתחייב שבועה, היא
נקראת שבועת הדיינים, בין שהוא חייב שבועה מן
התורה, בין מדברי סופרים. ג' מיני שבועות
חייבים מן התורה: מודה מקצת, וכופר בכל שעד
אחד מכחישו, ושבועת השומרים, שטען שאבד
הדבר שהפקידו אצלו או גנב או מת או כיוצא
בו, הרי זה נשבע מספק, אף על פי שאין בעל
הפקדון יודע אם טוען אמת אם לאו:

ח. כל שבועה, חוץ מאלו השלשה, הם מדברי
סופרים, ומכל מקום הם נקראים שבועת הדיינים.
ובשל דבריהם יש שני מיני שבועות: יש מהם על
ידי טענת ודאי וכפירה, כגון שבועת שכיר ופוגם
שטרו וכיוצא בהם, ויש מהם על ידי טענת ספק,
כגון טענת שתפים ואריסים וכיוצא בהם. ויש

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחיב בית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פז

שולחן ערוך

יטענו אלא האמת, ואחר כך נתחייב אחד מהם
שבועה לחברו, יש אומרים שאינו נפטר בשבועה
הראשונה:

יז. סדר שבועת הדינים כך: הנשבע אוחז ספר
תורה בזרועו, ועומד ונשבע בשם או בכנוי,
בשבועה או באלה, מפיו או מפי הדינים. כיצד
מפיו, אומר: הריני נשבע בשם אלהי ישראל, או:
הריני נשבע במי ששמו רחום, או: במי ששמו
חנון, שאיני חייב לזה כלום. וכן אם אמר: הרי
הוא ארור לה' אלהי ישראל, או: הרי הוא ארור
למי ששמו רחום, או: למי ששמו חנון, אם יש
לזה אצלי כלום. כיצד מפי הדינים, משביעין אנו
אותך בשם אלהי ישראל, או: במי ששמו חנון,
שאין לזה בידך כלום, והוא עונה: אמן. או
שיאמרו: הרי פלוני בן פלוני ארור לה' אלהי
ישראל, או: למי ששמו חנון, אם יש לפלוני אצלו
ממון ולא יודה לו, והוא עונה: אמן:

יח. להרמב"ם, אף שבועת הסת בשם או בכנוי או
בשבועה או באלה, ואין בינה לשבועת הדינים
אלא שבועת ואמרו דשבועת הסת אינה לא בשם
ולא בכנוי, אלא בשבועה סתם או בארור:

יט. יש אומרים שבדורות אחרונים בטלו שבועה
בשם, לפי שענשה גדול, ונהגו להשביע בארור:

כ. משביעין אותו בכל לשון שהוא מבין. ויאמרו
עליו קדם שישביעוהו, ואומרים לו: הוי יודע שכל
העולם נודעזעזע בשעה שאמר הקב"ה "לא תשא"
ובכל העברות שבתורה נאמר "ונקה", וכאן נאמר
"לא ינקה" וכל העבירות שבתורה נפרעים ממנו,
וכאן ממנו וממשפחתו, ולא עוד, אלא שגורם

יאמר התובע: אי אפשר בתקנה זו שתקנו לי
חכמים, אלא הריני כשאר התובעים וישבע לי
הנתבע הסת, שומעין לו. ואם יחזר הנתבע ויהפך
השבועה על התובע, שומעין לו. ואם לא רצה
לשבע, נפטר הנתבע:

יג. ועוד יש ביניהם: דבשל תורה היה הנתבע
חשוד על השבועה, שפגגו נשבע ונטל, ובשל
דבריהם, אם היה הנתבע חשוד, פטור בלא
שבועה, כמו שיתבאר בסימן צ"ב. אבל אם רצה
התובע מחרים סתם. ועוד יש ביניהם: דבשל תורה
צריך נקיטת חפץ, והוא הדין לכל שבועה של
דבריהם חוץ משבועת הסת שאין צריך נקיטת
חפץ:

יד. כפר הפל ונשבע הסת בלא נקיטת חפץ, ואחר
כך חזר והביא עד אחד, חזר ונשבע שבועה
דאורייתא בנקיטת חפץ:

טו. חפץ זה צריך שיהיה ספר תורה. ולא יאמר:
אני נשבע בספר תורה זה, אלא יאחז הספר תורה
בידו ויאמר: אני נשבע בה! ואם לא אחז בידו
אלא תפלין, אין צריך לחזר ולהשביעו. ותלמיד
חכם, אף לכתחלה אין צריך לאחז בידו אלא
תפלין. ויש מי שאומר, דהני מלי בפעם ראשונה,
אבל מכאן ואילך הרי הוא כשאר כל אדם ובספר
תורה:

טז. צריך לשבע בשם או באחד מכל הכנויים,
ומעמד. ואם נשבע מישוב, אינו חוזר ונשבע.
ותלמיד חכם, אפלו לכתחלה מישוב, בין של תורה
בין של דבריהם, בין על טענת ודאי בין על
טענת ספק. שנים שנתעצמו בדין, ונשבעו שלא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פז

שולחן ערוך

כה. כל הטוען לחברו טענה שאפלו אם הודה לא יתחייב ממון, אף על פי שכפר אין מחייבים אותו הסת. פיצד, אמרת לתן לי מנה, להד"מ, אין משביעין אותו לא הסת ולא חרם, שאף אם הודה, אינו חייב לו כלום. אתה קללת אותי, אתה הוצאת עלי שם רע, לא היו דברים מעולם, אין מחרימין על זה, וכן כל פיוצא בזה:

כו. טענו שעשה לו דבר שאינו חייב עליו אלא קנס, אינו נשבע הסת, שאלו הודה היה פטור. אבל אם טענו שהעמידו בדין על הקנס והביא עדים וחייבוהו בית דין לשלם, והלה אומר: להד"מ, צריך לשבע הסת:

כז. מי שנתחייב שבועה בבית דין, ויצא מב"ד, ואחר זמן תבעו חברו שישבע לו, ואמר: נשבעתי, אם הוא מהנשבעים ונפטרים, נאמן. אלא אם כן התרה בו: לא תשבע אלא בפני עדים. ואם עדים מעידים שלא נשבע באותו יום שאומר שנשבע, כגון שאומרים: שלא וזה ידם מתוך ידו, התוק כפרן לאותה שבועה, ואינו נאמן לומר: נשבעתי אחר כך:

כח. נשבע הסת, ואחר כך הודה מעצמו במקצת, אם דרך תשובה הודה, שמתחרט על מה שנשבע לשקר, נפטר מהשאר, ואם הודה שלא על דרך תשובה, אינו נפסל לשבועה על פי עצמו:

כט. מי שכפר בכל, ועד אחד מכחישו, ונשבע להכחיש העד, ואחר כך הביא התובע עד אחר, מצטרף עם הראשון, ומשלם לו זה, אף על פי שנשבע עליו, ונעשה עוד תשוד על פי שנים עדים:

לפרע משונאיהם של ישראל, שפל ישראל ערבים זה לזה, כל עברות שבתורה תולים לו שנים ושלשה דורות, אם יש לו זכות, וכאן נפרעים מיד, דברים שאין אש ומים מכלים אותם, שבועת שקר מכלה אותם. אומר: איני נשבע, פוטרים אותו ונותן מה שטענו חברו. אם אומר: הריני נשבע, וחבירו תובע, העומדים שם אומרים זה לזה: סורו נא מעל אהלי הרשעים האלה ואומרים: לא על דעתך אנו משביעים אותך, אלא על דעתנו ועל דעת בית דין:

כא. אין מאימין אלא בשבועת הדינים שהיא על ידי טענה ודאית וכפירה, בין שהיתה מן התורה בין מדבריהם. אבל על שבועה שנתחייב בה בטענת ספק, בין מן התורה בין מדבריהם, וכן בשבועת הסת, אינו צריך איום, ואף על פי כן צריכים הדינים לפצר בפעלי דינים, אולי יתזרו בהם עד שלא תהיה שם שבועה כלל:

כב. כל מי שנתחייב שבועה, בין של תורה בין של דבריהם, אפלו הסת, יש לו להחרים סתם, קודם שישבע, על כל מי שטוען עליו דבר שאינו חייב בו כדי להשביעו חנם, ויענה המשביעו: אמן:

כג. כל שבועה, מן הדין בפני הלה שפנגדו ואם השביעוהו שלא בפניו, אם נשבע כתקונו ועל דעת בית דין, נפטר:

כד. הטוען את חברו טענות הרבה, אין משביעין אותו אלא שבועה אחת על הכל. נתחייב שתי שבועות על שתי טענות, קלה וקמורה, משביעין אותו בתמורה, ומגלגלין בה השאר דברים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

בג

בג
לחודש

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פח

שולחן ערוך

לת. אם נראה לדינים שהטענה מרמה, אין להשביעו:
לט. יש מי שאומר, שהמזכיר שם שמים לבטלה, שכנגדו נשבע ונוטל:

סימן פח

דיני כפירה והודאה, ושתהא ממין הטענה, ובו ל"ג סעיפים:

א. אין מודה מקצת הטענה חייב לשבע, עד שיודה לפחות בפרוטה, ותהיה הכפירה לפחות שתי מעין כסף. לפיכך, אינו חייב עד שיתבענו שתי מעין ופרוטה, והוא מודה בפרוטה וכופר בשתי מעין. אבל תבעו שתי מעין ופרוטה, והודה בשתי פרוטות, כיון שאין בכפירה שתי מעין, או אם הודה בחצי פרוטה, פטור, כיון שאין בהודאה פרוטה. שעור הפרוטה, משקל חצי שעורה של כסף נקי, ושעור שתי מעין, משקל ל"ב שעורים כסף נקי:

ב. וכן אם לא תבעו כסף, אלא מיני סחורות, והודה לו מקצת, שזמין הכפירה וההודאה, אם יש בכפירה שוה שתי מעין ובהודאה פרוטה אחת, חייב:

ג. במה דברים אמורים, כשתבעו פרות או מיני סחורות. אבל תבעו שני כלים, והודה לו באחד מהם, אין צריך שעור, אלא אפלו היו עשרה מתסין בפרוטה, תבעו שנים והודה לו באחד מהם, חייב. טענו כסף וכלים, הודה בכלים וכפר בכסף, אם יש בכפירה שתי מעין, חייב: ואם לאו, פטור. הודה בכסף וכפר בכלים, אם הודה בפרוטה, חייב:

ל. אף על פי שנשבע הנתבע ונפטר על פי בית דין, אם תפס התובע אחר כך משלו בלא עדים, וטוען שתופס על אותה תביעה שנשבע לו עליה, שלא נשבע לו באמת, הדין עם התופס, ונאמן במגו שלא תפסתי משלך כלום, ונשבע הסת, ונפטר. ואין צריך לומר, שאם הביא התובע עדים אחר שנשבע, בין שבועה דאורייתא בין שבועת הסת, שמוציאין מידו ונותנין לזה, ונעשה חשוד על פי העדים:

לא. טען שיש לו אצלו חוב בקנין או בשטר, ואבד, והוא אומר: פרעתי, או: איני חייב לך כלום, ונשבע, ואחר כך באו עדי הקנין או שהוציא השטר ונתקיים, הרי זה משלם אחר השבועה שישבע המלוה, ואינו חשוד, שהרי לא העידו שלא פרע, ולא טען הנתבע להד"מ. ואם יש נאמנות בשטר או בקנין, נוטל בלא שבועה:

לב. ראובן הוציא פסק דין על יורשי שמעון שאביהם נתחייב לו בבית דין שבועה, ואומר שלא נשבע, יחרימו במעמד היורשים שכל מי שיודע בממון זה אם הוא פרוע, שיודה:

לג. אין להשביע היכא דאכא למיחש שיתברר הדבר:

לד. התוקע בפו לחברו, לא נפטר משבועה:

לה. אין נשבעין הסת על תביעת טובת הנאה:

לו. שנים או שלשה שיש להם תביעה על אחד, ונשבע לאחד מהם, פטור מהאחרים:

לז. אין מוסרים שבועה למי שרץ אחר שבועה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פח

שולחן ערוך

בהוצאה, אלא דינר דוקא קאמר, ואפלו הודה
במטבע של חצי דינר, לא חשיב ממין הטענה:

י. הא דאמרינן שאם תבעו דינר כסף או דינר זהב
כאלו תבעו שוה דינר כסף או שוה דינר זהב, יש
אומרים דהני מלי במלוה, אבל בפקדון, דוקא
קאמר דינר זהב ולא שוה דינר. ויש מי שחולק
ואומר שדין הפקדון שוה לדין המלוה:

יא. תבעו מאה דינרים ממטבע פלוגית, והשיב: אין
לך בידי אלא חמשים ממטבע אחר, לא חשיב
ממין הטענה, אלא אם כן יאמר לו: נתתי לך
דינר זהב להחליפו במטבעות, והוא אומר: נתתים
לך חוץ ממטבע אחת, אבל בענין אחר לא מחיב,
אפלו תבעו דינר זהב והודה לו במטבע של חצי
דינר זהב

יב. תבעו שני דברים, כגון חטים ושעורים, והודה
לו באחד מהם, חייב לתן לו מה שהודה לו, ונשבע
על השאר. אבל תבעו חטים והודה לו בשעורים,
פטור אף מדמי שעורים. ויש מי שאומר, שהטעם
משום דחשיב כאלו הודה לו התובע שאינו חייב לו
שעורים, ולפיכך, אפלו יש עדים על השעורים,
פטור, דהודאת בעל דין כמאה עדים דמי. ויש מי
שאומר, דדוקא כשאמר לו: חטים הלוייתך ביום
פלוגי ובשעה פלוגית, והלה אומר: שעורים היו,
דאם איתא שהלוהו שניהם, היה טוען על שניהם,
כיון דבבת אחת הלוהו, אלא ודאי הודה שלא
הלוה לו שעורים. ואם תפס התובע דמי השעורים,
אין מוציאין מידו:

יג. הטוען לחברו: מנה הלוייתך, והלה אומר: אין
לך בידי אלא נ' וזו שנתת אותם דמים בחפץ

ד. הא דבעינן כפירה שתי מעין, דוקא במודה
מקצת. אבל כופר בכל ועד אחד מכחישו, אפלו
לא כפר אלא בפרוטה, חייב:

ה. שבועת השומרים נמי אינה צריכה שתי כסף,
אלא אפלו הפקיד אצלו פרוטה או שוה פרוטה,
וטען שאבדה, נשבע. וכל פחות משוה פרוטה אינו
ממון, ואין בית דין נזקקין לו:

ו. שבועת הסת נמי משביעין אותו אפלו על שוה
פרוטה:

ז. אין מודה מקצת חייב, עד שיודה ממין הטענה.
פיצד, תבעו כור חטים או כור תבואה, והודה לו
בלתף קטנית, פטור. אבל אם תבעו בכור פרות
והודה לו בלתף קטנית, חייב, שהקטנית בכלל
פרות:

ח. לא תבעו בדבר מסים, אלא אמר לה: שוה מנה
יש לי בידיך, מכל מה שיודה לו חשיב שפיר ממין
הטענה, שכל דבר הוא בכלל שוה. אבל אם תבעו
מנה מדבר מסים, והודה לו בשוה מנה, לא חשיב
ממין הטענה:

ט. תבעו דינר כסף או דינר זהב, כאלו תבעו שוה
דינר כסף או שוה דינר זהב, ובכל מה שיודה לו
חשיב ממין הטענה. ודוקא כשתבעו מטבע היוצא
בהוצאה, דהא אמרינן בסתמא שוה דינר קאמר,
לפי שאדם עשוי לשום כל דבר במטבע. אבל
תבעו לטרא זהב, או מטבע שנפסל ואינו יוצא
בהוצאה, לא חשיב כאלו תבעו שוה. וכן אם
תבעו דינר זהב זהב, כלומר טבועה, יש לי
בידיך, לא חשיב שוה דינר, אף על פי שיוצא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פח

שולחן ערוך

יז. תבעו חטים, והשיב שאינו יודע אם חטים חייב לו או שעורים, נשבע הסת שאינו יודע, ומשלם לו שעורים:

יח. מלא עשר כדים שמן יש לי בידי, אין לך בידי אלא עשר כדים בלא שמן, פטור, שהרי טענו והודה לו בתרסום. עשר כדים שמן יש לי בידי אין לך בידי אלא עשר כדים ריקנים, חייב שבועת התורה, שהרי טענו הכדים והשמן:

יט. מנה לי בידי הלואה, לא היו דברים מעולם ולא לויתי ממך אבל חמשים דינרים יש לך בידי פקדון, וכיצא, הרי זה מודה מקצת וישבע שבועת התורה:

כ. תבעו בחוב אביו, והודה לו בחוב עצמו, פורע חוב עצמו שהודה בו, ונשבע הסת על חוב אביו, אם טענו ודאי שהוא יודע שאביו חייב לו:

כא. ב' בעלי דינים שכל אחד תובע לחברו, ואין תביעתו של זה כתביעתו של זה, אלא אחד אומר: מנה הלוייתי, וזה מודה לו בדינר, והשני טוען: כור חטים יש לי בידי, וזה הודה במקצת וכפר לו בשאר, אם הודאתו של שני שוה כמו שהודה הראשון, פטור משבועה דאורייתא, דהא הילך הוא. אבל אם הודאתו יותר מהודאת הראשון, חייב שבועה דאורייתא. פיון שלא אמר לה בשעה שתבעו: לא היו דברים מעולם שהרי יש לך משלי כנגדו ובשבילו אני רוצה לתפסו, אלא הודה לו בדרך הודאה גמורה, מודה מקצת הוא:

כב. מי שתבעוהו מנה, והודה בחמשים, וכשבא לשבע, טען: אני רוצה לשבע אלא אשלם כל המנה וישבע לי שיש לו בידי מנה, וזה אומר: לא

פלוני והרי הוא קים, או: שהלוייתי עלי על מנת שלא להשתלם אלא מגופו, והוא הדין אפכא היכא דטעין לה דאית לה גבה חפץ פלוני דשויה אפותיקי ניהלה במנה, והלה מודה בחמשים וזו דאזפה בהלואה גרידתא, יש מי שאומר, דמה שטענו לא הודה לו, דפטור בין מתשלומין בין משבועה דאורייתא, אלא משתבע הסת, ונפטור:

יד. תבעו כור חטים, וקדם שישלם דבריו לומר: וגם כור שעורים, מהר הנתבע ואמר: אין לך בידי אלא כור שעורים, ואמר התובע: גם שעורים היה רצוני לשאל ממך, אם כמערים, שמהר להשיב קדם שיגמר זה טענתו, חייב, דחשבינן לה כאלו תבעו ככר שניהם. ואם עשה כן לפי תמו, פטור משבועת התורה אפלו אם מיד תוך כדי דבור אחר הודאתו אמר: גם אני היה רצוני לבקש ממך השעורים. אבל אם לאחר שהודה לו בשעורים אמר התובע: ודאי כדברך כך הוא שיש לי בידי שעורים אבל איני שואלם עתה, חייב לשלם לו דמי שעורים:

טו. קדם הנתבע ואמר: שעורים יש לך בידי, ואחר כך תבע התובע חטים, וכפר, הואיל והודה בשעורים קדם שיתבע החטים, אין כאן הודאה מקצת הטענה, ומשלם השעורים ונשבע הסת על החטים:

טז. וכן אם תבעו חטים והודה בהם, ואחר כך תבעו שעורים, וכפר, פיון שהודה בתביעת החטים קדם שתבעו שעורים, אינה מקצת הטענה, ומשלם החטים ונשבע הסת על השעורים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדעו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

בג

בג
לחודש

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פח

שולחן ערוך

כו. תבעו אזור גדול והודה לו בקטן, פטור. ואם
תבעו אזור של פרקים, חייב:

כז. תבעו יריעה של עשר מדות, והודה לו בשל
חמש, חייב:

כח. אין הודאה בשטר חשובה הודאה להתחייב
שבועה מן התורה על הכפירה. כיצד, תבעו מנה,
חמשים בשטר וחמשים בעל פה, לא מבעיא אם
הודה בחמשים שבעל פה וכפר בחמשים שבשטר
שאין כאן שבועה כלל אלא משלם חמשים שהודה
ושל השטר שפטר ישבע בעל השטר ויטל, אלא
אפלו אם הודה בחמשים שבשטר וכפר בחמשים
שבעל פה, אינו נשבע שבועת התורה, דשטר הוי
כמו קרקע, כיון שהוא על שעבוד קרקעות, וכשם
שאין נשבעין על שעבוד קרקעות כף אין הודאתן
מחייבת שבועה. במה דברים אמורים, בשטר שהוא
יכול לקימו, אבל אם אינו יכול לקימו, הרי הוא
כהודאה על פה, ונשבע על הכפירה שעמה. ואין
צריך לומר למלוה בשטר וטוען: שטר היה לי
ואבד, והודה הלוי ששטר עשה לו, וכפר במקצת,
או שהודה בכל השטר, אלא שאומר שקצתו פרוע,
שנשבע שבועת התורה כשאר מודה מקצת:

כט. במה דברים אמורים, בשטר שטורפים בו
מהמשעבדים. אבל כתב ידו, אפלו יש בו נאמנות,
כיון שאינו טורף בו ממשעבדים, דינו כחייב
שבועה דאורייתא, כמו במלוה על פה:

ל. ואם מסר לוה למלוה כתב ידו בפני עדים,
נתבאר בס' שדינו כשטר שחתומים בו עדים:

אשבע עד שיפרעני תחלה, הדין עם התובע שזה
צריך לשבע שבועת התורה או ישלם, אך אם
ירצה, יחרים סתם על מי שטוען עליו דבר שאינו
כן, ומשלם, ואחר שישלם יוכל להשביעו הסתם אם
נטל ממנו ממון שלא כדין:

כג. אין מודה מקצת חייב עד שיטענו דבר שבמדה
ובמשקל ובמנין, ויודה לו דבר שבמדה ובמשקל
ובמנין. כיצד, אמר לה: עשרה דינרין, או: כור
תבואה או שני לטראות משי יש לי בידך, והלה
משיבו: אין לך בידי אלא דינר, או לתך או
לטרא. אבל אמר לה: כיס מלא מעות יש לי
בידך, וזה משיבו: אין לך בידי אלא ג' דינרין,
או שתבעו מאה דינרין, וזה אומר: אין לך בידי
אלא צרור שמסרת לי ואיני יודע כמה הם כי לא
מניתים ומה שהנחת אתה נוטל, פטור משבועה
דאורייתא:

כד. אמר לה: בית מלא פרות יש לי בידך, וזה
אומר: אין לך בידי אלא עשרה כורין, או שטענו
עשרה כורין, וזה משיבו: איני יודע כמה הם כי
לא מדדתים ומה שהנחת אתה נוטל, פטור, אפלו
תבעו בית זה מלא פרות. אבל תבעו בית זה
שהיו בו פרות עד הויז מסרתי לך, והלה משיבו:
לא היו אלא עד החלון, חייב, וכגון שהרקיבו
בפשיעתו שחייב לשלם, דאם לא כן, הוה לה
הילך, ופטור:

כה. תבעו מנורה גדולה והודה לו בקטנה, פטור.
אבל תבעו מנורה בת עשרה לטרין והודה לו בשל
חמשה לטרין, חייב. ואם תבעו מנורה של פרקים,
הרי זה חייב בכל ענין:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן פט

שולחן ערוך

כָּל שְׂכָרְךָ, או קצתו, אָפְלוּ הִיָּה שְׂכָרוֹ פְּרוּטָה, ובעל הבית אומר: נתתיה, נשבע השכיר בנקיטת חפץ, כעין של תורה, ונוטל. אָפְלוּ הִיָּה שְׂכָרְךָ תוֹבֵעַ אֶת הַקָּטָן, הרי זה נשבע, ונוטל:

ג. בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים, כְּשֵׁי שְׂכָרֵי שְׂכָרוֹ וְשַׁעֲשֵׂה עִמּוֹ מְלֹאכָה. אָבֵל אִם לֹא הָיוּ שָׁם שְׁנֵי עֵדִים, מִתּוֹךְ שֵׁיכּוֹל לומר לא שכרתיה, נאמן לומר: שכרתיה ונתתי לה שכרך, וישבע בעל הבית הסת ואם הודה מקצת, ישבע שבועת התורה. וכן אם תבעו אחר זמנו, אף על פי ששכרו בעדים, המוציא מחברו עליו הראיה, ואם לא הביא ראיה, ישבע בעל הבית הסת. וכמה הוא זמנו, שכיר יום, כל הלילה שלאחריו, ושכיר לילה, כל היום שלאחריו. הביא ראיה שתבעו כל זמנו, הרי זה נשבע ונוטל כל אותו יום של תביעה. כיצד, היה עושה עמו ביום שני עד הערב, זמנו כל ליל שלישי, וביום שלישי אינו נשבע ונוטל, ואם הביא עדים שהיה תובע כל ליל שלישי, הרי זה נשבע ונוטל כל יום שלישי, אבל מליל רביעי ואילך, המוציא מחברו עליו הראיה וכן אם הביא עדים שהיה תובע והולך עד יום חמישי, הרי זה נשבע ונוטל כל יום חמישי:

ד. בעל הבית אומר: שתיים קצצתי לה, והשכיר אומר: שלשה קצצת לי, המוציא מחברו עליו הראיה, ואם לא הביא ראיה, אף על פי שכבר נתן לו שתיים או שאמר לה: הילך, הרי בעל הבית נשבע בנקיטת חפץ. בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים, כְּשֵׁי שְׂכָרוֹ בְּעֵדִים, וְלֹא יָדְעוּ כִּמָּה פֶּסֶק לוֹ, וְתָבֵעוּ בְּזִמְנוֹ. אָבֵל אִם שְׂכָרוֹ שְׁלֹא בְּעֵדִים, או שתבעו אחר זמנו, ישבע בעל הבית הסת:

לא. תִּבְעוּ: מָנָה הַלּוֹיִתִּיךָ בְּנִסָּן וּמָנָה בְּתִשְׂרִי, והודה לו באחד מהם, תשיב שפיר ממין הטענה, אף על פי שלא הלוהו באחד:

לב. שֵׁטֶר חוֹב שֶׁכְּתוּב בוֹ סְלָעִים או דינרים, סתם, מלוה אומר: תמש, ולוה אומר: שתיים, פטור משבועה דאורייתא, שאין כאן הודאה, דבלאו הודאתו מעוט סלעים שנים, ונמצא שלא הודה אלא מה שבשטר, ואין כאן הודאה. ואפלו אמר הלוה ג', שהודה לו באחד יתר על משמעות השטר, אפלו הכי פטור, משום דהוי כמשיב אבדה, דאם רצה היה אומר: שנים. לפיכך, אמר לה: מנה לה, או לאביה, בידי, ופרעתיה מחצה, והשיב זה: לא הייתי זכור אף אתה הזכרתני יודע אני שלא פרעת כלום, פטור, ואפלו משבועת הסת, שאינו אלא כמשיב אבדה:

לג. כֶּשֶׁם שֶׁהוֹדָאת מְלוֹה בְּשֵׁטֶר אֵינָה הוֹדָאת, כִּף הוֹדָאת מְלוֹה בְּקִנְיָן, וְיֵשׁ כָּאֵן עֲדֵי הַקִּנְיָן, אֵינָה הוֹדָאת, דסתם קנין לכתובה עומד ודינו כשטר. לפיכך, אמר לה: חמשים דינר יש לי בינך בקנין וחמשים בלא קנין, והודה לו באותם של קנין וכפר באחרים, נשבע הסת, ונפטר:

סימן פט

שהשכיר נשבע ונוטל, ובו ו' סעיפים:

א. כָּל הַנִּשְׁבָּעִין שֶׁבְּתוֹרָה, נִשְׁבָּעִין וְלֹא מִשְׁלָמִין. ואלו נשבעין ונוטלים השכיר, והנגזל, והנחבל, והחנוני על פנקסו, ושכנגדו חשוד על השבועה:

ב. הַשְּׂכִיר כִּיצַד, הַשְּׂכִיר שֶׁעוֹשֶׂה מְלֹאכָה אֲצֵל בְּעַל הַבַּיִת וְתָבֵעַ שְׂכָרוֹ, וְאָמַר לָהּ בְּעַל הַבַּיִת: פְּרַעַתִּיךְ

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליח
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן צ

שולחן ערוך

שהוא אמוד שמפקידים אצלו אותם דברים שטען, ויהיו אותן דברים שטען דברים שאפשר שינטל תחת הכנפים. ואם טענו דברים שאינו אמוד בהם, או דברים שאינם נטלים תחת הכנפים, יש מי שאומר, שהנתבע נשבע הסת, ונפטר, ויש מי שאומר, שאינו נשבע, אלא מחרימים על מי שכופר ממון חברו ואינו משלם לו:

ב. ראוהו עדים שנכנס למשכן את חברו, ולא ראוהו בעת שיצא, או שיצא ולא נראה תחת כנפיו כלום, ובעל הבית טוען ואומר: כך וכך נטל, אפלו אומר: מעולם לא נכנסתי, שהרי מכחיש את העדים, הרי זה פטור, שאם אומר: נכנסתי ולא נטלתי, נשבע הסת שלא נטל כלום, והולך, שאפשר שנכנס לגזל ולא גזל:

ג. הנה עד אחד מעידו שנכנס למשכנו ונטל כלים תחת כנפיו ואינו יודע מה הם, והוא אומר: לא גזלתי כלום, או שאמר: בחובי נטלתי, הואיל ואין העד יודע מהו תחת כנפיו, הרי זה נשבע שלא גזל

ד. כשם שבעל הבית נאמן לשבע ולטל, כך שומר של בעל הבית, אפלו אשתו של שומר, נשבעת שזה נטל כך וכך, ומשלם הגזלן לבעל הבית. אבל שכירו ולקטו של בעל הבית, שלא מסר להם שמירת הבית, אינם בכלל זה:

ה. כשנכנס זה למשכנו שלא ברשות, וראוהו עדים יוצא בכלים תחת כנפיו, אם לא היה שם בעל הבית שיוכל לשבע כמה גזלו, והעדים אינם יודעים כמה הוציא, אין משביעין את הגזלן, מפני שהוא חשוד על השבועה, אלא מחרימים תרם סתם

ה. הנותן טליתו לאמן, אמן אומר: ב' קצצת לי, והלה אומר: לא קצצתי אלא אחד, אם הטלית ביד האמן, והוא בענין שיכול לטען: לקוחה היא בידי, הרי האמן נשבע בנקיטת חפץ, ונוטל. ויכול לטען שקצץ בשכרו עד כדי דמיה. ואם אין הטלית בידו, או שאינו יכול לטען: לקוחה היא בידי, המוציא מחברו עליו הראיה, ואם לא הביא ראיה, נשבע בעל הבית ת בנקיטת חפץ:

ו. שכיר הבא להשבע, אין מחמירין עליו, ואין מגלגלים עליו כלל. ולכל הנשבעים אין מקלין עליהם, חוץ מהשכיר, שמקלין עליו ופותחין לו תחלה ואומרים: אל תצער עצמך, השבע וטל:

סימן צ

הנזקין נשבעין ונוטלין, (בגזן הנגזל והנחבל), ודיון המביא כלים מבית בעל הבית והוא אומר: שאולים הם, וכו' ט"ז סעיפים:

א. הנגזל כיצד, ראוהו עדים שנכנס לתוך ביתו של חברו למשכנו שלא ברשות, ולא היה כלום תחת כנפיו, וכשיצא ראוהו שהיו כלים תחת כנפיו, ואינם יודעים מה הם, ובעל הבית תובע: תן לי כך וכך שגזלתני, בין אם יאמר: כן נכנסתי למשכנך אבל לא נטלתי כלום והכלים שהוצאתי תחת כנפי שלי הם, בין אם יאמר: מעולם לא נכנסתי לבייתך לטל ממך כלום, בין אם יאמר: לא נטלתי אלא כלי זה, ובעל הבית אומר: נטלת עוד אחרים, אפלו העדים מכירים קצת הפלי, ובעל הבית טוען שהטמין יותר ממה שראו העדים, בכל אלו בעל הבית נשבע בנקיטת חפץ ונוטל כל מה שיטען, והוא שייטענו דברים שהוא אמוד בהם או

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון
כג

כג
לחודש

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן צ

שולחן ערוך

יא. מי שנכנס לביתו של בעל הבית, בפני בעל הבית, ויצא וכלים טמונים תחת כנפיו, והעדים רואין אותו, ולאחר זמן תבעו בעל הבית ואמר לה: תן לי כלים שהשאלתיך והרי העדים, והוא אומר: לקוחים הם בידי, אינו נאמן, ונשבע בעל הבית הסת על טענתו שלא מכרן ולא נתנן, ויחזירו בית דין הכלים לבעל הבית. במה דברים אמורים, בבעל הבית שאינו עשוי למכר כליו, וזה שהוציא הכלים תחת כנפיו אין דרכו להצניע, ואותן הכלים אין דרך בני אדם להצניעם, לפיכך תיב להחזיר, לפי שלא הצניעם אלא לכפר בהם. אבל בעל הבית העשוי למכר כליו, אף על פי שאין זה צנוע ואין דרך אותם הכלים להטמיןם תחת הכנפים, הרי זה נשבע הסת שהם לקוחים בידו. וכן אם יצא בהם מגלים לפני עדים, אף על פי שאין בעל הבית עשוי למכר את כליו, הרי זה נאמן לומר: לקוחים הם בידי, שמא נצטרכו לו מעות, ומכר, ובלבד שלא יהיו מדברים העשויים להשאיל ולהשכיר אבל דברים העשויים להשאיל ולהשכיר לעולם, הם בחזקת בעליהם, ואף על פי שהוציאם מגלים, אף על פי שבעל הבית הזה עשוי למכר כליו, הואיל ויש לו עדים שזה הכלי עשוי להשאיל ולהשכיר ידוע הוא לו, מוציאים אותו מיד זה על כל פנים, עד שיביא ראיה שמכרו לו או נתנו לו. ויש אומרים שאפלו בעל הבית טוען גנובים הם, דינו כטוען שאולים הם, ויש אומרים שלא אמרו אלא בטוען שאולים הם, אבל אם טוען גנובים הם, אין בעל הבית נאמן, וכן עקר. ואם החזק זה ונתפרסם לגנב, אפלו

על כל מי שנטל כלים מביתו ואינו מודה בבית דין, ואפלו אם הודה הגזלן שגזל מקצת, מתחזיר מה שהודה בלבד, שהרי אין בעל הבית טוענו טענת ודאי:

ו. העידו עדים שהיו לבעל הבית זה כף וכף כלים, וראו אחד שנכנס לביתו ויצא, ולא נכנס שם אדם אחר, וקדם שיכנס שם אדם אחר מנו אותם כלים ונמצאו חסרים, ולא היה שם מקום שיפלו בו אותם כלים, יש מי שאומר, שיטל בעל הבית בלא שבועה אותם כלים שחסרו מאותו אדם שהעידו עליו שנכנס שם:

ז. מדליק אש בשל חברו, האמינו לגזק לשבע ולטל כל מה שהוא אמוד שיהיה לו משלו או שיפקידו בידו, על הדרך שיתבאר בסימן תי"ח:

ח. מי שיש עליו עדים שמסר ממון, ולא ידעו כמה הפסידו, והנמסר אומר: כף הפסידני, והמוסר כופר במה שטענו, יתבאר בסימן שפ"ח:

ט. המזיק ממון חברו, ואינו יודע כמה הזיק, הנזק נשבע, כתקנת חכמים, ונוטל, והוא שיטען דברים שהוא אמוד בהם, כמו שיתבאר בסימן שפ"ח:

י. הפקיד אצל חברו שק צרור, ופשע בו, המפקיד אומר: חלי זהב ומרגליות היו בו, והשומר אומר: איני יודע שמא סיגים או חול היו בו, ישבע בעל הפקדון, ויטל, והוא שיטען דבר שהוא אמוד, או אמוד להפקידו אצלו. ואם אמר השומר: ברי לי שהיה מלא סיגים או חול, ישבע ויפטר. ואם אמר השומר: יודע אני שהיה בו זהב ואיני יודע כמה, נוטל המפקיד בלא שבועה. ויש אומרים שנשבע שאינו יודע, ויפטר. ויתבאר עוד בסימן רצ"ח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן צא

שולחן ערוך

שחבל בו, וזה אומר: חבל בי, וזה אומר: לא חבלתי בו, הרי זה נשבע ונוטל. ואם יש הוכחה שזה חבל בו, כגון שהיתה החבלה במקום שאי אפשר לו לחבל בעצמו, כגון שהיתה בין כתפיו וכיוצא בזה, ולא היה אחר עמהם, הרי זה נוטל בלא שבועה. ואפלו יש אחר עמהם, אי ברור לעדים שאותו אחר לא חבל בו, כאלו אין עמהם אחר דמי, ונוטל בלא שבועה:

סימן צא

חנוני נשבע ונוטל, ודין פנקסים, ובו ט' סעיפים:

א. חנוני נאמן על פנקסו. כיצד, בעל הבית שאמר לחנוני: תן לפועלים סלע, והוא מודה שאמר לו כן, או שיש עדים בדבר, והחנוני אומר: כבר נתתי להם, והפועלים אומרים: לא קבלנו ממנו כלום, שניהם נשבעים כעין של תורה, ונוטלים מבעל הבית. וצריכים שישבעו כל אחד בפני חברו, חנוני בפני פועלים, ופועלים בפני חנוני, כדי שיתבישו יותר. והוא הדין אם אמר לה: הלויני מנה ופרע לבעל חובי, זה אומר: נתתי, וזה אומר: לא קבלתי, ישבעו שניהם זה בפני זה, ויתן בעל הבית לשניהם:

ב. במה דברים אמורים, כששניהם לפניו ותובעים מבעל הבית. אבל אם מת החנוני והפועלים לבדם תובעים, או שמתו פועלים והחנוני לבדו תובע, נוטל בלא שבועה, שהרי אין בעל הבית מפסיד כלום, שהרי אינו משלם אלא תשלום אחד:

ג. במה דברים אמורים, בחנוני המקיף לבעל הבית ופורע לו כל חובותיו, ואחר כך פורע לו בעל

בעל הבית טוען גנובים הם, דינו כטוען שאולים הם:

יב. הא דבדברים העשויים להשאיל ולהשכיר בעל הבית נאמן, דוקא בשיש לו עדים שהכלים הללו היו שלו, וראו אותם עתה בידו. אבל אם לא ראו אותם עתה בידו, נאמן היוצא, במגו דהחזרתים לך:

יג. הא דאמרינן בדברים שאינם עשויים להשאיל ולהשכיר שהיוצא נאמן, דוקא בשלא ידעו עדים שבאו בתורת שאלה או שכירות. אבל אם ידעו עדים שבאו לידו בתורת שאלה או שכירות, אינו נאמן:

יד. כל זה לא מירי אלא כשהיה בעל הבית שם בשעה שנכנס זה והוציא הכלים, אבל אם ראו העדים שנכנס לרשות חברו ונטלם שלא בפניו, בכל גוונא אינו נאמן לומר: לקוחים הם בידי. לפיכך, מחזיר הכלים לבעל הבית, ואין כאן שבועה, שהרי העדים ראו מה גזל. ואחר שיחזיר, חוזר ותובע את בעל הבית בכל מה שיטען, והדין ביניהם:

טו. וכן אם חטף חפץ מחברו ואומר: בחובי נטלתי, אינו נאמן, אלא אם יש עדים שחטפו מידו או מביתו צריך להחזיר. ואם אין שם אלא עד אחד, והוא כופר, ישבע להכחיש העד, ואם אינו כופר, אלא שאומר שמשכנו בחובו, צריך להחזירו. והוא הדין לעד אחד מעידו שנכנס לרשות חברו ונטל חפץ שלא בפניו:

טז. הנחבל כיצד, ראוהו עדים שנכנס תחת ידו של חברו שלם ויצא חבול, ולא ראוהו בשעה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן צב

שולחן ערוך

ש'אומר שדינו ש'וה לדין הגדול. ו'להרמב"ם,
הפועלים נשבעין ונוטלים ממנו, אבל לא החנוני:
ט. א'מר לחנוני: תן לי בדינר פרות, ונתן לו,
והרי הפרות מנחים ברשות הרבים, והחנוני תובע
הדינר, והלוקח אומר: נתתיו לך והשלכתו לתוף
כיסף, הלוקח נשבע כתקנת חכמים בנקיטת חפץ,
ונוטל הפרות. נתן הלוקח דינר לחנוני, ובא לטל
פרות המנחים ברשות הרבים, ואמר החנוני: דינר
זה הוא דמי פרות שפכר נתתי לך והולכתם לתוף
ביתך, החנוני נשבע בנקיטת חפץ. וכן הדין בנותן
דינר לשלחני לטל מעות הצבורים ברשות הרבים,
אם הודה השלחני שמכרם ועדין לא נטל הדינר,
נשבע הלוקח בנקיטת חפץ שנתן הדינר, ונוטל
המעות. ואם לא הודה שמכרם לו, אף על פי
שמודה שלקח ממנו דינר עתה וטוען שדינר זה
דמי מעות שפכר הוליתם הלוקח נשבע השלחני
בנקיטת חפץ:

סימן צב

דין החשוד על השבועה, ובו י"ד סעיפים:

- א. החשוד על השבועה, אין משביעים אותו לא
שבועת התורה ולא שבועה של דבריהם. ואם אמר
התובע: אקבל שבועתו אף על פי שהוא חשוד,
אין שומעין לו:
- ב. נקרא חשוד, מי שנשבע לשקר, אחד שבועת
העדות ואחד שבועת הפקדון ושבועת שוא ובטוי
ואפלו עבר על חרם שהחרימו הקהל ויש אומרים
דדוקא בשבועה דלשעבר, כגון אכלתי ולא
אכלתי, שבשעה שיצאה שבועה מפיו, יצאה

הבית. אבל אם הקדים בעל הבית מעות לחנוני,
ואמר לו: תן לפועלים סלע, אם המחם אצל חנוני
במעמד שלשתם, והפועלים נתרצו, אין לפועלים
על בעל הבית כלום, והחנוני נשבע הסת ונפטר.
ואם שלא במעמד שלשתם המחם אצל חנוני,
נשבע חנוני לבעל הבית הסת שעשה שליחותו,
ונפטר, והפועלים נשבעים לבעל הבית כעין של
תורה, שלא נטלו כלום מחנוני, ונוטלים מבעל
הבית, ויש אומרים שגם זו היא שבועת הסת:

ד. יש מי שאומר, שאפלו אין החנוני טוען כרי
שנתן, אלא טוען שמצא בפנקסו שנתן לפועלים
כך וכך, הרי הוא כברי, הואיל ויש רגלים לדבר,
שהרי צוהו בעל הבית לתת לפועלים:

ה. יש לדון על פי פנקס של אדם שרגיל לכתב בו
עניניו, ואפלו להוציא מיתומים הקטנים, היכא
דיש רגלים לדבר שמה שכתוב בפנקס הוא אמת:

ו. א'מר החנוני: אתה אמת לי לתן לפועליך מנה,
והוא כופר ואומר: לא אמרתי לך כלום, נשבע
בעל הבית הסת ונפטר. ואם מודה בנ', נשבע
שבועת התורה שלא צוהו אלא חמשים. ואם אמר:
חמשים צויתוך לתן וחמשים איני יודע, מתוף
שאינו יכול לשבע, משלם:

ז. אם לא נתן בעל הבית לחנוני קצבה כמה יתן
לפועליו, אלא אמר לה: תן להם מה שצריכים,
אם אין הפועלים לפנינו או מתו, החנוני נאמן
לומר: כך וכך נתתי להם ונוטל מבעל הבית בלא
שבועה:

ח. קטן ששכר פועלים ואמר לחנוני לפרע, חנוני
אומר: נתתי, והפועלים אומרים: לא נטלנו, יש מי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן צב

שולחן ערוך

עד שיחרימו בבית הפנסת, הרשות בידו להחרים
בבית הפנסת:

ז. מי שנתחייב שבועה דאורייתא והוא חשוד על
השבועה, שפנגדו נשבע ונוטל, אם טען עליו
טענת ודאי. ואם שניהם חשודים, תורה שבועה
לנתבע, ומתוך שאינו יכול לשבע, משלים:

ח. היה החשוד שומר, וטוען שאבד הפקדון או
נגנב, שפנגדו אינו יכול לשבע ולטל, שהרי אינו
טוען ודאי שאכלו. לפיכך, אם טען בעל הפקדון
ואמר: בפני שלח יד בפקדוני, או פשע בו, הרי
התובע נשבע כתקנת חכמים, ונוטל:

ט. נתחייב החשוד שבועה מדבריהם, אם היה
מהנשבעים ונוטלים, אינו יכול לשבע ולטל, אלא
הנתבע שפנגדו ישבע ויפטר. וכן פוגם שטרן וכל
כיוצא בזה, שהיה חשוד, וטען הלוה שפרעו,
ואמר: ישבע לי, הרי הנתבע נשבע הסת ויפטר
מהשטר. ויש אומרים שכיון ששטר מקיים בידו,
גובה בלא שבועה:

י. היה החשוד מהנשבעים בטענת ספק, אינו
נשבע, ואין שפנגדו נשבע, לפי שלא נתחייב זה
שבועה, שהרי לא טענו טענת ודאי:

יא. נתחייב החשוד שבועת הסת, אין שפנגדו נשבע
ונוטל, אלא הרי הנתבע נפטר בלא שבועה, ומכל
מקום, מחרימין סתם על מי שכפר ממון חברו
ואינו משלם לו:

יב. החשוד על השבועה, ומוציא שטר על
היתומים, כיון שאין נפרעים מהיתומים אלא
בשבועה, והוא אינו יכול לשבע, יפסיד:

לשקר. אבל בשבועה דלהבא, כגון שלא אכל
ואכל, לא:

ג. וכן הפסול לעדות מחמת עברה, בין עברה של
תורה כגון מלוה ברבית או אוכל גבלות וכיוצא
בהם, בין של דבריהם כגון מפריחי יונים
ומשחקים בקביא, נקרא חשוד. וכל מי שחשוד
לקח ממון חברו, חשוד על השבועה, ודוקא שיש
עדים שלקח ממון חברו, אבל בלא עדים אינו
חשוד, דשמא מלוה ישנה יש לו עליו שבשביל כך
תפס אותו:

ד. התובע לחברו מלוה שהלוהו וכפר, אף על פי
שמביא עדים להכחישו, אינו חשוד, כל זמן שלא
נשבע. אבל הכופר בפקדון, הוי חשוד אף על פי
שלא נשבע, והוא שיש עדים שראוהו בידו בשעה
שכפר:

ה. אין אדם נעשה חשוד עד שיבואו עליו עדים
שעבר עברה שנפסל בה. אבל המודה מעצמו
שהוא חשוד, ושעבר עברה שנפסל בה, אף על פי
שחושדים אותו ואין ראוי לעשותו עד לכתחלה,
אם נתחייב שבועה להפטר מתביעה שתובעים
אותו, משיביעין אותו. אבל אם הוא מהנשבעים
ונוטלים, אינו נשבע ונוטל. ויש מי שאומר, שאם
נתחייב שבועה להפטר, כיון שהוא אומר שהוא
חשוד, אם רצה התובע, נשבע ונוטל:

ו. מי שנתחייב לחברו שבועה, ושאל שיחרימו בבית
הפנסת על מי שידע שזה עבר שבועה, השואל כן
ראוי לנויפה. אבל אם אמר בודאי שיש לו עדים
שיודעים שעבר על השבועה, ואינם רוצים להעיד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן צג

שולחן ערוך

ג. אם מת, הרי הירש משביע את שתף אביו או אריסו בטענת שמא:

ד. המשלח ביד חברו חפץ למכרו, או ששלח מעות בידו לקנות לו פרות או סחורה, אף על פי שלא נתן לו שכר על זה ואין לו חלק ולא הנאה בשליחות זו, הואיל ונשא ונתן בממון חברו הרי זה כבן בית, ויש לו להשביעו מספק שלא עכב משלו כלום. ויש מי שחולק ואומר שאינו חייב לשבע אלא כשכא לטל:

ה. השתפים שנושאים ונותנים ביחד, או שהיה אחד מהם נושא ונותן ומפקיד הסחורה או מקצתה או המעות ביד השני בלא משקל ובלא מנין ובלא מדה, הרי שניהם נכנסים לספק ויכול כל אחד להשביע את חברו. אבל אם היה האחד נושא ונותן והשני לא נתעסק, אין נשבעים אלא זה שנושא ונותן:

ו. חלקו השתפים והאריסין, ונתגרשה האשה, ונפרד מעליו בן הבית, והביא לו השליח סחורה שקנה לו או מעות שמכר לו בהם, ושתק, והלכו להם ולא תבעם מיד, אינו יכול לחזור ולהשביעם בטענת ספק, אלא מחרים סתם על מי שגזלו כלום כשהיה שתפו או אריסו או בן ביתו. אבל אם היתה לו טענת ודאי, משביעו עליה ומגלגל בה כל מה שירצה. וכן אם לאחר זמן נתחייב לו שבועה, בין של תורה בין של דבריהם בין של שתפות, מגלגל עליו שתפות ראשון:

ז. יש מי שאומר, שאם פטרו משבועה אינו יכול לגלגל:

יג. מי שנתחייב שבועת הסת, והיה התובע חשוד, אין הנתבע יכול להפך עליו שבועה, שהרי אין יכול לשבע, אלא ישלם או ישבע הסת. והוא הדין לקטן, שאין הנתבע יכול להפך עליו שבועה. מי שנתחייב שבועה, בין של תורה בין של דבריהם, ונשבע, ואחר כך באו עדים שהוא חשוד, אין שבועתו שנשבע כלום, ואם נשבע ונטל, יחזור לבעל דינו מה שנטל ממנו, ואם נשבע ונפטר, ישבע זה שכנגדו ויטל ממנו:

יד. לעולם כזה דנים לחשוד, עד שילקה בבית דין. ואם יש עדים שלקה ועשה תשובה, חוזר לכשרותו, בין לעדות בין לשבועה:

סימן צג

דין שבועת ספק ושבועת השתפין, ובו י"ח מעיפים:

א. אלו נשבעים בטענת שמא: השתפים, והאריסים, ואפוטרופסים שמנו אותם בית דין על היתומים, והאשה שהיא נושאת ונותנת בתוך הבית או שהשיבה בעלה חנונית, ובן הבית שהוא נושא ונותן בעניני בעל הבית, כל אחד מאלו נשבע מדבריהם בנקיטת חפץ בטענת ספק, שמא גזל חברו במשא ומתן, או שמא לא דקדק בחשבון שביניהם. ואין כל אחד מאלו נשבע בטענת ספק, עד שיחשד המשביע אותן בשתי מעין כסף,

ב. אף על פי שאין עדים שזה שתפו או אריסו, אלא הוא מודה בפני עצמו ואומר: שתפו אני, או אריסו, או בן ביתו, אבל לא גזלתי כלום, הרי זה נשבע,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן צג

שולחן ערוך

שלא גזלתני כלום מעולם, ואינו מגלגל עליו
שלא היה שתפו או שכבר חלקו, מהטעם שאמרנו:
יא. טען: עדין שתפין אנחנו ויש לי להשביעך
בטענת ספק, והלה אומר: לא נשתתפנו מעולם,
והביא התובע עדים שהיה שתפו, וחזר הנתבע
אחר כך ואמר: חלקנו, אין שומעין לו, שהרי
החזק כפרן לשבועה זו, וישבע שבועת השתפין,
וכן כל פיוצא בזה:

יב. שתף שטען על חברו שכך היה התנאי ביניהם,
והלה אומר: לא היה תנאי זה מעולם, או שטען:
הקרן שלי היה כך וכך, והלה אומר: אינו אלא
פחות מזה, או שטען: כבר נתתי לך מהשתתפות,
והלה אומר: לא לקחתי, או: סחורה זו שלי היא,
והלה אומר: משל אמצע, וכל פיוצא בטענות אלו,
אם רצה התובע שלא ישבע השתף שבועת
השתפים וישביענו הסת על הטענה שכופר בה,
ואומר: לא היו דברים מעולם, הרי זה משביעו.
ואם רצה, מגלגל עליו כל אלו הדברים בשבועת
השתפים:

יג. ראובן שהטיל לכיס ת' דינרים, והטיל שמעון
מאתים, ונשתתפו ונשאו ונתנו ביחד, והרי המזון
כלו ביד ראובן, וטען ראובן שנפחת הקרן ת"ק
דינרים, אין אומרים שישבע ראובן שבועת
השתפים שפחתו כך וישלם שמעון מביתו חמשים,
אלא ישבע ראובן שבועת השתפים שפחתו, וילך
במנה שבירו בלבד, ולא ישלם שמעון כלום. ואם
טען ראובן ששמעון יודע בודאי זה שפחתו,
ישביע את שמעון שבועת השתפים ויגלגל עליו
שאינו יודע בודאי סכום הפחת הזה. ואם לא

ח. חלקו השתפים ונשאר להם חובות אצל אחרים,
אינם יכולים להשביע זה את זה מספק, שהרי
חלקו, והחוב שנשאר להם אצל אחרים דבר ידוע
הוא, בכל מה שיפרעו יקח כל אחד חלקו, וכחלוק
דמי. וכן אם נשאר לאחד מהם ביד חברו דבר
קצוב, אף על פי שלא נטלו, הרי זה כאלו חלקו.
אבל כל זמן שנשאר כל שהוא שלא חלקו אותו
ואינם יודעים משקלו, או שנשאר ביניהם צד
מהשתתפות שלא עשו בו חשבון ולא ידע כל אחד
מהם כמה הוא חלקו, עדין השתתפות קימת
ומשביעין זה את זה:

ט. תבע אחד מהם את חברו ואמר לו: השבע לי
כי עדין השתתפות קימת, והנתבע אומר: חלקנו
כבר, או שאמר התובע: פן חלקנו אבל תנאי היה
שאשביעך בכל עת שארצה ועדין לא נשבעת לי,
אינו יכול להשביעו בטענת ספק. אפלו אמר
הנתבע: חלקנו וכך וכך נשאר לך אצלי וזה
שנשאר לך אצלי אינו אלא חוב שזקפת עלי
מלוה, או הנחתו אצלי פקדון, אינו יכול להשביעו
בטענת ספק, וגם אינו יכול להשביעו הסת שכבר
חלק או שמעולם לא נשתתפו, ואפלו על ידי
גלגול, לפי שאין משביעין הסת ולא מגלגלין,
אלא טענה שאם יודה בה חייב ממון, אבל דבר
שאפלו הודה אינו חייב אלא שבועה, אינו נשבע
עליו אפלו על ידי גלגול:

י. טענו: עדין שתפי אתה ונשאר לי אצלך כך
וכך, וזה אומר: כבר חלקנו ולא נשאר לך אצלי
כלום, או: לא הייתי שתפך מעולם, הרי הנתבע
נשבע הסת שאין לו בידו כלום, ומגלגל עליו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (הארי"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן צג

שולחן ערוך

לגוי ויצטרף ראובן לפרע לגוי, שיפרע חלקו, ובכל מה שיוציא על עסק זה הוצאות ושחד ושאר דברים, בכל מה שיברר ראובן בעדים, שיפרע שמעון חלקו:

טז. ראובן שתף שמעון נשא ונתן עם גוים, והטעם בחשבון, ונתן המעות לשתפות, וירא שיזכר טעותם, ובקש שיעשה לו שמעון שטר עליו כשיצטרף להחזיר שיפרע לו חלקו, עוד תבעו, שהיו לו משכונות מאחרים ומכרם, וירא שיבא לו הפסד מזה, שיעשה לו שטר שיפרע לו חצי ההפסד שיבא לו מזה, אינו חייב לעשות לו שטר, אלא יודה שמעון בפני עדים שהמעות שסכומן כך וכך שהטעה ראובן לגוי פלוני, שהכניסם לשתפות, והעדים יכתבו הודאת שמעון ויחתמו עליה ויתנו אותה ליד ראובן. וכן במשכונות שמכר ראובן, יודה שמעון בפני עדים כל הדברים כמו שהיו, ויכתבו הודאה ויתנוה לראובן:

יז. ראובן ושמעון שתפים, ואמר ראובן לאחיו: תשתדל עמנו בשתפות ותניח מעותיך עם שלנו וקח רוח בכדי מעותיך, ושמעון ידע בדבר, עתה אומר שמעון: מאחר שלא הודעתני אין לי לתן מחלקי לאחייך חלק מהרוח, הדין עם ראובן, ויטל אחיו חלקו ברוח כפי חלקו במעות:

יח. באו לחלק, והוציא ראובן קצת שטרות שמכר ליהודים בהקפה, אם מנהג העיר למכר בהקפה, צריך שמעון לקבל, ואם ירצה ישביע לראובן שאלו ההקפות הם מעסק השתפות ושעשאו לצורך העסק ולטובתו. ואם אין מנהג העיר למכר

נתעסק שמעון בשתפות זה כולל, ישבע שמעון הסת שאינו יודע בודאי בזה ההפסד, ויפטר. ולא עוד, אלא אם היה זה המנה הנשאר ביד שמעון, חולקין אותו בשוה, שאין השתף מהנשבעין ונוטלים כפי שישבע ויטל מה שביד חברו, אלא נשבע ונפטר או נוטל מדבר שהוא תחת ידו. טען שמעון שיש ללוי עליו חוב מזה השתפות מנה, אם היה בידו כפי החוב, והיה יכול לתנו ללוי, נאמן, ונותנים החוב ואחר כך מחשבין. ואם אין בידו לתן, אינו נאמן להוציא מיד ראובן או מהסחורה הידועה לשתפים, שמא קנוניא הם עושים, שמעון ולוי, על נכסי ראובן. אפלו היתה המלוה בשטר, אין ראובן חייב ממנה כלום. אבל אם טען שמעון שראובן יודע בודאי שזה החוב שעלי מחמת השתפות הוא והחוב אצלנו הוא, ישבע ראובן הסת או על ידי גלגול שאינו יודע שחוב זה אצלנו, וישלם שמעון החוב משלו:

יד. וכן אם יצא שטר חוב על לוי בשם שמעון במאה דינרים מממון השתפות, ואמר שמעון: נפרעתי והחזרת לי כפי, או שאמר: קבעתי לו זמן לשנה או לשנים, אינו נאמן, שמא קנוניא הוא עושה על נכסי ראובן, וכיצד דנין בדין זה, לוי כבר נפטר בהודאת שמעון, ואם לא הביא שמעון ראיה, ישלם מביתו, ויתבע מלוי בסוף זמן שאמר:

טז. ראובן ושמעון שתפים, וקנה ראובן בגדים מגוי ומכרם ללוי, ויצא לוי לגוי במעות, וכתב ראובן שטר לגוי שאם לא יפרענו לוי לזמן שקבע, שיפרענו הוא, ואחר כך חלקו ראובן ושמעון השתפות, חייב שמעון לעשות שטר לראובן, שאם יברר ראובן בעדים שלא פרע לוי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן צד

שולחן ערוך

בגלגול, כיון שפכר הודה לפרע קדם שידע שרוצה לגלגל עליו דברים אחרים:

ה. כשמגלגל עליו תביעות וראיות, ואמר הנתבע: איני רוצה להשבע אלא הריני משלם הטענה הראשונה, שאמרנו שאין שומעין לו אלא או יתן כל מה שגלגל עליו או ישבע, אם רוצה לשבע נפטר מהכל, אפלו מתביעה ראשונה, אף על פי שפכר נתרצה לפרע אותה יכול לחזור בו, אפלו אחר שיצא מבית דין. שלא נתרצה לפרע אלא כדי להפטר משבועה, אבל מאחר שצריך להשבע, נשבע אף על תביעה ראשונה:

ו. אם זה שנתחייב הסת רואה שמגלגלים עליו הרבה הפך השבועה, אומרים לו: או השבע על הכל או תהפך הכל שישבע זה על הפל ויטל. ואם אמר הנתבע: על הגלגולים אני נשבע ונפטר ועל הטענה הראשונה ישבע ויטל, הרשות בידי:

ז. טענו מנה והודה לו בהמשים, ועל השאר טען: איני יודע, והאחר גלגל עליו כמה גלגולים, והנתבע השיבו על הגלגולים: אין לך בידי כלום, אף על פי שעקר שבועה אנו דנים בה מתוך שאינו יכול לשבע משלם, לא נדין בן על הגלגולים, ומה דינו, יש מי שאומר, שנשבע על הגלגול אם ירצה או הפכנה עליו, ויש מי שאומר, שאין כאן גלגול, שלא נתחייב לו שבועה מעולם, אלא חייב לשלם לו מן התורה, ואין כאן גלגול:

ח. נתחייב לו שבועה מן התורה, וכא לגלגל עליו שבועת הסת, יכול לומר לו: שבועה דאורייתא אשבע לך ועל הגלגולים תשבע ותטל:

בהקפה, לא יטל שמעון חלקו בהקפה, אלא במעות ובסחורה:

סימן צד

דין גלגול שבועה, ובו ט' פעיפים:

א. כל מי שנתחייב שבועה בבית דין, אפלו הסת, יכול בעל דינו לגלגל עליו כל תביעה שיש לו עליו, שאם היה מודה בו היה מתחייב בו ממון. ואם אפלו היה מודה בו לא היה מתחייב ממון, אלא שבועה, אינו יכול לגלגל. אבל שכיר שנשבע ונוטל, אין מגלגלין עליו. אפלו לא תבע התובע לגלגל, בית דין מעצמם מגלגלין:

ב. אין מגלגלין אלא כשהנתבע טוען ודאי ונתחייב שבועה, אבל אם טוען טענת ספק ונתחייב שבועה, אין מגלגלין עליו. אבל על טענת ספק של התובע, מגלגלין, ובלבד שיהיה רגלים לדבר, כמו בשבועת השתפים:

ג. מי שנתחייב שבועה, והתחיל התובע לגלגל עליו דברים אחרים שלא טען אותם, וראה הנתבע כף ואמר: איני רוצה להשבע אלא הריני משלם הטענה הראשונה שנתחייבתי על כפירתה שבועה, אין שומעין לו, אלא אומרים לנתבע: או תן לו כל מה שגלגל עליך מהטענות הודאיות, או השבע. אבל אם טען עליו התובע טענת ספק, ורצה הלה לשלם עקר תביעתו, אינו חייב על הגלגולין לשלם:

ד. אם כשנתחייב שבועה אמר: אשלם ולא אשבע, ואחר שאמר בן תבעו דברים אחרים, אינם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות טוען ונטען סימן צה

שולחן ערוך

אחד, הרי זה מודה מקצת, ואם היה שכר החדש
שכפר בו שוה שני כסף, נשבע, שאין הטענה
בגוף הקרקע, אלא בשכרה, שהוא מטלטלין:

ד. שטר מסרתי לך ועשרה דינרים היה לי בו
ראיה, וזה אומר: לא היו דברים מעולם, או שטען
שאבד, פטור אף משבועת הסת, שאפלו פשע בו
ואבד, פטור, כמו שנתבאר:

ה. טענו פלים וקרקעות, בין שהודה בכל הפלים
וכפר בכל הקרקעות, בין שהודה בכל הקרקעות
וכפר בכל הפלים, בין שהודה במקצת הקרקעות
וכפר בכל הפלים, פטור משבועת התורה. אבל אם
כפר בכל הקרקעות, והודה במקצת הפלים וכפר
במקצתם, חייב לשבע שבועת התורה על הפלים,
ומגלגלים עליו שבועה על הקרקעות. וכן הדין
בטענו פלים ועבדים או פלים ושטרות:

ו. החופר בשדה חברו בורות שיחין ומערות
והפסידה, והרי הוא חייב לשלם, בין שטענו שחפר
והוא אומר: לא חפרתי, או שטענו שחפר שתי
מערות והוא אומר: לא חפרתי אלא אחת, או
שהיה שם עד אחד שחפר, והוא אומר: לא חפרתי
כלום, פטור משבועה דאורייתא:

סימן צו

חרש שומה וקמן איזה שבועה נשבעים, וגם אשת
איש, וכו' ו' סעיפים:

א. אין נשבעין על טענת חרש שוטה וקטן, אחד
הבא בטענת עצמו או בטענת אביו, לפי שזה
המקצת שהודה בו לקטן אינו אלא כמשיב אבדה.
וכן אם כפר בכל, ובא עד אחד והעיד לקטן,

ט. טענו מנה, והודה לו בתמשים וכפר בתמשים,
וכשבא לשבע גלגל עליו גלגולים, השיבו על
הגלגולים: איני יודע, ישבע על העקר, ויפטר
מלשבע על הגלגולים, אבל מתרימין בפניו כל מי
שיודע לפלוני בכך וכך ולא יודה:

סימן צה

דין איזו שבועה נשבעין על קרקעות, ודין הקדש
בזמן הזה, וכו' ו' סעיפים:

א. אלו דברים שאין נשבעין עליהם מן התורה:
קרקעות אפלו של חוץ לארץ, ועבדים, ושטרות,
והקדשות, וכן נכסי גוים, לא שנא מודה מקצת,
לא שנא כופר בכל ועד אחד מכחישו, לא שנא
שבועת השומרים. ואפלו אם פשעו בהם ונאבדו,
פטורים מלשלם, לא שנא שומר חנם או שומר
שכר ושואל. אבל שבועת הסת, נשבעין אפלו על
דברים אלו. וכן על ידי גלגול נשבעין עליהן.
והקדשות שאמרו, דוקא הקדש גבוה, אבל הקדש
לעניים או לבית הפנסת או לספר תורה וכיוצא
בזה, נשבעין עליהם כמו שנשבעין על נכסי
הדיוט:

ב. טענו ענבים העומדים לבצר ותבואה יבשה
העומדת לקצר, והודה במקצתן וכפר במקצתן,
הרי זה נשבע עליהם כשאר המטלטלים, והוא
שאינם צריכים לקרקע, שכל העומד לבצר הרי
הוא כבצור לענין כפירה והודאה. אבל אם היו
צריכים לקרקע, הרי הם כקרקע לכל דבר:

ג. טענו: ב' חדשים שכנת בחצרי ואמה חייב לי
שכר ב' חדשים, והוא אומר: לא שכנתי אלא חדש

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן צו

שולחן ערוך

ונוטלים, כגון השכיר וכיוצא בו, שיש הנאה לקטן שישתפר לו שכיר, הרי זה נשבע ונוטל מהקטן. אבל חנוני שנשבע על פנקסו, אינו נשבע ונוטל מהקטן, שאין לקטן בזה הנאה, שהרי הוא חיב לתן לפועליו, ונשבעין ונוטלין ממנו, וזה החנוני הפסיד על עצמו שנתן ממונו על פי הקטן:

ד. אין קנין קטן כלום. לפיכך, עדים שראו קנין שלו, לא יכתבו עליו שטר:

ה. החרש והשוטה, אין נזקקין להם לכל טענה, לא לטענתם על אחרים ולא לטענת אחרים עליהם, לא לשבועה קלה, ואין צריך לומר שבועה חמורה או תשלומין, אבל הסומא, הרי הוא כבריא לכל דבר בענינים אלו, ונשבע כל מיני שבועות, ונשבעים על טענתו. ויש מי שכתב, שדין החרש כדין הקטן, אבל השוטה, אפלו נתרפא והודה, אינו חיב לשלם, ואפלו אם הלוחו בעדים, שאבדה מדעת הוא, ואין צריך לומר שאין משביעין אותו לכשיתרפא:

ו. אשת איש שנתחיבה שבועה, משביעין אותה. ואם מסרבת מלשבע, כופין אותה כמו שכופין לאיש:

הלכות גבית מלוה

סימן צו

לחלוות לעני ושלם לנגשו, (ושלא לחבל פלי אבל נפש ואלמנה), והשבת העבוט, ודין הסדור, וכו' ל' סעיפים:

אינו נשבע, שזה עד אחד ואין שם תובע, שתביעת הקטן אינה תביעה גמורה. נמצאת אומר: קטן שאמר לגדול: מנה לי בידי, או: אבא היה לו בידי, והלה אומר: אין לי בידי אלא חמשים, או: אין לי בידי כלום, ועד אחד מעידו שיש לו, הרי זה פטור משבועת התורה. אבל אם שמר לקטן וטוען שאבד, הרי זה נשבע שבועת השומרים, לפי שאינו נשבע מחמת טענה. וכן אם הודה שהיה שתף לקטן, או אפוטרופוס עליו, יצמידו בית דין אפוטרופוס לקטן, וישבע השתף, וכיוצא בו טענת שמא:

ב. אף על פי שאין נשבעין על טענת קטן שבועת התורה, אבל שבועת הסת נשבעין, ואפלו היה קטן שאינו חריף לענין משא ומתן, נשבעין הסת על טענתו. נמצאת למד: שהקטן שטען על הגדול, בין שהודה מקצת בין שכפר בכל, בין שהיה שם עד בין שלא היה שם עד, הרי זה נשבע הסת, ואינו יכול להפך על הקטן, שאין משביעין את הקטן כלל, ואפלו חרם סתם אינו מקבל, לפי שאינו יודע ענש השבועה:

ג. יש מי שאומר, שאף על פי שנשבעים שבועת הסת לקטן, על השטרות אין נשבעין לו כלל. קטן שטענו הגדול, אם טענו בדבר שיש לו הנאה לקטן, כגון עסק משא ומתן, לאחר שהגיע לעונת הפעוטות, והודה הקטן, נפרעים מנכסיו, ואם אין לו ימתין עד שיהיה לו, וישלם. ואם כפר הקטן, ממתנים עד שיגדל וישבע הסת. ואם טענו בדבר שאין לקטן הנאה, כגון נזקים וחבלות, אף על פי שמודה ואף על פי שיש לו ממה לשלם, פטור, ואפלו לאחר שהגדיל ואם היה התובע מהנשבעים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן צו

שולחן ערוך

שֶׁהֵם מְטַלְטְלִים. אֲכַל בְּתֵי רַחִים שֶׁל מִים הָרִי הֵם כְּקַרְקַע, וְלֹא שִׁיף בָּהּ מִשְׁכּוֹן, אֲלֵא גּוֹבֵינָא כְּשֶׂאֵר קַרְקָעוֹת, שְׂאִין בֵּית דִּין מִמִּשְׁפָּנִין לְקַח קַרְקַע לְמִשְׁכּוֹן. וּמְכַל מְקוֹם, אִם הַמְלִיחָה עֲצָמוּ נִכְנַס לְבֵית הַרַחִים וְנָטַל רַחִים הָעֲלִיּוֹנָה אוֹ הַפְּרוֹז וְהַסּוֹכֵב וְהַגְּלִגְלִים, כְּכַר נִעְשׂוּ מְטַלְטְלִים, וְיֵשׁ לָהֶם דִּין כְּלֵי אֲכָל נֶפֶשׁ וּמַחְזִיר אוֹתָם בְּשַׁעַת מְלֹאכָה:

ז. אִם רָאוּ בֵּית דִּין שֶׁתּוֹלֵשׁ רַחִים הַתַּחְתּוֹנָה וְכִיּוֹצֵא בָּהּ, מִמְּקוֹם חֲבוּרָה, לְהַבְרִיחַ מִבְּעַל חוּב, וְכֵן אִם הוּא עוֹקֵר נְטִיעוֹת וְסוֹתֵר בְּנֵינן הַבְּתִים לְהַבְרִיחַ מִבְּעַל חוּב, בֵּית דִּין מַגְבִּינן לוֹ מֵהֶם לְשַׁעֲתוֹ:

ח. כְּלִים שְׁעוֹשִׂים בָּהֶם אֲכָל נֶפֶשׁ שְׂאֲמְרוּ, הִינוּ שְׁעוֹשִׂים בוֹ אֲכָל נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ, כְּגוֹן הַרַחִים וְהָעֲרֻבוֹת וְיוֹרוֹת שְׂמִיכְשָׁלִים בָּהֶם, וְסַפִּינן שֶׁל שְׁחִיטָה, וְכִיּוֹצֵא בָּהֶם, וְאִם חֲבַל, מַחְזִיר עַל כְּרַחוּ:

ט. הִיוּ לוֹ חֲמִשָּׁה רַחִים, אִינוּ רִשְׁאֵי לְמִשְׁכָּן אֶפְלוּ אַחַת מֵהֶן. וְאִם אִינוּ עוֹשֵׂה מְלֹאכָה אֲלֵא בְּאַחַת מֵהֶן, מֵתָר לְמִשְׁכָּן הַשָּׂאֵר:

י. חֲבַל כְּלִים הֲרֵבָה שֶׁל אֲכָל נֶפֶשׁ, חָיֵב עַל כָּל כְּלֵי וְכֵלֵי. וְאֶפְלוּ שְׁנֵי כְּלִים הַמְּחַבְּרִים יַחַד לְעִשׂוֹת בָּהֶם מְלֹאכָה אַחַת, כְּמוֹ הַמְּסַפְּרִים שְׂגוּזוּזִים בָּהֶם

יא. אֲכָל נֶפֶשׁ, מֵתָר לְמִשְׁכָּנוֹ, וּבִלְבַד שִׁישְׂאִיר לוֹ הַשְּׁעוֹר שְׂמִסְדְּרִין לוֹ:

יב. אִם הוּא בְּעֲצָמוֹ מִשְׁכָּנוֹ, חָיֵב לְהַחְזִיר לוֹ, אֲלֵא אִם כֵּן הַמִּשְׁכָּן גָּזַבְר הַקָּדֵשׁ אוֹ גָּזַבְר עֲנִיִּים:

יג. אִם מִדְּעֵתוֹ מָסַר לְמִלְחָה אוֹ לְשִׁלִּיחַ בֵּית דִּין כְּלִים שְׁעוֹשִׂין בָּהֶן אֲכָל נֶפֶשׁ, מֵתָר לְקַחְתָּם:

א. מְצוֹת עֲשֵׂה לְהַלוֹת לְעַנְיֵי יִשְׂרָאֵל, וְהִיא מְצוּה גְדוֹלָה יוֹתֵר מִהַצְדָּקָה. וְקָרָבוֹ עָנִי קָדֵם לְעַנְיִים אַחֲרִים, וְעַנְיֵי עִירוֹ קוֹדְמִים לְעַנְיֵי עִיר אַחֲרָת. וְאֶפְלוּ עֲשִׂיר שְׂצָרִיף לְהַלוֹת, מְצוּה לְהַלוֹתוֹ לְפִי שְׁעָה וְלְהַנְנוֹתוֹ אֶף בְּדַבְּרִים וְלִיעֲצוֹ עֲשֵׂה הַהוֹגֵנֵת לוֹ:

ב. אֲסוּר לְנַגֵּשׁ אֶת הַלֹּחַ לְפָרַע, כְּשִׂוְדַע שְׂאִין לוֹ. וְאֶפְלוּ לְהִרְאוֹת לוֹ, אֲסוּר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא נִכְלָם בְּרְאוֹתוֹ לְמִלְחָה וְאִין יָדוֹ מִשְׁגַּת לְפָרַע:

ג. אֲסוּר לְלוּחַ לְכַבֵּשׁ מְמוֹן חֲבָרוֹ וְלוֹמַר לוֹ: לָךְ וְשׁוֹב וּמַחֲר אֶתְךָ, וְיֵשׁ אִתּוֹ:

ד. אֲסוּר לְלוּחַ לְקַחַת הַלְוָה וְלְהוֹצִיאָהּ שְׂלֵא לְצָרִף וְלֹאבְדָה עַד שְׂלֵא יִמְצֵא הַמְלוּחַ מִמָּה לְגַבּוֹת חוּבוֹ, וְאִם עוֹשֵׂה כֵן נִקְרָא רִשָּׁע. וְכִשְׁהַמְלוּחַ מִכִּיר אֶת הַלֹּחַ שֶׁהוּא בְּעַל מִדָּה זוֹ, מוֹטֵב שְׂלֵא לְלוּחַ מִמָּה שִׁילוּהוּ וְיִצְטָרֵף לְנַגֵּשׁוֹ אַחַר כֵּךְ וְיַעֲבֵר בְּכָל פַּעַם מִשׁוֹם לֹא תִהְיֶה לוֹ כְּנִשְׂה:

ה. אִם בָּא הַמְלוּחַ לְבֵית דִּין לְמִשְׁכָּן לְלוּחַ אוֹ לְפָרַע מִמֶּנּוּ, יֵשׁ לְבֵית דִּין לְעִשׂוֹת לוֹ דִּין, וְלֹא יֹאמְרוּ: פְּלוֹנִי עָנִי וְאִין לוֹ וּפְלוֹנִי עֲשִׂיר וְאִין צָרִיף לוֹ, אֲלֵא אִין מְרַחֲמִים בְּדִין:

ו. אִם בָּא לְמִשְׁכָּנוֹ שְׂלֵא בְּשַׁעַת הַלְוָאתוֹ, לֹא יִמְשַׁכְּנוּ הוּא בְּעֲצָמוֹ, שְׂאִם מִשְׁכָּנוֹ הוּא בְּעֲצָמוֹ עוֹבֵר בְּלֹא. אֲלֵא בֵּית דִּין יִשְׁלַחוּ לוֹ שְׁלוּחִים, וְאֶף שְׁלוּחִים לֹא יִכְנַס לְבֵיתוֹ לְמִשְׁכָּנוֹ, אֲלֵא אִם יִמְצֵא לוֹ דָּבָר בַּחוּץ, יִקְחֵנּוּ. וְיֵשׁ לְשִׁלִּיחַ בֵּית דִּין לְקַח הַמִּשְׁכָּן מִיַּד הַלֹּחַ, בְּזוּרָע, וְנוֹתְנוֹ לְמִלְחָה. וְאֶפְלוּ בַּחוּץ, לֹא יִמְשַׁכְּנוּ שְׂלֵא בְּשַׁעַת הַלְוָה דָּבָר שְׁעוֹשִׂים בוֹ אֲכָל נֶפֶשׁ, כְּמוֹ רַחִים וְרִכָּב שֶׁל יָד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בג
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בג

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן צו

שולחן ערוך

את הפר בלילה כדי לישן עליו, ואת המחרשה
ביום כדי לעשות מלאכתו. אם כן, מה מועיל לו
המשכון, כדי שלא ישמיט החוב בשביעית, ולא
יעשה מטלטלים אצל בניו אלא יפרע מהמשכון
אחר שמת הלוה. במה דברים אמורים, כשמשכנו
שלא בשעת הלואתו. אבל אם משכנו בשעת
הלואתו, אינו חייב להחזיר לו:

יז. שליח בית דין שבא למשכן, לא ימשכן דברים
שאי אפשר לתן אותם משכון, כגון בגד שעליו
וכלי שאוכל בו וכיוצא באלו, ומניח מטה לישיב
עליה ומטה ומצע הראויים לו לישן עליהם, ואם
היה עני מטה ומפץ לישן עליו. וכל הנמצא בידו
חוץ מאלו, יש לו למשכנו, ויחזיר לו כלי היום
ביום וכלי הלילה בלילה, וכן מחזיר לו כלי
אמנות ביום:

יח. היו לו שני כלים, נוטל אחד ומחזיר אחד. עד
מתי הוא חייב להחזיר ולקח, עד לעולם. ואם היה
המשכון מדברים שאינו צריך להם, ואין מניחים
אותם ללוה, הרי זה מניחו אצלו עד שלשים יום,
ומשלשים יום ואילך מוכרו בבית דין:

יט. אם מת הלוה אחר שהשיב לו המשכון, שומטו
מעל בניו ואינו מחזיר:

כ. אפלו הוא עשיר הרבה בקרקעות, ואין לו
מטלטלים אלא אלו שמשכון, צריך להחזירם לו.
אבל אם יש לו מטלטלים אחרים, שאין צריך
לאלו, אין צריך להחזיר לו:

כא. כשמתחזיר המשכון, צריך להחזיר לו בעדים
ולתרות בו: אל תחזירו לי אלא בפני עדים:

יד. אלמנה, בין שהיא עניה בין שהיא עשירה, אין
ממשכנין אותה שלא בשעת הלואה, ואפלו שליח
בית דין. ואם עבר וחבל בגד אלמנה, מחזירין
ממנו בעל כרחו, ואם תודה, תשלם, ואם תכפר,
תשבע. אבד המשכון או נשרף, קדם שיחזיר,
לוקה. במה דברים אמורים שאסור למשכנו הוא
בעצמו, ושאסור לכנס לביתו למשכנו אפלו שליח
בית דין, ללוה, אבל לערב, מתר למשכן בזרוע
שלא על פי בית דין, ולכנס לביתו לטל המשכון,
אלא אם כן הוא ערב קבלו, שאז דינו כלוה. וכן
מי שיש לו שכר אצל חברו, בין שכר עצמו בין
שכר בהמתו או פלו או שכר ביתו, מתר למשכנו
שלא על פי ב"ד, ולכנס לביתו למשכנו, ואם זקף
עליו השכר בהלואה, אסור:

טו. יש מי שאומר, שאין שליח בית דין אסור
לכנס לביתו למשכנו, אלא במשכנו להיות בטוח
ממעותיו, ולא הגיע זמן הפרעון. אבל כשהגיע
זמן הפרעון ובא לגבות חובו, וזה אינו רוצה
לפרעו, והוא בחזקה שיש לו מטלטלין ומבריקם,
שליח בית דין נכנס לביתו למשכנו, ויפרע לזה
חובו, שפריעת בעל חוב מצוה, ומפין אותו עד
שתצא נפשו כדי לקיימה. אבל אין כופין אותו
להשכיר עצמו ולא לעשות שום מלאכה כדי
לפרע. ואפלו התנה על עצמו שיתפש המלוה את
גופו, וכתב לו זה בשטר, אינו מועיל, ואינו יכול
לא לאסרו ולא להשתעבד בו:

טז. אחד הממשכן את חברו בבית דין, ואחד
שמשכנו בידו בזרוע או מדעת הלוה, אם איש עני
הוא ומשכנו דבר שהוא צריך לו, הרי זה מצוה
להחזיר לו העבוט בעת שהוא צריך לו. מחזיר לו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן צו

שולחן ערוך

כד. אין צריך לומר שלא תטל אשתו ממזונותיה להבא, אלא אפלו תפסה מנכסי בעלה, כגון שהלך למדינת הים ותפסה מנכסיו שתזון מהם, מוציאין מידה ונותנים למלוה, שאין לאשה מזונות, לא מקרקעי ולא ממטלטלי, עד שיפרע המלוה, אפלו היתה קודמת ואפלו הלך בעלה למדינת הים ולותה בשטר ואכלה, אף על פי שקדמה הלוואת מזונותיה בשטר להלוואתו של בעל השטר, אין הלוואת המזונות נגבית עד שיפרע בעל השטר תחלה. ואם המלוה שעל הבעל היתה על פה, והיא לותה לצורך מזונותיה על פה או בשטר, איזה מהם שיבא לגבות תחלה קודם, ואם באו שניהם כאחד, חולקים:

כה. אין בעל חוב גובה מכסות אשתו ובניו של לווה, ולא מבגדים צבועים שצבען לשמן, אף על פי שעדין לא לבשו אותם, ולא מסנדלים חדשים שלקחן לשמן, ולא מספרים שקנה לבניו ללמד בהם, אלא הרי אלו שלהם:

כו. במה דברים אמורים, בכלי חל. אבל בגדי שבת ומועד, גובה אותם בעל חוב. ואין צריך לומר אם היו בהם טבעות וכלי זהב וכסף, שהכל לבעל חוב. והוא שקנה לה הבעל, אבל מה שהכניסה לו, בין נכסי מלוג בין נכסי צאן ברזל, אין בעל חוב גובה ממנה, אם ידוע שהוא ממה שהכניסה היא או ממה שפסק הבעל לה בשעת נשואין. ואם אינו ידוע, היא נאמנת בבגדים ותכשיטים שדרך האשה להכניס לבעלה. אם הכניסה לו מעות בנדוניא, בעל חוב גובה מהם:

כז. אינו יכול למכרו לעולם, פיון שלקחו בתורת משכון, אם שיחזירנו לו על מנת שלא לחזר לקחתו בתורת משכון, ומחזיר לו הכר אפלו ביום, ומחרשה אפלו בלילה, ובא לבית דין ומגבין לו חובו:

כח. מסדרין לבעל חוב. כיצד, אומרים ללוה: הבא כל המטלטלים שיש לך, ולא תניח אפלו מחט אחת, ונותנין לו מהכל מזון שלשים יום וכסות י"ב חדש, ולא שילבש בגדי משי או מצנפת זהובה, אלא מעבירים אותה ממנו ונותנים לו כסות הראויה לו ל"ב חדש, ומטה לישב עליה, ומטה ומצע הראויים לו לישן עליהם, ואם היה עני, מטה ומפץ לישן עליו, ואין נותנין כלום באלו לאשתו ובניו, אף על פי שהם קטנים שהוא חייב במזונותיהם, ונותנים לו סנדלו ותפיליו. היה אמון, נותנים לו שני כלי אמנות מכל מין ומין, כגון שהיה חרש נותנין לו שני מעצדין ושתי מגרות. היה לו מין אחד מרבה ומין אחד מועט, נותנין לו שנים מן המרבה, וכל שיש לו מהמועט, ואין לוקחים לו כלים מדמי המרבה. היה אפר או חמר, אין נותנין לו לא צמדו ולא חמורו. וכן אם היה ספון, אין נותנין לו ספינתו. אף על פי שאין לו מזונות מאלו, אין אלו כלים, אלא נכסים, ומכרו עם שאר המטלטלים בבית דין, וינתנו לבעל חובו. ואפלו אם הוא תלמיד חכם ותורתו אמנותו, אין מניחים לו ספריו, ואפלו ספר תורה, לפי שהם כשאר נכסים שבעל חוב גובה מהם. והוא הדין למקומות בית הכנסת, כשהם בכלל נכסים, ובעל חוב גובה מהם חובו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא ושמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן צח

שולחן ערוך

א. סדר גבית החוב כן הוא: כשהמלוה מוציא שטר חוב מקים, אומרים ללוה: שלם. אפלו שקה כמה שנים ולא תבעו, אין אומרים: מחל לו פיון ששהה כל כך שנים ולא תבעו, ואפלו שמענו שנתקאש מהחוב לגמרי, ואמר: וי לחסרון כיס, אינו יאוש. אפלו אין שטר חובו יוצא מתחת ידו, אם החיב מודה:

ב. צריך לעשות הדין דרישה וחקירה בשטרות ישנים שמוציאים אותם, למה לא תבעו עד עתה, אם יראה לו צד רמאות, כדי להוציא הדין לאמתו:

ג. אין יורדים לנכסיו עד שיודיעוהו תחלה, אם הוא כאן או במקום קרוב. ואם טעה הדין והוריד לנכסיו קדם שיודיעוהו, מסלקים אותו:

ד. טען הלוה ואמר: שטר זה שנתקם בפניכם מזיף הוא אני אביא ראיה ואבטלנו ועדים במקום פלוני והם פלוני ופלוני, אם נראה לדינים שיש ממש בדבריו, קובעים לו זמן להביא עדיו. ואם נראה להם שאינו בא אלא בעלילות דברים ובטענות של דפי, אומרים לו: שלם, ואחר כך, אם יש לו ראיה, יחזיר. ואם היה המלוה אלם ושמא אינו יכול להוציא מידו, מניחים על ידי שלישי:

ה. קבעו לו זמן להביא ראיה לבטל השטר, והגיע הזמן ולא בא, ממתנין לו שני וחמשי ושני. לא בא, פותבין עליו פתיחה, ומשמתינ אותו והוא בנדויו צ' יום. שלמו תשעים יום ולא בא, בית דין פותבים לו אדרכתא על נכסיו, ומתירין לו נדויו. ואין פותבין אדרכתא עד ששולחים ומודיעים לו, והוא שיהא קרוב לבית דין יום

כו. אין חלוק, בענין סדור, בין מקרקעי למטלטלי, שאפלו אין לו אלא קרקעות, מניחים לו לצרף כל הדברים האמורים:

כח. התנה עמו שלא יסדרו לו בחוב זה, תנאו קים. אבל במה ששעבד לו כל נכסיו, אין בזה תנאי לבטל הסדור, שלא היה בדעתו אלא על הנכסים הראויים לו על פי התורה, עד שיזכר בהדיא תנאי הסדור. ואפלו כתב: מגלימא דאפתפאי, לא אמר אלא על אצטלא בת מאה זוז, שאינה כסות הראויה לו, שמוכרו ויתנו לו כסות הראויה לו. ואם אמר: על מנת שלא יהא בחוב זה דין סדור, אינו מועיל, דהוה לה מתנה על מה שכתוב בתורה, כמו על מנת שלא תהא שביעית משמטתו:

כט. יש מי שאומר, שאין מסדרין בחוב שאינו דרך הלואה, כגון שכירותו ושכירות בהמתו וכיוצא בהן, אם לא זקפן עליו במלוה. וכן כשבא לפרע מהערב שאינו קבלו. ויש אומרים שגם באלו מסדרין:

ל. הא דמסדרין, דוקא בשלא נשבע לפרע. אבל אם נשבע לפרע, אין מסדרין לו, והוא בעצמו חייב למכור כל מה שיש לו, ואפלו חלוק ומכנסים ואכנט, לפרע לבעל חובו, ויתפלש באפר ולא יעבר על שבועתו:

סימן צח

סדר גבית החוב, והמבקש זמן לפסל שטר, ואם לא בא בזמנו, וכו' י"א סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן צח

שולחן ערוך

מה שיראה עד שיפסקו המוסיפין, ומורידין אותו בחובו לחלק ששמו אותו, וקורעין שטר החוב, אם היה שם שטר. ואם לא היו לו נכסים בני חורין, כותבין האדרכתא כך: איש פלוני נתחייב לפלוני כך בשטר חוב שבידו, ולא נתן לו חובו, ולא מצינו לו נכסים בני חורין, וכבר קרענו לשטר שיש לו עליו ונתננו לפלוני רשות לדרש ולחקר ולהיות ידו נטויה על כל הנכסים שימצאו לו, וכל הקרקעות שמכר מזמן פלוני והלאה יש לו רשות לגבות חובו מהכל. ואחר שכותבין אדרכתא זו, הולך המלוה ומחפש, אם מצא לו נכסים בני חורין, שמין לו מהם, מצא לו נכסים משעבדים מאחר זמן שטרו, טורף מהם וקורעים שטר האדרכתא, וכותבין לו שטר הטרפא. כיצד כותבין, איש פלוני בן פלוני זכה בדין לטרף בדין בחוב שפלוני חייב לו שהוא כך וכך בשדה פלונית שלקחה פלוני בכך וכך מזמן פלוני, וכבר קרענו האדרכתא שהיתה בידו והרשנוהו לטרף מזה בכך וכך, ואחר שכותבין הטרפא לטרף, מורידין ג' בקיאים לאותה שדה ושמן לו ממנה כשעור חובו מהקרן וחצי השבח, ומכריזין עליה שלשים יום בדרך שמכריזין על נכסי יתומים, ואחר כך משביעין את הלזה שאין לו כלום אם היה הלזה עמנו במדינה, ומשביעין את הטרף בנקיטת חפץ שלא נפרע חוב זה ולא מחלו ולא מכרו לאחור, ואחר כך מורידים אותו לנכסי הלוקח בשומא שלו, וכותבין הורדה. וכיצד כותבין, אחר ששמנו לפלוני בשומא שהיתה בידו והכרזנו לו יום פראוי והשבחנו את זה הטרף ואת הפעל חוב, הורדנוהו לשדה פלונית להיות משתמש בה בדרך שאדם

אחד, ויש מי שאומר שני ימים, ואם היה רחוק יתר על זה, אין צריכין להודיעו:

ו. במה דברים אמורים, כשהיה כל תשעים יום נשטט ואומר: עתה אביא ראיה ואבטל השטר. אבל אם אמר: איני בא לבית דין, מיד כותבין אדרכתא, בין על הקרקעות בין על המטלטלין. וכן אם השטר על פקדון, אין ממתנין לו תשעים יום, אלא כותבין אדרכתא על נכסיו, מיד:

ז. זה שאמרנו שאם לא בא בסוף התשעים כותבין אדרכתא, על הקרקעות, אבל על המטלטלין, אפלו אחר תשעים יום, כל זמן שהוא אומר: עתה אביא ראיה ואבטל השטר, אין מורידין המלוה למטלטלין, שמא יאכל אותם ויביא זה ראיה ויבטל השטר, ואם לא ימצא מה יטל. ואפלו היה למלוה קרקע, שמא תכסיף או תשתדף ואף על גב דלא כתבין אדרכתא אמטלטלי, יהבינן להו ביד שלישי, ויהבינן זמן הראוי לבית דין, אי מרע לשטרא בגו ההוא זמנא, אתרע, ואי לא, יהבינן להו ביד המלוה:

ח. אם המלוה אלם ולא יוכל הלזה להוציא הקרקעות מידו אחר שנפסל שטרו, מאחרין האדרכתא עד שיודיעו ללזה, אפלו אם הוא במקום רחוק שצריך לשהות י"ב חדש לילך ולבא שירא משם:

ט. כיצד כותבין האדרכתא, אם לנכסים בני חורין הורידוהו, כותבין: איש פלוני נתחייב לפלוני בדין כך וכך, ולא נתן לו מעצמו, וכתבנו לו אדרכתא זו על שדה פלונית שלו, ואחר כך שמין לו שלשה באותו שדה כנגד חובו, ומכריזין עליה כפי

הנה מובא באן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כר
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כר

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן צט

שולחן ערוך

על צרכו יתן לבצעל חובו ראשון ראשון, עד שיגבנו כל חובו. ומחרימין תחלה על מי שיודע לפלוני נכסים גלויים או טמונים ולא יודיע לבית דין. ואם יש לו בעלי חובות הרבה, אין צריך לשבע שבועה זו לכל אחד ואחד, אלא שבועה אחת לכלם. ואם נראה לו ממון אחר שנשבע שבועה זו, ואמר: של אחרים הוא, או: עסק הוא בידי, אין שומעין לו עד שיביא ראיה:

ב. ראובן השביע לשמעון שבועה זה כתקנת הגאונים, ולא השביעו להבא, ואחר כך תבעו לוי ששטרו מאחר, והשביעו להבא מה שירויח יותר על הוצאתו שיתן לו, אם לא שנשבע היו חולקים, וכיון שנשבע לתתו ללוי צריך לקיים שבועתו, כך כתב בשם הרא"ש. ולי נראה, שבית דין יכפו ללוי לתן החצי לראובן:

ג. ראובן נתן חפץ לשמעון למכר, ובא לוי בעל חוב של שמעון ולקחו בחובו, אם ידוע בעדים שחפץ זה של ראובן, צריך להחזיר לו. אבל אם אינו ידוע בעדים, אף על פי ששמעון מודה שהוא של ראובן, אין מוציאין מלוי. ואם יטען ראובן ללוי: אתה יודע שזה החפץ שלי, צריך לשבע הסת ואם שמעון הוא סרסור, החפצים הנמצאים בביתו שהוא רגיל למכרם אינם בחזקת שלו שיימשכנם בעל חובו. וכן אם מצא בבית בעל חובו דברים העשויים להשאיל ולהשפיר, ובא אחד ואמר שהשאילם או השפירם לו ויש לו שני עדים שהיו שלו, נאמן, ולא יוכל בעל חובו למשכנם בחובו:

משתמש בקנינו. ומאימתי אוכל הטורף פרות שדה זו, משפסקו ימי ההכרזה ואם יש טעות באדרכתא, אינו אוכל פרות אפלו מיום ששלמו ימי ההכרזה:

י. כל אדרכתא שאין פתוב בה: קרענו לשטר הלואה, אינה אדרכתא. וכל טרפא שאין פתוב בה: קרענו לאדרכתא, אינה טרפא. וכל שומא שאין פתוב בה: קרענו לטרפא, אינה שומא:

יא. כיצד פותבין אדרכתא על נכסי יתומים, יתבאר בסימן ק"ט:

סימן צט

כיצד משביעין ללוה אם יש לו, ומחרימים מי שיודע לו נכסים, ואם הוא כשר או רמאי, ואם נתן שלו במתנה וכו' ח' סעיפים:

א. לא היה לו שום טענה כנגד השטר, אלא שאמר שאין לו במה לפרע, אם לא נמצא ללוה כלום יתר על מה שמסדרין לו, התקינו הגאונים שמשביעין את הלוה כעין של תורה בנקיטת חפץ, שאין לו כלום יותר על מה שמסדרין לו, ושלא החביא ביד אחרים, ושלא נתן מתנה על מנת להחזיר. וכולל בשבועה זו שכל מה שירויח וכל שיבא לידו או לרשותו מאשר תשיג ידו לא יאכיל ממנו לא לאשתו ולא לבניו, ולא ילביש אותם ולא יטפל בהם, ולא יתן מתנה לאדם בעולם, אלא יוציא מכל אשר תשיג ידו מזון ל' יום וכסות י"ב חדש מזון הראוי לו וכסות הראויה לו, לא אכילת הזוללים והסובאים או בני מלכים, ולא מלבושי הפחות והסגנים, אלא כדרכו, וכל היתר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון
כד

כד
לחודש

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן ק

שולחן ערוך

נתפון אלא להבריח מבעלי חוב שלא ימצאו ממה
לגבות, ויאכל ממון אחרים, המתנה בטלה וגובה
בעל חוב ממנה, אף על פי שקדמה להלוואה:
ח. מי שקנה קרקע, והתנה בשעת הקנין שלא יהא
לאשתו שעבוד כתבתה עליו, או שקנה קרקע
וצוה לכתב השטר בשם אחריו, כדי להפקיע ממנו
שעבוד כתבתה, לא הועיל כלום, ואשתו גובה
כתבתה מאותם קרקעות:

סימן ק

המבקש זמן לפרעו, כמה זמן נותנים לו, ואם לא
בא בזמנו, והמסרב צווי בית דין, וכו' ג' סעיפים:

א. לזה שאמר: הריני משלם, קבעו לי זמן כדי
שאלוה מאחר או אמשכן או אמכר ואביא מעות,
קובעין לו זמן שלשים יום. ואין מחיבים אותו
לתן משכון, שאלו היו שם מטלטלים מיד היו בית
דין גובים מהם. ואם רצה המלוה להחרים על מי
שיש לו מעות או מטלטלים, ומפליג אותו
בדברים, הרי זה מחריים, ואין מחיבים הלזה
להביא ערב עד שימתן, אלא אם כן נראה לדין
שיש לחוש שמא יבריח או ישמט:

ב. יש אומרים שהקובע זמן לפרעון חובו והגיע
הזמן אין נותנים לו זמן אחר. ויש אומרים שגם
לזה נותנים זמן שלשים יום:

ג. שלמו השלשים יום ולא הביא, בית דין כותבין
אדרכתא מיד על נכסיו, ואם לא ימצאו לו
נכסים, אין מנדין אותו. אבל אם יאמר: איני
רוצה לשלם, כותבין אדרכתא על נכסיו, ואם אין
מוצאים לו נכסים מתרין בו בה"ב, ואחר כך

ד. מי שהחזק שהוא עני וכשר והולך בתם, והדבר
גלוי וידוע לדין ולרב העם, ובא בעל חובו
להשביעו בתקנה זו, והחזק התובע שאינו מסתפק
בעניות זו אלא רוצה לצערו בשבועה זו להצר לו
ולבישו בריבם כדי להנקם ממנו, או כדי שילך
וילוה מהגוים או שיקח נכסי אשתו ויתן לו עד
שינצל משבועה זו, אסור לדין להשביעו שבועה
זו, ואם השביעו, בטל לא תעשה של תורה "לא
תהיה לו פנשה" ולא עוד, אלא ראוי לדין לגער
בתובע ולטרוח:

ה. מי שהחזק רמאי ודרכיו מקלקלים במשאו
ומתנו, והרי הוא אמוד שיש לו ממון, וטוען שאין
לו כלום והרי הוא רץ להשבע, אין להשביעו:

ו. התיב לחברו, ונתן כל אשר לו לאחר להפקיע
חובו, לא תועיל ערמתו ויגבה בעל חוב חובו,
אפלו הוא מלוה על פה, ממקבל המתנה, וישבע
מקבל המתנה על דעת בית דין בלא ערמה ומרמה
כמה קבל מתנה מראובן, ויגבו בית דין לבעל
החוב חובו מפל מה שקבל מראובן. אבל אם
הרויח כלום בסחורה או ברבית באותה מתנה, אין
בית דין מגבין לו מהרוח, דאפלו מקרקעי
המשעבדים למלוה אם אכל לוקח או מקבל מתנה
הפרות כמה שנים בא בעל חוב וגובה הקרקע כמו
שהוא, ואינו מוציא מידם הפרות שאכלו:

ז. הכותב כל נכסיו לאתר, ואחר כך לזה מאחרים,
ובכוא המלוה לגבות חובו מצוה להוציא שטר
מתנה שקדם לשטר החוב, והכל רואים שאף על
פי שכתב כל נכסיו לאחרים הוא מחזיק בהם
ונושא ונותן בהם ומעולם לא יצאו מרשותו, ולא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן קא

שולחן ערוך

רוצה לתן לו מטלטלין, אין המלוה יכול לומר: איני רוצה אלא קרקע:

ד. אם אין לו אלא קרקע ובא לתנו לו, ואמר המלוה: איני רוצה אותו ואיני מבקש ממך עתה כלום, אלא אמתין עד שיהיו לך מעות, הדין עם המלוה:

ה. אם יש ללוה שטרי חובות על אחרים, יכול להגבותם לו וישומו אותם כפי מה שהוא הלוה, אם הוא אדם, וכפי מה שהם נכסיו, עדית או זפורית:

ו. יש אומרים דבמוכר סחורה אינו מורידו לשומא כלל, אלא שנותן לו מעות כמו שהתנה ומאותו מטבע שהתנה:

ז. אם יש מעות ללוה, ותולה אותם בגוי, והמלוה חושש שהם שלו, מחרימין על כל מי שידע שיש לו (מטלטלין) קמון או מעות. ויש אומרים שאם הלוה אמוד, אין שומעין לו וכופין אותו לתן מעות:

ח. אם נודע שהקמון שלו ותלה אותו בגוי, ואינו יכול לתן לו כי הגוי מעכב, כופין למכור קרקע ולתן לבעל חוב מעות. וכן אם הדבר ידוע שיש לגוי ערעור על נכסי הלוה, וירא המלוה לטל קרקע מיראת ערעורו של גוי, צריך הלוה לטרח ולמכור ולתן המעות:

ט. כל מה שיתן לו, מקרקעי או מטלטלין, ישומו לו כפי מה שיוכל למכרם מיד, אפלו בביתו, לפי השעה ולפי הזמן, ולא שיצטרף לחזור למכרו בעירות ובשוקים או לעכבו עד שימצאו לו קונים או שיתיקר, דאם פן נעלת דלת בפני לוויים:

מנדין אותו ועומד עד שישלם לו או עד שיטען שאין לו כלום וישבע על זה. ואם עמד בנדויו ל' יום ולא תבעו להתיר נדויו, מנדין אותו ל' יום, ואם עמד בהם מחרימים אותו. ומשפטי הנדווי והחרם נתבאר בטור יורה דעה סימן של"ד:

סימן קא

מגבין לבעל חוב מעות או מטלטלין, ואם תלה מעותיו בגוי, ואם יש עליו חובות לגויים, ובו י"א סעיפים:

א. בא לפרע, אם יש לו מעות צריך לתנם לו, ואינו יכול לדחותו אצל מקרקעי או מטלטלי. ואם אינו ידוע לנו שיש לו מעות, אין משביעין אותו. ואפלו חזינן שיש לו מעות, והוא אומר: אינם שלי אלא של פלוני, לא משביעין לה, אכל מחרימים על כל מי שידע שיש לו מעות. והיכא דאמר: אין לי מעות, ונמצא שקרן, תו לא מהימן בזה החוב אם אומר: אין לי מעות, אלא צריך למטרח ולמזבן ולהביא מעות:

ב. אם אין לו מעות, אינו צריך למכור כדי לתן לו מעות, אלא נותן לו ממה שיש לו. ואם יש לו מטלטלים וקרקע, וחפץ המלוה יותר במטלטלים מבקרקע, צריך לתן לו מטלטלים, אלא שנותן לו מאיזה מטלטלים שירצה הוא, ואין המלוה יכול לומר: איני רוצה מטלטל זה אלא זה:

ג. אם יש לו מעות וקרקע, או מעות ומטלטלין, והלוה אומר לפרעו במעות, אין המלוה יכול לומר: איני רוצה מעות אלא קרקע או מטלטלין. אם אין שם מעות, אלא קרקע ומטלטלין, והלוה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן קב

שולחן ערוך

מהעדית. ואפלו יש לו עדית במקומו ובינונית במקום אחר, אינו יכול לומר לו שישל מהבינונית שיש לו במקום אחר, אלא צריך לתן לו מעדית שבמקום הבעל חוב:

ד. אין לו אלא עדית או בינונית או זבורית, יקחנה כמו שהיא. אם יש לו עדית ובינונית, יתן לו בינונית. יש לו עדית וזבורית, לא יתן לו אלא זבורית. יש לו זבורית ובינונית, אם היתה לו עדית בשעה שלוה ומכרה, צריך לתן לו בינונית. ואם לאו, יתן לו זבורית:

ה. היתה לו עדית בינונית וזבורית, והתנה עמו לפרעו מהעדית, והיתה לו עדי עדית ונפסדה, קנא עדית במקום עדי עדית, ואינו פורעו אלא מהבינונית:

י. מגבין למלוה כל המטלטלים שימצאו ללוה, ואם לא הספיקו המטלטלים, מגבים לו קרקע אחר שהחרימו על כל מי שיש לו מטלטלים או על כל מי שיודע שיש לו מטלטלים ואינו מביאם לבית דין. וגבין כל הקרקע שיש לו, אפלו הוא משעבד לכתבת אשה או לבעל חוב שקדם, מגבין לזה מיד, ואם יבא ראשון ויטרף, יטרף:

יא. היו לו מטלטלין או קרקע, ויש עליו חובות לגויים, ואומר: הרי כל נכסי משעבדים לגויים, ואם יטלו אותם ישראל יבואו הגוים ויאסרו אותי ואהיה בשביה, אין שומעין לו, אלא יגבה הישראל חובו, ואם יאסרוהו הגוים הרי כל ישראל מצויים לפדותו:

סימן קב

מאיזה קרקע מגבין החוב לבעל החוב, ובו ה' סעיפים:

א. בא המלוה לגבות קרקע, מגבין לו מן הבינונית שבנכסי הלוה, דבשלו הם שמין:

ב. היו לו שלשה או ארבע שדות בינונית, לא יוכל המלוה לומר: תן לי משדה פלונית שהיא חביבה עלי, אלא ברשות הלוה הוא לתן לו מאיזה שירצה. אם חפץ המלוה בזבורית, ואומר לו: תן לי זבורית טפי פרתא, שומעים לו, ונוטלה בזולא דהשתא ולא ביוקרא דלקמה:

ג. אם אומר המלוה: תן לי עדית בציר פרתא אין כופין אותו לתנה לו אפלו ביוקרא דלקמה. אם אין ללוה אלא עדית, אינו יכול למכרה ולקנות בינונית להגבות לבעל חובו, אלא מגבין לו

סימן קג

שמין קרקע של לוח, ואם טעו בשומא, (ושומא חדרה לעולם), ובו י"א סעיפים:

א. כששמין השלשה שמאין קרקע הלוה, אין שמין אלא כפי הזמן וכפי השעה שנמכרים הקרקעות אז באותו מקום. ואחר כך מכריזין עליה כפי מה שיראו, עד שיפסקו המוסיפים. ואם קרקע זה היתה טורף המלוה מהלקוחות, צריכים להכריז עליה שלשים יום, בדרך שמכריזין על נכסי יתומים, ובאים הלוקחים וקוצבים דמים כרצונם, אם מצאו בה פשומת בית דין או יתר, לוקחים הדמים ונותנים אותם למלוה, ואם רצה המלוה לקחתה באותו סך, הוא קודם. ואם לא מצאו בה כדי שומתן, מחליטין אותם למלוה בכדי שומתן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן קג

שולחן ערוך

אם היה טורף מלוה קרקע מהלוקח וכשיגבה חובו לא נשאר ללוקח כשעור, יכול לכפו שיקחנו ממנו במעות:

ו. קרקע שעשו בית דין שומא והכרזה להוריד בו המלוה, וארע שנשתתה זמן שלא הורידוהו בו, כל זמן שלא החליטו ב"ד דין הקרקע למלוה, אי איקר או זילי ברשותא דלוה קאי, וצריך לעשות שומא אחרת והכרזה אחריו. אם ירד המלוה לנכסי לוה והחזיק בהם, או מכרן, בלא ב"ד, אינו כלום. אפלו היתה משכונה בידו או אפותיקי מפרש, כיון שיכול לשלם לו מעות ולסלקו. ויש אומרים שאם עבר הזמן שקבע לו לפרע, או שהיא משכונה מחזקת ביד המלוה, יכול למכרה:

ז. מקום שנהגו לכתב בשטרות שיוכל לירד לנכסי הלוה ולמכר בלא שומא והכרזה, אם נהגו שלא לירד ולמכר פי אם בשומא והכרזה, אין לירד ולמכר וזולתם:

ח. אם ירד מלוה לנכסי לוה בלא רשות בית דין, אינו כלום, וכל הפרות שאכל מנכין לו מחובו:

ט. בית דין ששמו קרקע לבעל חוב, בין בנכסי לוה בין במשעבדים שפידי הלוקח, ולאחר זמן השיגה ידו של לוה או של נטרף או של יורשיהם והביאו לבעל חובו מעותיו, מסלקין אותו מאותה קרקע, אפלו שהתה ביד הבעל חובו כמה שנים. ואם המלוה סתר ויבנה ולא השביח הקרקע בכך, אינו נוטל הוצאתו. ואם השביח מחמת הוצאתו, נשבע ונוטל כדין היורד ברשות. ואם השביח מאליו, כגון שנתיקר, אינו נוטל לו אלא דמי חובו בלבד. ואם הוול לא הפסיד המלוה, ואם רוצים

ב. שלשה שירדו לשום, אחד אומר: במנה, ושנים אומרים: במאתים, או אחד אומר: במאתים, ושנים אומרים: במנה, בטל יחיד במעוטו. אחד אומר: במנה, ואחד אומר: בשמנים, ואחד אומר: בק"כ, נדון בק', מפני שאנו ממצעים מה שיש בין המועט למרבה, ומוסיפין על המועט המחצית, וגורעין מהמרבה המחצית, וכיון שבין האומר שמנים לאומר ק"כ יש ארבעים, כשאתה מוסיף על המועט המחצית, וגורעין מהמרבה המחצית, נמצא שהוא נדון במאה. ולפי זה, אם אחד אומר: במנה, ואחד אומר: בצ', ואחד אומר: בק"ל, נדון בק"י, ועל דרך זו שמיני ביניהם לעולם:

ג. שמוה שלשה, ואומר הלוה: ישומו אותה שלשה אחרים הבקיאים יותר בשומא, אין שומעין לו:

ד. בית דין ששמו לטורף בנכסי לוקח, וטעו בכל שהוא, מכרן בטל, אפלו הכריזו. אבל אם היו נכסים בני חורין, וטעו בשומא, דינם כבית דין שמכרו נכסי יתומים וטעו, שיתבאר בסימן ק"ט:

ה. אם החוב דבר מועט, שלא יגיע למלוה בחובו חלק ראוי לפי מה שהוא קרקע בית או שדה או כרם כשעור שיתבאר בסימן קע"א, ואומר המלוה ללוה: או מכר לי מהנשאר לך כדי שייגיע לי שעור הראוי לי או פרע לי מעותי, הדין עמו, ואם אין המלוה רוצה לקנות יותר מכדי חובו, ואומר: פרע לי מעותי מאחר שמה שהוא כדי חובו אין בו שעור הראוי, הדין עמו, וכופין את הלוה למכר הקרקע או למשכנו, ויפרע לוה מעותיו. אם היה הדבר בהפך, שלא נשאר ללוה כשעור, אינו יכול לכף למלוה שיקחנו במעות.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כר
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כר

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן קד

שולחן ערוך

בין מטלטלים, אפלו אם הגיע זמן פרעון של המאחר קדם, בין מלוה עצמו בין מלקוחות. ואם קדם המאחר וגבה קרקע, אפלו הגבו לו בפני המקדם, ושתק, מוציאין מידו. אלא אם פן גבה בעל חוב מאחר בינונית, והגיה זפורית לבעל חוב מקדם, דאז מה שגבה גבה. ואם מכרם קודם שהספיק הראשון להוציאם מידו, אין המקדם חוזר על עליו, אפלו אם המעות עדין בידו, אלא חוזר על הלקוחות ששעבודו בידם. ואם מכרם לגוי, שאינו יכול להוציאם מידו, חייב לשלם לו, אפלו אין המעות בידו, מדינא דגרמי. וכן אם הגיה בעל חוב מאחר מטלטלין לבעל חוב מקדם, מה שגבה גבה:

ב. בעל חוב שגבה חובו מבתי שמעון בכתב שלטון העיר שעשו הכרזה יום אחד, אחר כך בא בעל חוב להוציא ממנו, וטוען המאחר: פיון שלא ערצרת בשעת הכרזה הפסדת בכך, אם היה הכרוז יוצא: כל מי שיש לו זכות ושעבוד על קרקע זה יבא ויערער וכל מי שלא יערער יבטלו זכיותיו, אם נהגו פן, דינא דמלכותא הוא, ובטלו זכיותיו. אבל אם בסתם הכריוז: כל מי שיש לו זכות יבא ויערער, לא בטלו זכיותיו בשביל שלא יערער:

ג. במטלטלין, וכן עבדים, אין בהם דין קדימה לענין שאם קדם המאחר וגבה אין מוציאין מידו. ולא עוד, אלא שאם עמד הראשון ותפסם, הבעל חוב המאחר שקדם וגבה מוציא אותם בבית דין מידו:

ד. לא מקרי גביה, אלא אם פן שמו בית דין המטלטלין ונתנו בידו. אבל אם סגר בית דין

לסלקו צריך לתת לו כל דמי חובו. ואם קנו מידו שלא לסלקו, שוב אינם יכולין לסלקו:

י. קרקע ששמו אותה לבעל חוב ואחר כך שמוה בית דין לבעל חוב של זה המלוה, הרי זו חוזרת, ולא יהא כחו גדול מכח בעל חוב הראשון. ומיהו, בזה יפה כחו, שאם שמוה לראשון במאה ושמוה לשני במאתים, או אם שמוה לראשון במאתים ולשני במאה, לעולם לא יחזירנה אלא במאתים. קרקע ששמו לבעל חוב, ומכרה הבעל חוב או נתנה במתנה, או ששמוה לבעל חוב מדעתו או שמת והורישוה, אינה חוזרת. שמו קרקע לאשה, ונשאת, או ששמו ממנה ונשאת, בעל בנכסי אשתו כלוקח הוא, ולא מחזירין לו:

יא. היתה השומא בטעות, כגון שומר חנם שפשע וחיבוהו לשלם ושמו קרקע שלו, ואחר כך נמצא שהפקדון היה ברשותו או שנאבד ומצאו, לא הוי שומא, והדרא אפלו מכרה הראשון או הורישוה. והוא הדין אם שמוה לבעל חוב בחובו, ואחר כך נודע שהיו ללוה מעות מצויים, דהוי שומא בטעות ואם ירצה המלוה יכף ללוה שיקחנה ויתן לו מעותיו. אבל אם העשיר אחר כך, אינו יכול לכפו שיחזר ויקחנה:

סימן קד

דין בעל חוב מאחר שקדם וגבה מקרקעי או מטלטלי, (ומלוה על פה מקדמת קודמת למלוה בשטר), ובו ט"ז סעיפים:

א. מי שיש עליו בעלי חובות הרבה, כל מי שקדם זמן קנין של שטרו, קודם הוא לגבות, בין קרקע

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מכון "אורח חיים החדשי" - ללימוד כל ספר "אורח חיים" - במעגל החודש

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כדי לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
כדי

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן קד

שולחן ערוך

אם הלזה מכרו כדי לפרע לבעל חוב מקדם, בעל חוב מאחר טורף מהלוקח:

י. שטרות שזמן פלם יום אחד או שעה אחת, במקום שכותבין שעות, ובאו פלם ביחד לגבות, וכן בעלי חובות שפל אחד מהם קודם לזמן חברו שבאו לגבות מטלטלי, שהרי אין בהם דין קדימה, או שבאו לגבות מקרקעי שקנה הלזה לאחר שלוה מהאחרון שבהם ואין בנכסים כדי שיגבה כל אחד מהם חובו, מחלקים ביניהם. פיצד חולקים, אם כשיתחלק המזון הנמצא על מנינם יגיע לפחות שבהם כשעור חובו, וחוזרים הנשארים מבעלי חובות, וחולקים ביניהם בדרך הזאת. פיצד, היו שלשה חובות, של זה ק' ושל זה ר' ושל זה ש', אם היה כל הנמצא שם ש', נוטלים ק'. וכן אם נמצא שם פחות מ', חולקים בשוה, נמצא שם יותר על ש', חולקים ש' בשוה, ויסתלק בעל הק'. ושאר המזון חולקים אותם השנים על אותו הדרך. פיצד, נמצאו שם ת"ק או פחות, חולקים ש' בשוה, ויסתלק האחד, וחוזרים וחולקים הר' או הפחות, בשוה, ויסתלק השני, נמצא שם ת"ר, חולקים ש' בשוה, ויסתלק בעל המנה, וחוזרים וחולקים הר' בין השנים, ויסתלק בעל הר', ונתנין הק' הנשאר לבעל הש', ונמצא בידו ש'. ועל דרך זו חולקים, אפלו הם מאה, כשיבואו לגבות כאחד:

יא. בכל מקום שאנו אומרים בזה יחלקו, או שזכה הראשון, הזוכה בנכסים ישבע תחלה שעדין לא נפרע מחובו, ואפלו אם יש נאמנות בשטר:

חנותו של לזה בעד בעל חוב מאחר, אין זו גבייה, ובעל חוב המקדם גובה מאותם מטלטלים:

ה. שעבד לו מטלטלי אגב מקרקעי, דינם כמקרקעי. ואם קדם המאחר וגבה, מוציאין מידו, והוא שנתברר בעדים שמטלטלים אלו היו בידו קדם שלוה אבל אם לא נתברר כן בעדים, מחזיקים להו פלוה ולזה וקנה, דקומא לן דיחלקו, ואם קדם השני וגבה, זכה. ואם קדם המאחר וגבה מעות, אין מוציאין מידו, שהרי מטבע אין בו סימן שיוכלו העדים להעיד על אלו המעות שראו אותם עצמם ביד הלזה, והוי להו כמו לזה ולזה באגב וקנה וחזר וקנה, שזכה התופס בין אם הוא ראשון או אחרון. ואם אפשר הדבר להתברר בעדים, זכה הראשון, והכל לפי ראות עיני הדין:

ז. הא דבמקרקעי שיד קדימה, דוקא כשהיו בידו קדם שלוה. אבל אם קנאם אחר שלוה מבעלי חוב הרבה, אף על פי ששעבד לכל אחד מהם מה שעתידי לקנות, אין בהם דין קדימה, אלא פלם שוים, וכל הקודם וגבה זכה, אפלו הוא אחרון:

ז. לזה וכתב לו: מה שאני עתיד לקנות משעבד לך, ואחר כך קנה שדה וחזר ולזה מאחר, השדה משעבד לראשון, והוא קודם לגבות, וכן אפלו היו מאה:

ח. היו עליו בעלי חובות הרבה, פלם ביום אחד או בשעה אחת, במקום שכותבין שעות, אין בהם דין קדימה, וכל הקודם לגבות זכה, בין מקרקעי בין מטלטלי:

ט. אם בית דין מכרו קרקע של זה להגבות לבעל חוב מקדם, אין בעל חוב מאחר יכול לטרף אבל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כד
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כד

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גבית מלוה סימן קה

שולחן ערוך

דין התופס לבעל חוב במקום שחב לאחרים, (ונפקד
שתפס הפקדון בשביל הבעל חוב), ובו ד' סעיפים:

א. הלזה שחייב לשנים או יותר, ואין לו כדי לפרע
לכלם, וקדם אדם אחד ותפס מהמשלטים של לזה
כדי לזכות לאחד מבעלי חובות, לא זכה, שפל
התופס לבעל חוב במקום שיש עליו חוב לאחרים,
לא קנה, ואפלו עשאו שליח וכתב לו הרשאה.
אבל אפטרופוס קנה, דיד בעלים הוא:

ב. אם הלזה חייב גם לתופס, זכה בתפיסתו, מגו
דאי בעי זכי לנפשה, זכי לחברה:

ג. אם הלזה אמר לאדם אחד: זכה בחפץ זה
לפלוגי, או: תן מנה זה לפלוגי, זכה לו. ואפלו
אין הזוכה מכיר לאותו פלוגי. ואין אחד מבעלי
חובות יכולים לגבות מאלו, שכבר זכה בהם אחר:

ד. אם אין עליו חוב לאחרים, זכה התופס לבעל
חוב. ודוקא במקום דאכא פסידא לבעל חוב, כגון
שהוא גברא דמפסיד נכסי או שהעני וירד מנכסיו.
ואפלו תוך זמן מהניא תפיסה, אם אין לו נכסים
אחרים ויפסיד המלוה אי לאו הך תפיסה. ודוקא
דנקיט בעל חוב שטרא ביגדה, דיכול השתא
לקימו, אבל אי לית לה ראיה, והלזה מכחיש,
מהדרי ממונא למרה, ולא מצי למימר: קבעו לי
זמן דמיתניא ראיה:

ה. התופס לבעל חוב במקום שאינו חב לאחרים,
חייב באחריותו. אם יאמר הלזה לתופס: קבל עליך
אחריות בפרוש או החזר לי מה שתפסת דלא
מהימנת לי, שומעין לו:

ו. נפקד שתפס בפקדון לתפסו לבעל חוב במקום
שאינו חב לאחרים, מועיל לו תפיסתו לענין זה

יב. מי שהוציא ב' שטרי חובות על אחד שנעשו
ביום אחד מסכום אחד, הרי זה גובה שניהם, ואין
אומרים שניהם על הלוואה אחת:

יג. מלוה בשטר ומלוה על פה מקדמת, מלוה על
פה קודמת לגבות מבני חרי, כיון שעדים מעידים
שקדמה:

יד. מלוה שלא מצא נכסים ללוה להפרע מהם
חובו, אלא מה שנתן לו על תנאי שאמר לו:
ואחריו לפלוגי, ובא לבית דין לפרע מנכסים
אלו, אף על פי שהראשון קים אין בית דין מגבין
אותם מגוף הנכסים, אלא מהפרות בלבד. מת
הראשון ובא בעל חוב לגבות מנכסים אלו, אין
מגבין לו כלום, אפלו עשאן אפותיקי, אלא הרי
הם של שני:

טו. שנים שהלוו לגוי בזה אחר זה, ואין בנכסי
הגוי כדי לזה ולזה, וכשבא ראובן המקדם לגבות
שטרו קרן ורבית, טען שמעון: רבית שעלה בזמן
השטר לא תגבה עד שאגבה קרן חובי לפי שלא
הל חוב הרבית מזמן השטר אלא בכל יום הוא
מתרבה, אין בדברי שמעון כלום:

טז. לזה שאין לו ממה לפרע, ונפל הבית עליו
ועל מורישו, ובני הלזה אומרים: אבינו מת
ראשון וירש את מורישו בקבר והורישו לנו ואין
לבעל חוב לטל כלום ממנו, והמלוה אומר:
המוריש מת ראשון ונמצא שזכה הלזה בנכסים
מחיים ובעל חוב גובה מהירשים, הדין עם
הירשים:

סימן קה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחם הקדוש)

חשן משפט

הלכות גביית חוב מהיתומים: סימן קו

שולחן ערוך

ג. הבא לפרע שלא בפני לווה, פשם שבית דין יכולים לפרעו מנכסיו שלא בפניו, כך הם יכולים למשפן לבעל חוב קרקע בחובו, שזה יותר טוב לו:

הלכות גביית חוב מהיתומים:

סימן קז

כופין את היתומים לפרע חוב אביהם, ובו י"ב מעיפים:

א. מצוה על היורשים לפרע חוב אביהם, וכופים אותם בכך כמו שכופים את אביהם. במה דברים אמורים, כשהניח קרקעות. אבל אם לא הניח אלא מטלטלים, אין כופין אותם לפרע חוב אביהם מהם, אבל מצוה עליהם לפרע חוב אביהם מהם, זהו מן הדין. אבל הגאונים תקנו שיהא בעל חוב גובה מהיורשים מטלטלים שהניח אביהם, הלכך, האדנא כופין אותם לפרע חובות אביהם, אפלו היא מלוה על פה, אף מהמטלטלים שהניח אביהם, אפלו קנאם הלווה אחר שלווה, ולא כתב: דאקני, דיורש במקום אביו קאי. וכן חיבים לפרע חוב אביהם ממלוה שהיתה לאביהם ביד אחרים, בין גבו קרקע בין גבו מעות. ואם ירשו קרקע ומטלטלים, ואין מפרש בשטר שיגבה מטלטלי בין בחייו בין במותו, והיורשים רוצים להגבות לבעל חוב קרקע, והוא רוצה לגבות מטלטלים, הדין עם היורשים. אבל אם לא ירשו פלוס מאביהו, אין חיבים לפרע חוב אביהם, ואפלו מצוה ליפא:

ב. טען היורש שאביו לא הניח לו ממון, ואינו חיב לפרע חוב אביו משלו, אם טען המלוה ודאי

שאם מת המפקיד אינו נעשה מטלטלים אצל בניו, ושביעית אינה משמטתו, ואם נתנו באגב או בקנין סודר או במתנת שכיב מרע אינו נתון. ומכל מקום אם אין בעל חוב כאן, אין הנפקד יכול לעכב הפקדון בשבילו, ואפלו אם הלווה מודה, שהדין נותן בכל פקדון להחזירו למי שהפקידו אצלו, ואם יש לאחרים זכות בו הרי הדין ביניהם. ואם מסרו הנפקד ליד מלוה, פטור, ואפלו אם היה שומר שכר:

סימן קו

דין הבא לפרע שלא בפני בעל חובו, ובו ג' מעיפים:

א. מלוה שבא לפרע בשטר מקום שבדודו, שלא בפני לווה, אם יכולים בית דין לשלח לו ולהודיעו עד שיעמד בדין, שולחים ומודיעין לו, אם הוא בכדי שילף השליח ויחזר תוך ל' יום, והמלוה יתן שכר השליחות, ויגבנו נוסף על חובו. ואם הוא במקום שאין השליח יכול לילף ולחזר תוך שלשים יום, מגבין לו חובו מיד, אחר שישבע המלוה, ויטל בין מהמקרקעי בין מהמטלטלים, ואין חוששין לשובר. ואם כתב בשטר נאמנות בפרוש שאפלו יפרע שלא בפניו, או שכתוב בו נאמנות עליו ועל באי כחו, אינו צריך לשבע:

ב. שלשה ראיות צריך להביא לבית דין, ואחר כך יפרע שלא בפניו: ראיה ראשונה, לקים שטר שבדודו, שניה, שבעל חובו במדינה אחרת רחוק יותר מכדי שילף השליח ויחזר תוך שלשים יום, שלישית, שאלו הנכסים בחזקת פלוני הלווה הם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גביית חוב מהיתומים: סימן קז

שולחן ערוך

ז. ירשו האחים קרקעות מאביהם, וחלקום, ובא בעל חוב לטרף, אם לא ירשו אלא שתי שדות, ולקח כל אחד אחת, אינם יכולים לומר לבעל חוב: קח מפל אחד חצי שדה, אלא נוטל שדה אחד מאיזה מהם שירצה. אבל אם ירשו ד' שדות, וחובו כנגד ב' שדות, אינו יכול לומר: אקח מאחד שתי שדות, אלא יקח מפל אחד שדה אחת, אלא אם כן עשה לו אפותיקי השתי שדות שנפלו לאחד, דאז נוטלם, אפלו לא עשאו אפותיקי מפרש, אלא שעבד לו כל נכסיו וסיים לו אותם שדות במצריהם להיות תחלה לפרעון:

ח. הניח להם אביהם מעות ומטלטלים, וחלקו, ובא בעל חוב לגבות מהם, אם הם מצויים לפנינו, גובה מפל אחד חלקו. ואם אין כלם מצויים לפנינו, אינו צריך לחזר אחריהם, אלא יקח כל חובו מאותו שלפנינו, והוא יחזר אחר האחרים:

ט. ירשו קרקעות וחלקום, ומכר אחד מהם חלקו או נתנו במתנה, ובא בעל חוב של אביהם לגבות חובו, טורף חצי החוב מהלוקח שקנה מהיורש, והחצי מהיורש האחר:

י. שמעון שאמר ליורשים: מנה לי בידיכם, והודו לו בפני עדים, וכשחזר לתבעם אמרו לו: לא הודנו שאנו חיבים לך אלא מחמת אבינו ולא הניח ממה לפרע, והוא אומר: לא כי אלא מחמת עצמכם אתם חיבים לי, מאחר שהודו סתם, חיבים לפרעו. ואם הודו בפני עד אחד, והם אומרים שלא הודו, נשבעים להכחיש העד. ואם מודים שהודו בפני העד בסתם, אלא שאומרים שלא

שאביו הורישו ממון, נשבע היורש הסת, ונפטר. ואם טוען: שמא, אין עליו אלא חרם סתם:

ג. יורש שמכר כל נכסיו אביו, ודאי בעל חוב טורף מהלקוחות, אפלו אם יש ביד היורש נכסים קרקעות שלו, לפי שנכסיו אינם משעבדים לחוב אביו. ואפלו של אביו ובורית, ושלו עדית, אינו יכול לסלקו בעדית שלו, שלא מדעתו. אבל רוצה לסלקו שלא יטרף מהלקוחות, ונותן לו מעות, אף על פי שלא ירש המעות מאביו, יכול לסלקו, אלא אם כן עשה אביו נכסים אלו אפותיקי מפרש לבעל חוב:

ד. יורש שמכר כל נכסיו אביו, ואין בעל חוב יכול לטרף מהלקוחות, כגון שמכרם לגויים וכיוצא בזה, יש מי שאומר שגובה מהדמים שביד היתומים, ויש אומרים שאינו גובה:

ה. האדנא שתקנו הגאונים לגבות מהיורשים אף מהמטלטלים שהניח אביהם, אם תפס המלוה מטלטלי הלוה, אפלו לאחר מיתה, מהנאי, אפלו אין לו עדים על חובו, שאם לא תפס לא היו מגבינן לה, והשתא דתפס נאמן לגבות מהם בשבועה, במגו דאי בעי אומר: לא תפסתי:

ו. היה על אביהם חוב של מנה, ולא הניח לא מקרקעי ולא מטלטלי, אלא קרקע שוה חמשים, ובא בעל חוב וטרפה, ונתנו לו היורשים חמשים משלהם, אפלו לא אמרו לו שבדמי קרקע זה הם נותנים לו, אינו יכול לחזר ולטרפה מהם בשארית חובו, וכן אין בעל חוב מאחר ממנו יכול לטרפה, דהוה לה כמו שהגבו אותה לו בחובו וחזרו ולקחה ממנו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרח הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כר לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון כר

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גביית חוב מהיתומים: סימן קח

שולחן ערוך

ב. יש מי שאומר, שמי שנתחבב ממון בבית דין בעבור מלשינות ומת, גובה מהיורשים. אבל אם חיבוהו קנס, לא קנסו בנו אחריו:

ג. אין גפרעים מיורשים קטנים בעודם קטנים שאינם בני י"ג שנה, שום הלואה מחוב אביהם, אפלו היה עליו שטר מקום, ואפלו היה בו נאמנות, ואפלו היה בו כל תנאי שבועלם, שמא יש להם ראיה ששוכרים בה השטר, אלא אם כן היה במלוה זו אחד מג' דרכים הנזכרים לעיל בסמוך ואפלו היתה מלוה על פה, גובה מיתומים קטנים באחד מג' דרכים הנזכרים, ודהיתה תוך זמן, צריך שנתקבל העדות בחיי אביהם שהיא תוך זמן, שאם לא כן אין מקבלין עדות על קטן, אפלו בפניו. ואם הם גדולים והוציא עליהם שטר מקום, אפלו אין שם אחד מג' דרכים אלו גובה מהם בלא שבועה, אם יש בו נאמנות מפרש שהאמינו עליו ועל יורשיו או על באי כחו, שיורשיו בכלל באי כחו. אבל אם אין שם כתוב בשטר נאמנות, ואפלו כתוב בו נאמנות סתם, ולא פרש על יורשיו או על באי כחו, צריך לשבע כעין של תורה בנקיטת חפץ, וגובה. ואפלו תפס משלהם בלא שבועה, משביעין לה. ואי לא בעי לאשתבועי, דינו כמו שנתבאר בסימן פ"ב

ד. הוציא על היורשים שטר עסקא, החצי יש לו דין מלוה, ונשבע ונוטל, והחצי, אינו נוטל אפלו בשבועה, שפיון שאלו היה אביהם קים היה נאמן לומר: החזרתי, במגו דנאנסו, וטוענין להו ואין עליהם שבועה, אלא חרם סתם. אבל אם אין אנו יכולים לטען להם שהחזיר, כגון שהודה אביהם שלא החזיר, או שמת תוך זמן, או שהאמין לבעל

נתפנונו להודות שחיבים מחמת עצמם אלא מחמת אביהם, חיבים לשלם:

יא. הניח להם אביהם מטלטלין, וקדמו ופרעו לבעל חוב מאחר, אין בעל חוב מקדם יכול להוציא מידו:

יב. ראובן שמת, ונמצא בפנקסו כתוב בכתב ידו שהוא חייב לשמעון מנה, היורשים פטורים. דמלוה על פה, אפלו בעדים, אינו גובה מהיורשים אלא אם כן היה תוך זמנו:

סימן קח

באיזה ענין נפרע מלוה מיורשיו, ואיזה שבועה אדם מזריש לבניו, ובו כ"א סעיפים:

א. מלוה על פה, אינה נגבית מהיורשים, אלא באחד משלשה דרכים, ואלו הם: כשחייב מודה בהן וצנה בחליו שיש לפלוני חוב עליו עדין, או שהיתה הלואה לזמן ועדין לא הגיע הזמן, או שגדוהו עד שיתן ומת בנדויו, כל אלו גובים מהיורשים בלא שבועה. אבל אם באו עדים שהיה אביהם חייב לזה מנה, אינו גובה מהיורש כלום, שמא פרעו. וכן אם הוציא כתב יד אביהם שהוא חייב לו, אינו גובה בו כלום, שמא פרעו ואם מת המלוה, והיורשים באים לגבות מיורשי הלואה, אם הוא על אחד מג' דרכים אלו, גובים מהם בלא שבועה, אף על פי שמת לזה בחיי מלוה. ואם אינה על אחת מג' דרכים אלו, אפלו יורשי הלואה אין טוענים כלל, אינם גובין מהם, דאנן טענינן להו שמא פרע אביהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות גביית חוב מהיתומים: סימן קח חשן משפט

ונתנין לקטן חלקו, ואם מת הקטן, נשבעים הם
ונוטלים חלקו וחלקם:

ח. אם אחד מהיורשים אומר: אמר לי אבא שהשטר
פרוע, והאחרים אומרים: לא פקדנו, אם השטר
יוצא מתחת יד זה שאומר פרוע, הוא נאמן על
כלם, במגו שאם היה רוצה היה שורפו. ואם לאו,
אינו נאמן אלא על חלקו בלבד. ויש מי שאומר,
שאפלו השטר יוצא מתחת יד זה שאומר פרוע,
הוא אינו נאמן אלא על חלקו:

ט. כל הדין שיש ליורשי המלוה עם הלוח כשבאים
לפרע ממנו, כך יש להם עם יורשי הלוח, אם מת
ובאים לפרע מהם, אלא שכשטוענים עם יורשי
הלוח צריכים גם כן לשבע שלא נפרעו הם עצמם
מאביהם. ואם טענו יתומי הלוח: אמר לנו אבא
פרעתי לאביהם, אין עליהם שבועה שלא נפרעו
הם בעצמם:

י. מתו היורשים שהיה להם לשבע שבועת
היורשים, יש אומרים שאין יורשיהם נשבעים
ונוטלים. ויש אומרים שגם הם נשבעים: שלא
פקדנו אבא ולא אבא דאבא, ונוטלים:

יא. במה דברים אמורים שיורשי המלוה נשבעים
ונוטלים מיורשי הלוח, כשמת מלוה ואחר כך מת
לוה. אבל מת לוה בחיי מלוה ואחר כך מת
המלוה, אין היורשים, בין שהם בנים או אחים או
שאר יורשים, נוטלים כלום אפלו בשבועה, שהרי
כבר נתחייב המלוה שבועה ליורשי הלוח, כדין
הבא לפרע מנכסי יתומים, ואין אדם מוריש לבניו
ממון שאין יכול לגבותו אלא בשבועה. ואם עבר
הדין והשביע יורשי המלוה וגבו חובם, אין

העסקא אם יאמר שלא החזיר, אין טוענים להם
שנאנסו. ויש אומרים שטוענים להם שנאנסו. ואם
יש מתעסק בעין, ויש עדים שהוא מאותו עסק או
חליפיו, נוטל המלוה בלא שבועה, ואם יש רוח,
נוטלים בו יורשי הלוח חלקם:

ה. מת המלוה, ובאים יורשיו לתבע השטר מהלוח,
והוא אומר: פרעתי לאביהם, והם אומרים: לא
ידענו, אומרים לו: זיל שלים. ואם אמר: השבעו
לי, אם יש בשטר שהאמין את המלוה ואת יורשיו
עליו, גובין בלא שבועה. ואם לא האמין אותם
עליו, ישבעו בנקיטת חפץ שלא צוה להם אביהם
על ידי אחר, ושללא אמר להם בפיו, ושללא מצאו
שובר בין שטרותיו ששטר זה פרוע, שאם מצאו
שובר עליו, היה בחזקת פרוע, והוא שנמצא
השטר בין שטרות קרועים, כמו שנתבאר ויכללו
בכלל השבועה שלא אמר להם אביהם שהיה לו
שטר פרוע בין שטרותיו. אפלו היה היורש קטן
המטל בעריסה כשמת מורישו, הרי זה נשבע
כשיגדיל, ונוטל. ומיהו, אין זה צריך לשבע אלא
שלא מצאתי, אבל לא פקדני אבא, לא, דלאו בר
צוהה היה:

ג. אם יש לקטן אפוטרופוס שמנהו אביו ומבקש
חובותיו של קטן, צריך לשבע שלא צוהו אבי
היתומים, ושללא מצא בין שטרותיו ששטר זה
פרוע. ואם מנוהו בית דין אינו צריך לשבע אלא
שלא מצא בין שטרותיו ששטר זה פרוע:

ז. אם יש לקטן אחים גדולים, אין צריך להמתין
עד שיגדיל הקטן, אלא הם נשבעים וגובים הכל,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כר
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כר

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גביית חוב מהיתומים: סימן קח

שולחן ערוך

פרוע, ומת קודם שנשבע, ובחיי הלוה, יורשים
נשבעים שבועת היורשים, ונוטלים. ואם שני עדים
מעידים שקצתו פרוע, נשבעים: שלא פקדנו שיש
ממנו פרוע יותר ממה שהעדים מעידים. ודוקא
בכהאי גוונא, דנקיטי שטרא, נשבעים ונוטלים.
אבל שכיר ונגזל שאין להם שטר, וכן שבועת
הסת שנהפכה לתובע, ומת, אין היורשים נשבעים
ונוטלים:

טו. מלוה או יורשיו שבאו לגבות מיורשי הלוה,
וטענו: אמר לנו אבא: לא לויתי שטר זה מעולם,
הרי המלוה או יורשיו גובים בלא שבועה, ואפלו
מת לוה בחיי מלוה ואחר כך מת מלוה, ואפלו
האמין המלוה ללוה לומר: פרעתי:

טז. יורש קטן שהיה שטר חוב לאביו, ויצא עליו
שובר אחר מיתת אביו, אין קורעים את השטר
ואין מגבים בו עד שיגדלו היתומים, שמא שובר
זה מזיף הוא ולפיכך לא הוציאו הלוה בחיי אביו.
ואפלו יש עדים שמעידים שזוכרים הפרעון, אין
עדותם עדות, לפי שאין מקבלים עדות שלא בפני
בעל דין. ואפלו מתקים השובר בחותמיו, ואפלו
מפי עדים שאמרו: אנו חתמנוהו ונקב יש בו בצד
אות פלונית, אין מקבלים מהם, לפי שאין
מקבלים עדות שלא בפני בעל דין:

יז. אין נפרעים מנכסי יורשים, אפלו גדולים, אלא
בשבועה. ואם נפרע שלא בשבועה, מנדין אותו
עד שישבע:

יח. אין נפרעים מנכסי יורשים, אפלו גדולים, אלא
מהזבורית. ואפלו התנה שיגבה עדית או בינונית,

מוציאים מידם. וכן אם קדמו יורשי המלוה ותפסו,
אין מוציאים מידם. לפיכך, שטר חוב של יתומים
הבאים לפרע מהיתומים, שמת אביהם הלוה תחלה,
אין קורעין אותו ואין מגבין בו. ואפלו היה שם
ערב, ומת הלוה תחלה, לא יפרעו יורשי המלוה
מהערב אם הניח הלוה נכסים, שאם יפרעו
מהערב, הרי הערב חוזר ונפרע מיורשי לוה, כיון
שהניח להם אביהם נכסים, ואין חלוק בין ערב
לקבלן בזה:

יב. אם היה השטר משכונא, והיה אביהם מחזק
בה, גובה בלא שבועה, לפיכך, אם מת, גם
יורשים גובים:

יג. במה דברים אמורים שאין היורשים נוטלין
כשמת לוה בחיי מלוה, כשאין נאמנות בשטר.
אבל אם יש נאמנות בשטר, אם האמין לוה למלוה
עליו ועל באי כחו, נשבעים יורשים ונוטלין,
שהרי אביהם לא היה צריך לשבע לא ללוה ולא
ליורשים. ואם האמין גם לבני המלוה, נוטלים
בלא שבועה אף אם המלוה נתחייב ללוה שבועה
על עסק תביעה אחרת:

יד. זה שאמרנו בדין זה אין אדם מוריש שבועה
לבניו, אין דנין מדין זה לכל הדומה לו, אלא
הרי הפוגם שטרו ומת, אף על פי שאינו גובה
אלא בשבועה, הרי בניו נשבעים: שלא פקדנו
אבא על ידי אחר ושלא אמר לנו בפיו ולא מצינו
בין שטרותיו של אבא שכל שטר זה פרוע, וגובים
שאר השטר, בין מהלוה בין מיורשיו, וכגון שלא
מת הלוה קדם מלוה. וכן הבא לפרע שלא בפני
בעל דין, או מהלקוחות, או עד אחד מעיד שהוא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גביית חוב מהיתומים: סימן קט

שולחן ערוך

חובי, והיורש אומר: לא כי אלא ישומו אותה בית
דין, שומעין ליורש:

ב. כשכותבים האדרכתא על נכסי יתומים, בין
גדולים בין קטנים, כותבים בה: והפרנו שהנכסים
האלו הם של פלוני המת. ואם לא כתבו כן, הרי
האדרכתא זו פסולה, ואין אוכלים בה פרות, אפלו
אחר שישלימו ימי ההכרזה:

ג. בית דין שמכרו שלא בהכרזה, נעשו כמו שטעו
בדבר משנה, וחוזרים ומוכרים בהכרזה. ובית דין
שמכרו, האחריות על היתומים. ובית דין
שהכריזוה פראוי, ובדקו יפה ודקדקו בשומא, אף
על פי שטעו ומכרו שוה מנה במאתים, או מאתים
במנה, הרי מכרן קיים. אבל אם לא בדקו בשומא
ולא כתבו אגרת בקרת, שהיא דקדוק השומא
וההכרזה, וטעו והותירו שתות או פחתו שתות,
מכרן בטל, פחות משתות, מכרן קיים. וכן אם
מכרו קרקע בעת שאינם צריכין להכריז עליה,
במקום שנהגו שלא להכריז לעולם וטעו ופחתו
שתות או הותירו שתות, מכרן בטל אף על פי
שהכריזו. ואם רצו בית דין שלא לבטל המכר,
ויתורו האונאה, מתזירין, שלא יהיה כח הדיוט
חמור מהם. פחות משתות, מכרן קיים והוי מחילה
כדין הדיוט אף על פי שלא הכריזו, שאינם
צריכים באותה העת. איזהו העת שאינם צריכים
הכרזה, כשמוכרים לפרע למי שהלוה לצרף
קבורה, או למזון האשה והבנות, או לתן מנת
המלך. וכן בית דין שמכרו דברים שאינם טעונים
הכרזה, וטעו בשתות, מכרן בטל, פחות משתות,
מכרן קיים. ואלו הם הדברים שאין מכריזין
עליהם: העבדים, והשטרות, והמטלטלים, אלא

לא מהני תנאה גביהו. ואם כתב בפרוש שיגבה
עדית או בינונית ממני או מירשי, מהני תנאה:

יט. והא דאמרין דגובה מהזבורית, דוקא כשהיא
עושה פרות יותר על עבודתה, שאם לא כן אין
שם קרקע עליה אלא ארץ גזרה:

כ. אם תפס בעל חוב בינונית בחיי אביהם, כגון
שלוה אביהם ממנו מנה והוא לזה מאביהם מנה,
ויש ליתומים זבורית ולו יש בינונית, ובאים לטל
ממנו בינונית בחובם ולתן לו זבורית בחובו, הרי
הוא מעכב בינונית שלו בחובו. אבל אם היתה
תפיסתו אחרי מות אביהם, כגון שקנה הוא
בינונית שלו אחרי מות אביהם, לא מהני תפיסה:

כא. אם הנזק בא לגבות נזקו, אם הם קטנים,
אינו גובה אלא מהזבורית, ואם הם גדולים, גובה
כדינו מהעדית:

סימן קט

מכריזין על נכסי יתומים, ובו ר' סעיפים:

א. כשבאים למכר מנכסי יתומים, שמין בית דין
הקרקע, ואחר כך מכריזין עליה שלשים יום
רצופים, ואם אין מכריזין רצופים אלא בכל שני
וחמשי, יכריזו ס' יום שני וחמשי שבהם, ומכריזין
בבקר ובערב, בשעת הכנסת פועלים ובשעת
הוצאת פועלים, וכל מי שירצה לקנות יוליך
הפועלים לבקר לו. ובשעה שמכריזין, מסימין את
השדה במצרים ומודיעים כמה מוצאים בה, וכמה
שמו אותה בית דין, ומפני מה רוצים למכרה, אם
להגבות לבעל חוב או לכתבת אשה. ואם יאמר
המלוה: אני אקבל השדה בלא שומא בפרעון

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים" מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לתברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גביית חוב מהיתומים: סימן קי

שולחן ערוך

בטור אבה"ע ואם יש יתומים קטנים וגדולים, המלוה נפרע מהגדולים חלק המגיע להם, וכדי שיפרע בעל חוב מחלק הגדולים צריכין בית דין להעמיד אפוטרופוס לקטנים ולחלק עם הגדולים, ויגבו לבעל חוב מהגדולים חלקם המגיע להם לפרע:

ב. טעמא דאין נפרעים מהקטנים, משום דחישנין שמא התפיס אביהם למלוה צררי. לפיכך, אם תפס משלהם, אפלו אחרי מות אביהם, והוא בענין שיכול להתחזק בו לטען לקוח הוא בידי, מהנאי לה תפיסתו, פיון שידוע וברור לו שלא נפרע מאביהם:

ג. נזקקין לנכסי ערב, אף על פי שהיתומים קטנים:

ד. קטנים שצוה מורישן ואמר: תנו שדה או מנה לפלוני, נזקקין לנכסיהם אחר שמעמידים להם אפוטרופוס להפך בזכותם וכן אם אמר: תנו מנה זו, או: תנו שדה זו לפלוני, נזקקין לנכסיהם אחר שמעמידים להם אפוטרופוס. ולהרמב"ם, בזו אין צריך להעמיד אפוטרופוס. יורש גדול שנתן נכסי מורישו לקטן, ויצא שטר חוב על המוריש, מורידים בעל חוב לנכסים:

ה. יתומים קטנים שנמצאת קרקע שאינה שלהם, אלא טען הטוען שהיא גזל ביד מורישי, נזקקים להם. ואם נמצאת גזולה, מחזירים אותה לבעליה. ולהרמב"ם, צריך להעמיד להם אפוטרופוס לטעון ולדון. וכן קטן שתקף בעבדיו וירד לתוך שדה חברו וכבשה, אין אומרים: נמתין לו עד שיגדיל,

שמין אותם בבית דין ומוכרים אותם מיד. ואם השוק קרוב למדינה, מוליכים אותו לשוק:

ד. אפוטרופוס או בית דין שלוו לצורך היתומים, מוכרים שלא בהכרזה, ופורעים. וכן בית דין דזבין ואחריותא איתמי, אם טרפו ממנו גובה הלוקח שלא בהכרזה:

ה. הא דאמרינן שאם טעו בית דין ופחתו שתות או הותרו שתות מכרן בטל, הינו כשהורידו לבעל חוב בשומת בית דין. אבל בית דין שמכרו קרקע או עבדים של יתומים שוה מנה במאתים, אין הלוקח יכול לחזור בהם, לא יהיה פח הדיוט חמור מפח היתומים. וכן הדין באפוטרופוס שמכר קרקע ועבדים, שאין הלוקח יכול לחזור בהונאה כדין הדיוט:

ו. מכרו על ידי שליח, ונתאנה השליח בכל שהוא, המכר בטל. ואם אנה השליח לקונה, דינו כשאר כל אדם:

סימן קי

אין נזקקין לנכסי קטן, ובו י"א פעיפוב:

א. כבר נתבאר בתחלת סימן ק"ח שאין גובים מיורשים קטנים שלא הגיעו לי"ג שנה, אפלו יש עליהם שטר שום מלוה, שאינה על אחד משלשה דרכים שנתבארו שם, אפלו היה בו נאמנות, ואפלו היה בו כל תנאי שבעולם, אין גובים בו אלא אם כן יש עליהם מלוה ברבית שלוה אביהם מגוי, שקבל עליו לדון בדיני ישראל, שלא יתבע ליתומים עד שיגדילו, ולא קבל עליו שלא יקח רבית. וכן נפרעים מהם כתבת אשה, כמו שנתבאר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות גביית חוב מנכסים משועבדים סימן קיא חשן משפט

צונאתו קימת, במוסר דבריו לבית דין, או שפכתבו
העדים צונאתו בשטר וחתמוה בחייו, או שפכתב הוא
עצמו צונאתו בכתב ידו הנפרת לבית דין:

י. לכתבת אשה, אין צריך להעמדת אפוטרופוס:

יא. כשאמרו מעמידים אפוטרופוס, לא אמרו אלא
להקל על הבית דין, הא אם ראו בית דין דלא
למנות אפוטרופוס, ויחפשו הם אחר זכות
היתומים, אין לה אפוטרופוס טוב מהם:

הלכות גביית חוב מנכסים משועבדים

סימן קיא

דין מלוה בשטר גובה ממשעבדי, והמלוה על פה,
ובו כ"ד פעיפוי:

א. המלוה את חברו על פה, אינו גובה אלא ממה
שימצא ביד הלוה, אבל אינו טורף לא מהלקוחות
שקנו ממנו ולא ממתנות שנתן, אבל מכל מה
שימצא בידו, גובה, בין קרקע בין מטלטלים,
אפלו קנאם אחר הלוואה. אבל המלוה בשטר, טורף
מהלקוחות וממקבלי המתנה שקנו ושקבלו ממנו
קרקע אחר הלוואה, אפלו אם אינו מפרש בשטר
בן. אבל אם פרש בפרוש שהלוה לו על תנאי
שלא יטרף מהלקוחות ולא ממקבלי מתנה, תנאו
קיים, ואינו טורף מהם:

ב. הקדשות, הרי הם כמשעבדים ואין נפרעים
מהם, כל שיש לו בני חורין, אם קדם המכר או
המתנה להלוואה דבר פשוט הוא שאינו טורף מהם,
אלא אם כן יש הוכחה שלא נתפון במכר ומתנה
אלא להבריחם מבעל חוב, וכמו שנתבאר בסימן

אלא מוציאין אותה מידו, וכשיגדיל, אם יש לו
עדים, יביא עדי:

ו. קרקע שהיתה בחזקת קטנים, ובא אחד וטען
שהיא לקוחה ממורישי, ויש לו עדים שהחזיק בה
ואכלה שני חזקה בחיי אביהם, אין מוציאין אותה
מידם עד שיגדילו, שאין מקבלים עדות שלא בפני
בעל דין. אבל אם הוציא שטר שהיא לקוחה בידו,
הרי זה מקיים השטר ומוציאין אותה מידם אחר
שמעמידים להם אפוטרופוס:

ז. קטנים שהודה מורישים בכתב ידו על מטלטלים
שבידו שהם מעסק שיש לו מפלוני, או שהוא
פקדון בידו משל פלוני, מוציאין מהם וכן אם גזל
מורישים, חייבים לשלם, בין אכלו בין לא אכלו,
בין נתאשו הבעלים בין לא נתאשו, בין מקרקע
בין ממטלטלים שהניח מורישים:

ח. אם לוו בית דין או אפוטרופוס של יתומים
לצרכם, נזקקים לנכסיהם ומוכרים בלא הכרזה,
ונפרעים בבינונית כמו משאר בעל חוב. וכן בי
דינא דזבין אחריותא איתמי, אם טרפיה מהלוקח
גובה בלא הכרזה, ודינו כשאר בעל חוב. אבל אם
לוו היתומים עצמם בלא אפוטרופוס, אין נזקקין
לנכסיהם עד שיגדילו, ואין מעמידין להם
אפוטרופוס לקבל העדות:

ט. בכל מקום שאמרו שמעמידים להם אפוטרופוס
כדי לזקק לנכסיהם, מקבלים עדים בפני
אפוטרופוס, דאפוטרופוס בעל דין הוא. וכן עדי
צואה מקבלים אותם בפני האפוטרופוס. ויש מי
שכתב, שאין מקבלים אותם בפני האפוטרופוס.
והיכי משפחת לה שהמניח יתומים קטנים תהא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות גביית חוב מנכסים משועבדים סימן קיא חשן משפט

ה. במה דברים אמורים שטורף ממשעבדי, כשאינו מוצא ביד הלוה בני חרי לגבות חובו מהם. אבל אם מצא ביד הלוה בני חרי לגבות, אפלו הם זבורית, לא יטרף ממשעבדי, לא שנא אם הם לקוחות או מקבלי מתנה. לפיכך, אם נתן הלוה מתנה לאחרים, וכתב להם ר' לפלוני וש' לפלוני ות' לפלוני, ואין בנכסיו כדי שיספיק לכלם, אין אומרים כל הקודם בשטר זכה. אלא חולקים הנכסים לט' חלקים, ויקח בעל הר' ב' חלקים, ובעל הש' ג' חלקים, ובעל הת' ד' חלקים. ואם יצא עליהם שטר חוב, גובה מכלם, וכפי החלוקה יפרע כל אחד מחלקו. אבל אם אמר ר' וזו לפלוני ואחריו ש' לפלוני ואחריו ת' לפלוני, כל הקודם בשטר זכה. לפיכך, יצא עליהן שטר חוב, גובה מהאחרון, ואם אינו מספיק, גובה משלפניו, ואם אינו מספיק, גובה משלפני פניו:

ט. ראובן צוה מחמת מיתה לתת מנה לשמעון, ומכרו היורשים כל הנכסים, שלא מצא שמעון לגבות מנה שלו, גובה מהלקוחות, ואין היורשים יכולים לומר שנתנו לו, כיון ששטר הצנאה יוצא מתחת ידו, ולא חישבין לקנוניא:

י. יורשים שמכרו נכסי אביהם, יש להם דין משעבדים, ואין בעל חוב טורף מהם, כיון שיש בני חורין דאביהם. ואם לא השאירו בנכסי אביהם בני חורין, ורוצים לסלקו בקרקע שלהם, נתבאר בסימן ק"ו:

יא. אם מכר הלוה קרקע שיש לו בעירו, ויש לו קרקע בעיר אחרת, בעל חוב טורף מהלוקח. ואינו יכול לומר: הנחתי לך בני חורין, כיון שאינו

צ"ט שהמתנה בטלה. ואפלו קדמה להלואה, בעל חוב גובה ממנה אפלו אם היא מלוה על פה:

ג. אם נתנו ללוה מתנה על תנאי שלא תחול עליה שום שעבוד, לא חוב ולא כתבה שקדם למתנה, ולא יחול עליו להבא, התנאי קיים, ולא יגבה בעל חוב ממנה, אפלו כתב לו דאקנה. אבל אם קנה קרקע והתנה עמו המוכר על מנת שלא יחול עליו שום שעבוד, אינו מועיל, ובעל חוב גובה ממנה:

ד. מי שנתן קרקע לבנו, על תנאי שלא יחול עליו שום שעבוד, ואין לו בן אחר, ומת האב, בעל חוב של הבן גובה ממנה:

ה. מי שיש לו חובות הרבה, ובית דין מכרו קרקע הלוה כדי לפרע לבעל חוב המקדם, אין שאר בעלי חובות יכולים לחזר על הקרקע ולהוציאו מיד הלוקח. אבל אם מכרו הלוה עצמו כדי להגבות לבעל חוב המקדם, יכולים שאר בעלי חובות לטרפו מהלוקח:

ו. אפוסטרופסי יתומים שמכרו לאחרים, לא אמרינן דאחריות דנפשיהו קבילו עליהו, אלא חוזרים וטורפים בחובם:

ז. בעל חוב מקדם שבא לגבות, ואין ללוה נכסים יותר מכדי חובו של זה, אין מורידין אותו לנכסי לזה אפלו יש נאמנות בשטר, עד שישבע שבועת המשנה שלא נפרע כלום, כדין טורף, שהרי טורף מהשני. מי שנמחק שטר חובו וכתבו לו בית דין שטר אחר, וכן מי שהלוה את חברו מלוה על פה, ונתחב לו בדין ולא היה לו מה לפרע, וכתבו לו מעשה ב"ד, אם טורפין מהלקוחות, נתבאר בסי' ע'

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בר
לחודש

גליון
בר

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות גביית חוב מנכסים משועבדים סימן קיא חשן משפט

יח. ראובן קנה בית משמעון, ולוי היה לו שטר על אותו בית, ולוי היה במעמד שקנה ראובן הבית, ולא הוציא שטרו, וגם ראובן סתר הבית ובנה בו ומנה את לוי על הבנין, ואחר כך הוציא לוי שטרו, לא אבד זכותו בשתיקתו:

יט. לזה שלוח, ואחר כך נתן נכסיו במתנה על מנת להחזיר, אם הם קרקעות שקנה קדם שלוח, או שקנאם אחר שלוח וכתב לו דאקנה, אין מתנתו כלום. ואם המתנה קדמה להלוואה, ונתנה לזמן ידוע, וזה המקבל במתנה עד שיגיע זמנה. ואם נתנם לו במתנה על מנת להחזיר, בסתם, ולא פרש באיזה זמן יחזירנה לו, ואחר כך לזה, כשם שהמקבל יכול לדחות לזה לזמן מרבה, שיאמר לו בכל פעם: אחזירנה לך לאחר זמן, כך הוא דוחה למלוה הבא מכחו. אך המלוה יכול לכפו מדרבי נתן, כשירצה להחזירם שלא יחזירנה אלא לנותן:

כ. אף על גב דלא כתב דאקנה, אם קנה והוריש, גובה. ויש חולקין:

כא. ראובן הלוח לשמעון על פה, ושמעון הלוח ליהודה בשטר, ומכר יהודה כל נכסיו, ובא ראובן לטרף מהלקוחות שקנו מיהודה מכח שטר שיש לשמעון על יהודה, הדין עמו, הואיל ושמעון מודה שהוא חייב לו. לא היו ללוח נכסים, אלא שטרי חובות שיש לו על אחרים, לא מבעיא בעודם בידו שהמלוה גובה שלו, מדרבי נתן, אלא אפלו מת הלוח ונפלו השטרות לפני יורשים, גובה מהם, אפלו נעשו השטרות שיש ללוח על בעלי חובות אחר שלוח הוא מהמלוה, ואפלו קנו בעלי

בעירו, שגם הלוח עצמו לא היה יכול להגבות מנכסיו שיש לו בעיר אחרת:

יב. הניחו הלקוחות בני חורין ביד הלוח, ונתקלקלו, בעל חוב טורף מהלקוחות. ודוקא נתקלקלו, אבל לא נתקלקלו אלא שאינו יכול לגבות מהם מחמת פשיעתו, כגון שסלק שעבודו מהם ולקח בקנין שלא יגבה מהם, אינו גובה מהלקוחות, שיאמרו לו: הנחנו לך מקום לגבות ממנו:

יג. ואם לא נתקלקלו, אבל גזלן אנס, אינו טורף ממשעבדים, מפני שמצויים הם בעלי זרוע לפל, וסוף שיגבה חובו:

יד. אפלו הגיע זמן הפרעון, ונתרשל המלוה מלתבע חובו ולפרע מבני חרי, ואחר זמן רב אשתדוף בני חרי, גבי ממשעבדי:

טו. אם יש פאן שנים או שלשה לקוחות שקנו ממנו כאחד, ואין אחד מהם קודם לחברו, ובא בעל חוב לטרף, גובה מאיזה מהם שירצה, ואינו צריך לקח חצי שדה מזה וחצי שדה מזה:

טז. אם הלוקח שקנה מהלוח מכרו לאחר, והאחר לאחר, אפלו עד מאה, ובא לטרף מהלוקח האחרון, אינו יכול לומר: למה לא תבעת חובך מהראשון:

יז. לוח שמכר נכסיו, וחתם המלוה על שטר המכירה, לא הפסיד בשביל זה זכותו, וטורף מהלקוחות, שיוכל לומר: השני נוח לי והראשון קשה ממנו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות גביית חוב מנכסים משועבדים סימן קיב חשן משפט

א. אין בעל חוב טורף ממשעבדי, אלא אם כן היו נכסים ללוה בשעה שלוה, ומכרם או נתנם אחר כך. אבל אם קנאם אחר שלוה, ומכרם, לא נשתעבדו לבעל חובו ואינו גובה אותם מהלקוחות, ומיהו, בעודם ביד הלוה, גובה מהם אף על פי שקנאם אחר שלוה. ואם שעבד נכסיו שקנה ושיקנה, או חל השעבוד גם על מה שיקנה אחר כך, ואם קנה אחר כך ומכרו, בעל חוב גובה ממנו, ודוקא שפרש לו בפרוש, אבל אם לא כתב לו דאקנה, לא:

ב. אם לא כתב לו: דאקנה, ומכר נכסיו אחר שלוה, והמלוה בא לטרוף מהלקוחות וטוען שאלו הנכסים היו ביד הלוה, והלוקח טוען לאחר שלוה קנה ומכר, יש אומרים שעל המלוה להביא ראיה שהיו אלו הנכסים ביד הלוה בשעת הלוואה, ויש אומרים שאם יש עדים שהלוה קנה קרקע זה ומכרו, צריך המלוה להביא עדים שקנאו הלוה קודם שעבדו, אבל אם יש עדים שהלוה היה מחזק בו ושהיה שלו, צריך הלוקח להביא ראיה שקנאו הלוה ואימתי קנאו, ואם לאו, בית דין מעמידין אותו על חזקתו ונאמר שהיה שלו ושל אבותיו מעולם:

ג. נותן נכסיו מהיום ולאחר מיתה, ולא נודעו הנכסים שהיו לו באותה שעה, יש אומרים שעל המקבל מתנה להביא ראיה שהיו אותם נכסים בידו בשעת מתנה, ויש אומרים שאם לא נודע שקנה נכסים אחר כך, הפל בחזקת מקבל מתנה:

ד. שני מלוין שהוציא כל אחד שטרו, ואין פתוב בשום אחד מהם: דאקנה, ואין הנכסים מספיקים

חוביו של לווה נכסים אחר שלוה הלוה מהמלוה שלו, המלוה גובה מהם ומיורשיהם, מדרבי נתן:

בב. אם מכר הלוה שטרי חובות, או נתנם לאחר, או שבעלי חוביו מכרו נכסיהם אחר שלוה הוא מהמלוה, אם יש בשטר שיש למלוה, וכן בשטר שיש ללוה על בעלי חוביו שעבדו דמטלטלי אגב מקרקעי, או יש בהם דין קדימה, ונכסיהם של בעלי חוביו של לווה משעבדים למלוה שלו מכחו, כיון שהוא קודם למכירה שמכרו:

בג. אם היו ללוה שני מלוים שהלוו לו, ובאים כאחד לגבות מבעלי חובים שלו, אם הלוה הלוה לבעלי חוביו בשטר לאחר שלוה הוא משניהם, יחלקו. ואם תפס אחד מהם, זכה בתפיסתו. ואם חובותיו של לווה קדם שלוה משניהם, או קדם שלוה מאחרון, וכתב לראשון אגב, זכה בהם הראשון:

כד. ראובן היה לו שטר על שמעון, ונתנו ללוי בכתיבה ומסירה, וכשבא לוי לגבותו הוציא יהודה שטר שהיה לו על ראובן, מקדם לשטר שהיה לראובן על שמעון, ואמר כי השטר שנתן ראובן ללוי הוא ממונו של בעל חובו וזכה בו מדין קדימה, הדין עם יהודה, כיון ששטרו מקדם ושעבד לו מטלטלים אגב מקרקעי, ואין בזה משום תקנת השוק:

סימן קיב

אין בעל חוב טורף (מהמשעבדים) ממה שקנה, ובו ה' פעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות גביית חוב מנכסים משועבדים סימן קיג חשן משפט

ב. כשמשעבדים מטלטלי אגב מקרקעי, אין צריכים להיות צבורין בתוכם. ואפלו מטלטלי דנדידי, כגון בעלי חיים ועבדים, משתעבדי, אפלו בקרקע כל שהוא, יכול לשעבד הרבה מטלטלים. ואם אין ללוה קרקע, והמלוה זכה לו בתוך שדהו באחת מהקנאות שקונים בהם קרקעות, או שהשאילו או השפיר לו קרקע כל שהוא, הרי זה מקנה עליו כל מטלטלין שירצה. ואין צריך לסיים המקום שקנה אגבו המטלטלין. ואם אין קרקע גם למלוה, יכתב: הקניתי לו ארבע אמות קרקע בחצרי ואגבן הקניתי לו המטלטלים, ואף על פי שאין אנו יודעים לו קרקע, הודאת בעל דין כמאה עדים לחובתו:

ג. בזמן הזה, אפלו שעבד לו מטלטלי אגב מקרקעי, אינו טורף מטלטלין שמכר או נתן, משום תקנת השוק. ומיהו, אם כתב לו: דאקנה, ואחר כך לזה מאחר וכתב לו: דאקנה, ובשניהם שעבד מטלטלי אגב מקרקעי, וקדם השני ותפס מטלטלים שקנה קדם שלוה ממנו, בא ראשון ומוציא ממנו אפלו בזמן הזה, מפני שאין בזה משום תקנת השוק:

סימן קיד

דין בעל חוב עם הלוקח אם יכול לדחותו אצל הלוח, ובו ז' סעיפים:

א. מלוה שיודע לקוחות שקנו מהלוה אחר שהלוה, הולך וטורף מהם וקורעים בית דין שטר האדרכתא, וכותבין לו שטר טרפא, וכותבים בטרפא שקרעו שטר האדרכתא:

לחובות שניהם, וטוען המקדם כי כשלוה ממנו כבר קנה הנכסים, והמאחר טוען שלאחר שלוה משניהם קנאם והם משעבדים לשניהם, ואין עדים בדבר, יש אומרים שחולקין החצי שחולקין עליו, ויש אומרים שאם אין עדים שקנאם, מעמידים הנכסים ביד המקדם, ואם יש עדים שקנאם, אלא שאינם יודעים מתי קנאם, חולקים החצי שחולקים עליו:

ה. ראובן שלוה בשטר, ולא כתב למלוה: דאקנה, וקנה ומת, והיתה לו בת, וירשתו ועמדה ונשאת, אין המלוה גובה מהבעל ממה שהכניסה לו באותם הנכסים, משום דבעל בנכסי אשתו לוקח הוי:

סימן קיג

אין בעל חוב טורף ממתלטלים המשעבדים, ובו ג' סעיפים:

א. אין בעל חוב טורף מהלקוחות אלא בקרקע שמכר או נתן הלוה, אבל מטלטלין שמכר או נתן אינו טורף, אפלו היו בידו בשעת הלואה, ואפלו התרה המלוה בלקוחות שלא יקנו מטלטלי הלוה, אין המלוה טורף מהם, ואם נתנם במתנת שכיב מרע, המלוה טורף מהם, כמו שיתבאר בסימן רנ"ב. ואם שעבד לו מטלטלי אגב מקרקעי, יכול לטורף המטלטלין מהלקוחות, כמו שהוא טורף קרקע, אפלו מכר הקרקעות קדם שיקנה המטלטלים. והוא שכתב לו: דלא כאסמכתא ודלא כטפסי דשטרי, או יכתב שהוא משעבדם לו מעכשיו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כ"ד
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כ"ד

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות גביית חוב מונכסים משועבדים סימן קטו חשן משפט

שטר אמנה, ואם תוך הזמן, טורף בלא שבועה.
ואחר כך מורידין אותו לנכסי הלוקח בשומא, על
פי מה שנתבאר בס' ק"ג, וכותבים הורדה,
וכותבים בה שהפירו שהוא של פלוני הלוה,
וכותבים שקרעו הטרפא:

ה. בית דין ששמו לטורף בנכסי לוקח וטעו בכל
שהוא, מכרן בטל. ואם יבא שום אדם ויעלה
אותה שדה יותר ממה ששמוה ב"ד, והמלוה רוצה
לקח אותה, צריך לקבלה באותו עלוי:

ו. אם בעל חוב ולוקח באים להוסיף כל אחד על
חברו, נותנים השדה לאותו שמוסיף יותר, אם
התוספת הוא עד כנגד כל דמי החוב. אבל אם
הלוקח רוצה להוסיף מעט על שומת ב"ד, ולא
יהיה כל החוב פרוע, אין שומעין לו:

ז. אם המלוה אומר: אקבל הקרקע בכל חובי בלא
שומת בית דין, והלוקח אומר: לא כי אלא ישומו
אותה בית דין ואני אתן כפי שומתן, אין שומעין
ללוקח:

סימן קטו

דין הפרות והשבח בטורף מלוקח ויתומים, וכו' ו'
מעיפים:

א. כשבא בעל חוב לטורף מהלוקח, אם כתב לו
הלוה: דאקנה, טורף גם כן השבח שהשביח השדה,
בין שבח ששבתו הנכסים מאליהם כגון שעלו בו
אילנות או נתיקרה, בין שבח שהשביחו מחמת
הוצאה, אלא שאם שבתו מאליהם טורף כל השבח.
ואם השביחו מחמת הוצאה, טורף חצי השבח היתר
על ההוצאה, וחוזר הלוקח וגובה הקרן מנכסי

ב. כשימצא המלוה ללוקח, כופין אותו לדון עמו,
ואינו יכול לומר לו: לך אצל הלוה וכשיתחייב לך
בדין יכתבו לך טרפא על הלוקחות או אפרע לך,
אלא ילך הוא אצל הלוה ויזקיקו לבא לדין.
ומיהו, היכא דאיתה, מודעין לה, כגון שאינו
רחוק יותר ממחלף יום אחד, ואם מבקש הלוקח
זמן לחזר אחריו, נותנים לו עד שלשים יום,
ובלבד להוציא הדין לאמתו ושלא לבא בעקיפין:

ג. אם רוצה הלוקח לסלק המלוה במעות, הרשות
בידו, וישאר לו הקרקע, ויחזר וישאל מהמוכר מה
שפרע למלוה בשבילו. ואם עשאה אפותיקי
מפרש, דאמר לה: לא יהיה לך פרעון אלא מזו,
אינו יכול לסלקו במעות. אם קנה שתי שדות זו
אחר זו, כל אחת במנה, והחוב שהיה למלוה על
הלוה היה מאתים, וטרף ממנו במנה שדה שקנה
ראשון, וכשבא לטורף השניה במנה הנשאר, הביא
לו מאתים ואמר לה: אם תרצה שדה ראשונה
שגבית כבר בכל המאתים, הרי טוב, ואם לאו קח
מאתים והסתלק, הדין עמו. ואם רצה המלוה
וקבלה במאתים, אין הלוקח חוזר על המוכר וגובה
ממנו אלא מנה:

ד. אחר שכותבין הטרפא, מורידין שלשה בקיאים
לאותה שדה ושמן לו ממנה כשעור חובו, כפי מה
שראו לו מהקרן וחצי השבח כפי מה ששוה עתה,
ומכריזין עליה שלשים יום כדרך שמכריזים על
נכסי יתומים שנתבאר בס' ק"ט. ואחר כך
משיביעין את הלוה בתקנת הגאונים שאין לו
כלום, אם היה הלוה עמנו במדינה. ומשיביעין את
הטורף בנקיטת חפץ שלא נפרע חוב זה, ושלא
מתלו ושלא מכרו לאחר, וכולל בשבעתו שאין זה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות גביית חוב מונכסים משועבדים סימן קטז חשן משפט

אומר: שמא אביכם השביח, על היתומים להביא ראיה:
ו. הביאו היתומים ראיה שהם השביחו, שמין להם השבח וההוצאה, ונוטלים הפחות שבשניהם ומעלה אותו בדמים. במה דברים אמורים, בשעשה שדה זו אפותיקי. אבל אם לא עשאה אפותיקי, אם רצו היתומים לסלק בעל חוב בדמים, מסלקין אותו. ואם רצו, נוטלים מהקרקע שעור שבח שלהם:

סימן קטז

ביצד כותבין לו הטרפא, וכו' ב' סעיפים:

א. לוקח שטרפו ממנו השדה, כותבים לו בית דין טרפא היאך טרפוהו ממנו בשביל חוב של המוכר, וחוזר וטורף מהמוכר. ואם קנאה והוקרה, אם היתה שוה אלף כותבים לו טרפא באלף, וכן אם היתה שוה אלף בשעה שלקחה, ובשעת טרפא לא היתה שוה אלף ת"ק, או שהיתה שוה אלף ולקחה בת"ק, בכלם כותבין לו טרפא באלף. וכל הדין שיש למלוה עם הלוקח, פן דינו של לוקח ראשון שטרף בעל חוב ממנו ובא הוא לטרף מהלקוחות שקנו אחריו, אפלו לא מכר לו בשטר אלא בעדים בעלמא, אפלו לא פרש לו האחריות. והא דטורף בלא מכר לו בשטר אלא בעדים בעלמא, דוקא כשהעדים מעידים שלא חתמו על שום שטר מזה המכר, וגם לא היו שם עדים אחרים פי אם הם. ומכל מקום בית דין כותבים לו היאך נטרף ממנו, לראיה, שיתבע הלזה שמכר לו:

ב. אם לקח בפרוש שלא באחריות, ומבקש מהמלוה שיתן לו כחו מהשטר חוב כפי שיוכל לתבע הוא

המוכר, אף מהמשעבדים שמכר או נתן מאחר זמן שמכר לו השדה, אבל השבח שטרף ממנו בעל חוב אינו גובה אותו מנכסי המוכר, אלא מפני חורין. וכל הפרות שאכל הלוקח אינם נטרפים ממנו, אבל כל הפרות המחברים לקרקע, אף על פי שאינם צריכים לקרקע, כענבים שהגיעו להבצר, הרי בעל חוב גובה מהם כמו שגובה מן השבח. ואם רוצה הלוקח לסלקו, יכול לסלקו בין מן השדה בין מן השבח, אם לא עשאה אפותיקי. אבל אם עשאה אפותיקי מפרש, שאמר לו: לא יהא לך פרועון אלא מזו, אינו יכול לסלקו:

ב. בעל חוב שטרף בחובו מיד הלוקח מה שראוי לו מן הקרן וחצי השבח, רואין הנשאר מהקרקע אם יש בו תועלת ללוקח, כגון שנשאר לו בשדה בית ט' קבין ובגנה בית חצי קב, ישתתפו בה שניהם, ואם לא נשאר לו דבר שאלו יחלק יהיה שם כלו עליו, נותן לו בעל חוב את דמיו,

ג. כל הדברים לא נאמרו אלא בלוקח, אבל מקבל מתנה ששבחה מחמת הוצאה אין בעל חוב גובה משבחה כלום, אלא רואים כמה היתה שוה בשעת מתנה, וגובה. ואם שבחה מאליה, בעל חוב גובה את כלה. ואם קבל הנותן אחריות המתנה, הרי בעל חוב גובה ממנה כדרך שגובה מהלוקח:

ד. וכן יתומים שהשביחו הנכסים, אין בעל חוב גובה מהשבח כלום. אבל אם שבחו נכסים מאליהם, גובה את השבח כלו:

ה. בעל חוב שבא לטרף מהיתומים שבח שמחמת הוצאה, יתומים אומרים: אנו השבחנו, ובעל חוב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כפי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אפותיקי סימן קיז

שולחן ערוך

ואפלו עשאם אפותיקי כשטר, ואפלו ידע הלוקח
שעשאם אפותיקי, דלא פלוג רבנן:
ד. וכן לענין קדימה, אם עשה מטלטלין אפותיקי,
אפלו מפרש בשטר, לראשון, וקדם מלוה מאחר
וגבאן, זכה. והוא שלא שעבדם לו אגב קרקע,
שאם שעבד לו אגב קרקע, אם קדם מלוה מאחר
וגבאם לא זכה:

ה. עשה עבדו אפותיקי, אפלו בסתם, ומכרו, בעל
חוב גובה ממנו, מפני שיש לו קול:

ו. עבד שעשאו רבו אפותיקי, ושחררו, אף על פי
שכתב לו: לא יהיה לך פרעון אלא מזה, יצא
לחרות, ובעל חוב גובה חובו מהלוה וכותב עליו
שטר, וטורף מזמן זה השטר, וכופין את רבו השני
לשחררו, מפני תקון העולם, שלא ימצאנו בשוק
ויאמר לו: עבדי אתה:

ז. אסור הנאה מפקיע מידי שעבוד, כמו קדשת
הגוף. פה הוא אצטלא דפרסוה אמתנא על דעת
שיקבר עמו, אין בעל חוב גובה ממנו:

סימן קיח

הכותב ללוקח שני: דין ודברים אין לי עמך, ובו ד'
סעיפים:

א. לזה שמכר נכסיו לשנים, זה אחר זה, וכתב
בעל חוב ללוקח שני: דין ודברים אין לי עמך,
וקנו מידו, אינו יכול לטרף מלוקח ראשון, שהרי
אומר לו: הנחתי לך מקום לגבות אצל בעל חובך
מהנכסים שקנה לוקח שני אחרי, ואתה הפסדת על
עצמך, שהרי סלקת עצמך מהם. והוא הדין לאשה
בכתבתה, אם כתבה לשני אבדה כתבתה ואינה

מהלוה, אם כבר טרף ממנו, שוב אינו יכול
לעשות לו ממנו לא הרשאה ולא מכר, שכבר
נמחל שעבודו ונתבטל. אבל קדם שיטרף בו, יכול
לפיסו שיתן לו כחו, אבל אין כותבין לו טרפא,
שהרי קנה בפרוש שלא באחריות:

הלכות אפותיקי

סימן קיז

דין העושה שדהו או עבדו אפותיקי, ובו ז'
סעיפים:

א. העושה שדהו אפותיקי לבעל חובו או לאשה
בכתבתה, והוא שייכתב להם: מכאן תגבנו, ושטפה
נהר, הרי זה גובה משאר נכסים וטורף אותם. ואם
התנה עמו שלא יהא לו פרעון אלא מזו, אינו
גובה משאר נכסים. ואם מכרה לאחר ובא בעל
חוב זה לטרפה, אינו יכול לסלקו בדמים מאחר
שהתנה עמו שלא יהא לו פרעון אלא מזו. עשה
שדהו אפותיקי לבעל חובו, או לאשה בכתבתה,
ומכרה, הרי זו מכורה, וכשיבא בעל חוב לגבות,
אם לא ימצא נכסים בני חורין יטרף אותה. במה
דברים אמורים, כשמכרה לשעתה, אבל אם מכרה
ממכר עולם, אינה מכורה:

ב. משכונא, אם משכנה לו סתם, דינה כאפותיקי
סתם. ואם פרש לו: לא יהא לך פרעון אלא
ממנה, דינה כאפותיקי מפרש:

ג. עשה שורו אפותיקי, ומכרו, אין בעל חוב גובה
ממנו. וכן שאר המטלטלין, מפני שאין להם קול.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כר
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כר

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אפותיקי סימן קיט

שולחן ערוך

ולא נשאר בינונית אחרת ביד שמעון, ובא בעל
חוב לגבות, רצה גובה מבנונית שביד לוי, רצה
גובה ממה שביד שמעון. אפלו לא נשאר בידו
אלא עדית, יכול לגבות ממנה. במה דברים
אמורים שגובה מלוי, כשלקח בינונית. אבל אם
לקח עדית או זבורית, אינו יכול לגבות ממנו.
וכן אם נשאר בינונית ביד שמעון, אינו יכול
לגבות מלוי, אפלו אם לקח בינונית. וכל זה לא
אירי אלא כשקנאם שמעון בבת אחת, אבל קנאם
זה אחר זה, וקנה זבורית באחרונה, אינו גובה
מלוי:

ב. לזה שהתנה עם המלוה שיגבה מעדית שבנכסיו,
ומכר העדית ושיר בינונית וזבורית, אין בעל חוב
טורף מעדית שמכר:

ג. מי שהיה לו עדית ובינונית וזבורית, והיו עליו
נזיקים ובעל חוב וכתבת אשה, ומכרן לשלשה בני
אדם בבת אחת, נכנסו תחת הבעלים, וגובה נזק
בעדית, ובעל חוב בבינונית, וכתבת אשה
בזבורית. ואם טען כל לוקח לזה שבא לטרף
ממנו: אני לקחתי תחלה והנחתי לך מקום לגבות
ממנו, יש מי שאומר, ששומעין לו, ואינו יכול
לגבות מספק, ויש מי שאומר, שפיון שאינו נפר
מתוך השטר, שהרי שלשתן קנו ביום אחד ואין
כותבים שעות, קנין שלשתן לא חל עד סוף היום,
ואז חלו כלם כאחד:

ד. מכרן לשלשה, זה אחר זה, בשלשה ימים או
ביום אחד, וכתבו השעות בשטר, אם אין בהם דין
קדימה, פגון שזמנם ביום אחד, או שלאחר
שנתחייב לכלם קנה וכתב להם: דאקנה, כלם גובין

יכולה לטרף, אבל אם פתבה לראשון, טורפים
מהשני:

ב. מכר המלוה שדה ללוקח, ומכר אחריה שדה
שניה ללוקח שני, וכתב המלוה ללוקח שני: דין
ודברים אין לי עמך, וקנו מידו, הרי בעל חוב
טורף מלוקח ראשון שדה ראשונה, ולוקח ראשון
טורף מלוקח שני שדה שניה, שהרי קנה אחריו,
ובעל חוב טורף אותה מלוקח ראשון, ולוקח שני
מוציא אותה מבעל חוב, שהרי כתב לו: ולוקח
ראשון חוזר וטורף משני, וחוזרים חלילה עד
שיעשו פשרה ביניהם. וכן האשה בכתבתה. והוא
שהיה החוב כנגד שתי השדות:

ג. וכן הדין אם החוב מנה, ומכר לשני לקוחות,
לכל אחד במנה, וכתב בעל חוב ללוקח שני: דין
ודברים אין לי עמך, ונמצא השדה שקנה הראשון
שאינה שלו, הרי הראשון טורף מהשני, ובעל חוב
טורף מהראשון, ושני טורף מבעל חוב, וחוזרין
חלילה עד שיעשו פשרה ביניהם:

ד. וכן אם היתה אותה שדה שקנה הראשון
אפותיקי לבעל חוב אחר מקדם, הרי אותו בעל
חוב טורפה מהראשון, וראשון טורף מהשני, ובעל
חוב האחרון טורף מהראשון, ולוקח שני טורף
מבעל חוב, וחוזרים חלילה:

סימן קיט

המוכר כל שדותיו, ולזה שהתנה שיגבה מן
העדית, וכו' ו' סעיפים:

א. ראובן שמכר כל שדותיו לשמעון, בבת אחת,
וחזר שמעון ומכר שדה אחת ללוי, והיא בינונית,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתים מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות העושה שליח לגבות חובו סימן קכ חשן משפט

תיב. אבל אמר לו: זרק לי חובי והפטר וזרקו, אפלו רחוק למלוה, ונאבד קדם שיגיע לידו, פטור, שהרי הרשהו בכך. אמר לו: זרק לי חובי בתורת גטין, היו המעות קרובות ללוה עדין הם באחריותו, היו קרובות למלוה, נפטר הלוה, מחצה על מחצה, אם אבדו משם או נגנבו, משלם הלוה מחצה:

ב. במה דברים אמורים, בסתם, שלא גלה המלוה דעתו שאינו רוצה לקבלם, לפיכך, אם זרקו לו ונאבד, תיב, שאומר לו: אלו נתתם לי הייתי שומרים. אבל אם אמר לו הלוה: הילך מעותיך, ולא רצה המלוה לקבלם וזרקם לפניו, אם הוא במקום שמלוה משתלמת שם, נפטר ואינו צריך להביאם לבית דין, דפרעון בעל פרוח פרעון. וכן אם אמר לו: הנה מעותיך צרורים בביתי בא וטל מעותיך והמלוה מסרב מלקחתם, ונגנבו או נאבדו, פטור הלוה, אלא אם כן פשע בהם ונגנבו או אבדו:

הלכות העושה שליח לגבות חובו

סימן קכא

השולח חובו על ידי שליח, וכו' סעיפים:

א. שלח לו חובו או פקדונו על ידי שליח, אם אמר לו המלוה לשלחו על ידו, ונאבדו, פטור. אפלו לא אמר לו פה אל פה, אלא ששלח לו בכתב: שלח לי על ידי פלוני, ושלחם על ידו ונאבדו, פטור. והוא שיכיר שהוא כתב ידו, אפלו שהשליח גוי או חרש שוטה וקטן. אפלו לא יחד לו אדם ידוע לומר: שלח על ידי פלוני, אלא

מהאחרון, לא הספיק, גובין משלפניו, לא הספיק, גובין משלפני פניו. ואם שטרו של אחד מהם קודם לחברו, ובאים לגבות כאחד, פל מי ששטרו קודם יגבה מהאחרון תחלה, בין אם הוא עדית או בינונית או זבורית, והמאחר ממנו גובה משלפניו, והמאחר ממנו גובה משלפני פניו. ואם הנזקין קודמים, ואחריו בעל חוב, ואחריו כתבת אשה, הנזקין קודמים לגבות מהאחרון אפלו הוא זבורית, ובעל חוב משלפניו אפלו הוא עדית, וכתבת אשה משלפני פניו אפלו אם הוא עדי עדית. ואם הנזק יפיע לקוחות הראשונים שיניחו לו לגבות מהם, אין בעל חוב וכתבת אשה יכולים לערער עליו:

ה. מוכרן לאחד זה אחר זה, הרי הלוקח נכנס תחת הבעלים. במה דברים אמורים, כשלקח עדית באחרונה פלם גובים מהזבורית:

ו. מוכרן לאחד, זה אחר זה, ומכר לו עדית באחרונה, וחזר הלוקח ומכר זבורית ובינונית ושיר עדית לפניו, פלם גובים מהעדית. מכר עדית והניח בינונית וזבורית, הנזקין טורפים מהעדית שביד הלוקח השני, ומבינונית וזבורית ששיר לפניו גובה בעל חוב מבינונית וכתבת אשה מזבורית:

סימן קכ

הזורק חובו סתם, או בתורת גיטין, וזרקו ונאבד, וכו' סעיפים:

א. המעות באחריות הלוה, עד שיפרענו ליד המלוה או ליד שלוחו. ואם זרקן בפניו, ונאבדו, תיב. אבל אמר לו: זרק לי חובי, וזרקו ונאבדו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות העושה שליח לגבות חובו סימן קכא חשן משפט

טען המלוה ואמר: לא שלחתי כתב ואחרים רמו בו, הלזה או הנפקד חייב באחריותו ומשלם אחר שיחרים על מי ששלח כתב זה מדעתו ולא יודה. ויש מי שהורה, שישבע ואחר כך יטל, כדין כל הנשבעים ונוטלים:

ה. טען המלוה או המפקיד: אין זה כתב ידי, ואין עדים מצויים לקימו, והנפקד אומר: אני מכיר שהוא כתב ידי, אם זה המזמין נפקד אצלו שלא בעדים, או אפילו בעדים על פה, מתוך שיכול לומר: לא היו דברים מעולם, או: התורמים לה מידי לידך, נאמן בשבועת הסת אני מכיר שהוא כתב ידי ועל פיו מסרתיו ביד שלוהך. אלא שצריך לשבע שבועה חמורה כעין של תורה. ואם הוא מלוה בשטר, אין הלזה נאמן, ותיב לשלם אחר שישבע המלוה שבועה חמורה שאין זה כתב ידו. אם טען הלזה: ישבע לי שאומר שנאנסו, צריך לשבע שבועת השומרים:

ו. אם התובע מודה שהוא כתב ידו, אלא שאומר לשליח: איני מאמינך שנאנסו ואיני מאמין לנפקד וללוה שנתנם לשליח, ונשבע השליח שבועת השומרים:

ז. במה דברים אמורים, שהשליח מודה שבאו לידו ונאנסו. אבל אם כופר במלוה או במפקיד, שהשליח אומר להם: נתתם לכם, והם אומרים: לא קבלנו, השליח אינו נאמן, אפילו הם שנים מפני שהם נוגעים בדבר, אלא שהשליח נשבע הסת, ונפטר, והלוה או הנפקד מקבלים חרם סתם שמסרו ליד השליח:

פ. כתב לו: שלח לי ביד מי שתראה, ושלחם לו ונאבדו, או כפר בהם השליח, פטור, והוא ששלח לו ביד אדם נאמן, ובדרך שבני אדם רגילים להעביר שם ממונם. אבל אם שלח לו על ידי מי שהחזק פפרן, או במקום סכנת דרכים שאין הרבים רגילים להעביר שם ממונם, הרי פשע ותיב, שעל דעת כן לא הרשהו, אלא אם כן פרש לו:

ב. אפלו לא אמר לשליח: אמר לפלוני שישלח על ידיך מעות שבידו, אלא אם אמר לו בפני עדים: מעות יש לי ביד פלוני לה ואמר לו שדעתך לבא לכאן ואם יתנם לה הביאם לי, ונתנם לו הלזה ונאבדו בדרך, פטור. אבל לא עשאו שליח, אלא אמר לו: יש לי מעות ביד פלוני ואינו שולחם לי אולי אינו מוצא שליח לשלחם לה והתראה אליו אולי ישלחם על ידיך לי, לא הוי שליח, ואם נתנם לו ונאבדו, חייב באחריותם:

ג. לא עשאו שליח בעדים, אלא מסר לו חותמו לסימן שהוא שלוהו, ומסרו לו לאמר: לה והבא לי מעותי, והוא בא אצל הלזה לומר: פלוני שלחני אליך שתשלח לו מעותיו והילך חותמו לסימן, ועדים מעידים שהוא חותמו אבל אינם מעידים שעשאו שליח, ושלחם לו ונאבדו, לא נפטר הלזה:

ד. שלח המלוה או המפקיד, כתב, ללוה או לנפקד: מנה שיש לי בידך שלחהו ביד לוי, ושלחו בידו, וטען המלוה: לא כתבתי ולא שלחתי לה, ישבע הלזה הסת שכתב ידו בא אליו ולפיכך שלח, ויפטר. אבל אם לא היה הפתב כתב ידו, או שאין הלזה יודע שהוא כתב ידו, אפלו היו כתובים בו סימנים ואותיות שביניהם ביחוד, אם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כר
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כר

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הרשאה סימן קכב

שולחן ערוך

את הלזה, אינו יכול להשביעו שלא פרעו השליח, שהרי אין כאן מי שטוען עליו ודאי שלקה, אלא מתרים הלזה חרם סתם, ומשלם החוב שעליו: **יא.** ראובן שאמר ללוי: מנה שאתה חייב לי תנהו לשמעון שהוא דר בעירך שאני חייב לו, לוי אומר: נתתיו, ושמעון אומר: לא קבלתי, הדין בזה, כמו שנתבאר באומר: תוליד לפלוני מעותיו שבדי:

יב. לוי שבא בשליחות ראובן לגבות משמעון חמשים דינרים שחייב לו, וגבאם ממנו, וראובן אומר: לא שלחתיו לגבות אלא עשרים, ועשרים בלבד הביא, ישלם שמעון אחר שישבע המלוה בנקיטת חפץ שלא שלחו רק להביא עשרים ושלא קבל אלא עשרים, והשליח ישבע הסת לשמעון שכל החמשים נתן למלוה:

הלכות הרשאה

סימן קכב

אם מת המלוה או שבטל השליחות או ההרשאה, וכו' ט' פעיפים:

א. אף על פי שלוח ששלח למלוה חובו בצויו על ידי שלוחו, ונאבד, פטור, כמו שנתבאר בסימן שקדם זה, אם ירצה הלוח לא ישלחנו לו על ידי שלוחו, אפלו אם יש עדים שעשאו שליח להביאו לו, עד שיבא בהרשאה. והטעם, מפני שיש לחוש שמא ימות המלוה קדם שיתן לשליח, ואם יאנסו בדרך יהיה חייב לשלם ליורשים, כיון שלא נתנם לו עד שמת המלוה, לפיכך, עצה טובה ללוח או

ח. אם השליח כופר בנפקד או בלוה, שאומר: לא נתתם לי, והם אומרים שנתנו לו, נשבע השליח ללוה או לנפקד, במעמד הלוח או הנפקד, שבועת הסת, ונפטר, והלוח או הנפקד נשבע למלוה או למפקיד, במעמד השליח, שבועת הסת, ונפטר:

ט. במה דברים אמורים, בשעשאו שליח להביא את שלו. אבל אם לא עשאו שליח, אלא שאמר לו הלוח או הנפקד: תוליד לפלוני מעותיו שבדי, או שבא אחד ללוה או לנפקד ואמר: פלוני עשאני שליח להביא מעותיו, והאמינו ומסר לו הממון, והשליח אומר: נאנסו, או: מסרתי למלוה, וישבע המלוה או המפקיד בנקיטת חפץ שלא קבלם, ויגבה חובו מהלוח או הנפקד, שהשליח אינו נאמן, לפי שהוא נוגע בעדות, שהרי צריך לשבע לפטר. ואפלו יפטר הלוח או הנפקד את השליח משבועה, כדי שלא יהיה נוגע בעדות, אינו מועיל. ומיהו, אם מתחלה כשמסרו בידו פטרוהו משבועה, יש מי שאומר דמהני. ואם אין השליח צריך לשבע, כגון שהלך המשלח עם השליח ועמד מרחוק וראה שעשה שליחותו, אינו נוגע בעדות והרי הוא עד אחד, ומזיק למלוה שבועה דאורייתא, ואם הם שני שלוחים, והלך המשלח עמם ועמד מרחוק וראה שעשו שליחותם, לשוינהו עדים על פיו לאפקועי ממונא דמלוה:

י. במה דברים אמורים, כששנייהם לפנינו, השליח והמלוה, ומכחישים זה את זה, אבל אם בא השליח לבדו ואמר: נתתי כמו שאמרתי לי, אינו יכול להשביעו שעשה שליחותו, שהרי אין שם טוען עליו ודאי שלא עשה שליחותו. וכן אם מת השליח או הלך למדינת הים, ובא בעל חוב לתבע

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

בר
לחודש

גליון
בר

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הרשאה סימן ככב

שולחן ערוך

דון וזכי ואפיק לנפשך מאה דינרים והשאר שלי,
איננו מזיקו לדון עמו אלא על המאה דינרים:

ו. המרשה את חברו, כל ההוצאות שיוציא המרשה
על דין זה, המשלח חייב בהם שכף כותבין
בהרשאה: כל דמתעני לה מן דינא, עלי הדר

ז. הרשאה שאין כתוב בה: דון וזכי, אלא כף היה
כתוב בה: סב ואפיק לנפשך, אין לפסלה, מפני
שאין כתוב בה: וזכי, דסב וזכי תדא מלתא היא.
וכן אין לפסלה מפני שאין כתוב בה: דון, כיון
שכתוב בה: כל דמתעני מן דינא עלי הדר, הרי
זה במקום דון, וכשרה. אם אין כתוב בהרשאה:
כל דמתעני מן דינא עלי הדר, כשרה היא, שאין
כותבין לשון זה אלא לתקנת המרשה, שלא יוכל
לומר: הקנית אותו לי כיון שכתבת: דון וזכי
ואפיק לנפשך:

ח. הבעל שבא לדון עם אחד שמחזיק בנכסי מלוג
של אשתו, צריך הרשאה. ואם יש פרות בקרקע,
מתוך שיש לו לדון על הפרות דן על העקר,
ואינו צריך הרשאה:

ט. אחד מהאחים שלא חלקו, או מהשתפים, שבא
לתבע, תובע על הכל, הואיל ויש לו חלק בזה
הממון אינו צריך הרשאה משאר שתפין. ואם יצא
חייב, אין השתף האחר יכול לומר לשתפו שדן:
אלו הייתי אני שם הייתי תובעו טענות אחרות
ומחייב בעל דיני, שהרי אומר לו: למה לא באת
לתבע גם אתה. לפיכך, אם היה בעיר אחרת, יש
לו לחזור על הבעל דין ולדון עמו ולומר לו: איני
מודה בכל מה שטען שתפי. ולפיכך, יש לנתבע
לעכב ולומר: או דון עמי בחלקך, או הבא

לנפקד שלא יתננו לשליח אלא אם כן בא
בהרשאה שהקנה לו בקנין אגב קרקע מה שיש לו
אצל פלוני:

ב. העושה שליח בעדים להביא לו מה שיש לו
אצל פלוני, ובטל השליחות קדם שיתן זה לשליח,
ולא ידע הנתבע בבטול, ונתן לשליח ונאבדו,
פטור הנתבע:

ג. מי שהרשה לאחד, ורצה לבטל השליחות
ולהרשות לאחר, רשאי. ואין הנתבע יכול לדחות
למרשה לומר: שמא המרשה בטל שליחותך והרשה
אחר, שהרי זה אומר לו: תן לי מה שיש בידך
וואת הרשאתי תהיה אצלך, ואם בטל שליחותו,
הוא הפסיד על עצמו, והנתבע פטור, שהרי
בהרשאתו נתן. וכן אם עמד המרשה בדין עם
הנתבע, ונתחייב המרשה, אין המרשה יכול לסתור
הדין בטענה שפשעמד עם זה בדין כבר בטל
שליחותו:

ד. המרשה את חברו להוציא את שלו מיד המחזיק
בו, צריך לקח לו בקנין, שהרשהו. וצריך לכתב
לו: דון וזכה ואפיק לנפשך ואם לא כתב כן, אם
ירצה המחזיק לא ישיב לו דבר, שיאמר לו: לאו
בעל דברים דידי את. ומיהו, אפלו לא כתב לו
כן, ונתן המחזיק מה שבידו ליד המרשה, ונאבד,
פטור, דלא גרע משליח שעשאו בעדים:

ה. אם כתב: דון וזכי ואפיק לנפשך מחצה או
שליש או רביע והמותר שלי, מתוך שהוא דן עמו
על חלקו צריך הנתבע לדון עמו על הכל. ויש מי
שאומר, דדוקא בכהאי גונא, אבל אם כתב לו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון
בד

בד
לחודש

חשן משפט

הלכות הרשאה סימן קכג

שולחן ערוך

ג. המרשה לאחד ואחר כף הרשה לאחר, ושניהם
באים בהרשאתו לפנינו, אין לנתבע להשיב אלא
לשני:

ד. אין למרשה רשות לכתב הרשאה לאחר, שזה
יאמר: אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר, לפיכך,
אם התנה עמו שירשה לאחר ואחר לאחר, הפל
לפי תנאו:

ה. הבא בהרשאה שמחל לנתבע או שמכר לו או
מחל לו על השבועה או שעשה עמו פשרה, לא
עשה כלום, שזה יאמר: לתקוני שדרתיך ולא
לעוותי, לפיכך אם התנה עמו בין לתקון בין
לעוות, אפלו אם מחל על הפל, מחול. וכל שפן
אם פרש בה: מחילתך כמחילתי:

ו. היה לו חוב על גוים, ואמר לחברו שהיה לו גם
כן חוב עליהם: כשם שתעשה בשלך תעשה בשלי,
והלך ומחל להם חובו וחוב חברו, חוב לשלם
לחברו מה שהיה שוה חובו במעות מוכנים:

ז. ראובן שבא בהרשאת שמעון ותבע ללוי, ואמר:
להד"מ אבל ישבע שמעון ויטל, מוציאין הממון
מיד לוי ויהא מנח ביד בית דין, עד שיבא שמעון
וישבע ויטל. וכן פל הדברים שתולה לוי בשמעון,
דין עם ראובן ויהיה הממון מנח בבית דין עד
שיבא שמעון. ויש לראובן להחרים על מי שטוען
טענת שקר כדי לעכב הממון ולאחרו:

ח. ונראה לי, שקובעין בית דין זמן לתובע לבא
ולהשבע, ואם לא בא בתוך אותו זמן, יחזירו
בית דין לנתבע ממונו:

ט. נתחייב לוי שבועה, אינו יכול לעכב ולומר:
איני נשבע עד שאחרים בפני שמעון על מי

הרשאה, שהרי ממון שניכם בידי, ושניכם בעלי
דיני, ולמחר יבוא אחיך או שתפך ויתבע גם הוא.
ויתבאר זה עוד בסימן קע"ו סעיף כ"ה וסעיף כ"ו:

סימן קכג

הרשאה, על מה נכתבת וכיצד נכתבת, ובו ט"ו
סעיפים:

א. מדינא דגמרא אין כותבין הרשאה אלא לתבע
פקדונו שביד חברו ולא כפר לו. ואם היה פקדון
של מעות, צריך להקנות לו אגב קרקע. וכן יכול
להרשות לתבע קרקע, אפלו כפר בו. וכן מלוה
בשטר, אפלו כפר בה, שכשם שיכול להקנות
השטר ושעבודו בכתיבה ומסירה, כך יכול
להרשות עליו ולמסר השטר בידו כדי שיגבהו.
וצריך לכתב לו: קנה לך איהו וכל שעבודה דאית
בה. אבל אין כותבין הרשאה על פקדון שביד
חברו שכפר בו. וכן אין כותבין הרשאה על מלוה
שבצל פה, אבל הגאונים תקנו שכותבין הרשאה
אף על המלוה, בין בשטר בין בעדי קנין, אף על
פי שכפר בה בבית דין, כדי שלא יטל כל אחד
ממון חברו וילך לו למדינה אחרת. אבל על מלוה
על פה שכפר, לא תקנו שיכתבו הרשאה. ויש
אומרים שעל הפל כותבין, לא שנא פקדון וגזל,
לא שנא מלוה בשטר ובצל פה, ואף על גב
דכפרה:

ב. מי שהיה לו שבועה על חברו, אינו יכול
להרשות אחר עליו ולהשביעו, שאינו דבר שנקנה
בקנין, שאינו אלא דברים בעלמא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הרשאה סימן ככד

שולחן ערוך

אחת. אבל אם הנתבע בעיר אחת והתובע בעיר
אחרת, הרי זה עושה מצוה:

סימן ככד

נתבע, אם יכול לעשות מרשה, ובו פעיף אהד }
א. הנתבע אינו יכול למנות מרשה שיבא לבית דין
וישיב בעדו לתובע, והוא ישב בביתו. ונשים
יָקָרוֹת שאין כבודן לבא לבית דין, משגרין להן
סופרי הדינים ויטענו בפניהם. וכיוצא בזה עושים
לתלמיד חכם שתורתו אמןותו, וזילא בה מלתא
למיזל לבית דין ולערער בהדי עם הארץ:

סימן קכה

השולח חובו או פקדונו על ידי שליח, ובו י'
פעיפים:

א. ראובן שהיה חייב מנה לשמעון, או שהיה לו
פקדון בידו, ואמר ללוי: הולך מנה זה לשמעון,
אם בא לחזר ולטלו ממנו, אינו יכול, דהולך כזכי
דמי ומיד כשהגיע ליד לוי זכה בשבילו לשמעון.
לפיכך, בין מת לזה או מלוה, יתנוהו ליורשי
שמעון, ומכל מקום, ראובן חייב באחריותו עד
שיגיע ליד שמעון. ואם החזיר לוי המנה לראובן,
והעני אחר כך ולא היה לו ממה לפרע, בענין
שהפסיד שמעון שלו, לוי חייב לשלם, שהוא פשע
במה שהחזירו לראובן. ואם מחמת אנסו החזירו
לראובן, שאים עליו בדבר שיש בידו לעשות, עד
שהצרך להחזיר, פטור. ויש אומרים שפשע החזיר לו
המנה לראובן, שניהם חייבים באחריותו עד שיגיע
ליד שמעון כל חובו:

שטוען עלי שקר, שאין זה החרם אלא תקנה קלה
שתקנו הגאונים אחרונים כדי שיכוננו בעלי דינים
טענותיהם, ואין מעכבין שבועתו של זה מפני
תקנה זו הקלה:

י. מרשה שהרשה בשכר ידוע אפלו אם לא יוציא
המזון מיד הנתבע, קרוביו כשרים בין לעדים בין
לדינים, שאין לו חלק לא בהפסד ולא בהנאה:
יא. ומטעם זה נראה לי, שגם הוא כשר להעיד.
אבל מרשה שיש לו חלק במה שיוציא מהנתבע,
קרוביו פסולים בין לעדים בין לדינים. לפיכך, מי
שיש לו עדים על תביעתו, לא ירשה אהד
מהעדים או מקרוביהם, אלא אם קצץ לו שכר
ידוע אפלו אם לא יוציא המזון מיד הנתבע:

יב. וכן מי שיש לו עדים בפריעתו, לא יבא לדון
עם המרשה בזמן שיש לו חלק בתביעתו, אם הוא
קרוב לעדים, שהרי יבטל העדות:

יג. יכול אדם להרשות נשים ועבדים. ויש מי
שאומר, אבל לא את עבדו, שאין קנין לעבד על
ידי רבו, שהרי גופו קנוי לו וידו בידו, נמצא
שאינו אלא שלוחו, ויכול הנתבע לומר: לאו בעל
דברים דידי את. אבל יכול להרשות את אשתו,
שהרי אם נתן לה מתנה, קנתה ואין הבעל אוכל
פרות, נמצא כשכתב לה: זכי לנפשך, אין הנתבע
יכול לומר: לאו בעל דברים דידי את:

יד. יכולים לשלח הרשאה ביד גוי, ובלבד שיזהר
מלכתב בה: וקנינא מנה, דאין שליחות וזכיה
לגוי, אלא יכתב: וקנה הגוי:

טז. ואשר לא טוב עשה בעמיו זה הבא בהרשאה.
במה דברים אמורים, כשהנתבע והתובע בעיר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כר
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כר

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הרשאה סימן קכה

שולחן ערוך

בא השליח להחזיק בהם בשביל חוב שיש לו ביד המלוה או המפקיד, אינו יכול:

ה. במה דברים אמורים דהולך הוי כזכי, במלוה או בפקדון, אבל במתנה לא הוי כזכי, אפלו עשאו שליח לקבל ואמר לו הנותן: הולך לו, לא הוי כזכי. לפיכך, אם אמר: הולך מנה לפלוני שאני נותן לו, יכול לחזור עד שיגיע ליד המקבל. ואם היה המקבל עני שאין לו מאתים זוז, נעשה גדר ואינו יכול לחזור בו:

ו. אם אמר: תן לפלוני במתנה, יש אומרים שאינו כזכי ויכול לחזור בו כל זמן שלא הגיע לידו, אלא אם כן אמר לו: זכי לו, ואז זכה לו וקנה, וכגון שהיה ברשותו, אבל אם אינו ברשותו, לא. ומיהו, אפלו אינו ברשותו, לכשיבא לרשותו יזכה לו, אם לא יחזור בו הנותן קדם לכן:

ז. ויש אומרים דתן הוי כזכי במתנה, והוא שנותן לו עתה החפץ בידו ואומר לו: תן חפץ זה לפלוני. אבל אם מתחלה לא בא לידו על דעת לזכות לזה, ואחר כך אמר לו: תנהו לפלוני, לא קנה אלא במעמד שלשתן, ואפלו אם הוא תופס החפץ בידו בשעה שאמר תן, כיון שלא בא מתחלה לידו לשם כך. אבל אם אמר לו: זכה לו, בעוד שהחפץ בידו, זכה לו אף על פי שלא בא לידו תחלה לשם כך. או אפלו לא היה בידו בשעה שאמר לו: זכה לו, אלא שהגביהו אחר כך כדי לזכות לו, זכה, אפלו שלא בפני הנותן ושלא בפני המקבל. אבל אם לא אמר: זכה, אפלו איתה לפקדון בחצרו של שליח, לא זכה למקבל מתנה:

ב. הא דבפקדון אינו יכול לחזור ולטל מיד לוי, דוקא כשהחזק הנפקד כפרן, דאז זכות למפקיד שתצא מתחת ידו. אבל לא החזק כפרן, יכול הוא לחזור ולטלן. ואי שניה מרה דפקדון שליח להביא לו, כיון דגלי דעתה דניחא לה דליתבה לה, אם בא לחזור אינו חוזר. ואפלו בממציא לו שליח, דלא מפטר בהכי שומר מאחריות, או אפלו לא ממציא לה שליח, אלא דשליח מהימן גבי מפקיד ובכל יומא הוה מפקיד גבה, אם בא לחזור אינו חוזר:

ג. אם אמר שליח למלוה: הנה מעותיך ששלח לך פלוני בחובך בידי אף אני רוצה להחזיק בהם בשביל חוב שיש לי בידך, אם המלוה מודה לשליח שיש לו בידו ואין לו שאר נכסים שיגבה מהם זה חובו, והגיע זמן הלואתו, אין כח ביד המלוה לערער על המשלח ולומר: הפסדתי מעותי שמסרתם ליד מי שאיני יכול להוציאם מידו, שהרי המשלח יאמר: אף היו עדין בידי היו מוציאין מידי מדרבי נתן הואיל ואין לה נכסים אחרים. אבל אם יש לו נכסים אחרים, המשלח כופהו לשליח לתנם למלוה, שכל זמן שלא נתנם לו לא נפטר המשלח מהחוב, והשליח חוזר וגובה אותו ממנו וכל שכן אם אין המלוה מודה לשליח, שחייב לתנם לו אפלו אם אין לו נכסים אחרים:

ד. ואם מת המשלח ולא הניח נכסים, תזר הדין בין השליח ובין המלוה שגשתלחו לו, ואפלו קבלם השליח מהמשלח בעדים, מגו שייכול לומר למלוה: ונאמן בהסת, נאמן בהסת לומר לו: אני תופסם בחובי שאתה חייב לי, כיון שאין תובעו בהם המשלח ולא יורשיו. ויש מי שאומר, שאם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֵנּוּ הַתְּלִמּוּד לַיָּדֵי מַעֲשֵׂה וְלַיָּדֵי מַדּוּת יִשְׁרׁוּת וְלַיָּדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׁכְיֵנְתִּיהָ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמִינּוּ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאֶהְבָּה), וְדַחֲמִינּוּ וְדַחֲמִילוּ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

חשן משפט

הלכות הרשאה סימן ככו

שולחן ערוך

ב. בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים, כְּשֶׁהִיָּה לְרֵאוּבֵן מְנָה בְּיַד שְׂמֵעוֹן, אֲבָל אִם לֹא הָיָה לוֹ מְנָה בְּיָדוֹ, אֲלֵא שְׂאֵמֵר לוֹ: תֵּן מְנָה לְלוֹי בְּשִׁבְלִי וְאַפְרַעְנּוּ לָךְ, לֹא קִנְיָה, וְכָל אֶחָד מִשְׁלֹשְׁתָּן יְכוֹלִין לְחַזֵּר בּוֹ. וְאַפְלוּ פָּרַע שְׂמֵעוֹן לְלוֹי מִקְצַת הַחֹב. וּמִכָּל מְקוֹם אִם נִתְּנוּ לוֹ, חוֹזֵר וְגוֹבֵה מֵרֵאוּבֵן, מֵאַחַר שֶׁעַל פִּי נִתְּנוּ:

ג. אָמַר רֵאוּבֵן לְשְׂמֵעוֹן, סֵתֵם, בְּמַעֲמַד שְׁלֹשְׁתָּן: תֵּן מְנָה לְלוֹי, וְלֹא אָמַר לֵה: מְנָה שֵׁישׁ לִי בְּיָדְךָ תִּנְהוּ לְלוֹי, וְשְׂמֵעוֹן מוֹדֵה שֵׁישׁ לְרֵאוּבֵן מְנָה בְּיָדוֹ, אֲלֵא שְׂאוֹמֵר שְׂפִינּוֹן שְׁלֵא פָּרַשׁ: מְנָה שֵׁישׁ לִי בְּיָדְךָ, לֹא הָיָה דַעְתּוֹ עַל מְנָה שֵׁישׁ לוֹ בְּיָדִי, אֲלֵא שְׂאֵלוֹהָ לוֹ מְנָה וְאִתְּנַנּוּ לָךְ, אִין בְּדַבְּרִיו פְּלוּם, דְּמִסְתַּמָּא עַל מְנָה שֵׁישׁ לוֹ אָמַר, וְקִנְיָה. וְיֵישׁ אוֹמְרִים שְׁלֵא קִנְיָה:

ד. הָיָה לְרֵאוּבֵן בְּיַד שְׂמֵעוֹן כּוֹר חֲטִים, וְאָמַר לֵה בְּמַעֲמַד שְׁלֹשְׁתָּן: תֵּן לְלוֹי חֲמִשִּׁים דִּינָרִים שְׁהָרִי יֵישׁ לִי בְּיָדְךָ כּוֹר חֲטִים, וְנִתְרַצָּה, וְאַחַר כֵּךְ רָצָה שְׂמֵעוֹן לְחַזֵּר בּוֹ, אִם הָיוּ הַחֲטִים פְּקֻדוֹן, וּפְרַשׁ: תֵּן לָנוּ חֲמִשִּׁים דִּינָרִים בְּמַעוֹת מֵהַחֲטִים, לֹא קִנְיָה לוֹי, שֶׁיְכוֹל לוֹמַר שְׂמֵעוֹן: אֵינִי חָיִב לְמִכּוֹר חֲטִים שֶׁל רֵאוּבֵן כְּדֵי לְפָרַע חוֹבוֹתָיו. וְאַפְלוּ אִם יֹאמֵר לוֹי: תֵּן לִי חֲטִים שְׁוֵה חֲמִשִּׁים דִּינָרִים, יְכוֹל לוֹמַר: לֹא צוּנִי לַתֵּן לָךְ חֲטִים אֲלֵא מַעוֹת. אֲבָל אָמַר לֵה, סֵתֵם: תֵּן לוֹ חֲמִשִּׁים דִּינָרִים מֵהַחֲטִים שֵׁישׁ לִי בְּיָדְךָ, נַעֲשֵׂה כְּאוֹמֵר לוֹ: חֲטִים שְׁוֵה חֲמִשִּׁים דִּינָרִים, וְקִנְיָה. וְאִם הָיוּ הַלְוָאָה אֲצִלוּ, אָף עַל פִּי שְׂאֵמֵר לוֹ: חֲמִשִּׁים דִּינָרִים קִנְיָה, וְנוֹתֵן לוֹ מַעוֹת אוֹ חֲטִים שְׁוֵה חֲמִשִּׁים דִּינָרִים, כְּשַׁעַר שְׂבִישׁוֹק:

ח. רֵאוּבֵן שְׂאֵמֵר לְשְׂמֵעוֹן: הוֹלֵךְ מְנָה לְלוֹי שְׂאֵנִי נוֹתֵן לוֹ מִתְּנָה, וְהֵלֵךְ שְׂמֵעוֹן לְתַנּוּ לְלוֹי, וּמִצְאוּ שְׂמֵת, אִם בְּרִיא הָיָה הַנוֹתֵן, וּמֵת בְּחַיֵּי מִקְבֵּל, יִתֵּן לְיֹרְשֵׁי מִקְבֵּל, דְּמִצְוַה לְקַיֵּם דְּבָרֵי הַמֵּת. וְאִם מֵת מִקְבֵּל בְּחַיֵּי נוֹתֵן, אָף עַל פִּי שְׂאֵחַר כֵּךְ מֵת הַנוֹתֵן, יִחְזִיר לְיֹרְשֵׁי מִשְׁלַח:

ט. וְאִם שָׂכִיב מֵרַע הָיָה הַנוֹתֵן, אִם בְּשַׁעֲה שְׂנַתֵּן הַמְּנָה לְשְׁלִיחַ כְּכֹר מֵת מִקְבֵּל, יִחְזִיר לְיֹרְשֵׁי מִשְׁלַח. אֲבָל אִם הָיָה חַי הַמִּקְבֵּל בְּשַׁעֲה שְׂנַתֵּן הַמְּנָה לְשְׁלִיחַ, יִתֵּן לְיֹרְשֵׁי מִקְבֵּל, אֲפֵלוּ אִם מֵת הַמִּקְבֵּל בְּחַיֵּי נוֹתֵן, וְאַפְלוּ נוֹלְדוּ יֹרְשֵׁי מִקְבֵּל אַחַר מֵיתַת נוֹתֵן, מִשּׁוּם דְּדַבְּרֵי שָׂכִיב מֵרַע כְּכַתוּבִים וְכַמְסוּרִים דְּמוּ, וְאִין הַנוֹתֵן יְכוֹל לְחַזֵּר בּוֹ כָּל זְמַן שְׁלֵא עֲמַד. וְאִם עֲמַד חוֹזֵר, אֲפֵלוּ אִם בָּא כְּכֹר לְיַד הַמִּקְבֵּל:

י. וּמִכָּל מְקוֹם, כָּל זְמַן שְׁלֵא נִתְּבַרַר שְׂנַתְרַפָּא, צָרִיךְ הַשְׁלִיחַ לַעֲשׂוֹת שְׁלִיחוּתוֹ, וְאִם יְמוֹת הַנוֹתֵן יִשָּׂאֵר לְמִקְבֵּל, וְאִם יִתְרַפָּא, יִחְזִיר לְנוֹתֵן:

סימן ככו

הפורע חיבו במעמד שלשתן, ובו כ"ג סעיפים:

א. רֵאוּבֵן שְׁהִיָּה לוֹ מְנָה בְּיַד שְׂמֵעוֹן, בֵּין מְלוֹה בֵּין פְּקֻדוֹן, וְאָמַר לֵה בְּמַעֲמַד שְׁלֹשְׁתָּן: מְנָה שֵׁישׁ לִי בְּיָדְךָ תִּנְהוּ לְלוֹי, בֵּין שְׂנַתְנּוּ לוֹ בְּמִתְנָה בֵּין שְׂנַתְנּוּ לוֹ בְּפָרַעוֹן חוֹבוֹ, קִנְיָה, וְאִין רֵאוּבֵן וְלֹא שְׂמֵעוֹן יְכוֹלִים לְחַזֵּר בָּהֶם, אָף עַל פִּי שְׂעֵדִין עֶסוּקִים בְּאוֹתוֹ עֲנִין. וְכֵן אִין הַנוֹתֵן יְכוֹל לְחַזֵּר וּלְמוֹחֵלוּ לְמִי שְׁהוּא בְּיָדוֹ. וְאַפְלוּ נוֹלְדָה לוֹי לְאַחַר שְׁהִלְוָה רֵאוּבֵן לְשְׂמֵעוֹן, קִנְיָה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הרשאה סימן קכו

שולחן ערוך

ללוי הוא בשטר, על ראובן להביא ראיה, ואם לא יביא ראיה, אם יש נאמנות בשטר גובה לוי חובו בלא שבועה, ואם אין בו נאמנות, ישבע לוי ויטל. ואם היה מלוה על פה, נאמן ראובן בשבועת הסת לומר: עשיר היה באותה שעה:

יב. ראובן שאמר לשמעון: שטר חוב שיש לי בידך תנהו ללוי, והיה זה במעמד שלשתן, כל שלא חזר בו ראובן, חייב שמעון לתנו ללוי. אבל אם חזר בו ראובן, לא. ואם כתב לו שהקנה לו הוא וכל שעבודו והמחהו אצל זה שמפקדים בידו, אינו יכול לחזר בו:

יג. אם לאחר שנתרצה הלוי או הנפקד לתן למקבל, אומר: עינתי בחשבונני ולא היה לו אצלי כלום וטעיתי במה שהודיתי לו, אם יכול לברר בעדים שהוא אומר אמת, פטור, אפלו היה בעדים כשנתרצה לתן לו, וחייב הנותן לתן למקבל אם נתנו לו בפרעון חובו. ואם אינו יכול לברר הטעות, אם המחהו בפני עדים, וגם קבע זמן והמקבל לתנו לו לזמן ידוע, והוא בתוך זמנו, אינו נאמן לומר: טעיתי. וכן אינו נאמן לומר: משטה הייתי בך. ואם לא המחהו בעדים, יש מי שאומר שנאמן לומר: טעיתי, במגו דלהד"מ, או במגו דפרעתיך, אם הוא אחר זמן והדין בין הנותן והמקבל. ויש מי שאומר, דאינו נאמן לומר: טעיתי דאין כאן מגו, דהוי כמגו במקום עדים, דלא שכיח שיטעה, אלא אדרבה אדם מדקדק היטב קדם שיודה:

יד. אם הנותן מודה שטעה בחשבון, והמקבל אינו יודע אם טעה אם לאו, אם נתנו למקבל בשביל

ה. אומר לו: מנה לי בידך תנהו לפלוני, במעמד שלשתן, ואמר לו: אני אתנהו לך לכשארצה, וכשתובעו אומר לו: איני רוצה עכשיו, אין בדבריו כלום, וחייב לתן לו לזמן שהוא חייב לממחה, ויש חולקים:

ו. המחהו אצל חברו, בענין דלא קנה, אינו נאמן לומר שפרעו אחר כך:

ז. אפלו אם לא נתרצה הלוי או הנפקד לתן לזה שצוה המלוה או המפקיד, צריך לתנו לו על פרחו, כיון שאמר לה במעמד שלשתן:

ח. לא היה במעמד שלשתן כשאמר לה: מנה לי בידך תנהו ללוי, לא קנה, ויכול לחזר בו, לא שנא מתנה מרבה לא שנא מתנה מועטת. ואם קנה מיד מי שהמעות בידו בתורת הודאה דאית ללוי גבה מנה, אינו יכול לחזר בו

ט. אומר ראובן לשמעון במעמד שלשתן: מנה שיש לי בידך תנהו ללוי, ושמעון דוחה את לוי, ולכן רוצה לוי לחזר ולתבע מראובן, אינו יכול. ויש אומרים שיכול לחזר בו, כל זמן שלא פטר לוי את ראובן בפרוש. ומכל מקום, אפלו לפי דעת זה, אינו יכול לתבע את ראובן תחלה, כל זמן שיוכל לגבות משמעון:

י. אומר להם במעמד שלשתן: מנה לי בידך תנהו לפלוני, ונמצא הלוי עני ואין לו מנה לגבות ממנו, הרי זה חוזר וגובה מראובן, מפני שהטעהו. ואם ידע לוי שהוא עני, או שהיה עשיר באותה שעה והעני, אינו יכול לחזר בו:

יא. טען לוי שהיה שמעון עני והטעהו, וראובן אומר: עשיר היה והעני, אם החוב שנתחייב ראובן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הרשאה סימן קכו

שולחן ערוך

נתחייב בשכירות אלא חמשים זהובים, פי לא נצרך יותר לחפץ, אם שמעון יצא ללוי סתם במעות ואמר: מאה זהובים שיש לי משל ראובן אתנם לך, ולא הזכיר לו שכר החפץ, צריך לתנם לו. ואפלו אמר: מאה זהובים שאני חייב לראובן משכר החפץ אתנם לך, חייב לתנם, כיון שהודה שהיה חייב לראובן משכר החפץ. אבל אם מודה לוי שעל שכר החפץ הבטיחו לתת לו, ולא היה חייב לראובן אלא שכר אותו החפץ, אינו חייב ללוי כלום, אפלו דמי השכר שנשתמש באותו החפץ עד אותו היום, דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף, דהיינו כשיחזיר לו החפץ:

יט. ראובן הקנה לשמעון מנה שיש לו ביד לוי, במעמד שלשתן, ונתן לוי לשמעון ערב, אף על פי שלא היה ערב בקנין, משתעבד, דהוי כערב בשעת מתן המעות. ויש מי שחולק:

כ. מעמד שלשתן על ידי שליח, כגון ששלח הנותן שולחו לנפקד לתנו למקבל, לא מהני. ואם אמר הנותן לנפקד במעמד שליח המקבל, יש מי שאומר דמהני, והוא שעשאו המקבל שליח. אבל אם לא עשאו המקבל שליח, אלא שאמר ראובן לשמעון בפני לוי: מנה שיש לי בידך תנהו ללוי שיזכה בו ליהודה, יכול לחזור בו:

כא. מעמד שלשתן ליתא מפי הכתב, אלא במעמד שלשתן ממש:

כב. יש מי שאומר, שאין חלוק בין ישראל לגוי במעמד שלשתן. לפיכך, ישראל שאמר לגוי: מנה שיש לי בידך תנהו לישראל פלוני, במעמד שלשתן, הואיל ונתרצה המקבל, קנה. וכן גוי

חוב שהיה לו עליו והמחהו אצלו לפרע ממנו, אם יש לו נכסים לנותן שיכול המקבל לפרע ממנו, נאמן הנותן לומר שטעה, ויחזר המקבל ויגבה חובו מהנותן. אבל אם אין לו נכסים, או שהוא גברא אלמא והשני נוח לו לפרע ממנו, לא מהימן. ואם מתנה היא, אינו נאמן כלל, אפלו יש נכסים לנותן ואינו גברא אלמא, צריך הנפקד לתנו למקבל וחוזר וגובה אותו מהנותן:

טו. אם המקבל מודה שטעה בחשבון, והנותן אינו מודה, הנפקד פטור בלא שבועה, והנותן צריך לשבע למקבל אם המחהו בשביל חוב שהיה לו אצלו. אבל אם המחהו במתנה שנותן לו, פטור בלא שבועה:

טז. אמר לה במעמד שלשתן לתן לבעל חובו מנה, והתחיל לתן לו, ואחר כך נמצא שטעה בחשבון ואינו חייב כלום, אף על פי שפטור מלתן לו יותר, מכל מקום מה שנתן כבר, נתון, ואינו יכול להוציא מידו:

יז. ראובן חקר חכירות מהקהל, ונתחייב להם בסך דמי החכירות לפרע לזמן פלוני, והקהל היו חייבים לשמעון חמשים זהובים, העמידו הקהל לשמעון אצל ראובן ואמרו לו במעמד שלשתן שיתן לו מאותו חכירות חמשים זהובים, אחר כך נתבטל החכירות מדעת ראובן, מאחר שבשעה שאמר לתן לשמעון היה חייב להקהל, אף על פי שנתבטל החכירות אחר כך חייב לתן לשמעון:

יח. ראובן השפיר חפץ לשמעון, בסך ידוע ליום, לזמן שיצטרף לו, וראובן היה חייב ללוי מאה זהובים והמחהו אצל שמעון במעמד שלשתן, ולא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות ערב סימן קכז

שולחן ערוך

ב. הלזה מגר ובניו עמו, ומת, לא יחזיר לבניו,
ואם החזיר אין רוח חכמים נוטה הימנו. במה
דברים אמורים, פשהיתה הורתן ולדתן שלא
בקדשה, אבל אם היתה הורתן שלא בקדשה ולדתן
בקדשה, רוח חכמים נוטה הימנו:

סימן קכח

דין הפורע חוב של חברו או שמשכנו בשביל
חברו, ובו ב' סעיפים:

א. הפורע חובו של חברו שלא מדעתו, אפלו היה
בשטר, ואפלו היה עליו משכון ונטלו זה שפרע,
אין הלזה חייב לשלם לו, ונטול משכונו בחנם,
והרי אבד זה הנותן, מעותיו. ואפלו אם היה
המלוה דוחקו לפרע, היה הלזה מפיס את המלוה
ומוחל לו:

ב. מי שנתפס על חברו, ולקחו גוים ממון ממנו
בגלל חברו, אין חברו חייב לשלם. אין לה מי
שנתפס על חברו ויהיה חברו חייב לשלם לו, חוץ
מן הנתפס מפני המס הקצוב על כל איש ואיש
בכל שנה, או הנתפס על התשורה שנותן כל איש
ואיש למלך בעברו עליהם הוא או חילותיו, הרי
זה חייב לשלם לו, והוא שיקחו ממנו בפרוש בגלל
פלוני, בפני עדים:

הלכות ערב

סימן קכט

דין הערב בשטר ועל פה, ומתי נפרעין מן הערב,
ובו ב' סעיפים:

שאמר לישראל: מנה לי בידך תנהו לישראל
פלוני, במעמד שלשתן, ואמר הנפקד או הלזה: כן
אעשה, קנה, וצריך לתנו לו, ואינו יכול לומר:
אנוס הייתי. ויש מי שחולק ואומר שאם הנפקד או
הלזה גוי, ואמר לו ישראל המפקיד או המלוה:
תנהו לישראל פלוני במעמד שלשתן, לא קנה.
ואם הנפקד או הלזה ישראל, והמקבל גוי, כל זמן
שאין ישראל הנותן חוזר בו, יכול לתנו לגוי.
אבל אם חזר בו הנותן, לא זכה הגוי, וחיב
הנפקד להחזירו להמפקיד. ומיהו, אם אין הנפקד
יכול להשטט מהגוי, לפי שבדיניהם הוא חייב לתן
כיון שאמר לתן לו, יתן לגוי והוא פטור
מהמפקיד. ואם הנותן גוי, והמקבל והנפקד
ישראלים, קנה הישראל ויכול להוציאו מיד הנפקד
בבית דין. ואם הגוי הנותן אנוס, והוציא בכח מידו
קדם שיתן לישראל המקבל, אם מלוה היא, חייב
הלזה לפרע גם לישראל המקבל. ואם פקדון הוא,
ונכנס הגוי בבית הנפקד ונטלו בחזקה, אינו חייב
לשלם לישראל המקבל:

ג. מכנסת מלוה על פה לבעלה, אין צריך מעמד
שלשתן:

סימן קכז

דין איש שלוח מאשתו וגרשה, או מעבדו ושחררו,
והלזה מן הגר, ובו ב' סעיפים:

א. האיש שלוח מאשתו ואחר כך גרשה, או לוח
מעבדו ואחר כך שחררו, אין להם עליו פלוס,
שכל מה שקנה עבד קנה רבו, וכל מה שהוא ביד
האשה הוא בחזקת בעלה, עד שתביא ראיה שהוא
מנדונתה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדוש.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות ערב סימן קכט

שולחן ערוך

מנה אינו גובה אפלו מנכסים בני חורין, אפלו
כתב לו שטר:

ו. נעשה לו ערב בקנין וכתב לו שטר, יש לו דין
מלוה בשטר לטרף ממשעבדי. לא כתב לו שטר,
אף על פי שנעשה ערב בקנין, דינו כמלוה על
פה ואינו גובה אלא מבני חרי. ויש אומרים
דהיכא דקנו מנה, טורף ממשעבדי אף על פי שלא
כתב לו שטר. ונראה לי, דבערב בית דין לדברי
הכל גובה ממשעבדי, אפלו לא כתב לו שטר,
דהודאָה בבית דין כשטר דמאי:

ז. לא עשה לו הערב שטר בפני עצמו, אלא כתב
הערבות בשטר החוב עצמו, אם כתבו אחר חתימת
העדים, אינו גובה אלא מבני חרי. ואם כתבו קדם
חתימת העדים, אם כתב: פלוני ערב, בלא ואו,
ואחר כך חתמו העדים, גם זה אינו גובה אלא
מבני חרי, מפני שהוא פתחלת דבר ואינו מערב
עם הלזה והמלוה. אבל אם כתוב: ופלוני ערב,
בואו, שהרי הוא מערב עם הלזה והמלוה, ואחר
כך חתמו העדים, הרי זה נפרע מנכסים
משעבדים:

ח. המלוה את חברו על ידי ערב, אף על פי
שהערב משתעבד למלוה, לא יתבע את הערב
תחלה, אלא יתבע הלזה. ואפלו אין ללזה אלא
זבורית, לא יפרע מהערב. ואפלו אין ללזה נכסים
ידועים, כגון קרקעות, ויש נכסים ידועים לערב,
לא יגבה מהערב, אלא לחזר אחר הלזה, אולי יש
לו מטלטלין:

ט. תור אחר הלזה ולא מצא כלום, צריך לשבע
כתקנת הגאונים, שאין לו כלום, קדם שיפרע

א. המלוה את חברו, ואחר שהלוהו אמר לו אחר:
אני ערב, או שתבע את הלזה בדין, ואמר לו
אחר: הנח ואני ערב, או שהיה חונק את חברו
בשוק לתן לו, ואמר לו: הנח ואני ערב, אין
הערב חייב כלום, ואפלו אמר בפני ב"ד: אני ערב.
אבל אם קנו מידו שהוא ערב ממון זה, בין בפני
בית דין בין בינו לבין המלוה, נשתעבד:

ב. אמר להם בשעת מתן מעות: הלוהו ואני ערב,
נשתעבד הערב ואינו צריך קנין. וכן אם בית דין
עשו אותו ערב, נשתעבד אף על פי שלא קנו
מידו, כגון שהיו בית דין רוצים לגבות מהלוה,
ואמר להם: הניחוהו ואני ערב לכם, הואיל ויש לו
הנאה שהאמינוהו ב"ד, באותה הנאה שעבד עצמו:

ג. אם על פיו החזיר שטר או משכון, הנה לה ערב
בשעת מתן מעות:

ד. ערב היוצא לאחר חתום שטרות, דהינו לאחר
שחתמו העדים בשטר כתב: ואני ערב, ונכר
שכתב ידו הוא זה, או שהעדים מעידים עליו, יש
אומרים שמשתעבד בלא קנין לגבות ממנו מבני
חורין, ויש אומרים שאינו משתעבד אלא בקנין.
ולהרמב"ם, אפלו ערב היוצא קודם חתום שטרות,
צריך קנין, כל שלא נכנס ערב אלא לאחר מתן
מעות:

ה. כשם שאין הערב משתעבד אלא בקנין, או
בשעת מתן מעות או בבית דין, כך הקבלן אינו
משתעבד אלא באחד מדרכים הללו, שאין חלוק
ביניהם אלא לענין שעבוד כתבה כמו שנתבאר
בטור אבן העזר כל היכא דבעי קנין, אי לא קנו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כר
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כר

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות ערב סימן קכט

שולחן ערוך

ללוה. ויש חולקים בזה. ומודים שאם אמר
בפרוש: ממי שארצה אפרע יכול לתבע מהערב
תחלה, אפלו אם יש נכסים ללוה:

טו. קבלן, לעולם יפרע ממנו תחלה אם ירצה,
אפלו יש נכסים ללוה, אלא אם כן הלוה רוצה
לפרעו:

טז. מלוה שבא לגבות מהקבלן, ואין שטרו בידו,
וטען שאבד, ולוה מודה שלא פרעו, וקבלן טוען:
שמא פרעו הלוה וקרע שטר חובו, יש מי שאומר
שהדין עם הקבלן:

יז. איזהו ערב, ואיזהו קבלן, אמר לו: תן לו ואני
נותן לך, זה הוא קבלן. ואם הוא לאתר מתן
מעות יאמר: מה שנתת לזה אני נותן לך, והוא
דקנו מנה, כמו שנתבאר:

יח. אבל אם אמר לו: הלוהו ואני ערב הלוהו ואני
פורע הלוהו ואני חייב הלוהו ואני נותן הלוהו ואני
קבלן, תן לו ואני ערב תן לו ואני חייב לתן לך,
ואפלו אמר: תן לו ואני קבלן, כלם לשון ערבות
הם:

יט. אם לקח הקבלן המעות מיד המלוה ונתנם ליד
הלוה, אין למלוה על הלוה כלום, ואין יכול
לתבע אלא את הקבלן, ואם אין לקבלן, גובה
מהלוה מדרבי נתן, אלא אם כן מחל הקבלן ללוה.
ויש מי שאומר, דהוא הדין לערב:

כ. יש מי שאומר, דערבות וקבלנות הינו כשתבע
הלוה מהמלוה שילוונו, ונכנס הערב עמו בדבר
בלשון ערבות או בלשון קבלנות. אבל אם לא
דבר הלוה עם המלוה כלום, אלא ראובן אמר
לשמעון: הלוה ללוי מעות ואני פורע הלוה ואני

מהערב. וצריך לכלל בשבעתו שעדין הוא חייב לו
חוב זה, שלא יעשו קנוניא על נכסי הערב. ואינו
יכול לפרע מהערב עד לאחר שלשים יום מיום
שנתחייב הערב לשלם, אלא אם כן היה תנאי
ביניהם:

יא. ואם אין הלוה בפנינו, צריך להודיעו, אם הוא
קרוב כדי שיוכל שליח לילך ולבא תוך שלשים
יום, ואם לא יתן, אז יתבע לערב. ואם הוא
במדינת הים, שאי אפשר להודיעו ואין לו כאן
נכסים, או אם הוא גברא אלמא דלא ציית דינא,
אז יתבע את הערב ויגבה ממנו, ואחר כך יחזיר
הערב על הלוה ויוציא ממנו, או יגדוהו עד
שיפרע לו מה שפרע בשבילו:

יב. אפלו יש ללוה נכסים ידועים במדינה אחרת,
נפרע מהערב תחלה, שאין אומרים למלוה שיוציא
מאתים על מנה:

יג. הא דכשהלוה במדינת הים נפרע מהערב בלי
שיודיעו ללוה, דוקא כשהמלוה בשטר. אבל אם
הוא מלוה על פה, לעולם אינו נפרע מהערב בלא
הודעת הלוה, דחשישין שמא פרעו, אלא אם כן
הוא תוך הזמן. והוא הדין אם מת לוה, מלוה על
פה אינו נפרע מהערב אלא אם כן הוא תוך הזמן,
או שהודה בשעת מיתתו, או שגדוהו מפני שאינו
פורע חוב זה, ומת בגדויו:

יד. אין כל אלו הדברים אמורים אלא בשלא התנה
המלוה עם הערב, אבל אם התנה עמו שיהא נאמן
לומר שלא פרעו, הכל לפי תנאו:

יז. התנה המלוה עם הערב: ממי שארצה אפרע,
יכול לפרע מהערב תחלה, אפלו אם יש נכסים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות ערב סימן קל

שולחן ערוך

הל'ה ח'יב לשלם לו כלום. ואם אמר לו הל'ה:
הכנס קבלן בעבורי, אף על פי שלא הרשהו
לשלם, אם עמד הקבלן ופרע מדעתו, אפלו עד
שלא עמד המלוה עם הל'ה בדין ולא נמצאו לו
נכסים, ח'יב לשלם לו. אבל אם אמר לה להכנס
ערב, ולא הרשהו לשלם, אם משעמד המלוה עם
הל'ה בדין ולא נמצאו לו נכסים פרע הערב
למלוה, ח'יב הל'ה לשלם לו. ואם עד שלא עמד
המלוה עם הל'ה בדין ולא נמצאו לו נכסים פרעו
הערב, אין הל'ה ח'יב לשלם לו כלום. ויש מי
שחולק ואומר שאפלו ערב שאינו קבלן שנכנס
בערבות מאליו ופרע מאליו, חוזר וגובה מהל'ה:

ג. אין הערב גובה מהל'ה, עד שביא עדים שפרע
בשבילו. אבל כל זמן שאין לו עדים, אינו גובה
ממנו כלום, אפלו אם שטר החוב בי'דו. ואם כתב
המלוה לערב: קבלתי ממך דמי החוב, מהני לה
לגבות מהל'ה, וכגון שמפרש הערבות בשטר, או
שהל'ה מודה בו, דאם לא כן במה אנו יודעים
שהוא ערב:

ד. כשפתב לו: קבלתי ממך דמי החוב, יש מי
שאומר, דהוי כמלוה בשטר לטרף בו מהלקוחות
שקנו מהל'ה. ויש מי שאומר, שאף על פי שכתב
לו כן לא מהני אלא לגבי הל'ה בעצמו, שאינו
נאמן לומר: פרעתי, אבל אינו יכול לגבות
ממשעבדי שמכר הל'ה, עד שימסר לו המלוה
השטר חוב ויקננו לו דרך קנין שטרות, שלא תהא
תביעתו תביעה על פה. והוא הדין אם כתב הל'ה
לערב כשהכניסו ערב: הריני משעבד עצמי ונכסי
מעכשיו שכל זמן שתפרע אותו חוב שנעשית עליו
ערב לפלוני המלוה כאלו קבלתי המעות ממך

נותן לך או הלוהו ואני ח'יב לך, אין לשמעון על
לוי כלום, אפלו נתנם לו מ'דו, אלא על ראובן
שאמר לו: הלוהו, ובשליחותו של ראובן נתנם לו:

כא. קבלן שלא נשא ונתן ב'יד, ומכר הל'ה כל
נכסיו, אף על פי שיש נכסים לקבלן, אם ירצה
המלוה לטרף מלקוחות של ל'ה אינם יכולים
לדחותו אצל בני חורין של קבלן. וכן הדין בשנים
שנעשו אחראין ל'ה, ומכר אחד מהם נכסיו. אבל
קבלן שנשא ונתן ב'יד, אינו יכול לגבות
מהלקוחות של ל'ה, אלא אם כן אין נכסים
לקבלן:

כב. הערב והקבלן אין טורפין ממשעבדי דל'ה, עד
שימסר לו המלוה שטר חוב ויקנהו לו דרך קנין
שטרות, כי היכי דלא ליהוי תביעה על פה:

סימן קל

דין ערב שפרע למלוה כיצד נפרע מן הל'ה, ובו ז'
סעיפים:

א. ערב או קבלן שפרעו למלוה בפני עדים, אם
פרעו קדם שנודע אם פרעו הל'ה, וטוען הל'ה
שכבר פרעו, אינו ח'יב לערב כלום. אבל אם
פרעו אחר שהביא המלוה ראיה שלא נפרע, צריך
הל'ה לתן לו כל מה שפרע בשבילו, בין שנתחייב
ל'ה למלוה בשטר, בין שנתחייב לו בעל פה,
אפלו בלא עדים:

ב. יש מי שאומר, במה דברים אמורים, כשאמר
לה הל'ה בעת שנעשה לו ערב: ערבני ושלם,
אבל אם עמד מעצמו ונעשה לו ערב או קבלן
וקדם ופרע למלוה, ולא הרשהו הל'ה לפרע, אין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות ערב סימן קלא

שולחן ערוך

בפניך, והלה אומר: לא פרעת, או שאמר לו: פן
פרעת ונתתי לך מה שפרעת, או שאמר המלוה:
ערבת לי מאתים, והוא אומר: לא ערבת אלא
מנה, בכל אלו הטענות וכיוצא בהן, המוציא
מתברו עליו הראיה, או ישבע הנתבע שבועת הסת
או שבועת התורה, אם הודה במקצת:

ג. ערב או קבלן שרואים שהלוה מבזבז נכסיו,
יכולים לתבעו שיוציאם מהערבות, אף על פי
שהוא בתוך הזמן:

ד. ערב שבא אצל המלוה בזמנו והתרה בו שיתבע
מזונו מהלוה, ואם לא, יפטר מהערבות, ולא רצה
המלוה והאריך זמן ללוה, יש מי שאומר, שאין
הערב נפטר בכך, ואין צריך לומר קבלן. ואפלו
היו נכסים ידועים ללוה, והערב אומר למלוה: רד
עם הלוה לדין וגבה חובך מנכסם, והאריך זמן
ללוה ובינתים נשתדפו הנכסים, גובה מהערב.
וצריך להתישב בדין זה,

ה. ישראל שהיה ערב לחברו בשביל גוי, ונטל
הערב משכונ מהגוי ונתנו למלוה, וכא הגוי אצל
הערב בערב שבת בין השמשות ואמר לו: היה
ערב בשבילי לזה שאני חייב לו שיחזיר לי משכונני
שאני צריך לו, אומר לו הערב: כבר נכנס שבת
ואיני עושה שום ערבות, פיסו הגוי לערב עד
שאמר למלוה: הריני כמו שהייתי, והחזיר המלוה
לגוי משכוננו, לאחר זמן תבע המלוה לערב, טען:
לא היה בדעתי כשאמרתי הריני כמו שהייתי, אלא
כמו שהייתי אחר שבא המשכונ לידך, וראיה לדבר
סרבנותי פנגד הגוי מלהפנס ערב ותליתי הדבר
באסור שבת, הדין עם הערב, שהיה לו למלוה

הרי זה גובה מהלקוחות ומיתומים גדולים, שאין
לך מלוה בשטר גדולה מזו:

ה. ערב שפרע למלוה, ולא בקש ממנו השטר, אין
הלוה חייב כלום לשלם לו מה שפרע בשבילו
שהרי פשע במה שהניח השטר ביד המלוה:

ו. מת הלוה, וקדם הערב ופרע החוב קדם שיודיע
את היורשים, אם נודע לנו שלא פרע הלוה שטר
חובו קדם שמת, כגון שהודה בו קדם או שנדהו
ומת בנדויו, או שלא הגיע זמן המלוה לגבות,
הרי זה חוזר וגובה מהיורשים כל מה שפרע:

ז. היה המלוה גוי, אין היורשים חייבים לשלם,
שמא אביהם נתן ליד הערב כל החוב שהיה עליו,
מפני שהגוי תובע את הערב תחלה ולפיכך פרע
זה מדעתו קדם שיודיע את היתומים. אבל אם
הודיען שהגוי תובע אותו והרי הוא נתן, חייבים
לשלם:

סימן קלא

מי שחזר בו אחר שנתרצה להיות ערב, ובו י"ד
סעיפים:

א. מי שנתפס להיות ערב, קדם שיתן המלוה
המעות ללוה, יכול לחזור בו, אפלו קנו מזדו. ואם
לא חשש המלוה ונתן המעות ללוה, אין לו על
הערב כלום. אבל ערב דלאחר מתן מעות, פיון
שקנו מזדו, אינו יכול לחזור בו:

ב. האומר לחברו: ערבת לי, והוא אומר: לא
ערבתי, או שאמר הערב ללוה: אתה הרשתני
לערב אותך ולתן, והוא אומר: מדעתך ערבת, או:
לא ערבת כלל, או שאמר הערב: פרעתי המלוה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות ערב סימן קלב

שולחן ערוך

י. ערב או קבלן שחיבו עצמם על תנאי, אף על פי שקנו מידו, לא נשתעבד מפני שהוא אסמכתא. כיצד, כגון שאמר לו: תן לו ואני אתן לך אם יהיה כף וכף או אם לא יהיה, מפני שלא גמר והקנה. ואם קנה מידו מעכשיו שיתחייב לו בממון זה אם יתקיים התנאי, הכל לפי תנאו, שכל קנין מעכשיו אין בו משום אסמכתא:

יא. ראובן קנה שדה משמעון וכתב לו שטר, ואמר לו שיעשה לו שטר גם על אשתו, ולא היתה שם, נתערב לוי בשבילו שלכשתבא שתעשה שטר עליה, וכשבאה, לא רצתה, ותבע ראובן לערב שיכתב לו הוא שטר על נכסיו, והערב טוען שאינו חייב אלא יחזיר לו מעותיו, הדין עם הערב:

יב. מי שאמר לחברו: הלווה ואני ערב לגופו של לווה ולא ערב לעצמו של ממון אלא כל זמן שתמצא אביאנו לך, וכן אם אמר לה לאחר שהלווה ותבעו: הניחהו וכל זמן שתתבענו אביאנו לך, וקנו מידו על כך, אפילו התנה ואמר: אם לא אביאנו או שמת או שברח אהיה חייב לשלם, הרי זה אסמכתא ולא נשתעבד:

יג. מי שלא פרש קצב הדבר שערב, כגון שאמר לו: כל מה שתתן לו תן לו ואני ערב, או: מכר לו ואני ערב, או: הלווה ואני ערב, להרמב"ם אין זה הערב חייב כלום. וכל הבאים אחריו חלקו עליו, והכי נקטינן:

יד. האומר לחברו: ערב זה לפלוני ואני ערב לך, הרי זה כמו שאמר: הלווה ערב, ואינו צריך קנין:

סימן קלב

לפרש ערבותו. ואף על פי כן חייב הערב לסיעו להוציא החוב מיד הגוי:

ז. ישראל שהיה בידו משכון מגוי, ושואל ממנו שיחזירנו לו בערב ישראל, והודה לדבריו, והביא הגוי ישראל ואמר לו בלשון הקדש: אני מתרה בך שלא תקבלני ערב, ואומר בפני הגוי: אני ערב, התראה שהתרה בו אינו כלום, והרי הוא ערב כבשעת מתן מעות:

ז. שמעון יצא ערב לגוי בשביל ראובן, והלך לו ראובן, והצרף שמעון לפרע בשבילו, וכשבא ראובן תבעו שמעון, אמר לו: לא היה לך לפרעו כי כבר פרעתיו ויש לי שטר פרעון ממנו, אמר לו שמעון: הצרכתי לפרע כל זמן שלא הנחת בידי שטר הפרעון והנחת שטר החוב ביד הגוי, הדין עם שמעון, וחייב ראובן לשלם כל מה שיברר שנתן לגוי, אפילו שהגוי תבע ממנו הממון שלא כדין ואנסו לתן לו. והברור יהיה על ידי עדים או על ידי פתקא של הגוי נפרת, או שכתוב ביני שיטי בשטר:

ח. וכן ב' שקבלו חכירות מגוי ונעשו ערבים זה לזה, והגוי מצא אחד מהם וגבה ממנו, חייב חברו לפרע חלקו מכל הפסד שבא לו מאותו הגוי. ואם היה מזמן לפרע חלקו, והתפסד בא לו מכח חברו שלא פרע, חייב חברו לפרע לו כל ההפסד:

ט. יש שכתבו, שאם ראובן מכר לשמעון שדה, ובא לוי וקבל אחריות עליו, לא נשתעבד לוי. ואם קנו מידו שהוא ערב לשלם דמי מכר זה בכל עת שיתבענו שמעון, הרי זה חייב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כד
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גלין
כד

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת מטלטלין סימן קלג

שולחן ערוך

הלכות חזקת מטלטלין

סימן קלג

מי שמחזק במטלטלין הידועים לאחר, ובו ז'

סעיפים:

א. כל דבר המטלטל שהוא ביד האדם, בחזקת
שהוא שלו. אפלו אם יביא המערער עדים שהוא
שלו, ואמר למחזק: הפקדתיו לך או השאלתיו לך,
נאמן המחזק לומר: אתה מכרתו לי או נתתו לי
במתנה, וישבע הסת. ואם טען: שלך הוא אבל
משכון הוא בידך, יכול לטען עד כדי דמיו,
ונשבע בנקיטת חפץ, ונוטל. ואם טוען נתחייבת לי
עד כדי דמיו מעסק משא ומתן שבינינו נכון
הדבר שייכרך ממה נתחייב לו, שמא הוא סבור
שנתחייב לו, וכשיכרך דבריו שמא אינו חייב לו:

ב. אפלו אם מסר המערער החפץ למחזיק בעדים,
אם אין עדים שהוא עתה בידו, נאמן בשבועת
הסת לומר: החזרתיו לך, וכן נאמן לומר: לקוח
הוא במגו דהחזרתיו לך. ואם אמר לה: אל תחזיר
אלא בעדים, והוא אומר: החזרתיו לך, נאמן במגו
דנאנסו, וישבע שבועה דאורייתא. ואם טוען:
החזרתיו לך בפני פלוני ופלוני, ומתו או הלכו
להם למדינת הים, נשבע הסת ונפטר. ואם לא
מסרו לו בעדים, אפלו אם ראו אותו עתה בידו,
נאמן לומר: לקוח הוא בידך. אבל אם מסרו לו
בעדים וגם ראוהו עתה בידו, אינו נאמן. ודוקא
שהעדים מעידים שנתנו לו בתורת פקדון, אבל
אם מעידים שנתנו לו סתם, יכול לומר: בתורת
מכר או מתנה נתנו לי:

עבד ואשה וקטן שערכו, ושנים שנעשו ערבים
בשביל אחר, ואחד בשביל שנים, ובו ז' סעיפים:

א. עבד או אשת איש שערכו לאחרים, או נכנסו
קבלנים ונתחייבו לשלם, אין חייבים לשלם עד
שישתחרר העבד ותתאלמן האשה או תתגרש. אבל
קטן שערב לאחרים, אינו חייב לשלם אף
לכשיגדיל:

ב. אשה פנויה שערכה לאחרים ונשאת, דינה
כלותה ונשאת, שאם ערכה על פה חייבת לשלם
עד שתתאלמן או תתגרש, ואם ערכה בשטר, גובה
ממנה ממה שהכניסה לבעלה:

ג. שנים שערכו לאחד, כשיבא המלוה לפרע
מהערב יפרע מאיזה מהם שירצה, ואם לא היה
לאחד מהם כדי החוב, חוזר ותובע מהשני שאר
החוב. ויש חולקים ואומרים שאם יכול להפרע
משניהם, לא יפרע מאחד מהם הפל, אלא גובה
מזה מחצה ומזה מחצה, אלא אם פן אין לאחד
מהם, שאז גובה מהשני הפל. ואם אמר: ממי
שארצה אפרע, יפרע מאיזה מהם שירצה:

ד. פרע אחד מהם כל החוב למלוה, וברר זה
בעדים, או בהתקבלתי שכתב לו שפרעו הכל, אף
על פי שלא אמר לו: ערבני ואשלם, חוזר ותובע
מתברו חלקו:

ה. אחד שערב בשביל שנים, כשיפרע המלוה
יודיעו בשביל איזה מהם הוא פורע, כדי שיחזר
עליו:

ו. שנים שנכנסו ערבים, ופטר המלוה את אחד
מהם, יש אומרים שיכול המלוה לתבוע כל הממון
מהערב השני. ועין בסימן ע"ז:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

בה
לחודש

גלין
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת מטלטלין סימן קלד

שולחן ערוך

ז. מי שהיו בידו דברים העשויים להשאיל ולהשכיר, אף על פי שהודה ואמר לו: יודע אני שהיה שלך אבל פלוני מכרם לי או נתנם לי במתנה, והלה טוען שנגנבו ממנו, אין מוציאין אותם מידו, אפלו הביא זה עדים שהיו ידועים לו, שאדם עשוי למכר כליו. ואם טען זה עליו ואמר: אני השכרתים לך, או: השאלתים לך, מוציאין אותם מידו. ואם היו מדברים שאינם עשויים להשאיל ולהשכיר, הרי זה נשבע הסת שלא השאיל לו ולא השכיר לו אלא מפלוני לקח, ויצמיד כליו בידו:

סימן קלד

אמן שטוען בדבר שהוא אמן שקנאו מבעליו, ובו ו' סעיפים:

א. האמן, בדבר שהוא אמן, אין לו חזקה בפלים שתחת ידו, אחד פלים העשויים להשאיל ולהשכיר, ואחד שאר פלים. כיצד, ראה כליו ביד האמן, והביא עדים שהם יודעים שהפלים שלו, הוא טוען ואומר: לתקן נתתיו לך, והאמן אומר: לא בא לידי אלא במכירה או מתנה, או שטען: אתה נתתו לי אתה מכרתו לי אחר שבא לידי לתקנו, אף על פי שמסרו לו שלא בפני עדים, ואפלו אם שהה ביד האמן כמה שנים, בעל הפלי נאמן, ומוציאין אותו מיד האמן, וישבע בעל הפלי הסת על טענתו. ואם לא ראה הפלי ביד האמן, אלא טען: כלי פלוני נתתי לו לתקן, והאמן אומר: החזרתיו ומכרתו, או נתתו לי במתנה, האמן נשבע הסת, ונפטר, מתוך שיכול לומר: לא היו דברים מעולם:

ג. אם ראו עדים החפץ ביד המחזיק קדם שתבעו המערער לדין, אפלו אם אמר בפניהם קדם שהראהו: דעו כי הוא ממשכן לי בכדי דמיו, קרינן בה שפיר עדים וראה, ויתרה בו בפני אותם עדים שלא יחזירהו לו אלא בפני פלוני ופלוני, כדי שלא יוכל לטען: החזרתיו לך

ד. אמר המערער להמחזיק: מה טיבו אצלך, ואמר לו: אתה מכרתו לי, או: אתה נתתו לי במתנה, וטען המערער: לפלוני הפקדתיו, ואמרתי לו: אל תחזירהו לי אלא בעדים, ולא החזירו לי ונתנו לך שלא במצותי, ישבע המחזיק שהמערער מכרו או נתנו לו, ויפטר:

ה. כמה דברים אמורים שהמחזיק נאמן, בדברים שאינם עשויים להשאיל ולהשכיר. אבל בדברים העשויים להשאיל ולהשכיר, ויש למערער עדים שהיה שלו, וראו אותו עתה ביד המחזיק, וזה אומר שהשאילו או שהשכירו, אף על פי שאין לו עדים היאך בא לידו, אינו נאמן לומר: לקוח הוא בידי, ולא: ממשכן הוא בידי, וצריך להחזירו, אפלו אם היה ג' שנים ביד המחזיק, ואפלו מת המחזיק, מוציאין אותו מיד היורש בלא שבועה. ואם טען היורש טענת ודאי ואמר: בפני נתנו למורישי או מכרו לו, הרי המערער נשבע הסת:

ו. כמה דברים אמורים שדברים העשויים להשאיל ולהשכיר נאמן המערער, כשטוען: השאלתים או השכרתים לך, אבל אם טען: גנובים הם ממני, אינו נאמן, אלא אם כן יצא לו שם גנבה בעיר, כמו שיתבאר בסימן שנ"ו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדוש. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת מטלטלין סימן קלה

שולחן ערוך

דין המחזיק בבעלי חיים כגון בהמה ועבד, ובו ב' סעיפים:

א. אף על פי שהמחזיק בדבר המטלטל נאמן לומר שהוא שלו, על בהמה וחייה אינו נאמן, דכיון שהיא מהלכת יש לחוש שמא מעצמה נכנסה לרשותו, או שמא לקחה בדרך והחזיק בה. לפיכך, אם יש למערער עדים שהיא שלו, נשבע הסת ונוטל. ואם אין לו עדים, נשבע המחזיק הסת ועומד בשלו. ובמקום שדרך למסר בהמה לרועה, שחרית, ולוקחה מידו ערבית, בענין שאינה הולכת לבדה כלל, דינה כשאר מטלטלין ונאמן המחזיק בשבועת הסת לומר שקנויה לו. ואם טען שהזיקה לו כדי דמיה, או שהוא חייב לו כף וכף, ישבע בנקיטת חפץ:

ב. עבד כנעני גדול, דינו כבהמה ואין לו חזקה עד אחר שלש שנים, מאחר שהוא מהלך. ואם הוא קטן שאינו מהלך על רגליו, דינו כשאר מטלטלין ויש לו חזקה מיד, אפילו אם יש לו אם שרגילה לצאת ולבא בבית המחזיק:

סימן קלו

מי שנתחלפו כליו בבית האבא והמשתה, ובו ב' סעיפים:

א. מי שנתחלפו לו כליו בבית האמן, הרי זה ישתמש בהן עד שיבא בעל הפלי ויטל שלו. ודוקא שנתן לו האמן עצמו, אבל אם לא נתנם לו, אלא אשתו ובניו, לא. ואפילו אמן עצמו, דוקא שאמר לו סתם: הילך טלית, אבל אם אמר לו: הילך טליתך, לא:

סימן קלה

ב. ואפלו מסרו לתקן בעדים, האמן נאמן, מתוך שיכול לומר: החזרתיו. לפיכך, נשבע האמן הסת, ונפטר, ואין מחיבין אותו להוציא הפלי. ואם הוציאו, הואיל ונראה, הרי בעל הבית מביא עדים שהוא שלו, ונוטלו, אף על פי שמסרו לו שלא בעדים:

ג. אף על פי שמסרו בעדים, אם העדים שראו החפץ בידו אין מכירים בוודאי שזהו של המערער, אלא שנדמה להם בסימנים כמו שלו, אם טוען: לא נתת לי מעולם, נאמן. אבל אם טוען: נתת לי לתקן ושוב לקחתיו ממך, אינו נאמן:

ד. אם הטלית יוצא מתחת ידי אחר, ואומר: בפני אמרת לאמן למכרו לי ולקחתיו ממנו, נאמן במגו שהיה אומר: אתה מכרתו לי. אבל כשטוען שהאמן מכרו לו, שאמר: אתה מכרתו לו, אינו נאמן:

ה. ירד האמן מאמנותו, הרי הוא כשאר כל אדם, ונאמן אפלו בכלי שבא לידו בעודו אמן. ויש אומרים דדוקא שנשתהה בידו אחר שירד מאמנותו זמן שאין דרך להניח כל כף זמן פלים בבית האמן אחר שנודע שירד מאמנותו:

ו. בן האמן שאינו אמן, אם בא בטענת עצמו, שאומר שקנאו מבעליו, הרי הוא כשאר כל אדם. ואם אומר שירשו מאביו, הרי הוא כפאביו. ואם אמר: בפני הודה לו, יש לו חזקה. ויש אומרים דהינו דוקא כששדה אחר מות אביו זמן שאין דרך להניח כל כף זמן פלים בבית האמן אחר שמת אביו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גלין
כה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת מטלטלין סימן קלז

שולחן ערוך

א. לו. ואם גם השני אינו רוצה לשבע, חולקין בלא שבועה:

ב. ואם זה אומר: כלה שלי, וזה אומר: חצייה שלי, האומר: כלה שלי, ישבע שיש לו בה, ושאין לו בה פחות משלשה חלקים, והאומר: חצייה שלי ישבע שיש לו בה, ושאין לו בה פחות מרביע, זה נוטל שלשה חלקים וזה נוטל רביע:

ג. במה דברים אמורים, כשאוחזין בשפת הטלית, שאין ביד שום אחד ממנה שלש על שלש, אז חולקין אותה, אפלו שהטלית מזהבת והזהב לצד אחד מהם, ואינו יכול לומר: חלק אותה לרחבה שיבא הזהב לחלקי, אלא חולקים אותה לארפה כדי שיבא לשניהם בשוה. אבל אם כל אחד קצתה בידו, וזה אומר: כלה שלי, וזה אומר: כלה שלי, זה נוטל עד מקום שיידו מגעת וזה נוטל עד מקום שיידו מגעת, והשאר חולקים בשוה ונשבעים על הדרך שנתבאר. ויש לכל אחד לגלגל על חברו שכל מה שנטל כדין נוטל:

ד. כל חלקה האמורה כאן, אם הוא דבר שיפסד אם יחלק ממנו, חולקים אותו בדמים:

ה. הנה אוחז את כלה, וזה מתאבק עמו ונתלה בה, הרי זו בחזקת האוחז את כלה:

ו. באו שניהם אדוקים, ושמטה האחד מיד חברו בפניו, ושתק השני, אף על פי שחזר וצוח אין מוציאין אותה מיידו, שפיון ששתק בתחלה הרי זה כמודה לו:

ז. חזר האחד ותקפה מיד זה התוקף, אף על פי שצוח מתחלה ועד סוף, יחלקו כבתחלה:

ב. נתחלפו לו פלוני בבית האבל או בבית המשטה, לא ישתמש בהם:

סימן קלז

מי שלקט פרותיו של חברו, ובו ג' סעיפים:

א. היורד לתוך שדה חברו ולקט פרותיו, בעל השדה טוען: שבגזול לקחם, וזה אומר שמכרם לו, נאמן בשבועת הסת, אפלו יש עדים שלקטן:

ב. אם אין בעל השדה והאילן כאן, ואמר אחד: אלף ואלקט פרות האילן והשדה של פלוני שמכרם לי, אין בית דין צריכין למנעו. ואם באו הבעלים קדם שלקטם, מעכבים על ידו. ואפלו אם לקטם כבר, אם טוען שמכר לו גוף השדה, אינו נאמן אף על הפרות שאכל, כיון שאין לו שטר ולא חזקת ג' שנים:

ג. האומר: אלף ואכרת אילנות של פלוני, בית דין מוחין בידו:

סימן קלח

דין שנים אוחזין בטלית וחלוקים עליו, ובו ח'

סעיפים:

א. שנים שהיו אוחזים בכלי אחד, או שהיו רוכבים על גבי בהמה אחת, או שהיה אחד רוכב ואחד מנהיג, או יושבים בצד ערמה של חטים המנחים בסמטא או בחצר של שניהם, זה אומר: הפל שלי, וזה אומר: הפל שלי, כל אחד מהם נשבע שיש לו בזה הדבר ושאין לו בה פחות מחציו, ויחלקו. ואם אמר אחד לחברו: השבע וטל פלו, שומעין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קלט

שולחן ערוך

או שעברו ותפסוהו, אין מוציאין אותו עד שיתברר של מי הוא:

ד. אם הם חלוקים על שדה, ואין אחד מהם מחזק בה, כגון שמת בעל השדה ושנים באים לירשו, כל אחד אומר: אני קרוב וראוי לירשו, ואין לשום אחד עדים, כל דאלים גבר. ואם גבר האחד ואכל פרותיו, ואחר כך הביא השני עדים שהוא קרוב, ואין העדים יודעים אם זה שגבר הוא קרוב או לא, מוציאין מזה שגבר, שהוא ספק קרוב והאחר קרוב ודאי. והוא הדין אם השני הביא עדים שהוא קרוב יותר מהאחר, מוציאין מזה שגבר ונותנים לזה שקרוב יותר, וצריך להחזיר כל פרות שאכל אפלו אין ידוע שאכלם אלא על פיו שהודה בהם:

ח. באו שניהם אדוקים בטלית, ואמרו להם: צאו וחלקו את המיה, יצאו וחררו והרי הוא תחת יד אחד מהם, זה טוען: הודה לי ונסתלק ממנה, וזה טוען: שכרתיה לו, או: נתגבר עלי ותטפה, המוציא מחברו עליו הראיה, ואם לא הביא ראיה, ישבע זה שהיא שלו, ויפטר:

סימן קלט

דין שנים חלוקין בדבר, ואם בא שלישי וחטפה, ובו ד' סעיפים:

א. שנים שחלוקים בדבר, ואין שום אחד מהם מחזק בו, כשהיא ארבא דהווי מנצו עליה בי תרי, וכל חד אמר: ידידי היא, כל דאלים גבר, ואותו שתגבר ידו תחלה, הוא שלו, עד שיביא האחר ראיה. ומיהו, שכנגדו יכול להשביעו, וצריך לשבע שהוא שלו. וכל זמן שלא יביא האחר ראיה, אף אם תגבר ידו, אין מניחין לקח מזה שגברה ידו תחלה:

ב. בא שלישי וחטפה, בטענה שאומר שהוא שלו, אין לשנים האחרים בו כלום, כיון שזה שהוא מחזק בו טוען שהוא שלו. אבל אם חטפה בלא טענה, מוציאין אותו מידו ואין לו תקנה עד שישביב לכל אחד ואחד שהרי אינו יודע למי ישביב. ואם הוא קרקע והחזיק בו ואכל פרותיו, גוף הקרקע אינה נגזלת, אבל הפרות צריך לשלם לכל אחד ואחד:

ג. אם אחד מהשנים החלוקים על דבר זה בא לבית דין ואמר: תפסוהו עד שאביא ראיה, אין שומעין לו. ואם תפסוהו בית דין מדעת שניהם,

הלכות חזקת קרקעות

סימן קמ

דין החזיק בקרקע של חברו, ודין חזקת הבתים והחניות, ובו ט"ו סעיפים:

א. קרקע, בחזקת בעליה עומדת, שקרקע הידוע לראובן בעדים שידועים שהיה בחזקתו אפלו יום אחד, והוא עתה בחזקת שמעון ומחזיק בו ואוכל פרותיו, וטוען שלקחו, וראובן מערער לומר שהיא גזולה בידי, נאמן, וישבע שבועת הסת ונוטל את שלו, אלא אם כן החזיק בו שמעון פראוי ובטענה, אז אין מוציאין אותו מידו, אלא נשבע ועומד בשלו. ואם אין עדים לראובן שהיה שלו, אין צריך שמעון חזקה, אלא נשבע ועומד בשלו, אף על פי שלא החזיק בו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קמ

שולחן ערוך

שָׁדֵר בּוֹ אוֹ הַשְּׁפִירוֹ שְׁלֹשׁ שָׁנִים רְצוּפוֹת, הוּי חֲזָקָה, וְאִם יֵטֵעַן הַמַּעֲרָעֵר: אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁלֹא דָר בּוֹ בְּלֵילוֹת, אִזְ צָרִיף הַמַּחְזִיק לְהִבְיֵא עֵדִים שְׂעִידוֹ בְּפִרוּשׁ גַּם עַל הַלֵּילוֹת, וְעַל פִּי הַשְּׂכָנִים שְׂעִידוֹ שְׁלֹא הִרְגִישׁוּ בּוֹ שְׂעִיצָא בְּלֵילוֹת, אֶלֶּא כְּפִי נְהוּג הָעוֹלָם רְאִינוּ נִכְנָס בּוֹ בְּעֶרְבַּ וְיוֹצֵא בְּבֹקֶר. וְאִם יוֹסִיף לְטַעֵן: רְאִיתִיו שְׂעִיצָא מִמֶּנּוּ בְּלֵילוֹת אַחֵר שְׂעִישְׁנוּ הַשְּׂכָנִים, לֹא הוּי חֲזָקָה, אֶלֶּא אִם כֵּן יָבִיא עֵדִים שְׂעִיאֲמוֹרוֹ: שְׂכָרְנוּ מִמֶּנּוּ הַבַּיִת וְדָרְנוּ בּוֹ יָמִים וְלֵילוֹת. וְאִם הָיָה הַמַּעֲרָעֵר רוֹכֵל הַמַּחְזִיר בְּעִירוֹת, אָף עַל פִּי שְׁלֹא טַעֵן: בְּרִי לִי שְׁלֹא הָיָה דָר בּוֹ בְּיָמִים וּבְלֵילוֹת, טַעֲנִינָן לֵהּ. וְלְהַרְמַב"ם אָפְלוּ לֹא טַעֵן הַמַּעֲרָעֵר, אֶלֶּא: שְׂמַא לֹא דָר בָּהּ בְּיוֹם וּבְלֵילָהּ, צָרִיף לְהִבְיֵא עֵדִים שָׁדֵר בָּהּ בְּיוֹם וּבְלֵילָהּ. וְאִם הָיָה הַמַּחְזִיק רוֹכֵל הַמַּחְזִיר בְּעִירוֹת, אָף עַל פִּי שְׁלֹא טַעֵן הַמַּעֲרָעֵר, טַעֲנִינָן לֵהּ וְאוֹמְרִים לַמַּחְזִיק: הֲבֵא עֵדִים שֶׁהַחֲזַקְתָּ בּוֹ בְּיוֹם וּבְלֵילָהּ שְׁלֹשׁ שָׁנִים:

ט. הָא דְמַהֲנִי עֵדוֹת הַשּׁוֹכְרִים לוֹמֵר שָׁדְרוּ בָּהּ יָמִים וְלֵילוֹת, דְּוָקָא שְׂשִׁכְרוֹת הַבַּיִת עֲדִין בְּיָדָם, וְאוֹמְרִים: נִתְּן אוֹתוֹ לְמִי שְׂעִיזְכָּה בְּדִין, וְאָף עַל פִּי שְׂעֲדִין לֹא נִהְנֶה הַמַּחְזִיק מִפִּירוֹת זֶה הַבַּיִת, פִּינֵן שָׁדְרוּ בּוֹ מִפְּחוּ, הֵינּוּ הַנָּאֵת פְּרוּתִיו. וְאָפְלוּ אִם הַשְּׂאִילוֹ לָהֶם בְּחָנָם. אֲכַל אִם כִּבֵּר פָּרְעוּ הַשְּׂכָר לַמַּחְזִיק, אֵינָם יְכוּלִים לְהַעִיד, מִפְּנֵי שֶׁהֵם נוֹגְעִים בְּדָבָר, שְׂחַפְצִים לְהַחְזִיקוֹ בַּבַּיִת שְׂאֵם יֵצֵא מִתַּחַת יָדוֹ צָרִיכִים לְתֵן הַשְּׂכָר פַּעַם אַחֲרַת לַמַּעֲרָעֵר. וּמִיָּהוּ, אָפְלוּ נִתְּנוּהוּ כִּבֵּר לַמַּחְזִיק, יְכוּל הוּא לְחַזֵּר וּלְתַנּוּ לָהֶם שְׂעִינְהוּ לְמִי שְׂעִיזְכָּה בְּדִין, וְאִז לֹא יִהְיוּ נוֹגְעִים בְּדָבָר. וְיֵשׁ מִי שְׂחוֹלָק:

ב. זֶה שֶׁהַחְזִיק שְׁלֹשׁ שָׁנִים, אֵינן מוֹסְרִין אוֹתוֹ לְשִׁבּוּעָה, אֲכַל אִם רָצָה לְהַחְרִים סָתָם עַל כָּל מִי שֶׁהַחְזִיק בְּשִׁלוֹ שְׁלֹא כְּדִין, הִרְשוּת בְּיָדוֹ:

ג. טַעֵן שְׂמַעוֹן שְׂיֵשׁ לוֹ שְׂטֵר שְׂמַכְרָה לוֹ, וְרַאוּבֵן אוֹמֵר שְׂשִׁטְרוּ מְזִיף אוֹ שְׂטֵר אֲמָנָה, יִתְקַים הַשְּׂטֵר בְּחוֹתְמִיו, וְאִם לֹא נִתְקַים, מוֹצִיאִין הַשְּׂדָה מִיָּדוֹ:

ד. טַעֵן שְׂמַעוֹן שְׂיֵשׁ לוֹ שְׂטֵר שְׂמַכְרָה אוֹ נִתְּנָה לוֹ בְּשְׂטֵר, וְגַם שְׂיֵשׁ לוֹ עֵדִים שֶׁהַחְזִיק שְׁלֹשׁ שָׁנִים, אוֹמְרִים לוֹ: קִים שְׂטֵרְךָ. אִם יְכוּל לְקִימוֹ, מוֹטֵב, וְצָרִיף לְחַזֵּר אַחֲרָיו לְקִימוֹ. וְאִם אִי אֶפְשָׁר לְקִימוֹ, כְּגוֹן שְׂמַתוֹ הָעֵדִים אוֹ הִלְכוּ לְמַדִּינַת הַיָּם, וְאֵינן מִי שְׂיִפִּיר חֲתִימָתוֹ, סוֹמְכִין עַל עֲדֵי חֲזָקָה, וְיִשְׁבַּע הַסֵּת שְׂלִקְחָהּ. אֲכַל אִם יִשְׁנֵן לְעֵדִים לֹא תוֹעִיל לוֹ חֲזָקָתוֹ, וְצָרִיף שְׂיָבֹאוּ הָעֵדִים:

ה. אִם טַעֵן אַחֵר כֶּף: אֲכַד הַשְּׂטֵר, אֵינּוּ נֶאֱמָן. וְכֵן אִם הִבִּיא הַשְּׂטֵר וְנִמְצָא בְּטָל, נִתְּבַטְלָה נִמִּי הַחֲזָקָה:

ו. אָפְלוּ אִם הַחְזִיק הַנּוֹתֵן ג' שָׁנִים בְּחֶצֶר לְאַחַר הַמַּתְנָה, אֵינּוּ נֶאֱמָן לוֹמֵר: טַעוֹת סוֹפֵר הוּא מְגוֹ דְאִי בְּעֵי אֲמַר תְּחַלְּהָ: חֲזוֹרְתִי וְלִקְחָתִי מִמֶּנּוּ, מְכַל מְקוֹם עֲכָשְׁיוֹ שְׂטוּעֵן: טַעוֹת סוֹפֵר הוּא, אֵינן זֶה אֶלֶּא כְּמַכְחִישׁ אֶת הָעֵדִים, וְקִימָא לָן דְּמַגּוּ בְּמַקּוֹם עֵדִים לֹא אֲמַרִינָן:

ז. כִּיֵּצֵד הִיא הַחֲזָקָה, שְׂיִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ וְיִהְיֶה מִמֶּנּוּ ג' שָׁנִים מִיוֹם לְיוֹם, כָּל דְּבָר כְּפִי הַנְּאִתוֹ וְתִשְׁמִישׁוֹ. שְׂפִינֵן שֶׁהַחֲזִיק בּוֹ ג' שָׁנִים וְלֹא מָחָה בּוֹ שׂוֹם אָדָם, לֹא נִזְהָר עוֹד בְּשְׂטֵרוֹ, וְנֶאֱמָן לוֹמֵר: מְכַרְתוֹ אוֹ נִתְּנוֹ לִי וְאִבְדַּתִּי שְׂטֵרִי:

ח. בְּתִים שֶׁהֵם לְדִירָה, צָרִיף לְהִבְיֵא עֵדִים שָׁדֵר בּוֹ אוֹ הַשְּׁפִירוֹ שְׁלֹשׁ שָׁנִים רְצוּפוֹת, וּמִשְׁהִבְיֵא עֵדִים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְּזַכֵּה אֶת הָרַבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קמא

שולחן ערוך

דין חזקת שדה הלבן והאילן, ובו כ' פעיפים:

א. שלש שנים שאמרו, מיום ליום. אפלו היו חסרים יום אחד, לא החזיק, ומסלקין אותו ממנה. במה דברים אמורים, בקרקע שהם עושים פרות כגון הבתים והתצרות, והבורות והשיחין והמצרות, והחניות והפנדקאות והמרחצאות, והשוככות ובתי הבדים, ובתי השלחין שמשקין אותם תמיד וזורעים בהן ונוטעים, והגנות והפרדסים, וכן עבדים המהלכים. אבל שדה הבעל שהיא שותה מי גשמים בלבד, ושדה אילן, אינה מיום ליום, אלא כיון שאכל שלש תבואות ממין אחד, הרי אלו כשלש שנים. כיצד, היתה שדה תמרים וגדר שלש גדירות, או שדה ענבים וכצר שלש בצירות, או שדה זיתים ומסק שלש מסיקות, הרי אלו כשלש שנים, והחזיק. ואפלו היו האילנות רצופים ולא היתה ביניהם הרחק פראוי, שהרי סופן ליבש, הואיל ואכלן שלש החזיק:

ב. שלש שנים שאמרו, צריך רצופות זו אחר זו. הרי שהחזיק בשדה, וזרעה שנה והוביר שנה אפלו עשה כן כמה שנים, לא החזיק:

ג. היתה דרך בני אותו המקום להוביר, אף על פי שמקצתם זורעים שנה אחר שנה, הרי זה החזיק, אף על פי שהשלוש שנים שאכל הן מפירות, שהרי הוא אומר: לא הוברתי אותה אלא כדי שתעשה הרבה בשעת הזריעה:

ד. אכלה שלש שנים רצופות, באתרא דמוברי, יש מי שאומר דהוי חזקה, ויש מי שאומר שאינה חזקה:

י. אפלו אם כבר פרע שכר למחזיק, אם יטען המחזיק בבית דין קדם שיבא המערער, יעידו השוכרים בפניכם שדרו בו ג' שנים, טענתו טענה ולא הוו נוגעים בעדות, כיון דלא הוי מערער קמן:

יא. אם אין השוכרים דרים בו עתה, אלא שדרו ג' שנים ויצאו ממנו, אם אין המערער יודע שדרו בו אלא על פיהם, אפלו אם נתנו כבר השכר למחזיק אינם נוגעים בעדות, כיון דאי בעי אמרי: לא דרנו בו מעולם, נאמנים לומר: דרנו ופרענו:

יב. יש אומרים שאין עדות השוכרים מועיל אלא אם כן שכרו בשטר, אבל אם שכרו בלא שטר, לא. ויש אומרים דאפלו שכרום לשלשה שוכרים זה אחר זה, לכלם בלא שטר, מצטרפים:

יג. עדות השוכרים מועיל אפלו לא דרו בו שניהם ביחד, אלא זה אב"ג וזה דה"ו, ואפלו היו ששה, אחד בכל שנה, עלתה לו חזקה:

יד. החניות של תגרים וכיוצא בהם, שאין דרים בהם אלא ביום, כיון שדר בהם ג' שנים ביום, הרי זו חזקה:

טו. היתה מעמיד בהמה במקום מסים מתצר חברו, או שהיה מגדל שם תרנגולים, או מעמיד שם תנור וכירים ורחים, או שנתן שם זבלו, בין שהעמיד שם מחצה בין שלא העמיד, אם נשתמש בדברים אלו וכיוצא בהם ג' שנים, וטען על בעל החצר ואמר: אתה נתת לי מקום זה, או: מכרתו לי, הרי זה חזקה:

סימן קמא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתורו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קמא

שולחן ערוך

תזקה. והוא הדין לכל הזרע מקום שאינו שמור
אלא רגל חיה ויד כל אדם מצויים בו:

יד. אכלה פלה חוץ מבית רבע החזיק בכלה חוץ
מאותו בית רבע שלא נהנה בו, אפלו היה חלמיש
בתוך השדה, הואיל ולא נשתמש בו כראוי אין לו
בה תזקה. ואם היה פחות מבית רבע, בטל אגב
השדה:

טו. אם האילן משיר פרותיו קדם שילקטם, אף על
פי שעמדו על האילן עד שגדלו כל צרכם, אינה
תזקה:

טז. היתה השדה נטועה אילנות שאין עושים פרות
אלא אחת לשלש שנים, כגון בנות שוח יש
אומרים שאם התחיל בשני תזקה בשנה הראשונה
שחנטו, ונעל וגדר השלש שנים, ותקן צרכי
האילנות ואכל הפרות בשנה השלישית, הוי תזקה:

יז. שדה אילן שהיו בו שלשים אילנות בתוך בית
ג' סאין, ואכל עשרה בשנה ראשונה, ועשרה
בשנה שניה, ועשרה בשנה שלישית, החזק בכל,
והוא שיהיו עשרה שאכל מפירות בכל הבית שלש
סאים, ולא הוציאו שאר האילנות פרות אכל אם
הוציאו שאר האילנות פרות, ולא אכלן, לא החזק
אלא במה שאכל. במה דברים אמורים, כשאכל
הוא מקצת הפרות וכזו העם שאר הפרות. אבל
אם הניח פירותיהם עליהם, הואיל ואכל אילן
מכאן ואילן מכאן מכל השדה, החזיק בכל השדה,
אף על פי שלא אסף כל פירותיהם:

יח. החזיק בשדה האילן שאילנותיו נטועים
רצופים, ואכל כל האילנות שבה כל ג' שנים,

ה. נרה שנה אחר שנה, אפלו כמה שנים, הואיל
ולא נהנה בה, אינה תזקה. וכן אם פתח בה
שבילי המים, ופתח בה ושדד בלבד, הואיל ולא
אכל פרות, אינה תזקה:

ו. זרעה ולא הרויח בה כלום, אלא זרע פור ואסף
פור, לא החזיק, שהרי לא נהנה:

ז. ראוהו חורש, קוצר, מעמר, זורה ובורה, ולא
ראוהו מכניס פרות, אינה תזקה:

ח. אם בנה אדם חרבנו של חברו שלש שנים, או
שנה אחת משלש שנים לא עלתה לו תזקה:

ט. גיר, לא הוי תזקה, שאפלו אותם ימים שגר
בהם אינם עולים לחשבון שלש שנים של תזקה,
שאין מונים אלא משעת זריעה ואילוף. ויש
חולקים,

י. אכלה שחת לא החזיק. ואם היו בני המקום
דרבן לזרע לשחת, מפני שדמיו יקרים, הרי זה
תזקה:

יא. אכלה ערלה, שביעית וכלאים, אף על פי
שנהנה בעברה, הרי זו תזקה:

יב. היה המקום שהחזיק בו סלע או חלמיש שאינו
ראוי לזריעה, צריך להנות בו בדבר הראוי לו,
כגון שישטח בו פרות או יעמיד בו בהמה וכיוצא
בזה. ואם לא נהנה בו בכל אותם השלש שנים
בדבר הראוי לו, לא החזיק:

יג. שדה שהיא מקפת גדר, ובא זה שהחזיק בה
וזרע חוץ לגדר, ונהנה בכל מקום שאינו שמור,
אף על פי שאכלו שנה אחר שנה לא עלתה לו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרש"ו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד פדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קמב

שולחן ערוך

ב. נפל הפתל שבין ראובן ושמעון, ויבנה ראובן הפתל והכניסו לגבול שמעון שטעה שלא היה מכיר מקום הראשון של הפתל, אף על פי שסיעו שמעון בבנין לא הוי חזקה להחזיק במה שלקח מגבול שמעון, כיון שהיה הסיוע בטעות. אבל אם שמעון המסיע מודה שינדע שהכניס ראובן בתוך שלו, הוי חזקה, אף על פי שלא ידע ראובן הבונה וקנה המקום שהכניס לתוך של שמעון, מיד:

ג. אם ראובן פתח חלון לחצר שמעון, בפניו, יש אומרים דלא הוי חזקה אפלו סיעו בפתיחתה. ולהרמב"ם, כיון שינדע הנזק בפתיחת החלון ולא מתה, אינו יכול לחזור ולצרער:

סימן קמג

דין המחזיק שלא בפני המערער והוא במדינה אחרת או ברה, ובו ד' סעיפים:

א. החזיק בקרקע פחות משלש שנים, אינה חזקה, אפלו החזיק בפני המערער. ואם החזיק ג' שנים, הוי חזקה אפלו החזיק שלא בפני המערער והוא במדינה אחרת, אם שירות מצויות במקום שהמחזיק בו למקום שהמערער בו. אבל אם היתה מלחמה ושבוש דרכים בין מקום זה למקום זה, לא הוי חזקה. ואפלו יש עדים שבא המערער פאן לשוק ושהה פאן ל' יום, והיו אלו שלשים יום בסוף ג' שנים, בענין שאם לא ימחה עתה לא יהיה לו עוד זמן למחות, אפלו הכי יכול לומר: כל אותם ל' יום שהייתי בכאן הייתי טרוד בעסקי ולא ידעתי שהיית מחזיק בביתי. ומירי שהיה לו

אפלו הם נטועים בפחות מארבע אמות מזה לזה הוי חזקה:

יט. החזיק אחד באילנות ואכל פרותיהם, ואחר החזיק בקרקע וזרעה ואכל פרותיה, וכל אחד משניהם טוען שהכל שלי ואני לקחתי, זה שהחזיק באילנות ואכלן שלשה שנים יש לו האילנות, וקרקע שצרכים לו, והוא כמלא האורה וסלו חוצה לכל אילן ואילן, וזה שהחזיק בקרקע יש לו שאר

כ. האוכל כל פרות אילן שלשה שנים, וטען על בעל האילן: אתה מכרת לי אילן זה וקרקעו, הרי זה יש לו קרקע בעבי האילן עד התהום. לפיכך, המוכר אילן יחידי לחברו, צריך למחות בו בתוך כל ג', פדי שלא יחזיק בקרקע:

סימן קמב

דין סיוע המערער למחזיק בחזקתו, ואם היה הסיוע בטעות, ובו ג' סעיפים:

א. אף על פי שאין חזקה בפחות מג' שנים, אם הביא המחזיק עדים שהמערער הגביה סל פרות משדה זו על כתפו של המחזיק להוליכם לביתו של המחזיק, לעצמו, הוי חזקה מיד. ואם טען המערער: לפרות הורדתיו ושלו היו הפרות אבל הגוף לא מכרתי, נאמן, ואין בזה שום חזקה. והני מלי בתוך ג', אבל אם יטען לאחר שלש: לפרות הורדתיו, אין שומעין לו. לפיכך, אם הורידו לפרות, צריך למחות בתוך שלשה, להודיע שלפרות הורידו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קמז

שולחן ערוך

שנה והפן שנה והלוקח שלקחה מהפן שנה, הרי זו
תזקה. והוא שלקחה בשטר:
ד. אכלה בחיי האב, שהיה בעל השדה, שנה,
ובפני בנו, שנים, או בפני האב שנים ובפני בנו
שנה, או בפני האב שנה ובפני הבן שנה ובפני
הלוקח מהפן שנה, הרי זו תזקה, והוא שמכר הבן
שדה זו בכלל שדותיו, שהרי לא הכיר המחזיק
שנמכרה ולפיכך לא נזהר בשטרו. אבל אם מכר
הבן שדה זו בפני עצמו ושדה זו בפני עצמו, אין
לך מחאה גדולה מזו, והוא שמכרו בשטר. ויש
אומרים אפלו שלא בשטר:

סימן קמז

הביא המחזיק עדים ולא כונו עדותם בשנים, ובו ר'
סעיפים:

- א. עדי התזקה שהעיד האחד שאכלה חטים שני
התזקה, והשני העיד שאכלה שעורים, עדותן
קימת, שאין העד מדקדק בזה:
- ב. העיד האחד שאכלה שנה ראשונה שלישית
וחמישית, והשני העיד שאכלה בד"ו, אין
מצטרפין, שבשנה שמעיד זה אינו מעיד בה זה,
ותחזיר הקרקע והפרות:
- ג. לא מצא עדים אלא על ב' שנים, צריך להחזיר
הקרקע והפרות שאכל, בין ששנים מעידים על
השתי שנים, בין שעד אחד מעיד עליהם. ומיהו,
פרות של שנה שלישית אין צריך להחזיר, שאם
נאמין לו שאכלם נצטרף להתזיקו בקרקע. וכן אם
הביא עד אחד שאכלה ג' שנים, מחזיר הקרקע
ולא הפרות, מהאי טעמא. ואין צריך לומר כשאין

- בית אחר לדור בו. ויש מי שאומר, שדין זה אינו
אלא בכפרים, שהעם טרודין בשוקים שלהם:
- ב. אין כל אלו הדברים אמורים אלא כשהדבר
ידוע שלא היה המערער במדינה. אבל אם אינו
ידוע, אין שומעין לו במה שאמר שלא היה כאן,
עד שיברר בעדים:
- ג. ברח המערער מחמת סכנת נפשות, אין מחזיקין
בנכסיו, שירא למחות פן ינדע מקומו וירדפו
אחריו. אבל אם ברח מחמת קמון, מחזיקין
בנכסיו, שאינו ירא כל פך:
- ד. יש מי שאומר, שאין מחזיקין בנכסי שבויים,
ולא בנכסי רטושים ולא בנכסי שוטים:

סימן קמז

שנים שהחזיקו בשדה אחת, זה אכלה וזה אכלה,
ובו ר' סעיפים:

- א. שני שתפים שהחזיקו בשדה שש שנים, האחד
אכלה אג"ה והשני אכלה בד"ו, לא עלתה תזקה
לשום אחד מהם. ואם עשו חלוקה זו בשטר, כיון
שעבר שלש שנים עלתה להם תזקה. וכן אם
טוענים שלקחו שדה זו מפלוני, ועשה להם המוכר
שטר מכר, כיון שעברו שלש שנים, עלתה להם
תזקה. והוא הדין לעבד שהחזיקו בו בענין זה:
- ב. אכלה האחד שנה ומכרה לאחר והחזיק גם הוא
שנה ומכרה גם הוא לשלישי, אם מכרו זה לזה
בשטר, עלתה להם תזקה, ואם היה המכר בלא
שטר, לא עלתה להם תזקה:
- ג. אכלה האב שנה ומת וירשה הבן ואכלה שנים,
או שאכלה האב שנים והבן שנה, או שאכלה האב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קמו

שולחן ערוך

ב. אין מחאה בפחות משנים, אבל באחד לא, אפלו מחה בפני המחזיק, ואפלו שמודה במחאה, דמתוך שייכול לומר: לא מחית בי, נאמן לומר: לקוחה היא בידי, ואף על פי שעד אחד מכחישו. ויש מי שחולק:

ג. אפלו אם יאמרו העדים שמחה בפניהם: לא הגדנו לשום אדם, אפלו הכי הוי מחאה לבטל החזקה, כיון שהוא מחה פראוי וסמך עליהם שיאמרו אותו לאחרים ואחרים יאמרו לו. ואפלו שאמר לעדים כשמחה בפניהם: אל תאמרו לו, או שהם אמרו מעצמם: לא נאמר לו, הוי מחאה, שהם יאמרו לאחרים ואחרים יאמרו לו. ואפלו אמרו: לא נוציא דבר זה מפינו, הוי מחאה, דמלתא דלא רמיא עליה דאיניש אמר ולא אדעתה. אבל אם הוא אמר: לא יצא דבר זה מפיקם, לא הוי מחאה:

ד. כיצד לשון המחאה, אומר בפני שנים: פלוני משתמש בחצרי או בשדי גזלן הוא ולעתיד אני תובע אותו בדין. וכן אם אמר להם: שכורה היא בידו או משכונא ואם יטען עלי שמכרתי או נתתי אני תובע אותו בדין, וכן כל פיוצא בזה, הרי זו מחאה. אבל אם אמר להם: פלוני משתמש בחצרי גזלן הוא, אין זו מחאה, שהרי המחזיק אומר כששמעתי אמרתי שמא חרף אותי בלבד, ולפיקך לא נזהרתי בשטרי:

ה. מחאה בפני שנים, כותבין אף על פי שלא אמר להם: כתבו. וכיון שמחה בשנה ראשונה, אין צריך לחזר ולמחות בכל שנה ושנה, אבל צריך שלא יהא בין מחאה למחאה ג' שנים גמורות, שאם

עדים כלל על אכילת הפרות, שמחזיר הקרקע ולא הפרות:

ד. בכל אלו, ישבע המערער שלא מכר ולא נתן לו כלום, ותחזר לו הקרקע, וישבע המחזיק שאינו חייב לו כלום מהפרות שאכל, ויפטור:

ה. ג' אחים, כל אחד מעיד על שנה אחת, ואחר עמו, הוי עדות ועלתה לו חזקה:

ו. כל המתחייב להחזיר הפרות שאכל, אם לא היו ידועים ואין בית דין יכולים לשער אותם כשכר הבתים שהוא ידוע, אלא היו פרות שדה ואילן שאינם ידועים, הואיל ואין כאן טענה ודאית, ישלם מה שמודה בו, ומחרימין על מי שאכל יותר ולא ישלם:

ז. כל המחזיר קרקע מתחת ידו, אם שכרו לאחרים כשהיה מחזיק בו, והיה השוכר קים, מוציאין ממנו השכר פעם שנית ונותנים לבעל הקרקע, וחוזר השוכר ותובע לזה ששכר לו מקום שאינו שלו ונטל ממנו שכר:

סימן קמו

מחאה מבטל החזקה, ובאיזה לשון ובמה ומתי, ובו כ"ה סעיפים:

א. מחאה מבטלת החזקה, אפלו מחה המערער שלא בפני המחזיק, אפלו הוא במדינה אחרת, אם שירות מצויות ביניהם, ובלבד שתהיה בפני עדים. ודי בפני ב', ואפלו זקנים או חולים, אף על פי שאינם יכולים לילך ולהודיע למחזיק, שהם יאמרו הדבר לאחרים ואחרים לאחרים עד שישמע למחזיק:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קמו

שולחן ערוך

אותו בידו. אבל אם לא הביא ראיה שדר בה מורישו כלל, תחזור השדה וכל הפרות למערער שיש לו עדים שהוא שלו. הביא ראיה שנראה בה מורישו, אינה כלום, שמא בא לבקר אותה ולא קנאה. אם היתה שדה והביא עדים שגרה מורישו, הרי זו בחזקה שקנאה:

יא. הביא המערער עדים שזו השדה שלו, וזה שבתוכה טוען: ממך לקחתיה ואכלתייה שני חזקה, טען המערער ואמר: היאך תטען שלקחת ממני היום שלש שנים ובאותו זמן לא הייתי במדינה זו, מצריכין זה שבתוכה להביא ראיה שזה פלוני שמערער היה עמו במדינה בזמן הזה שטוען שמכר לו, אפלו יום אחד, כדי שיהא אפשר שימכר, ואם לא הביא, מסלקין אותו:

יב. ויש מי שאומר, דדוקא כשמזכיר היום שמכר לו, אבל אם אינו מזכיר היום, אין צריך להביא ראיה שהיה כאן ביום שקנאה. ואפלו אם יאמר המערער: אמר באיזה יום קנית אותו, אין מזיקין אותו לכך. ויש אומרים דדוקא בשעת חרום, אבל שלא בשעת חרום, אף על גב דאמר לה: זבינית מנד ביום פלוני, לא בעי לאתויי ראיה דהוא יומא הוה בהדה,

יג. הרי שאכל שדה זו שנים רבות, ובא המערער ואמר לו: מה לך ולשדה זו, הודה ואמר לו: יודע אני שהיתה שלך אבל פלוני מכרה לי והוא לקחה ממך, ואמר לו המערער: פלוני שמכר לך גולן הוא, הואיל והודה שהיא שלו ושלא לקחה ממנו, תחזור השדה וכל הפרות למערער, אף על פי שאין לזה המערער עדים שהיא שלו, ואין המחזיק יכול

שקה בין מחאה למחאה ג' שנים, לא עלתה לו מחאה:

ו. במה דברים אמורים, במחאה על פה. אבל אם מכרה המערער לאחר בשטר תוך שלש שנים, אין צריך למחות עוד, וצריך המחזיק לזהר בשטרו לעולם:

ז. ערער וחזר וערער, אם מחמת טענה ראשונה ערער, אין לו חזקה. ואם לאו, יש לו חזקה:

ח. לא אמרו למחות בסוף כל ג' וג', אלא כשעמד בתוכו אותו הראשון. אבל כשמכרו הראשון אינו צריך למחות בלוקת, לפי שהלוקת הזה אינו בא אלא מכח הראשון, וכבר מחה זה בראשון:

ט. כל חזקה שאין עמה טענה, אינה חזקה. ביצד, הרי שאכל פרות שדה זו כמה שנים, ובא המערער ואמר לו: מאין לך שדה זו שלי היא, השיבו: איני יודע של מי הוא וכיון שלא אמר לי אדם דבר ירדתי לתוכה, אין זו חזקה, שהרי לא טען שלקחה ולא שנתנה לו ולא שירשה ואף על פי כן אין מוציאין אותה מידו עד שיביא זה המערער עדים שהיא שלו. הביא עדים, תחזור לו השדה ומוציאין ממנו כל הפרות שאכל, ואין פותחין לזה המחזיק תחלה לומר: שמא שטר היה לך ואבד, עד שיטען מעצמו וכן האוכל שני חזקה מחמת שיש שטר בידו, ונמצא השטר בטל, בטלה החזקה ותחזור השדה עם כל הפרות לבעלים:

י. הבא מחמת ירשה, שטוען: אני ירשתי ממורישי, אינו צריך טענה אחרת. ובלבד שיביא עדים שדר בה המוריש או נשתמש בה אפלו יום אחד, וכיון שאכלה הוא ג' שנים מחמת מורישו, מעמידין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קמו

שולחן ערוך

וגזלן אין לו חזקה, והביא המחזיק עדים שנתיעץ
עם המערער אם יקנה ויעצו לקנותה, וטוען זה:
אלו היתה גזולה ממך למה יעצתני לקנותה, אינה
טענה, שיאמר המערער: אתה נותן לי להוציאה
מידך יותר ממה שאוציאנה מיד הגזלן. אבל אם
כופר ואומר: מעולם לא יעצתיך לקנותה, וזה
מביא עדים שיעצו, מחיבים למערער:

ית. אם הביא המחזיק עדים שאמר לו המערער
לקנותה לו מיד המוכר, אינה טענה לומר לו: אם
היא שלך למה רצית לקנות, דעביד אינש דזבין
דינה:

יט. טען המחזיק מפלוגי קנייתה והחזקתי בה שני
חזקה, ויש לו עדים שדר בה המוכר יום אחד,
השיב המערער: והלא יש בידי שטר מקים שאותו
פלוגי מכרה לי מהיום ד' שנים וקדמה קניתי
לקניתיך, חזר המחזיק וטען: שני חזקה שאמרתי
לא בשביל ג' שנים בלבד אלא שנים רבות יש לי
שקניתי ואתה קדמתך, הרי טענת המחזיק טענה,
שאדם קורא לשנים רבות שני חזקה. לפיכך, אם
הביא המחזיק עדים שאכלה שבע שנים, שנמצא
שאכלה שני חזקה קדם שקנאה המערער, מעמידין
אותה בידו. אבל אם אכלה פחות משבע שנים,
מוציאין אותה מידו, שאין לה מחאה גדולה מזו,
שהרי מכרה בשטר קדם שנגמרה החזקה, והיה לו
לזהר בשטרו לעולם. ואם לא עשה לו שטר, אלא
מכרה לו בעדים, אין לו קול ולא חשיב כמחאה,
ודי לו בחזקת ג' שנים:

כ. במה דברים אמורים, כשאמר תחלה: שני חזקה,
סתם, אבל אם פרש: שלש שנים, ואחר כך הוציא

לגבות מעותיו מהמוכר, מפני שיאמר לו: אילו לא
הודית לו שהיתה שלו לא היו מוציאין אותה
מידך:

יד. הביא זה המחזיק עדים שפלוגי שמכר לו דר
בה אפלו יום אחד או שאמר לה: בפני לקחה ממך
ואחר כך מכרה לי, מעמידין אותה בידו, שהרי
יש לו טענה עם חזקתו, ואלו רצה טען: ממך
לקחתיה, שהרי יש לו שני חזקה. ואם לאחר
שטען: קניתי מפלוגי שאמר שקנאה ממך, חזר
וטען: קנאה ממך בפני, אין שומעין לו, אבל אם
מתחלה אמר: מפלוגי קניתי, סתם, ושוב הוסיף
ואמר: שקנאה ממך בפני, שומעין לו:

טז. אם עמד המוכר בדין עם המערער, קדם
שמכרה למחזיק, ונפטר ממנו כיון שלא היה לו
עדים שהיתה שלו, אף על פי שלאחר שמכרה לזה
המחזיק ערער עליו המערער, והודה לו שהיתה
שלו, על פי המוכר שאמר לו שהיתה שלו וקנאה
הוא ממנו, לא הפסיד בזה, כיון שכבר יצא זכאי
מבית דין המוכר שמכרה לו:

טז. הביא המחזיק עדים שדר בו המוכר יום אחד,
ואחר כך הביא המערער עדים שהמחזיק רצה
לקנותה ממנו, וטוען: אלו קניתי מפלוגי כמו
שאתה טוען למה רצית לקנותה ממני, אינה
טענה, שאומר: רציתי לפיכך במעט מעות כדי
לסלק תרעמתך:

יז. אם לא הביא המחזיק עדים שדר בו המוכר יום
אחד, וטוען המערער שהמוכר גזלה, או אפלו יש
לו עדים שדר בו המוכר יום אחד, אלא שיש
למערער עדים שהחזק המוכר גזלן על שדה זו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קמו

שולחן ערוך

הראשון, ומניחים אותה ביד שניהם, וכל המתגבר ירד בה:

כד. זה אומר: של אבותי, וזה אומר: של אבותי, זה הביא עדים שהיא של אבותיו וזה הביא עדים שאכלה שני חזקה, תחור לזה שהביא עדים של אבותיו, ויחזיר הפרות שאכל, אפלו אין עדים שאכלם, אלא על פיו, שהרי לא טען כלום, ואין אכילתו ראיה, שכל חזקה שאין עמה טענה על הבעלים אינה כלום. חזר זה המחזיק ואמר: כן של אבותיך היתה ואתה מכרתה לי, וזה שטענתי תחלה שהיא של אבותי, כלומר, שאני סומך עליה והרי היא שלי כשל אבותי, או שאמר: של אבותי שלקחתי מאבותיך, הרי זה טענה נכונה, שהרי נתן אמתלא לדבריו הראשונים, ומעמידים אותה בידו, והוא שטוען כן בעודן בפני ב"ד, אבל אם יצא מבית דין וחזר וטען, אין שומעין לו, דחישנין שמא למדוהו לטען שקר. ואם טען בתחלה ואמר לו: של אבותי ולא של אבותיך, אין שומעין לו בטענה זו אחרת, אפלו בעודו בפני בית דין. במה דברים אמורים שאינו חוזר וטוען, בשטוען תחלה בפני בית דין. אבל מה שאמר חוץ לבית דין, יכול לחזור ולטען בבית דין. ויש מי שאומר, שאפלו אמר חוץ לבית דין של אבותי ולא של אבותיך, יכול לומר בבית דין: של אבותי שלקחתי מאבותיך, ויש מי שחולק בזה:

כה. הביא המערער עדים שזו השדה שלו, וזה שבתוכה טוען: ממך לקחתיה והרי שטרי, והוציא שטר מקום, טען המערער שהוא מוזהב והודה לו בעל השטר, ואמר: כן הוא אבל היה לי שטר כשר ואבד ולקחתי זה שבדי כפי לאים עליו

המערער השטר של ד' שנים, אפלו הביא המחזיק עדים שהחזיק בו שבע שנים, אינו כלום. ויש אומרים דהוא הדין אם אמר: אכלתי ג' שנים, שיכול לחזור ולטען: שני חזקה טובא קאמינא, כיון שלא אמר: ולא יותר:

כא. אם היו הטענות בענין שנודע למחזיק קדם שיטען טענתו, שיש למערער שטר עליה, אם טען המחזיק: השתא מקמי דזבנה לך זבנה לי חד יומא, נאמן במגו דאי בעי אמר: מנה זבנתה:

כב. ב' שהיו עוררים על שדה, זה אומר: שלי, וזה אומר: שלי, ואין לאחד מהם ראיה, או שהביא כל אחד מהם עדים שהוא שלו או של אבותיו, או שהביא כל אחד משניהם עדים שאכלה שני חזקה, והשנים שהעידו בהם אלו הם השנים עצמם שהעידו בהם אלו, אם היה אחד מחזיק בה מקדם, תשאר בידו, ואם לא היה אחד מחזיק בה, מניחין אותה בידיהם על המתגבר, וכל המתגבר ירד בה, ויהיה האחד מוציא מידו ועליו הראיה. ואם בא שלישי ותקף עליהם וירד לתוכה, מסלקין אותו ממנה:

כג. הביא האחד עדים שהיא של אבותיו ושאכלה שני חזקה, והרי היא תחת ידו, והביא האחר עדים שאכלה אלו השנים עצמם, נמצא עדות החזקה של שניהם מכחשת, מעמידין אותה ביד זה שהעידו עליו עדי החזקה שהיא של אבותיו, ומורידים אותו לתוכה. חזר השני והביא אף הוא עדים שהיא של אבותיו, שהרי נמצאת גם עדות זו מכחשת, חוזרים בית דין ומסלקים ממנה אף

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קמז

שולחן ערוך

ה. בא שמעון ונמלך בלוי ואמר לה: הנני קונה
שדה פלוני מראובן ובעצתך אקנה אותה, אמר לה
לוי: לך וקנה אותה שהיא טובה, יש ללוי לערער
עליה ולא אבד זכותו, שהרי לא עשה מעשה. ויש
מי שאומר, דדוקא פשהודה המערער שיעצו בכך,
אבל אם כפר ואמר: לא היו דברים מעולם, והלה
הביא עדים לדבריו, מחיבים המערער בכך:

סימן קמח

מי שאבדה לו דרך שדהו, ובו ב' סעיפים:

א. מי שהלך למדינת הים ואבד דרך שדהו, בין
שהיו ארבע השדות המקיפים אותה לארבעה
אנשים, בין שהיו ארבעה שקנו מאחד, הרי כל
אחד מהם דוחהו ואומר: שמא דרך שלך על חברי
הוא, לפיכך, יקנה לו דרך במאה מנה, או יפרח
באיר:

ב. וכן אם היו ד' השדות לאיש אחד שקנה אותן
מארבעה, אין לו עליו דרך, שהרי אומר לו: עתה
אם אחזיר לכל אחד שטרו אין אתה יכול לעבר
על אחד מהם, ואני קניתי מכל אחד מהם כל
זכות שיש לו. אבל אם היה בעל ד' השדות
המקיפות איש אחד, והוא בעל המצר מתחלה ועד
סוף, הרי זה אומר: מכל מקום דרכי עליך, וילך
לו בקצרה, באי זו שדה שירצה בעל השדה. ואם
החזיק בדרך ואומר: היא דרכי, אין מסלקין אותו
ממנה אלא בראיה ברורה:

סימן קמט

שיודה שמכר לי באמת, הואיל ואלו רצה היה
עומד בשטרו, שהרי מקים הוא, הרי זה נאמן ואין
מוציאין השדה מתחת ידו, וישבע הסת:

סימן קמז

המערער על השדה והוא עד או דין, ובו ה'
סעיפים:

א. ראובן שמכר לשמעון שדה, והיה לוי מעידי
השטר, ובא לוי לערער על השדה ולטען שראובן
גזל אותה ממנו, אין שומעין לו ואין משגיחין על
ראיות שביא על אותה שדה, והרי אבד כל
זכותו, שאומרים לו: היאך תעיד על המכר ותבא
ותערער:

ב. וכן אם העיד לוי בשטר שכתוב בו: השדה
פלוני של ראובן מצד מורח או מערב, הואיל
ועשה השדה סימן לאחר והעיד בשטר, אבד זכותו
ואינו יכול לחזור ולערער:

ג. טען העד ואמר: תלם אחד הוא שעשיתי סימן
ולא כל השדה ואותו תלם הסמוך למצר בלבד
הוא של ראובן, הרי זו טענה הנשמעת ויש לו
לערער על כל השדה חוץ מאותו תלם, והוא שיש
בתלם ט' קבין שהוא שעור שדה, אם כתוב: שדה,
ואם אין כתוב: שדה, אלא: קרקע, אין לו אלא
תלם קטן:

ד. דין החתום בקיום השטר יכול לערער, מפני
שיכול לומר: לא ידעתי מה היה כתוב בשטר,
מפני שהדינים יכולים לקיים השטר אף על פי
שלא קראוהו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קמט

שולחן ערוך

ה. אם אה אחד עשיר, ואחד עני ואין לו כלום
ואחיו מוציא עליו, והעני הוא דר בבית המיחד
לאחיו, אין לו בה חזקה:

ט. האיש שאכל בנכסי אשתו שני חזקה, אף על
פי שהתנה עמה שאין לו פרות בנכסיה, ואפלו
התנה עמה כשהיא ארוסה שלא יירשנה, ואחר כך
אכל ובנה והרס ועשה כל מה שעשה, וכן האשה
שאכלה פרות בנכסי בעלה ונשתמשה בהם כחפצה
כמה שנים, אף על פי שיחד לה שדה במזונותיה
ואכלה שדות אחרות, אין אכילתן ראיה:

י. נתגרשה, אפלו ספק גרושין, הרי היא כשאר כל
אדם:

יא. אין מחזיקין בנכסי אשת איש, כמו שנתבאר
בטור אבן העזר סימן פ"ז:

יב. ראובן שמכר פרות שדהו לשמעון לשלש שנים,
ובא לוי ואכלן אותן שלש שנים, לא עלתה לו
חזקה:

יג. מי שהחזק גזלן על השדה זו, או מי שהחזקו
אבותיו שהם הורגים נפשות על עסקי ממון, אף
על פי שאכל שדה זו כמה שנים, לא החזיק,
ותחזר שדה לבעלים, וכן המחזיק בנכסיו אינה
ראיה:

יד. הגוי שאכל כמה שנים קרקע הידוע לישראל,
אין אכילתו ראיה. ואם לא הביא שטר, תחזר
השדה לבעלים בלא שום שבועה:

טז. וישראל שקנה מגוי קרקע הידוע שהיה של
ישראל, דינו כמותו ואין אכילתו ראיה:

אלו שאין להם חזקה: השתפין, והאריסין,
והאפוטרופסים, הגזלנין, והאחיו, וחרש שוטח
וקטן, ובו ל"א סעיפים:

א. ראובן שאכל שדה שמעון שני חזקה וטען שהיא
לקוחה בידו, והביא שמעון עדים שהיא ידועה לו,
וכן הביא עדים שראובן ידוע שהיא שתפו או
אריסו או אפוטרופוס, ומפני זה לא מכה, תחזר
השדה לשמעון וישבע הסת שלא מכר ולא נתן.
אבל אם לא הביא שמעון ראיה שראובן היה שתף
או אריס, אלא ראובן הודה מעצמו הן הוא שתפי
ומכר לי, נאמן במגו שהיה יכול לומר שלא היה
שתפו מעולם:

ב. שדה של שני שתפים שאין בה דין חלוקה, אף
על פי שאכל אחד מהם כלה שנים, הרי הוא
בחזקת שניהם. ואם יש בה דין חלוקה ואכלה
האחד כלה שני חזקה, יש לו חזקה:

ג. הבה שהוא סומך על שלחן אביו ונחשב בכלל
בני ביתו, אם אכל בנכסי אביו שני חזקה, וכן
האב שאכל נכסי זה שהוא סומך עליו, שני חזקה,
לא עלתה להם חזקה:

ד. נסתלק מעל שלחנו, מחזיקין זה על זה:

ה. יש מי שאומר, דהוא הדין לחתן בנכסי תמיו:
ו. אב בנכסי הבת, וכן הבת או הבהן בנכסי האם,
דינם כבהן בנכסי האב ואב בנכסי הבהן:

ז. האחים שאוכלים על שלחן אחד, וכיס אחד
לכלם, יש מי שאומר שאין להם חזקה זה על זה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קמט

שולחן ערוך

כא. מי שהחזיק בנכסי קטן ואמר: משכונא הם בידי ויש לי עליהם חוב כף וכף, הואיל ואלו רצה אומר: לקוחים הם בידי, נאמן, שהרי אינה מחזקת שהיתה לאביו של זה, והרי זה גובה שהיה מה ששען, ותחזור ליתומים. אבל אם יצא עליה קול שהיה של יתומים, כענין הקול שכתבנו בסמוך, אינו נאמן, שהרי אין מחזיקין בנכסי קטן, ותחזור שדה וכל הפרות שאכל ליתומים, עד שיגדילו ויעשה עמהם דין:

כב. אכלה שני חזקה בתיי אביהם, מתוך שיכול לומר: לקוחה היא בידי מאביהם, נאמן לומר: חוב יש לי על אביהם וגובה אותו מהפרות, וגובה שלא בשבועה, מתוך שיכול לומר: שלי הן:

כג. החזיק בה המחזיק ג' שנים בתיי האב, ובשעת מיתת האב היתה בחזקת האב, אבל לא החזיק בה ג' שנים אחר שהוציאה מיד המחזיק, ומת והניח בן קטן, מעמידין אותה בחזקת הקטן ואין מקבלין עדות המחזיק להחזיק בה, כיון שהבן קטן, ונמצא בחזקת אביו בשעת מותו. ולאחר שיגדיל הקטן יביא המחזיק עדים, אם מעידים שהחזיק בה ג' שנים כראוי בתיי האב, מוציאין אותה מיד הקטן ונותנים אותה למחזיק. אבל אם שהתה ביד האב ג' שנים, או מקצת שלש בידו ותשלום השלש ביד בנו אחר שהגדיל, אין מוציאין אותה מידו. אבל מה שהיתה ביד הבן בעודו קטן אינו מצטרף לתשלום ג' שני חזקה של אביו:

כד. החזיק שני חזקה בשדה יתומים, וטוען שהאפוסטורופוס מקרה לו ואכד שטרו, יש אומרים דהוי חזקה:

טז. טען זה הישראל הבא מחמת גוי ואמר: בפני לקחה הגוי שמכרה לי מזה הישראל המערער, הרי זה נאמן בשבועה, מתוך שיכול לומר: אני לקחתי ממך והרי אכלתי שני חזקה:

יז. החזיק גוי בקרקע ונתגיר, ושהתה בידו של שנים אחר כף, וטוען: קניתי ממך אחר שנתגירתי, נאמן:

יח. חרש שוטה וקטן, אין אכילתם ראיה, מפני שאין להם טענה כדי שתעמד הקרקע בידם, אלא תחזור לבעלים. וכן המחזיק בנכסיהם, אין אכילתם ראיה:

יט. אין מחזיקין בנכסי קטן, אפלו הגדיל. כיצד, אכלה בפניו, כשהוא קטן אחר שהגדיל, וטוען: אתה נתת לי אתה מכרת לי, אינו כלום, עד שיאכל שלשה שנים רצופות אחר שהגדיל:

כ. הא דאין מחזיקין בנכסי קטן, דוקא כשידוע שהיה של אביו. אבל אם אינו ידוע, הוי חזקה, במגו שהיה טוען: לא היתה של אביו מעולם. ואם החזיק בה שלשה שנים בתיי האב, ואחר מיתת האב בא בנו הקטן לערער, אין שומעין לו. ואם צריך להביא עדים על חזקתו, מביא ומקבלים עדותן אף על פי שהמערער קטן. ואם יצא קול המגרע חזקה, כגון שיצא קול שבתורת משכונא בא לידו, אם יצא הקול בתיי האב קדם שהחזיק בו ג' שנים, שהיתה המשכונא בידו לשנים ידועות וכלו השנים אחרי מות אביהם, לא הוי חזקה. אבל אם החזיק בה ג' שנים בתיי האב קדם שיצא הקול, ואחר כף מת, הוי חזקה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קנ

שולחן ערוך

סימן קנ

מי שירד לתוך שדה בתורת משכון וחזר ועשה
שטר מכירה, ובו ז' סעיפים:

א. מי שירד לתוך שדה אחת בתורת משכונא, אין
לו בה תזקה אם ידוע שבתורת משכונא ירד
לתוכה. ואם אין שם אלא קול בעלמא, נתבאר
בסימן קמ"ט ומכל מקום עצה טובה לממשכן
למחות בסוף כל שלש ושלוש, שמא יכבש זה שטר
המשכונא אחר שישכח הדבר, ויטען: לקוח הוא
בידי, כההוא דמשכן פרוסא לחברה לעשר שנים,
ולכתר דאכלה ג' שנים אמר לה: אי מזבנת לי
מוטב ואם לא אכבש שטר משכונא ואטען לקוח
הוא בידי:

ב. נתנה הממשכן לבנו במתנה, וחזר ועשה שטר
מכירה לבעל המשכונא, שטר המכירה אינו כלום,
והמעות שנתן יותר על המשכונא אינם אלא
כמלוה על פה:

ג. היכא שיודע שירד בתורת משכונא, יש אומרים
שאין לו בה תזקה לעולם, אפלו אם ידוע ששלמו
ימי המשכונא והחזיק בה שלש שנים אחר כך.
ויש אומרים שאם אכלה ג' שנים אחר שכלו ימי
המשכונא, יש לו תזקה. ויש מי שאומר, שאם
העידו העדים ששדה זו משכונא אצלו, ואינם
יודעים לכמה שנים, אפלו החזיק בה כמה שנים
אין לו תזקה. ואם העידו שמשכנה אצלו סתם,
ואכלה ג' שנים, משנה ראשונה ואילך יש לו
תזקה, דסתם משכונא שתא:

ד. ראובן שירד לתוך שדה שמעון בתורת משכונא,
והיה לראובן אצל שמעון עוד תביעה אחרת על

כה. אריס לאביו של בעל השדה או לאביו
משפחתו, אין לו תזקה, שפיון שהוא אריס של
בתי אבות אין ממחין הבעלים בידו. אבל אם זה
הוא שנעשה אריס תחלה, הואיל ואכלה כלה שני
תזקה מעמידין אותה בידו, ואומרים לבעלים:
היאך אכל שנה אחר שנה ולא מחיתם בידו:

כו. אריס של בתי אבות שהוריד אריסין תחת ידו,
יש לו תזקה, שאין מורדין אריסין אחרים לנכסי
אדם והוא שותק. אבל אם חלק לאריסין אחרים
שהיו בה, אין לו תזקה, שמא ממנה על האריסים
עשו אותו:

כז. אריס שירד מאריסותו ואכלה ג' שנים אחר
שירד, החזיק:

כח. האמנים שהיו בונים בקרקע או מתקנים אותה
שנים רבות, אין להם תזקה. ירדו מאמנותם, אם
אכלו אותה ג' שנים אחר שירדו מאמנותם, יש
להם תזקה:

כט. האפוטרופסים, אין להם תזקה. בין שהיו
אפוטרופסים על שדה זו, בין על שאר נכסים. בין
שמנה אותם בית דין בין שמנה אותם אבי
היתומים וגדלו היתומים והניחו אותם, בין שמנה
אדם אפוטרופוס על הוצאתו והכנסתו, הואיל והם
משתמשים ברשות, אין להם תזקה:

ל. עברו האפוטרופסין ממנוין ואכלו ג' שנים אחר
שעברו, הרי זו תזקה:

לא. המחזיק בהקדש עניים או של בית הכנסת,
אין לו תזקה. ואם יש לו גזברים ממנים עליו, יש
לו תזקה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גלין
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חזקת קרקעות סימן קנא

שולחן ערוך

כנגד היתומים שאין להם טענת ברי נוטל בלא שבועה. ויש מי שאומר, דכל מאי דמצי אבוהון למטען ולהשביעו טענינן להו ליתמי, אפלו בשמא:

ז. ירד לתוכה בתורת משכונא ואכלה ג' שנים, ואין עדים שבא לידו בתורת משכונא, ואומר שעדין יש לו להחזיק בתורת משכונא ב' שנים, נאמן במגו דלקוחה היא בידי, אפלו אם טוען המלוה: שטר משכונא היה לי ואבד:

סימן קנא

דין אלו שאין אכילתן ראיה, ובו ג' סעיפים:

א. כל אלו שאין אכילתן ראיה, אם הביאו עדים שמכרו להם הבעלים שדה זו או נתנה להם במתנה, ראיתן ראיה, חוץ מהגזלן ובעל בנכסי אשתו. באיזה נכסים אמרו, בנכסי צאן ברזל או בשדה שיחד לה בכתבתה ובשדה שכתב לה בכתבתה ובשדה שנתן לה משלו, אבל בנכסי מלוג ישלו ראיה:

ב. אשה בנכסי בעלה שהביאה עדים שמכרם לה, נתבאר בטור אכן העזר:

ג. גזלן ביצד, כיון שהחזק גזלן על שדה זו, אף על פי שהביא ראיה בשטר שהודה הבעל בפני עדים שמכר לו שדה ולקח דמים, והבעלים אומרים: לא מכרנו אלא מפני היראה הודינו לו, מוציאין את השדה מידו ואין לו כלום. ואם העידו העדים שבפניהם מנה לו כך וכך מוציאין השדה מיד הגזלן ומחזירין לו הבעלים הדמים:

פה ואינו יכול להוציאה מידו, וכלו ימי המשכונא ורוצה לעכב השדה ולאכל פרותיו עד כדי התביעה שיש לו אצל שמעון ולהחזירו לו אחר כך, אם ידוע לנו שירד לה בתורת משכונא, אינו נאמן, אפלו אם החזיק בה ג' שנים, אלא צריך להחזירה מיד, כיון שכלו ימי המשכונא. ואם אינו ידוע, נאמן על תביעתו האחרת, במגו שהיה יכול לכבש שטר המשכונא ולטעון: לקוח הוא בידי, ובשבועה. ודוקא שאכל כבר הפרות כדי התביעה שטוען עליו, אבל אם בא לתבעו קדם שיאכל הפרות, אינו נאמן לעכב הקרקע בידו:

ה. ואם אינו ידוע שירד בתורת משכונא, אלא שיצא עליה קול בכך, אם יצא הקול קדם שהחזיק בה, אינו נאמן לטעון: לקוחה היא בידי. ואם יצא הקול לאחר שהחזיק בה ג' שנים, אם היה טוען: לקוחה היא בידי, היה נאמן, אבל אם טען: יש לי עליו תביעה אחרת ורוצה לעכב הקרקע עד שיאכל כדי התביעה במגו שהיה יכול לטעון לקוח הוא בידי, אינו נאמן, שהורע כח המגו, כיון שיצא קול שירד בתורת משכונא, לפיכך לא היה חפץ לטעון: לקוח הוא בידי:

ו. כמו שהדין בין ראובן ושמעון, כן הדין בינו ובין יורשי שמעון, אם מת שמעון ובא לטעון כנגד יורשיו, שאם הוא בענין שיכול לטעון: לקוח הוא בידי, נאמן גם על הפרות שאכל, עד כדי התביעה. ואם אין יכול לטעון: לקוח הוא בידי, אינו נאמן גם על התביעה האחרת. אלא שבזה יש מי שאומר, שיש ביניהם, שהאב משביעו בטענת ברי בין בעקר הטענה שהיא התביעה האחרת שיש לו עליו בין בטענת מגו שהיא לקוחה בידי, אבל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א' של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי שכנים סימן קנב

שולחן ערוך

סימן קנב

דין אלו שאין להם חזקה, מתי יש להם חזקה, ובו
סעיף אחד {}

א. כל אלו שאמרו אין להם חזקה, בניהם יש להם חזקה, שאם אכל הבן ג' שנים וטוען שהבעלים מכרוה או נתנוה לו, יש לו חזקה. אבל אם טען שהיא ירשה לו מאביו שאכלה שני חזקה, אין לו חזקה. ואם הביא עדים שהודו הבעלים לאביו שמכרוה או נתנוה לו, מעמידים השדה בידו. חוץ מן הגזלן שאף על פי שהביא ראיה שהודו הבעלים לאביו שמכרו לו, אינה ראיה, כמו שנתבאר. ובן בן הגזלן, אפלו בא בטענת אביו, יש לו חזקה. אבל אם בא בטענת אבי אביו, אין לו חזקה:

הלכות נזקי שכנים

סימן קנב

דין הוצאת זיו ומרזב והעמדת סלם ונעיצת קורות, ובו כ' סעיפים:

- א. המבקש להוציא זיו מכתלו על אויר חצר חברו כל שהוא, בעל החצר מעכב עליו, שהרי מזיקו בראיה בעת שתולה בו ומשתמש בו:
- ב. הוציא את הזיו ולא מחה בו בעל החצר לא לתר, הרי החזיק בעל הזיו:
- ג. היה בזיו טפח, החזיק באויר החצר כנגדו. ואם רצה בעל החצר לבנות תחת הזיו ולבטל תשמישו, בעל הזיו מעכב עליו. ואם אין בזיו טפח, לא החזיק באויר החצר, וכל עת שירצה בעל החצר

לבנות תחתיו ולבטל תשמישו של זיו, אין בעל הזיו יכול לעכב עליו:

ד. היה הזיו שהוציא, רחבו טפח ומשוך באויר חצרו של חברו ארבעה טפחים, ולא מחה בו, החזיק בארבעה על ארבעה. ואם רצה להרחיב את הזיו עד שייעשה ארבעה על ארבעה, מרחיב. ואין בעל החצר יכול לבנות באויר חצרו תחת הזיו כלום, אלא אם כן הניח לו תחתיו גובה אויר עשרה טפחים, כדי שישתמש בזיו:

ה. יש מי שפתב, שפל זה אינו אלא בחצר חברו שאין לו בו לא פתח ולא חלון, אבל בחצר של שתפים שיש עליו פתחים וחלונות, אם רוצה להוציא זיו לפני חלונות להשתמש עליו, אינו יכול למחות בו, שהרי מחלונו רואה בו ומה יעשה לו הזקן, וגם לבנות כנגדו, בלא הזיו אינו יכול לבנות מפני חלונותיו:

ו. הרוצה להוציא צנור על חצר חברו כדי שיקלח שם המים, או שעשה מזחילה על כתלו כדי שיהיו המים נוחלים ויורדים לחצר חברו, בעל החצר מעכב עליו. ואם לא מחה בו, החזיק זה בצנור. רצה אחר כך לסתם הצנור, בעל החצר מעכב עליו, שפשם שהחזיק בעל הגג לשפך מימיו לחצר חברו, כך החזיק בעל החצר שיהיו מימי גגו של חברו באים אצלו לרשותו:

ז. רצה בעל הגג לעקר הצנור מצד זה ולהחזירו לצד אחר, או שהיה ארוך ורצה לקצרו, אין בעל החצר יכול לעכב עליו, שלא החזיק אלא במימי הגג, והרי הם באים אצלו מכל מקום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי שכנים סימן קנג

שולחן ערוך

בנזק זה, וכל זמן שירצה בעל החצר בונה בצד הסלם ומבטל תשמישו. ואם היה סלם גדול שיש לו ד' שליבות או יותר, החזיק, ואם בא לבנות ולבטלו, בעל הסלם מעבב עליו עד שירחיק כשעור, שהרי מחל לו להעמיד סלם גדול. לפיכך, כשיבא בעל הגג להעמיד סלם גדול, בעל החצר יכול למחות בידו כדי שלא יחזיק עליו. אבל אם העמיד סלם קטן, אינו יכול למנעו, שהרי אומרים לו: אין לך הפסד בזה, כל זמן שתירצה תטלנו:

יד. כתל שבין ראובן ושמעון, אם היו שתפים בו, זה חופר מצד זה ומכניס קורותיו כל שהו, וזה חופר מצד זה ומכניס קורותיו:

טז. היה הכתל של ראובן לבדו, אין שמעון יכול להשתמש בו:

טז. חפר שמעון בכתל זה והכניס בו קורה אחת, ושתק ראובן ולא מחה בו, החזיק במקום הקורה, אפלו היתה קטנה ורצה שמעון להחליפה בקורה גדולה ועבה, מחליף:

יז. היתה הקורה ספת עראי, כל ל' יום לא החזיק בה סתם, שהרי ראובן אומר: לא מחלתי והנחתיד אלא מפני שהוא עראי. לאחר ל' יום, החזיק, שאין זה עראי. ואם ספת החג היא, כל שבעת ימי החג לא החזיק, לאחר שבעה, החזיק. ואם חבר ראש הקורה בכתל בטיט, מיד החזיק, והוא שיביא ראיה שראובן סיע עמו, או ראה ולא מחה:

יח. מי שהחזיק בכתל זה בקורה אחת, אינו יכול להחזיק בקורה שניה, שהרי לא מחל לו אלא על אחת. במה דברים אמורים, כשהודה שאין כתל זה שלו אלא של חברו והוא מחל לו על הכנסת

ח. וכן אם רצה בעל החצר לבנות תחת הצנור, אין בעל הגג יכול לעבב עליו, שאין הצנור עשוי לתשמיש כזו, כדי שיחזיק באויר החצר, שאינו עשוי אלא לקלוח המים:

ט. ראובן שרצה להחזיר שופכי גנותיו לרשות הרבים, בני רשות הרבים יכולים לעבב עליו:

י. מי שהוריד מי גגו על חצר חברו ולא מחה בו, והחזיק בדבר זה, אם המים מנטפים ורצה לקבצם למקום אחד ולעשותם צנור, עושה. וכן אם היו באים דרך צנור ממקום אחר וחלקן על רחב הכתל והחזירן נוטפים, עושה. ואפלו לבנות על גגו כמין צריף עד שירדו המים במהרה לחצר חברו, בונה, שהרי החזקו מימיו של זה לירד לחצר חברו:

יא. מי שבא להגביה השופכין כדי שיהיו יורדים במקום גבוה, שזה ודאי מוסיף בהזק הוא, אין שומעין לו. וכן כל כיוצא בהם. ויש מתירין גם בזה:

יב. ראובן היה לו בית אצל חצר שמעון, ומי גגו נוטפים לחצר שמעון, ונפל ביתו של ראובן, ושוב בנה שמעון בית בחצרו וקנה מראובן שיקבל מי גגו בחרפתו בכל מקום שירצה, ואחר כך בנה ראובן חרפתו והחזיר מי גגו של שמעון כבתחלה, ומי גגו של שמעון שקנה מראובן שיקבלם על גג ראובן ושמעון טוען שאין לו לקבל מי גגו דראובן אלא אדרבא הוא צריף לקבל מי גגו, הדין עם שמעון:

יג. המעמיד סלם קטן שאין לו ד' שליבות בצד כתלו בתוך חצר חברו או בתוך שדהו, לא החזיק

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי שכנים סימן קנד

שולחן ערוך

ואין צריך לומר שאם רצה לחלק לשנים, חולק,
כיון שאינו פותח פתח אחר לחצר. במה דברים
אמורים שאם לקח בית בחצר אחרת אינו יכול
לפתח פתחו לחצר השתפים, בפתחו לחצר ממש.
אבל יכול לפתחו לתוך ביתו, והוא שישתם הפתח
שהיה לו בחצר אחרת:

ב. אחד מהשתפין בחצר שהביא לביתו אנשי בית
אחרת, יש לחברו לעכב עליו, מפני שמרבה עליו
את הדרך. וכן המשפיר ביתו לבצל הבית אחד,
ואחר כך הביא עמו קרוביו או מידעיו לשכן עמו
כאחד בבית זה, הרי המשפיר מעכב. ואם הם
סמוכים על שלחנו, אינו יכול לעכב עליו לא
השתף ולא המשפיר:

ג. לא יפתח אדם חלון לחצר חברו, ואפלו אחד
מהשתפים בחצר שבקש לפתח לו חלון בתוך ביתו
לחצר, מעכב עליו שתפו, מפני שמסתכל בו
ממנו. ואם פתח, יסתם. ואם נתנו לו השתפים
בחצר רשות לפתח חלון או פתח, רשאי, והוא
שלא יפתח פתח כנגד פתח או חלון כנגד חלון,
אלא ירחיק משהו זה מכנגד זה. ואם הוא לחצר
אחרת שנתנו לו רשות לפתח פתח או חלון, צריך
להרחיק מכנגד פתחו או חלונו של חברו עד שלא
יוכל לראות בו כלל. אבל פותח אדם לרשות
הרבים פתח בית כנגד פתח בית וחלון כנגד חלון,
אם אינם גבוהים ד' אמות, מפני שאומר לו: הריני
כאחד מבני רשות הרבים שרואים אותך. ולמבוי,
כל שיש למטה ממנו ג' בתים, יש מי שאומר
שדינו כרשות הרבים, ויש אומרים שכל שאינו
מפלש אין דינו כרשות הרבים. ואף על פי כן לא
יפתח אדם חנות כנגד פתח או חלון חברו, מפני

הקורה זו. אבל אם טען: כתיב זה אני שתף בה,
הואיל ונשתמש בקורה אחת, נאמן, ומשתמש
בכלה אחר שישבע שבועת הסת שהוא שתף בכל
הכתל:

יט. היו קורותיו של ראובן בתוך הכתל, ובצד
שמעון מקומות חפורים להכניס בהם ראשי
הקורות, לא החזיק בהן שמעון להכניס בהם
קורות, ואינו יכול לטען שהוא שתף בו, שהרי
אין לו בו תשמיש, ויכול ראובן לטען: אני חפרתי
מקומות אלו מצדך כדי שיהיו מוכנים עד שתקנה
ממני או שתבקש ממני ואמחל לך ותכניס הקורות
בלא חפירה בכתל כדי שלא יתמטמט כתלי בעת
החפירה:

כ. ראובן החזיק בנעיצת קורות בכתל הידוע
לחברו, ונפל אותו כתיב, וחזר הבעל הכתל ובנאו,
אין לו לנעץ על אותו כתיב חדש. וכיון שכן, אם
היה רעוע ובא ראובן לשפצו ולתקנו, חברו יכול
לעכב על ידו:

סימן קנד

חזקת חלונות ופתחים, וכמה צריך להתרחק מהן
ובו ל"ב סעיפים:

א. אחד מהשתפין בחצר שלקח בית בחצר אחרת,
אינו יכול לפתח פתחו לחצר השתפים שלו. אפלו
בנה עליה על גב ביתו, לא יעשה לה לתוך
החצר, לפי שמרבה עליהם את הדרך נעשה כמי
שהיה לו שכן אחד ונעשו לו שכנים הרבה. אבל
יכול הוא לבנות עליה על גב ביתו בגין חדש,
ובלבד שלא תהא פתוחה לחצר אלא לתוך ביתו.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחדשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי שכנים סימן קנד

שולחן ערוך

בחלון, ואינו יכול אחר כך לחזר ולערער עליו
לסתם:

ח. במה דברים אמורים שיש חזקה להזק ראייה,
בעושה מעשה, כגון פותח חלון על חצר חברו.
אבל חצר השתפין, אף על פי שעמדו שנים רבות
בלא מחצה, כיון דממילא בלא עשית שום מעשה
הם מזיקים זה את זה בראייה, אין להם חזקה
וכופים זה את זה לעשות מחצה:

ט. הרי שפתח חלון לחצר חברו וידע בעל החצר
ולא ערער, ונפל הכתל שהחלון בו, לא הפסיד
זכותו, וכשיבנה הכתל יחזיר בו החלון:

י. כיצד דינו של חלון זה שהניח לפתחה, אם
ראשו של אדם יכול לכנס ממנה, או שהיתה
למטה מד' אמות אף על פי שאין ראשו נכנס
ממנה, אין בעל החצר יכול לבנות כנגדה או
מצדדין, אלא אם כן הרחיק ד' אמות, כמו
שיתבאר היתה חלון קטנה שאין ראשו של אדם
נכנס ממנה, והיתה למעלה מד' אמות, בעל החצר
יכול לבנות כנגדה או מצדדיה, שהרי טוען
ואומר: לא הנחתיך לפתח אלא מפני שהיא קטנה
וגבוהה, אבל שתחזיק עלי עד שארחיק הבנין, לא
הנחתי. במה דברים אמורים, כשפתחה לתשמיש
או כדי שיכנס בה הרוח, אבל אם פתחה לאורה,
אפלו היתה קטנה ביותר הואיל ולא ערער,
החזיק, ואין בעל החצר יכול לבנות כנגדה או
מצדדיה עד שירחיק ד' אמות, כדי שלא יאפיל
עליו, שהרי מחל לו על האורה:

שזה הזק קבוע תמיד, שבני רשות הרבים עוברים
ושבים ואינם מביטים בו תמיד, וזה יושב בחנותו
כל היום ומביט בפתח או בחלון חברו, לפיכך,
צריך להתרחק עד כדי שלא יהא יכול לראות בו
כלל:

ד. היה פתח של אחד מהשתפין בחצר קטן, אינו
יכול להרחיבו, שהרי שתפו אומר לו: בפתח קטן
אני יכול להסתר ממך בשעת תשמיש, ואיני יכול
להסתר ממך בפתח גדול. ואם היה הפתח גדול,
לא יעשנו שנים, שהרי אומר לו: בפתח אחד אני
יכול להסתר, בשנים איני יכול. אבל מי שהיה לו
פתח קטן לרשות הרבים, ורצה להרחיבו, או היה
רחב ורצה לעשותו שנים, אין חברו שפנגדו מעכב
עליו. ואין צריך לומר בני רשות הרבים שאינם
יכולים לעכב עליו:

ה. אחד מהשתפים בחצר שהיה לו פתח פתוח
לחצר, והיו לו שתי דלתות, ורצה לעשותם דלת
אחת, יש מי שאומר, שאינם יכולים לעכב עליו,
אף על פי שנפתח כלו תמיד מה שאין כן שהיה
בשתי דלתות:

ו. מי שבא לפתח חלון לחצר חברו, בין חלון
גדולה בין חלון קטנה, בין למעלה בין למטה,
בעל החצר מעכב עליו, שהרי אומר: תזיק לי
בראייה, ואף על פי שהיא גבוהה תעלה בסלם
ותראה:

ז. הרי שפתח חלון לחצר חברו ומחל לו בעל
החצר, או שגלה דעתו שהניחו כגון שבא וסיע
עמו, או שידע הנזק ולא ערער, הרי זה החזיק

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי שכנים סימן קנד

שולחן ערוך

היום או למחר אפתח ותעכב עלי, שרשות הרבים הפקר הוא והראשון שפתח הוי כזוכה מהפקר:

טז. והני מלי במקום שאין אדם רשאי להוציא זיזין וגזוזטראות מעליהן לרשות הרבים. אבל במקום שרשאי להוציאם, לא הוי האור שלפני עליה הפקר, אלא הוי כחצר השתפין, וכשפתח זה חלונו כנגד אור שלפני עליה שכנגדו שלא כדין פתח, כיון שגם האחר יכול להוציא בנינו לרשות הרבים:

טז. דעת הרא"ש, שהפותח חלון לרשות חברו למקום שעכשיו אינו מזיקו בהזק ראייה, אין שכנו יכול לעכב עליו בטענת שהיום או למחר יבנה הוא המקום ההוא ויזיקנו זה מחלון זה בהזק ראייה, מפני שפיון שעכשיו אינו מזיקו אינו יכול לעכב עליו, דזה נהנה וזה אינו חסר הוא, וכיון שאינו יכול לעכב עליו אין לו תוקה, וכשיבנה הלה יכפנו לסתמו כדי שלא יזיקנו בהזק ראייה, וכן יכול לבנות כנגד אותו חלון בלא הרחקה. ועל פי הדברים האלה פסק בראובן שהוציא בליטת עליה לחוץ ופתח בו חלון, ולסוף נמלך שמעון שכנו שכנגדו להוציא גם הוא בליטת עליה, וטוען ראובן שירחיק בנינו מכנגד חלונו, כדי שלא יאפיל, שהדין עם שמעון, מפני שפיון שמנהג המקום שרשאי להוציא זיזין וגזוזטראות לרשות הרבים, הוי כחצר השתפין, וכשפתח ראובן חלונו כנגד האור של עליה שמעון שלא כדין פתח, כיון שגם שמעון היה יכול להוציא בנינו, ועד עתה לא היה שמעון מקפיד כי לא היה מזיק לו ולכן לא היה יכול למחות בידו, הלכך, אין תוקה לראובן, ויכול שמעון לבנות כנגד חלונו.

יא. ויש אומרים דהא דיש תוקה לחלון, דוקא כשיש לה צורת הפתח או מלבן, דבלאו הכי לא הוי אלא פחור שחרוהו עכברים:

יב. וכן מי שהיתה לו חלון מתוקת, ובא חברו ובנה כנגדה או מצדדיה בלא הרחקה או סתמה, ושתק בעל החלון, אינו יכול לחזור ולערער לפתח החלון או להרחיק הבנין, שפיון ששתק מחל, שאין אדם עשוי שסותמים אורו בפניו ושותק, אלא אם כן מחל,

יג. מי שהיו חלונות למטה בכתלו, ובא חברו לבנות בפניהם, ואמר לה: אני אפתח לך חלונות אחרות בכתל זה למעלה מאלו, הרי זה מעכב עליו, ואומר לו: בעת שתפתח החלונות תרעיד הכתל ותקלקל אותה, ואפלו אומר: אני אסתר כל הכתל ואבנה אותו לך חדש ואעשה בו חלונות למעלה ואשכר לך בית שתדור בו עד שאבנה, יכול לעכב עליו, שאומר לו: אין רצוני שאטרח ממקום למקום, אפלו אינו משתמש בו אלא בעצים. לפיכך, אם לא היה שם טרח כלל, ואינו צריך לפנות, אינו יכול לעכב עליו. אבל בעל החלונות שרצה לשנות מקום חלונות, בין למעלה בין למטה, אפלו היתה גדולה ואמר: אפתח אחרת קטנה ואסתם זו, בעל החצר מעכב עליו, וכן אינו יכול להרחיב בחלון כל שהוא:

יד. הבא לפתח ראשון בעליה שכנגד עליה חברו להרב רבנו יונה, אינו יכול לפתח אלא עד חצי עליה, כדי שישאר השאר לכשנגדו. ולהרא"ש ולהרשב"א, אין יכול חברו לעכב עליו ולומר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי שכנים סימן קנד

שולחן ערוך

הרמב"ן, שגראה לו שאינו יכול להתחזק עליו
הואיל ואינו מזיקו עדין:

יז. ראובן שפתח חלון לחצר שתפין, והאחד איננו
פה, והתנה עם זה שהוא פה שכשיחלקו אם יפל
חלקו אצל ראובן לא יוכל למחות בו, אין תנאי
זה כלום:

יח. ראובן יש לו בית אצל גוי, ופתח חלון על
גגו של גוי, לאחר ימים מכר הגוי ביתו לישראל,
ובא הלוקח להגביה ביתו בענין שסותם החלון של
ישראל, וטוען ראובן: אתה מאפיל על אורות
חלוני, אף על פי שהלוקח בא מחמת גוי, אסור
לו לסתם פדין ישראל עם ישראל, דלא אשפתן
דקאי במקום גוי אלא לגריעותא:

יט. ראובן שהיה לו בית אצל חצרו של גוי ופתח
עליו חלונות, כי כן דיניהם של גוים, ועתה מכר
הגוי חצרו לשמעון, ואמר שמעון לראובן: סתם
חלונותיך, הדין עמו, ואפלו טען ראובן שלקח
מהגוי:

כ. ישראל שהיה לו חלון פתוח לחצר הגוי, וסתם
אותו מבחוץ והניחו פתוח לצד פנים, לאחר זמן
מכר הגוי חצרו לישראל, ואותו הישראל בונה
כתל, גזדמן קרן כתלו לסתם החלון, וטען
הישראל: אני מפני הגוי סתמתה מפני הזק ראיה
ועתה ארצה לפתחו, אינו יכול לחזר ולפתח, כיון
שסתם חוצה לו ושיר הכתל כלו לפני, גלה
בדעתו שעקרה מלהשתמש לאורה ועשאה כחלון
שאדם עושה בתוך ביתו. ועוד יכול הקונה לומר:
אני מצאתי חלון זו סתומה, מנין שפתוחה היתה

ומטעם זה פסק בראובן שבא לפתח חלון לחרבת
שמעון אינו יכול למחות בו, כיון שאינו מזיקו,
וכיון שאינו יכול למחות בו אין לו תזקה, לפיכך,
אם נמצא חלון פתוח לחרבה אין לו תזקה, אם לא
שיביא עדים שהתחזיק בו קדם שנעשה חרבה. ואדם
שיש לו חלון פתוח לרשות חברו ונחרב, טוב הוא
שיעמיד עדים שהתחזיק בחלון זה קדם שנחרב
המקום, ויכתב עדותם להיות בידו לראיה. ומטעם
זה פסק בגגים שהם מכסים רעפים ואין עליהם
תשמיש, שיכול לפתח עליו חלון, ואם אחר זמן
יפתח זה את גגו ויכול לראות מאותו חלון לחצר,
כופהו לסתמו. הלכך, חלון הפתוח לחצר חברו
והוא במקום גבוה, ובא חברו לבנות תחתיו
ולעשות על הבנין גג של רעפים, ואותו הבנין
מונעו מלהסתכל בחצר, יכול למחות בידו
מלעשות הבנין והגג, כי יאמר לו: היום או למחר
תסתור הבנין שלך ותכפני לסתם חלוני, כי תאמר:
אין לך תזקה כי היה פתוח על גג, ואני לא
אוכל למצוא עדים שהתחזקתי בו בעוד שהייתי
יכול להסתכל בחצרך. אבל הרשב"א כתב,
שראובן הבא לפתח חלון על חצר שמעון במקום
שאינו מזיקו עכשיו בהזק ראיה, ושמעון טוען
שהוא יבנה בשלו היום או למחר ויזיקנו בראיה,
שהדין עם שמעון לעכב על ידו, דלא בעי למיקם
בהדה למחר בדינא ודינא כשיבא לבנות. ואפלו
אם רצה לכתב לו שטר הודאה בכך, אין שומעין
לו, דנמצא זה צריך להיות שומר שוכרו
מהעכברים. וכן דעת הראב"ד, ולזה הסכים
הריב"ש, וכתב שכן דעת הרבה מהאחרונים, וכן
דעת ה"ר יונה והרמב"ן, והכי נקטינו. ומיהו פתב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מדרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי שכנים סימן קנד

שולחן ערוך

מהכתל שיש בו החלון ד' אמות, כדי שלא יאפיל
עליו:

כד. עשה גג משפע אצל חלון חברו, אף על פי
שאין עליו תשמיש קבוע, צריך להשפיל ממנו ד'
אמות:

כה. אם פתח בתקרת עליתו כעין ארבע ומשם
נכנס אור לביתו, אם בא שכנו לבנות אינו צריך
להרחיק פלל:

כו. אחד מהשתפין שרצה להגביה הכתל המשתף
ביניהם להוצאתו יותר על ד' אמות, אף על פי
שהוא מאפיל החצר אין חברו יכול לעכב עליו:

כז. שני אחים שחלקו חצר מדעתן ושמו הבנין
והעצים זה כנגד זה ולא השגיחו על שומת האויר,
והגיע לאחד מהם בחלקו תרביץ החצר ולשני
האכסדרה, אם רצה בעל החצר לבנות כתל בסוף
חלקו, בונה בפני האכסדרה, ואף על פי שמאפיל
עליו, שהרי לא שמו האויר. והוא הדין אם היו
חלונות פתוחות מחצר של זה לשל זה, יכול
לבנות בפניהם. מיהו, כל שלא בנה בפניהם אינו
יכול לומר לו: סתם חלונותיך, אף על פי שיש
הזק ראייה:

כח. ראובן שנתן או מכר כאחד הבית לשמעון
והחצר ללוי, והיו חלונות פתוחים מהבית לחצר,
אם רצה אותו שזכה בחצר לבנות בפניהם והוא
הדין אם מכר או נתן החצר ושיר הבית לעצמו,
דרשאי אותו שזכה בחצר לבנות בפני החלונות.
אלא אם פן הרחיק ארבע אמות:

כט. מי שהיה מזיק את חברו בהזק ראייה, וכשראה
שהיה חברו תובעו נתן אותו הבית לבנו קטן, אין

ונסתמה, יש לחוש שמא הגוי סתמה ונעשית
תזקה, כדאמרן: ולסתם לאלתר הוי תזקה:

כא. מי שהיתה לו חלון בכתלו, ובא חברו ועשה
חצר בצדו, אינו יכול לומר לבעל החלון זה: סתם
חלון זה כדי שלא תביט בי, שהרי החזיק בהזק
זה. ואם בא חברו לבנות כתלו כנגד החלון כדי
שיסיר הזק ראיתו, צריך להרחיק את כתלו מכנגד
החלון ד' אמות, כדי שלא יאפיל עליו, וכיון
שהרחיק ארבע אמות, אף על פי שמאפיל, אינו
צריך להרחיק יותר. היתה החלון למטה בכתל,
כופה את חברו לבנות כנגדה ברחוק ד' אמות
ולהגביה הבנין ד' אמות, כדי שלא יביט בו
מהחלון. היתה החלון למעלה בכתל, ובנה חברו
כתל כנגד החלון מלמטה, אם היה מראש הכתל
שבנה עד החלון גבה ד' אמות או יותר אינו יכול
למנעו, אף על פי שלא הרחיק מהכתל כלום,
שהרי לא האפיל עליו ואינו מזיקו בראייה. אבל
אם נשאר גבה מראש הכתל עד החלון פחות מד'
אמות, כופהו למעט הכתל, כדי שלא יעמד על
ראש הכתל וישקיף מהחלון, או יגביה הכתל על
החלון ד' אמות, ויהיה הכתל רחוק מהחלון ד'
אמות, כדי שלא יאפיל ולא יציץ ויראה:

כב. בנה כתל בצד החלון, צריך להרחיק מהחלון
טפח, ומגביה הכתל ארבע אמות על החלון, או
כונס ראש הכתל, כדי שלא ישב עליו ויציץ
ויראה:

כג. בנה כתלים משני צדי החלון, צריך להיות
ביניהם רחב ד' אמות, והחלון באמצע הארבע.
ולא יספך על גביהם אלא אם פן הרחיק הספוף

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי שכנים סימן קנה

שולחן ערוך

נחתומין הוא, צריך שיהיה תחתיו ד' טפחים.
ובכירה של נחתומין, ואף על פי שהרחיק כשעור,
אם יצא האש והזיקה, משלם מה שהזיקה. וכל
אדם בביתו צריך להרחיק כשעורים הללו, מפני
השכנים שמעכבים עליו:

ב. מי שהיתה לו חנות תחת אוצר חברו, לא יעשה
בה לא נחתום ולא צבע ולא רפת בקר, ולא
יכניס שם אספסתא וכיוצא בהם מדברים שעולה
מהם הכל חם הרבה, מפני שהחם מפסיד פרות
האוצר. לפיכך, אם היה אוצר יין בארץ ישראל,
שאין החם מפסידו, הרי זה עושה בחנותו כל
מלאכת אש שירצה. אבל לא יעשה רפת בקר,
מפני שמפסיד ריח היין. ואם החזקה החנות
בתחלה לרפת או לנחתום וכיוצא בו, ואחר כך
רצה בעל העליה לעשות עליתו אוצר, אינו יכול
למחות בידו:

ג. גלה בעל העליה דעתו שחפץ לעשות בה אוצר,
כגון שכבד ורביץ עליתו או שרפה בה חלונות
כדרך שעושים לאוצר, וקדם זה ועשה תנור קדם
שיכניס פרות לאוצר, או שהתחיל לאצר שמשמין
או רמונים או תמרים וכיוצא בהם וקדם זה ועשה
התנור קדם שאצר חטים, או שעשה בעל החנות
מחלה על גבה להבדיל בין החנות ובין האוצר,
בכל אלו בעל האוצר מעכב עליו, ואם עבר ועשה
אינו יכול להסירו:

ד. היו מימי העליון יורדים על התחתון ומזיקין
אותו, אם אין שם מעזיבה, בענין שכששופך
מימיו מיד יורדים לתחתון ומזיקים אותו, תיב
לסלק הזקו. ואם יש מעזיבה שהמים נבלעים בה

אומרים: נמתין עד שיגדיל, אלא מסלקין ההזק
מיד:

ל. מי שיש לו חלונות על חצר חברו, והן סתומות
מכמה שנים אלא שלא נפרצו הפצימין אם רצה
לחזר ולפתחן, הרשות בידו, מאחר שלא נפרצו
הפצימין:

לא. כתב הרשב"א, שאף על פי שהפותח חלון
לרשות הרבים אין חברו שכנגדו רשאי לפתח חלון
כנגד אותו חלון, אם בא להגביה פתלו מגביה
ואינו נמנע, ואף על פי שאין ביניהם ד' אמות,
ובלבד שיגביה ד' כדי שלא יציץ ויראה:

לב. ראובן שזכה בחרפה של הפקר, ובנה בה בתים
ועליות בחלונות ופתחים, ובא שמעון וזכה גם כן
מההפקר ובנה בתים ועליות כנגדו, ונמצא השני
ניזק מהראשון מהזק ראיה ותובע מהראשון שיסיר
הזקו, אין בדברי השני פלוס, שהראשון זכה ואין
השני יכול למנעו. ולא עוד, אלא שאם בא השני
להזיקו בהזק ראיה גם הוא, כגון שרוצה לפתח
חלון כנגד חצרו של ראשון או לחצרו, אינו
רשאי:

סימן קנה

דין הרחקת נזיקין, ובו מ"ד טעמים:

א. הבית והעליה של שנים, לא יעשה בעל הבית
תנור בתוך ביתו אלא אם כן יש לו על גביו גבה
ד' אמות בינו לתקרת העליה, וכן לא יעמיד בעל
העליה תנור, עד שיהיה תחתיו מעזיבה שלשה
טפחים, מלבד שיהא על גביו גבה ד' אמות,
ובכירה, טפח מעזיבה מתחתיה. ואם תנור של

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי שכנים סימן קנה

שולחן ערוך

יא. אבן שהפוכס מכה בגדים עד שיתלבנו, צריך להרחיק אותה ד' אמות מכתל חברו, שבעת שהפוכס מכה עליה המים נתזים ומזיקים לכתל:

יב. ראובן שהיה כתלו סמוך לכתל שמעון כמין גם, ובא ראובן לעשות כתל שני פנגד כתל שמעון עד שיעשה השלשה כתלים כמין בי"ת, הרי שמעון מעכב עליו עד שירחיק מפנגדו ד' אמות, כדי שיהיה המקום בין הכתלים רחב, כדי שידושו בו רבים ותתחזק הארץ:

יג. במה דברים אמורים, בכתל גנה, או בעיר חדשה בכתל חצר, אבל בעיר ישנה כבר נתחזקה, ובונה פנגדו בלא הרחקה:

יד. וכן אם לא היה בארץ כתל שמעון שבונה פנגדו ארבע אמות, אינו מרחיק, אף על פי שמונע הרגל מלהלך שם, שהכתל שהוא פחות מארבע אמות אינו צריך חזוק הארץ:

טו. הכותש הריפות וכיוצא בהם בתוף שלו, ובעת שמכה מנדנד לחצר חברו עד שנדנד פסוי החבית שעל פי החבית, הרי זה מזיק בחציו וחייב להרחיק כדי שלא ינדנד, או יבטל מלאכתו שמזקת. ואם הזיק בעת הנדנד, חייב לשלם, שהרי מכחו בא הנזק:

טז. מרחיקין את הסלם מהשובך של חברו ארבע אמות, כדי שלא תקפץ הנמיה בעת שמניח הסלם, ותעלה לשובך ותאכל את הגוזלות:

יז. מרחיקין את הכתל מן המזחילה של חברו ארבע אמות, כדי שיהיה מקום לבעל המזחילה לזקף סלם ולתקן מזחילה שלו, הואיל והחזיק בה:

ואינם יורדים מיד, אלא לאחר מפאן יורדים ומזיקין, אינו חייב לסלק הזקו. מרחיקין את הגפת ואת הנבל ואת המלח ואת הסיד ואת הסלעים וחול הלח מכתלו של חברו שלשה טפחים, או סד בסיד:

ה. מרחיקין את הנרעים ואת המחרשה ואת הגומא שמתקבץ בה מי רגלים מן הכתל, שלשה טפחים:

ו. לא ישתין אדם בצד כתל חברו, אם הוא של לבנים, אלא אם פן הרחיק ממנו שלשה טפחים. ואם היה כתל אבנים, די בהרחקת טפח. ואם היו האבנים צחיח סלע, משתין בצדו בלא הרחקה:

ז. מרחיקין את הרחים מן הכתל ג' טפחים מהרחים התחתונה, שהם ארבעה מהעליונה, כדי שלא יניד אותו, או כדי שלא יבהילנו בקול הרחים:

ח. מרחיקין את התנור מן הכתל שלשה טפחים מקרקעיתו, שהם ארבעה משפתו, כדי שלא יחם הכתל. ומודד מהשפה הפנימית, שעבי כתלי התנור בכלל השלשה טפחים:

ט. יש מי שאומר, שכל אלו ההרחקות מהכתל דוקא בכתל של לבנים. ויש מי שאומר, דאפלו בכתל של אבנים, וזה דעת הרמב"ם והר"ר יונה ז"ל:

י. לא יחפור אדם בור ולא שיח ולא מערה, ולא יביא אמת המים, ולא יעשה ברכת המים לשרות בו בגדים לכבסם, בצד כתלו של חברו, אלא אם פן הרחיק מהכתל שלשה טפחים, ויסוד בסיד לכתל בור זה או מקוה המים זה או כתל האמה מצד חברו, כדי שלא יבליעו המים ויזיקו כתל חברו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו וזכפה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי שכנים סימן קנה

שולחן ערוך

אמה. ואין עושים בורסקי אלא למזרח העיר, מפני שרוח מזרחית חמה וממעטת הזק עבוד העורות: **כד.** מרחיקין השוכן מהעיר חמשים אמה, ולא יעשנו בתוך שלו אלא אם כן יש לו חמשים אמה לכל רוח. ואם לקחו כמו שהוא, אפלו הוא בתוך רבע, הרי הוא בחזקתו. ואף אם יפל, יכול לחזר לבנותו, שטוענים ללוקח לומר ראשון עשאו ברשות, לא שנא נגד יחיד לא שנא נגד רבים:

כה. מי שהיתה שדה חברו נטועה גפנים או שאר אילנות, וכא הוא לנטע בתוך שדהו גפנים בצד גפנים או אילנות בצד אילנות, צריך להרחיק ד' אמות. במה דברים אמורים, בארץ ישראל, אבל בחוץ לארץ מרחיק בין גפנים לגפנים ובין אילנות לאילנות שתי אמות, ובין גפנים לשאר אילנות ארבע אמות. ובכל מקום, אם היה גדר בינתים, זה סומך לגדר וזה סומך לגדר:

כו. מי שהיה אילן חברו נוטה לתוך שדהו, קוצץ כמלא מרדע על גבי המחרשה. ובחרוב ובשקמה כל הנוטה עד שיהיה שקול כנגד המצר. וכן אם היה נוטה על בית השלחין של חברו, או על בית האילן, קוצץ את כל הנוטה עד שיהיה שקול כנגד המצר:

כז. אילן שהוא נוטה לרשות הרבים, קוצץ כפי שיהיה הגמל עובר ברוכבו:

כח. ראוהו יש לו תאנה, והנוף נוטה על עליתו של לוי ומעכבו מלהטיח גגו, יכול לוי לקוץ הנוף המעכבו:

כט. אילן העומד על המצר, אף על פי שהוא נוטה לתוך שדה אחד מהם, שניהם חולקים פרותיו:

יח. מי שבא לחפר בור בסוף שדהו סמוך למצר חברו, אם שדה חברו אינו עשוי לבורות, סומך ואינו יכול למחות בידו. ואם ימלך חברו לחפר בור בצדו, צריך להרחיק מכתל הבור ששה טפחים, עד שיהיה בין חלל שני הבורות עבי ששה טפחים. ואם היתה שדה חברו עשויה לבורות, אינו סומך עד שירחיק מהמצר שלשה טפחים, ויחפר, וכשיבא חברו לחפר ירחיק גם הוא שלשה טפחים בתוך שדהו ויחפר:

יט. החופר בור לתוך שדהו ומכר חצי השדה, ובא הלוקח לחפר גם הוא בור, צריך להרחיק כל שעור הרחקה אפלו אם היתה עשויה לבורות, כיון שהראשון בהתר עשה, שהרי בשלו חפר:

כ. ראוהו חפר גומא בחצרו שמי גשמים יקלחו לתוכה, וכשרבו המים בוקעין ועוברים דרך חומות מרתף שמעון, חייב ראוהו לסלק הזקן:

כא. יש מי שאומר, שלא אמרו דבהרחקת ששה טפחים בין בור לבור סגי, אלא בארץ הרים, אבל במקום דרפיא ארעיהו צריך להרחיק יותר. לפיכך, צריך להרחיק בית הכסא מבור חברו עד שיפירו בני אדם שאינו עובר מלחות בית הכסא לבור, ולרוחא דמלתא ירחיק חמשים אמה:

כב. מרחיקין את גרן קבוצ מהעיר חמשים אמה, כדי שלא יוליך הרוח התבן בעת שזורה, ויזיק לבני העיר. וכן לא יעשה אדם גרן קבוצ בתוך שלו, אלא אם כן היה לו חמשים אמה לכל רוח, כדי שלא יזיק התבן לנטיעת חברו או לגירו:

כג. מרחיקין את הנבלות ואת הקברות ואת הבורסקי ואת הפכשוניות והדבורים מהעיר, חמשים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי שכנים סימן קנה

שולחן ערוך

להרחיק כדי שלא יגיע העפר או ריח בית הכסא או האבק לחברו, כדי שלא יזיקו, אפלו היתה הרוח הוא שמסיע אותו בעת שעושה מלאכתו ומוליכה את העפר או נערת הפשתן והמוץ וכיוצא בהן ומגיעתן לחברו, הרי זה חייב להרחיק, כדי שלא יגיעו ולא יזיקו, ואפלו על ידי רוח מצויה, שכל אלו כמו שהזיקו בתצויה הן, ואף על פי שהוא חייב להרחיק כל כך, אם הוליקה הרוח המצויה המוץ והעפר והזיקה בהן, פטור מלשלם, שהרוח הוא שסיע אותו:

לה. כל הרחקות שאמרנו, אם לא הרחיק וראה חברו ושתק, הרי זה מחל ואינו יכול לחזור ולהצריכו להרחיק, והוא שראה ממנו שמחל, כגון שסיע עמו מיד, או שאמר לו לעשות, או שראוהו שעשה בצדו בלא הרחקה ושתק ולא הקפיד על זה, זכה:

לו. במה דברים אמורים, בשאר נזקים, חוץ מארבע, שהם: העשן, וריח בית הכסא, ואבק וכיוצא בו, ונדגוד הקרקע, שכל אחד מאלו אין לו חזקה, ואפלו שתק כמה שנים הרי זה חוזר וכופהו להרחיק. וכן הזק ראייה במקום שצריך מחצה, כגון חצר השתפין שיש בו דין חלקה, יש לכל אחד מהם לכף את חברו לבנות הכתל באמצע, כדי שלא יראהו חברו בשעה שמשתמש בחלקו, ומאחר שממילא הם מזיקים זה את זה בלי עשיית שום מעשה, אין להם חזקה, אלא אף על פי שעמדו כך שנים רבות בלא מחצה כופהו לעשות מחצה בכל עת שירצה. ולמה שנו גזיקין אלו משאר גזיקין, לפי שאין דעתו של אדם סובלת גזיקין אלו, וחזקתו שאינו מוחל, שהזקן

ל. ראובן שחפר בור וירד ומצא שרשי אילן של שמעון בתוך שדהו, קוצץ וחופר והעצים שלו. ואם היה קרוב לאילן שמעון בתוך ט"ז אמה, השרשים של שמעון וקוצצם ונותנם לו. ואם אינו צריך לחפר בור, ויצאו השרשים של שמעון בתוך שדהו, הרי מעמיק ג' טפחים כדי שלא יעכב המתרשה, וכל שרש שמצא בתוך ג' טפחים קוצצו, ואינו חושש שמא ייבש אילן של חברו, שזה בתוך שלו הוא חופר:

לא. מי שבא לעשות משרה של פשתן בצד גרן של חברו, שהרי מי המשרה נבלעים בארץ והולכים ומפסידים את הגרן, או שנטע פרישין קרוב לבצלים של חברו, שהם מפייגים טעמם, או שנטע חרדל בצד כנרת דבורים, שהרי הדבורים אוכלים העלים ומפסידים הדבש, כל אלו וכיוצא בהם אינו צריך להרחיק בכדי שלא יזיק. ומכל מקום צריך שירחיק משרה מהגרן, וכרישין מהבצלים, וחרדל מהדבורים, ג' טפחים או יותר מעט, כדי שלא יהיה הזק בידיים:

לב. מי שהיה לו אילן בתוך שדהו קרוב לבור חברו אין בעל הבור יכול לעכב עליו ולומר לו: הרי שרשי האילן נכנסים לבור שלי ומפסידים אותי, שזה נזק הבא מאליו לאחר זמן, ובעת שנטע אינו מזיקו, וכשם שזה חופר בתוך שלו כך זה נוטע בתוך שלו:

לג. סמך באחד מאלו שהיה לו להרחיק וגרם הזק לחברו, יש מי שפוטר מלשלם ויש מי שמחייב:

לד. מי שעשה גרן בתוך שלו, או קבע בית הכסא או מלאכה שיש בה אבק ועפר וכיוצא בהם, צריך

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי שכנים סימן קנה

שולחן ערוך

מ. בני מבוי או בני חצר שנעשה אחד מהן אמן, ולא מחו בידו, ואחר כך רוצים למחות בידו, יתבאר בסימן שאחר זה:

מא. כל דבר שידוע שאין המערער יכול לסבלו, אף על פי ששאר בני אדם סובלים אותו, אין לו חזקה כנגד מערער זה:

מב. הא דקוטר בית הפסא אין להם חזקה, דוקא דעביד להו מזיק ברשות דנפשה. אבל אי אחזיק ועביד בית הפסא בגופא דארעא דחברה דפתוח לביתה דמזיק, אי נמי דעביד בית הפסא ברשותא דנפשה ועוקא דילה אזיל לביתה דחברה, פיון דבגופא דארעא קא מחזיק אית לה חזקה. ואי טען דזבנה גיהלה, נאמן בשבועה. ומכל מקום אית לה לכסויי לההוא בית הפסא או לההוא עוקא, פי היכי דלסתליק מנה ריחא, אף על גב דאחזיק בה בהכי בלא כסוי. ואי לא מסלק לה לריחא, לא הוי חזקה כלל, אפלו אם אמר: מסליקנא לה לבית הפסא ומשתמשנא בה במלתא אחריתא, לאו כל כמינה, דלבית הפסא אחזיק, וכיון דלא הוי חזקה לגופה לא הוי חזקה למלתא אחריתא. ויש מי שאומר, שפיון שהחזיק בגוף הקרקע, הרי הוא שלו לאיזה תשמיש שיצאה, ובלבד שלא יגיע לחברו ממנו שום נזק:

מג. מי שהחזיק בנזק שיש לו חזקה, כגון שפתח חלון או העביר את המים, או שלא הרחיק מה שראוי להרחיק, והרי המחזיק טוען: אתה אמרת לי לעשות, או: מתלת לי אחר שראית, או: הפר הנזק ושתקת ולא מחית בי, והנזק אומר: עכשיו הוא שראיתי ולא ידעתי מקדם, או שאמר:

הזק קבוע. ואם קנו מידו שמחל בנזיקין אלו אינו יכול לחזור בו:

לז. עשן שאמרו, דוקא בעשן תדיר, כגון כבשונות של נחתומין ושל יוצרים וכיוצא בהן. אבל תנור שהיחיד אופה בו פת, וכן פירה, פיון דלא שהי קוטר רבא דימא, לאו תדיר הוא. ואי חזי ושתק, מחל ושוב אינו יכול למחות. ומיהו, לכתחלה מצי מעכב אפלו בעשן שאינו תדיר. ועשן תדיר נמי דוקא היכא דמטי לרשותא דחברה ברוח מצויה, אבל אי לא מטי לה אלא ברוח שאינה מצויה, לא מחיב לסלקי. ואפלו ברוח מצויה נמי, דוקא דמזיק לאינשי, אבל אי לא מזיק לאינשי, אף על גב דמטי לביתה ומשחיר לאישיה אם ראה ושתק מחל, ושוב אינו יכול למחות. אבל לכתחלה, מצי מעכב:

לח. בית הפסא שאמרו, דוקא כעין בתי כסאות שלהם שהיו על גבי קרקע ומגלים. אבל שלנו שהם מכסים בתפירות, אם ראה ושתק, מחל, ושוב אינו יכול למחות. אבל לכתחלה, מצי מעכב:

לט. מי שהחזיק לעשות מלאכת דם או גבלות וכיוצא בהן במקומו, ויכנסו העורבים וכיוצא בהן בגלל הדם ויאכלו, והרי הם מצרים את חברו בקולם ובצפצופם או בדם שברגליהם שהם יושבים על האילנות ומכלים פירותיהם, אם היה קפדן או חולה שצפצופ הזה מזיק, או שפרות שלו נפסדים לו בדם, חייב לבטל אותה המלאכה או ירחיק עד שלא יבא לו נזק מחמתן, שהזק זה דומה לריח בית הפסא וכיוצא בו שאין לו חזקה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי שכנים סימן קנו

שולחן ערוך

אין אנו יכולים לישן מקול התינוקות של בית
רבן. והוא הדין לכל מלי דמצוה, שאינם יכולים
למחות בידו:

ד. בני מבוי או בני חצר שנעשה אחד מהם אמן,
ולא מחו בידו, שהרי החזק, והיו העם הנכנסים
ויוצאים לקנות, יש להם בכל עת לעכב ולומר:
אין אנו יכולים לישן מקול הנכנסים והיוצאים,
שהזק זה הוא כמו העשן והאבק שאין להם חזקה:

ה. כופין בני מבוי זה את זה שלא להושיב ביניהם
לא חטט ולא בורסי ולא אחד מבעלי אמניות. ה"ה
שם במבוי אחד מבני אמן ולא מחו בו, או
שהיתה שם מרחץ או חנות או רחים ובא חברו
ועשה מרחץ אחרת פנגדו, אינו יכול למנעו ולומר
לו: אתה פוסק חיי, ואפלו היה מבני מבוי אחר,
אינם יכולים למנעו, שהרי יש ביניהם אותה
אמנות. אבל גר ממדינה אחרת שבא לעשות חנות
בצד חנותו של זה, או מרחץ בצד מרחצו של זה,
יש להם למנעו. ואם היה נותן עמהם מנת המלך,
אינם יכולים למנעו:

ו. רוכלים המחזרים בעירות, אין בני המדינה
יכולין לעכבו, שתקנת עזרא היא שיהיו מחזרין
כדי שיהיו הבשמים מצויין לבנות ישראל. אבל
אינם קובעים מקום ויושבים בו, אלא מדעת בני
העיר. ואם תלמיד חכם הוא, קובע בכל מקום
שירצה:

ז. הסוחרים שמביאים סחורתם למכר בתוך העירות,
בני העיר מעכבין עליהם מלמכר על יד על יד
כדרך חנונים. ואם מכרו ביום השוק בלבד, אין
מונעים אותם, והוא שימכרו בשוק, אבל לא יחזרו

כשראיתי מחיתי בך, ואתה אמרת: עתה ארחיק או
אסתם, ואתה מדחה אותי מיום אל יום כדי
שתקבע הנזק, בכל אלו וכיוצא בהם על הנזק
להביא ראיה, ואם לא הביא, ישבע המזיק הסת,
ויפטור:

מד. החזיק בנזק שאין לו חזקה, כגון עשן ובית
הכסא וכיוצא בהם, וטען המזיק שקנה מידו של
נזק, על המזיק להביא ראיה שקנה מידו, ואם לא
הביא, ישבע הנזק הסת שלא קנו מידו על כך,
ויסלק זה הזקו:

סימן קנו

דין מי שירד לאמנותו של חברו, ומי שמביא
סחורה לעיר אחרת, ובו ז' סעיפים:

א. אחד מבני המבוי שאינו מפלש, שבקש לעשות
רופא או אמן או גרדי או סופר שטרות או מלמד
תינוקות למוד שאינו של תורה, בני המבוי
מעכבין עליו, מפני שמרבה עליהם הנכנסים
והיוצאים. ואפלו נתרצו לו כלם חוץ מאחד, אותו
אחד מעכב עליו. וכן מי שיש לו בית בחצר
השתפין, לא ישפירנו לאחד מאלו:

ב. חנות שבחצר, יכולים השכנים למחות בידו
ולומר לו: אין אנו יכולים לישן מקול הנכנסים
והיוצאים, אלא עושה מלאכתו בחנותו ומוכר
לשוק. אבל אינם יכולים למחות בידו ולומר: אין
אנו יכולים לישן מקול הפטיש או מקול הרחים,
מאתר שבכר החזיק לעשות כן ולא מחו בידו:

ג. וכן יש לו ללמד תינוקות ישראל תורה בתוך
ביתו, ואין השכנים יכולים למחות בידו ולומר לו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שותפים בקרקע סימן קנו

שולחן ערוך

בתנאי שתבנה אותה משלך. אפלו אם יש לאחד
פי שנים בחצר, יעשו הכתל לחצאים:

ד. רחב כותל זה כמנהג המדינה שנהגים השתפים
לבנות כשחולקין ביניהם, ואפלו נהגו לעשות
מחצה ביניהם בקנים ובהוציאן ובלבד שלא יהיה בה
אזר שיסתכל ויראה את חברו:

ה. אם אחר זמן נפלה כותל זה, המקום והאבנים
של שניהם. ואפלו נפל לרשות אחד מהם, או
שפנה אחד מהם את כל האבנים לרשותו, וטען
שמכר לו חברו חלקו או נתנו לו במתנה, אינו
נאמן, אלא הרי הם ברשות שניהם עד שיביא
ראיה. ויש מי שאומר, דדוקא כשהאבנים נפרים
שהם מזה הכותל:

ו. כותל שבין ב' שתפין שנפל, ובא לחלק האבנים,
והיו בצד הכותל של אחד מהם אבנים יקרות יותר
ממה שבצד חברו, ורוצה זה שהם בצדו לזכות
בהם, אין שומעין לו:

ז. אם אין בו דין חלקה, ולא נתרצה האחד לחלק
אלא על מנת שיעשה חברו כל הכותל, אין לו
תקנה אלא בשטר, או שיבנה האחד עליו תקנה
ומעזיבה, או שיש בו חלונות מצדו ונכר שנעשו
משעת הבנין. ויש מי שאומר, דמהני בה חזית

ח. כותל חצר שבין שני השתפין שטען האחד שהוא
בנאו לבדו, וחבירו אומר שסיעו בבנין, הרי זה
בחזקת שסיעו. ואפלו אם ידוע שהאחד בנאה
לבדו ושואל מחברו שיפרע לו חלקו, וטען
שפרעו, נאמן בשבועת הסת. ואפלו טוען שפרעו
קדם בנין הכותל. ואפלו יש עדים שתבע חברו
שיסיענו בבנין ולא רצה, נאמן לומר: נתתי אחר

על הפתחים אפלו ביום השוק. ואם יש להם מלוח
בעיר, מוכרים כדי פרנסתם אפלו בלא יום השוק,
עד שיפרעו חובם וילכו להם:

הלכות שותפים בקרקע

סימן קנו

שנים שהן שותפים בחצר ובאים לידי חלקה, כיצד
יבנו הכתל, ובו י"ג סעיפים:

א. חצר השתפין שיש בה דין חלקה, או שחלקוה
ברצונם, אף על פי שאין בה דין חלקה, יש לכל
אחד מהם לכף את חברו לבנות הכותל באמצע,
כדי שלא יראהו חברו בשעה שמשתמש בחלקו.
ואפלו עמדו כך שנים רבות בלא מחצה, כופהו
לעשות מחצה בכל עת שירצה:

ב. מקום שאין בו דין חלקה שרצו שתפין לחלקו,
אף על גב שקנו מידם, כל אחד מהם יכול לחזר
בו, שזה קנין דברים הוא. אבל אם ברר כל אחד
חלקו, ורצה זה ברוח פלונית, וזה רצה ברוח
פלונית, וקנו מידם על זה, אינם יכולים לחזר
בהם. וכן אם הלך זה בעצמו והחזיק בחלקו, וזה
בעצמו והחזיק בחלקו, אף על פי שלא קנו מידם
אין אחד מהם יכול לחזר בחברו. ויש אומרים
שאפלו החזיק שלא בפני חברו ולא אמר לו: לך
חזק וקני, קנה, ואפלו לא החזיק אלא אחד, וכה
הלה בחלק האחר:

ג. כותל זה יבנוהו על מקום שניהם ובהוצאות
שניהם, ואין אחד מהם יכול לומר: לא נתרציתי
לחלק אף על פי שלא היה בו דין חלקה, אלא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
כה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שותפים בקרקע סימן קנח

שולחן ערוך

יא. ואם זה שפנה הפתל גבוה בא לתבע לחברו
שיפרע חלקו בהוצאות שאר הגבה שהוסיף על
ארבע אמות מפני שסמך לו או כנגדו, ואמר:
נתתי, אינו נאמן, אלא חברו נשבע בנקיטת חפץ
שלא נתן לו, ונוטל ממנו, אלא אם כן הביא
ראיה שנתן לו:

יב. במה דברים אמורים, כשידוע בעדים שזה
התובע בנה כל הפתל. אבל אם אינו ידוע, הרי
הוא בחזקת שניהם, ואם הנתבע מודה לתובע
שבנאו, אלא שטוען: פרעתי, נאמן במגו דאי
בעי אר: בנתי בהדך:

יג. כתל חצר שבין שני שתפים שנפל, והיה רחב
מתחלתו, ואחד מהשתפין מעכב שלא יבנוהו רחב
כמו שהיה, אלא פשאר בניני המדינה בכתל חצר
שבין שני שתפין, הדין עמו. וכן אם היה גבוה
יותר מד' אמות, והאחד מהם אינו רוצה לסייעו
בהגבתו יותר מארבע אמות, הדין עמו:

סימן קנח

חלקו גנה או בקעה, כיצד עושים הגדר, וכו' ט'
מעיפ"ב:

א. שנים שהיו שתפים בגנה ובאים לחלק, מחיבין
אותם לגדר ביניהם, אפלו סתמא, שאין ביניהם
מנהג ידוע. אבל בבקעה, סתם אין מחיבין אותו,
אלא אם כן יש מנהג ידוע לגדר:

ב. המוכר גנה לחברו, סתם, והיתה מערבת עם
גנות אחרות, יש מי שאומר, שכופין את הלוקח
לבנות הפתל ביניהם, ואפלו במקום שנהגו שלא
לגדר בגנות:

פך, עד שביא עדים שהיה עמהם במקום פלוני
מיום שהחל זה בבנין פתל זה ויודעים אנו שלא
פרעו, או שיעידו עדים שהעמידו בבית דין
שיסיענו בבנין וצוהוהו בית דין שיסיעו וסרב
מלעשות צווי בית דין:

ט. אם רצה אחד מהשתפין להגביה כתל זה יותר
מד' אמות, חברו מעכב עליו לומר: חצי מקום
הכתל שלי ואיני רוצה שתמעט האויר שלי כי אני
רוצה להשתמש על חצי המקום שלי, אלא אם כן
מנהג המדינה שלא לעכב ויש אומרים שאין חברו
מעכב על ידו, אלא רשאי הוא להגביה, ומשלם
לחברו כפי מה שכתלו נפתח מפני כבודו:

י. כתל חצר המבדיל בין שני השתפין שנפל, יש
לכל אחד מהם לכף את חברו לבנותו עד גבה
ארבע אמות. רצה האחד והגביהו יותר מארבע
אמות, אין מחיבין אותו לתן חלקו במה שהגביה
יותר מארבע אמות, אלא כן בנה כתל אחר גבוה
כנגד הכתל שביניהם, שאז מחיבין אותו לתת
חלקו בגבה שפנגד פתלו. כיצד, בנה האחד כתל
שביניהם והגביהו י' אמות, ובא חברו ובנה פתל
אחר כנגדו או בצדו והגביהו הכתל האחר שש
אמות, מחיבין אותו לתן חלקו בשתי אמות
שהוסיף על ד' אמות, שהרי נראה ממצעו שהוא
רוצה בהם. וכן אם חקק בראש הכתל שביניהם
מקום להניח בו הקורות, או שבנה עליו קורה
גדולה שהקורות נשענים עליה, מחיבים אותו לתת
חלקו בשש אמות פלם שהוסיף חברו על הד'
אמות, אף על פי שלא בנה כל הכתל, שהרי גלה
דעתו שהוא רוצה בכל הגבה הזה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שותפים בקרקע סימן קנט

שולחן ערוך

ז. הא דמגלגלים עליו הכל, דוקא פשגדר הרביעית
בבנין, לא שנא מקיף לא שנא נקף. אבל אם גדר
הרביעית בקנים, אינו נותן לו אלא דמי הקנים:
ח. אם אין המקיף יכול לברר כמה הוציא, ישבע
כעין דאורייתא ויטל, פיון שפרשות הוציא. ואם
אמר: שומו לי בפחות שבשומות ואטל בלא
שבועה, שומעין לו. ולענין טענת פרועון, אינו
נאמן לומר: פרעתי, עד שיביא ראיה:
ט. אם מתחלה אמר לו נקף: לא אתן לך פלוס
דלדידי סגי לי בנטורא בר זונא, דהינו גדר של
קוצים, אינו נותן לו אלא דמי נטורא בר זונא.
אפלו לא אמר לו כן אלא לאחר שגדר השלישית,
פיון שאמר לו קדם שגדר הרביעית:

סימן קנט

חוק ראייה שמנגג לגג, וכיצד יסירוהו, וכו' ד'
מעופים:

א. שני בתים זה בצד זה, והיו גגותיהם עשויים
לדירה, אפלו היו בשני צדי רשות הרבים, זה
עושה מעקה לחצי גגו, וזה עושה מעקה לחצי גגו
שהוא דר בו, זה שלא פנגד זה, ומעדיף כדי שלא
יראו זה את זה. אף על פי שבני רשות הרבים
רואים אותו, יכול לומר כל אחד לחברו: אלו אין
רואים אותי אלא ביום בעת שאעמד על גגי אבל
אתה רואה אותי תמיד:
ב. גג הסמוך לחצר חברו, עושה לו מעקה גבוה ד'
אמות. אבל בין גג לגג משאר הגגים אינו זקוק
לד' אמות, שאין בני אדם דרים בגגות, לפיכך,
אין בגגות הזק ראייה, אבל צריך לעשות מחצה

ג. שעור הגדר פגנה ובפקעה, י' טפחים, ויש
אומרים ארבע אמות:
ד. רצה אחד מהם לגדר בפקעה, פונס לתוף שלו
ובונה, ועושה חזית, כמו אמה בסיד, מבחוץ, כדי
להודיע שהפתל שלו. לפיכך, אם נפל הפתל,
המקום והאבנים שלו. עשו מדעת שניהם, בונים
הפתל באמצע, ועושים חזית מכאן ומכאן. לפיכך,
אם נפל הפתל, המקום והאבנים של שניהם:
ה. אם עשאוה שניהם, ולא עשה שום אחד מהם
סימן, יש מי שאומר, שאפלו תפל לרשות אחד
מהם הרי היא בחזקת שניהם, ויש מי שאומר,
שאם תפל לרשות אחד מהם הרי היא שלו:
ו. מי שהיה לו חרבה בין חרות חברו, ועמד חברו
וגדר רוח ראשונה ושניה ושלישית, שנמצאת
חרבה זו מג' רוחותיה גדרה, אין מחיבין אותו
לתן מההוצאה פלוס, שהרי לא הועיל לו והרי
חרבתו פתוחה לרשות הרבים כמו שהיתה. לפיכך,
אם גדר לו רוח רביעית, עד שנמצאת חרבתו
מקפת גדר, מגלגלים עליו את הכל, ונותן חצי
ההוצאה שהוציא זה בד' רוחות, עד ד' אמות.
ובלבד שיהיה מקום הפתל של שניהם. אבל אם
היה הפתל של זה שבנה, ובחלקו בנה, אין
מגלגלין אלא דבר מועט כמו שיראו הדנינים,
שהרי אינו יכול להשתמש בפתלים. וכן אם הנקף
עצמו הוא שגדר רוח רביעית, הרי גלה דעתו
ונותן חצי ההוצאה של שלשה רוחות, אם היו
הפתלים של שניהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

כה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
כה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שותפים בקרקע סימן קס

שולחן ערוך

ואפלו אם הגג נמוך מן החצר ד' אמות, יש מי שאומר, דאפתי אכא הזק ראייה ממנו לחצר, וצריך בעל הגג לבנות מחצה גבוהה ד' אמות מקרקע החצר. ויש מי שאומר, דכיון שהגג נמוך מן החצר ד' אמות, שוב אין לו הזק ראייה ואינו צריך לעשות כלום:

ב. ואם הגג נמוך מהחצר, יש אומרים שאין העליון זקוק לתחתון כלל, ויש אומרים דהני מלי כשהחצר גבוהה מעשרה טפחים, אכל אם הוא גבוה מהגג פחות מעשרה טפחים, בונה בעל הגג עד קרקע החצר ורואין כמה חסר עדין להשלים לגבה עשרה ויתן לו בעל החצר החצי מזה:

ג. שתי חצרות שנקרעית האחד גבוה מחברו, צריך העליון לסייע לתחתון לבנות למטה, והתחתון צריך לסייע לעליון עד שיהיה גבוה ד' אמות מקרקע העליון ולמעלה. לפיכך, יקציעו העפר מקרקע של עליונה שעור עבי חצי הכתל, ובנין הכתל על קרקע שניהם עד שיהא גבוה ד' אמות מקרקע העליונה ולמעלה. סימן

בין שני הגגים גבוהה י' טפחים, כפי שיתפס אותו כגגב אם נכנס לרשותו:

ג. אם האחד אומר: החצי שלי אבנה אותו לרוח מזרח, והשני אומר: לא כי אלא אני אבנה אותו רוח, יפילו גורל. ואם בא אחד לפנינו ותבע ואמר לחברו: או תעשה אתה המעקה ואני אתן לך חצי ההוצאה, או תן לי ואעשנו, שומעין לו. אבל אם המתין עד שעשה חברו חצי שלו ואמר לו: הואיל והתחלת גמר, אם הלה אינו רוצה, אינו יכול לכפו:

ד. אם הגגים רחוקים, בענין שאין מסתלק הזק ראייה במה שיבנה כל אחד מעקה לחצי גגו ויעדיף, וצריך לבנות כל המעקה, אם יכולים להספיק שיבנה האחד הכל ויקבל חצי ההוצאה מחברו, הרי טוב, ויבנה הכל ויכתב שטר לחברו שהחצי הבנין הוא שלו, ואם לאו, יטילו גורל ביניהם מי יבנה הכל ויקח חצי ההוצאה מחברו:

סימן קס

גג הסמוך לחצר, ושתי חצרות אחת גבוהה מחברתה, וכו' ג' סעיפים:

א. גג הסמוך לחצר חברו, בעל הגג מזיק לבעל החצר, ואין בעל החצר מזיק לבעל הגג. לפיכך, צריך בעל הגג לעשות ביניהם מחצה ד' אמות כדי לסלק הזקו, ואין בעל החצר מסייע, אלא כפי שיגיע חלקו למחצת י' טפחים כדי שיהיה נתפס כגגב. ואם קרקע החצר גבוהה מן הגג, צריך בעל הגג לבנות על שלו למטה, עד שיהיה גבוה ארבע אמות למעלה מקרקעית החצר, כדי לסלק הזקו.

סימן קסא

דברים שבני החצר כופין זה את זה, וכו' ו' סעיפים:

א. בני העיר כופין זה את זה לבנות דלת ובית שער לחצר. וכן כל הדברים שהחצר צריך להם צרך גדול, או הדברים שנהגו בני המדינה לעשותם. אבל שאר הדברים, כגון ציור וכיור, אינו כופהו. עשה אחד מעצמו, אם גלה השני

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליקן
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות שותפים בקרקע סימן קסב

שולחן ערוך

בתיבילתי עד פתחי. ואפלו אם יספיו כלם
להעמיד דלתות, בני רשות הרבים מעכבים
עליהם. ואפלו אם ירצו להעמיד הדלתות בפנים
במבוי הרבה, לפי שפעמים דוחקים ונכנסים
לתוכו:

ב. וכן מבואות המפלשין לדרך עיר אחרת, ובקשו
בני אותם מבואות לסתמם, בני אותה העיר
מעכבים עליהם, ואפלו יש להם דרך אחרת לעבר
משם:

ג. מי שבקש לפתח פתח במבוי שאינו מפלש, בני
מבוי מעכבין עליו, מפני שמרבה עליהם את
הדרך. ואם היה מפלש פותח כל פתח שירצה
לכתחלה. ואי אית לה דלתות שנועלים בהם
בלילה, כסתום דמי, שמרבה עליהם הדרך בלילה:

ד. יש אומרים שהמבקש לפתח פתח במבוי אחר,
בני מבוי ראשון מעכבין עליו, מפני שמרבה
עליהם דריסת הרגל של בני מבוי אחר לבא שם
דרך פתחו:

ה. היה לו פתח סתום במבוי שאינו מפלש, הרי זה
פותחו בכל עת שירצה. ואם פרץ את פצמיו, בני
מבוי מעכבין עליו:

ו. אחד מבני מבוי שבקש לסתם פתחו ולהחזירו
למבוי אחר, בני מבוי מעכבין עליו, שמא יבא
עליהם מס ומתמעט מחלקן מהמס הקצוב על בני
המבוי. לפיכך, מקום שאין המס קצוב על בני
המבוי, הרי זה סותם פתחו בכל עת שירצה:

ז. חמש חצרות הפתוחות למבוי שאינו מפלש, כלם
משתמשות עם החיצונה, והחיצונה משתמשת
לעצמה. וכן השניה משתמשת לעצמה, ומשתמשת

דעתו שהוא חפץ בו, מגלגלין עליו את הפל ונותן
לו חלקו בהוצאה:

ב. מי שיש לו בית בחצר ואינו דר עמהם, חייב
לעשות עמהם דלת נגר ומנעול, אבל לא שאר
דברים:

ג. כשגובין דברים אלו גובין לפי הממון, ולא לפי
קרוב הבתים, דדוקא בעיר אמרו לפי קרוב בתים,
אבל לא בחצר. ויש מי שאומר, שדין החצר כדין
העיר:

ד. אם אחד מבני החצר אינו רוצה לתן בתקון
הצריך ואינו רוצה להשפיר ביתו שבחצר, יתקנו
הם וישפירו ביתו, ויקחו השכירות עד שיפרעו
מחלקו המגיע לו:

ה. אחד מהשתפין בחצר שבקש להעמיד בה בהמה
או רחים, לגדל בו תרנגולים, חברו מעכב עליו.
וכן שאר דברים שאין דרך בני המקום לעשותם
בחצרותיהם, בכלם השתפין מעכבין זה על זה,
חוץ מהכביסה, לפי שאין דרך בנות ישראל
להתבזות על גב הנגרה:

ו. חמש חצרות השופכות מים לביב אחד ונתקלקל,
צריכים לסייע לתחתונה. נמצאת עליונה מסיעת
לכלן ואין שום אחת מסיעת לה, והתחתונה אינה
מסיעת אלא כנגד חצרה:

סימן קסב

דברים שבני מבוי כופין זה את זה, ובו ז' סעיפים:

א. בני מבוי כופין זה את זה לעשות לחי וקורה
למבוי. אבל אם באו להעמיד לו דלתות, אפלו
אחד מהם יכול לעכב ולומר: אני רוצה לכנס

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שותפים בקרקע סימן קסג

שולחן ערוך

ויש אומרים שגובין לפי הממון, ואחר שחלקו לפי הממון, גובין גם כן איזה בית קרוב לחומה הוא פורע יותר. כיצד, ב' בתים שוים בקרוב זה פנה, ויש בהם ממון בשוה, פורעים בשוה. ואם יש בית קרוב לחומה ואין בו ממון, ואחד רחוק ויש בו ממון, אין גובין מהקרוב כלום, כיון שאין לו על מה לחוש. ואם שני בתים יש בהם ממון בשוה, ואחד רחוק ואחד קרוב, הקרוב יתר יותר מהרחוק. ודוקא כשיש שלום בארץ ואכא אימת מלכות, אבל בזמן שיש מלחמה והמלכים מתגרים זה בזה, לא אכפת לן בקרוב בתים כלל, ואין גובין אלא לפי שבה הממון. ואם באים על עסקי נפשות, גובים אף לפי שבה נפשות, החצי לפי שבה ממון והחצי לפי נפשות, והאי שבה ממון דוקא ממון המטלטל, אבל ממון דלא מטלטל, אין גובין עליו כלל. ואם יש לחוש לגזלת חצרות וקרקעות ושרפת בתים ונתיצתם, גובין אף לפי כלם:

ד. כל הדברים הצריכים לשמירת העיר, לוקחים מכל אנשי העיר, ואפלו מהיתומים, חוץ מתלמידי חכמים, שאין תלמידי חכמים צריכים שמירה, שתורתן משמרתן. אבל לתקון הדרכים והרחובות, אפלו מן החכמים. ואם כל העם יוצאים ומתקנים בעצמם, לא יצאו תלמידי חכמים עמהם, שאין דרך תלמיד חכם להתגלגל בפני עמי הארץ היו חופרין נהר להביא למדינה מים, גובין אפלו מהיתומים, שזו זכות להם, כדי שישקו ממנו שדותיהם וכרמיהם. לפיכך, אם ארע שום דבר שלא באו המים, הואיל ולא נהגו מהם היתומים, מתזירים להם כל מה שנגלח מהם, וכן כל פיוצא בזה:

עם החיצונה, ואינה משתמשת עם השאר. נמצאת הפנימית משתמשת עם כלם, ומשתמשת לעצמה. לפיכך, אם בעל השניה בנה אצטבא פנגד פתחו, וסתמו, אין החיצונה יכולה לעכב עליו. אבל כל הפנימיות מעכבות עליו, מפני שמרבה עליהם את הדרך, שהרי מקיפין את האצטבא. וכן בעל השניה שפתח לחצרו פתח שני בינו ובין החיצונה, אין החיצונה מעכבת עליו, שאין לה להשתמש אלא מפתחה ולחוץ. אבל אם פתח הפתח שני בינו ובין השלישית, הפנימית מעכבת עליו, שאין לו להשתמש במבוי, אלא מפתח חצרו הראשון ולחוץ, וכן הדין בכלם:

סימן קסג

דברים שבני העיר כופין זה את זה, ובו ר' פעיפום:
א. כופין בני העיר זה את זה, לעשות חומה, דלתים ובריח לעיר, ולבנות להם בית הפנסת, ולקנות ספר תורה נביאים וכתובים, כדי שיקרא בהם כל מי שירצה מן הצבור:

ב. מי שיש לו חצר בעיר אחרת, בני העיר משעבדים אותו לחפר עמקו בורות שיחין ומערות ואמת המים, אבל בשאר כל הדברים אין משעבדים אותו. וכל הדר בעיר י"ב חדש, או שקנה בה בית דירה, נותן עם בני העיר בכל הדברים הצריכים לתקון החומה ודלתות ושכר הפרשים והשומרים את המדינה וכיוצא בדברים אלו ששומרים העיר:

ג. כשגובין מאנשי העיר לבנות החומה, גובין לפי קרוב הבתים לחומה, כל הסמוך לחומה נותן יותר.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שותפים בקרקע סימן קסד

שולחן ערוך

שיקח אדם חבילה בינונית על ראשו ויכנס בה תחת קורות אלו שנתעקמו, אינו סותר, ואם אינו יכול לפנס עד שיכף ראשו, סותר ומתקן ובונה, ואין בעל העליה יכול לעכב, שהרי התנו ביניהם תחלה:

ג. נפלו שניהם, הבית והעליה, הרי שניהם חולקין בעצים ובאבנים ובעפר ואם נשתברו מקצת האבנים, רואים איזה ראויים להשתבר, אם אבני הבית או אבני העליה, ודבר זה ידוע מדרך הנפילה, אם נפל העליון על התחתון והרסו, או נשמש התחתון ונפל העליון ונהרס, ואם אינם יודעים כיצד נפל, חולקין האבנים השלמות והשבורות:

ד. היה אחד מפיר מקצת האבנים, והן שלמות, והשני מודה לו בכלם, או שמודה על קצתם ועל קצתם אומר לו: איני יודע, נוטלן, אפלו הן גדולות וטובות יותר משאר אבנים, והשני נוטל כל כף שלמות כנגדן:

ה. אמר בעל העליה לבעל הבית לבנות, כדי שיבנה עלייתו על גביו, והוא אינו רוצה, הרי בעל העליה בונה את הבית כשהיה, ויושב ודר בתוכו עד שיתן לו כל יציאותיו, ואחר כך יבא ויבנה עלייתו אם ירצה. ואם אין אחד מהם יכול לבנות, בעל העליה נוטל שלישי הקרקע, ובעל הבית שני שלישים:

ו. רצה בעל הבית לבנות ביתו, בונה כשהיה. ואם בא לשנות בפתלים, אם חזק אותם והרבה ברחבם יותר ממה שהיו, שומעין לו. רצה למעט ברחבם או לפחת מחזקם, כגון שהיו אבנים, ובקש להחזיר

ה. תלמידי חכמים, פטורים ממסים, כמו שנתבאר בטור יורה דעה סימן רמ"ג:

ו. אדם שהוא בטל ואין לו שום משא ומתן בעיר, אם בני העיר פיסו בשבילו, כגון כשבא גובה המס לגבות חק הקצוב והוא מטילו על בני העיר לפי אמד דעתו עד כדי קצבתו, ואמרו לו בני העיר: אדם זה בטל הוא, ואינו ראוי לפרע מס, ומחמת זה פטרו וגבה מהם חלקו שנתמעט, צריך לשלם להם חלקו שהטיל עליהם. אבל אם מעצמו פטרו, אף על פי שהטיל חלקו על שאר בני העיר, פטור:

סימן קסד

בית ועליה של שנים, ומה יש על כל אחד לתקן, ובו ח' סעיפים:

א. הבית והעליה של שנים, כל קלקול שיארע בפתלים, מן התקרה ולמטה, חייב בעל הבית לתקנו. ואם אינו רוצה לתקנו, בעל העליה כופהו. ומן התקרה ולמעלה, יתקננו בעל העליה, אם ירצה, והתקרה בעצמה היא של בעל הבית, והמעזיבה שעליה היא של בעל העליה:

ב. גדלדלו קורות הבית וירדו לאויר הבית, אם הגיעו לתוף עשרה טפחים, סותר ובונה. ואם לא הגיעו, יכול בעל העליה לעכב עליו, ואפלו אמר לו בעל הבית: אני אשכור לך מקום כדי שתדור בו עד שאתקן התקרה, אפלו אינו משתמש בו אלא בעצים, אין שומעין לו, שהרי אומר לו: איני רוצה שאטרח במקום למקום כדי שתתקן ביתך. התנו ביניהם דבר זה, אם נשאר בגבה הבית

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שותפים בקרקע סימן קסה

שולחן ערוך

לבית ב"דו כפין, ויתקן העליון קרקע גנתו ויזרע כל גנתו:

סימן קסו

מי שנפל כתלו לגנת חברו, ובו פעיף אחד

א. מי שהיה כתלו סמוך לגנת חברו, ונפל, כופין אותו לפנות אבניו. אם אמר לה: פנה אותם ויהיו שלך, אין שומעין לו. ואם נתרצה בעל הגנה בכך, ופנה אותם, וחזר זה ואמר: תן לי אבני ואין לך יציאתך, אין שומעין לו. אבל כל זמן שלא פנה אותם, אפלו הם בחצרו של זה ואמר לו: פנה אותם ויהיו שלך, לא קנה חצרו, שלא כון אלא לדחותו:

סימן קסז

שתי גנות, אחת גבוהה מחברתה, ובו ב' פעיפים:

א. שתי גנות זו על גב זו והירק בינתים, בגבה עבי הארץ שביניהם, כל שהעליון יכול לפשט ידו ולטל אותו מעקרו, הרי הוא שלו, ובלבד שלא יאנס עצמו, והשאר של תחתון. היה מגיע לנופו ואין מגיע לעקרו, לא יטל העליון, ואם נטל, אין מוציאין מידו:

ב. אין העומד על המצר, אף על פי שהוא נוטה לתוף שדה אחד מהם, הרי שניהם חולקין בפירותיו:

סימן קסח

שטף נהר את זיתו, והמוכר זיתו לעצים, ובו ב' פעיפים:

לבנים וכיוצא בהם, אין שומעין לו. בא לשנות את התקרה לקורות כבדים ותוקים, שומעין לו. לפחות ממה שהיו, אין שומעין לו. הרבה בחלונות או שהוסיף בגבה הבית, אין שומעין לו. מעט בחלונות או שמעט בגבה הבית, שומעין לו:

ז. וכן בעל העליה בונה אותה, אם רצה, כשהיתה. ואם בא לשנות הכתלים להרחיב ולהחזיק, אין שומעין לו, מפני שהוא מכביד על כתל התחתון. אבל למעט שומעין לו. וכן בקורת תקרה העליונה, אם שנה אותם לקלים ממה שהיו, שומעין לו. לכבדים מהם, אין שומעין לו. הרבה בחלונות או שמעט בגבה העליה, שומעין לו. אבל אם מעט בחלונות או הרבה בגבה, אין שומעין לו:

ח. יש מי שאומר, שכתל שבין שתי חצרות שהמקום והאבנים של שניהם, כל אחד בונה ומגביה ומכביד כמו שירצה, ובלבד שלא יגביה כל כך שיתקלקל הבנין לפי ראות עיני הבקיאים בבנין. ויש מי שאומר, דהני מלי במקום שלא נהגו השתפים להקפיד בכך, אבל אם נהגו להקפיד, מעכב עליו:

סימן קסח

מי שיש לו גנה תחת בד של חברו, ובו פעיף אחד

א. בית הבד שהוא בנוי בעבי הקר וגנה אחת על גביו, ונפתחו שמי בית הבד בד' טפחים או יותר, הרי בעל הגנה יורד וזורע למטה, עד שיצטעה זה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לתברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חלוקת שותפות סימן קסט

שולחן ערוך

ב. מי שיש לו גנה לפניו מגנתו של חברו, אין לו רשות לכנס בה בליקלה ולא להכניס לתוכה תגרים ולא יכנס מתוכה לשדה אחרת, והחיצון זורע את הדרך. נתן לו דרך מן הצד, מדעת שניהם, נכנס בה באיזה שעה שירצה ומכניס לתוכה תגרים, אבל לא יכנס מתוכה לשדה אחרת, ושניהם אינם רשאים לזרעה:

סימן קע

גנות המסתפקות ממעין אחד, ובו ב' סעיפים:

א. חמש גנות המסתפקות ממעין אחד ונתקלקל המעין, כלם מתקנות עם העליונה. נמצאת התחתונה מתקנת עם כלם, ומתקנת לעצמה, והעליונה אינה מתקנת אלא לעצמה:

ב. בני הנגר משקין על הסדר. רצה אחד לספור, כדי שיחזיר לו המים וישקה תחלה, ואחר כך יפתח, ואחר רוצה להשקות תחלה, כל המתגבר זכה. ובור שהוא קרוב לאמה, מתמלא ראשון מפני דרכי שלום:

הלכות חלוקת שותפות

סימן קעא

איזה דבר שהשתפין בופין זה את זה לחלק, וכל דיניו, ובו י"ז סעיפים:

א. אחד הקונה מחברו חצי שדהו, או שנים שקנו מאחד שדה, או שירשו, או שנתן להם במתנה, או שהחזיקו בו מהפקר, ובקש אחד מהשתפין לחלק ולטל חלקו לבדו, אם יש באותו קרקע דין חלקה, וכל אחד מהם אלא מדעת חברו:

א. שטף הנגר זיתיו ושתלן בתוך שדה חברו, ואמר הלה: זיתי אני נוטל, אין שומעין לו בארץ ישראל, משום ישוב הארץ, אלא יעמדו במקומם. ואם עקרו הנגר בגושיהם יחלקו הפרות בעל השדה עם בעל כל שלשה שנים, ולאחר שלשה שנים הכול לבעל השדה, אלא שצריך לתן לבעל הזיתים דמי הזיתים כמו שהיו שוים מתחלה כששטפו הנגר. ואם לא נעקרו בגושיהם, הכול לבעל הקרקע מיד. ואם בא בעל הזיתים לטל זיתיו, בין תוך שלשה בין לאחר שלשה, הרשות בידו בחוצה לארץ, אבל בארץ ישראל אין שומעין לו, וזה נותן לו דמי זיתיו כמו שעומדים למכר לנטיעות. ואם זה אומר לו: טול אילנותיך, שומעין לו:

ב. המוכר זיתיו לעצים, אם פסק עמו לקוץ מיד, כל הפרות שיעשו הרי הן לבעל הקרקע. ואם התנה עמו לקוץ כל זמן שירצה, כל הפרות שיוציאו, לבעל העצים. מכר סתם, אם עשו פחות מרביעית לסאה חוץ מההוצאה, הרי אלו של בעל הזיתים. עשו רביעית לסאה חוץ מההוצאה, יחלקו:

סימן קסט

מי שיש לו בור לפניו מבורו וגנה לפניו מגנתו, ובו ב' סעיפים:

א. מי שיש לו בור לפניו מביתו של חברו, ויש לו דרך עליו, אין לו רשות לכנס שם אלא ביום, בשעה שדרך בני אדם לכנס. ואין לו רשות להכניס בהמותיו שם, אלא ממלא ומוציא לחוץ. וכל אחד מהם עושה מפתח לבור, שלא יכנס שום אחד מהם אלא מדעת חברו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גלין בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חלוקת שותפות סימן קעא

שולחן ערוך

ד. יש מי שאומר, שאם יש לו אצלו קרקע הראוי להצטרף עמו, יכול חברו לכפו לחלק:

ה. יש מי שאומר, שאם באים לחלק בית או אף על פי שיש בו כדי חלקה, אם אין בו כדי שיגיע לכל אחד דרך בפני עצמו שלא יצטרף לעבר על חלק חברו, אין בו דין חלקה:

ו. אחד מהשתפין שאמר לחברו במקום שאין בו דין חלקה, או בדבר שאי אפשר שיחלקו, כגון שפחה או פלי: מכור לי חלקך בכך וכך או קנה ממני חלקי כשער הזה, הדין עמו וכופין את הנתבע למכור לחברו או לקנות ממנו. אבל אם אין התובע רוצה לקנות, או לא ימצא במה יקנה, אינו יכול לכף את חברו לקנות ממנו אפילו בשער הזול, שהרי חברו יכול לומר לו: איני רוצה שאקנה אלא שאמכר. לפיכך, שני אחים, אחד עני ואחד עשיר, שהניח להם אביהם מרחץ או בית הבד, עשאן האב לשכר, השכר לאמצע כל זמן שירצו לעמד בשתפות. עשאן האב לעצמו, אינו יכול לכף אחיו לשכר אותם, אלא משתמשים בהם בדרך שגשתמש אביהם, והרי עשיר אומר לעני: קח לך זיתים ובא ועשאם בבית הבד, קנה לך עבדים ויבואו וירחצו במרחץ. ואין העני כופה את העשיר לקנות חלקו, אלא אם פן אמר לו: קנה ממני, או מכר לי והריני לזה וקונה או מוכר לאחרים וקונין, הדין עמו:

ז. אמר כל אחד מהם: איני קונה אלא הנני מוכר חלקי, מוכרים אותה לאחרים:

ח. אמר כל אחד מהם: איני מוכר, אלא כל אחד מהם רוצה שיקנה אותה בכלי, עד שיהא בה כדי שימלא הפועל יום אחד לזה ויום אחד לזה:

כופה את שאר השתפין וחולקין עמו. ואם אין בו דין חלקה, אין אחד מהם יכול לכף את חברו לחלק. וכן הדין במטלטלין:

ב. במה דברים אמורים, כשאין אחד מהם מכיר את חלקו במקום שהם שתפין בו, אלא יד כלם משתמשת בכל מקום. אבל אם היה אחד מכיר חלקו, אף על פי שאין בו דין חלקה, כופה כל אחד מהם את חברו להבדיל בין חלקו לחלק חברו, כדי שלא יזיקו זה את זה בראיה:

ג. אי זהו דין חלקה, כל שאלו יחלק לפי השתפין יגיע לפחות שבהם חלק ששם הפל קרוי עליו. אבל אם אין שם הכל קרוי על החלק, אין בו דין חלקה. כיצד, כל חצר שאין בה ארבע אמות על ארבע אמות מרפעות, חוץ מארבע אמות של הפתחים, אינה קרויה חצר. וכל שדה שאין בה כדי זריעת ט' קבין, אינה קרויה שדה. וכל גנה שאין בה כדי זריעת חצי קב, אינה קרויה גנה. וכל פרדס שאין בה כדי זריעת ג' קבין, אינה קרויה פרדס. לפיכך, אין חולקין את החצר עד שיהא בה ד' אמות לכל אחד ואחד מהשתפין, ולא את השדה עד שיהא בה זריעת ט' קבין לכל אחד, ולא הגנה עד שיהא בה חצי קב לכל אחד ואחד, במה דברים אמורים, בארץ ישראל וכיוצא בה, אבל בבבל וכיוצא בה אין חולקין את השדה, עד שיהא בה כדי חרישת יום לזה וכדי חרישת יום לזה, ולא את הפרדס עד שיהא בה ל"ו אילנות לזה ול"ו אילנות לזה, כדי עבודת אדם אחד ביום אחד, ושדה שמשקים אותה בכלי, עד שיהא בה כדי שימלא הפועל יום אחד לזה ויום אחד לזה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חלוקת שותפות סימן קעא

שולחן ערוך

שאיןך חפץ בקטן אני אקח הכל, שומעין לו, אף
על פי שאינו מניח את חברו לטל הכל:
יא. חצר שיש בו שבעה אמות, וראובן יש לו
ארבע אמות, ושמעון אין לו אלא שלש, ואין
שמעון רוצה לחלק, יכול ראובן לומר לו: אטל
חלקי חוץ מאמה אחת שאשאר שתף בה עמך,
ואחר כך יאמר לו: גוד או אגוד:

יב. דינא דגוד או אגוד אפלו בדבר שכלו אינו
ראוי לאחד הוא,

יג. דבר שאין תשמישו שוה, כגון שתי שפחות
שהאחת יודעת לאפות ולבשל, והאחת יודעת
לשוות, או שני פלים שאין מלאכתן שוה, וכל
אחד צריך לשניהם, אפלו אם דמיהם שוים, אין
אחד יכול לומר לחברו: טל אתה זה ואני השני
או אפכא, לפי שכל אחד צריך לשניהם. וכן אם
יש להם שדה וקרם, ואין בשום אחד מהם כדי
חלקה, אפלו אם דמיהם שוים, לא יאמר: טל אתה
שדה ואני פרם או אפכא. ואפלו אם יאמר לו:
גוד או אגוד בשניהם כאחד, אין שומעין לו, אלא
אם ירצה יאמר לו באחד מהם: גוד או אגוד
והשני ישאר בשתפות, או יאמר בכל אחד זה אחר
זה: גוד או אגוד. ושני דברים שתשמישן שוה
ודמיהן שוין, ואין בשום אחד מהם כדי חלקה, הא
ודאי שיכול לומר כל אחד מהם לחברו: גוד או
אגוד והוא הדין לאם אין דמיהם שוים. ויש מי
שחולק בזה:

יד. שני אחים שירשו שני בתים גדולים שיש בכל
אחד כדי חלקה, והאחד אומר: נתלק כל בית בפני

רוצה לא לקנות חלק חבירו ולא למכר חלקו אלא
ישארו שתפין, אם היה המקום עשוי לשכר שוכרין
אותו וחולקים שכרו. ואם אין המקום עשוי לשכר,
אם הוא חצר שוכנים בה שנה שנה, שאי אפשר
שישכנו שניהם כאחד, מפני הזק ראייה, שהרי אין
בה דין חלקה, ואין אדם עשוי לטרח כל שלשים
יום לפנות מחצר לחצר, אלא משנה לשנה. אם
האחד יש לו שני שלישים, והאחר יש לו שלישי,
יטילו שני גורלות אחד משנה ואחד משנתים,
ואותו שיש לו שני שלישים ישתמש בו שני שנים
רצופות. ואם מרחץ הוא, נכנסים בה שניהם תמיד
בכל יום. וכן כל דבר שראוי להשתמש בו ואינו
עשוי לשכר, כגון ספר תורה או מצע, אינו יכול
לומר לו: השתמש אתה יום ואני יום, שהרי אומר
לו: בכל יום אני רוצה להשתמש בו. ואם הוא
דבר שאין יכולין להשתמש בו כאחד, חולקין אותו
במים:

ט. אחד השוכר מחברו מקצת שדה, או חצר שאין
בה דין חלקה, או שנים ששכרו מקום אחד
בשתפות, כל אחד מהם יכול לכף את חברו ולומר
לו: או שכר ממני חלקי או השכר לי חלקך. ואם
יש בה דין חלקה, חולקין:

י. אם אין בו דין חלקה, ואמר האחד: נעשה ב'
חלקים, אחד שיהא בו כשעור ואחד קטן, ואני
אטל הקטן ואתה טל הגדול, ותן לי דמים ששוה
יותר הגדול, אינו יכול לכפו. ואפלו אם אמר לו:
טל אתה הגדול במתנה, יכול הלה לומר: אין
רצוני לקבל מתנה. ויש חולקין בזה. אבל אם
אמר לו: טל אתה הגדול בשויו ואני הקטן, או:
אקח אני הגדול בשויו ואתה טל הקטן, ואם תאמר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

בה
לחודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חלוקת שותפות סימן קעב

שולחן ערוך

שיש לו שני פתחים נוטל לכל פתח ארבע אמות
כפי מה שהם פתחיו, ובעל הפתח אחד אין לו
אלא ד' אמות לפני פתחו. במה דברים אמורים,
בשנים שקנו מההפקר, כגון שבנו במקום הפקר,
זה בנה לו בית ופתח בו ב' פתחים וזה בנה לו
בית ופתח בו פתח אחד, ואחר כך הקיפו אותם
עד שנעשה להם לחצר. אבל שנים שקנו או
שירשו, קנו וירשו בשוה חלק כחלק, בין בבתים
בין בחצר, ולא יטל האחד יותר מחברו כלום.
ואפלו אם קדמו וחלקו הבתים קדם חלקת החצר,
לא אמרינן אותו שעלה לחלקו הבית שיש לו שני
פתחים וזה בד' אמות בחצר לכל אחד מפתחיו,
אלא חולקים בשוה:

ב. במה דברים אמורים, כששני הבתים שוים וחלקו
בית כנגד בית ולא הצרכו לשום אותם ולהעלות
בדמים. אבל אם אינם שוים, ושמו אותם והעלום
בדמים, ואותו שהגיע לחלקו הבית שיש בו שני
פתחים, נתן לחברו הדמים ששוה יותר על שלו,
בכלל זה העלוי גם כן ארבע אמות שבחצר, וזכה
בהם כמו שזכה במה שביתו שוה יותר משל
האחר, אף על פי שפעוד שלא חלקו לא היו הד'
אמות שלו לגמרי, אלא לפרק בו משאו, וחברו
היה משתמש בו גם כן כשהיה מוצא אותם פנוים,
עתה שחלקו, הם שלו לגמרי:

ג. בית שיש לו פתחים רבים מכל רוחותיו, יש לו
ארבע אמות לכל רוח. ואם יחד לו פתח, אין לו
אלא ארבע אמות כנגד פתחו:

ד. אכסדרה, אם אפשר לו להכנס בתוכה במשאו,
אין לה ארבע אמות. ואם לאו, יש לה ארבע

עצמו, והשני אומר: לא כי אלא נחלק בית כנגד
בית, לזה שאמר נחלק בית כנגד בית, שומעין:
טז. יש אומרים דלא אמרינן: גוד או אגוד, אלא
בנתינת דמים מיד, אבל אם אמר: גוד ואמתין לך
המעוה שלשים יום, או אגוד ותמתין לי המעוה
שלשים יום, אין שומעין לו, שיכול לומר לו: אני
נוח לך ואתה קשה ממני:

טז. היכא דאין דין חלקה, ויש שם יתומים גדולים
וקטנים, והגדולים רוצים לחלק, יש מי שאומר,
שבית דין מעמידים אפוסטרופוס לקטנים, ודנים
להם גוד או אגוד. ויש אומרים דלא שיקד ביתומים
גוד או אגוד, שאין אפוסטרופוס רשאי למכר
חלקם:

יז. לא נאמר דין גוד או אגוד בד' אמות של פרוק
משא, ולא במה שצריכים ליציאה וביאה, ואף על
פי שהבתים פתוחים מצד אחד לרשות הרבים,
שאין אדם עשוי לפרק משאיו בדרכים לעין כל:

סימן קעב

בית או חצר איך נותנים ארבע אמות, (ודין הזבל
שבחצר ונתינת האכסניא), ובו ט' סעיפים:

א. חצר המתחלקת, נותן לכל פתח ד' אמות,
והשאר חולקים בשוה, שכל פתח צריך לפניו
ארבע אמות לתוך החצר, ואפלו שהפתח רחב
הרבה, נוטל ארבע אמות על פני כל רחבו לתוך
אור החצר. ואם אין הפתח רחב ארבע, משלים
עליו מהצדדים ארבע, כדי שיהיה לו ארבע על
ארבע. ואם יש לאחד פתוח לחצר בית שיש לו ב'
פתחים, ולשני בית שאין לו אלא פתח אחד, אותו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות חלוקת שותפות סימן קעג

שולחן ערוך

ענינים אין בו דינא דגוד או אגוד, ואם הם ענין אחד, אומרים בו: גוד או אגוד:

ב. אם חלקו בגורל, לאחר שעלה הגורל לאחד מהם נתקיימה החלקה לכלם:

ג. האחים שחלקו, הרי הם פלוקחות זה מזה, ואין להם זה על זה דרך ולא סלמות ולא חלונות ולא אמת המים, שכיון שחלקו לא נשאר לאחד מהם זכות בחלק חברו, אף על פי שהיה מקדם. והוא הדין לשנים שקנו שדה כאחד, וחלקו, לא נשאר לאחד מהם זכות בחלק חברו. אבל ב' שקנו שדה משני אנשים או משני אחים, כשהיה נודע חלק כל אחד והיו מחזיקים בגזקים אלו, אין לאחד מהם להפסיק אמת המים ולא לשנות דבר מהגזיקים שהחזיקו בהם המוכרים:

ד. אחים שחלקו ועלה חלק אחד מהם פרם ולשני שדה הלבן, יש לבעל הפרם ארבע אמות בשדה הלבן להפך בו מחרשתו:

אמות, שלא אמרו שיש לכל פתח ארבע אמות אלא לפרק שם משאו. בית שער או מרפסת יש להם ארבע אמות. היו חמשה בתים פתוחים למרפסת, והמרפסת פתוחה לחצר, אין לה אלא ד' אמות:

ה. לול של תרנגולים אין לה ד' אמות:

ו. בית, חציו מקרה וחציו אינו מקרה, בין שקרויו לפניו בין שקרויו לחוץ, אין לה ארבע אמות, ודוקא כשיש ד' אמות על ד' אמות במה שאינו מקרה:

ז. בית סתום, יש לו ארבע אמות, פרץ את פצימיו, אין לו ארבע אמות:

ח. בית שאין לו ארבע אמות על ארבע אמות, אין לו ד' אמות בחצר כנגד הפתח, אלא אם יש בחצר ארבע אמות לזה וארבע אמות לזה עד פתח הבית הזה, חולקין:

ט. הזבל של חצר מתחלק לפי הפתחים, אבל אכסניא של מלך, לפי בני אדם:

סימן קעד

סימן קעג

אחים או שתפים או בכור שבאים לחלק, ובו ח' סעיפים:

שתפים או אחים שרצו לחלק דבר שאין בו דין חלוקה, וחלוקת ספרים, ושאין להם חזקה זה על זה, ובו ד' סעיפים:

א. האחין או השתפין שבאו לחלק השדה ולטל כל אחד חלקו, אם היתה כלה שנה לגמרי, חולקין לפי המדה בלבד. ואם אמר אחד: תנו לי חלקי מצד זה כדי שיהא סמוך לשדה אחר שלי ויהיה הכל שדה אחד, שומעין לו, וכופה אותו על זה, שעכוב בדבר זה מדת סדום היא. אבל אם היה חלק ממנה טוב, או קרוב לנהר יותר, או קרוב לדרך, ושמו אותה היפה כנגד הרע, ואמר: תנו

השתפין שרצו לחלק דבר שאין בו דין חלוקה, אף על פי שהם מפסידין את שמו, חולקים. ובכתבי הקדש, דהינו כ"ד ספרים, שהם כתובים בגליון כספר תורה שלנו, אם הם בכרך אחד, אין חולקין. ואם הם בשתי כריכות, אם הם שני

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתפוצות, וכלל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות מצרנות סימן קעה

שולחן ערוך

סימן קעה

אחיו שרצו לחלק, וכל דיני דבר מצרא, ובו ס"ג
סעיפים:

א. לא היו כאן כל האחים, ואותו שלפנינו מבקש לחלק, חולק בפני שלשה, אפלו הם הדייטות, ובלבד שיהיו נאמנים ובקיאים בשומא. ואם חלק בפחות משלשה, לא עשה כלום. ואם היו מעות, וכלם מטבע אחד ושויים, אין צריך שלשה, אלא שנים, לראיה בעלמא:

ב. אם אחר שחלק זה בפני שלשה שלא בפני אחיו, ובא אחיו ואמר: אותו החלק שוה בעיני יותר, ואני מוסיף דמים יותר ממה ששמתם אותו, שומעין לו לבטל החלקה. אבל אם בא לבטל החלקה בלא טענה, ולומר: נפיל גורל אחר, אין שומעין לו:

ג. שני אחים שחלקו, ואחר כך בא אה שלא היו יודעים בו, בטלה החלקה. ואפלו שהיה להם שלשה שדות ונטל כל אחד מהם אחת מהן, והשלישית חלקוה ביניהם, וכשבא האה השלישי נפל חלקו באותה שחלקו ביניהם, לא נאמר ישאר כל אחד מהם בשלו, אלא איזה מהם שירצה יכול לבטל כל החלקה, ויפילו גורל אחר לכלם. ואפלו נתרצה האה השלישי לטל מעט מזה ומעט מזה בלא גורל, אפלו הכי יכול כל אחד מהשנים לבטל החלקה, כיון שהיתה בטעות:

ד. וכן אם בא בעל חוב של אביהם וגבה חובו מחלקו של אחד מהם, כגון שעשאו אפותיקי, בטלה החלקה וחולקין חלקה אחרת:

לי בשומא שלי מצד זה, אין שומעין לו, אלא נוטל בגורל. אומר להם: תנו בשומא שלי מצד זה חצי מדתה מהצד הרע, וטל אתה מהצד הטוב, כדי שיהא חלקי סמוך לשדה שלי, שומעין לו:

ב. הבכור שחלק, נוטל ב' חלקים שלו כאחד. אבל היכם שחלק עם אחיו בנכסי האב, נוטל חלקו וחלק אחיו בגורל, אם עלו במקום אחד, עלו, ואם עלו בשני מקומות, עלו:

ג. ארץ מרבעת שהיה הנקר מקיף לה מזרח וצפון והדרך דרום ומערב, חולקין אותה באלקסון, כדי שיגיע לזה נהר ודרך ולזה נהר ודרך. ואם אמר: תנו לי החצי שמצד זה שהוא בצד שדי, שומעין לו. כללו של דבר: כל דבר שהוא טוב לזה ואין על חברו הפסד כלל, כופין אותו לעשות:

ד. ב' שקנו שדה בשתפות, אחד שלישי ואחד ב' שלישים, כשחולקים נוטל ב' שלישים ביחד, כיון שקנו אותה כאחד. אבל ג' שקנו שדה בשתפות, ושוב קנה האחד חלק חברו, כשבאים לחלק אינו יכול לכף את חברו שיתן לו שני חלקים ביחד, כיון ששני החלקים לא היו מתחלה שלו, אלא בא מכחו ומכח אחיו שקנה ממנו שלישי:

ה. האחים שבאו לחלק ושמו החלקים זה כנגד זה, ובאו להטיל שלשה גורלות, ואחד מהם חפץ באחד מן החלקים ומעלה אותה ואומר: אני אתן בו יותר כך וכך על מה ששמאוהו או אתם תקחו אותו בכך וכך, שומעין לו, ואם אינם רוצים באותו עלוי, יטלנו הוא בלא גורל, ויש חולקים:

הלכות מצרנות

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בו

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

בו

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מצרנות סימן קעה

שולחן ערוך

ה. אם מכרה לו בהמתנה, לית ביה משום דינא
דבר מצרן, אלא אם כן המצרן רוצה לפרע מידי:

ט. קנאה במאמנים ואינה שוה אלא מנה, אם
המצרן חפץ בה, צריך לתן לו מאמנים. ואם טען
המצרן שעשו קנוניא ביניהם, נשבע הלוקח
בנקיטת חפץ ונוטל מאמנים. ואם היו שם עדים
שנתן מאמנים, והמצרן טוען שאמנה היתה בינו
ובין המוכר והוא יודע בודאי שלא לקחו ממנו
אלא במנה, נותן לו דמים כפי מה שהעדים
מעידים, ומסלקו, ומשביעו שלקחו במאמנים,
ונפטר:

י. המוכר על תנאי, בין שהתנה מוכר בין שהתנה
לוקח, אין בעל המצר יכול לסלקו עד שיתקמו
התנאים ויפכה הלוקח בקרקע ולא תשאר בה עלה
כלל, ואחר כך יסלק אותו:

יא. היה לשדה הנמכר ד' מצרנים מד' רוחותיו, יד
בלם שוה בה ויחלקנה באלכסון, כדי שיגיע לכל
אחד חלק על פני כל שדהו. ואם היו ה' מצרנים,
כגון שהיו שלש משלש רוחותיו וכרחה הד' שנים,
אותם השנים חשובים כאחד, ונוטלין בין שניהן
חלק אחד כאחד מהחלקים שנוטלים השלשה. במה
דברים אמורים, כשפאו כאחד. אבל אם קדם אחד
וסלק ללוקח, זכה בה הוא לבדו, ואפלו היו
המצרנים הרבה, והיה בהם מי שאינו מצרן אלא
בחלק קטן מאד, אם קדם הוא וסלק ללוקח, או
קדם וקנאה זכה בה. באו קצת מהמצרנים, וקצתם
במדינה אחרת, אלו שבכאן מסלקין ללוקח והיא
שלחם לבדם:

ה. אחד מן האחים או השתפין שמכר חלקו לאחר,
שאר האחין או השתפין מסלקים ללוקח. ויש
אומרים שאפלו אם הוא מצרן, מסלקו השתפין:

ו. המוכר קרקעו לאחר, בין שמכרה הוא בין
שמכר שלוחו בין שמכרו בית דין, יש לחברו
שהוא בצד המצר שלו לתן דמים ללוקח ולסלק
אותו, ואפלו הלוקח תלמיד חכם ושכן וקרוב
למוכר, והמצרן עם הארץ ורחוק מן המוכר,
המצרן קודם ומסלק את הלוקח. וזה הלוקח הרחוק
חשוב כשלוחו לכל דבר, ועדי הקנין של לוקח
יכתבו שטר בשם המצרן, ואין צריכים קנין אחר.
וכן אם הוקרה, צריך לתנה לו כמו שקנאה, ואם
הוזה צריך לקח אותה כמו שקנאה, אם חפץ בה.
ואם תקן בה והשביחה, הוה לה כיורד ברשות
ושמין לו, וידו על העליונה. ואי בתר דתבעה הוה
לה כיורד שלא ברשות. ואם עקר ממנה נטיעות
או קלקל, מנכה לו מן הדמים מה שקלקל, ואפלו
קלקל קדם שיבוא המצרן. ואם אכל פרות, אותם
שאכל אחר שפא והביא מעות לסלקו, צריך
לשלם, ושאכל קדם, אינו צריך לשלם. ואם לוח
הלוקח קדם שפא המצרן, אין שעבוד הבעל חוב
חל עליו, ואינו טורף מהמצרן:

ז. קנאה הלוקח במנה והיא שוה מאמנים, אם היה
נותנה כן לכל אדם, כגון שמוכר מחמת דחק, לא
יתן לו המצרן אלא מנה. ואם לא היה נותנה כן
לאחר, צריך לתן לו מאמנים. ואם טען הלוקח
שלא היה נותנה כן לאחר, והמצרן אומר שהיה
נותנה כן לאחר, על המצרן להביא ראיה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מצרנות סימן קעה

שולחן ערוך

הבעל או האדון מקים על ידיהם, ואם לא רצה,
לא יקיים, ותחזור הלוקח ויחזיר הדמים:

טז. המצרן שבא לסלק את הלוקח, וקדם שסלקו
מכר השדה שיש לו על המצר, אבד זכותו, וגם
הלוקח שקנה ממנו אין לו דין מצרן לסלק הלוקח
שקנה סמוך למצר:

טז. מי שעשאו בעל הבית שליח למכר שדהו, אף
על פי שהשליח עצמו מצרן, אינו רשאי לקנות.
וכשמכר לאחרים, אינו יכול לסלק את הלוקח:

יז. מת הלוקח קדם שסלקו המצרן, אינו יכול
לסלק ליורש:

יח. נתן הלוקח הקרקע במתנה לאחר, שלא
באתריות, אין המצרן יכול לסלקו, והוא שלא יהא
רמאות בדבר:

יט. מכרה לוקח ראשון ללוקח שני, וכן אם מכרה
היורש או המקבל מתנה, המצרן מסלק את הלוקח:

כ. טרפה בעל חוב בחובו, המצרן מסלקו, בין
ששמוה לו בית דין בחובו בין שהגבהו לזה
מדעתו, ואם ירצה הנטרף לתת הדמים שהיו עליו
בחובו, תחזור לו שדהו לעולם:

כא. בעל חוב של המוכר שטרף מהמצרן, יש מי
שאומר, שהמצרן חוזר ונוטל מהלוקח, והלוקח
נוטל מהמוכר. וחלקו עליו לומר שאין דין המצרן
עם הלוקח כלל, אלא עם המוכר,

כב. יש מי שאומר, דמצרן לא יכול לאחותי איניש
אחריני בדכתיב לסלוקי ללוקח בדינא דבר מצרא,
אלא היכא דאקנה לה בארעא קמיתא דקא תבע
מתמתה. והנני מלי, לאפוקיה מנה דלוקח הוא דלא

יב. היו הרבה שתפין לרוח אחת לשדה הנמכרת,
כל אחד מהם יכול לסלק ללוקח. ואם קדם אחד
מהם וסלקו, וזה הוא ואין שאר השתפין יכולין
לערער. ולא עוד, אלא אפלו היה מצר אחד
לשדה הנמכרת שדה משתף בין שנים, ומצר אחד
אצלה שדה של אדם אחר, וקנאה אחד מהשתפין
בשדה שאצל השדה הנמכרת, אין בעל השדה
שבצד אחד יכול לומר לאותו שקנאה: אני מצרן
ודאי ואתה ספק דשמא יפל חלקך לצד אחר, אלא
חשוב ודאי כמוהו, כיון שיש לו חלק בכל השדה,
וכיון שקדם, וזה. והוא הדין שאם קנאה איניש
דעלמא, שאחד מהמצרנים יכול לסלקו אף על פי
שיש לו שתף, ואין הלוקח יכול לומר לו: שמא
יפל חלקך מצד אחר. וכן שדה הנמכרת של
שנים, ומכר אחד מהם חלקו לאחר, המצרן מסלקו
ואין הלוקח יכול לומר: כיון שאין החלק שקניתי
מסיים, שמא יפל חלקו מצד אחר שאינו מצד
השדה שלך:

יג. אחד שלקח משנים שדה אחת, ובא המצרן
לסלקו מחציו שלקח מן האחד, אינו יכול לסלקו
אלא אם כן מסלקו מכלה או מניחו בכלה. אבל
המוכר קרקע לשנים, יכול המצרן לסלק לשניהם,
או לסלק האחד ולהניח האחר:

יד. בעל בנכסי אשתו יש לו דין מצרנות, שאם יש
לה קרקע מנכסי מלוג ובאו למכר קרקע שאצלו,
יכול הבעל לסלק הלוקח, אפלו אם קנו מידה
שמהלה ללוקח אינו פלוס, והבעל יכול לסלקו.
עמדה היא וסלקה ללוקח, וכן העבד שהיה נושא
ונתן בנכסי אדוניו וסלק את הלוקח, אם רצה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מצרנות סימן קעה

שולחן ערוך

כו. היה רוצה הלוקח לקנותה לבנות בה בתים, וכן המצר רוצה לזרעה, הלוקח זוכה משום ישוב הארץ ואין בה דין בן המצר. ויש מי שאומר, שאם המצרן רוצה לנוטעה יכול לסלקו:

כז. היה מפסיק בינו ובין מצר חברו רכב דקלים או בגין גבוה וחקק או גומא וכיוצא בהם, רואים, אם יכול להכניס אפלו תלם אחד בתוך הדבר המפסיק עד שיתערבו שתי השדות, הרי זה בן מצר שלו ומסלק הלוקח, ואם לאו, אינו מסלק הלוקח:

כח. מכר לו קרקע מעט באמצע שדהו, ואחר כך מכר לו קרקע בצד אותה שבאמצע, רואים אם אותה המעט שמכר לו תחלה הוא עדית או זבורית לגבי זאת הקרקע שמכר לו באחרונה, זכה הלוקח ואין בן המצר יכול לסלקו, שהרי הוא עצמו בן המצר הוא מפני אותו מעט שקנה באמצע. ואם אותו מעט שקנה באמצע כמו זאת שמכר לו בסוף בצדו, הרי זה מצרים, ובן המצר מסלק אותו מהשדה שקנה בסוף:

כט. בא הלוקח ונמלך בבן המצר, ואמר לה: הרי פלוני בן המצר שלך רוצה למכר לי שדה זו אלף ואקח ממנו, ואמר לה: לך וקח, לא בטל זכותו, ויש לסלק אותו אחר שקנה, אלא אם בן קנו מידו. ויש מי שאומר, שאם אמר בפני עדים: הווי עלי עדים שנסתלקתי, אין צריך יותר, שרוצה לומר: נסתלקתי פדין בקנין:

ל. במה דברים אמורים שצריך קנין, כשמחל לו קדם שקנה. אבל אם מחל לו זכותו אחר שקלק, כגון שבא המצרן וסיע אותו, או שכרו ממנו, או

מפקינו, אבל למהוי בדכתה דבר מצרא לאזמוני וזוי ללוקח בזמנה, אפלו שדרינהו על ידי שליח שעשאו בעדים, בדכתה קאי:

כג. הביאו המצרן והלוקח כל אחד מעותיו, אם היו מעותיו של לוקח טובים משל מצרן, או שהיו ממהרים יותר לצאת בהוצאה, או שאלו צוררין וחתומין ואלו מתרין, בטל זכות המצרן. והוא הדין אם קדם הלוקח ופרע, אין המצרן יכול לסלקו אלא בכעין מעותיו:

כד. החליף חצר בחצר או בשדה או בכרם, או אפקא, פיון שהוא קרקע בקרקע אין בו דין בעל המצר. אבל אם החליף חצר בבהמה או במטלטלין, רואין דמי אותו הבהמה או דמי אותן המטלטלין, ונותן לו בן המצר ומסלקו, ואינו יכול לומר לו: תן לי כמו שקלקתי בו, שהערמה היא זאת, ואינה מועלת פלוס. וכן כל כיוצא בזה שיראה לדין שהוא הערמה, אינו מבטל כח המצרן:

כה. אמר המצרן: אטרח ואביא מעות, לא נטרין לה, ואבד זכותו. ואם אמר: אלף ואביא מעות, אם הוא אמוד שיש לו, ממתנים לו עד שילף ויביא, ואם אינו אמוד, אין שומעין לו. ויש מי שאומר, דאי מקמי דאתא לבית דין או לגבי מוכר לא הוה יודע בהני זביני, אי נמי ידע בהני זביני ולא הוה ידע בסכום דמיה, פי אמר: איזיל ואיתי וזוי, אף על גב דלא אמיד, נטרין לה. ודוקא שעור דאזיל ואיתי מגו ביתה, אבל טפי לא נטרין לה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מצרנות סימן קעה

שולחן ערוך

לו. מכרה למי שקנאה הוא ממנו, אין המצרן יכול לסלקו, כיון שכבר מכרה לו. והוא הדין אם מכרה לבן אותו שקנאה הוא ממנו, שאין המצרן יכול לסלקו. ויש מי שחולק במכר לבן:

לח. הקונה מהגוי, אין המצרן יכול לסלקו:

לט. מכרה לגוי, גוי לאו בר דינא דבר מצרא הוא:

מ. המוכר לגוי או שוכר לו, היו משמתין אותו עד שיקבל עליו כל אנס שיבא מהגוי, עד שינהג הגוי עם בן המצר שלו בדיני ישראל ככל. ואם אנסו בדבר שלא כדין ישראל, משלם המוכר. ואם בא לו הזק מבח שכונת הגוי בחיי המוכר, חיב הבן לשלם ממה שירש מאביו. אבל אם לא בא לו ההזק אלא לאחר מיתת המוכר, יש מי שאומר, שלא קנסו בנו אחריו:

מא. במה דברים אמורים, כשיכול למוכרה או לשוכרה לישראל בדמים שנותן הגוי. אבל אינו חיב למוכרה לישראל בפחות. ואי תזינן שהגוי מכזיב לקנות במצר ישראל כדי להשחית גחלתו, הכל לפי ראות הדין:

מב. המוכר שדה רע כדי לקנות בדמים שדה יפה, או שמכר מקום רחוק כדי לקנות מקום קרוב, אין בהם דין בן המצר, שמא בינתים שיודע למצרן יקנה אחר אותו שדה שהוא רוצה לקנות:

מג. מכר כדי לתן מנת המלך, או שמכר לקבורה או למזון האשה והפנות אין בו דין בן המצר. ואפלו שלחה לצרכי קבורה או למזון האשה והפנות, או שלחה מחברו לפרע המס, כשמוכר לפרע מלוה אין בו משום דין המצר,

שראוהו בונה וסותר כל שהוא ומשתמש בו ולא מחה בו ולא ערער, אף על פי שהוא בתוך זמן הראוי לסלוק, הרי זה מחל ושוב אינו יכול לסלקו:

לא. נמלך המוכר בבן המצר למכור לו באותם דמים, ואמר לה: זיל זבין לעלמא דלא בעינא לה, לא צריך למקנה מנה:

לב. אם שקה המצרן שעור שילך ויביא מעות ויתבענו בדין, ולא תבעו, אפד זכותו. ודוקא משעה שנתגלה המכר לבני העיר והחזיק הלוקח בקרקע, אבל אם לקחה בצנעא, לא אפד זכותו עד שיתפרסם המכר וישהה אחר כך מלתובעו בדין:

לג. אם יש עדים שזה אימו לבן המצר, בדבר שיש בידו להזיקו, שלא יערער על המקח, כשיסור האנס יכול לסלקו:

לד. היה בן המצר במדינה אחרת, או חולה או קטן, ואחר זמן הבריא החולה או הגדיל הקטן ובא ההולך, אינו יכול לסלקו, שאם אתה אומר כן אין אדם יכול למכר קרקעיתו, שיאמר הקונה: לאחר כמה שנים תצא מדי:

לה. היו המצרנים רבים, ומכר אחד מהם זכותו ללוקח, אפלו בקנין, יכולים האחרים לסלקו:

לו. מכר כל נכסיו לאחד, אין בעל המצר של שדה אחת מסלק את הלוקח מאותה השדה, שהרי היא והאחרת קנה כאחד, ואפלו אם המצרן גם כן רוצה לקנות כל נכסיו בכל מקום שהן, אינו יכול לסלקו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מצרנות סימן קעה

שולחן ערוך

מט. המוכר לאחד מן השתפין שלו במשא ומתן, אף על פי שאינו שתפו בקרקע זכה בה, ואין שאר שתפין או שאר בני המצר נוטלים עמו:

ג. כל הרוצה למכר קרקע, ובאו שנים, כל אחד מהם אומר: אני אקח בנדמים אלו, ואין אחד מהם בעל המצר, אם היה האחד מיושבי העיר והאחד משכני השדה, שכן העיר קודם. שכן ותלמיד חכם, תלמיד חכם קודם. קרוב ותלמיד חכם, תלמיד חכם קודם. שכן וקרוב, שכן קודם. קדם אחד מהן וקנה, זכה, ואין חברו שראוי לקדם לו יכול לסלקו, הואיל ואין אחד מהם בעל המצר:

גא. היה הקרקע של אחד והבנין או האילנות של אחר, אם יש לבעל הבנין או בעל האילנות זכות בקרקע, כל אחד מהם בן המצר של חברו, לפיכך, אם מכר אחד מהם חלקו, חברו מסלק הלוקח אפלו הוא מצרן. אבל אם אין לבעל האילנות או לבעל הבנין זכות בקרקע, אלא כל זמן שירצה אומר לו: עקר אילניך, או: הרס בנייך, ומכר בעל הקרקע, זכה הלוקח, ואין בעל האילנות או בעל הבנין מסלק אותו. ואם מכר בעל הבנין או בעל האילן, הרי בעל הקרקע מסלק אותו:

גב. וכן אם נמכר קרקע הסמוך לזה, שהקרקע לאחד והבנין לאחר, בעל הקרקע קודם לבעל הבנין, אלא אם כן יש לבעל הבנין זכות בקרקע, כמו שנתבאר:

גג. בכל הקרקעות שפעולם יש דין מצרנות, אבל במטלטלין ועבדים אין דין מצרנות. ומחבר

מד. טען הלוקח ואמר: מפני המס וכיוצא בו מכר לי המוכר, ובעל המצר אומר: שקר אתה טוען כדי לבטל זכותי, על בעל המצר להביא ראיה, ואם לא הביא ראיה ישבע הלוקח הסת:

מה. אפלו היה בדבר ספק, אין הלוקח מסתלק אלא בראיה ברורה שמביא בעל המצר. לפיכך, אם טען הלוקח ואמר: גזלן אתה לשדה זו, אריס אתה לשדה זו, או שוכר או ממשכן, צריך בעל המצר להביא ראיה שהוא בעל המצר ושקרקע זו בחזקתו, וכן כל כיוצא בזה:

מו. סלקה מצרן ללוקח, ואחר כך נודע ששדה זו לא היתה של מצרן, יד הלוקח על העליונה, רצה מתחילתו במעותיו, רצה מתחילתו לעלותו וחזרה למקנתו. וחיב לשלם לו כל הפרות שאכל. ואם הנגזל, שבא הקרקע עתה לידו, רוצה לסלק הלוקח משום דינא דבר מצרא, חזינו, אי ידע דזבנה והיה יכול לסלקה בעדנא דסלקה גזלנא ולא סלקה, תו לא יכול לסלקה. ואי לא ידע בה מקמי הכי, אף על גב דאתי עלה לבתר דסלקה גזלנא ללוקח, לא בטלא מצרנותה בהכי:

מז. המוכר לאשה או ליתומים קטנים, אין בו משום דינא דבר מצרא. מכר לטמטום ואנדרוגינוס, אין המצרן יכול לסלקו, לפי שהם ספק אשה:

מח. קטן שהוא מצרן, אם רואים בית דין שזכות הוא לו, יסלקו את הלוקח או ישלו לו חלקו עם שאר המצרנים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שותפים סימן קעו

שולחן ערוך

הל'ה חפץ לקנותו, וקנאו אחר, אפלו אינו בן המצור, אין המלוה יכול להוציאו מידו. ואם קדם המלוה וקנה, בן המצור מוציא מידו:
נט. השוכר בית מחברו, והמצרן רוצה להוציאו מידו לשכרו לעצמו, אין שומעין לו:
ס. מי שיש לו בית בשכירות, ובית שאצלו נמכר, אינו יכול לזכות בו מדין בן המצור. ואם קדם וקנאו, בן המצור יכול לסלקו:
סא. שנים ששכרו שדה בשתפות, ואחד מהם רוצה להשפיר חלקו לאחר והשני רוצה לזכות בו מדין בן המצור, הדין עמו כיון שהוא שתף בו:
סב. השפיר ביתו לאחר ואחר כך מכרה לו, אין בן המצור יכול להוציא מידו:
סג. השפיר ביתו לאחד ואחר כך מכרה לאחר, אפלו אינו בן המצור, אין השוכר יכול להוציאה מידו:

לקרקע פקרקע, ויש בו דין מצרנות. והוא הדין במקומות בית הכנסת:
גד. הנותן מתנה, אין בה דין בן המצור. היה פתוב בשטר מתנה שאחריות מתנה זו על הנותן, יש בה דין בן המצור. וכמה נותן לו, מה שהיה שוה. אמר הלוקח: כן הוא והערמה עשינו ומכירה היא ובכף וכף קניתיה, נשבע בנקיטת חפץ ונוטל, כדין השלוחין. והוא שיטען דמים שהן ראויים או יותר מעט, אבל אם אמר על שוה מנה: במקאתים קניתי, אינו נאמן. היה כתוב בשטר מתנה: "וקבלתי עלי אחריות מתנה זו שאם תצא מידו אתן לו מאתיים", נותן לו בן המצור מאתיים ואחר כך מסלקו, ואף על פי שאינו שוה אלא מנה:
נה. הקדש לעניים אין בו משום דינא דבר מצרא:
נו. היתה שדה שאצל המצרן הפקר, ובא אחד והחזיק בה, אם ימצא כמותה במקום אחר של הפקר להחזיק בה, יכול המצרן לסלקו, ואם לאו, אינו יכול לסלקו:

הלכות שותפים

סימן קעו

השתוף כיצד מתקיים ו כיצד נוהגין וכיצד נפרדין, ואם מת אחד מהם, וכו' נ"א סעיפים:
א. השתפין שבאו להשתתף, אין השתוף נגמר בדבור, לומר, שאם אמר: בואו ונשתתף יחד בכך וכך, שלא יוכלו לחזור בהם, ואינו מתקיים אלא בקנין. וכיון שצריך קנין, כל דבר ודבר לפי קנינו מתקיים שתופו, לפיכך, המטבע שאינו נקנה בחליפין, אין השתוף מתקיים בו בקנין, שאפלו קנו מיד שניהם שביא כל אחד מעותיו וישתתף

נז. הממשפן שדהו ואחר כך מכרו לזה שהוא ממשפן בידו, אין המצרן יכול לסלקו. אבל אם מכרה הממשפן לאחר, אפלו אינו בן המצור, אין המלוה יכול להוציא מידו:
נח. אם בתחלת המשכונא בא המצרן לערער לעכב ולומר: אני אלוה לך, כי שמא כוננתך להערים למכור למלוה, אינו יכול לעכב בידו, כי יאמר בעל השדה: זה נוח לי ואתה קשה ממנו. אמנם אם יראה לדון שיש בו ערמה, דוחין את המלוה. אם שדה הסמוכה למשכונא נמכרת, הל'ה מעכב על המלוה ואין המלוה מעכב על הל'ה. ואם אין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שותפים סימן קעו

שולחן ערוך

ה. השתפין שהטילו לכיס, זה מנה וזה מאתים וזה שלש מאות, ונתעסקו כלם בממון סתם, ופחתו או הותרו, השכר או הפחת ביניהם בשוה לפי מנינם, לא לפי המעות. ואפלו לקחו שור לטביחה, שאלו טבחוהו מכרוהו) היה נוטל כל אחד מבשרו לפי מעותיו, אם מכרוהו חי ופחתו או הותרו, השכר או הפחת לאמצע. במה דברים אמורים, כשנשא ונתנו במעות שנשתתפו בהם. אבל אם המעות קימים, ועדין לא הוציאו אותם, ופחתו או הותרו מחמת המטבע ששנה המלך או אנשי המדינה, חולקין השכר או ההפסד לפי המעות. ואם התנו ביניהם, הכל לפי תנאם, בין ברוח בין בהפסד:

ו. יש מי שאומר, דהני מלי בגוף הממון שנשתתפו, אבל להשתעבד לשלם מביתו, לא, כגון אם נשתתפו זה במנה וזה במאתים, ונפסד הכל, לא אמרינן שישלם בעל המנה לבעל המאתים חמשים מביתו. יש מי שאומר, שאם עלה בו רוח אחר שהגיע זמן חלקה שקבעו, נוטלים לפי המעות:

ז. יש מי שאומר, שאם נגנבו או אבדו, חולקין לפי המעות:

ח. השתפין, שומרי שכר הן, שאם נגנב או נאבד מהשתתפות ברשות אחד מהם, חייב באחריותו. במה דברים אמורים, בזמן שכל אחד מתעסק בשתפות זמן ידוע, ונגנב לו בזמן שנתעסק בו. אבל אם התחילו להתעסק ביחד, אפלו אם אחר כך נתעסק בו כל אחד לבדו, פטורים, דשמירה בבעלים היא ואם מתחלה נתעסק בו אחד לבדו, ואחר כך נתעסקו בו שניהם ביחד, ונגנב, הראשון חייב,

בהם, וכתבו שטר על זה והעידו עדים, אינו מועיל, אלא צריך שיביא כל אחד מעותיו ויטילו מעות שניהם בכיס אחד, ויגביהו שניהם הפיס. ויש מי שאומר, שהוא הדין אם משך כל אחד מעותיו של חברו, מהני, ואפלו לא עשו לא זה ולא זה, אלא נשתתפו והתחילו לשא ולתן בעסק השתוף לקנות או למכר, יש מי שאומר דמהני:

ב. נשתתפו בשאר מטלטלין, כיון שקנו מידם שיביא זה חביתו של יין וזה כדו של דבש, והרי נשתתפו בהם, נעשו שתפין בהם. וכן אם ערבו פירותיהם, או ששכרו מקום בשתפות, והניח זה כדו וזה חביתו שנשתתפו בהם, הרי אלו שתפין בהם. כללו של דבר: בכל הדרכים שקונה הלוקח, באותן הדרכים עצמן קונין השתפין זה מזה הממון המטל ביניהם להשתתף בו:

ג. האומנים שנשתתפו באומנות, אף על פי שקנו מידם, אינם שתפים. כיצד, שני חטיטין או שני אורגים שהתנו ביניהם שכל שיקח זה וזה במלאכתו יהיה ביניהם בשוה, אין כאן שתפות כלל, שאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם. אבל אם היו לוקחים הבגדים עצמם ותופרין אותם ומוכרין, (או) לוקחים (האורגים) השתי והערב ממעותיהם ואורגים ומוכרים, ונשתתפו במעות שולקחין בו, הרי אלו שתפים וכל מה שירויחו בשכר מלאכתן ומשאם ומתנם הרי אלו לאמצע:

ד. שתפין ששמו פירותיהם ונשתתפו בהם, יש להן אונאה זה על זה. ערבו פרות בלא שומא, ומכרום ונשאו בדמיהם, הרי אלו מחשבין הפרות כמה היו שוים בעת שנשתתפו, ומחשבין השכר או ההפסד:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שותפים סימן קעו

שולחן ערוך

יא. לפיכך, הנותן מעות לחברו בתורת שתפות לקח בהם חטים לסחורה, והלך וקנה שעורים, או לקנות שעורים וקנה חטים, אם פחתו, פחתו לזה שעבר, ואם הותירו, הותירו לאמצע וכן אם הלך ונשתתף עם אחר בממון השתפות, אם הפסיד הפסיד לעצמו, ואם נשתכר, השכר לאמצע. אבל אם נשתתף עם אחר בממון עצמו, אם פחתו פחת לעצמו, ואם הרויח הרויח לעצמו. ואם התנו ביניהם, הכל לפי התנאי:

יב. אחד מהשתפים או המתעסק שעשה סחורה בנבלות וטרפות וכיוצא בהם, השכר לאמצע, ואם הפסיד, הפסיד לעצמו:

יג. אחד מהשתפין שאמר: גולית הסחורה למקום פלוני שהוא ביקר, ונמכר שם, אף על פי שקבל עליו כל אנס או כל פחת שיבא, הרי חברו מעכב עליו, שהרי אומר לו: אין רצוני שאתן מעות שבידי ואהיה רודף רוח אתריף לדין להוציא ממך, וכן כל כיוצא בזה:

יד. אחד מהשתפין שבא לישן הפרות עד הזמן הידוע למכר אותם פרות, אין חברו מעכב עליו. אבל משהגיע זמן המכר, יכול כל אחד מהם למכר, ואין חברו יכול לעכב עליו. ואם מכר בלא דעת חברו, ונתקרא אחר כך, אין לחברו עליו כלום. ואם אין זמן ידוע למכר אותם פרות, ורוצה אחד מהם לישנם, חברו מעכב עליו:

טו. השתפין שהתנו ביניהם שיעמדו בשתפות זמן קצוב, כל אחד מהם מעכב על חברו, ואינו יכול לחלק עד שיגיע הזמן או עד שיכלה ממון

שלא היה השני עמו במלאכתו כשהתחילה שמירתו, והשני פטור, שהראשון היה עמו במלאכתו כשהתחילה שמירתו:

טז. אחים שהן שתפין, יכול כל אחד למחות בחברו שלא יקנה דבר לעצמו מהשתפות, אם לא ינכה אותו מחלקו. ואם לא מחו, וקנו לעצמם, כשבאים לחלק שמין הבגדים שעליהם כפי מה שהם שוים בשעת חלקה. אבל אם פלו לגמרי או אבדו, אין מחשבין אותם להם. ואם קנו בגדים לנשיהם ולבניהם ולבנותיהם, אין שמין אותם. במה דברים אמורים, בבגדי חול. אבל בבגדי שבת, שמין להם. וגדול האחין, אף במה שקנה לעצמו אין שמין לו, אבל לכתחלה יכולים למחות בו שלא יקנה:

יז. המשתתף עם חברו בסתם, לא ישנה ממנהג המדינה באותה סחורה, ולא ילך למקום אחר, ולא ישתתף בה עם אחרים, ולא יתעסק בסחורה אחרת, ולא ימכר בהקפה אלא דבר שדרכו להמכר תמיד בהקפה. ולא יפקיד ביד אחרים אלא אם כן התנו בתחלה, או שיעשה מדעת חברו. ואם עבר ועשה שלא מדעת חברו, ואחר כך הודיעו והסכים למעשיו, הרי זה פטור. ואין הדברים האלו צריכים קנין, אלא בדברים בלבד. ואם שנה באחד מקל אלו הדברים, שהלך למקום שלא היה לו לילך, או פרש בים, או שמכר בהקפה, או נשא ונתן בסחורה אחרת, וכן כיוצא באלו הדברים, כל פחת שיבא מחמת זה שעבר, חייב לשלם לבדו. ואם היה שם שכר, השכר לאמצע:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שותפים סימן קעו

שולחן ערוך

לחלק עד שיגיע זמן השטר, מפני שיאמר לחברו:
הואיל וכל אחד ממנו חייב לשלם כל השטר, נשא
ונתן בדימים אלו עד שיגיע הזמן:

כא. אמר לה חברו: נחלק וטל אתה דמים כנגד
כל השטר ועשה בהם סחורה לעצמך ושלם כל
השטר בזמנו, יש לו לעכב עדין ולומר: שמא
אפסיד והשנים יותר מרויחים מהאחד:

כב. הנותן מעות לחברו לילך למדינה פלונית
לסחורה, או לקנות לו פרות בסחורה, או לישב
בחנוות, אינו יכול לחזור בו ולהחזיר הממון מיד
השתף, עד שילך למקום שהתנו ויחזור, או עד
שיקנו אותם הפרות וימכרו, או עד שישב בחנוות,
שזה כמי שקבע זמן הוא:

כג. המקבל עסק מחברו לזמן קצוב, המקבל יכול
לחזור בו כדין פועל שחוזר בו אפלו בחצי היום,
אבל הנותן אינו יכול לחזור בו:

כד. שני שתפים שיש להם תביעה על אחד, ותבעו
אחד מהם ויצא השתף חייב, אם היה על עסק
שבועה שהיה חייב לו ונשבע לו, אין שתף שני
יכול לתבעו בשבועה, דשבועה לאחד שבועה
למאה:

כה. היה להם תביעת ממון עליו ויצא השתף חייב,
אם לא היה שתפו בעיר יכול לתבעו פעם אחרת.
היה בעיר, אינו יכול לתבעו:

כו. במה דברים אמורים, שלא נתחייב השתף מתוך
טענותיו. אבל נתחייב מתוך טענותיו, כגון שהודה
או שאמר: אין לי ראיה, לא הפסיד שתפו
בהודאתו ואם יש לו ראיה יביא. וגם צריך להיות
שאינו יכול לשנות בטענה ממה שטוען הראשון

השתפות, ואין אחד מהם יכול לטל מהקרן ולא
מהשכר, עד סוף הזמן:

טז. נשתתפו סתם, ולא קבעו להם זמן, הרי אלו
חולקין כל זמן שירצה אחד מהם, ויטל כל אחד
חלקו מהסחורה. ואם לא היתה באותה סחורה דין
חלקה, או שהיה בחלקתה הפסד, הרי אלו מוכרים
אותה וחולקים הדמים:

יז. היה זמן ידוע למכירת אותה סחורה, יש לכל
אחד מהם לעכב שלא יחלקו עד שתמכר בזמן
הידוע למכירתה, ואין אחד מהם נוטל לא מהקרן
ולא מהרוח עד זמן החלקה, אלא אם התנו
ביניהם:

יח. אם לא קבעו זמן לשתפות, או שקבעו זמן
ונשלם, ובא אחד לחלק שלא מדעת חברו, חולק
בפני ג', אפלו הם הדיוטות, ובלבד שיהיו נאמנים
ויודעים בשומא. ואם חלק בפחות משלשה, לא
עשה כלום. במה דברים אמורים, שחלקו פרות,
אבל אם היו מעות שכלם מטבע אחד ושויים, יש
לו לחלק שלא בפני בית דין, ומניח חלק חברו
בבית דין. ואם אין המעות שויים, הרי הם כפרות
ואין חולקין אותם אלא בבית דין:

יט. אחד מהשתפים או מהמתעסקים שמת, בטלה
השתפות או העסק, אף על פי שהתנו לזמן קבוע:

כ. היה להם חוב אצל אחרים, אינו יכול לומר
לחברו: לא נחלק עד שנגבה כל חוב שיש לנו,
אלא חולקים, וכשיפרעו החובות יטל כל אחד
חלקו. היה עליהם חוב לאחר, אם פרשו שאינם
אחראים זה לזה, חולקין, וכשיגיע זמן החוב לפרע
יתן כל אחד חלקו. ואם לאו, כל אחד מהם מעכב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בו

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

בו

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שותפים סימן קעו

שולחן ערוך

ונתן מהממון ללוי בעסקא, שמשביע ראובן ללוי שבועה השתפין. ואם שמעון השביע ללוי, שבועה לאחד שבועה למאה. ואפלו פטר ראובן את שמעון משבועה, או פטר שמעון את לוי משבועה, עדין ראובן משביע את לוי, אלא אם כן פטר גם את באי כחו:

לא. שנים שלוו מאחד, ערבים זה לזה, והלכך, אם מת אחד מהם או העני או כפר אחד והודה אחר, אותו שהודה מתחייב בכל, ואין מקבלים עדותו על חברו. וכן מי שהודה לאחד מהשתפין, או פרע לאחד מהם, כאלו הודה ופרע לשתפו:

לב. אם טען אחד מהשתפין דבר שהוא חובה לו ולחבירו, נאמן כעד אחד לחיב לשתפו שבועה דאורייתא:

לג. שני שתפים שמת אחד מהם ולא נשבע, או שאחד מהם חשוד, ישבע האחר:

לד. אחד שלוה משנים בשטר אחד, אם בא אחד מהם ותבע החוב כלו, חייב לשלם לו על הדרך שנתבאר בסוף סימן ע"ו. ואם נכתב השטר בשם אחד, ובא זה שנכתב על שמו ותבע הכל, חייב לפרעו. אבל אם אותו שלא נכתב על שמו תובע אפלו מקצת, אין שומעין לו:

לה. שני אחים או שלשה שיש להם דין עם אחר, אינו יכול לומר: יבא אחד מכם ויטען בעד פלכם:

לו. שנים שיש להם חוב בשתפות עם גוי, ופרע קצת ומעכב השאר מפני שאומר שאחד מהם חייב לו כנגדו, והלה כופר, ההפסד על שניהם:

לפיקדן, חשבינו לה פאלו ירד כבר לדין וכותבים עליו פסק דין ויורדים לנכסיו, ואינו יכול לדחות ולומר שימתינו לו עד שירד לדין, וגם אינו יכול לומר: אם הייתי שם הייתי בודק בעדים עד שיהיו מכתשים. אבל אם יכול לשנות, שומעין לו אף על פי שהיה בעיר. ויש אומרים שאם לא היה בעיר שיכול לתבעו, יכול להחרים עליו שלא ידע שירד שתפו עמו לדין:

מז. שנים שהלוו או שהפקידו לאחד, ובא אחד מהם לטל חלקו או לטל הכל, נתבאר בסוף סימן ע"ו. ואם אחד לזה משנים בשטר אחד, ונכתב בשם האחד, יתבאר בסימן זה:

מח. שנים שהן שתפין בחוב אחד שחייב להם גוי, וגבה אחד מהם מקצתו ורוצה לעכבו לעצמו, ואומר לחברו: לך וקח חלקך מהגוי, אין שומעין לו. ואם השר כעס על אחד מהם ואמר לחברו: חלקך אסיע שיפרע ובחלק האחר לא אסיע, אם אמר זה: לעצמי אני מציל, הציל לעצמו. והוא הדין אם שנים יש להם חוב מקלקל וצריך לתן שחד להצילו, והאחד אינו רוצה לתן, יכול חברו לומר: אני אוציא שחד חלקי ואציל לעצמי:

מט. שתף התובע מחברו כדי יין של שתפות, ואמר: כל אותם שיש בהם סימן שלי הם שלי, יכול האחר לומר: אשתקד היו אותם חביות עכשיו הם שלי:

ל. ראובן ושמעון שגשתתפו, ונטל אחד מהם מהממון ונשתתף עם לוי, הרי חברו משביע ללוי, ולא מצי למימר, לאו בעל דברים דידי את. וכל שכן אם נתן ראובן לשמעון ממון בתורת עסקא,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

בו

בו

לחודש

חשן משפט

הלכות שותפים סימן קעו

שולחן ערוך

ואמר הגוי שלא היה צריך יותר, והלך ראובן
ואמר לשמעון ולוי: אם תרצו לחלק עמי בחוב
תנו לי כל אחד חלקו בחוב, ושמעון נתן לו
חלקו, ולוי לא נתן לו, ונפטר, אם כשתבע ראובן
ללוי חלקו אמר: איני חפץ לתן, הרי נעקר
משפתותם. אבל אם אמר תדיר: הריני משלם, אף
על גב דדחה אותו קצת, פיון דלא אטרחי לבית
דין קני רוחא וחבי לתן ליורשיו:

מב. ראובן ושמעון שהיו שותפים בחוב, וראובן
קבל הערב ותפשו השר, והצרך ראובן לפטר
החוב, פיון שבאנס היה פטור משמעון:

מג. שותפים שיש להם חוב ביחד, ורצה האחד
להתרחק ממקומו ולהוליך השטר עמו, חברו יכול
לעכב עליו שלא יוליך השטר:

מד. אם אחד מהשותפים טען עסק השתפות על
בהמתו או נתנו בחנותו בסתם, נוטל שכר בהמתו
או חנותו תחלה ואחר כך יחלקו הרוח או ההפסד:

מה. אחד מהשותפין שלקח מסחורת השתפות, בעצת
שתפו, להוליכה למקום אחר למכר, וכשבאו
לחשבון רוצה לטל מהשתפות הוצאות מזונותיו,
אין שומעין לו אלא אם פן יש שם מנהג:

מו. אחד מהאחים השותפים שיש בידו ממון, וטוען
שהוא של אחרים, עליו להביא ראיה, פיון שאינו
חלוק בעסתו. ואם מת, על האחרים להביא ראיה
שהם שלהם:

מז. ראובן ושמעון ששר אחד חיב להם ממון,
ושמעון קבל הערבות בלא ראובן, ושמעון הלך
תחת אותו שר ואינו רשאי לתבע חובו, וראובן
מזהירו לגבות החוב, אין שמעון חיב להקניט השר

לו. ראובן ושמעון שותפים, וקנה שמעון בגדים
מגוי ומכרם ליהודי, ונתחייב היהודי לפרע לגוי
לזמן פלוני, ונתחייב שמעון לגוי בשטר, שאם לא
יפרענו היהודי לאותו זמן, שיפרענו הוא, ואחר
כך חלקו ראובן ושמעון השתפות שביניהם, חיב
ראובן לעשות שטר עליו לשמעון, שאם יברר
שמעון בעדים שלא פרע היהודי לגוי ויצטרף
שמעון לפרע לגוי, יפרע ראובן חלקו מכל שיברר
שמעון בעדים שהוציא על עסק זה בהוצאות
ובשחד:

לח. אם קנה שמעון סחורה מגוי, והטעהו בחשבון
ונתן דמי הטעות לשתפות, וירא שמא יזכר
טעותו, וכן אם היו משכונות מאחרים וירא שיכא
לו מזה הפסד, יודה ראובן בפני עדים שדמי
הטעות ודמי המשכונות באו לשתפות, ויכתבו
ויחתמו ויתנו ביד שמעון:

לט. אם לקח שמעון מעות מאחד להכניס בשתפות
ויטל רוח בכדי מעותיו, אף על פי שלא הודיע
לראובן שתפו, יטל הלה חלקו ברוח, כמו שהתנה
עמו:

מ. בני כרך שקנו ספר תורה בששים דינר, והתנו
שם ילף אחד מהכרך להתישב במקום אחר,
שהנשארים יתנו לו חלקו, ועתה רוצה אחד
לצאת, ושואל חלקו לפי מה שהוקרו הספרים,
והנשארים אומרים שלא יתנו חלקו כי אם לפי מה
שקנו בתחלה, הדין עם הנשארים:

מא. ראובן ושמעון, בקש מהם גוי להלוות לו סך
מעות, ולוי בקש להשתתף עמם בחוב, ונתרצו,
וקדם ראובן ונתן מחלקו לגוי ד' זקוקים וחצי,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שותפים סימן קעז

שולחן ערוך

וכל השכר שישתכר בעבודה לכול האחים. ואפלו היה חכם ביותר וראוי למנותו. ואם מחמת עצמו מנהו, הרי זה לעצמו. והוא הדין להפסד, שאם נטל ממנו המלך מחמת מוזן האחים ועשרם, ההפסד לכולם, ואם מחמת עצמו, שכבר היה עשיר, ההפסד לעצמו:

ב. חלה אחד מהם, אם בפשיעה, כגון שהלך בשלג בחרף או בחום בימות החמה וכיוצא בזה, אם יש קצבה לרפואתו, מתרפא משלו, ואם אין לה קצבה, מתרפא מן האמצע. אבל אם חלה באנס, אפלו יש לה קצבה, מתרפא מן האמצע, וקדם שנתרפא יכולים לומר לו: חלק עמנו:

ג. במה דברים אמורים שמתרפא מן האמצע, כשהוא לבדו מתעסק באמנות והשאר בטלים ונוטלים חלק ברוח. אבל שני שותפים שמתעסקים באמנות או בסחורה, וחלה אחד מהם, אפלו באנס, מתרפא משל עצמו:

ד. אחד מהאחים השותפים שרצה לילך ללמד תורה או אמנות, ישומו כמה יגיעו לחלקו בהוצאתו כשהם ביחד וכן יתנו לו, אף על פי שצריך יותר כשהוא לבדו:

ה. שתף שאמר לשתפו: גנב, וכל נזק שיגיע לך אשלם, פטור, ואף על פי שנהנה מאותה גנבה. סימן

סימן קעח

שתף שבקש מהמוכס שימחל לו, ובו ג' סעיפים:

א. שתפים שבקש אחד מהם מהמוכס שימחל לו, ומחל לו, הוא לאמצע כאלו הוא שלוחם לבקש

שלו כדי לגבות חובו של ראובן. אף אם הוא פטור ממס בעבור אותו חוב, אומדים כמה מס היה לו לתן לשנה, ויתן לראובן כפי חלק שיש לו באותו חוב:

מה. שני שותפים שקנו משי, וכשבאו למכרה חסרה מהמשקל, גם זה בכלל הפסד ויחלקוהו ביניהם. אחד מהשותפים שהולך סחורת השתפות למקום אחר למכור, ונשבה ופדאו חברו מהאמצע ומשבח השתפות, ולא היו מקפידים זה על זה, ומת, יורשי המת נוטלים בתחלה מהאמצע כשעור פדיון אותו שנשבה:

מט. סוס שהיה ממשכן לראובן ושמעון, והפקידוהו לגוי אחד לשמרו, ואמר שמעון לגוי שישאלוהו ללוי, והוליכו ללוי ונגזל ממנו, אם רצה ראובן גובה משמעון, ואם רוצה גובה מלוי:

נ. ראובן שאמר לשמעון: כל מה שתעשה בשלך עשה בשלי, והלך שמעון ופטור החוב של שניהם, חייב לשלם לו חלקו:

נא. אסור להשתתף עם עובד אלילים. ואם נשתתף ונתחייב לו שבועה, מתר לקבלה:

סימן קעז

שתפים שאחד מהם ירד לאמנות המלך או חלה, ובו ה' סעיפים:

א. אחד מהאחים שמנהו המלך גבאי או סופר שמכניס ומוציא בממון המלך, וכן כל כיוצא בזה מעבודת המלך, אם מחמת אביהם מנהו, כגון שהיה אביהם ידוע בדבר זה ואמר: נעמיד בנו תחתיו כדי לעשות חסד עם היתומים, הפרס שיטל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות שלוחין סימן קעט

שולחן ערוך

סימן קפא

שירא שעמד עליהם גים והציל אחד מהם, ובו ג'
סעיפים:

א. שירא שהיתה הולכת במדבר, ועמד עליה גים וטרפה, אם אינם יכולים להציל מידם, ועמד אחד מהם והציל, והציל לעצמו. ואם יכולים הם להציל, וקדם אחד מהם והציל, אף על פי שאמר: לעצמי אני מציל, הציל לאמצע ויטל כל אחד מהם שלו. היו יכולים להציל על ידי הדחק, כל המציל מציל לאמצע, אלא אם כן אמר: לעצמי אני מציל, שאם אמר כן הרי זה מציל לעצמו, שכיון ששמעו הוא אומר: לעצמי אני מציל, היה להם לדחוק עצמם ולהציל, וכיון שישבו ולא הצילו הרי נתיאשו מן הפל:

ב. היו שני שתפים, והציל אחד מהם, הציל לאמצע. ואם אמר: לעצמי אני מציל, הרי זה חלק מחברו והציל לעצמו,

ג. וכן השוכר את הפועל להציל, כל שיציל הרי הוא למשכיר. ואם אמר: לעצמי אני מציל, הרי זה חוזר בו מהשכירות, וכל שיציל אחר שאמר "לי" הרי הוא שלו:

הלכות שלוחין

סימן קפב

כיצד נעשה שליח, או טעה וקנה ביקר, ואם עבר על דעת משלחו, ובו י"ב סעיפים:

א. האומר לשלוחו: צא ומכר לי קרקע או משלשלין או: קנה לי, הרי זה מוכר ולוקח ועושה

בשביל פלם. ואם מעצמו בלא פיוס אמר: אני מוחל בשביל פלוני, הוא שלו לבדו:

ב. מי שפטר המלך מכל מסים וארנוניות, אף על פי כן חייבים לפרע במה שהוציאו הצבור בצרכי הצבור ובשמירתן:

ג. שתף שירד לשדה המשתפת ועבדה, חשוב כיורד ברשות ונוטל כדין אריסי העיר, אפלו בקמה העומדת לקצר, ואפלו בשדה שאינה עשויה לטע. והוא הדין אם מתעסק בלא רשות בדבר המשתלט המשתף:

סימן קעט

שתפין אין להם חזקה זה על זה, ובו סעיף אחד {}

א. דבר הידוע שהוא משל השתפות, אין לאחד חזקה בו על חברו. ואפלו נשתתה בידו זמן רב, אינו יכול לומר שלקחו ממנו או שנתנו לו במתנה, אלא בראיה. ולא מבעיא במלתא דידיע לתרויהו שוה בשוה, אלא אפלו חזי דהאי איתי זוזי והאי איתי זוזי וזבנו בהו עסקא, ולא ידיע כמה איתי פל חד, ובתר הכי גפיק האי עסקא מידא דחד ואמר: תרי תלתא דידי ותלתא דחבראי, לא מהימן, אלא פלגי לה בשוה. והוא דלא מצי למטען: לא היו דברים מעולם, או: החזרתיו לך, כגון דחזו לה סהדי תחות ידה וידעי דהוא עסקא דזבנו תרויהו:

סימן קפ

שתפים בחצר שנדרו הנאה זה מזה

א. נתבאר דינו בטור יורה דעה סימן רכ"ו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מרחיב בית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בו

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

בו

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שלוחין סימן קפג

שולחן ערוך

התנה שיתנם לו כשעת הזול, והזולו, הרי זה
עוות והמשלח יכול לחזור בו, ואין צריך לקבל מי
שפרע לא השליח ולא המשלח:

ח. האומר לשלוחו: מכר משדי בית סאה, והלך
ומכר בית סאתים, הרי זה מוסיף על דבריו וקנה
הלוקח בית סאה בלבד. ומיהו, הלוקח יכול לחזור
ולומר: איני רוצה לקנות אלא סאתים ביחד:

ט. אמר לה: מכר בית סאתים, ומכר לו בית סאה,
הרי זה מעביר על דבריו ולא קנה הלוקח:

י. אמר לה: מכר שדה לאדם אחד, והלך השליח
ומכרה לשנים, ממכרו בטל, שהרי עבר על
דבריו:

יא. אמר לה: מכר שדה, ולא פרש, אפלו מכר
למאה ממכרו קים. במה דברים אמורים, בשמכר
בשטר אחד, או בשמכרם בב' שטרות והחתימם
השליח. אבל אם מכר לשנים בשני שטרות, ולא
החתימם השליח, מכרו בטל:

יב. עשה שליח לקנות לו שדה, ואמר המוכר
לשליח: על תנאי שיחזירהו לי כשיהיו לי מעות,
והשיב השליח: אתה והמשלח חברים בטוב
תתפשרו, אינו מכור אלא על זה התנאי, וצריך
להחזיר לו כשירצה המוכר. ודין הפרות שאכל
נתבאר בטור יורה דעה סימן קע"ד:

סימן קפג

עשה שליח לקנות לו חטין וקנה לו שעורין, ובו ט'
מעופים:

לו שליחותו וכל מעשיו קימין, ואין העושה שליח
צריך קנין ולא עדים, אלא באמירה בעלמא בינו
לבין חברו, ואין צריך עדים אלא לגלות הדבר
אם כפר אחד מהם:

ב. עבר השליח על דעת משלחו, לא עשה כלום,
ודוקא שהודיע שהוא שליח של פלוני, לפיכך אף
על פי שמשך או המשך, אם נמצא שעבר על
דעת משלחו בטל המקח ומחזיר, אבל אם לא
הודיעו שהוא שלוחו של פלוני, נקנה המקח ויהיה
הדין בינו ובין זה ששלחו:

ג. טעה וקנה ביקר, אפלו בכל שהוא, המקח בטל,
בין בקרקע בין במטלטלין, שיאמר לו: לתקוני
שדרתיך ולא לעותי. לפיכך, אם התנה עמו
שעשה שליח בין לתקון בין לעוות, אפלו מכר
לו שוה מנה בדינר, או לקח לו שוה דינר במנה,
אינו יכול לחזור בו ותיב המשלח לתן כפי התנאי:

ד. יש מי שאומר, שכל זמן שלא יברר המשלח
שעשאו שליח לקנות לו סתם, יכול המוכר לומר
שהתנה עמו בין לתקן בין לעוות, והמוציא מחברו
עליו הראיה:

ה. אם הטעה השליח את הלוקח, דינו כשאר כל
אדם שהמכר קים עד שתות, וזכה המשלח ביתרון:

ו. נתן מעות לשלוחו לקנות לו קרקע, וקנה לו
שלא באחריות, הרי זה עוות, והשליח לוקח אותה
לעצמו שלא באחריות כמו שעשה, וחוזר ומוכר
למשלח באחריות, הואיל וקנה אותה במעותיו,
והאחריות על השליח:

ז. הנותן מעות לשלוחו לקנות לו פרות ויפסק עם
המוכר לתנם לו ביום פלוני, וטעה השליח ולא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שלוחין סימן קפד

שולחן ערוך

בהפך, אם היה בהם הפסד, הוא לשלית, ואם היה בהם רוח, הוא למשלח:

ו. היה השער קצוב וידוע, והוסיפו לשלית במנין או במשקל או במדה, כל שהוסיפו לו המוכרים הרי הוא של שניהם, וחולק התוספת השלית עם בעל המעות. ואם היה דבר שאין לו קצבה, הכל לבעל המעות:

ז. שלח שלוחו לקבל מעות מהגוי, וטעה הגוי ונתן לו יותר, הכל לשלית:

ח. ראובן שלח את שמעון שיקח לו בגד בהקפה, וכשהגיע זמן הפרעון נתן לו המעות לפרע ונמצא שהמוכר שכחם, צריך להחזירם לראובן ואינו יכול לומר: אני רוצה לעכבם שמא אחר זמן יזכרם הגוי, וגם אינו יכול לומר: אני רוצה לקדש השם ולהחזירם לגוי

ט. והוא הדין אם ראובן חיב מעות לגוי, ונתנם לחברו לפרעו ושכחם הגוי, יחזיר לראובן:

סימן קפד

הקונה שדה על שם אחר, ואחר כך אומר שחוא לעצמו, ודין שלית שקנה לשלשה ביחד, וכו' ב' מעיפים:

א. שלשה שנתנו מעות לאחד לקנות להם מקח, אם היו המעות מערבים וקנה במקצת הדמים, אף על פי שהיתה פונת השלית שנה שקנה לאחד מהם, הרי המקח של כלם וחולקים אותו לפי מעותיהם. היו מעות של כל אחד מהם צרורים וחתומים, אף על פי שהיה בלב השלית הנה

א. הנותן מעות לשלוחו לקנות לו סחורה ידועה, ולא לקחה, אין לו עליו אלא תרעמת. ואם ידוע שלקח מוציא ממנו בעל כרחו:

ב. הנותן מעות לחברו לקנות לו נרקע או מטלטלים, והניח מעות חברו אצלו, והלך וקנה לעצמו במעותיו, מה שעשה עשוי, והרי הוא מכלל הרמאים. ואם היה יודע שנה המוכר אוהב אותו ומכבדו ומוכר לו ואינו מוכר למשלחו, הרי זה מתר לקנות לעצמו, והוא שיודיענו. ואם מפחד שמא יבא אחר ויקדמנו לקנות, הרי זה קונה לעצמו ואחר כך מודיעו:

ג. שלית שקנה לעצמו במעות המשלח, אף על פי שזקפן עליו במלוה, המקח של משלח:

ד. ראובן שאמר לשמעון: זבין לי האי מידי, וזבין לה סתמא, קניה ראובן משעת משיכת שמעון. ואף על פי שחזר שמעון אחר משיכה ואמר: לעצמי כונתי לקנות, אינו נאמן, אף על גב דיהיב שמעון דמים שלו, קניה ראובן ויהיב לשמעון זוזי. אבל אם חזר בו שמעון קדם משיכה, ואמר שקונה לעצמו, אפלו חזר בין מתן מעות למשיכה, קנה לעצמו אי יהיב שמעון למוכר זוזי מדילה. אבל אי יהיב ראובן זוזי לשמעון, ואזיל ויהיב זוזי למוכר בשמא דראובן, ומקמי משיכה הדר בה שמעון ואמר: לעצמי אני קונה, לא קנה שמעון עד דמודע למוכר ומכון מוכר לאקנויי לה. במה דברים אמורים, בדאמר: זבין לי, אבל אי אמר: איתי לי דאזבין, ואזל וזבין לנפשה, זכה:

ה. נתן מעות לשלוחו לקנות לו חטים, בין לסחורה בין לאכילה, והלך וקנה לו שעורים, או

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

בו

בו

לחודש

חשן משפט

הלכות שלוחין סימן קפה

שולחן ערוך

ונתפ"ס המוכר, אינו יכול לחזור בו, אף על גב
דמעקרא לאו אדעתא דהכי נתנו לו:

ד. אמר בעל הבית לסרסור: המותר שימכר על כך
יהיה שלך, אף על פי ששיתק הסרסור, זכה
במותר:

ה. ראובן אומר: במאה אמרתי לך למכרו, והסרסור
אומר: בחמשים אמרת לי וכן מכרתי, נשבע
הסרסור שבועת התורה, שהרי הודה במקצת. ואם
כבר נתן לו החמשים, או שאמר לה: הילך, נשבע
הסת שעשה שליחותו, וזכה הלוקח. ואם ידע
הלוקח שחפץ זה של ראובן הוא וזה המוכר לו
סרסור הוא, יחזיר החפץ לבעלים ויחרים על מי
שנתן לו רשות למכר בחמשים או שרצה בחמשים
וחזר בו אחר שקניתי:

ו. כל סרסור שהודיע ללוקח שחפץ זה או קרקע
זה של ראובן, ואחר שקנה הלוקח אמר המוכר:
איני רוצה למכר בדמים אלו, מחזיר הלוקח, שהרי
לא פסק לו דמים ואמר לו מכר בכך וכך:

ז. כל סרסור שאבד החפץ מידו או נגנב, אפלו
בשעת הליכה, חייב לשלם, מפני שהוא נושא
שכר:

ח. ראובן נתן טבעת לסרסור למכר, והפסיד האבן
מהטבעת, ישבע הסרסור שאינה ברשותו, וישבע
כמה היה שוה האבן, ויפרע שויה:

ט. הנותן פליו לסרסור למשכנם לו, ואמר: איני
יודע היכן משכנתי, פשיעותא היא וחיב לשלם.
ואם אמר לו: משכנם ביד פלוני, וכן עשה, ואחר
כך כפר בו אותו פלוני, פטור הסרסור:

שיקנה המקח לכלם, לא קנה אלא זה שקנה המקח
במעותיו, בלבד:

ב. ראובן שקנה שדה משמעון ואמר לה ללוי:
קניתי אותה, וכתב שטר מכר בשם לוי, וחזר
ראובן ואמר לשמעון: לעצמי קניתי חזר וכתב
שטר מכר בשמי, אין כופין את המוכר לכתב לו
שטר אחר בשם ראובן. ואם התנה עמו מתחלה
ואמר לה: לעצמי אני קונה, וזה שאכתב שטר
בשם לוי כדי שלא ידעו בי שאני הקונה,
הרי זה כופהו לכתב שטר אחר בשמו. ולא עוד,
אלא אפלו לא אמר פן למוכר, אלא שאמר לעדים
תחלה בפני המוכר: יש לכם לכתב לי שטר אחר
על שמי, כופין אותו לכתב שטר אחר על שמו:

סימן קפה

סרסור שמכר בפחות או ביותר ממה שאמר לו
בעל הבית, ושאר טענות שבינו לבין בעל הבית,
ובו י' סעיפים:

א. הסרסור, שליח הוא, אלא שנוטל שכר
שליחותו. לפיכך, אם שנה דעת הבעלים, משלם
מה שהפסיד. כיצד, ראובן שנתן חפץ לשמעון
הסרסור, ואמר לה: מכר לי זה ואל תמכר בפחות
ממאה, והלך ומכרו בחמשים, משלם החמשים
מביתו. מכר במאתים, הכל לראובן:

ב. אין שליח יכול לקנות לעצמו, אפלו באותם
דמים שהרשוהו בעלים למכרו:

ג. נתן חפץ לסרסור למכרו בארבעה, ואמר
הסרסור כשבא החפץ לידו: הילך ארבעה בשבילו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרו"ו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שלוחין סימן קפו

שולחן ערוך

ב. מעשה באחד שאמר לשלוחו: קנה לי ארבע מאות גרבי זין, ממעות שהיו לו בידו, וקנה לו ונמצא חמץ, אמרו חכמים: מנין גדול פזה שהחמיק, קול יש לו, הואיל ואפשר להביא ראיה, יביא ראיה שלא היה היין חמץ בשעה שלקח, ויפטר, ואם לא יביא ראיה, ישלם. וכן פיוצא בזה מדברים שהראיה מצויה בהם, אבל דבר הנעלם שאין ראיתו מצויה, ישבע עליו:

ג. וכן הדין בכל טענות שיטען השתף פיוצא בו. וכן הדין בטענת השומרים, אם הראיה יכולה להיות, או יביא ראיה על טענתו או ישלם:

ד. נתן מעות לחברו לקנות לו חטים, וכן עשה, ושם החטים בבית אחד ונרקבו מחמת גשמים שירדו עליהם, חייב לשלם:

סימן קפח

אין שליחות לגוי ויש שליחות לעבד ואשה, ובו ר' סעיפים:

א. אין הגוי נעשה שליח לדבר מהדברים שבעולם, וכן אין ישראל נעשה שליח לגוי לדבר מהדברים:

ב. עושה אדם שליח, איש או אשה, ואפלו אשת איש, ואפלו עבד ושפחה, הואיל והם בני דעת וישנם במקצת מצות, נעשים שלוחים למשא ומתן. אבל מי שאינם בני דעת, והם: חרש שוטה וקטן, אינם נעשים שלוחים ולא עושים שליח, אחד הקטן ואחד הקטנה. לפיכך, השולח בנו קטן אצל החנוני, ומדד לו באסר שמן ונתן לו את האסר, ואבד את השמן ואת האסר, החנוני חייב לשלם, שלא שלחו אלא להודיעו, ולא היה לו לשלח אלא

י. סרסור שנתן כלי לבקרו, ולא רצה המבקר להתזירו, חייב הסרסור. וכל שכן שאין לסרסור למכר חפץ באשראי, אלא אם פן נטל רשות מבעל הכלי:

סימן קפז

הלוקח כלים מן האמן למכר, ובו ב' סעיפים:

א. הלוקח כלים מבית האמן לשגרן לבית חמיו, ואמר לו: אם מקבלים אותם ממני אתן לך דמיהם, ואם לאו אתן לך שכר מועט, ונאנסו בהליכה, חייב. ואם נאנסו בחזרה, פטור. אבל אם נגנבו או אבדו, חייב:

ב. נטלם על מנת למכרם, ואמר לה: אם ימכרו במקום פלוני או עד זמן פלוני אתן לך דמים כך וכך, ואם לא ימכרו אחזירם לך, ונאנסו בין בהליכה בין בחזרה, חייב לשלם. ויש אומרים דהני מלי בדבר שיש לו קונים הרבה ויכול למכרו מיד בדמים שקצב, אלא שמתחר למכרו ביותר כדי שישתכר בו, דאם לא כן פטור מאנסים, ואינו חייב אלא בגנבה ואבדה, כדן סרסור:

סימן קפח

דין שליח שטוען שארעו לו אנשים, ובו ד' סעיפים:

א. כל שליח שטען שארעו אנס פלוני והפסיד כף וכף, הרי זה נשבע שבועת השומרים על טענתו, ויפטר. ואם היה האנס במקום שאפשר להביא עליו עדים, או דבר שהוא גלוי וידוע, שהרי ימצא עדים, הרי זה צריך להביא ראיה על טענתו, ואם לא הביא עדים, אינו נאמן, ומשלם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

גליק

בו

בו

לחודש

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן קפט

שולחן ערוך

סימן קצ

דין קנית קרקע בכסף, ובו י"ח סעיפים:

- א. קרקע נקנה באחד מארבעה דברים: בכסף, בשטר, בחזקה ובקנין סודר:
- ב. בכסף פיצה, מכר לו בית או שדה ונתן לו כסף שוה פרוטה, קנה, ואין אחד מהם יכול לחזור בו. ואפלו נתן לו הכסף על מנת שיחזירוהו לו, קנה:
- ג. האומר לחברו: תן מנה לפלוני וקנה לך קרקע שלי, כיון שנתן, קנה:
- ד. יש אומרים שהוא הדין לאומר לחברו: הילך מנה ויהיה שדי מכור לפלוני, כיון שקבל זה ממנו נקנה השדה לאותו פלוני:
- ה. וכן יש אומרים, שהוא הדין לאומר לחברו: תן מנה לפלוני ויהיה שדי מכור לו לאותו פלוני עצמו, כיון שקבל פלוני המנה מזה, נקנה לו לאותו פלוני עצמו השדה:

ו. וכן יש אומרים, שהוא הדין לאומר לחברו: הילך מנה, ויהיה שדי מכור לך עצמך בו, כיון שזכה במנה נקנה לו השדה, והוא שיהיה אדם חשוב שהמוכר נהנה במה שהוא מקבל ממנו מתנה:

ז. במה דברים אמורים שקנה בכסף לבדו, במקום שאין דרך לכתב שטר, אבל במקום שדרך לכתב שטר, לא קנה עד שיכתב את השטר:

ח. התנה הלוקח ואמר: אם ארצה אקנה בכסף, ואם ארצה אקנה בשטר, ונתן הכסף על תנאי זה, הרי זה קיים ואין המוכר יכול לחזור בו מפני התנאי, והלוקח יכול לחזור בו עד שיכתב לו

עם בן דעת, וכן כל פיוצא בזה. ואם פרש ואמר: שלח לי עם הקטן, הרי זה פטור:

ג. האומר לחברו: מנה שיש לי בידך, בין מלוה בין פקדון, שלחתי לי ביד פלוני, אפלו היה קטן, אם רצה לשלחו בידו, נפטר ואינו חייב באחריותו:

ד. השולח לחברו לשלח לו על ידי שליח מעות שהיו לו בידו מלוה או פקדון, נתבאר בסימן קכ"א:

ה. כל היכא שהשליח משנה מדעת המשלח, בטל השליחות מפל וכל:

ו. מי שהגיע לו הזק בממונו מחמת שליחות שולחו, או שהעלילו עליו מחמת השליחות והפסידוהו ממונו, אין המשלח חייב לשלם לו נזקו:

הלכות מקח וממכר

סימן קפט

דין אין המקח נגמר בדברים, ובו סעיף אחד {}

- א. אין המקח נגמר בדברים, שהאומר לחברו: היאך אתה נותן לי חפץ זה, ואמר לה: בכך וכך, ונתרצו שניהם ופסקו הדמים, יכולים לחזור שניהם, אפלו היה הדבר בפני עדים, ואמרו להם: הוו עלינו עדים שמכר זה ושלקח זה, הרי זה אינו פלוס עד שיגמר המקח, כל דבר ודבר פראוי לו: קרקע לפי קנינו, ובעלי חיים לפי קנינם, ומטלטלים לפי קנינם. ולאחר שנגמר המקח, כל אחד לפי קנינו, אין שום אחד מהם יכול לחזור בו, אפלו לא היו עדים בדבר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדוש. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן קצ

שולחן ערוך

יג. לקח שדה שוה מנה במאתים, ונתן לו מקצת דמים, והמוכר נכנס ויוצא לתבוע השאר, הרי זה ספק אם הוא פמוכר שדהו מפני רעתה אם לאו. ולפיכך, הרוצה לחזור, משניהם, אינו יכול לחזור, ואם תפס המוכר ממקח שמכר כנגד המעות שנשארו לו, אין מוציאין מידו:

יד. בקש למכור שדה במאה ולא מצא קונה לשדה שוה מאה, והצריך למכר במאתים וקבל קצת מהדמים ועיל ונפיק אשארא, לא קנה, ושניהם יכולים לחזור בהם. אבל אם הוא בענין שאם היה רוצה לטרח היה מוצא למכר שדה במנה, ולא טרח ומכר במאתים, הרי זה ספק. לפיכך, הרוצה לחזור, משניהם, אינו יכול לחזור, ואם תפס המוכר ממקח שמכר כנגד המעות שנשארו לו, אין מוציאין מידו:

טו. הא דאמרינן דכי עיל ונפיק אנווי לא קנה, הינו בדידעינן דלא מזבין אלא משום דצריך לדמי, ואפלו אם קבע זמן לפרעון וכשהגיע הזמן דחקו לפרע על מעותיו וזה דוחהו, ונדון רואה שהוא דחוק למעות ועיל ונפיק אנווי, לא קנה:

טז. יש מי שאומר, דעיל ונפיק אנווי הינו שהלך אליו לבקש מעותיו שני פעמים, לא שנא מצאו ובקש ממנו, לא שנא לא מצאו רק שגלה דעתו שהלך לבקשו. ודוקא דעיל ונפיק ביומא דאוקמוה לזביני, או ביום שקרוב לו, אבל לא עיל ונפיק ביומא, אפלו עיל ונפיק למחר, לא מצי הדר בה. וכי עיל ונפיק ביומא, אפלו ששתק אז ולאחר כמה ימים חזר, הרשות בידו. ואי עיל ונפיק ביומא תרי זמני ולא יהיב לה, ומקמי דשלים

השטר. וכן אם התנה המוכר בזה, אז הדבר תלוי בו:

ט. הקונה מחברו קרקע, ופסקו הדמים והניח משכון עליהם, לא קנה, וכל הרוצה לחזור משניהם, חזור:

י. המוכר שדה לחברו באלף זוז, ונתן לו מקצת הדמים, והיה יוצא ונכנס ותובע שאר הדמים, אפלו לא נשאר לו אלא זוז אחד, לא קנה הלוקח את כלה, אף על פי שכתב השטר או החזיק. חזר בו הלוקח, יד המוכר על העליונה, רצה אומר לו: הילך מעותיך, או: קנה מהקרקע כנגד המעות שנתת, ונתן לו מהזבורית שבה, ואם חזר המוכר, יד הלוקח על העליונה, רצה אומר לו: תן לי מעותי, או: תן לי קרקע כנגד מעותי, ונוטל מהיפה שבה ואם לא היה יוצא ונכנס ותובע, קנה הלוקח את כלה, ואין אחד מהם יכול לחזור בו, ושאר הדמים עליו כשאר החובות:

יא. מכר שדהו מפני רעתה, אף על פי שהוא יוצא ונכנס ותובע שאר הדמים, קנה הכל, ואין הלוקח יכול לחזור בו, שזה שתובע ורודף לא מפני שעדין לא גמר והקנה, אלא כדי שלא יחזור בו הלוקח. וכן הדין במוכר מטלטלים, אף על פי שמשך הלוקח הפרות והוציאן לרשותו והמוכר נכנס ויוצא על שאר הדמים, לא קנה, ויד החוזר בו על התחתונה, כמו שנתבאר, אלא אם פן מכר מפני רעת ממכרו, שאז קנה הכל:

יב. מי שמכר נכסיו מפני שרוצה לילך לדור בעיר אחרת, כמוכר שדהו מפני רעתה דמי:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן קצא

שולחן ערוך

מקום שנותנים מעות ואחר כך פותבים, וכתב בשטר שהודה שקבל, הלוקח נאמן:

סימן קצב

דין קנית קרקע בחזקה, ובו ט"ז פעיפים:

א. בחזקה פיצד, מכר או נתן לו בית או שדה, כיון שנעל או גדר או פרץ כל שהוא והועיל במעשיו, הרי זה קנה:

ב. במה דברים אמורים, כשהחזיק בפני המוכר או הנותן, אבל שלא בפניו, לא קנה, אלא אם כן אמר לו: לך חזק וקני. ואם מסר לו המפתח, הוי כאומר לו: לך חזק וקני. הוי כאומר לו: לך חזק וקני:

ג. נעל פיצד, מכר או נתן לו בית או חצר, והיה הפתח פתוח, ונעל הלוקח את הפתח וחזר ופתחו, קנה. ויש מי שאומר, שצריך לנעל במפתח:

ד. גדר כל שהוא פיצד, היה שם גדר והיו עולים בו בנחת, והוסיף עליו כל שהוא והשלימו לעשרה, ונמצא שאין עולים אלא בדחק, הרי זה הועיל וקנה:

ה. פרץ כל שהוא פיצד, היתה שם פרצה והיו נכנסים בה בדחק, והרחיבה כל שהוא עד שנמצא נכנסים ברות, הרי זה הועיל וקנה:

ו. נתן צרור והועיל, כגון שחבר בו המים לשדה, או נטל צרור והועיל, כגון שפתח בנטילתו המים לשדה, קנה. וכן כל כיוצא בזה. אבל אם ראה אמת המים באה להזיק הקרקע, ונתן צרור ומנעה, לא קנה, שסלוק ההזק אינו קונה, אלא הבאת התועלת:

יומה איתי לה זוני, קנה, ולא מצי הדר בה, דכל דפרע ביומה כפורע מיד דמי:

יז. דין מטלטלין כדין הקרקעות לדבר זה, שאפלו משכן והכניסן לרשותו והמוכר עיל ונפיק אזוני לא קנה. אלא שבנה יש חלוק במטלטלים: אם הוא דבר שאינו ראוי לחלק, כגון שמכר לו בעל חי ונתן לו קצת מהדמים ועיל ונפיק אזוני, המקח בטל לגמרי, לפי שאינו ראוי לחלק והמוכר אינו רוצה להיות שתף עמו. אבל במידי דבר חלוקה הוא, אין המקח בטל אלא כנגד מה שחייב לו:

יח. הקונה דבר מחברו ונתן לו הדמים, וטעה במנין המעות, ולאחר זמן תבעו המוכר ואמר לו: מאה שנתת לי אינם אלא צ', נקנה המקח, ומחזיר לו העשרה אפלו אחר כמה שנים, בין בקרקע בין במטלטלים:

סימן קצא

דין קנית קרקע בשטר, ובו ד' פעיפים:

א. בשטר פיצד, כתב לו על הנגר או על החרס או על העלה. "שדי נתונה לך" "שדי מכורה לך", כיון שהגיע השטר לידו, קנה, אף על פי שאין שם עדים כלל:

ב. במה דברים אמורים, במוכר שדהו מפני רעתה, אבל בשאר קרקעות, אף על פי שהגיע שטר המכר בעדים לידו, לא קנה עד שיתן דמים:

ג. שטרי דידן, שטרי קנין הם:

ד. קנה קרקע בדמים ידועים, והמוכר אומר: לא קבלתי המעות, והלוקח אומר: כבר נתתי, אם הוא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בפער רוח הקודש)

גליון

בו

בו

לחודש

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן קצג

שולחן ערוך

יג. וכן בשכירות, פיון שהחזיק באחד מהם קנה כלם כל זמן השכירות:

יד. היו מקצת הקרקעות במכר ומקצת בשכירות, פיון שהחזיק בין בשל מכר בין בשל שכירות, קנה הכל:

טו. דין מחזיק בנכסי הגר, יתבאר בסימן ער"ה:

טז. תזקה לחודה, בלא כסף ובלא שטר, קניא כל היכא דלא עיל ונפיק אזווי:

סימן קצג

המחבר לקרקע דינו כקרקע, ובו פעיף אחד {}

א. כל המחבר לקרקע שצריך לקרקע, הרי הוא כקרקע ונקנה בכסף או בשטר או בתזקה. אפלו לא נתפון לקנות הקרקע, אלא החזיק בקרקע לקנות המחבר בו, או נתן כסף בעד הקרקע כדי לקנות המחבר בו, קנה, אף על פי שלא קנה הקרקע. אבל אם אינו צריך לקרקע, כגון ענבים העומדים לבצר, הרי זה כמטלטלין לקנין, ויש להם אונאה:

סימן קצד

גוי שמכר קרקע לישראל וקבל כסף ולא כתב שטר, ובו ג' פעיפים:

א. הגוי אינו קונה בתזקה אלא בשטר הוא שקונה עם גתינת הכסף. וישראל הקונה מגוי, הרי הוא כגוי ואינו קונה אלא בשטר:

ב. מאחר שגוי אינו קונה הקרקע מישראל, ולא מקנהו לישראל, אלא בשטר, ישראל שלקח שדה מהגוי ונתן דמים, וקדם שיחזיק בה בא ישראל

ז. המוכר או הנותן לחברו שדה בצד שדהו, פיון שדש המצר שבין שתי השדות ונעשו שתיהן כשדה אחת, קנה. אבל אם הלך בה לארכה ולרחבה, אין הלוחף זה מועיל כלום. ואם שביל של כרמים מכר לו, הואיל ונעשה להלוחף, קנה בהלוחף. וכמה שעור רחב הדרך שיקנה בהלוחף, אם היה מסים במחצות, קנה כדי שיגביה רגל ויניח רגל בצדה, ואם אין שם מחצות, קנה ברחב כדי שתהיה על ראשו חבילה של שריגים וישוב בה:

ח. היתה הקרקע צחיח סלע שאין בה לא גדר ולא פרצה ואינה בת זריעה, החזקה שקונה אותה שטיחת פרות או העמדת בהמה שם, וכיוצא בזה משאר התשמישים:

ט. הציץ מצעות בבית או בשדה ושכב עליהם, או ערך שלחן ואכל, ולא עוד, אלא אפלו נתן כליו לתוכו או צבר בו פרות הראויים לצבור, קנה:

י. המוכר שדה לחברו ונכנס בה הלוקח וזרעה או גרה, או שאסף פרות האילן, או זמרו, וכן כל כיוצא בדברים אלו, קנה:

יא. וכן אם אסף המוכר סל של פרות ונתן ללוקח, קנה לוקח:

יב. המוכר לחברו עשר שדות בעשר מדינות, פיון שהחזיק באחד מהם, קנה כלם, ואפלו היתה אחד מהם הר גבוה והשנית מצולה, שהרי אין תשמיש של זו כתשמיש של זו. במה דברים אמורים, שנתן דמי כלם, אבל אם לא נתן דמי כלם, לא קנה אלא כנגד מעותיו. לפיכך, אם היו הכל במתנה, קנה כלם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א

רבינו יוסף שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

בו

בו

לחודש

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן קצה

שולחן ערוך

ג. הקנה אחד כלי למוכר, כדי שיקנה הלוקח אותו
הממכר, וזה הלוקח, אפלו הקנהו שלא בפני
הקונה, ואף על פי שהקנה לו הפלי על מנת
להחזירו, נקנה המקח:

ד. אף על פי שלא תפס המקנה כל הפלי, אלא
מקצתו, ונשאר קצתו ביד הקונה, קנה בו, והוא
שיאחו ממנו שעור כלי, שהוא שעור ג' אצבעות.
ואם אחו פחות מג' אצבעות, צריך שיאחו בענין
שיהא יכול לנתק כל הפלי ולהביאו אצלו:

ה. יש אומרים שאין הקנין מועיל, אלא אם פן
מקנה לו החפץ הנמכר או הנתן, מיד, אבל אם
אמר לו הקונה: תקנה סודר זה ותקנה חפצך לי
לאחר שלשים, לא קנה, מפני שבשעה שיש לו
לקנות כבר החזיר הסודר לקונה. אבל אם אמר
לו: קנה על מנת שתקנה לי מעכשיו ולאחר
שלשים יום, קנה:

ו. אף על פי שנגמר הדבר בקנין סודר, כל אחד
משניהם יכול לחזור בו פל זמן שעסוקים באותו
ענין. ואם הפסיקו הענין, אין אחד מהם יכול
לחזור בו:

ז. בשאר דרכי הקניה אין שום אחד מהם יכול
לחזור בו לאחר כדי דבור:

ח. יש מי שכתב, שאם פרש בשעת קנין סודר:
בלא חזרה, או שכתבו שטר, או שקבלו דינים
לפשרה בקנין, אף על פי שעסוקים באותו ענין
אינם יכולים לחזור בהם אחר כדי דבור:

ט. בדרכים שהקרקע נקנה בהם, שכירות ושאלת
קרקע נקנין. ויש אומרים שאינם נקנים בקנין
סודר:

אחר והחזיק בה פדרך שמחזיקים בנכסי הגר, וזה
אחרון. ונותן לראשון את הדמים, מפני שהגוי
מצת שלקח הדמים סלק רשותו, וישראל לא קנה
עד שיגיע השטר לידו, ונמצאו נכסים אלו בנכסי
מדבר שכל המחזיק בהם זכה, ואחריותו על הגוי
המוכר. במה דברים אמורים, במקום שאין משפט
ידוע למלך. אבל אם דין אותו המלך ומשפטו
שלא יזכה בקרקע אלא מי שכתוב בשטר או
הנותן דמים וכיוצא בדברים אלו, עושים כפי
משפט המלך:

ג. יש מי שאומר, שאפלו אם כתב הגוי שטר
לראשון קדם שיחזיק בו אחר, אינו פלוס, כיון
שכבר נסתלק הרי הוא פאחר. אלא צריך שיכתב
השטר קדם שיקבל המעות:

סימן קצה

דין קנית קרקע או מטלטלין בחליפין, ובו י"א
טעמים:

א. בקנין פיצד, יתן הקונה למקנה כלי כל שהוא
ויאמר לו: קנה זה חלק הקרקע או המטלטל
שמכרת או שנתת לי. וכיון שמשך המקנה הפלי,
נקנה הקרקע או המטלטלים ללוקח או למקבל
מתנה בכל מקום שהוא, אף על פי שלא החזיק
ולא נתן פסוף ולא כתב שטר ולא משך, ואין שום
אחד מהם יכול לחזור בו, אפלו אין עדים בדבר,
אם מודים זה לזה:

ב. אין קונים אלא בכלי, ואף על פי שאין בו שוה
פרוטה, ואין קונים בדבר שאסור בהנאה, ולא
בפרות, ולא במטבע. ואין קונין בכליו של מקנה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בו

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק

בו

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום): ביראה ובאהבה, ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן קצו

שולחן ערוך

י. שכירות ומשכונא אינם נקנים במלוה:

יא. אין קונין בשבת קנ"ן סודר, ואם קנו, אף על פי שעשו עברה, קנו:

סימן קצו

דין קניית עבד כנעני, ובו ה' סעיפים:

א. עבד כנעני דינו כקרקע לקנייה, נקנה בכסף או בשטר או בחזקה או בקנ"ן סודר:

ב. מה היא החזקה בקנ"ן העבדים, שישתמש בו בפני רבו כדרך שמשתמשין בעבדים. ואם הוא שלא בפני רבו, צריך שיאמר לו: לך תזק וקני:

ג. כיצד, התיר לו מנעלו, או שהנעיל לו מנעלו, או שהוליד פלו או אחריו לבית המרחץ, או שהפשיטו או סכו או גרדו או הלבישו או הגביה את רבו, קנה. ויש אומרים שהוא הדין אם הגביהו רבו:

ד. עשה לו מלאכה שאינה בשמוש גופו, כגון שתפר לו בגד וכיוצא בזה, קנאו רבו, ויש אומרים שלא קנאו:

ה. תקפו והביאו אצלו, קנאו. אבל אם קראו ובא אצלו, או שאמר לו רבו הראשון: לך אצל הלוקח, והלך אצלו, לא קנה, ואם הוא עבד קטן, קראו ובא אצלו קנאו:

סימן קצו

דין קניית בהמה גסה ודקה, ובו ז' סעיפים:

א. בהמה בין דקה בין גסה אינה נקנית במסירה, אלא במשיכה ואינו צריך להגביה:

ב. הגביה קונה בכל מקום. אבל משיכה אינו קונה אלא בסמטא או בתצר של שניהם, אבל לא ברשות הרבים ולא בתצר שאינה של שניהם:

ג. כיצד קונין את הבהמה במשיכה, אין צריך לומר אם משכה והלכה, או שרכב עליה והלכה בו, שקנה, אלא אפלו קרא לה ובאה, או שהכניסה במקל ורצתה בפניו, כיון שעקרה יד ורגל, קנאה, והוא שימשך בפני הנעלים. ואם משך שלא בפני בעלים, צריך שיאמר לו קדם שימשך: לך משך וקני:

ד. המוכר עדר לחברו או שנתן לו במתנה, כיון שמסר לו משכוכית, היא הבהמה המהלכת בראש העדר והכל נמשכים אחריה, אין צריך לומר: משוך וקני, ואם משך העדר אפלו שלא בפניו, קנה, ומסירת משכוכית הוי כאומר לו: משך וקני:

ה. המוכר בהמה לחברו או נתנה לו במתנה ואמר: קנה כדרך שבני אדם קונים, אם משך או הגביה, קנה. אבל אם רכב עליה, אם בשדה קנה, ואם בעיר לא קנה, לפי שאין דרך בני אדם לרכב בעיר. לפיכך, אם היה אדם חשוב שדרפו לרכב בעיר, או אדם מזולזל ביותר שאינו מקפיד על הלוכו בעיר ורוכב, כגון המטפלין בגדול הבהמות או העבדים, או שהיתה אשה, או שהיה ברשות הרבים, שהרבים דוחקים שם, הרי זה קונה ברכיבה, והוא שתהליך בו:

ו. האומר לחברו: משך ותקנה, או: תזק ותקנה, וכיוצא בדברים אלו, והלך ומשך או החזיק, לא קנה, שמשמע תקנה להבא, ועדין לא הקנה לו. והוא הדין לאומר לו: משך חפץ זה לקנותו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן קצח

שולחן ערוך

כדי שישתדל ויציל. לפיכך, אם היה ביתו של לוקח, שיש בו החפץ שנמכר, משכר למוכר, העמידוהו על דין תורה, שהרי מצוי אצל ביתו ויכול להציל. וכן השוכר המקום שאותם המטלטלים הנמכרים מנחים בו באחד מדרכי קניית השכירות שנתבארו בסימן קצ"ה קנה המטלטלים שבו ואין שום אחד מהם יכול לחזור בו, והוא שתהא חצר המשתמרת לדעת השוכר, או שהוא עומד בצד המקום ההוא:

ו. יש אומרים דשכירות מטלטלים נקנה בכסף, דליכא למיחש שמא יאמר לו: נשרפו חטיף בצליה, דכיון שהגוף שלו טרח ומציל:

ז. הספינה, הואיל ואי אפשר להגביה ויש במשיכתה טרח גדול, ואינה נמשכת אלא לרבים, לא הצריכה משיכה אלא נקנית במסירה, וכן כל פיוצא בזה. ואם אמר לו: לך משך וקני, אינו קונה הספינה עד שימשכנה כלה ויוציאנה מכל המקום שהיתה בו, שהרי הקפיד המוכר שלא יקנה זה אלא במשיכה:

ח. מסירה זו שאמרו, אין צריך שימסרנו מידו ליד לוקח, אלא כיון שאחזו בה הלוקח בפני המוכר או במצותו, הנה לה מסירה:

ט. מסירה אינה קונה אלא ברשות הרבים ובחצר שאינה של שניהם ומשיכה אינה קונה אלא בסמטא או בחצר של שניהם. והגבהה קונה בכל מקום:

י. לפיכך, אם היתה הספינה עומדת ברשות הרבים, או בחצר שאינה של שניהם, והקפיד המוכר ואמר לה: משך וקני, צריך למשכה כלה ושיוציאנה

ז. האומר לחברו: משך פרה זו ולא תקנה אלא לאחר שלשים יום, ומשך, לא קנה. ואם אמר לה: קנה מעכשיו ולאחר ל' יום, קנה, ואפלו היתה עומדת באגם ביום ל', שזה כמי שהקנה אותה מעתה על תנאי, נעשה התנאי נתקיים הקנין. וכל האומר: על מנת, כאומר: מעכשיו, דמי:

סימן קצח

דין קניית מטלטלין איזה במשיכה ואיזה במסירה, ומה דינו במעות שפירו, ובו ט"ו סעיפים:

א. דבר תורה מעות קונות, אבל חכמים תקנו שלא יקנו המטלטלים אלא בהגבהה, או במשיכה, דבר שאין דרכו להגביה. פיצה, המקבץ עצים או פשתן וכיוצא בהם, ועשה מהם טעון גדול שאי אפשר להגביהו, אינו נקנה במשיכה, שהרי אפשר להתירו ולהגביהו עץ עץ. אבל אם היה טעון של אגוזים או של פלפלים או של שקדים וכיוצא בהם, שאין אחד יכול להגביהו, הרי זה נקנה במשיכה:

ב. הגבהה, יש אומרים שצריך להגביה ג' טפחים, ויש אומרים דסגי בהגבהה טפח:

ג. משיכה שאמרו, צריך שימשך החפץ פלו ויוציאנו מכל המקום שהוא בו:

ד. דברים שאין דרכם להגביה, אי אגביהו קנה:

ה. ולמה תקנו חכמים שלא יהו מעות קונות, גזרה שמא יתן הלוקח דמי החפץ וקדם שיקחנו יאבד באנס, כגון שתפל דלקה וישרף, או יבואו לסטים ויטלוהו, ואם היה ברשות הלוקח יתמהמה המוכר ולא יציל, לפיכך העמידוהו חכמים ברשות המוכר,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן קצט

שולחן ערוך

לה לוקח, פטור, אבל אם הוציאם ויחד אחרים
תחתיהם וקבל מי שפרע, יש אומרים שחזרו
הלואה, ותיב אפלו באנשים, עד שיבאו לרשות
לוקח. ויש מי שאומר, שאפלו הוציאם, פיון
שקבל עליו מי שפרע ונותנם לו, אף על פי שלא
רצה הלוקח לקבלם, פטור:

סימן קצט

יש דרכים שמעות קונות, ויש זמן שמעות קונות,
ובו ד' סעיפים:

א. יש מעות קונות. פיצד, היו לו מעות בידו בלא
מנין ובלא משקל, ואמר לחברו: מכר לי חפץ
שליך במעות אלו שבפדי, ולקחם המוכר ולא דקדק
לידע מנינם, נקנה החפץ ללוקח ואין אחד מהם
יכול לחזר בו, מפני שהוא דבר שאינו מצוי לא
גזרו בה רבנן:

ב. וכן ראובן שמכר מטלטלין לשמעון במנה, וקנה
שמעון המטלטלין ונתחייב לראובן בדמים, ואחר
כך היה לשמעון מטלטלים אחרים למכר ואמר לה
ראובן: מכר אותם בדמים שיש לי בידך מדמי
המכר, ואמר לה: הן, נקנין אותן המטלטלים
לראובן בכל מקום שהם, ואף על פי שלא משך
ולא הגביה, שגם זה דבר שאינו מצוי הוא ולא
גזרו בה רבנן. אבל אם היה עליו חוב שלא מחמת
המכר ואמר לו: מכר לי מטלטלין בחוב שיש לי
אצליך, ונתרצו שניהם, לא קנה:

ג. יש זמן שמעות קונות, שהעמידו חכמים דבריהן
על דין תורה בבשר בארבעה פרקים, ואלו הם:
ערב יום טוב האחרון של חג, וערב יום טוב

מאותו רשות שאין משיכה קונה בו, ויכניסה
לרשות שהמשיכה קונה בו:

יא. היתה עומדת בסמטא או בחצר של שניהם,
אינה נקנית אלא במשיכה ולא במסירה:

יב. היתה עומדת ברשות הרבים ולא אמר להם
המוכר כלום, והלך הלוקח ומשך, לא קנה עד
שימשכנה כדינה מרשות הרבים לסמטא, אף על
פי שנקנית במסירה ברשות הרבים ומסירה אינה
צריכה שימסר לו מיד ליד, אפלו הכי פיון
שהתחיל למשך כבר גלה בדעתו שאינו רוצה
לקנות בחזקה זו שהוא מתזיק ותפוס בה, אלא
במשיכה:

יג. יש אומרים דספינה אינה נקנית במשיכה אלא
כדרך משיכתה, כגון שמנחת במים או ברקק מים
שהוא בסמטא או בחצר של שניהם, אבל אם היתה
ביבשה, אינו קונה עד שיגביהנה:

יד. דבר הנקנה במשיכה שהיה ברשות הרבים או
בחצר שאינה של שניהם, ומשכו הלוקח לרשותו
או לסמטא, פיון שהוציא מקצתו מרשות הרבים או
מרשות שאינה של שניהם, קנה, מאחר שמשכו
כלו והוציאו מכל המקום שהיה בו:

טו. הנותן דמי המטלטלים או מקצתן, ונזר בו
הלוקח, ואמר לו המוכר: בוא וטל מעותיך, הרי
המעות אצלו כמו פקדון, ואם נגנבו או אבדו אינו
חייב באחריותן. אבל אם נזר בו המוכר ואמר
ללוקח: בא וטל את שליך, הרי המעות ברשותו
וחייב באחריותו, אפלו מאנשים גדולים, עד שיקבל
עליו "מי שפרע" ויאמר לו אחר כך: בוא וטל את
שליך, ואז אי איתנהו בעין הנך וזוי ממש דיהיב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן ר

שולחן ערוך

אמר לו המקנה: לך וקנה בכלי זה, ואז קנה אם הוא ברשות המוכר:

ד. וכן אם קנה הפלי מהמוכר והגביהו, ואחר כך הניחו שם ברשות המוכר וחזר וקנה ממנו הפרות, כיון שנכנסו בתוך כלי זה קנה אותם, שמפני הנאת המוכר במכירת הפלי אינו מקפיד על מקומו:

ה. כשם שאין פליו של לוקח קונה לו ברשות מוכר, כך אין פליו של מוכר קונה ללוקח אף על פי שהוא ברשות לוקח:

ו. משיכה מהניא בכליו של מוכר, שאם מדד המוכר ונתן לתוך פליו, ומשכו הלוקח בפניו, קנה, ואפלו לא אמר לו: משך הכלי לקנות מה שבתוכו:

ז. אין הרשות קונה, ולא הכלי, ולא משיכה, ולא הגביהו, אלא אם בן פסק תחלה המדה בכך וכך, אבל כל זמן שלא פסק, אין לו שום צד שיקנה בו, דכל זמן שלא פסק לא סמכה דעת שניהם, שמא לא יספיקו על הסכום. ואם המקח דבר שדמיו קצובים, אף על פי שלא פסק, קנה. וכן אם אמר לו: הריני מוכר לך כפי מה שישמוהו ג', קנה, אפלו אין דמיו קצובים. היו הפרות בסמטא או בחצר של שניהם, ואפלו היו ברשות לוקח, והיו בתוך פליו של מוכר, קבל עליו המוכר למכור והתחיל המוכר למדד בתוך פליו של מוכר, אם אמר לו: כור בשלשים סלע אני מוכר לך, יכול לחזור בו אפלו בסאה אחרונה, הואיל ועדין הפרות בכליו ולא גמר כל המדה, וכליו של מוכר אינן קונים ללוקח אף על פי שהוא ברשות לוקח.

הראשון של פסח, וערב העצרת, וערב ראש השנה, שאם היה לטבח שור שוה מאה דינרים, ולקח מהלוקח דינר כדי לתן לו בשר כשישחט, ולא נתקבצו לו כל דמי השור, משחיטין אותו בעל כרחו, כדי לתן הבשר ללוקח, לפיכך, אם מת השור, מת ללוקח, ומפסיד הדינר:

ד. יתומים, או אפוטרופוס שלהם, שמכרו מטלטלים ומשכן הלוקח ועדין לא נתן המעות, ונתקרו, חוזרים בהם, כדין התורה, שאין משיכה קונה אלא מעות, ובוזו בלבד חלוק דין היתומים מדין שאר בני אדם, אבל בשאר החלקות דין היתומים שוה לשל כל אדם לענין זה:

סימן ר

דין קנית מטלטלין על ידי הצרו, וכיצד קונה כליו, וכו' סעיפים:

א. היו מטלטלין ברשות הלוקח המשתמר לדעתו, או שהוא עומד בצד אותו רשות, כיון שקבל עליו המוכר למכר, קנה לוקח ואף על פי שעדיין לא מדד, והוא שפסק דמים:

ב. היו ברשות המוכר, או ברשות אדם אחר שהם מפקדים אצלו, לא קנה הלוקח עד שיגביהו המטלטלין או עד שימשכם, כמו שנתבאר:

ג. פליו של אדם, כל מקום שיש לו רשות להניחו, קנה לו. וכיון שנכנסו המטלטלים בתוך הכלי אין אחד מהם יכול לחזור בו, והרי זה כמי שהנחו בתוך ביתו. לפיכך אין פליו של אדם קונים לו ברשות הרבים, ולא ברשות המוכר, אלא אם בן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בו

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק

בו

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רא

שולחן ערוך

יא. הנוטל כלי מבית האומן על מנת לבקרו, אם
היו דמיו קצובים, ונאנס בידו, חייב, שהואיל
ודמיו קצובים מצת שהגביה נעשה ברשותו ואין
המוכר יכול לחזור בו, והוא שיגביהנו כדי לקנות
את כלו, ויהיה אותו חפץ הנמכר חייב על
הלוקח. אבל חפץ שהמוכר קץ בו, והוא מבקש
ורודף למכרו, הרי הוא ברשות המוכר עד שיפסק
הדמים ויגביהנו הלוקח אחר שפסק. ואם גלה
דעתו שאינו חפץ בו, ונגנב או נאבד קדם
שיחזירנו, יש אומרים שהוא פשוט שוכר, ויש
אומרים שהוא פשוט חנם:

יב. אחד המושך או המגביה או המחזיק בעצמו, או
שאמר לאחר להגביה או למשך לו או להחזיק לו,
הרי זה זכה לו, וכן בשאר דרכי הקניה:

סימן רא

דין רשם על החבית, והתוקע כפו לחברו, וכו' ב'
סעיפים:

א. מכר לו בדברים בלבד, ופסקו הדמים, ורשם
הלוקח רשם על המקח כדי שיהיה לו סימן ידוע
שהוא שלו, אף על פי שלא נתן לו מהדמים
כלום, כל החוזר בו אחר שרשם מקבל "מי
שפרע". ואם מנהג המדינה הוא שיקנה הרשם קנין
גמור, נקנה המקח ואין אחד מהם יכול לחזור בו,
וחייב זה לתן הדמים. והוא שרשם בפני המוכר, או
שאמר לה המוכר: רשם מקחך:

ב. וכן כל דבר שנהגו התגרים לקנות בו, כגון על
ידי שנותן הלוקח פרוטה למוכר, או על ידי
שתוקע לו כפו, וכן כל פיוצא בזה:

ואם אמר לו: כור בשלשים סאה בסלע, ראשון
ראשון קנה, כיון שפסקו דמים על כל סאה וסאה,
כל סאה שיגביה המוכר ויערה אותה נגמרה
מכירתה, הואיל ואין הפרות ברשות המוכר ולא
ברשות הרבים. ואלו לא היו הפרות בכליו של
מוכר, כיון שהם ברשות לוקח קנה משפסק, אף
על פי שלא מדד, כמו שנתבאר:

ח. הכניס הלוקח את החמורים לביתו עם התבואה
שעליהם, אותה משיכה אינה כלום, אפלו אם פסק
הדמים ומדד המוכר על החמורים, לא קנה. ויש
מי שאומר, שאפלו מדד לוקח על החמורים, לא
קנה, שלא נתכונן למשיכה ולקנות במדידה זו,
דלמדידה בעלמא נתכונן:

ט. המוכר יין או שמן לחברו בסמטא או בחצר של
שניהם או ברשות לוקח, והיתה המדה של סרסור,
עד שלא נתמלאה המדה, הרי הן של מוכר,
משנתמלאה המדה, הרי הן ברשות לוקח ואין אחד
מהם יכול לחזור בו. וכן פרות שהיו צבורים
בסמטא או בחצר של שניהם, והמדה אינה של
אחד מהם, והיה המוכר מודד, עד שלא נתמלאה
המדה הרי היא ברשות מוכר, ומשנתמלאה המדה
הרי היא ברשות לוקח:

י. היתה המדה של אחד מהם, והיו בה רשמים
לידע חציה שלישה ורביעה וכיוצא בהן, כיון
שהגיע לרשם מהרשמים קנה ראשון ראשון, ואף
על פי שלא נתמלאת המדה, שכל רשם מהם
כמדה בפני עצמה, שהרי כל אחד מהם הוא המדה
והוא סומך על הרשמים שבה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בו

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

בו

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רב

שולחן ערוך

סימן רב

דין קניית מטלטלין אגב קרקע, או עבדים וקרקע, או עבד ומטלטלין, או בהמה וכלים שעליה, וכו' ט"ו פעיפוי:

א. המקנה קרקע ומטלטלין כאחד, כיון שקנה הקרקע באחד מדרכי הקנה נקנו המטלטלין עמהם, בין שהיו שניהם במקור או במתנה, בין שמכר מטלטלין ונתן קרקע, בין שמכר קרקע ונתן מטלטלין, כיון שקנה קרקע קנה המטלטלין:

ב. במה דברים אמורים, כשהיו אותם המטלטלין צבורים באותה קרקע. אבל אם היו במקום אחר, צריך שיאמר לו: קנה מטלטלין אגב קרקע. אפלו היו המטלטלין במדינה אחרת, ואמר לה: קנה אותם על גבי קרקע פלוני, כיון שקנה קרקע נקנו המטלטלין, אף על פי שאינם צבורים בתוכה. ואם לא אמר לה: קנה אגב קרקע, לא קנה, מאחר שאינם צבורים בתוכה:

ג. הקנה השדה לאחד והמטלטלין לאחר, אף על פי שאמר לו: קנה המטלטלין על גבי קרקע, והחזיק האחד בקרקע, לא קנה השני מטלטלין. ואם תפסן אחר שחזר בו המקנה, אין מוציאין מידו, שהרי תפסן אחר שקנה חבירו הקרקע שנקנו אלו על גבו:

ד. הקנה שדה לאפוטרופוסים ומטלטלין ליתומים, קנו:

ה. בהמות כמטלטלין בדינים אלו:

ו. אין קרקע נקנה אגב קרקע:

ז. קרקע פל שהוא, מקנין על גביו מטלטלין הרבה:

ח. המקנה עבדים וקרקעות כאחד, החזיק בעבדים לא קנה הקרקעות, החזיק בקרקעות, אם היו עבדים בתוכה, קנה, ואם לאו, לא קנה, אפלו שיאמר לו: קנה אותם על גבי קרקע:

ט. המקנה עבדים ומטלטלין כאחד, משך המטלטלין לא קנה העבדים, החזיק בעבדים, לא קנה המטלטלין, אלא אם כן היו המטלטלין על גבי העבד, והוא שיהיה כפופ. ויש אומרים שצריך גם שיהיה ישן:

י. היה לאחד עציץ נקוב, וזרעים שבו לאחר, אם הקנה בעל העציץ עציצו לבעל הזרעים, כיון שמשך, קנה:

יא. הקנה בעל זרעים וזרעיו לבעל העציץ, לא קנה, עד שיחזיק בזרעים עצמם:

יב. היה העציץ והזרעים שבו הכל לאחד, והקנה שניהם לאחר, החזיק בעציץ לקנות הזרעים, אף העציץ לא קנה, החזיק בזרעים, קנה העציץ:

יג. המקנה בהמה וכלים שעל גבה כאחד, אף על פי שמשך הבהמה וקנאה, לא קנה הכלים שעליה, עד שיגביה או ימשך הכלים עצמם, אם אין דרכם להגביה, שהבהמה כחצר המהלכת היא, ואין מה שבתוכה קנוי לבעלה. לפיכך, אם היתה הבהמה כפופתה, קנה אף כלים שעליה. ויש מי שאומר, דבמציאה אם אומר: אני מושך בהמה זו לקנותה ואת הכלים שעליה, קנאם, אפלו אינה כפופתה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בו

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

בו

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רג

שולחן ערוך

גמורה. ויש אומרים דדוקא בכהאי גוונא, משום שאין התמור ראוי לחלק, אבל אם אמר: פרה וטלה בכור חטים, ומשך הפרה ולא משך הטלה, קנה בחטים כנגד דמי הפרה:

ג. לשונות של זהב ושל כסף ושל שאר מיני מתכות, הרי הם כשאר מטלטלים ונקנים בקנין, וקונים זה את זה בהחלפה. אבל המטבעות של כסף או של זהב או של נחשת, הרי כלם דמים כנגד שאר מטלטלים, והנותן אחד מהם בדמי מטלטלים לא קנה, ואין אחד מהם נקנה בקנין, ולא נעשה קנין:

ד. במה דברים אמורים, בזמן שמכר שאר מטלטלים באחד ממיני מתכות אלו. אבל המוכר מטבע במטבע, הדינרים של זהב לגבי מטבעות של כסף הרי הם כפרות. וכן המעות של נחשת כמו פרות לגבי מטבעות של כסף. כיצד, נתן לו דינר זהב בכ"ה דינרי כסף, פיון שמשך הדינר זהב, נתחייב לתן לו הכ"ה דינרי כסף כמו שפסק עמו, אם חדשים חדשים, ואם ישנים ישנים. אבל אם נתן לו כ"ה דינרי כסף בדינר זהב, לא קנה עד שיקח הדינר של זהב:

ה. נתן לו שלשים אסר של נחשת בדינר כסף, חייב לתן לו דינר כסף כמו שפסק עמו, אם חדש חדש, ואם ישן ישן. אבל אם נתן לו דינר כסף בשלשים אסרות נחשת, לא קנה עד שיקח האסרות של נחשת:

ו. נחשת, יש אומרים דהוי טבעא לגבי דהבא, ויש אומרים: דהוי פירא לגבי דהבא:

יד. אמר לה המוכר: משך בהמה זו וקנה פלים שעליה, הואיל ולא הקנה לו גוף הבהמה, אף על פי שמשכה והיא כפותה, לא קנה פלים שעליה:

טו. אמר לה: משך קפה זו ובמשיכתה קנה מה שבתוכה, קנה מה שבתוכה אף על פי שלא קנה הקפה:

סימן רג

כל מטלטלין נקנין בחליפין, ומטבע אין נקנה בחליפין, ובו י' סעיפים:

א. כל המטלטלין קונים זה את זה בחליפין, אין צריך לומר אם אין המקנה מקפיד לידע שווי החפץ שנוטל בחליפין, כעין שקונין בסודר, שזהו קנין גמור שמועיל לכל הדברים, בין קרקע בין מטלטלי, בין בעלי חיים. ופרות נמי, אף על פי שאין קונין בהם נקנים בחליפין. חוץ ממטבע שאינו נקנה בחליפין ולא קונה. וכן דבר שאין בו ממש אין קנין מועיל בו, כגון שקנו ממנו שילף עם פלוני למקום פלוני, או שיחלקו חצר שביניהם וכיוצא באלו, שהם קנין דברים ואין לו על מה לחול. אלא אפלו מקפיד לידע שווי החפץ שנוטל, דהשתא דומה לדמים, אפלו הכי נקנה. כיצד, היה לזה פרה ולזה תמור, והעריכו אותם פמה שזה כל אחד מהם, והסכימו להחליפם זה בזה, פיון שמשך בעל הפרה את התמור, נקנית פרתו לבעל התמור בכל מקום שהיא, ואין שום אחד מהם יכול לחזור בו:

ב. החליף תמור בפרה וטלה, ומשך את הפרה ולא משך את הטלה, לא קנה, מפני שאין כאן משיכה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רד

שולחן ערוך

א. מי שנתן דמים ולא משך המטלטלים, אף על פי שלא נקנו לו המטלטלים כמו שנתבאר, כל החוזר בו, בין לוקח בין מוכר, לא עשה מעשה ישראל וחיב לקבל "מי שפרע", ואפלו לא נתן אלא מקצת הדמים:

ב. נתן דמי המקח ונאנס קדם שיקחנו, ואמר לה: תן לי מקחי או החזר לי מעותי, אף על פי שיש עדים שאבד באנס ולא היה כח במוכר להצילו ולא נתרשל בדבר, הרי זה מחזיר הדמים ואין כאן מקום ל"מי שפרע". ויש אומרים דהוא הדין למי שחוזר בו מפני שהוא ירא להפסיד כל המקח:

ג. הפוסק על שער שבשוק, וקבל דמים ולא היה לו אותו המין שפסק עליו, נתבאר בסימן ר"ט

ד. כיצד מקבל "מי שפרע", אוררין אותו בבית דין ואומרים: "מי שפרע מאנשי דור המבול ומאנשי דור הפלגה ומאנשי סדום ועמורה וממצרים שטבעו בים, הוא יפרע ממי שאינו עומד בדבורו":

ה. הלוקח מחברו קרקע או שאר מטלטלים, ופסקו הדמים והניח משכון על הדמים, לא קנה, וכל הרוצה לחזר משניהם חוזר, ואינו חיב לקבל "מי שפרע":

ו. מכר לו בדברים בלבד, ופסקו הדמים, ורשם הלוקח רשם על המקח כדי שיהיה לו סימן ידוע שהוא שלו, אף על פי שלא נתן מהדמים כלום, כל החוזר בו אחר שרשם, מקבל "מי שפרע". ואם מנהג המדינה הוא שיקנה הרשם קנין גמור, נקנה המקח ואין אחד מהם יכול לחזר בו. וכל זה בשרשם בפני המוכר, או שאמר לו המוכר: רשם מקחך:

ז. כלם יש להם דין מטבע לגבי שאר מטלטלים, וכלם זה כנגד זה, כגון שמכר דינר זהב בדינר זהב, או דינר כסף בדינר כסף, או דינר נחשת בדינר נחשת, יש להן דין מטבע:

ח. מעות הרעות, שפסלתן מלכות או מדינה, או דינרים שאין יוצאים באותה מדינה ואין נושאים ונותנים בהם עד שמשנים אותם למטבע אחר, הרי הם כפרות לכל דבר, ונקנין בקנין, ומתחייבין על ידי משיכתן לתת מעות שפסקו, ואם נטלו כנגדן מעות, לא נקנו:

ט. המטבע, אין דרך שיזכה בו מעתה מי שאינו ברשותו אלא על גב קרקע, כגון שקנה קרקע ועל גבו מעות, או שישכר מקום המעות, כיון שזכה בקרקע, בכסף או בשטר או בתזקה או בקנין, זכה במעות, והוא שיהיו אותם מעות קיימים, כגון שהיו מפקדים במקום אחר ולא כפר הנפקד. אבל ראובן שהיה לו חוב על שמעון, והקנה ללוי קרקע ועל גבו החוב, לא קנה החוב, אבל יכול הוא להקנות לו החוב במעמד שלשתן, כמו שנתבאר בסימן קכ"ו, וכן יכול הוא להקנותו לו על ידי שימכר לו או יתן במתנה שטר החוב, כמו שנתבאר בסימן ס"ו:

י. המחליף קרקע בקרקע, או מטלטלים בקרקע, או קרקע במטלטלים, כיון שזכה זה נתחייב זה בחליפיו:

סימן רד

אימתי מקבל החוזר בו "מי שפרע", ומתי נקרא "מחסר אמנה", ובו י"א סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מדין הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

בו

בו

לחודש

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רה

שולחן ערוך

א. מי שאנסוהו עד שמכר ולקח דמי המקח, אפלו תלוהו עד שמכרו, ממכרו ממכר בין במטלטלים בין בקרקע, שמפני אנסו גמר והקנה אף על פי שלא לקח הדמים בפני העדים. לפיכך, אם מסר מודעא קדם שימכר, ואמר לשני עדים: דעו שזה שאני מוכר חפץ פלוני או שדה פלוני לפלוני מפני אנס, הרי המכר בטל, ואפלו החזיק כמה שנים מוציאים אותה מידו ומחזיר הדמים. וצריכים העדים לידע שהוא מוכר מפני האנס ושהוא אנוס ודאי, לא שייסמכו על פיו. וכל מודעא שאין כתוב בה: "אנו העדים ידענו שפלוני זה אנוס היה", אינה מודעא:

ב. במה דברים אמורים, במכר, אבל במתנה או מחילה אין צריכין להכיר אונסו:

ג. פשרה, דינה כמכר, ומחילה, דינה כמתנה:

ד. יש מי שאומר, דהא דאמרין דכשלא מסר מודעא ממכרו ממכר, אם הוא בקרקעות אפלו לא נתן לו כל שויו, לפי שאין אונאה לקרקע. אבל במטלטלים, כיון שיש בו כדי אונאה או כדי בטול מקח, אין כאן תורת מקח. והני מלי, כשאינו כופהו אלא על המכירה, אבל בסכום המעות אינו כופהו. אבל אם כופהו לתן לו פחות משויו, אף בקרקע אין כאן תורת מקח, והוי כמו שאנסוהו לתן, שאינה מתנה:

ה. יש מי שאומר, שאפלו אמר: כתבו לי שמסרתני מודעא בפניכם וכשיודע על פי עדים האנס שאנסוני יצטרף עדותכם לבטל המקח, אין שומעין לו:

ז. הנושא ונותן בדברים בלבד, הרי זה ראוי לו לעמד בדבורו אף על פי שלא לקח מהדמים כלום, ולא רשם ולא הניח משכון. וכל החוזר בו, בין לוקח בין מוכר, אף על פי שאינו חייב לקבל "מי שפרע" הרי זה ממחסי אמונה ואין רוח חכמים נוטה הימנו:

ח. וכן מי שאומר לחברו לתן לו מתנה, ולא נתן, הרי זה ממחסי אמונה. במה דברים אמורים, במתנה מועטת, שהרי סמכה דעתו של מקבל כשהבטיחו. אבל במתנה מרבה אין בה חסרון אמונה, שהרי לא האמין זה שיתן לו דברים אלו, עד שיקנה אותו בדברים שהם נקנים בהם:

ט. יש מי שאומר, שאם רבים אמרו לאדם אחד לתן לו מתנה, אינם יכולים לחזור בהם, אפלו אם היא מתנה מרבה:

י. מי שהיה לו חוב אצל חברו, ואמר לה: מכר לי מטלטלין אלו בחוב שיש לי אצלך, ורצה המוכר, יש אמורים שהרי זה כמי שנתן דמים, וכל החוזר בו מקבל "מי שפרע", ויש חולקים,

יא. ראובן שהיה חייב לשמעון מנה, ואמר שמעון לראובן: מטלטל זה אמכר לך במנה, ונתן לו ראובן המנה, יכול שמעון לומר: מנה זה אני גובה בחובי והחפץ לא אתן לך, ואיני ב"מי שפרע". אבל אם אמר לה ראובן: הא לך עוד מנה ותן לי החפץ, צריך לתן או יקבל "מי שפרע":

סימן רה

דין מוכר מחמת אנס, ומסר מודעא ובטלה, ובו י"ב סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רו

שולחן ערוך

י. וכן אם הודה בפניהם שלקח הדמים אחר שמסר
מודעא על כך, אינו חייב להחזיר כלום, שהאנס
אנסו עד שיודה והעדים כבר ידעו שהוא אנוס.
אבל אם מנה הדמים בפניהם, חייב להחזיר:

יא. העידו עליו עדי המכר שבטל המודעא, הרי
המודעא בטלה. ואם אמר לעדי המודעא: הו
יודעים שכל קנין שאני לוקח לבטל המודעא
שהכל בטל, ואיני אומר כך אלא מפני האנס
שאתם יודעים ואין ברצוני להקנות לזה האנס
לעולם, הרי המכר בטל ואף על פי שקנו מידו
לבטל המודעא:

יב. באיזה אנס אמרו שהוא מבטל המקח, באנס
דאיתי לה מאחרני, אבל באנס דאיתי לה מנפשה,
כגון מי שמוכר מפני שהוא דחוק למעות, לא.
ואפלו באנס דאיתי לה מאחרני, דוקא שאנסוהו
למכר, אבל לא אנסוהו למכר, אלא לתן מעות,
ומחמת שלא היו לו המעות הצריך למכר, לא הוי
אונסא, וזבינה וזביני:

סימן רו

דין כשאמכר אמכר לך במאח ומכר לאחר ביותר,
או שאמר: אמכרנה לך כמו שישומו אותו בית
דין, ובו ד' סעיפים:

א. האומר לחברו: כשאמכר שדה זו הרי היא
מכורה לך מעכשיו במנה, וקנה מידו על כך,
ולאחר זמן מכרה לאחר במאח, קנה הראשון.
מכרה ביותר על מנה, קנה האחרון, שלא אמר לה
אלא כשאמכר, שיהיה מוכר מדעתו כבתחלה, וזה

ג. במה דברים אמורים שצריך שידעו שהוא אנוס,
במוכר או בעושה פשרה, אבל במתנה או במחילה,
אם מסר מודעא קדם, אף על פי שאינו אנוס, הרי
המתנה בטלה, שאין הולכים במתנה אלא אחר
גלוי דעת הנותן, שאם אינו רוצה להקנות בכל
לבו לא קנה המקבל מתנה, והמתילה, מתנה היא:

ז. אחד האונס את חברו בשהכחו או תלאו עד
שמכר, או שהפחידו בדבר שאפשר לו לעשות, בין
בידי גויים בין בידי ישראל, הרי זה אנוס. ומעשה
באחד ששכר פרדס מחברו לעשר שנים, ולא היה
שטר חוב ביד המשכיר, ואחר שאכלו השוכר ג'
שנים אמר לו: אם לא תמכרנו לי אכבש שטר
שכירות ואטעון שהוא לקוח בידי, ואמרו חכמים
שהוא אנוס. וכן כל פיוצא בזה. לפיכך, אם תבעו
המשכיר בבית דין, וכפר בו וטען שהפרדס שלו,
ואחר כך מסר המשכיר מודעא, ואחר כך מכר
לשוכר שכפר בו, הרי הממכר בטל, שהרי יש לו
עדים שהוא אנוס, והם העדים שכפר בבית דין,
והם הם עדי המודעא. וכן כל פיוצא בזה:

ח. במה דברים אמורים, באנס, שהרי הוא חמסן
מפני שפופה את המוכר למכר שלא ברצונו. אבל
הגזול והחזק בגזלן, ואחר כך לקח שדה שגזל,
אין המוכר צריך למסר מודעא, כמו שיתבאר:

ט. עדי המודעא יש להם לחתם הם עצמם באותו
הממכר שנמסר להם המודעא עליו, ואין בכך
כלום, ואפלו אמר להם בפני האנס: ברצוני
מכרתי בלא אנס, הוי המודעא קימת, כשם שאנסו
שוכר בלא רצון, כך אנסו עד שאמר: ברצוני אני
מוכר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בו
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בו

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רז

שולחן ערוך

ג. מי שמכר חצרו או שדהו, ופרש בשעת המכירה שהוא מוכר כדי לילך למקום פלוני, או מפני המטר שנמנע כדי לקנות חטים בדמיו, הרי זה כמוכר על תנאי, לפיכך, אם ירד המטר אחר שמכר, או באו חטים והוזלו, או נמנע הדרך לעלות לאותה הארץ, או לא נסתיע לו לעלות או לקנות החטים, הרי זה מחזיר לו הדמים ותחזור לו הקרקע, שהרי פרש שאינו מוכר אלא לעשות דבר פלוני והרי לא נעשה, וכן כל כיוצא בזה:

ד. אבל המוכר סתם, אף על פי שהיה בלבו שמפני כך וכך הוא מוכר, ואף על פי שנראים הדברים שלא מכר אלא לעשות כך וכך, ולא נעשה, אינו חוזר, שהרי לא פרש, ודברים שבלב אינם דברים. ואף על פי שקדם מכירה אמר שהוא מוכר על דעת לעשות כך וכך, כיון דבשעת המכירה לא אמר, אינו חוזר:

ה. מי שהקנה לחברו והתנה עליו: על מנת שתתן מקח זה או תמכרנו לפלוני, אם נתנו או מכרו לאותו פלוני, קנה, ואם לא קים התנאי, ומכרו לאחר או שלא מכרו ולא נתנו בזמן שקבע לו, לא קנה. וכן המוכר או הלוקח שהתנה שיחזיר לו המקח בזמן פלוני, או כשיתן המעות, הרי המוכר קים ויחזיר כמו שהתנה:

ו. מכר קרקע, והתנה המוכר שיחזירו לו כשיהיו לו מעות, צריך להחזירו לו כשיביא לו מעותיו, לפיכך, אסור ללוקח לאכל פרות, דהוה לה הנך זוני כהלואה גבה:

ז. מכר לו סתם, ואמר לה הלוקח מדעתו: כשיהיו לך מעות, תביאם לי ואני אחזיר לך קרקע זו,

לא היה רוצה למכר, ולא מכר אלא מפני התוספות שהוסיף זה, ונמצא כמי שנאנס ומכר:

ב. אמר לה: כשאמכרנה הרי היא קנויה לך מעכשיו כמו שישומו בית דין של שלשה, אפלו על פי שנים מהשלשה. אמר לה: כמו שיאמרו שלשה, עד שיאמרו השלשה:

ג. וכן אם אמר: כמו שישומו אותה בית דין ארבעה, עד שישומו הארבעה כלם ויסכימו, וימכר לאחר כמו שיסכימו, ואחר כך קנה הראשון:

ד. שמו אותה שלשה או ארבעה, ואמר המוכר: עד שיבואו ג' אחרים או ארבעה וישומו, אין שומעין לו, שהרי קנו מידו תחלה שמכר מעכשיו:

סימן רז

המוכר נכסיו על תנאי, ודיני אסמכתא, והמחייב עצמו בדבר שאינו חייב בו, ובו כ"א סעיפים:

א. המקנה לחברו בין קרקע בין מטלטלים, והתנה תנאים שאפשר לקיים, בין שהתנה המקנה בין שהתנה הקונה, אם נתקמו התנאים נקנה הדבר שהקנה, ואם לא נתקמו התנאי, לא קנה, וכבר נתבאר משפטי התנאי בטור אבן העזר

ב. יש אומרים דהני מלי כשקנה בדרך מהדרכים שקונים בהם והרי יש עליו לקיים התנאי, אבל אם לא קנה עתה, והתנה עמו שאם נתקמו התנאי הוה יקנה, ואם לא נתקמו לא יקנה, אף על פי שנתקמו התנאי לא קנה, שזו אסמכתא היא ולא קניא, אלא אם כן אמר לו: קנה מעכשיו, וקנו מידו על כך:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רז

שולחן ערוך

שטר, והגיע הזמן ולא נתן לו, לא יתן השליש
את השטר, שזו אסמכתא היא:

יג. וכן תנאים שמתנים בני אדם ביניהם, אף על
פי שהם בעדים ובשטר: אם יהיה כף, או אם
תעשה כף אתן לך מנה או אקנה לך בית זה, ואם
לא יהיה או לא תעשה לא אקנה ולא אתן לך,
אף על פי שעשה או שהיה הדבר, לא קנה, שכל
האומר: אם יהיה אם לא יהיה, לא גמר והקנה,
שהרי דעתו עדין סומכת שמא יהיה או שמא לא
יהיה:

יד. כל האומר: קנה מעכשיו, אין כאן אסמכתא
כלל, וקנה, שאלו לא גמר להקנות לא הקנהו
מעכשיו. כיצד, אם באתי מכאן ועד יום פלוני
קנה בית זה מעכשיו, וקנו מידו על כף, הרי זה
קנה אם בא בתוך הזמן, וכן כל פיוצא בזה:

טז. אסמכתא שקנו עליה בבית דין חשוב, הרי זה
קנה, והוא שיתפס זכותיו בבית דין, והוא שלא
יהיה אנוס. כיצד, הרי שהתפס שטרו או שוברו
בבית דין, וקנו מידו שאם לא יבא ביום פלוני
ינתן שטר זה לבעל דינו, והגיע היום ולא בא,
הרי אלו נותנים, והוא שיהיה בבית דין חשוב.
ואם עכבו נהר או חלי לא יתנו, וכן כל פיוצא
בזה. ונתבאר תשלום דין זה בסימן נ"ה

טז. כשהיו חכמי ספרד רוצים להקנות באסמכתא,
כך היו עושין: קונין מזה שהוא חייב לחברו מאה
דינרים, ואחר שחייב עצמו, קונים מבעל חובו,
שכל זמן שיהיה כף או שיעשה כף הרי חוב זה
מחול לו מעכשיו, ואם לא יהיה או לא יעשה
הריני תובעו בממון שחייב עצמו בו, ועל דרך זה

הרי התנאי קים והלוקח אוכל פרות, ואין בזה
אבק רבית, שהרי מעצמו חייב עצמו בתנאי זה:

ח. מעשה באשה ששלחה שליח לקנות לה קרקע
משמעון שהיה קרובה, ואמר שמעון המוכר לראובן
השליח: אם יהיו לי מעות תחזיר לי פלונית
קרובתי קרקע זו, השיב ראובן ואמר לו: אתה
ופלונית קרובים כמו אחים, כלומר, הדבר קרוב
שהיא תחזיר לך ואינה מקפדת על כף, ובא
מעשה לפני חכמים ואמרו: זה השליח לא קנה
כלום, שהרי לא סמכה דעתו של קרוב זה על
דברי השליח מפני שלא השיבו תשובה גמורה,
ונמצא שלא גמר והקנה:

ט. הלוחה על שדה מאה זהובים, והוא שנה יותר,
ואמר לו: אם לא תפרעני עד שלש השנים הוי
אסמכתא ולא קנה. אבל אם אמר לה: אם לא
תפרעני עד שלשה שנים תהא שלי מעכשיו, קנה:

י. כל היכא דלא קנה השדה משום דהוי אסמכתא,
מנפה כל הפרות שאכל, מפני שהם רבית של
תורה. ויש אומרים דפרות שאכל תוך ג' שנים
אינו מנפה, דלא הוי אלא אבק רבית:

יא. הנותן ערבון לחברו ואמר לה: אם אני חוזר
בי ערבוני מחול לך, והלה אומר: אם אני חוזר
פי אכפל לך ערבונך, אם חזר בו הלוקח, קנה זה
הערבון, שהרי הוא תחת ידו. ואם חזר בו המוכר,
אין מחיבין אותו לכפל הערבון, שזו אסמכתא
היא, ולא קנה:

יב. וכן מי שפרע מקצת חובו והשליש השטר,
ואמר לה: אם לא נתתי לך עד יום פלוני תן לו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רח

שולחן ערוך

כא. תיב עצמו בדבר שאינו קצוב, כגון שאמר:
הריני תיב לזון אותך או לכסותך חמש שנים,
להרמב"ם לא נשתעבד, וכל האחרונים חלקו עליו:

סימן רח

מקח שנעשה בצד אסור, ובו סעיף אחד

א. מקח שנעשה באסור, כגון שהוסיף בשווי המקח
בשביל המתנת המעות, או שפסק קדם שיצא
השער ולא היה לו למוכר, ונתקם בקנין או
באחד מדרכי ההקנאות, המקח קים ויתן כשער של
התר, ואין אחד מהם יכול לבטל המקח. ומיהו,
הלוקח יכול לחזור בו שלא לתן כשער היקר:

סימן רט

המקנה דבר שאינו מסים או שלא בא לעולם, ובו
י' סעיפים:

א. המקנה לחברו דבר שאינו מסים, אם היה מינו
ידוע אף על פי שאין מדתו ומשקלו ידוע, הרי זה
קנה, ואם אין מינו ידוע, לא קנה. פיצד, ערמה
זו של חטים אני מוכר לך בכך וכך, מרתף זה
של יין אני מוכר לך בכך וכך, שק של תאנים
אני מוכר לך בכך וכך, אף על פי שאין מדת
הערמה ידועה, ולא מנין הקנקנים ולא משקל
התאנים ידוע, הרי זה ממכרו קים אף על פי
שנמצא חסר או יתר על האמד שהיה בדעתם, ויש
להם אונאה לפי שער שבשוק:

ב. אבל האומר לחברו: כל מה שיש בבית זה אני
מוכר לך בכך וכך, וכל מה שיש בתבה זו או
בשק זה אני מוכר לך בכך וכך, ורצה הלוקח

היו עושים בכל התנאים שבין אדם לאשתו
בשדוכים ובכל הדברים הדומים להם, וכן אנו
נוהגים. ויש אומרים שקנס שעושים בשדוכים
לקנס החוזר בו לא הוי אסמכתא, כי כדאי הוא
שיתתיב החוזר בו בקנס לדמי הבשת שביש את
חברו. וכן אם המלמד קבל עליו בעת שהשפירוהו
קנס אם יחזור בו, ולא נמצא מלמד אחר מזמן,
אינו אסמכתא:

י. שנים שהתנו ביניהם לקים דבר אחד, ונתנו
ערבונות לקנס שמי שיחזור בו שיזכה חברו
בערבון, לא יאמר: אם אני חוזר בי אתן לך כך
וכך, והרי זה משכון על המזון שאתתיב לך אם
אחזר בי, אלא יקנה לו בסודר דלא כאסמכתא,
ובבית דין חשוב, כדי שיתתיב לו מן הדין אם
יחזור בו, ואז יתן לו החפץ במשכון, ואז יחול
השעבוד על המשכון כיון שנתתיב לו בקנס אם
יחזור בו, או יאמר: אם אחזור בי תזכה בכך וכך
מזון בגוף חפץ זה:

יח. שטר שכתוב בו: אם לא יפרע לזמן פלוני
שיתתיב כך וכך ממון, וכתוב בסוף השטר: דלא
כאסמכתא ודלא וכו', אין זה מוציא מידי
אסמכתא, ולא קנה:

יט. נדר ושבועה ותקיעת כף, מהני אפלו
באסמכתא:

כ. המחייב עצמו לחברו בלא תנאי, אף על פי שלא
תיב לו כלום, תיב, כמו שנתבאר בסימן מ', ואין
בזה משום אסמכתא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רי

שולחן ערוך

לראובן, ושיר מפרותיו לשמעון דבר ידוע בכל שנה, לא קנה שמעון כלום מהפרות. אבל אם שיר לעצמו, בעין יפה שיר, ואמרינן דשיר מקום הפרות, אף על פי שלא פרש. ואפלו מכר לוקח זה השדה לאחר, חלקו של זה המוכר אינו יכול למכר וצריך לתן לו כל מה ששיר. ואם אמר: כל זמן ששדה זה בידי, כשמכרה לאחר פקע כחו של מוכר ראשון. ואפלו אם תזר הלוקח ראשון וקנה מלוקח שני, אינו נותן למוכר ראשון כלום. ואם מת מוכר ראשון, אין לבניו כלום, אפלו מת בעודה ביד לוקח ראשון, אלא אם כן פרש: לי וליורשי:

ה. אף על פי שצריך לתן לו הפרות ששיר, אם לא יתנם לו אין המקח מתבטל בכך. אבל אם מתנה: על מנת שתתן לי או לפלוני מהפרות כך וכך בכל שנה, או קיום המקח תלוי בו, ואם לא יתן לו כמו שהתנה יתבטל המקח:

ט. מכר או נתן דקל לאחד ופרותיו לאחר, לא שיר מקום הפרות, וראשון קנה דקל ופרותיו, ושני לא קנה כלום:

י. אמר לאחד: קנה דקל חוץ מפרותיו, שיר לעצמו גם מקום הפרות שהם הענפים, ואין ללוקח אלא הגזע, לכשייבש:

סימן רי

המקנה לעובר שלו או לעובר אחר, ובו ג' פעיפים:

א. אין אדם מקנה למי שלא בא לעולם, לפיכך המזכה לעובר של אחר לא קנה, ואפלו אמר: לכשיולד יזכה. ואם היה בנו, קנה, אפלו לא

ומשך, אין כאן קנין, שלא סמכה דעתו של לוקח, שהרי אינו יודע מה שיש בו אם תבן או זהב, ואין זה אלא כמשחק בקביא, וכן כל כיוצא בזה:
ג. המוכר לחברו בעשרה דינרים חטים, ולא פסק כמה סאה מכר לו, נותן לו כשער שבשוק בשעת המכירה. וכל החזור בו מאחר נתינת הדמים ולא רצה כשער שהיה בשוק בשעת נתינת המעות, מקבל "מי שפרע":

ד. אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם, בין במכר, בין במתנת בריא, בין במתנת שכיב מרע. כיצד, מה שתוציא שדה זו מכור לך, מה שיוציא אילן זה נתון לך, תנו מה שתלד בהמה זו לפלוני, או שאמר: מה שתלד פרתי או שפחתי מכור לך או נתון לך, לא אמר כלום, אפלו היתה הפרה או השפחה מעברת, לא קנה כלום. ויכול לחזור בו אפלו אחר שתלד הפרה או השפחה, ואחר שגדלו פרות האילן ובאו לעולם. ואם קדם הלוקח ותפס הפרות, אין מוציאין מידו. ואם מכר האילן לפרותיו, או פרה ושפחה לעבריהם, קנה מיד, ואין שום אחד מהם יכול לחזור בו:

ה. דבר שבא לעולם, אלא שאינו ברשותו, דינו כדבר שלא בא לעולם, שלא קנה, ויכול כל אחד מהם לחזור בו, ויתבאר עוד בסימן ר"א:

ו. הפוסק על שער שבשוק, וקבל דמים, ולא היה אותו המין שפסק עליו ברשות מוכר, חייב לקנות ולתן ללוקח מה שפסק, ואם חזר בו, מקבל "מי שפרע":

ז. כשם שאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם, כך אינו משיר דבר שלא בא לעולם. כיצד, מכר שדה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן ריא

שולחן ערוך

האב ואחר כך מת האב, בן הבן מוציא מיד
הלקוחות ואינו צריך להחזיר דמים, שהרי אביו
מכר דבר שלא בא עדין לרשותו ונמצאו הנכסים
ברשות האב וזה יורש אביו:

ד. ויש מי שאומר, שאם ראובן לזה מיעקב אביו
ואחר כך מכר נכסיו, ומתו ראובן ויעקב, וירש
חנוך בן ראובן השטר חוב מיעקב, מוציא מיד
הלקוחות הנכסים שמכר אביו, דמצי אומר: אנא
מאבוה דאבא יריתנא:

ה. הפותב נכסיו לבנו לאחר מותו, הרי הגוף של
בן מזמן השטר, והפרות לאב עד שימות. ואין
המקבל יכול למכר הפרות כל זמן שהנותן קיים,
אלא יכול למכר מהיום ולאחר מיתת הנותן,
שיזכה הלוקח בגוף הקרקע מיד, ויזכה בפרות
לאחר מיתת הנותן, ויזכה בהם הלוקח אפלו אם
מת מקבל בתי נותן, שאין כאן מקנה דבר שלא
בא לעולם פיון שהגוף שלו, דקנין פרות שנשאר
לאב לאו קנין הגוף דמי:

ו. מי שנתן קרקע לחברו, ונתן לו על גביו דינרים
או מטלטלין, לא קנה אלא אם כן היו המעות
והמטלטלין ברשותו. לפיכך, צריך להביא ראיה
שהיו המעות והמטלטלין שהקנה לו ברשותו
באותה שעה

ז. מי שהיה לו פקדון ביד אחר, הרי מקנהו במכר
או במתנה, לפי שהפקדון ברשות בעליו הוא, והרי
הוא בחזקת שהוא קיים. ואם כפר בו זה שהפקד
אצלו, אינו יכול להקנותו, שזה כמי שאבד,
שאינו ברשותו. אבל המלוה, הואיל ולהוצאה
נתנה, אינה בעולם ואין אדם יכול להקנותה אלא

אמר: לכשיולד, והוא שתהיה אשתו כבר מעברת
בשעת המתנה. ויש אומרים דהא דמזכה לעבר
שלו קנה, דוקא בשכיב מרע, אבל בקריא לא
קנה:

ב. הקנה מקצת נכסיו לבהמה או למי שלא בא
לעולם, וחזר ואמר לחברו: קנה בבהמה זו או
כעבר זה, לא קנה פלום:

ג. אומר לה: קנה נכסי או חפץ פלוני אתה ובהמה
זו או אתה ועבר זה, קנה הוא מחצה:

סימן ריא

דין דבר שלא ברשותו, והכותב נכסיו לבניו לאחר
מותו, וכו' ז' טעופים:

א. דבר שאינו ברשותו של מקנה, אינו נקנה,
והרי הוא כדבר שלא בא לעולם. כיצד, מה
שאירש מאבא מכור לה, מה שתעלה מצודתי
מהים נתון לה, שדה זו לכשאקנה קנויה לה, לא
אמר פלום, וכן כל פיוצא בזה:

ב. מי שהיה מורישו גוסס ונטה למות, ורצה למכר
מנכסיו מעט כדי להוציא הדמים בצרכי קבורה,
הואיל והבן עני, ואם ימתין עד שימות ומכר
ישתהא המת ויתבזה, תקנו חכמים שאם מכר
ואמר: מה שאירש מאבי היום מכור לה, ממכרו
קיים. וכן ציד עני שאין לו מה יאכל, ואמר: מה
שתעלה מצודתי היום מן הים מכור לה, ממכרו
קיים משום כדי חייו:

ג. היה אביו נוטה למות ולא היה לו צרכי קבורה,
ומכר לאחר לצרכי קבורה ואמר לה: מה שאירש
מאבא היום מכור לה בכך וכך, ומת הבן בתי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן ריב

שולחן ערוך

קצוב, הוא בונה והורס, ועושה בכל זמנו הקצוב
כמו שעושה הקונה קנין עולם לעולם:

ה. ומה הפרש יש בין המוכר שדה זו לפרותיה
ובין המוכר פרות שדה זו לחברו, שהמוכר פרות
השדה אין ללוקח להשתמש בשדה זו כלל, אפלו
להכנס אלא בשעת הוצאת הפרות, ויש לבעל
השדה להשתמש בה כחפצו. אבל המוכר שדה
לפרותיה, אין בעל השדה יכול להכנס בה אלא
מדעת הלוקח, ויש ללוקח להשתמש בה כחפצו:

ו. ומה הפרש יש בין הקונה שדה זו לפרותיה ובין
השוכר שדה זו מחברו, שהקונה שדה לפרותיה יש
לו לנטעה או לזרעה כל זמן שירצה או להובירה,
והשוכר אינו כן, כמו שיתבאר בסימן ש"ד:

ז. דין ההקדש ודין העניים ודין הגדרים אינו כדין
ההדיוט בקנייתו. שאלו אמר אדם: כל מה שתלד
בהמתי יהיה הקדש לבדק הבית, או: יהיה אסור
עלי, או: אתננו לצדקה, אף על פי שאינו
מתקדש, לפי שאינו בעולם, הרי זה חייב לקיים
דברו, שנאמר: "ככל היוצא מפיו יעשה" והואיל
והדבר כן, אם צוה אדם פשהוא שכיב מרע ואמר:
כל מה שיוציא אילן זה לעניים, או: כל שכר בית
זה לעניים, זכו בהם העניים:

ח. קנה קרקע אדעתא שיצטנו הקדש ולא הוציא
מפיו כלום, יש אומרים דכיון שגמר בלבו לתת
לצדקה חייב לתן. ויש מי שאומר, דאף על גב
דכתיב כל נדיב לב עלות חלין מקדשים לא
ילפינן. והאדנא כל הקדש יש לו דין חלין, שאין
הקדש עתה לבדק הבית ואינו אלא לצדקה, הלכך
כל שלא הוציא בשפתיו אינו כלום:

במעמד שלשתן, ואם היה מלוה בשטר, מקנה את
השטר בכתובה ומסירה, שהרי יש כאן דבר
הנמסר, לקנות שעבוד שבו:

סימן ריב

דין מקנה דירת בית או חצרו, או מקדיש דבר
שלא בא לעולם, ובו ט' סעיפים:

א. אין אדם מקנה, לא במכר ולא במתנה, אלא
דבר שיש בו ממש. אבל דבר שאין בו ממש, אינו
נקנה. לפיכך, המקנה לחברו אכילת פרות דקל זה
או דירת בית זה, לא קנה עד שיקנה גוף בית זה
לדור בו וגוף אילן לאכל פרותיו:

ב. וכן המוכר לחברו אויר חרבתו ואויר חצירו,
אינו כלום, אלא אם כן הקנה לו חצרו להכניס בו
זיון, וכל פל פיוצא בזה:

ג. אבל אם מכר לאחר בית ואילן וחרבה וחרצר,
ושיר לעצמו דירת הבית ואכילת הפרות ואויר
החרבה ואויר החצר, מהני, דהוי כאילו פרש
ששיר לעצמו מקום. ואפלו לא הזכיר ששיר בחצר
כלל, אלא מכר לו בית ואמר לו: על מנת
שדיוטא העליונה שלי, אמרינן ששיר לו מקום
בחצר להוציא זיון מהדיוטא לחצר:

ד. המוכר גוף הקרקע לזמן קצוב, הרי זה מכירה
ומשתמש הלוקח בגוף כחפצו ואוכל הפרות כל
זמן המכירה, ובסוף תחזור לבעליה. ומה הפרש יש
בין המוכר קרקע לזמן קצוב ובין המקנה אותה
לפרות, שהקונה לפרות אינו יכול לשנות צורת
הקרקע, ולא יבנה ולא יהרס, אבל הקונה לזמן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן ריג

שולחן ערוך

רחב היציע ארבע אמות או יותר, אבל פחות מזה, הרי הוא בכלל הפתח וכן העלמה שעל גבי הפתח הפתוחה לתוכו בארבע במעוזבת הפתח, הרי הוא בכלל הפתח:

ב. המוכר את הפתח, לא מכר את החדר שלפנים ממנו, אף על פי שמצר לו מצרים החיצונים, ולא את הגג בזמן שיש לו מעקה גבוה י' טפחים ויש לו רחב ארבע אמות, ולא את הבור ולא את הדות, אף על פי שכתב לו שמכר לו עמקא ורומא, וצריך המוכר לקנות דרך מהלוקח כדי להכנס לבור זה או לדות זה ששיר. ואם אמר לה: מכרתי לך הפתח חוץ מהבור או הדות, אינו צריך לקנות לו דרך. וכן המוכר בור או דות בלבד, אין הלוקח צריך לקנות לו דרך, אלא נכנס לתוך ביתו של מוכר עד הדות וממלא:

ג. המוכר בית לחברו, אף על פי שכתב לו: הקניתי לך עמקו ורומו, צריך לכתב לו: קנה מקרקע התהום עד רום רקיע, שהעמק והרום אינו נקנה בסתם. וכיון שקנה העמק והרום, קנה הרום שהוא האויר בלבד והעמק שהוא עבי הארץ, אבל לא קנה הבנינים שבמעמקים ושבאויר. וכיון שכתב לו: מקרקע התהום עד רום הרקיע, קנה הבור והדות שבעבי הקרקע ומעוזבות והמחילות שבין המעוזבות למעלה:

ד. אם לא כתב לו עמק ורום כלל, אלא מכר הפתח סתם, אין לו באויר שעל גג הפתח ולא למטה ולא כלום, בין בפית בין בחצר, שלא קנה אלא עד ראש פתלי החצר. ואם בא להגביה ולבנות על אויר הפתח או לחפור תחת הקרקע,

ט. וכן אם אמר: קרקע זה לכשאקנונו יהיה הקדש, אינו כלום, שאין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם. אבל אם אמר: לכשאקנונו אקדישנו או אתנו להקדש, הוי עליו גדר וצריך לקיים גדרו:

סימן ריג

פרות כורת ופרות שוכך באיזה ענין קנה, ובו ב' סעיפים:

א. המוכר פרות שוכך או פרות כורת לחברו, קנה, ואין זה מוכר דבר שלא בא לעולם, לפי שאינו מוכר יונים שיולדו או דבש שיבוא לכורת, אלא הוא מוכר שוכך לפרותיו או כורת לדבשה, שהרי הוא כמוכר אמת המים לחברו שהוא נהנה בכל מה שיצוד בה, כך זה הקנה שוכך זה לפרותיו כמו שמוכר אילן לפרותיו:

ב. הביצים והאפרוחים עצמם שיש בשוכך, לא קנה אותם בעל השוכך כל זמן שלא פרחו. ודבר זה תקנת חכמים הוא, ומשום לא תקח האם על הבנים נגעו בה. לפיכך, הרוצה להקנות אפרוחים וביצים אלו לחברו, מטפח על השוכך עד שיפרחו האמהות ויגבהו מעל הארץ, ואחר כך יקנה אותם לחברו באחד מדרכי הקנאות המטלטלין:

סימן ריד

המוכר בית סתם מזה נמוכר עמו, ובו י"ג סעיפים:

א. המוכר דבר שיש לו תשמישים, לא מכר את התשמישים אלא אם פן פרש. כיצד, מכר את הפתח לא מכר את היציע שסביבות הפתח, אף על פי שהוא פתוח לתוכו. במה דברים אמורים כשהיה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן ריד

שולחן ערוך

יכול לחזור ולבנותה, אבל הקונה עליה בניה על גבי בית, ונפלה, חוזר ובונה אותה:

ז. המוכר לחברו בית בבירה גדולה, אף על פי שמצד לו מצרים החיצונים, ואף על פי שיש שם מעט שקורים לבירה בית, לא קנה אלא הבית בלבד, שמצרים הוא שהרחיב לו, ואלו מכר לו כל הבירה, הנה כותב לו: ולא הנחתי במכר זה כלום. ואפלו אם כתב לו זה הלשון, אם אין שם מי שיקרא לבירה בית, ואפלו מעוטא, לא קנה אלא הבית בלבד:

ח. המוכר בית לחברו על מנת שדייטא עליונה שלי, הרי זה שלו, ואם רצה להוציא בה זיון מוציא, ואם נפלה, חוזר ובונה אותה. ואם רצה לבנות על גבה, בונה פשהיה מקדם:

ט. שני בתים זה לפניו מזה, הקנה לשניהם לשנים כאחד, והקנה לשניהם במכר או במתנה, אין להם דרך זה על זה, ואין צריך לומר אם נתן לחיצון ומכר לפנימי. אבל אם מכר לחיצון ונתן לפנימי, יש לו שכל הנותן בעין יפה נותן יותר מהמוכר:

י. במה דברים אמורים, כשהקנה לשניהם כאחד. אבל אם מכר או נתן לפנימי, ואחר כך מכר או נתן לחיצון, תכף שקנה הפנימי זכה בדרך ושוב אין זכותו מסתלק. וכן חיצון במכר לפנימי במתנה, אם היה מכר החיצון תחלה, שוב לא יזכה הפנימי בדרך:

יא. המוכר את הבית מכר כל הדברים הקבועים, כגון דלת ונגר ומנעול והאצטרובל ומכתשת הקבועה, והתנור והפירים והרתים אם הם קבועים, ואת מלבנות הפתחים המוכרים בטיט. ולא מכר

אינו רשאי, דעמק ורום משיר הוא. ואם בא מוכר לבנות עליה באויר על גבי עמודים, בונה, אבל אינו יכול לבנות על הפתלים שמכר. וכן אם בא לחפור מבחוץ ולהשפיל תחת קרקע הבית, עושה, ובלבד שלא יזיק בחפירתו לבעל הבית, ויש אומרים שאינו יכול לחפור תחת הקרקע, כדי שלא יזיק, ואם פן מה מועיל שיור עמקא, שאם חפר הלוקח בו בורות שיחין ומערות הרי הם של מוכר. ויש מי שכתב, שאם מכר לו חרבה ולא כתב עמקא ורומא, פיון דסתם חרבות עשויות לבנות, יש לו באויר כדי רומו של בית, והוא כדי שיקח אדם חבילה בינונית על ראשו ויכניס ויוציא ולא יצטרך לכף ראשו. ובשדה ובכרם מן הסתם קנה הרום, שהרי אין עשויים לבנות על גביהם ואינו משירו, אבל לא קנה העמק, שהרי הם עשויים לחפור. וכשכתב לו: עמק ורום, אם בא להגביה ולבנות באויר או להעמיק ולחפור, מעמיק ומגביה, אבל לא קנה בפנינים שבעמקים ושפאזיר, ואם כתב לו: מארעית תהומא עד רום רקיעא, לבד, אף על פי שלא כתב: עמקא ורומא, קנה הכל:

ה. יש אומרים דבחצר קנה כל האויר אף על פי שלא כתב לו רומא, פיון שאין מקום מסים למעלה, ויש מי שחולק:

ו. המוכר לחברו בית, ולא כתב לו עמקא ורומא, אם נפל הבית אין הלוקח יכול לבנות אלא כשעור הראשון. ואפלו כתב לו: עמקא ורומא, והיתה עליה בניה על גבי עמודים, פיון שלא קנה הלוקח, אם נפלה חוזר ובונה אותה. אבל אם מכרה המוכר לאחר, ונפלה, אודא לה ואין הלוקח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

בו

בו
לחודש

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רטו

שולחן ערוך

פי שמטלטלין מכורין בין כף ובין כף, לא מכר את המרחץ ולא את בית הפד שבתוכה:

ב. המוכר את בית הפד, מכר את האבן הגדולה הבנויה בארץ שטוחנים עליה ויתים, ואת הכלונסאות של ארזו שסומכין בהם בעת טחינת היתים, ואת היקבים, ואת הפלים שנותנים בהם היתים הפתושים, והם המפרכות, אבל לא מכר את הרחים העליונה. ובזמן שאמר: הוא וכל מה שבתוכו, הרי כלם מכורים. בין כף ובין כף, לא מכר את הכובשות שמכבשין בהם היתים, ולא את הגלגל, ולא את הקורה. ולא את השקים, ולא את המרצופים. ואם אמר לה: בית הפד וכל תשמישיו אני מוכר לך, כלם מכורים. ואם היו חוץ לבית הפד חניות ששוטחים בהם ויתים או שומשמים, אם מצר לו מצרים החיצונים שלהן, קנה הכל, ואם לאו, לא קנה אלא מה שבתוכה:

ג. המוכר את בית המרחץ, מכר את בית הנסרים שיושבים עליהם כשהם ערמים, ואת בית היקמים שנותלים בהם המים, ואת בית הספסלים שיושבים עליהם בחצר המרחץ כשהם לבושים, ואת בית הוילאות שמסתגים בהם. אבל לא מכר את הנסרים עצמם ואת היקמים עצמם ולא את הספסלים עצמם ולא את הוילאות עצמם. ובזמן שאמר לו: הוא וכל מה שבתוכו, הרי כלם מכורים. בין כף ובין כף, לא מכר הפרכות המספקות לו מים, בין בימות החמה בין בימות הגשמים, ולא בית כנוס העצים. ואם אמר לו: מרחץ וכל תשמישיו אני מוכר לך, הרי כלם מכורים אף על פי שהם חוצה לו, ויש מי שכתב,

את המפתח, אפלו הוא קבוע בדלת, ולא מכתשת המטלטלת, ולא את הקלת, ולא את מלבנות פרעי המטה, ולא את מלבנות החלונות, אף על פי שהם מחברים בטיט, מפני שהם לנוי. ואם אמר לה: הוא וכל מה שבתוכו, כל אלו מכורים, אבל לא גג וציציע ובור ודות ומחילות:

יב. האומר לחברו: בית מבתי אני נותן לך, נותן לו הקטן שבהם. נפל אחד מהם, מראה לו זה שנפל, שיד בעל השטר על התחתונה. והוא הדין לאומר: שור בשורי אני מוכר לך:

יג. המוכר מקום לחברו לעשות בית או רפת בקר, וכן המקבל מחברו לעשות לו בית חתנות לבנו או בית אלמנות לבתו עושה לו ד' אמות על ו'. מכר לו בית גדול, עושה ח' על י'. מכר לו מקום טרקלין, עושה י' על י'. תרביץ של חצר, י"ב על י"ב ורום כל בית ובית, כחצי ארכו וחצי רחבו:

סימן רטו

המוכר חצר ובית הפד ומרחץ ועיר, מה מכר ככלל, ובו ח' סעיפים:

א. המוכר את החצר, מכר בורות שיחין ומערות שבתוכה, וכל הבתים החיצונים והפנימים, ובתים שיש בהן החול, וחניות הפתוחות לתוכה, אבל שאינן פתוחות לתוכה אינן נמכרות עמה. היו פתוחות לכאן ולכאן, אם רב תשמישים עמה, נמכרות עמה, ואם לאו, אינן נמכרות עמה. ולא מכר את המטלטלין שבתוכה ובזמן שאמר לה: היא וכל מה שבתוכה, הרי כל תשמישי הבית אף על

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בו

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

בו

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רטו

שולחן ערוך

שאמר לה: היא וכל מה שבתוכה, הרי כלם
מכורים. בין כך ובין כך, לא מכר מחצת הקנים
שהיא בית רבע, אף על פי שהקנים שבה דקים
וקטנים, ולא מכר ערוגה קטנה של בשמים שיש
לה שם בפני עצמה, כגון שקורין לה בי ורדא של
פלוני, ולא את השומירה בזמן שאינה עשויה
בטיט, אף על פי שהיא קבועה בארץ, ולא מכר
החרוב המרכב ולא סדן השקמה, אפלו הם דקים,
ולא מכר את הבור שבה, ולא את הגת, ולא את
השוכך, בין שלמים בין חרבים. וצריך המוכר לקח
להם דרך מהלוקח, כדי שילך בה עד אותו הבור
או הדות או הגת או השוכך שנשארו לו בתוך
השדה. ואם פרש ואמר: חוץ מאלו, אינו צריך
לקח לו דרך:

ז. במה דברים אמורים, במוכר, מפני שהיה לו
ללוקח לפרש ולא פרש אין לו אלא אלו. אבל
הנותן מתנה, קנה את כלו, בין בשדה בין בבית
בין בחצר בין בבית הפד. כללו של דבר: הנותן
קרקע, קנה המקבל כל המחבר לה, עד שיפרש:

ז. וכן האחים שחלקו וזכה אחד מהם בשדה, זכה
בכלם, והמתזיק בנכסי הגר, החזיק בשדה זכה
בכלם, והמקדיש את השדה, הקדיש את כלם:

ח. אף במוכר ולוקח אין כל אלו הדברים האמורים
וכיוצא בהם, אלא במקום שאין שם מנהג ולא
שמות ידועים לכל דבר ודבר בפני עצמו, אבל
במקום שנהגו שהמוכר כך מכר כך, הרי זה
מכור, וסומכים על המנהג בין בקרקעות בין
במשלטלין. וזה עקר גדול בכל דברי משא ומתן:

דדוקא פשהו בין המצרים, וכתב לו: אלין
מצרנהא:

ד. המוכר את העיר, מכר בתים, בורות שיחין
ומערות, מרחצאות, שוככות, בית הבדים, בית
השלחין שבה ואת הסמוכים לה, ואת החרשים
המקפים לה, ואת השדות הידועים לה, ואת
הביכרים של חיה ועופות ודגים שפניהם כנגדה,
אף על פי שרחוקים ממנה. אבל לא מכר
המשלטלין שבתוכה. ובזמן שאמר לו: היא וכל מה
שבתוכה אני מוכר לך, הרי כלם מכורים. בין כך
ובין כך לא מכר את שיריה ולא את בנותיה, ולא
את החרשים המקצים ממנה, ולא את החלק שיש
לה בים, ולא החלק שיש לה בבישה, ולא את
ביכרי חיה ועופות ודגים שאין פניהם כנגדה:

ה. המוכר את השדה, מכר את האבנים הסדורות
לגדר, ואת האבנים המנחות על העמרים, מפני
שהם לצרפה, ומכר את הקנים החלקים המנחים
תחת הגפנים כדי להעמידם, ומכר את התבואה
המחברת לקרקע אף על פי שהגיעה להקצר, ומכר
את מחצת הקנים שהיא פחותה מבית רבע, אף על
פי שהקנים שלה עבים וחזקים, ומכר את השומרה
העשויה בטיט, אף על פי שאינה קבועה, ומכר
את החרוב שאינו מרכב ואת בתולת השקמה אף
על פי שהם עבים, ומכר כל הדקלים שבה אבל
לא מכר את האבנים שאינם סדורות לגדר, ולא
את האבנים שאינם מנחים על העמרים אף על פי
שהם מוכנים לכך, ולא את הקנים שבכרם שאינם
מנחים תחת הגפנים, אף על פי שהם משפין
וחלקים ומוכנים לכך, ולא את התבואה העקורה
מהקרקע אף על פי שהיא צריכה לשדה ובזמן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רטז

שולחן ערוך

דקלים הרי זה נקנה המקח, ואין הלוקח יכול
לומר לו: איני לוקח אלא קרקע שיש בו דקלים.
ואם אמר: קרקע בדקלים אני מוכר לך, אם היו
בו שני דקלים, קנה, ואם לאו, מקח טעות הוא
וחוזר. ואם אמר לו: קרקע של דקלים אני מוכר
לך, אין לו דקלים, שאין בלשון הנה אלא קרקע
הראוי לדקלים, ומיהו, אם יש דקלים בקרקע,
קנאו.

ו. המוכר שלשה אילנות בתוך שדהו, אפלו היו ג'
נטיעות קטנות או שלשה בדי אילן, יש ללוקח
קרקע הראוי להם. ואפלו יבשו האילנות או
נקצצו, יש לו קרקע הראוי להם וקנה כל
האילנות שביניהם. וכמה הוא הקרקע הראוי להם,
תחתיהם וביניהם וחוצה להם כמלא האורה וסלו,
וזה המקום שהוא מלא האורה וסלו אין אחד מהם
יכול לזרעו. אלא מדעת חברו:

ז. במה דברים אמורים, כשהיו שלשה האילנות
עומדים כמו ג' פטופטי שהרי הם שנים זה כנגד
זה והשלישי מכון ביניהם ומרחק מהם, והוא
שיהיה בין כל אילן ואילן מארבע אמות ועד ט"ו.
ומהיכן הוא מודד, מהעקר הרחב של אילנות. אבל
אם לא היו עומדים בשורה הזאת, או שהיו
מקרבים פחות מארבע אמות, או מרחקים יותר
מט"ו אמה, או שלקחן זה אחר זה, או שמכר לו
שנים בתוך שדהו ואחד על המצר, או שנים בתוך
שלו ואחד בתוך של חברו, או שהפסיק בור או
אמת המים או רשות הרבים ביניהם, הרי זה אין
לו קרקע, לפיכך, לא קנה האילנות שביניהם ואם
יבש האילן או נקצץ ילך לו:

הולכים אחר לשון בני אדם באותו מקום, ואחר
המנהג:

סימן רטז

המוכר שדה ואמר: חוץ מדקל פלוני או חוץ
מהאילנות, או קרקע לזה ואילנות לזה, (וכיבוד
יכתב בשטר מכירה כדי להסתלק מן הערעורים),
ובו י"ד סעיפים:

א. המוכר פרדס לחברו צריך שיכתב לו: קנה לך
דקלים ותמרים והוצין ואף על פי שקנה כל אלו
אף על פי שלא פרש אותם, נוני השטר הוא:

ב. וכן המוכר קרקע לחברו, צריך לכתב לו: ולא
הנחתי לפני במכר זה פלום, כדי להסתלק מהדינין
והטענות:

ג. המוכר שדה לחברו, והיו בה דקלים, ואמר לה:
חוץ מדקל פלוני, אם דקל טוב ומשבח הוא, אותו
הדקל לבדו שיר, והשאר ללוקח. ואם דקל רע
הוא ששיר, לא קנה מהדקלים פלום:

ד. מכר לו שדה ואמר: חוץ מהאילנות, אם יש בו
דקלים בלבד, שיר הדקלים, ואם יש בו גפנים
בלבד, שיר הגפנים, וכן שאר האילנות. היו בה
גפנים ודקלים, לא שיר אלא הגפנים. שהמוכר,
בעין יפה מוכר. ואם הדקלים שיר, לא שיר אלא
כל דקל גבוה שעולים לו בתכל, והשאר הרי הם
של לוקח. ואם שאר האילנות הוא ששיר, לא שיר
בהם אלא כל שאין העול פובשו, וכל שהעול
פובשו הרי הוא של לוקח ובכלל השדה נחשב:

ה. האומר לחברו: קרקע ודקלים אני מוכר לך,
אפלו לא היו לו דקלים, אם רצה לקנות לו שני

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בו

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון

בו

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן ריז

שולחן ערוך

טפחים, ובשאר אילנות, טפח, וקוצץ. בקנים
ובגפנים, מן הפקק ולמעלה, בדרךלים ובארזים,
חופר ומשרש, לפי שאין גזעם מחליף:

סימן ריז

המוכר בתוך שדהו אמת השלחים או דרך יחיד או
דרך רבים או מקום לעשות קבורה, וכו' ז' סעיפים:

א. המוכר לחברו בתוך שדהו מקום אמת המים
להשקות בה בית השלחין, נותן לו בתוך שדהו
אמה שרחבה שתי אמות, ואמה מכאן ואמה מכאן
לאגפיה ואם מכר לו אמת המים להשקות בה
בקילון, נותן לו אמה שרחבה אמה, וחצי אמה
מכאן וחצי אמה מכאן לאגפיה:

ב. אלו האגפים, בעל השדה נוטען אבל אינו
זורען, שהורעים מלחלחים את הקרקע ומקלקלים
את אמת המים:

ג. אמת המים שכלו אגפיה, בעל האמה מתקן
בעפר אותה שעל מנת פן קבל עליו המוכר להיות
אמת המים בתוך שדהו:

ד. המוכר לחברו דרך בתוך שדהו, אם דרך היחיד
מכר לו, נותן לו שתי אמות ומחצה רחבה, כפי
שיצמד חמור במשאו אל ארץ הדרך. מכר לו
הדרך בין עיר לעיר, נותן לו שמונה אמות ברחב
הדרך. מכר לו דרך הרבים, נותן לו רחב ט"ז
אמה. מכר לו למעמד, נותן לו בית ארבע קבין:

ה. האומר לחברו: בור וכתליה אני מוכר לך, נותן
לו רחב הפתל שלשה טפחים:

ו. המוכר מקום לחברו לעשות לו קבורה, או
המקבל מחברו לעשות בו קבורה, עושה מערה

ח. כל מי שקנה ג' אילנות ויש לו קרקע, אם
הגדילו והוציאו חטר, יקוץ, כדי שלא ימעט הדרך
על בעל השדה. וכל השריגים והאמרים היוצאים
מהם, ואפלו מהשרשים, הרי הם של בעל
האילנות, שהרי יש לו קרקע:

ט. הקונה שני אילנות בתוך שדה חברו אין לו
קרקע, לפיכך, אם מת האילן או נקצץ, אין לו
כלום. הגדילו ב' האילנות והוציאו שריגים
ואמירים, יקוץ, שמא יצמחו בארץ ויאמר למוכר:
שלשה אילנות מכרת לי ויש לי קרקע:

י. כל העצים שקוצץ בעל השני אילנות מהם,
העולה מהגזעים, והוא הרואה פני חמה, הרי הוא
של בעל אילנות, והעולה מהשרשים, והוא שאינו
רואה פני החמה, הרי הוא של בעל השדה.
ובדקל, אין לבעל הדקל מן העולה כלום, לפי
שאינו לו גזע:

יא. המוכר קרקע ושיר אילנות, הרי יש לו חצי
הקרקע בלה, שאילו לא שיר בקרקע היה אומר לו
הלוקח: עקר אילניך:

יב. וכן אם שיר שני אילנות בלבד, יש לו קרקע
הראוי להם, שאילו לא שיר הקרקע היה הלוקח
אומר: עקר אילניך ולך:

יג. מכר הקרקע לאחד והאילנות לאחר, והחזיק זה
באילנות וזה החזיק בקרקע, זה קנה האילנות עם
חצי הקרקע וזה שהחזיק בקרקע קנה חצי הקרקע
בלבד:

יד. הלוקח זיתים מחברו לקוץ, מניח מהאילן סמוך
לארץ ב' גרופיות, וקוצץ. לקח בתולת שקמה,
מגביה ג' טפחים, וקוצץ, סדן של שקמה, ב'

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כפי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן ריח

שולחן ערוך

עקלתון, כל אלו ספק והמוציא מחברו עליו
הראיה:

ד. וכן אם היה עפר למעלה וסלע מלמטה, או
סלע מלמעלה ועפר מלמטה, הרי זה ספק:

ה. היה בו סלע יחידי, אפלו בית רבע לכה, אין
נמדד עמה. ואם היה סמוך למצר, אפלו כל
שהוא, אין זה נמדד עמה. הפסיק עפר בין סלע
למצר, הרי זה ספק:

ו. אמר לו: כבית כור עפר אני מוכר לך, אפלו
היו בה גיאיות עמוקים עשרה טפחים או יותר, או
סלעים גבוהים עשרה טפחים או יותר, הרי אלו
נמדדים עמה:

ז. האומר לחברו: בית כור עפר אני מוכר לך מדה
בחבל, אם פחת כל שהוא, מנכה לו מן הדמים,
ואם הותיר כל שהוא, יחזיר לו:

ח. אמר לו: בית כור עפר זה אני מוכר לך, הרי
זה כמי שפרש ואמר: בית כור עפר בין חסר בין
יתר, ואם פחת מהמדה אחד מכ"ד, שהוא רבע
לכל סאה, או הותיר רבע לכל סאה, הגיעו, יתר
על כן, יחשב עמו כל הרבעים שתסרו או הותירו,
וכל שפחת מבית כור ינכה לו מהדמים. וכל
שהותיר על בית כור, יחזיר לו:

ט. ומה הוא מחזיר לו, אם היה התוספת פחות מט'
קבין, מחזיר לו דמים כשעת המכירה, ליפות כח
המוכר. ואם היתה התוספת סמוכה לשדה אחרת
של מוכר, מחזיר לו אותה תוספת קרקע, שהרי
סומך אותה לשאר שדותיו ואינו מפסיד כלום:

ופותח לתוכה שמונה קברים, שלשה מכאן ושלשה
מכאן, ושנים מכנגד הנכנס למערה. מדת המערה
ד' אמות על שש, וכל קבר וקבר ד' אמות ארך,
ורחב ששה טפחים, ורום ז', נמצא, בין כל קבר
וקבר שמן הצדדים אמה ומחצה, ובין שנים
האמצעים ב' אמות:

י. המוכר קברו ודרך קברו, מקום מעמדו והספדו,
באים בני משפחתו וקוברים אותו בעל כרחו של
לוקח, ונותנים לו דמי הקבר שקברו אותו בה:

סימן ריח

המוכר בית כור עפר ויש בו סלעים ובקעים, ובו
כ"ה סעיפים:

א. האומר לחברו: בית כור עפר אני מוכר לך,
והיו בתוך השדות גיאיות קטנים עמוקים עשרה
טפחים, אף על פי שאין בהם מים, או סלעים
גבוהים עשרה טפחים אין נכללים בתוך הבית כור,
שאין אדם רוצה לתן מעותיו במקום אחד ונראים
כשנים או שלשה מקומות, ולוקח אלו הגיאיות
והסלעים בכלל הבית כור, בלא דמים:

ב. היו פחות מכאן נמדדים עמה. במה דברים
אמורים, בשלא היה בהם אלא בית ד' קבין, והיו
הארבע קבין מבליעים בתוך חמשת קבין בתוך
רפה של שדה, אבל היו יותר על ד' קבין או
שהיו מפורים הרבה, או אינם מבליעים, אף על פי
שאין בהם י', אינם נמדדים עמה:

ג. היו גבלעים רבן במעוטן או מעוטן ברבן, או
שהיו מחלקים כמו חוט שוה, או כמו עגול, או
כמו משלש, או שהיו בהצדדין, או שהיו דרך

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן ריח

שולחן ערוך

טז. המוכר לחברו שדה שהלוקח יודע אותה ואת מצריה וכבר הרגל בה, אפלו אמר לה: יש במדתה ק"ק, ולא נמצא אלא ק"נ, הגיעתו, שהרי ידעה וקבל עליו, ומה שאמר לה חשבון ק"ק, כלומר, שהיא שנה כמו אחרת שיש במדתה מאתים:

יז. האומר לחברו: בית כור פלוני אני מוכר לך, אף על פי שאין במדתו אלא לתף, הגיעו, שלא מכר לו אלא מקום הנקרא בית כור, לפיכך צריך המוכר להביא ראיה שהוא נקרא בית כור:

יח. וכן האומר לחברו: כרם שלי במקום פלוני אני מוכר, אף על פי שאין בו גפנים, הגיעו, והוא שיהיו קורים אותו כרם. וכן האומר לחברו: פרדס זה אני מוכר לך, אפלו אין בו רמונים, הגיעו, והוא שיקרא פרדס. וכן כל פיוצא בזה:

יט. כל אלו הדברים במקום שאין שם מנהג, אבל במקום שיש מנהג הלך אחר המנהג, ואחר לשון רב אנשי המקום:

כ. האומר לחברו: חצי שדה אני מוכר לך, שמין כמה שיהיה כל השדה ונותן לו מהכחוש שבה מה ששדה חצי הדמים של כל השדה. וכן אם אמר לו: חצייה בדרום אני מוכר לך, שמין לו דמי פלה, ונותן לו בדרומה כחצי כל הדמים, ומקבל עליו הלוקח לעשות בחלקו מקום הגדר, ומאחורי הגדר סמוך לגדר תריץ קטן רחב שלשה טפחים, וחוצה לו תריץ אחר גדול רחב ששה טפחים, ובין שני התריצין רחב טפח, כל זה שלא תקפץ הנמיה:

כא. היה לו חצי השדה, ואמר לחברו: חצי שיש לי בשדה מכתמי לך, קנה החצי בלו. אמר לה: חצי השדה שיש לי, לא קנה אלא רביע

י. היתה התוספת יתרה על ט' קבין, נותנים רבע לכל סאה וסאה, והנשאר יתר על הרבעים, אם יש בו ט' קבין, נותן כל הרבעים פלם עם היתר מהקרקע, ונותנו לו כשעה שלקחה ממנו:

יא. במה דברים אמורים, כשהיתה בזול בשעת ממכר והוקירה בשעת החזרת היתר. אבל אם היתה ביקר והוזלה, אומרים ללוקח: אם רצית לתן לו דמי התוספת פלה תן לו דמים כפי הממכר ואם רצית לתן לו קרקע תן לו כמו ששנה עכשיו:

יב. דין חצי קב בגגה כדין ט' קבין בשדה. שאם הותר בגגה פחות מחצי קב על הרבעים, אינו מחזיר לו אלא דמים, הותר חצי קב, מחזיר לו כל הרבעים עם היתר בדמים, או קרקע בשעת הזול של עת החזרה:

יג. מכר שדה, ונעשה גגה ביד לוקח, או גגה, ונעשה שדה, הרי זה ספק אם מחשב לו כדין שהיתה בעת המכר או כדין שהוא עתה:

יד. האומר לחברו: בית כור עפר אני מוכר לך מדה בחבל בין חסר בין יתיר, או שאמר לה: בית כור עפר אני מוכר לך בין חסר בין יתיר מדה בחבל, הלך אחר הפחות שבמשונות, ואין לו אלא כדין, אם חסר אם יתיר:

טז. מכר לו בית כור, ואמר לה: בסימנים ובמצרים, פחת שתות או הותר שתות, הגיעו, פחת יתר על שתות, ינכה לו מהדמים, הוסיף לו יתר על שתות, יתן לו דמים או קרקע, הכל לפי השיור, אם הנשאר בשדה פחות מט' קבין, ובגגה פחות מחצי קב, ולא היה סמוך לשדה המוכר, מחזיר לו דמים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן ריט

שולחן ערוך

הרביעי לא קנה. אם היה מבלע בין המצרים ואין עליו רכב של דקלים ואין בו תשעה קבין, קנה אף המצר הרביעי. ואם לא היה מבלע ויש עליו רכב של דקלים, או שיש בו ט' קבין לא קנהו. היה מבלע ויש עליו רכב דקלים, או שיש בו ט' קבין, או שלא היה מבלע ואין עליו רכב של דקלים ואין בו ט' קבין, הרי הדבר מסור לבית דין, כפי מה שיראו לאיזה דרך שדעתן נוטה, יעשו:

ג. מצר לו מצר אחד ארץ ומצר אחד קצר, אם היה הארץ של איש אחד, לא קנה מן הארץ אלא כנגד הקצר. ואם היה של שנים, קנה כנגד ראש תור:

ד. סיים לו את הזויות בלבד, ולא מצר לו את המצר של כל רוח, או שסיים לו ב' מצרים כמין גאם או שסיים לו חלק מכל רוח ורוח, הרי זה לא קנה את כלה, אלא יקנה ממנה כפי מה שמצר לו, וכפי מה שיראו הדיינים:

ה. היה מצר ראובן מזרח ומערב, ומצר שמעון צפון ודרום, צריך שיכתב לו: מצר ראובן משתי רוחות ומצר שמעון משתי רוחות:

ו. היה לו שדה, ומכר מקצתו לשמעון לצד מערב, ומצד מזרח עפב לעצמו, ומצר לו מצר מערב ולא מצר לו מצר מזרח, אלא כתב: מצר מזרח דמנה פליגא, או דמנה פסיקא, אם כתב לו: ואלין מצרנהי, קנה חצי השדה, ואם לא כתב לו כן, לא קנה אלא תשעה קבין:

סימן רכ

כב. היה לו בקעה גדולה, ובתוכה שדות הרבה, וכל אחת חלוקה במצר שלה, ומכר לו בה שדה ומצר לו מצרי הבקעה, לא קנה אלא שדה אחת, אף על פי שיש מעט שקורים לבקעה שדה

כג. האומר לחברו: שדה דבי חיא אני מוכר לך, והיו לו שתי שדות הנקראים בשם זה, לא קנה אלא הפחות שבהם:

כד. האומר לחברו: שדות אני מוכר לך, מעוט שדות שתיים. אמר לה: כל שדות. ואפלו ג' וד' חוץ מגנות ופרדסים. אמר לה: נכסים, אפלו גנות ופרדסים, אבל לא בתים ועבדים. ואם אמר לה: כל נכסים, אפלו בתים ועבדים, וכל המשלטלים הידועים לו, ואפלו תפלין שבראשו בכלל המכר:

כה. האומר לחברו: שדה ראובן אני מוכר לך, וכיון שבא הלוקח להשתמש בה אמר לה המוכר: "אינה זו השדה שהיתה של ראובן, אלא כף היא קרויה ולעולם לא היתה לו, אלא זו שהיתה של ראובן ולקחתיה ממנו, והיא שמכרת לי לך", על המוכר להביא ראיה, ואם לא הביא זוכה הלוקח בזו שפל העם קורין אותה של ראובן:

סימן ריט

כיצד מסימין המצרים, ואם לא סים אותם, ובו י' פעיפם:

א. האומר לחברו: שדה פלוני אני מוכר לך, קנה כלה, אפלו היא גדולה הרבה, אף על פי שלא סים המצרים, כל זמן שאין מצר מפסיק:

ב. מצר לו מצר ראשון ומצר שני ומצר שלישי, ולא מצר מצר רביעי, קנה השדה כלה, אבל מצר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רכ

שולחן ערוך

ה. בכל אלו הדברים אין הדמים ראיה. שאם טעה בכדי שהדעת טועה יש לו אונאה או בטול מקח, כדין כל מוכר ולוקח, ואם טעה בכדי שאין הדעת טועה, לא בטל המקח, שנה מתנה נתן לו:

ט. המוכר את השפחה, מכר פלים שעליה, אפלו הם מאה, אבל לא מכר השריים ולא הנזמים ולא הטבעות ולא את הקטליאות שבצוארה. ואם אמר לה: שפחה וכל מה שעליה, הרי כלם מכורים, אפלו יש עליה פלים של מאה מנה:

י. האומר לחברו: שפחה מעברת אני מוכר לך, פרה מעברת אני מוכר לך, מכר לו את הנולד:

יא. שפחה מיניקה אני מוכר לך, פרה מיניקה אני מוכר לך, לא מכר לו את הנולד. תמורה מיניקה אני מוכר לך, מכר לו את הסיוח שאין אדם קונה תמור לחלבה:

יב. האומר לחברו: ראש עבד זה או ראש תמור זה אני מוכר לך, הרי זה מכר חציו. וכן הדין בכל אבר שהנשמה תלויה בו. אמר לה: יד עבד זה או יד תמור זה אני מוכר לך, משמנים ביניהם וכן הדין בכל אבר שאין הנשמה תלויה בו:

יג. אמר לה: ראש פרה אני מוכר לך, לא מכר אלא הראש בלבד, שהרי ראשה נמכרה תמיד בבית המטבחים:

יד. המוכר את הראש, בבהמה גסה, לא מכר את הרגלים, מכר את הרגלים, לא מכר את הראש. מכר את הראש, לא מכר את הכבד, מכר את הכבד, לא מכר את הראש. אבל בבהמה דקה, מכר את הראש, מכר את הרגלים, מכר את

המוכר את הספינה וקרין וצמד בקר ופרה וחמור ושפחה, ובו י"ה סעיפים:

א. המוכר את הספינה, מכר את התרין ואת הגס ואת העוגנין ואת כל המשוטין המנהיגים אותה ואת הכפוש והאסקלא שעולים בה לספינה ויורדים עליה, ואת בית המים שבתוכה. אבל לא מכר את הספינה הקטנה, בין שהיא עשויה לילך בה ליבשה, בין שהיא עשויה לצוד בה דגים, ולא את העבדים המשמשין בה, ולא את המרצופים ולא את הסחורה שבתוכה. ובזמן שאמר לה: הוא וכל מה שבתוכה אני מוכר, הרי כלם מכורים:

ב. המוכר את הקרון לא מכר את הפרדות, בזמן שאינם קשורות עמו. מכר את הפרדות, לא מכר את הקרון:

ג. יש אומרים דהני מלי במוכר, אבל במשכיר את הקרון השכיר גם הפרדות, אף על פי שאינם קשורות עמו:

ד. מכר את הצמד, לא מכר את הבקר. מכר את הבקר, לא מכר את הצמד, אפלו במקום שקורין לצמד "בקר":

ה. המוכר את העול, מכר את הפרה. מכר את הפרה, לא מכר את העול:

ו. מכר את העגלה, מכר את הבקר. מכר את הבקר, לא מכר את העגלה:

ז. המוכר את התמור מכר את המרדעת ואת האכף אף על פי שאינם עליו, אבל לא מכר את השק ולא מרכבת הנשים, ואפלו היו עליו בשעת המכר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רכא

שולחן ערוך

מוכר שאמר במאתים ולוקח אומר במנה, ובו

סעיף אחד

א. המבקש לקנות מחברו מקח, מוכר אומר: במאתים אני מוכר לך, והלוקח אומר: איני לוקח אלא במנה, והלך זה לביתו וזה לביתו, ואחר כך נתקבצו ומשך זה החפץ סתם, אם המוכר הוא שתבע הלוקח ונתן לו החפץ, אינו נותן אלא מנה. ואם הלוקח הוא שבא ומשך החפץ סתם, תיב לתן מאתים:

סימן רכב

שנים חלוקים על המקח, ושאר טענות שבין המוכר והלוקח, ובו ד' סעיפים:

א. נאמן בעל המקח לומר: לזה מכרתי ולזה לא מכרתי, אימתי, בזמן שהמקח יוצא מתחת ידו, אבל אם אין המקח יוצא מתחת ידו הרי הוא עד אחד בלבד, ודינו בעדות זו כדין כל אדם, שהרי אינו נוגע בעדותו. ולפיכך, אם נטל הדמים משנים, ונטל מאחד מדעתו ומאחד בעל פרו, ולא ידע ממי נטל מדעתו וממי נטל בעל פרו, בין שהיה המקח בידו בין שהיו שניהם תופסים בו, אין כאן עדות כלל, וכל אחד מהם נשבע שתקנת חכמים בנקיטת חפץ, ונטל חצי המקח וחצי הדמים:

ב. הלוקח מאחד מתמשה בני אדם, וכל אחד מהם תובע אותו ואומר: אני הוא בעל המקח, והוא אינו יודע ממי מהם לקח, מניח דמי המקח ביניהם ומסתלק, ויהיו הדמים מנחים בבית דין עד שיודו

הרגלים לא מכר את הראש. מכר את הראש, מכר את הפכד, מכר את הפכד, לא מכר את הראש:

טז. אין דברים אלו אמורים, אלא במקום שאין מנהג ידוע, אבל במקום שיש מנהג ידוע הכל הולך אחר המנהג:

טז. המוכר את הבור, לא מכר מימיו. מכר אשפה, מכר זבלה:

יז. מכר שובה, מכר יונים. מכר פורת, מכר דבורים:

יח. יש אומרים דהוא הדין אפכא: מכר יונים, מכר שובה. מכר דבורים, מכר פורת. במה דברים אמורים, שפרש שמכר כל פרות השובה והפורת בלי שיור. אבל אם מכר סתם פרות הפורת, לא מבעיא שלא מכר הפורת, אלא אף הדבורים לא מכר כלם, אלא יקח הלוקח ג' נחילים הראשונים, ומכאן ואילך נוטל נחיל ומניח נחיל, כדי שתתישב הפורת. ואם מכר סתם פרות השובה, אינו יכול לטל כל הגוזלות שילדו בו מעתה, מפני שהאמהות בורחות, נמצא שהחריב כל השובה. אלא מניח מהם כדי לישב השובה, וכמה מניח, אם אמהות ובנות בעת מכירת הפרות, מניח בריכה ראשונה שילידו האמהות, כדי שיצטוו האמהות עם הפריכה הראשונה ועם הבנות שעמקם, ומניח ממה שילידו הבנות ב' בריכות, כדי שיצטוו הבנות עם שתי בריכות שילידו. וכל הנולד מאחר ב' בריכות של בנות והפריכה הראשונה של אמהות, הרי אלו שלו:

סימן רכא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רכג

שולחן ערוך

אפלו אם הלוקח טוען ברי והמוכר טוען שמא, על הלוקח להביא ראיה, אפלו אין הפרה והשפחה ברשות מוכר אלא עומדת באגם, ואם לא הביא ראיה, ישבע המוכר על וילד הפרה בנקיטת חפץ, ועל וילד השפחה ישבע הסת. ואם הלוקח מחזק, על המוכר להביא ראיה:

ב. זה אומר: איני יודע, וזה אומר: איני יודע, ואינו ברשות אחד מהם, על הלוקח להביא ראיה, ויש מי שאומר שיחלקו:

ג. זה אומר: ברשותי ילדה, והאחר שותק, וזה הטוען בגלד:

ד. מי שהיו לו שני עבדים, גדול וקטן, או שתי שדות אחת גדולה ואחת קטנה, הלוקח אומר: גדולה לקחתי, והמוכר אומר: קטנה היא שלקחתי, על הלוקח להביא ראיה, או ישבע המוכר הסת שלא מכר אלא קטן. ואם היתה שם הודאת מקצת, ישבע שבועת התורה על המטלטלים, ויגלגל עליהם הקרקעות:

ה. אומר הלוקח: גדול לקחתי, והמוכר שותק, וזה הלוקח בגדול. ואם אומר המוכר: איני יודע, על הלוקח להביא ראיה, או ישבע המוכר הסת שאינו יודע, ואין לזה אלא קטן:

סימן רכד

המחליף פרה בחמור, או שקנה ונמצא נקב בבית הכוסות, ובו ב' סעיפים:

א. כל מי שנולד ספק ברשותו, עליו להביא ראיה. פיצד, המחליף פרה בחמור, ומשך בעל החמור את הפרה, ולא הספיק בעל הפרה למשך החמור עד

או עד שיבא אליהו. ואם הוא חסיד, נותן דמים לכל אחד ואחד, כדי לצאת ידי שמים:

ג. לקח מקח מאחד מחמשה בני אדם וכפר בו ונשבע על שקר, ועשה תשובה והרי הוא רוצה לשלם, וכל אחד ואחד תובע אותו ואומר: אני הוא שכפרתי בי ונשבעת על שקר, והוא אומר: איני יודע, חייב לשלם לכל אחד ואחד, מפני שעבר עברה:

ד. הרי שטען על חברו ואמר: מכרת לי, והוא אומר: לא מכרתי, או מכרתי ולא נתת לי הדמים, או שטען הלוקח ואמר שנתן הדמים ועדין לא משך, או משכתי ולא ראיתי חפץ זה, והמוכר אומר לו: הודעתיו לך, או שאמר אחד מהם: תנאי היה בינינו, והאחד אומר: לא היה תנאי כלל, בכל אלו הטענות וכיוצא בהם המוציא מחברו עליו הראיה. לא היתה שם ראיה, נשבע הכופר שמבקשים להוציא מדו, שבועת הסת. ואם הודה במקצת הטענה, ישבע, או שיש עליו עד אחד, נשבע שבועת התורה כשאר הטענות כלין:

סימן רכז

המחליף פרה בחמור וילדה, או מי שיש לו שני עבדים או שני שדות, ובו ה' סעיפים:

א. המחליף פרה בחמור, ומשך בעל הפרה את החמור, ועדין הפרה בביתו, וילדה, וטען בעל הפרה שילדה קדם למשך החמור, ובעל החמור אומר: אחר משיכת החמור ילדה, וכן המוכר שפחתו וקבל המעות, וילדה, המוכר אומר שילדה קדם שקבל המעות, והלוקח אומר: אחר כך ילדה,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מקח וממכר סימן רכה

שולחן ערוך

ואף על פי שהגוי טוען שהמוכר גנב חפץ זה או גזלו ממנו, והביא עדי גויים על כך, אין המוכר חייב כלום, שזה אגס הוא ואין המוכר חייב באחריות אגס:

ג. במה דברים אמורים, בשלא התנה עמו. אבל אם התנה עמו שכל אגס שיולד בקרקע זה יהיה חייב לשלם, אפלו בא גוי וגזלה מחמת המוכר, חייב לשלם. אבל אם נפסק הנגר שהיה משקה אותה, או שתור הנגר לעבר בתוכה ונעשית ברכה, או שבאה וזעה והשחית אותה, הרי זה פטור, שאלו וכיוצא בהן אגס שאינו מצוי הוא, ולא עלה על לב המוכר דבר זה הפלא בעת שהתנה. והוא הדין לכל תנאי ממון, שאומדים דעת המתנה ואין כוללין באותו תנאי, אלא דברים הידועים שבגללן היה התנאי והם שהיו בדעת המתנה בעת שהתנה:

ד. מעשה באחד ששכר מלחים להביא שומשמים למקום פלוני, והתנה עמם שהם חייבים בכל אגס שיארע להם עד שיגיעו השומשמים למקום פלוני, ונפסק הנגר שהיו מוליכים בו, ואמרו חכמים: זה אגס שאינו מצוי, ואין חייבין להוליך השומשמים על גבי בהמה עד אותו מקום, וכן כל כיוצא בזה:

ה. אם התנה המוכר בפרוש שלא יהיה עליו אחריות, אפלו אם נודע בודאי שהיתה גזולה, והוציאה הגזול מיד הלוקח, אין המוכר חייב. ואין צריך לומר שאם בא בעל חוב וטרפה, שאינו מתזיר לו כלום, שכל תנאי שבממון, קיים:

ו. המוכר לחברו מרתף של יין, והתנו ביניהם שלא יהיה אחריות על המוכר רק אם תשבר חבית או תשפך בלבד, ולא יהיה אחריות על הלוקח אלא

שמת החמור, על בעל החמור להביא ראיה שהיה חמורו קיים בשעת משיכת הפרה, וכן כל כיוצא בזה:

ב. מחט שנמצא בעבי בית הכוסות ונקבה אותו נקב מפלש, אם נמצא עליה קורט דם, בידוע שזו נטרפה קודם שחיטה, לפיכך אם הגליל פי המכה, בידוע שזו נטרפה שלשה ימים קודם שחיטה, לא הגליל פי המכה, הרי זה ספק, ועל הטבח להביא ראיה שקדם לקיחתו נטרפה, שהרי ברשותו נולד הספק, ואם לא הביא ראיה, ישלם הדמים למוכר:

סימן רכה

אם קבל עליו כל אגס שארע, או התנה בפרוש שלא יהיה עליו אחריות, וכו' ו' סעיפים:

א. כל המוכר קרקע או עבד או מטלטלין, הרי זה חייב באחריותו. כיצד, והוציא המקח מיד הלוקח מחמת המוכר, חזר הלוקח ונטל כל הדמים שנתן מן המוכר, שהרי נלקח המקח מחמתו. כך הדין בכל ממכר, אף על פי שלא פרש הלוקח דבר זה, אלא קנה סתם. אפלו מכר הקרקע בשטר, ולא הזכיר בו אחריות, הרי זה חייב באחריותו, שאחריות שלא נזכר, טעות סופר הוא:

ב. במה דברים אמורים, כשהוציא המקח מיד הלוקח בבית דין של ישראל, כגון שהיה המקח מטלטלין והיו גנובים או גזולין, או שהיתה הקרקע גזולה, או שבא בעל חוב של מוכר וטרפה מיד הלוקח, והכל בבית דין של ישראל. אבל אם גוי הוא שהוציא המקח מהלוקח, בין בדין המלך בין בערפאות שלהם, אין המוכר חייב באחריותו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רכו

שולחן ערוך

מום גדול מזה, שעדין לא נהנה בו וכאן התובעים. לפיכך, יבטל המקח ויחזיר המוכר את הדמים, ויעשה דין עם המערערים. ואם נשתמש בה הלוקח כל שהוא, ואפלו דש אמצר שלה וערבו עם הארץ, אינו יכול לחזר בו, אלא עושה דין עם המערערים, ואם הוציאה מידו בדין יחזר על המוכר, בדין כל הנטרפין:

ו. אסור למכור לחברו קרקע או מטלטל שיש עליו עסק ודין, עד שיודעו. שאף על פי שהאחריות עליו, אין אדם רוצה שיתן מעותיו וירד לדין ויהיה נתבע מאחרים:

לענין השעם בלבד, כגון אם יתמיץ, אם אחר כך לא ארע פי אם אנס נסוף, הוא על המוכר:

סימן רכו

המוכר שדה שלא באחריות, או יצא עליו קול ערעור, וכו' ו' סעיפים:

א. ראובן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות, וכא לוי והוציאה מיד שמעון, אם רצה ראובן לעשות דין עם לוי, עושה, ואין לוי יכול לומר: מה לי ולך ורחי אין עליך אחריות, שהרי ראובן אומר לו: אין רצוני שיהיה לשמעון תרעמת עלי שהפסיד בגללי:

ב. ראובן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות, וחזר ולקחה משמעון באחריות, וכא בעל חוב של ראובן לטרף אותה ממנו, אינו יכול לחזר על שמעון, שאף על פי שלא קבל עליו אחריות לשמעון, אחריות עצמו קבל שלא יהיה הוא המוכר והוא המוציא לעצמו. אבל אם בא בעל חוב של יעקב אביו וטרפה מיד ראובן, חוזר וגובה כל הדמים משמעון:

ג. המוכר שדה לחברו שלא באחריות, חייב באחריות דנפשה. ודוקא בזכות שיש לו בשעת מכירה, אבל אם בא לו זכות לאחר מכאן, חוזר עליו:

ד. אפטרופסים שמכרו בנכסי יתומים, לא אמרינן דאחריות דנפשיהו קבילו:

ה. המוכר קרקע לחברו, ואחר שקנה הלוקח באחד מהדרכים שקונים בהם, קדם שישתמש בה, יצאו עליו מערערי, הרי זה יכול לחזר בו, שאין לה

הלכות אונאה ומקח טעות

סימן רכו

עד כמה הנה מחילה או חזרת האונאה, ושלוח שטעה ואחים שחלקו וטעו, וכו' ל"ט סעיפים:

א. אסור להונות את חברו, בין במקחו בין בממכרו. ואינה מהם שאנה, בין לוקח בין מוכר, עובר בלאו:

ב. כמה תהיה האונאה ויהיה חייב להשיב, שתות בשוה. כיצד, הרי שמכר שוה שש בחמש או שוה שבע בשש, או שוה חמש בשש, או שוה שש בשבע, הרי זו אונאה ונקנה המקח, וחייב המאנה לשלם האונאה ולהחזירה כלה למתאנה:

ג. היתה האונאה פחות מזה בכל שהוא, כגון שמכר שוה שבעים בששים ופרוטה, אינו חייב להחזיר כלום, שכל פחות משתות דרך הכל למחל בו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומוקח טעות סימן רכו

שולחן ערוך

יותר מפדי שהדעת טועה, שנפר שמפני דחקו
הצרך לזלזל, אינו יכול לחזור, דידע ומחיל:

י. המוכר לחברו שוה ארבע בחמש, שהרי המקח
בטל, ולא הספיק להראותו לתגר או לקרובו,
והוקר ועמד בשבע, לוקח יכול לחזור בו ולא
המוכר, שהרי הלוקח אומר למוכר: אלו לא
הונתני לא היית יכול לחזור ועתה שהונתני תחזור,
היאך יהא חוטא נשכר:

יא. וכן מוכר שמכר שוה חמש בארבע, וזל ועמד
בשלוש, מוכר יכול לחזור ולא לוקח, שהרי אומר
לו המוכר ללוקח: לא מפני שהונתני תחזור בי:

יב. המוכר שוה חמש בשש, ולא הספיק להראותו
עד שהוקר ועמד בשמנה, הרי המוכר חייב להחזיר
האחת של אונאה, שהרי נקנה המקח וחייב להחזיר,
וכשהוקר, ברשות לוקח הוקר:

יג. וכן אם מכר שש בחמש, והוולו ועמדו על
שלוש, הרי הלוקח חייב להחזיר סלע אחת של
אונאה, שהרי נקנה המקח, וברשות לוקח הוול:

יד. כשם שיש אונאה להדיוט כך יש אונאה לתגר,
אף על פי שהוא בקי:

טו. בכל המטלטלים שיף אונאה, אפלו בספרים
ואפלו באבנים טובות ומרגליות, ויש ללוקח לחזור
בהם עד שיראה אותם לתגרים הבקיאיים בהם בכל
מקום שהם, שאין הפל בקיאין בדברים אלו.
לפיכך, אם לא היה מכיר באותה מדינה, והוליד
המקח למקום אחר, או שבא הבקי לאחר זמן
מרבה והודיעו שטעה, הרי זה חוזר:

ד. היתה האונאה יתרה על השתות כל שהוא, כגון
שמכר שוה ששים בחמשים פחות פרוטה, בטל
המקח, והמתאנה יכול להחזיר החפץ ולא יקנה
כלל, אבל המתאנה אינו יכול לחזור, אם רצה זה
וקבל:

ה. אין המתאנה חייב להחזיר עד שתהיה האונאה יתרה
על פרוטה. היתה פרוטה בשוה, אינו מחזיר:

ו. יש להסתפק אם מתר להונות את חברו בפחות
משותו, אם יש באונאה שוה פרוטה. אבל מטבע,
כל זמן שלא הגיע לכדי אונאה, מתר לכתחלה
להוציאה ביפה:

ז. עד מתי יכול לחזור ולתבע אונאתו בשתות
ולבטל המקח ביותר משותו, עד כדי שיראה
לתגר או לקרובו. ואם שהה יותר, אינו יכול
לחזור ולא לתבע אונאתו. ואם יברר שהיה לו
אנס, ועל פן לא חקר בתוך זמן זה לידע אם
נתאנה, יכול לחזור בו עדין:

ח. במה דברים אמורים, בלוקח, שהרי המקח בידו
ומראהו. אבל המוכר, חוזר באונאה לעולם, ואין
צריך לומר בבטול מקח, שאינו יודע דמי זה
שמכר עד שיראה פמותו שנמכר בשוק. לפיכך,
אם היה המקח דבר שאין במינו שנוי והוא פלו
שוה, כגון פלפלין וכיוצא בהם, אינו חוזר אלא
עד כדי שישאל על שער שבשוק בלבד. וכן אם
נודע שבא לידו בממכרו, וידע שטעה ולא תבע,
אינו יכול לחזור ולתבע, שהרי מחל:

ט. במה דברים אמורים, בשלא נשתנה השער. אבל
אם נשתנה השער ומפני כך רוצה לחזור בו, אינו
רשאי. וכן אם מכר מפני דחקו, וזלזל במכירתו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רכו

שולחן ערוך

במחט יותר מהשריון. אבל המחליף פרות בפרות,
בין ששמו אותם קדם מכירה בין ששמו אותם אחר
מכירה, יש להם אונאה:

כא. האומר לחברו: על מנת שאין לך עלי אונאה,
יש לו עליו אונאה. במה דברים אמורים, בסתם,
שאינו יודע כמה אונאה יש בו כדי שימחל, ואין
צריך לומר אם אמר: על מנת שאין בו אונאה,
שהרי יש בו. אבל במפרש, אין לו אונאה. כיצד,
מוכר שאמר ללוקח: "חפץ זה שאני נותן לך
במאתים, יודע אני שאינו שוה אלא מאה, על
מנת שאין לך עלי אונאה אני מוכר לך", אין לו
עליו אונאה. וכן לוקח שאמר למוכר: "חפץ זה
שאני לוקח ממך בק' יודע אני ששוה ר', על מנת
שאין לך עלי אונאה אני לוקח ממך", אין לו
עליו אונאה:

כב. המוכר חפץ לחברו במנה, ואמר לה: "חפץ זה
אינו שוה אלא זוז אחד, על מנת שאין לך עלי
אונאה", יש לו עליו אונאה, שהרי אומר: כיון
שראיתי שאמר שאינו שוה אלא זוז, ידעתי שאינו
מכון אלא להשבית דעתי, עד שיפרש כדי האונאה
שיש במקחו בודאי או קרוב לה בכדי שהדעת
(נוטה) [טועה], שהרי ידע בודאי הדבר שמחל לו:

כג. בעל הבית המוכר את כלי תשמישו ואנה את
הלוקח, אין בו דין אונאה, שאלו לא הרבה לו
בדמים לא היה מוכר כלי תשמישו. ואפלו מכרם
מחמת דחק, אין בו אונאה. ויש מי שאומר,
ידוקא שהלוקח יודע שזה המוכר בעל הבית, אבל
אם לא ידע, או שקנה על ידי סרסור, יש בו
אונאה:

טז. יש אונאה במטבעות עד שתות. כיצד, הרי
שקיה דינר זהב בכ"ד דינר כסף, וצרפה בעשרים
דינר או בכ"ח, הרי זה מחזיר האונאה. היה יתר
על זה, בטל הצרוף. פחות מכאן, מחילה. וכן אם
היה הסלע חסר שתות, והיו מוציאים הסלעים
במנין ולא במשקל, מחזיר האונאה, שאם היו
מוציאים במשקל, אפלו בכל שהוא, חוזר:

יז. עד מתי חייב להחזיר הדינר או הסלע, בפרקים,
עד כדי שיראה לשלחני, ובכפרים, שאין השלחני
מצוי שם, יש לו להחזיר עד ערבי שבתות, שבא
להוציאה. שאין מכיר הסלע וחסרונה ודמיה, אלא
השלחני. ואחר זמן זה אין המאנה חייב להחליפה.
ומיהו, מדת חסידות להחליפה אפלו לאחר זמן זה,
אם הוא מכירה, ובלבד שתצא על ידי הדחק:

יח. נפחתה, וחסרה כדי אונאה, אסור לקימה, מפני
שבקל מרמין בה. ולא ימכרנה לאנס או לתגר,
מפני שמרמין בה אחרים. ולא יעשנה משקל ולא
יורקנה לתוף גרוטאותיו אלא יתיכנה או יקבנה
באמצעה, ויתלנה בצואר בתו, אבל לא יקבנה מן
הצד. ואם חסר עד שעמד על חציו, כגון סלע
שעמד על שקל ושקל שעמד על דינר ודינר על
חציו, מתר לקימו שאז אי אפשר לרמאות בה
מפני שנכר לכל הפחת שלו:

יט. הלוקח בדמים אכסרה כגון שחפן מעות ואמר
לו: מכר לי פרתך באלו, קנה ומחזיר אונאה.
והוא הדין ללוקח פרות אכסרה בסלע או בשתים,
שקנה ומחזיר אונאה:

כ. המחליף פלים בפלים או בהמה בבהמה, אפלו
מחט בשריון או בסוס, אין לו אונאה, שזה רוצה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רכו

שולחן ערוך

בין במטלטלין בין בקרקע, חוזר. ואם אנה את
הלוקח, יש מי שאומר שהוא הדין שמכרו בטל
בכל שהוא, ויש מי שאומר שדינו כשאר כל אדם
דעד שתות הוי מחילה וזכה המשלח ביתרון:

לא. דין בית דין שמכרו בשל יתומים וטעו,
נתבאר בסימן ק"ט:

לב. כשם שאין לקרקעות אונאה כן שכירות קרקע
אין לו אונאה, אפלו שכר טרקלין גדול בדינר
לשנה, או רפת קטנה בדינר בכל יום, אין לו
אונאה:

לג. השוכר את חברו לעשות עמו, בין בקרקע בין
במטלטלין, אין לו אונאה, מפני שהוא כקונה
אותו לזמן, ועבדים אין בהם אונאה:

לד. שכרו לזרע לו קרקע ואמר: זרעתי בה זריעה
הראוי בה, ובאו עדים שזרע בה פחות מהראוי
לה, הרי זה ספק אם יש לו אונאה מפני הזרע,
או אם אין לו אונאה מפני הקרקע, לפיכך, אין
מוציאין מיד הנתבע, וכן אין משביעין אותו אלא
הסת, מפני הקרקע שיש כאן:

לה. השוכר את הפלים או את הבהמה, יש להם
אונאה, שהשכירות מכירה בת יומא היא, ואם יש
בה אונאה שתות או יותר, בין שנתאנה שוכר בין
שנתאנה משפיר הרי זה מחזיר אונאה, ואפלו
לאחר זמן מרבה:

לו. הקבלן יש לו אונאה. כיצד, כגון שקבל עליו
לארג בגד זה בעשרה זוזים, או לתפר חלוק זה
בשני זוזים, הרי יש לו אונאה, וכל אחד משניהם,
בין קבלן בין בעל הבגד, חוזר לעולם:

כד. הא דמוכר פלי תשמישו ואנה את הלוקח אין
לו דין אונאה, הנני מלי בשתות, אבל ביותר
משתות הרי הוא כשאר כל אדם. ויש חולקים:

כה. מוכר ולוקח שנתרצו לגמר המקח על פי
שומת לוי, ושם אותו בסך ידוע ונמצא שיש בו
אונאה, יש לו דין אונאה. ואם אי אפשר לתחזיר
האונאה, כגון שהלך המאנה לדרך, אם לוי הוא
תגר ובקי בשומא ולא קבל שכר על השומא,
פטור:

כו. הגוי אין לו אונאה, שנאמר: "איש את אחיו"
וגו', וגוי שהונה את ישראל מחזיר אונאה בדינים
שלבו, שלא יהיה זה חמור מישראל:

כז. הנושא ונותן באמונה, אין לו עליו אונאה.
כיצד, חפץ זה בכך וכך לקחתיו כך וכך אני
משתכר בו, אין לו עליו אונאה:

כח. הנושא ונותן באמונה, לא יחשב הרע באמונה
והיפה בשויו, שאם קנה י' יריעות בי' דינרים ויש
בהם שאינם שוות דינר ויש בהן ששוות יותר, לא
יחשב הרעות בדינר כל אחת והיפות בשויו, אלא
הכל באמונה, כמו שקנאם ביחד ומעלה לו על
דמי המקח שכר הפתף והפנדק, וכוללם בדמי
המקח, אבל שכר טרחו לא יעלה על דמי המקח,
ולא יקח ממנו אלא כמו שנתפשר עמו שיתן לו
רוח:

כט. אלו דברים שאין להם אונאה: העבדים
והשטרות והקרקעות וההקדשות, אפלו מכר שוה
אלף בדינר, או שוה דינר באלף, אין בהם אונאה:

ל. במה דברים אמורים, במוכר נכסי עצמו. אבל
השליח או אפטרופוס שטעה ונתאנה בכל שהוא,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רכח

שולחן ערוך

ד. כיצד הוא אונאת דברים, לא יאמר: בכמה אתה רוצה לתן חפץ זה, והוא אינו רוצה לקנותו. היו חמרים מבקשים לקנות תבואה, לא יאמר להם: לכו אצל פלוני, והוא יודע שאין לו למכור. אם היה חברו בעל תשובה, לא יאמר לו: זכר מעשיך הראשונים. אם היה בן גרים, לא יאמר לו: זכר מעשי אבותיך. אם היו יסורין באים עליו, לא יאמר לו כדרך שאמרו חבריו לאיוב: "הלא יראתך כסלתך, זכר נא מי הוא נקי אבד" אם נשאלה שאלה על דבר חכמה, לא יאמר למי שאינו יודע אותה חכמה: מה תשיב בדבר זה. וכן כל פיוצא בדברים אלו:

ה. יזהר שלא לכנות שם רע לחברו, אף על פי שהוא רגיל באותו כנוי, אם פונתו לבישו, אסור:

ו. אסור לרמות בני אדם במקח וממכר או לגנב דעתם, כגון אם יש מום במקחו צריך להודיעו ללוקח. אף אם הוא גוי, לא ימכר לו בשר גבלה בחזקת שחוטה. ואין לגנב דעת הבריות בדברים, שמראה שעושה בשבילו, ואינו עושה, אסור. כיצד, לא יסרהב (עמו) (בחברו) שיסעד עמו, והוא יודע שאינו סועד, ולא ירבה לו בתקרבת, והוא יודע שאינו מקבל, ולא יפתח חביות הפתוחות לחנוני, וזה סובר שפתחם בשבילו, אלא צריך להודיעו שלא פתחם בשבילו. ואם הוא דבר דאיבעי ליה לאסוקי אדעתה שאינו עושה בשבילו, ומטעה עצמו שסובר שעושה בשבילו לכבודו, כגון שפגע בחברו בדרך וסבור זה שיצא לקראתו לכבודו, אין צריך להודיעו:

לו. האחים והשתפים שחלקו המטלטלים, הרי הם כלקוחות, פחות משתות נקנה מקח ואין מתזיר כלום, יתר על שתות בטל מקח, שתות קנה ומחזיר אונאה. ואם חלקו קרקעות, אפלו שמו שיה מנה בדינר או שיה דינר במנה, קיים. ואם הטעו זה את זה במדה או במשקל או במנין, אפלו כל שהוא, חוזרים. ואם עשו שליח שחלק ביניהם וטעה בכל שהוא, בטלה החלקה:

לח. ואם התנו ביניהם שיחלקו בשום הדינים, וטעו בשתות, בטלה חלקה, שהדינים ששמו ופחתו שתות או הותירו שתות, מכרן בטל:

לט. ראובן ושמעון אחים חלקו על תנאי, שמי שיפל לו בית פלוני שיפתח לו פתח למבוי, ולא שמו אל לבם שיכולים בני המבוי לעכב עליו, ונפל אותו הבית לראובן, אם רוצה ראובן לבטל החלקה הרשות בידו:

סימן רכח

אסור להונות בדברים ולגנב דעת הבריות ולרמות במקח וממכר, ובו כ' סעיפים:

- א. כשם שאונאה במקח וממכר, כך אונאה בדברים. וגדולה אונאת דברים מאונאת מוון, שזה נתן להשבון וזה לא נתן להשבון, זה בגופו וזה בממונו, והצועק על אונאת דברים נענה מיד:
- ב. צריך לזהר ביותר באונאת הגר, בין בגופו בין בממונו, לפי שהזהר עליו בכמה מקומות:
- ג. צריך לזהר ביותר באונאת אשתו, לפי שדמעתה מצויה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רכח

שולחן ערוך

יד. במקום שנהגו שכל מי שקונה דבר טועמו תחלה, מתר לערב בו לעולם. אבל אם אין הפל טועמים, לא:

טו. אין מערבין שמרי יין ביין. אפלו אם קנה ממנו שתי חביות של יין, אין מערבין שמרי חבית זה של זה. אבל אם קנה ממנו חבית יין המדה בכד וכד, כשכא למדד יכול לערב השמרים עם היין, ומוכר לו הפל ביחד:

טז. התגר נוטל מחמש גרנות ונותן למקום אחד, או מחמש גתות ונותן לתוך חבית אחד, שהפל יודעים שלא גדלו כלם בשלו, ובחזקת זה קונים ממנו. ובלבד שלא יכון לקנות הרב ממקום הטוב כדי שיצא עליו קול שהוא קונה הפל ממקום הטוב, וקונה גם ממקום הרע ומערבו עמו:

יז. מתר לברר הפסלת מתוך הגריסים ומן הקטניות כדי שיראו יפים, שזהו דבר הנראה לעין, ויכול הלוקח לראות ולהבין כמה שוים יותר בשביל שהוציא מהם הפסלת. ובלבד שלא יברר העליונים ויניח הפסלת בתחתונים:

יח. מתר לחנוני לחלק קליות ואגוזים לתינוקות, כדי להרגילם שיקנו ממנו. וכן יכול למכר בזול יותר מהשער, כדי שיקנו ממנו, ואין בני השוק יכולים לעכב עליו

יט. אסור לערב שמרים, בין ביין בין בשמן, ואפלו כל שהוא:

כ. המוכר לחברו שמן מזקק, אינו מקבל שמרים. מכר לו שמן סתם, מקבל לג ומחצה שמרים לכל מאה לג, ומקבל בשאר שמרים שמן עכור העולה למעלה על פני השמן יתר על השמרים הידועים

ז. לא יאמר לו: סוף שמן מפך זה, והוא ריקן. ולא ילך לבית האבל ובידו פלי ריקן, וסובר האבל שהוא מלא ואם הוא עושה כדי לכבדו, מתר:

ח. לא ימכר לו עור של בהמה מתה בחזקת שהיא שחוטתה, ולא ישלח לו חבית של יין ושמן צף על פיו:

ט. אין מפרכסין לא אדם ולא בהמה ולא פלים, כגון לצבוע זקן עבד העומד למכר כדי שיראה כבחור, ולהשקות הבהמה מי סבין שמנפחין וזוקפין שערותיה כדי שתראה שמנה. וכן אין מקרדין ולא מקרצפין אותה כדי לזקף שערותיה, ולצבוע פלים ישנים כדי שיראו כחדשים. ואין נופחין בקרבים כדי שיראו שמנים ורחבים, ואין שורין הבשר במים כדי שיראה לבן ושמן:

י. אין מערבין מעט פרות רעים בהרבה פרות יפים כדי למכרם בחזקת יפים, אפלו חדשים בחדשים, ואין צריך לומר ישנים עם חדשים, אפלו הישנים ביקר מחדשים, מפני שהלוקח רוצה לישנן:

יא. ביין התירו לערב קשה ברה, בין הגתות בלבד, מפני שמשביתהו. ואם היה טעמו נפר, מתר לערב בכל מקום, שכל הנפר טעמו מרגיש הלוקח, ולפיכך מתר לערב אותו לעולם:

יב. אין מערבין מים ביין, ומי שנתערב מים ביינו, לא ימכרנו בחנות אלא אם כן הודיע לקונה, ולא ימכרנו לתגר אף על פי שמודיעו, שמא ירמה בו אחרים:

יג. מקום שנהגו לערב בין הגתות מים, מתר לערב כשעור שדרכם לערב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רכט

שולחן ערוך

סימן רל

המוכר לחברו מרתף של יין, וחלוקה יין והחמיץ,
ובו י' סעיפים:

א. האומר לחברו: מרתף זה של יין אני מוכר לך
למקפה או שמכר לו מרתף של יין סתם, הרי
הלוקח מקבל עליו עשרה קנקנים בכל ק' שלא
יהיה יינם טוב אלא כפר התחיל להשתנות, יתר
על זה לא יקבל:

ב. אומר לה: מרתף של יין אני מוכר לך למקפה,
או שאמר לה: חבית של יין אני מוכר לך, נותן
לו יין שפלו יפה וראוי לתבשיל:

ג. אומר לה: מרתף זה של יין, נותן לו יין הנמכר
בחנות שהוא בינוני, לא רע ולא יפה:

ד. אומר לה: מרתף זה אני מוכר לך, אפלו פלו
חמץ הגיעו:

ה. המוכר יין לחברו, ונתנו הלוקח בקנקניו
והחמיץ מיד, אינו חייב באחריותו. ואף על פי
שאמר לה: לתבשיל אני צריך לו. ואם ידוע שיינו
מתמיץ, הרי זה מקח טעות

ו. מכר לו יין, ונשאר בקנקניו של מוכר והחמיץ,
אם אומר לה: למקפה אני צריך, או שאמר לה:
לשתות מעט מעט אני צריך, והחמיץ, מתחזיר
ואומר לו: הרי יינך וקנקנך. ואם לא אמר לה:
למקפה, וגם לא אמר לה: לשתות מעט מעט,
אינו יכול להתחזיר, שהרי אומר לו: "למה לא
שתית אותו, ולא היה לך להשתות עד שיחמיץ":

ז. המוכר חבית של שכר לחברו, והחבית של
מוכר, והחמיצה בתוך ג' ימים הראשונים, הרי הוא

באותו מקום. במה דברים אמורים, כשנתן לו
מעות בתשרי, שהשמן עכור, ולקח השמן בניסן
במדת תשרי שהיא גדולה מפני אותו השמן הקופה
למעלה. אבל אם לקח במדת ניסן שהיא קטנה
מפני שכבר צלל השמן, אינו מקבל אלא השמרים
בלבד:

סימן רכט

המוכר לחברו חטים או שעורים או פרות, כמה
פסלת צריך לקבל חלוקה, ובו ב' סעיפים:

א. המוכר חטים לחברו, מקבל עליו רובע קטניות
לכל סאה. שעורים, מקבל עליו רבע נשכית
לסאה. עדשים, מקבל עליו רבע עפרורית לסאה.
תאנים, מקבל עליו עשר מתליעות לכל מאה.
מכר לו שאר פרות, מקבל עליו רבע טנפת לכל
סאה. נמצא בהם יתר על השעורים האלו, כל
שהוא, ינפה הכל ויתן לו פרות מנפים וברורים
שאין בהם פלום:

ב. אין כל הדברים האלו אמורים אלא במקום
שאין שם מנהג, אבל במקום שיש להם מנהג,
הכל כמנהג המדינה: יש מקומות שנהגו שיהיו כל
הפרות מנקים וברורים מכל דבר, ושיהיו היינות
והשמנים צלולים, ולא ימכרו השמרים כלל, ויש
מקומות שנהגו אפלו היה בהם מחצה שמרים, או
שהיו בפרות עפר או תבן או מין אחר, ימכר
כמות שהוא. לפיכך, הבורר (צורר) מתוך גרנו של
חברו, נותן לו דמי חטים פשעור צורר שברר,
שאלו הניחו היה נמכר במדת חטים, ואם תאמר:
יתחזרה, הרי אמרו: אסור לערב כל שהוא:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רלא

שולחן ערוך

ג. אסור לאדם להשהות מדה חסרה אפלו שאינו מודד בה, ואפלו לעשות עביט של מי רגלים, שמא יבא מי שאינו יודע וימדד בה. ואם יש מנהג בעיר שאין מודדים אלא במדה הרשומה ברשם הידוע, וזו אינה רשומה, מתר להשהותה:

ד. מכמה עושים המדות, מסאה, וחצי סאה, ורבע סאה, קב, וחצי הקב, ורבע הקב, וחצי רבע הקב, ושמינית הרבע. אבל לא יעשה קנים, שלא תתחלף ברבע הסאה שהוא קב ומחצה. ומדות הלח עושין הין, וחצי הין, ושלישית הין, ורביעית הין, ולג, וחצי לג, ורביעית הלג, ושמינית, ואחד משמנה בשמינית:

ה. אין עושים המחק מדלעת, מפני שהוא קל ורע למוכר, ולא משל מתכת, מפני שהוא כבד ורע ללוקח, אלא עושין משל אגוז שקמה ואשכרוע. ואין עושין אותו מצד אחד עב ומצד אחד קצר. ולא ימחק מעט מעט, מפני שהוא מפחית ללוקח, ולא ימחק גבת אחת מפני שהוא מפחית למוכר, אלא בפעם אחת במתון:

ו. פשמודד דבר לח, לא יעשה בענין שתעלה הרתיחה ויראה כאלו היא מלאה, אפלו היא קטנה מאד שאין ברתיחה שוה פרוטה. וצריך להשהותה אחר שיפסיק הקלות, כדי שיטיפו ממנה שלשה טפין. במה דברים אמורים, כבעל הבית המוכר. אבל חנווני, אינו צריך להטיף:

ז. הסיטון שקונה בידו ומוכר לחנוונים, מקנח המדות שמודד בהם דבר לח אחת לשלשים יום. ובעל הבית שאינו מוכר כל כך, די לו שיקנח אחת ל"ב חדש. והחנווני שאינו צריך להטיף

ברשות מוכר ומחזיר את הדמים, מפאן ואילף ברשות לוקח:

ח. המוכר חבית של יין לחברו כדי למכרה מעט מעט, והחמיצה במחציתה או בשלישיתה, חוזרת למוכר. ואם שנה הלוקח הנקב שלה, או שהגיע יום השוק ושהה ולא מכר, הרי היא ברשות הלוקח:

ט. וכן המקבל חבית של יין מתברו כדי להוליכה למקום פלוני למכרה שם, וקדם שהגיע שם הוזל היין או החמיצה, הרי זה ברשות מוכר, מפני שהחבית והיין שלו:

י. האומר לחברו: יין מבשל אני מוכר לך, חייב להעמיד לו עד העצרת אומר לה: יין ישן אני מוכר לך, נתן לו משל שנה שעברה. מישן, משל שלשה שנים. וצריך שיעמד ולא יחמיץ עד התג. ובמקום שיש מנהג ידוע, הכל כמנהג המדינה:

סימן רלא

שלא לרמות במדה ובמשקל, וכיצד יעשה אותם וכיצד ישקל, וחיבין להעמיד ממנים על המדות ועל השערים, ובו כ"ח סעיפים:

א. המודד או שוקל חסר לחברו, או אפלו לגוי עובד אלילים, עובר בלאו ד"לא תעשו עול במדה במשקל ובמשורה":

ב. חייבים בית דין להעמיד ממנים שיהיו מחזירים על החניות, וכל מי שנמצא אתו מדה חסרה, או משקל חסר או מאונים מקלקלים רשאים להפכותו ולקנסו כאשר יראה לבית דין:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רלא

שולחן ערוך

וארץ החוט שהם תלויים בו ב' טפחים, וארץ החוטמים וארץ הקנה ט' ט' טפחים. ושל חנוני ושל בעל הבית יהיו גבוהים מהארץ טפה, וארץ החוט שהם תלויים בו טפה, וארץ הקנה וארץ החוטמים ו"ו טפחים. ושל מוכרי כסף וזהב ושל מוכרי ארזמן טוב ושאר ענינים דקים, יהיו גבוהים מהארץ שלש אצבעות, וארץ החוט שהם תלויים בו ג' אצבעות, וארץ הקנה וארץ החוטמים לא נתנו בהם שעור, אלא כפי מה שירצה:

יד. מקום שנהגו להכריע, צריך להכריע טפה. ובמקום שלא נהגו להכריע, שוקל עין בעין, וצריך להוסיף אחד מק' בלח ואחד מד' מאות ביבש. אם היה שוקל י' לטרים, לא יאמר לו: שקל לי כל לטרא ולטרא לבדה עם הכרעה, אלא שוקל את כלן בבת אחת והכרע אחת לכלן. היה שוקל לו שלשה רביעי לטרא, לא יאמר לו: שקל לי כל רביע ורביע בפני עצמו, אלא ישקל לו לטרא ויתן רביע לטרא עם הפשר, שאם אתה אומר יתן חצי לטרא ורביע לטרא בכף אחת, שמא יפיל רביע הלטרא ולא יראהו הלוקח:

טז. בני מדינה שרצו להוסיף על המדות או על המשקלות, לא יוסיפו יותר על שתות, שאם היה הקב משל חמש ועשאוהו שש הרשות בידם, יותר על ששה לא יעשו:

טז. במדינת קרקע בין אחים או בין שתפין, צריך לדקדק בחשבון מדידתו על פי העקרים המתבארים בכתבי הגימטריא, שאפלו מלא אצבע מהקרקע רואים אותה כאלו היא מלאה כרכום:

שלשה טפין ונדבק בה הרבה, צריך לקנח פצמים בשבת:

ח. במקום שנהגו למוד בדקה, לא ימדד בגסה אפלו אם יתן ג' גסות בשביל ד' דקות. וכן במקום שנהגו למוד בגסה לא ימדד בדקה. ובמקום שנהגו לגדש, לא ימחק אפלו אם ירצה לית לו שלשה מחוקות בשביל שתים גדושות. ואפלו במקום שמוכרים סאה גדושה בג' דינרים, ואמר לה: תן לי סאה מחוקה בב' דינרים, אסור. וכן במקום שנהגו:

ט. המשקולות עושין אותם לטרא, וחצי לטרא, ורביע לטרא. אבל לא יעשה שלישי לטרא ולא חמישית לטרא ולא שלשה רביעית לטרא, מפני שמטעים בהם:

י. אין עושין משקלות ממיני מתכת, אלא מצחיח סלע. ויש מי שאומר, שמשקלות של כסף וזהב ושל דבר יבש עושים אותם של מתכת, אם ירצו:

יא. אסור להטמין המשקלות במלח:

יב. החנוני ששוקל דבר לה, צריך לקנח המשקל פעם אחת בשבת, והמאזנים, בכל פעם ששוקל בהם:

יג. המאזנים צריך שיהיו מישרים כל אחד לפי מה שהוא. כיצד, מוכרי עששיות של ברזל וכיוצא בהם, צריך להיות חוטי המאזנים שאוחזו השוקל בידו, תלוי באויר שלשה טפחים, וגבוהים מהארץ ג' טפחים, וארץ הקנה שכפי המאזנים תלויים בב' ראשו י"ב טפחים, וארץ החוטמים שכפי המאזנים תלויים בהם י"ב טפחים. של מוכרי צמר ושל מוכרי זכוכית, יהיו גבוהים מהארץ ב' טפחים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רלב

שולחן ערוך

כג. אסור לעשות סחורה בארץ ישראל בדברים שיש בהם חיי נפש, אלא זה מביא מגרנו ומוכר, וזה מביא מגרנו ומוכר, כדי שימכרו בזול. ובמקום שהשמן מרבה, מתר להשתפר בשמן:

כד. אין אוצרין פרות שיש בהן חיי נפש בארץ ישראל, וכן בכל מקום שרבו ישראל. במה דברים אמורים, בלוקח מהשוק, אבל לאצור הגדל בשלו, מתר. ובשנת בצורת לא יאצר יותר מכדי פרנסת ביתו לשנה:

כה. כל המפקיע שערים, או שאצר פרות בארץ ישראל או במקום שרבו ישראל, הרי זה כמלוה ברבית:

כו. אין מוציאין פרות שיש בהן חיי נפש מארץ ישראל לחוצה לארץ או לסוריא, ולא מרשות מלך זה לרשות מלך אחר בארץ ישראל:

כז. רשאים בני העיר לקוץ להם שער לכל דבר שירצו, ולהתנות ביניהם שכל מי שיעבר קונסים אותו כף וכוף:

כח. רשאים בעלי אמנות לפסק ביניהם שלא יעשה אחד ביום שיעשה חברו וכיוצא בזה, וכל מי שיעבר על התנאי יענישו אותו כף וכוף. במה דברים אמורים, במדינה שאין בה חכם חשוב ממנה על הצבור. אבל אם ישנו, אין התנאי שלהם מועיל כלום, ואין יכולים לענש ולהפסיד למי שלא קים התנאי, אלא אם פן עשו מדעת החכם:

סימן רלב

יז. ארבע אמות הסמוכים לחריץ, מזולזין במדידתן, והסמוכים לשפת הנהר אין מודדין אותם כלל, מפני שהם של בני רשות הרבים:

יח. המודד את הקרקע, לא ימדד לאחד בימות החמה ולאחד בימות הגשמים, מפני שהחבל מתקצר בימות החמה. לפיכך, אם מדד בקנה או בשלשלת וכיוצא בהן, אין בכך פלוג:

יט. ענש המדות והמשקלות קשה מאד, שאי אפשר למודד או לשוקל שקר לשוב בתשובה הגונה, והרי הוא ככופר ביציאת מצרים:

כ. חייבים בית דין להעמיד ממנים על השערים שלא ירויח כל אחד מה שירצה, שאין לו לאדם להרויח בדברים שיש בהם חיי נפש, כגון יינות שמנים וסלתות, אלא השתנות. במה דברים אמורים, במוכר סחורתו ביד בלא טרח, אבל חנוני המוכר סחורתו מעט מעט, שמין לו טרחו וכל יציאותיו, ומותר עליהם ירויח שתנות. במה דברים אמורים, בשלא הוקר השער. אבל אם הוקר השער, ימכר כפי היקר. והני מלי היכא דאכא בית דין דפרשו לכלהו מוכרים לזבוגי הכי, אבל אי כל חד זבין בכל מה דיכול, לא מחייב האי לחודה לזבוגי בזול:

כא. כל המפקיע שערים שמוכר יותר מהראוי, רשאים להלקותו ולענשו כפי הראוי:

כב. אין משתפרין בביצים פעמים, אלא התגר הראשון הוא מוכרן בשכר, והלוקח ממנו מוכרן בקרן בלבד. ויש מי שאומר, שמתר להשתפר בביצים עד הכפל, אבל לא יותר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומוקח טעות סימן רלב

שולחן ערוך

ג. המוכר לחברו קרקע או עבד או בהמה או שאר משלשלים, ונמצא במקח מום שלא ידע בו הלוקח, מחזירו אפלו לאחר כמה שנים, שזה מקח טעות הוא. והוא שלא ישתמש במקח אחר שיידע במום, אבל אם נשתמש בו אחר שראה המום, הרי זה מחל ואינו יכול להחזיר:

ד. אין מחשבין פחת המום, אפלו מכר לו כלי שזה עשרה דינרים ונמצא בו מום המפחיתו מדמיו אסר, מחזיר את הכלי, ואינו יכול לומר לו: הילך אסר פחת המום, שהלוקח אומר: בחפץ שלם אני רוצה. וכן אם רוצה הלוקח לקח פחת המום, הרשות ביד המוכר לומר: או קח אותו כמו שהוא או תקח מעותיך והחזר לי מקחי:

ה. ראובן שמכר לשמעון בתים שיש לו בעיר אחרת, וקדם גמר המקח נכנסו גוים בבתים, וקלקלו קצת מקומות, ועשנו הפתלים ועקרו דלתות הבית והחלונות, ורוצה שמעון לחזר בו, וראובן טוען שכיון שהוא מום עובר, ינכה לו מן הדמים כדי שיחזיר הבית לקדמותו ויקים המקח, הדין עם ראובן:

ו. כל שהסכימו עליו בני המדינה שהוא מום שמחזירים בו מקח זה, מחזירין. וכל שהסכימו עליו שאינו מום, הרי זה אינו מחזיר בו אלא אם פרש, שכל הנושא ונותן סתם, על מנהג המדינה הוא סומך:

ז. כל הלוקח סתם, אינו לוקח אלא הדבר שלם מכל מום. ואם פרש המוכר ואמר: על מנת שאין אתה חוזר עלי במום, הרי זה חוזר, עד שיפרש המום שיש בממכרו ומחל הלוקח, או עד שיאמר

המוכר דבר במדה ובמשקל וטעה, או שטעה במנין המעות, ומוכר דבר ונמצא בו מום, ובו כ"ג סעיפים:

א. המוכר לחברו במדה ובמשקל או במנין, וטעה בכל שהוא, חוזר לעולם, שאין אונאה אלא בדמים אבל בחשבון חוזר. כיצד, מכר לו מאה אגוזים בדינר ונמצאו ק"א או צ"ט, נקנה המקח ומחזיר הטעות ואפלו אחר כמה שנים. וכן אם נמצאו המעות חסר או יתר מהמנין שפסקו, חוזר. ואפלו לאחר שקנו מידו שלא נשאר לו אצל חברו כלום, חוזר, שקנין בטעות הוא:

ב. המקבל מעות מחברו בין שהם במכר בין בהלוואה בין בפרעון, ומצא יתרון במעות, אפלו אם לא תבעו תיב להחזיר אם הוא בכדי שהדעת טועה, דהינו שאם יש לחלק המעות העודפות להוציאם עשרה עשרה או חמשה חמשה, ואין אחת או שתים עודפות שאינן באות לכלל חמש, יש לומר שטעה בחשבון, אם הם עצמיות טעה בין חמשים לארבעים או בין ארבעים לשלשים, ואם הם חמישיות יש שרגילים למנות ה' ה', ואם היו ג"ה טעה בעצמיות כמו שנתבאר, ובחמש העודפות טעה בין שלשה חמישיות לארבע. ואם עודפות ט"ו או כ"ה, טעה שלש פעמים או חמש פעמים בחמישיות. אבל אם עודפות על החמישיות אחת או שתים או שלשה או ארבעה שאין מגיעות לחמש, כלם מתנה, ובלבד שהמעות יתרים שמצא לא יהיו במנין החמישיות או העשיריות, שאם היו במנינם תיב להחזיר לו, שמא האחרים שהיה מונה בהם החמישיות או העשיריות נתערבו עמהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומוקח טעות סימן רלב

שולחן ערוך

שאין העבדים לתשמיש המטה אלא למלאכה. נמצא בו שחין רע או חולי המתיש כחו, או שהיה נכפה או משעמם הרי זה מום מפני שמבטלו ממלאכתו. וכן אם נמצא בו צרעת וכיוצא בו מדברים המגאלים, הרי זה מום, מפני שנפשו של אדם אוגנת מהם ונמצא שאינו מתעסק לו במלאכת אכילה ושתיה. וכן אם נמצא לסטים מזון, הרי זה מום המאבד את כלו, מפני שהמלך תופס אותו והורגו. וכן אם נמצא מכתב למלכות, הרי זה מום ומחזירו, מפני שהמלך תופסו למלאכתו בכל עת שירצה. אבל אם נמצא גנב או חוטף, או גונב נפשות או בורח תמיד, או זולל וסובא וכיוצא בדברים אלו, אינו יכול להתחזיר, שכל העבדים בחזקת שיש בהם כל הרעות, אלא אם כן פירש:

יא. המוכר בהמה לחברו לטבחה, ושחטה ונמצאת טרפה, אם נודע בודאי שהיתה טרפה כשלקחה, כגון שנקבו בית הכוסות והגלד פי המכה, שאז ידוע שיש לו שלשה ימים שנקב, אם קנאה תוך שלשה ימים, הוי מוקח טעות וצריך להתחזיר הדמים. ואם לא קנאה תוך ג' ימים, או שקנאה תוך ג' ימים ולא הגלד פי המכה, דאז הוי ספק אם נקב תוך ג' אם לאו, על הלוקח להביא ראיה, ואם לא, נפסיד ויתן הדמים אם הם עדין בידו:

יב. טרפות דסירכא, הוא הדין דמבטל מקח, ויש חולקים,

יג. המוכר דבר שהיה מום במכרו, ועשה בו הלוקח מום אחר קדם שיודע לו המום הראשון, אם עשה דבר שדרכו לעשותו, פטור. ואם שנה

לו: שימצא במקח זה הפוחת דמיו עד כף וכף קבלתי אותו, שהמוחל צריך לידע הדבר שמוחל לו בו ויפרש אותו, כמו המפרש האונאה:

ח. המוכר לחברו פרה, ואמר לה: יש בה מום פלוני ופלוני הנכרים, ובכללם הזכיר מום שאינו נכר, ונמצא בה אותו שאינו נכר ולא האחרים, הרי זה מקח טעות. כגון שאמר לה: פרה זו חגרת ועורת נשכנית ורבצנית, ונמצאת נשכנית בלבד, הרי זה מקח טעות, שיאמר הלוקח: כשראיתי שלא היתה, לא חגרת ולא עורת, אמרתי כשם שאין בה אלו המומין, כך אין בה מומין אחרים, ואינו אומר אלא להשביח דעתי. אבל (אם) יש בה מומים הנכרים, בין פלם בין מקצתם, ויש בה גם המום שאינו נכר, כגון שהיא חגרת וגם נשכנית, או שהיא עורת וחגרת וגם נשכנית, אין זה מקח טעות, דכמו שמחל על הנכר כך מחל על שאינו נכר:

ט. היה בה מום אחד נכר, והראה לו ואמר לו: יש בה מום פלוני ומום פלוני ופלוני שאינם נכרים, ונמצאו בה אותם המומים שהזכיר שאינם נכרים, אין זה מקח טעות אפלו היה בה כל המומין שהזכיר, שהרי לא הטעהו, שלא הזכיר לו אלא מומין שבה:

י. המוכר עבד או שפחה, אין הלוקח יכול להתחזירו מפני מומין שאין מבטלין אותו ממלאכתו, והם הנקראים סמפון, שאם היה סמפון זה גלוי, כבר ראהו, ואם אינו נראה, כגון שומא בפשו או נשיכת פלב או ריח הפה או ריח החטם וכיוצא בהם, הואיל ואינו מבטלו ממלאכתו אינו מחזיר,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רלב

שולחן ערוך

עד שמת ברעב, הרי זה מחזיר לו את הנבלה
ויחזיר את הדמים, וכן כל פיוצא בזה. ואם היה
המוכר ספקר שלוקח מזה ומוכר לזה ואינו משהה
המקח עמו, ולא ידע במום זה, הרי הספקר נשבע
שבועת הסת שלא ידע במום זה, ויפטר, מפני
שהיה על הלוקח לבדק השור בפני עצמו,
ולהחזירו לו קדם שימות, ויהיה הספקר מחזירו על
הלוקח הראשון, והואיל ולא עשה כן הוא הפסיד
על עצמו:

יט. המוכר ביצים לחברו ונמצאו מוזרות שאינם
ראויים לאכילה, הוי מקח טעות ומחזיר את
הדמים. ועכשיו לא נהגו כן, ומנהג מבטל הלכה:

כ. המוכר לחברו זרעוני גנה שאין עצמן של
זרעונים נאכל, וזרען ולא צמחו, חייב באחריותן
ומחזיר לו הדמים שלקח ממנו, שחזקתן לזריעה.
והוא שלא צמחו מחמת עצמן, אבל אם לקחה
הארץ בברד וכיוצא בו, אינו חייב באחריותן שמא
מחמת הברד לא צמחו, וכן כל פיוצא בזה:

כא. מכר לו זרעים הנאכלים, כגון חטים ושעורים,
וזרען ולא צמחו, אינו חייב באחריותן, אפלו היה
זרע פשתן שרב בני אדם קונים אותו לזריעה,
הואיל ואוכלים אותו אינו חייב באחריות זריעתו.
ואם הודיעו שהוא קונה לזרע, חייב באחריותו.
והוא הדין לדברים הנמכרים לרפואה ולצביעה,
וכן כל פיוצא בזה. הלוקח מקח מחברו והודיעו
שהוא מוליכו למדינה פלונית למכרו שם, ואחר
שהוליכו לשם נמצא בו מום, אינו יכול לומר:
החזר לי מקחי לכאן, אלא מחזיר לו הדמים
והמוכר מטפל להביא ממכרו או למכרו שם,

ועשה מום אחר קדם שיודע לו המום, מחזיר
המקח לבעליו ומשלם דמי המום שעשה:

יד. קנה סדין וקרעו לעשות חלוק, ואחר כך נודע
המום מחמת הקריעה, מחזיר לו הקרעים. תפרו
ואחר כך נודע המום, אם השביח נוטל שבח
התפירה מהמוכר, וכן כל פיוצא בזה:

טז. המוכר קרקע לחברו ואכל פרותיה, ולאחר זמן
נראה לו בה מום, אם רצה להחזיר הקרקע
לבעלים מחזיר כל הפרות שאכל. ואם היה חצר
והר בו, צריך להעלות לו שכר:

טז. ראובן שמכר לשמעון ג' גבינות, ולאחר שלשה
ימים פתחם ומצאם מרקבות רקבון ישאלו לעושי
גבינות בכמה זמן ראוי לבא רקבון ועפוש בזה,
אם יאמרו שנעשה הרקבון בבית המוכר נמצא
שהיה מקח טעות, ואם הדבר ספק, המוציא מחברו
עליו הראיה:

יז. ראובן שמכר לשמעון נאד שמן, ולא פתחו אלא
סמך על המוכר שאמר לו שהוא טוב, וכשפתחו
מצאו עכור, ישבע המוכר שנתן לו שמן טוב כמו
שהתנה עמו, ואם לא ירצה לשבע, ישבע הלוקח
שהתנה עמו לתת לו שמן טוב וצלול ושהה הוא
השמן שנתן לו, ויחזיר לו השמן, או ישומו כמה
דמיו פחותים משמן טוב, ואם ירצה הלוקח לקחתו
יחזיר לו הפחת:

יח. המוכר דבר שיש בו מום שאינו נראה, ואבד
המקח מחמת אותו המום, הרי זה מחזיר את
הדמים. כיצד, המוכר לחברו שור שאין לו טוחנות
והניחו הלוקח עם הבקר שלו, והיה מניח המאכל
לפני כלם ואוכלים, ולא היה יודע שזה אינו אוכל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רלג

שולחן ערוך

סימן רלג

המוכר מין ונמצא מין אחר, או רע ונמצא יפה, ובו סעיף אחד

א. המוכר לחברו מין ממיני פרות, ונתן לו מין אחר, אין כאן מכר ושניהם יכולים לחזור בהם. כיצד, מכר לו חטים לבנות ונמצאו אדמות, או אפכא, או יין ונמצא חמץ או אפכא, או עצים של זיתים ונמצאו של שקמה או אפכא. אבל אם מכר לו חטים יפות ונמצאו רעות, לוקח יכול לחזור בו אפלו לא נתאנה בסכום, והמוכר אינו יכול לחזור בו אפלו לא נתאנה בסכום, ואם מכר לו רעות ונמצאו יפות, והלוקח אינו יכול לחזור אפלו אם הוולו. מכר לו רעות ונמצאו רעות, יפות ונמצאו יפות, אף על פי שאינם יפות שאין למעלה מהם ולא רעות שאין למטה מהם ויש אונאה שתות, אין אחד מהם יכול לחזור בו, אלא קנה ומחזיר אונאה:

סימן רלד

המוכר דבר אפור ואכלו הלוקח, ובו ד' סעיפים:

א. השוחט את הבכור ומכרו, ונודע שלא הראהו לממחה, מה שאכל אכל ויחזיר לו את הדמים, והנשאר מהבשר ביד הלוקחות יקבר, ויחזיר להם את הדמים:
ב. וכן השוחט פרה ומכרה, ונודע שהיא טרפה, מה שאכלו אכלו ויחזיר להם הדמים, ומה שלא אכלו יחזיר לו הבשר והוא יחזיר לו הדמים. ואם מכרו הלוקחים בשר זה של טרפה לגוים, או שהאכילוהו לפלבים, יחשבו עם הטבח על דמי הטרפה, ויחזיר

ואפלו אבד או נגנב הרי הוא ברשות מוכר. ואם היה המוכר יודע בממכרו שהיה בו מום, חייב בהוצאה שהוציא הלוקח להוליך אותו מקח למקום פלוני. ואם לא היה יודע שהיה בו מום, פטור מהוצאת ההולכה, ואינו חייב אלא בהוצאת התורה. ואם לא הודיע למוכר שמוליכו למדינה אחרת, והוליכו ונמצא בו שם מום, הרי זה ברשות הלוקח עד שיחזיר המקח במומו למוכר:

ב. הלוקח מקח ונמצא בו מום, ואחר כך אבד או נגנב, הרי הוא ברשות הלוקח, עד שיחזיר המקח למוכר. ואם התליע או נפסד מחמת המום, הרי זה ברשות מוכר, ואם היה לו להודיע למוכר ולא הודיעו, הרי זה ברשות לוקח:

ג. המוכר שור לחברו ונמצא נגחן, אם אין להוכיח אם קנאו לחרישה או לשחיטה, כגון שהוא אדם שהוא קונה לזה ולזה, וגם אין הוכחה בדמים, כגון שנתקן הבשר בדמי שור לחרישה, אינו מקח טעות, שיכול לומר: לשחיטה מכרתיו, אף על פי שהרב קונים לחרישה, ולא אזלינן בתר רבא להוציא מיד המוכר. אבל אם עדין המעות ביד הלוקח, לא מבעיא אם רבם קונים לחרישה, אלא אפלו פי הדדי גינהו, המוציא מחברו עליו הראיה. ואם הלוקח אינו רגיל לקנות אלא לחרישה, והמוכר מכירו, הרי זה מקח טעות. ואם אינו רגיל לקנות אלא לשחיטה, מסתמא לשחיטה קנאו. ואם הוא רגיל לקנות לשחיטה ולחרישה, אם יש הוכחה בדמים, אם נתן דמי שור לחרישה, אומרים לחרישה קנאו והוי מקח טעות, ואם נתן דמי שור לשחיטה, אומרים לשחיטה קנאו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רלה

שולחן ערוך

רצה לקיים מקחו וממכרו ומתנתו, במטלטלים, קנים:

ג. קטן היודע בטיב משא ומתן, שאין לו אפטרופוס, שנשא ונתן במטלטלים וטעה, דינו כדין הגדול, פחות משותת מחילה, שתות, מחזיר אונאה, יתר על שתות בטל מקח:

ד. אין מקח הקטן וממכרו במטלטלים קנים אלא כשמשך או המשיך, אבל אם נתן מעות על המקח וחזר בו, אינו מקבל "מי שפרע", ואחרים שחזרו בו מקבלים "מי שפרע":

ה. וכן אם קנו מיד הקטן. או השכיר מקום המטלטלים וחזר בו, לא קנה לוקח, שאין מוציאין מיד הקטן בדין, ואין קנין מיד הקטן כלום, שהקנין כשטר ואין העדים חותמין אלא על שטר של גדול:

ו. וכן קטן שקנה מטלטלים, וקנו מידו או שכר מהם המקום, לא קנה עד שימשך, לפי שאין חצר הקטן קונה לו, מפני שנתרבה מדין שליחות, ואין שליחות לקטן ולא יהיה הקנין או שכירות המקום גדולים מחצרו. אבל הקטנה, שנתרבה חצרה מידה, תקנה המטלטלים מאחרים אם קנו מידה, או בשכירות מקום:

ז. קטן שקנה קרקע ונתן דמים והחזיק בקרקע, תעמד בידו, לפי שזכין לאדם שלא בפניו:

ח. קטן שהגדיל והביא שתי שערות, הנזכר אחר י"ג שנה, והבת אחר י"ב, אף על פי שאינו יודע בטיב משא ומתן, מקחו וממכרו ממכר ומתנתו מתנה, במטלטלים. אבל בקרקע אין

להם הטבח את המותר. וכן דין פל המוכר דבר שאסור אכילתו מן התורה:

ג. אבל המוכר לחברו דבר שאסור אכילתו מדברי סופרים, אם היו הפרות קיימים מחזיר הפרות ונוטל דמיו, ואם אכלם אכל ואין המוכר מחזיר לו כלום:

ד. פל אסורי הנאה, בין מדברי תורה בין מדברי סופרים, מחזיר את הדמים ואין בהם דין מכירה כלל:

סימן רלה

קטן וחרש ושוטה ושכור מתי מוכר מטלטליו, והקונה בשבת וביום טוב, ובו כ"ח סעיפים:

א. קטן עד שש שנים, אין הקניתו לאחרים כלום. ומשש שנים עד שיגדיל, אם יודע בטיב משא ומתן מקחו וממכרו ממכר ומתנתו קנימת, בין בדבר מרבה בין בדבר מועט, בין במתנת בריא בין במתנת שכיב מרע, ודבר זה מתקנת חכמים, והכל במטלטלים. אבל בקרקע אינו מוכר ולא נותן, עד שיגדיל ואפלו הוא קרקע שנתן לו במתנה, או שקנה לו האפטרופוס. ואם נתנו, אפלו במתנת שכיב מרע, אינו כלום אפלו הוא קרקע שנתן לו, ואף על פי שהוא יודע בטיב משא ומתן. ואם ירש מאביו שטר חוב, דינו כמטלטלים ויכול למוכרו או לתנו לאחר:

ב. במה דברים אמורים, בקטן שאין לו אפטרופוס. אבל אם היה לו אפטרופוס, אין מעשיו כלום אפלו במטלטלים, אלא מדעת האפטרופוס, שאם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רלה

שולחן ערוך

נתברר שעכשיו הגדיל, אין מכירתו שמכר עד
עתה כלום. אבל בסימני סריס מן עשרים נעשה
גדול למפרע מן י"ג שנה ויום אחד, לפי שעשה
נתברר שהוא סריס ממעי אמו ומה שלא הביא
שתי שערות היה בסבת זה, ואגלאי מלתא שמן
שלוש עשרה ויום אחד גדול היה, וממכרו קיים:

יג. מי שמכר, בין בנכסיו בין בנכסי אביו, ומת,
ובאו קרוביו וערערו לומר שקטן היה בשעת המכר
ובקשו לבדקו, אין שומעין להם:

יד. פחות מן עשרים שמכר קרקע אביו, חוזר
ומוציא מיד הלוקחות, בין קדם עשרים בין אחר
עשרים מיד, ומוציא ממנו כל הפרות שאכל. ואם
הוציא הוצאות או שנטע וזרע, שמין לו ומחזיר לו
את השאר. אבל אם פשעושה בן עשרים לא מחה,
שוב אינו יכול למחות, אפלו היה קטן כשמכר:

טז. קטן שלוח מאחרים, יש מי שאומר שחייב
לשלם כשיגדיל, ויש מי שפוסט. ויש מי שמחלק,
שאם ידוע שלוח לצרף מזונותיו נפרעין ממנו,
אבל אם אינו ידוע שלוח לצרף מזונותיו אין
נפרעין ממנו:

טז. קטן שערב לאחרים, פטור מלשלם אף
לכשיגדיל:

יז. חרש שאינו שומע ואינו מדבר, או מדבר ואינו
שומע כלום, מוכר ולוקח המטלטלים ברמיה,
אבל לא בקרקע. ואף במטלטלים לא יתקמו
מעשיו עד שבודקין אותו בדיקות רבות ומתישבין
בדבר:

יח. אלם ששומע ואינו מדבר, או מי שנשתתק,
מקחו מקח וממכרו ממכר ומתנותיו קמות, בין

מעשיו קיימים, עד שיהיה יודע בטיב משא ומתן
אחר שהגדיל:

ט. במה דברים אמורים, בקרקע שלו, שקנאו או
נתן לו במתנת בריא. אבל קרקע שירש מאבותיו
או משאר מורישיו, או שנתן לו במתנת שכיב
מרע, אין ממכרו ממכר עד שיהיה בן עשרים שנה
שלמות ויביא שתי שערות, אבל קדם עשרים שנה
שלמות, אף על פי שהביא שתי שערות וידע
בטיב משא ומתן לא, שמא ימכר בזול מפני
שדעתו נוטה אחר המעות, ועדין לא נתישבה
דעתו בדרכי העולם. וכשהוא בן עשרים שנה
שלמות והביא שתי שערות, מוכר בין במטלטלים
בין בקרקעות, בין שלו בין של אביו, ואפלו אינו
יודע בטיב משא ומתן:

י. מתנתו כשהוא פחות מן עשרים ויותר על י"ג,
והביא שתי שערות, בין מתנת בריא בין מתנת
שכיב מרע, קיימת, שאלו לא הגיע לו הנאה
גדולה לא נתן, והוא דבר שאינו מצוי תמיד,
ואמרו חכמים תתקיים מתנתו כדי שיהיו דבריו
נשמעים:

יא. במה דברים אמורים שיכול למכר קרקע אביו
כשהוא בן עשרים, כשהביא שתי שערות או
שנולדו לו סימני סריס. אבל אם לא הביא שתי
שערות ולא נולדו לו סימני סריס, קטן הוא ואין
ממכרו ממכר, אפלו בנכסיו, עד שייגדיל ויגיע
לרב שנותיו שהם שלשים ושש שנים:

יב. מכר קדם שנתברר שהוא גדול, כגון קדם
עשרים ולא הביא שתי שערות ולא נולדו לו
סימני סריס, ולאחר זמן הביא ב' שערות שעשה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומוקח טעות סימן רלו

שולחן ערוך

כה. דין מכירת הפעל בנכסי אשתו ומכירת האשה, בטור א"ה סימן פ"ה וצ':

כו. בית דין שמכרו או לקחו בנכסי יתומים, בין בקרקע בין מטלטלים, וכן האפוטרופסים, בין שמנו אותם בית דין בין שמנה אותם אבי יתומים, מקחו מקח וממכרן ממכר, אבל מתנתם אינה כלום, שאין אדם נותן דבר שאינו שלו:

כז. לצרף איזה דברים רשאים למכור בנכסי יתבאר בסימן:

כה. המוכר או קונה קנין בשבת ויום הכפורים ויום טוב, אף על פי שמכין אותו על שעבר על דברי חכמים, מעשיו קיימים וכותבין אחר אותו יום:

סימן רלו

גוי שאנס קרקע מישראל או בעלילות דברים, וכו' ט' סעיפים:

א. הגויים המציקים לישראל ומבקשים להרגו, עד שיפדה עצמו מיד גוי בשדהו או בביתו ויתנה למציק ואחר כך יניחנו, כשירצה המציק למכור אותה הקרקע, אם יש ביד הפעלים לקח מיד המציק, הן קודמים לכל אדם. ואם אין ביד הפעלים לקח, או ששהתה הקרקע ביד המציק י"ב חדש, כל הקדם ולקח מהמציק, זכה, ובלבד שיתן לבעלים הראשונים רביע הקרקע או שליש המעות, מפני שזה המציק מוכר בזול, הואיל וקרקע שאינו שלו הוא מוכר, הרי זה מוכר בפחות רביע או קרוב לו, וזה רביע של בעלים, שהרי מחמת שהיא שלהם מוכר בזול. לפיכך, הלוקח מהמציק

במטלטלין בין בקרקע, והוא שיבדק כדרך שבדקין לגטין, או יכתב בכתב ידו:

יט. מי שאינו שומע אלא אם כן מדברים עמו בקול, אין זה חרש אלא הרי הוא כפקח לכל דבריו:

כ. השוטה, אין מקחו מקח ואין ממכרו ממכר ואין מתנותיו קימות, לא במטלטלים ולא בקרקע, ובית דין מעמידין אפוטרופסים לשוטים כדרך שממנים לקטנים:

כא. מי שהוא עת שוטה ועת שפוי, כגון אלו הנכפין, כשהוא שפוי כל מעשיו קיימין וזכה לעצמו ולאחרים ככל בן דעת. וצריכים העדים לחקר הדבר היטב, שמא בסוף שטותו או בתחלת שטותו עשה מה שעשה:

כב. השכור, מקחו מקח, וממכרו ממכר, ומתנותיו קימות. ואם הגיע לשכרות של לוט, והוא העושה ואינו יודע מה עושה, אין מעשיו כלום והרי הוא כמו השוטה:

כג. המוכר שמכר קרקע או מטלטלין וזכה בהם ללוקח שלא מדעתו, יד הלוקח על העליונה, אם רצה לקח אין המוכר יכול לחזור בו, ואם לא רצה, תחזור לבעליה:

כד. וכן העבד שקנה או מכר או נתן מתנה או נתנו לו, יד האדון על העליונה, אם רצה לקיים מעשיו הרי אלו קיימים, ואם לא רצו בטלו כל מעשיו. ובדברים בלבד הוא שמקיים האדון או מבטל, ואינו צריך לקנות ממנו כלום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רלז

שולחן ערוך

באותו מקום, שיכול לכף את הגוי שמכר, לדין, ולא תבעו הבעלים את הגוי, אינם יכולים להוציא מיד הלוקח מן הגוי אף על פי שאינם מודים לגוי, ואף על פי שאין שם עדים שאמת טוען הגוי, שהרי אומר הלוקח לבעלים: אם גזלן הוא הגוי למה לא תבעתם אותו בדיניהם:

ח. בא גוי בעקיפין על ישראל ולקח שדה, ולא היה מסור בידו להרגו, ומכרו לישראל או נתנו, צריך להתזירו לבעלים אפלו שהתה בידו כמה שנים, ואין צריך להתזירו בחנם, אלא שמין כמה היה רוצה לתן לגוי כדי שיחזירו לו וכך יתן לישראל. ואם הוציא עליו הלוקח כדי להוציאה מיד הגוי עד כדי דמי הבית, צריכים הבעלים לתן לו אם רוצים לטלו מידו. וגם אין צריכין לתן לו יותר ממה שהוציא עליו, כגון שאם היה הגוי אוהבו ונתנו לו בזול, אין הבעלים צריכים לתן לו אלא כמו שנתן לגוי, אף על פי שהוא לא היה יכול להוציא בכך מיד הגוי, ואפלו שהגוי נתנו לו בחנם, צריך להתזיר לבעלים גם פן בחנם. ואם בעודו בידו בנה אותו, הוי כיורד לתוך של חברו שלא ברשות ובגנאו, שיכול לומר לו: טל עציף ואבניף:

ט. במה דברים אמורים, בשאין שופטים כדי שיוכל להוציא שדהו מיד הגוי. אבל אם יש שופטים בארץ, והיה אפשר להוציאו מיד גוי בדין, ולא עשה, אז ודאי נתיאש, וישאר ביד הלוקח ולא יתן לבעלים כלום:

סימן רלז

בשליש, נותן לבעלים עשרה, או נותן להם רביע הקרקע ואחר כך יקנה הכל, ואם לא נתן, הרי הרביע כגזל בידו:

ב. אם אינו מאמין לו בכמה קנאה, וגם אין לו עדים בכמה קנאה, ישבע לו בכמה קנאה:

ג. אם קנה מהגוי תוך י"ב חדש, אם ירצו הבעלים צריך להתזירה להם, ויתן לו כמו שקנאה מהגוי, ואם ירצו יניחוהו בידו ויתן להם שליש ממה שנתן לגוי:

ד. אפלו תוך י"ב חדש, אם קנאה מהבעלים תחלה ואחר כך קנאה מהגוי, מקחו קים. אבל אם קנאו מהגוי תחלה ואחר כך מהבעלים, מקחו בטל. ואפלו עושה לו שטר, אלא אם כן קבל עליו אחריות, או שהודה, או יש עדים שקבל ממנו מעות:

ה. לקח אחד מהגוי, ושהתה בידו ג' שנים ואחר כך מכרה לאחר, אין לבעלים על לוקח שני כלום, שטוענים לו שהראשון קנאה מהם ונתן להם שליש. והוא הדין אם לא שהתה ביד הראשון אלא יום אחד, וביד לוקח שני שלשה שנים:

ו. וכן הדין אם שהתה ביד הלוקח שלש שנים, ומת והורישה ליורשיו, טוענים ליורש:

ז. גוי בעל זרוע שאנס נכסי ישראל וירד לתוך שדה מחמת שהיה לו חוב על בעל השדה, או מחמת שיש לו נזק ביד זה הישראל, או מחמת שהפסיד ממנו, ואחר שתקף לו את השדה מכרה לישראל אחר, אין הבעלים יכולים להוציאה מיד הלוקח. במה דברים אמורים, כשהודו הבעלים שאמת טוען הגוי. וכן אם היה שם מלך או שר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אונאה ומקח טעות סימן רלח

שולחן ערוך

ג. יש מי שאומר, דהא דכותבין שטר למוכר אף על פי שאין לוקח עמו, דוקא כשמעידין על עצמו שפכר קבל המעות מיד הלוקח. ואם לא כתבו כן, כשיתבענו לדין לתן הדמים צריך להביא ראיה שמכירה זו היתה מדעתו. ויש מי שאומר, שאפלו העידו על עצמו שקבל המעות, אם משמע מתוך השטר שהמקח הוא מדעת שניהם, אין כותבים. ויש מי שאומר, שכותבין, אפלו לא העידו על עצמו שקבל המעות:

סימן רלט

מי שבא ואמר: אבד שטר קניתי, כיצד כותבין לו שטר אחר, ובו ב' סעיפים:

א. מי שבא ואמר: אבד שטר שהיה לי על שדה פלונית שקניתייה מפלוני, שומעין לו לכתב אחר. וכותבין בו: שטר זה אין גובין בו לא מנכסים משעבדים ולא מנכסים בני חורין, ולא כתבנוהו אלא להעמיד בו שדה זו ביד פלוני כדי שלא יוציאנה מידו המוכר ולא יורשיו. ויש מי שאומר, דדוקא מזמן ראשון ולא מזמן שני, דאכא למיחש שמא אחר כך חזר ומכרה למוכר, ומוציא אחר כך זה השני שזמנו אחר המכירה שמכר, ויאמר: הדרית זבינית ממך:

ב. אף על גב דשטרי חוב המאחרים כשרים, שטרי מכר המאחרים פסולין, אם לא פרש בהם שהם מאחרים:

סימן רמ

שני שטרי מכר היוצאים על שדה אחת מזמן אחד, ובו ד' סעיפים:

המחזיר אחר דבר לקנותו וקדם אחר וקנאו, ובו ב' סעיפים:

א. המחזיר אחר דבר לקנותו או לשכרו, בין קרקע בין מטלטלים, ובא אחר וקנאו, נקרא רשע. והוא הדין לרוצה להשפיר עצמו אצל אחר. ויש אומרים שאם בא לזכות בהפקר או לקבל מתנה מאחר, ובא אחר וקדמו, אינו נקרא רשע, כיון שאינו דבר המצוי לו במקום אחר. ויש אומרים דלא שוא:

ב. אסור למלמד להשכיר עצמו לבעל הבית שיש לו מלמד אחר בביתו, אם לא שיאמר בעל הבית: אין רצוני לעכב המלמד שלי. אבל אם שכר בעל הבית מלמד אחד, יכול בעל הבית אחר לשכור אותו מלמד עצמו:

סימן רלח

כותבין שטר למוכר ולא ללוקח, ובו ג' סעיפים:

א. כותבין שטר למוכר שמכר שדהו לפלוני, אף על פי שאין אותו פלוני לפינו, והוא שמיד הקנה לו השדה בקנין, או שהעיד על עצמו שפכר קנה באחת מדרכי הקנה. ובלבד שיהיו העדים מכירים השמות שבשטר שזהו פלוני בן פלוני וזהו פלוני בן פלוני. אבל אין כותבין שטר ללוקח, אלא מדעת המוכר. ויש מי שאומר, שאפלו קנו מהמוכר שהקנה לפלוני שלא בפני הלוקח, ובא הלוקח שיכתבו לו השטר, אין שומעין לו, שלא אמרו: סתם קנין לכתובה עומד, אלא בפניו:

ב. הלוקח נותן שכר הסופר, אפלו במוכר שדהו מפני רעתה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנה סימן רמא

שולחן ערוך

המתנה כמה תתקיים וכן המחילה, והנותן דבר שאינו מסיב, ובו י"ב סעיפים:

- א. הנותן מתנה לחברו, בין קרקע בין מטלטלין, אין המקבל זוכה בה אלא באחד מהדרכים שתקונה זוכה בהם, וכיון שקנה באחד מהדרכים ההם, אפלו שלא בפני עדים, קנה, אם שניהם מודים. אבל בדברים לא זכה המקבל, אלא כל אחד יכול לחזור בו. ואם אמר לתן לחברו מתנה מועטת, אם חוזר בו יש בו משום מחסר אמנה:
- ב. מחל לחברו חוב שיש לו עליו, או נתן לו הפקדון שהיה מפקד אצלו, הרי זה מתנה הנקנית בדברים בלבד:
- ג. המוחל לחברו מה שישל מנכסיו, יכול לחזור בו קודם שיטל. אבל לאחר שנטל, מה שנטל נטל. ודוקא מטלטלים, אבל קרקע לא, אפלו דר והחזיק בה. וכן האומר לחברו: מנה שיש לי בידך תנהו לזה, קנה ואין אחד מהם יכול לחזור בו, כמו שנתבאר סימן קכ"ו:
- ד. יש אומרים שכשם שהמוכר צריך לסיים הממכר, כך הנותן. פיצד, הפותב לחברו: קרקע מנכסי נתונה לך, או שכתב לו: כל נכסי נתונים לך חוץ ממקצתם, הואיל ולא סיים הדבר שנתן לו ואינו ידוע, לא קנה כלום, ואינו יכול לומר לו: תן לי פחות שבנכסך, עד שייסיים לו המקום שנתן לו. אבל אם אמר לו: חלק כך וכך בשדה פלונית, הואיל וסיים השדה, אף על פי שלא סיים החלק, נוטל אותו חלק מהפחות שבאותה שדה. ויש חולקין ואומרים שבין במכר בין במתנה יכול להקנות דבר שאינו מסיים:

א. שני שטרות היוצאים על שדה אחת בשם קונה אחד ואין זמנם שוה, אם היה האחד מתנה והשני מכר, לא בטל האחרון את הראשון, שיש לומר שלהוסיף לו אחריות חזר וכתב בשם מכר אף על פי שלא היה כתוב שם אחריות, שאחריות טעות סופר הוא. וכן אם האחד מכר והשני מתנה, קנה השדה מזמן הראשון, שלא כתב לו שטר מתנה אלא ליפות כחו משום דין בן המצר,

ב. היו שני השטרות במכר או שניהם במתנה, אם הוסיף בשני כלום הרי הראשון קיים, שלא כתב השני אלא מפני התוספת. ואם לא הוסיף, בטל שטר השני את הראשון, ואין לו אחריות אלא מזמן שני. לפיכך, כל הפרות שאכל הלוקח מזמן ראשון עד זמן שני, מחזיר אותם. ואם היה על אותה שדה חק למלך בכל שנה, הנותן או המוכר נותן אותו החק עד זמן השטר השני:

ג. שני שטרות שזמנם ביום אחד והם כתובים על שדה אחד, בין במכר בין במתנה, אם דרך אנשי המקום לכתב שעות, הרי הדבר מסור לדנינים, כל שדעתם נוטה להעמיד שדה זו בידו, יעמידו:

ד. במה דברים אמורים, בשטר שאין בו קנין, אלא קנה שדה זו בשטר זה, שאין אנו יודעים מי הוא משניהם שהגיע שטרו לידו תחלה. אבל אם בכל שטר מהם קנין, כל שקדם לו הקנין זכה, וישאלו העדים. וכן אם היו שם עדים שזה הגיע לידו שטר מתנתו תחלה, קנה הראשון:

הלכות מתנה

סימן רמא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנה סימן רמב

שולחן ערוך

י. האומר לחברו: הריני נותן לך כך וכך על מנת שתעשה דבר פלוני, על המקבל להביא ראיה שקיים תנאו. אבל אם אמר לה: על מנת שלא תעשה, על הנותן להביא ראיה שבטל תנאו:

יא. ראובן נתן ממונו לשני בניו, ורבה לזה ומעט לזה, והטיל תנאי על מנת שלא יוכל אחד מהם למכר שום דבר עד שיהא לקטן עשרים שנה, ועמד הגדול ומכר קדם שהיה לקטן כ' שנה, זה שבטל התנאי נתבטלה מתנתו מעקרא ונשארה ביד אביו, ואחרי מות אביו יירשו הוא ואחיו הקטן, ומתנת הקטן קיימת וגם זכה בחצי מתנת אחיו:

יב. במה דברים אמורים, כשהיה תנאי זה כדין התנאים הקיימים על הדרך שנתבאר בטור אבן העזר סימן ל"ח, או שכתוב בסוף השטר: וקנינא מנה כחמר כל תנאים וקנינים העשויים כתקון חכמים, שאם לא כן המתנה קיימת והתנאי בטל:

סימן רמב

דין מתנה באנס ומסירת מודעה ומתנה טמירתא, וכו' י' סעיפים:

א. הנותן מתנה מחמת אנס שאנסוהו לתן אינה מתנה, ואפלו קבל עליו אחריות נכסים בשטר, ואפלו אם אינו מוסר מודעה, אי ידעינן באנס אינה מתנה. לפיכך, המוסר מודעה על המתנה, כתבינן לה אף על גב דלא ידעינן באנסה, שהרי אפלו היתה המודעה שקר כיון שגלה בדעתו שאינו חפץ במתנה הרי היא בטלה:

ב. והיכא ידעינן באנסה, ומסר מודעה ובטלה, לא מהני הבטול, כיון דאנס הוא אפלו אי לא מסר

ה. יש מי שאומר, שהנותן מתנה לחברו אינו מתנה, אלא אם כן שיהיה בדעת הנותן שתהא ברשות מקבל לעשות בה כל חפצו. במה דברים אמורים, שנתנה לו סתם אלא שנכר מתוך מחשבתו שאינו מכון לתנה לו שיעשה בה כל חפצו. אבל אם מפרש, אפלו אם נתנה לו על מנת שלא לתנה לאחר או שלא למוכרה או שלא להקדישה, או אפלו על מנת שלא יעשה בה שום דבר אלא דבר פלוני, הוי מתנה לאתו דבר שפרש בלבד:

ג. הנותן מתנה על מנת להחזיר, בין מיד בין לזמן קצוב, או כל ימי חיי הנותן או כל ימי חיי המקבל, הויא מתנה לזמן הקצוב, בין בקרקע בין במטלטלין, ואוכל הפרות עד אותו הזמן, והוא שמתחילה לנותן לזמן הקצוב, אבל אם אינו מתחילה, נתבטלה המתנה:

ז. לפיכך, הנותן שור לחברו ואמר לו: על מנת שתחזירהו, והקדישו והחזירו, הרי זה קדוש. אבל אם אמר לו: על מנת שתחזירהו לי, אינו קדוש, שלא התנה עליו שיחזיר לו אלא דבר הראוי לו:

ח. נתן שור לחברו על מנת להחזירו בתוך ל' יום, ומת בתוך הזמן, פטור מלשלם:

ט. כל הנותן מתנה על תנאי, בין שהתנה הנותן בין שהתנה המקבל, והחזיק המקבל וזכה בה, אם נתקיים התנאי נתקיימה המתנה, ואם לא נתקיים התנאי בטלה המתנה ויחזיר פרות שאכל, והוא שיהיה התנאי פראוי על פי מה שנתבאר בטור אבן העזר סימן ל"ח:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנה סימן רמג

שולחן ערוך

לומר: גלו את המתנה, אלא אף על פי שהיא
כתובה סתם אין חוששין לה שמא מסתרת היא:
ז. יש אומרים דמתנה טמירתא, אם החזיקו הנותן
בנכסים או שהחזיק הוא בהם בפני הנותן ולא
מחה בו, קנה:

ה. הכותב שתי מתנות על שדה אחת, הראשונה
מסתרת או סתם, והשנייה גלויה ומפרסמת, אחרון
קנה אפלו היתה הראשונה סתם,

ט. מי שהיו הדברים מוכיחים שאין דעתו לתן
מתנה זו, אפלו שנתנה במתנה גלויה, ונמצא
שנתנה מקדם מתנה מסתרת, הרי שתי המתנות
בטלו, הראשונה מפני שהדבר מוכיח שאינו רוצה
והרי קדמה זאת המתנה שנמצא כמו מודעא לה:

י. מעשה באחד שרצה לשא אשה, אמרה לו: איני
נשאת לך עד שתכתב לי נכסך. שמע בנו הגדול
וצוח על שמוניחו ריקן, אמר לעדים: לכו והחביאו
וכתבו לו כל נכסי המתנה. ואחר כך כתב לה כל
נכסיו ונשא, ובא מעשה לפני חכמים ואמרו: הן
לא קנה, והאשה לא קנתה, שהרי לא ברצונו כתב
לה, וכאנוס בדבר הוא, שהרי גלה דעתו במתנה
הראשונה, אף על פי שהיא בטלה מפני שהיא
מסתרת:

סימן רמז

דין המזכה לחברו על ידי אחר ורוצה הנותן או
המקבל לחזר בו, ובו כ"ה סעיפים:

א. המזכה לחברו מתנה על ידי אחר, פיון שהחזיק
הזוכה בנכסים או בקרקע, או שהגיע השטר לידו,
זכה המקבל ואין הנותן יכול לחזר בו, ויד המקבל

מודעא לא הוי מתנה. אבל אי מסר מודעא ולא
ידעין באנסה, ואחר כך בטלה מדעתו, הוי בטול,
פיון שלא הפירו באנסו. ולכך נהגו לכתב בטול
מודעא במתנה:

ג. כל מתנה, בין של בריא בין של שכיב מרע,
צריך שתהא גלויה ומפרסמת. לא מביעיא אם אמר
לעדים: תתחבאו וכתבו, אלא אפלו אמר סתם:
כתבו לו, אינה פלוס, אלא אם כן אמר: כתובה
בשוקא וחתמו בפרהסיא, וכיוצא בזה. לפיכך, כל
שטר מתנה שאין כתוב בו: ואמר לנו הנותן שבו
בשוקים וברחובות וכתבו לו מתנה גלויה
ומפרסמת, וכיוצא בענין זה, חוששין לה שמא
מתנה מסתרת היא, ולא זכה המקבל ואפלו אי
קנו מנה:

ד. אם לא צוה לכתב בפרהסיא, וצוה לחתמו
בפרהסיא, כשר. ואף על פי שלא צוה לתנו בעדי
מסירה בפרהסיא, כשר. ואם צוה לתנו בעדי
מסירה בפרהסיא, כשר אף על פי שלא צוה כן
על החתימה:

ה. יש מי שאומר, דהאדנא לא חישין לסתמא,
משום דנהיגי למכתב בכל שטרי מתנתא הכי.
הלכך, כשמצוה לכתב שטר מתנה סתם, דעתו
שיכתבו כמנהג הסופרים, הלכך, הוי כאילו אמר:
כתבו בשוקא וחתמוה בפרהסיא:

ו. שכיב מרע שצוה ואמר: לא תגלו מתנה זו ולא
תודיעו בה אדם אלא לאחר מיתה, הרי זו מתנה
קיימת, שבעת שהקנה אותו שהיא אחר מותו הרי
אמר גלו אותה. מצוה מחמת מיתה אינו צריך

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנה סימן רמג

שולחן ערוך

ה. אפלו אם מכר שדהו ואמר לשנים: זכו לו בשדה זו וכתבו לו שטר והחזיקו בשדה, יכול למחות מלכתב השטר והלוקח יכול לחזור בו ולומר: לא קניתי אלא על מנת שתכתבו לי את השטר:

ט. יש מי שאומר, דהא שחזור בשטר, הינו דוקא כשאומר לאחרים: זכו לפלוני, אבל אם אמר ללוקח או למקבל עצמו: זכה ואכתב לך שטר, כיון שזכה אינו יכול לחזור מלכתב את השטר:

י. אפלו קנו מידו על השטר, שאמר בפרוש: אני מקנה לכתב את השטר ולא אוכל למחות, קנין דברים הוא ויכול לחזור בו:

יא. אפלו אמר: כתבו וזכו לו בשטר, יכול לחזור ויש אומרים שפיון שנכתב זכו לו, ואינו יכול לחזור בו:

יב. שטר שכתוב בו שנתן קרקע לפלוני בקנין, אף על פי שלא בא שטר ליד המקבל אלא לאחר מיתת נותן, קנה:

יג. מי שמת, ונמצא אצלו מפקד שטר מתנה שנתן ראובן קרקע לשמעון, וראובן מת, יחזירו ליורשי נותן:

יד. אין אדם זוכה במתנה לחברו עד שיהא הזוכה גדול וכן דעת, ואחד איש ואחד אשה, אפלו עבד אפלו אשת איש או שפחה. אבל הגוי אינו זוכה, הואיל ואינו ראוי לשליחות וכשם שאין ישראל נעשה שליח לגוי, כך אינו זוכה לגוי:

על העליונה, אם רוצה מקבל ואם אינו רוצה אינו מקבל:

ב. במה דברים אמורים, כשאמר לו: זכה במתנה זו לפלוני, אבל אם אמר לו: הולך לפלוני מנה זה, יכול לחזור בו כל זמן שלא הגיע ליד המקבל. ואם המקבל עני, אינו יכול לחזור בו אם היא מתנה מועטת, כמו שנתבאר,

ג. דין אם אמר לו: תן לפלוני, נתבאר בסימן קכ"ה:

ד. אפלו אם אמר להם: זכו לפלוני, אינו קונה אלא אם כן הוא ברשותו, אבל אם אינו ברשותו, לא. ומיהו, אפלו אם אינו ברשותו, לכשיבא לרשותו זכה בשבילו אם לא יחזור בו הנותן קדם שתבא לרשותו:

ה. דין אמר: הולך מנה לפלוני, ומצא שמת המקבל, נתבאר בסימן קכ"ה:

ו. אמר לשנים: זכו בשדה זו לפלוני וכתבו שטר עליו והחזיקו בשדה, יכול הנותן לחזור בו בשטר עד שגיע ליד בעל המתנה, אף על פי שאינו יכול לחזור במתנה עצמה:

ז. אמר להם: זכו לו בשדה זו על מנת שתכתבו לו את השטר או על מנת שתתנו לו מאתים וזו, אף על פי שהחזיקו בשדה יכול לחזור בו שלא יכתבו לו שטר או שלא יתנו לו מאתים וזו ותבטל גם המתנה. ואפלו כתבו לו השטר, כל זמן שלא מסרוהו בידו, אם מחה בהם מלמסרו לו, בטלה המתנה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנה סימן רמד

שולחן ערוך

הפקירו וזכה בו אחר, מוציאין מידו ונותנין לבעל
הבית:

כה. במה דברים אמורים, באויר שאין סופו לנות,
אבל אם סופו לנות, כגון שעומד בגג וזרקו
לחצר, ונתנו לבעל החצר, וחזר בו בעודו באויר,
כמנח דמי ואינו יכול לחזור בו, וזכה בו בעל
החצר:

סימן רמד

האומר לשנים לכתב שטר מתנה לפלוני, ובו סעיף
אחד

א. המתנה כגט, שאין אדם יכול למסר דברים
לשליח. כיצד, אמר לשלשה: אמרו לפלוני ופלוני
שיכתבו ויחתמו בשטר מתנה ויתנוהו לפלוני, אין
זה כלום, ואם אמרו לאותם העדים וכתבו ונתנו
למקבל, לא קנה. וכן אם אמר לשנים: כתבו
וחתמו בשטר מתנה ויתנוהו לפלוני, אינם יכולים
לומר לסופר לכתב, אלא הם עצמם כותבים. ויש
מכשירים, באומר: אמרו לפלוני ופלוני שיכתבו
ויחתמו בשטר מתנה ויתנוהו לפלוני:

סימן רמה

הכותב: נתתי שדה פלוני לפלוני, והאומר: נתתי
שדה פלוני לפלוני, והוא אומר: לא נתתי לי, ובו
י"א סעיפים:

א. הכותב בשטר: נתתי שדה פלונית לפלוני, או
שפתב: נתתיה לו, או: הרי היא שלו, הרי זה
זוכה בה כשיגיע השטר לידו. אבל אם כתב

טו. קטן שנותנים לו צרור וזרקו, אגוז ונוטלו,
זכה לעצמו. ואינו זוכה לאחרים. פחות מזה, לא
לעצמו ולא לאחרים:

טז. השוטה אינו זוכה, לא לעצמו ולא לאחרים.
והמוכה לשוטה על ידי בן דעת, זכה:

יז. החרש, זוכה לעצמו ואינו זוכה לאחרים:

יח. זכין לקטן אפלו בן יום אחד, ולגדול, בין
בפניו בין שלא בפניו:

יט. יש מי שאומר, שמי שמתחייב לקטן, בין בשטר
בין בקנין, כיון שאין אותו דבר תחת ידו אינו
זוכה אלא אם כן זכהו על ידי אחר:

כ. חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו, אף על
פי שאינו עומד שם, כיון שהגיע המתנה לחצרו
כאלו זכה בה אחר:

כא. במה דברים אמורים, בחצר המשתמרת. אבל
בחצר שאינה משתמרת, כגון שדהו וחורבתו, עד
שיהיה עומד בצדה ויאמר: זכתה לי שדי

כב. וכן ארבע אמות של אדם שהוא עומד בצדו,
קונין לו בסמטא או בצדי רשות הרבים או בחצר
שאין לה בעלים. אבל ברשות הרבים או בשדה
חברו אינו קונה עד שתגיע מתנה לידו:

כג. קטנה, זכתה לה חצרה וארבע אמות שלה.
אבל הקטן אינו זוכה עד שתגיע מתנה לידו, או
עד שיזכה לו אחר:

כד. הזורק ארנקי לבית בפתח זה ויצא בפתח
אחרת, ונתנו לבעל הבית במתנה וחזר בו בעודו
באויר הבית, הוי ספק, ולא זכה בעל הבית,
משום דמוקמינן לה בחזקת מרה קמא. אבל אם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנה סימן רמה

שולחן ערוך

ה. טען הנותן ואמר: שומר אתה עליה, או שאמר:
שלא מדעתי נתתיה, או: גזולה היא בידיך, וזה
אומר: נתת לי, אם החזיק בה שני חזקה או שהיא
מתנת מטלטלין, נשבע המקבל שבועת הסת
ונפטר:

ט. נתן שדה פלונית במתנה לראובן, ואחר כך
החזיר ראובן שטר מתנה לנותן וגם עשה לו
מחילה, לא נתבטלה המתנה בכך:

י. המקבל את המתנה וזכה בה, ואחר שבאה לידי
והוא שותק חזר בו ואמר: איני רוצה בה, או:
איני מקבלה, או: הרי היא בטלה, או: מום זה
נראה לי בה, לא אמר כלום לענין שתחזור
לבעלים, אלא הרי היא הפקר וכל הקדם בה,
זכה. אבל אם היה צוות מעקרא, לא קנה המקבל
וחזר לבעלים הראשונים:

יא. זכה לו על ידי אחר, וכששמע המקבל שתק,
ואחר כך צוח ואמר: איני מקבלה, הרי זה ספק
אם זה ששתק כבר רצה וזה שצוח חזר בו, או
ששתק מפני שעדין לא הגיע לידי כלום וזה שצוח
הוכיח סופו על תחלתו. לפיכך, אם קדם אחר
וזכה בה לעצמו, אין מוציאים מידו שמא המקבל
זכה, וכיון שאמר: איני רוצה בה הרי הפקירה,
וזה שקדם ולקחה מההפקר, זכה. ואם חזרו
הבעלים הראשונים ותפסוה מיד זה שקדם וזכה
בה, אין מוציאים מידם, שמא המקבל לא זכה,
שביון שאמר: איני רוצה, הוכיח סופו על תחלתו
ולא קנה אותה, ובכרשות הבעלים הראשונים היא
קימת עדין. ויש אומרים שאם היתה מתנת שכיב
מרע. כיון ששתק בשעה ששמע, קנה:

בשטר: אתננו לו, אף על פי שהעידו עליו העדים
לא זכה המקבל:

ב. ויש אומרים שאם קנו מידו, מהני לשון אתן:

ג. ויש מי שאומר, שאם כתב לו בשטר: שדה
פלונית תהא נתונה לך, או: תהא שלך, קנה:

ד. יש מי שאומר, שאם אמר: אתננו לו מעכשיו,
בין בשטר בין בקנין קנה לאתרו. האומר: נתתי
שדה פלונית לפלוני, והוא אומר: לא נתת לי,
הולכין אחר דברי הנותן, דאכא למימר זכה לו על
ידי אחר, ואין בעל חוב של הנותן גובה ממנו כל
זמן שישאר ביד הנותן ממה לפרע, אבל אם לא
נשאר בידו לפרע לבעל חובו, לא מהני הודאתו
לחוב לבעל חובו:

ה. אומר: כתבתי שדה פלונית לפלוני ונתתי לו
בידו, והלה אומר: לא נתת לי, אם המקבל מתנה
הוא שאמר כן, הודאת בעל דין כמאה עדים דמי,
והנותן אוכל פרות שדהו. ואם בן המקבל הוא
שאמר כן: לא נתת לאבי שדה זו, והוא אומר:
כתבתי ונתתי לו, מניחים את הפרות על יד
שליש, עד שיודע הדבר היאך הוא:

ו. ויש מי שאומר, דדוקא כשהבן אומר: אני הייתי
במעמד שאתה אומר שנתת לאבי וראיתי שלא
נתת לו כלום, אבל אם לא היה במעמד, דינו
כאומר: נתתי שדה פלונית לפלוני, והוא אומר:
לא נתת לי:

ז. מקבל מתנה שבא בעל חובו לגבות ממנו,
ואמר: אינה מתנה בידי אלא שומר אני עליה, או
שאמר: בטלה היתה מתחלתה, נשבע הסת ותחזר
לבעליה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנה סימן רמו

שולחן ערוך

סימן רמו

השומע שמת בנו וכתב נכסיו לאחר, ובו י"ז סעיפים:

א. לעולם אומדים דעת הנותן, אם היו הדברים מראין סוף דעתו, עושים על פי האמד אף על פי שלא פרש. ביצה, מי שהלך בנו למדינת הים ושמע שמת, וכתב כל נכסיו לאחר, מתנה גלויה גמורה, ואחר כך בא בנו, אין מתנתו קיימת, שהדברים מוכיחים שאלו ידע שבנו קיים, לא היה נותן כל נכסיו. לפיכך, אם שיר מנכסיו כל שהוא, בין קרקע בין מטלטלין, מתנתו קיימת:

ב. יש מי שאומר, שדין זה דוקא בשכיב מרע, אבל לא בבריא. ויש מי שאומר, דאפלו בבריא היא:

ג. יש מי שאומר, דהוא הדין בריא שכתב כל נכסיו לאחר מחמת שהיה צריך לברח מפני בעלי חוביו או מפני אויביו, ואחר כך עשה פשרה עם בעלי חוביו ואויביו, או שמתו, אם נתברר שלא כתב מתנה זו אלא מחמת כן, הואיל ונדחת השעה מפניו והרי הוא צריך לנכסיו, בטלה המתנה:

ד. הכותב כל נכסיו מתנה לאחד מבניו, בין שהיה בריא בין שהיה שכיב מרע, אפלו היה בן קטן המטל בעריסה, לא עשאו אלא אפטרופוס והרי הוא בכל הנכסים כאחד מאחיו. ואפלו האריך בלשון כדרך שופרא דשטרי: "לך, וזכה, יחזיק", אמדן דעת הוא שלא נתפון אלא להיות אחיו נשמעים לו. ואם שיר כל שהוא, בין קרקע בין מטלטלים, זכה הבן במתנה. ואם פרש בשטר שמקנה לו הקנאה גמורה ולא בתורת אפטרופוס,

או שפרש בשטר שיהא רשאי למכר ולתת לאחרים, או שכתב לו מטלטלי אגב מקרקעי, או שהקנה לו בקנין, וכן כל שכתוב בשטר המתנה לשון שאפשר להוכיח ממנו דלמתנה גמורה נתפון, קנה:

ה. וכל היכא דאכא לאסתפוקי בלשון המתנה אם נתפון למתנה גמורה, על המקבל להביא ראיה:

ו. במה דברים אמורים, שכתב לבן בין הבנים. אבל אם כתב לבן בין הבנות, או לבת בין הבנות או לאחד מהיורשים בין שאר יורשים, אף על פי שלא שיר כלום מתנתו קיימת:

ז. יש מי שאומר, דכותב כל נכסיו לבן בין הבנים, אם נתן לו קנין ויפה כחו, קנה. ויש מי שאומר, שאף על פי כן לא קנה:

ח. אם אמר: כתבו ותנו לו כל נכסי, ולא יפה כחו לומר: תנו לו כל נכסי ואף כתבו, אפלו אפטרופוס לא עשאו:

ט. הכותב כל נכסיו לאחד מבניו ולאחר, זה האחר קנה חצי הנכסים במתנה, ונשאר החצי לבניו, והבן שנתנו לו, אפטרופוס מנהו על שאר אחיו:

י. יש מי שאומר, שאם כתב חצי נכסי לבני וחצי נכסי לפלוני, לבנו נמי הוי מתנה. ואם כתב: שני שלישי נכסי לבני והשליש לאחר, לא עשה בנו אלא אפטרופוס:

יא. כתב כל נכסיו לשני בניו, שניהם אפטרופסים. ואם כתב: חצי נכסי לבני פלוני וחצי נכסי לבני פלוני, הראשון הוי מתנה והשני הוי אפטרופוס על החצי לכל הבנים, וגם הראשון

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות מתנה סימן רמז

שולחן ערוך

הוא שלחן שלח. ואם אין לו בנות, או שהיו
בנותיו נשואות, ישלו אותם נשי בניו, שהדעת
נוטה שלחם שלח. ויש מי שאומר, דהני מלי דלית
לה אתתא, אבל אי אית לה אתתא ודאי לדידה
שדר, דכגופו דמיא:

ג. שכיב מרע שאמר: נכסי לבני, בלשון רבים,
ולא היה לו אלא בן אחד ובנות, הכל לבן לבדו,
ואין הבנות בכלל, וכן אין בן הבן בכלל. יש מי
שאומר, דאי לית ברא אלא בר ברא, ודאי אבר
ברא קאמר:

ד. מי שחלק נכסיו מחמת מיתה, וכתב: והשאר
יחלקו ב' אחיותי ויתמי אחותי, ויש ביתומי אחותו
זכרים ונקבות גדולים וקטנים, כלם בכלל, אפלו
נקבות נשואות:

ה. האומר: נכסי לפלוני ולבני, חולקים אותו,
פלוני נוטל מחצה וכל בניו מחצה. אמר: לפלוני
ופלוני ולבני נוטלים בני פלוני מחצה ושני
האחרים מחצה. אפלו הנפרטים מרבים והנכללים
מוצטים, נוטלים הנפרטים מחצה. ואף אם יגיע
לאחד מהנפרטים פחות מלאחד הנכללים, כגון
שאמר: נכסי לפלוני ולפלוני ולבני ראובן, ולא
היה לראובן אלא שני בנים:

סימן רמח

הנותן מתנה לחברו, ואמר לה: ואחריך לפלוני, ובו
י"ג סעיפים:

א. שכיב מרע שאמר: נכסי לפלוני ואחרי לפלוני,
אין לשני אלא מה ששיר ראשון. ואם היה הראשון
ראוי ליורשו, כגון שהיה בן מכלל הבנים, אין

שנתן לו חצי הנכסים יש לו חלק בחצי האחר
כשאר האחים:

יב. הכותב כל נכסיו לאשתו, לא עשאה אלא
אפוטרופוס, ונתבאר פרטי דין זה בטור אבן העזר
סימן ק"ז:

יג. הכותב נכסיו לבניו וכתב לאשתו קרקע כל
שהוא, נתבאר בטור הנזכר סימן ק"ו:

יד. הכותב כל נכסיו לאשתו ויצא עליו שטר
מקדם, נתבאר בטור הנזכר בסימן ק"ז:

טו. דין שטר במתנה שלא נעשה אלא להברית,
בטור הנזכר סימן צ':

טז. דין שכיב מרע שאמר: תטל אשתי כאחד
מהבנים, בטור הנזכר סימן ק"ח:

יז. כל הנותנים כל נכסיהם, משתבטל המתנה
ויחזרו כל הנכסים לבעלים הראשונים אין המקבל
מתנה מחזיר פרות:

סימן רמז

השולח חפצים לבני ביתו ולא פרש היאך יחלקום,
ובו ה' סעיפים:

א. בריא ששלח כלים ממדינת הים, ואמר: ינתנו
אלו לבני, הרי אלו ינתנו לבנים ולבנות. הראוי
לבנים, כגון ספרים וכלי מלחמה, לבנים, והראוי
לבנות, כגון כלי משי הצבועים וחלי זהב, ישלום
הבנות. היו ראויים לזכרים ולנקבות, ישלו אותם
הזכרים:

ב. וכן המשלח כלים לביתו סתם, והיו בהם כלים
הראויים לבנות, ישלו אותם בנותיו, אמדן דעת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מדרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
במסור בעיה"ק צפת תוכב"א
ר"ג יוסף שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנה סימן רמח

שולחן ערוך

מתנת שכיב מרע, אפלו לאחרים, לא עשה כלום,
שאין מתנת שכיב מרע קונה אלא לאחר מיתה,
וכשימות יקדם השני לזפות:

ה. היה חוב על הראשון או כתבת אשה, ובאו
לבית דין לפרע מנכסים אלו, אף על פי שהראשון
קיים אין בית דין מגבים אותם מגוף הנכסים, אלא
מהפרות בלבד שמין להם:

ו. מת הראשון, ובא בעל חובו ואשתו לגבות
מנכסים אלו, אין מגבין להם כלום, אפלו עשאן
אפותיקי או שיחדם לאשתו בכתבתה, אינם גובים
מנכסים אלו כלום, אלא הרי הם של שני:

ז. אין כל דברים הללו אמורים אלא באומר:
ואחריו לפלוני, ולא אמר: מהיום. אבל אם אמר
לה: ואחריו מהיום לפלוני, ומכר הראשון, השני
מוציא מיד הלקוחות. וכן אם מת שני בחיי
ראשון, יחזרו ליורשי שני. ואם הם שלשה, ואמר
לראשון: ואחריו מהיום לפלוני ואחריו מהיום
לפלוני, ראשון ושני לא קנו אלא הפרות,
והשלישי קנה הגוף מהיום ופרות לאחר מיתת
השני, והוא שבאו ליד שני תחלה. הלכך, אם מת
שני בחיי ראשון, יחזרו ליורשי נותן:

ח. שכיב מרע שאמר לאשה פנויה: נכסי לך
ואחריו לפלוני, ולא אמר: מהיום, ועמדה ונשאת,
בעל לוקח הוי, ואין השני מוציא מיד הבעל. ואם
אמר לה כשהיא נשואה, ומתה, השני מוציא מיד
הבעל, שפיון שזוכה בנכסים על תנאי זה כשהיא
נשואה, נמצא כאלו אמר לה בפרוש: "אחריו
יקנה פלוני, לא הבעל". לפיכך, אם מכרה נכסים

לשני כלום. שכל לשון מתנה ליורש הרי הוא
כלשון ירשה, וירשה אין לה הפסק, ואף על פי
שיאמר: ואחריו לפלוני. אבל הפריא שנתן מתנת
פריא על דרך זה, וכתב לה: נכסי לך ואחריו
לפלוני, אין לשני אלא מה ששיר ראשון, אפלו
היה הראשון ראוי ליורשו:

ב. שכיב מרע שאמר: נכסי לך ואחריו לפלוני,
והיה הראשון ראוי ליורשו, ופרש ואמר: לא משום
ירשה אני נותן לך שאין לה הפסק אלא במתנה
והרי הפסקתיה, השני קונה מה ששיר ראשון.
לפיכך, אם נתן המעות על ידי שלישי, ואמר: נתנו
לכני שקל בכל שבת ולא משום ירשה אני נותנה
להם, והנשאיר מהנכסים אחר מותם יהיה לפלוני,
אין נותנים להם אלא שקל, אף על פי שאינו
מספיק להם

ג. נכסי לפלוני ואחריו לפלוני ואחריו לפלוני, מת
ראשון קנה שני, מת שני קנה שלישי, מת שני
בחיי ראשון, הנכסים של יורשי ראשון. אף על פי
שאמרנו אין לשני אלא מה ששיר ראשון, אסור
לראשון למכר או לתן גופו, אלא אוכל הפרות עד
שימות, ויזכה השני. ואם עבר האחד ומכר או נתן
במתנה, אין השני מוציא מיד הלקוחות, שאין
לשני לא מהגוף ולא מהפרות אלא הנשא. וכל
המשיא עצה לראשון למכר, נקרא רשע. ואפלו
היו בהם עבדים והוציאם הראשון לחרות, או פלים
ועשאם תכריכים למת, מעשיו קיימים:

ד. במה דברים אמורים, כשמכר הראשון או נתן
מתנה לאחרים. אבל אם מכרם לאחד מיורשיו או
נתנם לו במתנה, לא עשה כלום. וכן אם נתנם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנת שכיב מרע סימן רמט

שולחן ערוך

באגב, ולא עבדים, משום דקיימא לן החזיק
בקרקעות לא קנה עבדים, ולא ספר תורה:
יג. הנותן לחברו כל נכסיו, משלטלי אגב מקרקעי,
ולא שיר לירשיו אלא חמשה זהובים, והיו לו
בביתו שטרי חובות, אם מתנת שכיב מרע היתה,
קנה, דשטרות בכלל נכסים הם. אבל אם היתה
מתנת בריא, לא קנה, כיון דלא כתב לה: קנה
אינהו וכל שעבודא דאית בהו, ולכן יזכו בהן
הירשין:

סימן רמט

- הנותן מתנה וחוזר בו, או הנותן לעבד ואשה, ובו
ה' פעיפיים:
- א. האומר לתן מתנה מועטת לחברו וחזר בו, הרי
זה ממחסי אמונה:
- ב. גוי שאינו גר תושב, אסור לתן לו מתנה. אלא
אם כן הוא מכירו, או אם יש בו בדבר משום
דרכי שלום:
- ג. הנותן מתנה לעבד או לאשה, קנו האדון
והבעל. האדון קנה גם הגוף, והבעל לא קנה אלא
הפרות, אבל הגוף שלה כשתתאלמן או תתגרש,
ונתבאר זה בטור א"ה סימן פ"ה:
- ד. הכותב כל נכסיו לעבדו, קנה עצמו בן חורין,
ונתבאר זה בטור יורה דעה בסימן רס"ז:
- ה. מדת חסידות שלא לקבל מתנה, אלא לבטח
בהשם שיתן לו די מחסורו, שנאמר: "ושונא
מתנות יחיה"

אלו כשהיא תחת בעלה, ומתה תחת בעלה, יעמדו
הנכסים ביד הלוקח:

ט. האומר: נכסי לאמי ואחריה לירשיה, והיתה לו
בת נשואה, ומתה הבת בחיי בעלה ובחיי אם
אביה, אין הבעל יורש אותם נכסים, מפני שהם
ראויים לאשתו, ולא זכתה בהם האשה אלא אחר
שמתה. אבל אם הניחה הבת בן או בת, היו
ירשים הנכסים, שמשמע "ירשיה" ואפלו יורשי
ירשים, ואלו אמר: לכשתמות הזקנה הרי הם
לבתו מעכשיו, הנה הבעל יורש אותם אחר מיתת
אשתו:

י. הנותן מתנה ואמר: משלטלין שיש לי לפלוני,
נוטל כל כלי תשמישו אבל לא חטין ושעורים
וכיוצא בהם. ואם אמר: כל המשלטלים שלי, נוטל
הכל, והעבדים בכלל המשלטלים, אבל לא רחים
התחתונה וכיוצא בהם, שהרי היא מחפרת לארץ.
ואם אמר: כל המשלטל, נוטל אף רחים התחתונה
וכיוצא בהם:

יא. אמר: נכסי לפלוני, נוטל כל המשלטלים וכל
הקרקעות, והבגדים והעבדים, והבהמות והעופות,
והתפלין עם שאר ספרים, הכל בכלל נכסים, אבל
ספר תורה, יש בו ספק אם הוא בכלל נכסים אם
אינו, לפיכך, אם תפסו אין מוציאין מידו:

יב. הכותב לחברו שנתן לו ארבע אמות קרקע
ואגבן כל משלטלין שיש לו, בין זהב וכסף, בין
שאר כל כלים גדולים וקטנים, ובגדי פשתן וצמר
ומשי, וכל מה ששמו ממוז, וכל מה ששמו נכסים.
לא קנה, לא קרקעות מפני שאין קרקע נקנה

הלכות מתנת שכיב מרע

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא נקמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנת שכיב מרע סימן רנ

שולחן ערוך

סימן רנ

דין מתנת שכיב מרע במקצת או בכלה, בלא קנין
ובקנין, ובו כ"ו סעיפים:

א. מתנת שכיב מרע אין צריך להקנותה בשום
אחד מדרכי ההקנאה, שדברי שכיב מרע ככתובים
וכמסורים דמי:

ב. שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחרים ולא שיר
כלום, אף על פי שקנו מידו, אם עמד ונתרפא
לגמרי, המתנה בטלה ממילא. ואם לא נתרפא
לגמרי, אלא נתק מחלי לחלי, אם לא עמד ולא
הלך ונשען על מקלו בשוק, מתנתו מתנה, ואם
עמד בין החלי שצוה בו ובין החלי שמת ממנו,
והלך ונשען על מקלו, אומדין אותו על פי
רופאים, אם מחמת חלי הראשון מת מתנתו קימת,
ואם לא אינה מתנה. ואם הלך בשוק בלא
משענת, אינו צריך אמד, אלא בטלו מתנותיו
הראשונות:

ג. במה דברים אמורים, בנותן מתנה. אבל אם
הודה על נכסיו שהם של פלוני, קנה הלה, ואפלו
יעמד זה אינו יכול לחזור בו. ואם הקדיש כל
נכסיו ולא שיר כלום, או הפקירם או חלקם
לעניים, אם עמד נתבטל הכל, כדין נותן מתנה.
אם מכר נכסיו כשהיה שכיב מרע, אם מקצתם
מכר ממכרו קים כבריא, ואם כלם מכר, אם
המעות עצמם קימים, אם עמד חוזר, ואם הוציא
המעות אינו יכול לחזור בו:

ד. אין כל הדברים הללו אמורים אלא בנותן כל
נכסיו ולא שיר כלום, אבל אם שיר כלום שלא
נתן, דינו כמתנת בריא שאינה נקנית אלא בקנין.

ואפלו אם מת צריך קנין, לפיכך, אם עמד אינו
יכול לחזור בו. וכמה יהא השיור, אפלו כל שהוא,
בין קרקע בין מטלטלין:

ה. הסומא או הפסח או הגדם, או החושש בראשו
או בעינו, או בידו או ברגלו וכיוצא בהם, הרי
הוא כבריא לכל דבריו במקחו וממכרו ומתנותיו.
אבל החולה שתשש פח כל הגוף, וכשל פחו
מחמת החלי עד שאינו יכול להלך על רגליו
בשוק, והרי הוא נופל על המטה, הוא הנקרא
שכיב מרע:

ו. אם נשתתק ואינו יכול לדבר ורמז לתן מתנה,
בודקין אותו בדרך שבודקין אותו לגטין, שנתבאר
בטור אבן העזר סימן קכ"א, ואם השיב על לאו
לאו ועל הן הן, מתנתו מתנה, ואם לאו, אין
מתנתו מתנה. גוסס, מתנתו מתנה:

ז. במה דברים אמורים שמתנת שכיב מרע שיש בה
שיור אינה נקנית אלא בקנין, ואם עמד אינו
חוזר, כשנתן סתם. אבל אם פרש מחמת מיתה, או
אפלו לא פרש, אלא שנראה מתוך דבריו שהוא
נותן מחמת מיתה, כגון שמתאונן על מיתתו
וכיוצא בזה, אפלו אם יש בה שיור, נקנית
באמירה בלא קנין, לכשימות, ואם עמד, חוזר
אפלו יש בה קנין במקצת:

ח. המפרש בים, והיוצא בשירא, והיוצא בקולר,
והמספן, והוא שקפץ עליו החלי והכביד עליו
חליו, כל אחד מארבעתם כמצוה מחמת מיתה,
והרי דבריו ככתובים וכמסורים דמי, ומקימים
אותם אם מת. ואם נצל ועמד, אפלו קנו מידו
במקצת, חוזר כדין כל מצוה מחמת מיתה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנת שכיב מרע סימן רנ

שולחן ערוך

יב. שכיב מרע שנתן כל נכסיו וחזר במקצת, סתמא חזר בכל. לפיכך, אם נתן כל נכסיו לראשון, וחזר ונתן מקצתו לשני, הראשון לא קנה אפלו אם ימות, שהרי חזר בו, והשני יש לו דין מתנת שכיב מרע במקצת. לפיכך, אם יש בה קנין קונה אפלו אם לא מת, ואם אין בה קנין אפלו אם מת אינו קונה. נתן מקצתו לראשון בקנין, והמוטרף לשני, ראשון קונה אפלו לא מת, והשני הוא מתנת שכיב מרע בכל, ואם מת קנה אפלו בלא קנין, עמד לא קנה אפלו הוא בקנין:

יג. שכיב מרע שכתב לאחד וחזר וכתב לאחר, האחרון קנה, שיש לו לחזר עד שימות, בין בכל בין במקצת, בין לעצמו בין לאחר. ואפלו כתב וזכה לראשון, וכתב וזכה לאחרון, האחרון קנה, ששכיב מרע שזכה עדין מתנת שכיב מרע היא. אבל שכיב מרע שכתב וזכה וקנו מידו, אין לאחר קנין פלוס, ואינו יכול לחזר בו, לא לאחר ולא לעצמו, בין שנתן בכל בין שנתן מקצת:

יד. מצוה מחמת מיתה, אפלו כתב וזכה, וקנו מידו בכל מיני הקנאות, יכול לחזר בו. ויש מי שאומר, דהני מלי פשפש בהדיא שמחמת מיתה הוא נותן, אבל סתם מצוה מחמת מיתה, כגון דאמר: וי דקא מית, דינו כשכיב מרע:

טו. שכיב מרע שכתב כל נכסיו לעבדו, חזר בנכסים ואינו חזר בעבד, לפי שיצא עליו קול שהוא בן חורין. ואם כתב לו בפרוש: מהיום אם ימות, יכול לחזר בו:

טז. ראובן ואשתו שהתנו ביניהם שאם ימות בחייה, יירשו אחיו שני שלישי הממון, והיא תטול

טז. במה דברים אמורים דמתנת שכיב מרע במקצת בעי קנין, בסתם. אבל אם נתן מקצת נכסיו בפרוש במתנת שכיב מרע, אין צריך קנין, ואם עמד, חזר, ואם לא עמד, קונה זה המקצת. ואם יש בו קנין, אינו קונה, אלא אם כן כתב כמיפה כחו. וכן אם כתב כל נכסיו ומפרש שנותן הכל מעכשיו, ומקנה לו מחיים, הרי היא כשאר מתנת בריא, שאם הגיע השטר ליד המקבל, או שקנו מיד הנותן, קנה הכל ואינו יכול לחזר בו:

יז. שכיב מרע שנתן הנכסים, שהדבר גלוי שהם כל נכסים שיש לו, הרי זה כמתנה במקצת ואם קנו מידו ועמד, אינו חוזר, חוששים אנו שמא נשאר לו נכסים אחרים במדינת הים, עד שיאמר: כל נכסי שהם אלו, או שהוא מחזק שאין לו נכסים אלא אלו, ואז תהיה המתנה בכל:

יח. אין חלוק במתנת שכיב מרע בכלה בין אם נתן לאחד בין אם נתן לשנים כאחד. לפיכך, שכיב מרע שחלק כל נכסיו לשנים או לשלשה, אם לא הפסיק בין אחד לחברו, אלא חלק זה לפלוני וזה לפלוני, ומת, קנו כלם אפלו בלא קנין. עמד, חזר בכלם אפלו בקנין, דכלה תדא מתנה היא בלא שיור. ואם הפסיק בין אחד לחברו כמי שנמלך, כל הראשונים חוץ מהאחרון, יש להם דין מתנת שכיב מרע במקצת, שצריכה קנין אפלו מת, ולפיכך אם עמד אינו חוזר, ואם אין בהם קנין לא יקנו אפלו אם ימות, והאחרון הוא מתנת שכיב מרע בכלה, וקונה אם מת אפלו בלא קנין, ולפיכך אם עמד, חזר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנת שכיב מרע סימן רנ

שולחן ערוך

יפוי כח, ואפלו לא הגיע השטר לידו מחיים. וכן
אם כתב ומסר וזכה לזה, וחרז וכתב ומסר וזכה
לשני, שני קונה אף בלא יפוי כח, דקנין דשני
לאו לגרועי אתא, אלא שהוא סבור שלא יקנה אם
פחת לו מהראשון:

כא. הא דאמרינן שאם צוה שכיב מרע שיכתבו
שטר למקבל עם הנתינה, חוששין שמא לא גמר
להקנותו אלא בשטר, דוקא בכהאי גוונא. אבל
שכיב מרע שמסדר ענינו וגומר צוואתו ומצוה
לכתבה, אינו מצוה לכתבה, אלא לזכרון בעלמא,
וגמר להקנות לו מיד, ואין צריך יפוי כח:

כב. יש מי שאומר, דלא שני לן בין אומר: כתבו
ותנו לו, לאומר: תנו וכתבו לו. ויש מי שאומר,
דהא דבעינן יפוי כח, דוקא באומר: כתבו ותנו
מנה לפלוני, דמשמע כתבו מנה לפלוני ותנו לו
את השטר, אבל פשאומר: תנו מנה לפלוני וכתבו
לו את השטר, פיון שאינו מזכיר שינתנו לו השטר
לא נתפון בצואת כתיבת השטר אלא לזכרון
דברים ולא להקנות לו בשטר. וכן שכיב מרע
שאמר: תנו מנה לפלוני, ואחר כדי דבור אמר:
כתבו ותנו לו את השטר, מסתמא לא לחזר
ממתנה ראשונה אלא ליפות כחו לראיה,
והעדים כותבין מה שצוה בפניהם, ואין כותבין:
ואמר לנו כתבו ותנו, לפי שנמצאו מבטלים בכך
המתנה:

כג. בריא שאמר: כתבו ותנו מנה לפלוני, ומת,
אין נותנים אפלו במיפה כחו. ויש מי שאומר,
דהינו משום דאמר: כתבו ותנו, אבל אם אמר:
תנו, ולא אמר: כתבו, נותנים משום מצוה לקיים

השליש, והגיע השטר ליד האחים, וחלה ראובן
וצוה לתת משני שלישי הממון גם לאחרים, ומת,
ובאים האחים לבטל הצוואה מפני שזכו הם בשני
שלישי הממון, אין בדבריהם כלום וצוואתו קיימת:

יז. מתנת שכיב מרע בכלה שנתנה בקנין, לא קנה
אפלו מת, ואפלו אם נכתבה המתנה בשטר ומסר
לו השטר מחיים לא קנה, דשמא לא גמר להקנות
לו אלא בקנין, ואין קנין לאחר מיתה. ואם פרש
שלא הקנה אלא כדי ליפות כחו, כגון שכתב:
וקנינא מנה מוסף על מתנתא דא, קנה. ויש מי
שאומר, דהוא הדין נמי מצוה מחמת מיתה בקנין
דינו כמתנת שכיב מרע, שהקנין מגרע כחו, אלא
אם כן יפה כחו:

יח. וכן אם צוה שכיב מרע שיכתבו שטר למקבל
עם הנתינה, ומת, אין כותבין ונותנין, שמא לא
גמר להקנותו אלא בשטר ואין שטר לאחר מיתה,
אלא אם כן יפה כחו בכתיבה, כגון שאמר: תנו
אף כתבו לו. ואם לא יפה כחו, אפלו אם נכתב
השטר מחיים, אין נותנים לו לאחר מיתה:

יט. הא דאמרינן שאפלו הגיע השטר ליד המקבל,
לא קנה, אלא אם כן יפה כחו, דוקא כשאין
השטר כתוב בלשון צוואה אלא בלשון מתנה,
שכתוב בו: שדי נתונה לך, ומסר השטר לידו,
דאז הוי מסירת השטר כמו קנין וצריך יפוי כח.
אבל אם השטר כתוב בלשון צוואה, כדרך שמצוה
אל ביתו, שאז אינו עומד אלא לראיה, אם הגיע
ליד המקבל מחיים, קנה:

כ. אם כתב לאחד והקנה לו, וחרז וכתב לשני
והקנה לו, יש מי שאומר, שהשני קונה אפלו בלא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנת שכיב מרע סימן רנא

שולחן ערוך

לישב את דעתו שיחיה מחלי זה. אבל בריא שנתן מתנה, וכתב בשטר: מחיים ובמות, הרי זה מתנה גמורה מחיים, וזה שפתב בה: ובמות, כמי שאומר מעתה ועד עולם, וכמו נז"י השטר הוא זה:

ב. מתנת שכיב מרע שאין כתוב בה שמתוך החלי הנה שצוה בו מת, ואין העדים מצויים לשאל להם, אף על פי שהרי זה המצוה מת הרי המתנה בטלה, שאין מיתתו ראיה, שמא מחלי שנתן בו המתנה גתרפא, ואחר כך חלה חלי אחר ומת, לפיכך, הנכסים בחזקת היורשים עד שייבא ראיה שמתוך החלי הנה שנתן בו מתנה זו מת:

סימן רנב

מתנת שכיב מרע מוציאין ממנו למזון האשה והבנות, ובו ב' סעיפים:

א. מתנת שכיב מרע אינה קונה אלא לאחר מיתה, ואין אחר זוכה בדבר שצוה לו, בין במקרקעי בין במטלטלי, אלא לאחר מיתה. לפיכך, מוציאין אפלו לכתבת בגין דכרין ולמזון האשה והבנות מיד אלו שצוה לתת להם, שהרי במיתתו נתחייבו הנכסים בכתבה ובמזונות, ואלו שנתן להם לא יקנו אלא לאחר מיתה:

ב. מצוה לקיים דברי המת, אפלו בריא שצוה ומת, והוא שנתנו עכשיו לשליש לשם כך:

סימן רנג

איזה לשון מועיל לשכיב מרע, ואמר: תנו מנה לפלוני ומאתים לפלוני ושלוש מאות לפלוני, ובו ל"ג סעיפים:

דברי המת. ויש אומרים דלא אמרינן מצוה לקיים דברי המת אלא היכא דאתפסה ביד שלישי:

כד. בריא שאמר: כתבו ותנו שדה זו לפלוני, אם מחיים, כותבים ונותנים אי לא הדר בה קמי דמטי שטרא לידה, אבל לאחר מיתה אין כותבין ונותנין, אלא אם כן קנו מידו:

כה. מי שמת ונמצאת מתנה קשורה על ירכו, אף על פי שהיא בעדים וקנו מידו כדי ליפות כח אלו שנתן להם, הרי זה אינה פלוס, שאני אומר כתבה ונמלך. ואם זכה בה לאחר, בין מהיורשים בין שאינו מהיורשים, כל הדברים שבה קימים ככל מתנת שכיב מרע. וכן מי שכתב שטר חוב על עצמו בשם אחר או בשם אחד מבניו, ונתן השטר על יד שלישי ואמר לה: יהי זה אצלך, ולא פרש לו פלוס, או שאמר לה: הנח עד שאומר לך מה תעשה, ומת, אינו פלוס:

כו. הנותן סתם מטלטליו לאחר מעכשיו ולאחר מותו, ואחר שמת טוענים היורשין הבא ראיה שמשלטלים אלו היו לו בשעת מתנה, דשמא לאחר מכאן לקחו, אין בדבריהם פלוס, דמסתמא כאן נמצאו וכאן היו

סימן רנא

דיון מתנת שכיב מרע או בריא, ובו ב' סעיפים:

א. הנותן מתנה כשהוא שכיב מרע, וכתב בה: פחיים ובמות, או מחיים ובמות, בין בכל בין במקצת, הואיל וכתוב בה: ובמות, הרי זו מתנת שכיב מרע, שזה שכתוב בה: ובמות, שלא יקנה אלא לאחר מיתה. וזה שכתוב בה מחיים, סימן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתורו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנת שכיב מרע סימן רנג

שולחן ערוך

אינו כלום, שירשה אין לה הפסק. ואם אינו ראוי,
זוכה בהם משום מתנה:

ז. במה דברים אמורים שזוכה בהם משום ירשה,
כשהיה היורש הזה אחת מבנותיו או אחד משאר
יורשים. אבל אם היה אחד מבניו, לא עשאו אלא
אפוטרופוס, כמו שנתבאר בסימן רמ"ו:

ח. שכיב מרע שאמר: תנו מאתים וזו לפלוני בני
פראוי לו, או לאשתי פראוי לה, או לבעל חובי
פראוי לו, נוטלים מאתים וזו עודף על חלק
הבכורה והפתובה והחוב. ואם אמר: תנו מאתים
וזו לבני בכורתו, או לאשתי בכתבתה, לא יטלו
שניהם אלא אחד מהם, וידן על העליונה, ואם
מאתים וזו יותר, נוטלים מאתים וזו, ואם הבכורה
והפתובה יותר ממאתים וזו, נוטלים אותה. אבל
אם אמר: תנו מאתים לבעל חובי בחובו, אין לו
אלא חובו. ואם לא אמר לא פראוי לו ולא
בכורתו ולא בכתבתה ולא בחובו, בכלם ידם על
העליונה. ואפלו בבעל חוב, אם אמר: תנו מאתים
וזו לפלוני בעל חובי, רצה נוטלן רצה נוטל חובו.
ויש חולקין ואומרים שאם אמר סתם: לבני פלוני,
או לאשתי, מתנה נתן להם יתר על הראוי להם,
ואם אמר: לבני בכורי, דינו כאלו אמר: בכורתו,
מדהזכיר בכורה:

ט. שכיב מרע שאמר: תנו מאתים וזו לפלוני וש'
לפלוני ות' לפלוני, אין אומרים הקודם בשטר
זכה. לפיכך, אם לא הניח אלא ת"ק, חולקים
הנמצא לפי מה שכתב להם, ואם יצא עליו שטר
חוב גובה מפלם, מכל אחד ואחד כפי מה שכתב
להם. כיצד, היה החוב ת"ן, בעל הר' נתן מאה,

א. שנים שנכנסו לבקר את החולה וצוה בפניהם,
כותבין ואין עושין דין. ואם היו שלשה, רצו
כותבין, רצו עושים דין, במה דברים אמורים,
ביום. אבל בלילה כותבין ואין עושין דין:

ב. שכיב מרע שצוה ואמר: יטל פלוני כל נכסי,
או מקצת נכסי, או יחזיק או יזכה או יקנה, כלם
לשון מתנה הם. וכן אם אמר: יחסון או יירש, על
מי שראוי ליורשו, הרי זה קנה. אבל אם אמר:
יקנה פלוני בנכסי, או יעמד בהם או יראה או
ישען בהם, לא קנה. ואם אמר: אני מניח לפלוני,
הוי לשון מתנה. ואם אמר לשון: יפל לפלוני כך
וכך, לשון ירשה הוא:

ג. לשונות אלו של מתנה המועילים בשכיב מרע,
יש אומרים שהוא הדין שמועילים בבריא, ויש
אומרים שאינם מועילים:

ד. מה שכותבים במתנה: תלך ותזכה ותוריש
ותמשכן ותעשה ממנה הפצף ורצונך, אין לשונות
אלו אלא שופרא דשטרא, ואף על פי שלא נכתבו
הויא מתנה:

ה. שכיב מרע שאמר לו: נכסיך למי, אמר:
כמדמה לי שיש לי בן או שאשתי מעברת, עכשיו
שאין לי בן ושאין אשתי מעברת נכסי לפלוני,
ונודע שיש לו בן או שאשתו מעברת, אין מתנתו
מתנה אפלו מת הבן או הפילה אשתו אחר כך:

ו. שכיב מרע שאמר: נכסי לפלוני, או שאמר לו:
נכסיך למי, שמא לפלוני, והשיב להם: אלא למי
יהיו, אם הוא ראוי ליורשו זוכה בהם משום
ירשה, ונפקא מיניה שאם אמר: ואחריו לפלוני

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא יקודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנת שכיב מרע סימן רנג

שולחן ערוך

ונמכר ונאבדו קצת מהמעות, ההפסד לפי חשבון.
אבל אם אמר: תנו לו מאתים זוז מייני, בין אם
החמיץ קצת מהיין או נמכר ואבדו קצת מהמעות,
כל האחריות על היורשים, ונוטל המקבל מאתים
זוז שלמים. ואם נתקן, לעולם הרוח ליורשים
בכל ענין שאמר, ואין גותנים לו אלא מאתים זוז.
וכן אם הוול, ההפסד ליורשים:

יד. שכיב מרע שאמר: תנו לפלוני בית מחזיק
מאה חביות, ולא נמצא לו בית מחזיק פחות
מק"כ, זכה באותה בית שמחזיק ק"כ:

טז. שכיב מרע שאמר: תנו ת' זוז לבתי בכתבתה,
או לכתבתה, אם דרך אנשי העיר להוסיף בשומת
הנדונת ולכתב שוה מנה במאתים, אינה נוטלת
אלא מאתים, שהרי לא אמר ת' סתם:

טז. אם אמר: מאתים זוז לפלונית בנדונתה, אין
להם לתת עד שתנשא ותצטרף לכה. ואם מתה
בינתים, אין ליורשיה כלום. אבל האומר: תנו
מאתים זוז לפלונית לנדונתא, חייבים לתת לה
מעכשיו, יקרא וזלא דידה הוי, ואם מתה קדם
שתנשא זכו בהם יורשיה:

יז. שכיב מרע שאמר: תנו לבני שקל בכל שבת,
או שאמר: אל תתנו להם אלא שקל, ונמצא שאינו
מספיק להם אלא סלע בכל שבת, נותנים להם כל
צרכם. ואם אמר: אם מתו יירשו אחרים תחתיהם,
אין נותנים להם אלא שקל. ועין בסימן רמ"ח

יח. שכיב מרע שאמר: תנו מנה לפלוני, נותנים,
בין אמר: מנה ז', בין אמר: מנה סתם, והני מלי
במצוה מחמת מיתה, שקונה באמירה, או במחלק
כל נכסיו להרבה בני אדם וצוה לתת מפללם מנה

ובצל הש' ק"ן, ובעל הת' נותן מאתים. אבל אם
אמר: תנו מאתים זוז לפלוני ואחריו ש' לפלוני
ואחריו ת' לפלוני, כל הקודם בשטר, זכה.
לפיכך, אם יצא עליו שטר חוב, גובה מהאחרון,
אין לו, גובה משלפניו, אין לו, גובה משלפני
פניו:

י. שכיב מרע שנתן מתנה והניח נכסיו ליורשיו,
אם יצא עליו שטר, גובה כלו מהיורשים, ואם לא
הספיק, גובה השאר ממקבל המתנה. והני מלי
שפרש חלק מקבל המתנה ולא פרש חלק היורש,
אבל אם אמר: תנו מאתים זוז לפלוני בני,
ומאתים זוז לאיש פלוני, בנו קודם, שהרי
הקדימו. ואם יצא עליו שטר חוב, גובה מאותו
איש נכרי, כיון שאחרו:

יא. מי שאומר: יש לי כף וכף נכסים ביד פלוני
כף וכף נכסים ביד פלוני, והיה מונה והולך את
שלו, ומתוך כך צוה ואמר: תנו לפלוני מאתים
זוז, אין נותנים לו כל המאתים זוז מיד, אלא לפי
חשבון מה שיקבצו, שהרי גלה דעתו שממה שיש
לו רוצה לתת לו לפי חשבון:

יב. שכיב מרע שאמר: תנו ר' זוז לפלוני וישא
בתי, הרי זה כמי שנתן לו שתי מתנות, כל איזה
מהם שירצה יקח. לפיכך, אם רצה לקח המעות
ולא ישא הבת, הרשות בידו. אבל אם אמר: יקח
בתי ויתנו לו מאתים זוז, הרי זה תנאי, ולא זכה
במעות אם לא ישא הבת:

יג. שכיב מרע שאמר: תנו לפלוני שוה מאתים זוז
מייני, והחמיץ קצת מהיין, ההפסד לפי חשבון.
וכן אם אמר: תנו לו מדמי ייני מאתים זוז,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנת שכיב מרע סימן רנג

שולחן ערוך

אמר: תנו בית לפלוני כדי שידור בו עד זמן פלוני, או תנו דקל זה לפלוני כדי שיאכל פרותיו, דבריו קיימים, שהרי הקנה להם הגוף לפרות, והגוף דבר שיש בו ממש. וכן כל פיוצא בזה:

כב. צוה שיתנו דקל לפלוני, והניח שני חצאי דקל, יטלם, שלזה נתפנו והם שקרא דקל:

כג. שכיב מרע שאמר: תנו מאתים וזו לעניים, או ספר תורה לבית הכנסת, יתנו במקום שהוא רגיל. היה רגיל בשתים, יתנו לכל אחד ואחד, ונתבאר בטור י"ד סימן רנ"ח:

כד. שכיב מרע שאמר: נכסי לפלוני ופלוני, חולקים בשוה אפלו הם מאה. אמר: נכסי לפלוני ולבניו, חולקים, אותו פלוני נוטל מחצה, וכל הבנים מחצה. אמר: לפלוני ופלוני ולבני פלוני, נוטלים בני פלוני מחצה, ושנים הראשונים מחצה. תנו חלק לפלוני בנכסי, יטול אחד מששה עשר. ויש מי שהורה, שיטל רביעי הנכסים:

כה. שכיב מרע שאמר: תנו חלק לפלוני בבור היין שיש לי, יטל רביעי היין. אמר: תנו לו בו חלק לחביות, הרי מעט, ויטל שמינית היין. אמר: תנו לו בו לקדרה, נוטל חלק שנים עשר מן היין. אמר: תנו לו בו לטפיח נוטל חלק מששה עשר מהיין שבבור, שהרי גלה דעתו שלחלק מעט נתפנו. ואין למדים מהשעורים האלו לדין אחר:

כו. שכיב מרע שצוה לתת מתנה לעבד שבמעי אמו, אם הוא בנו, זכה העבד, מפני שדעתו של אדם קרובה אצל בנו, כמו שנתבאר בסימן ר"י:

לזה, דהוי מסתמא מצוה מחמת מיתה, אבל היכא דלא אקני אלא חד מנה בסתם, הוי מתנת שכיב מרע במקצת דלא קנה אלא בקנין ובמיפה כחו, והכא כיון דמנה אקני לה אפלו בקנין לא קנה, דמטבע אינו נקנה בחליפין, וצריך להקנות לו אגב קרקע או דמסר ממונא ליד שלישי מחיים:

יט. יש מי שאומר, שאם אמר: הריני גותן מנה לפלוני, מנה ממש דוקא קאמר, ואי איתה בעינה ממש ונאבד מראהו, אבוד. וכן אם יש לו כמה מנים בעין, כל אחד בפני עצמו, ונאבד אחד מראהו, אבוד. ואפלו אמר: מנכסי. ואם אין לו מנה מיחד אלא ת"ק וזו בבת אחת, ונאבד מנה מהם, לא הפסיד זה אלא לפי חשבון. ואם אין לו מעות כלל בעין, ולא אמר: מנכסי, אכא למימר שלא זכה מקבל:

כ. שכיב מרע שאמר: הלואתי או פקדוני שביד פלוני תנו לפלוני, דבריו קיימים ואין צריך מעמד שלשתן. וכן אם אמר: שטר חוב שיש לי על פלוני תנו לפלוני, זכה במה שיש בשטר, וכאלו כתב ומסר, אף על פי שלא משך השטר, ואין היורש יכול למחל שטר שנתן במתנת שכיב מרע. והא דאמרינן שזכה בחוב, בשלא שיר כלום, שאם לא פן הויא לה מתנת שכיב מרע במקצת ולא קניא אלא אם כן הקנה לו בקנין ובמיפה כחו או שהוא מצוה מחמת מיתה:

כא. שכיב מרע שאמר: ידור פלוני בבית זה, יאכל פלוני פרות דקל זה, לא אמר כלום, שלא הקנה להם דבר שיש בו ממש, שהדירה והאכילה וכיוצא בהם הרי הם כדבור וכשנה שאין נקנים. אבל אם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנת שכיב מרע סימן רנד

שולחן ערוך

לב. שטרי צואה העולים בערפאות של גויים, כשרים:

לג. מי שאמר: נכסי לבני שמעון הזכרים, אם יהיו לו, ואם לא יהיו לו, יהיו לבני נפתלי הזכרים, וירדו מיד בני נפתלי לנכסים, ואחר פטירת המצנה היו בנים זכרים לשמעון, לא זכו במתנה זו, לא אלו ולא אלו, אלא הנכסים חוזרים ליורש:

סימן רנד

שכיב מרע שבקש שיעשו קנין במתנות, ובו פעיף אחר

א. אף על פי שמתנת שכיב מרע אינה צריכה קנין, אם בקש שיקנו ממנו, קונים אפלו בשבת, שזה הקנין אינו צריך. ויש אומרים שאפלו אם יש נפקותא בקנין, כגון שכותב כל נכסיו ומפרש שלא יחזר בו אם יצמד, קונים בשבת:

סימן רנה

שכיב מרע שאמר: יש לי מנה ביד פלוני, או של פלוני ביד, ובו ט' פעיפים:

א. שכיב מרע שאמר: יש לי מנה ביד פלוני, כותבין העדים: כך וכך צנה פלוני, אף על פי שאין יודעים אם אמת הוא אומר. לפיכך, כשפאים יורשיו לגבות, צריכים להביא ראיה:

ב. שכיב מרע שאמר: מנה לפלוני בידי, אם אמר: תנו, נותנים. לא אמר: תנו, אין נותנין, שמא לא אמר מנה יש לו לפלוני בידי, אלא כדי שלא יאמרו על יורשיו שיש להם ממון. לפיכך, אם אמר זה דרך הודאה, ולא היה שם חשש הערמה,

כו. אמר: אם תלד אשתי זכר, יטל מנה, ואם נקבה מאתים, וילדה זכר, נוטל מנה. ילדה נקבה, נוטלת מאתים. ילדה זכר ונקבה, הזכר נוטל מנה, והנקבה מאתים. ילדה טמטום ואנדרוגינוס, נוטל בפחות שבשניהם. ואם נקרע ואחר כך נמצא זכר, יטל מנה:

כז. אמר: אם תלד אשתי זכר, ינתן לו שני שלישי ממוני, ולאחי השליש. ואם תלד נקבה, ינתן לה שלישי ממוני, ולאחי שני שלישים, וילדה זכר ונקבה, נתבטלה המתנה שנתן לאחיו, וחוזר הדבר לדין תורה, והכל לבן:

כט. שכיב מרע שאמר: נכסי לטובה, ומת, ובא אחד ששמו טובה ואמר: אני הוא, נוטלן ואם החזק שמו רב טובה, אינו נוטלן. ואם היה השכיב מרע גס בו וקורא אותו בשמו, נוטלן. באו שנים לתבע וכל אחד מהם החזק שמו טובה, אם היה אחד מהם תלמיד חכם, תלמיד חכם קודם. אין בהם תלמיד חכם, והיה אחד מהן שכן או קרוב, הוא קודם. היה אחד שכן ואחד קרוב, שכן קודם. שניהם קרובים או שניהם שכנים או שניהם תלמידי חכמים, יעשו הדינים כמו שיראה להם, כל מי שדעתם נוטה שעל זה אמר נותנים לו. וכן אם היו רבים:

ל. שכיב מרע שצוה ואמר: אל תספדוהו, אין סופדין אותו. אמר: אל תקברוהו מנכסיו, אין שומעין לו, אלא כופין את היורשים לקברו מנכסיו:

לא. מי שנתן מממונו מתנות הרבה, ושיר מעט ליורשיו, היורשים תיכים לקברו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתורו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנת שכיב מרע סימן רנו

שולחן ערוך

ו. צוה מחמת מיתה לתת מנה לשמעון, ומת, ומכרו היורשים כל הנכסים, שלא מצא שמעון לגבות את שלו, גובה מהלקוחות, ואין היורשין נאמנים לומר: פרענוהו, בין ששטר הצנאה יוצא מתחת ידו. אבל אם אין כתב הצנאה יוצא מתחת ידו, נאמנים לומר: פרענו. ואם אומרים שלא פרעוהו, חוששים לקנוניא:

ז. ראה שהטמין אביו מעות ואמר: של פלוני הם או של הקדש הם, אם פמוסר דבריו בלשון צנאה, דבריו קיימים, ואם כמערים שלא יחזיקוהו בעשיר, אין צריך לקיים דבריו:

ח. בא אחד ואמר: ראיתי את אביך שהטמין מעות ואמר: של פלוני הם, או של הקדש הם, אם הם טמונים במקום שהמגיד היה יכול לטלם, נאמן, ואם לאו, אינו נאמן:

ט. היה פקדון ביד אביהם ואינו יודע היכן הניחו, ואמרו לו בחלום: כך וכך הם ובמקום פלוני הם, ושל פלוני הם, או של מעשר שני הם, ומצאם במקום שנאמר לו ובמנין שנאמר לו, דברי חלומות לא מעלין ולא מורידין, אלא הרי הם שלו:

סימן רנו

גר שנתן מתנת שכיב מרע או ששחרר עבדו, ובו ד' סעיפים:

א. גר שיש לו בן שאין הורתו בקדשה, הואיל ואינו יורשו כך אינו יכול לתן לו נכסיו במתנת שכיב מרע, לא פלן ולא מקצתו, שלשון ירשה ומתנה לגבי יורש אחד הם. ואם תאמר יקנה,

נותנים, אף על פי שלא אמר: תנו. וכן אם הודה בכתב ידו שכל נכסיו הם של פלוני, הויא הודאה, ולא אמרינן בכי הא אדם עשוי שלא להשביע את בניו:

ג. המקדיש כל נכסיו, אינו נאמן לומר אחר שהקדיש: חוב לפלוני עלי, או כלי זה של פלוני הוא, שמא יעשו קנוניא על ההקדש. ואפלו היה שטר ביד בעל חוב, אינו גובה על פי הודאתו אלא פדרך שגובה כל בעל חוב. במה דברים אמורים, בכריא. אבל חולה שהקדיש כל נכסיו, ואמר בשעה שהקדיש: מנה לפלוני בידי, נאמן, שאין אדם עושה הערמה על ההקדש בשעת מיתתו וחוטא לאחרים, שהרי הוא הולך למות. לפיכך, אם אמר: תנו אותה, נוטל בלא שבועה. ואם לא אמר תנו, אין נותנין, אלא אם כן היה בידו שטר מקיים הרי זה נוטל מההקדש מפני הצנאה. ואם אחר שהקדיש אמר: תנו, אין שומעין לו, אלא הרי הוא כשאר בעלי חובות, אם נתקיים שטרו נשבע וגובה מהפודה, לא מההקדש:

ד. אמר: מנה לפלוני בידי, ואמרו יתומים: פרענו, אינם נאמנים, שהרי לא אמר תנו, ומנין ידעו שתיבים לתן. אבל אם אמר: תנו, ואמרו יתומים: פרענו, נאמנים, ונשבעים שבועת הסת שפרעו:

ה. שכיב מרע שהודה שיש לפלוני בידו מנה, ואמרו יתומים: חזר ואמר לנו אבינו: פרעתי, נאמנים, ונשבעים על זה הסת. אבל אם אמר: תנו, ואמרו יתומים: חזר ואמר לנו אבינו: פרעתי, אינם נאמנים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדעו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות מתנת שכיב מרע סימן רנו

שולחן ערוך

היו תלושים או שהגיעו לבצר, הרי הם של יורשים:

ג. עבר האב ומכר, מכורים וכשימות האב מוציא הבן מיד הלקוחות. ואם היו שם פרות מחברין, שמיין אותם ללוקח ונותן הבן דמיהם. היו תלושים, או שהגיעו לבצר, הרי הם של לוקח:

ד. עבר הבן ומכר, אין ללוקח כלום עד שימות האב:

ה. מכר הבן בחיי האב, ומת הבן ואחר כך מת האב, כשימות האב קנה הלוקח, שאין לאב אלא פרות וקנין פרות אינו כקנין הגוף:

ו. מתנת בריא שכתב בה: מהיום ולאחר מיתה, הרי היא כמתנת שכיב מרע שאינה קונה אלא לאחר מיתה, שמשמע דברים אלו שאף על פי שקנה הגוף מהיום ואינו יכול לחזר בו, אינו זוכה בו ואוכל פרות אלא לאחר מיתה:

ז. כתב לו: מהיום אם לא אחזר בי עד לאחר מיתה, היא לגמרי כמתנת שכיב מרע, ויכול לחזר בו כל ימי חייו אף מהגוף:

סימן רנח

מתנה שכתוב בה "לאחר מיתה" אם יש בו זמן,

ובו ב' סעיפים:

א. שטר מתנה שכתוב בו שיקנה פלוני שדה פלונית לאחר מיתה, בין שהיה בשטר קנין בין שלא היה בו קנין, כיון שכתוב בו זמן ובזמן הזה חי היה, הזמן מוכיח שמחיים הקנה לו זוכה אלא לאחר מיתה, שאלו היה בדעתו להקנות לו בשטר זה לאחר מיתה לא היה כותב בו זמן, לפיכך, אף

נמצא זה יורש את אביו, לפיכך, אם נתן לגר משאר הגרים, מתנתו קימת:

ב. נתן הגר מתנה לבנו שהורתו שלא בקדשה, וצוה שיתן בנו מנה ליתומה פלונית, אף על פי שאין מתנה זו כלום, זכה הבן במנה של יתומה ליתומה:

ג. שכיב מרע שהודה שיש לפלוני אצלו כף וכף תנוהו לו, הודאתו הודאה. ואפלו הודה הגר לבנו שאין הורתו בקדשה, או לגוי, נותנים לו. אבל שכיב מרע שצוה לתת לגוי מתנה, אין שומעין לו, שזה כמי שצוה לעבר עברה מנכסיו:

ד. אמר: פלוני עבדי עשו אותו בן חורין, או שאמר: עשיתי אותו בן חורין, או הרי הוא בן חורין, כופין את היורשין ומשחררים אותו. אמר: פלונית שפחתי עשו לה קורת רוח, עושין לה קורת רוח, ואינה עובדת אלא עבודה שהיא רוצה בה מפל העבודות הידועות לעבדים באותו מקום:

סימן רנו

הכותב נכסיו לבנו או לאחר מהיום ולאחר מותו, ומתנת בריא שכתבו בה מהיום ולאחר מיתה, ובו ז' סעיפים:

א. הכותב נכסיו לבנו לאחר מותו, הרי הגוף של בן מזמן השטר, והפרות לאב עד שימות, לפיכך, האב אינו יכול למכר מפני שהם נתונים לבן, והבן אינו יכול למכר מפני שהם ברשות האב:

ב. מת האב והניח פרות המחברים לקרקע, הרי הן של בן, מפני שדעתו של אדם קרובה אצל בנו.

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אבידה ומציאה סימן רנט

שולחן ערוך

ג. כיצד, המוצא מציאה במקום שישראל מצויים שם, חייב להכריז, שלא נתיאשו הבעלים. ואפלו העיר מחצה גויים ומחצה ישראל, או אפלו רבה גויים, והוא מצאה במקום שרוב העוברים שם ישראל, חייב להחזיר. אבל אם רב העיר גויים, או אפלו רבה ישראל, ומצאה במקום שרוב העוברים שם גויים, אינו חייב, אפלו אם ידע שמאשראל נפלה, ויש בה סימן, שודאי נתיאשו הבעלים, וכגון שהוא מדברים שיש לתלות שידע מיד בנפילתו, וכמו שיתבאר:

ד. לפיכך, המוצא חבית של זין בעיר שרבה גויים, יינה אסור בהנאה והקנקן מתר. ואם בא ישראל ונתן בה סימן, אז ודאי של ישראל היא ונתיאשו ממנה ומתרת למוצאה בשתיה אם היא סתומה:

ה. אף על פי שמן הדין במקום שרוב גויים מצויים, אפלו נתן ישראל בה סימן אינו חייב להחזיר, טוב וישר לעשות לפנים משורת הדין להחזיר לישראל שנתן בה סימן:

ו. מקום שרוב גויים רב טבחים ישראל, בהמה או עוף הנמצא שם שחוט, מתר והוא של מוצאו. ואם עוף חטף בשר והשליכו למקום אחר, אפלו אם רב ישראל, הוא של מוצאו, שודאי נתיאשו בעליו:

ז. המציל מהארי והדב, וזוטו של ים ושלוליתו של נהר הרי אלו שלו אפלו הבעל עומד וצווח. ואם יש מכשולות בנהר שעל ידי כן דבר הצף בו עומד שם, אם הוא דבר שיש בו סימן מסתמא לא הוי יאוש:

על פי שאין פתוב בו: מהיום ולאחר מיתה, קונה לאחר מיתה. וזה שכותבים בכל המתנות והממפרות: מעכשיו, אף על פי שיש בשטר זמן, להרויח הדבר כן אף על פי שאינו צריך: ב. וכן אם יש בו קנין, קונה הגוף מיד אפלו אין בו זמן:

הלכות אבידה ומציאה

סימן רנט

השבת אבידה, מאיזה מקום חייב להשיבה, ובו ט' מעיפים:

א. הרוצה אבדת ישראל, חייב לטפל בה להשיבה לבעליה, שנאמר: השב תשיבם ואם נטלה על מנת לגזלה, ועדין לא נתיאשו הבעלים ממנה, עובר משום השב תשיבם לאחיה ומשום לא תגזל ומשום לא תוכל להתעלם ואפלו אם יחזירנה אחר כך, כבר עבר על לא תוכל להתעלם נטלה לפני יאוש על דעת החזירה, ולאחר יאוש נתפון לגזלה, אינו עובר אלא משום השב תשיבם המתין עד אחר יאוש ונטלה, אינו עובר אלא משום לא תוכל להתעלם:

ב. במה דברים אמורים, במקום שהוא חייב להשיב משם, ובמקום שראוי להסתפק בה באבידה, ושתהא בענין שמוכח שהיא אבידה, ושלא תהיה מדעת, ושהיה בה שוה פרוטה, ושיש סימן בגופה או במקומה, ושהיה מטפל בה אם היתה שלו, ושתהיה של מי שחייב להשיב אבידתו, אבל אם חסר אחת מכל אלו, אינו חייב להשיב אבדתו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אבידה ומציאה סימן רס

שולחן ערוך

והיא של מוצאו, ואפלו מתציו ולפנים. ואם הם
לצד פנים, הם של בעל הבית אפלו מתציו ולחוץ:

ג. במה דברים אמורים שמחציו ולפנים של בעל
הבית, כשהוא טוען שהוא שלו, או שהיה יורש
שאנו טוענין לו, שמא של אביו היה. אבל אם
הודה שהם מציאה, הרי היא של מוצאה. לפיכך,
אם היה משכיר לאחרים, הרי הם של שוכר
האחרון. ואם השכירו לשלשה גוים כאחת, הרי
עשאו פונדק, וכל הנמצא בו, אפלו בתוך הבית,
הרי הוא של מוצאו, מפני שאין אחר יכול לטען
שהם שלו או שהוא טמן, שהרי עשאו פונדק:

ד. ראובן הדר עם שמעון בביתו ומעלה לו שכר,
אם צבי שבור או גוזלות שלא פרחו נכנסו לתוך
הבית, זכו בהם שניהם. אבל אם קנה אחד מהם
בו מציאה מגנב, אין לחברו זכות בה:

ה. המוצא מעות בחנות, אם היו בין תבה לחנוני
הרי הם של בעל החנות. ואם מצאם על התבה,
ואין צריך לומר מתבה ולחוץ, הרי הם של
מוצאם. מצא מעות בחנות השלחני, בין כסא
לשלחני, הרי אלו של שלחני. מצאו על הכסא
לפני השלחני, אפלו היו צוררין ומנחין, הרי אלו
של מוצאם, והוא שיהיו רב גוים, שאם לא פן
חייב להכריז מפני שהם צוררים יש בהם סימן:

ו. המוצא קציעות בדרך, אפלו בצד שדה קציעות,
הרי אלו שלו. וכן תאנה שהיא נוטה לדרך
ונמצאו תאנים תחתיה, מתרים, שהבעלים
מתאשים מהם, מפני שהתאנה וכיוצא בה, עם
נפילתה נמאסת. אבל זיתים וחרובים וכיוצא בהם,
אסורים. ותמרים שמשרים הרוח, מתרים, שחזקתן,

ח. נהר שעושים בו סכר לצוד בו דגים, ופועלים
ישראלים רגילים לעשותו וילתקנו כשמתקלקל,
המוצא בו מציאה חייב להכריז:

ט. אבדת קרקע גם פן חייב להשיב, שאם ראה מים
באים לשטף שדה חברו חייב לגדר בפניהם כדי
להציל:

סימן רס

המוצא דבר שמוכח שהנה שם, ובו י"א סעיפים:

א. המוצא בגל או בכתל ישן, שאין זוכרים מי
בנאו, ולא היה מימות עולם בחזקת זה שדר בו
עתה ובחזקת אבותיו, הרי היא של מוצאה. והוא
שהעלתה חלודה, שאני אומר של גוים הקדמונים
היא. והוא שמימצאנה מטה מטה, בדרך כל
המטמוניות הישנים. אבל אם מראים הדברים שהן
מטמון חדש, אפלו נסתפק לו הדבר, הרי זה לא
יגע בהם שמא מנחים הם שם. וכתל חדש, דהינו
שידוע שאבותיו של זה שהוא דר שם בנאוהו, ולא
יצא מרשותם, מציאה הנמצאת בו מחציו לחוץ
הוא של מוצאו, אפלו יש בו סימן, והוא שהעלה
חלודה, שודאי נתיאשו בעליו ממנו כיון שארף לו
שם הימים. מחציו ולפנים, של בעל הבית אפלו
אם העלה חלודה. ואם הוא ממלא כל הכתל,
חולקים, אפלו אם כל הכתל משפע, ולא אמרינן
ממקום הגבוה הוא ונתגלגל למקום השפל:

ב. במה דברים אמורים, במוכין או בנספא, שאין
הוכחה מאיזה מקום בא לשם. אבל ספין או כיס,
הוא מוכיח על עצמו מאיזה מקום בא, שאם יד
הספין ורצועת הכיס לצד חוץ, ודאי מחוץ בא שם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אבידה ומציאה סימן רסא

שולחן ערוך

שימצאנה דרך נפילה. אפלו נסתפק לו הדבר, ולא ידע אם דבר זה אבוד או מנח, הרי זה לא יגע בו, ואם עבר ונטלו אסור לו להחזירו לשם. ואם היה דבר שאין בו סימן, זכה בו ואינו חייב להחזירו. וכל דבר שיש בו סימן, בין ספק הנחה בין בדרך נפילה, בין ברשות היחיד בין ברשות הרבים, חייב להכריז:

י. כיצד, מצא טלית או קרדם בצד הגדר, הרי זה לא יגע בהם. בסרטיא נוטל ומכריז. מצא גוזלות מקשרים בכנפיהם ומדדין, אחר הגדר או אחר הגפה או בשבילין שבשדות, הרי זה לא יגע בהם, שמא בעליהן הניחום שם. ואם נטלם, הרי אלו שלו. ואם היו קשורים קשר שהוא סימן, חייב להכריז. וכן אם מצאם קבועים במקומם, חייב להכריז, שהמקום סימן:

יא. מצא באשפה כלי מכסה, הרי זה לא יגע בו. ואם אשפה שאינה עשויה להתפנות היא, ונמלך עליה לפנותה, אף על פי שמצאו מכסה, נוטל ומכריז. וכן אם היו כלים קטנים, כגון סכין ושפוד וכיוצא בהם, אפלו היו מכסים באשפה הקבועה, נוטל ומכריז,

סימן רסא

דין המוצא במקום שנכר שאינה אבדה, ובו ד' סעיפים:

א. מצא תמור או פרה רועים בדרך ביום, אין זו אבדה. בלילה, הרי זו אבדה. בפנות היום ובבשף, אם ראה אותם שלשה ימים זה אחר זה, הרי זו אבדה, ונוטל ומכריז:

שהבעלים מחלום לכל אדם, מפני שהבהמות והחיות אוכלים אותם מחמת מתיקותם. ואם היו של יתומים שאינם בני מחילה, אסורים. וכן אם הקפיד בעל השדה והקיף מקום האילנות, או תקן מקום שיפלו בו הגובלות עד שילקטם, הרי אלו אסורים, שהרי גלה דעתו שלא מחל:

ז. מצא פרות מפזרות במקום הגרנות, אם היו כמו קב בתוף ד' אמות או ביותר על ד' אמות, הרי אלו שלו, מפני שאין הבעלים מטפלים באסיפתן. היו מפזרים בפחות מד' אמות, לא יגע בהם, שמא הבעלים הניחו שם. היו כמו חצי קב בב' אמות, או קבים בח' אמות, או שהיה הקב משנים ושלשה מינים כגון תמרים ושומשמיין, כל אלו ספק, לפיכך לא יטל, ואם נטל אינו חייב להכריז:

ח. גוזל שמדדה ואינו יכול לפרח, הנמצא קרוב לשוכה בתוף חמשים אמה, הרי הוא של בעל השוכה. חוץ לחמשים אמה, הרי הוא של מוצאו, שאין הגוזל מדדה יותר על חמשים אמה. נמצא בין שוכות, הרי הוא של קרוב. מחצה למחצה, יחלקו. במה דברים אמורים, כשהיו יוני שני השוכות שוין במנין, אבל אם היו יוני האחד רבים, הלך אחר הרב, אף על פי שהוא רחוק:

ט. כל המוצא אבדה, בין שיש בה סימן בין שאין בה סימן, אם מצאה דרך הנחה אסור לגע בה, שמא בעליה הניחה שם עד שיחזרו לה, ואם יבא לטלה, והווי דבר שאין בו סימן, הרי אבד ממון חברו, שהרי אין לו בה סימן להחזיר בו. ואם היה דבר שיש בו סימן, הרי זה הטריחן לרדף אחריה ולתת סימניה. לפיכך, אסור לו שיגע בה עד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: בראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אבידה ומציאה סימן רסב

שולחן ערוך

ב. אפלו אבדה ששנה הרבה, אם היא של שתפים הרבה, שאין מגיע לכל אחד שנה פרוטה, אינו חייב להחזירה. במה דברים אמורים, שידוע שהם שתפים בה. אבל בסתם, שראה חפץ או מטבע שנפל משלשה ואינו שוה אלא שתי פרוטות, חייב להחזיר, דשמא שתפים הם בו ואחד מהם מחל חלקו לחברו, והרי יש בו שוה שתי פרוטות לשנים. ואם אחר כך נודע שלא מחל אחד לחבריו, הרי הוא שלו אפלו בא לידו קדם שנודע. ואם היה שוה פחות משתי פרוטות, הרי הוא שלו, דלא חשיבין דלמא שנים מחלו לאחד:

ג. אין המוצא מציאה חייב להכריז, אלא בדבר שיש בו סימן בגופו או שראוי לתן סימן במקומו או בקשריו או במנינו או במדתו או במשקלו. אבל אם אין בו שום סימן, אפלו במקומו, כגון שנכר שלא הנח שם בכונה אלא דרך נפילה בא שם, אם הוא דבר שיש לתלות שבועליו הרגישו בו מיד כשנפל ממנו, או מחמת כבדו או מחמת חשיבותו, ותמיד היה ממשיש בו ומרגיש כשנפול, הרי הוא של מוצאו, שהרי נתנאש מיד כשידע שנפל, כיון שאין בו סימן, ובא לידו בהתר, כיון שנתנאשו בעליו. ואם לא, צריך להחזיר אף על פי שנתנאש אחר כך, כיון שבא לידו קדם יאוש:

ד. ראה אבדה שנפלה משנים או משלשה, צריך להחזיר אפלו אין בו סימן. שאם ראה ממי מהם נפל יחזירנו לו, ואם לא ראה ממי מהם נפל, אם יש בו סימן יכריז ביניהם, ואם אין בו סימן יהא בידו עד שיבא אליהו:

ב. ראה פרה רצה בדרך, אם פניה כלפי העיר אין זו אבדה, כלפי השדה הרי זו אבדה. מציאה רוצה בין הפרמים, חייב להחזיר משום אבדת קרקע. לפיכך, אם היו הפרמים של גוי, אינה אבדה ואינו חייב להחזיר. ואם חשש שמא יהרגנה הגוי כשימצאנה, מפני שהפסדה הכרם, הרי זו אבדה ונוטל ומכריז:

ג. מצא פרה ברשות הרבים, אם עומדת ברשות הרבים חייב להחזירו. היתה רוצה בעשבים, או שהיתה ברפת שאינה משתמרת ואינה מאבדת, לא יגע בה, שאין זו אבדה:

ד. המאבד ממונו לדעת אין נזקקין לו. פיצד, הניח פרתו ברפת שאין לה דלת, ולא קשרה, והלך לו, השליך כיסו ברשות הרבים והלך לו, הרי זה אבד ממונו לדעתו, ואף על פי שאסור לרואה דבר זה לטל לעצמו, אינו זקוק להחזיר, שנאמר: אשר תאבד פרט למאבד לדעתו:

סימן רסב

על איזה דבר חייב להכריז ואיזה דבר הוא של מוצאו, וכו' כ"א סעיפים:

א. כל אבדה שאינו שוה פרוטה בשעת אבדה ובשעת מציאה, אינו חייב להכריז עליה. אפלו היתה שוה פרוטה בשעת אבדה, והוזהרה, או שלא היתה שוה פרוטה בשעת אבדה, והוקרה, אינו חייב. אבל אם היתה שוה פרוטה בשעת אבדה ובשעת מציאה, אפלו הוזהרה באמצע, חייב. וכן אפלו הוזהרה אחר מציאה, חייב להכריז:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א

י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא ושמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אבידה ומציאה סימן רסב

שולחן ערוך

יב. מצא שלשה מטבעות זה על גב זה והם עשויים
כמגדל, או שהיו אחד מכאן ואחד מכאן ואחד על
גביהם כפי שאם יכניס קיסם ביניהם ינטלו בבת
אחת, חייב להכריזו. היו עשויין כשיר או כשורה או
כחצובה הרי זה ספק ולא יטל:

יג. במה דברים אמורים שמחזירים מטבע, בסימנים
שאמרנו. אבל אם אין בו סימנים הללו, אפלו
אמר: רשומה היא בחותם מלך פלוני, או אפלו
אמר: שמי כתוב עליה, אין מחזירין לו, מפני
שמטבע נתן להוצאה, ושמא הוציאה ומאחר נפלו:

יד. ראה שנפל מטבע מחברו בתוך החול או בתוך
העפר, מתר לקחתו, שודאי נתיאש. ואפלו ראהו
שהביא כברה לכבוד החול או העפר להפשו, אין
חוששין לו:

טו. מצא עגול ובתוכו חרס, כפר ובתוכו מעות,
חתיכת בשר משנה בחתוכו, דג נשוף וכן כל
פיוצא באלו, הואיל ויש בהם שנוי חייב להכריזו,
שלא עשאו בעליהן אלא לסימן. אבל חתיכת בשר
שאינו משנה בחתוכו, הרי הוא שלו, שאפלו יבון
זה ויאמר מהירף היא או מהצואר, אינו סימן:

טז. המוצא מחטים וצנורות ומסמרים וכיוצא בהם,
אם מצאם אחת אחת הרי אלו שלו. שנים שנים
או יותר, חייב להכריזו, שמגין סימן:

יז. הלוקח פרות מחברו, או ששגרו לו חברו,
ומצא בהם מעות, אם צרורים הם חייב להכריזו,
שהקשר סימן. ואם הם מפזרים, הרי אלו שלו.
במה דברים אמורים, בלוקח מהתגר, או מבעל
הבית שלקחה מהתגר, והוא הדין אם התגר עצמו
מצאם, אם שהו בידו כפי שיוכל לערבם עם

ה. מצא דבר שנתאשו הבעלים ממנו, כגון
שאמר: וי לחסרון כים, אפלו יש בו סימן הוא
של מוצאו. וכן המוצא דבר שמוכית בו שיש זמן
רב שנאבד מבעליו ונתאשו הבעלים, הוא של
מוצאו, אפלו יש סימן בגופו או במקומו:

ז. לפיכך, המוצא מעות מפזרים ועגולי דבלה,
וכפרות של נחתום ומחרוזות של דגים, שאין בהם
סימן לא בקשרים ולא במנינם, וחתכות של בשר
שאין בהם סימן, ולשונות של ארגמן וגוי צמר
שאינם צבועים, ואניצי פשתן, הרי אלו שלו.
שבכל אלו מסתמא הרגישו הבעלים בנפילתם,
וכיון שאין בהם סימן מתיאש:

ז. מצא פרות מפזרים, אם דרך הנחה, לא יגע
בהם. ואם דרך נפילה, הרי הם שלו:

ח. המוצא פרות של בעל הבית וגוי צמר
הצבועים, וחתכות בשר או דג שיש בהם סימן,
וכן כל דבר שיש בו סימן, חייב להכריזו:

ט. מצא פריכות קטנות של שבילים ברשות הרבים,
הרי אלו שלו, שהרי אין בהם סימן. ואם מצאם
ברשות היחיד, אם דרך נפילה, הרי אלו שלו.
ואם דרך הנחה, חייב להכריזו, שאף על פי שאין
בהם סימן, המקום הוי סימן. אבל אם מצא
אלמות, בין ברשות היחיד בין ברשות הרבים,
נוטל ומכריזו,

י. המוצא צבורי פרות או פרות בכלי, או כלי
כמות שהוא, חייב להכריזו:

יא. המוצא מעות מפזרים, הרי אלו שלו. אפלו היו
מקצת מטבעות זה על גב זה, הרי הם כמפזרים.
אבל אם מצא צבור מעות, חייב להכריזו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אבידה ומציאה סימן רסג

שולחן ערוך

סימן רסג

המוצא אבדה שמתביש להשיבה, ובו ג' סעיפים:

א. מצא שק או קפה, אם היה חכם או זקן מכבד שאין דרכו לטל כלים אלו בידו, אינו חייב לטפל בהם. ואומד דעתו, אלו היו שלו אם היה מחזירן לעצמו, כך חייב להחזיר של חברו, ואם לא היה מוחל על כבודו אפלו היו שלו, כך בשל חברו אינו חייב להחזיר:

ב. היה דרכו להחזיר כלים כאלו בשדה, ואין דרכו להחזירן בעיר, ומצאן בעיר, אינו חייב להחזיר. מצאם בשדה, חייב להחזיר עד שיגיעו לרשות הפעלים, ואף על פי שהרי נכנס בהם לעיר ואין דרכו בכך. וכן אם מצא בהמה והפישה, נתחייב לטפל בה ולהחזירה אף על פי שאינה לפי כבודו, שהרי התחיל במצוה:

ג. ההולך בדרך הטוב והישר ועושה לפנים משורת הדין, מחזיר את האבדה בכל מקום ואף על פי שאינה לפי כבודו:

סימן רסד

אבדתו קדמת לכל אדם, אבדת רבו ואבדת אביו של מי קדמת, ובו ח' סעיפים:

א. מי שאבדה לו אבדה, ופגע באבדתו ובאבדת חברו, אם יכול לחזור את שתייהן חייב להחזירם, ואם לא, יחזיר את שלו, שאבדתו קודמת אפלו לאבדת אביו ורבו, כדדרשינן מאפס כי לא יהיה בך אביון ואף על פי כן יש לו לאדם לכנס לפנים משורת הדין, ולא לדקדק ולומר: שלי קודם, אם לא בהפסד מוכח. ואם תמיד מדקדק

פרותיו אבל אם לקחם מפעל הבית שדש הפרות בעצמו או על ידי עבדיו ושפחותיו הפנענים, חייב להחזיר:

יח. מצא חמור ואכף עליו, הנותן סימן באכף מחזירין לו גם החמור:

יט. מצא כלי ולפניו פרות, הפרות שלו והפלי נוטל ומכריז, שאני אומר הפלי של אחד והפירות של אחר, והרי אין בהם סימן. ואם מראים הדברים שהם של אדם אחד, חייב להכריז. כיצד, היו אחרי הפלי לפני הפרות, הרי אלו שלו. היו פני הפלי לפני הפרות, חוששין שמא מן הפלי נשפכו. ואם היו (אזנים) [אוגנים] לפלי, אף על פי שפניו כלפי הפרות הרי אלו שלו, שאלו נשפכו מהפלי היה נשאר מהם בתוכו מפני האזנים. היו מקצת הפרות בכלי ומקצתם בארץ, חייב להכריז:

כ. מצא כיס ולפניו מעות מפזרים, הרי אלו שלו. ואם מראים הדברים שהפס ומעות של אדם אחד ומתקיים נפלו, חייב להכריז:

כא. המוצא כלי מכלים שצורת כלם שונה, אם כלי חדש הוא הרי הוא שלו. ואם היה שטבעתו העין, חייב להכריז, שאם יבא תלמיד חכם ויאמר אף על פי שאיני יכול לתן בכלי זה סימן, יש לי בו טביעת עין, חייב להראותו לו, אם מכירו ואמר: שלי הוא, מחזירין אותו. במה דברים אמורים, בתלמיד ותיק שאינו משנה בדבורו כלל אלא בדברי שלום, או במסכתא או בפוריא או באושפיזא וכשהוא מקפיד על תלוקו להפכו, בענין שלא יראו התפירות המגנות:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אבידה ומציאה סימן רסה

שולחן ערוך

שחק בו, ואינו נותן לו אלא שכרו הראוי לו,
שהרי לא הפסידו כלום:

ז. וכן מי שברח מבית האסורים והיתה מעברת
לפניו, ואמר לו: העבירני ואני נותן לך דינר,
והעבירו, אין לו אלא שכרו הראוי לו. ואם היה
ציד, ואמר לה: בטל מצודתך והעבירני, נותן לו
כל מה שהתנה עמו, וכן כל פיוצא בזה:

ח. במה דברים אמורים, בשלא נתן לו. אבל אם
נתן לו בכל אלו הדברים אינו יכול להוציא מידו:

סימן רסה

אין לטל שכר על האבדה, ובו פעיף אחר

א. הרואה אבדה חייב להחזיר בתנאי, אם הוא בטל.
אבל אם היה עוסק במלאכה ובטל ממלאכתו
ששנה דינר, והחזיר אבדה ששנה מאה דינר, לא
יאמר לו: תן לי דינר שהפסדתי, אלא נותן לו
שכרו כפועל בטל שייבטל מאותה מלאכה שהיה
עוסק בה. ואם התנה עם הבעלים, או בפני בית
דין שיטל מה שיפסיד, והרשוהו, הרי זה נוטל.
ואם אין שם בעלים ולא בית דין, שלו קודם:

סימן רפו

דין אבדת עוברי עברה, ובו ח' פעיפים:

א. אבדת הגוי מתרת, שנאמר: אבדת אחיך
והמתזירה, הרי זה עובר עברה, מפני שהוא מתזיק
ידי עוברי עברה. ואם החזירה לקדש את השם
כדי שיפארו את ישראל וידעו שהם בעלי אמונה,
הרי זה משבח. ובמקום שיש חלול השם, אבדתו

פורק ממנו עול גמילות חסדים וסוף שיצטרף
לבריות:

ב. פגע באבדת אביו ובאבדת רבו, אם היה אביו
שקול כנגד רבו, של אביו קודמת, ואם לאו, של
רבו קודמת. והוא שיהיה רבו מבהק, שרבו חכמתו
של תורה למד ממנו:

ג. הניח אבדתו והחזיר אבדת חברו, אין לו אלא
שכר הראוי לו. כיצד, שטף נהר חמורו וחמור
חברו, שלו שנה מנה ושל חברו מאתים, הניח שלו
והציל של חברו, אין לו אלא שכר הראוי לו. ואם
אמר לו: אציל את שלך ואתה נותן דמי שלי, או
שהתנה כן בפני בית דין, חייב לתן לו דמי שלו,
ואף על פי שעלה חמורו מאליו, זכה במה שהתנה
עמו:

ד. ירד להציל ולא הציל, אין לו אלא שכרו הראוי
לו:

ה. וכן שנים שהיו באים בדרך, זה בחבית של יין
וזה בכד של דבש, ונסדק הכד של דבש, וקדם
שישפך הדבש לארץ שפך זה יינו והציל הדבש
לתוך החבית, אין לו אלא שכרו הראוי לו. ואם
אמר לו: אציל את שלך ואתה נותן לי דמי שלי,
או שהתנה כן בפני בית דין, הרי זה חייב לתן לו.
ואם נשפך הדבש לארץ, הרי זה הפקר, וכל
המציל לעצמו מציל:

ו. היה זה בא בכד של דבש וזה בא בקנקנים
ריקנים, ונסדק כד הדבש, ואמר לו בעל
הקנקנים: איני מציל לך דבש זה בקנקני עד
שתתן לי חציו או שלישו, או כף וכף דינרים,
וקבל עליו בעל הדבש, ואמר לו: הן, הרי זה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

בה
לחודש

גליון
בה

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אבידה ומציאה סימן רסז

שולחן ערוך

ב. החזירה וברחה, אפלו מאה פעמים, חייב להחזירה, שנאמר: השב תשיבם השב אפלו מאה פעמים משמע:

ג. המוצא אבידה מכריז עליה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובזמן שיש אנשים שאומרים: אבדה הנמצאת של מלך היא, מודיע לשכניו ומידעיו ודיו:

ד. פיצד מכריז, אם מצא מעות מכריז: מי שאבד לו מטבע, וכן מכריז: מי שאבד לו פסות או בהמה או שטרות, יבא ויתן סימניה ויטל, ואינו חושש מפני שהודיע מין האבידה, לפי שאינו מתחזרה עד שיתן סימנים מבהקים:

ה. בא בעל האבדה ונתן סימנים שאינם מבהקים, אין מתחזרין. והרמאי, אף על פי שאמר סימנים מבהקים אין מתחזרין לו, עד שיביא עדים שהיא שלו:

ו. בראשונה, כל מי שאבד לו אבדה ובא ונתן סימנים מתחזרים אותה לו, אלא אם פן התחזק רמאי. משרבו הרמאים, התקינו בית דין שיהיו אומרים לו: הבא עדים שאין אתה רמאי, וטל:

ז. המדה או המשקל או המנין או מקום האבדה, סימנים מבהקים הם:

ח. באו שנים, זה נתן סימני האבדה וזה נתן סימני האבדה כמו שנתן האחר, לא יתן לא לזה ולא לזה, אלא תהא מנחת עד שיודה האחד לחברו, או יעשו פשרה ביניהם:

אסורה וחיב להתחזרה. ובכל מקום מכניסים פליהם ככלי ישראל, מפני דרכי שלום:

ב. חייב להתחזר אבדת ישראל, אפלו היה בעל האבדה רשע ואוכל נבלה לתאבון. אבל אוכל נבלה להכעיס הרי הוא אפיקורוס מישראל, והאפיקורסים ועובדי עבודת אלילים וישראל מחללי שבת בפרהסיא אסור להתחזר להם אבידה, כגוי:

ג. דין המדר הנאה מחברו לענין החזרת אבידה, נתפאר בטור יו"ד סימן רכ"א:

ד. התול רע שמזיק לקטנים, אין צריך להשיבו לבעלים, אלא כל המוצאו הורגו, וזוכה בעורו:

ה. אמר לו אביו: אל תחזיר את האבידה, הרי זה לא ישמע לו:

סימן רסז

כיצד מכריז, וכיצד מטפל בה בעודה בידו, ובו כ"ז סעיפים:

א. חייב לטפל באבידה עד שיחזירה לרשות בעליה במקום המשתמר. אבל אם החזירה למקום שאינו משתמר, כגון גנה וחרבה, ואבדה משם, חייב באחריותה. החזיר את האבדה בשחרית למקום שהבעלים נכנסים ויוצאים שם בשחרית, אינו חייב לטפל בה, שהרי הבעלים רואים אותה, אף על פי שאינו מקום המשתמר. אבל בבעלי חיים, לעולם חייב לטפל בה, עד שיכניסנה לרשות הבעלים המשתמרת, ואינו צריך דעת בעלים. ראה בהמה שברחה מן הדיר, והחזירה למקומה, הרי זה קיים המצוה, ואינו צריך דעת בעלים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אבידה ומציאה סימן רסו

שולחן ערוך

וּלְצַרְפוֹ. נִזְדַּמְנו אֹרְחִים, לֹא יִשְׁתַּחֲוֶה בְּפָנֵיהֶם
וְאִפְלוּ לְצַרְפָּה, שְׂמָא תַגְנַב:

יט. מִצָּא כְּלִי עֵץ, מִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם לְצַרְפָּן מַעַט, כְּדִי
שֶׁלֹּא יִרְקְבוּ. כְּלִי נְחֹשֶׁת, מִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּחַמִּין,
אֲבָל לֹא יִשִּׁים הַכְּלִי עַל גְּבִי הָאוֹר, מִפְּנֵי
שֶׁמִּשְׁחִיקוֹ. כְּלִי כֶּסֶף מִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּצוּנוֹ, אֲבָל לֹא
בְּחַמִּין, מִפְּנֵי שֶׁמִּשְׁחִירָן. מִצָּא מְגֵרְפוֹת וְקֹרְדָמוֹת
מִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן בְּרֶךְ אֲבָל לֹא בְּקֹשָׁה, מִפְּנֵי שֶׁמִּפְחִיתָן.
מִצָּא כְּלִי זָהָב וְכִלֵּי זָכוּכִית וְכֹסוֹת שֶׁל פֶּשֶׁתָן, הֲרִי
זֶה לֹא יִגַע בָּהֶן עַד שְׂיבֵא אֵלֵיהֶן:

כ. מִצָּא סִפְרִים, קוֹרֵא בָּהֶם אַחַת לְשָׁלְשִׁים יוֹם. וְאִם
אִינוּ יוֹדֵעַ לְקֹרוֹת, גּוֹלְלֵן כָּל ל' יוֹם. וְלַעוֹלָם לֹא
יִלְמַד בָּהֶם דְּבַר שֶׁלֹּא לְמַד מֵעוֹלָם, וְלֹא יִקְרֵא
פֶּרֶשֶׁה וְיִשְׁנֶה, וְלֹא יִקְרֵא פֶּרֶשֶׁה וְיִתְרַגֵּם, וְלֹא יִפְתַּח
בוּ יוֹתֵר מִשְׁלֹשָׁה דְפִין, וְלֹא יִהְיוּ שְׁנַיִם קוֹרִין בְּשָׁנֵי
עֵנְיָנִים, אֲבָל קוֹרִין בְּעֵנִין אֶחָד שְׁנַיִם דּוֹקָא, אֲבָל
לֹא שְׁלֹשָׁה:

כא. מִצָּא תְּפִלִּין, שֵׁם דְּמִיָּהֶן וּמִנִּיחֵן עָלָיו מִיָּד, אִם
יִרְצֶה, שֶׁדְּבַר מְצוּי הוּא לְקִנּוּתָם בְּכָל שְׁעָה:

כב. מִצָּא דְּבַר שֵׁישׁ בּוֹ רוּחַ חַיִּים, שֶׁהָרִי הוּא צְרִיף
לְהֶאֱכִילוֹ, אִם הָיָה דְּבַר שְׁעוּשָׁה וְאוּכַל כְּגוֹן פֶּרֶה
וְחִמּוֹר, מְטַפֵּל בָּהֶם י"ב חֲדָשׁ מִיּוֹם הַמְּצִיאָה,
וְשׁוֹכְרֵן וְלוֹקַח שְׁכָרָן וּמֵאֲכִילוֹ. וְאִם הָיָה שְׁכָרוֹ
יוֹתֵר עַל אֲכִילָתָם, הֲרִי הֵיטֵר לְבַעֲלָיִם. וְכֵן
הַתְּרַנְּגוּלָת, מוֹכֵר בִּיצִיָּהֶן וּמֵאֲכִילָן כָּל שְׁנַיִם עֶשֶׂר
חֲדָשׁ, מִכָּאֵן וְאֵילָף שֵׁם דְּמִיָּהֶן עָלָיו וְהָרִי הֵם שְׁלוֹ
וְשֶׁל בְּעָלִים בְּשִׁתְּפוּת, כְּדִין כָּל הַשָּׁם מִחֲבָרוֹ:

כג. מִצָּא עֲגָלִים וְסִיָּחִים שֶׁל רְעִי, מְטַפֵּל בָּהֶם ג'
חֲדָשִׁים. וְשֶׁל פֶּטָם, ל' יוֹם:

ט. נָתַן הָאֶחָד סִימָנִים וְהַשְּׁנִי הֵבִיא עֲדִים, יָתַן
לְבַעַל הָעֲדִים. אִפְלוּ אִין מְעִידִים שֶׁנִּפְלָה מִמֶּנּוּ,
אֲלֵא מְעִידִים שֶׁמְכִירִים שֶׁהִיא שְׁלוֹ:

י. זֶה נָתַן סִימָנִים, וְזֶה נָתַן סִימָנִים וְעַד אֶחָד, הָעַד
אֶחָד כְּמִי שְׂאִינוֹ, וְיָנִיח:

יא. מִצָּא שְׂמָלָה וְכִיּוּצָא בָּהּ, זֶה הֵבִיא עַדִי אַרְיָגָה
שְׂאֲרָגוּהָ לוֹ וְזֶה הֵבִיא עַדִי נִפְיָלָה, יָתַן לְמִי שֶׁהֵבִיא
עַדִי נִפְיָלָה:

יב. זֶה נָתַן מֵדַת אֶרְכָּה וְזֶה נָתַן מֵדַת רַחֲבָה, יָתַן
לְמִי שֶׁנָּתַן מֵדַת אֶרְכָּה, שֶׁמֵּדַת רַחֲבָה אֲפֻשֵׁר לְשַׁעְרוֹ
כְּשֶׁהָיָה בְּעַלְיָה מִתְּכֶסֶה בָּהּ:

יג. זֶה נָתַן מֵדַת אֶרְכָּה וְרַחֲבָה, וְזֶה נָתַן מִשְׁקָלָהּ,
יָתַן לְמִי שֶׁכּוֹן מִשְׁקָלָהּ:

יד. זֶה אוֹמֵר: כֶּף אֶרְכָּה וְכֶף רַחֲבָה, וְזֶה אוֹמֵר:
אֶרְכָּה וְרַחֲבָה כֶּף וְכֶף, אֲבָל אִינִי יוֹדֵעַ כִּמָּה בְּאֶרֶךְ
וְכִמָּה בְּרַחֲב, יָנִיח לְמִי שְׂאֵמֵר: כֶּף אֶרְכָּה וְכֶף
רַחֲבָה:

טו. הִכְרִיז וְלֹא בָּאוּ הַבְּעָלִים, תְּהֵא הַמְּצִיאָה מִנְחַת
אֲצִלוֹ עַד שְׂיבֵא אֵלֵיהֶן:

טז. כָּל זְמַן שֶׁהָאֲבָדָה אֲצִלוֹ, אִם נִגְנְבָה אוֹ אֲבָדָה
תָּיֵב בְּאַחֲרֵיּוֹתָהּ כְּדִין שׁוֹמֵר שְׂכָר:

יז. כָּל זְמַן שֶׁהִיא אֲצִלוֹ, תָּיֵב לְהַטְפֵּל בָּהּ שֶׁלֹּא
תִּפְסַד, וְלִהְשִׁיבָתָהּ, כְּגוֹן לְגִזּוֹ הַצָּאֵן. וְאִפְלוּ גִזַּת
זָנַב הַשּׁוֹר, שֶׁהוּא דְּבַר מוֹעֵט, תָּיֵב לְטַפֵּל בוֹ:

יח. וְצְרִיף לְבִקְרָה וּלְבִדְקָה כְּדִי שֶׁלֹּא תִפְסַד. בִּיצֵד,
מִצָּא כֹסוֹת שֶׁל צְמֹר מְנַעֲרָה אַחַת לְשָׁלְשִׁים יוֹם.
וְלֹא יִנְעֲרָנָה בְּמִקְל וְלֹא בְּשָׁנֵי בְּנֵי אָדָם, וְשׁוֹטְחָה
עַל גְּבִי מִטָּה לְצַרְפָּה בַלְבַד, אֲבָל לֹא לְצַרְפָּה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְּזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אבידה ומציאה סימן רסח

שולחן ערוך

ב. ארבע אמות של אדם שהוא עומד בצדן הרי
אלו קונים לו, ואם הגיע המציאה לתוך ארבע
אמות שלו זכה בה. וחכמים תקנו דבר זה כדי
שלא יריבו המוצאים זה עם זה. במה דברים
אמורים, בסמטא או בצדי רשות הרבים שאין
הרבים דוחקים בהם, או בשדה שאין לה בעלים.
אבל העומד ברשות הרבים או בתוך שדה חברו,
אין ד' אמות קונות לו ואינו קונה שם עד שתגיע
מציאה לידו:

ג. חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו, ואם נפלה
בה מציאה הרי היא של בעל החצר. במה דברים
אמורים בחצר המשתמרת. אבל בשדה וגנה וכיוצא
בהן, אם היה עומד בצד שדהו ואמר: זכתה לי
שדי, זכה בהם, ואם אינו עומד שם, או שהיה
עומד ולא אמר: זכתה לי שדי, כל הקודם זכה:

ד. ראה אחרים רצים אחר המציאה והרי הוא צבי
שבור או גונזלות שלא פרחו, אם היה עומד בצד
שדהו שהם בתוכה, ואלו היה רץ היה מגיעו,
ואמר: זכתה לי שדי, זכתה לו שדהו. ואם אינו
יכול להגיעו, הרי אלו כצבי שהוא רץ פדרפו
וכגונזלות המפריחים ולא אמר כלום, אלא כל
הקודם בהם זכה. ואם נתנו לו במתנה, הואיל
ואחר הקנם לו והרי הם מתגלגלים בתוך שדהו,
קנה שדהו. ואם היה צבי רץ פדרפו וגונזלות
מפריחים, לא קנתה לו שדהו:

ה. קטנה, יש לה חצר ויש לה ארבע אמות. אבל
קטן אין לו חצר ואין לו ארבע אמות:

סימן רסט

כד. אונים ותרנגולים זכרים מטפל בהם שלשים
יום. קטנים ביותר, וכל דבר שטפולו מרבה
משכרו, מטפל בהם ג' ימים. מכאן ואילך מוכרן
בבית דין:

כה. מה יעשה בדמים, ינתנו למוצא, ויש לו רשות
להשתמש בהם, לפיכך, אם נאנסו חיב לשלם, ואף
על פי שלא נשתמש בהם, שפיון שיש לו רשות
להשתמש בהם הרי הם אצלו כשאלה. במה דברים
אמורים שיש לו רשות להשתמש בהם, בדמי
אבדה, מפני שטרח להטפל בה. אבל אם מצא
מעות, לא ישתמש בהם, לפיכך, אם אבדו באנס
פטור, שאינו עליהם אלא כשומר שכר:

כו. כל אותן הימים שמטפל באבדה קדם שימכרנה
בבית דין, אם האכילן משלו, נוטל מהבעלים בלא
שבועה, מפני תקון העולם:

כז. המוצא מציאה, לא ישבע מפני תקון העולם.
שאם אתה אומר ישבע, יניח המציאה וילך לו,
כדי שלא ישבע. אפלו מצא פיס, וטען בעל
המציאה ששני פיסים קשורים היו ואי אפשר
שימצא האחד אלא אם כן נמצא האחר הקשור
עמו, הרי זה לא ישבע:

סימן רסח

דין קניה בחצרו ובארבע אמותיו, ובו ה' פעיפוי:
א. כל מציאה שאמרנו שהיא של מוצאה, אינו
זוכה בה עד שתגיע לידו או לרשותו. אבל אם
ראה את המציאה, אפלו נפל עליה, ובא אחר
והחזיק בה, זה שהחזיק בה זכה בה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אבידה ומציאה סימן ער

שולחן ערוך

תנה לי, ונטלה, ואמר: אני זכיתי בה, זכה בה
הנטלה. ואם משנתנה לרוכב אמר: אני זכיתי בה
תחלה, לא אמר כלום:

סימן ער

מציאת חרש שוטה וקטן, ובנו ובתו, ועבדו
ושפחתו, ואשתו ופועלו, ובו ג' סעיפים:

א. מציאת חרש שוטה וקטן אין בה משום גזל
אלא מפני דרכי שלום, לפיכך, עבר אחד וגזלה
מידם אינה יוצאה בדינים:

ב. מציאת בנו ובתו הסמוכים על שלחנו, אף על
פי שהם גדולים, ומציאת בתו הנערה אף על פי
שאינה סומכת על שלחנו, ומציאת עבדו ושפחתו
הכנענים ומציאת אשתו, הרי אלו שלו. אבל
מציאת בנו שאינו סומך על שלחנו, אף על פי
שהוא קטן, ומציאת עבדו ושפחתו העברים,
ומציאת אשתו שהיא מגרשת ואינה מגרשת, אינה
שלו:

ג. מציאת פועל לעצמו, אף על פי שאמר לו:
עשה עמי מלאכה היום. ואין צריך לומר אם אמר
לו: עדר עמי היום. אבל אם שכרו ללקט
מציאות, כגון שחטר הנדר ושכרו ללקט תדגים
הנמצאים באגם, הרי מציאתו לבעל הבית ואפלו
מצא כיס מלא דינרים:

סימן רעא

מציאת בהמה ושטר חוב ושוכר ונטא אשה, ובו ה'
סעיפים:

המגביה מציאה לחברו, ואם הגביהו חרש ופקח,
ובו ו' סעיפים:

א. המגביה מציאה לחברו, אף על פי שלא אמר
לו כלום, זכה בה:

ב. שנים שהגביהו מציאה, קנאוה שניהם:

ג. הגביהה לו חרש או שוטה או קטן, לא קנה
הפקח לפי שאין להם דעת:

ד. הגביהוה חרש ופקח כאחד, מתוך שלא קנה
פקח לא קנה חרש, והחוטפה מידם זכה. ומיהו,
מה שביד כל אחד, קנה. ואם היו שניהם חרשים,
תקנו חכמים שיקנו כפי שלא יבואו להתקוטט:

ה. טלית שמנח חציה על גבי עמוד שגבוה ג'
טפחים וחציה על גבי קרקע, ובא אחד והגביה
ראש אחד שעל גבי קרקע ונתק ראש השני מעל
גבי עמוד ונפלה על גבי קרקע, קנאה, כיון
שראש האחד עדין היא בידו וראש השני היה
מגבה מכחו ג' טפחים מהארץ. אבל אם לא היה
ראש השני עדין בידו בעוד שהטלית באויר, לא
קנאה, ואף על פי שהיה מגבה מכחו ג' טפחים
כיון שעתה כלו בארץ. וכן אפלו ראש האחד בידו
ולא נתק ראש השני מעל גבי העמוד, לא קנה,
אף על פי שאלו נתקו היה מגבה מכחו. ואם
טלית מנח על גב דף, והפה ועלה מכחו שלשה
טפחים, קנאו. אבל אם לא עלה מכח הפאתו
למעלה אלא נפל לארץ, אפלו שהדף גבוה ג'
טפחים לא קנה:

ו. היה רוכב על גבי בהמה וראה את המציאה
ואמר לחברו: זכה לי בה, כיון שהגביהה לו קנה
הרוכב ואף על פי שלא הגיע לידו. ואם אמר לו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות פריקה וטעינה ודין הולכי דרכים סימן ערב חשן משפט

בטל מצות עשה ועבר על מצות לא תעשה,
שנאמר: לא תראה את חמור אחיך
ב. היה כהן והבהמה רובצת בין הקברות, אינו מטמא לה:

ג. וכן אם היה זקן שאין דרכו לפרק ולטען, הואיל ואינה לפי כבודו, פטור זה הפלל: כל שאלו היתה שלו היה פורק וטוען, הרי זה חייב לטען ולפרק בשל חברו. ואם היה חסיד ועושה לפנים משורת הדין, אפלו היה הנשיא הגדול וראה בהמת חברו רובצת תחת משאה של תבן או של קנים וכיוצא בהם, פורק וטוען עמו:

ד. פרק וטען וחזרה ונפלה, חייב לטען ולפרק פעם אחרת, אפלו מאה פעמים, שנאמר: עזב תעזב הקם תקים לפיכך, צריך לדדות עמו עד פרסה, אלא אם כן אומר לו בעל המשא: איני צריך לך:

ה. מאימתי יתחייב לפרק ולטען עמו, משיראהו ראייה כפגיעה שהרי נאמר: כי תראה ונאמר: כי תפגע וכמה, שערו חכמים שיהיה ביניהם רס"ו אמה ושני שלישי אמה, שהוא אחד מז' ומחצה במיל, היה רחוק ממנו יותר מזה, אינו זקוק לו:

ו. מצוה מן התורה לפרק עמו בחנם אבל לטען עליו, הרי זו מצוה ונוטל שכרו. וכן בשעה שמדדה עמו עד פרסה יש לו שכר:

ז. מצא בהמת חברו רבוצה, אף על פי שאין הבעלים עמה, מצוה לפרק מעליה ולטען עליה, שנאמר: עזב תעזב עמו ולא יפרק ויניחנו נבהל וילך, אלא יקים עמו ויטען משאו עליו, שנאמר: הקם תקים ואם הניחו נבהל ולא פרק ולא טען, אם רצית לפרק לבדך פרק, הרי זה פטור

א. שנים שראו גמל או חמור של מציאה, וקדמו שניהם והנהיגוהו או משכוהו, או שהיה אחד מנהיג ואחד מושך, קנו שניהם. במה דברים אמורים, בחמור. אבל בגמל, אם היה אחד מנהיג ואחד מושך, המושך קנה אבל לא המנהיג:

ב. בהמת מציאה שקדם אחד ואחז במוסרה, לא קנה עד שימשך או ינהיג, וכן בנכסי הגר, אבל קנה המוסרה לבדו:

ג. היה אחד רוכב ואחד אחז במוסרה, הרוכב קנה הבהמה והמוסרה שעל לחיי הבהמה בלבד, וזה שאחז המוסרה קנה ממנה מה שאחז בידו, ושאר המוסרה לא קנה שום אחד מהם:

ד. דין מציאת שטרות ושוכרים, נתבאר בסימן ס"ה:

ה. דין מציאת גט, נתבאר בטור אבן העזר סימן קל"ב וסימן קנ"ג:

הלכות פריקה וטעינה ודין הולכי דרכים

סימן ערב

דין בהמות או ספינות שפגעו זה בזה, ובו י"ח סעיפים:

א. מי שפגע בחברו בדרך ובהמתו רובצת תחת משא, בין שהיה עליה משא הראוי לה בין שהיה עליה יותר ממשא, הרי זה מצוה לפרק מעליה, שנאמר: עזב תעזב עמו ולא יפרק ויניחנו נבהל וילך, אלא יקים עמו ויטען משאו עליו, שנאמר: הקם תקים ואם הניחו נבהל ולא פרק ולא טען, אם רצית לפרק לבדך פרק, הרי זה פטור

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרוץ הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

בה
לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות פריקה וטעינה ודין הולכי דרכים סימן ערב חשן משפט

יב. תמורים שרגליו של אחד מהם רעועות, אינם רשאים חבריו להקדים ולעבור מעליו. נפל, רשאים לעבור מעליו:

יג. הנה אחד טעון ואחד רכוב, והדרך צר, מעבירים את הרכוב מפני הטעון. אחד טעון ואחד ריקן, מעבירים הריקן מפני הטעון. שניהם טעונים, שניהם רוכבים, שניהם ריקנים, עושים פשרה ביניהם:

יד. וכן שתי ספינות העוברות ופגעו זו בזו, אם שתיהן עוברות שתיהן טובעות, ואם בזו אחר זו עוברות, וכן ב' גמלים העולים במעלה גבוהה ופגעו זה בזה, אם עוברים שניהם בבת אחת נופלים, ואם בזה אחר זה עולים, פיצד הם עושים, טעונה ושאינה טעונה, תדחה שאינה טעונה מפני הטעונה, קרובה ורחוקה, תדחה קרובה מפני שאינה קרובה, שתיהן רחוקות או שתיהן קרובות או טעונות, הואיל וכלן בדחק אחד, הטל פשרה ביניהם והם מעלים שכר זה לזה. ובזה וכיוצא בו נאמר: בצדק תשפט עמיתך:

טו. שיירא שחנתה במדבר ועמד עליה גיס לטרפה, ופסקו עם הגיס ממון, מחשבין לפי ממוןם ואין מחשבין לפי נפשות. ואם שכרו תזיר לפנייהם להודיעם הדרך, מחשבין לפי ממון ולפי נפשות, ואל ישנו ממנהג החמרים:

טז. רשאים החמרים להתנות ביניהם: כל מי שתאבד ממנו חמור מבני השירא מעמידים לו חמור אחרת, ואם פשע הוא ואבדה, אין תיבין להעמיד לו. אבדה חמורו ואמר: תנו לי דמיה ואיני רוצה לקח חמור, והריני שומר עמכם, אין

שנאמר: עמו ואם היה בעל הבהמה זקן או חולה, תיב לטען ולפרק לבדו:

ח. בהמת גוי והמשא של ישראל, אם היה הגוי מחמר אחר בהמתו אינו זקוק לה, ואם לאו, תיב לפרק ולטען משום צער ישראל:

ט. וכן אם היתה הבהמה של ישראל והמשוי של גוי, תיב לפרק ולטען משום צער ישראל. אבל בהמת גוי ומשא, אינו תיב להטפל בו אלא משום איבה:

י. הפוגע בשנים, אחד רובץ תחת משאו, ואחד פרק מעליו ולא מצא מי שיטען עמו, מצוה לפרק בתחלה משום צער בעלי חיים, ואחר כך טוען. במה דברים אמורים, כשהיו שניהם שונאים או אוהבים, אבל אם היה אחד שונא ואחד אוהב, מצוה לטען עם השונא תחלה, כדי לכף את יצרו הרע:

יא. השונא האמור בתורה, לא מאמות העולם הוא אלא מישראל. והיאך יהיה לישראל שונא והפתוב אומר: לא תשנא את אחיך בלבבך אמרו חכמים: כגון שראו לבדו שעבר עברה והתרה בו ולא חזר, הרי מצוה לשנאתו עד שיעשה תשובה וישוב מרשעתו, ואף על פי שעדין לא עשה תשובה, אם מצאו נבהל במשא מצוה לטען ולפרק עמו, ולא יבחנו נוטה למות, שמא ישהה בשביל ממנו ויבא לידי סכנה, והתורה הקפידה על נפשות ישראל בין רשעים בין צדיקים, מאחר שהם נלוים אל ה' ומאמינים בעקר הדת, שנאמר: אמר אליהם חי אני נאם ה' אלהים אם אחפץ במות הרשע כי אם בשוב רשע מדרכו ותיה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מדרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הפקר ונכסי הגר סימן רעג

שולחן ערוך

ה. המפקיר לעניים אבל לא לעשירים, אינו הפקר,
עד שיפקיר לכל כשמטה:

ו. המפקיר עבדיו, הגדולים, קנו עצמם, והקטנים,
כל הקודם והחזיק בהם, זכה:

ז. המפקיר את הקרקע, כל הקודם והחזיק בה זכה.
דין תורה, אפלו הפקיר בפני אחד הרי זה הפקר
ונפטר מהמעשרות, אבל מדברי סופרים אינו
הפקר עד שיפקיר בפני ג', כדי שיהיה אחד זוכה,
אם רצה, והשנים מעידים:

ח. האומר: הרי זה הפקר וזה, הרי השני ספק
הפקר. ואם אמר: וזה כמו זה, או שאמר: וגם זה,
הרי התפיס השני ויהיה הפקר ודאי:

ט. המפקיר את שדהו ולא זכה בה אדם, כל
שלושה ימים יכול לחזור בו, אחר שלושה ימים אינו
יכול לחזור בו, אלא אם פן קדם וזכה בה הרי
הוא כזוכה מההפקר, בין הוא בין אחר:

י. האומר: שדה זו מפקרת ליום אחד, לחדש אחד,
לשנה אחת, לשבוע אחד, עד שלא זכה בה הוא
או אחר יכול לחזור בו. ומשזכה בה בין הוא בין
אחר, אינו יכול לחזור בו:

יא. דבר המפקר שבא אחד ושמו והיה מביט בו
שלא ישלנו אדם, לא זכה עד שיגביהנו אם הוא
משלטל, או יחזיק בקרקע, בדרך שקונים
הלקוחות:

יב. המדברות והימים והנהרות והנהלים, כל שבהם
הפקר וכל הקודם בהם זכה, כגון העשבים והעצים
והפרות של אילנות של יער וכיוצא בהם:

שומעין לו אלא מעמידין לו חמור אחרת, כדי
שיזדרז עצמו וישמר בהמתו. ואפלו היתה לו
בהמה אחרת בשירא, שיותר מוסר נפשו לשמר על
שנים:

יז. ספינה שהיתה מהלכת בים ועמד עליה נחשול
לטבעה והקלו ממשאה, מחשבין לפי משאוי ואין
מחשבין לפי ממון ואל ישנו ממנהג הספנים:

יח. רשאים הספנים להתנות ביניהם: כל מי
שתאבד לו ספינה, מעמידים לו ספינה אחרת.
פשע בה ואבדה, או שפרש למקום שאין הולכין
בו באותו זמן, אין חבין להעמיד לו:

הלכות הפקר ונכסי הגר

סימן רעג

דין הזוכה מן ההפקר, והפקר כיצד וכמה, ובו י"ח
סעיפים:

א. כל דבר של הפקר, כל הקודם בו זכה, בין
שהוא דבר מפקר ועומד בין שהיו לו בעלים
והפקירוהו:

ב. ההפקר, אף על פי שאינו נדר, הרי הוא כמו
נדר שאסור לחזור בו:

ג. ומה הוא ההפקר, שיאמר אדם: נכסי אלו הפקר
לכל, בין במשלטלים בין בקרקעות:

ד. כיצד דין ההפקר, כל הקודם וזכה בו, קנהו
לעצמו ונעשה שלו. ואפלו זה שהפקיר דינו בו
כדין כל אדם: אם קדם וזכה בו, קנהו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הפקר ונכסי הגר סימן עדר

שולחן ערוך

יח. שדה שיש בו פלאים, אם יש בו אחד מכ"ד ממין אחר מפקירין בית דין כל השדה:

סימן עדר

עוד יש איזה דברים של חברו שמתרים אף על פי שאינם הפקר, ובו סעיף אחר

א. גוי שמכר שדה לישראל, וקבל הדמים ולא כתב לו השטר, הרי הוא כהפקר וכל הקודם בהם זכה. ונתבאר בסימן קצ"ד:

סימן ערה

דין הזוכה בנכסי גר שנתגור ומת בלא יורשין, ובו ל"א סעיפים:

א. גר שמת ולא הניח בן שהורתו ולידתו בקדשה, אף על פי שיש לו בנים שהורתם שלא בקדשה ולידתם בקדשה, כל נכסיו הפקר וכל הקודם בהם זכה

ב. גר שמת ובזבזו ישראל כל נכסיו, אין הזוכים בנכסיו חייבים בקבורתו יותר משאר כל ישראל:

ג. שדה המסימת במצריה, כיון שהפיש בה מכוש אחד קנה את פלה. ואם אינה מסימת במצריה, קונה ממנה באותו מכוש כדי שילך הצמד בשעת חרישה ויחזור:

ד. המצר והתצב שמתחמים בו תחומין, מפסיקין בנכסי הגר, וכל המתחזיק בשדה לא קנה אלא עד המצר או התצב:

ה. כל המפסיק לפאה, מפסיק בנכסי הגר. כיצד, היה שם נחל או אמת המים, לא קנה אלא עד

יג. הצד דגים מהימים ומהנהרות, או שצד עופות או מיני חיות, הואיל ואין להם בעלים זכה, ובלבד שלא יצוד בשדה חברו, ואם צד שם, קנה. ואם היו הדגים בביבין של בעלים, וכן תיה ועוף שבביבין, אף על פי שהוא ביב גדול והוא מחסר צידה, הרי זה של בעל הביבין, והצד משם הרי זה גזלן. הלוקח דגים מתוך מצודתו של חברו כשהוא בתוך הים, או שלקח תיה ממצודתו כשהיא פרוסה במדבר, הרי זה אסור מדברי סופרים. ואם היה המצודה כלי, ולקח מתוך המצודה, הרי זה גזלן:

יד. הפורס מצודה בשדה חברו וצד בה תיה או עוף, אף על פי שאין לו רשות לעשות דבר זה, קנה. ואם היה עומד בעל השדה בתוך שדהו ואמר: זכתה לי שדי, קנה בעל השדה ואין לבעל המצודה כלום:

טו. דגים שקפצו לתוך הספינה, קנה בעל הספינה, שזו כחצר המשתמרת היא ואינה חצר המהלכת, שהמים הם שמוליכין אותה ואינה הולכת מחמת עצמה:

טז. עני המנקה בראש האילן ומשיר פרותיה ונפלו לארץ, אם בא לידי העני קדם שנפלו לארץ קנאם, ואם נטלן אחר שנפלו לארץ, מוציאין מידו. אבל אם לא בא לידו מתחלה, אין בהם משום גזל להוציאם מיד הנוטל, אבל לכתחלה אסור לו לטלם:

יז. שחלים הגדלים בשדה פשתן, מתר כל אדם לטלן, מפני שהם הפקר שמפסידים הפשתן. ואם הם עומדים על המצר או שהקשו לזרע, אסור:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הפקר ונכסי הגר סימן ערה

שולחן ערוך

יא. המחזיק בשטר מנכסי הגר פדי לקנות הקרקע
הכתובה באותו שטר, לא קנה אלא השטר בלבד
לצור על פי צלוחיתו:

יב. נכסי גר שאין לו יורשים, ונכסי ההפקר, ושדה
שמכרה הגוי לישראל ועדן לא החזיק בה, פלם
דינם שוה, כל המחזיק בהם בדרך מדרכי החזקה
שנתבארו בהלכות מכירה קנה, חוץ מאכילת
פרות. כיצד, הלוקח קרקע מתברו והחזיק בה
באכילת פרותיה קנה, כמו שנתבאר בסמן קצ"ב.
אבל בנכסי גר או נכסי הפקר, אפלו אכל פרות
האילן כמה שנים לא קנה לא גוף האילן ולא גוף
הקרקע, עד שיעשה מעשה בגוף הארץ או יעבד
עבודה באילן:

יג. יש דברים רבים, שאם החזיק בהם הלוקח לא
קנה, ואם החזיק באחת מהם בנכסי הגר או נכסי
הפקר קנה. כיצד, המוצא פלטין גדולים בנויים
בנכסי הגר או בנכסי הפקר, וסיד בהם סיוד אחד
או פיר בהם פיור אחד, כגון אמה אחת או יותר
כנגד הפתח, קנה:

יד. הצר צורה בנכסי הגר, קנה:

טו. המציע מצעות בנכסי הגר, פיון שיפה הקרקע
בהצעתו, קנה:

טז. הניר את השדה בנכסי הגר, קנה:

יז. המפצל זמורות הגפן או שריגי אילנות וכפות
תמרים בנכסי הגר, אם דעתו לעבודת האילן,
קנה, ואם דעתו להאכיל העצים לבהמה, לא קנה.
כיצד, היה פורת מכאן ומכאן, חזקתו שנתפון
לעבודת האילן. היה פורת מרוח אחת, אינו מתפון
אלא לעצים:

הנחל או עד האמה. וכל המפסיק בר"ה מפסיק
בנכסי הגר. כגון, שהיה בין שתי השדות רשות
היחיד או כרמלית, אפלו היה ביניהם רשות
שחולק לגטיון, מפסיק:

ו. כל דבר המפסיק לטמאה מפסיק בנכסי הגר.
כיצד, כגון שנקנס אדם לבקעה זו וטמאה בבקעה
בצדה האחר, ואינו יודע אם הגיע למקום הטמאה
אם לאו, כל מקום שמחזיקים אותה לטמאה הרי
הוא כמקום אחר מחלק בפני עצמו:

ז. בקעה גדולה שיש בה שדות רבות, וככל של
גר אחד, ולא היה ביניהם לא מצר ולא חצב ולא
דבר מדברים המפסיקים, ובא אחד והחזיק במקצת
הבקעה לקנות את כלה, כל הנקרא על שם אותו
הגר, קונה אותו:

ח. שתי שדות בנכסי הגר ומצר אחד ביניהם,
החזיק באחד מהם לקנותה, קנאה. החזיק בה
לקנותה ולקנות את חברתה, זו שהחזיק בה קנה,
אבל חברתה לא קנה. החזיק בה כדי לקנות
חברתה, לא קנה אחת מהן, חברתה מפני שלא
החזיק בה, ואותה מפני שלא החזיק בה כדי
לקנותה:

ט. החזיק בה לקנותה ולקנות את חברתה ואת
המצר שביניהם, או שהחזיק במצר לקנות את
שתייהן, הרי זה ספק, ואם בא אחר והחזיק בה
כדי לקנותה, זכה האחרון:

י. וכן שני בתים זה לפנים מזה, שהחזיק באחד
מהם לקנותו ולקנות את השני, לא קנה אלא זה
שהחזיק בו בלבד. החזיק באחד מהם כדי לקנות
את השני, אף זה שהחזיק בו לא קנה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות הפקר ונכסי הגר סימן ערה

שולחן ערוך

תחתונה והרי העליונה קימת, שפעת שפנה לא
הועיל, ובעת שהועיל, מאליו בא המעשה:

כד. המחזיק בנכסי הגר ובהפקר ואין דעתו לקנות,
אף על פי שגדר ובנה, לא קנה:

כה. העודר בנכסי הגר וכסבור שהם שלו, לא
קנה:

כו. עדר בנכסי גר זה וכסבור שהיה של גר אחר,
הואיל ונתפון במעשיו אלו לזכות מההפקר, הרי
זה קנה:

כז. היה משכון ישראל ביד הגר, וכשמת הגר בא
ישראל אחר והחזיק במשכון זה, מוציאין אותו
מידו, שפיון שמת הגר בטל שעבודו. והוא הדין
אם יש לו לגר שטר חוב על משכונות קרקע
מתוקת:

כח. היה משכון הגר ביד ישראל, ובא ישראל אחר
והחזיק בו, לוקח ממנו הראשון פנגד מעותיו,
והאחרון קונה את השאר. במה דברים אמורים,
כשלא היה המשכון בתצר הראשון, אבל אם היה
בתצרו, תצרו קונה לו שלא מדעתו ואין לזה
האחרון כלום:

כט. גר שמת ובזבזו ישראל נכסיו, והיו בהם
עבדים, גדולים, קנו עצמם בני חורין, קטנים, כל
המתחזק בהם זכה:

ל. גר שמת ובזבזו ישראל נכסיו, ושמעו שעדין
לא מת או שיש לו בן או שאשתו מעברת, כלם
חיבים להתזיר. התזירו כלם, ואחר כך שמעו
ששמועה ראשונה אמת היתה, ובראשונה מת או

יח. וכן המלקט עצים ואבנים מן השדה, אם דעתו
לתקן הארץ, קנה. ואם דעתו לעצים, לא קנה.
פיצד, לקט הגס והדק, הרי זה בתוקת שנתפון
לתקן הארץ. לקט הגס ולא הדק, הרי זה בתוקת
שנתפון לעצים:

יט. וכן המשוה פני הארץ, אם דעתו לתקן הארץ,
קנה. ואם דעתו להשוות מקום שיעמיד בו גרן,
לא קנה. פיצד, היה לוקח עפר ממקום גבוה
ונתנו למקום הנמוך, הרי זה מתקן הארץ. ואם
אינו מקפיד על זה, אלא משליך העפר והצורות
בכל מקום בלא הקפדה, הרי זה בתוקת שאינו
מתפון אלא להשוות מקום לדוש בו:

כ. וכן הפותח מים לתוך הארץ, אם לתקן הארץ,
קנה. ואם לצוד דגים, לא קנה פיצד, עשה מקום
שיפנסו בו המים בלבד, הרי זה מתפון לתקן
הארץ. עשה שני פתחים, אחד להכניס ואחד
להוציא, הרי זה מתפון לצוד דגים:

כא. הבונה פלטרין גדולים בנכסי הגר, ובא אחד
והעמיד להם דלתות, קנה האחרון. שהראשון לא
עשה בגוף הארץ כלום, והרי הוא כמי שעשה גל
אבנים, שאינו קונה, שהרי לא הועיל בגדר זה,
מפני שהוא רחב ביותר ומפלט, ואין צורת אותו
הבנין מועלת עד שיעמיד דלתות:

כב. המפיץ הנרע לתוך התלמים, לא קנה. שבעת
שהשליך הנרע, לא השביח כלום, ובעת שצמח
והשביח, שבח הבא מאליו הוא ואינו קונה:

כג. היתה מחצה בנכסי הגר, ובא זה ועשה מחצה
אחרת על גבה, לא קנה. ואפלו נבלעה מחצה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובתתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפור בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

בה
לחודש

גליק
בה

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נחלות סימן רעו

שולחן ערוך

לאבי אבי אביו של מת. ואם אינו חי, מורישו
לזרעו שהם אחי אבי אביו של מת או לזרעם עד
סוף כל הדורות. לא נמצאו אחי אבי אביו של מת
ולא זרעם, חוזרת לאחות אבי אביו של מת או
לזרעה עד סוף כל הדורות. ועל זה הדרך נחלה
ממשמשת למעלה עד ראובן:

ב. מי שמת והניח בת ובת הבן, אפלו בת בת
הבן עד סוף כמה דורות היא קודמת ותירש הכל,
ואין לבת פלוס. והוא הדין לבת האח עם האחות,
ולבת בן אחי אביו עם אחות אביו, וכן כל כיוצא
בזה:

ג. מי שהיו לו שני בנים, ומתו שניהם בחייו,
והניח האחד שלשה בנים והשני לא הניח אלא בת
אחת, ואחר כך מת הזקן, בת הבן יורשת חצי
הנכסים, ושולשת בני הבן האחר יורשים החצי
האחר, שאנו רואים כאלו הבנים קיימים ויורשים
בשונה, וכל אחד מוריש לבניו חלקו. ועל דרך זה
חולקים בני האחים ובני אחי האב עד ראש
הדורות:

ד. משפחת האם אינה קרויה משפחה, שאין האם
יורשת את בנה ולא את בתה. ואחין מאם ולא
מאב אין יורשים זה את זה, אלא כל אחד,
משפחת אביו יורש אותו. אבל האיש יורש את
אמו, וכן הבת את אמה אם אין לה בן, שדינה
בנכסי האם כמו בנכסי האב, שניהם יורשים אותה
אלא שהבן וזרעו קודמין לבת:

ה. אין הבן יורש את אמו בקבר להנחיל לאחיו
מהאב. שאם מת בחייה ואחר כך מתה, אין
אומרים אלו היה עודנו חי היה יורשה, עכשיו גם

מת בנו מקדם או הפילה אשתו, כל המחזיק
בשניה קנה, ובראשונה לא קנה:

לא. גר שמת ובזבזו ישראל נכסיו, והיו עליו
חובות, כל מלוה שנגבית מהיורשים ומהלקוחות
נגבית גם מאלו שזכו בהם, ואין גובים מהם אלא
בשבועה. היו רבים שהחזיקו בהם, אחרון אחרון
נפסד, אין לו, גובין משלפניו:

הלכות נחלות

סימן רעו

סדר נחלות כיצד הוא, ובו ז' סעיפים:

א. סדר נחלות כך: מי שמת, בנו יורשו. לא נמצא
לו בן, רואים אם יש לבן זרע, בין זכר בין נקבה
עד סוף כל הדורות, עומד במקומו ויורש הכל,
לא נמצא זרע לבן, אם יש לו בת תירשנו. לא
נמצא לו בת, אם יש לה זרע, בין זכר בין נקבה
עד סוף כל הדורות, יורש הכל. לא נמצא לה
זרע, תחזר הירשה לאביו של מת. ואם אין אביו
קיים, תחזר לזרעו שהם אחי המת. אם יש לו אח,
יורש הכל. לא נמצא לו אח, אם הניח זרע עד
סוף כל הדורות עומד במקומו לירש. לא נמצא לו
אח ולא זרע ממנו, תחזר הירשה לאחות המת או
לזרעה עד סוף כל הדורות. לא נמצא לו אחות
ולא זרע ממנה, תחזר הירשה לאבי אביו של מת.
ואם אינו קיים, חוזר לזרעו שהם אחי אביו של מת,
אם יש לו אחים, או לזרעם עד סוף כל הדורות.
ואם אין אחים לאבי המת, ולא זרע מהם, חוזרת
לאחות אבי המת או לזרעה עד סוף כל הדורות.
ואם אין אחות לאבי המת ולא זרע ממנה, חוזרת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א' של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נחלות סימן רעז

שולחן ערוך

משעת לדה. פיצד אינו ממעט בחלק בכורה, הרי
שהיה לו בן בכור ושני פשוטים וזה הטמטום
שנקרע ונמצא זכר, הבכור נוטל רביע המזון
(בחלק הבכורה) וכאלו אין עמו אלא שני פשוטים
בלבד, והשלשה רביעים הנשארים חולקים אותו
שני הפשוטים עם הנקרע ועם הבכור בשוה:

ה. קטן בן יום אחד ממעט בחלק בכורה, אבל לא
הצבר. ובן שנולד אחר מיתת אביו אינו ממעט
בחלק בכורה:

ו. הבא אחר גפלים, אף על פי שיצא ראש הנפל
כשהוא חי, הבא אחריו בכור לנחלה. וכן בן ט'
שיצא ראשו מת, הבא אחריו בכור לנחלה, שזה
שנאמר: ראשית אוננו הוא שלא נולד לו קדם לזה
שיצא חי לאויר העולם. לפיכך בן ט' שהוציא רב
ראשו חי, הבא אחריו אינו בכור:

ז. יוצא דפן והבא אחריו שניהם אינם בכורים,
הראשון לפי שלא נולד, ונאמר: וילדו לו בנים,
והשני שהרי קדמו אחר:

ח. בכור לנחלה הוא הנולד לאב ראשון, שנאמר:
כי הוא ראשית אוננו ואין משגיחין על האם, אפלו
ילדה כמה בנים, הואיל וזה ראשון לאביו יורש פי
שנים:

ט. היה לו בנים בגיותו ונתגיר, אין לו בכור
לנחלה. אבל ישראל שהיה לו בן מהשפחה או
מהגויה, הואיל ואינו קרוי בנו, הבא לו אחריו
מהישראלית בכור לנחלה, ונוטל פי שנים:

י. היה הבכור ממזר, נוטל פי שנים, שנאמר: כי
את הבכור בן השנואה יפיר זו ששנואה בנשואיה,
ואין צריך לומר אם היה בן גרושה או בן חלוצה:

בן אם אין לו זרע אחיו מאביו יעמדו במקומו
לירש אותה, אלא תחזור ירשתה למשפחת בית
אביה פיון שאין לבנה זרע. אבל אם מתה האם
בתינו, ואחר כך מת הוא, אפלו היה קטן בן יומו,
הואיל וחי אחריה אפלו שעה אחת, יורשה ומנחיל
הירשה ליורשיו ממשפחת אביו:

ו. כל הקרובים בעברה יורשים ככשרים. פיצד,
היה לו אח או בן ממזר, הרי זה יורש ככשר. וכן
שאר כל היורשים. אבל בן משפחה או גויה, אינו
בן לדבר מהדברים ואינו יורש כלל:

סימן רעז

הבכור נוטל פי שנים, ואיזה הוא בכור לנחלה
וספק בכור, ובו ט"ו סעיפים:

א. הבכור נוטל פי שנים בנכסי אביו. פיצד, הניח
חמשה בנים ואחד מהם בכור, הבכור נוטל שליש
המזון, וכל אחד מהארבעה פשוטים נוטל שתות.
הניח תשעה בנים, הרי האחד הבכור נוטל
חמישית, וכל אחד מהשמונה פשוטים נוטל
עשירית. וכן על דרך החלקה הזאת חולקים
לעולם:

ב. אלו שני חלקים נוטל אותם פאחד במצר אחד:

ג. בכור שנולד אחר מיתת אביו אינו נוטל פי
שנים. ואם יצאה פדחתו בחיי אביו, אף על פי
שלא יצא כל ראשו לאויר העולם אלא לאחר
מיתת אביו, הרי זה נוטל פי שנים:

ד. בכור שנולד טמטום ואחר כך נקרע ונמצא
זכר, אינו נוטל פי שנים. וכן אינו ממעט בחלק
בכורה, שנאמר: וילדו לו בנים, עד שהיה בן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלימים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נחלות סימן רעח

שולחן ערוך

א. אין הבכור נוטל פי שנים לא במלוה ולא בשבחה, ואם מכר חלק בכורה, וכו' סעיפים:

ב. אין הבכור נוטל פי שנים אלא בנכסי האב, אבל לא בנכסי האם, אפלו אם הוא בכור לאב ולאם, חולקים בנכסים, הוא והפשוט, בשוה:

ג. מי שמת והניח בנים ואלמנה, ומתה האלמנה קדם שנשבעה על כתבתה, כל הנכסים בחזקת היורשים, ונוטל בהם הבכור פי שנים:

ד. אין הבכור נוטל פי שנים בנכסים הראויים לבא לאחר מיתת אביו, אלא בנכסים המחזקים לאביו שבאו לרשותו, שנאמר: בכל אשר ימצא לו. כיצד, אחד ממורישי אביו שמת לאחר מיתת אביו, הבכור והפשוט יורשים כאחד. וכן אם היתה לאביו מלוה, יורשים אותה כאחד:

ה. הניח להם פרה משפרת או מחפרת או שהיתה רוצה באפר וילדה, הבכור נוטל בה ובולדה פי שנים:

ו. שחט אחד ממכירי אביו בהמה, ואחר כך מת אביו, נוטל פי שנים במתנות של אותה בהמה:

ז. אין הבכור נוטל פי שנים בשבח ששכחו נכסים לאחר מיתת אביו, אלא מעלה אותו השבח בדמים ונותן היתר לפשוט. והוא שישתנו הנכסים, כגון פרמל שנעשו שבלים וכפניות שנעשו תמרים. אבל שבו מחמת עצמן ולא נשתנו, כגון אילן קטן שגדל ועבה, וארץ שעלתה שרטון הרי זה נוטל בשבח פי שנים. ואם מחמת הוצאות השביח, אינו נוטל:

יא. מי שנסתפק לנו אם הוא בכור או פשוט, כגון שנתערב עם אחר, אינו נוטל פי שנים. וכיצד עושין, אם הפרו ולבסוף נתערבו כותבים הרשאה זה לזה ונוטלים חלק בכורה, ואם לא הפרו, כגון שילדו במחבוא אחת, אין נוטלין חלק בכורה:

יב. שלשה נאמנים על הבכור: תיה, אמו ואביו. תיה מיד, שאם אמרה: זה יצא ראשון, נאמנת. אמו כל שבעת ימי הולדה, נאמנת לומר: זהו הבכור. אביו לעולם. אפלו אמר האב על מי שלא התזק בנו כלל: בני הוא ובכורי הוא, נאמן. וכן אם אמר על המחזק לנו שהוא בכור: אינו בכור, נאמן:

יג. שמעו עדים שאמר: פלוני בני בכורי הוא, נוטל פי שנים. פלוני בני בכור הוא, אינו נוטל פי שנים, שמא בכור לאמו הוא דקאמר. ואם אמר דברים שמוכיחים שנתכונן לומר שהוא בכור לאב, נוטל פי שנים, כגון שאמר: פלוני בני בכור הוא, ורקו מרפא חלי העינים, דגמירי דרק של בכור לאב מרפא ולא של בכור לאם:

יד. האב שנשתתק, בודקין אותו פדרף שבודקין לגטין, אם רמו או כתב שזה בנו בכורו, נוטל פי שנים:

טו. מי שהיו לו שני בנים, בכור ופשוט, ומתו שניהם בחייו והניחו בנים, הבכור הניח בת והפשוט הניח בן, הרי הבן הפשוט יורש בנכסי הזקן שליש חלק אביו, ובת הבכור יורשת שני שלישים, שהוא חלק אביה:

סימן רעח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרש"ו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האר"ז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נחלות סימן רעט

שולחן ערוך

קטנים, או אינם פאן, שאין בעל חוב יכול לגבות ממנו אלא כפי החלק הפשיטות. ויש מי שאומר, שאם רוצה לחזור בו אינו יכול:

סימן רעט

דין האומר: זה בני או אחי או עבדי, וחזר ואמר אפכא, ובו ר' סעיפים:

א. האומר: זה בני וזה אחי, או: זה אחי אבי, או שאר היורשים אותו, אף על פי שהודה באנשים שאינם מתוקים שהם קרוביו, הרי זה נאמן, ויירשנו. בין שאמר כשהוא בריא, בין שאמר כשהוא שכיב מרע. אפלו נשתתק וכתב בכתב ידו שזה יורשו, בודקים אותו בדרך שבדיקין לגטין:

ב. היינו מחזיקין בזה שהוא אחי או בן דודו, ואמר: אינו אחי ואינו בן דודי, אינו נאמן. אבל נאמן הוא על מי שהחזק שהוא בנו לומר: אינו בני, ולא יירשנו. ואפלו היו לבן בנים, אף על פי שאינו נאמן עליו לומר: אינו בני, לענין יחוס, ואין מחזיקין אותו ממזר על פיו, נאמן הוא לענין ירשה, ולא יירשנו:

ג. האומר: זה בני, וחזר ואמר: עבדי הוא, אינו נאמן. אמר: עבדי, וחזר ואמר: בני, אף על פי שהוא משמשו כעבד, נאמן, שזה שאמר: עבדי, לומר שהוא לו כעבד. ואם היו קורים לו עבד בן אמה, וכיוצא בדברים אלו שאין אומרים אותם ביחוד אלא לעבדים, אינו נאמן:

ד. היה עובר על בית המכס ואמר: בני הוא זה, וחזר אחר כך ואמר: עבדי הוא, נאמן, שלא אמר: בני, אלא להכריח מהמכס. אבל אם אמר בבית

ז. אין הבכור נוטל פי שנים במלוה, אף על פי שהיא בשטר ואף על פי שגבו קרקע בחוב אביהם. היה לאב מלוה ביד הבכור, הרי זה ספק אם נוטל בה פי שנים הואיל וישנה תחת ידו, או לא יטל הואיל ומחמת אביו ירשה ועדין לא באה ליד אביו, לפיכך יטל ממנה אלא חצי חלק בכורה. במה דברים אמורים, במלוה שלא במשכון. אבל במשכון נוטל פי שנים, דכמתחזק דמי אפלו משכנו בשעת הלוואתו. ואם המלוה על משכונא של קרקע, באתרא דלא מסלקי, שקיל בה פי שנים, והוא דלא מטא זמנא בתיי אביהם:

ח. בכור שמכר חלק בכורה קדם חלקה, ממכרו קים, מפני שיש לבכור חלק בכורה קדם חלקה. לפיכך, אם חלק עם אחיו במקצת נכסים, בין בקרקע בין במטלטליו, ונטל חלק כפשוטו, ותר בכל הנכסים ואינו נוטל בשאר אלא כפשוטו:

ט. במה דברים אמורים, כשלא מתה. אבל אם מתה באחיו ואמר בפני שנים: ענבים אלו שאני חולק עם אחי בשוה, לא מפני שמחלתי חלק בכורה, הרי זו מחאה ולא ותר בשאר נכסים. ואפלו מתה בענבים כשהם מחברים ובצרום וחלקום בשוה, לא ותר בשאר נכסים. אבל אם דרכום וחלק עמהם בשוה ביין, ולא מתה בהם משנעשה יין, ותר בשאר נכסים. הא למה זה דומה, למי שמחה בענבים וחלק עמהם בזיתים, שהרי ותר בכל, וכן כל כיוצא בזה:

י. יצא עליהם שטר חוב, בכור פורע בו פי שנים. ואם אינו רוצה לטל פי שנים ולא לפרע פי שנים, רשאי. ונפקא מנה, שאם שאר היורשים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נחלות סימן רפ

שולחן ערוך

ב. יעקב שמת והניח ראובן ושמעון, ולא החזק לו
בן אלא שניהם, תפס ראובן לוי מהשוק, ואמר:
גם זה אחינו הוא, ושמעון אומר: איני יודע, הרי
שמעון נוטל חצי המזון, וראובן שלישי, שהרי
הודה שהם שלשה אחים, ולוי נוטל שתות. מת
לוי, יחזיר השתות לראובן. נפל ללוי נכסים
אחרים, יחלקו אותם ראובן ושמעון, שהרי ראובן
מודה לשמעון שלוי זה אחיהם:

ג. השביח השתות מאליו, ואחר כך מת לוי, אם
שבח המגיע לכתפים הוא, כגון ענבים שהגיעו
להבצר, הרי השבח זה כנכסים שנפלו מאחרים,
ויחלקו בהם. ואם עדין לא הגיעו להבצר, הרי הם
של ראובן לבדו:

ד. אומר שמעון: אין לוי זה אחי, ונטל לוי בחלק
ראובן כמו שנתבאר, ואחר כך מת לוי, לא יירש
שמעון ממנו כלום, אלא ראובן לבדו יירש השתות
עם שאר נכסים אחרים שהניח לוי:

ה. והוא הדין בכל היורשים שיודו מקצתם ביורשים
אחרים שלא יודו מקצתן:

ו. הרי שיושב בנחלתו, ובא אחד ואמר לו: אחיך
אני חלק עמי, וזה אומר לו: איני מפיך, נאמן,
ואפלו שיצא קול שיש לו אח במדינת הים:

ז. מי שמת והניח בן וטמטום או אנדרוגינוס, הרי
הבן יירש את הכל, שהטמטום ואנדרוגינוס ספק:

ח. הניח בנות וטמטום ואנדרוגינוס, יורשות בשוה
והרי הוא כאחת מהבנות:

ט. מי שמת והניח בנים ובנות וטמטום או
אנדרוגינוס, בזמן שהנכסים מרבים הבנים יורשים

המכס: עבדי הוא, וחזר ואמר: בני הוא, אינו
נאמן. והני מלי דלא אתחזק אמה בבת ישראל,
אבל אתחזק אמה בבת ישראל לאו כל כמינה
לומר: עבדי הוא:

ה. העבדים והשפחות אין קורין להם אבא פלוני
ואמא פלונית, שלא יבא מהדבר תקלה ונמצא זה
הבן נפגם. לפיכך, אם היו העבדים והשפחות
חשובים ביותר ויש להם קול, וכל הקהל מכירים
אותם ואת בניו ועבדי אדוניהם, כגון עבדי
הנשיא, הרי אלו מתר לקרות להם אבא ואמא:

ו. מי שהיה לו שפחה והוליד ממנה בן והיה נוהג
בו מנהג בנים, או שאמר: בני הוא ומשחררת היא
אמו, אם תלמיד חכם הוא או אדם פשוט שהוא
בדוק בדקדוקי מצוה, הרי זה יירשנו. ואף על פי
כן אינו נושא בת ישראל עד שיביא ראיה
שנשתחררה אמו ואחר כך ילדה, שהרי החזקה
שפחה בפנינו. ואם משאר הדיטות הוא, ואין
צריך לומר אם היה מהמפקירין עצמם לכך, הרי
זה בחזקת עבד לכל דבר, ואחיו מאביו מוכרים
אותו. ואם אין לאביו בן חוץ ממנו, אשת אביו
מתבטלת:

סימן רפ

אמר אחד: זה אחינו, או שבא אחד ואמר: אני
אחיק, וכו' י"ב סעיפים:

א. כל היורשים, יורשין בחזקתן. כיצד, עדים
שהעידו שזה מחזק לנו שהוא בנו של פלוני או
אחיו, אף על פי שאינם עדי חוס ולא ידעו
אמתת היחוסים, הרי אלו יורשים בעדות זו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נחלות סימן רפא

שולחן ערוך

בת, בתי תירשני, במקום שיש לו בן, לא אמר כלום, וכן כל כיוצא בזה. אבל אם היו לו יורשים רבים, כגון בנים רבים או אחים או בנות, ואמר כשהוא שכיב מרע: פלוני אחי יירשני מכלל אחי, או: בתי פלונית תירשני מכלל בנותי, דבריו קיימים, בין שאמר על פה בין שאמר בכתב. אבל אם אמר: פלוני בני יירשני לבדו, אם אמר על פה דבריו קיימים. אבל אם כתב כל נכסיו לבנו, לא עשאו אלא אפוטרופוס, כמו שנתבאר בסימן רמ"ו:

ב. אמר: פלוני בני יירש חצי נכסי ושאר בני החצי, דבריו קיימים:

ג. אמר: פלוני בני לא יירש אלא כך וכך, או שאמר: ראובן בני יירש חלקו וחלק שמעון, או שאמר: לא יירש שמעון אלא ראובן, לא אמר כלום. אבל אם אמר: ראובן בני יירשני או יירש כל נכסי ולא יירש שמעון, דבריו קיימים:

ד. במה דברים אמורים, בפשוטים. אבל בבכור, אם אמר: יירש כפשוט, או שאמר: לא יטל פי שנים, או: לא יירש פי שנים, לא אמר כלום, שנאמר: לא יוכל לבכר את בן האהובה:

ה. אם היה בריא, אינו יכול להוסיף ולא לגרע, לא לבכור ולא לאחד משאר יורשים:

ו. שכיב מרע שיש לו בכור ופשוטים, ורבה לאחד מהפשוטים בלשון ירשה, כגון שאמר: פלוני בני יירש כך וכך, לא אמר כלום. ויש אומרים שחלקת הפשוטים קיימת, ומקבצים מכלם לפי חשבון ומשלימים לבכור:

ודוחים הטמטום אצל הבנות ונזון כמותן. ובזמן שהנכסים מועטים, הבנות דוחות את הטמטום אצל הבנים ואומרות לו: זכר אתה ואין לך עמנו מזונות:

י. נפל הבית עליו ועל אמו, יורשי הבן אומרים: האם מתה תחלה, ויורשי האם אומרים: הבן מת תחלה, מעמידים נכסי האם בחזקת יורשיה, שהם יורשים ונדאים. והוא הדין לנפל הבית עליו ועל בתו נשואה, ואין ידוע איזה מהם מת תחלה, שנכסי האב בחזקת יורשי האב, ואין הבעל יורש בהם כלום:

יא. נפל הבית עליו ועל בן בתו, ואין ידוע איזה מהם מת תחלה, יחלקו יורשי האב עם יורשי בן הבת. וכן הדין אם נשבה האב ומת בשביה, ומת בן בתו כאן, או שנשבה בן בתו ומת בשביה ומת אבי אמו כאן, ואין ידוע איזה מת קדם:

יב. נפל הבית עליו ועל אביו או על אחד ממורישיו, ואין ידוע איזה מהם מת תחלה, והיתה עליו כתבת אשה ובעלי חובות, הנכסים בחזקת היורשים ואין לאשה ולבעל חוב כלום:

סימן רפא

המעביר נכסיו מבניו לתנ"ם לאחד, וכו' י' סעיפים:

א. אין אדם יכול להוריש מי שאינו ראוי ליורשו, ולא לעקר הירשה מהיורש, בין שצוה והוא בריא בין שהיה שכיב מרע, בין על פה בין בכתב. לפיכך, האומר: איש פלוני בכורי לא יטל פי שנים, איש פלוני בני לא יירש עם אחיו, לא אמר כלום. איש פלוני יירשני, במקום שיש לו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נחלות סימן רפב

שולחן ערוך

שלא להעביר נחלה ממי שראוי לירש, ובו פ' ע"ה

אחר

א. כל הנותן נכסיו לאחרים והניח היורשים, אף על פי שאין היורשים נוהגים בו כשורה אין רוח חכמים נוחה הימנו, וזכו האחרים בכל מה שנתן להם. ומדת חסידות שלא להעיד בצוואה שמעבירין בה הירשה מהיורש, אפלו מבן שאינו נוהג כשורה לאחיו חכם ונוהג כשורה:

סימן רפג

דין ירשת גוי, וגר, וישראל משמד, ובו ג' פ' ע"ב:

א. הגוי יורש את אביו דבר תורה, והגר אינו יורש את אביו גוי. אלא מדבריהם, תקנו לו שיירש כשהיה, שמא יחזור למרדו. ותנאי מועיל בירשה זו, הואיל ואין הגוי מחייב לעמוד בתקנת חכמים. ולא הגוי יורש את אביו הגר, ולא גר את גר, לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים, אפלו היה לו בן שלדתו בקדשה, מאחר שהורתו שלא בקדשה אינו יורש את אביו, ולא אביו יורשו:

ב. ישראל שהמיר, יורש את קרוביו הישראלים כשהיה. ואם ראו בית דין לאבד את ממונו ולקנסו שלא יירש, שלא לחזק ידי הרשעים, הרשות בידם. ואם יש להם בנים בישראל, תנתן ירשת אביהם המומר להם:

ג. לאה נשפית ואמה קבצה מעות לפדיונה, ואחר כך שמעה שהמירה ונטמעה בין הגויים, אם אי אפשר להחזיר לכל אחד מה שנתן, יהיה הקרן קים לפדיון שבויים. ואם יתכן לפדות באחרית הימים אותה שבוייה, תפדה בהם

ז. אין כל הדברים הללו אמורים אלא כשאמר לשון ירשה, אבל אם אמר לשון מתנה, דבריו קיימים. לפיכך, המחלק נכסיו על פיו כשהוא שכיב מרע, ורבה לאחד ומעט לאחד, והשוה להם הבכור או שנתן למי שאינו ראוי ליורשו, דבריו קיימים. ואם אמר משום ירשה, לא אמר כלום. כתב בין בתחלה בין באמצע בין בסוף משום מתנה, אף על פי שהזכיר לשון ירשה בתחלה ובסוף, דבריו קיימים. כיצד, תנתן שדה פלונית לפלוני בני ויירשנה, או שאמר: יירשנה ותנתן לו ויירשנה, או: יירשנה ותנתן לו, הואיל ויש שם לשון מתנה, אף על פי שהזכיר לשון ירשה בתחלה ובסוף, דבריו קיימים. וכן אם היו שלש שדות לשלשה יורשים, ואמר: יירש פלוני שדה פלונית ותנתן לפלוני שדה פלונית, ויירש פלוני שדה פלונית, קנו, אף על פי שזה שאמר לה בלשון ירשה אינו זה שאמר לה בלשון מתנה, והוא שלא ישהה בין אמירה לאמירה כדי דבור, אבל אם שהה, צריך שיהיה לשון המתנה מערב בשלשתן:

ח. לשון יחזיק בנכסים, הוי לשון מתנה. וכן לשון יחלקו, הוי לשון מתנה:

ט. חלק כל נכסיו לאחרים בלשון מתנה, אף על פי שלא שיר כלום ליורש, דבריו קיימים:

י. מי שהיו לו בני אחיות וכן אח, ונתן מתנה לבן אח וכתב שבאותה מתנה סלק כל חלק וזכות מקל ירשתו, ומת, בן האח יורש הכל:

סימן רפב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שיביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נחלות סימן רפד

שולחן ערוך

סימן רפד

אין צריך עדות ליורש שהוא קרוב וצריך עדות שמת, ובו ד' סעיפים:

א. אין היורשים נוחלים עד שיביאו ראיה שמת מורישן. אבל אם שמעו בו שמת, או שבאו גוים מסיחים לפי תמם, אף על פי שמשאין את אשתו על פיהם וכן האשה שבאה ואמרה: מת בעלי, אף על פי שהיא נאמנת ותנשא ותטל כתבתה, אין היורשים נכנסים לנחלה על פיה:

ג. אמרה: מת בעלי, ונתנבמה, הרי יבמה נכנס לנחלה על פיה, שנאמר: יקום על שם אחיו המת והרי קם:

ד. מי שטבע במים שאין להם סוף, ובאו עדים שטבע בפניהם ואמרו: אבד זכרו, אף על פי שאין משיאין את אשתו לכתחלה, הרי היורשים נוחלים על פיהם. וכן אם באו עדים שנפל לגוב אריות ונמרים, או שראוהו צלוב והעוף אוכל בו, או שנדקר במלחמה ומת, או נהרג ולא הכירו פניו, אבל היו לו סימנים מבהקים בגופו והכירו אותן, בכל אלו הדברים וכיוצא בהם אם אבד זכרו אחר כך, יורדים לנחלה בעדות זו, אף על פי שאין משיאין את אשתו. שלא החמירו בדברים אלו אלא מפני אסור כרת, אבל לענין ממון, אם העידו העדים בדברים שחזקתן למיתה, והעידו שראו אותם הדברים, ואבד זכרו, ואחר כך נשמע שמת, הרי אלו נוחלים על פיהם:

סימן רפה

שבוי שברח והוצא לדעת, מה יעשו בנכסים, ובו י' סעיפים:

א. שבוי שנשבה, ונשמע שמת וירדו יורשיו לנחלה וחקלו אותם ביניהם, אין מוציאין אותם מידם. וכן הבורח מחמת סכנה. אבל היוצא לדעת ששמעו בו שמת וירדו יורשיו לנכסיו וחקלום, מוציאם מידם עד שיביאו ראיה שמת מורישן:

ב. שבוי שנשבה וברח מחמת סכנת נפשות, חייבים בית דין להתעסק בנכסיהם. כיצד עושין, כל המטלטלים יהיו מפקדים ביד נאמן על פי בית דין, ומורדין לתוך הקרקעות קרובים הראויים לירש, כדי לעבד הקרקעות ולהתעסק בהם, עד שיודע שמתו או עד שיבואו. וכשיבואו השבוי והבורח שמין אלו הקרובים שהורידו מה שעשו ומה שאכלו, כמנהג כל הארסים של אותה מדינה. ולמה לא יעמידו אפוטרופוס לעולם בין במטלטלין בין בקרקעות עד שיבאו הפעלים או עד שיודע בודאי שמתו, לפי שאין בית דין חייבים להעמיד אפוטרופוס לגדולים שהם בני דעת:

ג. נשפה השבוי וברח המסכן, והניח קמה לקצור וענבים לבצר, תמרים לגדר וזיתים למסק, בית דין יורדים לנכסיו ומעמידים להם אפוטרופוס, וקוצר ובוצר וגודר ומוסק ומוכר הפרות ומניח דמיהם עם שאר המטלטלים בבית דין, ואחר כך מורדין הקרוב לנכסיו. שאם ירד תחלה, שמא יתלש אלו הפרות שהם כתלושים ויאכל אותם. והוא הדין בחצרות ופונדקאות וחניות העשויות לשכר, ואינם צריכים עבודה ולא טרה, ואין אדם נותן אותם באריסות, אין מורדין להם יורש,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נחלות סימן רפה

שולחן ערוך

מפני שהקטן אינו יכול למחות, ושמא יחזיק זה
האח, ולאחר שנים יאמר: זה חלקי שהגיע
בירשתי. ואפלו בן אחיו של זה הקטן שנשבה אין
מורידין אותו לנכסיו, שמא יאמר: מחמת אבי
ירשתי חלק זה:

ז. לעולם אין מורידין קרוב לנכסי קטן, אפלו
קרוב מחמת אחי האם שאינם ראויים לירש,
הרחקה יתירה היא זו. ואפלו יש ביניהם שטר
חלקה, בין בבתים בין בשדות, לא ירד. ואפלו
אמר: כתבו עלי שטר אריסות, לא ירד, שמא
יאבדו השטרות ויאריכו הימים, ויטען ויאמר: שזה
חלק ירשה בא לו מחמתו או מחמת מורישו:

ח. הא דאין מורידין קרוב לנכסי קטן, דוקא
במקרקעי, אבל מעות של קטן, ממנים עליהם
אפלו קרוב:

ט. מעשה באשה אחת שהיו לה שלש בנות,
ונשפית הזקנה וכת אחת, ומתה בת שניה והניחה
בן קטן, ואמרו חכמים: אין מורידין את הבת
הנשארת לנכסים, שמא מתה הזקנה ונמצאו שליש
נכסים אלו לקטן, ואין מורידין קרוב לנכסי קטן,
וכן אין מורידין לזה הקטן בנכסים, שמא עדין
הזקנה בחיים ואין מורידין קטן לנכסי שבוי, כיצד
עושים, מתוך שצריך להעמיד אפטרופוס לחצי
של קטן, מעמידים אפטרופוס על כל נכסי
הזקנה. אחר זמן שמעו שמתה הזקנה, אמרו
חכמים: תרד הבת הנשארת לשליש מנכסים שהוא
חלק ירשתה, וירד הקטן לשליש שהוא חלקו
מנכסי הזקנה, והשליש של בת השבויה השניה
מעמידים לה אפטרופוס מפני חלק הקטן, שמא

שהרי גובה השכר ואוכל. אלא כיצד עושין, בית
דין מעמידין להם גבאי, ויהיה השכר מנח בבית
דין עד שיביא ראיה שמת או עד שיבא ויטל
שלו. ואין מורידין הקרוב לעולם, אלא לשדות
וגנות וכרמים וכיוצא בהם, שיהיה בהם כאריס
כדי שלא יפסדו ונמצאו בורים ונשמים:

ד. מי שיצא לדעת והניח נכסיו, ואין ידוע להיכן
הלך, ולא מה ארע לו, אין מורידין קרוב לנכסיו,
ואם ירד מסלקין אותו. ואין בית דין צריכים
להטפל בו ולהעמיד לו אפטרופוס, לא לקרקע
ולא למטלטלין, שהרי לדעתו יצא והניח נכסיו.
וכיצד יהיה דין נכסי זה, מטלטלין יעמדו ביד זה
שהם תחת ידו עד שיבא זה ויתבע או עד שימות
ויתבעו היורשים, והקרקעות, מי שהניחו שכן אין
לוקחין ממנו שכר, ושדה או כרם שהיה בהן אריס
ישארו כמו שהניחם עד שיבוא, ושדה או כרם
שהניחם בורים ישארו בורים, שהרי הוא ברצונו
אבד ממונו, ואבדה לדעת אין אנו מצווין להחזירה:

ה. שמעו בו שמת, הרי בית דין מוציאין כל
המטלטלים ומניחים אותן אצל גאמן, על פיהם.
ומורידים הקרוב לשדות ולכרמים כאריס, עד
שיביא ראיה ברורה שמת, או עד שיבא:

ו. כשמורידין קרוב לנכסי שבוי או בורת, או
לנכסי היוצא לדעת ששמעו בו שמת, לא יורידו
קטן, שמא יפסיד הנכסים. ואין מורידין קרוב
לנכסי קטן, שמא יטען ויאמר: זה חלקי המגיע לי
בירשתי. ואפלו קרוב מחמת קרוב אין מורידין.
כיצד, היו שני אחים אחד גדול ואחד קטן, ונשבה
הקטן או ברה, אין מורידין הגדול לתוך שדהו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות נחלות סימן רפו

שולחן ערוך

בתיי האב, כשהיא חוזרת לאחר מיתת האב, חוזרת
מן אמצע. אבל אם הוציא הבן במשתה משלו,
אינה חוזרת אלא הבן שנשתלחה לו בלבד:
ה. האב ששלח שושבינות בשם אחד מבניו,
כשתחזר השושבינות לאותו הבן הרי היא שלו.
אבל אם שלחה האב בשם בנו סתם, כשתחזר
תחזר לאמצע, ואין זה שנשתלחה לו חייב להחזירה
עד שישמחו בו כלם, שהרי כלם שושבינים,
שבשם כלם נשתלחה. לפיכך, אם שמח במקצתם,
מתזיר חלק זה ששמח עמו בלבד, והרי הוא
לאמצע:

סימן רפז

מי שמת והניח בנים גדולים וקטנים, ובו ג'
סעיפים:

א. מי שמת והניח בנים גדולים וקטנים, והשביחו
הגדולים את הנכסים, כל השבח לאמצע ואפלו
שכר עמלם לא יטלו. ואם אמרו: ראו מה שהניח
לנו אבא, הרי אנו עושים ואוכלים, השבח של
משביח, והוא שיהיה השבח מחמת הוצאה שהוציא
המשביח, אבל שבו נכסים מחמת עצמן, השבח
לאמצע. וכן אם היתה אשתו של מת היא היורשת
בכלל אחיותיה או בכלל בנות דודיה, והשביחה
הנכסים, השבח לאמצע, ואם אמרה: ראו מה
שהניח לי בעלי הריני עושה ואוכלת, והשביחה
הנכסים מחמת הוצאה, השבח שלה, זהו דעת
הרמב"ם לבדו ולא מצינו לו חבר. אבל דעת
הכל, שזה שאמרנו ברישא שאם השביחו גדולים
את הנכסים השביחו לאמצע, הינו דוקא כששבו
הנכסים מחמת עצמן, דהינו ששכרו פועלים ממזון

מתה גם הבת השבויה ויש לזה הקטן חצי השליש.
וכן כל פיוצא בזה:
י. שבויה שהמירה ונשאת לגוים, ויש לה פאן
קרקעות ומטלטלין, מתנהגים בנכסים כדין נכסי
שבויה שלא המיר:

סימן רפו

יתומים גדולים וקטנים היאך נזונים מנכסיהם, ובו
ה' סעיפים:

א. מי שמת והניח בנים גדולים וקטנים או בנות
גדולות וקטנות, והגדולים צריכים להוציא יותר
במלבושים והקטנים צריכים להוציא יותר במזונות,
אין נזונים ולובשים מן האמצע, אלא חולקין בשוה
וכל אחד ילבש ויזון משלו. ודוקא בשמחו אבל
בסתם, נזונים ומתפרנסים אלו עם אלו, דסתמן
שתפין נינהו ומוחלים זה לזה. ויש מי שחולק
בזה:

ב. במה דברים אמורים, שאין תועלת לקטנים במה
שלוובשים הגדולים. אבל גדול האחים הנושא ונותן
בנכסים, ויש תועלת לקטנים במה שהוא מלבוש
יפה, כדי שיהיו דבריו נשמעים, הרי זה לובש
מתפיסת הבית. ואם מחו בידו, הרשות בידן:

ג. נשאו גדולים לאחר מיתת אביהם, ישאו הקטנים
ג"כ מכלל הנכסים ואחר כך יחלקו. נשאו
הגדולים בתיי אביהם, ואמרו הקטנים לאחר מיתת
אביהם: הרי אנו נושאים כדרך שנשאתם אתם,
אין שומעין להם, אלא מה שנתן להם אביהם נתן:

ד. השיא האב את בנו ועשה לו משתה, והיתה
ההוצאה משל אב, ונשתלחה שושבינות לזה הבן

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתורו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נחלות סימן רפח

שולחן ערוך

לעצמם. במה דברים אמורים, בבגדי חול, אבל
בבגדי שבת ומועד, שמין מה שעליהם:
ב. מי שצוה בשעת מיתתו שיתנו לפלוני דקל או
שדה מנכסיו, וחלקו האחים ולא נתנו לו כלום,
החלקה בטלה, ויתנו לזה מה שצוה מורישו, ואחר
כך חוזרים וחולקים בתחלה:

סימן רפט

- אחים גדולים וקטנים ורוצים לחלק, ובו ה' סעיפים:
- מי שהניח יתומים, מקצתן גדולים ומקצתם קטנים, ורצו לחלק בנכסי אביהם כדי שיטלו הגדולים חלקם, מעמידים בית דין אפוטרופוס לקטנים ובורר להם החלק היפה. ואם הגדילו אינם יכולים למחות, שהרי על פי בית דין חלקו להם. ואם טעו בית דין בשומא ופחתו שתות, יכולים למחות וחוזרים וחולקים חלקה אחרת, אחר שהגדילו:
 - אם לא היו כאן כל האחים, ואותם שבכאן מבקשים לחלק, או שחלקו ובא אח או בעל חוב ונוטל חלק אחד מהם, נתבאר בסימן קע"ה:
 - אחד מהאחים שירד לאמנות או חלה או רוצה לילך ללמד, נתבאר בסימן קע"ו:
 - אחד מהאחים שהיו שטרות יוצאים על שמו, וטוען: שלי הם, נתבאר בסימן ס"ב:
 - יורשים שקצתם לקחו מנכסי מורישם בלא חלקה וקצתם לא לקחו, ויש ביד אחר מנכסי המת, אם היורשים שלא לקחו מערערים שלא לטל ממה שביד אותו אחר לקבורה, הדין עמם,

תפיסת הבית, או שנשאנו ונתנו בסחורה, אבל אם השביחו על ידי שהוציאו הוצאות משלהם, או שטרחו בגופם לחפר ולבנות, השבח לעצמן. ואם השביחו בדבר שאם היו מודיעים לקטנים גם הם יכולים לעשותו, כגון לשמר וכיוצא בו, השבח לאמצע אף על פי שטרחו בגופם, כיון שלא הודיעום תחלה. ואם אמרו: ראו מה שהניח לנו אבא הרי אנו עושים ואוכלים, כל השבח שהשביחו בכל הנכסים, אפלו בחלק האחים, הוא של עצמם, ואפלו השביחו מחמת נכסים:

ב. אחד מהאחים שלקח מעות ועשה בהם סחורה, אם היה תלמיד חכם גדול שאינו מניח תורתו שעה אחת, הרי השכר שלו, שאין זה מניח תורתו ומתעסק לצורך אחיו:

ג. מי שירש את אביו, והשביח הנכסים ונטע וקנה, ואחר כך נודע שיש לו אחים במדינה אחרת, אם קטנים הם, השבח לאמצע, ואם היו גדולים, הואיל ולא נודע שיש לו אחים, שמין לו כארס. וכן אח שירד לנכסי קטן והשביח, אין שמין לו כארס, אלא השבח לאמצע, שהרי לא ברשות ירד:

סימן רפח

היאך שמין מה שעל בניהם ובנותיהם כשח ולקיה, ובו ב' סעיפים:

א. האחים שחלקו, שמין מה שעליהם אבל מה שעל בניהם ובנותיהם שקנו להם מתפיסת הבית, אין שמין, וכן מה שעל נשותיהן, שכבר וכו' בהם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יִשְׁרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיֵתִיחַ, בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמֵינוּ (תרגום: בִּירְאָה וּבְאֱהָבָה), וְרַחֲמֵינוּ וְדַחִילוֹ, לְחַבְרָא י"ה ב' ה' בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (האר"ז"ל בְּשֵׁם רַחֲמֵי הַקָּדוֹשׁ)

חשן משפט

הלכות אפטרופוס: סימן רצ

שולחן ערוך

לה, לְכַף צָרִיף שְׂיַדְעוּ מַה שְׂמֻקְבֵּל וּמַה שְׂמַחְזִיר. וְכוֹתְבִים שְׁנֵי שְׁטָרוֹת אוֹת בְּאוֹת, אֶחָד לְאִפְטְרוֹפוֹס וְאֶחָד בֵּיַד בֵּית דִּין בְּשִׁבְלֵי הַיְתוּמִים:

ד. רְשָׁאֵי הָאִפְטְרוֹפוֹס לְלִבֵּשׁ בְּגָדִים נְאִים מְנַכְסֵי הַיְתוּמִים, לְתוֹעֲלָתָם, כְּדֵי שְׂיִהְיוּ דְבָרָיו נִשְׁמָעִים, וְהוּא שְׂיִהְיֶה לַיְתוּמִים הַנָּאָה מְנַכְסֵיהֶם בְּהִיּוֹת דְבָרָיו נִשְׁמָעִים:

ה. בֵּית דִּין שֶׁהֶעֱמִידוּ אִפְטְרוֹפוֹס וְשָׁמְעוּ עָלָיו שֶׁהוּא אוֹכֵל וְשׁוֹתֶה וּמוֹצִיא הוֹצָאוֹת יוֹתֵר מִדְּבַר שְׂהִיָּה אָמוּד בּוֹ, יֵשׁ לָהֶם לְחוֹשׁ לוֹ שְׂמָא מְנַכְסֵי יְתוּמִים הוּא אוֹכֵל, וּמְסַלְקִין אוֹתוֹ וּמַעֲמִידִים אַחֵר. אֲבָל אִם מְנַהֵג אָבִי יְתוּמִים, אֵין מְסַלְקִין אוֹתוֹ, שְׂמָא מְצִיָּאָה מְצָא. אֲבָל אִם בָּאוּ עֲדִים שֶׁהוּא מְפַסֵּד נַכְסֵי הַיְתוּמִים, מְסַלְקִין אוֹתוֹ וּמְשַׁבְּעִים אוֹתוֹ, הוֹאִיל וְהוּא מְפַסֵּד:

ו. וְהוּא הַדִּין לְאִפְטְרוֹפוֹס שֶׁמְנַהֵג אָבִי הַיְתוּמִים, וְהִיתָה שְׁמוֹעֲתוֹ טוֹבָה וְהִיָּה יִשָּׁר וְרוֹדֵף מִצּוֹת, וְחֹזֵר לְהִיּוֹת זוֹלָל וְסוֹבֵא וְהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי חֶשֶׁךְ אוֹ שְׁפָרַץ בְּנִדְרִים וּבְכַאֲבֵק גָּזֵל, בֵּית דִּין חֲיִבִים לְסַלֵּק אוֹתוֹ וּלְהַשְׁבִּיעוֹ וּלְמַנּוֹת לָהֶם אִפְטְרוֹפוֹס כְּשֶׁר. וְכָל הַדְּבָרִים אֵלוֹ כְּפִי מַה שְׂיִרְאֶה לַדִּין, שְׁכָל בֵּית דִּין וּבֵית דִּין הוּא אֲבִיהֶם שֶׁל יְתוּמִים:

ז. כְּשֶׁמַּעֲמִידִים בֵּית דִּין אִפְטְרוֹפוֹס לַיְתוּמִים מוֹסְרִים לוֹ כָּל נַכְסֵי הַקָּטָן, הַקָּרָקַע וְהַמְטַלְטְלִים שֶׁלֹּא נִמְכְּרוּ, וְהוּא מוֹצִיא וּמַכְנִיס וּבוֹנֵה וְסוֹתֵר וְשׁוֹכֵר וְנוֹטֵעַ וְזוֹרֵעַ וְעוֹשֶׂה כְּפִי מַה שְׂיִרְאֶה שֶׁזֶה טוֹב לַיְתוּמִים, וּמַאֲכִילֵן וּמְשַׁקֵּן וְנוֹתֵן לָהֶם כָּל הַהוֹצָאָה כְּפִי הַמָּמוֹן וְכְפִי הָרְאוּי לָהֶם. וְלֹא יִרְוּחַ לָהֶם יוֹתֵר מִדָּאֵי וְלֹא יִצְמָצֵם עֲלֵיהֶם יוֹתֵר מִדָּאֵי:

וְיִבּוֹאוּ לְחֶשְׁבוֹן, וְכָל אֶחָד מֵהָאֲחִים יִתֵּן חֶלְקוֹ הַמְּגִיעַ לוֹ:

הלכות אפטרופוס:

סימן רצ

דין אפטרופוס, מי ימנו, וכיצד יתנהג, וכל משפטיו, וכו' כ"ח סעיפים:

א. מי שמת והניח יורשים קטנים, או שאשתו מעברת, או שהניח קטנים וגדולים, צריך מורי"שם למנות להם אפטרופוס שיתעסק בשביל הקטנים עד שיגדילו, ואם לא מנהו, בית דין חייבים להעמיד להם אפטרופוס עד שיגדילו, שבית דין הוא אביהם של יתומים. ואם צוה המוריש שינתן חלק הקטן ויעשה בו מה שירצה, הרשות בידו. וכן אם מנה המוריש אפטרופוס על הקטנים, קטן או אשה או עבד, הרשות בידו:

ב. אבל אין בית דין ממנים אפטרופוס, לא אשה לא עבד ולא קטן, ולא עם הארץ שהוא בחזקת השוד על העברות, אלא בודקין אדם נאמן ואיש חיל, ויודע להפך בזכות היתומים, וטוען טענותם, ויש לו כח בעסקי העולם, כדי לשמר הנכסים ולהרויח בהם, ומעמידים אותו על הקטנים בין שיהיה רחוק בין שיהיה קרוב לקטן, אלא שאם היה קרוב לא ירד לקרקעות, כמו שנתבאר בסימן רפ"ה:

ג. כשימנו אותו, צריכין בית דין לחשב עמו ולכתב חשבון המטלטלין והקרקעות והחובות וכל דבר שמוסרים בידו, דהא על טענת ברי משביעין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אפוטרופוס: סימן רצ

שולחן ערוך

ומניחים המעות. ואין מוכרים שדות לקח עבדים, ולא עבדים לקח שדות, שמא לא יצליח. אבל מוכרים שדה לקח שוורים לעבודת שדות אחרות, שהשוורים הם עקר כל נכסי שדות. ואינו רשאי למכר אפלו שדה רעה והרחוקה כדי לקנות בדמיה שדה טובה וקרובה, שמא לא יצליח זה שקנה:

יב. הנה לאדם תביעה אצל היתומים, אין לאפוטרופוס לטען בשבילם לדון עמו, שמא יתחייב בדיון. אבל אם ירד עמו לדיון וטען בשבילם וזכה, הדיון קיים:

יג. אין האפוטרופוסין רשאים להוציא עבדים לחרות, אפלו לוקח מהעבד דמים שיצא לחרות, אבל מוכרים אותם לאחרים ולוקחים מהם הדמים על מנת שיוציאוהו לחרות, ואותם האחרים הם שמשחררים אותם:

יד. האפוטרופוסין, תורמין ומעשרין נכסי יתומים, כדי להאכילן, שאין מאכילין את היתומים דבר האסור. אבל לא יעשרו ולא יתרמו כדי להניח פרות מתקנים, אלא ימכרו אותם טבל:

טו. האפוטרופוסין, עושים לקטנים לולב וסכה וציצית ושופר וספר תורה ותפלין ומזוזות ומגלה. כללו של דבר: כל מצות עשה שיש לה קצבה, בין שהיא מדברי תורה בין שהיא מדברי סופרים, עושים להם, אף על פי שאינם חייבים במצוה מכל אלו המצוות, אלא כדי לתנכן. אבל אין פוסקים עליהם צדקה, אפלו לפדיון שבויים, מפני שמצות אלו אין להם קצבה. מיהו, אם פסק עליהם צדקה לאחשויבנהו כדי שיצא עליהם שם טוב, והם אמודים לכך, שפיר דמי. ומי שנשתטה או

ח. מעות של יתומים שהניח להם אביהם, אינם צריכים אפוטרופוס, אלא כיצד עושים בהם, בודקין מי שיש לו נכסים שיש להם אחריות, ויהיו עדית, ויהיה איש נאמן ושומר דברי תורה ומעולם לא קבל עליו נדוי, נותנים אותם לו בבית דין, קרוב לשכר ורחוק מהפסד. ואם אין לו קרקע, ונתן להם משכון זהב משבר שאין בו סימן, נותנין לו המעות קרוב לשכר ורחוק להפסד, ויפסקו בשכר כפי מה שיראו הדינים, או שליש השכר או חציו, אפלו רביע השכר ליתומים, אם ראו שזו תקנה להם, עושים. לא מצאו אדם שיתנו לו המעות קרוב לשכר ורחוק להפסד, הרי אלו מוציאים למזונות מעט עד שיקנו להם במעות קרקע וימסרו אותו ביד אפוטרופוס שיצמידו להם:

טז. כל המטלטלין של יתומים שמים אותם ומוכרים אותם בבית דין. ואם היה השוק קרוב למדינה, מוליכים אותם לשוק ומוכרים אותם, ויצטרפו דמיהם עם המעות של יתומים. מי שהיה בידו יין או שכר של יתומים, אם יניחנו כאן עד שימכר שמא יחמיץ, ואם יוליכנו לשוק שמא יארעו אנס בדרך, הרי זה עושה בו כדרך שהוא עושה בשליו. וכן כל פיוצא בזה:

יז. אין שולחים מטלטלים או סחורה של יתומים בדרך ים, ולא בדרך שיש בה ספק אנס, אלא שכר שיש בו חשש שמא יחמיץ כמו שנתבאר. וכן כל פיוצא בזה:

יח. יש לאפוטרופוס למכר בהמה ועבדים, שדות וכרמים, להאכיל ליתומים. אבל אין מוכרין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתורו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אפטרופוס: סימן רצ

שולחן ערוך

כ. אפטרופוס, בין מנהו בית דין בין מנהו אבי יתומים, פטור מגנבה ואבדה וחיבב בפשיעה:

כא. אפטרופוס של יתומים שקנה להם שור ולא היו לו שנים, ונתנו הרועה עם השורים, ולא ידע שלא היה אוכל, ומת, אינה פשיעה לאפטרופוס, ופטור. וממי משתלמים היתומים, נתבאר בסימן רל"ב

כב. דין אפטרופוס שלוה לצרף היתומים, נתבאר בסימן ק"י:

כג. אפטרופוס, בין מנהו אבי היתומים בין מנהו בית דין, עד שלא החזיק בנכסי היתומים יכול לחזר בו, משהחזיק בנכסי היתומים אינו יכול לחזר בו:

כד. יתומים קטנים שסמכו אצל בעל הבית הם מעצמם, ונשתדל בשלהם, יש לו דין אפטרופוס לכל דבר. ואפלו סמכו אצל אשה. ויש אומרים שאין משביעין אותו, ויש אומרים שמשביעים אותו:

כה. יתומים שסמכו אצל בעל הבית וזן אותם משלו, לא הניח מעותיו על קרן הצבי:

כו. קטן שהגדיל, אפלו היה אוכל ושותה יותר מדאי ומפסיד והולך בדרך רעה, אין בית דין מונעים ממנו ממונו ואין מעמידים לו אפטרופוס, אלא אם כן צנה מורישו שלא יתנו אלא אם יהיה כשר ומצליח, או שלא יתנו לו עד זמן מרבה. ואף על פי כן מוכיחים אותו ומלמדין אותו ללכת בדרך ישרה וארחות צדיקים:

נתחרש, בית דין פוסקין עליו צדקה אם היה ראוי:

טז. כשיגדילו היתומים, נותן להם קמח מורישן, ואינו צריך לעשות להם חשבונות מה שהכניס והוציא, אלא אומר להם: זה הנשאר, ונשבע בנקיטת חפץ שלא גזלם כלום. במה דברים אמורים, בשמנהו בית דין. אבל אפטרופוס שמנהו אבי היתומים, וכן שאר המורישין, אין נשבע על טענת ספק. אבל נשבע על טענת ודאי. וכן אם אבד שום דבר מנכסי היתומים, נשבע שבועת השומרים. ואם יש לאפטרופוס חלק ברוח, אפלו מנהו אבי היתומים, נשבע אפלו על טענת ספק:

יז. אף על פי שאין האפטרופוס צריך לעשות חשבון כמו שנתבאר, צריך לחשב בינו לבין עצמו לדקדק ולהזהר הרבה מאביהם של אלו היתומים שהוא רוכב ערבות, שנאמר: סלו לרכב בערבות וכו' אבי יתומים:

יח. אין בית דין יכולים למנות אפטרופוס להאמינו בלא שבועה, אלא אם כן אינם מוצאים אדם הגון שירצה להיות אפטרופוס אם לא יאמינוהו בלא שבועה:

יט. כשמשיעין אפטרופוס שבועת המשנה, צריך שיטענוהו בית דין או היתומים, אפלו בטענת שמא, שתי כסף ופרוטה, ויכפר בשתי כסף ויודה בפרוטה. אבל אם לא היתה טענה או כפירה והודאה כשעור זה, אם טוענין אותו טענת ודאי, נשבע הסת ומגלגל עליו שלא עכב בידו משלו כלום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות פקדון סימן רצא

שולחן ערוך

ג. בקש מחברו שיתן רשות להכניס בהמתו או פרותיו לחצרו, ונתן לו רשות ולא פרש כלום בשמירתו, אינו חייב בשמירתן כלל:
ד. אפלו כשקבל עליו, אינו חייב אלא כפי שווי החפץ שקבל עליו לשמר. שאם נתן לו לשמר דינר זהב, ואמר לו: הנהר בו של כסף הוא, ופשע בו ונאבד, אינו חייב אלא בשל כסף, שיאמר לו: לא קבלתי עלי אלא שמירת דינר של כסף. וכן כל פיוצא בזה. אבל אם הפסידו בנדים, משלם של זהב:

ה. ויש מי שאומר, שהשומר הנה מיד כשקבל עליו לשמר, או שאמר: הנה לפני, ונסתלקו הבעלים משמירה, חייב עליו אם פשע, אף על פי שלא משך. ויש מי שאומר, שאינו חייב עד שימשך, ובמקום שמשכיח קונה:

ו. אם פשע בו ולא שמרו כראוי לענין אחד, אף על פי שלבסוף נאבד באגס בענין אחר, חייב פושע וחייב לשלם. מעשה באחד שהפקיד מעות אצל חברו והניחם במחצה של קנים, והיו טמונות בעבי המחצה ונגנבו משם, ואמרו חכמים: אף על פי שזו שמירה מעלה לענין גנבה, אינה שמירה כראוי לענין האש, ומאחר שלא טמנו בקרקע או בכתל בנין, פושע הוא, וכל שתחלתו בפשיעה וסופו באגס חייב, וכן כל פיוצא בזה:

ז. המפקיד אצל חברו בין פלים בין מעות, ואמר: תן לי פקדוני, ואמר לו השומר: איני יודע אנה הנחתי פקדון זה, או באיזה מקום קברתי הפספים, המתן לי עד שאבקש ואמצא ואחזיר לך, הרי זה פושע וחייב לשלם מיד

כז. השוטה והחרש, דינם פקטנים, ומצמידים להם אפטרופוס:

כח. אפטרופוס שמת, והוציא בנו פנקס אביו שכתוב בו שהוציא בפרנסת היתומים מנה, אין מוציאין מהיתומים בכך, דשמא נתפרע ולא נמחק:

הלכות פקדון

סימן רצא

דין שומר חנם, מאימתי מתחייב בשמירה, וכיצד היא השמירה, ובו כ"ח סעיפים:

א. שומר חנם פטור בשבועה מגנבה ואבדה, ואינו חייב לשלם כי אם בפשיעה:

ב. שומר חנם הוא שהפקיד אצלו כסף או פלים או בהמה או כל דבר לשמר, והוא קבל עליו לשומרו. ואפלו לא קבל בפרוש, אלא שאמר לו: הנה לפני, הוא שומר חנם. אבל אם אמר לו: הנה לפניך, או: הנה, סתם, אפלו שומר חנם לא הוי ואינו חייב שבועה כלל, אבל מחריים על מי שלקח פקדון שלו ולא יחזירנו לבעליו. ומכל מקום, מי שהיה מהלך בדרך, ואמר לו חברו: הולך עמך אלו המנעלים, ואמר לו: הניחם כאן על החמור, והניחם שם ולא קבלם הנפקד בידו, אלא כמו שהניחם המפקיד על החמור כך הולכים ולא קשרם, והלך לו מן הצד להסך רגליו והניח החמור על אם הדרך ונאבדו המנעלים, הוי שומר חנם והיה לה פושע וחייב לשלם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות פקדון סימן רצא

שולחן ערוך

בהן. ויש פקדון שדרך שמירתו להניחו בבית, כגון שמלה וטלית. ויש פקדון שדרך שמירתו להניחו בתבה או בארגז ונועל עליו, כגון בגדי משי וכלי כסף וכלי זהב וכיוצא בהם:

יד. השומר שהניח הפקדון במקום שאינו ראוי לו, ונגנב משם או אבד, אפלו נאנס שם, כגון שנפלה דלקה ושרף כל הבית, הרי זה פושע, וחייב לשלם. ואף על פי שהניח הפקדון עם שלו, אם ראוי לשמירה, פטור, ואם אין המקום ראוי לשמירה, חייב, בשלול הוא רשאי, ואינו רשאי בשל אחרים:

טז. הכספים והדינרים ולשוניות של זהב ושל כסף ואבנים טובות, אין להם שמירה אלא בקרקע, ויתן עליהם טפח עפר. או יטמינם בכתל בטפח התחתון הסמוך לקרקע או בטפח הסמוך לקורה, אפלו לא יתנם באמצע עבי הכתל, רק שיכניס טפח בתוכו, אבל לא באמצע הכתל, שמא יחפרו הגנבים ויגנבו. אפלו נעל עליהם כראוי בתבה, או החביא אותם במקום שאין אדם מפירו ולא מרגיש בו, הרי זה פושע וחייב לשלם:

טז. המפקיד אצל חברו כספים ערב שבת סמוך לבין השמשות, אינו חייב לטרוח ולקבור אותם עד מוצאי שבת, ואם נתאחר למוצאי שבת כדי לקברם, ולא קברם, ונגנבו או נאנסו, חייב, ואם תלמיד חכם הוא המפקיד אינו חייב עד שישא אחר שיכדיל כדי לקברן:

יז. התנה הנפקד: על מנת שלא אטמינם בקרקע, וכן כל דבר ודבר שיניחנו עם שלו, הכל לפי תנאו:

ח. באו עליו גנבים ונגנבו הפקדון, ואלו צוח היו באים בני אדם להציל, חייב, דכיון שלא צוח, פשע. ואפלו אם באו אנסים, צריך לצעק ולבקש אנשים שיעזרוהו לעמד כנגדם. ואם היה אפשר לו לעשות כן ולא עשה, חייב. ודוקא בחנם, אבל אם לא היה מוצא מי שיבא לעזרו אלא בשכר, פטור:

ט. פשע השומר ולא שמר הבהמה כראוי, ויצאה לאגם ומתה שם כדרךה, פטור, אף על פי שתחלתו בפשיעה לענין זאבים ונגבים ואם טרפה זאב או נגנבה משם היה חייב, עכשיו שמתה כדרך פטור, שלא גרמה לה יציאתה. אבל אם גנבה גנב מהאגם ומתה כדרךה בבית הגנב, הרי השומר חייב אף על פי שהוא שומר חנם, שאפלו לא מתה הרי היא אבודה ביד הגנב, ויצאתה גרמה לה להגנב, וכן כל כיוצא בזה:

י. העלה הבהמה לראש ההר ונפלה ומתה, הרי זו פשיעה. מתה שם כדרךה, פטור:

יא. עלתה מאליה, אפלו לא עלתה בעל פרחו, אין זו פשיעה, אלא דומה לגנבה, ופטור שומר חנם:

יב. שומר חנם שהניח הבהמה ונכנס לעיר, ובא ארי ודרסה, זאב וטרפה, אם נכנס בשעה שדרך בני אדם לכנס, פטור, אפלו אם היה יכול להציל אם היה שם, ואם נכנס בשעה שאין דרך בני אדם לכנס, רואים, אלו היה יכול להציל אם היה שם, חייב, ואם לאו, פטור:

יג. כיצד דרך השומרים, הכל לפי הפקדון. יש פקדון שדרך שמירתו להניחו בבית שער, כגון הקורות והאבנים. ויש פקדון שדרך שמירתו להניחו בחצר, כגון חבילות פשתן הגדולות וכיוצא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות פקדון סימן רצא

שולחן ערוך

ונגנבו, ואמרו חכמים: אין השומר חייב לשלם, מפני שנתנם לאמו, שכל המפקיד על דעת בנאי ובני ביתו הוא מפקיד. ואף על פי שלא אמר להם: פקדון הם, יש לו לטען כל שכן שהיתה גזירת בהם אם היתה סבורה שהם שלו. וכן אין אמו חייבת לשלם, שהרי לא אמר לה שהם פקדון. ואמרו חכמים: ישבע השומר שאותם המעות עצמם הם שנתן לאמו, ותשבע אמו שהחביאה אותם ונגנבו, ויפטר שניהם. וכן כל כיוצא בזה:

כד. מכאן אתה למד, שהשומר שמסר הפקדון לאשתו ובני ביתו והודיעם שהוא פקדון, ולא שמרו כדרך השומרים, שהם חייבים לשלם לבעל הפקדון, ובעל הבית פטור, שכל המפקיד על דעת אשתו ובניו הוא מפקיד:

כה. מעשה באחד שהפקיד כשות אצל אחד, והיה לשומר כשות אחרים, ואמר לשמשו: מזה הכשות תשליך לתוך השכר, והלך השמש והשליך מכשות של פקדון, אמרו חכמים: השמש פטור, שהרי לא אמר: מזה תשליך ומזה אל תשליך, ודמה שהוא מראה מקום ואינו מקפיד על זה, וכן בעל הבית פטור, שהרי אמר לו: מזה השלך, ואינו משלם אלא דמי מה שנהנה בלבד. לפיכך, אם נעשה השכר חמץ, פטור מלשלם. בין כך ובין כך חייב השומר בשבועה שכך ארע. וכן כל כיוצא בזה. ואם היה כשות הפקדון רחוק ממקום הטלת השכר, ושלו קרוב, ושהה השליח לבא, והיה שם בעל הבית ולא אמר לה דבר, חייב, לפי שפשראה אותו שוהה הוה לה להעלות על דעתו קדם שישליכנו לתוך השכר שממקום רחוק הביאו. ואם היה שומר

יח. במה דברים אמורים שספסים אין להם שמירה אלא בקרקע, בשעה שנגנבים מצויים ואנשים רמאים, שמחפשים אחריהם. אבל במקום דליכא כל הנגי, אין צריך לכסותם בקרקע, אלא מניחם במקום שמניח מעותיו,

טז. אפלו בשעה שנגנבים מצויים, לא אמרו כספים אין להם שמירה אלא בקרקע, אלא במפקיד סתם אצל חברו לשמרם. אבל מפקיד מעות אצל חברו כדי להתעסק בהם וירויה, פשיטא דהוי כמו אמר לו בפרוש שאינו מצריכו לקברן בקרקע:

כ. המפקיד כספים אצל חברו בדרך להוליכם לביתו, או ששלח עמו מעות ממקום למקום, צריכים שיהיו צרורים ומנחים בידו או קשורים כראוי על בטנו מכנגד פניו, עד שיגיע לביתו ויקברם כראוי. ואם לא קשרם בדרך הזאת, אפלו נאנסו, חייב לשלם, שהרי תחלתו בפשיעה:

כא. כל המפקיד אצל בעל הבית, בין פלים בין מעות, על דעת אשתו ובניו ובני ביתו הוא מפקיד. אבל אם מסרם לבניו ובני ביתו הקטנים, או לעבדיו בין גדולים בין קטנים, או לאחד מקרוביו שאינם שרויים עמו בבית ואין סומכין של שלחנו, ואין צריך לומר אם מסרם לאחר, הרי זה פושע וחייב לשלם, אלא אם כן הביא השומר השני ראיה שלא פשע:

כב. מי שהוא ידוע בודאי שאינו רגיל לשמר הפקדון אלא למסרו ביד אחר שאינו שרוי בביתו ואינו סומך על שלחנו, דינו כמוסר לבני ביתו:

כג. מעשה באחד שהפקיד מעות אצל חברו, ונתנם השומר לאמו והחביאה אותם, ולא טמנה אותם,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מוסדות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות פקדון סימן רצב

שולחן ערוך

החפץ ונעשה עליו שומר תחלה, ואחר כך שכר
הבעלים או שאלם, אף על פי שהיו הבעלים עמו
במלאכתו בעת שנאבד, חייב:

סימן רצב

שלא לשלח יד בפקדון, ואם שלח בו יד, ובו כ"ב
סעיפים:

א. אין הנפקד רשאי לשלח יד בפקדון. ואם שלח
בו יד, אפלו אינו מכון לגזולו, אלא להשתמש
בו, קם לה ברשותה וחיב באנסים אף על פי
שעדין לא נשתמש בו, דשליחות יד אינה צריכה
חסרון, רק שיגביהנה כדי להשתמש בה בתשמיש
שמחסרו, אז חייב כאלו חסרו. אבל אם הגביהו
לעשות בו תשמיש שאינו מחסרו, אינו חייב משעת
הגביהה אלא משעת תשמיש, ולא משום שליחות
יד, שהרי אינו שולח בו יד כיון שאינו מחסרו,
אלא מפני שהוא שואל שלא מדעת דהוי כגזולין:

ב. הטה את החבית ונטל ממנה רביעית, ונשברה,
אינו חייב אלא ברביעית, כיון שלא הגביהה. אבל
אם הגביהה כדי לטל ממנה רביעית, חייב, אפלו
לא נטל. אבל אם הגביהה את הפיס לטל ממנה
דינר, וכיוצא בכיס מדברים שאינם גוף אחד, הרי
זה ספק אם נתחייב בכל הפיס, או לא נתחייב אלא
בדינר בלבד:

ג. וכן אם הטה ונטל ממנה רביעית והחמיצה, חייב
בכלה, שמחמת שחסרה החמיצה. במה דברים
אמורים, בחבית של יין שדרפו להחמיץ כשהוא
חסר. אבל שאר פרות ששלח יד במקצתם ולא
הגביהן, אינו מתחייב אלא כפי מה שנטל:

שכר, יש מי שאומר, שבין כך ובין כך חייב,
שהיה לה לפרש ולומר: לא תשליך מזה:

כו. שומר שמסר לשומר, חייב, אפלו אם הוא שומר
חנם ומסר לשומר שכר, דאמר לה: את מהימן לי
בשבועה היאך לא מהימן לי בשבועה. אפלו אם
ידוע לכל שהשני טוב וכשר יותר מהראשון.
לפיכך אם דרוך הבעלים להפקיד תמיד דבר זה
אצל השומר השני, הרי השומר הראשון פטור
מלשלם, והוא שלא ימעט שמירתו, אבל אם מעט
שמירתו, כגון שהראשון היה שומר שכר והשני
שומר חנם, או שהראשון שואל והשני שומר שכר,
פושע הוא הראשון ומשלם, אף על פי ששאל או
שכר בבעלים. ואם יש עדים ששמר השני כראוי,
נפטר שומר ראשון. ואפלו לא היו שם עדים, אם
השומר הראשון ראה ויכול הוא לשבע, הרי זה
נשבע ונפטר:

כו. במה דברים אמורים שאין שומר חנם חייב אלא
בפשיעה, בסתם שומר. אבל אם התנה שיתחייב אף
באנסים, חייב אף בדברים בלא קניין:

כח. המפקיד אצל חברו, בין בחנם בין בשכר, או
השאלו או השכירו, אם שאל השומר את הבעלים
עם הדבר שלהם או שכרם, הרי השומר פטור
מכלום, אפלו פושע בדבר ששמר, ואבד מחמת
הפשיעה, הרי זה פטור, שנאמר: אם בעליו עמו
לא ישלם במה דברים אמורים, כששאל הבעלים
או שכרן בעת שנטל החפץ, או שהיו שאולים או
שכורים אצלו מקדם לכן, כיון שהם עמו
במלאכתו בשעה שנטל, אף על פי שלא היו עמו
במלאכתו בשעה שנאבד, פטור. אבל אם נטל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות פקדון סימן רצב

שולחן ערוך

שחזקתו שבגללו באו הגנבים ונמצא זה מציל
עצמו בממון חברו. ואם אינו אמוד, חזקתו שלא
באו אלא לשמע הפקדון:

ט. הפקד אצלו ממון של פדיון שבויים ובאו עליו
אנשים ונתנו להם להציל עצמו, אם לא היה מצוי
אצלו שם ממון אחר לפדות עצמו בו, פטור, שאין
לך פדיון שבויים גדול מזה. ודוקא שהיה ממון של
פדיון שבויים סתם, אבל אם היה של פדיון שבויים
ידועים, חייב:

י. המפקיד פרות אצל חברו, הרי זה לא יערבם
עם פרותיו. עבר וערבם, יחשב כמה היה הפקדון
ויראה כמה חסר הכל, ויחשב חסרון הפקדון ויתן
לו אחר שישבע:

יא. נסתפק מהם ולא ידע כמה נסתפק, יוציא לו
חסרונו לחטים ולארו קלוף, ד' קבין ומחצה לכל
כור, לשעורים ולידחן, ט' קבין לכל כור, לכסמין
ולזרע פשתן בגבעוליו ולארו שאינו קלוף, ג'
סאים לכל כור. וכמדה הוא לכל שנה ושנה:

יב. כמה דברים אמורים, שמדד לו בימות הגרן
והחזיר לו בימות הגרן. אבל מדד לו בימות הגרן
והחזיר לו בימות הגשמים, אינו מוציא חסרונות,
מפני שהם מותרות:

יג. וכן מוציא לו שתות לזין, ושלשה לגין שמן
למאה לגין, לג ומחצה שמרים ולג ומחצה בלע.
ואם היה שמן מזקק, אינו מוציא לו שמרים. ואם
היו הקנקנים ישנים, אינו מוציא לו בלע:

יד. הפקיד אצלו פרות שאינם מדודין, וערבן עם
פרותיו ולא מדדן, הרי זה פושע. ואם בעל
הפקדון אומר: כך וכך היו, ושומר אומר: איני

ד. אמר שרוצה לשלח יד בפקדון, אינו חייב, אף
על פי שאומר כן בפני עדים:

ה. השולח יד בפקדון על ידו או על ידי שלוחו,
הרי זה גזלן ונתחייב באנסין, ונעשית הגזלה
ברשותו, ומשלם אותה כדין הגזלנים שיתבאר
בהלכות גזלה:

ו. המפקיד חבית אצל חברו, בין שיחדו לה
הבעלים מקום בין שלא יחדו לה מקום, וטלטלה
לצרכו, ונשברה בין קדם שהחזירה למקומה בין
אחר שהחזירה למקום שיחדו לה, חייב לשלם. ואם
טלטלה לצרכה, בין שנשברה מתוך ידו בין
שנשברה משהניחה במקום אחר, פטור:

ז. היה הנפקד שלחני או חנוני והפקד אצלו מעות,
אם אינם חתומים ולא קשורים קשר משנה, אף
על פי שהם צרורים, מתר לו להשתמש בהם,
לפיקדו, נעשה עליהם שומר שכר וחייב בגנבה
ואבדה, אפלו קדם שנשתמש בהם, ואם כבר
נשתמש בהם, חייב גם באנסין אפלו אחר שהחזירם
למקומם, עד שיחזירם לבעליהם. ואם היו המעות
צרורים וחתומים, או קשורים קשר משנה, לא
ישתמש בהם, לפיקדו, אבדו או נגנבו אינו חייב
באחריותו. ואם הפקדו אצל בעל הבית, אפלו הם
מתרים, לא ישתמש בהם, לפיקדו, אבדו או נגנבו
אינו חייב באחריותו, והוא שייטמנם בקרקע כמו
שנתבאר ובעל הבית שרב עסקיו ברבית, דינו
כשלחני, לפי שצריך תמיד למעות:

ח. המפקיד אצל חברו ממון או פלים חשובים,
ובאו עליו גנבים וקדם ונתן להם הפקדון להציל
עצמו, אם היה אמוד שהוא בעל ממון, חייב,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בה
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות פקדון סימן רצג

שולחן ערוך

מתר, אבל לא יפתח בגלל עצמו ויקרא. והוא
הדין שאר ספרים. ואם פתח וגלל בגלל עצמו,
הרי שלח יד בפקדון ונתחבב באגסים:

כא. הפקיד אצלו כסות, מנערה בענין שנתבאר
בסימן רס"ז:

כב. במה דברים אמורים, בפקדון שהלכו בעליו
למדינת הים. אבל היו עמו באותה הארץ, הרי זה
לא יגע בו אף על פי שיאבד:

סימן רצג

מתי ניתן הפקדון לתבע, ואם יכול להחזירו (בכל
מקום), וכו' ד' סעיפים:

א. אין המפקיד יכול לתבע הפקדון אלא במקום
שהפקידו לשם, שאם הפקידו אצלו בטבריא אינו
יכול לתובעו בצפורי. אבל בכל מקום שירצה
הנפקד להחזיר למפקיד פקדונו, צריך לקבלו.
אפלו נתנו לו בעל פרחו חשיבה נתינה, ופטור.
ואם הפקידו אצלו לזמן ידוע, אינו יכול להכריחו
לקבלו ממנו תוך הזמן:

ב. במה דברים אמורים, בישוב. אבל אם הפקיד
אצלו בישוב והביא פקדונו במדבר, אינו מקבלו
ממנו, אלא יאמר לו: הרי הוא באחריותך עד
שתחזירנו לי בישוב בדרך שהפקדתיו אצלך
בישוב. ואם כשהפקידו אצלו, אמר לו: אני רוצה
לצאת למדבר, והשיב הנפקד: גם אני רוצה לילך
למדבר, הוי כאלו פרש לו על מנת שאחזירנו לך
במדבר, ויכול להחזיר לו במדבר:

ג. המפקיד אצל חברו והלך בעל הפקדון למדינת
הים, והנפקד רוצה לפרש בים או לצאת בשירא,

יודע, ישלם בלא שבועה, שהרי חייב עצמו
בתשלומין ואינו יודע כמה הוא חייב, ונמצא חייב
שבועה שאינו יכול לשבע:

טו. לא ערבם עם פרותיו, אף על פי שחסרים
ומתמעטים והולכין, לא יגע בהם. במה דברים
אמורים, כשחסרו חסרון הראוי להם בכל שנה,
אבל אם חסרו יותר מכדי חסרון, אם בעל
הפקדון בעיר, יודיענו. ואם אינו בעיר, מוכרן
בבית דין:

טז. המפקיד פרות אצל חברו, והרקיבו, דבש,
ונפסד, יין, והחמיץ, עושה תקנה לבעל הפקדון
אם אינו בעיר, ומוכרן בבית דין. אף על פי
שעמדו בהפסדן ואין ההפסד (פוסק) בהם, הרי
הסלים והקנקנים מוסיפים הפסד:

יז. המפקיד חמץ אצל חברו והגיע הפסד, הרי זה
לא יגע בו עד שעה חמישית ביום י"ד. מכאן
ואילך יוצא ומוכר בשוק לשעתו, מפני השבת
אבדה לבעלים:

יח. והוא הדין לשאר פקדונות, שלא יגע בהם אף
על פי שהוא יודע בודאי שיוזלו בזמן פלוני או
יאנס אותם המלך, שמא יבאו בעליהם קדם ויטלו
ממנו:

יט. כל המוכר פקדון על פי בית דין, הרי זה
מוכר לאחרים ואינו מוכר לעצמו, מפני החשד.
והדמים יהיו מנחים אצלו. ויש לו רשות להשתמש
בהם, לפיכך, הרי הוא עליהם שומר שקר אף על
פי שצדיין לא נשתמש בהם:

כ. המפקיד ספר תורה אצל חברו, גוללו פעם אחת
לי"ב חדש. ואם כשהוא גוללו פתחו וקרא בו,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

בה
לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בה

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות פקדון סימן רצד

שולחן ערוך

ב. לא כפר בו, אלא טען: נגנב, או: נאבד, אם
אמר שארע הדבר במקום שיש עדים מצויים, יביא
ראיה בעדים לדבריו ויפטר אפלו משבועה. ואם
לא יביא עדים לדבריו, ישלם. ואם הוא במקום
שאינן עדים מצויים, ישבע שהוא כדבריו, ומגלגלין
עליו בשבועתו שלא פשע בשמירתו אלא ששמרו
בדרך השומרים ושלח שלח בו יד קדם לכן, שאם
שלח בו יד קדם לכן להנות ממנו נתחייב אפלו
נאנס:

ג. זה שאמרנו שבמקום שיש עדים מצויים אם לא
הביא עדים שיעידו כדבריו ישלם, הני מלי במידי
דשלטא בה עינא, כגון מעביר חבית בשוק וכיוצא
בו. אבל מלתא דעביד דמתרמי דלא שלטא בה
עינא, כגון מאן דנקט חפצא בידה, דאפשר שאף
על פי שרבים מצויים שם לתרע אנסא ולא
ירגישו בו בני אדם, דינו כמקום שאין עדים
מצויים:

ד. מי שהפקידו אצלו גלימא וטוען שנאנסה,
והביא עדים שנאנס לו גלימא, אף על פי שלא
ידעו אם היתה גלימת המפקיד, פטור. כיון שאלו
היתה גלימא בידו ומפקיד אומר: לא זו היא,
ונפקד אומר: זו היא, נאמן בשבועת הסת, ואם
המפקיד אומר: שמא, והנפקד אומר: ברי, אפלו
הסת ליכא, והכא כיון דמפקיד לא ידע האי
גלימא דאתניס אי דידה היא או לא, נפקד מהימן:
ה. אם התנה הנפקד שיהא פטור משבועה, תנאו
קיים:

ו. נגנב הפקדון באנס ואחר כך הפך הגנב, אהד
שומר שכר ואהד שומר הנם עושה דין עם הגנב

אם בא והביא הפקדון לבית דין, נפטר מאחריות
שמירתו, שאין אוסרים זה במדינה זו מפני פקדון
של זה שהלך, ואין אומרים לו להוליכה עמו,
שמא יארע לו אנס ויהיה חייב באחריותו, ובית דין
מפקידים ביד אדם נאמן אצלם, מפני השבת אבדה
לבעלים:

ד. שלח לו פקדונו על ידי אחר, בין שאמר לו:
הולך לו, או: תן לו פקדונו, חייב באחריותו עד
שיגיע ליד הבעלים, כיון שבעל הפקדון לא עשאו
שליח להביא לו. לפיכך, אם בא לחזור ולטל מיד
השליח, רשאי. במה דברים אמורים, שלא החזק
הנפקד כפרן. אבל החזק כפרן, וכה השליח מיד
בשביל המפקיד, ואין הנפקד יכול לחזור ולטלו
מידו, ומכל מקום חייב באחריותו עד שיגיע ליד
המפקיד ויש מי שאומר, שהוא הדין נמי אפלו לא
החזק כפרן, אלא שהיה רגיל בעל הפקדון להפקיד
לזה שהפקד אצלו עתה באחרונה. וכן נמי אי
שדר לה: פלגיא גברא מהימנא הוא, אף על גב
דלא פטרה, אינו יכול לחזור בו וחיוב באחריותו:

סימן רצד

הכופר בפקדון או שטוען נגנב, ובו ו' סעיפים:

א. תבעו הפקדון וכפר בו, מיד נעשה עליו גזלן,
והייב באנסים ופסול לעדות ולשבועה. במה דברים
אמורים, שיש עדים שבשעה ששכר בו היה
ברשותו. אבל אם אין עדים, לא, שמא נאבד
ממנו, ואמר: אכפר בו ואדחנו עד שאמצאנו
ואחזירנו לו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות פקדון סימן רצה

שולחן ערוך

ג. יש מי שאומר, שאפלו היה הדבר המפקד או המשכר או השאול שוה פרוטה, הרי השומר נשבע עליו, ואין אחד מהשומרים צריך להודאה במקצת ולא לכפירה במקצת. ורבו החולקים עליו במה שכתב שאפלו היה הדבר המפקד שוה פרוטה נשבע עליו, ואומרים שצריכים כפירת שתי כסף:

סימן רצו

המפקיד בעדים, וטוען הנפקד: נגנבה או: להד"מ, וכו' ה' סעיפים:

א. אחד המפקיד או המשאיל או המשכיר את חברו בעדים או שלא בעדים, דין אחד יש להם, כיון שהודה זה מפי עצמו שהפקיד בידו או שהשאילו או שהשכירו הרי זה נשבע שבועת השומרים, שאין אומרים מגו לפוטרו משבועה, אלא לפוטרו מלשלם:

ב. אבל אם טען: לא הפקדת בידי מאומה ולא השאלתני ולא השכרתני, או שאמר: אמת הפקדת בידי או השכרתני או השאלתני אבל החזרתני לך, נשבע הסת ונפטר. אפלו הפקיד בידו או השאילו או השכירו בשטר, נאמן בשבועה בנקיטת חפץ לומר: החזרתני לך, במגו שהיה יכול לומר: נגנב, אם הוא שומר חנם, או: נאנס, אם הוא שומר שכר, ומתה מחמת מלאכה, אם הוא שואל. וכשם שאם היה טוען כן היה צריך לשבע מן התורה בנקיטת חפץ, כך כשטוען: החזרתני, צריך לשבע כעין של תורה:

ג. במה דברים אמורים, כשהיה השומר יכול לטען לומר: נאנסו, ולא נצריך אותו להביא ראיה על

ואינו נשבע. קדם ונשבע ואחר כך הכר הגנב, אם שומר חנם הוא, רצה עומד בשבועתו, רצה עושה דין עם הגנב, ואם שומר שכר הוא, עושה עמו דין:

סימן רצה

שלם הנפקד, כיצד משביעין אותו, וכו' ג' סעיפים:

א. שומר חנם שאמר: הריני משלם ואינו נשבע, אם היה הפקדון דבר שכל מינו שוה ומצוי בשוק לקנות כמותו, כגון פרות, או ריעות של צמר ושל פשתן השוות בכל ענינם, או קורות שאינם מצירות, וכל פיצא בהם, הרי זה משלם ואינו נשבע. אבל אם היה הפקדון בגד מציר או פלי מתקן או דבר שאינו מוצא לקנות כמותו בשוק, חוששין שמא עיניו נתן בו, ומשביעים אותו בנקיטת חפץ שאינו ברשותו, ואחר כך משלם. והוא הדין לשאר השומרים, כגון השואל שאמר: מתה, או: נגנבה, ושומר שכר והשוכר שאמרו: נגנבה, או: אבדה, אף על פי שהם חייבים לשלם משביעים אותם שבועה שאינה ברשותם ואחר כך משלמים דמי הבהמה או החפץ, שאנו חוששים לו שמא עיניו נתן בה. ואם אמרו הבועלים: יתר על זה היה שוה, כולל בשבועתו שאינו שוה אלא כך וכך:

ב. נמצא, כל שומר שנשבע שבועת השומרים, כולל בשבועתו ג' דברים: ששמר כדרך השומרים ושארעו כך וכך, ושאינו ברשותו, ושלא שלח בו יד קדם שארעו המארע הפוטר אותו. ואם רצה לשלם, נשבע שאינו ברשותו וכולל בשבועתו שכוך וכך היה שוה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות פקדון סימן רצו

שולחן ערוך

בכל פשואל. שפל תנאי בממון או בשבועת ממון קנים, ואין צריך לא קנין ולא עדים:

ו. טען זה שהיה שם תנאי, והשומר אומר: לא היה שם תנאי, נשבע השומר שבועת השומרים ומגלגל בה שלא היה שם תנאי:

ז. טען שהפקיד אצלו, וזה אומר: לא אמרתי אלא הנח לפניך ולא נעשיתי לך שומר, נשבע הסת שלא קבלו אלא בדרך זו, וכולל בשבועתו שלא שלח בו יד ולא אבדו בידים ולא בגרם שגרם לו שיהיה חייב לשלם:

ח. הודה השומר שפשע, וטען: תנאי היה בינינו שלא אצטרף לשומרו בדרך השומרים, והמפקיד אומר: לא היה שם תנאי, אף על פי שהפקיד אצלו בעדים שמעידים שדבר זה פקדון הוא אצל זה אבל לא ידענו אם היה בתנאי אם לאו, השומר נאמן, מתוך שהיה יכול לומר: שמרתי בדרך השומרים ונאנסתי, נאמן לומר שהיה ביניהם תנאי, לפיכך, ישבע שלא שלח בו יד ושאינו ברשותו ושהיה בהם תנאי. ואם הביא המפקיד עדים שפשע, חייב השומר, ואינו נאמן במה שטוען: תנאי היה בינינו, שהרי אין כאן מגו:

סימן רצו

הכופר בפקדון אפלו נותן המפקיד סימן, ובו פעיף אחר

א. המפקיד אצל חברו שלא בעדים, נאמן לומר להו"מ, אף על פי שאין הנפקד אמוד שיהא לו חפץ כזה והמפקיד נותן בו סימן. ואפלו הפקיד אצלו בעדים, אם לא ראו עתה בידו, נאמן לומר:

טענתו. אבל אם היה חייב להביא ראיה על טענתו, כגון שהיה במקום שעדים מצויים, אינו נאמן לומר: החזרתני, אלא ישבע בעל השטר בנקיטת חפץ שלא החזיר לו, וישלם. והוא דאמר לו: ישתבע לי שלא החזרתיו לך, אבל אנו לכתחלה אמרינן לה: זיל שלים לה:

ד. בא להחזיר לו פקדונו, ואמר לו המפקיד: אין זה פקדוני אלא אחר הוא, או: שלם היה ושברתו, או: חדש היה ונשתמשת בו, מאה סאין הפקדתי אצלך ואין אלו אלא חמשים. ובעל הבית אומר: זהו שהפקדת בעצמך וזה שנתת אתה נוטל, הרי השומר נשבע הסת כשאר כל הנשבעים. שאין כל שומר נשבע שבועת השומרים האמורה בתורה, אלא בזמן שמודה בעצמו על פקדון כמו שאמר המפקיד, אלא שטוען שנגנב או אבד או נשבר, אבל אם אומר: זהו שהשאלתני או שהשכרת לי או שנטלתי שכר על שמירתו, והפעלים אומרים: אינו זה אלא אחר, או: נשתנה מכמות שהיה, הרי השומר נשבע הסת, או שבועת התורה אם הודה במקצת. כיצד, מאה סאה הפקדתי אצלך, והשומר אומר: לא הפקדת אצלי אלא חמשים, נשבע שבועת התורה, מפני שהודה במקצת, לא משום שבועת השומרים. מאה כור של חטים הפקדתי אצלך, והוא אומר: לא הפקדת אצלי אלא מאה של שעורים, נשבע הסת כשאר כל הנשבעים בטענה כזו:

ה. מתנה שומר חנם להיות פטור משבועה, והשואל להיות פטור מלשלם. וכן מתנה בעל הפקדון על שומר חנם או שומר שכר ושוכר להיות חייבים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות פקדון סימן רחצ

שולחן ערוך

א. כל שומר שנתחייב לשלם ואמר: איני יודע כמה דמים אני חייב לשלם, והבעלים אומרים: אנו יודעים כך וכך היה שוה, כגון שהפקיד אצלו פיס מלא זהובים ופשע בו, הבעלים אומרים: מאתים דינרים היו, והשומר אומר: ודאי שהיו בו דינרים אבל איני יודע כמה היו, נמצא זה פטוען מאתים, ומודה לו במקצת ואמר: השאר איני יודע, שהוא מחייב שבועה ואינו יכול לשבע, ומשלם. ולפיכך, הבעלים יטלו בלא שבועה, והוא שיטענו דבר שהם אמונים בו. ויש לשומר להחרים על מי שלקח ממנו יותר מהראוי לו

ב. מת אביו והניח לו שק צרור, והפקידו אצל חברו ופשע בו, המפקיד אומר: איני יודע מה היה בו, שמא מרגליות היו בו, וכן השומר אומר: איני יודע כמה אני חייב לשלם, שמא זכוכית היה מלא, ישבע השומר כתקנת חכמים שאינו ברשותו, ויכלל בשבועתו שאינו יודע בודאי שהיה בו יותר על שוה כך וכך, וישלם מה שהודה לו:

סימן רצט

שנים שהפקידו ביד אחד ואחד מהם בא לתבע, ובו סעיה אחר

א. שנים שהפקידו אצל אחד, ובא אחד מהם לטול את שלו, אין שומעין לו עד שיבא חברו. במה דברים אמורים, כשאין השני בעיר. אבל אם הוא בעיר וידע שתבעו חברו ולא בא, ניחא לה במאי דעביד תברה ושליחותה קא עביד. ונתבאר פ"ט דין זה בסימן קע"ו ובסימן קכ"ב:

סימן ש

החזרתו לך, או: נתתו לי במתנה. ואפלו אם טוען: הפקדתי בידך חטים, וזה אומר: החזרתי לך, והלה אומר: והרי כך וכך היו ונתתם בחבית פלונית, ונמצא כדבריו, אפלו הכי נאמן הנפקד לומר: החזרתי לך את שלך ואלו אחרים הם, אפלו הפקידם בעדים. אבל אם עדים מעידים שהפקיד בידו זה החפץ ורואים אותו עתה בידו, אינו נאמן לומר החזרתיו לך: או: נתתו לי במתנה. ולא מבעיא אם הוא חי, שמוציאין אותו מידו, אלא אפלו אם מת מוציאים אותו מהיורשים, אפלו בלא שבועה. ולא עוד, אלא מי שבא ואמר: כך וכך הפקדתי אצל אביכם, ונתן סימנים מבהקים, ונמצא הפקדון כמו שאמר, והיה יודע הדין שלא היה המת אמוד שוה הפקדון שלו, יש לו לדין הנה לתת הפקדון לזה שנתן סימניו, והוא שלא יהיה המפקיד רגיל להכנס אצל זה שמת, אבל אם היה רגיל להכנס אצלו, שמא של אחר הוא והכיר הסימנים שלו. באו עדים והעידו לדין שאין זה אמוד, אין מוציאין מיד היתומים בעדותו, שאין זה ראיה ברורה, ואמרו דעתם אינו אמד דעתו, ואין לו לדין אלא מה שדעתו סומכת עליו. ומשרבו בתי דינים שאינם הגונים, ואפלו יהיו הגונים במעשיהם אינם חכמים כראוי ובעלי בינה, הסכימו רב בתי דיני ישראל שאין מוציאים מהיתומים באמד דעתו של דיין:

סימן רחצ

נפקד אומר: איני יודע כמה אני חייב, והמפקיד טוען ברי, ובו ב' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות פקדון סימן שא

שולחן ערוך

ד. וכן שנים שהפקידו שתי בהמות אצל רועה, ומתה אחת מהן ואינו יודע של מי היתה, ישלם לשניהם. ואם הפקידו בעדרו שלא מדעתו, מניח הבהמה ביניהם ומסתלק, ותהיה מנחת עד שיודה האחד לחברו או עד שירצו לחלק אותה:

סימן שא

דין השומרים בעבדים וקרקעות ובהקדשות ובשל עניים, וכו' י סעיפים:

א. ג' דינים האמורים בתורה בארבעה שומרים, אינם לא בקרקעות ולא בעבדים ולא בשטרות ולא בנכסי גוי ולא בהקדשות הן של מזבח או של בֵּדֶק הבית. שומר חנם אינו נשבע, נושא שכר או שוכר או שואל אינם משלמים, ומכל מקום שומר שכר מפסיד שכרו עד שישבע ששומר פראוי. וכן פטורים אף מפשיעה, ויש מחייבים בפשיעה. וכל אלו, חוץ מן ההקדשות, פטורים אפלו משבועה שאינם ברשותו:

ב. הא דאין נשבעין על אלו, הני מלי בפני עצמן, אבל על ידי גלגול נשבעים:

ג. אף על פי שאמרו שאין נשבעים על אלו, הני מלי מדאורייתא, אבל נשבעים עליהם הסת אם היתה שם טענת ודאי:

ד. כל אלו, אם קנו מידם להתחייב באחריותם, תיבם:

ה. המוסר לחברו לשומר דבר המחבר לקרקע, דינו כקרקע, אפלו ענבים העומדים לבצר:

שנים שהפקידו, אחד מאה ואחד מאתיים, וכל אחד תובע מאתיים, וכו' ד' סעיפים:

א. שנים שהפקידו אצל אחד, זה מנה וזה מאתיים, וכל אחד משניהם אומר: אני הוא שהפקדתי המאתיים, והשומר אומר: איני יודע, ישבע כל אחד מהם שהפקיד מאתיים, ויתן מאתיים לזה ומאתיים לזה, ונמצא מפסיד מנה מביתו, מפני שפשע, שהיה לו לכתב שם כל אחד על פיס שלו. ואי אנהו לא תבעי לה כל חד בברי, אם בא לצאת ידי שמים, חייב, אבל בדיני אדם, פטור. לפיכך, אם הביאו לו השנים כאחד שלש מאות בכרף אחד, ובאו ותבעו וכל אחד אומר: המאתיים שלי, נותן מאה לזה ומאה לזה והשאר יהא מנח אצלו עד לעולם, או עד שיודה האחד לחברו, שהרי הוא אומר להם: פיון שראיתי שאינכם מקפידין זה על זה והבאתם בכרף אחד לא הטרחתני עצמי לדע ולזכר תמיד מי בעל המאה ומי בעל המאתיים. ואפלו בבא לצאת ידי שמים פטור:

ב. וכן אם הפקידו אצלו שני כלים, אחד גדול ואחד קטן, וכל אחד אומר: אני בעל הגדול, ישבעו שניהם, ויתן הגדול לאחד מהם ודמי הגדול לשני, וישאר לו הקטן. ואם הביאום בכרף אחד כאחד, נותן הקטן לאחד ודמי הקטן לשני, והשאר יהיה מנח עד שיודה האחד לחברו או עד לעולם:

ג. וכן מי שתבעוהו שנים, זה אומר: אני הוא בעל הפקדון, וזה אומר: אני הוא, והשומר אומר: אחד מהם הוא ואיני יודע מי הוא, ישלם לשניהם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרחיב הבית יוסף רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון

כ"ט

כ"ט

לחודש

חשן משפט

הלכות שומר שכר סימן שב

שולחן ערוך

ב. קטן שהפקיד או השאיל לגדול, נשבע שבועת השומרים לקטן:

הלכות שומר שכר

סימן שג

שומר שכר, באיזה דבר חיב או פטור, ומאימתי מתחייב, וכו' ט"ו סעיפים:

א. שומר שכר גם הוא אינו מתחייב בשמירתו עד שימשך במקום שראוי למשך, כמו שנתבאר בסימן רצ"א בשומר חנם:

ב. שומר שכר חיב בגנבה ואבדה. ויש אומרים שאפלו שומר פראוי ונתן הכספים תחת הקרקע בעמק מאה אמה, שאי אפשר לגנבם משם אם לא על ידי מחילות, או גם בעדנא דנימי אינשי, ונגנבו, או קפץ עליו חלי ולא יכול לשומרה, וכל פיוצא בזה, חיב. ואפלו הקיפו חומה של ברזל. ואפלו אם אלו היה שם לא היה יכול להציל, חיב בגנבה ואבדה, אלא אם כן היה שם ולא היה יכול להציל:

ג. שומר שכר פטור מאנשים. איזהו אנס, בא עליו לסטים מזין, אפלו אם גם הרועה מזין, לפי שהלסטים מוסר נפשו יותר:

ד. רועה שבאו זאבים וטרפו ממנו, אם היה זאב אחד, אינו אנס אפלו בשעת משלחת זאבים. ואם היו שני זאבים, הרי זה אנס. שני כלבים, אינו אנס אפלו באו משתי רוחות. היו יותר על שנים, הרי זה אנס:

ו. מי שהפקידו אצלו מעות עניים או פדיון שבויים ופשע בהם ונגנבו, פטור, שנאמר: לשמר, ולא לחלק לעניים, והרי הוא ממון שאין לו תובעין. במה דברים אמורים, בשאין זה הממון מפקד לעניי מקום זה או לשבויים ידועים. אבל אם היה לעניים אלו או לשבויים אלו, והרי הוא קצוץ להם, הרי זה הממון שיש לו תובעים, וישלם אם פשע, או ישבע שלא פשע, כדרך כל השומרים:

ז. מי שהפקידו אצלו ממון פדיון שבויים ובאו עליו גנבים וקדם והציל עצמו במקום שבויים, אם הוא פטור, נתבאר בסימן רצ"ב סעיף ט':

ח. מי שיש בידו מעות של יתומים, דינו כדיון מעות שאר כל אדם ואסור להשתמש בהם:

ט. גוי שהפקיד ואחר כך נתגיר, אין לו כל דיני השומרים, עד שיהיה תחלתו וסופו ישראל:

י. אין השומר חיב אלא אם כן נתנו לו בתורת שמירה. אבל אם נתנו לו לאבד, פטור, דדרשינן: לשמר ולא לקרע ולא לאבד. והני מלי דאתא לידה מעקרא בתורת קריעה ואבוד, אבל אי אתו לידה מעקרא בתורת שמירה, והדר אמר לה: קרע, חיב או לא אמר לה על מנת לפטר:

סימן שב

דיני שומרים אחד האיש ואחד האשה, וכו' ב' סעיפים:

א. אחד האיש ואחד האשה בדיני השומרים, בין שהיה הדבר השמור של האשה בין שהיה ביד האשה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

בב

בב

לחודש

חשן משפט

הלכות שומר שכר סימן דש

שולחן ערוך

אלו היה שם היה מציל, אלא אומדין אותו, אם יכול להציל על ידי רועים ומקלות, חיב, ואם לאו, פטור. ואם אין הדבר ידוע, חיב לשלם:

יא. רועה שומר שכר שהעביר בהמות על הגשר, ודחפה אחת מהן לחברתה ונפלה לשבלת נהר הרי זה חיב, שהיה לו להעבירם אחת אחת. שאין השומר נוטל שכר אלא לשמר שמירה מעלה, הואיל ופשע בשמירתן בתחלה והעבירן כאחת, אף על פי שבאנו בסוף בעת הנפילה, הרי הוא חיב:

יב. מתה כדרכה, פטור. סגפה ומתה, כגון שהעמידה בחמה או בצנה, אפלו לא מתה מייד, חיב:

יג. תקפתו ועלתה לראשי צוקין ותקפתו ונפלה, הרי זה אנוס:

יד. העלה לראשי הצוקין, או שעלתה מאליה והוא יכול למנעה ולא מנעה, אף על פי שתקפתו ונפלה ומתה או נשברה, חיב, שכל שתחלתו בפשיעה וסופו באנוס, חיב:

טו. העלה לראש החר ומתה שם כדרכה, או שפשע בה ולא שמרה פראוי, ויצאה לאגם ומתה שם כדרכה, פטור. אבל אם נגנבה מהאגם ומתה בבית הגנב, חיב:

סימן דש

המעביר חבית ממקום למקום ונשבר, מתי חיב, ובו ר' סעיפים:

א. המעביר חבית ממקום למקום בשכר, ונשברה, דין תורה הוא שישלם, שאין זה אנוס גדול, והרי השבירה כגנבה ואבדה שהוא חיב בהן. אבל תקנוה

ה. יש מי שאומר, דכל מה דאמרינן דלא הוי אנוס, דוקא בשלא השתדל להציל, אבל אם השתדל להציל ולא יוכל, אין לך אנוס גדול מזה, ונשבוע על זה, ונפטור:

ו. הארי והדב והנמר והברדלס והנחש, הרי אלו אנוסים בזמן שבאו מאליהם, אבל אם הוליקן למקום גדודי חיה ולסטים, אין אלו אנוסים, וחיב לשלם:

ז. רועה שמצא גנב והתחיל להתגרות בו ולהראותו שאינו חושש ממנו, ואמר לה: הרי אנו במקום פלוני כך וכך רועים אנוחנו כך וכך כלי מלחמה יש לנו, ובא אותו הלסטים ונצחו ולקח מהם, הרי הרועה חיב:

ח. רועה שהיה לו להציל הטורפה או השבויה ברועים אחרים ובמקלות, ולא קרא רועים אחרים ולא הביא מקלות להציל, הרי זה חיב. אחד שומר חנם ואחד שומר שכר, אלא ששומר חנם קורא רועים ומביא מקלות בחנם, ואם לא מצא, פטור, אבל שומר שכר חיב לשכר הרועים והמקלות עד כדי דמי הבהמה, כדי להציל, וחוזר ולוקח שכרן מבעל הבית, ואם לא עשה כן, והיה לו לשכר ולא שכר, הרי זה פושע, וחיב:

ט. רועה שטען: הצלתי על ידי רועים בשכר, נשבוע ונוטל מה שטען, שאינו יכול לטען אלא עד כדי דמיהן, ויכול היה לומר: נטרפה. וישבוע בנקיטת חפץ:

י. רועה שהניח עדרו ובא לעיר, בין בשעה שדרך הרועים להכנס בין בעת שאין דרך הרועים להכנס, ובא זאב וטרף, ארי ודרס, אין אומרים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשמועות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שומר שכר סימן שה

שולחן ערוך

סימן שה

שומר שכופר או שמועץ נאנס או נגנב, וכו' ז'
סעיפים:

א. שומר שכר דינו כשומר חנם לענין אם כפר או טענות אחרות שביניהם, כגון אם אמר לו: נשתמשתי בחפץ וקלקלתו, וכיוצא בזה, נשבע הסת ונפטר. ואם השומר טוען שנאנסה, אם במקום שעדים מצויים, יביא עדים ויפטר, או ישלם, ואם אין מצויים, ישבע שהיא כדבריו, ויכלל בשבעתו שלא שלח בה יד ושאינה ברשותו, ואם טוען: נגנבה, או אפלו שאומר: פשעתי בה והריני משלם, משביעין אותו שאינה ברשותו:

ב. נגנבה בלסטים מזין והפר הגנב, צריך לפרע לבעל הבית, והוא יעמיד הגנב בדין. ואפלו אם נשבע כבר ונפטר קדם והפר הגנב, כיון שנמצא הגנב צריך להעמידו בדין והוא יפרע לבעל הבית:

ג. היו הבעלים עמו במלאכתו בשעה שמשך החפץ לשמר, פטור אף מפשיעה, כמו שנתבאר בדיני שומר חנם:

ד. קבל עליו שומר שכר להתחייב אף באנסים, או שהתנה לפטר מגנבה ואבדה ומשבועה, הכל לפי תנאו:

ה. שומר שכר שמסר לשומר אחר, נתבאר משפטו בסימן רצ"א:

ו. האומר לחברו: שמר לי ואשמר לך, הרי זה שמירה בכעלים. אמר לה: שמר לי היום ואשמר לך למחר, השאילני היום ואני אשאילך למחר, חנם:

חכמים שיהיה חייב שבועה שלא פשע בה, שאם אתה אומר ישלם, אין לך אדם שיצטער חבית לתברו. ולפיכך עשו בו שבירת החבית כמיתת הבהמה ושבירתה:

ב. ועוד תקנו בדבר זה, שאם נשאו אותה שנים במוט ונשברה משלמים חצי דמיה, הואיל ומשאווי זה גדול לגבי אחד וקל לגבי שנים, הוי כאנס ואינו אנס, ומשלמים מחצה אם יש עדים שלא פשעו בה:

ג. נשברה במקום שאין עדים מצויים, נשבעים שלא שברוה בפשיעה ומשלמים חצי דמיה. שהרי לא היה לכל אחד להעביר אלא משוי שהיה יכול להעביר בפני עצמו:

ד. מכאן אתה למד, שהאחד שהעביר חבית גדולה שאין דרך כל הסבלים להעבירה ביהוד, שהוא פושע, ואם נשברה בידו משלם הכל:

ה. הסבל ששבר חבית של זין לחנוני ונתחייב לשלם, והרי היא שוה ביום השוק ד' ובשאר ימים ג', אם החזירו ביום השוק חייבים להחזיר חבית של זין או ישלמו לו ארבעה, והוא שלא היה לו זין למכר ביום השוק, אכל אם היה לו זין, מתזירין לו שלשה. ואם החזירו לו בשאר ימים, מתזירין לו שלשה. ומנכין לו בכל זמן טרח שהיה טורח במכירתה ופגם הנקב שהיה נוקב החבית, וכן כל כיוצא בזה:

ו. שומר שכר, כיון שפלה זמנו פלטה שמירתו, ואפלו היא עדין בביתו אינו עליה אלא שומר חנם:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות אומנים סימן שו

שולחן ערוך

אין שומעין לו. וכן אם אמר האמן: הא לך דמי צמרך או דמי עצידך ולך, אין שומעין לו, שאין האמן קונה בשבט כלי שעשה:
ד. המוליך חטים לטחן, ולא לתתן, ועשאן סבין או מרסן, נתן קמח לנחתום ועשאו פת נפולין, בהמה לטבח, ונבלה, בשכר, חיבים לשלם דמיהן. ואם שחט בחנם, אם היה טבח ממחה, פטור, ואם אינו ממחה, חיב:

ה. במה דברים אמורים, שנבלה בודאי. אבל אם עשה בה טרפות הפוסלה מספק, כגון ששדה במעוט סימנים, פטור. וכן אם מצא הספין פגום, והוא בדקו תחלה, כיון דאכא למימר בעצם המפרקת נפגמה, לענין מומן לא מפיקנן מספק:

ו. המראה דינר לשלחני, ואמר לו: יפה הוא, ונמצא רע, אם בשכר ראהו, חיב לשלם אף על פי שהוא בקי ואינו צריך להתלמד. ואם בחנם ראהו, פטור, והוא שיהיה בקי שאינו צריך להתלמד. ואם אינו בקי, חיב לשלם אף על פי שהוא בחנם, והוא שיאמר לשלחני: עליך אני סומך, או שהיו הדברים מראים שהוא סומך על ראיתו ולא יראה לאחרים:

ז. טבח שעושה בחנם ונבל, וכן שלחני שאמר: יפה, ונמצא רע, וכן כל כיוצא בזה, עליהם להביא ראיה שהם ממחים, ואם לא הביאו ראיה, משלמין:

ח. הנוטע אילנות לבני המדינה, שהפסיד, וכן טבח של בני העיר שנבל בהמות, והמקוץ דם שחבל, והסופר שטעה בשטרות, ומלמד תינוקות שפשע בתינוקות ולא למד או למד בטעות, וכל כיוצא

שמר לי היום ואשאילך למחר, השאילני היום ואשמר לך למחר, כלם נעשו שומרי שכר זה לזה:
ז. אמר לו: השאילני גלימא שלך שהיא קלה וטל שלי שהיא כבדה, ונבאו לסטים ונטלו האחת, הנשארת היא של בעל ראשון:

הלכות אומנים

סימן שו

האמנים שומרי שכר, ואם קלקלו, וטבח שנבל, ובו ח' פעיפים:

א. כל האמנים שומרי שכר הם. וכלם שאמרו: טל את שלך והבא מעות, או שאמר לה האמן גמרתיו, ולא לקחו הבעלים הכלי, הרי האמן שומר חנם. אבל אם אמר האמן: הבא מעות וטל את שלך, עדין הוא שומר שכר, כמו שהיה:

ב. נתן לאמנים לתקן, וקלקלו, חיבים לשלם. כיצד, נתן לתרש שדה תבה ומגדל, לקבע בהם מסמר, ושברו, או נתן לו עצים לעשות מהם שדה תבה ומגדל, ונשברו אחר שנעשו, משלם לו דמי שדה תבה ומגדל, שאין האמן קונה בשבט כלי

ג. נתן צמר לצבע והקדיחתו יורה, נותן לו דמי צמרו. צבעו כעור, או נתנו לו לצבעו אדום וצבעו שחור שחור וצבעו אדום, נתן עצים לתרש לעשות מהם כסא נאה, ועשה כסא רע או ספסל, אם השבח יתר על ההוצאה, נותן בעל הכלי את ההוצאה, ואם ההוצאה יתרה על השבח, נותן לו את השבח בלבד. אמר בעל הכלי: איני רוצה בתקנה זו אלא יתן לי דמי הצמר או דמי העצים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתורו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק
בב

בב
לחודש

חשן משפט

הלכות שוכר סימן שז

שולחן ערוך

עם השואל ויהיה דיני עמך, אז ישלם השואל לשוכר:

ז. השוכר פרה מחברו ונולדה בה מפה בפשיעת השוכר שלא מחמת מלאכה, יש אומרים שהוא פטור מלשלם, כיון שסופה להתרפאות מאותה מפה לא הוי אלא שבת, ואין שבת בבהמה, לפיכך, אם מתבטלת כמה ימים פטור, כיון שסופה להתרפאות. ויש מחייבים:

ז. אין אדם רשאי לדוש בפרתו ערבית ולהשפירה שחרית:

סימן שח

השוכר בהמה לרכב עליה, כמה ישען עליה, ובו ז' סעיפים:

א. השוכר בהמה לרכב עליה איש, לא ירכיב עליה אשה. לרכב עליה אשה, ירכיב עליה איש:

ב. שכרה לרכב עליה אשה, מרכיב עליה כל אשה, בין גדולה בין קטנה, ואפלו מעברת ומיניקה:

ג. השוכר את החמור לרכב עליה, יש לו להניח עליה כסותו ולגיננו ומזונותיו של אותו הדרך, לפי שאין דרך השוכר לחזור בכל מלון ומלון לקנות מזונות. יתר על זה, הרי מעצב עליו בעל החמור. וכן יש לבעל החמור להניח עליה שעורים ותבן ומזונות של אותו היום, יתר על זה השוכר מעצב עליו, מפני שאפשר לו לקנות בכל מלון ומלון, לפיכך, אם אין שם מאין יקנה, מניח עליו מזונותיו ומזונות בהמתו של כל אותה הדרך. וכל אלו הדברים בשוכר סתם, ובמקום שאין מנהג ידוע, אבל במקום שיש מנהג, הכל לפי המנהג:

באלו והאמנים שאי אפשר שיחזרו ההפסד שהפסידו, מסלקין אותם בלא התראה, שהם כמתרים ועומדים, עד שישתדלו במלאכתם, הואיל והעמידו אותם הצבור עליהם:

הלכות שוכר

סימן שז

דיני השוכר וחיוכו ופטורו, ואם השאיל או השכיר, ובו ז' סעיפים:

א. השוכר מחברו בהמה או פלים, דינו כשומר שכר, להתחייב בגנבה ואבדה ולפטור מאנסיו:

ב. יכולין המשכיר והשוכר לחזור בהם, עד שימשך או שיעשה אחד מדרכי הקנין. וכן אינו מתחייב בגנבה ואבדה, עד שיעשה אחד מדרכי הקנייה. ויש אומרים שמשסלק הבעל שמירתו מעליה מדעת השומר, נתחייב בשמירתה:

ג. ראובן שכר בית משמעון ונתן שם חטה, ומחמת שעמדה שם ימים הרבה נתקלקלו הכותלים ונפלו והזיקו לשמעון ולשכניו, אם היה נכר וידוע קלקול הכותלים, והתרו בו לסלק החטה ולא סלקה, פושע הוא וחייב לשלם כל ההזק:

ד. אין השוכר בהמה או מטלטלים רשאי להשכיר לאחר, ואם השכיר לאחר, דינו כדין שומר שכר שמוסר לשומר אחר, שנתבאר בסימן רצ"א:

ה. השוכר פרה מחברו והשאילה לאחר, ומתה בדרך או גאנסה, כיון שהשני חייב, תחזור לבעלים הראשונים, שאין הלה עושה סתורה בפרתו של זה. ואם אמר לשוכר: אם תרצה תשאילנה ויהיה דינה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שוכר סימן שט

שולחן ערוך

הרוח שמנשבת בראש ההרים. ואם הוחמה מחמת
המצלה, חיב, וכן כל פיוצא בזה:

ג. השפיר בהמתו לילך בה למקום פלוני ולהחזירה
למחר, והלך השוכר עליה למקום ההוא והחזירה
בו ביום, ונתרעם המשפיר לזקני העיר על אשר
הוליקה והביאה ביום אחד, ואמרו למשפיר לקבלה
ולהשתדל ברפואתה, וכן עשה, ומתה לסוף ח'
ימים, חיב השוכר פיון שפשע בה:

ד. השוכר את הפרה לחרש בהר, וחרש בבקעה
ונשבר הקנקן, והוא הפלי שחורש בו, הרי השוכר
פטור, ודין בעל הפרה עם האמנין שחרשו. וכן
אם לא שנה על דעת הבעלים, ונשבר הקנקן, דין
בעל הפרה עם האמנים. שכרה לחרש בבקעה,
וחרשה בהר ונשבר הקנקן, השוכר חיב ודינו של
שוכר עם האמנים. ומיהו, דין האמנים ששברו
בעת חרישה שמשלמים, מי משלם, זה האוחז את
הפלי בעת החרישה. ואם היתה השדה מעלות
מעלות, שניהם חיבים בדמי הקנקן, המנהיג אותה
במלמד והאוחז את הפלי:

ה. שכרה לדוש בקטנית, ודש בתבואה, והחלקה,
פטור. בתבואה, ודש בקטנית, חיב, שהקטנית
מחלקת:

סימן שי

השוכר את החמור ונסתמא או מת או נשבר, ובו
ג' סעיפים:

א. השוכר את הבהמה וחלתה או נשתטית, או
נלקחה לעבודת המלך, אף על פי שאין סופה
לחזר, אם נלקחה דרך הליכה, הרי המשפיר אומר

ד. השוכר את הבהמה להביא עליה מאתים לטרין
של חטים, והביא מאתים לטרין של שעורים,
ומתה, חיב, מפני שהנפח קשה למשוי, והשעורים
יש להם גפח. וכן אם שכרה להביא תבואה, והביא
במשקלה תבן, אבל אם שכרה להביא עליה
שעורים, והביא במשקלן חטים, ומתה, פטור, וכן
כל פיוצא בזה:

ה. השוכר את הבהמה לשאת עליה משקל ידוע,
והוסיף על משאו, אם הוסיף חלק משלשים על
השעור שפסק עמו ומתה, חיב, פחות מכאן, פטור
אבל נותן הוא שכר התוספת:

ו. שכר סתם, אינו נושא אלא משקל הידוע
במדינה לאותה בהמה. ואם הוסיף חלק משלשים,
כגון שדרפה לשאת שלשים וטען עליה שלשים
ואחד, ומתה או נשברה, חיב:

ז. הפתף, שהוסיף על משאו קב אחד והזק במשא
זה, חיב בנזקיו, שאף על פי שהוא בן דעת והרי
הוא מרגיש בכבד המשא, יעלה על לבו שמא
מחמת חליו הוא זה הכבד:

סימן שט

השוכר את הבהמה לילך למקום ידוע והוליקה
למקום אחר, ובו ה' סעיפים:

א. השוכר את החמור להוליקה בהר, והוליקה
בבקעה, אם החלקה, פטור, אף על פי שעבר על
דעת הבעלים. ואם הוחמה, חיב:

ב. שכרה להוליקה בבקעה והוליקה בהר, אם
החלקה, חיב, שהחלקות יותר בהר מבבקעה. ואם
הוחמה, פטור, שבבקעה חמימות יותר מבהר, מפני

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שוכר סימן שיא

שולחן ערוך

דבעל בהמה, ואם היה רגיל להתגדל, והשוכר
מכיר ענין הנקה ולא המשכיר, פסידא דשוכר,
ואם שניהם ידעו, פסידא דבעל בהמה. ומזונות
הבהמה והשכירות, דין אחד להם:

סימן שיא

השוכר את הספינה ופרקה בחצי הדרך או טבעה
בחצי הדרך, וכו' ו' מעיפיים:

א. ספינה שהוסיף בה אחד משלשים על משאה
וטבעה, חייב לשלם דמיה:

ב. השוכר את הספינה וטבעה בחצי הדרך, אם
אמר לה: ספינה זו אני משכיר לך, ושכרה השוכר
להוליה בה יין סתם, אף על פי שנתן לו השכר
יחזיר כל השכר, שהרי זה אומר לו: הבא לי
הספינה עצמה ששכרתי, שהקפדה גדולה יש
בספינה זו ואני אביא יין מכל מקום ואוליך בה:

ג. אמר לה: ספינה סתם אני משכיר לך, ושכרה
השוכר להוליה בה יין זה, אף על פי שלא נתן לו
מהשכר כלום, חייב לתן כל השכר, שהרי אומר
לו: הבא לי היין עצמו ואני אביא לך ספינה מכל
מקום ואוליכנו. אבל צריך לנפות כדי הטרחה של
חצי הדרך, שאינו דומה המטפל בהולכת הספינה
ליושב ובטל:

ד. אמר לו: ספינה זו אני משכיר, ושכר השוכר
להוליה בה יין זה, אם נתן השכר אינו יכול
להחזירו, ואם לא נתן, לא יתן, שאין זה יכול
להביא הספינה עצמה ולא זה יכול להביא יין
עצמו:

לשוכר: הרי שלך לפניך, ונותן לו שכרו משלם.
במה דברים אמורים, כששכרה לשאת עליה משאוי
שאפשר להשליכה בלא הקפדה, אבל אם שכרה
לרכב עליה או לשאת עליה כלי זכוכית וכיוצא
בהם, חייב להעמיד לו בהמה אחרת, ואם לא
העמיד, יחזיר השכר ויחשב עמו על שכר כמה
שהלך בה. מתה הבהמה או נשברה, בין ששכרה
לשאת בין ששכרה לרכב, אם אמר לו: חמור סתם
אני משכיר לך, חייב להעמיד לו בהמה אחרת,
ואם לא העמיד, יש לשוכר למכר הבהמה ולקח
בה בהמה אחרת, ואם אין בדמים לקח בהמה
אחרת, שוכר בדמים בהמה אחרת עד שיגיע
למקום שפסק עמו:

ב. אמר לו: חמור זה אני שוכר לך, אם שכרה
לרכב עליה או לכלי זכוכית, ומתה בחצי הדרך,
אם יש בדמיה לקח בהמה אחרת, יקח, ואם אין
בדמיה לקח, שוכר אפלו בדמי פלה, עד שיגיע
למקום שפסק עמו, ואם אין בדמיה לא לקח ולא
לשכר, נותן לו שכרו של חצי הדרך, ואין לו
עליו אלא תרעמת. ואם שכרה למשא, הואיל
ואמר לה: חמור זה, ומת בחצי הדרך, אינו חייב
להעמיד לו אחרת, אלא נותן לו שכרו של חצי
הדרך ומניח לו נבלתו:

ג. ראובן השכיר בהמתו לשני ימים לילך ולחזור,
ובחזרתו ביום השני גדל הנקה עד שהצריך לעכב
יום אחד, אם שכרה לימים, פשיטא שצריך לתן
לו שכירות כל יום ויום, ואם שכרה למקום פלוני
ולחזור, או ששכרה לשני ימים והזכיר המקום
שרוצה לילך שם, וידוע שהוא מהלך שני ימים
ועכבו הנקה, אם לא היה רגיל להתגדל, פסידא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנּוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יִשְׂרָאֵל וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵיתֶיהָ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאֶהְבָּהּ), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲמֵלוֹ,
לְחַבְרָא י"ה ב' ה' בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רַחֲמֵי הַקָּדוֹשׁ)

חשן משפט

הלכות שוכר סימן שיב

שולחן ערוך

ג. מְשַׁכְּנֵי לְשָׁנִים יְדוּעִים, בְּכָף וּכְף לְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה
כָּל זְמַן שְׁלֹא יִפְדָּנוּ, וְחֹזֵר וּמְכָרוֹ לְאַחַר, אֵין
הַלּוּקָח יָכוֹל לְקַחְתּוֹ מִיַּד הַמַּלְוֶה תּוֹךְ הַשָּׁנָה, אֲבָל
אַחַר הַשָּׁנָה יָכוֹל לְקַחְתּוֹ:

ד. הַשֹּׁכֵר לוֹ לְלִינָה, אֵין פְּחוֹת מִיּוֹם אֶחָד,
לְשִׁבְיָתָהּ, אֵין פְּחוֹת מִשְׁנַיִם יָמִים, לְנִשְׂוֹאֵינוּ, אֵין
פְּחוֹת מִל' יוֹם:

ה. הַמְשַׁכֵּיר בֵּית לְחֶבְרוֹ סֵתֵם, אֵינוֹ יָכוֹל לְהוֹצִיאֵו
עַד שְׂיִוְדִיעֵנוּ ל' יוֹם מִקֶּדֶם כְּדֵי לְבַקֵּשׁ מְקוֹם, וְלֹא
יְהֵא מְשַׁלֵּךְ בְּדֶרֶךְ, וּלְסוּף הַשְּׁלֵשִׁים יָצָא. בְּמָה
דְּבָרִים אֲמוּרִים, בַּיּוֹמוֹת הַחֲמָה, אֲבָל בַּיּוֹמוֹת
הַגְּשָׁמִים, אֵינוֹ יָכוֹל לְהוֹצִיאֵו, מִהֶחָג וְעַד הַפֶּסַח:

ו. קָבַע לוֹ שְׁלֹשִׁים יוֹם לִפְנֵי הַחֵג, אִם נִשְׂאָר
מִהַשְּׁלֹשִׁים יוֹם אֶפְלוֹ יוֹם אֶחָד, אֵינוֹ יָכוֹל לְהוֹצִיאֵו
עַד מוֹצָאֵי הַפֶּסַח, וְהוּא שְׂיִוְדִיעֵו שְׁלֹשִׁים יוֹם
מִקֶּדֶם. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּעִירוֹת, אֲבָל
בְּכַרְכָּיִם, אֶחָד בַּיּוֹמוֹת הַחֲמָה וְאֶחָד בַּיּוֹמוֹת הַגְּשָׁמִים,
צָרִיף לְהוֹדִיעֵו שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ מִקֶּדֶם. וְחֲנוּת, בֵּין
בְּכַרְכָּיִם בֵּין בְּעִירוֹת, צָרִיף לְהוֹדִיעֵו י"ב חֹדֶשׁ
מִקֶּדֶם:

ז. כֶּשֶׁם שֶׁהַמְשַׁכֵּיר חֵיב לְהוֹדִיעֵו, כִּף הַשׁוֹכֵר חֵיב
לְהוֹדִיעֵו מִקֶּדֶם שְׁלֹשִׁים יוֹם בְּעִירוֹת, אוּ מִקֶּדֶם
שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ בְּכַרְכָּיִם, כְּדֵי שְׂיִבְקֵשׁ שְׁכָן וְלֹא
יִשְׂאָר בֵּיתוֹ פְּנוּי, וְאִם לֹא הוֹדִיעֵו, אֵינוֹ יָכוֹל
לְצַאת, אֲלֵא יִתֵּן הַשֹּׁכֵר:

ח. אִם שָׁכְרוֹ לְזִמְן קָצוּב, בֵּינָן שְׁפִלָּה הַזְּמַן יָכוֹל
לְהוֹצִיאֵו מִיַּד, אֶפְלוֹ כָּלָה הַזְּמַן בְּאֲמֻצַּע יְמוֹת
הַגְּשָׁמִים:

ה. שָׁכַר סְפִינָה סֵתֵם לְיַיִן סֵתֵם, הָרִי אֵלוֹ חוֹלְקִין
הַשֹּׁכֵר. וְדוֹקָא כְּשֹׂאִין אֶחָד מֵהֶם רוֹצֵה לְהַשְׁלִים,
אֲבָל זֶה מְבִיא יַיִנוֹ וְזֶה אֵינוֹ מְבִיא סְפִינָה, אִם נָתַן
שָׁכַר נְמִי יִטוֹל וְיוֹצִיא מִתַּחַת יָדוֹ:

ו. הַשׁוֹכֵר אֶת הַסְּפִינָה וּפְרָקָה בְּחֻצֵי הַדֶּרֶךְ, נוֹתֵן לוֹ
שָׁכַר כָּל הַדֶּרֶךְ. וְאִם מְצָא הַשׁוֹכֵר מִי שְׂיִשְׁכִּיר
אוֹתָהּ לוֹ עַד הַמְּקוֹם שֶׁפָּסַק, שׁוֹכֵר, וְיֵשׁ לְבַעַל
הַסְּפִינָה עָלָיו תַּרְעֻמַּת וְכֵן אִם מְכָר כָּל הַסְּחוּרָה
שֶׁבְּסְפִינָה לְאִישׁ אֶחָד בְּחֻצֵי הַדֶּרֶךְ, וְיָרַד וְעָלָה,
הַלּוּקָח נוֹטֵל שָׁכַר חֻצֵי הַדֶּרֶךְ מִהֶרָאשׁוֹן, וְשָׁכַר
הַחֻצֵי מִזֶּה הָאֲחֵרוֹן, וְיֵשׁ לְבַעַל הַסְּפִינָה עָלָיו
תַּרְעֻמַּת מִפְּנֵי שְׁגָרָם לוֹ לְסַבֵּל דַּעַת אִישׁ אַחַר
שְׁעָדִין לֹא הֶרְגֵל, וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא בְּזֶה:

סימן שיב

המשכיר בית לחברו לזמן קצוב או פתם, ובו י"ט
מעיינים:

א. הַמְשַׁכֵּיר לְחֶבְרוֹ בֵּית אוּ חֲצֵר אוּ מְרַחֵץ אוּ חֲנוּת
לְזִמְן קָצוּב, אֵינוֹ יָכוֹל לְחֹזֵר בּוֹ וְלְהוֹצִיאֵו תּוֹךְ
זְמַנוֹ, אֶפְלוֹ נָפַל בֵּיתוֹ שֶׁל מְשַׁכֵּיר שָׂאִין לוֹ מְקוֹם
לְדוֹר בּוֹ, וְאֶפְלוֹ הָעֲנִי וְצָרִיף לְמְכָרוֹ לְאַחַר, אֵינוֹ
יָכוֹל לְהוֹצִיאֵו, וְהַמְקַח קָיָם, וְלוֹקָח צָרִיף לְהַנִּיחוֹ
בְּיַד הַשׁוֹכֵר עַד שְׂיִשְׁלֵם זְמַנוֹ. וְאִם הִקְדִּים לוֹ
הַשֹּׁכֵר, אֶפְלוֹ לְזִמְן מְרַבָּה, אֵינוֹ יָכוֹל לְהוֹצִיאֵו עַד
שְׂיִכְלָה זְמַן כָּל הַשְּׂכִירוֹת שֶׁהִקְדִּים לוֹ:

ב. אִם תָּזַר אַחַר שֶׁהַשֹּׁכֵירוֹ לָזָה, וְהַשֹּׁכֵירוֹ אוּ מְכָרוֹ
לְגוֹי אוּ אֲנָס שֶׁהַפְּקִיעַ שְׂכִירוֹת הֶרָאשׁוֹן, הָרִי זֶה
חֵיב לְהַשְׁכִּיר לוֹ בֵּית אַחַר כְּמוֹתוֹ, וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא
בְּזֶה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שוכר סימן שיב

שולחן ערוך

יד. מקום שנוהגין שיש להם ראש שנה קבוע
לשכירות הבתים, וראובן שכר בית משמעון לשנה
אחת, ואחר שפלתה השנה נשאר בבית חדש אחד
ולא דברו זה עם זה כלום בשכירות שנה הבאה,
ורצה ראובן לצאת מהבית ושמעון מעכב על ידו
שלא לצאת עד תשלום שנה שניה, הדין עם
שמעון:

טז. המשכיר בית לשנה בסכום ידוע ונתעברה
השנה, נתעברה לשוכר. השכיר לחדשים, נתעברה
למשכיר. הזכיר לו חדשים ושנה, בין שאמר לו:
דינר לחדש שנים עשר דינר בשנה, בין שאמר
לו: שנים עשר דינר לשנה דינר בכל חדש, הרי
חדש העבור של משכיר, שהקרקע בחזקת בעליה:

טז. בעל הבית שאמר: לזמן השכרתיך, והשוכר
אומר: לא שכרתי אלא סתם או לזמן ארף, על
השוכר להביא ראיה, ואם לא הביא, בעל הבית
נשבע הסת ומוציאו מן הבית:

יז. המשכיר בית לחברו לזמן, ורוצה לסתרו בתוך
הזמן, השוכר יכול לעכב עליו. ואם עבר וסתרו
בתוך הזמן, חייב להעמיד לו בית אחר או ישכיר
לו כמותו. ואם מעצמו נפל, אם אמר לו: בית זה
אני משכיר לך, אינו חייב לבנותו, אלא מחשב על
מה שגשתמש בו ומחזיר לו שאר השכירות. ויש
מי שאומר, דדוקא בשנפל כלו, אבל אם הוא
קיים, אלא שהוא מסכן לדור בו, חייב המשכיר
לתקנו אם יש בידו שכירות מקדם. ואם אמר לו:
בית סתם, ונפל, חייב לבנותו או יתן לו בית
אחר. ואם היה קטן מהבית שנפל, אין השוכר
יכול לעכב עליו, והוא שיהיה קרוי בית, שלא

ט. מה שאמרנו שאין המשכיר יכול להוציאו ולא
השוכר יכול לצאת עד שיודיענו מקדם, אם הוקרו
הבתים יש למשכיר להוסיף עליו, ולומר לשוכר:
או שכר בשויה או תצא, וכן אם הוזלו הבתים יש
לשוכר לפחות השכר, ולומר למשכיר: או שכר לי
כשער של עכשיו או הרי ביתך לפניך. מיהו,
דוקא דהתנו הכי מקדם הזמן, ואף על פי שעבר
זמן הודעה, אבל אם עמדו בסתם, מסתמא דעתם
היה על השכר הראשון:

י. במה דברים אמורים, שהשכירו סתם. אבל אם
השכירו לזמן ידוע, אף על פי שנתיקרו הבתים או
הוזלו, אינם יכולים לא להוסיף ולא לגרע:

יא. נפל בית המשכיר שהיה דר בו, הרי זה יכול
להוציא השוכר מביתו, ואומר לו: אינו בדין
שתהיה אתה יושב בביתי עד שתמצא מקום ואני
משלך בדרך, שאין אתה בעל זכות בבית זה יותר
ממני. ודוקא בשוכר סתם, אבל בשוכר לזמן ידוע
אינו יכול להוציאו תוך זמנו:

יב. נתן הבית לבנו לשא בו אשה, אם היה ידוע
שבנו נעשה חתן בזמן פלוני והיה אפשר לו
להודיעו מקדם ולא הודיעו, אינו יכול להוציאו.
ואם עכשיו נודמנה לו אשה והרי הוא נושאה מיד,
הרי זה יש לו להוציאו, שאינו בדין שיהא זה
יושב בביתו וכן בעל הבית ישכר בית שיצשה לו
חתונה:

יג. מכר הבית, או נתנו או הורישו, אין השני
יכול להוציאו עד שיודיעו מקדם ל' יום, או
מקדם י"ב חדש. שהרי השוכר אומר לו: אין כחך
יותר מכח זה שזכית בבית זה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שוכר סימן שיג

שולחן ערוך

המשכיר בית לחברו בבירה גדולה, באיזה מקום
רשאי להשתמש, ובו ד' סעיפים:

א. המשכיר בית לחברו בבירה גדולה, משתמש
בזיונים ובכותלים עד ארבע אמות, ובתרביץ של
חצר וברחבה שאחורי הבתים, ומקום שנהגו
להשתמש בעב"י הכתלים. ובכל אלו הדברים
הולכים אחר מנהג המדינה והשמות הידועים להם:

ב. המשכיר חצרו סתם, לא השכיר הרפת שבה:

ג. הזבל שבחצר, הרי הוא של שוכר, לפיכך הוא
מטפל בו להוציאו. ואם יש שם מנהג הולכים אחר
המנהג. במה דברים אמורים, כשהיו הבהמות
שעשו הזבל של שוכר, אבל אם הבהמות של
אחרים, הזבל של בעל החצר, שחצרו של אדם
קונה לו שלא מדעתו, אף על פי שהיא שכורה
בד אחרים:

ד. והאפר היוצא מהתנור וכירה, של שוכר:

סימן שיג

מה הדברים שעל המשכיר לעשות או על השוכר,
ובו ב' סעיפים:

א. המשכיר בית לחברו, חייב להעמיד לו דלתות,
ולפתח לו החלונות שנתקלקלו, ולחזק את
התקרה, ולסמך את הקורה שנשברה, ולעשות נגר
ומנעול. וכן אם נפתחה המעזיבה והתקרה בד'
טפחים, חייב לתקנה, וכן כל פיוצא בזה מדברים
שהם מעשה אמן, והם עקר גדול בישיבת הבתים
והחצרות:

השכיר אלא בית סתם. אבל אם אמר לו: בית
כזה אני משכיר לך, חייב להעמיד לו בית כמדת
ארפו ומדת רחבו של בית זה שהראהו, ואינו יכול
לומר: לא היה ענין דברי אלא שיהיה קרוב לנהר
או לשוק או למרחץ כזה, אלא חייב להעמיד לו
בית כמדתו וכצורתו לפיכך, אם היה קטן לא
יעשנו גדול, גדול, לא יעשנו קטן, אחד, לא
יעשנו שנים, שנים, לא יעשנו אחד. ולא יפחת
מהחלונות שהיו בו ולא יוסיף עליהם, אלא מדעת
שניהם:

יח. המשכיר עליה סתם, חייב להעמיד לו עליה.
אמר לו: עליה זו שעל גבי בית זה אני משכיר
לך, הרי שעבד בית לעליה. לפיכך, אם נפתחה
העליה בארבע טפחים או יותר, חייב המשכיר
לתקן, ואם לא תקן, הרי השוכר יורד ודר בבית
עם בעל הבית, ונכנס ויוצא דרך פתח הבית עד
שיתקן לו את העליה. אבל אם נפל הבית
והעליה, אין צריך לבנות לו אחר, פיון שאמר לו:
בית זה:

יט. היו שתי עליות זו על גב זו, ונפתחה
העליונה, דר בתחתונה. נפתחה התחתונה, הרי זה
ספק אם ידור בעליונה או בבית, לפיכך, לא
ידור, ואם דר מוציאין אותו משם:

כ. מעשה באחד שאמר לחברו: דלית זו שעל גבי
אפרסק הנה אני משכיר לך, ונעקר אילן האפרסק
ממקומו, ובא מעשה לפני חכמים, ואמרו לו: חייב
אתה להעמיד האפרסק כל זמן שהדלית קימת, וכן
כל פיוצא בזה:

סימן שיג

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שוכר סימן שטו

שולחן ערוך

לאחרים, אם לא תרצה לעמד בו, צא והניחהו
ואני פוטר אותך משכירותו, שומעין לו:

ב. שנים ששכרו בית בשתפות לדור בו יחד, אין
אחד מהשתפין יכול להושיב אחר במקומו, אפלו
יש לו דיוורין פחותים ממנו, פי יכול לומר: אותך
אני יכול לקבל אבל אחר איני יכול לקבל, ואינו
יכול לכפו לחלק, שהבית אינו שלהם, אלא שוכר
להם לזמן:

ג. ראובן משכן ביתו לזמן, והתנה שאחר הזמן
יהיה רשות לשוכר לדור בו הוא וסיעתו, או
למשכן או להשכיר למי שירצה, יש מי שאומר,
שאפלו בלא תנאי רשאי להשכיר או למשכן ומפני
התנאי רשאי להשכיר ולמשכן אפלו למי שיש
סיעה גדולה מסיעתו:

סימן שיז

אמר השוכר: פרעתי שכר הבית, והמשכיר אומר:
לא פרעת, ובו ד' סעיפים:

א. השוכר שאמר: נתתי שכר הבית שנתחייבתי בו,
והמשכיר אומר: צדין לא נטלתי, בין שהיתה
בשטר בין שהיתה בלא עדים, אם תבעו בתוך ל'
יום על השוכר להביא ראיה, או יתן ויחרים על
מי שלקח ממנו שלא כדין, או יטען עליו בדמים
שנתן תחלה טענה בפני עצמה וישביענו הסת.
ואם תבעו המשכיר לאחר שלשים יום, אפלו ביום
ל', על המשכיר להביא ראיה, או ישבע השוכר
שכבר נתן לו שכרו, ויפטר. וכן אם שכר ממנו
שיתן לו השכר שנה בשנה, ותבעו בתוך השנה,
על השוכר להביא ראיה, תבעו לאחר השנה,

ב. השוכר חייב לעשות מעקה ומזוזה ולתקן מקום
המזוזה משלו. וכן אם רצה לעשות סלם או מרזב,
או להטיח גגו, הרי זה משל עצמו:

סימן שטז

דין המשכיר בית על תנאי, ובו ד' סעיפים:

א. שכירות קרקע נשכר בדרכים שהוא נקנה בהם:

ב. כשם שמתנה אדם כל תנאי שירצה במקח, כך
מתנה בשכירות. וכל שזמנו ממך בנכסיו,
שכירותו שכירות, וכל שאין לו למכר, אין לו
להשכיר, אלא אם כן יש לו פרות בלבד באותו
קרקע, שזה שוכר ואינו מוכר:

ג. השוכר בית מחברו וטוען ששכרו על תנאי
שיכניס עמו דיוורין אחרים, והמשכיר מכחיש,
ישבע המשכיר שלא התנה כן. והוא הדין לכל
טענות שביניהם:

ד. ראובן שכר נער לשמשו, ואמר לו שמעון לסמך
עליו לשלם לו כל מה שיפסיד בהיות הנער
בביתו, אף על פי שלא היה קנין בדבר, חייב, פי
כל תנאי שכירות אינו צריך קנין:

סימן שטז

המשכיר בית לחברו לזמן קצוב ורצה השוכר
להשכירו לאחרים, ובו ג' סעיפים:

א. המשכיר בית לחברו לזמן קצוב ורצה השוכר
להשכיר הבית לאחר, משכיר עד סוף זמנו, והוא
שלא יהיה מנין בני בית האחר יותר מבני ביתו.
ואם אמר לו המשכיר: למה תטרח ותשכיר ביתי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חכירות וקבלנות סימן שיח

שולחן ערוך

לסחן לעצמו או לאחרים, כופין אותו לתן דמי
טחינת עשרים סאה, שזו מדת סדום היא. ואם אין
לו, יכול לומר: אין לי דמים, והריני טוחן לך
כמו ששכרתי, ואם אין אתה צריך, מכר לאחרים:

סימן שיט

מי שהטעה חברו עד שהכניס פרותיו לביתו, ובו
סעיף אחר

א. מי שהכניס פרותיו לבית חברו שלא מדעתו, או
שהטעהו עד שהכניס פרותיו, והניחם והלך, יש
לבעל הבית למכר לו מאותם הפרות כדי לתן
שכר הפועלים שמוציאין אותם ומשליכים אותם
לשוק. ומדת חסידות הוא שיודיע לבית דין
וישכירו במקצת דמיהם מקום, משום השבת אבדה
לבעלים, אף על פי שלא עשה כהגון:

הלכות חכירות וקבלנות

סימן שכ

מקבל או הוכר מחברו היאך יתנהגו זה עם זה, ובו
ה' סעיפים:

א. אחד השוכר מחברו שדה לזרעה, או פרם
לאכל פרותיו בדמים, או ששכר ממנו בפרות
קצובים, דין אחד יש להם, והשוכר בפרות הוא
נקרא חוכר:

ב. המקבל שדה או פרדס כדי לעבד אותו ולהוציא
עליו יציאות, ויתן לבעל הקרקע שליש התבואות
או רביע או מה שיתנו ביניהם, הוא נקרא מקבל:

ואפלו ביום אחרון של השנה, על המשפיר להביא
ראיה:

ב. המשפיר בית לחברו, בשטר, לעשרה שנים,
ואין בו זמן, השוכר אומר: עדין לא עבר מזמן
השטר אלא שנה, והמשפיר אומר: כבר עברו
ושלמו שני השכירות ושכנת עשרה שנים, על
השוכר להביא ראיה, ואם לא הביא ראיה, ישבע
המשפיר הסת ויוציאנו:

ג. שטר השכירות או שטר המשכנתא שכתוב בו
שנים סתם, בעל הפרות אומר: שלש, ובעל
הקרקע אומר: שתים, וקדם זה השוכר או המלוה
ואכל הפרות, הרי ה פרות בחזקת אוכליהם, עד
שיביא בעל הקרקע ראיה. ויש מי שאומר, שאם
יראה בית דין שלא יוכל השוכר או הממשכן
לברר עוד דבריו, מוציאין מידו:

ד. אכלה השוכר או הממשכן שלש שנים, וכבש
השטר ואמר: לחמש שנים יש לי פרות, ובעל
הקרקע אומר: לשלש, אמר לו: הבא שטרך, ואמר:
אבד, השוכר נאמן, שאלו רצה אומר: לקוחה היא
בידי, שהרי אכלה שלש שנים. ודוקא שאין עדים
שהיא משכרת או ממשכנת בידו, וגם בעל הקרקע
לא מחה, הא לאו הכי אינו נאמן:

סימן שיח

השוכר רחים מחברו ושוב לא נצטרך, ובו סעיף
אחד

א. השוכר רחים מחברו שישתן לו עשרים סאה
בכל חודש בשכרו, והעשיר בעל הרחים, והרי אינו
צריך לסחן שם, אם יש לשוכר חטים שצריך

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חכירות וקבלנות סימן שכא

שולחן ערוך

א. החוכר או המקבל שדה מחברו, והוא בית השלחין או בית האילן, ויבש מעין בית השלחין ולא פסק הנהר הגדול, אלא אפשר להביא ממנו בדלי, או שנקצץ האילן של בית האילנות, אינו מנפה לו מחכירו. ואם מפת מדינה היא, כגון שיבש הנהר, מנפה לו מחכירו:

ב. היה עומד בתוך השדה, ואמר לו: בית השלחין זה אני משכיר לך בית האילן הנה אני משכיר לך, יבש המעין או נקצץ האילן מנפה לו מחכירו, שהרי הוא עומד בתוכה ולא אמר לו הנה אלא כמי שאומר: כמות שהיא עתה אני משכיר. לפיכך, אם לא היה עומד בתוכה, ואמר לה: בית השלחין אני משכיר לך, או: בית האילן, ויבש המעין או שנקצץ האילן, אינו מנפה לו מחכירו:

סימן שכב

המקבל שדה מחברו ואכלה חגב או נשרפה, וכו'

ב' סעיפים:

א. החוכר או השוכר שדה מחברו, ואכלה חגב או נשרפה, אם ארע דבר זה לרב השדות של אותה העיר, מנפה לו מחכירו הפל, לפי ההפסד שארעו. ואם לא פשטה המכה ברב השדות, אינו מנפה לו מחכירו אף על פי שנשתדפו כל השדות של בעל הקרקע. נשתדפו כל השדות של השוכר או החוכר, אף על פי שפשטה המכה ברב השדות, אינו מנפה לו מחכירו, שאין זה ההפסד תלוי אלא בשוכר:

ב. התנה עליו בעל הקרקע שיזרענה חטים, וזרעה שעורים או שלא זרעה כלל, או שזרעה ולא

ג. כל דבר שהוא לסיג הארץ, בעל הקרקע חייב בו. וכל דבר שהוא שמירה יתרה, החוכר או המקבל חייב בו. הקרדם שחופרין בו הארץ והפלים שנושאים בהם העפר והדלי והפד וכיוצא בהם שדולים בהם המים, על בעל הקרקע. וחסטיט המקומות שמקבצים בהם המים, על החוכר או על המקבל:

ד. בין חוכר בין מקבל, מקום שנהגו לקצר התבואה אינו רשאי לעקר, לעקור, אינו רשאי לקצר, ואיזה מהם שבא לשנות, חברו מעכב עליו. ובמקום שנהגו לחרש אחר הקצירה, צריך לחרש, אפלו אין מנהג לנכש עשבים רעים והוא נכש. ואם פרש בשעת הנכוש שעושה זה כדי שלא יחרש, ושתק בעל השדה, גלי דעתה דניחא לה. ואם נהגו לנכש, והוא אינו רוצה, אין שומעין לו אפלו אם ירצה לחרש אחר הקצירה כדי לעקר העשבים:

ה. אם נוהגין שהחוכר שדה סתם נוטל חלקו באילנות שבו, יש לו חלק בהם אפלו אם הוסיף בעל השדה בחלק החוכר, ואינו יכול לומר: הוספתי לך בחלקך כדי שלא תקח חלק באילנות. ואם נהגו שלא לטל חלק באילנות, אז הם של בעל השדה אפלו אם הוסיף בחלק של בעל השדה:

סימן שכא

המקבל בית השלחין ושדה האילן ויבשו, וכו' ב'

סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חכירות וקבלנות סימן שכג

שולחן ערוך

א. המקבל שדה מתברו לשנים מועטות, לא יזרענה
פשתן ואין לו בקורת שקמה וכיוצא בה, ולא
בשבח האילנות שיצאו מאליהם בשדה, אבל
מתשבים לו מקום האילנות כאלו היה בהם אותה
זרע שזרע בכל השדה, והוא שצמחו האילנות
במקום הראוי לזריעה. אבל אם יצאו במקום
שאינו ראוי לזריעה, אין מתשבים לו פלום. ואם
קבלה ממנו לשבע שנים, זורעה שנה ראשונה
פשתן ויש לו בקורת שקמה וכיוצא בה:

סימן שכז

המקבל שדה לזרעה שומשמיין זרעה חטין, ובו

סעיף אחר

א. המקבל שדה מתברו לזרעה שומשמיין וזרעה
חטים, ועשתה חטים ששויין כמו שהיתה ראויה
לעשות מהשומשמיין, אין לו עליו אלא תרעמת.
עשתה פחות ממה שהיא ראויה לעשות
מהשומשמיין, משלם לו המקבל כפי מה שהיא
ראויה לעשות מהשומשמיין. עשתה חטים יותר
ממה שהיא ראויה לעשות מהשומשמיין, חולקין לפי
התנאי שביניהם, אף על פי שמשתכר בעל
הקרקע:

סימן שכז

דין מקבל שבא להסתלק ועדין לא נגמרו ה זרעים,

ובו ב' פעיפים:

א. מקבל שהגיע זמנו להסתלק מהשדה, והיו שם
זרעים שעדין לא הגיע להמכר או שנגמרו ולא
הגיע יום השוק למוכרו, שמין אותן ונוטל מבעל
הקרקע:

צמחה, אף על פי שפא חגב או שדפון והפה רב
המדינה, אינו מנכה לו מתכירו. ועד מתי חייב
להטפל ולזרע פעם אחרת אם לא צמחה, כל זמן
שראוי לזריעה באותו מקום:

סימן שכג

המקבל שדה מחברו ולקתה בעמריה, ובו סעיף

אחר

א. החוכר שדה מתברו בעשרה כורים חטים,
ולקתה, נותן לו מתוכה. היו חטין יפות, לא יאמר
לו: הריני לוקח מן השוק, אלא נותן לו מתוכה.
חכר ממנו כרם בעשרה סלים ענבים והקריסו אחר
שנגצרו, וכן עמרים שלקו אחר שנגצרו, נותן לו
מתוכן. אבל אם חכרו בעשרה כדים יין, והחמיץ,
חייב לתן לו יין טוב:

סימן שכד

המקבל שדה לזרעה מין ידוע ובא לשנותה, ובו

סעיף אחר

א. החוכר שדה מתברו לזרעה שעורים, לא יזרענה
חטים, מפני שהחטים מכחישות את הקרקע יותר
מהשעורים, חכרה לזרעה חטים, יזרענה שעורים.
קטנית, לא יזרענה תבואה, תבואה, יזרענה
קטנית. ובכבל וכיוצא בה לא יזרענה קטנית,
מפני שהקטנית שם מכחשת את הארץ:

סימן שכה

המקבל שדה מחברו אם רשאי לזרעה פשתן, ובו

סעיף אחר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדִי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יִשְׁרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתִּיהּ, בְּדַחִילוֹ וְדַחִימוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחִימוֹ וְדַחִילוֹ,
לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשֵׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

חשן משפט

הלכות שכירות פועלים סימן שכח

שולחן ערוך

המקבל שדה לטע כמה אילנות, ובו ה' סעיפים:

א. המקבל שדה מחברו לטע, מקבל עליו בעל השדה עשר בוראות לסאה. יתר על זה, מגלגלין עליו את הכל:

ב. מקום שנהגו שיהיה הנוטע אילנות נוטל חצי השבח ובעל הקרקע החצי, ונטע והשביח ונטע והפסיד, מחשבין לו חצי השבח שיש לו, ומנכין לו מה שהפסיד, ואפלו התנה על עצמו שאם יפסיד לא יטל כלום, הרי זה אסמכתא ואין מנכין לו אלא מה שהפסיד:

ג. נטע הנוטע והשביח ורצה להסתלק, שנמצא בעל הקרקע צריך להוריד אריס, הרי בעל הקרקע מוריד אריס ויטל בעל הקרקע החצי ולא יפסיד כלום ויטל האריס שלישי, והשתות הנשאר של נוטע שהרי סלק עצמו ברצונו:

ד. כל שתל שנוטל החצי בפרות כך נוטל החצי בגפנים שהוקינו. אבל אם שטפן נהר או עקרון הרות, אין לו בהם אלא רביע:

ה. טען האריס שהתנה שישל החצי, ובעל השדה טען שלא התנה אלא לתן לו השלישי, הולכים אחר מנהג המדינה:

הלכות שכירות פועלים

סימן שלא

השוכר פועלים ינהג עמהם כמנהג המדינה, ובו ג' סעיפים:

ב. כשם שחולקין המקבל ובעל הקרקע בתבואה, כך חולקין בתבן ובקש. כשם שחולקין ביין, כך חולקים בזמורות. אבל הקנים שמעמידין תחת הגפנים, אם קנו אותם בשתפות הרי אלו חולקים בהם, ואם הם משל אחד מהם, זה שקנה אותם הרי הם שלו, וכן כל כיוצא בזה:

סימן שכח

דין מקבל שרוצה להסתלק מפני רעת השדה, ובו ב' סעיפים:

א. המקבל שדה מחברו, ולא עשתה, אם יש בה כדי להוציא סאתים יתר על ההוצאה, חייב המקבל לטפל בה, שכך כותב לבעל הקרקע: אנא אקום ואזרע וכו' ואעמיד כרי לפניה ותטל חלקך וכו':

ב. לא עבדה, אלא הובירה פלה או מקצתה, שמין אותה כמה היא ראויה לעשות, ונותן לו חלקו שהיה מגיע לו. ואם התנה עמו: אם אוביר ולא אעביר אשלם אלהי זוז, הרי זו אסמכתא ואינו חייב לשלם אלא נותן כפי מה שראויה לעשות בלבד:

סימן שכט

המקבל שדה לזמן ומת והניח בן, ובו סעיף אחד

א. המקבל שדה מחברו לזמן ידוע, ומת והניח בן, לא יאמר: תן לי מה שאכל אביך, וכן הבן לא יאמר לו: תן לי מה שעשה אבי, אלא שמין מה שעשה עד עת מותו ויתן לו, אפלו שהתנה עמו לזמן קבוע:

סימן של

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שכירות פועלים סימן שלב

שולחן ערוך

א. ארבעה אין להם אלא שלשה, שהרי קבלו על עצמם, ויש להם תרעמת על השליח:

ג. אמר לו בעל הבית: בשלשה, והלך השליח ואמר להם: בארבעה, ואמרו: הרינו כמו שאמר בעל הבית, אין דעתם אלא שיתן בעל הבית יתר על ארבעה, לפיכך, שמין מה שעשו, אם שוה ארבעה, נוטלין ארבעה מבעל הבית, ואם אינו שוה או שאינו ידוע, אין להם אלא שלשה:

ד. אמר לו בעל הבית: בארבעה, והלך השליח ואמר להם: בשלשה, ואמרו לו: כמו שאמר בעל הבית, אף על פי שמלאכתן שוה ארבעה אין להם אלא שלשה, שהרי שמעו שלשה וקבלו עליהם:

ה. שכר בעל הבית בעצמו בסלע, ונודלזלה המלאכה, והראה להם בעל הבית פנים זועפות ופיסוהו בדברים, אינו יכול לומר: לא נתפייסתי אלא על דעת שתפתנו משכרכם כפי הזול, שהם יאמרו: לא פייסנוך אלא לדעת שנעשה המלאכה טובה וכן עשינו. וכן אם הוקרה המלאכה והם הראו לו פנים זועפות ופיסם בדברים, אינם יכולים לומר: לא נתפייסנו אלא על דעת שתוסיף על שכרינו כפי היקר, שהוא ישיב: לא פייסתי אלא על דעת להוסיף לכם אכילה ושתייה וכן עשיתי:

ו. אם המלאכה שוה חמשה, ושכרם בארבעה, והוזלה ועמדה על ארבעה, נותן להם ארבעה. וכן אם שכרן ביותר דינר מהראוי, והוקרה המלאכה, אינם יכולים לומר: גם עתה תוסיף לנו דינר יותר מהראוי לפי היקר של עכשיו:

א. השוכר את הפועלים ואמר להם להשכים ולהעריב, מקום שנהגו שלא להשכים ושלא להעריב אינו יכול לכפן, אפלו הוסיף על שכרן, כיון שלא התנה בן בשעה ששכרן:

ב. מקום שנהגו לזון, יזון, לספק בגרוגרות או בתמרים וכיוצא בהם, יספק, הכל כמנהג המדינה:

ג. השוכר את הפועל, ואמר לו: כאחד וכשנים מפני העיר, מחשבין היתר שבשכירות והפחות שבשכירות, ומה שביניהם נותן החצי, כגון אם היתר בשש והפחות בארבע, נותן להם חמש:

סימן שלב

דין האומר לשלוחו: צא ושכר לי פועלים, ושכרן יותר ממה שאמר לו, ובו ו' פעיפים:

א. אמר לשלוחו: צא ושכר לי פועלים בשלשה, והלך ושכרן בארבעה, אם אמר להם השליח: שכרכם עלי, נותן להם ארבעה, ונוטל מבעל הבית שלשה, ומפסיד אחד מכיסו. ואם אמר להם: שכרכם על בעל הבית, נותן להם בעל הבית כמנהג המדינה. היה במדינה מי שנשכר בשלשה ומי שנשכר בארבעה, אינו נותן להם אלא שלשה, ויש להם תרעמת על השליח. במה דברים אמורים, כשאין מלאכתן נפרת, אבל אם היתה מלאכתן נפרת והרי שוה ארבעה, נותן להם בעל הבית ארבעה, שאילו לא אמר להם שלוחו ארבעה לא טרחו ועשו שוה ארבעה:

ב. אמר לו בעל הבית: שכור לי בארבעה, והלך השליח ושכר בשלשה, אף על פי שמלאכתן שוה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שכירות פועלים סימן שלג

שולחן ערוך

סימן שלג

השוכר את הפועל ובא הפועל לחזר קדם שהתחיל
או אחר כן, ובו ח' סעיפים:

א. השוכר את הפועלים והטעו את בעל הבית, או בעל הבית הטעה אותם, אין להם זה על זה אלא תרעמות. במה דברים אמורים, בשלא הלכו. אבל הלכו החמרים ולא מצאו תבואה, פועלים ומצאו שדה פשהיא לחה, או ששכרם להשקות השדה ומצאוהו שנתמלא מים, אם בקר בעל הבית מלאכתו מבערב ומצאה שצריכה פועלים, אין לפועלים כלום, ומה בידו לעשות, ואם לא בקר, נותן להם שכרן כפועל בטל, שאינו דומה הבא טעון לבא ריקן, ועושה מלאכה לבטל:

ב. במה דברים אמורים שאין להם עליו אלא תרעמות בשלא הלכו, דוקא בשלא היו יכולים להשכיר עצמם אמש כששכרם בעל הבית זה, אבל אם היו נשכרים אמש, ועכשיו אינם נשכרים כלל, הרי זה כדבר האבוד להם, ונותן להם שכרם כפועל בטל, ואם נשכרים בפחות, משלם הפחת. ואם הלכו אף על פי שלא היו מוצאים להשכיר עצמם אמש, נותן להם שכרם כפועל בטל, והוא שעכשיו אינם נשכרים כלל. אבל אם מוצאים מי שישכירם בשכירותו, אין להם אלא תרעמת. ואם אינם מוצאים להיות נשכרים אלא בפחות, משלם להם הפחת. וכל אלו הדינים כשלא בקר בעל הבית מלאכתו מבערב, שהוא בפשיעתו, אבל אם לא היתה פשיעת בעל הבית בדבר כלל, הרי זה אנוס, ונפטר כמו שנתבאר:

ג. התחיל הפועל במלאכה, וחזר בו בחצי היום, חזר. ואפלו קבל כבר דמי שכירותו ואין בידו לשלם לבעל הבית, יכול לחזר בו והמעות חוב עליו, שנאמר: כי לי בני ישראל עבדים, ולא עבדים לעבדים:

ד. כיצד דין הפועל שחזר בו אחר שהתחיל, שמין לו מה שעשה, ונוטל. ואם קבלן הוא, שמין לו את שעתיד לעשות, בין שהוזהל בעת ששכרו בין שלא הוזהל, בין שהוזהל המלאכה אחר כך בין שלא הוזהל, שמין לו מה שעתיד לעשות. כיצד, קבל ממנו קמה לקצר בשתי סלעים קצר חציה והניח חציה, בגד לארג בשתי סלעים, ארג חציו והניח חציו, שמין לו מה שעתיד לעשות, אם היה שוה ו' דינרים נותן לו שקל או יגמרו את מלאכתו, ואם היה הנשאר יפה שני דינרים, אינו נותן אלא סלע, שהרי לא עשו אלא חצי מלאכה:

ה. במה דברים אמורים, בדבר שאינו אבוד, אבל בדבר האבוד, כגון פשתן להעלות מהמשרה, או ששכר חמור להביא חלילין למת או לכלה וכיוצא בהם, אחד פועל ואחד קבלן, אינו יכול לחזר בו, אלא אם כן נאנס, כגון שחלה או ששמע שמת לו מת ואם לא נאנס, וחזר בו, אם היה מוצא פועלים אחרים לשכר כששכר את אלו, ועכשיו אינו מוצא, שוכר עליהם או מטען. כיצד מטען, אומר להם: סלע קצצתי לכם בואו וטלו שתים, עד שיגמרו מלאכתם, ולא יתן להם אלא מה שפסק תחלה, ואפלו נתן להם השתים, מחזיר מהם התוספת:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שכירות פועלים סימן שלד

שולחן ערוך

בחצי היום, אינו נותן לו מחצי היום ואילך כלום.
אבל אם בא הנהר, נותן להם כל שכרו, מן השמים נסתיעו:

ג. במה דברים אמורים, בפועל. אבל מי שפסק עם אריסו שאם ישקה שדה זו ארבע פעמים ביום יטל חצי הפרות, וכל האריסין שהם משקין שני פעמים אינם נוטלים אלא רביע הפרות, ובא המטר ולא הצרך לדלות ולהשקות, נוטל חצי הפרות כמו שפסק עמו, שהאריס כשתף ואינו כפועל:

ד. מי ששכר מלמד לבנו, וחלה התלמיד, אם אינו רגיל באותו חלי ואפלו אם רגיל והמלמד מהעיר ומכיר בו, פסידא דמלמד. אבל אם רגיל בחלי ואין המלמד מכיר בו, כגון שאינו מן העיר, פסידא דבעל הבית, ונותן לו כל שכרו משלם:

סימן שלה

השוכר את הפועל למלאכה סתם או למלאכה ידועה, ובו ג' סעיפים:

א. השוכר את הפועל למלאכה ידועה, ונשלמה בחצי היום, אם יש מלאכה כמותה או קלה ממנה, עושה, ואם אין לו, נותן לו שכרו כפועל בטל. ואם היה מהחופרים או עובדי אדמה וכיוצא בהם, שדרכם לטרוח הרבה ואם לא יעשה מלאכה יחלה, נותן לו כל שכרו משלם. ודוקא שלא הראה לו אותה מלאכה תחלה, אבל אם הראה אותה לו וראה שלא היה בה מלאכת יום ולא התנה, אינו נותן לו כלום לאחר ששלמה, כמו שנתבאר בסימן שקדם זה דכל מה ששניהם יודעים יש לפועל

ו. כיצד, שוכר עליהם פועלים וגומרים מלאכתן שלא תאבד, וכל שיוסיף לאלו הפועלים האחרים על מה שפסק לראשונים נוטל מהראשונים, עד כמה, עד כדי שכרו של ראשונים. ואם היה להם ממון תחת ידו, שוכר להשלים המלאכה עד ארבעים או חמשים וזו בכל יום לכל פועל, אף על פי ששכר הפועל בשלשה או ארבעה:

ז. במה דברים אמורים, שאין שם פועלים לשכור בשכרו להשלים המלאכה, אבל אם יש פועלים לשכור בשכרו, ואמר לו: צא ושכר מאלו והשלם מלאכתך, בין שכיר בין קבלן, אין לו עליהם אלא תרעמת, ושמין לשכיר מה שעשה, ולקבלן מה שעתיד לעשות:

ח. אמר לאמן: עשה לי דבר פלוני ואקחננו ממך, ועשאו האמן, ואחר כך אינו רוצה לקחתו, והוא דבר שאם לא יקחנו מיד, יפסיד, חיב:

סימן שלד

השוכר את הפועל להשקות השדה, והשוכר מלמד וחלה בנו, ובו ד' סעיפים:

א. השוכר את הפועל להשקות השדה מזה הנהר, ופסק הנהר בחצי היום, אם אין דרכו להפסיק, או אפלו שדרכו לפסק והפועל יודע דרך הנהר, פסידא דפועל ואין בעל הבית נותן לו כלום, אף על פי שגם בעל הבית יודע דרך הנהר. אבל אם אין הפועל יודע דרך הנהר, ובעל הבית יודע, נותן לו שכרו כפועל בטל:

ב. שכרו להשקות שדהו ובא מטר בלילה בענין שאינו צריך, אינו נותן לו כלום. וכן אם בא

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחם הקדוש)

גליק

בב

בב

לחודש

חשן משפט

הלכות שכירות פועלים סימן שלו

שולחן ערוך

ג. שכרו לשמר לו דבר של הפקר, יכול לומר לו:
טל מה שעשית בשכרך, לפי שעדין לא זכה בו
בעל הבית, וילך הוא ויזכה בו:
ד. השוכר את הפועל ונאחז באנגריא לעבודת
המלך, אינו יכול לומר: הריני לפניך, אלא אינו
נותן לו אלא כפי מה שעשה עמו:

סימן שלו

דין אכילת פועל בשעת מלאכה, ממה אוכל או
מתי אוכל, ובו כ' סעיפים:

א. פועל העושה מלאכה לבעל הבית בדבר מאכל,
הרי זה אוכל ממה שהוא עושה אפלו אינו עושה
לא בידיו ולא ברגליו, רק שנושא על כתפו,
ואסור לחסמו שלא יאכל:

ב. במה דברים אמורים שאוכל, כשהוא עושה
בגדולי קרקע במחבר בשעת גמר מלאכה, כגון
בוצר ענבים, ומוסק בזיתים, ואורה בתאנים,
וגודר בתמרים, ובתלוש מהקרקע, קדם שיגמר
סוף מלאכה המחייבת אותו בחיוב האחרון שבו.
אבל העושה בדבר שאין גדולי קרקע, כגון החולב
והמתבץ והמגבן, אינו אוכל. וכן העושה במחבר
שלא בשעת גמר מלאכה, כגון העודר בגפנים או
מכסה שרשי האילנות. ואפלו המנכש בכבצלים
ושומים, כגון שעוקר את הקטנים מן הגדולים, לא
יאכל מהם, ואף על פי שהוא גמר מלאכת
הקטנים, שעקר המלאכה לצורך הגדולים להרחיב
להם ועדין לא נגמרה מלאכתן:

ג. העושה בתלוש לאחר שנגמרה מלאכתו למעשר,
כגון בודל בתמרים ובגרוגרות, אינו אוכל. שכל

להתנות. ואם שכרו סתם למלאכת יום אחד, יכול
לשנותו ממלאכה קלה לכבדה:

ב. השוכר את הפועל להביא לו שליחות ממקום
למקום, והלך ולא מצא שם מה שביא, נותן לו
שכרו משלם. ואם היה דבר כבד מה שיש לו
להביא, מנכה לו, שאינו דומה בא טעון לבא
ריקם, אלא אם כן הוא מאותם אנשים שדרךכם
לטרח:

ג. שכרו להביא תפוחים לחולה, והלך והביא ומצאו
שמת או שהבריא, לא יאמר: טל מה שהבאת
בשכרך, אלא נותן לו כל שכרו, וכן כל פיוצא
בזה:

סימן שלו

השוכר את הפועל לעשות בשלו והראוהו בשל
חברו, ובו ד' סעיפים:

א. השוכר את הפועל לעשות בשלו והראוהו בשל
חברו, נותן לו שכרו משלם וחוזר ונוטל מחברו
מה שהנהו, ואינו יכול לומר לו: טל מה שעשית
בשכרך, אפלו לא אמר לו שכרך עלי, אלא שכרו
סתם. אבל אם שכרו לעשות בשל חברו סתם,
יכול לומר: טל מה שעשית בשכרך. ואם אמר
לה: שכרך עלי, אינו יכול לומר לו כן:

ב. השוכר את הפועל לעשות בשלו או ללקט לו
דבר של הפקר, אינו יכול לומר לו: טל מה
שעשית בשכרך. ואם נתרצה הפועל לשלו בשכרו
ואחר כך חזר בו, אין שומעין לו, והוא שעשה
משיכה או הגבהה או שהוא ברשותו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייבאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מידות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שכירות פועלים סימן שלו

שולחן ערוך

ענבים ואין שותים תירוש, מפני שאין מלאכתן נפרת ביין, והנה לה פְּעוּשָׁה במין זה ואוכל במין אחר, משהלכו שתי וערב, אוכלים בענבים ושותים בתירוש:

י. הנה עושה בגפן זה לא יאכל בגפן אחר, ואי אכל לא מפקינן מינה ולא מנכינן מאגרה. ומיהו, גפן שמדלית על גב חברתה, ועושה באחד מהם, יכול לאכול מהשניה:

יא. אין רשאי לאכול אלא בשעת עשית מלאכה, ולא שישב ויאמר: מנעתי עצמי עד עתה ולא נטלתי לאכול, ועל כן אשב עתה ואכל. ומפני תקנת בעל הבית שלא יתבטל ממלאכתו, אמרו חכמים שאחר שגמר מלאכת שורה זו והולך להתחיל שורה אחרת, יכול לאכול אף על פי שאינו בשעת מלאכה, שטוב הוא לבעל הבית כדי שלא יתבטל:

יב. לא יאכל עם הענבים פת או דבר אחר כדי שיאכל הרבה מהענבים, ולא יאכל במלח. ואם קצץ עם בעל הבית שיאכל עד שעור כף וכף, אוכל בין בפת בין במלח בין בכל דבר שירצה:

יג. אסור לפועל למצ' הענבים, וכן אסור לו להבהב השבילים באור או להפריף על גב הסלע, אפלו אין מתבטל ממלאכתו בהבהב או בהפרכה:

יד. אסור לפועל לאכול ממה שהוא אוכל אכילה גסה:

טו. רשאי הפועל לטבל פתו בציר כדי שיאכל ענבים הרבה. ורשאי בעל הבית להשקות את הפועל יין, כדי שלא יאכל ענבים הרבה:

דבר שאין אחר חיוב מעשר חיוב אחר, כגון תאנים וענבים לאחר שנתחיבו במעשר, אינו אוכל ממנו, ובדבר שיש בו חיוב אחר, כגון חטים העומדים לעשות פת שחיבת בחלה, אוכל עד שיגמר מלאכתו להתחייב בחלה, ולאחר מכאן אינו אוכל:

ד. הבודל בתמרים רעים שלא נתבטלו כל צרכן, ונותנים אותם בסל ומתחממים ומתרככים שם, עדין לא נגמרה מלאכתן ויכול לאכול מהם:

ה. נפתחו חביותיו ונתפרסו עגוליו ושכרו לעשות בהם, לא יאכל מהם, שכבר נתחיבו במעשר. במה דברים אמורים, בשיוצק הפועל שנפתחו, אבל אם לא ידע, וסבור שעדין לא נתחיבו במעשר, חיב לעשר ולהאכילו:

ו. השומר במחבר, אפלו בשעת גמר מלאכה, אינו אוכל. אבל השומר בתלוש עד שלא נגמרה מלאכתו, אף על פי שאינו אוכל מן התורה אוכל מהלכות מדינה שנהגו כן:

ז. יכול הפועל לאכול יותר משכרו, כגון ששכרו אינו אלא דינר יכול לאכול קשות או כותבת שוה סלע, ומכל מקום מלמדין אותו שלא לעשות כן, כדי שלא ימנעו מלהשכירו:

ח. הנה משמר ארבעה או חמשה ערמות של חמשה בני אדם, לא ימלא כרסו מאחד מהן, אלא אוכל מכלם לפי חשבון:

ט. הנה עושה בתאנים, לא יאכל בענבים אפלו שכרו לעשות בשניהם, אבל יכול הוא למנע עצמו מלאכול עד שמגיע למקום היפות, ואוכל. לפיכך, הפועלים עד שלא הלכו שתי וערב בגת, אוכלים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שכירות פועלים סימן שלח

שולחן ערוך

א. הפהמה אוכלת כל זמן שהיא עושה בגדולי קרקע, בין במחבר בין בתלוש, ואוכלת ממשווי שעל גבה עד שתהיה פורקת, ובלבד שלא יטול בידו ויאכילנה:

ב. כל המונע הפהמה מלאכל בשעת מלאכה, לוקה, שנאמר: לא תחסם שור בדישו אחד שור ואחד כל מיני בהמה ותייה בין טמאים בין טהורים, ואחד הדישה ואחד כל שאר מלאכות של גדולי קרקע, ולא נאמר שור בדישו אלא בהוה:

ג. אחד החוסם אותה בשעת מלאכה, ואחד החוסם אותה מקדם ועשה בה מלאכה והיא חסומה, אפלו חסמה בקול, לוקה:

ד. שכר בהמה וחסמה ודש בה, לוקה ומשלם לבעלים ד' קבין לפרה ג' קבין לחמור שמשעת משיכה נתחייב במזונותיה, ואינו חייב מלקות עד שידיוש בה חסומה:

ה. ישראל הדיש בפרתו של גוי, עובר משום לא תחסם וגוי שדיש בפרתו של ישראל אינו עובר משום לא תחסם

ו. אמר לגוי: חסם פרתי ודוש בה, ישב לה קוץ בפיה ודש בה והרי אינה אוכלת, רבץ לה ארי מבחוץ, הרביץ בנה מבחוץ, הרי שצמאה ואינו משקה אותה, פירש עור על הדיש כדי שלא תאכל, כל זה וכיוצא בזה אסור, ואינו לוקה:

ז. היה הדבר שהוא עושה בו רע לבני מעיה ומזיקה, או שהיתה חולה, ואם תאכל מזה תתרוי מתר למונעה, שלא הקפידה תורה אלא על הנאתה והרי אינה נהנית:

טז. פועל שאמר לבעל הבית: תן לאשתי ובני מה שהיה לי לאכל, או שאמר: הריני נוטל מעט מזה שנטלתי לאכל, לאשתי ובני, אין שומעין לו. אפלו נזיר שהיה עושה בענבים ואמר: תנו לאשתי ובני, אין שומעין לו:

יז. פועל שהיה עושה הוא ואשתו ובניו ועבדיו, והתנה עם בעל הבית שלא יאכל ממה שהם עושים, אם הם גדולים לא יאכלו, אבל אם הם קטנים, יאכלו:

יח. האוכל בשעה שאין לו לאכל, וכן אם הולך בידו ממה שעושה או שנתן לאחרים, עובר בלא תעשה:

יט. אין הפועל רשאי לעשות מלאכה בקליה ולהשפיר עצמו ביום. ולא ירעב ויסגף עצמו ויאכיל מזונותיו לבניו, מפני בטול מלאכתו של בעל הבית, שהרי מחליש כחו שלא יוכל לעשות מלאכת בעל הבית בכח:

כ. מזהר הפועל שלא יבטל מעט כאן ומעט כאן, אלא חייב לדקדק על עצמו בזמן, שהרי הקפידו על ברכה רביעית של ברכת המזון שלא יברך אותה. וכן חייב לעבד בכל כחו, שהרי יעקב הצדיק אמר: כי בכל כחי עבדתי את אביכן, לפיכך, נטל שכרו אף בעולם הזה, שנאמר: ויפרץ האיש מאד מאד

סימן שלח

דין אכילת בהמה בשעת מלאכה, ואסור חסימתה, ובו ט' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיֵאֵנּוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יִשְׁרׁוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׁכְיֵנְתִּיהָ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאֶהְבָּהּ), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲמִילוּ,
לְחִבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

חשן משפט

הלכות שאילה סימן שלט

שולחן ערוך

ז. האומר לשלוחו: צא ושכר לי פועלים, ושכרם, ואמר להם: שכרכם על בעל הבית, אין שום אחד מהם עובר על בל תלין, ומיהו, בעל הבית עובר משום אל תאמר לרעה לך ושוב אם אינו טרוד ומכון לדחותם. ואם לא אמר: שכרכם על בעל הבית, אפלו לא אמר להם שכרכם עלי, אלא שכרם סתם, הוא תיב בשכרם, לפיכך, הוא עובר משום בל תלין

ח. עבר זמנו, אין בעל הבית עובר משום בל תלין ומכל מקום תיב לתן לו מיד, ובכל עת שישקח עובר על לאו של דבריהם, שנאמר אל תאמר לרעה וגו'

ט. שכיר שמכיר בבעל הבית שאין דרכו להיות בידו מעות אלא ביום השוק, אינו עובר בכל תלין אפלו יש לו מעות, ומיום השוק ואילך, אם אינו נתן לו עובר משום אל תאמר לרעה וגו'

י. אין בעל הבית עובר משום בל תלין אלא אם כן תבעו השכיר, לא תבעו, או שתבעו ולא היה לו מעות לתן לו, או שהמחהו אצל שלחני לתן לו וקבל עליו לתן לו, אינו עובר, אפלו אין לבעל הבית ביד שלחני כלום. ומכל מקום, אם רצה השכיר לחזור בו שלא לקבל מהשלחני אלא מבעל הבית, הרשות בידו:

יא. דיני שכיר שנשבע ונוטל, נתבאר בסימן פ"ט:

ח. פרות המהלכות על התבואה לפי שירט להן הדרך, אינו עובר לא תחסם
ט. רשאי השוכר להאכילה פקיעי עמיר כדי שלא תאכל הרבה מהדיש, ורשאי בעל הפרה להרעיבה כדי שתאכל הרבה מהדיש:

סימן שלט

לתת שכר אדם בחמה וכלים בזמנו, ומתי זמנו, ובו י"א סעיפים:

א. מצוה לתת שכר שכיר בזמנו, ואם אחרו עובר בלאו, אחד שכר אדם או בהמה או כלים. אבל על שכר קרקע, יש מי שאומר שאינו עובר:

ב. כל הכובש שכר שכיר כאלו נוטל נשמתו, ועובר בחמשה לאוין ועשה:

ג. איזהו זמנו, שכיר יום יש לו זמן לתנו לו כל הלילה, לא נתנו לו, עובר עליו בבקר משום בל תלין שכיר לילה זמנו לתן לו כל היום, לא נתנו לו, עובר עליו בערב משום ביומו תתן שכרו:

ד. שכיר שעות, אם פלה שכירותו ביום יש לו תשלום כל אותו יום, אם פלה בלילה, יש לו תשלום כל אותו הלילה:

ה. שכיר שבת, שכיר חדש, שכיר שנה, שכיר שבוע, יצא ביום גובה כל אותו היום, יצא בלילה גובה כל אותו הלילה:

ו. נתן טליתו לאמן לתקנה בקבלנות, וגמרה, כל זמן שהטלית ביד האמן אינו עובר. נתנו לו אפלו בחצי היום כיון ששקעה עליו תמה, עובר משום בל תלין, שקבלנות היא כשכירות לפרעו בזמנו:

הלכות שאילה

סימן שמ

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שאילה סימן שמא

שולחן ערוך

ביד בנו או ביד עבדו או ביד שלוחו של שואל,
ומתה קדם שתכנס לרשות השואל, הרי זה פטור.
ואם אמר לו השואל: שלחה לי ביד בני או ביד
עבדי, או ביד שלוחי או ביד בנה, או ביד עבדך
העברי או ביד שלוחך, או שאמר לו המשאיל:
הריני משלחה לך ביד בנה או עבדך, או ביד
שלוחך או ביד בני, או ביד עבדי העברי או ביד
שלוחי, ואמר לו השואל: שלח, ושלחה ומתה
בדרך, הרי זה חייב:

ו. שלחה לו המשאיל ביד עבדו הכנעני, אף על פי
שאמר לה השואל: שלח, ומתה, פטור, שיידו ביד
רבו ועדין לא יצאה מרשות המשאיל:

ז. אמר לו השואל: הכישה במקל והיא תבא
מאליה, ועשה המשאיל כן, אין השואל חייב בה
עד שתכנס לרשותו:

ח. וכן בשעה שמחזירה השואל לבעלים, אם שלחה
ביד אחר ומתה קדם שהגיע לרשות המשאיל, הרי
זה חייב, שעדין היא באחריות השואל. ואם שלחה
מדעת המשאיל על ידי אחר ומתה, פטור. שלחה
ביד עבדו הכנעני, אף על פי שאמר לו המשאיל:
שלח, אם מתה בדרך, חייב, שיד העבד ביד רבו
ועדין לא יצאה מיד השואל. במה דברים אמורים,
כשהחזירה תוך ימי שאילתה, אבל אם החזירה
אחר ימי שאילתה, יצתה מדין שאילה והרי הוא
כשומר שכר. והוא הדין אם היא עדין בביתו של
שואל, כיון שעברו ימי שאילתה יצא מדין שואל
והרי הוא כשומר שכר:

סימן שמא

השואל חייב באנס, ובהמה שמתה מחמת מלאכה,
ואם שלחה על יד בנו או עבדו, ובו ח' סעיפים:

א. השואל מחברו בהמה או מטלטלים ונאנסו בידו,
כגון שמת או נשבר או נשבה, חייב. ואין צריך
לומר שחייב בגנבה ואבדה. אבל כל קלקול שארע
בה מחמת מלאכה ששאלה בשבילה, לא מפעיא
אם הכחשה מחמת מלאכה שהוא פטור, אלא אפלו
מתה מחמת מלאכה, פטור, והוא שלא ישנה
לעשות בה דבר אחר חוץ מהמלאכה ששאלה
בשבילה, שאם שנה ועשה בה מלאכה אחרת חוץ
מהמלאכה ששאלה בשבילה, אפלו היא קלה
ממנה, תלינן דמחמת אותה מלאכה ששנה מתה.
ואפלו באותה מלאכה עצמה אפשר לשנות, כגון
ששאלה לחרש, וחרש בה ביום ובלילה שלא כדרך
כל הארץ:

ב. נכחש הפשר מאליו, וסופו לחזור, פטור. אבל
אם נכחשה מאליה ומתה אחר כך, שהוא חייב
לשלם, כיון שאינה בעין משלם כמו שהיתה
בשעת שאלה:

ג. השואל בהמה מחברו לילך דרך ידוע, ובאו
עליו לסטים באותו הדרך, או חיות רעות, ונאנסוה
ממנו, חייב שפיר מתה מחמת מלאכה:

ד. השואל בהמה, חייב במזונותיה משעה שמשכה
עד סוף ימי שאילתה. ואם פחש בשרה כחשא דלא
הדר, חייב לשלם מה שפחתה בדמים. ואם היה
הפחש מחמת מלאכה, פטור, וישבע שבועת
השומרים שמחמת מלאכה כחשה:

ה. השואל פרה מחברו, ושלחה לו המשאיל ביד
בנו או ביד שלוחו או ביד עבדו, אפלו שלחה לו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שאילה סימן שמב

שולחן ערוך

יכול להתחזרה מיד השואל עד שילך בה לשם ויחזור:

ו. השואל כלי מחברו להשתמש בו, ואמר לה: השאלני דבר פלוני בטובתך, כלומר, אין אתה משאל לי דבר זה בדרך כל המשאלין, אלא כפי טובת לבך ונדבותך שאינך מקפיד על הזמן, אם קנו מיד המשאל על זה, הרי השואל משתמש בו לעולם, עד שיתבטל הפלי מלעשות מלאכתו, ויחזיר שבריו או שיריו, ואין השואל רשאי לחזר ולתקן הפלי או לעשותו פעם אחרת:

ז. האומר לחברו: השאלני קרדס לעדר בו הפרדס הזה, עודר בו אותו הפרדס בלבד, ואינו רשאי לעדר בו פרדס אחר, אפלו הוא כמוהו. אמר לו: פרדס, סתם, עודר בו פרדס אחד אי זה שירצה, אפלו אינו שלו. שאלו לעדר בו פרדסים הרבה שלו, עודר בו כל פרדסים שלו, ואפלו נשחת כל הברזל בעדירה, מחזיר לו הנצב של עץ. ויש מי שאומר, דדוקא באותה שנה, אבל לא בשנה אחרת:

ח. האומר לחברו: השאלני שקת זה, ונפל, אינו יכול לחזר ולבנותו. אמר לה: השאלני שקת, סתם, ונפל, חוזר ובונה עד שישקה כל שדותיו. אמר לה: השאלני מקום שקת, הרי זה בונה בכל מקום שירצה בקרקע המשאל, ובונה מקום השקת שישפיק לו להשקות ממנה כל שדותיו או כל בהמותיו לפי מה שהתנה עם המשאל, והוא שלקח ממנו בקנין על זה:

סימן שמב

השואל מחברו חפץ סתם או לזמן קצוב, ובו ח' מעיפים:

א. השואל מחברו כלי או בהמה סתם, הרי המשאל בכל עת שירצה. שאלו לזמן קצוב, פיון שמשך וזכה בו, אין הפעלים יכולים להתחזרו מתחת ידו עד סוף ימי השאלה, ואפלו מת השואל, הרי הירשים משתמשים בשאלה עד סוף הזמן:

ב. השואל פונדק מחברו ללינה, אין פחות מיום אחד, לשביתה, אין פחות משני ימים, לנשואין, אין פחות משלשים יום. שאל חלוק מחברו לילך בו לבית האבל, כדי שילך ויחזר, שאלו לבית המשתה, כל אותו היום, שאלו לעשות המשתה שלו, אין פחות משבעה ימים:

ג. הניח להם אביהם פרה שאולה, משתמשים בה כל ימי שאילתה, ואין חיבין באנסייה אפלו נשתמשו בה, אבל חיבים עליה כשומר שבר אפלו לא נשתמשו בה, ויש מי שאומר, שאם אמר המשאל ליתומים: החזירו לי הפרה שהשאלתי את אביכם או קבלו עליכם חיוב אנסים, שומעין לו:

ד. חשבו שהיא של אביהם, וטבחהו ואכלוה, משלמים דמי בשר בזול, שהוא שני שלישים, והעור ישלמו כלו. ואם הניח להם נכסים וטבחהו, משלמים דמיה מנכסיו:

ה. השואל כלי מחברו לעשות בו מלאכה פלונית, פיון שמשך השואל, אין המשאל יכול להתחזרו מתחת ידו עד שיעשה בו אותה מלאכה. וכן אם שאל ממנו בהמה לילך בה למקום פלוני, אינו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (הארי"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שאילה סימן שמוג

שולחן ערוך

בסימן רצ"ד. ואם התנה שלא ישבע או שלא ישלם אם נגנבה או נאנסה, הכל לפי תנאו:

ב. כשישלם השואל, שמין לו השכרים, שאם שאל כלי ונשבר שמין לו השכרים כמו שהיו שוים בשעת השבירה ונותנים לבעלים, ומשלים עליהם. ואם הזלו בין שעת שבירה לשעת העמדה בדין, שמין אותם כמו שהיו שוין בשעת שבירה. וכן אם שאל בהמה ומתה, שמין כמה היתה שוה הנבלה בשעה שמתה, ונותן לו, ומשלים לו עליה:

ג. ראובן השאל חפץ לשמעון, והפסידו, אמר שמעון לראובן: השבע כמה היה שוה ואפרענו לך, והשיב בעל החפץ: השבע אתה והפטר, ישבע בעליו ויפרע שכנגדו על פי שבועתו, ואם לא ישבע לא יפרע שכנגדו, ואינו נקרא מחיב שבועה ואינו יכול לשבע שמשלם:

ד. השואל פרה מחברו, שאלה חצי יום ושכרה חצי יום, או שאלה היום ושכרה למחר, או שאל אחת ושכר אחת מהן, המשאיל אומר: שאולה מתה, ביום שהיתה שאולה מתה, בשעה שהיתה שאולה מתה, והשוכר אומר: איני יודע, או שאמר השומר: שכורה מתה, ביום שהיתה שכורה מתה, בשעה שהיתה שכורה מתה, והמשאיל אומר: איני יודע, או שזה אומר: איני יודע, וזה אומר: איני יודע, המוציא מחברו עליו הראיה. ואם לא היתה שם ראיה, בזמן שהמשאיל טוענו ודאי, ישבע (השוכר) [השומר] ששכורה מתה, או שאינו יודע. ובזמן שהמשאיל אומר: איני יודע, ישבע השומר שבועת השומרים שמתה ועל ידי גלגול ישבע השומר ששכורה מתה או שאינו יודע. והוא הדין

אין השואל רשאי להשאיל, ובו פעיף אחד

א. אין השואל רשאי להשאיל, אפלו שאל ספר תורה, שעושה מצוה בשאילתו, אינו רשאי להשאיל לאחרים, ואם השאיל לאחרים, אפלו נתקלקל מחמת המלאכה ששאלו בשבילה, חיב, אלא אם כן יש לו ראיה שיכול לפטר בה אלו היה בידו, כמו שנתבאר בסימן רצ"א

סימן שמוג

דין השואל אחר כלות זמן השאילה, ובו ב' פעיפים:

א. השואל חפץ או כל דבר, לזמן, מיד כשיכלה הזמן חוזר הדבר השואל לרשות המשאיל להפטר השואל מאנסים, אפלו הוא עדין בביתו. ומכל מקום, חיב הוא בגנבה ואבדה כדין שומר שכר. ואם שלחו לו בתוך הזמן ביד עבדו או שלוחו של משאיל או של שואל, נתבאר בסימן ש"מ:

ב. שומר שכר לזמן, פיון שפלה זמנו פלטה שמירתו. ואפלו היא עדין בביתו, אינו עליה אלא שומר חנם:

סימן שדכו

טען שמתה מחמת מלאכה או רוצה לשלם או לשבע, ובו ד' פעיפים:

א. טען השואל שמתה מחמת מלאכה, אם הוא במקום שעדים מצויים, אינו נפטר עד שיביא עדים שהוא כדבריו, ושלא שנה בו. ואם הוא במקום שאין עדים מצויים, ישבע, כמו שנתבאר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות שאילה סימן שמה

שולחן ערוך

והשקהו והשאיל לו פרתו בעוד שהוא משקהו, הוי
שאילה בבבועלים. אבל אם משך תחלה ואחר כך
השקהו, לא הוי שאילה בבבועלים:

ב. לא שנא אם באו שאילת הבבועלים עם שאילת
הפרה כאחד, לא שנא היה הוא שאול או שכור לו
ואחר כך השאיל לו פרתו, פטור, אפלו לא היה
עמו בשעת שבירה ומיתה, אבל אם לא היה עמו
בשעת שאילה ואחר כך שאל את הבבועלים או
השפירים, אין זה שאילה בבבועלים, אף על פי
שהיה עמו בשעת שבירה ומיתה:

ג. שאל הבעל, ונתרצה להיות שאול לו, אף על
פי שלא התחיל במלאכת השואל בשעת משיכת
הפרה, אלא מזמין ומכין עצמו ללקח, חשיב שפיר
עמו במלאכתו. אבל באמירה שאומר להיות שאול
לו, ולא הכין עצמו למלאכתו, לא הוי שאילה
בבבועלים:

ד. השאיל לו בהמתו או השפירה לו למשוי, והלך
עמה לסעדה ולהטעינה, הוי שאילה בבבועלים, אף
על פי שמעצמו נשאל לו. ואם לא הלך אלא
לראות שלא יוסיף המשוי, אין זה שאילה
בבבועלים:

ה. אמר לו: שמר לי ואשמר לך, או: שמר לי
היום ואשמר לך למחר, נתבאר בסימן ש"ה:

ו. האומר לשלוחו: צא והשאל עם פרת, אינה
שאילה בבבועלים, שנאמר: אם בעליו עמו הבבועלים
עצמם ולא שליית. ואם אמר לעבדו הפנעני: צא
והשאל עם פרת, הרי זה שאילה בבבועלים, שיד
העבד כיד רבו:

ז. שתפים ששאל אחד מחברו, הוי שאילה בבבועלים:

אם זה אומר: שאולה מתה, וזה אומר: שכורה
מתה, או זה אומר: איני יודע, וזה אומר: איני
יודע:

סימן שמה

דין שאל פרה ושכר אחרת, ובו ב' פעיפים:

א. שאל שתי פרות, חצי היום בשאילה וחצי היום
בשכירות, המשאיל אומר: בזמן השאילה מתה,
והלה אומר: אחת מתה בזמן השאילה והאחרת
איני יודע, מתוך שאינו יכול לשבע ישלם
השתים:

ב. וכן אם מסר לו שלשה פרות, שתים שאולות
ואחת שכורה, והמשאיל אומר: שתים השאולות הן
שמתו, והשואל אומר אחת השאולה מתה ודאי,
אבל השניה שמתה, איני יודע אם השאולה היא
או השכורה, מתוך שאינו יכול לשבע, שהרי
אומר: איני יודע, ישלם השתים:

סימן שמו

דין פטור שאילה בבבועלים עם כל דיניו, ובעל
בנכסי אשתו, ובו י"ט פעיפים:

א. השואל, והיה המשאיל עם השואל במלאכתו
בשעה שמשך הדבר השואל, אפלו נגנב או נאבד
בפשיעה, פטור, שנאמר: אם בעליו עמו לא
ישלם. לא שנא היה עמו בשאילה שהשאיל את
עצמו לעשות מלאכתו, לא שנא היה עמו
בשכירות שהשפיר עצמו לו, לא שנא היה עמו
באותה מלאכה של הדבר השואל, לא שנא
במלאכה אחרת, אפלו אמר לו: השקני מים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנּוּ הַתְּלַמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵיתֶיהָ, בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְאָה וּבְאַהֲבָה), וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רֹחַ הַקֹּדֶשׁ)

חשן משפט

הלכות גניבה סימן שמו

שולחן ערוך

אסור גנבה, ומי נקרא גנב, ומאיזה שעה מתחייב,
ובו ח' סעיפים:

א. אסור לגנב, אפלו כל שהוא, דין תורה. ואסור
לגנב אפלו דרך שחוק, ואפלו על מנת להחזיר או
כדי לשלם תשלומי כפל או כדי לצערו, הפל
אסור, כדי שלא יגזיל עצמו בכך:

ב. כל הגונב אפלו שוה פרוטה עובר על לאו דלא
תגנבו וחיב לשלם, אחד הגונב ממון ישראל או
הגונב ממון של גויים, ואחד הגונב מגדול או
מקטן:

ג. איזהו גנב, הלוקח ממון אדם בסתר ואין
הבעלים יודעים. אבל אם לקח בגלוי ובפרהסיא,
אין זה גנב, אלא גזלן:

ד. משעה שמשך הגנבה נעשה עליה גנב. במה
דברים אמורים, שמשכה חוץ מרשות הבעלים,
אבל כל זמן שהיא ברשות הבעלים אינו חיב עד
שיגביהנה. ואם הכניסה לרשותו, אפלו לגזו חצרו
וקרפיו, אם היא משתמרת, חיב, אף על פי שלא
משך ולא הגביה:

ה. תשלומי גנבה, אם יש לו מטלטלים יורדים
להם, ואם אין לו מטלטלין אלא קרקעות, יורדים
להם וגובין מהעדית שלו, כשאר גזיקין:

ו. מי שגנב והגביה הגנבה, ובא אחר וסיע
להולכה משם, פטור זה השני:

ז. ראובן שראה שמעון שגנב לבית לוי וגנב חפץ
אחד, ובא אותו חפץ ליד ראובן והחזירו אין לוי
יכול להוציא ממנו בדין:

השאול בהמה ומתה, הבעל פטור אף על פי שהוא
משתמש בה כל ימי שאילתה, אפלו פשע, מפני
שהוא פלוקח. והאשה חיבת לשלם כשיהיה לה
ממון ואם הודיע [ה] את בעלה שהיא שאולה, הרי
זה נכנס תחתיה:

יח. לוקח בהמה לשלשים יום, שומר חנם עליה:

יט. כל אלו החלוקים של שאילה בבעלים, נוהגין
גם בן בכל השומרים:

סימן שמו

דין הזיק שור של שואל לשל משאיל או אפכא,
ובו סעיף אחד

א. שאל פרה בסתם, והזיק שורו של שואל לשורו
של משאיל, אפלו אם הוא תם, משלם גזק שלם,
שאפלו אם הזק משור דעלמא צריך לשלם,
דמסתמא צריך לשמרו שלא יזק ושלם זיק. ואם
קבל עליו שמירתו שלא יזיק, אבל לא שלא יזק,
והזיקו שורו של שואל, תם משלם חצי גזק,
ומועד גזק שלם. ואי אזקה תורה דמשאיל לתורה
דשואל, והשאילה היתה בסתם, בין תם בין מועד
פטור. ואי אזיק לתורה דעלמא, שואל בעי
לתלומי, שעליו מטל לשמרו שלא יזיק. ואם קבל
עליו לשמרו שלא יזק אבל לא שלא יזיק, והזיק
לשורו של שואל, משלם לו המשאיל, תם חצי
גזק, ומועד גזק שלם:

הלכות גניבה

סימן שמוח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גניבה סימן שמט

שולחן ערוך

ד. עבד שגנב, מחזירין קרן לבעלים אם הוא בעין, ואם אינו בעין, אין בעליו חייב לשלם. נשתחרר העבד, חייב לשלם, אם יש לו:
ה. ראוי לבית דין להכות הקטנים כפי כח הקטן על הגנבה, כדי שלא יהיו רגילים בה. וכן אם הזיקו שאר נזקים. וכן מכים העבדים אם הזיקו, מכה רבה, שלא יהיו משלחים להזיק:

סימן שנ

גנב חלבו של חברו ואכלו, משלם לו דמי חלבו,

ובו פעיף אחר

א. גנב חלבו של חברו ואכלו, משלם לו דמי חלבו:

סימן שנא

דין הגונב כים בשבת, ובו פעיף אחר

א. יש גנב שפטור מלשלם. ואיזה, זה שבא עם התשלומין חיוב מיתה, כגון הגונב כים בשבת ולא הגביהו ברשות הבעלים אלא היה מגררו ומוציאו מרשות הבעלים לרשות הרבים ואבדו שם, הרי זה פטור מתשלומין, שאסור שבת ואסור גנבה והזק באים כאחד. אבל אם גנב כים בשבת והגביהו שם ברשות היחיד, ואחר כך הוציאו לרשות הרבים והשליכו לנהר, חייב לשלם, שהרי נתחייב באסור גנבה קדם שיתחייב באסור סקילה, וכן כל פיוצא בזה:

סימן שנב

ח. ראובן תבע לשמעון שנכנס לחדרו וגנב ספריו והוציאם מרשותו, והשיב שמעון: אמת היה שהוצאתים, אבל כך היה המעשה: שבקשתני קרובתי פלתי להוציאם כי לא יכלה שאתם, ולא ידעתי של מי היו, וגם לא הגבהתם אף היא הגביהתם ונתנתם לי, שמעון חייב להחזירם, כי מה לו לכנס לחדרו להוציא הספרים, ונכר הדבר שפון לסייע לגזול לחמיה. ומה שטוען שהיא הגביהתם ונתנתם לו, מפל מקום הרי טוען שהיו כבדים ולא יכלה שאתם, וכיון שלא יכלה להוציאם משם אם לא סיעה, הוה לה כאלו הוציאם הוא, ויגבה ראובן ממני שירצה: מפלתו שהודית לו שהם ברשותה, ואם ירצה, יגבה משמעון:

סימן שמט

דין אשה ועבד וקטן שגנבו, ובו ה' פעיפים:

א. אחד האיש ואחד האשה שגנבו חייבים לשלם, אלא שאשת איש שגנבה אם אין הקרן בעין או חלופיו, אין לה ממה לשלם עד שתתאלמן או תתגרש:

ב. אשת ראובן השאילה לאשת שמעון חפצים, ויצא קול בעיר שגנבו, אם שמעון מודה שהחפצים באו לרשותו ואינו יודע מה נעשה בהם, צריך לשבע שאינם ברשותו ושלא שלח בהם יד, וגם האשה תשבע שאינם ברשותה, ויכתבו עליה פסק דין שחיבת לשלם לה החפצים לכשתתאלמן או תתגרש:

ג. קטן שגנב, מחזירין קרן לבעלים אם הוא בעין, ואם אינו בעין, פטור אף לאחר שיגדיל:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גניבה סימן שנג

שולחן ערוך

לאו פְּרָשׁוֹת לֹקַח דָּמִי. וַיִּתְּבֹאֵר בְּסִימָן שׁ"א. וְשֵׁם יִתְּבֹאֵר עוֹד אִי זֶה נִקְרָא שְׁנוֹי רְשׁוֹת:

סימן שנג

השביחה הגנבה ביד הגנב, ובו ו' סעיפים:

א. הִיתָה הַגְּנֵבָה בְּיַד הַגֵּנֵב וְהִשְׁבִּיחָה מֵאֵלֶיהָ, כְּגוֹן כְּבֹשָׁה שֶׁהִיתָה מְעַבְּרַת בְּשַׁעַת גְּנֵבָה, וַיִּלְדֶּה, או שֶׁהִיתָה טְעוּנָה בְּשַׁעַת גְּנֵבָה, וַיִּגְזֹה, מְשַׁלֵּם אוֹתָהּ וְאֵת גְּזוּתֶיהָ וְאֵת וְלְדוּתֶיהָ. וְאִם אַחַר יְאוּשׁ יִלְדֶּה וַיִּגְזֹה, מְשַׁלֵּם כְּשַׁעַת הַגְּנֵבָה. הוֹצִיא עָלֶיהָ וְהִשְׁבִּיחָה, כְּגוֹן שֶׁפִּטְמָה, הָרִי הִשְׁבַּח שֶׁל גֵּנֵב אֶפְלוּ לִפְנֵי יְאוּשׁ, וְכִשְׁמַחֲזִיר הַגְּנֵבָה נוֹטֵל הִשְׁבַּח מֵהַבְּעָלִים:

ב. הַגְּנֵבָה עֲצָמָה שֶׁהִיא בְּיַד הַגֵּנֵב, וְלֹא נִשְׁתַּנְּתָה, חוֹזֵרֵת לְבַעָלִים בֵּין לִפְנֵי יְאוּשׁ בֵּין לְאַחַר יְאוּשׁ, אֲלֵא שֶׁלְאַחַר יְאוּשׁ הִשְׁבַּח לַגֵּנֵב, כְּמוֹ שִׁיתְּבֹאֵר. נִשְׁתַּנְּתָה הַגְּנֵבָה בְּיַד הַגֵּנֵב, קִנְיָה וְקִנְיָה שְׁבֻחָה, אֶפְלוּ לִפְנֵי יְאוּשׁ, וְאִינוּ מְשַׁלֵּם אֲלֵא דָמִים וַיִּתְּבֹאֵרוּ פְּרָטֵי דִינָן אֵלוּ בְּסִימָן שׁ"ב:

ג. גֵּנֵב בְּהֵמָה או כְּלִי וְכִיּוֹצֵא בָהֶם, וְכִשַּׁעַת גְּנֵבָה הִיתָה שׁוֹה אַרְבָּעָה, וְעַכְשָׁיו בַּעַת הַעֲמֻדָה בְּדִין שׁוֹה שְׁנַיִם, מְשַׁלֵּם קֶרֶן כְּשַׁעַת גְּנֵבָה. הִיתָה שׁוֹה בְּשַׁעַת גְּנֵיבָה שְׁנַיִם וְכִשַּׁעַת הַעֲמֻדָה בְּדִין אַרְבָּעָה, אִם שָׁחַט או מָכַר או שָׁכַר הַפְּלִי או אֶבְדוּ, מְשַׁלֵּם כְּשַׁעַת הַעֲמֻדָה בְּדִין, וְאִם מָתָה הַבְּהֵמָה או אֶבְדוּ הַפְּלִי מֵאֵלָיו, מְשַׁלֵּם כְּשַׁעַת הַגְּנֵבָה:

ד. גֵּנֵב כְּחוֹשֶׁה וְהִשְׁמִינָה, או שִׁמְנָה וְהִכְחִישָׁה, מְשַׁלֵּם כְּשַׁעַת גְּנֵבָה:

הפקיד לשנים, וטענו נגנב, והודה האחד ועל השני באו עדים, בין שניהם משלמים הקרן, ובו סעיף אחר

א. הפקיד לשנים, וטענו: נגנב, והודה האחד ועל השני באו עדים, בין שניהם משלמים הקרן:

סימן שנג

נשתנה הגנבה ביד הגנב או שנתיאשו בעליה ממנה, ובו ד' סעיפים:

א. נִשְׁתַּנְּתָה שֵׁם הַגְּנֵבָה בְּיַד הַגֵּנֵב, כְּגוֹן שֶׁגֵּנֵב טְלָה וְנִעְשָׂה אֵיל, עָגַל וְנִעְשָׂה שׁוֹר, קִנְיָה בְּשְׁנוֹי הַשֵּׁם, וְאִין לְהַחֲזִיר אֲלֵא דָמִיָּה וּמְשַׁלֵּם כְּמוֹ שֶׁהִיתָה שׁוֹה בְּשַׁעַת הַגְּנֵבָה. וְכֵן כָּל שְׁנוֹי כִּיּוֹצֵא בָּזֶה, שְׂאִינוּ חוֹזֵר לְבְרִיתוֹ, אֲבָל שְׁנוֹי הַחוֹזֵר, אִינוּ קוֹנֶה אֶפְלוּ מְדַרְבָּנָן. וּבְסִימָן שׁ"ס יִתְּבֹאֵר אֵיזֶה שְׁנוֹי הַחוֹזֵר:

ב. נִתְיָאֲשׁוּ הַבְּעָלִים מֵהַגְּנֵבָה, אִינוּ קוֹנֶה, וְצָרִיף לְהַחֲזִירָה. וְאִם יֵשׁ עִם הַיְאוּשׁ שְׁנוֹי הַשֵּׁם שְׁחוֹזֵר לְבְרִיתוֹ, יֵשׁ אוֹמְרִים שְׁקוֹנֶה וְאִינוּ צָרִיף לְהַחֲזִיר אֲלֵא דָמִיָּה:

ג. אִם יֵשׁ עִם הַיְאוּשׁ שְׁנוֹי רְשׁוֹת, בֵּין שֶׁנִּתְיָאֲשׁוּ וְאַחַר כִּף מָכַר הַגֵּנֵב בֵּין שֶׁנִּתְיָאֲשׁוּ אַחַר שְׁמֻכְרָה, קִנְיָה, לְעַנְיָן שְׂאִין הַקוֹנֶה צָרִיף לְהַחֲזִיר גּוֹף הַגְּנֵבָה, אֲבָל מַחֲזִיר דָּמִים אִם לָקַח מִגֵּנֵב מִפְּרָסָם. וְאִם לֹא הָיָה גֵּנֵב מִפְּרָסָם, אִינוּ נוֹתֵן כָּלֵל, לֹא חֶפְזָן וְלֹא דָמִים, מִפְּנֵי תַקְנַת הַשּׁוֹק, כְּמוֹ שִׁיתְּבֹאֵר בְּסִימָן שׁנ"ו:

ד. אִין נִקְרָא שְׁנוֹי רְשׁוֹת אֲלֵא כְּמוֹכַר או נוֹתֵן, אֲבָל אִם מֵת וְהוֹרִישׁוּ לְבָנָיו, לֹא, דְרָשׁוֹת יוֹרֵשׁ

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון
בב

בב
לחודש

חשן משפט

הלכות גניבה סימן שנה

שולחן ערוך

ב. במה דברים אמורים, בדבר שאין בו רוח חיים. אבל הגונב טלה מן העדר, וידעו בו הפעלים, והחזירו לעדר שלא מדעת פעלים, ומת או נגנב, חיב באחריותו. ואם מנו את הצאן והיא שלמה, פטור. ואם לא ידעו הפעלים לא כנגבתו ולא בתורתו, אף על פי שמנו את הצאן והיא שלמה, חיב באחריותו עד שיודיע את הפעלים כדי שישמרו את הטלה הגנובה, שהרי למדו דרך אחרת חוץ מדרך שאר הצאן שבעדר זה:

ג. במה דברים אמורים שנפטר כשמחזיר למקומו, בגנב הגונב מבית הפעלים. אבל שומר שגנב מרשות עצמו, כגון שהפקד אתו כיס או טלה ויש עדים שגנבו, אף על פי שיש עדים שהחזירו למקומו חיב באחריותו עד שיודיע לפעלים, שהרי כלתה שמירתו ואינו עוד שומר עליו, והרי הוא כאלו לא החזירו עד שיודיע לפעלים:

סימן שנו

אסור לקנות שום דבר מהגנב, והקונה מוגנב מפרסם או אינו מפרסם, ובו י' סעיפים:

א. אסור לקנות מהגנב החפץ שגנב, ועון גדול הוא, שהרי מחזיק ידי עוברי עברה וגורם לו לגנב גנבות אחרות, שאם לא ימצא לוקח, אינו גונב:

ב. הגונב ומכר ולא נתיאשו הפעלים ואחר כך הפך הגנב ובאו עדים שזה החפץ שמכר פלוני הוא גנבו בפנינו, חוזר החפץ לפעלים והפעלים נותנים ללוקח דמים שנתן לגנב, מפני תקנת השוק, והפעלים חוזרים ועושים דין עם הגנב. ואם גנב

ה. גנב פלי, ושברו או פחתו או נשבר או נפחת מאליו, אין אומרים יתן לפעלים השברים וישלים עליהם, אלא הוא יטל השברים ויתן לפעלים פלי שלם או דמיו ואם רצו הפעלים לטל הפלי השבור וישלם להם הפחת, שומעין להם:

ו. גנב או גזל ולא נתיאשו הפעלים, אינם יכולים להקדיש לא הגנב והגזלן ולא הפעלים, אפלו אם יש להם עדי גניבה וגזלה שיכולים להוציאו בדינים. במה דברים אמורים, במטלטלים, אבל בקרקע, אם יש לפעלים עדים שיכולים להוציאו בדינים, יכולים הפעלים להקדישו:

סימן שנה

גנב שהחזיר הגנבה שלא מדעת הפעלים, ובו ג' סעיפים:

א. הגונב חפץ מבית חברו והחזירו למקומו, ולא ידעו הפעלים שהחזירו, אם ידעו הפעלים שגנב מהם, אף על פי שהחזירו הגנב, לא נפטר, והוא באחריותו עד שידעו הפעלים, כגון שימנה חפציו וימצאם שלמים. ומיהו, כשמנאם נפטר אף על פי שלא ידעו הפעלים בשעה שהחזירו. לפיכך, גנב לו מעות והבליע לו בחשבון ונתנם לתוך כיסו, אם יודע מנין המעות שלו, יצא, שאדם עשוי למשמש בו בכל שעה והרי מצא שהחזיר לו בכלל מעותיו. אבל אם ורקן לכיסו שאין בו פלוס, לא יצא, וחיב באחריות הגזלה עד שיודיענו שהחזיר לכיס פלוני. ואם לא ידעו הפעלים שגנב מהם, מיד כשהחזירם למקומם יצא אף על פי שלא מנאום הפעלים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גניבה סימן שנו

שולחן ערוך

ט. הִיָּה נוֹשֵׂה בַגָּב מֵאָה זוּז, וְגַב וְהִבִּיא לְבַעַל חוּבוֹ, וְנָתַן לוֹ מֵאָה אַחֲרִים, הֲרִי הַגָּבִה חוֹזֶרֶת לְבַעְלֶיהָ, וְאוֹמְרִים לָךְ וּתְבַע הַגָּב בְּמֵאֵתִים, שְׁלֹא נָתַתְּ לוֹ הַמֵּאָה הָאַחֲרִים מִפְּנֵי הַחֲפֵץ שֶׁהִבִּיא לָךְ בְּלִבָּךְ, כִּשֶׁם שֶׁהֶאֱמַנְתוּ בְּרֵאשׁוֹנָה, הֶאֱמַנְתוּ בְּאַחֲרוֹנָה. וְהִנֵּי מְלִי כִשְׁנָתָן לוֹ הַחֲפֵץ סֵתָם, אָבֵל אִם פָּרַשׁ וְאָמַר: הַלּוֹנִי עַל חֲפֵץ זֶה מִנֶּה, וְדַאי זוֹ הִיא מִשְׁכוֹנָא שְׁעָשׂוּ בֶּה תַקְנַת הַשּׁוּק, וַיִּחְרַמוּ סֵתָם שְׂפָךְ הָיָה:

י. לָקַח מִגָּב שְׂאִינוּ מִפְּרָסָם, בְּמֵאָה, וּמָכַר לְאַחַר בְּמֵאָה וְעֶשְׂרִים, וְהִכַּר הַגָּב, בַּעַל הַגָּבִה נֹתֵן לָזֶה הָאַחֲרוֹן מֵאָה וְעֶשְׂרִים, וְנוֹטֵל גָּבִתוֹ, וְחוֹזֵר הַבַּעַל וְנוֹטֵל מִהַמוֹכֵר עֶשְׂרִים שְׁהֲרוּיָה, וְנוֹטֵל הַמֵּאָה מִהַגָּב. וְאִם גָּב מִפְּרָסָם הוּא, נוֹטֵל הַמֵּאָה וְעֶשְׂרִים מִהַתָּגֵר שֶׁלָּקַח מִהַגָּב, וְהוֹלֵךְ הַתָּגֵר וְתוֹבֵעַ הַגָּב בְּמֵאָה שֶׁל קָרָן. וְהוּא הַדִּין אִם מָכַר הַשְּׂנִי לְשִׁלְיָשִׁי וְהַשְּׁלִישִׁי לְרַבִּיעִי, אֶפְלוּ מֵאָה, שֶׁהוּא נוֹטֵל מִפֶּל אֶחָד וְאֶחָד מֵה שְׁנֵשֶׁפֶר, וְנוֹטֵל הַקָּרָן מִהַגָּב. וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלּוּ לְפָנֵי יְאוּשׁ, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר:

סימן שנו

המכיר כליו וספריו ויצא לו שם גנבה בעיר, וכו' ג' סעיפים:

א. בעל הבית שאינו עשוי למכר את כליו, ויצא לו שם גנבה בעיר, והפיר כליו וספריו ביד אחרים, או שהיה עשוי למכר והיו כליו אלו שהפיר מפלים העשויים להשאיל ולהשכיר, אם באו עדים שזה כליו של זה, ישבע זה שהם בידו, בנקיטת חפץ, בכמה לקח, ויטל מבעל הבית ויחזיר לו כליו. הנה בעל הבית עשוי למכר את

מפרסם הוא, לא עשו בו תקנת השוק ואין הבעלים נותנים ללוקח פלוס, אלא חוזר הלוקח ועושה דין עם הגנב ומוציא ממנו דמים שנתן לו:

ג. נתיאשו הבעלים מהגנבה, בין שנתיאשו ואחר כך מכר, בין שנתיאשו אחר שמכר, קנה לוקח ביאוש ושנוי ואינו מחזיר הגנבה עצמה לבעליה, אלא נותן להם הדמים אם לקח מגנב מפרסם, או אינו נותן כלל, לא חפץ ולא דמים, אם לא היה זה המוכר גנב מפרסם:

ד. בזמן שהלוקח עושה דין עם בעל הבית, אם אין עדים בכמה קנה, נשבע הלוקח בנקיטת חפץ בכמה לקח, ונוטל מהבעלים:

ה. בזמן שהלוקח עושה דין עם הגנב, והוא אומר: בכך וכך לקחתי ממך, והוא אומר: לא מכרתי לך אלא בפחות מזה, הלוקח נשבע בנקיטת חפץ, ונוטל מהגנב:

ו. גנב ופרע בחובו, גנב ופרע בהקפו, אין בזה תקנת השוק, אלא הבעלים נוטלים הגנבה בלא דמים וישאר חוב אלו על הגנב, כמו שהיה:

ז. משכן הגניבה, בין שמשכנה יתר על דמיה או בפחות מדמיה, הבעלים נותנים לבעל המשכון וחוזרים ועושים דין עם הגנב, אלא אם כן היה גנב מפרסם, כמו שנתבאר:

ח. הלוקח מגנב שאינו מפרסם, בין שלקח ממנו שוה מאה במאתים או שוה מאתים במאה, הרי זה נוטל הדמים מבעל הבית ואחר כך מחזיר הגנבה, מפני תקנת השוק, כמו שנתבאר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מַדּוּת יְשׁוּרוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיְהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתִּיהּ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲלֵלוֹ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשֵׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

חשן משפט

הלכות גניבה סימן שנה

שולחן ערוך

שְׁהוּרָעָה מוֹכְרוֹ אִם הָיָה בְּעַל הַבַּיִת מְרַגֵּישׁ בוֹ,
מֵתָר לְלוֹקְחָו, וְאִם לֹא, אָסוּר:

ב. אֵין לוֹקְחִין עֲצִים אוֹ פְרוֹת מְשוּמְרֵי פְרוֹת, אֲלֵא
בְזִמְנָן שְׁהִם יוֹשְׁבִים וּמוֹכְרִים וְהַסְלִים וְהַפְלִס
בְּפִנְיֵהֶם, שְׁהָרֵי הַדְּבָר גְלוּי וַיֵּשׁ לוֹ קוֹל, וְהוּא
שְׂיִהְיֶה עַל פְּתַח הַגְּנֵה:

ג. וְכֵלָם שְׂאֲמְרוּ: הַטְּמָן, אָסוּר לְקַחַת מֵהֶם:

ד. מֵתָר לְקַח מֵהָאָרִיס, שְׁהָרֵי יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בַּפְרוֹת
וּבְעֲצִים:

ה. אֵין לוֹקְחִין מֵהַנְּשִׂים וּמֵהַעֲבָדִים וּמֵהַקְטָנִים, אֲלֵא
דְּבָרִים שְׁחֻזְקָתָן שְׁהִם שְׁלָהֶם מִדַּעַת הַבְּעֲלִים, כְּגוֹן
נְשִׂים שְׂמֻכְרוֹ כְּלֵי פִשְׁתָּן בְּגָלִיל, אוֹ עֲגָלִים בְּשָׂרוֹן.
וְלוֹקְחִים בַּיְצִים וְתַרְנֻגּוּלִים בְּכָל מְקוֹם, וְכֵלָם
שְׂאֲמְרוּ: הַטְּמָן, אָסוּר:

ו. לוֹקְחִים מֵהַבְּדָדִים זֵיתִים בַּמֶּדֶה וְשֶׁמֶן בַּמֶּדֶה, אֲבָל
לֹא זֵיתִים מוֹעֲטִים וְשֶׁמֶן מוֹעֵט שְׁחֻזְקָתָן גְּנֵבָה, וְכֵן
כָּל כִּיּוֹצֵא בָּזֶה:

ז. מוֹכִין שְׁהַכּוֹבֵס מוֹצִיא הָרֵי אֵלוֹ שְׁלוֹ, וְשִׁהַסוֹרֵק
מוֹצִיא הָרֵי אֵלוֹ שֶׁל בְּעַל הַבַּיִת,

ח. הַכּוֹבֵס נוֹטֵל ג' חוּטִין וְהֵם שְׁלוֹ, יֵתֵר מִכָּאן, שֶׁל
בְּעַל הַבַּיִת. וְאִם הָיָה שְׁחוֹר עַל גְּבִי לְבָן, נוֹטֵל אֵת
הַכָּל וְהֵם שְׁלוֹ:

ט. הַחֵיט שֶׁשִּׁיר מֵהַחוּט כְּדֵי מְשִׁיכַת מַחַט, וְשִׁיר
מֵהַבְּגָד מְטִלִית שֶׁהִיא שְׁלֵשׁ אֲצַבְעוֹת עַל שְׁלֵשׁ
אֲצַבְעוֹת, חֵיב לְהַחְזִירָה לְבְּעֲלִים, פְּחוֹת מִכָּאן,
שְׁלוֹ:

כְּלָיו וְלֹא הָיוּ מֵהַדְּבָרִים הָעֲשׂוּיִים לְהַשְׂאִיל
וְלְהַשְׁפִּיר, אִף עַל פִּי שְׂיִצָּא לוֹ שֵׁם גְּנֵבָה בְּעִיר
וְהַכְרוּ כְּלָיו, אֵינוֹ מִתְחַזֵּק מִיַּד לְקוֹחוֹת, שְׂמָא הוּא
מִכְרִן לְאַחֲרִים. אֲבָל אִם בָּאוּ בְּנֵי אָדָם וְלָנוּ בְּתוֹךְ
בֵּיתוֹ, וְעָמַד וְזָעַק בְּלִילָה: נִגְנְבוּ כְּלֵי וּסְפָרֵי, וּבָאוּ
בְּנֵי אָדָם וּמִצְאוּ מַחְתָּרֵת חֲתוּרָה וּבְנֵי אָדָם שְׁלָנוּ
בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ יוֹצֵאִים וְצָרוֹת שֶׁל כְּלִים עַל
כְּתִפְיָהֶם, וְהַכָּל אוֹמְרִים: הֲלָלוּ כְּלָיו וּסְפָרָיו שֶׁל
פְּלוֹנִי, הָרֵי זֶה נְאֻמָּן, וַיֵּשְׁבַע זֶה שְׁהַכְּלִים בְּיָדוֹ
בְּנִקִּיטַת חִפְזָן כְּמָה הוֹצִיא, וַיִּטַּל מִבְּעַל הַגְּנֵבָה,
וַיַּחְזִיר לוֹ כְּלָיו:

ב. דִּין מִי שֶׁנִּכְנַס לְבֵית חֵבְרוֹ וְהוֹצִיא כְּלִים תַּחַת
בְּגָדָיו, נִתְבָּאָר בְּסִימָן צ':

ג. רְאוּבֵן שֶׁנִּגְנְבוּ כְּלָיו אוֹ נֶאֱבְדוּ אוֹ נִטְלוּהוּ
לְסִטִּים, וּבָאוּ לְיַד גּוֹי, וְקִנְאָם יִשְׂרָאֵל אַחַר בְּפִחוֹת
מְשׁוּיִם, וּבָאוּ הַבְּעֲלִים וְתִבְעוּם מִיַּד זֶה שְׁקִנְאָם,
יִתְבָּאָר בְּסִימָן שס"ח:

סימן שנה

דברים האסורים לקנות מהרוועים ומשומרי פרות
ומבעלי אמנות, ובו י"ב סעיפים:

א. כָּל דְּבָר שְׁחֻזְקָתוֹ שֶׁהוּא גְּנוֹב, אָסוּר לְקַח אוֹתוֹ.
וְכֵן אִם רַב אוֹתוֹ דְּבָר שֶׁהוּא גְּנוֹב, אֵין לוֹקְחִין
אוֹתוֹ. לְפִיכָךְ, אֵין לוֹקְחִין מֵהַרוֹעִים צְמֵר אוֹ חֶלֶב
אוֹ גְּדִיִּים. אֲבָל לוֹקְחִים מֵהֶם חֶלֶב וּגְבִינָה בַּמִּדְבָּר,
אֲבָל לֹא בִּישׁוּב. וּמֵתָר לְקַח מֵהַרוֹעִים ד' צֵאן אוֹ
ד' גִּזּוֹת שֶׁל צְמֵר מְעַדֵּר קֶטֶן, אוֹ חֲמֹשֶׁה מְעַדֵּר
גְּדוֹל, שְׂאִין חֻזְקָתוֹ שֶׁהוּא גְּנוֹב. כְּלָלוֹ שֶׁל דְּבָר: כָּל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גזילה סימן שנט

שולחן ערוך

ד. אפלו הוא בספנת מות וצריך לגזול את חברו כדי להציל נפשו, שלא יקחנו אלא על דעת לשלם:

ה. אפלו הלוקח בשאיילה, שלא מדעת הבעלים, נקרא גזלן:

ו. החוטף משכון מיד הלוח שלא ברשות בית דין, הרי זה גזלן, אף על פי שהוא חייב לו. ואין צריך לומר אם נכנס לתוך בית חברו ומשכנו:

ז. איזהו גזלן, הלוקח ממון האדם בחזקה, כגון שחטף מידו מטלטלים, או שנכנס לרשותו שלא לרצון הבעלים ונטל משם פלים, או שתקף בעבדו או בבקמתו ונשתמש בהם, או שיירד לתוך שדהו ואכל פרותיה, וכל פיוצא בזה:

ח. איזהו עושק, זה שבא ממון חברו לתוך ידו ברצון הבעלים, וכיון שתבעוהו כבש הממון בחזקה ולא החזירו, כגון שהיה לו ביד חברו הלואה או שכירות, והוא תובעו, ואינו יכול להוציא ממנו מפני שהוא אדם וקשה:

ט. הכופה את חברו למכר את שלו, ונותן לו דמיו, אסור, אבל אין לו דין גזלן לפסל מדאורייתא, אלא מדרבנן, כמו שנתבאר:

י. כל החומד עבדו או אמתו, או ביתו או פליו של חברו, או כל דבר שאפשר שיקנהו ממנו, והכביד עליו רעים והפציר בו עד שלקחו ממנו, הרי זה עובר בלא תחמד כל המתאנה ביתו או אשתו וכליו של חברו וכל פיוצא בזה, כיון שחשב בלבו איך יקנה דבר זה ונפתה בלבו בדבר, עבר בלא תעשה של לא תתאנה ואין תאנה אלא בלב בלבד:

י. נסרת שהחרש מוציא במעצד, שלו, בכשיל, של בעל הבית. ואם היה עושה אצל בעל הבית, אף הנסרת של בעל הבית:

יא. בכל הדברים וכיוצא בהם, הולכים אחר מנהג המדינה:

יב. כל אמן שמכר דבר מהדברים שאינם שלו בהלכות מדינה, כגון מוכין שמכרן הסורק, במקום שנהגו שיהיה של בעל הבית, אסור לקח ממנו, אבל לוקחים ממנו פר מלא מוכין. ואם מכר האמן דברים שהם שלו בהלכות המדינה, לוקחים ממנו. ואם אמר: הטמן, אסור:

הלכות גזילה

סימן שנט

אסור גזלה אפלו על מנת להחזיר, ומה נקרא גזלה, ואסור לא תחמד ולא תתאנה, ובו י"ב סעיפים:

א. אסור לגזול או לעשק אפלו כל שהוא, בין מיישראל בין מגוי, ואם הוא דבר דליכא מאן דקפיד בה, שרי, כגון לטל מהחבילה או מהגדר לחצוץ בו שניו, ואף זה אסור בירושלמי, ממדת חסידות:

ב. אסור לגזול, אפלו על מנת לשלם דבר יפה ממנו. ויש מי שאומר, דהינו אם התשלומין בעין, שאם הם בעין כיון שהם יפים מהדבר שלוקח זכות הוא (להם) [לו] ויזכה אותם לבעלים על ידי אחר:

ג. כל הגזל את חברו, אפלו שוה פרוטה, כאלו נוטל נפשו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גזילה סימן שם

שולחן ערוך

ג. גזל ג' אגדות שוות שלשה פרוטות, והגזלו והרי
שלשתן שוות ב' פרוטות, והחזיר לו שתים, תיב
להחזיר השלישית הואיל ובתחלתה היתה שוה
פרוטה:

ד. גזל שתים שוות פרוטה, והחזיר אחת, אף על
פי שגזלה אין כאן, מצות השבת גזלה אין כאן:

ה. נשתנית הגזלה, אף על פי שלא נתיאשו
הבעלים, אין צריך להחזיר אלא דמיה כמו שהיתה
שוה בשעת הגזלה, והוא שלא יהא שנוי החזיר
לבריתו. כיצד, הגזול עצים ודבקים במסמרים
ועשה מהם תבה, אינו שנוי, שהרי אפשר לפרקן
וחזירים לוחות כשהיו. גזל עפר ועשאו לבנה, לא
קנה, שאם ידוק הלבנה תחזיר עפר כשהיתה. גזל
לשון של מתכת ועשאו מטבע, לא קנה, שאם
יתיר המטבע יחזיר לשון כשהיה, וכן כל כיוצא
בזה:

ו. אבל הגזול עצים ושפן וקצצו, או חקק בהם
ועשה כלים, או שגזל צמר וצבעו או נפצו או
לבנו או עשאו לבדים, או שגזל לבנה ועשאה
עפר, או אבנים וסתתן, או מעות והתיכן, הרי זה
שנוי בידו, שאם יעשה מעות אחרות פנים חדשות
הן, וכן כל כיוצא בזה:

ז. הגזול מעות ישנות ושפן וחדשן, לא קנה, שהרי
מתישנין וחוזרים כשהיו. גזל מעות חדשים וישנן,
קנה, שאם יחדשם פנים חדשות הם:

ח. גזל דקל מחבר וקצצו, לא קנה, אפלו כרתו
חוליות חוליות. עשאו קורות, קנה:

ט. גזל קורות גדולות ועשאן קטנות, לא קנה.
קצצן לוחות עד שנשתנה שמם, קנה:

יא. התאנה מביא לידי חמוד, והחמוד מביא לידי
גזל, שאם לא רצו הבעלים למכר אף על פי
שהרבה להם בדמים והפציר ברעים, יבא לידי
גזל, שנאמר: וחמדו בתים וגזלו ואם עמדו
הבעלים בפניו להציל ממונם או מנעוהו מלגזל
יבא לידי שפיכות דמים, צא ולמד ממעשה אחאב
ונבות:

יב. הא למדת, שהמתאנה עובר בלאו אחד. והקונה
דבר שהתאנה בהפציר שהפציר בבעלים עובר בשני
לאוין, לכך נאמר: לא תחמד ולא תתאנה ואם
גזל, עובר בשלשה לאוין:

סימן שם

מצוה על הגזול להשיב הגזלה, ואם אין בה שוה
פרוטה או נשתנית, וכו' י' סעיפים:

א. כל הגזול חייב להחזיר הגזלה עצמה, שנאמר:
והשיב את הגזלה אשר גזל ואם אבדה או
נשתנית, משלם דמיה, בין שהודה מפי עצמו בין
שבאו עליו עדים שגזל. אפלו גזל קורה ובנאה
בבירה גדולה, הואיל ולא נשתנית, דין תורה הוא
שיהרס כל הבנין ויחזיר הקורה לבעלים, אבל תקנו
חכמים, מפני תקנת השבים, שיהיה נותן את דמיה
ולא יפסיד הבנין. אפלו גזל קורה ועשאה בסכות
החג, ובא בעל הקורה ותובעה בתוך החג, נותן לו
את דמיה. אבל אחר החג, הואיל ולא נשתנית
ולא בנאה בטיט, מחזיר את הקורה עצמה:

ב. הגזול פחות משוה פרוטה, אף על פי שעבר,
אינו בתורת השבה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גזילה סימן שסא

שולחן ערוך

ואם נשתנית והיא קיימת, נותנים דמיה. אבל אם
אכלוה, בין בחיי האב בין לאחר מותו, אם קדם
יאוש אכלוה חייבים לשלם, לאחר יאוש פטורים,
אם לא הגיח אביהם נכסים, אבל אם הגיח אביהם
נכסים, אפלו אכלוה אחר יאוש חייבים לשלם. וכן
אם מקרה האב או נתנה לאחר, אם הגיח נכסים
חייבים לשלם. ואין חלוק בזה בין גדולים לקטנים.
ואם אמרו הגדולים: יודעים אנו שעשה אבינו
חשבון עמך ולא נשאר לך כלום בידו, נאמנים.
ויש אומרים דהני מלי כשאין ידוע שגזלה אביהם,
אלא על פיהם, אבל אם היו עדים שגזלה, אינם
נאמנים:

ה. הגזול את חברו בעדים, יש אומרים שאינו
צריך להתזיר לו בעדים, ויש אומרים שצריך:

סימן שסב

השביחה הגזלה ביד הגזולן ממילא, ובו י"ג סעיפים:

א. הגזלה שלא נשתנית, אלא הרי היא כמו
שהיתה, אף על פי שנתאשו הבעלים ממנה ואף
על פי שמת הגזולן והרי היא ביד בנאו, הרי זו
חוזרת לבעליה בעצמה. ואם נשתנית ביד הגזולן,
אף על פי שעדין לא נתאשו הבעלים ממנה,
קנאה בשנוי, ומשלם דמיה כשעת הגזלה:

ב. נתאשו הבעלים ממנה ולא נשתנית, קנה הגזולן
כל השבח שהשביח אחר יאוש, ואינו משלם אלא
כשעת הגזלה, ודבר זה מדבריהם, מפני תקנת
השבים. וכשמחזיר לו הגזלה, שמין לו השבח
ונוטל מן הגזולן:

י. גזל לולב והפריד עליו, קנה העליון. גזל עלים
ועשאן חופיא, קנה:

סימן שסא

דין יאוש, ואם יש עמו שנוי השם או שנוי רשות,
ובו ח' סעיפים:

א. יאוש לחוד לא קנה:

ב. יאוש עם שנוי השם גרוע שחוזר לבריתו, יש
אומרים שקונה ואינו צריך להתזיר אלא דמיה:

ג. במה דברים אמורים, בידוע שנתאשו הבעלים.
אבל סתם גזלה לא הוי יאוש בעלים:

ד. יאוש עם שנוי רשות, קנה, ונתבארו משפטיו
בסימן שנג:

ה. לא הוי שנוי, אלא אם פן מכרו או נתנו לאחר.
אבל אם בא אחר ונטלו מבית הגזולן שלא מרצונו,
כאלו נטלו מבית הבעלים, אם ירצה הנגזל גובה
מהראשון או מהשני, או אם ירצה יגבה חצי מזה
וחצי מזה. ואם פרעו השני לראשון, או שהגזולן
הראשון מחל לשני, אינו כלום, כי אין דינו של
שני אלא עם הבעלים, לא שנא אם ידע השני
שהוא גזול ביד הגזולן, לא שנא שלא ידע, ואפלו
אם אכלו השני, חייב לשלם לבעלים:

ו. במה דברים אמורים, שלא נתאשו. אבל אם
נתאשו ובא אחד ואכלו, פטור, נהי שאם היה
בעין היה חייב להתזירו, עתה שאכלו, פטור:

ז. מת והוריש הגזלה לבניו, לא הוי שנוי רשות,
אלא הוי כאלו אביהם קים, שאם הוא בעין ולא
נשתנית, צריכים להתזירה אפלו נתאשו הבעלים,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גזילה סימן שסב

שולחן ערוך

העומדת לגזול. ואם לפני יאוש וקדם שנשתנית
ילדה או גזוה, הרי הגזות והולדות של בעלים,
ואף על פי שנתעברה או נטענה ביד הגזולן,
הואיל ולא נתאשו הבעלים ולא נשתנית הגזולה,
היא ברשות בעליה אף על פי שהגזולן חיב
באנסים:

ט. במה דברים אמורים, בשבח הבא מאליו, כגון
גזות וולדות. אבל אם היתה כחושה והוציא עליה
ופטמה, אפלו לפני יאוש, נוטל מהנגזל שבח
הפטום, וכן כל כיוצא בזה משבח שיש בו הוצאה:

י. גזלה שלא נשתנית והוקרה, אף על פי שנתאשו
הבעלים ממנה, הרי זו חוזרת לבעלים ואין לגזולן
בה כלום, שלא תקנו לגזולן את השבח אחר יאוש,
אלא כגון שבח גזות וולדות, אבל שבח היקר, אם
היתה הגזולה חוזרת בעיניה אינו זוכה בה. הגזול
חבית של יין מחברו והרי היא שוה דינר בשעת
הגזלה, והוקרה אצלו ועמדה בארבעה, שבר
החבית או שתה אותה, או מכרה או נתנה במתנה
אחר שהוקרה, משלם ארבעה כשעת הוצאה מן
העולם, שאלו הניחה היתה חוזרת בעצמה. נשברה
מעצמה או אבדה, משלם דינר כשעת הגזלה:

יא. היתה שוה בשעת הגזלה ארבעה, ובשעת
הוצאה מן העולם דינר, משלם ארבעה כשעת
הגזלה, בין ששברה או שתאה בין שנשברה או
אבדה מאליה, וכן כל כיוצא בזה:

יב. הגזול אשכול של תמרים, ובו חמשים תמרים,
ואם ימכרו כלם ביחד אינו שוה אלא מ"ט פרוטות
ואם ימכרו כל אחת בפני עצמה ישוה חמשים,
אינו משלם אלא מ"ט:

ג. מכרה הגזולן או נתנה במתנה, אף על פי שלא
נשתנית הגזילה, אינה חוזרת בעצמה מיד הלוקח.
הואיל ונתאשו הבעלים, בין לפני מכירה ונתניה
בין לאחר מכירה ונתניה, קנאה הלוקח ביאוש
ושנוי רשות:

ד. הגזול והשביח ומכר או הוריש לפני יאוש, מה
שהשביח הוריש, ומה שהשביח מכר, וקנה לוקח
או יורש את השבח, ונוטל דמי השבח מהנגזל,
ומחזיר הגזלה, וחוזר הנגזל ונוטל דמי השבח
מהגזולן, שהרי לא נתאש. וכן אם השביח הלוקח
או הירוש, נוטל השבח מהנגזל:

ה. מכר הגזולן לגוי, והשביח הגוי, השבח חוזרת
לבעלים:

ו. מכר הגוי לישראל אחר שהשביח, הואיל והגזולן
ישראל וזה שבידו ישראל, קנה השבח. ואם תפס
הנגזל, אין מוציאין מידו:

ז. כבר נתבאר שהגזלה שהשביחה אחר יאוש או
אחר שנשתנית, השבח לגזולן אף על פי שהשביחה
מאליה. כיצד, גזול פרה ונתעברה אצלו, בין
שילדה קדם שתבעו בדין בין שעדין לא ילדה,
גזול רחל ונטענה אצלו, בין שגזוה קדם שתבעו
בדין, בין שעדין לא גזוה, הואיל ונתאשו
הבעלים, משלם כשעת הגזלה. ואם ילדה וגזוה,
הגזות והולדות של גזולן. ואם עדין לא ילדה ולא
גזוה, שמין לו, ונוטל השבח מהנגזל ומחזיר
הבהמה עצמה:

ח. גזול פרה מעברת, ונתאשו הבעלים, ואחר כך
ילדה, רחל טעונה, ונתאשו הבעלים, ואחר כך
גזוה, משלם דמי פרה העומדת לילד ודמי רחל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתרושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

בב

לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליק

בב

חשן משפט

הלכות גזילה סימן שסג

שולחן ערוך

ושמין השכר או השבח שהשביח בבהמה ומשלם
לנגזל:

ד. התוקף עבדו של חברו ועשה בו מלאכה, ולא
בטלו ממלאכה אחרת, פטור, שנות לו לאדם שלא
ילמד עבדו דרכי הבטלה. ואם בטלו ממלאכה
אחרת, משלם לו כפועל:

ה. התוקף ספינתו של חברו ועשה בה מלאכה, אם
אינה עשויה לשכר, שמין כמה פחתה ומשלם.
ואם היא עשויה לשכר, אם ירד לה בתורת
שכירות, הואיל וירד שלא ברשות, אם רצה הבעל
לטל שכרה, נוטל, רצה לטל פחתה, נוטל. ואם
ירד לה בתורת גזל, נותן הפחת, וכן כל פיוצא
בזה. והוא הדין אם נטלה על דעת שאילה שלא
מדעת, גזלן הוי:

ו. הדר בחצר חברו שלא מדעתו, שאמר לו: צא,
ולא יצא, חייב לתן לו כל שכרו. ואם לא אמר
לו: צא, אם אותה חצר אינה עשויה לשכר, אינו
צריך להעלות לו שכר, אף על פי שדרך זה הדר
לשכר מקום לעצמו, שזה נהנה וזה אינו חסר.
ואם החצר עשויה לשכר, אף על פי שאין דרך זה
לשכר, צריך להעלות לו שכר, שהרי חסרו ממון:

ז. יש אומרים דכשאין החצר עומד לשכר דאמרינן
דאינו צריך להעלות לו שכר, אם חסרו אפלו דבר
מועט, כגון שהיה הבית חדש וזה חסרו כמה
שהשחירו, אף על פי שאין הפסד אותו שחרורית
אלא מועט, על ידו מגלגלין עליו כל השכר כפי
מה שנהנה:

ח. יש אומרים דהא דאמרינן דכשהחצר אינו עומד
לשכר אינו צריך להעלות לו שכר, דוקא שלא

יג. הגזול פלי ושברו, אין אומרים יתן השברים
וישלם עליהם, ודינו כמו שנתבאר בסימן שנ"ד

סימן שסג

הגזול בהמה ועבדים והזקינו, והדר בחצר חברו
שלא מדעתו, ובו י"א סעיפים:

א. גזל בהמה והזקינה או פחשה פחש שאינו יכול
לחזור, כגון חלאים שאין להם רפואות תעלה, או
שגזל מטבע ונסדק או פסלו המלך, או שגזל
פרות והרקיבו כלם, או שגזל זין והחמיץ, הרי זה
כמו שגזל פלי ושברו, ומשלם כשעת הגזלה. אבל
אם גזל בהמות וכחשו פחש שאפשר לחזור, או
שגזל עבדים והזקינו, או שגזל מטבע ונפסל
במדינה זו והרי הוא יוצא במדינה אחרת, או
שגזל פרות והרקיבו מקצתם, או תרומה וניטמאת,
או שגזל חמץ ועבר עליו הפסח, או בהמה ונעבדה
בה עברה, או נפסלה מלקרב, או שהיתה יוצאת
לסקל, אומר לו: הרי שלך לפניך, ומחזיר אותה
בעצמה:

ב. במה דברים אמורים, כשהחזיר הגזלה. אבל אם
נשרפה הגזלה או אבדה אחר שנאסרה בהנאה, חייב
להחזיר לו דמיה כשעת הגזלה:

ג. הגזול בהמה ונשא עליה משא, או רכב עליה
או חרש או דש בה וכיוצא בזה והחזירה לבעליה,
אף על פי שעבר בלא תעשה, אינו חייב לשלם
כלום, שהרי לא הפסידה ולא הכחישה. ואם החזיק
אדם זה לגזול או לעשק או לעשות מעשים אלו
פעם אחר פעם, קונסין אותו, ואפלו בחוץ לארץ,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גזילה סימן שסד

שולחן ערוך

הנכנס בבית פלוני והוציא כלים או חטף מידו
זחובים, ובו ט' סעיפים:

א. מי שהעידו עליו שנכנס לביתו של פלוני בפניו
ונטל כלים, ואין ידוע כמה נטל, נתבארו משפטיו
בסימן צ':

ב. ראוהו עדים שנכנס לתוך בית חברו, שלא בפני
בעל הבית, ונטל משם כלים, אף על פי שהוציאם
מגלים, ואף על פי שהבעל הבית הזה עשוי למכר
את כליו, אם טען ואמר: דרך גזל לקחם, והלה
אומר: ברשותך באתי ואתה מכרתם לי או נתתם
לי, או: בחוב שיש לי אצלך תפסתים, אינו נאמן,
שכל הנכנס לבית חברו שלא בפניו ונטל כלים
משם, והוציאם בפני עדים הרי זה בחזקת גזלן,
לפיכך, מחזיר הפלים לבעל הבית ואין כאן
שבועה, שהרי העדים ראו מה גזל, ואחר שיחזיר
חוזר ותובע את בעל הבית בכל מה שייטען, והדין
ביניהם:

ג. וכן אם היה שם עד אחד בלבד, ובעל הבית
טוען שגזול הוא כלי זה בידו, והלה אומר: לקוח
הוא בידי, או: בחוב גביתיו, או: שלי היה ופקדון
הוא אצלך, הרי זה חייב להחזיר הפלי לבעליו
בלא שבועה, שאלו היו שני עדים היה חייב
לשלם, ועכשיו שאין שם אלא עד אחד חייב
שבועה, ואינו יכול לשבע שהרי אינו מכחיש את
העד, וכל המחייב שבועה ואינו יכול לשבע,
משלם. לפיכך, אם כפר ואמר: לא נכנסתי לביתו
ולא נטלתי כלום, הואיל ואין שם אלא עד אחד
והוא מכחישו, הרי זה נשבע שבועת התורה שלא
לקח מביתו כלום, ונפטור:

גלה הדר בדעתו שהיה רצונו לתן לו שכר אם לא
יביאנו לדור בו בחנם. אבל אם גלה בדעתו בן,
צריך לתן לו שכר:

ט. יש אומרים דהא דאמרין דבבבבב שאינו עומד
לשכר אינו צריך להעלות לו שכר, אפלו אם
שכרו מאחר שהיה סבור שהוא שלו, ונמצא שאינו
שלו, אין צריך לתן לו שכר, אף על פי שנכנס
על דעת לתן לו שכר. ואפלו אם נתנו לזה
ששכרו ממנו, צריך להחזירו. ואם נתן לו השכר,
כיון שהוא ברור שבטעות יחב לה, חייב להחזירו:

י. יש אומרים שזה שאמרנו בבבבב העשויה לשכר
חייב להעלות לו שכר, אפלו שכרו מראובן ונתן
לו השכר, ונמצאת שאינו שלו אלא של שמעון,
צריך לתן לשמעון שכרו, ויחזר ויתבע מראובן מה
שנתן לו. ואפלו שכרו מראובן בפחות מכדי דמיו,
צריך לתן לשמעון כל השכר הראוי לתן לו, ויחזר
ויתבע מראובן מה שנתן לו. ואם שכרו מראובן
בדמים יקרים, ונמצא הבית של שמעון, לא יפרע
לו אלא כפי מה ששוכרים אחרים. ואפלו אם נתן
כבר לראובן, אינו נוטל שמעון אלא כפי מה
ששוכרים אחרים. ומיהו, אם באו הדמים ליד
שמעון, והוא טוען שלא היה שוכרה בפחות,
מסיקא לא מפקינן מנה:

יא. מי שהיה לו צמר וסמנים שרויין, ובא אחד
וגזלן וצבע הצמר בסמנים, והוול צמר הצבוע
בענין שאינו שוה אלא כמו שהיה שוה בהיותו
לבן, ושואל הנגזל מהגזלן דמי סמנים, פטור. ואם
תפס הנגזל, אין מוציאין מידו:

סימן שסד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גזילה סימן שסה

שולחן ערוך

סימן שסה

הגזול ואינו יודע ממי גזל, ובו ב' סעיפים:

א. הגזול אחד מחמשה ואינו יודע לאיזה מהם גזל,
כל אחד מהם אומר: אותי גזל, אף על פי שאין
שם עדים שגזל, הרי כל אחד מהם נשבע שזה
גזלו, ומשלם גזלה לכל אחד ואחד:

ב. אומר לשנים: גזלתי את אחד מכם ואיני יודע
איזהו, אינו נותן אלא מנה, והם חולקים ביניהם,
מאחר שהם לא היו יודעים שנגזלו, אלא על פיו,
ועם כל זה אם בא לצאת ידי שמים, חייב לשלם
כל הגזלה לכל אחד ואחד. אבל שנים שתבעו את
אחד, וכל אחד מהם אומר לו: גזלתי מנה, והוא
משיב: אמת שגזלתי את אחד מכם מנה, אבל איני
יודע לאיזה מכם, חייב לשלם לכל אחד מהם מנה:

סימן שסו

גזלן שבא לעשות תשובה אם מקבלין ממנו, ובו
ד' סעיפים:

א. גזלן מפרסם הבא לעשות תשובה מעצמו, אם
אין הגזלה קיימת אין מקבלין ממנו, כדי שלא
ימנע מלעשות תשובה, ואם רצה לצאת ידי שמים
והחזיר, אין מוחזין ביד הגזול מלקבלו:

ב. הרועים והגבאים והמוכסים, תשובתן קשה מפני
שגזלו את הרבים ואין יודעים למי יחזרו, לפיכך
יעשו בו צרכי רבים, כגון בורות שיחין ומערות:

ג. היה כלי ביד בנו של בעל הבית או ביד עבדו,
ולקחו אחד מהם ונשתמש בו, הרי זה שואל שלא
מדעת, ונעשה ברשותו, ונתחייב באגסין עד

ד. חטף לשון כסף מיד חברו בפני עד אחד, ואמר:
חטפתי וידי חטפתי, חייב להחזיר:

ה. חטף ממנו זהובים בפני עד אחד, והוא אומר:
שלי חטפתי ועשרים היו, אף על פי שאין העד
יודע כמה חטף, הרי זה משלם העשרים, שהרי
ידע בודאי שזהובים חטף, ונמצא שהוא מחייב
שבועה שאינו יכול לשבע, ומשלם:

ו. אומר החוטף: עשרים חטפתי ושלי הם, והנגזל
אומר: מאה חטף, משלם העשרים שהודה בהם,
ועל השאר נשבע הסת:

ז. נכנס לביתו של חברו שלא בפניו ונטל משם
כלים בפני עד אחד, ואין העד יודע כמה נטל,
בעל הבית אומר: עשרים כלים היו בביתי, וגזלן
אומר: לא נטלתי אלא עשרה והם שלי, חייב
להחזיר העשרה, מפני שהוא מחייב שבועה ואינו
יכול לשבע, ואינו נשבע על השאר אפלו שבועת
הסת, מפני שאינו יכול לטען על הגזלן טענת
ודאי:

ח. האומר לחברו: גזלתי מאה, אם אמר: לא
גזלתי, נשבע הסת, ואם הודה שגזלו חמשים,
משלם חמשים, ונשבע שבועת התורה על השאר,
כשאר הנשבעים, שהרי לא החזיק גזלן בעדים:

ט. וכן הטוען את חברו שנכנס לביתו וגזלו כלים,
והוא אומר: הרף משכון לקחתים בחובי שיש לי
אצרך, ובעל הבית אומר: אין לך בידי כלום, אף
על פי שהודה שמשכנו שלא ברשות, הואיל ואין
שם מעידים שגזל, הרי זה נשבע וגובה חובו
מהמשכון:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

גליון
כ"ב

כ"ב
לחודש

חשן משפט

הלכות גזילה סימן שסז

שולחן ערוך

ד. מת הנגזל, פשפא הגזלן לעשות תשובה יחזיר
ליורשיו, אם הגזלה בעין. ואם אינה בעין יחזיר
להם דמיה פשם שהיה מחזיר למורישם:

ה. הגזול את אביו ונשבע לו, מת האב, אם אין
הגזלה קיימת או נשתנית עושה חשבון עם אחיו
על הקרן, ואם הגזלה קיימת, חייב להוציא הגזלה
עצמה מתחת ידו, לפיכך, נותן הגזלה לאחיו
ועושה עמהם חשבון. ואם אין לו אחים, שנמצא
זה הגזולן לבדו הוא היורש, מוציא הגזלה מתחת
ידו לבניו. ואם אין בנים לזה הן הגזולן, נותנם
לבעל חובו בהלוואתו או לצדקה, הואיל ויצאה
גזלה עצמה מתחת ידו, נפטר אף על פי שננתנה
מתנה או פרעה בחובו, והוא שיודיעם ויאמר: זה
גזל אבא:

ו. הגזול את הגר ונשבע לו, ומת הגר בלא
יורשים, אפלו הודה לגר וזקפו עליו במלוה, אף
על פי שזכה בגזלה, חייב להוציאה מתחת ידו:

סימן שסח

דין המוציל או הקונה מלסטים ישראל או גוי, ובו
סעיף אחר

א. המציל מיד לסטים ישראל, הרי אלו שלו, מפני
שסתם הדבר שנתאשו הבעלים. ואם ידע שלא
נתאשו, חייב להחזיר. אבל המציל מיד לסטים גוי
או מוכס גוי, חייב להחזיר, שסתם הדבר שלא
נתאשו הבעלים, ואם נתאשו, הרי אלו שלו.
ומפני מה אמרו: סתם לסטים ישראל נתאשו
הבעלים וסתם גוי לא נתאשו, מפני שהבעלים
יודעים שגוים מחזירין מיד הגזלן, אף על פי

שיחזירונו לבעלים. לפיכך, אם החזירו לקטן שהיה
בידו, ואבד ממנו או נשבר, חייב לשלם:

ד. הגזול את חברו בישוב, ובא להחזירלו במדבר,
לא יצא, ואם ירצה הנגזל לא יקחנו עד שיגיע
לישוב, אבל אם מחזירו בישוב, אפלו אינו באותו
מקום שגזלו, יצא:

סימן שסז

גזלן שבא להחזיר את הגזלה, והגזול את אביו, או
את הגר, ובו ו' סעיפים:

א. הגזול את חברו, אף על פי שכפר בו, הואיל
ולא נשבע, אם חזר והודה אינו חייב לרדף אחר
הבעלים להחזיר להם, אלא יהא בידו עד שיבואו,
ויטלו את שללם. אבל אם נשבע על שוה פרוטה
ומעלה, חייב לרדף אחר הבעלים עד שיחזיר להם,
אפלו הם באי היס, מפני שכבר נתאשו מאחר
שנשבע, ואינם באים עוד לתובעו:

ב. אפלו החזיר הגזלה בלה, חוץ משוה פרוטה,
חייב הגזולן להוליכה אחר הנגזל. ולא יתן לא לבנו
של גזול ולא לשלוחו, אלא אם פן עשה הנגזל
השליח בעדים. וכן אם עשו בית דין שליח
בעדים, ונתן לו, יצא, ואין צריך לומר אם נתן
לבית דין, שיצא:

ג. החזיר לו כל הגזלה, או שמחל לו עליה, חוץ
מפחות שוה פרוטה, אינו צריך להוליך אחריו
אלא יבא הנגזל ויטל השאר. ואף על פי שהגזלה
עצמה קיימת, אין חוששין שמא תתיקר ונמצא
הנשאר שוה פרוטה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליק
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גזילה סימן שסט

שולחן ערוך

ג. אסור להנות מהגזולן ואם היה מעוט שלו, אף על פי שרוב ממונו גזול, מתר להנות ממנו, עד שיגיע בודאי שדבר זה גזול בידו:

ד. בני אדם שחזקתם גזלנים וחזקת כל ממונם גזול מפני שמלאכתם מלאכת גזלנים, כגון המוכסים והלסטים, אסור להנות מהם, שחזקת מלאכה זו שהיא גזול. ואין מצרפים דינרים מהתבה שלהם, שהכל בחזקת גזלה. אבל ממה שיש לו בבית או בשוק שלא בתבת המוכסים, מתר לצרף. ואפלו מתבתו, אם הוא חייב לתת לו חצי דינר ואין לו אלא דינר, נותנו לו ולוקח ממנו חצי דינר אפלו מתבת המוכסין, מפני שהוא כמציל מידו:

ה. נטלו מוכסין כסותו והחזירו לו אחרת, הרי אלו שלו, מפני שזו כמכירה היא, וחזקתה שנתאשו הבעלים ממנה, ואינו יודע בודאי שזו גזולה. ואם היה ותיק ומחמיר על עצמו, מחזירין לבעלים הראשונים:

ו. במה דברים אמורים שהמוכס כלסטים, בזמן שהמוכס גוי, או מוכס העומד מאליו, או מוכס העומד מחמת המלך ואין לו קצבה, אלא לוקח מה שירצה. אבל מוכס שפסקו המלך לטל דבר קצוב, והעמיד מוכס ישראל לגבותו למלך, ונודע שאדם זה נאמן, ואינו מוסיף כלום על מה שגזר המלך, אינו בחזקת גזול, משום דדינא דמלכותא דינא. ולא עוד, אלא שהמברית מוכס זה, עובר מפני שהוא גזול את המלך, בין שהיה מלך ישראל בין שהיה מלך גוי. וכן אם ישראל קנה המוכס מהמלך, המברית עצמו הרי זה גזול ישראל

שאין שם עדים שגזול אלא בראיות רעועות ובאמדי הדעת:

סימן שסט

אסור לקנות מגזולן ולסטים ולהנות מממונם, ודינא דמלכותא כיצד, וכו' י"א מעיפים:

א. אסור לקנות דבר הגזול מהגזולן, ואסור לסעדו על שניו כפי שיקנהו, שכל העושה דברים אלו וכיוצא בהם מחזיק ידי עוברי עברה ועובר על ולפני עור לא תתן מכשל. והלוקח ממנו מטלטלין, דינו פלוקח מהגנב, שנתפאר בסימן שנ"ו:

ב. אסור להנות בדבר הגזול, ואפלו לאחר יאוש, והוא שיגיע בודאי שדבר זה הוא הגזלה עצמה. כיצד, ידע שבהמה זו גזולה, אסור לרכב עליה או לחרש בה, גזול בית או שדה, אסור לעבר בתוכה או לכנס בה בחמה מפני החמה, ובגשמים מפני הגשמים, ואם דר בה חייב להעלות שער לבעלים, אם היתה עשויה לשכר, גזול דקלים ועשה מהם גשר, אסור לעבר עליו, וכן כל כיוצא בזה. אבל מלך שפרת אילנות של בעלי בתים ועשה מהם גשר, מתר לעבר עליו, אפלו שצוה המלך לעבדו לכת מפל אחד ואחד דבר ידוע, והלכו הם וכתו הפל מאחד, מתר. וכן אם הרכס בתים ועשה דרך או חומה, מתר ליהנות בה, וכן כל כיוצא שדין המלך דין, והוא שיהא מטבעו יוצא באותם הארצות, שהרי הסכימו עליו בני אותה הארץ וסמכה דעתם שהוא אדונייהם והם לו עבדים, שאם לא פן הרי הוא כגזולן בעל זרוע:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים" מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

בב
לחודש

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גזילה סימן שע

שולחן ערוך

פרותיה, אין זה גזל, אלא אוכל פרות ונותן המס
עד שיחזרו הבעלים, שדין המלך דין הוא, כמו
שאמרנו:
יא. וכן מלך שגזר שכל מי שיתן מס הקצוב על
האיש שתעבד בזה שלא נתן, ובא ישראל ונתן
המס שעל ישראל זה העני, הרי זה עובד בו יותר
מדאי, שדין המלך דין, אבל אינו עובד בו כעבד:

סימן שע

דברים שהם גזל מדבריהם, כגון מפריחי יונים
והמשחקים בקביא, וכו' ז' פעיפ"ב:

א. יש דברים שאסרו חכמים משום גזל, והעובר
עליהם הרי זה גזלן מדבריהם: מפריחי יונים
ומשחקים בקביא. מפריחי יונים כיצד, לא יפריח
אדם בתוף הישוב, שהרי לוקח ממון אחרים שלא
כדין, מפני שמשלח זכר ויביא נקבה משוכך אחר,
או נקבה ותביא זכר, ולא יונים בלבד, אלא כל
העושה כזה בשאר עופות או תיה או בהמה, הרי
זה גזלן מדבריהם:

ב. המשחקים בקביא כיצד, אלו משחקים בעצים
או בצרורות או בעצמות, ועושים תנאי ביניהם
שכל הנוצח את חברו באותו שחוק יקח כף וכף.
וכן המשחקים בבהמה או בתיה או בעופות,
ועושים שכל שתנצח בהמתו או תרוץ יותר יקח
מתברו כף וכף, וכל פיוצא בדברים אלו, הפל
אסור, וגזל מדבריהם הוא:

ג. יש מי שאומר, שהמשחק בקביא עם הגוי אין
בו משום גזל, אבל יש בו אסור עוסק בדברים
בטלים, שאין ראוי לאדם שיעסק כל ימיו, אלא

שקנאו. אבל אם קנאו גוי, מתר, משום דהוי
כהפקעת הלוואתו דשרי במקום דליכא חלול השם:

ז. וכן מלך ששם מס על בני העיר או על כל איש
ואיש, דבר קצוב משנה לשנה, או על כל שדה
ושדה דבר קצוב, או שגזר שכל מי שיעבר על
דבר זה ילקחו כל נכסיו לבית המלך, או כל מי
שימצא בשדה בשעת הגרון, הוא יתן המס שעליה
בין שהיה הוא בעל השדה בין שאינו בעל השדה,
וכל פיוצא בדברים אלו, אינו גזל, וישראל שגבה
אותם למלך אינו בחזקת גזלן, והרי הוא כשר,
והוא שלא יוסיף ולא ישנה ולא יקח לעצמו כלום:

ח. וכן מלך שפעס על אחד מעבדיו ושמשו מבני
המדינה ולקח שדהו או חצרו, אינו גזל, ומתר
להנות בה, והלוקחה מהמלך הרי היא שלו, ואין
הבעלים מוציאין אותה מידו. אבל מלך שלקח
שדה או חצר של אחד מבני המדינה שלא כדינים
שחקק, הרי זה גזלן, והלוקח ממנו מוציאין
הבעלים מידו. כללו של דבר: כל דין שיחקק
אותו המלך לכל ולא יהיה לאדם אחד בפני עצמו,
אינו גזל, וכל שיקח מאיש זה בלבד, שלא פדת
הידוע לכל, אלא חמס את זה, הרי זה גזל:

ט. לפיכך, גבאי המלך ושוטריו שמוכרים השדות
במס הקצובה על השדות, ממכרן ממכר. אבל מס
שעל כל איש ואיש, אינו גובה אלא מן האדם
עצמו. ואם מכרו השדה במס שעל הראש, הרי זה
אינו ממכר אלא אם כן היה דין המלך כף:

י. מלך שהיו דיניו שכל שלא יתן המס שעל
השדה, תהיה השדה לנותן המס, וברח בעל השדה
מפני המס, ובא זה ונתן מס שעליה למלך, ואכל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

בב
לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

גליון
בב

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גזילה סימן שעא

שולחן ערוך

לו בית או שדה כמו שהיו בשעת הגזלה, או
ישלם דמי מה שהפסיד:

ג. גזל שדה ונטלוה מציקין בכח המלך, אם מפת
מדינה היא, כגון שלקח המלך שדות או בתים של
כל אנשי המדינה, אומר לו: הרי שלך לפניה.
ואם מחמת הגזלן נלקחה, חייב להעמיד לו שדה
אחרת:

ד. אנס המלך את הגזלן ואמר לו: הראה לנו את
כל מה שיש לך, והראהו שדה זו שגזל בכלל
שדותיו, ונטלה המלך, חייב להעמיד לו שדה
אחרת כמונה, או נותן דמיה:

סימן שעב

גזלן שהפסיד השדה ואכל פרות כיצר גובה אותם
הנגזל, ובו ג' סעיפים:

א. גזל קרקע והפסידה בידו או שאכל פרותיה,
כשבעל השדה גובה דמי מה שהפסיד הגזלן או
דמי פרות שאכל, גובה מנכסים בני חורין, מפני
שהיא כמלוה על פה. ואם עמד הגזלן בדין
ונתחייב לשלם, ואחר כך מכר, גובה מנכסים
משעבדים. ואם לא עמד בדין אלא על אחד מהם,
אינו מועיל לשני להיות טורף ממשעבדי:

ב. והוא הדין אם גזלוהו מהגזלן מחמתו, שחייב
להעמיד לו שדה. אם עמד בדין ואחר כך מכר,
גובה הנגזל ממה שמכר:

ג. גזל שדה והשביחה, והנגזל בא לטורפה, שמין
לו וידו על התחתונה, אם השבח יתר על ההוצאה
נוטל ההוצאה בלבד מהנגזל, ואם ההוצאה יתרה
על השבח, אין לו מההוצאות אלא שעור השבח:

בדברי חכמה וישובו של עולם. וחלקו עליו לומר
שאינו פסול אלא אם כן אין לו אמונות אחרת:

ד. הפורש מצודה שאין לה בית קבול, וצד תיה או
עוף או דגים, ובא אחר ונטלה, הרי זה גזל
מדבריהם:

ה. עני המנקה בראש הזית זיתים של שכחה, ונפלו
לארץ, עד שלא נטלם בידו אם בא אחר ונטלם
הרי זה גזל מדבריהם:

ו. הגזול נחיל דבורים או שמנעם מבעליו אם באו
לרשותו, הרי זה גזל מדבריהם:

ז. כל מי שיש בידו גזל מדבריהם אינו יוצא מידו
בדינים:

סימן שעא

קרקע אינה נגזלת אפלו נתיאשו הבעלים, ובו ד'
סעיפים:

א. קרקע אינה נגזלת לעולם, אלא ברשות בעליה
עומדת. אפלו נמכרה לאלף, זה אחר זה, ונתיאשו
הבעלים, הרי זו חוזרת לנגזל בלא דמים. וכל מי
שיצאה מתחת ידו, חוזר על זה שמכרה לו, וחוזר
המוכר השני על המוכר הראשון, עד שיחזיר
הלוקח מהגזלן על הגזלן ויטל ממנו:

ב. לפיכך, אם ארע בה קלקול הבא מאליו, כגון
ששטפה נהר, אין אחריות ההפסד על הגזלן,
שבחזקת בעליה עומדת, ואומר לו: הרי שלך
לפניה. אבל אם הפסידה הגזלן בידו, כגון שחפר
בה בורות שיחין ומערות, או שקצץ את האילנות
ושחת את המעינות והרס את הבנין, חייב להעמיד

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גזילה סימן שעג

שולחן ערוך

סימן שעג

דין מכרה הגזלן והשביח הלוקח, מה דינו של לוקח
עם הגזלן, ובו ג' סעיפים:

א. גזל שדה ומכרה והשביחה הלוקח, אם השבח
יותר על ההוצאה נוטל ההוצאה מבעל השדה,
והקרן עם שאר השבח נוטל מהגזלן. הקרן, גובה
מנכסים משעבדים, ושאר השבח מנכסים בני
חורין. ואם הפיר בה שהיא גזולה כשלקחה, אינו
נוטל מהגזלן אלא הקרן בלבד, ומפסיד שאר
השבח היתר על ההוצאה. היתה ההוצאה יתרה על
השבח, בין שהפיר בה שהיתה גזולה בין שלא
הפיר, אין לו מההוצאה אלא שעור השבח, ונוטלו
מבעל השדה, והקרן נוטל מהגזלן מנכסים
משעבדים:

ב. הפרות שאכל לוקח בעוד שהיתה בידו, צריך
לשלם אותם לגזלן, ודינו בהם עם הגזלן כדינו
של שבת, שאם ידע שהיתה גזולה גובה אותם
מהגזלן מנכסים בני חורין, ואם ידע שהיתה גזולה
אינו גובה מהם כלום:

ג. אם טען המוכר שהלוקח ידע שהיתה גזולה,
והלוקח טען שלא ידע, על המוכר להביא ראיה:

סימן שעד

מכרה הגזלן וחזר וקנאה מהנגזל או נתנה לו
במתנה, ובו ו' סעיפים:

א. הגזלן שדה ומכרה או נתנה לאחר, שאין מעשיו
כלום כמו שנתבאר, אם אחר כך קנאה הגזלן
מהנגזל, נתקימה ביד הלוקח מהגזלן או ביד

המקבל המתנה ממנו, שמפני זה טרח הגזלן
לקנותה, כדי לעמד בנאמנותו. לפיכך, אם לא
קנאה עד שתבע הלוקח את הגזלן, כגון שמכר לו
השדה שאינה שלו ונתחייב לשלם והתחיל בית דין
להכריז על נכסי הגזלן כדי להגבות מהם הלוקח,
ואחר כך קנאה הגזלן מהנגזל, לא נתקימה ביד
הלוקח ויכול הגזלן עצמו או יורשיו לתת לו
מעותיו ולהוציאה מידו:

ב. לקחה הגזלן מהנגזל אחר שמכרה פשהיא
גזולה, וחזר ומכרה לאחר או נתנה במתנה או
הורישוה, הרי זה גלה דעתו שאינו רוצה להעמידה
ביד זה שלקחה ממנו כשהיתה גזולה. וכן אם
נפלה לגזלן בירשה, לא נתקימה ביד הלוקח:

ג. גבאה הגזלן בחובו, אם יש לגזלן קרקע אחרת
ואמר לה הגזלן: זו אני גובה בחובי, הרי זה
מתכונן להעמידה ביד הלוקח. ואם אין לגזלן
קרקע אלא זו, לגבות חובו הוא שנתכונן:

ד. נתנה הבעלים לגזלן, מתנה, קנאה הלוקח,
שאלו לא טרח לבעלים לא היו נותנים לו במתנה,
ומפני זה טרח, כדי שיוכה בה בדין ויעמד
בנאמנותו ויתקיים ביד הלוקח:

ה. דין גזלן שמביא עדים שלקח שדה מהנגזל,
נתבאר בסימן קנ"א:

ו. גוי שאנס שדה מישראל ומכרה לישראל אחר,
נתבאר בסימן רל"ו:

סימן שעה

חורד לשדה חברו או לתוך חרבתו ונטעו או
בנאו, ובו ט' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא נשמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות גזילה סימן שעו

שולחן ערוך

רוצה לתן בכבדן זה לבנותו, והוא שיבנה בגין המועיל הראוי לאותה חצר כמנהג אותו מקום:

ח. כל מי ששמין לו, בין שהיתה ידו על העליונה בין שהיתה ידו על התחתונה, אינו נוטל כלום עד שישבע בנקיטת חפץ כמה הוציא. ואם אמר:

יבואו הדינים ויעשו שומת ההוצאה והרי היא גלויה לעיניהם וישערו העצים והאבנים והסיד ושכר האמנים בפחות שבשעורים, שומעין לו ונוטל בלא שבועה. וכן זה שנוטל השבח בלבד, והיתה ידו על העליונה, אינו צריך שבועה:

ט. כל ששמין לו ונוטל, ששען בעל השדה ואמר: נתתי, והיורד אומר: לא נטלתי, היורד נאמן, ונשבע שלא נטל כלום, ונוטל, שהרי אומרים לבעל השדה: עדין לא שמו לך, ולא ידעת כמה אתה חייב לתן, היאך נתת. אבל אם שמו לו ואמרו לבעל השדה: תן לו, ואמר: נתתי, אף על פי שעדין לא נשבע היורד, הרי בעל השדה נאמן, וישבע הסת שנתן, ויפטר, שהקרקע בחזקת בעליה:

סימן שעו

דין המסוג גבול רעהו, ובו סעיה אחר

א. המסיג גבול רעהו והכניס מתחום חברו בתוך תחומו אפלו מלא אצבע, אם בחזקה עשה, הרי זה גזלן. ואם הסיג בסתר, הרי זה גנב. ואם בארץ ישראל הסיג הגבול, הרי זה עובר בשני לאוין: בלאו גנבה או בלאו גזלה, ובלאו דלא תסיג:

סימן שעז

א. היורד לתוך שדה חברו שלא ברשות, ונטעה, אם היתה שדה העשויה לטע, אומדין כמה אדם רוצה לתן בשדה זו לנוטעה, ונוטל מבעל השדה. ואם אינה עשויה לטע, שמין לו וידו על התחתונה:

ב. אמר לה בעל השדה: עקר אילנך ולך, שומעין לו. אבל אם אמר הנוטע: הריני עוקר אילני, אין שומעין לו, מפני שמכחיש הארץ:

ג. היורד לתוך שדה חברו שלא ברשות ונטע או בנה, ואחר כך בא בעל השדה והשלים הבגין, או ששמר הנטיעות וכיוצא באלו הדברים, שמראה שדעתו נוטה למה שעשה זה וברצונו בא הדבר, שמין לו על העליונה:

ד. היורד לשדה חברו ברשות, אפלו נטע שדה שאינה עשויה לטע, שמין לו וידו על העליונה, שאם היתה ההוצאה יתרה על השבח, נוטל ההוצאה, ואם השבח יתרה על ההוצאה, נוטל השבח:

ה. בעל בנכסי מלוג אשתו קטנה, והשתף בשדה שיש לו חלק בה, כיורד ברשות הן ושמין להם וידם על העליונה:

ו. היורד לתוך חרבתו של חברו ובנאה שלא ברשות, שמין לו וידו על התחתונה. ואם אמר בעל הבגין: עצי ואבני אני נוטל, שומעין לו אמר לה בעל הקרקע: טל מה שבניתי, שומעין לו:

ז. החצרות הרי הם ראויים לבגין ולהוסיף בהם בתים ועליות. לפיכך, הבונה בחצר חברו, הרי זה פנוטע שדה העשויה לטע, ושמין לו כמה אדם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדירות ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזיקין סימן שעח

שולחן ערוך

ו. כל מקום שמיזיק, חייב לשלם, בין ברשות הרבים בין ברשות הנזק. ואפילו ברשות המזיק, אם הכניס בו הנזק ממונו שלא ברשות והזיקו, לא שנא בגופו לא שנא בממונו, חייב לשלם, דנהי שיש לו רשות להוציא, אין לו רשות להזיקו. ודוקא במזיקו במזיד, אבל אם הזיקו בשוגג, פטור בעל הבית. ואם בעל הבית הזק בנכנס, אפילו בשוגג, חייב הנכנס פיון שנכנס שלא ברשות. ויש מי שאומר, דדוקא בשלא ידע בעל הבית שנכנס, אבל אם ראהו שנכנס, אם הזק בו, פטור:

ז. היו שניהם ברשות או שניהם שלא ברשות, והזיקו זה בזה בין בגופם בין בממונם, אם לא ידעו זה בזה, פטורים. אבל אם ראו זה את זה, אף על פי שלא פגמו, חייבים. לפיכך, שנים שהיו רצים ברשות הרבים, או שהיו מהלכים והזיקו זה בזה, פטורים, הזיקו זה את זה, חייבים:

ח. היה אחד רץ ואחד מהלך, והזק המהלך ברץ, חייב, מפני שרץ שלא ברשות. במה דברים אמורים, בחול. אבל בערב שבת בין השמשות, פטור, מפני שרץ ברשות:

ט. אם בא אחד רוכב בסוסו מאחרי חברו, ופגע בסוס שתבירו רוכב בו והפך את הסוס, חייב לשלם כל מה שישומו בית דין שנפחת מחמת הכאה זו. ואפילו היה הסוס המכה של גוי, וצריך הנזק לשלם לגוי יותר ממה שנפחתו דמי הסוס, אין המזיק חייב לשלם יותר ממה שישומו בית דין:

סימן שעט

מי שדרך הרבים עובר בתוך שדהו, ובו פגיעה אחד א. מי שהיתה דרך הרבים עוברת בתוך שדהו, נטלה ונתן להם מן הצד, מה שנתן נתן וזכו בו, וזה שנטל לא זכה בו:

הלכות נזיקין

סימן שעח

אסור להזיק ממון חברו ולא לגרם שום הזק, ובו ט' מעיפים:

א. אסור להזיק ממון חברו. ואם הזיקו, אף על פי שאינו נהנה, חייב לשלם נזק שלם, בין שהיה שוגג בין שהיה אנוס. כיצד, נפל מהגג ושבר את הכלי, או שנתקל כשהוא מהלך ונפל על הכלי ושברו, חייב נזק שלם:

ב. נפל מן הגג והזיק, חייב לשלם נזק שלם, בין שנפל ברוח מצויה בין שנפל ברוח שאינה מצויה:

ג. היה עולה בסלם ונשמטה שליכה מתחתיו ונפל [ה] והזיק [ה], אם לא היתה מהדקת וחזקה, חייב. ואם היתה חזקה ומהדקת ונשמטה או שהתליעה, הרי זה פטור, שזו מכה בידי שמים היא. וכן כל כיוצא בזה:

ד. כל אלו הדברים ברשות הנזק, אבל ברשות המזיק פטור, עד שיתכונן להזיק כמו שיתבאר:

ה. אפילו בראיתו, אם יש בו הזק לחברו אסור להסתכל בו. לפיכך, אסור לאדם לעמוד על שדה חברו בשעה שעומדת בקמותיה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזיקין סימן שפ

שולחן ערוך

א. האומר לחברו: קרע את פסוטי שבר את פדי
על מנת שאתה פטור, הרי זה פטור. ואם לא אמר
לו: על מנת שאתה פטור, הרי זה חייב אף על פי
שהרשהו להשחית. במה דברים אמורים, כשפאו
הכלים לידו תחלה בתורת שמירה, כגון שהיו
שואלים או מפקדים אצלו. אבל אם לא באו לידו
בתורת שמירה, כיון שאמר לו: קח כלי זה
ושברו, בגד זה וקרעו, ועשה כן, הרי זה פטור,
אף על פי שלא אמר לו: על מנת שאתה פטור:

ב. האומר לחברו: שבר כליו של פלוני על מנת
שאתה פטור, ושברו, הרי זה חייב. ואף על פי
שהעושה הוא חייב לשלם, הרי זה האומר לו שתפו
בצוון, ורשע הוא, שהרי הכשיל עור, וחזק ידי
עוברי עברה:

ג. רודף שהיה רודף אחר חברו להרגו, או אחר
אחת מהעצירות לאנסה, ושבר כלים, בין של הרודף
בין של כל אדם, פטור, שהרי הוא מתחייב בנפשו,
שכיוון שרדף התיר עצמו למיתה, ולכן פטור
מהתשלומין. ואם הרודף שבר כלים של רודף,
פטור, שלא יהא ממונו חמור מגופו. ואם היו של
אדם אחר, חייב, שהמציל עצמו במקומו חבירו, חייב.
ואחד שרדף אחר הרודף להציל את הרודף, ושבר
כלים בין של רודף בין של כל אדם, פטור, כדי
שלא יבואו מלמנע מלהציל את הרודף:

ד. ספינה שחשבה להשבר מכבד המשוי, ועמד אחד
מהם והקל מהמשא והשליך בים, פטור, שהמשא
שבה כמו רודף אחריהם להרגם, ומצוה רבה עשה
שהשליך והושיעם:

סימן שפא

דין זה בא בחביתו וזה בא בקורתו ונשבר
החבית, ובו ד' מעיפים:

א. שנים שהיו מהלכים ברשות הרבים, זה בא
בחביתו וזה בא בקורתו, ופגעו זה בזה ונשברה
חבית בקורה, פטור, שלזה רשות להלך ולזה
רשות להלך:

ב. היה בעל קורה ראשון ובעל החבית אחרון,
ונשברה החבית בקורה, פטור. ואם עמד בעל
הקורה לנזח מכבד משאו, חייב. ואם הזהיר לבעל
החבית ואמר לו: עמד, פטור. ואם עמד לתקן
משאו, אף על פי שלא הזהירו, פטור, שטרוד היה
ולא היה יכול להזהירו:

ג. היה בעל החבית ראשון ובעל הקורה אחרון,
ונשברה חבית בקורה, חייב. ואם עמד בעל החבית
לנזח, פטור. ואם הזהיר לבעל הקורה שיצמד,
חייב. ואם עמד לתקן משאו, חייב בעל הקורה, אף
על פי שלא הזהירו בעל החבית. וכן זה בא בגורו,
וזה בא בפשתנו:

ד. הרי שמלא חצר חברו כדי יין ושמן, אפלו
הכניס ברשות, הואיל ולא קבל עליו בעל החצר
לשמר, הרי זה נכנס ויוצא כדרכו, וכל שישתבר
מהפדים בכניסתו וביציאתו הרי הוא פטור עליהם.
ואם שברים בכונה, אפלו הכניסם בעל הפדים שלא
ברשות, הרי זה חייב:

סימן שפב

האומר לחברו: קרע כסותי או של חברי, או רודף
או נרדף ששברו כלים, ובו ד' מעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד פדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזיקין סימן שפב

שולחן ערוך

א. הניח גחלת על לב שור חברו פשהוא פפות,
ונשרף, או שדחפו לים, ח"ב. ואם הניח גחלת על
לב חברו ונשרף, יתבאר בסימן תי"ח:

ב. שור שעלה על גב שור להרגו, ברשות הנזק
שהוא בעל התחתון, בין שהיה תם בין שהיה
מועד, ובא בעל התחתון ושמט את שורו להצילו,
ונפל עליון ומת, הרי זה פטור. דחפו לעליון
ומת, אם היה יכול לשמטו ולא שמטו, הרי זה
ח"ב. ואם לא היה יכול לשמטו, הרי זה פטור:

ג. שנים שהמיתו את הבהמה, או שברו את הפלי
כאחד, משלמים ביניהם:

ד. ה' שהניחו ה' חבילות על הבהמה, ולא מתה,
ובא זה האחרון והניח חבילתו עליה ומתה, אם
היתה מהלכת באותם החבילות ומשהוסיף זה
חבילתו עמדה ולא הלכה, האחרון ח"ב, ואם
מתחלתה לא היתה מהלכת, האחרון פטור. ואם
אין ידוע, כלם משלמין בשוה:

ה. הפובש בהמת חברו במים, או שהניחה בחמה,
וצמצם עליה המקום פדי שלא תמצא צל עד
שהרגתה החמה, ח"ב:

סימן שפד

דין אדם המזיק שלא בגופו, ובד' סעיפים:

א. אחד המזיק בידו או שורק אבן או ירה חץ
והזיק בו, או שפטור מים על חברו או על הכלים
והזיק, או שרק ונע והזיק בכיחו וניעו בעת
שהלכו מפחו, הרי זה פמזיק בידו, והם תולדות
של אדם. אבל אם רק הרק והניח על הארץ,

דין חמשה שישבו על מפסל אחד, ובו סעיף אחד
א. חמשה שישבו על הפסל ולא נשבר, ובא אחרון
וישב עליו ונסמך עליהם ולא הניחם לעמוד
ונשבר, אף על פי שהיה ראוי לשבר בהם קדם
הואיל וקרוב שבירתו, האחרון ח"ב, שהרי אומרים
לו: אלו לא נסמכת (עליו) [עלינו] היינו עומדים
קדם שישבר. ואם ישבו כאחד ונשבר, כלם
ח"בים. וכן כל פיוצא בזה:

סימן שפב

הקוצץ אילן של חברו, והמונע חברו מלעשות

מצוה, ובו סעיף אחד

א. שור שהיה עומד להריגה מפני שהוא מזיק את
הבריות, ואילן העומד לקציצה מפני שהוא מזיק
את הרבים, וקדם אחד ושחט שור זה וקצץ אילן
זה שלא מדעת הבעלים, ח"ב לשלם לבעלים כמו
שיראו הדינים, שהרי הפקיעם מלעשות מצוה. ואם
טען ואמר: אתה אמרת לי להרגו ולקצו, הואיל
והוא עומד לכה, הרי זה פטור. וכן מי ששחט
חיה ועוף, ובא אחר וכסה הדם שלא מדעת
השוחט, ח"ב לתן כמו שיראו הדינים. ויש מי
שהורה, שהוא נותן קנס קצוב, והוא י' זהובים.
וכן הורה, שפל המונע הבעלים מלעשות מצות
עשה שהם ראויים לעשותה, וקדם אחר ועשאה,
משלם לבעלים י' זהובים. ובזמן הזה אין מגבין
אותו, אבל אם תפס לא מפקין מנה:

סימן שפג

דין אדם המזיק לבהמת חברו, ובד' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בחדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזיקין סימן שפה

שולחן ערוך

זה אוסר היין, וחיב לשלם אף על פי שהוא מתחייב בנפשו, מפני שמשעה שהגביהו נתחייב לשלם, ואינו מתחייב בנפשו עד שינסף:

סימן שפו

חלוק שבין גרמא בנזקין לדינא דגרמי, והזורק כלי מראש הגג, וכו' ד' סעיפים:

א. קנימא לן כרבי מאיר דדאין דינא דגרמי. לפיכך, הדוחף מטבע של חברו עד שירד לים, חיב, אף על פי שלא הגביהו. וכן הפוחת מטבע של חברו והעביר צורתו, חיב, אף על פי שלא חסרו. והמוכר שטר חוב לחברו ונתן ומחלו, דקנימא לן שהוא מחול, צריך לשלם ללוקח, כמו שנתבאר בסימן ס"ו:

ב. וכן השורף שטר חוב של חברו, חיב לשלם כל החוב שהיה בשטר, שאף על פי שאין גוף השטר ממון, הרי גרם לאבד ממון. ובלבד שיודה לו המזיק ששטר מקים היה וכך וכך היה כתוב בו, ומחמת ששרפו הוא אינו יכול לגבות החוב, אבל אם לא האמינו, אינו משלם לו אלא דמי הנגר בלבד:

ג. וכן הזורק כלי שלו מראש הגג, והיו תחתיו כרים וכסתות שאם יפל עליהם לא ישבר, וקדם אחר וסלקם, ונחבט הפלי בארץ ונשבר, חיב המסלק, וכן כל פיוצא בזה:

ד. הזורק פלים מראש הגג, ואין תחתיהם כרים וכסתות, ובעודם באויר בא אחד ושברם במקל, הזורק חיב והמשבר פטור, דחשבינן לה כשבור משעה שזרקו:

ואחר כך נתקל מהם אדם, הרי זה חיב משום בורו, שכל תקלה תולדות בור היא:

ב. היה מכה בפטיש ויצא גץ מתחת הפטיש והזיק, הרי זה חיב:

ג. הבנאי שקבל עליו את הכתל לסתרו, ושבר את האבנים או הזיק, חיב. היה סותר מצד זה ונפל מצד אחר, פטור. ואם מחמת המכה, חיב:

ד. החוצב שחצב אבן ונתנו לסתת והזיק בו, הסתת חיב. מסרה הסתת לחמר, החמר חיב. מסרה החמר לפתף, הפתף חיב. מסרה הפתף לבנאי, הבנאי חיב. מסרה הבנאי למסדר המסדרו על שורת הבנין, המסדר חיב. ואם אחר שסדרו על שורת הבנין נפל והזיק, אם הם קבלנים וכלם שתפים במלאכה, כלם חיבים. ואם הם שכירי יום, האחרון חיב וכלם פטורים:

סימן שפה

דין הזק שאינו נכר כגון מנסך יינו של חברו, וכו' ב' סעיפים:

א. המזיק את חברו הזק שאינו נכר, כגון שערב יין נסך ביינו, מן התורה הוא פטור, אבל חכמים קנסוהו לשלם נזק שלם מהיפה שבנכסיו, כדין כל המזיקים. לפיכך, אם מת המזיק קדם שישלם, אין קונסין בנו אחריו לשלם. וכן אם היה שוגג או אנוס, פטור, שלא קנסו אלא מזיד:

ב. המנסך יין חברו לעכו"ם, לא נאסר, שאין אדם מישראל אוסר דבר שאינו שלו. ואם היה לו בו שתפות, או שהיה מומר שהרי הוא כגוי, או שהתרו בו וקבל ההתראה שהרי הוא מומר, הרי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

שולחן ערוך הלכות מאבד ממון חבירו בידיים ומוסר ומלשין סימן שפחשן משפט

סימן שפז

שמין השברים לנזק ומשלם לו עליהם, ובו סעיף אחר

א. שמין למזיק בידו, כדרך ששמין לו אם הזיק ממנו. כיצד, הרי שהרג בהמת חברו או שבר כליו, שמין כמה היתה הבהמה שנה וכמה הנבלה שנה, וכמה היה הפלי שנה והוא שלם, וכמה שנה עתה, ומשלם הפחת לנזק עם הנבלה או הפלי השבור, כדרך שנתבאר בשורו שהזיק, בסימן ת"ג:

הלכות מאבד ממון חבירו בידיים ומוסר ומלשין

סימן שפח

דין נזק נשבע ונוטל, ובו ט"ז סעיפים:

א. המזיק ממון חברו ואינו יודע מה הזיק, נשבע הנזק ונוטל. כיצד, לקח פיס חברו והשליכו למים או לאש או שמסרו ליד אנס, ואבד, בעל הפיס אומר: זהובים היה מלא, והמזיק אומר: איני יודע מה היה בו, שמא עפר או תבן היה מלא, הרי הנזק נשבע בנקיטת חפץ ונוטל. והוא שיטען דברים שהוא אמוד בהם או אמוד להפקידם אצלו ודרךן להניחם בכיס וכיוצא בו. אבל אם אין דרכם להניחם בכלי זה, הוא פשע בעצמו כיצד, הרי שחטף חמת או סל מלאים ומחפים והשליכם לים או שרפם, וטען הנזק שמרגליות היו בתוכה, אינו נאמן. ואם תפס, אין מוציאין מידו. וישבע שמרגליות היה בתוכו, ונוטל מה שיש אצלו, וכן כל כיוצא בזה. ואם ידע המזיק שהפס היה בו

זהובים, אבל אינו יודע כמה היו, אם הנזק אומר: אלף, נוטל אלף בלא שבועה, והוא שיהיה אמוד, שהרי המזיק מחיב שבועה ואינו יכול לשבע:

ב. המוסר ממון בידי אנס, בין אנס גוי בין אנס ישראל, חיב לשלם מהיפה שבנכסיו כל מה שלקח האנס, אף על פי שלא נשא המוסר, ולא נתן בידו אלא הרגיל בלבד. ואם מת, גובים מיורשיו כשאר כל המזיקים. כמה דברים אמורים, כשהראה המוסר מעצמו. אבל אם אנסוהו גויים או ישראל אנס להראות, והראה, הרי זה פטור מתשלומין. ואם נשא ונתן ביד, אף על פי שהוא אנוס, חיב לשלם, שהמציל עצמו בממון חברו חיב. כיצד, הרי שגזר המלך להביא לו זין או תבן וכיוצא בדברים אלו, ועמד מוסר ואמר: הרי יש לפלוני אוצר זין או תבן במקום פלוני, והלכו ולקחוהו, חיב לשלם:

ג. אנסו המלך למוסר זה עד שיראה לו ממון חברו שהוא בורח מלפניו, והראה לו מפני האנס, הרי זה פטור, שאם לא יראה לו יכהו או ימיתהו:

ד. נשא ממון חברו בידו ונתנו לאנס, חיב לשלם מכל מקום, אף על פי שהמלך אנסו להביא. כמה דברים אמורים שאם אנסו להביא והביא חיב, כשלא הגיע הממון לרשות האנס, אבל אנס שאנס את ישראל עד שהראהו, ועמד האנס על הממון ונעשה ברשותו ואנס את ישראל עד שהולכו למקום אחר, ואפלו הולכו זה המוסר שהראהו, הרי זה פטור, שכיון שעמד האנס בצד האוצר כבר אבד כל מה שיש בו, וכאלו נשרף:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן שפט

שולחן ערוך

ט. אסור למסר לישראל ביד גויים, בין בגופו בין בממונו, ואפלו היה רשע ובעל עברות, ואפלו היה מצר לו ומצער. וכל המוסר לישראל ביד גויים, בין בגופו בין בממונו, אין לו חלק לעולם הבא:

י. מתר להרג המוסר אפלו בזמן הזה. ומתר להרגו קדם שימסר, אלא כשאמר: הריני מוסר פלוני בגופו או בממונו, אפלו ממון קל, התיר עצמו למיתה, ומתירין בו ואומרים לו: אל תמסר, אם העיו פניו ואמר: לא כי אלא אמסרנו, מצוה להרגו, וכל הקדם להרגו, זכה:

יא. עשה המוסר אשר זמם, ומסר, אסור להרגו, אלא אם פן החזק למסר, שהרי זה יהרג שמא ימסר אחרים:

יב. כל המוסר הצבור ומצערן, מתר למסרו ביד גויים להכותו ולאסרו ולקנסו, אבל מפני צער יחיד אסור למסרו:

יג. אסור לאבד ממנו של מוסר אף על פי שמתר לאבד גופו, שהרי ממנו ראו ליורשיו:

יד. מוסר, מקבלים עדות שלא בפניו:

טו. מי שמחזק ששלישה פעמים מסר ישראל או ממנום ביד גויים, היו מבקשים עצה ותחבולה לבצרו מהעולם,

טז. הוצאות שעשו לבצר מוסר, כל הדרים בעיר חייבים לפרע בהם, אפלו אותם שפורעים מס במקום אחר:

ה. בעלי דין שהיתה ביניהם מריבה על הקרקע או על מטלטלין, זה אומר: שלי, וזה אומר: שלי, עמד אחד מהם ומסרה ביד גויים, מנדין אותו עד שיחזיר הדבר לכמות שהיה, ויסלק יד אנס מביניהם ויעשו דין בישראל:

ז. מי שנתפס על חברו, ולקחו גויים ממון ממנו בגלל חברו, אין חברו חייב לשלם. אין לך מי שנתפס על חברו ויהיה חברו חייב לשלם לו, חוץ מהנתפס מפני המס הקצוב על כל איש ואיש בכל שנה, או הנתפס על התשורה שנותן כל איש למלך בעברו עליהם או תילותיו, הרי זה חייב לשלם לו, והוא שיקחו ממנו בפרוש בגלל פלוני, בפני עדים, ונתבאר עוד בסימן קכ"ח:

ז. מי שיש עליו עדים שמסר ממון חברו, כגון שהראה מעצמו או שנאנס ונשא ונתן, ולא ידעו העדים כמה הפסידו במסירתו, והנמסר אומר: כך וכך הפסידני, והמוסר כופר במה שטענו, אם תפס הנמסר אין מוציאין מידו, אלא נשבע בנקיטת חפץ וזוכה במה שתפס. ואם לא תפס, אין מוציאין מן המוסר אלא בראיה ברורה. ויש מי שאומר, שאם המוסר אומר: איני יודע כמה הפסדת על ידי, ישבע הנמסר ויטל:

ח. אין משיעין את המוסר שהראה מעצמו, לא שבועה חמורה ולא שבועת הסת, מפני שהוא רשע ואין לך פסול יותר מזה. אבל המוסר שאנסוהו להראות או להביא, ונתן ונשא ביד, אף על פי שהוא חייב לשלם, אינו רשע, וכן תשלומין הוא בלבד, כשאר הכשרים:

הלכות נזקי ממון

סימן שפט

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן שפט

שולחן ערוך

בשנויו פעמים רבות, נעשה מועד לאותו דבר
שהרגיל בו, שנאמר: או נודע פי שור נגח הוא:

ו. חמשה מעשים תמים יש בבהמה, ואם הועדה
לאחד מהם, נעשית מועדת לאותו מעשה. ואלו
הם: הבהמה אינה מועדת מתחלתה לא לגת, ולא
לגף, ולא לנשך, ולא לרביץ על הפלים גדולים,
ולא לבעט, ואם הועדה לאחד מהם הרי זו מועדת
לו. אבל השן מועדת מתחלתה לאכל את הראוי
לה, והרגל מועדת מתחלתה לשבר בדרך הלוכה:

ז. הבהמה, יש מי שאומר שהיא מועדת מתחלתה
לרביץ על פנים קטנים ולמצע אותם, ויש חולקין
עליו:

ח. חמשה מיני חיה מועדים מתחלת ברייתן להזיק,
אפלו אם הם בני תרבות, לפיכך, אם הזיקו או
המיתו בנגיחה או בנשיכה ודריסה וכיוצא בהם,
חייב נזק שלם. ואלו הם: הזאב, והארי, והדב,
והנמר, והברדלס, וכן הנחש שנשך, הרי זה מועד
ואפלו היה בן תרבות:

ט. כל מועד משלם נזק שלם מהיפה שבנכסיו,
וכל תם משלם חצי נזק מגופו:

י. במה דברים אמורים, פשנכנסה הבהמה לרשות
הנזק והזיקתהו. אבל אם נכנס הנזק לרשות המזיק
והזיקתהו בהמתו של בעל הבית, הרי זה פטור על
הכל, שהרי הוא אומר לו: אלו לא נכנסת לרשותי
לא הגיע לך הנזק. והרי מפרש בתורה, ושלח את
בעירו ובער בשדה אחר:

יא. הזיקה ברשות הרבים או בחצר שאינה של
שניהם, לא למזיק ולא לנזק, או בחצר שהיא של
שניהם והרי היא מיחדת להגניח בה פרות ולהכניס

דין ממון האדם שהזיק, וחלוק שבין תם למועד,
ובאיזה מקום חייב קרן ושן ורגל, ובו כ' פעיפים:

א. כל גפוש חיה שהיא ברשותו של אדם שהזיקה,
חייבים הבעלים לשלם, שנאמר: וכי יגף שור איש
את שור רעהו, אחד השור ואחד שאר בהמה חיה
ועוף, לא דבר הכתוב בשור אלא בהמה:

ב. וכמה משלם, אם הזיקה בדברים שדרכה לעשות
תמיד כמנהג ברייתה, כגון בהמה שאכלה תבן או
עמיר, או שהזיקה ברגלה (או) בדרך הלוכה, חייב
לשלם נזק שלם מהיפה שבנכסיו, שנאמר: מיטב
שדהו ומיטב כרמו ישלם. ואם שנתה ועשתה
מעשים שאין דרכה לעשות תמיד, והזיקה בהם,
כגון שור שנגח או נשך, חייב לשלם חצי נזק
מגוף המזיק עצמו, שנאמר: ומכרו את השור החי
וחצו את כספו וגו':

ג. כיצד, שור שנה מנה שנגח לשור שנה עשרים
והמיתו, והרי הנבלה שנה ארבעה, בעל השור
המזיק חייב לשלם שמונה. ואינו חייב לשלם אלא
מגוף השור שהזיק, שנאמר: ומכרו את השור החי:

ד. לפיכך, אם המית שור שנה עשרים לשור שנה
מאתים, והנבלה שנה מנה, אין בעל הנבלה יכול
לומר לבעל החי: תן לי חמשים, אלא אומר לו:
הרי שור שהזיק לפניך, קחה ולך, אפלו אינו
שנה אלא דינר, וכן כל כיוצא בזה:

ה. העושה מעשה שדרכו לעשות תמיד כמנהג
ברייתו, הוא הנקרא מועד. והמשנה ועשה מעשה
שאין דרך כל מינו לעשותו כן תמיד, כגון שנגח
או נשך, הוא נקרא תם. וזה המשנה, אם הרגיל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, בדרחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן שפט

שולחן ערוך

וְדָרְסָה עֲלֵיו בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים וּשְׁבָרָה כָּלִים בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק, חֵיב:

טז. רְאוּבֵן שֶׁהִכְנִיס פְּרוֹתָיו לַחֲצַר שִׁמְעוֹן שֶׁלֹּא בְּרִשּׁוֹתוֹ, וְנִכְנַס שׂוֹרוֹ שֶׁל לֹוִי שֵׁם וְאַכְלָתֶם, פְּטוּר:

יז. חֲצַר שֶׁהִיא שֶׁל שְׁנֵיהֶם לְשׁוּרִים, וְלֹאֲחֵד מֵהֶם לְשָׂאֵר דְּבָרִים, וְהִכְנִיס בָּהּ טְלִיתוֹ, וְחִבְּרוּ שְׁמִיחַדָּת לֹו לְשׁוּרִים הִכְנִיס בָּהּ שׂוֹרוֹ, וְהִזִּיק הַשׁוֹר לְטְלִית וְגַם הַטְּלִית לְשׁוֹר, אֵין אוֹמְרִים יֵצְאוּ זֶה בְּזֶה, אֲלֹא שְׁמִין הַנֶּזֶקִין בְּבֵית דִּין, וְכֹל מִי שֶׁהִזִּיק יוֹתֵר, יִשְׁלֵם:

יח. ג' אָבוֹת נִזְקִין בְּשׁוֹר: הַקָּרֵן וְהַשֵּׁן וְהַרְגֵל. וְנִקְרְאוּ אָבוֹת מִפְּנֵי שֶׁהֵם כְּתוּבִים בַּפְּסוּק, וְלָהֶם תּוֹלְדוֹת, שֶׁכֹּל דְּבַר הַדּוֹמָה לְאֶחָד מִכֹּל אֵלוֹ נִקְרָא תּוֹלְדָה וְדִינוֹ כְּמוֹהוּ, חוּץ מִנֶּזֶק צְרוּרוֹת כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר:

יט. כִּיצַד, שׁוֹר הָאָמוֹר בַּתּוֹרָה הוּא שֶׁנִּגַּח בְּקָרֵן, וְאֵין דְּרָכּוֹ בְּכַף אֲלֹא דֶרֶךְ מִקְרָה, וְאֵין לוֹ הַנְּאִה בְּהִזְקוֹ, וְכֹל הַדּוֹמָה לוֹ דִּינוֹ כְּמוֹתוֹ, כְּגוֹן שֶׁנִּגַּפָּה בְּגוֹפָה אוֹ נִשְׁכָּה אוֹ בְּעֵטָה אוֹ רִבְצָה עַל כָּלִים וּשְׁבָרָתֶם, וְכֵן אִם אָכְלָה כֶּסֶת אוֹ כָּלִים, דִּינָה כְּקָרֵן וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם אֲלֹא חֲצֵי נֶזֶק, בֵּין בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק בֵּין בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים. וְעוֹד יֵשׁ דְּבָרִים שְׁמִיחַקָה בְּרִגְלָה אוֹ בְּפִיָּה וְדִינָם כְּקָרֵן, וְיִתְבָּאָרוּ בְּסִימָן ש"צ:

כ. פָּרָה שֶׁרִבְצָה בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים, וְהִלְכָה פָּרָה אַחֲרַת דֶּרֶךְ עֲלֶיהָ וּבְעֵטָה בָּהּ, אָף עַל פִּי שׁוֹאֵת שֶׁנִּתְּה וּרְבָצָה, אֵין לְמַהֲלַכָּתָ לְבַעֵט בָּהּ. אֲבָל אִם הִזִּיקָה דֶּרֶךְ הַלּוֹכָה, פְּטוּרָה:

לֶה בְּהֵמָה, כְּגוֹן הַבְּקָעָה וְכִיּוֹצֵא בָּהּ, אוֹ שֶׁהִיא שֶׁל שְׁנֵיהֶם לְהִכְנִיס בָּהּ בְּהֵמָה וְאֵין שׁוּם אֶחָד מֵהֶם רִשְׁאֵי לְהִכְנִיס בָּהּ פְּרוֹת, אִם בְּשֵׁן וְרָגֶל הִזִּיקָה כְּדַרְפָּה, הֵרִי זֶה פְּטוּר, מִפְּנֵי שֶׁיֵּשׁ לָהּ רִשּׁוֹת לְהִלְךְ בְּכָאֵן, וְדֶרֶךְ הַבְּהֵמָה לְהִלְךְ וְלֹאֲכַל כְּדַרְפָּה וּלְשַׁבֵּר בְּדֶרֶךְ הַלּוֹכָה. וְאִם נִגְתָּה אוֹ נִגְפָה אוֹ רִבְצָה אוֹ בְּעֵטָה אוֹ נִשְׁכָּה, אִם תְּמָה הִיא מְשַׁלֵּם חֲצֵי נֶזֶק, וְאִם מוֹעֲדָתָ, נֶזֶק שְׁלֵם:

יב. הִיָּה הַחֲצַר שֶׁל שְׁנֵיהֶם מִיחַדָּת לְפָרוֹת וְלֹא לְהִכְנִיס בָּהּ בְּהֵמָה, וְהִכְנִיס שֵׁם אֶחָד מֵהַשְּׂתַפִּים בְּהֵמָה, וְהִזִּיקָה, חֵיב אֲפִלוּ עַל הַשֵּׁן וְעַל הַרְגֵל:

יג. וְכֵן אִם הִיָּתָה מִיחַדָּת לְבְּהֵמָה לְשְׁנֵיהֶם, וְהִיָּה רִשּׁוֹת לְאֶחָד מֵהֶם בְּלֶבֶד לְהִכְנִיס לָהּ פְּרוֹת, וְהִזִּיקָה פְּרוֹתָיו, חֵיב אָף עַל הַשֵּׁן וְעַל הַרְגֵל:

יד. אִם הוּא שֶׁל אֶחָד מֵהֶם לְפָרוֹת וְלֹא לְשׁוּרִים, וְלִשְׁנֵי לְשׁוּרִים וְלֹא לְפָרוֹת, וְהִזִּיקָה בְּהֵמָתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ שְׁמִיחַדָּת לוֹ לְשׁוּרִים וְלֹא לְפָרוֹת לְאוֹתוֹ שְׁמִיחַדָּת לוֹ לְפָרוֹת, בְּשֵׁן וְרָגֶל חֵיב, דְּלִגְבִיָּהּ הוּא לָהּ חֲצַר הַנֶּזֶק, כְּקָרֵן פְּטוּר, דְּלִגְבִי דִידָה הוּא לָהּ חֲצַר הַמִּזִּיק. וְאִם הִזִּיקָה בְּהֵמָתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ שְׁמִיחַדָּת לוֹ לְפָרוֹת לְאוֹתוֹ שְׁמִיחַדָּת לוֹ לְשׁוּרִים, כְּקָרֵן חֵיב, דְּלִגְבִי דִידָה הוּא לָהּ חֲצַר הַנֶּזֶק, בְּשֵׁן וְרָגֶל פְּטוּר, דְּלִגְבִיָּהּ הוּא חֲצַר הַמִּזִּיק:

טז. שֵׁן וְרָגֶל, אֵין חֵיבִין אֲלֹא אִם כֵּן הִזִּיקוּ בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק, אֲבָל בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים פְּטוּרִים. וְאֵין צָרִיף לֹוֹמֵר בְּרִשּׁוֹת הַמִּזִּיק. וּמִיָּהוּ, אִם הִתִּיז אֲבָנִים בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים וְהִלְכוּ וְהִזִּיקוּ בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק, אוֹ עֵץ אֲרֵץ, מִקְצָתוֹ בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים וּמִקְצָתוֹ בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכֹל הַמְּזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זוֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן שצ

שולחן ערוך

סימן שצ

הנזק והיו צרורות מנתזין מתחת רגליה ושברו את הפלים, משלם חצי נזק מהיפה שבנכסיו, ודבר זה הלכה למשה מסיני:

ד. וכן אם היתה מהלכת ברשות הרבים ונתזו צרורות מתחת רגליה לרשות הנזק ושברו את הפלים, משלם חצי נזק. והוא הדין לתרנגולים שהדסו והעלו עפר או צרורות ושברו, וכן חזיר שהיה נובר באשפה והתזו צרורות והזיק, משלם חצי נזק:

ה. דרסה על הפלי ברשות הנזק ושברתו, ונפל על פלי אחר ושברו, על הראשון משלם נזק שלם, ועל האחרון משלם חצי נזק. ויש מי שאומר, שהוא הדין לכת כחו:

ו. היתה מהלכת ברשות הרבים, ובעטה והתיזה צרורות, והזיקו ברשות הרבים, פטור. ואם תפס הנזק רביע נזק, אין מוציאין מידו, שהדבר ספק הוא שמא שנוי הוא ואינו תולדת רגל, שהרי בעטה:

ז. בעטה בארץ ברשות הנזק והתיזה צרורות מחמת הבעיטה והזיקה שם, חייב לשלם רביע נזק, שזה שנוי הוא בהתנת צרורות. ואם תפס הנזק חצי נזק, אין מוציאין מידו. ואפלו היתה מהלכת במקום שאי אפשר לה שלא תתזו. ובעטה והתיזה, משלם רביע נזק. ואם תפס הנזק חצי נזק, אין מוציאין מידו:

ח. בהמה שהטילה גללים לעסה, הינו צרורות. וכגון דדחיק לה עלמא שאין לה מקום לנטות אנה ואנה, דאי לא הכי הוי שנוי ותולדה דקרן הוא:

נזקי רגל ותולדותיו, ודיני צרורות, וכלב ותרנגול שקפצו, ובו י"ב סעיפים:

א. רגל היא אב, שושלח את בעירה הפתוב בתורה, הוא שהבהמה הולכת ברגליה ומזקת בדרך הלוכה, והוא דבר שדרכה בכף ואין לה בו הנאה. וכל הדומה לדברים אלו הוא תולדותיו, ודינו כמותו. כיצד, כגון שהזיקה בגופה דרך הלוכה, או בשערה, או בשליף שעליה, או בפרומביא שבפיה, או בזוג שבצוארה, או במשווי שעליה, ותרגולים שהיו פורחים ממקום למקום ושברו פלים בכנפיהם, או שהיו מהדסין על גבי עסה או פרות וטנפום או נקרו בהם, וכן כל דבר המחבר בגופה, כגון עגלה המושכת בקרון והוליקתה על גבי הפלים ושברתם, כל אלו תולדות הרגל ודינם כמוהו:

ב. כשפשה בזנבה פשכוש רב שאין דרפה לעשות תמיד, והזיקה ברשות הרבים, או שפשכשה בגיד שלה ברשות הרבים והזיקה, פטור. ואם תפס הנזק, גובה חצי נזק ממה שתפס, שזה הדבר ספק הוא אם אלו תולדות הקרן שחייב עליה ברשות הרבים, או תולדות הרגל שפטור עליה ברשות הרבים:

ג. כל תולדה כאב שלה, חוץ מצרורות המנתזין מתחת רגלי הבהמה בשעת הלוכה, שאף על פי שתולדות רגל הם ופטור עליהם ברשות הרבים כרגל, ואם הזיקו ברשות הנזק משלם מהיפה שבנכסיו כרגל שהוא אב, אף על פי כן אינו משלם אלא חצי נזק. כיצד, בהמה שנכנסה לחצר

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן שצא

שולחן ערוך

למטה בין מלמטה למעלה, משלם נזק שלם. והוא
הדין מי שמסר ביתו לשמרו והיו בו חרש שוטה
וקטן, צריך לשמרו שלא ידלגו מלמעלה למטה
ולא מלמטה למעלה:

סימן שצא

שן, באיזה מקום ובאיזו אכילה משלם מה שהזיקה
או מה שנהנית, ובו י"ב סעיפים:

א. שן היא אב, דושלח את בעירה דכתיב בקרא,
מוקמינן לה נמי בבהמה שאוכלת פרות חבירו
דברים הראויים לה ונהנית באכילתן חייב נזק
שלם, בין שאכלתן בין שלא אכלתן אלא
שהפסידתן ולא פלתה אותם לגמרי. לפיכך, כל
הדומה לזה, שמזיק בדבר שהיא נהנית, הוא
תולדה דשו, כגון נתחככה בכתל להנאתה והזיקה,
או שטנפה פרות וכלים להנאתה, כגון שנתגלגלה
עליהם:

ב. במה דברים אמורים, שאכלה דבר הראוי לה.
אבל אכלה דבר שאין ראוי לה, כגון פסות וכלים,
שנוי הוא ואינו משלם אלא חצי נזק, בין שאכלה
אותם בחצר הנזק בין שאכלה אותם ברשות
הרבים:

ג. אכלה דבר שאין דרכה לאכל אלא על ידי
הדחק, כגון פרה שאכלה שעורים, וחמור שאכל
כרשינין, וכלב שלקק את השמן, וחזיר שאכל
חתיכת בשר, וחתול שאכל תמרים, חשיב שפיר
אכילה. אבל בהמה שאכלה בשר או תבשיל, לאו
ארחא הוא, ומשלם חצי נזק. אכלה פת הוי ארחא,
אבל תיה לאו ארחא לא בפת ולא בתבשיל:

ט. כשם שחייב על פח שיש בו ממש שהתיו
צרות, כך חייב על פח שאין בו ממש, כגון סוס
שצנף וחמור שנוער ושברו כלים בכח קולם,
ותרנגול ששבר כלים ברוח כנפיו או שהושיט
ראשו לאויר כלי, ותקע בו, ושברו. במה דברים
אמורים כשיש בו זרעונים, דהשתא הוי אורחה,
אבל אם אין בו זרעונים הוי שנוי, ולא דיגין לה
השתא:

י. התרנגולים מועדים להלך כדרךן ולשבר. (או)
היה חוט או רצועה קשור בגליהם, ונסתבך כלי
באותו החוט ונתגלגל ונשבר, משלם חצי נזק:

יא. תרנגול שהיה מחטט בחבל דלי ונפסק החבל
ונשבר הדלי, אם עסה דבוקה בחבל דהשתא
אורחה הוא, או אפלו אין בו עסה והוא בלוי
שדרכו לפסק על ידי חטיטת התרנגול, חייב בין
על החבל בין על הדלי נזק שלם. ואם החבל חדש
ואין עסה דבוקה בו, משנה הוא ואינו חייב אלא
חצי נזק בין על החבל בין על הדלי, ואם הוא
הולך אחר הדלי ומגלגלו עד המקום שנשבר שם,
משלם נזק שלם:

יב. הכלב והגדי שקפצו מראש הגג מלמעלה למטה
ושברו את הכלים, משלמים נזק שלם מפני
שמועדים הם לדבר זה. וכן אם נפלו והזיקו,
שעליהן לראש הגג פשיעה, ואף על פי שנפילתן
אנם, כל שתחלתו בפשיעה וסופו באנס, חייב.
קפצו מלמטה למעלה, משלמים חצי נזק. שנתלה
הגדי ונסרף, וקפץ הכלב. אבל נסרף הכלב, ודלג
הגדי, בין מלמעלה למטה בין מלמטה למעלה,
חייבים נזק שלם. וכן תרנגול שדלג בין מלמעלה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי מומן סימן שצב

שולחן ערוך

שאם היה אפשר להשתלם ממנו היה הוא חייב
ובעל הפרה פטור:

ח. אכלה ברשות הרבים, משלם כל מה שנהנית,
דהינו כל מה שאכלה אינו משלם אותו אלא כאלו
היה תבן. ואם אכלה אכלים הרעים לה, כגון
שאכלה חטים, הואיל ולא נהנית, פטור:

ט. היו הפרות מנחים בצדי רחבה והיא בתוך
הרחבה, והחזירה ראשה לצדי רחבה ואכלה מהן,
אינו משלם אלא מה שנהנית, דכיון דגופה ברשות
הרבים, הוי לה שן ברשות הרבים. אבל אם יצאה
מרחבה לצדי רחבה ואכלה שם, משלם מה
שהזיקה. אכלה מפתח החנות, אינו משלם אלא מה
שנהנית. מתוך החנות, משלם מה שהזיקה:

י. הקצה מקום מרשותו לרשות הרבים והניח שם
פרותיו ואכלתם שם, חשוב כרשות הרבים:

יא. היתה מהלכת ברשות הרבים ופשטה צוארה
ואכלה מעל גבי חברתה, ואפלו עמדה, אינו
משלם אלא מה שנהנית, שכן דרך הבהמות לאכל
זו מעל גבי זו. ואם קפצה ואכלה מעל גבי
חברתה, משלם מה שהזיקה, שגבי חברתה כחצר
הנזק הוא חשוב. והוא הדין להיתה קפתו מפשלת
לאחוריו ואכלה פרות שבקפה:

יב. בהמה שהיתה עומדת ברשות הנזק, ותלשה
פרות מרשות הרבים ואכלתן ברשות הנזק, הרי
הדבר ספק, לפיכך, אינה משלמת אלא מה
שנהנית. ואם תפס הנזק כמה שהזיקה, אין
מוציאין מידו:

סימן שצב

ד. בהמה שראתה לחם בסל, ושברה הסל ואכלה
הלחם, משלם נזק שלם גם על הסל, שכך דרכה
לשבר הסל כדי לאכל הלחם. אבל אם אכלה
הלחם תחלה ואחר כך שברה הסל, אינו משלם על
הסל אלא חצי נזק, דהוי קרן ואינו משתלם אלא
מגופו:

ה. ראתה אכלים על פי החבית, ונסתבכה בחבית
לעלות כדי לאכל האכלים ושברתו, משלם גם על
החבית נזק שלם, שכן דרכם לעלות עליו כדי
לאכל האכלים:

ו. תיה שטרפה בהמה ואכלתה, או שאכלה בשר
חי, ארחא היא ומשלם נזק שלם. אבל כלב
שהמית בפש, וחתול שהמית תרנגולים גדולים
ואכלם, משנה הוא ואינו משלם אלא חצי נזק.
ודוקא בפחת שפחתה מיתה, אבל דמי הנבלה
משלם ברשות הנזק נזק שלם, וברשות הרבים מה
שנהנית, שאכילה אינו שנוי, שכן דרכן לאכל
נבלות אפלו של בהמות גדולות:

ז. אין חייב השן לשלם נזק שלם אלא אם כן
אוכלת ברשות הנזק, אבל אם לקחה בחצרו
והוציאה משם ואכלה ברשות הרבים או בחצר של
אחר, פטור מלשלם יותר ממה שנהנית. ואם לקחה
ברשות הרבים והלכה ואכלה ברשות הנזק, יש
מחייבים לשלם נזק שלם, משום דפי פרה כחצר
הנזק דמי, ונפקא מנה אפלו במקום שאין לחייב
על הנטילה, כגון שהיו הפרות מנחים במקום שאי
אפשר לטלם משם ובא ראובן והושיט פרות של
שמעון שבחצר שמעון לפי פרת לוי, חייב לוי אם
המושיט חרש שוטה וקטן או שאין לו לשלם,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן שצג

שולחן ערוך

חיב, שהרי אין בעלי החצר מצויים שם להעביר
בהמה מהם. ומעשה באשה אחת שנכנסה בבית
שכנתה ללוש ולאפות, והניחה ונתעלמו כדי שלא
יביטו בה בעת לישתה ואפיתה, ובא עז של בעל
הבית ואכל הבצק ומת, וחיבוה חכמים לשלם
דמיו, וכן כל פיוצא בזה:

ד. המגדיש בתוך שדה חברו שלא ברשות, ואכלתם
בהמתו של בעל השדה, פטור. ואם החלקה בהם
והזקה, בעל הפרות חיב. אכלתן והזקה באכילתן,
פטור. ואם הגדיש ברשות בעל השדה, חיב אף
על פי שלא קבל עליו לשמר, שהשומר בגרנות
כיון שאמר לו: הגדש בכאן, כמי שאמר לו: הגדש
ואני אשמר לך, הוא חשוב:

סימן שצד

בחמה שנפלה לגנה והזיקה, וכיצד משערין החזק,
ובו ר' סעיפים:

א. בהמה שהחלקה באבן או במימי רגלים, ונפלה
לגנה, ונחבטה על גבי פרות וירקות, או שאכלה,
משלם מה שנהנית. אפלו הלכה מערוגה לערוגה,
ואפלו נשארה שם כל היום פלו, אינו משלם אלא
מה שנהנית. ומה הנאה יש לה בחבטה, שהרי
מצאה מקום רך ולא נתרסקו איבריה. אבל אם
ירדה כדרך ואכלה, משלם מה שהזיקה. ואפלו
טנפה פרות במי לדה, משלם מה שהזיקה, מפני
שתלתו בפשיעה. וכן אם דחפה חברתה ונפלה,
משלם מה שהזיקה, מפני שהיה לו להעבירם אחת
אחת כדי שלא ידחפו זו את זו

דין כלב שנטל חררה ואכל חררה והדליק הגדיש,
ובו סעיף אחר

א. כלב שנטל את החררה והלך לו לגדיש אם
הניחה בגדיש ואכל את החלה והדליק את הגדיש,
על החלה ועל מקום החררה משלם נזק שלם, ועל
הגדיש חצי נזק, ואם היה מגרר את החלה על
הגדיש והולך ושורף, משלם על החררה נזק שלם,
ועל מקום הגחלת חצי נזק, ועל שאר הגדיש
פטור. במה דברים אמורים, כששמר בעל הגחלת
את אשו, וסגר הדלת, ובא הפלב וחתר, ונטל את
החררה מעל האש, אבל אם לא שמר אשו, בעל
האש חיב על שרפת הגדיש, ובעל הפלב חיב על
אכילת החררה ועל מקומה:

סימן שצג

הכנים פרותיו לחצר חברו שלא ברשות והזק בהן
בעל החצר, ובו ד' סעיפים:

א. הכנים פרותיו לחצר בעל הבית ואכלתן בהמתו
של בעל הבית, פטור. ואם החלקה בהם והזקה,
בעל הפרות חיב. ואם הכנים ברשות, פטור. ואם
קבל עליו בעל הבית לשמר את הפרות, בעל
הבית חיב:

ב. הכניסן שלא ברשות, ואכלתן בהמתו של בעל
הבית והזקה באכילתן, בעל הפרות פטור, מפני
שהיה לה שלא תאכל:

ג. הכניסן ברשות והניחו בעלי החצר את זה
שהרשוהו בחצר לשמרו, ואכלתן בהמתו של בעל
הבית והזקה באכילתן, בעל הפרות חיב, שפיון
שראה בהמה אוכלת דברים המזיקים לה והניחה,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי מומן סימן שצה

שולחן ערוך

שפיון שהוא יודע שאם את כלבו להזיק
נושך, לא היה לו להנחיתו. ואם שסוה בעצמו,
בעל הכלב פטור, שכל המשנה ובא אחר ושנה
בו, פטור:

סימן שצו

כיצד שמירת תם ומועד, או מסרן לשומר חנם או
לשומר שכר, וכו' י' סעיפים:

א. שור המועד, וכן שן ורגל שהן מועדים
מתחלתו, די להם בשמירה פחותה, לפיכך, אם
קשרם בעליו במוסרה או שמרם שמירה פחותה,
ויצאו והזיקו, פטור. במה דברים אמורים, במועד,
אבל תם לא סגי לה לא במוסרה ולא בשמירה
פחותה, עד שישמרנו שמירה מעלה. אי זו היא
שמירה מעלה, דלת שיכולה לעמד אפלו ברוח
שאינה מצויה, ושמירה פחותה, שיכולה לעמד
ברוח מצויה ולא בשאינה מצויה. אבל אם אינה
יכולה לעמד אפלו ברוח מצויה, כאלו לא שמרו
כלל, וחיב, אפלו לא נפלה הדלת על ידי הרוח
אלא לסטים הוציאוה, או חפרה או חתרה הדלת
והפילתו, דתחלתו בפשיעה לגבי נפילת הדלת,
וסופו באנס לגבי חתימה, וקימא לן כל שתחלתו
בפשיעה וסופו באנס הבא מחמת הפשיעה, חיב.
אבל אם חתרה פרצה ויצאה משם, פטור, שאין
האנס בא מחמת הפשיעה:

ב. שמרה פראוי ונפרצה בלילה, או שחתרה הדלת
ויצאה והזיקה, פטור, אפלו ידע שנפרצה, שאינו
חיב לצאת לטרח אחריה. ודוקא נפרצה בלילה,
אבל נפרצה ביום, חיב, דקלא אית למלתא
ומסתמא ידע:

ב. החלקה ונפלה ויצאה וחתרה לגנה, אף על פי
שחתרה שלא לדעת הבעלים, משלם מה שהזיקה,
מפני שהיה לו לשמרה שלא תחזר, שהדבר ידוע
שפיון שיידעה דרך הגנה הרי היא חוזרת מאליה:

ג. המעמיד בהמת חברו על גבי קמת חברו,
המעמיד חיב לשלם מה שהזיקה. וכן אם הכישה
עד שהלכה לקמת חברו והזיקה, זה שהכישה חיב:

ד. כל בהמה שהזיקה פרות מחברים, משערים מה
שהזיקה בששים ומשלם מי שנתחיב לשלם. כיצד,
הרי שאכלה בית סאה, שמין ששים בית סאה
באותה השדה כמה היה שוה, וכמה הוא שוה עתה
אחר שנפסד בו הבית סאה, ומשלם השאר. וכן אם
אכלה קב או רבע, אפלו קלח אחד, שמין אותו
בששים:

ה. אכלה פרות גמורים שאינם צריכים לקרקע,
משלם דמי פרות גמורים בשווייהן, אם סאה דמי
סאה, ואם סאתים דמי סאתים:

ו. הרי שאכלה פרות דקל אחד, וכן הקוצץ פרות
דקל חברו ואכל, אם היה דקל רומי וכיוצא בו
שאין התמרים שלו יפות, משערים אותו בששים
על גבי הקרקע, ואם דקל פרסי וכיוצא בו הוא,
שהתמרים שלו יפות ביותר, משערים הדקל בפני
עצמו, כמה היה שוה וכמה הוא שוה עתה:

סימן שצה

המשסה את הכלב בחברו או בעצמו, וכו' פ'עיה
אחד

א. המשסה כלבו של חברו בחברו, פטור מדיני
אדם וחיב בדיני שמים, ובעל הכלב חיב תצי נזק,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך

בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי מומן סימן שצז

שולחן ערוך

שמרוהו פראוי שמירה מעלה, השומרים פטורים,
והבעלים חייבים בנזק קרן בלבד שהיא תמה, אבל
בנזק שן ורגל גם הבעלים פטורים. ואם שמרוהו
שמירה פחותה, אם שומר חנם הוא פטור, ואם
שומר שכר או שוכר או שואל הוא, חייבים:

ט. מסרו השומר לשומר אחר והזיק, חייב, ששומר
שומר לשומר חייב, אפלו שומר חנם שמסר לשומר
שכר. ואם הזיק, חייב השומר הראשון לשלם לנזק,
וילך לעשות דין עם השומר השני. ואם מסרה
שומר ראשון לבנו או לבן ביתו או למסעדו,
נכנסו תחת השומר, וחייבים:

י. אם הזיק שורו של שואל לשורו של משאיל או
אפכא, נתבאר בסימן שמ"ז:

סימן שצז

מי שבהמתו רגילה לכנס לתוך שדה חברו, ובהמת
הקצבים שמזקת, וכו' כ' מעיפיהם:

א. מי שבהמתו רגילה לכנס לשדה חברו ומזיקתו,
יכול בעל השדה להתרות בבעל הבהמה שישמר
בהמתו, וצריך לשמרה. ואינו יכול לומר לו: גדר
שך כדי שלא תכנס בו:

ב. הקצבים שיש להם בהמות לשחט ביום השוק,
אם הם מזיקות אפלו ברשות הרבים, מתרים
בבעלים שלש פעמים שישמרום, ואם לא שמרום,
רשאי הנזק לשחטם שחיטה כשרה, ואומרים
לבעלים: בואו ומכרו הפשר שלכם:

סימן שצח

ג. הוציאה לסטים, הם חייבים משעת משיכה או
שהכישוה במקל להוציאה. ודוקא שהוציאה כדי
לגזלה, אבל הוציאה כדי לאבדה, פטורים:

ד. הפורץ גדר לפני בהמת חברו ויצאה והזיקה,
אם היה גדר בריא וחזק, חייב. ואם היה כותל
רעוע, פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים:

ה. הניחה בתמה, אפלו חתרה ויצאה והזיקה, חייב
זה שהניחה שם, שכיון שהניחה בתמה הרי היא
מצטערת ועושה כל שאפשר לה לעשות לברח:

ו. מסר השור לחרש, שוטה וקטן, אף על פי שהיה
השור קשור, הבעלים חייבין, שדרך השור להתיר
הקשר ולצאת ולהזיק. אפלו שמרוהו שמירה
מעלה, וחתרה ויצאה והזיקה, הבעלים חייבים:

ז. מסר שורו לחמשה בני אדם, ופשע בו אחד מהם
ויצא והזיק, אם אינו משתמר אלא בחמשותן, זה
שפשע בשמירתו חייב, ואם משתמר בשאר, אף
אלו הנשארים חייבים. ויש מי שאומר, דהני מלי,
כשאמרו לו: פיון שאינד רוצה לשמרו גם אנו
מסלקים משמירתו, אבל אם לא נסתלקו
משמירתו, הוא פטור והם חייבים:

ח. מסרו לאחד מארבעה שומרים, מסתמא קבל
עליו שלא יזיק, ושלא יזק. והני מלי בשור סתם,
אבל אם מכיר בו שהוא נגחן, אינו מקבל עליו
אלא שלא יזיק, אבל לא שלא יזק. ואם לא
שמרוהו כלל, ויצא והזיק, נכנסו תחת הבעלים
וחייבים לשלם תם חצי נזק ומועד נזק שלם,
והבעלים פטורים. ואם אחר שהזיק התם ברשותו
אומרים לבעלים: הרי שלך לפניך, לא אמר כלום,
שהרי בית דין לוקחים אותו להשתלם מגופו. ואם

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירותו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומרות, ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן שצט

שולחן ערוך

א. פרה מעפרת שהזיקה, גובה חצי גזק ממנה ומולדה, מפני שהוא כגופה. אפלו ליתא לפרה, משתלם כל חצי גזק מהולד, מפני שהוא כגופה. אבל תרנגולת שהזיקה אינו גובה מביצתה, מפני שהביצה אינה מגופה, אלא מבדלת ומפרשת:

ב. פרה מעפרת שנגחה, ונמצא עברה בצדה, ואין ידוע אם קדם נגיחה ילדה, ואז אין להשתלם מהולד, או לאחר נגיחה ילדה ויש להשתלם מהולד, ואין הפרה לפנינו, המוציא מחברו עליו הראיה ולא יטל מהולד:

ג. וכן שור שנגח את הפרה ונמצא עברה מת בצדה, ואין ידוע אם מחמת נגיחה הפילה או אם הפילה קדם, המוציא מחברו עליו הראיה. ואפלו שהנזק טוען ברי, והמזיק טוען שמא, ואפלו שאין המזיק מחזק, כגון שעומדת באגם, פטור ואפלו משבועה:

ד. נגח פרה מעפרת והפילה, אין שמין פחת פרה בפני עצמה ופחת הולד בפני עצמו, אלא שמין כמה הייתה הפרה שוה כשהיתה מעפרת ובריאה, וכמה היא שוה עכשיו היא והנפל שלה, ומשלם הפחת, או חציו אם היה תם:

ה. הייתה הפרה לאחד והולד לאחר, הרי פחת השומן שפחת גוף הפרה לבעל הפרה, ופחת הנפח חולקין אותו בעל הפרה עם בעל הולד, והנפל של בעל הולד:

הכנים שורו לחצר חברו שלא ברשות, או נתן לו רשות להכניסו, ובו ה' סעיפים:

א. הכנים שורו לחצר חברו שלא ברשות, ונגחו שורו של בעל החצר, פטור. וכן אם הזיקו בעל החצר, פטור, שיכול לומר: פיון שהכניסו שלא לדעת לא ידעתי בו עד ששגיתי בו. ומיהו, אם הזיקו לדעת, חייב לשלם גזק שלם, שאף על פי שיש לו רשות להוציאו מרשותו, אין לו רשות להזיקו:

ב. הזיק שור הנכנס לבעל החצר או לשורו, דינו כאלו הזיקו ברשות הרבים, ומשלם תם חצי גזק ומועד גזק שלם:

ג. קלקל את החצר, כגון שתפר בו בורות שיחין ומערות, בעל השור חייב בנזקי החצר, ובעל החצר חייב בנזקי הבור, מפני שהיה לו לסתמו:

ד. נפל לבור שבחצר והבאיש את מימיו, אם הבאישם בשעת נפילה, חייב בנזקי המים, ואם הבאישם אחר נפילה, פטור, שהרי נעשה כשאר תקלה שחשוב כבור, והמים חשובים ככלים, ובור פטור בנזקי כלים:

ה. אם הכניסו ברשות בעל החצר, פטור בעל השור. ואם הזיק שור בעל השור הנכנס ברשות, פטור, אלא אם כן קבל עליו בעל החצר שמירתו:

סימן שצט

פרה שהזיקה, גובה מולדה, ושור שנגח פרה מעפרת כיצד שמין אותה, ובו ה' סעיפים:

סימן ת

שור שחיה רודף אחר חברו, או שנים רודפים או שנים נרדפים, ובו ד' סעיפים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן תא

שולחן ערוך

מועד הזיק את הגדול ותם את הקטן, והמזיק
אומר: תם הזיק את הגדול ומועד את הקטן,
המוציא מחברו עליו הראיה, ואם לא הביא ראיה
ברורה פטור המזיק, שהרי כטענו לו חטים והודה
לו בשעורים, שהוא נשבע הסת ופטור אף מדמי
שעורים. ואם תפס הנזק, הרי זה משלם לקטן
מהגדול ולגדול מהקטן כמו שהודה המזיק. ואפלו
תפס בעדים, נוטל כמו שאמר המזיק אבל אינו
נוטל כפי דבריו. ודוקא תפס קדם שבא לבית דין,
אבל לאחר שבא לבית דין לא מהניא לה תפיסה,
אפלו לטל כדברי המזיק:

סימן תא

שור שנגח וחזר ונגח, ואם תפס נזק וחזר ונגח,
ובו ב' טעמים:

א. שור שנגח וחזר ונגח שור אחר, הרי הנזק
הראשון והבצלים פשתמים בו. כיצד, שור שנה
מאתים שנגח שור שנה מאתים, ואין הנבלה יפה
כלום, הנזק נוטל ק' ובעל השור ק'. חזר ונגח
שור אחר שנה מאתים, ואין הנבלה יפה כלום,
האחרון נוטל מאה והנזק שלפניו עם הבצלים
נוטלים חמשים, חמשים וזו. חזר ונגח שור שנה
מאתים ואין הנבלה יפה כלום, האחרון נוטל מאה,
והנזק שלפניו חמשים, והנזק הראשון עם הבצלים
כ"ה כ"ה, וכן על דרך זה חולקים והולכים:

ב. נזק שתפס בהמה שהזיקה, לגבות חצי נזקו
מגופה, נעשה עליה שומר שכר לנזקים, ואם
יצאת והזיקה, הנזק הראשון חייב בנזקה והבצלים
פטורים. כיצד, שור שנה מאתים שנגח והפסיד
מאתים, ותפסו הנזק לגבות ממנו ק', וחזר ונגח

א. שור שהיה רודף אחר שור אחר, והזיק, זה
אומר: שורף הזיק, וזה אומר: לא פי אלא בסלע
לקה, המוציא מחברו עליו הראיה, אפלו נזק טוען
ברי ומזיק טוען שמא. ואם טען הנזק: אתה יודע
ששורף הזיק, נשבע הסת שאינו יודע. במה דברים
אמורים, במועד, אבל בתם, פטור אף מהסת,
שהרי אם הודה היה פטור, הואיל והוא קנס:

ב. היו שנים רודפים אחר אחד, והרי עדים שאחד
מהם הזיק, ואינם יודעים איזה משניהם, זה אומר:
שורף הזיק, וזה אומר: שורף הזיק, שניהם
פטורים. ואם היו של איש אחד, חייב לשלם מגוף
הפחות שבשניהם. ואם היו מועדים, משלם נזק
שלם מנכסיו. במה דברים אמורים, ששני השורים
עומדים. אבל אם מת אחד מהם או אבד, והיה
אחד מהם תם, אף על פי שהם של איש אחד,
פטור, שהרי אומר לו: הבא ראיה שזה העומד הוא
שהזיק ואשלם לך:

ג. היו שני השורים הרודפים אחד גדול ואחד קטן,
הנזק אומר: הגדול הזיק, והמזיק אומר: קטן הזיק,
היה אחד תם ואחד מועד, הנזק אומר: מועד
הזיק, והמזיק אומר: תם הזיק, המוציא מחברו
עליו הראיה. ואם טען הנזק: אתה יודע ודאי שזה
הזיק בפניך, הרי המזיק משלם מה שהודה, ונשבע
שבועת התורה על השאר:

ד. היו הנזקים שנים, אחד גדול ואחד קטן,
והמזיקים אחד גדול ואחד קטן, הנזק אומר: גדול
הזיק את הגדול וקטן את הקטן, והמזיק אומר: לא
פי אלא הקטן הזיק את הגדול וגדול הזיק את
הקטן, או שהיה אחד תם ואחד מועד, הנזק אומר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהדפיס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בוי"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי מומן סימן תב

שולחן ערוך

ומת, והרי הנבלה שוה בשעת מיתה מאה, ובשעת
העמדה בדין פחתה והרי שוה פ', אין המזיק
משלם אלא ק'. ואם היה תם, משלם לו נ' מגופו.
השביחה הנבלה והרי היא שוה בשעת העמדה בדין
ק"כ, הרי המזיק משלם תשעים. ואם היה תם,
משלם מ"ה מגופו, וזהו וגם את המת יחצונו:

ג. על המזיק לטרוח בנבלה עד שממציא אותו
לנזק. כיצד, כגון שנפל השור לבור ומת, מעלה
הנבלה מהבור ונותנה לנזק, ואחר כך שמין לו
פחת נבלה. שנאמר: כסף ישיב לבעליו והמת יהיה
לו, מלמד, שהוא חייב להשיב את הנבלה ואת
הפחת שפחתה מן החי לנזק, ואם היה תם, חצי
הפחת:

סימן תד

שור שחבל בשור או השביח או פגם, ובו ב'
סעיפים:

א. שור שוה מאתים שנגח שור שוה מאתים
והפחיתו חמשים, ובשעת העמדה בדין השביח
הנזק והרי הוא שוה ת', ואלמלא הנגיחה שהפחיתו
היה שוה ת"ת, בין שפטמו בין ששכח מאליו,
אינו נותן אלא בשעת הנזק:

ב. כחש מחמת המכה בשעת העמדה בדין, והרי
הפחת שוה מאה, נותן לו בשעת העמדה בדין.
השביח המזיק בשעת העמדה בדין, אם מחמת
שפטמו שבת, אינו משתלם ממנו אלא מה שהיה
שוה בשעה שהזיק. ואם מחמת עצמו השביח,
משתלם ממנו בשעת העמדה בדין:

סימן תה

והפסיד ק"מ, הרי הנזק האחרון משתלם ע', והנזק
הראשון שתפסו משתלם מותר נזקו והוא ל',
והבעלים ק', וכן כל פיוצא בזה:

סימן תב

שני שורים שחבלו זה בזה והם תמים או מועדים,
ובו סעיף אחר

א. שני שורים תמים שחבלו זה בזה, משלמים
במותר חצי נזק. כגון אם אחד הזיק בחברו שוה
ק', והשני הזיק שוה נ', יצאו חמשים בחמשים,
והנ' הנותרים ישלם לו חצוים. ואם שניהם
מועדים, משלמים במותר נזק שלם. ואם היה אחד
תם ואחד מועד, מועד בתם, שהזיק המועד לתם
יותר ממה שהזיקו, ישלם במותר נזק שלם. כגון
אם הזיק מועד בתם מאה, והתם לא הזיקו אלא
נ', משלם לו ע"ה. תם במועד ישלם לו חצי נזק,
כגון שהזיק תם במועד ק', והמועד לא הזיקו אלא
כ"ה, משלם לו כ"ה:

סימן תג

שמין השברים לנזק, ואם פחתו או הותירו, ובו ג'
סעיפים:

א. שמין השברים בנזיקים. אם שבר כלי הוא או
בהמתו אין אומרים: יתן לו כלי שלם ויקח
השברים, אלא שמין כמה נפחתו דמיו בשביל
השבירה, ויקח הנזק השברים, והמזיק ישלם
עליהם:

ב. פחת הנבלה לנזק, ושכח הנבלה חולקים אותו
המזיק והנזק. כיצד, שור שוה מאתים שנגח והו

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפססם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן תו

שולחן ערוך

ה. שור של פקח שנגח לשור חרש שוטה וקטן,
ח"ב. ושל חרש שוטה וקטן שנגח לשל פקח, וכן
שור שהלכו בעליו למדינת הים ונגח, פטורים:

סימן תז

שור שנגח ומכרו מזיק או נזק, ובו ד' סעיפים:

א. שור תם שהזיק, אם מכרו המזיק עד שלא עמד
בדין, אף על פי שהוא מכור, הרי הנזק גובה
הימנו, וחוזר הלוקח וגובה מהמזיק שמכר לו,
שכפיון שנגח, קול יש לו ולא היה לו ללוקח לקח
אותו עד שיגבה הנזק:

ב. שחטו מזיק, גובה מבשרו. נתנה במתנה, מה
שעשה עשוי, ויגבה הנזק ממנו:

ג. במה דברים אמורים, כשמכר או נתן קדם
שעמד בדין. אבל אם עמד בדין ואחר כך מכרו
או נתנו במתנה, לא עשה כלום:

ד. קדמו בעל חוב של מזיק ותפסוהו, בין שחב עד
שלא הזיק, בין הזיק עד שלא חב, לא זכה, אלא
הנזק גובה ממנו, שאפלו היה אצל בעל חוב
מתחלה והזיק, היה גובה מגופו:

סימן תח

אין דנין דיני נזיקין אלא בעדות ברורה, ובו ב'

סעיפים:

א. אין הנזיקים משתלמים אלא בראיה ברורה
ובעדים כשרים:

ב. שור שהיה רוצה, ונמצא שור הרוג בצדו, אף
על פי שזה מנגח וזה מועד לגח, זה מנשך וזה
מועד לנשך, אין אומרים בידוע שזה נגחו או

שור שחבל באדם, או שנגח אשה או שפחה, ובו
ג' סעיפים:

א. שור שחבל באדם, אפלו נתכונן לבהמה וחבל
באדם, דינו כדין שור שהזיק לשור, תם משלם
חצי נזק, ומועד נזק שלם, ופטור מצער ורפוי
ושבת ובשת, שלא ח"בה תורה בארבעה דברים
אלו, אלא באדם:

ב. שורו שחבל באביו ואמו, או שהדליק גדיש
בשבת, ח"ב בנזקיו, אף על פי שאם עשה הוא כן
היה פטור:

ג. נגח אשה ויצאו ילדיה, פטור מדמי ולדות, אף
על פי שהוא מועד לנגח. אבל אם נגח שפחה
מעברת ויצאו ילדיה, ח"ב כאילו נגח בהמה
מעברת, ושמין אותה כמה היתה שוה תחלה, וכמה
נפחתו דמיה, ומשלם תם חצי נזק, ומועד נזק
שלם:

סימן תו

שור של גוי, או של הפקר, או של חרש שוטה
וקטן, ובו ה' סעיפים:

א. שור של ישראל שנגח שור של גוי, פטור. ושל
גוי שנגח לשל ישראל, בין תם בין מועד, משלם
נזק שלם:

ב. שור של הפקר שנגח, וקדם שיתפס אותו הנזק
קדם אחר וזכה בו, פטור:

ג. נגח שורו והפקירו קדם שעמד בדין, וזכה בו
אחר, פטור. אבל אם זכה בו הוא עצמו, ח"ב:

ד. נגח ואחר כך מכר או הוריש, ח"ב:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן תט

שולחן ערוך

במקומו ומזיק, אפלו שפך מים ברשות הרבים
והחלק בהם אחר, חייב:

ב. אחד הפורה בור, ואחד הפותח בור שפָּרְהו אחר
וכסוהו כראוי ובא זה וגלהו, חייב:

ג. המוצא בור וכסוהו וחרו וגלהו, בעל הבור חייב,
וזה האחרון פטור. סתמו בעפר וחרו והוציא את
כל העפר, זה האחרון חייב, שפיון שסתמו בעפר
נסתלק מעשה ראשון:

ד. אחד החופר או הלוקח או שנתן לו במתנה,
שנאמר: בעל הבור ישלם, מי שיש לו בעלים מכל
מקום. וכן אם נחפר מאליו, או שחפרו בהמה
ותיה ברשותו, הואיל והוא חייב למלאותו או
לכסותו ולא עשה, הרי זה חייב בגזיקין:

ה. שורו שחפר ברשות הרבים או ברשות אחר,
פטור בעל השור, שנאמר: כי יכרה איש בור, ולא
שור בור:

ו. אחד החופר בור ברשות הרבים, או החופר בור
ברשותו ופתחו לרשות הרבים או פתח לרשות
חברו, או שחפר ופתח לרשותו והפקיר רשותו ולא
הפקיר בורו, הרי זה חייב בגזיקין. אבל אם הפקיר
רשותו ובורו, או שהפקיר בורו שברשותו, הרי זה
פטור. שנאמר: בעל הבור ישלם, מי שיש לו
בעלים, וזה הפקר, ובתחלה ברשות חפר, מפני
שחפר ברשותו:

ז. החופר בור ברשות הרבים לצורך רבים, ומסר
להם פסויו, או הודיע לבית דין שרוצה להסתלק
ממנו, שהם יתעסקו בו לכסותו, פטור. והוא
שחפר במקום שיש רשות לחפר:

נשכו. ואפלו גמל האוחר בין הגמלים ונמצא הרוג
בצדו, אין אומרים בידוע שזה הרגו, עד שיראוהו
עדים כשרים:

סימן תט

אין מגדלים בהמה דקה בישוב, וחזיר וכלב רע
בכל מקום, ובו ד' סעיפים:

א. אין מגדלים בהמה דקה בארץ ישראל, מפני
שדרכם לרעות בשדות של אחרים והזקם מצוי,
אבל מגדלים בסוריא ובמדינות שבארץ ישראל.
והאדנא, שאין מצוי שיהיו לישראל בארץ ישראל
שדות, נראה דשרי:

ב. לא יגדל ישראל חזירים בכל מקום, אפלו
למשח בהם עורות, ואין צריך לומר לסחורה:

ג. אסור לגדל כלב רע, אלא אם פן הוא אסור
בששלאות של ברזל וקשור בהם. ובעיר הסמוכה
לספר, מתר לגדלו, וקושרו ביום ומתירו בלילה:

ד. מי שנפלו לו כלבים וחזירים בירשה, אין
מחייבים אותו למכרם ביחד, אלא מוכר מעט מעט:

סימן תי

בור באיזה מקום חיובו וכמה שעורו, וכל משפטי
בור, ובו ל"ה סעיפים:

א. בור הוא מאבות גזיקין, דכתיב: פי יכרה איש
בר, שמאחר שחפרו נתחייב בגזיקין, כיון שעשה
דבר המזיק. וזהו ממונו שמזיק במקום שעשאו,
שאינו זן ממקומו אלא עומד במקומו והעובר עליו
נזק. לפיכך, כל הדומה לו, שהוא ממונו ומנח

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כדי שייביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן תי

שולחן ערוך

טז. חפר הראשון בור עמק, ובא האחרון והרחיבו, ונפל לתוכו שור ומת, אם מחמת הבלו מת, האחרון פטור, שהרי מעט הבלו, ואם מחמת חבטו מת, האחרון חייב, שהרי הקריב הזק בור זה. וכן אם נפל השור מאתו הצד שהרחיב האחרון, חייב, שהרי הקריב הזק בור זה אף על פי שמת מן ההבל. ואם מהצד שחפר הראשון נפל, הראשון חייב, שזה האחרון מעט הבלו:

יז. בור שחייבה עליו תורה, אפלו לא מתה הבהמה אלא מהבלו, ואין צריך לומר אם מתה מחבטו. לפיכך, אם היה עמק הבור פרחבו, אין לו הבל, ואם לא נחבטה בו הבהמה ומתה, פטור. היה עמקו יותר על רחבו, יש לו הבל, ואם מתה בו הבהמה חייב, אף על פי שלא נחבטה בקרקעיתה:

יח. עשה תל גבוה ברשות הרבים, ונחבטה בו הבהמה ומתה, אם היה גבוה י' טפחים חייב לשלם. ואם היה פחות מ'י, פטור על מיתת הבהמה, אבל אם הזקה בלבד חייב לשלם נזק שלם. ואפלו בתל גבוה כל שהוא או בחפירה כל שהיא, שהנזק בכל שהוא דבר מצוי וידוע, ואין המיתה בכל שהוא מצויה, והרי הוא כמו אגס:

יט. וכן אינו חייב על מיתת הבהמה בבור או על חבטתה בתל, אלא אם היתה הבהמה קטנה או חרשת, או שוטה או סומא, או שנפלה בלילה, אבל אם היתה פקחת ונפלה ביום ומתה, פטור, שזה כמו אגס, מפני שדרך הבהמה לראות ולסור מהמכשולות:

כ. וכן אם נפל לתוכו אדם ומת, אפלו היה סומא או שנפל בלילה, בין שהיה בן חורין או עבד,

ח. האומר לחברו לחפר בור ברשות הרבים, ונחפרו, החופר חייב והמשלח פטור:

ט. הבונה סמוך לרשות הרבים, רשאי לחפר לצדף היסוד, אפלו להרחיבו, לצד רשות הרבים, ואם הזקו בו פטור, כיון שעשה ברשות:

י. אחד החופר בור או שיח או מערה או חריץ. ולמה נאמר: בור, שיהא בו כדי להמית, דהינו עמק י' טפחים, אבל אם היה פחות מ' טפחים, ונפל לתוכו שור או שאר בהמה חיה ועוף, ומת, פטור. ואם הזיק, בעל התקלה חייב נזק שלם:

יא. היה עמק הבור ט' טפחים, ומתה טפח אחד מים, חייב, שהטפח של מים חשוב כעמק ב' טפחים ביבשה:

יב. היה עמק שמנה, ומתה שני טפחים מים, או שהיה עמקו ז' טפחים ומתה ג' טפחים מים, ונפל לתוכו שור וכיוצא בו ומת, אין מחיבין אותו לשלם, ואם תפס אין מוציאין מידו:

יג. חפר אחד שמנה, ובא חברו ונחפר עוד טפח, שניהם חייבים בנזקין, כל אחד לפי מה שחפר: יד. החופר בור עשרה, ובא אחר והשלימו לכ', ובא אחר והשלימו לל', כלם חייבים:

טז. חפר הראשון פחות מ'י, אפלו טפח, ובא אחרון והשלימו לעשרה, בין שחפר בו טפח או שהגביה בנזין על שפתו, זה האחרון חייב סתם טפח שהוסיף, או שסתר טפח שבנה, הרי זה ספק אם כבר נסתלק מעשה ראשון או אם עדין לא נסתלק:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
נפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנוחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן תי

שולחן ערוך

שימות בו אחר זמן כזה, שניהם חייבים לשלם,
שהרי שניהם פשעו בו:

כז. יש מי שאומר, שאם אינו מוצא לקנות ארזים
אלא ביקר, צריך להמתין לו עד שימצא לקנות
בשנים:

כח. כל הנזקים, אם הוא דבר שאין דרכו בעצמו
לסלקו, אין מחיבין אותו לסלקו עד שישכר
פועלים. והני מלי דאגוס, כגון בור שפסדו פראוי
והתליע, אבל בור שהניחו מגלה, פושע הוא
ולאלתר חייב בנזקיו:

כט. המכסה בורו בדליו של חברו, ובא בעל הדלי
ונטל דליו, בעל הבור חייב:

ל. המוסר בורו לשומר, חייב בנזקיו. ואם מסרו
לחרש שוטה וקטן, אף על פי שהיה מכסה, הרי
הבעלים חייבים, שהבור עשוי להתגלות ואלו אין
בהם דעת:

לא. בור שכרוי ועומד, ונכנס בו אדם להרחיבו או
להעמיקו, ועמד שור על שפתו ונבעת מקול
הכורה, ונפל לתוכו, בין לפניו בין לאחוריו, חייב
בעל הבור, אפילו השור פקח וביזם, שהכורה פטור
שאינו אלא גרמא, וכיון שאי אפשר להשתלם
ממנו, ישתלם מבעל הבור. אבל אם נבעת השור
מקול הכורה ונפל לאחוריו הבור, פטור:

לב. שור שדחף בהמה לתוך הבור ומת, אם מועד
הוא, בעל הבור משלם מחצה ובעל השור מחצה,
ואם תם הוא, בעל השור משלם רביע מגופו ובעל
הבור משלם ג' חלקים מהיפה שבנכסיו, שבעל
הנבלה אומר לבעל הבור: פחת נבלה זו יש לי
אצלי, אף על פי שהיא גדולה ופקחת, פיון

הרי זה פטור, ואם הזק בו האדם או הבהמה
הפקחת, חייב נזק שלם:

כא. נפלו פלים בבור והזקו או נשתברו, פטור,
שנאמר: ונפל שמה שור או חמור שור ולא אדם,
חמור ולא פלים, ולא נתמעט אדם אלא ממיטה,
אבל אם הזק בו חייב, אבל על הפלים פטור, בין
אם נשברו לגמרי בין אם הזקו:

כב. כסהו פראוי, אף על פי שהתליע מתוכו, ונפל
לתוכו שור ומת, פטור, שנאמר: ולא יכסנו הא
אם כסהו, פטור:

כג. כסהו בדבר שיכול לעמד בפני שורים, ואינו
יכול לעמד בפני גמלים, והלכו עליו גמלים
ונתרוצצו, והלכו עליו שורים ונפלו בו, אם אין
הגמלים מצויים באותו מקום הרי זה פטור, מפני
שזה אגס. ואם באו שם גמלים אפילו לפראים,
חייב:

כד. התליע מתוכו ונפלו בו שורים, אף על פי
שהגמלים מצויים שם תמיד והרי הוא פושע
לגמלים, הואיל ומחמת שהתליע נפלו בו השורים,
פטור, וכן כל פיוצא בזה:

כה. בור של שני שתפין, ועבר עליו הראשון ולא
כסהו, השני ולא כסהו. הראשון חייב, עד שימסר
דליו לשני. ומשמסר דליו לשני לדלות ממנו,
נפטר הראשון, ונתחייב השני לכסותו:

כו. כסהו הראשון, ובא השני ומצאו מגלה ולא
כסהו, השני חייב. ועד אימתי יהיה השני חייב
לבדו, עד שידע הראשון שהבור מגלה, וכדי
שישכר פועלים ויכרת ארזים ויכסנו, וכל שימות
בו תוך זמן זה, הרי השני לבדו חייב בו, וכל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדעו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשוחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן תיא

שולחן ערוך

לת. החופר בור ברשות הרבים ונפל עליו שור
והרגו, בעל השור פטור. ואם מת השור, נוטל
בעל השור דמי שורו מירשי בעל הבור:

סימן תיא

תולדות הבור כגון אבנו סכינו ומשאו שהזיקו,
ובו ז' סעיפים:

א. תולדות הבור, אבנו, סכינו ומשאו וכיוצא בהן,
שהניחם ברשות הרבים והזיקו במקומם, בין
הפקירן או לא הפקירן, או שהניחם בראש גגו
ונפלו ברוח מצויה והזיקו במקומם אחר שנחו,
שדומה לבור ממונו שמזיק במקום שמנח שם,
לפיכך, יש לו כל דיני בור לחיב נזק שלם
מתחלתו על מיתת בהמה או הנקה ועל נזקי אדם,
בין נתקל באבן והזק באבן בין נתקל בקרקע והזק
באבן. אבל אם נתקל באבן והזק בקרקע, פטור.
בו ממיתת אדם ונזקי פלים. וכן אם הניחם
ברשותו והפקיר רשותו ולא הפקירם, ונתקל
בקרקע ונזק בתקלה זו והזק, חיב בעל התקלה:

ב. ואם נפלו ברוח שאינה מצויה והזיקו בשעת
נפילה, או אפלו אחר נפילה כל זמן שלא היה לו
פנאי לסלקם, פטור, אבל לאחר מכאן חיב. ואי
אפקרינהו, פטור אפלו לאחר מכאן:

ג. אם הניחם ברשות הרבים, ולא הזיקו במקומם,
אלא נתגלגלו למקום אחר על ידי רגלי אדם או
רגלי בהמה, אם הזיקו דרך הלוכן על ידי רגלי
אדם חיב המגלגל הכל, שהוא פושע בהזק זה,
ובעל התקלה פטור:

שנדחפה, הרי זו כמי שנפלה בליה, כל שאני
יכול להוציא מבעל השור אני מוציא והשאיר אתה
חיב לשלמו:

לג. וכן המניח אבן על פי הבור ובא השור ונתקל
בה ונפל לבור ומת, המניח את האבן משלם
מחצה, ובעל הבור מחצה:

לד. אם אדם ושור דחפו שור אחר לבור, והיה
אדם שלא בכונה, שאם היה בכונה היה בעל הבור
פטור, שלשתן חיבים, אם השור מועד, משלשים
ביניהם. ואם הוא תם, משלם השות, והמוטר
ישלמו ביניהם האדם ובעל הבור:

לה. אם דחפו אשה ויצאו ילדיה, האדם לבדו חיב
הכל, ושור ובור פטורים:

לו. אם דחפו בו אדם והזק, שלשתם חיבים בגזק.
ואדם לבדו חיב בשאר דברים. ואם דחפו בו פלים
ונשברו, אדם ובעל השור חיבים, ובעל הבור
פטור:

לז. יש מי שאומר, הוא הדין לשנים שהזיקו
ושניהם בני חיובא, אלא שהאחד ברח או שאין לו
במה לשלם, משתלם מהאחר עד שעור מה שהיה
הוא חיב על גזק זה אלו עשאו לבדו. ויש חולקין
דכיון דחבירו מדינא בר תשלומין אלא שאין לו
מה לשלם, למה יפרע זה בשבילו. ולפי זה, שור
שדחף בהמה לבור, האדנא אינו משלם אלא ג'
חלקים, אף על פי שהשור פטור אף מהרביע,
שהרי אין דיני דיני קנסות, אין בעל הבור משלם
אותו בשבילו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי מומן סימן תיב

שולחן ערוך

ששברם הזק בחרסיה, פטור, אף על פי שזה מלא
כל הדרך, דאיהו דאזיק אנפשה:

ג. ודוקא אדם אין דרכו להסתפל בדרכים, אבל
בהמה שענינה למטה, דרפה לעין אנה תלף.
לפיכך אם נתקלה והזקה בפד המנח ברשות
הרבים, פטור בעל הפד. ואם שברתו דרך הלוקה,
הוה לה רגל ופטור. דרך בעוט, הוה לה קרן
והיב:

ד. מי שתיה טעון פד, ונתקל ונשבר הפד והזיק
לאחרים בשעת נפילה, פטור, דנתקל לאו פושע
הוא. לפיכך, אם לאחר שנחו שברי הפד בארץ
הזק בהם אדם, או שהחלק במים שנשפכו מהפד,
פטור מדיני אדם, דהוי לה מפקיר גזקיו לאחר
נפילת אנס, והיב בדיני שמים אם היה לו פנאי
לסלקם. ואם נתפון לזכות בשברי החרס, חיב
בגזקין שיזיקו אחר כך, דהשתא הוה לה בור
ופטור בהם על הכלים. ואם פשע בנפילתן ונשבר
הפד, חיב על מה שיזיק, בין בשעת נפילה בין
על אחר שנחו השברים, אפלו דאפקרינהו:

ה. השופך מים ברשות הרבים ונטפנו בהם כליו
של חברו, פטור, דהוה לה בור ופטור בו את
הכלים, בין הפקירם בין לא הפקירם. אבל אם
החלק בהם אדם ונפל לארץ והזק, חיב. וכל שכן
אם גבלעו המים בארץ ונעשו רפש וטיט והזיקו,
דהשתא הוי לה בור ממש, אפלו אם הוא בימות
הגשמים שיש רשות לכל אדם לפתח ביב שלו
להיות מקלה ברשות הרבים, אפלו הכי אם הזיק
חיב לשלם. וכל שכן בימות החמה, דחיב, פיין

ד. אם גלגלם רגלי בהמה והזיקו בהלוקם, חיב
בעל הבהמה החצי, ובעל התקלה החצי:

ה. אם התיזה הבהמה והזיקה דרך הלוקה, משלם
בעל הבהמה רביע, ובעל התקלה שלשה חלקים:

ו. אם לאחר שנחו מגלגולם הזיקו, הוה לה בור
והיב בעל התקלה הפל:

ז. הכניס שורו לחצר חברו שלא ברשות והטיל בו
גללים ונטפנו כליו של בעל החצר, פטור בעל
השור, דהוה לה הנך גללים בור, ובור פטור
בכלים, כמו שנתבאר בסימן שקדם זה:

סימן תיב

המניח הכד ברשות הרבים ונתקל בו אחר, או טען
כד ונתקל ונשבר, והשופך מים לרשות הרבים
והזיקו, ובו ח' סעיפים:

א. המניח את הכד ברשות הרבים, ובא אחר ונתקל
בו ושברו, פטור, שאין דרך בני אדם להתבונן
בדרכים. ואם הזק בו, בעל הכד חיב ואפלו
הפקיר הכד, שכל המפקיר גזקיו בדבר שאין לו
רשות לעשות מתחלה, חיב:

ב. הניח הכד במקום שיש לו רשות להניחו, כמו
במקום פנוי שלפני בית הפד, ובא אחר ונתקל בו
ושברו, חיב. ואם הזק בו המהלך, בעל הכד
פטור, מפני שהיה לו להסתפל. ואם היתה אפלה,
או שמלא כל הדרך פדים, פטור על שבירתן. ואם
נתקל בה והזק, בעל הכד חיב. וכן כל פיוצא
בזה. ואם מלא כל הדרך פדים שאי אפשר לעבר,
אפלו שברו בידים פטור. ומיהו, אם בשעה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה וְלִיְדֵי מִדּוֹת יִשְׁרׁוֹת וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיהוּיָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתֵּיהּ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיַרְצָה וּבְאַהֲבָה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲמֵלוּ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשַׁעַר רַחֲמֵי הַקָּדוֹשׁ)

חשן משפט

הלכות נזקי מומון סימן תיג

שולחן ערוך

ג. נפל הראשון והיה מטל לרחב הדרך, ונתקל
אחד בראשו ואחד ברגליו ואחד בבטנו, הרי הוא
חייב בגזקי כלם הואיל והיה לו לעמד ולא עמד:

סימן תיד

אימתי אדם רשאי להוציא זבלים לרשות הרבים,
ובו ב' סעיפים:

א. לא יוציא אדם תבנו וקשו לרשות הרבים כדי
שידשו ויעשו זבל, ואם הוציאם, קנסוהו חכמים
שיהיו כהפקר וכל הקודם בהם זכה מעת שנדושו
והשביחו. ואם קדם אדם וזכה בהם משעת הוצאה
לרשות הרבים, אין מוציאין מידו. ואף על פי
שהם כהפקר, אם הזיק בהם אדם או בהמה, הרי
זה המוציא חייב לשלם:

ב. יש לכל אדם להוציא את הזבל והגללים לרשות
הרבים בשעת הוצאת זבלים, ולצבור אותם שם
שלשים יום, כדי שיהיה נשף ברגלי אדם, ואף על
פי כן אם הזיק חייב לשלם. וחייבים על זה הגלל
משום גזל, כיון שאין בו שכח אם נדש, לא קנסו
בו:

סימן תטו

הגודר גדרו בקוצים והזק בהם, והמצניע קוצים
בכתל חברו, ובו ג' סעיפים:

א. המצניע את הקוץ ואת הזכוכית, והגודר גדרו
בקוצים והפריחו לרשות הרבים והזק בהם אחר,
חייב גזק שלם. ואם גדר בקוצים בצמצום בתוף
רשותו, פטור, לפי שאין דרך בני אדם להתחבך
בכתלים:

שהוא שלא ברשות, שאין לאדם רשות לפתח
לרשות הרבים בימות החמה:

סימן תיג

דין הקדרים שהולכין זה אחר זה ונתקלו ונפלו, ובו
ג' סעיפים:

א. שני קדרים שהיו מהלכים בדרך, זה אחר זה,
ונתקל הראשון ונפל, ונתקל השני בראשו, אם
היה לראשון לעמד ולא עמד, חייב הראשון בגזקי
שני, שאף על פי שהוא אנוס בשעת נפילה, אינו
אנוס בהיותו מטל לדרך, והרי הוא יכול לעמד,
ואם לא היה לו לעמד, פטור, ואף על פי שלא
הזהיר לזה שנתקל בו, מפני שהוא טרוד בנפשו.
במה דברים אמורים שהוא חייב בגזקיו של שני,
כשהזק גופו של שני. אבל אם הזקו כליו, פטור,
שאינו חייב על הכלים בבור, וכל תקלה תולדות
בור הוא, כמו שנתבאר:

ב. הקדרים והזגגים וכיוצא בהם שהיו מהלכים זה
אחר זה, ונתקל הראשון ונפל, ונתקל השני
בראשו, והשלישי בשני, וכל אחד מהם יש לו
לעמד ולא עמד, הראשון חייב בגזקי גופו של
שני, בין שהזק בגופו של ראשון המטל לארץ בין
שהזק במשאו. והשני חייב בגזקי גופו של שלישי,
אם הזק בגופו של שני, אבל אם הזק במשאו של
שני שנפל, פטור, שהרי אומר לו השני: בור זה
שהוא משאו אין אני הכורה אותו, שהרי הראשון
הפיל השני עם משאו. ואם הזהירו זה את זה,
כלם פטורין:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מרחיב הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי מומן סימן תטז

שולחן ערוך

ב. אין מוציאין זיוין וגזוטראות לרשות הרבים, אלא אם כן היו למעלה מגמל ורוכבו, והוא שלא יאפיל הדרך על גבי רשות הרבים. ואם רצה, כונס לתוך שלו ומוציאו. כנס ולא הוציא, הרי זה מוציא כל זמן שירצה, אבל אינו יכול להחזיר הכתלים למקומם לעולם, שכל מצר שהחזיקו בו רבים אסור לקלקלו:

ג. לקח חצר ובה זיוין וגזוטראות יוצאות לרשות הרבים, הרי זו בחזקתה, ואם נפלה, חוזר ובונה אותה כשהיתה:

ד. אילן שהוא נוטה לרשות הרבים, קוצץ, כדי שיהא הגמל עובר ברוכבו. ומניחים מקום פנוי משתי שפתות הנהר כרחב כתפי המלחים שיורדים שם ומושכים הספינה, וכל אילן הנמצא ברחב זה קוצצין אותו מיד ואין מתרין בבעלים, שהרי מעכב מושכי הספינה:

ה. אין שורין טיט ברשות הרבים להשהותו זמן רב, ואין לובנים בו לבנים, אבל גובלים שם טיט לצורך בנין, אבל לא לעשות לבנים:

ו. הבונה ברשות הרבים, כשמכין האבנים צריך שלא ישחם שם, אלא מביא ובונה מיד:

ז. וכלם שהזיקו, חייבים לשלם גזק שלם:

סימן תיח

נזקי האש פטורו וחיובו, וטמון באש וכל דיניו, ובו י"ה סעיפים:

א. אש הוא אב, דכתיב: כי תצא אש ומצאה קוצים והוא ממונו שהולך למרחוק ומזיק על ידי הרוח שמוליכו. לפיכך, כל הדומה לו, שהוא

ב. המצניע קוציו וזכוכיותיו בתוך פתלו של חברו, ובא בעל הפתל וסתר פתלו ונפל לרשות הרבים והזיק, אם פתל רעוע הוא, המצניע חייב, ואם פתל בריא הוא, בעל הפתל חייב:

ג. מדת חסידות הוא שיצניע אדם קוציו ושאר כל דבר המזיק במקום שלא יבא מהם תקלה, כגון שישליכם לנהר או ישרפם:

סימן תטז

הכתל והאילן שהיו רעועים ונפלו והזיקו, ובו סעיף אחד

א. הכתל והאילן שנפלו לרשות הרבים והזיקו, פטור מלשלם, ואף על פי שהפקירם, לפי שאינם דומים לבור, שהרי אין תחלתן להזיק. ואם היו רעועין, בית דין קובעים לו זמן לקץ את האילן ולסתר את הכתל. וכמה הזמן, ל' יום. נפלו בתוך הזמן, פטור, לאחר הזמן חייב, מפני שהשהה אותם:

סימן תיז

כל דבר המזיק אין מוציאין אותו לרשות הרבים, ובו ז' סעיפים:

א. לא יסקל אדם מרשותו לרשות הרבים. ואין עושין קלל תחת רשות הרבים, ולא בורות ולא שיחין ולא מערות, ואף על פי שהעגלה יכולה להלך על גביהן והיא טעונה אבנים, שמא תפתח מלמטה שלא מדעתו. והחופר בור לצרכי רבים, מתר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן תיח

שולחן ערוך

להכבות מאליה קדם שתעבר ותדליק, אבל אם
מסר להם שלהבת, חייב, שהרי מעשיו גרמו:

ח. שלח הבערה ביד הפקתו, זה שהבעיר חייב
לשלם, והשולח פטור. וכן אם הניח שומר לשמר
הבערה, השומר חייב:

ט. אחד הביא את האור, ואחד הביא את העצים,
המביא את העצים חייב. אחד הביא את העצים
ואחד הביא את האור, המביא את האור חייב. בא
אחר ולבה, המלבה חייב. לבתו רוח שאינה מצויה
תמיד, הרי פלם פטורים. לבה ולבתו הרוח, חייב:

י. עשה האחד האש, ובא אחר והוסיף, אם יש במה
שעשה הראשון כדי שתגיע למקום שהלכה,
הראשון חייב, ואם לאו, הראשון פטור והאחרון
חייב:

יא. הכופף קמתו של חברו לפני הדלקה, כדי
שתגיע בה הדלקה, אם כפפה במקום שתוכל
הדלקה להגיע ברוח מצויה, חייב לשלם, ואם אינה
יכולה להגיע ברוח מצויה, פטור מדיני אדם ותיב
בדיני שמים:

יב. גמל שהוא טעון פשתן, ועבר ברשות הרבים
ונכנס פשתנו לתוך החנות ודלקה בגרו של חנוני
והדליק את כל הבירה, בעל הגמל חייב, מפני
שהרבה במשאוי, בין שעמדה הבהמה בין שלא
עמדה. ואם הניח החנוני גרו מבחוק, הוא חייב
לשלם אף דמי הפשתן לבעל הגמל, ואפלו הוא גר
חנפה, שהיה לו לישב ולשמר שלא יזיק:

יג. טמון באש, פטור. שאם הדליק גדיש חברו והיו
טמונים בו אפלו מורגים וכלי בקר שדרך
להטמינם בגדיש, פטור, ורואים מקום הפלים

ממונו והולך ומזיק, הוא תולדתו ויש לו דין
לפטור בו טמון:

ב. פתיב: פי תצא אש אפלו מעצמה, שהדליק
בתוך שלו והלך ודלק בתוך של חברו. אפלו לא
שרפה אלא עציו ואבניו, או שלחכה גירו, חייב
לשלם הכל, אלא אם בן הרחיק כשעור, אבל אם
הרחיק כשעור ויצא והזיק, פטור:

ג. וכמה שעור התרחקה, הכל לפי גבה הדלקה.
ואם לא הרחיק פראוי, ועברה האש והזיקה, חייב
לשלם נזק שלם:

ד. הרחיק פראוי, ועברה והזיקה, פטור, שזו מכה
בידי שמים היא. וכן אם עברה נהר או שלולית
שיש בהם מים, ורחבם שמנה אמות, פטור. עברה
גדר, אומדים גבה הגדר וגבה הדלקה והעצים
והקוצים המצויים שם, אם אינה ראויה לעבר,
פטור, ואם ראויה לעבר, חייב:

ה. במה דברים אמורים, באש הקודחת. אבל אם
היה להב גדול העולה ונכפף מגבה עלית הלהב,
והיו עצים מצויים שם, אין לה אמד, אלא אפלו
עברה אלף אמה, חייב:

ו. נפלה דלקה בחצרו, ונפל גדר שלא מחמת
הדלקה, ועברה הדלקה בחצר אחרת, אם היה יכול
לגדר הגדר שנפל ולא גדרו, חייב, למה הדבר
דומה, לשורו שיצא והזיק, שהיה לו לשמרו ולא
שמרו:

ז. השולח את הבערה ביד חרש שוטה וקטן, פטור
מדיני אדם ותיב בדיני שמים. במה דברים
אמורים, כשמסר להם גחלת ולבונה שדרך הגחלת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים" מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות נזקי ממון סימן תיט

שולחן ערוך

הוא כמו שהזיק בחציו, והוא שהיה האש ראוי להגיע שם למקום שהזיק בשעה שהדליק, אבל אם לא היה ראוי להגיע שם, כגון שהיה גדר ביניהם ונפל שלא מחמת האש, אפלו אם היה אפשר לו לגדרה, כבר כלו חציו ויש לו דין ממונו שהזיק אדם שאינו חייב אלא בנזק בלבד, ופטור מארבעה דברים:

ית. הניח לחברו גחלת על לבו, ונשרף, פטור, אפלו התרו בו, שלא היה סבור שלא יסלקנה, שאין דרך שיניח אדם עצמו לשרף כדי שיהרג חברו. אבל אם הניח גחלת על בגדו של חברו ונשרף, חייב, שאינו חושש לסלקו כיון שזה חייב לשלם לו. ועבדו כגופו, ושורו כבגדו:

סימן תיט

כיצד נפרעים לנזקים מהמזיק ומורשיו, ובו ג' סעיפים:

א. כשבית דין נזקקין לגבות לנזק מנכסי המזיק, גובין מהמטלטלין תחלה, ואם לא היו מטלטלין כלל, או שלא היו לו מטלטלין כנגד כל הנזק, גובין השאר מהקרקע המעלה שבנכסי המזיק, וכל זמן שימצא מטלטלין, ואפלו סבין, אין נזקקין לקרקע. ואפלו שיש לו כסף, יכול לפורעו בסבין, דכל מטלטלין מיטב גינהו. ושמן אותה כמו שיכול למוכרה מיד ובמקומו. וכשמשלם מהקרקע, אפלו היתה זבורית של מזיק טובה מעדית של נזק, אינו מקבל ממנו, אלא מגבין לו מעדית שבנכסי המזיק:

הטמונים כאלו היו שם שעורים או חטים כפי מה שהוא הגדיש, וכך ישלם לו. במה דברים אמורים, במדליק בתוך שלו והלכה ודלקה בשל חברו וכלו חציו, כגון שנפל הגדר שביניהם שלא מחמת הדלקה, והיה אפשר לו לגדר ולא גדר. אבל אם הדליק בתוך של חברו, או אפלו בתוך שלו ולא כלו חציו, כגון שנפל הגדר מחמת הדלקה, חייב בדבר שדרכו להטמין בגדיש כגון מורגים וכלי בקר, כמו שנתבאר בסימן צ'. ובבית חייב על כל דבר, שדרך בני אדם להניח בבית כל פליהם וכל חפציהם, וכל מה שיטען בעל הבית שהיה בבית, הרי זה נשבע בנקיטת חפץ ונוטל, ובלבד שיטען דברים שהוא אמוד בהם שהם שלו או שרגילים להפקיד בידו:

יד. המשאיל מקום לחברו להגדיש בו, והגדיש והטמין בו פלים, והדליק המשאיל ושרף הגדיש והפלים שבתוכה, אינו משלם אלא דמי גדיש בלבד:

טז. השאילו מקום להגדיש חטים, והגדיש שעורים, או להגדיש שעורים והגדיש חטים, או שהגדיש שעורים וחפם בחטים, אינו משלם לו אלא דמי שעורים בלבד:

טז. מי שראה דלקה שמתקרבת לקמת חברו, והלך וכסה הקמה, אף על פי שגרם לו הפסד שהרי עשאו טמון, הרי זה פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים:

יז. אש שעברה והזיקה את האדם ותבלה בו, הרי המבעיר חייב בנזקו ובשבבתו ובכרפויו ובצערו ובבשתו כאלו הזיקו בידו, שאשו ממונו הוא, הרי

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חובל בחבירו סימן תכ

שולחן ערוך

החמש. ואם אין בה אלא ד', משלם ד', ואם ג',
ג', ואם ב', ב', ואם א', א':

ד. כיצד, קטע ידו או רגלו או אצבע אחת, או
שחסרו אחד מכל אבריו, נותן לו כל ה' הדברים:

ה. הכהו על ידו וצבתה וסופה לחזור, או הכהו על
עינו ומרדה וסופה לחזור, אין כאן נזק, ונותן לו
שאר ארבע דברים:

ו. הכהו על ראשו וצבתה, אין כאן נזק ושבת,
ונותן לו שאר השלשה דברים:

ז. הכהו במקום שאינו נראה, ולא ראהו שום אדם,
אינו נותן לו אלא צער וריפוי:

ח. הכהו במטפחת שבידו או בשטר וכיוצא בזה,
אין כאן אלא בשת:

ט. כואו בשפוד על צפרנו, במקום שאינו עושה
חבורה ואינו מעכבו ממלאכה, אינו נותן אלא
צער:

י. השקהו סם, או שסכו סם, ושנהו ממראה עורו,
אינו משלם לו אלא רפוי בלבד:

יא. הכניסו בחדר וסגר הדלת עליו ובטלו
ממלאכתו, אינו נותן לו אלא שבת בלבד. אבל
אם היה כבר בחדר וסגר עליו מלצאת, הוי גרמא
בגזקין ופטור מדיני אדם:

יב. גלח שער ראשו, אינו נותן לו אלא בשת. סכו
בסם עד שאין סוף השער לחזור, חייב בה' דברים,
שהרי מצטער מן הסם, ושבת שהרי הוא ראוי
לרקד ולגדוד ראשו בשעת רקוד, ונמצא בטל
ממלאכה זו:

ב. אם יש למזיק שני עדית, אין הנזק יכול לומר
לו: תן לי מעדית פלוני, אלא תלוי ברצון המזיק
לתת לו איזה שירצה. אבל אם המזיק חפץ לתת
לו העדית שבקש, אלא שהיא עתה בזול וממתין
עד שתתיקר, ואומר: אם תרצה אותה קח אותה
כפי מה שהיא עתידה להתיקר, אין שומעין לו,
אלא צריך לתנה לו כפי מה ששוה עתה:

ג. מת המזיק קדם שיפרע, מגבין לנזק מהמטלטלין
של יתומים, ואם לא הניח מטלטלין, מגבין לו
מזבורית שבקרקעותיו, שכל הבא לפרע מנכסי
יתומים, לא יפרע אלא מהזבורית:

הלכות חובל בחבירו

סימן תכ

החובל בחברו חייב בחמשה דברים, וכיצד משעריין
אותם, והמביש בדברים תלמיד חכם ועם הארץ,
ויבז מ"ד סעיפים:

- א. אסור לאדם להכות חברו, ואם הכהו עובר
בלאו, שנאמר: פן יסיף ואם הקפידה תורה בהכאת
רשע שלא להכותו יותר על רשעו, קל וחמר
בהכאת צדיק. והמרים יד על חברו להכותו, אף
על פי שלא הכהו, נקרא רשע:
- ב. הכהו מכה שאין בה שוה פרוטה, לוקה, בין
שאיין בה חיוב ממוז. ואפלו הכה עבד כנעני,
לוקה הוא, שהרי חייב במצות:
- ג. החובל בחברו, חייב בחמשה דברים: נזק, צער,
רפוי, שבת, בשת, אם התבלה בענין שיש בה כל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה"א של"ה ושם מטרתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חובל בחבירו סימן תכ

שולחן ערוך

ואין מחיבים אותו לתת דבר יום ביומו, ודבר זה
תקנה היא למזיק. וכן השבת אומדין אותו ונותן
הכל מיד, אם היה מתגלגל בחליו והולך, וארץ
החלי יותר על מה שאמדהו, אינו מוסיף לו
כלום, וכן אם הבריא מיד, אין פותחין ממה
שאמדהו:

יט. אמר המזיק: אין רצוני בתקנה זו אלא ארפאנו
דבר יום ביומו, שומעין לו. הרי שלא פסק עמו
אלא היה מרפא יום יום, ועלו בו צמחים מחמת
המכה, או נסתרה המכה אחרי שחיתה, חייב
לרפאותו ולתת לו דמי שבתו, עלו בו צמחים
שלא מחמת המכה, אינו חייב לרפאותו ולא לתת
לו דמי שבתו:

כ. עבר על דברי הרופא והכביד עליו החלי, אינו
חייב לרפאותו:

כא. אמר לו המזיק: אני ארפא אותך, או: יש לי
רופא שמרפא בחדם, אין שומעין לו, אלא מביא
רופא אמון ומרפאו בשכר:

כב. אם יאמר המזיק: אביא לך רופא ממקום רחוק
שיקח שכר מועט, יכול הנחבל לומר לו: הרופא
שהוא במקומו מדקדק יותר, שלא יפסיד המתארתו:

כג. אמר הנחבל: תן לי שכר הרופא ואני ארפא
את עצמי, יכול החובל לומר לו: שמא לא תרפא
עצמך יפה ויקראו אותי מזיק לעולם:

כד. כיצד משערין הבשת, הכל לפי המביש
והמתביש, אינו דומה מתביש מהקטן למתביש
מאדם גדול ומכבד, שזה שבישו הקל בשתו
מרב:

יג. המחסר את חברו אבר שאינו חוזר, חייב בכל
הה' דברים. אפלו הפיל שנו, חייב בכל, שאי
אפשר שלא יחלה פיו שעה אחת, אף על פי
שהשן אין לו רפואה, בשר השנים צריך רפואה:

יד. אפלו חסרו כשעורה מעור בשרו, חייב בה'
דברים, שהעור אינו חוזר אלא צלקת לפיכך,
החובל בחברו וקרע העור ויצא ממנו דם, חייב בה'
דברים:

טו. כיצד משערין הה' דברים, נזק אם חסרו אבר
או חבל חבורה שאין סופה לחזור שמין אותו כאלו
הוא עבד נמכר בשוק, כמה היה שוה קדם שחבל
בו וכמה נפתחו דמיו אחר החבלה, וכך יתן לו:

טז. צער כיצד, הרי שקטע אצבעו, אומדים כמה
אדם רוצה לתן בין לקטע לו אבר זה בסוף או
לקטע אותו בסם, אם גזר המלך לקטע אבר ומה
שיש בין זה לזה משלם לו:

יז. כיצד משערין השבת, אם לא חסרו אבר אלא
חלה ונפל למשכב, או צבתה ידו וסופה לחזור,
נותן לו שבתו של כל יום ויום כפועל בטל של
אותה מלאכה שבטל ממנה. ואם חסרו אבר, כגון
שקטע ידו, נותן לו דמי ידו שהוא הנזק, ושבת
רואין אותו כאלו הוא שומר קשואין, ורואין כמה
הוא שכר שומר קשואים בכל יום, ועושין חשבון
כל ימי חליו של זה ונותן לו. וכן אם קטע רגלו,
רואין אותו כאלו הוא שומר על הפתח. סמא את
עינו, רואין אותו כאלו הוא טוחן ברחים, וכן כל
כיצד בזה:

יח. כיצד משערין הריפוי, אומדים בכמה ימים
יחיה מחלי זה, וכמה הוא צריך, ונותן לו מיד,

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות, ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

שע"י "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך חלק אורח חיים"
מטרת המפעל: לזכות כל אחד מישראל להיות בן עולם הבא

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חובל בחבירו סימן תכ

שולחן ערוך

משקלו, שאינו מחדד פלל, אומדים אותו כשאר דברים:

ל. הזורק אבן, ולאחר שיצאה מתחת ידו הוציא הלה ראשו מהחלון וקבלה, פטור מכלם, שנאמר: ומצא את רעהו פרט למצאי את עצמו:

לא. החובל בעצמו, אף על פי שאינו רשאי, אחרים שחבלו בו, חייבים:

לב. המבעית את חברו, אף על פי שחלה מהפחד, פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים, והוא שלא נגע בו, כגון שצעק לו מאחוריו, או שנראה לו באפלה וכיוצא בו. וכן אם זעק לו באזנו וחרשו, פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים. אחזו ותקע לו באזנו וחרשו, או שנגע בו והדפו בשעה שהבעיתו, או שאחזו בבגדיו, חייב בתשלומין:

לג. אם הנחבל אומר: נחרשתי, נסמית עיני, ואיני רואה, או: איני שומע, אינו נאמן, שאין אנו מכירים הדבר ושמה יערים, ואינו נוטל הנזק עד שיבדק זמן מרבה ויהיה מתזק שאבד מאור עיניו או נתחרש, ואחר כך ישלם זה:

לד. המבייש את הערם או מי שהוא בבית המרחץ, פטור. נשכה בו הרוח והגביה בגדיו ונראה כערם, ובא אחר והוסיף בהפשטותו, חייב בבשת, ומכל מקום, אין בשתו של זה מרבה כמו המבייש את שאינו ערם כלל. וכן אם הגביה בגדיו לירד לגהר, או שעלה מנהר, ובישו, חייב, ומכל מקום, אינו כל כך בשת כמו שמבייש המלבש:

לה. בישו כשהוא ישן, ומת שלא הרגיש בבשת, אין גובין אותו בשת, ואם תפסו יורשיו, אין מוציאין מידם:

כה. צעק באזנו וחרשו, פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים. אחזו ותקע באזנו וחרשו, או שהכהו באזנו וחרשו, נותן לו דמי פלו אם אינו בעל אמנות. ואם הוא בעל אמנות וראוי עדין לאותו אמנות, רואים כמה נפחתו דמיו ונותן לו:

כו. סמא עינו ולא אמדוהו, וקטע רגלו ולא אמדוהו, ואחר כך חרשו, הואיל ולא אמדוהו מכל נזק ונזק, נותן לו דמי פלו. אמדוהו לכל נזק ונזק, ואחר כך אמדוהו לכלו, אין גובין ממנו אלא דמי פלו בלבד. ואם תפס הנזק נזק כל אבר ואבר ודמי פלו, אין מוציאין מידו:

כז. כשביית דין מגבין לנחבל ארבעה דברים, אין נותנים לחובל בהם שום זמן. אבל אם לא עשה בו דבר אלא שבישו, נותנים לו זמן פיון שלא חסרו ממון:

כח. כשם שאומדים למיתה, כך אומדים לגזיקין. כיצד, הרי שהכה חברו בצרור קטן שאין בו כדי להזיק, או בקיסם של עץ קטן, וחבל בו חבלה שאין חפץ זה ראוי לעשותו, הרי זה פטור, שנאמר: באבן או באגרף דבר הראוי להזיק, אבל חייב הוא בבשת בלבד, שאפלו רקק בגופו של חברו חייב בבשת, לפיכך צריכים העדים לידע כמה הזיק, ומביאים החפץ שהזיק בו לבית דין, עד שאומדין אותו ודנין עליו. ואם אבד החפץ, ואמר החובל: לא היה בו כדי להזיק, ונחבל אומר: היה בו כדי להזיק, ישבע הנחבל ויטל:

כט. הברזל, אין לו אמד, אפלו מחט קטנה ראויה היא להמית, ואין צריך לומר להזיק. ודוקא כעין מחט, שהיא חדה, אבל אם לא הזיק אלא מחמת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חודש בחודשו. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חובל בחבירו סימן תכא

שולחן ערוך

סלעים, סטרו באחורי ידו, משלם ק' סלעים, וכן
אם צרם באזנו או תלש בשערו או רקק והגיע בו
הרק, משלם מאה סלעים. וכזה הוא משלם על כל
מעשה ומעשה, כיצד, כגון שבועט בחברו ארבע
בעיטות, אפלו זו אחר זו, משלם עשרים סלעים.
סטרו על פניו שתי סטירות, משלם מאה סלע, וכן
בשאר:

מב. כל אלו הסלעים, הם מכסף מדינה שאין בו
כסף אלא שמינית, שהם שלש מעין, שכל מעה
משקל ט"ז שעורות כסף צרוף, שהוא עוטמני
אחד:

מג. במה דברים אמורים, במכבד. אבל אדם שהוא
מבזה ואינו מקפיד בכל אלו הדברים וכיוצא בהם,
אינו אלא כפי מה שיראו הדינים שראוי לטל:

מד. כיצד מגבין האדנא תבלות וקנסות אלו,
נתבאר בסימן א':

סימן תכא

המביש חברו שלא בכונה, והחובל בחברו שלא
בכונה, ובו י"ד פעיפויב:

א. אינו חייב על הבשת עד שיתפון לבישו, והמביש
את חברו שלא בכונה, פטור. לפיכך, ישן שביש,
פטור:

ב. המתפון לביש את הקטן וביש את הגדול, נותן
לגדול דמי בשתו של קטן. נתפון לביש את העבד
וביש בן חורין, נותן לבן חורין דמי בשתו של
עבד:

ג. יש אומרים דצער רפוי ושבת חייב אפלו שלא
בכונה, ובבלבד שלא יהא אנוס, אלא שזוג קרוב

לו. ישן שביש, פטור:

לו. המביש את השוטה, פטור. את החרש, או את
הגר, או את העבד, או את הקטן שפשםמכלימים
אותו נכלם, חייב. ומכל מקום, אינו דומה המביש
את הקטן למביש את הגדול, ולא המביש את
העבד למביש בן חורין, ולא המביש חרש למביש
פקח:

לח. רקק בחברו, חייב. אבל רקק בבגדיו, או
שבישו בדברים, פטור, ויש לבית דין בכל מקום
ובכל זמן לגדר כפי מה שיראו. ויש אומרים
שמנדין אותו עד שיפייס המביש:

לט. אף על פי שהמביש בדברים אינו בר
משלומין, עון גדול הוא, ואין המתרחק ומגדף לעם
ומבישן אלא שוטה רשע וגס רוח. וכל המלבין
פני אדם כשר מישראל בדברים, אין לו חלק
לעולם הבא:

מ. דין המביש תלמיד חכם בדברים, נתבאר בפור
י"ד

מא. יש הפאות רבות שיש בהם בזוי וצער מעט,
ואין בהם נזק, וכבר פסקו להם חכמים דמים
קצובים, וכל המכה את חברו הפאה מהן, משלם
אותו הממון הקצוב, וכלם קנסות הן. ואותו הממון
הקצוב הוא דמי הצער והבשת והרפוי והשבת, בין
צריך לרפואה בין לא צריך, זהו משלם. וכמה
הוא משלם, הבועט בחברו ברגלו, משלם ה'
סלעים, הפהו בארכובתו, משלם ג' סלעים, קבץ
אצבעותיו כמו אוגד אגדה והפהו בידו כשהיא
אגדה, משלם י"ג סלעים, תקע את חברו בכפו,
משלם סלע, סטרו על פניו, משלם חמשים

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, בה יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתרשו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובעמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וכל המזפה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חובל בחבירו סימן תכא

שולחן ערוך

וּשְׂפָחָה לוֹ עַל פְּנָיו, חָיֵב בְּד' דְּבָרִים וּפְטוּר מֵהַבִּשְׁת:

י. הֵיטָה לוֹ אֶבֶן מִנְחַת בְּחִיקוֹ, בֵּין שְׁלֵא הַפִּיר בַּהּ מֵעוֹלָם בֵּין שֶׁהַפִּיר בַּהּ וּשְׂכָחָה, וְעָמַד וּנְפְלָה וְהִזְיקָה, וְכֵן אִם גִּתְּפוֹן לְזָרֵק שְׁנַיִם וְזָרֵק אַרְבָּעָה וְהִזְיק, אוֹ שֶׁהִזִּיק כְּשֶׁהוּא יֵשֵׁן, חָיֵב בְּנִזְק וּפְטוּר מִד' דְּבָרִים:

יא. מִי שֶׁנִּפְלַל מִן הַגַּג בְּרוּחַ מְצוּיָה וְהִזְיק, חָיֵב בְּד' דְּבָרִים וּפְטוּר מֵהַבִּשְׁת. נִפְלַל בְּרוּחַ שְׁאִינָה מְצוּיָה, חָיֵב בְּנִזְק בְּלִבָּד וּפְטוּר מִד' דְּבָרִים וְאִם גִּתְּהֶפֶךְ, חָיֵב בְּכָל, אִף בְּבִשְׁת, שְׁכָל הַמִּתְּפוֹן לְהִזְיק, אִף עַל פִּי שְׁלֵא גִתְּפוֹן לְבִישׁ, חָיֵב בְּבִשְׁת:

יב. הַמְזִיק לְאִשְׁתּוֹ בְּתִשְׁמִישׁ הַמִּטָּה, חָיֵב בְּנִזְקֵיהּ. הַאוֹמֵר לְחֻבְרוֹ: קָטַע אֶת יָדִי, אוֹ: סָמָא אֶת עֵינַי עַל מִנְת שְׂאֵתָה פְטוּר, הֲרִי זֶה חָיֵב בְּחֻמְשָׁה דְּבָרִים, שֶׁהַדָּבָר יְדוּעַ שְׁאִין אָדָם רוֹצֵה בְּכַף:

יג. שְׁנַיִם שֶׁחָבְלוּ זֶה בְּזֶה, אִם חָבַל הָאֶחָד בְּחֻבְרוֹ יוֹתֵר מִמָּה שֶׁחָבַל בּוֹ הוּא, מְשַׁלֵּם לוֹ בְּמוֹתָר נִזְק שְׁלָם. וְדוֹקָא שֶׁהִתְחִילוּ שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד, אוֹ לְאַחַר שֶׁחָבַל בְּחֻבְרוֹ חֹזֵר גַּם הוּא מִיָּד וְחָבַל בּוֹ, אֲבָל אִם הִתְחִיל הָאֶחָד, הַשֵּׁנִי פְטוּר, שֵׁישׁ לוֹ רְשׁוּת לְשַׁנֵּי לְחָבַל בּוֹ כְּדִי לְהַצִּיל עַצְמוֹ. וּמִיָּהוּ צָרִיךְ אִמְדָּה, אִם הֵיךָ יָכוֹל לְהַצִּיל עַצְמוֹ בְּחֻבְלָה מוֹעֵטֶת וְחָבַל בּוֹ הַרְבֵּה, חָיֵב. וְכֵן הַדִּין בְּאֶדָם הַרוֹאֶה אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מִכָּה חֻבְרוֹ, וְאִינוֹ יָכוֹל לְהַצִּילוֹ אִם לֹא שֵׁיכָה הַמִּכָּה, יָכוֹל לְהַפְּתוֹ, כְּדִי לְאִפְרוּשֵׁי מֵאִסוּרָא:

יד. שְׁנַיִם שֶׁחָבְלוּ בְּאֶחָד כְּאֶחָד, שְׁנֵיהֶם חָיִבִים, וּמְשַׁלְּשִׁים בֵּינֵיהֶם. הֵיךָ אֶחָד מִתְּפוֹן וְהַשֵּׁנִי לֹא כֵּן, הַשֵּׁנִי פְטוּר מִבִּשְׁת:

למזיד, אָבָל בְּנִזְק חָיֵב אֶפְלוֹ אָנוּס, דְּאָדָם מוֹעֵד לְעוֹלָם, בֵּין שׁוֹגֵג בֵּין מְזִיד, בֵּין עַר בֵּין יֵשֵׁן:

ד. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים שֵׁישֵׁן חָיֵב, בְּשֵׁישְׁנוֹ שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד וְנִתְהַפֵּךְ אֶחָד מֵהֶם עַל חֻבְרוֹ וְהִזִּיקוֹ אוֹ קָרַע בְּגָדָיו. אֲבָל אִם הֵיךָ אֶחָד יֵשֵׁן, וּבָא חֻבְרוֹ וּשְׂכַב בְּצַדוֹ, זֶה שָׂבָא בְּאַחֲרוֹנָה חָיֵב אִם הִזִּיק לְרֵאשׁוֹן. וְאִם הִרְאִישׁוֹן הִזִּיקוֹ, פְטוּר. וְכֵן אִם הִנִּיחַ כְּלָיו בְּצַד הַיֵּשֵׁן, וְנִתְהַפֵּךְ עֲלֵיהֶם וּשְׂבָרָם, פְטוּר, שְׁזֶה שֶׁהִנִּיחָם בְּצַדוֹ פּוֹשֵׁעַ הוּא בְּמָה שֶׁהִנִּיחָם בְּצַדוֹ:

ה. שְׁנַיִם שֶׁנִּתְאַבְּקוּ יַחַד, וְאֶחָד הִפִּיל חֻבְרוֹ לְאַרְצֵי, וְנִפְלַל עֲלָיו וְסָמָא אֶת עֵינוֹ, פְטוּר:

ו. בְּכָל מְקוֹם שֶׁחָבַל בְּחֻבְרוֹ בְּכּוֹנֵה חָיֵב בַּהּ דְּבָרִים, אֶפְלוֹ נִכְנַס חֻבְרוֹ לְרֵשׁוֹתָיו שְׁלֵא בְּרֵשׁוֹת, וְחָבַל בּוֹ וְהוֹצִיאֻהוּ, חָיֵב, דִּנְהִי שֵׁישׁ לוֹ רְשׁוֹת לְהוֹצִיאֻהוּ, אִין לוֹ רְשׁוֹת לְחָבַל בּוֹ. אֲבָל אִם הוּא מְסַרְבַּב בּוֹ וְאִינוֹ רוֹצֵה לְצַאת, יֵשׁ אוֹמְרִים שֵׁישׁ לוֹ רְשׁוֹת אֶפְלוֹ לְחָבַל בּוֹ כְּדִי לְהוֹצִיאֻהוּ:

ז. נִכְנַס לְחֻצֵר חֻבְרוֹ שְׁלֵא בְּרֵשׁוֹת, וְלֹא יָדַע בְּעַל הַבַּיִת שֶׁנִּכְנַס, וְהִזִּיקוֹ בְּעַל הַבַּיִת שְׁלֵא בְּכּוֹנֵה, פְטוּר. וְאִם הִזִּיק בּוֹ בְּעַל הַבַּיִת, חָיֵב, כִּיֵּן שֶׁנִּכְנַס שְׁלֵא בְּרֵשׁוֹת. וְדוֹקָא בְּשְׁלֵא יָדַע בּוֹ וְלֹא רָאָהוּ שֶׁנִּכְנַס, אֲבָל רָאָהוּ, פְטוּר, דְּאִיָּהוּ דְּאִזִּיק אֲנַפְשָׁה:

ח. הֵיךָ שְׁנֵיהֶם בְּרֵשׁוֹת אוֹ שְׁנֵיהֶם שְׁלֵא בְּרֵשׁוֹת, וְהִזִּיקוּ זֶה בְּזֶה, שְׁנֵיהֶם פְטוּרִים:

ט. הַמְּבַקֵּעַ עֲצִים בְּרֵשׁוֹת הַרְבִּיבִים, וּפְרַח עֵץ מֵהֶם וְהִזִּיק בְּרֵשׁוֹת הַיְחִיד, אוֹ שֶׁבִקֵּעַ בְּרֵשׁוֹת הַיְחִיד וְהִזִּיק בְּרֵשׁוֹת הַיְחִיד אַחַר, אוֹ שֶׁנִּכְנַס לְחֻנּוֹתוֹ שְׁלַ נְגַר, בֵּין בְּרֵשׁוֹת בֵּין שְׁלֵא בְּרֵשׁוֹת, וְנִתְּזָה בְּקַצֵּת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתרש"ו. וזכרה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י למוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החרשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה. ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו, לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חובל בחבירו סימן תכב

שולחן ערוך

סימן תכב

צריך החובל לפים הנחבל שימחל לו, ובו ב' סעיפים:

- א. החובל בחברו, אף על פי שנתן לו ה' דברים, אינו מתכפר לו עד שיבקש ממנו וימחל לו. ואסור לנחבל להיות אכזרי מלמחל, כי אין זה דרך זרע ישראל, אלא כיון שבקש ממנו החובל ונתחנן לו פעם ראשונה ושניה, וידוע שהוא שב מחטאו ונתם מרצתו, ימחל לו. וכל הממטר למחל הרי זה משבח, ורוח חכמים נוטה הימנו:
- ב. דין נחבל נשבע ונוטל, נתבאר בסימן צ'.

סימן תכג

נגף אשה ויצאו ילדיה, וכיצד שמין דמי ולדות, ובו ד' סעיפים:

- א. הנוגף את האשה ויצאו ילדיה, אף על פי שלא נתפון, חייב לשלם דמי ולדות לבעלה, ונוק וצער לאשה. וכיצד משערין דמי ולדות, שמין את האשה כמה היתה יפה עד שלא ילדה, וכמה היא יפה משילדה, ונותנים לבעל. ואם מת הבעל, נותנים ליורשיו. ואם נגפה אחר מיתת הבעל, נותנים אף דמי ולדות לאשה:
- ב. היתה נשואה לגר, וחבל בה בחיי הגר, נותן דמי ולדות לבעל. מת הגר, פטור. ואם חבל בה אחר מיתת הגר, זכותה היא בדמי ולדות:
- ג. היתה שפחה או גויה בשעת הריון, ובשעת נגיפה נשתחררה או נתגירה, הרי דמי ולדות שלה:

סימן תכד

החובל באביו ואמו, או החובל בבניו, או החובל בחברו בשבת, ובו י"א סעיפים:

- א. החובל באביו ואמו ולא הוציא מהם דם, חייב בתמשה דברים. הוציא מהם דם, חייב מיתה, לפיכך פטור מתשלומין אפלו הוא שוגג. לפיכך, לא יקיו הבן לאביו, ולא יוציא קוץ מבשרו ולא יפתח לו מורסא, שמא יבא להוציא ממנו דם. ונתבאר זה בטור יורה דעה סימן רמ"א:
- ב. החובל בחברו בשבת, פטור מתשלומין אפלו הוא שוגג, כיון שיש בו מיתת בית דין. אבל החובל בחברו ביום הכפורים, במזיד, חייב לשלם לו:
- ג. החובל בעבד כנעני שלו, פטור. חבלו בו אחרים, רבו נוטל ה' דברים. ואפלו צערו בסם ונתרפא מהרה, הרי כל רפואתו לרבו:
- ד. מי שחציו עבד וחציו בן חורין, שהכהו אדם או נגחו שור, נתבאר משפטו בטור יו"ד סימן רס"ז
- ה. מי שיצא לחרות ועדין לא הגיע גט שחרור לידו, וחבלו בו אחרים, פטורים:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדירות. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובשומחות. ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

מזן הבית יוסף
רבנו יוסף קארו ז"ע

בעמ"ח ספר שולחן ערוך
בפטר בעיה"ק צפת תוכב"א
י"ג ניסן שנת ה'א של"ה ושם מנחתו כבוד
שם אביו רבי אפרים זצ"ל

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליחודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רוח הקודש)

חשן משפט

הלכות חובל בחבירו סימן תכה

שולחן ערוך

עליה שטר בדמי החבלה, או מגרשה ונוטל
מכתבתה הראוי לו:
יא. דין אשת איש שחבלו בה אחרים או בעלה,
נתבאר בטור א"ה סימן פ"ג:

סימן תכה

חיבי מיתות בית דין, היאך דנים אותם בזמן הזה,
ובו ה' סעיפים:

א. הרודף את חברו להרגו, והנהירוהו, והרי הוא
רודף אחריו, אפלו היה הרודף קטן, הרי כל
ישראל מצוים להצילו באבר מאברי הרודף. ואם
אינם יכולים לכוון ולא להצילו אלא אם כן יהרגו
לרודף, הרי אלו הורגים אותו אף על פי שעדין
לא הרג:

ב. לפיכך, המעברת שהיא מקשה לילד, מתר
לחתך העבר במעיה, בין בסם בין ביד, מפני
שהוא כרודף אחריה להרגה. ואם הוציא ראשו,
אין נוגעין בו, שאין דוחין נפש מפני נפש וזהו
טבעו של עולם:

ג. וכן הרודף אחר הזכר או אחר אחת מפל
העצמות חוץ מהבהמה, מצילין אותו אפלו בנפש
הרודף. ואם רדף אחר ערוה ותפס ושכב עמה,
כיון שהערה בה, אף על פי שלא גמר ביאתו, אין
ממיתין אותו עד עמדו בדין:

ד. רדף אחר ערוה, ואחרים היו רודפים אחריו
להצילה, ואמרה להם: הניחוהו כדי שלא יהרגני,
אין שומעין לה, אלא מבהילין אותו ומונעין אותו
על ידי הכאת אבריו, ואם אינם יכולים באבריו
אפלו בנפשו:

ו. החובל בבת קטנה של אחרים, אם נזק הפוחת
אותה מכספה הוא, הרי הוא של האב. וכן שבתה
של אב, שהרי מעשה ידיה וכסף מכירתה של
אביה הוא. אבל צער ורפוי ובשת, שלה. וכן נזק
שאינו פוחתה מכספה הרי הוא שלה. וכן החובל
בבתו, משלים צער ורפוי ובשת:

ז. החובל בבניו הגדולים, אם אינם סמוכים על
שלתנו, נותן להם מיד, והקטנים, ילקח קרקע
בנזקו, והם אוכלים פרותיו. וכן באחרים שחבלו
בהם. ואם היו סמוכים על שלחנו, וחבל בהם
פטור בין שהיו גדולים בין שהיו קטנים, ואם
אחרים חבלו בהם, בגדולים יתן להם מיד,
בקטנים, ילקח בהם קרקע והוא אוכל פרותיו עד
שיגדלו:

ח. החובל בחרש שוטה וקטן, חייב, והם שחבלו
באחרים, פטורים, אף על פי שנתפקח החרש
ונשתפה השוטה והגדיל הקטן, אינם חייבים לשלם,
שבשעה שחבלו בהם לא היו בני דעת:

ט. העבד והאשה, החובל בהם חייב, והם שחבלו
באחרים, פטורים, אבל משלמים לאחר זמן, אם
נתגרשה האשה או נתאלמנה או נשתחרר העבד:

י. האשה שחבלה בבעלה, אם היה תוספת בכתבתה
או נכסי מלוג או נכסי צאן ברזל, מחייבים אותה
למכרם לבעלה בטובת הנאה, וגובה ממנה אם
רצה הבעל. ואם רצה לגרשה ולגבות ממנה הפל,
גובה, ואם לא היה לה, אינה יכולה למכר לו
עקר כתבתה, שאסור לאדם לשהות את אשתו
שעה אחת בלא כתבה, אלא אם רצה הבעל כותב

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כד יגמור כל אורח חיים מידי חדש בתדושו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה ולידי מדות ישרות ולידי ידיעת התורה.
ליהודא שמא דקודשא בריה הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו (תרגום: ביראה ובאהבה), ורחימו ורחילו,
לחברא י"ה בו"ה ביהודא שלים בשם כל ישראל (האריז"ל בשער רחמי הקדוש)

חשן משפט

הלכות שמירת נפש סימן תכו

שולחן ערוך

שידע בגוי או באנס שהוא בא על חברו, ויכול
לפיסו בגלל חברו ולהסיר מה שבלבו ולא פיסו,
וכיצא בדברים אלו, עובר על לא תעמד על דם
רעך

סימן תכז

מצות עשה להסיר כל מכשול שיש בו סכנת
נפשות, ועשית מעקה לגגו, וכו' י' סעיפים:

א. מצות עשה לעשות אדם מעקה לגגו, שנאמר:
ועשית מעקה לגגך והוא שיהיה בית דירה, אבל
בית האוצרות ובית הפקר וכיצא בהן, אינו זקוק
לו:

ב. כל בית שאין בו ד' אמות על ד' אמות, פטור
ממעקה:

ג. בית של שני שתפים, חייבים במעקה, שנאמר:
כי יפול הנופל ממנו לא תלה אלא בנופל. אם פן
למה נאמר: גגך למעט בתי פנסיות ובתי
מדרשות, לפי שאינם עשויים לדירה:

ד. היתה רשות הרבים גבוה מגגו, אינו זקוק
למעקה, שנאמר: כי יפל הנופל ממנו:

ה. גבה המעקה, אין פחות מ' טפחים, כדי שלא
יפל ממנו הנפל. וצריך להיות המחצה חזקה, כדי
שישען אדם עליה ולא תפל:

ו. כל המניח גגו בלא מעקה בטל מצות עשה,
ועבר על לא תעשה, שנאמר: ולא תשים דמים
בביתך:

ז. אחד הגג ואחד כל דבר שיש בו סכנה וראוי
שיכשל בה אדם ונמות, כגון שהיתה לו באר

ה. (אפיקורוס מ) [מיני] ישראל, והם עובדי עכו"ם,
או עושה עברות להכעיס, אפלו אכל גבלה או
לבש שעטנז להכעיס, (אפיקורוס), [מין]
והכופרים בתורה ובנבואה, מישראל מצוה להרגן.
אם יש בידו כח להרגן בסוף בפרהסיא, הורג, ואם
לאו, יבא עליהם בעלילות עד שייסבב הריגתן.
פיצד, ראה אחד מהם שנפל לבאר, והסלם בבאר,
קודם ומסלקו, ואומר: הריני טרוד להוריד בני
מהגג ואחזירנו לך, וכיצא בדברים אלו. אבל
הגויים שאין בינינו ובינם מלחמה, ורוצה בהמה
דקה מישראל במקום שהשדות הם של ישראל,
וכיצא בהם, אין מסובבין להם המיתה, ואסור
להצילן. במה דברים אמורים, בישראל בעל
עברות והוא עומד ברשעו ושונה בו תמיד, כגון
רוצה בהמה דקה שפקרו בגזל והם הולכים
באולתם, אבל ישראל בעל עברות שאינו עומד
ברשעו תמיד, אלא עושה עברות להנאת עצמו,
כגון אוכל גבלות לתיאבון, מצוה להצילו, ואסור
לעמד על דמו:

הלכות שמירת נפש

סימן תכו

חייב אדם להציל את חברו בין בגופו בין בממונו,
וכו' סעיף אחד

א. הרואה את חברו טובע בים, או לסטים באין
עליו, או תיה רעה באה עליו, ויכול להצילו הוא
בעצמו או שישכר אחרים להציל, ולא הציל, או
ששמע גוים או מוסרים מתשבים עליו רעה, או
סומנים לו פח ולא גלה און חברו והודיעו, או

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החודש, כדי יגמור כל אורח חיים מידי חודש בתדעו.
וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

ובכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים!

האם אתה רוצה להיות בן עולם הבא?

אורח חיים החדשי

לימוד כל ד' חלקי שולחן ערוך - המחבר לבד
מסודר לחודש כפי שהרפ"ס המחבר, וזה היה רצונו לגמור
ד' חלקי שולחן ערוך בכל חודש

קודם הלימוד יאמר:

הנני רוצה ללמוד כְּדֵי שְׂיִבְיָאֵנוּ הַתְּלִמּוּד לַיָּדֵי מַעֲשֵׂה וְלַיָּדֵי מַדּוּת יְשׁוּרוֹת וְלַיָּדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה.
לִיהוּדָא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשְׂכִינְתָּיהָ, בְּדַחֲלוֹ וְדַחֲמוֹ (תְּרַגּוּם: בְּיִרְאָה וּבְאֶהְבָּה), וְדַחֲמוֹ וְדַחֲלֵלוֹ,
לְחַבְרָא י"ה בּו"ה בְּיַחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל (הַאֲרִיז"ל בְּשֵׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ)

חשן משפט

הלכות שמירת נפש סימן תכו

שולחן ערוך

קט"ז, ועוד יש דברים אחרים, ואלו הן: לא יניח
פיו על הסילון המקלח וישתה, ולא ישתה בלילה
מהבארות ומהאגמים, שמא יבלע עלוקה והוא אינו
רוצה:

י. כל העובר על דברים אלו וכיוצא בהם, ואמר:
הריני מספן בעצמי ומה לאחרים עלי בכך, או:
איני מקפיד בכך, מכין אותו מפת מרדות. והגזירה
מהם, עליו תבא ברפת טוב:

ב. חצרו, בין שיש בו מים בין שאין בו מים, תיב
לעשות חוליא גבה י' טפחים, או לעשות לה כסוי,
כדי שלא יפל בה אדם וימות:

ח. וכן כל מכשול שיש בו סכנת נפשות, מצות
עשה להסירו ולהשמר ממנו ולהזהר בדבר יפה,
שנאמר: השמר לך ושמר נפשך ואם לא הסיר
והניח המכשולות המביאים לידי סכנה בטל מצות
עשה ועבר בלא תשים דמים:

ט. הרבה דברים אסרו חכמים מפני שיש בהם
סכנת נפשות, וקצתם נתבארו בטור יו"ד סימן

סליק:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך אורח חיים מחלק לכל החדש, כך יגמור כל אורח חיים מידי חרש בתדשו.
ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי מדרשות ובבתי מדרשות, ובעמדות. ולכל החברים וידידים,
לזכות את הרבים להיות בן עולם הבא ע"י לימוד הלכה בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הָרַבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים!